Cuprinsul revistelor din anul 1956

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1956
DEVOTAMENT EXCLUSIV - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1956
"MASA DEMONILOR" VERSUS "MASA LUI IEHOVA" - *PAG. 37*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1956
ÎNȚELEPȚI CA ŞERPII ÎN MIJLOCUL LUPILOR - *PAG. 73*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1956
SĂ TRIUMFĂM ÎMPOTRIVA FORȚELOR RELE SPIRITUALE - *PAG. 111*

Revista nr. 5 – 1 martie 1956
EVITAȚI BOALA MINȚII ŞI A INIMII - *PAG. 149*

Revista nr. 6 – 15 martie 1956
SERVICIUL CU TIMP INTEGRAL – O COMOARĂ GLORIOASĂ - *PAG. 187*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1956
UNIREA ÎNTREGII OMENIRI SUB CREATORUL EI - *PAG. 227*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1956
ACTIVITATE ŞI VIAȚĂ VERSUS INACTIVITATE ŞI MOARTE - *PAG. 263*

Revista nr. 9 – 1 mai 1956
CUNŞTINȚA EXACTĂ PENTRU A FI PE PLACUL LUI IEHOVA - *PAG. 301*

Revista nr. 10 – 15 mai 1956
TINERI ÎN SOCIETATEA LUMII NOI - *PAG. 339*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1956
ȚINEȚI PASUL CU SOCIETATEA LUMII NOI - *PAG. 377*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1956
SĂ LUPTĂM RĂZBOIUL CEL DREPT - *PAG. 411*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1956
CE ÎNSEAMNĂ PENTRU MINE DEDICAREA - *PAG. 449*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1956
INTERESELE DIVINE - *PAG. 487*

Revista nr. 15 – 1 august 1956
MESAJUL LUI IEHOVA ÎMPOTRIVA LUI GOG DIN MAGOG - *PAG. 525*

Revista nr. 16 – 15 august 1956
„JUDECĂ, O, IEHOVA!" - *PAG. 563*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1956
ORIGINEA DIVINĂ A CĂSĂTORIEI - *PAG. 603*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1956
CĂSĂTORIE TEOCRATICĂ ÎNTR-O LUME STRĂINĂ - *PAG. 641*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1956
OBLIGAŢIILE CĂSĂTORIEI ŞI DIVORŢUL - *PAG. 678*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1956
„OFERIŢI-I LUI DUMNEZEU O JERTFĂ DE LAUDĂ" - *PAG. 714*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1956
ÎNCHINAREA CREŞTINĂ ŞI PĂSTRAREA VIRTUŢII - *PAG. 752*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1956
ADMINISTRARE CREDINCIOASĂ - *PAG. 788*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1956
IEHOVA, DUMNEZEUL PRODUCŢIEI - *PAG. 824*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1956
„VESTEA BUNĂ A SALVĂRII PRIN EL" - *PAG. 862*

TURNUL de VEGHERE

1 Ianuarie 1956 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DEVOTAMENT EXCLUSIV	- Pag. 3
DE CE VĂ NELINIŞTIŢI DIN CAUZA RELIGIEI?	- Pag.11
ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA Partea a 25-a	- Pag.12
ALEGE PE CINE VEI SLUJI	- Pag.17
"SARCINA MEA ESTE UŞOARĂ"	- Pag.24
SERVIND ÎMPREUNĂ CU CANALUL DE COMUNICARE AL LUI IEHOVA	- Pag.30
PARTEA 3—ADUNĂRILE „ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE" DIN 1955	- Pag.31
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.34

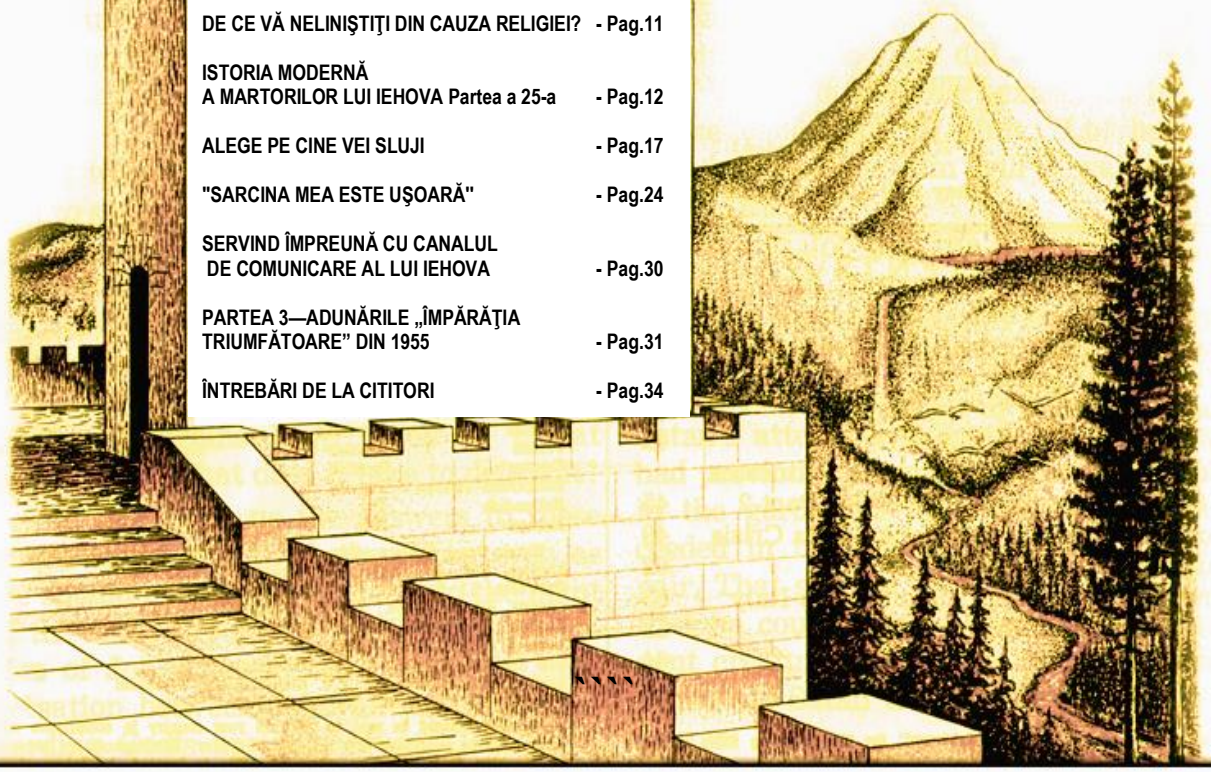

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

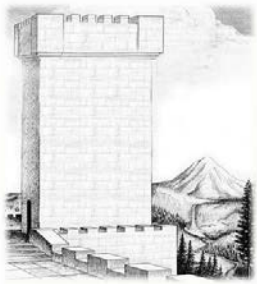

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Ianuarie 1956 **Nr. 1**

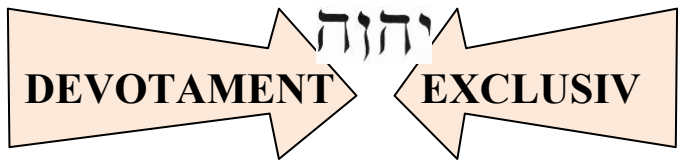

„Eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care cere devotament exclusiv”.
- Ex. 20:5, NW

1. Iehova, Dumnezeul cel viu, are dreptul să ceară devotament exclusiv. El este Creatorul omului şi al pământului pe care omul trăieşte. Toată omenirea ar trebui să aducă glorie şi laudă Acestuia, singurul Conducător Suveran, pentru că El a zis : „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu. Şi gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite”. (Isa. 42 :8, *AS*). Chiar Iehova descoperă că El a creat prima dată pământul. Apoi din ţărâna pământului i-a creat pe primii noştri părinţi, Adam si Eva, şi i-a pus în Eden, un cămin asemănător unui paradis. Iehova le-a spus acestor două persoane să umple pământul, să-l supună, şi sa facă întreg pământul un paradis pentru urmaşii lor. Aceştia doi nu au ascultat cuvântul lui Dumnezeu. Au ales să urmeze cuvintele unei alte creaturi, şi să i se alăture în răscoala ei împotriva lui Iehova. Pentru că s-a răsculat, Adam a fost condamnat la moarte. (Gen. 3:19). „De aceea, aşa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii”. (Rom. 5:12, *NW*). Omenirea, încă în coapsele primilor părinţi, a devenit supusă „dumnezeului acestei lumi”, Satan Diavolul.

2. Astăzi omenirea trăieşte pe acest pământ, nu datorită faptului că are dreptul, ci datorită bunătăţii nemeritate din partea Dumnezeului adevărat. Atotputernicul Dumnezeu nu-l va împiedica pe falsul dumnezeu, conducătorul acestei lumi, Satan, cât timp alege să facă asta. Deja au trecut aproape şase mii de ani de la răscoala din Eden; totuşi Iehova i-a permis primei creaturi lipsite de respect (Satan) să trăiască. Dar Iehova nu va tolera lipsa de respect a lui Satan pentru totdeauna, pentru că El a spus în mod predictiv: "Dar, de aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar numele meu să fie proclamat pe tot pământul". (Ex. 9:16; Rom. 9:17, *NW*). Timpul pentru rezolvarea finală a acestei controverse în legătură cu cine conduce, a venit. Iehova va primi devotament exclusiv din partea întregii creaţii libere, când dumnezeul fals, Satan, va fi aruncat în abis în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, la Armaghedon. Apoc. 16:13-16, 20:1-3, *NW*.

Cuprins

3. Studenţii Bibliei au cunoştinţă despre scopurile lui Dumnezeu, şi ştiu că El L-a trimis pe Fiul Său Isus Cristos să-şi dea viaţa asemenea unei jertfe perfecte, pentru a răscumpăra omenirea de la moarte. Aceasta s-a întâmplat acum 1923 de ani. Cristos s-a dovedit a fi demn de rangul de justificator al lui Iehova, şi în 1914 Isus Cristos a fost plasat în poziţia de conducător. Primul Său act în întemeierea împărăţiei Tatălui Său a fost să îl alunge pe Diavol împreună cu toate hoardele sale de demoni din cer pe pământ, şi cu acestea făcute acum suntem foarte aproape de „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic". Atunci Iehova îşi va arăta puterea suverană şi va demonstra că întreg devotamentul i se cuvine numai Lui. Persoanele care iubesc dreptatea arată Conducătorului Suveran devotament exclusiv. Trăim zile minunate când profeţiile date de Dumnezeu despre sfârşitul acestui sistem de lucruri se împlinesc. Toată lumea ar trebui să se familiarizeze cu Biblia, citind-o, studiind-o, şi dobândind cunoştinţă exactă din ea: „Căci, dacă practicăm intenţionat păcatul după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşătoare a judecăţii şi o gelozie aprinsă care îi va mistui pe cei ce se împotrivesc." (Evrei 10:26,27, *NW*) Dacă gândim corect, aşa cum ne-a învăţat Dumnezeu, vom fi fericiţi să arătăm devotament exclusiv Conducătorului Suveran al universului. Nu va exista frică de judecata aşteptată.

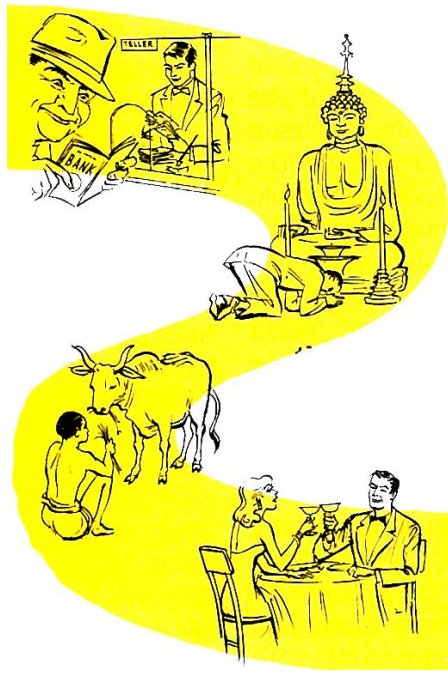

4. Sistemul de lucruri în care omenirea se găseşte o ţine într-o stare foarte morbidă a minţii. În privinţa viitorului, mulţi nu au nicio speranţă. Aceştia trăiesc numai în prezent şi spun: „Să bem şi să mâncăm, căci mâine vom muri!" (1 Cor. 15:32; *NW*; Isa. 22:13). Oamenii sunt răi, desfrânaţi, egoişti - ei cred că singura modalitate prin care poţi să câştigi fericirea este prin cucerirea altora. Oamenii caută această fericire falsă prin câştig în afaceri, politică, religie; şi adesea naţiuni întregi încearcă să cucerească alte naţiuni. Această lume şi oamenii ei sunt devotaţi egoismului. Acest lucru va duce la distrugerea lumii. Trebuie să existe o schimbare, şi ea va fi.

5. Astăzi, oamenii se venerează pe ei înşişi sau venerează pe alţi oameni puşi în poziţii importante. Ei fac din ei înşişi idoli şi iubesc acest lucru. Oamenii din ziua de azi nu sunt, în această privinţă, foarte diferiţi de oamenii din secolele trecute. Istoria ne arată venerarea zeilor din piatră, a zeiţelor, a animalelor patrupede, a peştilor şi a păsărilor. Multe feluri de creaturi au fost sculptate în lemn sau în piatră şi mai apoi aşezate pe piedestaluri, pentru ca oamenii să se închine în faţa lor. Chiar şi poporul ales al lui Dumnezeu, Israeliţii, s-au închinat în faţa chipurilor construite din metal, piatră sau lemn; şi care a fost rezultatul? Aceasta este porunca lui Iehova dată prin Moise: „Să nu te închini lor,

Cuprins

nici să le slujeşti, că Eu, Iehova Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care cere devotament exclusiv, şi pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam". (Ex. 20:5, *NW*). Întreaga lume ştie că a ales zei pe care să-i venereze, alţii decât Iehova; şi astăzi omenirea, cu voie sau fără voie, se află împotriva Conducătorului Suveran.

6. Există un duşman de moarte al lui Iehova şi acesta este Satan Diavolul, pe care Scriptura îl numeşte „dumnezeul acestui sistem de lucruri". (2 Cor. 4:4, *NW*). Acest dumnezeu fals vrea să corupă inimile şi minţile oamenilor şi să-i îndepărteze de Iehova Dumnezeu şi să îi facă să-L urască aşa cum Îl urăşte Satan si demonii săi. Diavolul face şi a făcut tot ceea ce este imaginabil pentru a orbi minţile necredincioşilor şi depune eforturi mari pentru a-i induce în eroare sau a-i orbi şi pe credincioşi. El doreşte ca toţi oamenii să venereze orice obiect, indiferent de cât de degradant, egoist si lipsit de iubire este acesta, şi va face orice pentru depravarea omenirii. În ciuda manevrelor efectuate de Diavol, în ciuda a cât de cunoscută devine propaganda pentru slăvirea şi venerarea oamenilor, şi în ciuda asprimii persecuţiilor asupra adevăraţilor urmaşi ai întronatului Cristos al lui Iehova, Dumnezeul cel adevărat încă cere de la adevăraţii Lui închinători devotament *exclusiv*. Pentru martorii lui Iehova nu există loc de compromis. Ei nu trebuie să se închine în faţa altor zei sau să-i servească. Dacă o vor face, vor muri, pentru că Iehova nu va tolera venerarea oamenilor sau a idolilor.

7. Viaţa pe care Iehova a dat-o omului la început a fost un dar, şi fiind ascultător de Creatorul său, omul a fost liber să folosească această viaţă pentru a lăuda şi a se închina lui Iehova, astfel păstrându-şi propria viaţă. Ascultarea de Creator era esenţială. Îndeplinirea voinţei Suveranului este cerută de la fiecare om care trăieşte pe acest pământ şi de la fiecare creatură din univers. Fiul lui Dumnezeu, Cristos, a câştigat viaţa veşnică prin ascultare, arătând devotament exclusiv faţă de Iehova. Israeliţii au eşuat de multe ori în închinarea la Dumnezeu, în lunga lor călătorie prin pustiu, după eliberarea din Egipt. Dar în toată această perioadă Iehova Dumnezeu a fost foarte milostiv cu Israelul lipsit de credinţă. Au fost ocazii, una după cealaltă, care ar fi putut să-I dea Lui Iehova motive drepte pentru a distruge întreaga naţiune. Cu toate acestea, din cauza numelui Său şi a promisiunii pe care a făcut-o strămoşilor lor, Avraam, Isaac si Iacov, El a continuat să se comporte cu ei ca poporul Său ales. Timp de secole acei aroganţi evrei şi-au văzut de treburile lor şi au continuat să se închine în faţa altor zei, uitând adevărata închinare a Aceluia care le-a dat ceea ce le era necesar pentru nevoile zilnice si prin acţiunile lor au afirmat: „Cel ce face rău este bun înaintea lui Iehova, şi El îşi găseşte plăcere în unii ca aceştia!" (Mal. 2:17, *AS*). După aproape 1000 de ani de la eliberarea din Egipt, Israeliţii au folosit aceste cuvinte, arătând cât de coruptă devenise naţiunea. Oare, poate crede cineva că singurul Dumnezeu adevărat al universului poate lăsa această lipsă de respect să continue pentru totdeauna ?

8. Mai târziu, în timpul lui Pavel, situaţia a devenit mai rea, şi el a descris omenirea în acest fel: „Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al

Cuprins

păsărilor, al patrupedelor şi al târâtoarelor. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, după dorinţele inimii lor, ca să-şi dezonoreze corpurile între ei, da, pe cei ce au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună şi au venerat creaţia, îndeplinind un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin!" (Rom. 1:22-25, *NW*).

SUNT OAMENII DE ASTĂZI MAI BUNI?

9. Astăzi, unii ar putea crede că am evoluat de la zilele Imperiului Roman, sau că ei nu se aseamănă cu Israeliţii, Grecii sau Egiptenii. Dar oare sunt oamenii din prezent mai buni în gândire şi în închinarea lor? Luaţi ca exemplu aşa-numitele naţiuni păgâne. Ele încă se închină în faţa zeilor făcuţi din lemn, piatră sau metal. Dar naţiunile creştine - cu siguranţă sunt mai bune! Dimpotrivă, şi acestea sunt la fel, se închină în faţa crucilor, altarelor, chipurilor sau păpuşilor ce se presupun a fi „Fecioara" sau alţi „Sfinţi". Nu numai în practica religioasă găsim bărbaţi, femei, copii care se închină în faţa chipurilor şi statuilor dictatorilor, făcute de ei înşişi, ci găsim şi mulţi alţii care venerează statui ale oamenilor importanţi, ale eroilor de război şi se roagă în faţa flăcărilor „veşnice" sau în faţa unui monument al vreunui „soldat necunoscut"! Nu venerează aceştia morţii, care ei afirmă că nu au murit în zadar, ci pentru „ a face lumea un loc sigur pentru democraţie"?

10. Oare aceste milioane de bărbaţi şi femei care au murit în războaiele mondiale au făcut lumea un loc sigur pentru democraţie sau pentru ceva din omenire? Nu; în prezent Creştinătatea venerează şi onorează victimele războaielor, asemenea milioanelor de oameni păgâni care de secole îşi venerează strămoşii morţi. Astăzi, în Creştinătate, bărbaţii şi femeile se încred în armele carnale şi în oamenii puternici pe care îi văd, şi pe care de fapt îi venerează. Aceasta este lumea în care trăim. Unde anume se venerează viul şi adevăratul Dumnezeu, Iehova ? Mulţi afirmă că această închinare la chipuri şi strămoşi, indiferent de cine este venerat, aduce pe om mai aproape de Dumnezeu. Dar oare este aşa? De care divinitate te aduce mai aproape - de „dumnezeul acestei lumi", Satan, Diavolul, sau de Conducătorul Suveran, Dumnezeul cel viu, Iehova?

11. În prezent, omenirea se închină la idoli la fel de mult ca Izraeliţii din vechime şi păgânii din timpurile străvechi. Iehova şi-a respins poporul pentru că nu Îi acorda devotament exclusiv. În prezent, Iehova Dumnezeu se va lepăda de întreaga lume, da, mai mult de două miliarde ce trăiesc acum, pentru că au ales, de bună voie, să nu Îl recunoască pe Conducătorul Suveran. (Ier. 25:32,33, *AS*) Este timpul ca toată lumea să se întoarcă spre Dumnezeul viu Iehova, să-i studieze Cuvântul, şi să înveţe calea vieţii veşnice. Această „lume toată zace în puterea celui rău". (Mat. 13:19; Ioan 12:31; 1 Ioan 5:19, *NW*). La început, Satan a avut succes în a o induce în eroare pe Eva şi cu ajutorul ei să-l înşele pe Adam şi să-i întoarcă pe amândoi de la adevărata închinare. Sfatul înţelept al purtătorilor de cuvânt ai lui Iehova din trecut şi prezent dat este „ca să nu fim înşelaţi de Satan, căci nu suntem în neştiinţă despre planurile lui". – 2 Cor. 2:11, *NW*.

12. În zilele noastre, lumea se află sub influenţa şi călăuzirea „dumnezeului acestei lumi", care le-a orbit oamenilor inimile şi minţile. El i-a orbit pentru a nu

Cuprins

putea vedea cine este Conducătorul Suveran al universului şi pentru a nu-i înţelege scopurile. Cel rău nu doreşte ca omul să trăiască; el vrea ca omul să piară în războiul lui Iehova de la Armaghedon. Omenirea, dacă continuă în faptele cărnii – care sunt „curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora" – va merge spre ziua distrugerii. Iar exact asta doreşte Diavolul. „Cei ce practică aceste lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu." (Gal. 5:19-21, *NW*).

CINE OFERĂ DEVOTAMENT EXCLUSIV?

13. Astăzi, pe pământ, există o Societate a Lumii Noi a bărbaţilor, femeilor şi copiilor care sunt hotărâţi să dea devotament exclusiv Dumnezeului adevărat, Iehova. Aceştia au terminat cu faptele cărnii, căci ei au fost spălaţi în sângele Fiului credincios al lui Iehova, Domnul nostru Isus Cristos. (Efes. 1:5-7, *NW*). Acum ei trebuie să aducă 'roadele spiritului, care sunt: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine." (Gal. 5:22-23, *NW*). Aceste principii sănătoase ale vieţii trăite corect pot şi trebuie urmate de toţi cei ce doresc să supravieţuiască şi să se bucure de aprobarea Conducătorului Suveran. Prin înnoirea minţii, adică, gândind în modul în care doreşte Iehova, gândind benefic, drept, cu siguranţă te vei echipa şi te vei pregăti pentru modul de viaţă din Lumea Nouă. Fiecare persoană care supravieţuieşte „războiului zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" va fi demonstrat tovarăşilor săi, lui însuşi, şi Dumnezeului adevărat că el sau ea chiar doreşte să fie ascultător de Iehova, arătându-I devotament exclusiv şi o închinare plină de iubire, în noua Lui lume a dreptăţii, pentru totdeauna.

14. Problema suveranităţii - Cine conduce suprem ?- trebuie rezolvată; dar, Iehova îşi alege singur momentul. De multe ori, în secolele trecute, El a demonstrat că persoanele cu integritate pot fi credincioase chiar şi sub necazuri extreme. El a demonstrat aceasta cu ajutorul bărbaţilor şi femeilor de toate felurile, din orice naţiune, popor şi limbă. Când Isus Cristos a fost pe pământ, acum o mie nouă sute de ani, a deschis calea pentru ca cei dispuşi din omenire să se împace cu Dumnezeul Atotputernic. A fost creată o nouă naţiune care va aduce cu adevărat glorie şi onoare lui Iehova Dumnezeu. Acea naţiune, care constă din 144 000 de oameni şi este numită „turma mică" (Luca 12:32) a fost destinată de Iehova să devină comoştenitoare, alături de Isus Cristos, în împărăţial Sa cerească, să conducă şi să domnească alături de El o mie de ani. Pavel le-a scris acestora: „Iar pe voi Dumnezeu v-a făcut vii deşi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care aţi umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterii văzduhului, a spiritului care lucrează acum în fiii neascultării. Da, între ei noi toţi ne-am condus odinioară, în armonie cu poftele trupului nostru, făcând voile trupului şi ale simţurilor şi, din fire, eram fiii mâniei ca şi ceilalţi. Dar Dumnezeu, care este bogat în milă, pentru marea Sa iubire cu care ne-a iubit, pe noi cei ce eram morţi în greşelile noastre, ne-a făcut vii împreună cu Cristos - prin bunătate nemeritată sunteţi mântuiţi! - şi împreună cu El ne-a sculat şi împreună

Cuprins

ne-a aşezat în locurile cereşti, în Cristos Isus, ca să arate în sistemele viitoare covârşitoarea bogăţie a bunătăţii Sale nemeritate, prin bunătatea ce a avut faţă de noi în Cristos Isus. Prin această bunătate nemeritată aţi fost salvaţi prin credinţă; şi aceasta nu datorită vouă, este darul lui Dumnezeu". (Efes. 2:1-8, *NW*)

15. Devotament exclusiv îi este acordat lui Iehova Dumnezeu de către toţi aceştia, căci „voi împreună sunteţi zidiţi într-un loc pentru ca Dumnezeu să locuiască prin spirit". (Efes. 2:22, *NW*). Acum, chiar mai multe persoane din toate naţiunile, neamurile şi limbile vin să se închine lui Iehova. Este adevărat că „o mulţime mare" se manifestă alături de rămăşiţă sau cei rămaşi din „mica turmă", în aceste zile. Toţi aceştia sunt aduşi în acelaşi staul, sub Păstorul lui Iehova, Cristos Isus. Aceste „alte oi" (Ioan 10:16), aşa cum le numeşte Biblia, ştiu că Iehova Dumnezeul lor este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv, şi că El nu va tolera concurenţa; prin urmare, ei s-au separat de lume. Toţi din „singurul staul" acordă atenţie afirmaţiei lui Isus că El era în această lume, dar nu o parte din ea (Ioan 17:14-16), şi: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga." (Mat. 6:33, *NW*).

16. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu presupune un devotament exclusiv faţă de Acesta. Împărăţia acum stabilită a lui Dumnezeu justifică numele lui Iehova şi cuvântul Său. Acum aproape patruzeci de ani primul său act a fost să-l alunge pe Diavol din poziţia de rival din cer. (Isa.14:12, *AS*; Apoc. 12:9, *NW*). Acum Satan şi oştile lui invizibile pot acţiona numai în vecinătatea pământului. Dar chiar şi aici îndepărtarea lor este hotărâtă. Şi aici, problema suveranităţii sau a domnirii fără rivali a Împărăţiei acum stabilite a lui Iehova va fi rezolvată. (Isa. 9:7, Dan. 2:44, *AS*) „Eu, Iehova Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care nu tolerez rivalitatea". (Ex. 20:5, *NW*, margin). Iehova nu va da gloria Sa nimănui. Principiile lui despre adevăr şi dreptate se vor îndeplini. De acum înainte, în mintea oricărei creaturi vii, din întregul univers, identitatea Sa de Suveran Suprem şi numele de Iehova trebuie să rămână! (Isa. 2:11, Hab. 2:20, *AS*). „Să nu te închini la alt dumnezeu, pentru că Iehova este devotat exclusiv numelui Său. El este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv." (Ex. 34:14, *NW*; *Fenton*).

„SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU"

17. Iehova nu va tolera ca un alt nume să fie egal cu al Său. El este deasupra tuturor. La un moment dat El a fost singur cu toată puterea şi autoritatea din univers. Această supremaţie nu a fost dată niciodată şi nici nu va fi dată altcuiva. Tot ceea ce a fost creat, a luat naştere, i s-a dat viaţă, a fost la îndemnul Acestuia, Iehova. Creaţia este opera Lui. El este sursa vieţii. El poate crea şi distruge atunci când doreşte. Dar Iehova, Cel etern, din veşnicie în veşnicie, este Dumnezeul creativ care doreşte ca alte persoane să se bucure de viaţă; astfel, el dă viaţa ca pe un dar. (Ps. 90:1-17, *AS*). Cu toate acestea, făcând aceste lucruri, El cere creaturilor sale Să-L recunoască ca pe un Conducător Suveran şi să-i acorde devotament eclusiv. Nu este loc de competiţie sau de rivalitate. Când Iehova a creat bărbatul şi femeia, nu i-a creat să fie veneraţi. Ei trebuiau să se închine. Iehova este în poziţia olarului. El modelează lutul şi îi dă o formă care îi face

Cuprins

plăcere. Lutul de pe roata olarului este supus degetelor sale. Este decizia olarului ce vas vrea să creeze - cum va arăta, gloria de care va avea parte, dacă va fi un obiect de o frumuseţe deosebită sau dacă va fi unul obişnuit. După ce olarul a creat multe vase minunate şi le-a aşezat pe raft pentru a putea fi admirate de oameni, acei oameni nu vor venera sau slăvi vasul în timp ce privesc opera artistului. Onoarea şi gloria nu se dă celui ce este creat, ci laudele şi complimentele revin celui ce a făcut vasul. Ar trebui să gândim că o persoană este foarte dezechilibrată dacă stă în faţa unui obiect de olărit, slăvindu-l şi lăudându-l; dar dacă ar spune cuvinte de laudă creatorului obiectului am înţelege mai bine expresia lui.

18. Iehova este olarul. El este Creatorul. El a creat aceste minunate creaturi de pe pământ. El le-a modelat. El le-a format. El le-a dăruit farmecul şi le-a făcut atractive. El a făcut chiar mai mult. Le-a dat viaţă. Astfel, Iehova este cel care trebuie lăudat, cel care trebuie să primească adoraţia, devotamentul exclusiv. Noi suntem lucrurile create. Noi îl glorificăm pe Creatorul nostru în acelaşi fel în care vasul unui olar aduce onoare creatorului său. Iehova Dumnezeu este cel care ne-a adus în existenţă. El este cel care ar trebui să primească tot meritul, căci El nu are nevoie să tolereze rivalităţile şi nici nu o va face.

„NU UMBLAŢI DUPĂ ALŢI DUMNEZEI”

19. În aceste zile de mare egoism şi lupte între naţiuni şi popoare există prea mulţi indivizi care vor să fie lăudaţi, mai degrabă decât să dea laudă. Prin faptul că cer această laudă ei devin rivali ai lui Dumnezeu. Diavolul i-a spus Evei: „Dacă veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu”. Această idee este încă întipărită în om şi acesta doreşte să fie venerat, chiar dacă este un nimic - doar ţărână din pământ, lut modelat într-o frumoasă creatură de către Conducătorul Suveran al universului şi care a primit viaţă de la acelaşi Creator. Dar fiinţa vie nu vrea să-L slăvească pe Creator. Aceasta devine mândră, arogantă, înfumurată şi nu va mai dura mult până când va începe să-I spună lui Dumnezeu în ce anume *Acesta* greşeşte. Este destul de obişnuit să citeşti în ziare comentariile clerului Creştinătăţii şi să vezi cum acesta critică Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Mulţi clerici au scris cărţi despre „înaltul criticism” şi au ajuns până la negarea jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos. Ei pretind că sunt creştini, dar îl neagă pe Cristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea ei, oare, să fie creştini ?

20. Alţi clerici ai Creştinătăţii merg atât de departe încât Îl consideră pe Iehova un „lăudăros”, aducându-L astfel pe Conducătorul Suveran al universului într-o poziţie josnică, vrednică de dispreţ, în minţile celor pe care i-a creat. Toate acestea există pentru a aduce lipsă de respect Conducătorului Suveran şi pentru a aduce laudă celui ce a fost creat, un om. Creştinătatea şi reprezentanţii săi nu dau dovadă de devotament exclusiv faţă de Iehova. Ei sunt interesaţi de propriile lor scopuri, de propria lor naţiune, de războaiele naţionale, chiar crezând că Protestanţii şi Catolicii dintr-o anumită ţară sunt mai binecuvântaţi, mai favorizaţi decât Protestanţii şi Catolicii din altă ţară. Unde este unitatea lor, dragostea lor frăţească ? Sunt numai cuvinte în zadar?

Cuprins

21. Există numai un Dumnezeu adevărat şi un singur popor care trăieşte pe acest pământ, toţi provenind de la creaţia originală a lui Dumnezeu; şi la timpul lui potrivit, cu toţii vor forma o singură naţiune, cu un singur Dumnezeu. El nu va tolera rivalitatea. Împărăţia Lui va exista pentru totdeauna. Toţi oamenii care vor refuza să se conformeze cu adevărata închinare vor fi anihilaţi, distruşi, pentru că nu este loc în univers pentru rebeli. „Să nu mergeţi după alţi dumnezei, după dumnezeii popoarelor, care se vor afla împrejurul vostru; (căci Iehova Dumnezeul vostru în mijlocul vostru este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv) ca să nu se aprindă mânia lui Iehova Dumnezeul tău împotriva ta şi să nu te piardă de pe faţa pământului". (Deut. 6:14,15, *NW*) Această afirmaţie este atât de categorică şi de absolută: „Să nu ai alţi dumnezei în sfidarea mea". (Deut. 5:7, *NW*). Dar, există multe persoane care venerează această lume şi acest sistem de lucruri,care sfidează Împărăţia dreaptă a lui Dumnezeu. Pe de o parte, ei se roagă „Vie împărăţia Ta; facă-se voinţa Ta, precum în cer şi pe pământ." (Mat. 6:10); iar, pe de altă parte, ei merg mai departe şi susţin organizaţia Naţiunilor Unite care este clar împotriva Regelui întronat al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Religioniştii au susţinut şi continuă să susţină Naţiunile Unite de astăzi şi Liga Naţiunilor de ieri. Ei chiar au mers până la a spune că această „Ligă" reprezintă expresia politică a Împărăţiei lui Dumnezeu. Nu este clar de observat că ei întemeiază ceva ce le aparţine, sfidându-l pe Iehova?

Întrebări pentru studiu

1. De ce Creatorul omului are dreptul să ceară devotament exclusiv din partea fiecărei fiinţe umane ?

2. Când şi cum se va rezolva problema legată de suveranitatea lui Iehova ?

3,4. (a) Ce paşi au fost deja parcurşi pentru rezolvarea problemei disputate ? (b)Cum pot evita persoanele prudente să comită o greşeală fatală acum ?

5. Ce demonstrează metodele de venerare ale omenirii din trecut şi prezent ?

6. Cum i-a afectat activitatea lui Satan pe locuitorii pământului şi pe Iehova ?

7,8. a) De ce este esenţială ascultarea faţă de Iehova ? (b) Ce rezultate ale ascultării şi ale neascultării putem compara ?

9,10. Cum poate fi comparată închinarea practicată de aşa-numitele popoare păgâne cu cea a Creştinătăţii ?

11,12. De ce este de actualitate adevărata închinare?

13. Care sunt cerinţele necesare care pot fi recunoscute pentru modul de viaţă din Lumea Nouă şi de către cine?

14,15. (a)De ce a selectat Atotputernicul Dumnezeu anumiţi oameni pentru a fi asociaţii Fiului Său în cer ? b) Din cine se compune „singurul staul" aflat sub Păstorul lui Iehova ?

16. De ce este necesar acum ca fiecare om să recunoască suveranitatea lui Iehova ?

Cuprins

17,18. Care sunt pretenţiile lui Iehova pe care fiecare om ar trebui să le recunoască în zilele noastre ?

19,20. (a) Ce este indicat de dorinţa fiecărui om pentru laudă ? (b) Ce exemple de lipsă de respect faţă de Iehova ne servesc nouă ca avertisment ?

21. Din ce alte motive este devotamentul exclusiv faţă de Iehova de mare importanţă acum ?

De ce vă neliniştiţi din cauza religiei?

Mulţi oameni sunt astăzi indiferenţi faţă de religie. În parte este vina religiei. Ce are de oferit, într-adevăr, adevărata religie, şi ce ar trebui să însemne ea pentru tine?

MULŢI oameni se îndoiesc de valoarea religiei astăzi. Valorile ei, cred ei, sunt în principal sociale, psihologice, psihiatrice sau poate morale. Astfel, dacă ei sunt bine adaptaţi mental şi îşi consideră morala satisfăcătoare, mulţi dintre ei văd puţine motive de a face multe pentru religie. Chiar şi atunci când bisericile încearcă să ofere metode de a păstra sistemul economic sau de a provoca comunismul, ori de a împiedica un alt război, propunerile lor nu întâlnesc răspunsul pe care şi l-ar dori, deoarece mulţi oameni cred că acele lucruri ar putea fi manevrate mai bine de către experţi în domeniile particulare ce sunt implicate.

Însă religia adevărată are o misiune mult mai importantă. Ea nu încearcă să îl facă pe Dumnezeu să ne slujească pe noi, ci arată cum ar trebui noi să-L slujim pe El. Aceasta nu este doar un mijloc pentru atingerea unui scop, un dispozitiv prin care cineva îl poate aduce de partea lui pe Dumnezeu în activităţi de afaceri, sociale, politice şi alte activităţi. Ci, mai degrabă, include o ascultare plină de supunere faţă de Suveranul Suprem al universului.

Numai posedând o cunoştinţă a instrucţiunilor pe care le conţine Biblia putem ştii care sunt poruncile lui Dumnezeu şi cum Îl putem sluji. Pentru acest motiv, adevărata religie trebuie să implice educaţie biblică. Ea trebuie să furnizeze cunoştinţă biblică ce lipseşte din atâtea vieţi astăzi. Ce alte informaţii va furniza Biblia? Ea arată motivul dificultăţilor prezente ale pământului, că ale noastre sunt "zilele din urmă" ale conducerii rele a lui Satan, şi că "timpurile critice" prezente izvorăsc din furia lui Satan, la cunoaşterea faptului că distrugerea lui este aproape. Această informaţie marchează timpul nostru ca fiind unul important, şi îi îndeamnă pe ascultătorii ei la ascultarea poruncii scripturale de a predica această veste bună în întreaga lume. – 2 Tim. 3:1; Apoc. 12:12; Mat. 24:14, *NW*.

Cei ce înţeleg Cuvântul lui Dumnezeu vor fi impulsionaţi, la fel cum au fost creştinii primului secol, în participarea activă la lucrarea de predare voluntară a acestei veşti bune şi altora, ascultând cu adevărat porunca de a fi "întotdeauna pregătiţi să prezentaţi o apărare oricui vă cere motivul speranţei voastre." – 1 Pet. 3:15, *NW*.

Cuprins

Această cunoştinţă corectă despre Cuvântul lui Dumnezeu oferă multe: o explicaţie pentru dificultăţile prezente ale pământului, o înţelegere fermă a rezultatelor lor, şi o înţelegere a faptelor despre care Isus a spus că duc cu adevărat la viaţă veşnică. (Ioan 17:3). Mulţimi vaste de oameni au recunoscut că această informaţie este vitală, predicând-o până la uimitorul nivel la care se referă alt material din acest număr special al *Turnului de veghere*. Vei urma şi tu exemplul lor bun, studiind Cuvântul lui Dumnezeu, învăţând scopurile Lui, învăţând acestea şi pe alţii?

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 25

Expansiunea în Europa şi Africa (1945-1955)

Europa împreună cu populaţia sa de aproape 400 milioane de locuitori este căminul civilizaţiei de vest. Din punct de vedere politic, Europa pare a fi centrul conflictului pentru putere mondială şi lucrurile sunt aşa de când grecii, sub conducerea lui Alexandru, au stabilit dominaţia europeană peste puterile asiatice şi africane, acum aproape 2300 de ani. Din punct de vedere cultural, Europa este locul învăţăturii influenţate de păgâni, veche de când lumea, a muzicii, a artei, a dramei, a sporturilor, a filozofiei, care ocupă minţile a milioane de oameni. Dimensiunea completă a cugetării europene cuprinde mintea conservatoare a politicienilor de dreapta, care îşi are originea în vechea aristocraţie a familiei, privilegiul clasei sociale (castele) şi tradiţiile perpetuate de romano-catolicism. Aceasta (cugetarea) urăşte schimbarea, urăşte intruziunea, crede despre ea că este unică, superioară şi separată de toată cugetarea nouă. Umbrele cugetării se prezintă într-o formă diferită spre centru, unde există mintea liberală, care, în mare măsură, este rezultatul Reformei Protestante ce doreşte în mod progresiv şi treptat numai o schimbare gradată. În teorie, ei cred că toţi oamenii sunt creaţi egali şi fiecare om poate să ajungă la securitate şi salvare prin propriile eforturi capitaliste sau socialiste. La extrema stângă a scării în cugetarea europeană găsim mintea radicală a ideii ateiste, dornică de schimbare revoluţionară, pentru a controla masele şi pentru împărţirea bogăţiilor. Materialismul este sistemul care-l face pe om numai un număr sau o rotiţă în vasta maşinărie naţională.

Ce şanse are adevărata cugetare creştină în această bătălie, împotriva acestor formidabile poziţii fortificate ale minţii europene?

Din anul 1880 literatura Societăţii Watch Tower circulă prin Europa. La timpul potrivit, cele trei centre, Britania, Europa Centrală (condusă de Elveţia) şi Europa de Nord (condusă de Danemarca şi Suedia), au devenit fortăreţe ale martorilor lui Iehova. Din aceste puncte a fost servit întregul continent, în cele din urmă Germania devenind un teren de expansiune foarte roditor. Atât în timpul

Cuprins

Primului Război Mondial, cât şi în timpul celui de-al Doilea, aceste trei centre au supravieţuit intacte şi au devenit puncte generatoare pentru reînvierea rapidă din celelalte părţi ale Europei. În 1942 martorii acţionau în treisprezece ţări cu 22.792 slujitori activi pe continentul Europei, fără să mai socotim pe asociaţii germani pe care Hitler îi pusese sub interdicţie şi îi întemniţase. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial a avut loc o redeschidere rapidă a activităţilor din ţările interzise, însufleţite de un tur cuprinzător al preşedintelui Knorr şi al secretarului său, M. G. Henschel, în iarna din 1945-1946. În 1947 martorii reînviaţi din nouăsprezece ţări ale Europei au raportat 74.196 slujitori în serviciul de teren. În 1946 Societatea a început să trimită în Europa un număr de misionari instruiţi la Gilead, în acel an aceasta cheltuind o sută de mii de dolari, pentru a deschide birouri de filială şi pentru a cumpăra echipament de tipărit. Restabilirea a fost rapidă. Rezultatele în strângerea celorlalte oi surprind peste măsură. În 1955 existau 227.374 slujitori activi europeni între martori. Dintre aceştia 278 erau misionari instruiţi la Gilead, care lucrau cu timp integral.

Această uimitoare expansiune postbelică nu s-a întreprins fără împotrivire îndrumată de surse comuniste. Pe măsură ce Rusia cobora treptat cortina de fier în Europa, după 1948, mii de martori s-au aflat expuşi persecuţiei la fel de severe, dacă nu mai rea, decât cea de sub ocupaţie nazistă. După numai trei sau patru ani de eliberare din lagărele de concentrare, mii de martori au trebuit să se întoarcă din nou în aceste instituţii diabolice sau să fie trimişi să lucreze, ca sclavi, în minele din Rusia, sau chiar mai rău, să fie exilaţi în Siberia. Numai în zona de est a Germaniei 1.016 martori, bărbaţi şi femei, au fost condamnaţi la un total de 6.865 ani de închisoare şi paisprezece au fost ucişi.

Să luăm, de exemplu, povestea tragică a martorilor din Polonia. În 1939, înainte ca al Doilea Război Mondial să înceapă, erau 1 039 slujitori care rezistau cu succes persecuţiei crunte din partea Bisericii Catolice fanatice, care condamnase martorii unei existenţe în catacombe pentru ani de zile. Eliberarea de sub tirania nazistă în 1945 a fost dulce, dar s-a dovedit a fi de scurtă durată. Martorii polonezi au început repede să reorganizeze închinarea teocratică din ţara lor. În 1946, atinseseră un nou record de 6 014 slujitori. Apoi, în 1947, misionarii de la Gilead au ajuns să ajute la organizarea pe mai departe pentru expansiune. Până în 1948 erau 10 385 de slujitori activi care predicau şi în 1950 se ajunsese la un total uluitor de 18 116. Nimic nu părea să poată opri pe aceşti luptători polonezi curajoşi pentru închinarea adevărată în strângerea „oilor" lui Iehova. În 1950, Polonia se găsea în spatele cortinei de fier. Martorii erau interzişi în acel an, biroul de filială era închis şi liderii erau arestaţi şi nu se mai auzea de ei, iar misionarii de la Gilead erau deportaţi. Din nou,

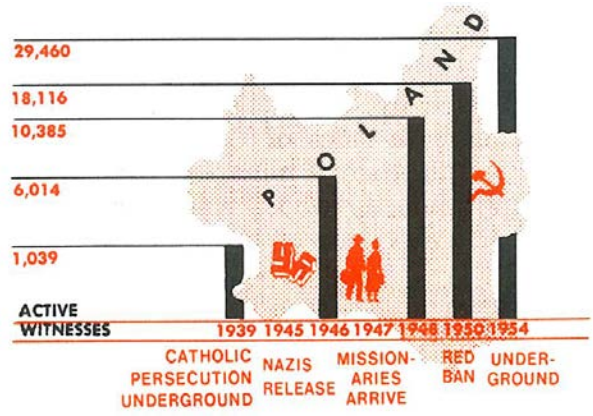

Cuprins

martorii polonezi au intrat în ilegalitate, la fostele activităţi de „catacombă”, pentru a păstra aprinsă torţa închinării creştine pentru celelalte oi care erau multe şi care încă doreau să fugă la locul de siguranţă al lui Iehova.

Şi în Cehoslovacia martorii s-au dovedit adevăraţi luptători pentru libertatea creştină. În 1938, înainte ca Hitler să răpească libertatea acestei democraţii progresive din Europa centrală, existau 1.166 slujitori activi. În timpul lui Hitler, activitatea ilegală a menţinut vie o asociere restrânsă printre martorii lui Iehova din Cehoslovacia. În 1945, odată cu căderea lui Hitler, lucrarea a fost repede reînviată şi în anul 1946 existau 1.209 martori activi. Când Cehoslovacia a început să dispară în spatele cortinei de fier, în 1948, martorii au fost scoşi în afara legii, biroul lor de filială a fost închis şi mulţi au fost arestaţi. A oprit aceasta expansiunea lucrării de strângere? Nu. În 1950 existau 2.882 predicatori activi ai împărăţiei lui Iehova şi în 1951 numărul a crescut până la 3.705. Experienţe similare pot fi raportate de martorii din ţările comuniste: Iugoslavia, Bulgaria, Ungaria şi România. Chiar şi în Rusia existau, în 1948, mai bine de opt mii de slujitori ai împărăţiei lui Iehova, ce menţineau activ, prin multe metode inteligente şi ingenioase, serviciul de predicare a Biblie. De asemenea, este raportat că mii de martori au fost exilaţi în Siberia, de la care nu s-a mai primit nici un cuvânt. În anul 1954 a fost minunat să vedem că existau 64.123 martori ai lui Iehova, încă activi, în aceste ţări din spatele cortinei de fier.

Ilustraţia expansiunii europene este arătată în mod remarcabil în tabelul însoţitor.

Anul	Numărul ţărilor	Numărul slujitorilor	Numărul orelor de predicare
1942	13	22.796	5.344.006
1947	19	74.196	12.819.994
1952	24	158.867	19.147.879
1955	24	227.374	23.720.651

Aproape 24 de milioane de ore pe an de predicare creştină înseamnă într-adevăr o puternică forţă de a bombarda mintea europeană. Prin mila lui Iehova, această campanie continuă pentru ca europenii cu inima sinceră să se poată elibera de robia cugetării greşite pentru cea a unei speranţe noi, de viaţă veşnică, în lumea nouă a lui Dumnezeu. În 1955 exista un slujitor activ din martorii lui Iehova la 1.746 oameni. În 1955, în Europa, cea mai mare mărturie dată vreodată acolo de martorii lui Iehova a fost dată de ambele părţi ale cortinei de fier. Deşi sunt încă o minoritate, ei sunt o minoritate în creştere, ale căror voci sunt auzite în fiecare parte a continentului.

AFRICA

Din punct de vedere spiritual Arica era numită continentul „întunecat”, din cauza păgânismului ei. Dar, progresele făcute din 1945 de adevăratul creştinism, prin martorii lui Iehova, nu mai lasă acest continent de 203 milioane locuitori ca pe

Cuprins

un teritoriu neluminat al lumii. În partea nordică a acestui vast continent predomină cugetul mahomedan. Acest tip de cugetare este fanatic, religios, iraţional şi foarte lumesc. Femeile au un statut inferior şi poligamia este practicată în mare măsură. Moralitatea este foarte coruptă, maladiile sunt în floare, viaţa este grea, educaţia lipseşte şi înaltele valori spirituale nu sunt apreciate. În ce priveşte pe europenii de pe acest continent, ei reflectă o atitudine superioară, deţin o stare a minţii similară cu a rudelor lor din Europa şi susţin segregarea dintre negri şi băştinaşii de culoare. Apoi, în ce priveşte africanii, mintea lor este adânc înrădăcinată în obiceiuri păgâne şi superstiţii. El susţine loialitatea faţă de sistemul său simplu din societatea tribală. El are o repulsie neschimbată şi o suspiciune faţă de cuceririle şi descoperirile făcute de stăpânii albi. Africanul are puţină afecţiune naturală şi nu înţelege ce înseamnă ca cineva să-şi iubească aproapele sau chiar soţia şi copiii. Soţiile sunt vândute în schimbul vitelor, potrivit sistemului lor tribal, pentru a da naştere la copii şi astfel să înjghebe, treptat, un sat. Ei cred în îndepărtatele „spirite ale strămoşilor", care pot să-i ajute sau să-i pedepsească, depinde de soartă. Pe lângă acestea, acolo există cugetul de a „face afaceri" cu astfel de „spirite", nu pe baza iubirii pentru ele, ci de teamă şi pentru a câştiga un avantaj material în schimbul jertfelor de animale recomandate. Vracii nemiloşi sunt agenţi lipsiţi de afecţiune care ţin acest sistem în funcţiune.

Cum au făcut faţă martorii lui Iehova unei astfel de varietăţi de cugetări, europeană, mahomedană, pagână şi primitivă? În prima parte a anilor 1900' Societatea Watch Tower a început să aibă asociaţi în Africa de Sud şi a înfiinţat acolo un birou de filială, apoi, în anii 1920' a început lucrarea educaţională, pentru a se muta spre nord, în teritoriile Africii. De asemenea, în anii 1920' s-au făcut începuturi în Africa Britanică de Vest, unde s-a înfiinţat curând un birou de filială şi lucrarea a fost împinsă în partea centrală. În prima parte a anilor 1930' a început lucrarea în Egipt, pentru a se răspândi, încet, în toată Africa. Prin această mişcare începută din trei locuri, în 1942 se găsea un număr de 10.070 martori în unsprezece ţări africane. Apoi, în 1947 au început să fie trimişi în Africa misionari de la Gilead, douăzeci în anul acela. În decembrie 1947, ianuarie 1948 şi din nou în 1952, preşedintele Societăţii a vizitat aproape toate filialele din Africa, a stat de vorbă cu martorii africani şi s-a ocupat de problemele lor de predicare. Numărul martorilor activi ce continuă să crească era în 1955 98.146, cu 108 misionari ai Watch Tower în 34 de ţări. Aceasta este o creştere cu 875 procente în treisprezece ani!

Aceasta a cerut un mare volum de lucrare educaţională şi o instruire răbdătoare din partea slujitorilor europeni neegoişti, martori şi a misionarilor lor de la Gilead. Au trebuit să fie puse în funcţiune şcoli care să-i înveţe pe mulţi africani să scrie şi să citească. De fapt, fiecare aspect al organizării grupelor a trebuit să fie simplificat, au trebuit să fie introduse reguli şi practici referitor la chestiuni Biblice, nu potrivit unor puncte de vedere imature. Trebuiau să fie introduse standardele morale creştine; o singură soţie pentru un bărbat printr-o căsătorie legalizată corespunzător, adulterul trebuia îndepărtat şi s-a pus un mare accent pe curăţie înainte să poată fi permisă asocierea permanentă cu Societatea. Mintea

Cuprins

africană are o caracteristică evidentă, cea de a fi imitativă. Albii şi slujitorii băştinaşi instruiţi timp îndelungat s-au amestecat în societate cu aceşti africani doritori, de curând interesaţi, şi le-au pus înainte un bun exemplu de iubire creştină şi asociere iubitoare. Aricanul a descoperit imediat aceasta, nu ca un ipocrit, ci sincer şi neprefăcut. Africanilor le este recunoscută aceeaşi demnitate creştină pe măsură ce se maturizează. În acest fel iubirea creştină şi tovărăşia afectuoasă sunt inspirate să dezvolte corect cugetarea creştină şi standardele înalte de asociere, ca ei să poată lua o poziţie egală alături de fraţii lor din societatea Lumii Noi din celelalte părţi ale pământului. În timp ce aceşti africani nu sunt împovăraţi de „confortul" modern al vieţii, ei au timp să studieze Biblia pentru a învăţa despre lumea nouă a lui Dumnezeu. Ei îşi întăresc speranţa de a căştiga viaţă veşnică.

Schimbarea morală şi intelectuală a martorilor africani este un spectacol uimitor chiar pentru autorităţile conducătoare lumeşti. Tabelul următor arată expansiunea creştină din Africa, care dă promisiunea că mult mai multe din alte oi ale lui Iehova, din acest continent, vor fi strânse în „staul".

Anul	**Numărul ţărilor**	**Numărul slujitorilor**	**Numărul de ore predicate**
1942	11	10.070	2.200.163
1947	17	24.896	6.298.189
1952	32	72.228	15.460.243
1955	34	98.146	20.222.817

Metoda de predicare din casă în casă, folosită de slijitorii lui Iehova şi efectuarea de vizite ulterioare, pentru a ţine studii Biblice cu cei interesaţi de curând, continuă în Africa în mod armonios, întocmai ca în celelate părţi ale pământului, după modelul stabilit de Isus şi apostoli acum nouăsprezece secole. În felul acesta, s-au făcut peste douăzeci de milioane ore de predicare creştină din Biblie, în numeroase versiuni ale băştinaşilor, în timpul anului 1955, în regiunea care era odinioară Africa „întunecată". În timpul anilor 1955 existau 98.146 slujitori, sau un slujitor martor al lui Iehova la 2.068 locuitori ai Africii.

(Va urma)

Turnul de veghere, 1881, octombrie-noiembrie, pp. 5,6; *W* 15 ianuarie, 1955, p. 48.

W 1946, pp. 14-16, 28-31, 45-48, 63, 64, 92-95, 110-112, 141-143.

Cartea anuală din 1947, p. 254.

Cartea anuală din 1954, p. 161.

Cartea anuală din 1940, p. 160.

Cartea anuală din 1951, p. 26.

Cartea anuală din 1950, pp. 141-143.

Cartea anuală din 1952, p. 246.

Creştere de la 130 slujitori în 1944 la 1.164 în 1954.

Creştere de la 837 slujitori în 1946 la 3.265 în 1954.

Cuprins

Expansiune de la 2.191 predicatori în 1946 la 6.072 în 1954.
Cartea anuală din 1949, p. 223.
Cartea anuală din 1955, p. 38.
Cartea anuală din 1954, p. 273.
W 1948, pp. 61-64, 77-80.

Cerul poate aştepta

J. J. Scherer, un cleric luteran din Richmond, Virginia, timp de aproape 50 de ani şi-a împărtăşit părerea sa despre mersul în cer unui grup de preoţi din Roanoke: „Dacă mi s-ar oferi bilete, unul pentru un loc în cer şi altul pentru Virginia, aş alege biletul pentru Virginia. Vreau să merg în cer—dar nu astăzi.”—Dallas *Times Herald,* 29 iunie 1955.

ALEGE PE CINE VEI SLUJI

CÂT este de ciudat că liderii de astăzi ai lumii nu au acordat atenţie cuvintelor lui Iosua! Pentru că Iosua a slujit acelaşi Dumnezeu pe care liderii Creştinătăţii susţin că-L slujesc. El a spus: „‘Temeţi-vă de Iehova şi slujiţi-L cu integritate şi în adevăr şi îndepărtaţi zeii pe care strămoşii voştri i-au slujit pe partea cealaltă a Râului şi în Egipt, şi slujiţi-L pe Iehova. Acum dacă este rău în ochii voştri să-L slujiţi pe Iehova, alegeţi astăzi pe cine veţi sluji, fie zeii pe care strămoşii voştri de pe cealaltă parte a Râului i-au slujit, fie zeii Amoriţilor în al cărui ţinut locuiţi. Cât despre mine şi gospodăria mea, noi îl vom servi pe Iehova’. La aceasta oamenii au răspuns: ‘Departe de noi gândul să-l părăsim pe Iehova ca să slujim altor dumnezei’!” (Ios. 24:14-16, *NW*). Deşi conducătorii lumii nu gândesc aşa, acesta este modul în care gândesc martorii lui Iehova. Într-un moment al vieţii lor, toţi oamenii din societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova au făcut parte din lumea veche. Dar ei nu vor mai sluji zeii de la est de râul Eufrat, şi anume, zeii Babilonului, sau zeii Egiptului, care-şi pun încrederea în puterea militară. În schimb, martorii lui Iehova au acordat atenţie cuvintelor: "Ieşiţi din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei!" – Apoc. 18:4, *NW*.

[2] "Celelalte oi" realizează că Iehova, Dumnezeul lor, i-a scos din Babilon. Ei au venit de bunăvoie şi nu "îl vor abandona pe Iehova pentru a sluji altor zei." Ei văd împărăţia triumfătoare a lui Iehova Dumnezeu deja stabilită în ceruri, şi îl văd pe Satan, "dumnezeul acestei lumi" cum a fost aruncat pe pământ, şi înţeleg durerea prezentă printre locuitorii pământului pentru că Diavolul a coborât la ei. În curând Diavolul şi întreaga sa organizaţie demonică vor fi aruncaţi în abis, pentru că nu i-au oferit devotament exclusiv Conducătorului Suveran al universului, Iehova.

Cuprins

[3] Bărbaţii şi femeile care vor să trăiască, nu să moară, trebuie să-i dea lui Iehova devotament exclusiv. Fiecare dintre aceştia trebuie să aleagă de bunăvoie să-şi dedice viaţa serviciului lui Iehova şi să-i asculte poruncile. Ascultând poruncile lui Dumnezeu el dovedeşte că-l iubeşte pe Dumnezeu. El arată supunere faţă de voinţa lui Dumnezeu. "Dacă respectaţi poruncile mele, veţi rămâne în iubirea mea, aşa cum şi eu am respectat poruncile Tatălui şi rămân în iubirea lui." (Ioan 15:10, *NW*). Aceasta înseamnă toate poruncile lui Iehova. Unele persoane vor să aleagă ce porunci vor păzi. De exemplu, o persoană va spune că nu este necesar să fie botezată şi să-şi simbolizeze dedicarea pentru Iehova Dumnezeu. Ea crede că atâta timp cât este asociată cu martorii lui Iehova va câştiga binecuvântarea lui Iehova şi va fi luată în noua lume a dreptăţii. Ea gândeşte: "Nu vreau să fiu legată de nicio organizaţie atât de strâns; deci nu voi fi botezată; voi merge să mărturisesc, dar mă voi păstra liberă." Nu este vorba de a fi legat de o organizaţie. Ci mai degrabă, dacă vrei să trăieşti, este vorba despre a acorda devotament exclusiv lui Iehova Dumnezeu. O persoană care refuză să fie botezată gândeşte că botezul îi va crea obligaţii şi va plasa responsabilităţi şi mai mari asupra ei. Ţineţi minte, ea deja are responsabilitate având cunoştinţă. O persoană nu poate negocia cu Dumnezeu. Dacă doreşte viaţă, ea trebuie să-i ofere devotament exclusiv lui Iehova Dumnezeu. Ea respectă poruncile lui Dumnezeu şi calcă pe urmele lui Isus Cristos şi este botezată cu bucurie, ca o mărturisire deschisă, publică, a dedicării sale.

[4] Câteodată, un serv de circuit găseşte o grupă de cincizeci şi cinci de vestitori, toţi ieşind regulat în fiecare lună, predicând vestea bună a împărăţiei şi slujind cu bucurie. Însă la verificarea înregistrărilor, descoperă că douăzeci din cei cincizeci şi cinci nu au fost botezaţi. Se întreabă de ce şi face o anchetă. El descoperă că ei cred că dacă îşi simbolizează dedicarea pentru Iehova Dumnezeu, le va fi atribuită o responsabilitate prea mare. Întrebaţi-vă, ei chiar îl iubesc pe Iehova? Sunt ei interesaţi de devotament exclusiv pentru El sau vor să ţină un picior în vechea lume şi unul în cea nouă? Când Iehova a stabilit o cale de acţiune pentru Fiul Său, şi anume, să fie botezat în apă, atunci, cu siguranţă, acea cale de acţiune trebuie urmată de către toţi cei care vor să trăiască pentru totdeauna în noua lume a lui Dumnezeu. Nicio persoană nu decide dacă botezul este corect sau greşit. O persoană ce se dedică lui Iehova Dumnezeu şi care doreşte viaţă în lumea nouă trebuie să ştie că este obligatoriu să fie botezată. Unii se gândesc, în privat, că este doar o formalitate caraghioasă, dar de fapt aceştia spun că ei sunt mai înţelepţi decât Dumnezeu. Ei concluzionează fără ruşine că acest botez este de modă veche! Unii chiar ar putea spune: "Ei bine, acela este singurul punct cu care nu sunt de acord; altfel, accept Cuvântul lui Dumnezeu." Însă, la o examinare mai atentă, vei descoperi că el nu este de acord cu mai multe lucruri simple, punându-se în poziţia unui critic, criticându-L pe Creator. Iar aici, el, criticul, este doar un vas. Are cel creat vreun drept să întrebe, să critice sau să găsească greşeli în ceea ce cere Suveranul Conducător de la oricare din creaturile Sale? (Rom. 9:20, *NW*). Când Iehova arată botezul în apă ca fiind un simbol al dedicării noastre, atunci asta este ceea ce fiecare creştin ar trebui să-şi dorească să facă.

Cuprins

[5] Nu a spus Isus: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Şi iată că eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului”? (Mat. 28:19, 20, *NW*). Orice persoană care doreşte să trăiască şi să câştige favoarea lui Iehova trebuie să se smerească în faţa lui Iehova Dumnezeu şi să recunoască îngrijirile pe care Fiul Său le-a făcut pentru răscumpărarea sa, şi în acelaşi timp să îi îndeplinească poruncile. De aceea Petru a spus: "Aşadar, căiţi-vă şi întoarceţi-vă, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviorare de la însuşi Iehova şi el să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus, pe care cerul trebuie să-l păstreze până la timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor săi profeţi din vechime. Căci Moise a zis: ‘Iehova Dumnezeu vă va ridica dintre fraţii voştri un profet ca mine. Să ascultaţi de el în tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului’." (Faptele 3:19-23, *NW*). Aşadar, ascultaţi; căci aceste porunci nu sunt prea mult pentru nicio creatură.

[6] Pot fi lucruri pe care o persoană nu le poate înţelege, lucruri care acum nu sunt în întregime clare. Însă lumina străluceşte din ce în ce mai tare până la ziua perfectă. (Prov. 4:18, *RS*). Cu cât cineva studiază mai mult Cuvântul lui Dumnezeu şi cu cât cineva trăieşte mai mult după poruncile lui Dumnezeu, cu atât vede mai mult cât de raţionale sunt; iar viaţa veşnică este în puterea sa. Cuvântul lui Dumnezeu este mai mult decât sens obişnuit. Este înţelepciune de sus. Urmează-l!

'NU DIN ACEASTĂ LUME'

[7] Martorii lui Iehova sunt paşnici, dorind doar să fie dedicaţi exclusiv lucrării împărăţiei lui Iehova. Ei ştiu că poziţia lor pe pământ este să-L reprezinte pe Dumnezeu şi doar pe El. Guvernele lumeşti nu vor ca alegătorii lor să fie neutri în ceea ce priveşte această lume. Totuşi, când cineva îi oferă devotament exclusiv lui Iehova Dumnezeu, el nu se va amesteca cu politica, religiile sau mişcările comerciale ale lumii. Deşi este în lume, el nu face parte din ea. Toţi cei ce gândesc aşa caută întâi împărăţia cerului şi dreptatea lui Iehova, iar apoi toate celelalte lucruri le vor fi adăugate. – Mat. 6:33, *NW*.

[8] Slujitorul creştin de astăzi nu poate trăi după codul moral al vechii lumi, în care se face cu ochiul la adulter şi curvie, în care se crede că este inteligent să fii beat. Uitând şi abandonând bunul sfat pe care Iehova l-a arătat în Cuvântul Său, din ce în ce mai multe persoane au devenit delincvente. De asemenea, conducătorii fiecărui popor au devenit din ce în ce mai îngrijoraţi în ceea ce priveşte delincvenţa. Acum orice violare a cuvântului lui Dumnezeu arată lipsă de respect faţă de Conducătorul Suveran şi Cristosul Lui întronat. Răutatea lumii, aşa cum a fost descrisă de către Iuda, ne avertizează cum ar putea să se infiltreze în adunarea lui Dumnezeu. Iar în legătură cu cei care încearcă să-i corupă pe adevăraţii urmaşi ai lui Cristos el a spus: "Aceşti oameni sunt murmurători, se plâng despre soarta lor, umblă după dorinţele lor, iar gurile lor spun lucruri pompoase, în timp ce ei admiră personalităţi pentru interesul lor." (Iuda 16, *NW*). Aceştia, desigur, nu îi

Cuprins

acordă devotament exclusiv lui Iehova Dumnezeu; şi scriptura ne spune că nu ne putem amesteca cu oameni de asemenea fel sau să ne închinăm la zeii lor, ori să-i slujim, pentru "ca teama de mânia lui Iehova Dumnezeul tău să nu se aprindă împotriva ta şi să te distrugă de pe suprafaţa pământului." – Deut. 6:15, *NW*.

SCLAV SAU STĂPÂN?

[9] Devotamentul exclusiv faţă de Iehova Dumnezeu este o cerinţă deosebit de serioasă. Haideţi să o luăm în considerare din punctul de vedere al lui Iehova. "Exclusiv" înseamnă să-i ţii pe ceilalţi deoparte, sau să excluzi. Înseamnă singur sau unul, sau devotat unuia. Nimeni nu poate fi inclus în poziţia lui Dumnezeu. El este exclusiv. Toţi ceilalţi stau în afara acestei poziţii onorante pe care doar El o poate deţine. El este singur în locul Său înălţat din univers. El nu va include pe nimeni altcineva cu El însuşi. El nu împarte gloria Sa cu altcineva. Isus Cristos a apreciat poziţia deosebit de exclusivă pe care o deţine Tatăl Său în univers; iar despre acest punct, Pavel a scris: "Isus Cristos, care deşi exista în forma lui Dumnezeu nu s-a gândit la uzurpare, şi anume, că ar trebui să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe el şi a luat forma unui sclav şi a venit sub înfăţişarea unui om. Mai mult decât atât, când s-a văzut ca om la înfăţişare, El s-a făcut umil şi a devenit ascultător până la moarte, da, moartea pe un stâlp de tortură." (Filip. 2:5-8, *NW*) Din nou, însuşi Isus a spus: "Mă duc pe drumul Meu către Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât mine." – Ioan 14:28, *NW*.

[10] Satan Diavolul a ales să încerce să-l dea afară pe Iehova Dumnezeu din poziţia Lui exclusivă, şi desigur, Satan nu i-a acordat devotament exclusiv lui Iehova, deoarece el se gândeşte foarte serios să fie ca şi Cel Preaînalt, şi a plantat în minţile întregii creaţii că ar trebui să fie ca şi Dumnezeu, să cunoască binele şi răul; cu alte cuvinte, că ar trebui să fie judecători, să decidă ce este bine şi ce este greşit în univers. Astfel găsim adeseori clerici care contestă, care se îndoiesc de Cuvântul lui Dumnezeu, susţinând că părţi din Biblie sunt doar poveşti; şi astfel, ei s-au instalat ca şi Dumnezeu, calificaţi să se îndoiască şi să se opună Atotputernicului Dumnezeu. Câtă aroganţă!

[11] O persoană umilă, devotată lui Iehova, va fi plină de zel şi respect. "Devotament" înseamnă o înclinaţie nerăbdătoare sau un ataşament puternic; o dragoste sau o afecţiune arzătoare pentru cineva. Devotamentul are legătură cu religiozitatea unei persoane. Astăzi cel care înţelege adevărata religie duce mai departe închinarea adevărată, aşa cum a prezis Isus: "Vine ceasul, şi acesta este acum, când închinătorii adevăraţi i se vor închina Tatălui cu spirit şi cu adevăr, căci astfel de închinători caută Tatăl." (Ioan 4:23, *NW*). Oricine îi dă lui Iehova Dumnezeu devotament exclusiv nu va permite ca orice altceva să pătrundă în acel devotament sau să îl vicieze. Iehova nu poate tolera aceasta; prin urmare, persoana nu ar trebui să lase nimic să intervină. Devotamentul unuia pentru Iehova Dumnezeu trebuie să fie plin de dragoste. Trebuie să fie o dragoste arzătoare, o singură dragoste pentru Iehova Dumnezeu - nu o dragoste care poate fi împărţită cu altcineva.

[12] În Exodul 34:14, traducerea francezilor (*Abbé Drioux Version,* 1884,) se spune astfel: "Dumnezeu vrea să fie iubit unic" - adică, El vrea să fie iubit într-o clasă de unul singur. Când se afla pe pământ, Isus Cristos a menţionat două porunci. Prima, a spus El, trebuie să-L iubeşti pe Tatăl cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea; a doua, iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. Aici, din nou, Iehova Dumnezeu este pus într-o poziţie singulară sau unică, exclusivă, separată de celelalte iubiri. El este remarcabil şi singur într-o poziţie, ca Suveran. Dragostea merge direct la El fără a împărţi vreun pic din acea dragoste. Aceea este devotament exclusiv. A doua porunca similară este să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Deşi această dragoste este mai extinsă, cuprinzând omenirea, care ne poate iubi la rândul ei, totuşi niciun om nu devine exclusiv în acest act altruist din partea noastră. Dragostea noastră pentru aproape poate include întreaga omenire. Dar în ceea ce priveşte Creatorul, El singur cere şi i se dă, pe drept, devotament exclusiv. Să ne iubim aproapele ca pe noi înşine nu este exclusiv, deşi potrivit. Nu ne închinăm aproapelui, ci doar îi arătăm dragoste. Faţă de Iehova, dragostea noastră implică închinare, serviciu, ascultare; iar în acestea El nu tolerează nicio rivalitate.

[13] Isus a arătat principiul acestei iubiri individuale, pentru că era foarte familiarizat cu Tatăl Său, atât de familiarizat încât putea spune că atunci când cineva l-a cunoscut pe Fiul, l-a cunoscut şi pe Tatăl. "Isus a spus … 'Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă voi, oamenii, M-aţi fi cunoscut pe Mine, L-aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu.'" Lămurind principiul devotamentului exclusiv pentru Iehova Dumnezeu şi împărăţia Său, Isus a arătat, de asemenea, că dragostea mai mare pentru împărăţie şi pentru justificarea numelui lui Iehova este mai importantă decât dragostea pentru aproape. Singura apropiere a creaturii de Tatăl ceresc este acum prin Fiul; prin urmare, Isus a spus: "Atunci oricine care îşi recunoaşte credinţa în Mine, în faţa oamenilor, şi Eu îmi voi recunoaşte credinţa în el, în faţa Tatălui Meu care este în ceruri." Apoi, pentru a arăta cât de mare trebuie să fie această dragoste pentru Tatăl ce este arătată prin Fiul, Isus a spus: "Cine are mai multă afecţiune pentru tatăl sau mama lui decât pentru mine nu este demn de mine şi cine are mai multă afecţiune pentru fiul sau fiica lui decât pentru mine nu este demn de mine. Cine nu-şi ia stâlpul de tortură şi nu mă urmează nu este demn de mine." – Ioan 14:6, 7; Mat. 10:32, 37, 38, *NW*.

[14] După "războiul de la Armaghedon" al lui Iehova toţi supravieţuitorii Îl vor cunoaşte şi-i vor da prima lor dragoste. Chiar şi astăzi martorii lui Iehova trebuie să-i dea asemenea dragoste prin Fiu, Isus Cristos; iar aceasta ne pune într-o relaţie unică cu Creatorul nostru, deoarece 'El este un Dumnezeu care vrea să fie iubit în mod unic.' "Tatăl caută astfel de închinători." Acea închinare va fi cu spirit şi cu adevăr, şi va fi exclusivă. Nu mai este implicat nimeni în această dragoste şi închinare; prin urmare, ea este singură.

[15] Când cineva este devotat atât de exclusiv, este sugerată o altă relaţie unică între cei doi, aceea de stăpân şi sclav. Iehova este Stăpânul pentru că El este Creatorul, Proprietarul; şi este cerut creaturii sau celui stăpânit să împlinească voinţa Stăpânului său. Iehova este proprietarul exclusiv şi singular al creaturii. El a făcut-o. Iehova Dumnezeu a aranjat ca Fiul Său să cumpere familia umană; astfel

Cuprins

scriptura spune: "Aţi fost cumpăraţi cu un preţ; încetaţi să mai deveniţi sclavii oamenilor." (1 Cor. 7:23, *NW*). În scrisoarea sa către Corinteni Pavel a menţionat o discuţie foarte interesantă despre sclavi: "În situaţia în care a fost chemat cineva, în ea să rămână. Ai fost chemat când erai sclav? Nu te îngrijora, dar, dacă poţi să devii liber, foloseşte-te de ocazie. Căci cel unit cu Domnul, care a fost chemat când era sclav, este un eliberat al Domnului. Tot aşa, cine a fost chemat când era om liber este un sclav al lui Cristos. Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu vă mai faceţi sclavi ai oamenilor. În situaţia în care a fost chemat cineva, fraţilor, în ea să rămână, păstrându-şi relaţiile cu Dumnezeu." – 1 Cor. 7:20-24, *NW*.

[16] La începutul timpurilor creştine nu era nicio diferenţă pentru Dumnezeu sau Isus Cristos dacă oamenii erau liberi sau erau sclavi. Ei încă puteau fi chemaţi la înalta poziţie de moştenire comună cu Isus Cristos, în glorie cerească. Însă indiferent de condiţiile în care se găsesc, legaţi sau liberi, cei de acest fel devin sclavii lui Cristos; şi doar în acest fel puteau ei deveni asociaţi cu Dumnezeu. Şi acum, persoana care vine la Iehova şi se dedică, prin Isus Cristos, serviciului lui Iehova, se face sclavul lui Dumnezeu. În această acţiune creştinul nu este ipocrit, ci mulţumit sincer să ofere devotament exclusiv Conducătorului Suveran şi să îndeplinească voinţa Tatălui, la fel cum Fiul a arătat ascultare faţă de poruncile Tatălui Său. Această relaţie asemănătoare sclaviei vine din inimă. Este cea mai lăuntrică dorinţă a celui dedicat. În inima lui el are înclinaţia adecvată spre Dumnezeu. Pentru el este natural să dorească să-I fie supus adevăratului Dumnezeu. Este o alegere deliberată a individului să fie sclav. Este preferinţa persoanei dedicate de a se pune în această relaţie asemănătoare sclavului cu Stăpânul de drept, Iehova.

"SCLAV PENTRU TOTDEAUNA"

[17] În zilele Israelului din vechime, câteodată, devenea necesar pentru evreu să se vândă în sclavie. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: "Dacă cumperi un sclav evreu, el să fie sclav şase ani, dar în al şaptelea an să plece liber, fără să plătească nimic. Dacă intră singur, să plece singur. Dacă este soţul unei soţii, soţia lui să plece împreună cu el. Dacă stăpânul lui îi dă o soţie, iar aceasta îi naşte fii sau fiice, soţia şi copiii ei să fie ai stăpânului ei, iar el să plece singur. Dar, dacă sclavul spune stăruitor: Îi iubesc cu adevărat pe stăpânul meu, pe soţia mea şi pe fiii mei; nu vreau să plec liber, atunci stăpânul lui să-l ducă înaintea adevăratului Dumnezeu şi să-l apropie de uşă sau de uşorul uşii; stăpânul lui să-i străpungă urechea cu o sulă, iar el să fie sclavul lui pentru totdeauna." – Ex. 21:2-6, *NW*.

Cuprins

[18] Aici găsim un om în sclavie, devotat în întregime stăpânului său, iar el merge atât de departe încât să spună: "Chiar îmi iubesc stăpânul." Pentru un creştin aceasta este, de asemenea, dispoziţia adecvată a minţii în care să se afle. Întotdeauna el ar trebui să se vadă într-o poziţie asemănătoare sclavului, nerăbdător să-şi servească Stăpânul, Iehova, care i-a dat viaţa şi toate binecuvântările. Nimeni nu ar trebui să dorească vreodată să fie liber de Iehova Dumnezeu, să meargă pe propria lui cale. Diavolul a fost primul care a considerat ca fiind potrivită această dorinţă greşită şi sfârşitul lui va fi distrugerea.

[19] Iehova Dumnezeu cere, pe bună dreptate, devotament exclusiv. Însă când acest devotament exclusiv este dat Conducătorului Suveran al universului, trebuie dat la alegerea individului. El nu va fi forţat spre aceasta. El trebuie să dorească să îl dea, de bunăvoie, cu bucurie. Nimeni nu-l va împinge în acea poziţie sau nu-l va forţa în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Ci, datorită studiului său al Cuvântului lui Dumnezeu, a dorinţei lui de a îndeplini voinţa lui Iehova, este înclinaţia lui, preferinţa lui, de a fi în deplină armonie cu Dumnezeu şi scopurile lui Dumnezeu şi de a fi sclavul Lui, la fel cum Fiul lui Iehova, Isus Cristos, a fost încântat să îndeplinească porunca Tatălui Său.

[20] O persoană care s-a dedicat serviciului lui Iehova cu siguranţă este ca şi acest sclav evreu, care este dispus să fie sclav pentru totdeauna. Pentru membrii societăţii Lumii Noi, aceasta înseamnă pentru eternitate. Iehova a iubit lumea atât de mult încât şi-a trimis singurul Său Fiu născut pe acest pământ pentru ca cei de pe pământ care aleg să creadă în El să poată avea viaţă veşnică. El a aranjat ca Fiul Său să poată cumpăra familia umană. Sunt mulţi cei care refuză să recunoască faptul că sunt sclavi şi să vină sub acest preţ de cumpărare şi vor alege să meargă pe calea lor, însă calea, care este calea "acestei lumi", va însemna moartea lor. – Ioan 3:16; 1 Ioan 2:17, *NW*.

[21] "Amintirea celui drept este binecuvântată; dar numele celui rău va putrezi." (Prov. 10:7, *AS*). Cei care refuză răscumpărarea vor muri pentru totdeauna şi, prin urmare, vor fi anihilaţi, nemaiavând vreo existenţă vreodată. După cum a relatat Iehova Dumnezeu prin profetul Său Ieremia: "Ei vor dormi un somn veşnic, şi nu se vor trezi, zice Regele, al cărui nume este Iehova al oştirilor." (Ier. 51:57, *AS*). Toate persoanele care şi-au dedicat vieţile serviciului lui Iehova Dumnezeu trebuie să realizeze că a fi creştin este un lucru serios; şi, după cum este exprimat de către Moise, " Nu trebuie să iei numele lui Iehova Dumnezeul tău în deşert, căci Iehova nu va lăsa nepedepsit pe cel care îi ia numele în deşert." (Ex. 20:7, *NW*). O persoană nu ar trebui să creadă că datorită faptului că s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu şi a fost botezată în apă, Dumnezeu este acum obligat să facă totul pentru ea. Dumnezeu, cu siguranţă, îşi va îndeplini partea lui din legământ prin binecuvântarea şi îngrijirea pentru o persoană; dar sclavul care spune că îi va acorda devotament exclusiv lui Iehova Dumnezeu, de asemenea, trebuie să-şi îndeplinească partea lui din legământ. El trebuie să arate că este un sclav, unul ascultător al Conducătorului Suveran. Viaţa cuiva este dependentă de închinarea lui adevărată, autentică, iar 'Tatăl doreşte astfel de închinători,' căci El este "un Dumnezeu care cere devotament exclusiv."

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cum se deosebesc liderii mondiali de astăzi de martorii lui Iehova, în ce priveşte modul lor de cugetare?

3-5. (a) Ce alţi paşi de ascultare face apoi, în mod corect, cel care a ales să se dedice lui Iehova? (b) Poate pune cineva la îndoială, pe bună dreptate, necesitatea pentru cufundare în apă şi de ce răspundeţi aşa?

6. Cum se dobândeşte priceperea?

7,8. Ce atitudine corectă faţă de „această lume" este păstrată de cel dedicat lui Iehova?

9,10. (a) Cum putem descrie exclusivitatea lui Iehova? (b) Ce atitudine faţă de Iehova, corectă şi greşită, este exemplificată pentru noi prin Isus Cristos şi Satan?

11,12. Ce este cuprins în închinarea adevărată a lui Iehova? (b) Cum este comparabilă iubirea de Dumnezeu şi iubirea de aproape?

13,14. Cum este făcută mai clară această comparaţie prin Isus? Cum putem beneficia prin înţelegerea acesteia acum?

15. Cum este privită, în mod potrivit, poziţia unui sclav, din punct de vedere scriptural?

16. Ce denotă alegerea cuiva de a fi astăzi un sclav al lui Iehova?

17,18. (a) Cum putea deveni cineva în Israel, în vechime, un „sclav pe timp nedefinit"? (b) Ce învăţături sănătoase poate trage de pe urma acestei practici din vechime slujitorul creştin de astăzi?

19,20. Cum apare aici, în studiul nostru, libertatea cuiva de a alege?

21. Ce obligaţii aduce alegerea de a servi pe Iehova?

"SARCINA MEA ESTE UŞOARĂ"

CEI mai mulţi oameni din lume urmează calea celei mai mici împotriviri şi calea marii majorităţi, care conduce la păcat şi în final la moarte şi anihilare. Unii cred că a fi creştin este o sarcină deosebit de dificilă şi mai mare decât pot ei duce în această lume rea. Mulţi nu sunt deranjaţi să fie aşa-zişi "creştini" ai "creştinătăţii", unde pot să-şi pună în practică slăbiciunile, continuând cu poftele cărnii, după cum aprobă creştinătatea; iar ei cred că fac totul bine. Însă a fi un creştin adevărat, unul care merge pe urmele lui Isus Cristos, este considerat în gândirea celor mai mulţi oameni ca fiind un lucru greu de făcut. Însă, cum putem armoniza presupusa sarcină dificilă de a fi un creştin cu expresia lui Isus Cristos, care a spus: "Sarcina mea este uşoară"? Haideţi să vedem ce a spus Isus: „Veniţi la mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi eu vă voi înviora. Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă,

Cuprins

şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut şi sarcina mea este uşoară". – Mat. 11:28-30, *NW*.

[2] Ce anume ne cere Iehova Dumnezeu să facem ca şi creştini? Examinând Scripturile, descoperim că primul lucru este predicarea mesajului împărăţiei triumfătoare în întreaga lume, ca o mărturie pentru toate naţiunile. Toţi oamenii sunt capabili să vorbească într-o limbă şi să-şi exprime sentimentele şi gândurile. Şi dacă o persoană are un sentiment real, adânc de devotament faţă de Iehova Dumnezeu şi are cugetarea lui Iehova, aşa cum este ea exprimată în cuvântul Lui, atunci ea va predica vestea bună şi altora. Aceasta în sine, cu siguranţă, nu este o sarcină dificilă. Pe aceia dintre oameni care s-au trudit muncind şi au fost robi în organizaţia Diavolului şi care s-au făcut singuri sclavi ai ei, Isus îi invită să-şi părăsească condiţia împovărată şi să vină la El, să fie reîmprospătaţi. Isus nu vă cere să luaţi jugul singuri şi să faceţi toată munca singuri. Redarea marginală a acestei expresii "Luaţi jugul meu" spune, "Intraţi sub jugul meu cu mine." Cu alte cuvinte, duceţi aceeaşi sarcină şi faceţi acelaşi lucru pe care l-a făcut Isus când era pe pământ. Lucrarea Lui desemnată era de a predica oilor pierdute ale lui Israel şi să le pregătească pentru binecuvântările împărăţiei lui Dumnezeu. Isus nu doar a predicat, ci şi-a trimis şi discipolii prin sate să predice vestea bună a Împărăţiei. La picioarele Lui El a vrut ca ei să devină învăţaţi ai scopurilor lui Iehova şi apoi să spună despre ele cu fiecare ocazie.

[3] Citind viaţa lui Cristos în cele patru evanghelii, descoperim cum Cristos era o persoană cu un temperament blând, modest; şi toţi cei care au venit la El au găsit reîmprospătare pentru sufletele lor. Bolnavii, fiind vindecaţi, erau nerăbdători să spună ce s-a întâmplat; iar pentru urmaşii lui apropiaţi, singura responsabilitate pe care le-a plasat-o a fost să predice, să le vorbească altora şi să le aducă alinare. El le-a spus să meargă din casă în casă, din sat în sat, din oraş în oraş, din ţară în ţară. Iar această uriaşă lucrare de expansiune de a merge la non-evrei dintr-o ţară în alta a început la şapte ani după ce Isus şi-a început predicarea. Mai întâi mesajul trebuia să ajungă la evrei pentru a le da oportunitatea de a auzi mesajul divin; şi acest mesaj a fost prezentat în cel mai simplu mod, doar printr-un program de vorbire. Cu siguranţă, acel jug era plăcut. Nu a fost o sarcină grea plasată nimănui.

[4] Ei bine, unde se iveşte dificultatea în a fi creştin? Cu siguranţă nu predicarea este cea care este dificilă. Este opoziţia pe care Diavolul o aduce împotriva celor blânzi şi smeriţi care fac lucrarea pe care Isus le-a desemnat-o creştinilor să o facă. Isus ne-a avertizat că opoziţia va fi intensă, dar lucrarea pe care El le-a dat-o creştinilor va fi uşoară. Nu va fi o sarcină grea, mai mult decât ar putea ei îndura. În predica Lui de pe munte Isus a spus: "Fericiţi sunt cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu. Fericiţi sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi numiţi 'fii ai lui Dumnezeu'. Fericiţi sunt cei persecutaţi pentru dreptate, căci a lor este împărăţia cerurilor. Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din cauza mea. Bucuraţi-vă şi săltaţi de bucurie, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri; căci aşa i-au persecutat şi pe profeţii dinaintea voastră." – Mat. 5:8-12, *NW*.

Cuprins

[5] Isus, descriind condiţiile ce vor exista pe pământ în aceste zile din urmă, când ar trebui predicată această veste bună a împărăţiei, spune în legătură cu creştinii: "Dar, înainte de toate aceste lucruri, vor pune mâna pe voi şi vă vor persecuta, vă vor preda sinagogilor şi închisorilor şi veţi fi târâţi înaintea regilor şi a guvernatorilor din cauza numelui Meu. Aceasta vă va da ocazia să depuneţi mărturie." (Luca 21:12, 13, *NW*). Toată această persecuţie vine de la mulţimea Diavolului, deoarece creştinii fac un lucru bun, dându-i lui Iehova devotament exclusiv. Doar pentru că predici liniştit vestea bună, fapt ce îndreaptă atenţia oamenilor către Conducătorul Suveran al universului şi către închinarea adevărată, Diavolul împreună cu demonii lui şi întreaga lui organizaţie ţi se vor opune. Deci, vedem că lucrul care este greu este poziţia pe care trebuie s-o luăm împotriva Diavolului şi a persecutorilor pe care el îi ridică împotriva oamenilor, pentru că sunt credincioşi lui Dumnezeu. Diavolul a fost întotdeauna un conducător crud, însă Iehova Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos, ne-a dat o lucrare ce nu este greu de făcut. Este numai de a predica. La acest fel de adevăr simplu, al împărăţiei pe care îl aducem oamenilor, Diavolul obiectează. Naţiunile comuniste, democratice, religioşii, politicienii, comercianţii, toţi obiectează la anunţarea persistentă, pe întreg pământul, a minunatei împărăţii triumfătoare a lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea întregii omeniri. Cei ce obiectează nu o doresc! Ei se opun împărăţiei lui Dumnezeu. Dar, în ciuda întregii opoziţii care vine împotriva martorilor lui Iehova, ei înaintează în număr mai mare şi cu mai mult zel ca până acum, în îndeplinirea devotamentului exclusiv pentru Conducătorul Suveran, Iehova. Ei sunt dedicaţi lui Dumnezeu pentru că fac acest serviciu.

[6] Ei ştiu din experienţă că sunt adevărate cuvintele lui Isus: "Sarcina mea este uşoară." Ei mai ştiu că dacă preiau această sarcină şi trec sub jug cu Isus Cristos ei merg năvalnic în opoziţie cu organizaţia Diavolului. Dar, în ciuda activităţii opozanţilor, martorii lui Iehova au avut în anul 1955 cel mai mare raport de serviciu pe teren oferit vreodată în onoarea numelui lui Iehova şi în apărarea Cuvântului Lui. Ei au adus "toate zeciuielile" în casa comorilor lui Dumnezeu, iar El a deschis ferestrele cerului şi a turnat o binecuvântare până nu a mai fost loc pentru ea. (Mal. 3:10, *Da*). În fiecare an martorii lui Iehova numără din nou binecuvântările pe care Iehova le-a acordat, trimiţând un raport care indică bucuria şi plăcerea pe care ei au avut-o în predicarea veştii bune a Împărăţiei. (Vezi graficul pentru activitatea martorilor lui Iehova în diferite părţi ale lumii.)

……..

TABEL PAGINILE: 24, 25, 26

TRĂSĂTURILE PRINCIPALE ALE RAPORTULUI DE SERVICIU DIN 1955

[7] În timpul anului de serviciu de teren 1955, încheiat cu luna august, existau aproximativ 570 694 de slujitori ce predicau vestea bună a Împărăţiei în 158 de ţări. Aceasta reprezintă o creştere cu 44 770 mai mulţi decât în 1954; sau o creştere de 8½ % a numărului mediu de persoane ce merg în serviciul de teren lunar,

Cuprins

vorbind altora despre Împărăţie. Multe persoane noi interesate au început predicarea pentru prima dată, iar aceasta a adus recordul de vestitori de 642 929 pentru anul de serviciu 1955.

[8] Una din marile bucurii ale acestui an a fost binecuvântarea bogată pe care Iehova a revărsat-o peste slujitorii Săi în timpul Adunărilor "Împărăţia Triumfătoare" ale martorilor lui Iehova. În cele treisprezece congrese ţinute de-a lungul celor zece săptămâni au fost 403 682 participanţi la discursurile publice. Dar ce a adus bucurie şi mai mare în inimile tuturor celor care s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu a fost faptul că 13 016 "alte oi" au fost botezate în acea perioadă de zece săptămâni. Pe parcursul întregului an de serviciu mult mai multe persoane au fost determinate să îi acorde lui Iehova Dumnezeu devotament exclusiv; şi în cele douăsprezece luni ale anului, 63 642 de persoane au fost botezate prin cufundare completă în apă, declarând că preiau sarcina uşoară a predicării acestei veşti bune. Acest lucru plasează responsabilitate peste ceilalţi care sunt deja asociaţi cu societatea Lumii Noi de ani de zile, şi anume de a-i instrui pe cei noi şi de a-i aduce la maturitate şi de a-i ajuta să vadă privilegiul lor de a fi vestitori în grupă cu regularitate, precum şi de a avansa în serviciul de pionierat şi în misiunile speciale, ca misionari în alte părţi ale pământului.

[9] Astăzi există 17 011 slujitori ordinaţi cu timp integral ce lucrează de la un capăt la celălalt al lumii. La aceste rânduri ar mai putea fi adăugate multe altele; iar Societatea speră cu încredere că aceia care îşi pot aranja afacerile pentru a intra în serviciul cu timp integral, o vor face, pentru că în acest domeniu există o binecuvântare îmbelşugată. O uşoară scădere a numărului de pionieri a apărut în timpul anului de serviciu 1955, fiind cu 254 de slujitori cu timp integral mai puţin decât în 1954. Noi sperăm sincer că aceasta se va redresa în timpul anului de serviciu 1956 şi că şi mai mulţi se vor simţi încrezători că Iehova va deschide ferestrele cerului şi va turna o binecuvântare mai mare decât pot cuprinde pionierii, aşa cum face pentru toţi slujitorii Lui, într-o măsură debordantă. Toţi aceşti slujitori nu doar predică vestea bună din casă în casă şi conduc studii biblice, ci şi lasă predici tipărite oamenilor sub forma Bibliilor, cărţilor, broşurilor şi revistelor, precum şi a pliantelor şi altor publicaţii care vor ajuta o persoană să dobândească o înţelegere clară a scopurilor lui Iehova, în aceste zile din urmă.

[10] În timpul anului 2 927 062 de volume legate au fost distribuite împreună cu 27 941 465 de broşuri. În afară de aceasta, 36 500 383 de exemplare individuale din revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* au fost distribuite din casă în casă, în lumea întreagă, în patruzeci de limbi diferite. Noi abonamente, ridicându-se la numărul de 1 008 221, au fost făcute pentru aceste două reviste, ceea ce arată un intens interes din partea publicului general pentru mesajul pe care îl au martorii lui Iehova.

[11] Există o cale prin care fiecare individ îi poate arăta lui Dumnezeu că îl iubeşte şi că vrea să i se închine; iar această cale constă în a sta aproape de organizaţia lui Iehova, aducând zeciuielile la casa comorilor, ceea ce include participarea la întâlniri, oferirea de comentarii, mersul din casă în casă pentru a predica, efectuarea de vizite ulterioare şi activităţi de studiu al Bibliei în casele

Cuprins

oamenilor, participarea la întâlniri publice şi făcând orice contribuţie materială ce poate fi făcută organizaţiei, pentru a promova interesele Împărăţiei pe plan local şi în întreaga lume. Cu siguranţă, martorii lui Iehova au făcut asta în 1955. În întreaga lume acum sunt organizate 16 044 de grupe unde sunt ţinute studii regulate; iar aceşti vestitori de grupă care au participat la aceste întâlniri petrec mult timp, pe lângă închinarea în Sălile Împărăţiei, în mersul lor din casă în casă, predicând vestea bună. De fapt, 85 832 250 de ore au fost petrecute din casă în casă, din sat în sat, din oraş în oraş, din ţară în ţară, predicând, incluzând chiar ţările cortinei de fier care se opun cu înverşunare lucrării martorilor lui Iehova. Iar când au fost găsiţi oameni interesaţi, au fost făcute până la 27 143 319 vizite ulterioare, şi în cele din urmă acestea s-au transformat în studii biblice, numărând 337 456 studii biblice la domiciliu, conduse săptămânal, de-a lungul anului, în multele limbi pe care misionarii şi vestitorii Împărăţiei le vorbesc. Există un interes marcant în lucrarea pe care o efectuează martorii lui Iehova, pentru că în timpul Memorialului din 7 aprilie 1955, 878 303 persoane s-au adunat în Sălile Împărăţiei şi au celebrat moartea lui Isus Cristos; iar dintre aceştia, 16 815 s-au declarat a fi din "mica turmă".

[12] Aşadar, lucrarea martorilor lui Iehova continuă grandios. Binecuvântarea lui Iehova este cu adevărat peste societatea Lumii Noi. Şi când ne uităm peste ultimii zece ani vedem câtă prosperitate a adus Iehova poporului Său. În 1945 existau aproximativ 127 478 de vestitori ce participau în lucrarea de predicare. Însă astăzi avem o medie de 570 694.

[13] Pe măsură ce comparăm realizările din 1955 cu anii anteriori descoperim că este cu mult înaintea oricărui alt an în anunţarea împărăţiei triumfătoare. Datorită succesului martorilor lui Iehova mulţi religionişti au acuzat Societatea Turnul de Veghere că ar fi o organizaţie care vinde cărţi. Însă când cineva se uită peste raportul anual al Societăţii, cu siguranţă poate vedea că toţi cei care s-au dedicat intereselor împărăţiei sunt slujitori ordinaţi, interesaţi în predicare şi în punerea în mâinile oamenilor lucruri ce le vor aduce binecuvântări. Şi astfel, predicile tipărite care sunt publicate în revista *Turnul de veghere,* cărţile şi broşurile care sunt distribuite în număr mare, au adus mângâiere nespusă în inimile şi minţile oamenilor. Pentru a putea ţine pasul cu cererea din partea publicului pentru mesajul pe care martorii lui Iehova îl aduc, a fost necesară publicarea a 86 590 360 de reviste - *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* - şi a 46 792 097 de Biblii, cărţi şi broşuri, în întreaga lume. Aceste publicaţii nu ar fi putut fi tipărite niciodată în asemenea cantităţi dacă nu ar fi fost contribuţiile martorilor lui Iehova făcute Societăţii.

[14] Ar trebui reţinut faptul că acum treizeci de ani revista *Turnul de veghere* era oferită la o contribuţie de un dolar pentru un abonament pe un an. Apoi a venit "criza economică", "inflaţia" şi "prosperitatea lumii" de azi, cu mari creşteri în costurile hârtiei, cernelii, maşinilor şi clădirilor; însă, după ce au trecut toţi aceşti ani cu uriaşe schimbări în lume, revista *Turnul de veghere* încă este oferită oamenilor pentru un dolar pe un abonament de un an, douăzeci şi patru de exemplare. Dacă nu ar fi fost generozitatea martorilor lui Iehova în sprijinirea

Cuprins

editării acestor predici, această distribuţie extinsă nu ar fi putut fi atinsă niciodată. Mai mult, dacă nu ar fi fost zelul şi devotamentul pe care toţi aceşti martori le dau lui Iehova Dumnezeu, această distribuire nu ar fi putut fi raportată aici niciodată. Munca lor din dragoste face posibil ca societatea Lumii Noi să ofere literatură în asemenea cantităţi impresionante.

[15] A face această lucrare este o bucurie pentru inima oricărui slujitor al lui Iehova; iar ei sunt pe deplin de acord cu Isus Cristos când a spus: "Sarcina mea este uşoară." Lucrarea noastră este de a predica vestea bună a Împărăţiei. Organizaţia Diavolului, cel mai mare duşman al lui Iehova Dumnezeu, încearcă să facă această lucrare foarte dificilă şi încearcă să arunce orice obstacol în calea ei, pentru a o încetini sau pentru a-i întoarce pe slujitorii lui Dumnezeu de la adevărata închinare. El va eşua în a face aceasta, pentru că, la final, toate persoanele care câştigă viaţă veşnică îi vor da lui Iehova Dumnezeu devotament exclusiv. El va fi singur în univers ca şi Conducător Suveran, la fel cum este şi acum, însă cu opoziţie. În acea lume nouă a dreptăţii toată opoziţia lui Satan Diavolul şi a demonilor lui, şi a tuturor celor ce se alătură lui, va fi distrusă, anihilată, scoasă din existenţă; şi vor rămâne doar închinătorii adevăraţi pe întreg pământul, toţi dându-i devotament exclusiv lui Dumnezeu. Iehova ne supune la încercare pe toţi astăzi. Doreşti tu să treci testul? - şi anume, "Aduceţi toate zeciuielile la casa comorilor, ca să fie hrană în casa mea, şi puneţi-mă astfel la încercare, zice Iehova al oştirilor şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor şi dacă nu voi revărsa o binecuvântare peste voi, până când nu va mai fi loc pentru ea". – Mal. 3:10, *Da*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum gândesc susţinătorii creştinătăţii despre cel care devine un urmaş al lui Isus?

2,3. (a) Ce cere Iehova de la slujitorii Săi dedicaţi? (b) Cum s-a conformat însuşi Isus acestei cerinţe, şi cum a aranjat ca alţii să facă aşa?

4. Unde apare dificultatea în a fi un predicator creştin?

5,6. (a) Din cine sunt alcătuiţi acum potrivnicii predicatorilor mesajului lui Iehova despre Împărăţie? (b) Cum privesc acei predicatori această împotrivire?

7. Câţi au luat parte, în 1955, în lumea întreagă, în această lucrare de predicare?

8. De ce binecuvântări suplimentare, din partea lui Iehova, au avut parte mulţi din acei predicatori, în decursul anului 1955?

9-12. (a) Ce aspecte ale raportului despre predicatori cu timp integral sunt demne de remarcat? (b) Despre distribuirea literaturii? (c) Despre alte creşteri în 1955?

13,14. Ce efecte ale distribuirii constante, din ce în ce mai mare, de reviste şi alte publicaţii ale Turnului de Veghere, compensează afirmaţiile criticilor religioşi?

15. Cum îşi privesc slujitorii devotaţi ai lui Iehova responsabilităţile de predicare?

Cuprins

Servind împreună cu canalul de comunicare al lui Iehova

Are IEHOVA un canal de comunicare pe pământ? Da, aşa cum guvernele au canale de comunicare pentru supuşii lor, tot aşa şi marele Conducător al universului, Iehova Dumnezeu, chiar de când a pus creaturi inteligente pe pământul acesta, a avut canale de comunicare, dar întotdeauna unul singur o dată, pentru a face oamenilor cunoscută voinţa Sa şi scopurile referitoare la ei. Astfel Adam, prin faptul că a fost folosit pentru a o informa pe Eva despre legea lui Dumnezeu, a servit drept linie de comunicare.

Abel, Enoh, Noe, Avraam, şi în special Moise, au servit şi ei drept canale de comunicare pentru Iehova în timpurile lor. După Moise, anumiţi judecători şi apoi o listă lungă de profeţi au servit astfel până la Ioan Botezătorul. Apoi oamenii au fost favorizaţi cu cea mai directă linie posibilă, Isus Cristos. El, cel care a auzit din vechime cuvintele lui Iehova, personal din gura Sa, şi care a servit drept canal de comunicare pentru îngeri şi oameni, atât direct, cât şi indirect, servea acum ca şi canal direct de comunicare al lui Iehova pentru oameni.

În timp ce servea astfel, el îi şi pregătea pe alţii, în jurul căruia putea fi stabilit un canal de comunicare continuu, astfel încât să nu existe nicio întrerupere după întoarcerea Sa în cer. De la revărsarea spiritului sfânt la Cincizecime, urmaşii unşi ai lui Cristos au servit ca şi canal de comunicare, făcând cunoscute scopurile lui Iehova, pe măsură ce acestea deveneau din ce în ce mai clare. Şi astfel, până şi îngerii au aflat informaţii uimitoare: „Aceasta s-a întâmplat pentru ca guvernărilor şi autorităţilor din locurile cereşti să li se facă acum cunoscută, prin adunare, înţelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu.”—Efes. 3:10, *NW.*

Astăzi Iehova are din nou un canal de comunicare pe pământ, prin care El face ca ceea ce se spune la Proverbele 4:18 (*AS*) să se împlinească: „Calea celui drept este ca lumina strălucitoare, care străluceşte din ce în ce mai mult până la ziua perfectă.” Printre dovezile care ne îndreaptă spre martorii creştini unşi ai lui Iehova ca grup şi ca fiind acel canal sunt şi acestea: lucrarea lor de mărturisire a numelui lui Iehova şi împărăţia stabilită, faptul că ei acceptă în întregime Cuvântul lui Dumnezeu, faptul că ei se ţin separaţi de lume şi că sunt persecutaţi de toate naţiunile.

Aceia care apreciază faptele de mai sus vor servi cu bucurie împreună cu canalul de comunicare al lui Iehova, în această zi, prin declararea publică în cadrul adunării creştine, prin propovăduirea adevărului cu fiecare ocazie şi astfel aranjându-şi activităţile ca ei să aibă cea mai mare contribuţie posibilă la propovăduirea veştii bune a Împărăţiei. Eşti un martor creştin dedicat? Dacă da, atunci foloseşti cât poţi de bine toate ocaziile de a servi împreună cu canalul de comunicare a lui Iehova?

[Note de subsol]

Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere,* 15 mai 1955.

Cuprins

Partea 3 –
Adunările „Împărăţia triumfătoare” din 1955

Dallas, Texas, 13-17 iulie 1955

ERAU aproape 500 de prieteni la aeroportul din Dallas pentru a-l întâmpina pe preşedintele Societăţii şi celelalte două persoane care îl însoţeau, când aceştia au ajuns marţi seara, pe 12 iulie, cu avionul din Los Angeles. Fotografii erau acolo pentru a înregistra momentul, iar postul de televiziune KRLD-TV transmitea pe canalul 4 în acea seară. Treizeci şi cinci de ziare din afara oraşului publicaseră deja ştiri referitoare la apropiatul congres de la Cotton Bowl. Faimos peste tot în Statele Unite, Cotton Bowl este al doilea cel mai mare stadion din Sud, având o capacitate de 75 347 locuri; şi aici martorii lui Iehova din multe ţări s-au întrunit timp de cinci zile, în cele patru din seria de adunări ale anului 1955. În plus faţă de Cotton Bowl, cel mai mare pavilion de lângă Fair Park trebuia folosit pentru a se ţine congresul simultan în limba spaniolă. La aceasta au fost invitaţi prietenii din toate ţările latino-americane. În consecinţă, programul a fost tipărit în limba engleză şi spaniolă.

Datorită căldurii intense care se aştepta să fie pe stadionul deschis Cotton Bowl, de la soarele fierbinte de după-amiază, nu se programaseră întruniri după-amiază. După amiezile fuseseră lăsate libere pentru activitatea pe teren a celor care participau la congres, iar întâlnirile preşedintelui cu servii din districte, circuite şi grupe, care de obicei se ţineau dimineaţa, erau ţinute acum la adăpost, după amiaza devreme. Toate sesiunile de adunare erau programate dimineaţa şi seara. Acest lucru era practic, şi nu se putea aprecia mai bine decât după ce temperatura se ridica de la 101 grade Fahrenheit (38,3 grade Celsius), în prima parte a după amiezii, la 104 grade F. (40 grade Celsius), în a doua parte a după amiezii. La Vancouver (B.C.) adunarea miilor de martori ai lui Iehova a avut de înfruntat frigul şi ploaia; aici în Dallas, ei au avut de înfruntat căldura îngrozitoare şi ploaia torenţială care s-a ivit din senin. Tot aici, adunarea a ţinut aprinsă torţa internaţională, cu zece delegaţii din Hawaii şi a altor fraţi din Argentina, India, Alaska, Haiti, Mexic, Guatemala, Nicaragua, El Salvador, Cuba şi Puerto Rico, în afară de cei din patruzeci de state din uniunea americană.

Transpirat tot, preşedintele şi-a ţinutul discursul de deschidere dimineaţa pentru un public de 8 172 de persoane la Cotton Bowl. În acelaşi timp, acelaşi discurs era ţinut în limba spaniolă de vice-preşedinte, în faţa a 745 de „oi” ale lui Iehova, la Livestock Pavilion. Aceasta însemna în total 8 917 de persoane pentru aceste

sesiuni simultane. În loc să scadă în sesiunile de seară, publicul a crescut, ajungând la 10 658 de persoane. În timpul ultimei jumătăţi de oră la Pavilion, preşedintele, cu ajutorul unui traducător, a vorbit în faţa a 980 de persoane, răspunzând între timp la întrebările scrise din Biblie, pregătite dinainte, şi apoi vorbindu-le improvizat şi dându-le sfaturi, ceea ce a fost foarte apreciat de ei. Spre surpriza şi bucuria lor, el a lansat pentru ei noua broşură în limba spaniolă, *„Această veste bună a Împărăţiei”*.

În paranteză fie spus, în seara aceasta, departe în est, în oraşul New York, 500 de delegaţi din Europa se îmbarcau să fie transportaţi spre oraşul Quebec, de acolo să se îmbarce pe două pacheboturi închiriate de Societatea Turnul de Veghere, Arosa Star şi Arosa Kulm. Ei fuseseră trimişi din toată inima de fraţii din New York care trebuiseră să rămână în urmă. Din alte direcţii, alţi fraţi, de asemenea, se îndreptau spre oraşul Quebec şi în după-amiaza zilei următoare, joi, 14 iulie, Star şi Kulm au pornit pe râul Lawrence cu 1 589 participanţi la congres bucuroşi, care se îndreptau spre adunarea internaţională de la Londra, Anglia.

În Fort Worth, Texas, în această dimineaţă de joi, două staţii de televiziune au transmis unele activităţi din Dallas. În această seară au apărut şi tunetele pentru a răcori atmosfera, erau şi fulgere şi vânt. Pentru o vreme, Cotton Bowl a devenit o „minge de praf” şi era necesar să se grăbească lucrurile pe platforma vorbitorilor. Din acel moment, temperatura la congres a mai scăzut un pic. Cei care au participat seara, atât pentru limba engleză, cât şi pentru spaniolă, au ajuns să numere 13.426, şi toţi se bucurau de sărbătoarea spiritual. Congresul a primit atenţie şi din partea celor aflaţi pe alte meleaguri, deoarece curgeau telegramele şi mesajele fraţilor din America Latină şi ţările îndepărtate, inclusiv cele din Orient cu felicitări şi rugăciuni pentru această adunare.

Vineri dimineaţă au fost botezaţi optzeci şi şapte dintre vorbitorii de limbă spaniolă din totalul celor 468 botezaţi. Din cauza rasismului care încă domină situaţia locală, treizeci şi cinci de candidaţi de origine africană au fost cufundaţi în piscina Exline Park, iar toţi ceilalţi în piscina Randall Park. Dar nu are nicio importanţă unde este botezată o persoană, în orice loc acest simbol al botezului denotă aceeaşi supunere faţă de voinţa divină. La fel, adunarea din Dallas a fost una internaţională, deşi diferenţele de limbă separau pe cei 1 738 vorbitori de limbă spaniolă, de sâmbătă seara, de cei 14 341 vorbitori de limbă engleză adunaţi în apropiere de Cotton Bowl. Printre telegramele primite în această sâmbătă au fost două foarte interesante, prima de pe Arosa Kulm, prin care eram asiguraţi că cei 795 de pasageri de la bord îşi aduceau aminte de adunarea de la Dallas, şi cea de-a doua de pe Arosa Star, care şi ea vorbea în numele celor 794 de la bord, care ne purtau pe noi, cei 16 079 de aici, în inimă şi în minte. Cele două nave închiriate cu destinaţia Anglia erau atunci pe coastele Labradorului.

Sâmbătă seara târziu a plouat şi cerul era înnorat duminică dimineaţă. În această dimineaţă erau şase delegaţi interesanţi la adunare. La Seagoville, la şaisprezece mile sud-est de Dallas, erau şase tineri martori ai lui Iehova deţinuţi într-o instituţie de corecţie federală, deoarece nu renunţau la integritatea faţă de Iehova. S-a înaintat o cerere către supraveghetorul închisorii pentru a li se permite acestor

Cuprins

tineri să fie aduşi la adunarea din apropiere, pentru a fi prezenţi la sesiunile de duminică dimineaţa. Administratorul a trimis cerea Directorului Oficiului pentru Închisori de la Washington şi el a autorizat participarea lor. Astfel, erau rezervate opt locuri la Cotton Bowl, iar administratorul închisorii şi un gardian au adus şase tineri la adunare şi toţi şi-au ocupat locurile rezervate. După „remarcile de încheiere" ale preşedintelui, întregul grup a fost dus la bufetul cu autoservire al adunării şi au fost trataţi cu o cină gratuită. Aproximativ douăzeci de tineri voluntari la bufetul cu autoservire l-au recunoscut pe administrator, au dat mâna cu el şi şi-au exprimat aprecierea pentru cât de bine fuseseră trataţi de el când fuseseră la Seagoville. Administratorul a fost foarte impresionat de atitudinea lor amabilă. De asemenea, la Fair Park fuseseră impresionaţi de cooperarea neobişnuită şi curăţenia celor care participau la congres. Un poliţist a mărturisit că niciodată nu fusese interesat de noi înainte. „Voi, oameni buni, aveţi ceva!", a adăugat el, dar prejudecăţile religioase au menţinut publicitatea la coloane de 517,5 inch.

În paranteză fie spus, astăzi, în timpul desfăşurării adunării de la Dallas, două avioane „Flying Tigers" de la aeroportul Idlewild din New York purtau pe calea aerului, încărcate aproape la capacitate maximă, pe cei care voiau să participe la congres, care se îmbarcaseră devreme să traverseze Atlanticul, pentru a fi la timp la adunarea de la Londra (Anglia) de săptămâna următoare.

Discursul public despre „Cucerirea Lumii, în Curând – prin Împărăţia lui Dumnezeu" era programat pentru ora opt seara, atât în limba engleză, cât şi în limba spaniolă. În timpul programului de o oră şi jumătate care l-a precedat, o furtună ameninţătoare începuse să se apropie din sud şi apoi s-a aşezat deasupra Dallasului. Toţi norii s-au grupat pentru a forma o masă noroasă compactă deasupra oraşului, din care vedeam fulgerele. Ne putem imagina efectul asupra miilor de oameni din public care se gândiseră să participe la lectura publică la deschidere, deoarece Cotton Bowl nu avea acoperiş. Astfel, doar 14 825 au apărut pentru discursul preşedintelui în Cotton Bowl şi 1 508 pentru acelaşi discurs în limba spaniolă la Pavilion, sau un total de 16 409 persoane. Imediat ce preşedintele de sub umbrar, de pe platformă, a început să vorbească, a venit şi ploaia grea. Din fericire, el îmbrăcase haina de ploaie şi cizmele de cauciuc, dar miile de oameni care stăteau în faţa lui la Cotton Bowl s-au mutat sub acoperişul coridoarelor de sub standuri. Totuşi, mulţi stăteau sub umbrelă în ploaie pentru a vedea bine vorbitorul, care depunea toate eforturile pentru a reda cât mai bine acest discurs puternic. Ploaia cădea pe acoperişul subţire al umbrarului şi făcea un zgomot asurzitor, care acoperea difuzoarele, dar mesajul a continuat să vină până la minunatul punct culminant şi până când a fost împărţită broşura gratuită acestui public credincios. La Pavilion, broşura fusese lansată pentru prima dată în limba spaniolă şi a smuls ropote de aplauze care nu s-au stins până când vorbitorul nu a plecat spre aeroport cu preşedintele, pentru a zbura spre New York. Participanţii la congres începuseră acum să plece, pentru a împărţi binecuvântările lor cu aceia de acasă, iar nouă adunări din Dallas, cu un total de mai bine de 700 de slujitori activi

Cuprins

ai Împărăţiei, fuseseră lăsaţi să profite de toate efectele minunate ale adunării asupra locuitorilor Marelui Dallas.

(Va continua)

● Ce se înţelege prin împlinirea simbolică a mandatului de procreare? Nu ar trebui să fie împlinirea mai mult decât un simbol?—A. L., Statele Unite.

Masa generală a omenirii, „aceia care au practicat lucruri rele”, nu va fi adusă în noua lume prin înviere, până când nu vine domnia de o mie de ani şi condiţiile paradisiace nu vor fi răspândite pe pământ. (Ioan 5:28, 29; Luca 23:43, *NW*). Supravieţuitorii de la Armagedon vor fi aceia care vor lua parte la împlinirea mandatului „creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul” cu urmaşi drepţi. Dar împlinirea acestei porunci din partea lor a nu poate fi înţeleasă ca însemnând popularea pământului la maxim, ca să nu mai fie loc pentru cei mulţi înviaţi care trebuie să vină.—Gen. 1:28, *NW.*

Astfel, mai degrabă decât să fie o împlinire completă a mandatului de procreare, aceasta este o împlinire simbolică. Acesta va constitui un simbol a ceea ce Dumnezeu poate realiza. Aceasta va demonstra puterea lui Iehova de a popula pământul cu o rasă dreaptă, prin intermediul procreării umane, aşa cum s-a intenţionat la momentul creării. Iată un exemplu de astfel de dovadă de împlinire simbolică în numărul perfect de generaţii ale lui Noe (10 × 7 = 70) după potop. (Gen. 9:1). Astfel, umplerea pământului cu celelalte oi care vor supravieţui Armagedonului va ilustra sau demonstra puterea lui Iehova de a împlini mandatul de procreare în acest fel şi astfel se va numi o împlinire reprezentativă sau o împlinire simbolică, ci nu una completă, care să nu lase loc pentru învierea ulterioară a „celor care au practicat lucruri rele.”

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Ianuarie 1956 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

"MASA DEMONILOR" VERSUS "MASA LUI IEHOVA"	- Pag.37
RELIGIA DOAR DE FORMĂ	- Pag.50
ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 26-a	- Pag.55
EXPERIENŢĂ DE TEREN	- Pag.59
„UN SINGUR CORP" DE PĂRTAŞI	- Pag.60
PARTEA a 4-a —ADUNĂRILE „ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE" DIN 1955	- Pag.66

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

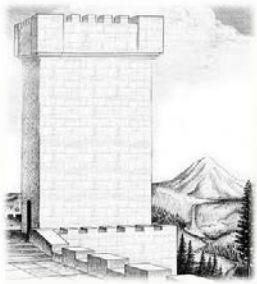

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Ianuarie 1956 **Nr. 2**

"MASA DEMONILOR"

versus

"MASA LUI IEHOVA"

„Nu puteţi să beţi paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi să vă împărtăşiţi din masa lui Iehova şi din masa demonilor." (1 Cor. 10 :12, NW)

Altarul lui Dumnezeu poartă numele de „masă" pentru că jertfa oferită pe el este comparată cu mâncarea. (Ezec. 41:22). Aşadar, este datoria preoţilor să servească la această masă de jertfă: „Preoţii din seminţia lui Levi, fiii lui Ţadoc, care şi-au îndeplinit îndatoririle faţă de sanctuarul meu când fiii lui Israel rătăceau departe de mine, se vor apropia de mine să-mi slujească şi vor sta înaintea mea ca să-mi prezinte grăsime şi sânge, zice Domnul Iehova. Ei vor intra în sanctuarul meu, se vor apropia de masa mea ca să-mi slujească". (Ezec. 44 :15-16, *AS*). Într-o plângere împotriva preoţilor care au eşuat în îndatoririle lor, El zice: „Voi aduceţi pe altarul Meu pâine spurcată. Şi mai ziceţi: Cu ce Te-am pângărit? Prin aceasta ziceţi: Masa lui Iehova este de dispreţuit. Şi când aduceţi o jertfă oarbă, ziceţi: Nu este nimic rău! Şi când oferiţi o jertfă şchioapă sau bolnavă, ziceţi: Nu este nimic rău! … numele meu va fi mare printre naţiuni, zice Iehova al oştirilor. Dar voi mă profanaţi când ziceţi: Masa lui Iehova este pângărită, iar ofranda de pe ea este o hrană de dispreţuit". (Mal. 1:7,8,11,12, *AS*)

2. Preoţii care ofereau mâncare lui Dumnezeu pe altar trebuiau să fie curaţi: „Să fie sfinţi pentru Dumnezeul lor şi să nu pângărească numele Dumnezeului lor, căci ei aduc jertfă Domnului şi pâine Dumnezeului lor şi de aceea să fie sfinţi." „Iar preotul să ardă acestea pe altar ca hrană, o mistuire prin foc lui Iehova." Pentru a fi acceptată pe masa altar a lui Iehova, mâncarea adusă ca sacrificiu trebuia să fie sănătoasă, fără defect. (Lev. 21:6,21; 3:11; 22:21,25, *NW*).

3. Masa demonilor este altarul pe care sunt oferite jertfele aduse lor. Demonii sunt inteligenţe spirituale, rele, nevăzute, iar Izraeliţii din vechime au fost tentaţi în nenumărate rânduri să le ofere sacrificii. „Au adus jertfe demonilor, nu lui Dumnezeu, unor dumnezei pe care nu-i cunoşteau, dumnezei noi, veniţi de

Cuprins

curând". „Şi-au jertfit fiii şi fiicele demonilor, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor şi fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, şi ţara a fost spurcată, astfel, prin sânge". (Deut. 32:17, *NW*, Ps. 106:37, 38, *AS*)

4. În primul secol al erei creştine, urmaşii lui Cristos din ţările păgâne au fost supuşi unui test în ceea ce priveşte animalele sacrificate pentru idolii păgâni. O parte a animalului sacrificat era oferită pe altarul idolului, o altă parte era destinată preoţilor idolului, iar restul cărnii era consumată de veneratori într-un ospăţ, fie în templu, fie într-o casă privată. Cu toate acestea, din cauza greutăţilor financiare sau chiar pentru câştig egoist, unii dintre aceştia dădeau carnea măcelarilor pentru a fi vândută la piaţa de carne. Deoarece această carne fusese jertfită idolilor, adică demonilor reprezentaţi de aceştia, Izraeliţii din vechime priveau consumarea acestei cărni ca fiind ceva odios şi pângăritor. Ce ar fi trebuit să facă în acest caz cei dintre neamuri, care deveneau creştini? Corpul de guvernare al creştinilor din primul secol s-a întâlnit să discute această problemă şi au decis că „lucrurile necesare" erau: „Să vă abţineţi de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la animale strangulate şi de la curvie". (Faptele 15:22-29, *NW*)

5. În vechiul oraş păgân Corint din Grecia, era o sinagogă a Evreilor şi ca rezultat al predicării lui Pavel, o parte din ei, incluzându-l pe cel ce prezida în sinagogă şi cei din casa lui, au devenit creştini. Mulţi alţi corinteni au devenit creştini. În Corint era o piaţă de carne unde carnea animalelor, care fusese oferită ceremonios, mai întâi idolilor, era vândută. În prima lui scrisoare către corintenii creştini, începând cu capitolul opt, apostolul Pavel discută problema referitoare la „consumarea mâncării oferită idolilor". El sfătuieşte împotriva acestei practici, astfel încât creştinii fără cunoştinţă şi pricepere potrivite să nu fie şocaţi sau păcăliţi să facă ceva împotriva conştiiţei lor. „Fiindcă, dacă cineva te vede pe tine, care ai cunoştinţă, stând la masă într-un templu de idoli, nu se va simţi îndemnată conştiinţa celui slab să mănânce din alimentele oferite idolilor? Astfel, prin cunoştinţa ta piere cel slab, fratele tău pentru care a murit Cristos. Însă, dacă păcătuiţi astfel împotriva fraţilor voştri şi le răniţi conştiinţa lor slabă, păcătuiţi împotriva lui Cristos." (1 Cor. 8:1, 4, 10-12, *NW*)

6. Dar era vorba despre mai mult decât problema conştiinţei. Exista pericolul comiterii păcatului idolatriei prin consumarea alimentelor oferite idolilor. Pentru a aduce argumente împotriva comiterii idolatriei în acest fel, apostolul Pavel se foloseşte de exemplul acelor creştini sfinţiţi cărora le-a scris să sărbătorească „cina Domnului", aşa cum este numită, memorialul anual al morţii Domnului Isus. (1 Cor 11:20. *NW*).

7. Desigur, argumentul lui Pavel aruncă lumină asupra a ceea ce înseamnă Cina Domnului şi noi ajungem la adevăr dacă îl urmăm. El spune: „Lucrurile acestea au devenit exemple pentru noi, ca să nu dorim lucruri rele, cum au dorit ei. Nici să nu devenim idolatri, cum au

Cuprins

devenit unii dintre ei, după cum este scris: ‗Poporul s-a aşezat să mănânce şi să bea şi s-au ridicat să se distreze (înaintea viţelului de aur)'. Nici să nu comitem curvie, cum au comis curvie unii dintre ei (împreună cu închinarea lui Baal din Peor), şi într-o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii … Deci, iubiţii mei fraţi, fugiţi de idolatrie! Vă vorbesc ca unor oameni cu discernământ: judecaţi voi singuri ce spun. Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare părtăşie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtăşie la corpul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine. Uitaţi-vă la Israelul carnal: cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei în părtăşie cu altarul? Ce voi zice, deci? Că ce se jertfeşte unui idol este ceva sau că un idol este ceva? Nu, ci zic că lucrurile pe care le jertfesc naţiunile le jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu, iar eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii. Nu puteţi să beţi paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi să luaţi parte la ‗masa lui Iehova' şi la masa demonilor. Sau vrem să stârnim gelozia lui Iehova? Suntem noi mai tari decât el?" – 1 Cor. 10 :6-22, *NW*.

8. Aşadar, ar fi recomandabil pentru un creştin să nu se ducă în templul unui idol şi să mănânce carnea care a fost oferită idolului templului. De ce? Pentru a evita să dea observatorilor slabi gândul că cineva venerează idolii şi pentru a evita pericolul de a ceda, prin compromis, închinării la idoli. Cât despre carnea care este vândută în *makellon* sau piaţa de carne, Pavel spune: „Mâncaţi orice se vinde la măcelărie, fără să puneţi întrebări din cauza conştiinţei voastre, căci ‗al lui Iehova este pământul şi tot ce este pe el'. Dacă vă invită cineva dintre cei necredincioşi (la casa lui sau la un ospăţ) şi doriţi să vă duceţi, mâncaţi orice vi se pune înainte, fără să puneţi întrebări din cauza conştiinţei voastre. Dar, dacă cineva (nu oaspetele tău necredincios, ci un frate creştin cu o conştiinţă slabă) vă zice: ‗Acesta este un lucru oferit ca jertfă', să nu mâncaţi, din cauza celui care v-a spus aceasta şi din cauza conştiinţei. Spun ‗conştiinţă', dar nu a ta, ci a celuilalt. Căci de ce să fie judecată libertatea mea de conştiinţa altuia? Dacă eu îmi iau partea (din carne) cu mulţumiri (către Dumnezeu), de ce să fiu vorbit de rău din cauza unui lucru pentru care aduc mulţumiri? Deci fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi orice altceva, faceţi toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu!" (1 Cor. 10 :25-31, *NW*).

ÎMPĂRTĂŞIREA CU DEMONII

9. Când cineva consumă carne care a fost oferită idolilor şi o face cu gândul de a onora idolul prin mâncarea cărnii, ce face el de fapt? Ia parte la masa demonilor; devine un părtaş cu demonii; are parte de comuniune sau de participare alături de ei. Cum aşa? Examinaţi din nou versetele citate mai sus (1 Cor. 10:18-21, *NW*) şi veţi vedea cum apostolul Pavel se foloseşe de Israelul după carne ca o ilustraţie şi întreabă: „Cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei în împărtăşire cu altarul?" Cei care mâncau jertfele nu erau doar preoţii, ci şi Israeliţii care aduceau jertfele. În legătură cu preoţii, Pavel întreabă în capitolul precedent: „Nu ştiţi că bărbaţii care îndeplinesc serviciul sacru mănâncă din lucrurile de la templu, iar cei ce slujesc permanent la altar îşi primesc partea cu altarul?" (1 Cor. 9:13, *NW*). Cu toate

Cuprins

acestea, când Israeliţii au prezentat jertfe de pace sau de părtăşie, aceştia şi mâncau din jertfă. (Lev. 7:11-37). Sângele jertfei de părtăşie era stropit pe altarul lui Iehova, iar grăsimea a fost arsă pe altar, ca fiind partea directă a lui Iehova din jertfă. Grăsimea era „pâinea" sau „hrana" Lui. (Lev. 3:11; 7:14, 22-26; 9:18-20; 17:5-7; 21:6; 22:25). Pieptul şi piciorul drept al jertfei de părtăşie reveneau preotului care oficia jertfa. (Lev. 7:28-36; 9:21; 10:14, 15). Restul cărnii era mâncat de israeliţii care aduceau jertfa de părtăşie. (Lev. 7:15-21; 19:5-8).

10. Aşadar, Israeliţii care mâncau din jertfa de părtăşie erau în părtăşie sau în comuniune cu altarul pe care aceasta era jertfită. Acel altar îi aparţinea lui Iehova Dumnezeu; era masa lui Iehova pe care îi era oferită mâncarea de către preoţii lui. Deci, prin consumarea din aceeaşi jertfă de comuniune din care grăsimea era oferită, ca mâncare, lui Iehova Dumnezeu, Israeliţii aveau părtăşie sau luau masa în comun cu El. Aceştia erau deja poporul Lui prin faptul că El i-a ales şi prin legământul pe care L-a făcut cu ei prin mijlocitorul Moise. Dar acum, prin împărtăşirea din jertfa de comuniune alături de preotul şi altarul Lui, aceştia aveau o comuniune specială cu Iehova Dumnezeu. Ei luau parte la tipica „masă a lui Iehova". De aici reiese faptul că numele „jertfă de părtăşie" este potrivit, chiar dacă Versiunea Greacă Septuaginta a Scripturilor Ebraice o numeşte jertfă de pace şi de salvare. – 1 Sam. 10:8; 11:15; 13:9; 1 Regi 3:15; 8:63, 64; 9:25; Lev. 3:1; 22:21, *LXX*.

11. Pentru a se bucura de această părtăşie specială cu Dumnezeu, la masa Sa, Izraeliţilor le era interzis să aducă jertfe demonilor: „Să i le aducă (animalele lor) lui Iehova la intrarea cortului întâlnirii, la preot, şi să i le jertfească lui Iehova ca jertfe de comuniune. Preotul să stropească altarul lui Iehova de la intrarea cortului întâlnirii cu sânge şi să pună grăsimea să fumege ca mireasmă odihnitoare pentru Iehova.[7] Ei să nu mai jertfească, deci, jertfe demonilor cu chip de ţap." (Lev. 17:5-7, *NW*)

12. Pentru un motiv asemănător, închinătorul Dumnezeului cel viu şi adevărat ar trebui să evite jertfele pentru idoli, spune Pavel. Nu pentru că idolul în sine este mai mult decât aur, argint, piatră, lemn sau alt material, nici pentru că ceea ce este jertfit idolului capătă o nouă calitate sau valoare care îl schimbă de la starea de creaţie a lui Iehova. Ci, pentru că idolul material, fără viaţă, reprezintă demonul. „Toţi dumnezeii popoarelor sunt nişte idoli; dar Iehova a făcut cerurile." (Ps. 96:5, *AS*). „Toţi dumnezeii naţiunilor sunt demoni (diavoli). Dar Domnul a făcut cerurile". (*Septuaginta*, Thomson; Bagster). Aşadar, când un închinător la un ospăţ de jertfă mânca o parte a animalului jertfit idolului, el lua parte la „masa demonilor", pentru că altarul idolului aparţinea demonilor, iar când bea din paharul cu vin de la acel ospăţ el bea din „paharul demonilor" şi devenea astfel „un părtaş cu demonii", având părtăşie cu ei. Din această cauză Pavel le-a spus creştinilor din Corint: „Lucrurile pe care le jertfesc naţiunile le jertfesc demonilor, şi nu lui

Cuprins

Dumnezeu, iar eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii. Nu puteţi să beţi paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi să luaţi parte la ≡masa lui Iehova‘ şi la masa demonilor.” Iehova este gelos; El cere devotament exclusiv.

13. Dar la ce se referă Pavel când spune „paharul lui Iehova” şi „masa lui Iehova” ? Aceasta are legătură cu pâinea şi paharul pe care Pavel le foloseşte în argumentul pentru care creştinii ar trebui să evite confuziile despre „hrana oferită idolilor”. El spune: „Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare părtăşie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtăşie la corpul lui Cristos?” (1 Cor. 10:16, *NW*). Aici, Pavel se referă la paharul şi la pâinea pe care Isus Cristos le-a folosit când a instituit „masa de seară a Domnului” sau „cina Domnului”, numită în mod obişnuit „împărtăşire” în creştinătate. Aşadar, înainte să aducem argumentul lui Pavel la aplicarea din zilele noastre, să ne întoarcem în timp nouăsprezece secole, la ceea ce a făcut Isus în anul 33(AD).

„CINA DOMNULUI”

14. Patru dintre discipolii lui Isus, Matei, Marcu, Luca şi Pavel ne oferă descrieri detaliate despre ce s-a întâmplat atunci. Matei era acolo ca unul dintre cei doisprezece apostoli, iar Pavel a primit aceste informaţii „de la Domnul”, printr-o revelaţie directă. (1 Cor. 11:20, 23). Toate descrierile diferă într-o anumită măsură în limbaj şi în unele detalii, dar toate stabilesc unit aceleaşi trăsături principale. Ca evreu credincios după carne, Isus a dat instrucţiuni pentru celebrarea Paştelui în Ierusalim, oraşul sfânt, unde Iehova şi-a spus numele. (Deut. 16:1-7). Alături de cine a sărbătorit Isus acest ultim paşte al Său în acea noapte? Nu ca în ceilalţi ani cu familia Sa, adică împreună cu Maria, mama lui pământească, şi ceilalţi fii ai ei, fraţii vitregi ai lui Isus. Bineînţeles că Maria şi fiii ei erau acolo, la Ierusalim, pentru Paşte, căci în după-amiaza următoare ea era lângă stâlpul de tortură pe care atârna Isus şi el i-a vorbit de acolo. Ceilalţi fii ai ei au adus-o, fără îndoială, la Ierusalim, pentru paşte. Deşi grupurile care petreceau Paştele la Ierusalim erau mici, în general alcătuite din zece persoane, Isus a aranjat să petreacă acest ultim Paşte cu cei doisprezece apostoli ai Săi. La masă le-a spus: „Am dorit mult să mănânc paştele acesta cu voi înainte de a suferi, fiindcă vă spun: Nu-l voi mai mânca până nu se va împlini în împărăţia lui Dumnezeu”. (Luca 22:15,16, *NW*). Deci Isus avea ceva special în minte pentru noaptea de Paşte. Ce anume ? Stabilirea unei noi cine pentru ei.

15. Iată cum s-a petrecut totul şi ce a spus Isus, potrivit lui Matei, care era acolo: „În timp ce mâncau, Isus a luat o pâine şi, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o şi le-a dat-o discipolilor, zicând: ≡Luaţi, mâncaţi! Aceasta reprezintă corpul meu‘.Apoi a luat şi un pahar şi, aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: ≡Beţi toţi din el, căci acesta reprezintă «sângele legământului», sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor. Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei până în ziua în care îl voi bea nou, cu voi, în împărăţia Tatălui meu‘. La sfârşit, după ce au cântat cântări de laudă, au ieşit spre Muntele Măslinilor.” (Mat. 26:26-30, *NW*)

Cuprins

16. Bucata de pâine pe care a luat-o Isus era dintr-o pâine nedospită sau nefermentată pentru că drojdia nu era permisă în casele evreilor de Paşti, sau timp de şapte zile după aceea. (Ex. 12:8,15, 17-21; 13:6-10). Isus nu a tăiat pâinea cu un cuţit. Pâinea nedospită era necrescută şi sfărâmicioasă. Aşadar, a rupt-o, cum era obiceiul când se mânca pâine în zilele acelea. (Mat. 15:36; 14:19; Marcu 8:6,19; Luca 24:30; Faptele 27:35). Mai întâi, însă, a rostit o binecuvântare; L-a binecuvântat pe Dumnezeu. De aceea Luca şi Pavel spun în relatările lor că Isus a oferit mulţumiri : „A luat o pâine şi, după ce a adus mulţumiri, a frânt-o şi a zis: ‗Aceasta reprezintă corpul meu, care este dat pentru voi. Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea mea‘.” (Luca 22:19, *NW*; 1 Cor. 11:23, 24). În concluzie, nicio altă semnificaţie nu trebuie ataşată acestei frângeri a pâinii; El a frânt pâinea pentru a o împărţi lor, aşa cum a făcut şi când i-a hrănit pe cei cinci mii şi apoi pe cei patru mii de oameni.

17. Dar Isus a dat pâinii pe care a frânt-o şi le-a împărţit-o o semnificaţie specială: „Aceasta înseamnă trupul Meu care va fi dat în interesul vostru”. Prin aceste cuvinte El nu a făcut un miracol, nu a transformat sau transsubstanţiat pâinea, schimbând-o din aluat nedospit în carne omenească. El încă îşi avea toată carnea; El trebuia să-şi aibă carnea fără pată, fără nimic lipsă, pentru a se oferi ca o jertfă perfectă. Trupul său trebuia să fie asemenea mielului de paşte pe care tocmai îl mâncaseră, miel care îl ilustra, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” În ce fel? În felul acesta: „Mielul vostru să fie fără defect, de parte bărbătească, de un an.” Da, „ca cel al unui miel fără cusur şi fără pată, a lui Cristos”. Aşadar, El nu a transformat pâinea, ci doar a folosit-o pentru a simboliza trupul Său. – Ioan 1:29 şi Ex. 12:5, 1 Pet. 1:19, *NW*.

18. Trupul Său? Da; trupul Său, întregul Său trup, care urma să-l dea pentru ei. Isus se referea la propriul trup, trup cu care asociază în continuare sângele său când vorbeşte despre pahar. Timp de treizeci şi trei de ani şi jumătate acel trup a ţinut sângele care urma să fie vărsat pe stâlpul de tortură, la Calvar. Viaţa acelui trup de carne era sângele său. Când Isus a venit la Ioan pentru a se boteza, Isus a citat din Psalmul 40:6-8 şi l-a aplicat la Sine: „Jertfă şi prinos n-ai voit, dar mi-ai întocmit un trup. Arderi de tot şi jertfe pentru păcat nu ţi-au plăcut; Atunci a zis: ‗Iată, vin să fac voinţa Ta, Dumnezeule‘”. (Evrei 10:5-7, *NW*).

19. Pentru că acel trup urma să fie dat pentru discipolii lui, El nu l-a luat înapoi la învierea din morţi, ci Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl Său ceresc, a pregătit un alt trup pentru El, nu pe pământ, ci în cer, un trup spiritual, „o clădire de la Dumnezeu … veşnică în ceruri”. (2 Cor. 5:1, *NW*). În trupul său natural, pământesc Isus a suportat ocări de la opozanţii Săi. „Cristos a suferit în carne” şi în ciuda acestor ocări el şi-a păstrat integritatea neatinsă faţă de Dumnezeu. Apostolul Petru mai spune: „Chiar şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să păşiţi pe urmele Lui. El n-a comis nici un păcat. … El însuşi a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe stâlp”. (1 Pet. 4:1; 2:21, 22, 24, *NW*). El a renunţat la existenţa Sa omenească, la existenţă în carne, de dragul discipolilor Săi, astfel deschizându-le calea spre cer, „să intrăm cu îndrăzneală prin intermediul

Cuprins

sângelui lui Isus în locul sfânt, pe calea pe care el a inaugurat-o pentru noi, ca drum nou şi viu, prin perdea, adică prin carnea sa". (Evrei 10:19, 20, *NW*).

20. Isus nu era doar carne, o materializare sau încarnare fără sânge. El a venit să răscumpere copiii umani din sânge şi carne, şi astfel este scris: „Deci, întrucât ‗copilaşii' au parte de sânge şi de carne, şi el a avut parte de aceleaşi lucruri, pentru ca prin moartea lui să-l reducă la nimic pe cel care are mijloacele de a cauza moartea, pe Diavolul". (Evrei 2:14, *NW*). Aşadar, în instituirea acestei cine pe care discipolii urmau s-o celebreze în amintirea Lui, Isus a atras atenţia asupra rolului pe care îl va juca sângele Său. A luat paharul plin de ceea ce El zicea că era „produsul viţei". Apoi, „după ce a mulţumit, i l-a dat, spunând: Beţi toţi din el; căci acesta înseamnă sângele legământului Meu, care se va vărsa pentru mulţi, spre iertarea păcatelor". (Mat. 26:27,28, *NW*; Marcu 14:23, 24). „Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui meu, care trebuie să fie vărsat în folosul vostru." (Luca 22:20, *NW*). Isus a subliniat, astfel, rolul special pe care îl avea sângele Său, şi anume, inaugurarea unui nou legământ, cu iertarea păcatelor multor discipoli. Astfel, El şi-a dat sângele şi carnea pentru ei.

21. Observaţi, că prin aceste cuvinte Isus nu asemăna sângele Său cu cel al mielului de Paşte. Este adevărat că acest miel de paşte îl reprezenta pe Isus, „Mielul lui Dumnezeu". De asemenea, este adevărat că sângele mielului de paşte a fost stropit în Egiptul antic pe uşorii şi pe pragurile de sus ale caselor Izraeliţilor, pentru ca îngerul distrugător al lui Iehova să vadă şi să treacă peste casele acestora, cruţându-le astfel întâii născuţi dintre oameni şi animale aflate înăuntru. Exact la fel, discipolii Mielului lui Dumnezeu trebuie să aibă „inimile stropite de o conştiinţă rea" şi să mărturisească deschis sângele Lui. (Ex. 12:7, 21-23; Evrei 10:10, 19, 20, 22; 9:14, *NW*). Astfel, şi ei sunt răscumpăraţi „cu sângele preţios, ca al unui miel fără cusur şi fără pată, al lui Cristos". (1 Pet. 1:19, *NW*). Totuşi, nu sângele mielului de Paşte a fost cel care a pus în vigoare legământul legii pe care l-a mediat Moise. Nu sângele mielului de paşte a fost cel care a fost stropit pe cartea legii legământului şi pe popor, Când Moise a spus: „Acesta este sângele legământului, pe care l-a încheiat Iehova cu voi, după toate cuvintele acestea". (Ex. 24:7, 8, *NW*). Nu, era vorba despre sângele diferitelor animale; şi pentru că Isus arăta spre încheierea unui nou legământ între Iehova Dumnezeu şi discipolii Săi, El a citat cuvintele lui Moise, „sângele legământului", şi le-a aplicat propriului Lui sânge.

22. Ce animale au fost junghiate la inaugurarea „primului legământ" pe Muntele Sinai? În legătură cu acestea, apostolul Pavel scrie: „Fiindcă un legământ este valabil numai după moarte, nefiind niciodată în vigoare cât timp trăieşte omul care face legământul. Aşadar, nici legământul dintâi n-a fost inaugurat fără sânge. Căci, după ce Moise a spus întregului popor fiecare poruncă, potrivit Legii, el a luat sângele taurilor tineri şi al ţapilor, cu apă, cu lână stacojie şi cu isop, şi a stropit cartea şi tot poporul, zicând: ‗Acesta este sângele legământului, pe care Dumnezeu v-a poruncit să-l respectaţi'". (Evrei 9:17-20, *NW*). Capre şi viţei tineri au fost junghiaţi pentru a furniza sângele.

Cuprins

23. Acum, observaţi *tipul* de jertfe oferite pentru inaugurarea vechiului legământ al legii, în cea de-a treia lună după Paşte: „Apoi a trimis nişte tineri dintre fiii lui Israel şi ei au adus ofrande arse şi au sacrificat tauri ca jertfe, ca jertfe de comuniune pentru Iehova. Atunci Moise a luat jumătate din sânge şi l-a pus în castroane, iar cu cealaltă jumătate din sânge a stropit altarul. În cele din urmă a luat cartea legământului şi a citit-o în auzul poporului. Atunci ei au zis: ‚Suntem gata să facem tot ce a zis Iehova şi să fim ascultători'. Şi Moise a luat sângele şi a stropit poporul cu el, zicând: ‚Iată sângele legământului pe care Iehova l-a încheiat cu voi, potrivit cu toate aceste cuvinte'." – Ex. 24:5-8, *NW*.

24. Observaţi că nu erau oferite numai arderi de tot, ci şi jertfe de comuniune. Acestea din urmă erau reprezentate de obicei din vite mici, oi şi capre, iar Pavel arată că aceste jertfe de comuniune includeau şi capre. Acest lucru înseamnă nu numai că Iehova primea grăsimea acestor jertfe de comuniune, dar şi că preoţii primeau piciorul drept şi umărul, iar dacă preoţii nu luau şi restul cu această ocazie, reprezentanţii Israelului, „cei şaptezeci dintre bătrânii din Israel", mâncau ceea ce rămânea din jertfele de comuniune. Astfel, tot Israelul, prin preoţi şi prin reprezentanţi, era în comuniune cu Iehova Dumnezeu la altarul Său când a fost inaugurat vechiul legământ al legii. Sângele tuturor viţeilor şi caprelor înjunghiate pe Muntele Sinai a ilustrat sângele lui Isus Cristos, mijlocitorul noului legământ al lui Iehova, pentru că sângele acelor animale era amestecat în boluri şi apoi stropit peste cartea legii şi pe popor. Este scris despre Isus: „El a intrat în locul sfânt — nu cu sânge de ţapi şi de tauri tineri, ci cu sângele său — o dată pentru totdeauna, şi a obţinut pentru noi o eliberare veşnică. " (Evrei 9:12). Isus a murit ca jertfă pentru a-şi oferi sângele.

25. Iehova a promis să anuleze vechiul legământ al legii şi să încheie unul nou cu un profet mai mare decât Moise. Asta se spune în Ieremia 31:31-34. În legătură cu rolul Lui în noul legământ, Iehova a spus: „Le voi ierta nelegiuirea, şi nu-mi voi aduce aminte de păcatul lor". Pentru ca nelegiuirile să fie iertate, iar păcatele şterse, era necesar ca ceva să fie baza acestui nou legământ. Ce anume? Sânge vărsat. În Evrei 9:22, care urmează după raportul despre inaugurarea vechiului legământ, se spune: „Da, aproape toate lucrurile sunt curăţite cu sânge, potrivit Legii, şi fără vărsare de sânge nu există iertare".

26. Aşa că era necesar ca sângele lui Isus, ca o jertfă umană perfectă, să fie vărsat, pentru a ne elibera de condamnarea păcatelor şi a nelegiuirilor, condamnare de care noi nu putem fi eliberaţi de jertfele de animale sub vechiul legământ al legii. (Evrei 9:15, *NW*). Din moment ce noul legământ promitea iertarea păcatelor de către Dumnezeu, iar vinul din pahar ilustra viaţa perfectă şi curată a lui Isus necesară acelui nou legământ, Isus a spus, pe bună dreptate: „Acesta reprezintă sângele legământului, sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor." (Mat. 26:27-28, *NW*). Acei creştini care sunt luaţi în noul legământ şi care devin Izraeliţi spirituali sunt, pe bună dreptate, creştinii care au dreptul să bea din paharul de la cina Domnului.

Cuprins

BÂND SÂNGELE LUI

27. Bând din pahar, israeliţii spirituali creştini se ilustrează ca fiind parte a noului legământ şi ca primind binefacerea acestuia, iertarea păcatelor de către Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Bând din paharul acela, aceştia se ilustrează ca bând sângele Lui. Bând din pahar ei se ilustrează ca fiind privilegiaţi şi nu condamnaţi. Bând sângele lui Isus, la modul figurativ, ei nu beau condamnare pentru ei, ci, în schimb, beneficiile vieţii, pentru că există viaţă în acel sânge. Bând, figurativ, cu credinţă, sângele Său, ei nu sunt condamnaţi la moarte, aşa cum nu sunt nici atunci când Îi mănâncă trupul, carnea Sa, în mod figurat, prin credinţă, ei pot fi condamnaţi dacă mănâncă mâncare interzisă, spre moartea lor. În schimb, ei beneficiază de viaţă veşnică.

28. Isus a prezentat problema din acest punct de vedere, când le-a spus Evreilor, mulţi dintre ei fiind şocaţi: „Foarte adevărat vă spun: Cine crede are viaţă veşnică. Eu sunt pâinea vieţii. Strămoşii voştri au mâncat mana în pustiu şi tot au murit. Aceasta este pâinea care coboară din cer, pentru ca oricine să mănânce din ea şi să nu moară. Eu sunt pâinea vie care a coborât din cer. Dacă cineva mănâncă din pâinea aceasta va trăi pentru totdeauna. Şi pâinea pe care o voi da eu pentru viaţa lumii este carnea mea … Dacă nu mâncaţi carnea Fiului omului şi nu beţi sângele lui, nu aveţi viaţă în voi înşivă. Cine se hrăneşte cu carnea mea şi bea sângele meu are viaţă veşnică şi eu îl voi învia în ziua din urmă, deoarece carnea mea este adevărata hrană şi sângele meu este adevărata băutură (nu băutură care provoacă moartea, nu băutură ilegală). Cine se hrăneşte cu carnea mea şi bea sângele meu rămâne în unitate cu mine şi eu în unitate cu el. Aşa cum Tatăl, care trăieşte, m-a trimis, iar eu trăiesc datorită Tatălui, aşa şi cine se hrăneşte din mine va trăi datorită mie. Aceasta este pâinea care a coborât din cer. Nu este ca atunci când strămoşii voştri au mâncat şi totuşi au murit. Cine se hrăneşte cu pâinea aceasta va trăi pentru totdeauna”. Simon Petru spunea că acestea erau „cuvintele vieţii veşnice”. (Ioan 6:47-58, 68, *NW*)

29. Isus şi-a dat carnea şi sângele pentru viaţa urmaşilor Săi. El a simbolizat aceste două lucruri ca fiind esenţiale pentru câştigarea vieţii veşnice, prin pâinea şi paharul de vin de la cină. El a spus că paharul de vin reprezintă sângele literal necesar pentru validarea noului legământ. Şi, într-o manieră asemănătoare, pâinea pe care a frânt-o şi a împărţit-o trebuie să aibă, în mod egal, o valoare umană literală; trebuie să însemne trupul de carne pe care îl dă pentru viaţa celor care câştigă noua lume.

30. Băutul din sângele Lui nu înseamnă preluarea responsabilităţii morţii Lui, ci înseamnă acceptarea recunoscătoare a acesteia, prin credinţă, şi asimilarea beneficiilor dobândite prin sângele lui vărsat ca jertfă. Aceia care cereau moartea lui Isus, prin răstignirea pe stâlpul de tortură, au fost cei şocaţi de gândul de a-I bea sângele şi refuzau să facă acest lucru, prin credinţă. Aceştia sunt cei care au preluat responsabilitatea morţii Lui, după ce guvernatorul Pontius Pilat a spus: „Sunt nevinovat de sângele acestui om. Treaba voastră!” Ei au spus: „Sângele lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri.” (Mat. 27:24, 25, *NW*). Mai târziu, Curtea Supremă evreiască s-a opus apostolilor: „Vreţi să aduceţi asupra noastră sângele

Cuprins

acestui om (Isus)", şi totuşi ei au refuzat să bea sângele lui Isus, figurat, arătând astfel că sunt nevinovaţi. (Faptele 5:27, 28, *NW*).

31. Acei evrei care au refuzat, fără credinţă, să-I bea sângele, nu au fost incluşi în noul legământ şi nu au băut singura „adevărată băutură" dătătoare de viaţă a salvării. Mulţi dintre ei erau preoţi. Prin urmare, apostolul spune cu privire la acei preoţi care au refuzat jertfa lui Isus şi care au continuat să slujească la altarul material din templul lui Irod, din Ierusalim: „Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce aceia care îndeplinesc un serviciu sacru la cort. Căci corpurile animalelor (din ziua ispăşirii) al căror sânge este dus în locul sfânt de marele preot (evreiesc), pentru păcat, sunt arse complet în afara taberei (lui Israel). De aceea şi Isus, ca să sfinţească poporul cu sângele său, a suferit în afara porţii (Ierusalimului). Să ieşim deci la el, în afara taberei, purtând batjocura pe care a purtat-o el". (Evrei 13:1-13, *NW*). Cei care merg afară la El, în afara acestui sistem vechi de lucruri, beau sângele Lui în sens figurat, prin credinţă. Ei au dreptul să îl bea emblematic din paharul de la cina Domnului. Fiecare dintre ei preţuieşte „sângele legământului prin care a fost sfinţit". (Evrei 10:29, *NW*). Ei au mâncat pe bună dreptate din pâinea simbolică, pentru că pot să spună: „Datorită acestei „voinţe" (a lui Dumnezeu) noi am fost sfinţiţi prin ofranda corpului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna." (Evrei 10:10, *NW*).

PĂRTAŞI CU IEHOVA MAI DEGRABĂ DECÂT CU DEMONII

32. Oare ceea ce se spune în paragrafele de mai sus se armonizează cu cuvintele apostolului Pavel din 1 Corinteni 10:16-21? Aşa ar trebui, dar oare aşa se întâmplă? În aceste paragrafe Pavel vorbeşte despre jertfe, cele pentru demoni şi cele pentru Iehova Dumnezeu. Aceste jertfe erau asemenea celor de comuniune şi altarele pe care erau oferite erau comparate cu „mese", pentru că mâncarea jertfită era oferită pe ele. Masa pe care erau oferite jertfele pentru Iehova Dumnezeu a fost numită chiar de El „masa lui Iehova". (Mal. 1:7, 12, *AS*). Când o jertfă de comuniune îi era oferită lui Iehova, era cerută şi o ofrandă de vin pentru a fi turnată pe altar. (Num. 15:8-16; Ex. 29:40; 30:9) Când închinătorii mâncau porţia lor din jertfa de comuniune ei „luau parte la masa lui Iehova" şi „luau parte cu mulţumiri". Mâncând jertfele, grăsimea era arsă pe altar, iar sângele stropit peste el, astfel, ei erau „părtaşi cu altarului". Altarul aparţinea lui Iehova Dumnezeu, era masa Lui pe care era oferită mâncarea Lui. Aşa că împărtăşindu-se de o jertfă cu Iehova, aceştia se împărtăşeau, de fapt, cu Iehova; erau în comuniune cu El, bucurându-se de mâncare împreună.

33. În acelaşi fel, când închinătorii la idoli sacrificau demonilor şi mâncau porţia lor din jertfă ei „luau parte la masa demonilor" şi erau „părtaşi cu demonii". Erau în comuniune, companie, asociere cu demonii, bucurându-se împreună de mâncare. Când beau dinte-un pahar de vin la sărbătoare, în onoarea demonilor, ei „beau ... paharul demonilor". Asta arată ce se întâmplă când cineva se împărtăşeşte la cina Domnului.

Cuprins

34. Prin comparaţia de mai sus, apostolul Pavel indică faptul că cina Domnului trebuie văzută ca o masă de jertfă. Ce sunt, atunci, „pâinea pe care o frângem” şi „paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm”? Pâinea nedospită trebuie înţeleasă ca fiind „trupul lui Cristos” pe care El l-a dat lui Dumnezeu pentru viaţa lumii, carnea lui fără păcat care este „hrană adevărată”. Paharul cu vin pentru care Cristos a mulţumit trebuie privit ca „sângele lui Cristos” cu ajutorul căruia El a validat noul legământ şi care este „adevărată băutură”. Acest complet sacrificiu al lui Cristos este privit aici asemenea jertfei de comuniune de la inaugurarea legământului, a cărei grăsimi ardea pe altarul lui Iehova şi sângele care a fost împărţit, o parte din el fiind stropit pe altarul lui Dumnezeu, iar o parte fiind stropit peste cartea legii lui Dumnezeu şi apoi pe poporul luat în legământ. Marele aranjament ca un altar, pe care jertfa lui Cristos este oferită, este numit de apostolul Pavel „masa lui Iehova” şi la această masă se împărtăşesc creştinii din noul legământ. Paharul cu sângele lui Cristos, care este stropit pe marele aranjament al altarului lui Iehova şi peste cartea simbolică a noului Său legământ, este numit „paharul lui Iehova” şi este simbolizat de paharul de vin de la cina Domnului.

35. Creştinii din noul legământ care beau din paharul de vin şi mănâncă pâinea nedospită arată prin aceasta că iau parte la jertfa umană a lui Cristos, atât din sângele cât şi din trupul Său. Ei ilustrează astfel cum „beau din paharul lui Iehova” şi cum „mănâncă la masa lui Iehova”, fiind „părtaşi ai altarului”. Ei ilustrează cum se împărtăşesc de beneficiul iertării păcatelor şi al salvării, prin jertfa de sânge şi carne a lui Cristos. Şi acum marea întrebare este: cu cine se împărtăşesc ei, sunt în comuniune, asociere, când fac asta, prin credinţă, în fiecare zi, şi simbolic, în fiecare an, la Cina Domnului? „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtăşirea (greacă, *koi-no-ni a*) cu sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtăşirea (*koi-no-ni a*) cu trupul lui Cristos?”. Da, dar împărtăşire din aceste lucruri cu cine? Bineînţeles că este o împărtăşire cu întreaga „adunare a lui Dumnezeu”, cu toţi cei care „au fost sfinţiţi în unitate cu Isus Cristos, chemaţi să fie sfinţi”. (1 Cor. 1:2, *NW*). Adică, toţi israeliţii spirituali care sunt în noul legământ.

36. Dar este asta totul? Până aici merge argumentul apostolului Pavel? Nu! Pentru că noi ne împărtăşim şi cu Iehova Dumnezeu, şi în primul rând cu el. Aşa cum dacă ne împărtăşim, în închinare, din jertfele oferite idolilor înseamnă să „devenim părtaşi cu demonii”, aşa şi atunci când ne împărtăşim din singura jertfă măreaţă pentru Iehova, jertfa lui Cristos odată pentru totdeauna, înseamnă să devenim părtaşi cu Iehova, să avem comuniune cu El. Noi acceptăm ca un sacrificiu pentru noi jertfa lui Cristos pentru Iehova. Bineînţeles, Iehova nu se împărtăşeşte în sens literal din pâine nedospită şi vin la cina Domnului, însă El se împărtăşeşte din adevărata carne şi adevăratul sânge pentru care pâinea şi paharul sunt doar simboluri. Dacă ne împărtăşim din această jertfă unică şi acceptabilă pentru Dumnezeu, ale cărei beneficii El le face disponibile pentru noi, noi şi El suntem părţi ale noului legământ. Da, şi avem o comuniune, un parteneriat cu El, aşa cum avem în chestiunea iluminării divine. Despre aceasta este scris: „Ce am

Cuprins

văzut şi am auzit vă istorisim şi vouă, pentru ca şi voi să aveţi părtăşie (*koi-no-ni a*) cu noi. Iar această părtăşie (*koi-no-ni a*) a noastră este cu Tatăl şi cu Fiul său, Isus Cristos. Dacă spunem: „Avem părtăşie (*koi-no-ni a*) cu el' şi totuşi continuăm să umblăm în întuneric, minţim şi nu practicăm adevărul. Dar, dacă umblăm în lumină, după cum el însuşi este în lumină, avem părtăşie (*koi-no-ni a*) unii cu alţii, iar sângele lui Isus, Fiul său, ne curăţă de toate păcatele". (1 Ioan 1:3, 6, 7, *NW*).

37. Alegerea trebuie făcută, deci, între Iehova Dumnezeu şi demoni. Nu există o cale de compromis sau de a fi căldicel, ori de a şchiopăta între două opinii diferite, asemenea cârjelor. Trebuie să existe o închinare deplină, neîmpărţită, a singurului Dumnezeu adevărat Iehova sau a zeilor demoni falşi. Dacă acei creştini din noul legământ se adună pentru a „mânca cina Domnului", făcând acest lucru în amintirea Lui, şi se împărtăşesc din simboluri, pâinea nedospită şi paharul de vin, atunci aceştia declară că sunt părtaşi la „masa lui Iehova" şi devin „părtaşi cu altarul" lui Iehova. Din acest motiv ei trebuie să fie toţi pentru El. Nu îşi pot împărţi închinarea şi slujirea şi nici nu pot participa la jertfele pe care naţiunile acestei lumi (inclusiv Creştinătatea) le oferă idolilor de diverse feluri, în această eră modernă.

38. În acelaşi timp, voi cei care celebraţi cina Domnului „nu puteţi să beţi paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi lua parte la masa lui Iehova şi la masa demonilor". Apostolul Pavel spune: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci…ce părtăşie (*koi-no-ni a*) are lumina cu întunericul?... Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu". (2 Cor. 6:14-16, *NW*). Dacă încerci să-ţi împarţi dragostea şi devotamentul, închinarea şi slujba între Iehova Dumnezeu şi demoni, minţi dacă apoi iei parte la cina Domnului şi te împărtăşeşti din simboluri. Prin asta pretinzi că ai părtăşie cu Dumnezeul luminii, dar de fapt nu este aşa. Te păcăleşti singur. Eşti ipocrit. „Umbli în întuneric, …minţi şi nu practici adevărul". Tu îl „instigi pe Iehova la gelozie", căci „El este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv". El nu va accepta o dragoste împărţită. (Ex. 34:14, *NW*). Această instigare a Lui va avea consecinţe grave. De ce? Pentru că, întreabă Pavel, „Nu suntem mai tari decât El, nu-i aşa?" (1 Cor.10:22, *NW*). Nu, nu suntem. Deci nu avem puterea capabilă să se împotrivească sau să depăşească distrugerea pe care El o va abate asupra noastră, dacă îl stârnim la gelozie. – Ps. 78:58-64.

Întrebări pentru studiu

1. De ce poartă „masa" lui Iehova acest nume, şi ce avea El împotriva celor care slujeau la această masă?
2. De ce preoţii trebuie să se dovedească sfinţi, şi cum trebuie să fie mâncarea jertfită pentru a fi acceptată?
3. Ce este „masa demonilor" şi cine sunt cei induşi în eroare să le aducă jertfe?
4. La ce test au fost supuşi Creştinii din primul secol, şi cum decidea chestiunea corpul de guvernare?
5. Împotriva căror mâncăruri i-a sfătuit Pavel pe creştini, şi de ce de dragul fratelui său?

Cuprins

6. Ce mai exista în afară de conştiinţă, şi de ce trebuiau creştinii sanctificaţi să evite acest pericol?
7. Aşadar, ce spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 10:6-22 în argumentul în care se referă la cina Domnului?
8. De ce ar fi bine să evităm să mergem la un templu pentru idoli să mâncăm sau mai bine zis să nu mâncăm, dacă un frate creştin arată că acea carne a fost oferită mai întâi idolului?
9. Ce face cineva atunci când mănâncă din carnea oferită demonilor şi ce ilustraţie face Pavel din jertfele Izraeliţilor?
10. Mâncând din jertfa de comuniune de ce aveau parte Israeliţii, şi ce putem spune despre această denumire a jertfei?
11. Pentru a se bucura de comuniunea cu Dumnezeu ce arată Leviticul 17:5-7 că erau obligaţi să facă Israeliţii?
12. Este din cauza idolului sau a animalului jertfit acestuia că Pavel sfătuieşte împotriva consumării acestor jertfe în 1 Corinteni, capitolul 10?
13. Prin ce arată apostolul Pavel că sunt în legătură „paharul lui Iehova" şi „masa lui Iehova"?
14. Unde a aranjat Isus să sărbătorească ultimul Paşte, cu cine şi de ce?
15. Care este descrierea lui Matei despre cina Domnului?
16. 17 (a) Ce a făcut Isus cu bucata de pâine? (b) De ce nu a preschimbat sau transsubstanţiat Isus bucata de pâine în propria lui carne?
18. La care trup se referea Isus când a spus „trupul Meu"?
19. Ce purta Isus în acest trup, şi ce a deschis acesta pentru discipolii lui?
20. Care era rolul sângelui lui Isus şi cum a subliniat Isus acest rol, la cină?
21. De ce nu a comparat Isus sângele său cu cel al mielului de Paşte, şi ale cui cuvinte le cita aici Isus?
22. Conform apostolului Pavel, ce animale au fost ucise la inaugurarea „primului legământ", la Muntele Sinai?
23,24. A) Conform lui Moise, *ce fel* de sacrificii erau oferite la inaugurarea vechiului legământ al legii? b)Ce se făcea cu carnea şi sângele, şi al cui sânge era reprezentat astfel?
25. Ce a promis Iehova, la Ieremia 31:31-34, să asigure, şi de ce era sângele necesar pentru baza acestei promisiuni?
26. Ce a zis Isus, pe bună dreptate, la cina Domnului, şi cine a băut aşa cum trebuie din pahar?
27. Bând din pahar în ce legământ se ilustrează ei ca fiind, şi cum sunt afectaţi?
28. Cum a prezentat Isus problema din acel punct de vedere, în Ioan, capitolul 6?
29. Care sunt cele două părţi esenţiale pe care Isus le-a dat pentru viaţa urmaşilor Săi, şi ce trebuie să însemne pâinea, pentru a corespunde cu însemnătatea paharului?
30. Ce semnificaţie are băutul sângelui Său, dar de ce au fost evreii şocaţi la gândul acesta?
31. Ce spune Pavel despre acei preoţi evrei care au refuzat să bea, şi cine are dreptul să bea sângele lui Isus, emblematic, la cina Domnului?
32,33. (a) Cu cine erau Israeliţii în comuniune dacă mâncau din jertfa de comuniune, şi de ce? (b) Cum se împărtăşeau închinătorii la idoli cu demonii şi cum beau paharul acestora?
34. Prin această comparaţie, cum trebuie privită cina Domnului şi care sunt semnificaţiile pâinii şi ale paharului cu vin?
35. Împărtăşindu-se din pâine şi din pahar, din ce lucruri mai mari se ilustrează creştinii că se împărtăşesc, şi cu cine de pe pământ au o parte vizibilă?

Cuprins

36. Dar cu cine se împărtăşesc ei în primul rând şi din ce lucruri? Şi cum este adevărat acest lucru în legătură cu iluminarea divină?
37. Aşadar, pentru cine să fie totul cei care mănâncă la cina Domnului, şi de ce aşa?
38. Cum poate minţi cineva atunci când se împărtăşeşte din simbolurile de la cina Domnului, la ce l-ar instiga pe Iehova, şi care sunt consecinţele?

RELIGIA doar de FORMĂ

Afişarea exterioară nu este un substitut pentru valoarea interioară. Acest lucru este adevărat în mod special în religie, pentru că Dumnezeu se uită la inimă. De ce, atunci, unii oameni practică religia, dar tăgăduiesc puterea ei? Este avântul prezent din religie un semn al credinţei adevărate sau doar un capriciu gol?

CITIŢI ACEST ARTICOL ŞI CEL CARE URMEAZĂ.

NOI trăim într-o lume a aparenţelor exterioare. Aparenţele exterioare sunt adeseori înşelătoare. Acest lucru cu greu poate fi ilustrat mai izbitor decât în cazul fariseilor. După întoarcerea din captivitatea babiloniană, fariseismul a devenit credinţa evreilor ortodocşi; în zilele lui Isus, profesia fariseismului a devenit foarte populară, chiar un capriciu. Să fii un fariseu însemna respectabilitate. La exterior fariseii păreau în întregime drepţi, într-adevăr cei mai religioşi dintre oameni. Întotdeauna în rândurile lor se numărau oameni sinceri şi din cele mai înalte poziţii. Cu toate acestea, ce descoperim? Că fariseii au avut un rol important în plănuirea morţii lui Isus. Cum putem explica aceasta? Înţelegând că fariseii erau excentrici religioşi; ei aveau religia de formă, dar nu în adevăr.

În cel de-al douăzeci şi treilea capitol din Matei citim cum Isus i-a acuzat usturător pe aceşti excentrici religioşi: "Toate lucrările pe care le fac, le fac ca să fie văzuţi de oameni, căci îşi măresc filacteriile şi îşi lungesc franjurii veşmintelor." (Mat. 23:5, *NW*). Aceste huse ce conţineau scripturi, sau filacterii, erau huse de piele ce conţineau fâşii de pergament pe care erau scrise cuvintele din Exodul 13:1-10, 11-16; Deuteronomul 6:4-9; 11:13-21. Aceste filacterii, purtate pe frunte sau pe braţ, au devenit un important adaos al înfăţişării fariseilor, atât de mult încât unii le purtau ostentativ de mult. Aceasta se întâmpla fie ca ei să aibă mai mult scris pe ei, fie ca, personajele fiind mai mari, să poată fi şi mai vizibile; astfel ei puteau dobândi un respect şi mai mare printre oameni.

Din acest motiv Isus le-a spus: "Vai de voi, scribi şi farisei ipocriţi! Pentru că voi semănaţi cu mormintele văruite, care pe dinafară par frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de tot felul de necurăţii. La fel şi voi, pe dinafară le păreţi drepţi oamenilor, dar pe dinăuntru sunteţi plini de ipocrizie şi nelegiuire." – Mat. 23:27, 28, *NW*.

La fel cum un "lup în haine de oaie" este mai înfricoşător pentru turma care nu bănuieşte nimic, la fel acei religioşi drepţi la exterior erau o mare sursă de pericol pentru ceilalţi. Isus a accentuat aceasta folosind o altă ilustraţie puternică:

Cuprins

„Vai de voi, pentru că sunteţi ca mormintele de amintire care nu se văd, astfel că oamenii calcă peste ele fără să ştie!” (Luca 11:44, *NW*). Din moment ce legea lui Moise îi considera necuraţi pe cei care atingeau orice aparţinea morţilor, evreii aveau grijă să-şi văruiască mormintele în fiecare an pentru ca, fiind uşor de descoperit, să poată fi evitate. Însă fariseii - necurăţia lor nu era evidentă - ei erau morminte ascunse, morminte nebănuite! Oamenii se poticneau de farisei fără să ştie că ei atinseseră moartea şi erau "pângăriţi."

Afişare exterioară, dar nici o valoare interioară: aceasta era religia fariseilor. Ei erau acel fel de excentrici religioşi descrişi bine de către apostolul lui Cristos ca fiind "oameni corupţi la minte şi deposedaţi de adevăr, gândind că devoţiunea divină este un mijloc de câştig." Însă nu numai fariseii erau excentrici. Întreaga naţiune evreiască era profund religioasă; forma lor de devoţiune divină era deosebit de impresionantă, dar în interior religia lor era goală. Cei mai mulţi dintre ei s-au poticnit în Isus, respingându-L ca fiind Mesia; nu numai asta, dar în zilele profeţilor ei au arătat că devoţiunea lor divină stătea pe un substrat al egoismului. Aşadar, Isus le-a spus excentricilor religioşi: "Ipocriţilor, Isaia a profeţit corect despre voi, când a spus: 'Acest popor mă onorează cu buzele, însă inimile lor sunt îndepărtate de mine.'" - 1 Tim. 6:5; Mat. 15:7, 8, *NW*.

Cazul excentricilor religioşi din zilele lui Isus este foarte semnificativ acum. De ce? Pentru că apostolul lui Cristos a prezis, ca un semn concret al zilelor din urmă ale acestui sistem rău de lucruri, că va exista un avânt în religie - religia fariseică. O vedem noi? Vedem noi mulţimi de oameni care au religia în confesiunile lor, în catehismele lor, în rugăciunile lor, în cântările lor, în cărţile lor, în jurămintele lor şi în motto-urile lor, cu toate acestea sunt lipsiţi de puterea devoţiunii evlavioase? Pe scurt, vedem noi oameni care au religia de formă, dar nu în adevăr? Pentru punctele de vedere ale clericilor remarcabili privind aceste chestiuni, consultaţi următorul articol.

RELIGIA DEVINE UN CAPRICIU

CEL mai mare avânt al religiei din istorie este acum. Dovezile sunt copleşitoare, mai ales în America. Nu numai că preşedintele american îşi deschide întâlnirile din cabinet cu o rugăciune în şoaptă, nu numai că există o cameră pentru rugăciune în Capitoliul din Washington, nu numai că apar cărţi religioase săptămână după săptămână pe lista celor mai bine vândute cărţi, nu numai că avem cuvintele "Ne încredem în Dumnezeu" inscripţionate pe timbrele poştale ale Statelor Unite, dar ceea ce este şi mai semnificativ este faptul că înălţarea de biserici a atins un nivel fără precedent, pe măsură ce stranele bisericilor înfiinţate sunt prea pline. Mai mult, statisticile din *Yearbook of American Churches* (Anuarul Bisericilor

Cuprins

Americane) pentru 1956 arată că 97 482 711 americani sunt acum membri ai bisericii - aproximativ 60 % din populaţie. Aceasta se compară cu o cifră de doar 16 %, acum un secol. "Se pare că oamenii sunt interesaţi de religie," a afirmat editorul anuarului, Dr. Benson Y. Landis, "la un nivel fără precedent în timpurile moderne." Ce înseamnă toate acestea?

Opinia generală printre clericii remarcabili care au vorbit recent despre subiect este că acest avânt religios înseamnă puţin, pentru că este mai gol decât sunetul, mai mult un capriciu decât credinţă.

Astfel, clericul C. Newman Hogle, de la Prima Biserică Metodistă din New York, din Jamaica, Queens, a fost de acord cu Billy Graham că actualul avânt religios este în mai multe feluri "lipsit de valoare." (New York *Times,* 12 septembrie 1955). Şi pastorul-scriitor Bernard Iddings Bell, preotul Bisericii Episcopale, a spus: "Religia a devenit un capriciu. O mulţime de oameni se alătură bisericii, însă ce înseamnă acest lucru, nu ştiu. Nu sunt sigur că înseamnă ceva ... Este prea uşor să fii în biserică." (*Time*, 17 ianuarie 1955). Exprimând, de asemenea, punctul de vedere că avântul religios ar putea fi doar un "capriciu" sau o "umbră", este şi părerea Dr. Eugene G. Blake, un purtător de cuvânt de frunte, protestant, şi preşedintele Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos din Statele Unite. Scriind într-un articol proeminent din revista *Look,* din 20 septembrie 1955, Dr. Blake a ridicat întrebarea provocatoare: "Este avântul religios un eşec spiritual?" Răspunsurile lui, de asemenea, au sugerat că religia a devenit un capriciu.

Însă de ce ar deveni religia un capriciu? Pentru că oamenii găsesc că religia adeseori le poate obţine ceea ce vor. Aceasta este opinia clericilor de frunte. Clericul Henry Knox Sherrill, episcop prezident al Bisericii Episcopale Protestante din America, a declarat: "Mare parte din revigorarea interesului religios pare să pună accentul pe folosirea lui Dumnezeu pentru propriile noastre scopuri de succes, de sănătate, de eliberare de poveri şi efort." (*Look*, 20 septembrie 1955). În acord cu aceasta este clericul James A. Pike, decanul Catedralei Sf. Ioan Divinul din New York. Dean Pike a spus: "În domeniul religiei personale, există o tendinţă de a căuta să-L folosim pe Dumnezeu ca una dintr-o serie de resurse, pentru a ne permite să obţinem ceea ce vrem şi să ne bucurăm de viaţă aşa cum am dori. Adevărata religie îl pune pe Dumnezeu pe primul loc şi pe noi pe al doilea loc; adevărata ei rugăciune este: "Facă-se voinţa Ta cu ajutorul nostru; nu facă-se voinţa mea cu ajutorul Tău.' " – New York *Times*, 6 septembrie 1955.

O evaluare similară a avântului religios a fost exprimată de Dr. Blake, în articolul său din revista *Look.* A devenit la modă acum, spune clericul Blake, să "se facă un instrument din Dumnezeu", folosind religia pentru scopuri egoiste. Dr. Blake explică: "Astăzi este exprimată îngrijorarea că mulţi oameni cu un nou

Cuprins

interes religios încearcă să transforme acel interes în magie; să-L folosească pe Dumnezeu pentru propriile lor scopuri, mai degrabă decât să-L slujească pe Dumnezeu şi să găsească scopurile Lui. A încerca să-L foloseşti pe Dumnezeu pentru orice scop, oricât de nobil, este întotdeauna greşit. …Bisericile sunt preocupate de faptul că există un interes crescând referitor la ceea ce poate face o religie pentru un om, fără o preocupare morală însoţitoare despre ceea ce ar trebui să fie şi să facă un om religios."

În ce fel folosesc masele religia pentru câştigul lor propriu, egoist? Rabinul William F. Rosenblum din Templul Israel din New York a sugerat că mare parte din revigorare este "doar o fugă de frică." Dr.Landis, editor al anuarului bisericilor americane, a sugerat că "uimitoarea putere distructivă a energiei atomice ar putea avea o legătură cu aceasta." Iar dr. Blake, pe bună dreptate, a ridicat întrebarea dacă avântul religios este "paralela religiei-adăpost în era fisiunii atomice."

Foarte apropiaţi de cei care folosesc religia să scape de frică sunt căutătorii liniştii sufleteşti, cei care merg la biserică pentru a fi alinaţi şi adormiţi cu muzică, rugăciune şi psihologie. Despre aceştia dr. Blake scrie: "Poate cea mai populară mişcare religioasă în bisericile americane de astăzi este efortul de a furniza linişte sufletească oamenilor anxioşi. Aici, din nou, trebuie să ne reamintim că un creştin trebuie să fie echilibrat în spirit, o persoană integrată peste frica şi nevrozele anxioase care afectează atât de mulţi oameni moderni. … Evanghelia creştină nu trebuie denaturată pentru a da un sentiment de pace oamenilor, acolo unde nu este pace şi unde nu ar trebui să fie."

Un alt motiv pentru care religia devine un capriciu este folosirea ei în căutarea succesului, genul de succes calificat prin cuvântul "financiar". Despre aceasta dr. Blake scrie: "Mamona este îmbrăcată în haine moderne şi cuvântul lui Isus este schimbat din: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui; şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate" în puţin diferitul, dar idolatrul, "Credeţi în 'Omul de la etaj' şi el vă va face prosperi şi de succes."

De asemenea, aruncând lumină asupra capriciului pentru religie este creşterea numărului de oameni care aglomerează birourile şi locurile frecventate de Teologii Tatălui, Oral Robert şi Profetul Jones şi sutele de alţi furnizori de credinţă care sugerează că au împuterniciri directe de la Dumnezeu, de a furniza sănătate tuturor. Despre abundenţa adepţilor vindecării prin credinţă, dr. Blake scrie: "Omul modern, preocupat de siguranţa slujbei sale, este şi nevrotic îngrijorat de sănătatea sa. … Oamenii nu s-ar duce la vindecători dacă nu s-ar crede bolnavi şi ar ştii un alt loc unde să meargă."

Groaza de comunism iluminează, de asemenea, capriciul religios, deoarece oamenii au ajuns să vadă religia ca pe un instrument pentru a combate comunismul. "Aici, din nou", spune dr. Blake, "a încerca să-L foloseşti pe Dumnezeu sau religia chiar şi pentru acest scop vital, înseamnă să faci un instrument din Dumnezeu." În mod similar, Dean Pike comentează: "Ni se spune că ar trebui să ne întoarcem la religie pentru a ne întări împotriva comunismului. Desigur, suntem împotriva comunismului, şi dacă am fi cu adevărat devotaţi lui Dumnezeu, ca şi popor - cu El pe primul loc în vieţile noastre - am fi în siguranţă

Cuprins

şi nimic nu ne-ar perturba pacea. Dar să căutăm să-L folosim pe Dumnezeu, care este veşnic, ca mijloc de a obţine ceva ce este pământesc - ceva ce este parte dintr-un spectacol trecător, mai exact, interesul nostru naţional particular - înseamnă să denaturăm complet lucrurile." – New York *Times*, 6 septembrie 1955.

Apoi este sentimentul predominant printre excentricii religioşi că mersul la biserică este o practică familiară folositoare, şi nu una neajutătoare reputaţiei unei persoane. Despre această mantie strălucitoare a respectabilităţii, furnizată de religie, filosoful John Dewey a scris: "Mi se pare că pericolul principal pentru religie constă în faptul că a devenit atât de respectabilă. A devenit în mare parte o sancţiune a ceea ce există în mod social - un fel de luciu peste instituţii şi convenţii." (*The Christian Century,* 13 iulie 1955). Aceasta este mantia respectabilităţii pe care mulţi excentrici religioşi găsesc oportun să o poarte.

Însă folosirea religiei ca o mantie a respectabilităţii nu ascunde putreziciunea morală a lumii. Cel mai mare declin moral din istorie marchează renaşterea religioasă prezentă ca fiind "goală." Deşi apartenenţa la biserică în Statele Unite a crescut mai repede decât populaţia, rămâne faptul sumbru că infracţiunea a crescut mai repede decât apartenenţa la biserică. Astfel dr. Blake scrie: "Astăzi, în ţara noastră, este un motiv de îngrijorare faptul că moralitatea pare să fie în declin la momentul când se pare că există un avânt religios." Apoi el declară: "Religia fără moralitate nu este religie."

Deci, folosirea religiei ca şi pretext pentru răutatea morală este un alt instrument folosit de către excentrici. Desigur, nu este nimic în neregulă cu lucruri cum ar fi dorinţa de sănătate, dorinţa de succes sau dorinţa de pace. Însă când sunt "transformate în obiectele principalei preocupări ale omului", declară dr. Blake, "atunci ele devin idoli şi devotaţii lor fanatici. Atunci religia este doar un capriciu, "lucrul care trebuie făcut." Atunci credinţa noastră nu este decât o umbră, un eşec spiritual."

Ceea ce experimentează lumea modernă, aşadar, este într-adevăr un avânt, dar este un avânt în religia falsă. Acest lucru în sine este foarte important. Pentru un avânt al religiei false, numărul fără precedent al excentricilor religioşi - toate acestea constituie dovezi grăitoare ale semnului "zilelor din urmă": "Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, ... având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea." – 2 Tim. 3:1-5, *NW*.

„Ceva este greşit în mod radical”

În 1879, un pastor binecunoscut a scris despre lipsa de vigilenţă mentală din partea unui număr mare de enoriaşi. De ce această stagnare mentală? Pastorul T. Dewitt Talmage a dat răspunsul în *Christian Herald*[*] din 23 ianuarie 1879; răspunsul este iluminator şi astăzi: „Când eram laic, venerând în strană, am observat că religia era asociată adesea cu stupiditatea. … Am observat că fiecare laic observă şi remarcă faptul că este ceva greşit, în mod radical, cu Biserica lui

[*] Vestitorul creştin (nota trad.)

Cuprins

Dumnezeu din aceste zile. Când eram copii, încercam tot felul de chestii pentru a sta treji în biserică. Mâncam chimen, cuişoare, scorţişoară şi ţineam un picior în sus până începea să ne doară şi ne ciupeam până când eram vineţi. Sau eram stimulaţi de un frate mai mare care ne înţepa cu un ac. … Care este rostul să ascundem faptul că se doarme foarte mult în biserici? Multe dintre bisericile noastre sunt mari dormitoare de duminică. Oamenii care sunt tulburaţi acasă de insomnie şi care nu pot dormi pe pernă, noaptea, găsesc, uneori, în biserici calmantul de care au nevoie. Dacă nu ne ţinem publicul treaz, este vina noastră, a clericilor, şi nu a oamenilor."

O bună cunoaştere a foametei spirituale

Sub titlul „Căutate-Glume bune", o publicaţie denumită *Faptele şi distracţiile arcaşului pentru fermieri,* cuprindea recent şi următoarea cerere: „Vreau toate glumele noi, curate, prietenoase sau amuzante pe care le găsesc. Nu mă pot sătura de ele." Cererea era semnată „Rev. R. B. Fisher, Medina, Ohio."

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Partea 26
Expansiunea în Asia şi în zona Pacificului

Asia, cel mai mare dintre continente, este o gigantică masă a uscatului. Ce succes au martorii lui Iehova, în predicare, la cei 1 miliard 272 de milioane locuitori ai acestui continent? Răspunsul este că ei descoperă că progresul este încet şi dificil, dar există. Asia este căminul păgânătăţii. Ea este centrul culturii estice. Asia este leagănul marilor religii non-creştine ale mahomedanismului, hinduismului, budismului şi confucianismului. Aceasta dă naştere la o complicată şi aglomerată stare a minţii, care este dificil de descris. Asiatici sunt afundaţi în tradiţie şi folclor din timpurile vechi. Nu contează cât de ilogică sau iraţională poate părea o chestiune pentru mintea celor din vest, pentru mintea celor din est aceasta este acceptată ca o realitate, fără să fie dovedită. Limbile lor complicate reflectă o stare de confuzie primitivă care îşi are originea în zilele încurcării limbilor de la Babel. Mintea asiatică găseşte dificil să accepte noi căi, să simplifice şi să facă schimbări folositoare. Ei se tem de schimbare şi nu îi plac pe cei care le oferă ajutor. Mulţi trăiesc continuu într-un tărâm al irealităţii şi refuză să înfrunte faptele contemporane ale vieţii. Abundenţa idolatriei, închinarea la strămoşi şi imoralitatea (practic nu există nici un fel de restricţii morale, drept pentru care nu au nici o idee despre păcat) au adus mentalitatea asiaticilor foarte jos; atât de jos încât mulţi duc o existenţă nu departe de cea a animalelor. Până la un astfel de

nivel al pervertirii a condus Diavolul aceste mase. Cu toate acestea, Iehova are câteva inimi sincere şi pocăite în aceste ţări, care sunt căutate de martorii Săi.

În 1942, vastul continent al Asiei era practic neatins de martorii lui Iehova. În acel an erau raportaţi 406 slujitori activi în şase ţări, în special în India sau prin apropiere. În Japonia lucrarea era scoasă în afara legii în timpul anilor de război. Din martie până în mai 1947, preşedintele Societăţii împreună cu secretarul său au făcut un vast tur pretutindeni în Orientul Îndepărtat, Mijlociu şi Apropiat, vizitând pe martorii din ţările asiatice. S-au făcut aranjamente pentru a deschide centre misionare în toate aceste ţări vizitate. La început, în 1947, au fost trimişi numai şaptesprezece misionari, dar în 1955 erau răspândiţi 186 misionari în 18 ţări ale Asiei, inclusiv Japonia. Limba a fost o mare barieră şi misionarii au muncit din greu pentru a comunica cu oamenii în propria lor limbă. De la 406 slujitori activi, în 1942, numărul s-a ridicat, în Asia, la 4.541, în 1955. După multă dificultate au fost puse baze solide în ţări ca: Liban, Palestina, Pakistan, Burma, Thailanda, India, Korea, părţi din China şi Japonia, în cele din urmă.

De fapt, Asia ar trebui să fie numită continentul „întunecat" în ceea ce priveşte adevăratul creştinism. Observaţi următoarele începuturi slabe.

Anul	**Numărul ţărilor**	**Numărul slujitorilor**	**Numărul orelor de predicare**
1942	6	406	93.223
1947	8	475	140.661
1952	19	2.274	504.301
1955	18	4.541	915.269

Astăzi există numai un singur martor al lui Iehova la 280.000 locuitori. Cât de necesară este predicarea veştilor bune în acest continent! Dar acum că a fost făcut un început solid, puterea Cuvântului lui Dumnezeu se va extinde, până când mult mai mulţi din această uriaşă mare umană de întuneric spiritual îşi vor schimba cugetarea în cea a creştinismului pur.

INSULELE PACIFICULUI

În încheierea studiului nostru referitor la expansiunea mondială a martorilor lui Iehova ajungem, în cele din urmă, la minunatele insule ale Pacificului ce cuprind Filipine, Australia, Noua Zeelandă şi multe altele. În unele privinţe soarta lor este mai bună decât cea a maselor din continentul Asia. Cultura, cugetarea şi religia asiatică are o influenţă considerabilă asupra acestor locuitori insulari. Deoarece timp de multe generaţii a fost exercitată o dominaţie politică europeană asupra acestor insule, sunt manifestate şi căi democratice. Aşadar, aici cugetarea estică se întâlneşte cu cea vestică, rezultând astfel un amestec de gândire. Pentru un mare segment al populaţiei este disponibilă o educaţie remarcabilă laică. Biblia circulă aici în mai multe limbi de mai bine de un secol. Toate acestea au făcut mai uşoară dezvoltarea şi expansiunea creştină. Oamenii nu

rezistă la o astfel de pace grabnică a vieţii. Ei sunt prietenoşi şi primesc, cu dragă inimă, pe martorii lui Iehova, ca pe vizitatori bine-veniţi.

În Australia, martorii au stabilit o filială a Societăţii Turnul de Veghere încă din 1903, şi de aici, de-a lungul timpului, s-au extins spre Noua Zeelandă şi alte insule. Deşi războiul din Pacific era încă în plină desfăşurare în 1942, totuşi trei ţări au raportat 4 275 slujitori activi. N. H. Knorr şi M. G. Henschel au mers într-o călătorie cu avionul la începutul lunii februarie, în 1947, spre toate centrele importante din Pacific, ţinând congrese, căutând locuri pentru casele misionare şi făcând planuri pentru expansiune la scară mondială. În acelaşi an, treisprezece misionari de la Gilead au ajuns pe aceste insule pentru a începe lucrarea lor educaţională. În 1955, numărul misionarilor crescuse la 85. Numărul slujitorilor nativi de pe insulă a martorilor, pentru anul 1955, a crescut la un număr uimitor – 38 325.

Să dea glorie lui Iehova şi să declare laudele Sale în insule. (Isa. 42:12, *AS*). Aceasta are într-adevăr o împlinire literală în timpurile noastre din 1945, aşa cum se poate vedea din cifrele de mai jos.

Anul	**Numărul ţărilor**	**Numărul slujitorilor**	**Numărul orelor de predicare**
1942	3	4.275	701.037
1947	6	7.385	1.390.228
1952	12	26.690	3.590.037
1955	19	38.325	5.421.019

Predicarea energică se află în plină desfăşurare în Pacific pentru a da posibilitatea la cât mai multe din „alte oi” ale lui Iehova să-şi găsească drumul spre societatea teocratică a Lumii Noi din ţara „Beula”. În 1955 exista un slujitor martor al lui Iehova la 2.800 locuitori ai insulelor. Lumina lumii noi se extinde în aceste locuri îndepărtate. Păstorului Cel Bun al lui Iehova nu-i scapă nici un loc. Este posibil ca orele de vestire a numelui glorios al lui Iehova să continue să crească, pe măsură ce mai mulţi vestitori măresc predicarea bucuroasă a veştilor bune.

Acest studiu al expansiunii mondiale poate fi rezumat în următoarea ilustraţie a lucrării de predicare, realizată de martorii lui Iehova în lumea întreagă, incluzând şi anul 1955.

Cuprins

RAPORT DE PE ÎNTREG PĂMÂNTUL

Anul	Totalul ţărilor	Totalul slujitorilor	Totalul orelor de predicare
1942	54	115.240	28.464.352
1947	86	207.552	43.842.305
1952	127	456.265	68.703.699
1955	158	642.929	85.832.250

Aceasta reprezintă un efort extraordinar în îndeplinirea însărcinării lui Isus: „Această evanghelie a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile şi atunci va veni fârşitul." (Mat. 24:14, *NW*). Aşadar, pentru populaţia prezentă a pământului de 2 miliarde 400 de milioane există un slujitor al lui Iehova care serveşte 3.732 locuitori. Cuvintele lui Isus încă se mai pot aplica: „Da, secerişul este mare, dar lucrătorii sunt puţini." (Mat. 9:37, *NW*). Scopul expansiunii mondiale continue este foarte mare. Este posibil ca această cale a îndurării lui Iehova să fie ţinută deschisă mai multă vreme, pentru a permite unei proporţii mai mari din generaţia prezentă a pământului să vină la lumina adevăratei cugetări creştine.

Toată această activitate mondială creştină a necesitat organizare şi planificare. Au trebuit să fie distribuite milioane de Biblii. Alte milioane de publicaţii şi manuale din Biblie au trebuit să fie scrise, tipărite şi traduse într-o sută de limbi diferite. Această lucrare nu este făcută de lucrători plătiţi, ci este o activitate voluntară, făcută de slujitori ai lui Iehova devotaţi şi consacraţi. În realizarea unui astfel de program educaţional mondial de predicare s-au cheltuit foarte mulţi bani şi au fost folosite, într-un mod neegoist, milioane de ore de predicare. Sediul mondial al Societăţii Watch Tower se află în Brooklyn, New York şi de acolo, prin cele 78 birouri de filială, se realizează administrarea. Imprimeriile la care operează lucrători de la Betel (voluntari cu timp integral) funcţionează în Brooklyn; Wiesbaden, Germania; Berna, Elveţia; Jakobsberg, Suedia; Elandsfontein, Africa de Sud; Sydney, Australia; Toronto, Canada; Londra, Anglia. Operaţii minore de tipărire sunt întreprinse, de fapt, în fiecare birou de filială. Personalul din lumea întreagă al biroului de la Betel şi lucrătorii cu timp integral ai fabricii ce servesc la sediul din Brooklyn şi în cele 78 de filiale numără 1.101 persoane.

Pe lângă cei 1.814 misionari *străini* instruiţi la Gilead există un număr mare de misionari pionieri şi pionieri speciali (locali) de 15.197. Aceştia sunt slujitori cu timp integral, care au o mare contribuţie constructivă în campania de predicare. Metodele de predicare sunt armonioase în toată lumea. Revista *Turnul de veghere,* ce apare acum cu regularitate în 41 de limbi, câte 2.300.000 exemplare la fiecare număr, întreţine un serviciu de hrănire spiritual şi uniform. În felul acesta s-a ajuns la o extraordinară unitate în gândire, devotament şi activitate în lumea întreagă, care este menţinută.

Martorii lui Iehova vorbesc deja singura limbă pură, limba adevărului Bibliei. Descoperirile sacre pe care Iehova le-a făcut pentru om sunt puse laolaltă

Cuprins

şi păstrate în cea mai importantă carte, Biblia. Iehova nu este părtinitor faţă de nici o naţionalitate şi a dat această comoară din Cuvântul Său tuturor iubitorilor dreptăţii. Biblia are un apel universal şi este plină de putere în răsturnarea întregii cugetări false. Martorii lui Iehova sunt totdeauna ocupaţi cu studierea acestor Scripturi, pentru a-şi dezvolta argumente şi dovezi care pot fi folosite pentru a-i ajuta pe oamenii din teritoriile lor locale să devină liberi de cugetarea greşită tradiţională. Misionarii îşi petrec ore şi ani cu studiul, pentru a comunica în limbile străine ale băştinaşilor. Martorii lui Iehova fac acest mare efort, ca o contribuţie a iubirii pentru a-şi ajuta aproapele. Pe deasupra, toată această activitate iubitoare se adaugă la producerea unui strigăt de laudă mondială pentru Suveranul Universal, Iehova – Evrei 4:12, *NW*.

(Va urma)

Almanahul lumii din 1955; statisticile nu include URSS.
W 1947, pp. 236-240, 251-256.
W 1951, pp. 588, 631-637; *Cartea anuală* din 1948, p. 165; *Cartea anuală* din 1950, pp. 189, 190.
Cartea anuală din 1954, p. 273; *Cartea anuală* din 1956, pp. 32-37.
W 1947, pp. 140-144, 171-176.
Cartea anuală 1954, p. 273; *Cartea anuală* din 1956, pp. 32-37.
Cartea anuală din 1954, p. 273; *Cartea anuală* din 1956, pp. 36, 37.
Cartea anuală din 1956, p. 66.
Cartea anuală din 1956, p. 66.

Experienţă de teren

De la Sucursala Nigeriană a Societăţii Turnul de Veghere

Duminică dimineaţa ne-am adunat cu toţii să facem publicitate adunării publice. Fiecare casă din sat avea să fie vizitată cu o invitaţie personală. Oamenii au realizat imediat că ceva important se va întâmpla în curând!

Am mers direct la conducătorul satului şi i-am spus despre misiunea mea. Era foarte încântat şi m-a asigurat de cooperarea sa. Când a venit momentul, ne-am fixat microfoanele şi totul era gata. Oamenii, care nu văzuseră niciodată un echipament de sonorizare până atunci, se adunaseră deja şi erau mai bine de 700 de persoane.

Religioniştii locali nu erau încântaţi că martorii lui Iehova vor aduna o aşa mulţime mare, cum nu mai văzuse satul până atunci. Şi nici despre subiect nu erau încântaţi, „Comportamentul creştin într-o lume fără Dumnezeu”, pentru că ei se temeau de ceea ce avea să urmeze pentru ei, având în vedere seminţele rele pe care le semănaseră în sat. Ei nu putuseră să-l facă pe căpetenia satului să coopereze, care le-a spus: _Voi adesea îi adunaţi pe oamenii satului să vină şi să vă audă. De ce ar trebui să îi opresc pe martorii lui Iehova? Nu am încercat niciodată să vă opresc pe voi.‘

Lectura a început, aceşti religionişti îşi începuseră tacticile lor de diversiune, dar publicul era de partea noastră. Religioniştii s-au adunat într-un grup şi au început să

Cuprins

danseze şi să strige, dar echipamentul de sonorizare era destul de puternic şi îi acoperea. Frustraţi, s-au grăbit spre biserică şi au început să bată clopotele. Fără succes. Apoi s-au grăbit spre casele lor şi şi-au adunat tobele lor specifice şi accesoriile şi au început să facă un zgomot infernal. Dar era de ajuns! Furioşi, cei din public au început să ceară să se facă linişte. Fără niciun rezultat. Înfuriaţi, s-au repezit la religionişti, le-au smuls tobele, i-au dus spre o casă goală din apropiere şi i-au încuiat acolo, punând o pază.

Când lectura s-a terminat, cele 854 de persoane prezente şi-au arătat aprecierea sinceră, dar ne-au avertizat să luăm de acolo echipamentul de sonorizare înainte ca scandalagii să scape, deoarece vor încerca să îl distrugă. Apoi uşa s-a deschis. În loc să iasă de acolo înnebuniţi, aşa cum se aştepta toată lumea, era linişte. Ca Satan în Abis, ei zăceau pe podea, adormiţi.

Când mă gândesc la cerurile tale, lucrarea degetelor tale, la lună şi la stele, pe care tu le-ai ordinat, ce este omul, ca să te gândeşti la el? şi fiul omului, ca să îl cerctezi?—Ps. 8:3, 4, AS.

„Un singur corp” de părtaşi

ACEI izraeliţi creştini spirituali care sunt în noul legământ ar trebui să fie nedivizaţi în închinarea şi serviciul lor pentru Iehova, atât individual, cât şi ca adunare. De aceea, după ce a vorbit despre paharul şi pâinea de la cina Domnului, apostolul le spune: "Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de [mâncăm] această singură pâine." (1 Cor. 10:17, *NW*). La care corp se referă Pavel aici prin cuvintele "un singur corp"? Nu la corpul personal, de carne al lui Isus, care este simbolizat de către bucata de pâine nedospită. Nu, ci la întreaga adunare a izraeliţilor spirituali, al cărei Cap spiritual este Isus Cristos. Despre această adunare sub conducerea Lui se vorbeşte, mai târziu, în aceeaşi scrisoare a lui Pavel, ca şi corp al lui Cristos: "Voi, deci, sunteţi corpul lui Cristos şi fiecare în parte, mădulare. Iar pe acestea Dumnezeu le-a pus în adunare." – 1 Cor. 12:27, 28, *NW*.

[2] În primele trei capitole ale acestei epistole Pavel arată că adunarea, corpul lui Cristos, ar trebui să fie neîmpărţită în gândirea şi acţiunea ei. Prin urmare, trebuie să fie neîmpărţită în poziţia ei faţă de cina Domnului şi faţă de tot ceea ce este obligat un membru al adunării să fie şi să facă. Dacă toţi membrii se împărtăşesc la cina Domnului, atunci toţi ar trebui să rămână împreună şi să fie un singur corp. Când a instituit cina Domnului, Isus a folosit doar o singură pâine, şi a făcut asta pentru a arăta că aceia care se împărtăşesc din pâine sau din trupul de carne al lui Isus erau doar "un singur corp" sub El, Capul lor. Acei izraeliţi spirituali din noul legământ, care se împărtăşesc din singura pâine nedospită, iau masa împreună, în comun. Prin aceasta ei ilustrează că sunt "un singur corp", având parte de aceleaşi beneficii şi privilegii, mâncând la aceeaşi masă spirituală. Indiferent cât sunt de mulţi, ei, totuşi, sunt "un singur corp", căci ei "toţi au parte de [mănâncă] această singură pâine." Iehova Dumnezeu nu se împărtăşeşte cu ei

Cuprins

din acest „singur corp”, pentru că El nu este membru al lui. Isus Cristos este Capul acelui "singur corp", dar este sub Iehova. "Capul lui Cristos este Dumnezeu." (1Cor. 11:3, *NW*) Ca şi Cap, Iehova a acceptat jertfa lui Isus.

[3] În sine, pâinea nedospită nu simbolizează acest "singur corp" sub Isus. Acea pâine simbolizează trupul uman pe care Isus l-a jertfit. Acţiunea de a mânca acea pâine în participare comună este ceea ce arată că toţi cei ce mănâncă sunt "un singur corp", "corpul lui Cristos." Împărtăşindu-se din carnea şi sângele lui Isus Cristos toţi au primit îndreptăţire de la Dumnezeu sau au fost declaraţi drepţi. Această justificare a lor în carne nu a fost un scop în sine. Adică, problema nu s-a oprit aici, ci această justificare sau declarare a lor ca drepţi le-a fost dată pentru un scop special. Care? Să servească drept mijloc pentru jertfirea lor cu Cristos, iar apoi, pentru a fi născuţi de Iehova Dumnezeu să devină copiii Lui spirituali, "o naţiune sfântă, un popor pentru posesie specială", într-un nou legământ cu El. (Rom. 5:1, 2, 9; 8:15-17; Iac. 1:18; 1 Pet. 2:9). Apoi, ca pe copiii Lui spirituali, cu o speranţă la viaţă cerească, Iehova Dumnezeu i-a uns cu spiritul Lui, pentru a-i face membri ai trupului lui Cristos. Prin aceasta El i-a adus în legământul pentru împărăţia cerească, legământ pe care Isus l-a menţionat chiar după cina Domnului, spunându-le apostolilor Lui credincioşi: "Totuşi, voi sunteţi cei care aţi rămas întotdeauna cu Mine în încercările Mele. Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl Meu a încheiat un legământ cu Mine, pentru o împărăţie, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea, în împărăţia Mea, şi să staţi pe tronuri ca să judecaţi cele douăsprezece seminţii ale lui Israel." – Luca 22:28-30, *NW*.

[4] Prin urmare, putem aprecia cât de necesar este ca ei să fie justificaţi sau declaraţi drepţi, acum, prin credinţă. Ei sunt "sfinţiţi prin oferirea corpului lui Isus Cristos odată pentru totdeauna." Fiecare dintre ei preţuieşte "sângele legământului prin care a fost sfinţit." (Evrei 10:10, 29, *NW*). Acestea sunt faptele pe care ei le simbolizează împărtăşindu-se din pâine şi paharul cu vin. Participarea lor comună la cina Domnului îi marchează ca fiind exclusivi, ca un corp sfinţit sub Isus Cristos, Capul. Ei trebuie să-şi menţină sfinţenia. – 1 Tes. 4:3, 7.

[5] Aşadar, ca un corp unit, sfinţit, ei recunosc nu numai că se bucură de anumite privilegii în comun, dar şi că au anumite responsabilităţi. Şi în această privinţă ei trebuie să şi-L amintească pe Isus în carne. El nu a coborât din cer pe pământ doar pentru a se bucura de carne, pentru a se bucura de viaţă în carne, precum neascultătorii "fii ai lui Dumnezeu" din zilele lui Noe. (Gen. 6:1, 4; 1 Pet. 3:19, 20). El a fost născut dintr-o femeie şi s-a făcut carne pentru a face uz special de acea carne în serviciul lui Iehova. El a suferit în acel corp, purtând pe el stâlpul de tortură a batjocurii, lăsându-ne astfel un model, noi cei care suntem în carne. În acel corp El a făcut lucrarea pământească a lui Iehova, chiar fiind botezat în apă, iar după aceea predicând vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. El l-a oferit ca şi jertfă, iar astfel trupul său nu a fost aruncat în Gheenă, ci a fost îngropat într-un mormânt de amintire nou, nefolosit. (Luca 23:53; Isa. 53:9). Cei cărora El le aduce beneficii trebuie să-I urmeze paşii.

[6] Cei care sunt părtaşi la cina Domnului trebuie, asemenea Domnului Isus, să-L servească pe Iehova Dumnezeu. Trupurile lor muritoare trebuie să fie înviorate

Cuprins

sau aduse la viaţă, prin spiritul Lui care locuieşte în ele. (Rom. 8:10, *NW*). Ei trebuie să asculte solicitarea: "să vă prezentaţi corpurile ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, un serviciu sacru îndeplinit cu puterea raţiunii voastre." (Rom. 12:1, *NW*). Ei trebuie să-şi ofere viaţa ca jertfă în serviciul lui Iehova, folosindu-şi astfel vieţile pământeşti, şi trăind ca şi Cristos. Pavel spune: "Oriunde ne ducem, suportăm mereu în corpul nostru tratamentul ucigător la care a fost supus Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se manifeste în corpul nostru. … pentru ca şi viaţa lui Isus să se manifeste în carnea noastră muritoare." (2 Cor. 4:10, 11, *NW*). Trupurile muritoare ale celor ce mănâncă cina Domnului trebuie păstrate curate de imoralitate. Pavel le spune: "Corpul însă nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, iar Domnul este pentru corp. Nu ştiţi că corpurile voastre sunt mădularele lui Cristos? Voi lua eu deci mădularele lui Cristos ca să le fac mădulare ale unei prostituate? Nicidecum! … voi nu sunteţi ai voştri, fiindcă aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Prin urmare, glorificaţi-l pe Dumnezeu în corpul vostru." – 1 Cor. 6:13, 15, 19, 20, *NW*.

7 Trupurile noastre sunt sclavele lui Isus, însemnate. (Gal. 6:17, *NW*). Corpurile noastre nu sunt pentru demonism, pentru că Satan Diavolul este capul acelei religii. Dar Isus Cristos este Capul corpului Său, adunarea. Acest corp este chemat, nu la dezbinare, nu la ură rasială, nu la naţionalism, ci la pace şi unitate. (Col. 3:15; Efes. 2:14-18). El trebuie să se menţină nepătat de aluatul răutăţii şi al vicleniei şi să se menţină unit ca "un singur corp", ce merită să mănânce, simbolic, din "singura pâine", la cina Domnului şi, prin credinţă, în fiecare zi.

8 Când beau din paharul de vin membrii corpului trebuie să-şi amintească de sângele lui Cristos, căci prin el au primit iertarea păcatelor, ce a dus la îndreptăţirea lor, iar ei au fost luaţi în noul legământ. Prin urmare, peste ei au venit responsabilităţi speciale, şi bând din vinul din pahar, care reprezintă "paharul lui Iehova", ei vor să fie înţeleşi că îşi recunosc aceste responsabilităţi. Adică ei trebuie "să fie slujitori ai unui nou legământ" şi să slujească scopurilor acelui legământ. (2 Cor. 3:6, *NW*). Ei au devenit o "preoţime regală", fiind preoţi spirituali ai lui Dumnezeu şi subpreoţi ai lui Isus Cristos, Marele Preot. Aceasta înseamnă că ei îi oferă lui Dumnezeu "jertfe spirituale" de laudă şi fapte bune. Aceasta implică şi moarte, ei murind o moarte de jertfă, precum a lui Isus, având parte de suferinţele Lui şi supunându-se unei morţi ca a Lui, pentru a justifica suveranitatea universală a lui Iehova. Înseamnă, ca şi preot, să nu aibă nimic de-a face cu "masa demonilor" şi "paharul demonilor", ci acordarea devoţiunii exclusive lui Iehova, punerea închinării Lui pe primul loc în viaţă, păstrarea cunoştinţei despre El pe buzele lor, slujirea ca şi purtători de mesaje pentru Iehova, pentru a-i întoarce pe mulţi de la nedreptate către închinarea Lui. (1 Pet. 2:5, 9; Filip. 3:9-11; Mal. 2:6, 7). Este scris că ei îl vor învinge pe Satan Diavolul "din cauza sângelui Mielului şi din cauza cuvântului mărturiei lor." – Apoc. 12:11, *NW*.

CÂND ŞI CUM SĂ SĂRBĂTORIM

9 Sărbătoarea cinei Domnului nu este ca şi botezul. Botezul în apă este efectuat o dată, la începutul drumului creştin al cuiva, pentru a simboliza public că

Cuprins

o persoană s-a dedicat lui Dumnezeu, prin Cristos. Dar în ceea ce priveşte sărbătorirea Cinei Domnului, Isus a spus, la vremea când a instituit-o: "Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea mea." – Luca 22:19, *NW*.

[10] Ea trebuie să fie sărbătorită cu regularitate, pentru a-L păstra în minte cu privire la ceea ce înseamnă El pentru cei ce sărbătoresc. Pavel accentuează cerinţa de a sărbători regulat. Când a spus adunării corintene a lui Dumnezeu că nu sărbătoreau corect, Pavel a spus: "Când vă întruniţi, deci, în acelaşi loc, nu puteţi să mâncaţi cum se cuvine cina Domnului. … În aceasta nu vă laud. Căci am primit de la Domnul ceea ce v-am şi transmis: că Domnul Isus, în noaptea în care urma să fie trădat, a luat o pâine şi, după ce a adus mulţumiri, a frânt-o şi a zis: ‗Aceasta reprezintă corpul meu, care este dat pentru voi. Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea mea'. După ce a luat cina, el a făcut la fel şi cu paharul, zicând: ‗Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui meu. Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea mea, ori de câte ori îl veţi bea'. Fiindcă, ori de câte ori mâncaţi această pâine şi beţi acest pahar, continuaţi să vestiţi moartea Domnului până când soseşte El." – 1 Cor. 11:20-26, *NW*.

[11] În mod special, în timpul absenţei Domnului Isus dintre ei, în carne, a fost necesar ca ei să sărbătorească în amintirea morţii Lui personale, până când a venit, din nou, să-i primească la El, în cer. Şi din moment ce El nu începe să adune "celelalte oi" decât după ce vine din nou, putem aprecia de ce cina Domnului a fost menită pentru "mica turmă" a lui Isus, care este adunarea, "corpul Lui" de 144 000 de membri. – Ioan 10:16; Mat. 25:31, 32.

[12] Cât de des trebuie sărbătorită? Isus a indicat cât de des, începând cina Domnului în noaptea Paştelui evreiesc, 14 Nisan, în calendarul Bibliei, iar apoi spunându-le discipolilor Lui să continue să o facă. Adică, la aceeaşi dată de Paşte, care avea loc odată pe an. Este cel mai potrivit să o sărbătorim anual la acea dată, pentru că la acea dată Isus şi-a dat trupul literal, ca jertfă, pe stâlpul de tortură şi şi-a vărsat sângele noului legământ pentru iertarea păcatelor. Aceea a fost ziua "morţii Domnului," şi aceea a fost data ţinerii morţii Lui, prin cina Domnului, şi astfel proclamând moartea Lui. Deşi este mâncată doar o dată pe an, în noaptea de Nisan 14, ea a fost servită "adeseori" de-a lungul celor nouăsprezece secole de viaţă ai adunării creştine, până acum. Şi în acest an va fi, aşadar, servită de către rămăşiţa membrilor "corpului lui Cristos" luni noaptea, între asfinţit şi căderea nopţii, 26 martie 1956. Prin urmare, începând cu 14 Nisan 33 A.D., cina Domnului a fost mâncată de 1 923 de ori până acum, şi se fac pregătiri pentru a o servi anul acesta.

[13] Însă de ce nu a fost întreruptă servirea ei după octombrie 1914, când Domnul Isus a venit în împărăţia Sa, la dreapta lui Iehova, în ceruri? De ce nu a fost întreruptă, cel puţin, după ce Iehova Dumnezeu a venit în templul Său spiritual, însoţit de Isus Cristos, ca şi "mesagerul Său al legământului", în primăvara lui 1918? – Mat. 25:31; Mal. 3:1.

[14] Ei bine, la vremea oricăruia dintre acele evenimente Isus Cristos nu şi-a luat urmaşii din condiţia lor de carne în prezenţa Lui personală. El i-a lăsat în carne, şi, prin urmare, ei erau încă "absenţi de la Domnul." Referitor la aceasta,

Cuprins

Pavel le spune: "Căci ştim că dacă acest cort — casa noastră pământească — se va descompune, vom avea în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mâini şi care este veşnică. Fiindcă, într-adevăr, gemem în casa aceasta în care locuim şi dorim fierbinte să ne îmbrăcăm cu cea din cer, care este pentru noi, pentru ca, îmbrăcându-ne cu ea, să nu fim găsiţi goi. . .atât timp cât suntem acasă în corp, suntem departe de Domnul, şi ştim aceasta fiindcă umblăm prin credinţă, nu prin vedere. Dar suntem plini de curaj şi ne-ar plăcea mai degrabă să fim departe de acest corp şi să fim acasă la Domnul. De aceea, ne străduim să-i plăcem întotdeauna, fie că suntem acasă la el, fie că suntem departe de el." – 2 Cor. 5:1-3, 6-9, *NW*.

[15] Aşadar, membrii rămăşiţei, deşi încă absenţi de lângă El din cauza cărnii lor, caută să fie "plăcuţi Lui", ascultând porunca Lui de a mânca cina Domnului în amintirea Lui, de unde ei sunt absenţi. Dacă în acest sens ei încă sunt absenţi de la El, atunci, din acest punct de vedere, El nu a venit după ei şi nu a transformat simpla amintire într-o apariţie reală şi o prezenţă cu El, în cer. Deci membrii rămăşiţei "corpului Lui" trebuie să continue să mănânce cina Domnului pe pământ până când sunt glorificaţi, chiar şi după ce vor supravieţui Armaghedonului.

[16] Când vor veni să sărbătorească cina Domnului, în acest 14 Nisan sau 26 martie 1956, după asfinţit, ei ar trebui să vină cu atitudinea mentală corectă şi aprecierea adecvată din inimă, pentru a o respecta într-un fel demn de ocazie, cu o evaluare întreagă a înţelesului cinei Domnului. Pavel i-a sfătuit pe corintenii nepăsători, neglijenţi, egoişti în această privinţă, spunând: "Aşadar, oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în mod nedemn va fi vinovat cu privire la corpul şi sângele Domnului. Mai întâi, fiecare să se examineze cu atenţie dacă într-adevăr corespunde, şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar. Fiindcă cel ce mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea propria condamnare dacă nu discerne corpul. Iată de ce mulţi dintre voi sunt slabi şi bolnavi şi nu puţini dorm în moarte [spirituală]. Dar, dacă am vedea clar ce fel de persoane suntem noi înşine, nu am fi judecaţi. Însă, când suntem judecaţi, suntem şi disciplinaţi de Iehova, ca să nu fim condamnaţi împreună cu lumea. Aşadar, fraţii mei, când vă întruniţi ca să mâncaţi această cină, aşteptaţi-vă unii pe alţii. Dacă îi este foame cuiva, să mănânce [întâi] acasă, ca întrunirea voastră să nu fie [într-un loc] pentru condamnare [cu restul lumii]." – 1 Cor. 11:27-34, *NW*.

[17] Adevărat, Isus a instituit cina Domnului după ce ei au mâncat paştele şi la aceeaşi masă. Însă aceasta se datora circumstanţelor şi relaţiei dintre cele două lucruri. Cu toate acestea, nu putem mânca o masă obişnuită împreună la locul de întâlnire al grupei, pentru a ne ghiftui cu mâncare şi băutură, iar apoi să adăugăm la ea cina Domnului, ca un fel de punct culminant al mâncării şi băuturii. Cina Domnului trebuie să fie ţinută separat de cinele obişnuite. Deoarece, prin cina Lui, folosim pâinea şi paharul pentru a simboliza părtăşia noastră la beneficiile spirituale care, în cazul membrilor rămăşiţei, înseamnă viaţă veşnică cerească. Ei trebuie să trateze ocazia şi emblemele, pâinea şi paharul, cu demnitate. Să te împărtăşeşti din acestea, fără demnitate, este mai rău decât să nu te împărtăşeşti

Cuprins

deloc, pentru că împărtăşindu-te într-un mod nedemn, nerespectuos, îţi aduci condamnarea lui Dumnezeu asupra ta, de a muri împreună cu lumea.

[18] De ce aşa? Pentru că odată ce L-a cunoscut pe Domnul, el acum eşuează să "discearnă corpul" pe care Domnul l-a oferit ca jertfă. Este ca şi cum el ar spune: "Masa lui Iehova este vrednică de dispreţ", şi astfel sacrificiul de pe ea nu este nepătat, perfect: "Masa lui Iehova este pângărită." (Mal. 1:7, 12, *AS*). Aceasta înseamnă apropierea de acţiunea "vinovată" a necredinciosului care "el însuşi îl ţintuieşte, din nou, pe stâlp, pe Fiul lui Dumnezeu şi îl expune ruşinii publice" şi care "l-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu şi … a considerat de valoare neînsemnată sângele legământului prin care a fost sfinţit." Deci el se îndreaptă vinovat către o pedeapsă mult mai severă decât aceea a cuiva care a încălcat vechiul legământul al legii. El se îndreaptă către o moarte din care nu există nici o jertfă pentru păcatul cu bunăvoie, care să-l elibereze. El se va expune "geloziei arzătoare a lui Iehova, care urmează să-i distrugă pe cei ce se opun." (Evrei 6:4-8; 10:26-31, *NW*). Deci să beneficieze de judecata disciplinară, ce corectează, pe care i-o dă Iehova. Să discearnă ceea ce este el însuşi, şi să se îndrepte. Dacă a greşit, ar trebui să se supună poruncii şi să mănânce cina Domnului, dar să facă aceasta discernând corpul jertfit al Domnului şi cerând iertare pentru păcatul lui. Atunci această sărbătoare să-l întărească să urmeze paşii lui Cristos şi mai îndeaproape în anul care vine.

[19] Doar rămăşiţa izraeliţilor spirituali, care sunt în noul legământ, ca membri ai corpului lui Cristos, se poate împărtăşi acum din cina Domnului. Totuşi "marea mulţime" a închinătorilor lui Iehova, din toate naţiunile, popoarele, triburile şi limbile pot participa ca şi observatori. Ei au urcat pe înălţatul "munte al lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov," iar acum, venind la cina Domnului, ar trebui să discearnă că vin în prezenţa emblematică a "mesei lui Iehova" şi a "paharului lui Iehova." (Apoc. 7:9; Isa. 2:2, 3, *AS*). Prin aceasta ei ar trebui să facă cunoscut faptul că se feresc de "masa demonilor" şi că îi oferă devoţiune exclusivă lui Iehova, şi că mărturisesc faptul că singura metodă de a se apropia de Iehova este prin jertfa Marelui Său Preot, Domnul Isus Cristos. Făcând aceasta, ei se vor găsi în armonie cu rămăşiţa de părtaşi şi vor fi uniţi ca "o singură turmă", sub singurul Păstor Drept al lui Iehova. (Ioan 10:14-16, *NW*). Cu aceştia ei se vor bucura de cea mai mare binecuvântare din sărbătorirea cinei Domnului şi vor numi "masa lui Iehova" onorabilă şi jertfa lui Cristos de pe ea nepângărită şi onorantă pentru altar, totul spre lauda şi gloria singurului Dumnezeu viu şi adevărat, Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum trebuie să fie cei care mănâncă cina Domnului, în închinarea şi serviciul lor pentru Iehova, şi la ce „unic trup” face referire Pavel când aduce argumente pentru acest lucru?

2. Ce fapt a indicat Isus folosind la cină doar o singură pâine, şi de ce Iehova nu face parte din „unicul trup” pe care-l menţionează Pavel?

Cuprins

3. (a) Ce acţiune arată, aşadar, că toţi sunt „un singur trup”? (b) Ce au primit ei de la Dumnezeu prin împărtăşirea din carnea şi sângele lui Cristos şi pentru ce privilegii viitoare a servit aceasta ca mijloc?

4. Care sunt cele două lucruri prin care au fost ei sfinţiţi şi astfel ca ce îi marchează participarea lor la cina Domnului?

5. De ce trebuie să-şi amintească ei de Isus în carne, în ce priveşte responsabilităţile lor?

6,7. Ce trebuie să fie adevărat, deci, despre trupurile lor muritoare, şi cum trebuie să rămână toţi, ca un singur trup, demni de a mânca cina Domnului?

8. De ce trebuie ei să-şi amintească de sângele lui Cristos, precum şi de responsabilităţile speciale care vin peste ei, atunci când beau paharul cu vin?

9. Cum nu este cina ca botezul, referitor la celebrare?

10. De ce trebuie să fie celebrată aceasta cu regularitate şi ca şi confirmare, cum a descris Pavel cina Domnului?

11. Până la care eveniment era necesar ca ei să-şi aducă astfel aminte de el, şi cum arată aceasta şi pentru cine se avea în vedere această celebrare?

12. Cât de des trebuie să fie consumată aceasta, anual, şi cât de des a fost consumată ea până acum?

13,14. Cum a fost rămăşiţa urmaşilor Săi fără El, de la 1914 încoace şi de la 1918?

15. Prin urmare, ce vor continua ei să celebreze, pentru a fi „acceptabili pentru El” şi până când?

16. Cu ce stare lăuntrică trebuie să ajungă cineva să celebreze cina Domnului şi ce le-a spus Pavel corintenilor despre aceasta?

17. De ce trebuie cina Domnului să fie păstrată separat de mesele obişnuite, chiar dacă Isus a instituit cina exact după paşte, la aceeaşi masă?

18. De ce se judecă singur cel care mănâncă şi bea, dacă „nu discerne trupul”, şi astfel ce trebuie să facă cel care primeşte judecata disciplinară a lui Iehova?

19. Ce va discerne „mulţimea mare” din toate naţiunile atunci când vine la cina Domnului şi cum vor primi ei cea mai mare binecuvântare de la celebrare?

Partea 4 - Adunările „Împărăţia Triumfătoare” din 1955

Era o mărturie faptul că sunt doriţi acolo, deoarece pentru a treia oară în cinci ani, martorii lui Iehova fuseseră invitaţi de patronat să îşi ţină adunarea internaţională pentru anul 1955 pe marele stadion al oraşului New York, deţinut de echipa de baschet a yankeilor. Cu un stil de exprimare ca în baseball, ziarul *Times* din New York a

Cuprins

publicat o opinie parţială referitor la marea mulţime care se adunase în ziua deschiderii, sub titlul „Martorii lui Iehova aduc un alt mod de lucru în echipă pe Yankee Stadium.” Sub acest titlu, urma legenda: „Cu baza doi transformată într-un amvon plin cu flori, martorii lui Iehova îşi deschid Adunarea „Împărăţia Triumfătoare”.

Da, era o lucrare de echipă teocratică din partea societăţii lumii noi, care făcuse toate pregătirile pentru adunare, apoi au făcut ca stadionul să fie gata şi echipat pentru întrunirea de cinci zile şi în cele din urmă au făcut ca adunarea să fie un succes. S-a dovedit a fi cea mai mare din seria de cinci adunări de vară de pe continentul nord-american, iar participarea a depăşit estimările preliminare. Deşi era internaţională, aceasta nu era o simplă adunare mondială, astfel că de data aceasta nu a fost nevoie de Oraşul cu rulote, cum a fost nevoie în 1950 şi în 1953, dar Yankee Stadium s-a dovedit a fi destul de mare pentru tot publicul.

Deschisă oficial cu un discurs de bun venit, ţinut de servul canadian de filială, P. Chapman, această a cincea adunare din serie s-a desfăşurat cu un entuziasm şi o vervă care demonstra că seriile de adunări nu sunt în niciun caz perimate. Erau prezenţi mulţi misionari şi delegaţi din ţările străine, pentru a povesti experienţele şi lista de vorbitori a fost foarte variată. Deoarece adunarea se ţinea în New York, acest lucru a permis multor oameni de la sediile centrale ale Societăţii să vorbească în cadrul programului, în afară de N. H. Knorr, preşedintele. În ziua deschiderii, participarea a ajuns la 29 972 de persoane, ceea ce prevestea că numărul lor va ajunge la un record pentru ziua de duminică.

Erau sute de fraţi vorbitori de limbă franceză acolo, în special din Provincia Quebec, Canada, şi mulţi vorbitori de limbă spaniolă. Astfel, au fost aranjate şi ţinute adunări, în limba franceză şi spaniolă, în capătul opus al tribunei, a punţilor inferioare, joi, vineri şi duminică, cu o durată de două ore fiecare. Prima adunare ţinută în totalitate în limba franceză a fost urmărită de 375 de persoane, iar întrunirea simultană în limba spaniolă de 245 de persoane.

Postul de radio al Societăţii Turnul de Veghere, WBBR, avea un departament în centrul punţii de la mezaninul tribunei şi de acolo se înregistrau discursurile selectate. Şi acestea au fost transmise de joi dimineaţa încolo.

Era aproape ora două în această după amiază de joi, când preşedintele congresului a deschis cablograma din partea biroului de filială al Societăţii din Londra, Anglia, citind: „Decizia nu ne-a fost favorabilă. Toţi trei au fost împotriva noastră.” Astfel, în această zi, completul curţii de apel cu trei judecători, a Doua Divizie a Curţii de Şedinţă din Edinburgh, Scoţia, a pronunţat decizia judecătorului, Lordul Strachan, pentru cazul judecat în ianuarie, împotriva martorilor lui Iehova, şi anume, că un tânăr martor, un pionier şi în acelaşi timp un serv de grupă din Dumbarton, nu era „slujitor regulat”, cu sensul Legii Naţionale privind Serviciile Religioase din 1948, şi astfel nu era scutit de serviciul militar. La această decizie se putea face apel la Comuna Britanică a Lorzilor din Londra, şi acesta era ultimul pas omenesc ce se putea face. Această decizie nefavorabilă împotriva martorilor lui Iehova în Marea Britanie se dovedea a fi un cadru excelent pe marginea căruia să se vorbească de către Consilierul juridic şi avocatul Societăţii, H. C. Covington, când s-a adresat mulţimii adunate, în aceeaşi seară, la 7:30, despre subiectul „Activitate şi Viaţă versus Inactivitate şi Moarte.” Când l-a prezentat, preşedintele temporar a vorbit mulţimii despre decizia

Cuprins

nefavorabilă din acea zi şi a observat că, dacă recursul la Camera Lorzilor nu va avea niciun succes, atunci singura cale rămasă ar fi recursul la cel mai mare tribunal din univers, acela al Dumnezeului cel Viu, Iehova, şi că acolo noi, martorii Lui, vom câştiga, fără greş. Deşi era cea mai fierbinte lună de iulie din istoria New York-ului şi temperatura urcase la 96 grade F. (35,5 grade C.), din înregistrările pentru 1955 până atunci, numărul celor din public s-a ridicat la 32 045, pentru a auzi acest discurs puternic.

Vineri dimineaţa participanţii la congres s-au bucurat să vadă că 1 374 dintre cei prezenţi erau pregătiţi pentru botez, un număr mult mai mare decât se estimase iniţial. În seara aceasta, după prezentarea noii broşuri împotriva spiritismului, unui public format din 34 258 de persoane, preşedintele a adresat câteva cuvinte speciale pentru cei nou botezaţi, că această broşură le va fi de un real folos, acum că erau de partea lui Iehova, împotriva lui Satan Diavolul şi a tuturor demonilor săi. Astăzi, congresul a ajuns să fie o ştire chiar şi pentru Chinatown din New York, iar *Jurnalul Chinezesc* a apărut cu un articol de dimensiuni impresionante despre adunare.

În această seară, nava închiriată de Societate pentru congres, Arosa Star, a ancorat la Southampton, Anglia, cu cei 794 pasageri ai săi, inclusiv doi instructori ai Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere şi un serv de la Ferma Împărăţiei, pe domeniul căreia este amplasată şcoala. Astfel, aceştia trei nu puteau participa la adunarea de pe Yankee Stadium. Mai târziu, în cursul zilei, cealaltă navă închiriată, Arosa Kulm, a ancorat în acelaşi port, cu cei 795 de pasageri ai săi.

Adunarea de la Yankee Stadium a urmat tiparul general al întregii serii de congrese de vară, dar sâmbătă dimineaţa ceva diferit s-a adăugat – exerciţiile de absolvire a celei de-a 25-a clasă a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere.

La 10:15 a.m. au început exerciţiile, cu preşedintele, Fratele Knorr, prezidând. Pe iarba din partea dreaptă a platformei stăteau 102 membrii ai clasei absolvente, în soarele strălucitor de pe un cer fără nori şi azuriu. La şcoală, cei mai mulţi dintre studenţi învăţaseră spaniola, iar alţii din Canada, franceza, iar şase studiaseră japoneza sub îndrumarea unui alt student, un fost budist japonez. Primul dintre cei care aveau să le vorbească a fost instructorul de spaniolă. El le-a spus: „Voi nu trebuie să vă temeţi de recesiune şi pierderea bunurilor, aşa cum fac persoanele absolvente ale şcolii din lumea veche.” Totuşi, el i-a avertizat că „trebuie să vă luptaţi să vă ţineţi de lucrarea voastră de acum încolo.” I-a sfătuit să ţintească spre un scop imediat de pregătire specială: să fie activi şi productivi în serviciul lui Dumnezeu. Instructorul de matematică a fost următorul care a ţinut remarcile de rămas bun: „Astăzi absolviţi, dar nu trebuie să vă căutaţi un loc de muncă. … Ceea ce aveţi voi este mai mult decât un biet loc de muncă. Este o profesie, este cariera vieţii voastre şi v-aţi pus toată inima în ea.” El i-a îndemnat să înainteze în cunoştinţă şi în capacitatea de a învăţa, să exceleze ca servi ai lui Iehova, să recunoască întotdeauna Societatea şi să coopereze cu aceasta.

Din partea familiei de la Ferma Împărăţiei, cu care absolvenţii lucraseră după orele de şcoală, asistentul fermei vorbea acum. El a prezentat în faţa lor, ca absolvenţi, imaginea triumfului suprem. De dragul lucrării lor, ei trebuie să fie mereu atenţi la ei şi la ceea ce predică, să nu îşi piardă niciodată iubirea, zelul, devotamentul, bucuria, să nu permită să fie abătuţi în numirile din străinătate de problemele de sănătate, de dorul de casă, de singurătate sau de atracţiile lumeşti. Fie ca fotografia clasei lor, care stă pe

Cuprins

peretele de la Gilead, să îl facă pe El fericit, da, să îl facă pe Iehova fericit, prin triumful lor etern.

Următorul vorbitor, vice-preşedintele, le-a reamintit absolvenţilor să fie întotdeauna o mireasmă dulce pentru Dumnezeu şi pentru cei ce caută viaţă, făcând cunoscută pretutindeni cunoştinţa plăcută despre Dumnezeu. Ei trebuie să înveţe să iubească numirea pentru care au fost trimişi şi să nu fugă de ea precum Iona, ci să îşi aducă aminte că şi acolo, Dumnezeu îi conduce triumfători în procesiunea sa. Lucrarea lor plină de credinţă nu va fi niciodată zadarnică.

Alte cuvinte de felicitări şi urări de bine au urmat, dar erau din partea celor care nu erau prezenţi, ale căror mesaje au fost citite de secretarul preşedintelui. Veniseră de la foştii absolvenţi şi alţii care erau răspândiţi în toate ţările. De la Arosa Star a venit mesajul radio care a fost păstrat spre a fi citit în ziua absolvirii: „Din mijlocul Atlanticului, gândurile noastre sunt cu clasa absolventă. Fie ca Iehova să vă folosească, slujitori instruiţi, pentru a binecuvânta pe mulţi.” Aceasta era semnată: Schroeder, Prieten [instructorii de la Gilead] şi Markus [serv la fermă].

Apoi preşedintele însuşi a vorbit. El şi-a bazat sfatul plin de iubire pe 1 Petru 1:12-14. Martorii profetici din vechime s-au interesat de scopurile lui Iehova. Chiar şi îngerii din cer doreau să privească aceste lucruri şi să ştie cum se împlinesc. Aceste lucruri la fel de importante trebuie să atragă interesul viu din partea acestor absolvenţi. Trebuie să îşi menţină mereu viu interesul, astfel să fie întotdeauna mişcaţi spre studierea acestor probleme şi să fie plini de entuziasm şi zel să lucreze în armonie cu aceste lucruri, să le facă de cunoscut şi altora, spre lauda lui Iehova. „Să nu fim niciodată zgârciţi cu ceea ce avem de oferit Tatălui nostru ceresc. Aveţi responsabilitatea de a realiza justificarea numelui lui Iehova.”

A venit acum timpul pentru preşedinte să înmâneze diplomele. În ordinea alfabetică a numelui lor, absolvenţii au umplut platforma din dreapta şi s-au adunat în jurul microfonului, unde fiecare a primit preţiosul plic de absolvire, preşedintele anunţând misiunea viitoare a fiecărui absolvent, pe măsură ce le înmâna plicul. Aplauzele de încurajare şi apreciere au izbucnit din public din partea a mai bine de 23 000 de oameni, pe măsură ce fiecare misiune era auzită. Absolvenţii veniseră din şaisprezece ţări, acum erau trimişi spre a-l servi pe Iehova în douăzeci şi patru de ţări, în nord, în sud, est şi vest. Pentru prima dată, doi dintre ei erau trimişi pentru serviciul misionar în Taiwan sau Formosa, unde interdicţia de optsprezece ani împotriva martorilor lui Iehova fusese ridicată de abia la începutul lunii mai.

Acum era rândul celei de-a douăzeci şi cincia clase de la Gilead să răspundă. Ei au făcut acest lucru, cu o rezoluţie citită de un frate din clasa care absolvise. Rezoluţia exprima mulţumirile simţite din inimă pentru toţi cei care făcuseră posibilă pregătirea la Gilead şi exprima deciziile lor pentru viitor. Ei îl vor face pe Iehova mult mai bine cunoscut, călcând cu credinţă pe urmele lui Cristos, vor ţine cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu, se vor ţine separaţi, fără frică, de această lume veche, până când aceasta va înceta să existe pentru totdeauna, vor lucra cu organizaţia vizibilă a lui Iehova, îşi vor îndeplini toate responsabilităţile şi privilegiile care le-au fost încredinţate şi, cu smerenie, împreună cu fraţii lor şi cu toate persoanele cu bunăvoinţă, vor fi adunaţi „într-o societate iubitoare şi unită a Noii Lumi, destinată, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, să supravieţuiască bătăliei de la Armagedon şi fără sfârşit în noua lume a lui Dumnezeu.” Un alt student a sprijinit moţiunea de a adopta această rezoluţie.

Cuprins

Întreaga audienţă de absolvenţi a aplaudat această adoptare unită. Toată adunarea s-a unit într-o cântare, apoi preşedintele a rostit o rugăciune, prin care a binecuvântat exerciţiile de absolvire şi adunarea s-a încheiat la 12:20 p.m.

Temperatura de 100 grade F. (37,7 grade C.) a fost sfidată în acea după amiază de cei 35 753 care au auzit discursul preşedintelui cu subiectul „Iehova este în Templul Său cel Sfânt” şi apoi lansarea noii cărţi despre supravieţuirea bătăliei de la Armagedon. Comentariile care s-au auzit erau „Oh!”, „Şi când te gândeşti că trăim în aceste zile!”, „Este minunat!” şi „Poţi să îţi dai seama că Iehova este în templul său cel sfânt doar din acest discurs.” Din ce în ce mai multă apreciere s-a arătat adunării când, seara, s-au adunat şi mai multe persoane, 36 280.

Ploaia de duminică dimineaţa a încetat înainte ca sesiunile de dimineaţă să înceapă la stadion. La întâlnirea în franceză de la prânz era o mulţime entuziastă de 443 persoane, iar lectura publică în spaniolă a fost urmărită de 500 de persoane care a salutat lansarea noii broşuri în limba spaniolă cu acelaşi subiect. Din Ciudad Trujillo, Republica Dominicană, sub un dictator romano-catolic care îi interzisese pe martorii lui Iehova, fraţii au telefonat pentru a-şi exprima felicitările pentru adunare, spunând: „Noi toţi de aici dorim ca binecuvântările lui Iehova să vină asupra voastră acolo.”

Cerul a fost în continuare înnorat, dar publicul a apărut pentru a auzi „Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Iehova”, la 3 p.m. Erau prezenţi 55 009 de oameni sau mai mult cu cinci mii decât ne aşteptam. La încheierea discursului preşedintelui au fost aplauze îndelungi şi au fost informaţi asupra zborului său din seara aceasta, spre Marea Britanie, la care mulţimea adunată a bătut din palme „Slavă lui Dumnezeu”. Cu câteva minute înainte de sesiunea de încheiere, „remarcile de încheiere” ale preşedintelui, a început să plouă şi o vreme a turnat cu găleata. Observaţiile care au răsplătit pe cei 45 144 care au rămas au fost primite cu multă bucurie. Ei au luat în serios avertismentul că pentru a fi corectaţi copiii nu trebuie consideraţi prea drăgălaşi; că nu este în armonie cu Isaia 2:2-4 ca părinţii să dea copiilor jucării de război; şi că, copiii trebuie să îşi iubească părinţii şi să nu se gândească că au dreptul să le ceară părinţilor bani pentru serviciile pe care părinţii lor le doresc de la ei sau pentru lucrurile pe care îi roagă să le facă. Tinerii martori urmează exemple rele când imită starurile de cinema cunoscute în toată lumea, în ceea ce priveşte modul de a se îmbrăca, comportamentul lor, etc. Noi suntem oameni diferiţi, mirosim diferit pentru că emanăm evlavie şi cunoştinţă despre Dumnezeu. Dumnezeu nu a fost zgârcit cu noi; la această serie de adunări de vară am primit cinci noi lansări, cinci noi publicaţii teocratice ale Societăţii Turnul de Veghere. Experimentăm o perioadă de expansiune şi construim noi fabrici şi clădiri pentru filiale. Până acum, la cele cinci adunări, un total de 3 976 au fost botezaţi, şi au fost prezente 171 701 persoane la lectura publică. Dar acum aveam în faţă adunările europene, la care se aştepta o participare mare. Din Germania mulţi spuneau că cererile deja trimise pentru cazare pentru 61 000 de persoane, la adunarea de la Nurenberg, fuseseră primite din cincizeci şi trei de ţări. Aprecierea adâncă era exprimată faţă de toţi aceia care se alăturaseră la realizarea celei de-a treia adunări de la Yankee Stadium, cu un aşa mare succes; au urmat cântarea şi rugăciunea, iar adunarea s-a încheiat la ora 6:19 p.m. Şi tot atunci s-a oprit şi ploaia.

(Va urma).

Cuprins

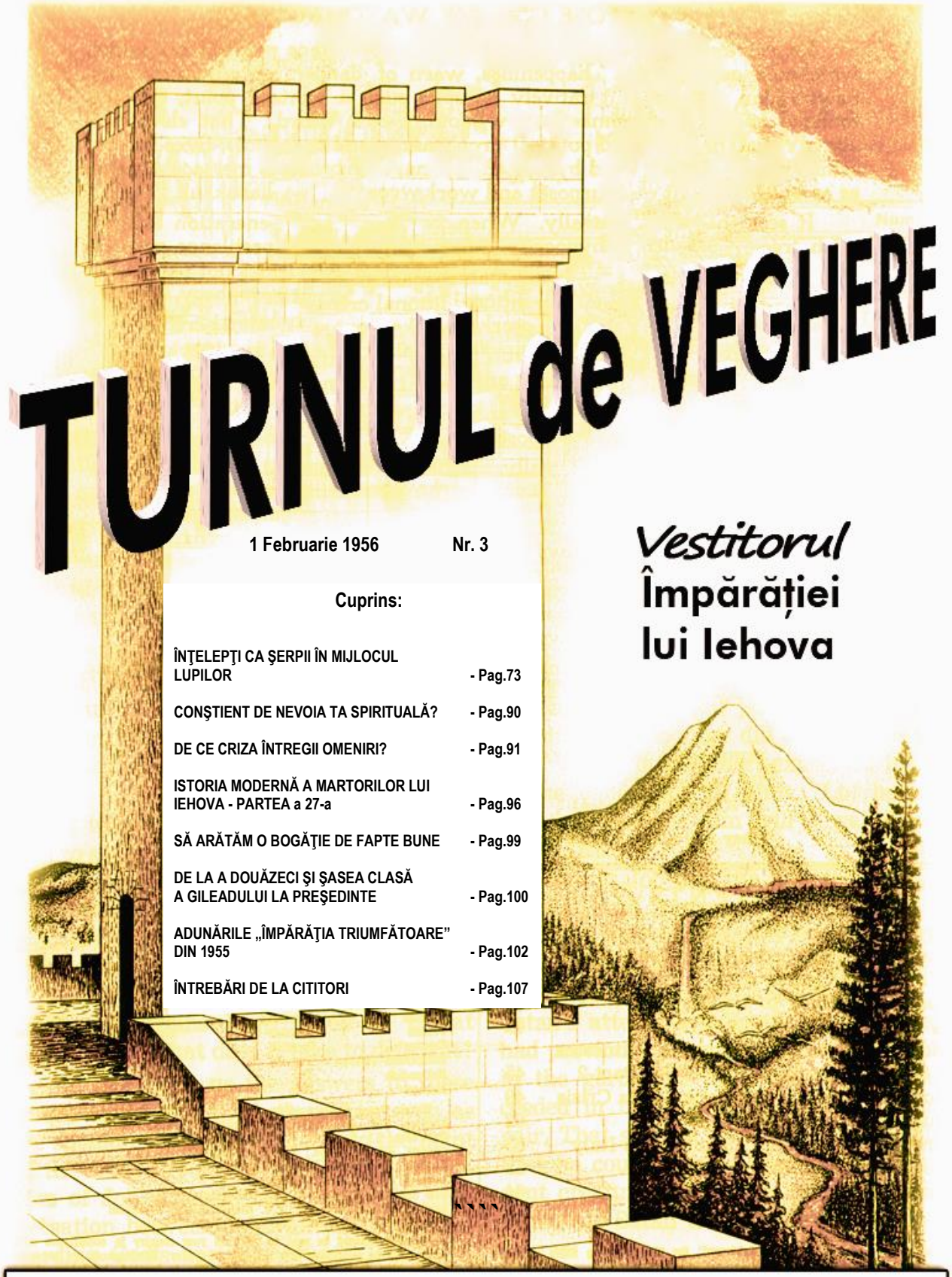

TURNUL de VEGHERE

1 Februarie 1956 Nr. 3

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ÎNŢELEPŢI CA ŞERPII ÎN MIJLOCUL LUPILOR - Pag.73

CONŞTIENT DE NEVOIA TA SPIRITUALĂ? - Pag.90

DE CE CRIZA ÎNTREGII OMENIRI? - Pag.91

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 27-a - Pag.96

SĂ ARĂTĂM O BOGĂŢIE DE FAPTE BUNE - Pag.99

DE LA A DOUĂZECI ŞI ŞASEA CLASĂ A GILEADULUI LA PREŞEDINTE - Pag.100

ADUNĂRILE „ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE” DIN 1955 - Pag.102

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.107

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

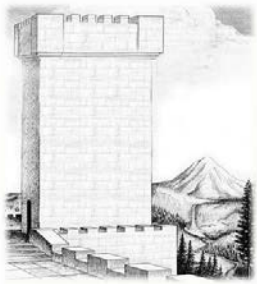

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1956 **Nr 3**

ÎNŢELEPŢI CA ŞERPII ÎN MIJLOCUL LUPILOR

„Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii, şi fără răutate ca porumbeii. Păziţi-vă de oameni.” - Mat. 10:16, 17, NW; Luca 10:3.

O oaie în mijlocul lupilor are puţină putere de a se proteja de la a fi devorată. Prin urmare, o oaie trebuie să se bazeze pe păstorul său pentru a o proteja de lupi. Ea vrea să servească bunelor intenţii ale păstorului său şi nu să fie devorată de lupi lacomi. Prin urmare, ascultă de glasul păstorului său.

2 Lăcomia e manifestată de mulţi lideri care ar trebui să fie asemenea unor oi, căci pretind a fi creştini. Dacă un om pretinde că e creştin, atunci e un ipocrit dacă, de fapt, e un lup în blană de oaie, deghizat, pentru a profita de pe urma persoanelor asemănătoare oilor. Isus Cristos şi-a comparat adevăraţii urmaşi cu nişte oi, iar pe El însuşi s-a asemănat cu un păstor care le protejează de lupii lacomi. El le apără pentru a-I servi bunelor intenţii, iar ele trebuie să-L urmeze pentru a se bucura de protecţia, grija şi serviciul Său. Acesta le-a spus celor doisprezece reprezentanţi speciali, cei doisprezece apostoli ai Săi: „Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor.” Şi altor şaptezeci, în afară de apostolii Săi, le-a spus la fel: „Duceţi-vă; iată, vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor.”— Mat. 10:16 şi Luca 10:3, *NW*.

3 Isus îi trimitea pentru a propovădui vestea bună, care ar fi trebuit să fie primită de oamenii care se dezgustaseră de conducerea oamenilor: „Şi pe drum, propovăduiţi, şi ziceţi: "Împărăţia cerurilor s-a apropiat!"” „În oricare oraş veţi intra şi unde vă vor primi oamenii, să mâncaţi ce vi se va pune înainte; să vindecaţi pe bolnavii care vor fi acolo, şi să le ziceţi: "Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi."” (Mat. 10:7 şi Luca 10:8, 9, *NW*). Şi totuşi, a-i trimite să propovăduiască un asemenea mesaj atrăgător i-ar fi lăsat, după cum s-ar crede, la mila cruzilor lupi. Atunci cine erau lupii?

4 Un lup sau o persoană lacomă este un duşman nu doar al oilor, ci şi al Păstorului cel Drept. Lupul nu-i adună pe oi cu păstorul, ci le împrăştie; el nu este

Cuprins

de partea Dreptului Păstor Isus, ci împotriva Sa. (Luca 11:23). Lupul nu crede în unitatea turmei creştine, ci îi împrăştie pe toţi, pentru a-i prinde unul câte unul şi a-i devora, pentru a-şi satisface lăcomia. Întrucât, la acea vreme, Isus îi trimitea pe propovăduitorii Împărăţiei numai printre iudei, aceşti lupi urmau să se găsească printre iudei, care pretindeau a fi poporul lui Dumnezeu, cel mai religios popor de pe pământ. Ei erau nişte lupi religioşi, care prădau „oile pierdute ale casei lui Israel."— Mat. 10:6.

[5] Faptul că lupii din vremea Sa includeau persoane religioase care se opuneau propovăduirii veştii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu şi care îi persecutau pe urmaşii Săi asemenea oilor, pentru propovăduirea acesteia, Isus le-a arătat asta în cuvintele adresate celor pe care i-a trimis: „Păziţi-vă de oameni, pentru că ei vă vor preda tribunalelor şi vă vor biciui în sinagogile lor. Da, veţi fi târâţi înaintea guvernatorilor şi a regilor din cauza mea, ca mărturie pentru ei şi pentru naţiuni. Când vă vor persecuta într-un oraş, să fugiţi în altul ... Să nu vă fie frică de cei care ucid corpul, dar nu pot ucide sufletul, ci temeţi-vă mai degrabă de cel care poate să distrugă atât sufletul, cât şi corpul în Gheenă." (Mat. 10:17, 18, 23, 28, *NW*). Când a aflat că regele Irod Antipa voia să-L omoare, Isus l-a numit „vulpe". (Luca 13:31, 32). Înainte ca Ierusalimul să fie distrus în anul 70 (A.D.), lupii le-au atacat pe oile lui Isus, au ucis pe multe dintre acestea şi le-au împrăştiat printr-o mare persecuţie. Dar peste tot pe unde au fost împrăştiate oile, acestea au propovăduit mesajul lui Dumnezeu. Astfel, persecuţia a ajutat la răspândirea veştii bune, în loc să o oprească. Oile ştiau cum să contracareze atacurile haitelor de lupi.— Faptele 8:1-5.

[6] Astăzi, cuvintele lui Isus, „Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor", includ tot pământul, nu doar Israelul. Din 1914 A.D., când a izbucnit Primul Război Mondial, se aplică porunca lui Isus dată urmaşilor Săi asemenea oilor: „Această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate naţiunile; şi atunci va veni sfârşitul." (Mat. 24:14, *NW*). Împărăţia lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor, s-a apropiat mult mai mult acum decât atunci când şi-a trimis Isus cei doisprezece apostoli să propovăduiască, căci în 1914 Iehova Dumnezeu şi-a luat asupra puterea Sa cea mare şi l-a pus pe Fiul Său, Isus Cristos, pe tron, ca să conducă, în calitate de rege, în mijlocul duşmanilor Săi şi, astfel, Împărăţia lui Dumnezeu a venit la putere în ceruri. Pe pământ, războiul era în plină desfăşurare între naţiuni, cu privire la stăpânirea mondială, dar şi în cerurile invizibile războiul era în plină desfăşurare, însă Împărăţia nou născută a ieşit victorioasă, iar Satan Diavolul şi demonii săi au fost aruncaţi pe pământ, pentru a aştepta sfârşitul lumii lor, în bătălia Armaghedonului. Mai ales după sfârşitul Primului Război Mondial, în 1918, venise timpul potrivit pentru propovăduirea veştii bune despre Împărăţia nou născută peste tot unde e locuit pământul. A devenit necesar ca Isus Cristos, acum întronat în putere, să-şi pună în aplicare profeţia şi să trimită pe propovăduitorii Evangheliei Împărăţiei. Din nou, El a trebuit să-şi trimită credincioşii urmaşi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Cei mai răi şi cei mai mulţi lupi s-au dovedit a fi în ţara religioasă a creştinătăţii. Aceasta s-a dovedit a fi o vizuină cu lupi pentru propovăduitorii precum oile ai

Cuprins

Împărăţiei lui Dumnezeu. Întrebaţi-i pe singurii care predică această veste bună a împărăţiei nou-născute, martorii lui Iehova. Ei ştiu. Şi tu ştii acum despre experienţele lor cu lupii.

CUM CA ŞERPII

[7] Cum să supravieţuiască propovăduitorii Împărăţiei printre lupi şi să rămână în continuare asemenea oilor, inofensivi, ascultători de glasul Păstorului lor? Păstorul nostru ne-a spus cum. După ce şi-a avertizat din timp discipolii de lupii din jur, a spus: „Fiţi, deci, înţelepţi ca şerpii şi inocenţi ca porumbeii. Păziţi-vă de oameni." (Mat. 10:16, 17, *NW*) „Aşadar, trebuie să fiţi prudenţi ca şerpii." (*R. Knox*) „Dovediţi-vă, deci, vicleni (isteţi) ca şerpii."—L'École Biblique de Jérusalem, în franceză.

[8] Acum şase mii de ani, şarpele amintit că era în Eden nu avea de luptat împotriva unui lup lacom. S-a găsit privit de o femeie nevinovată şi naivă. Relatarea spune astfel: „Şarpele era cel mai prudent dintre toate animalele sălbatice ale câmpului pe care le făcuse Iehova Dumnezeu. El i-a zis femeii: 'Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină'?" (Gen. 3:1, *NW*) Şarpele nu era nevoit să se apere de un lup. Prin urmare, acesta nu s-a retras cu prudenţă, ci şi-a îndreptat atenţia către femeia Eva. De ce? Pentru a înşela. Apostolul Pavel spune: „Şarpele a înşelat-o pe Eva prin viclenia lui." „Femeia a fost amăgită şi a ajuns să încalce legea." (2 Cor. 11:3 şi 1 Tim. 2:14, *NW*). În spatele scenei, Diavolul l-a manipulat pe şarpe să facă şi să spună acele amăgiri, făcându-l să acţioneze cu viclenie, cu scopul de a face rău. Minciuna acestuia a determinat neascultarea oamenilor. Pentru omenire, a urmat moartea. Pentru a fi prevăzători precum şerpii, putem folosi asemenea viclenie împotriva lupilor?

ÎNSEAMNĂ PRECAUŢIA PREFĂCĂTORIE?

[9] În Scripturile Ebraice din vechime putem găsi nenumărate exemple când slujitorii lui Iehova au fost prevăzători—printre aceştia, Avraam, Sara, Isaac, David şi Ionatan. Oare s-au înjosit ei, ca mincinoşi, dacă au făcut asta? Haideţi să aruncăm o privire asupra împrejurărilor în care au făcut aceste lucruri.

[10] Pentru a scăpa de foametea severă din Palestina, Avraam nu s-a întors în Ur, din Caldeea—acesta plecase din Ur pentru totdeauna, la porunca lui Dumnezeu—ci s-a dus în Egipt. Se poate ca Avraam să fi auzit de acest incident, care acum e menţionat pe un papirus, despre cum un Faraon egiptean, la îndemnul prinţesei sale, a trimis trupe înarmate şi a luat-o pe frumoasa soţie a unui alt bărbat pentru propriul său harem. Când era aproape de a intra în Egipt, Avraam i-a zis lui Sarai să ascundă faptul că era soţia lui: „Şi pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa în viaţă. Spune, te rog, că eşti sora mea, ca să-mi meargă bine. Astfel, sufletul meu va trăi datorită ţie". Faraon a luat-o pe Sarai pentru a-i deveni soţie, dar Iehova l-a lovit cu plăgi pe Faraon şi familia lui, dându-i de înţeles că Sarai era soţia lui Avraam. Astfel, Faraon a înapoiat-o, dar i-a reproşat lui Avraam că nu i-a spus tot adevărul, astfel putând preveni toate cele întâmplate.—Gen. 12:10-20, *NW*.

Cuprins

[11] După mai mulţi ani, Avraam s-a găsit în ţinutul filistenilor, în Gherar. „Şi Avraam continua să spună despre Sarai, soţia lui: ‘Este sora mea’.” De ce? După cum a explicat Avraam mai târziu regelui Abimelec din Gherar, care o luase de soţie pe Sara: „Pentru că mi-am zis: În locul acesta, în mod sigur nu există teamă de Dumnezeu şi mă vor omorî din cauza soţiei mele. Şi-apoi, ea este într-adevăr sora mea, fiica tatălui meu, însă nu şi fiica mamei mele; şi mi-a devenit soţie.[1] Iar când Dumnezeu m-a făcut să rătăcesc departe de casa tatălui meu, i-am zis: «Iată ce să faci pentru mine din bunătate iubitoare: în orice loc în care vom ajunge, să spui despre mine: ‘Este fratele meu’.” Foarte probabil, la acea vreme, Sara era însărcinată cu singurul ei fiu, Isaac. Atotputernicul Dumnezeu a făcut în aşa fel încât l-a oprit pe Abimelec să o pângărească pe Sara, avertizându-l în vis cu următoarele vorbe: „Dar acum dă-i înapoi soţia acestui bărbat, căci este profet, iar el va face implorări pentru tine şi vei rămâne în viaţă.” Când a dus-o înapoi pe Sara, regele Abimelec i-a dat lui Avraam o mie de şecheli de argint şi i-a spus Sarei: „Acesta să fie un semn în ochii tuturor celor ce sunt cu tine şi înaintea tuturor oamenilor, că n-ai fost dezonorată.” La cererea lui Avraam, Dumnezeu i-a vindecat pe Abimelec, pe soţia lui, precum şi pe sclavele lui, pentru ca pântecele lor să fie deschise din nou şi să poată avea din nou copii.—Gen. 20:1-18, *NW*.

[12] Dacă îl numim pe Avraam un mincinos şi un intrigant în cele două situaţii de mai sus, suntem obligaţi să întrebăm: Oare Iehova a folosit un mincinos şi un laş fără credinţă pentru a-l ruga să-l vindece pe Abimelec, care făcuse acele lucruri din neştiinţă? Pentru a înţelege acţiunile lui Dumnezeu îndreptate împotriva profetului său Avraam, n-ar trebui să ne gândim doar la loialitatea lui Dumnezeu faţă de legământul lui cu Avraam, ci şi la împrejurările de atunci.

[13] Fie că era în Egipt, fie că era în Palestina, Avraam se afla pe teritoriu inamic şi trebuia să fie prudent. El voia să trăiască, pentru a îndeplini scopul primit de la Dumnezeu. A găsit de cuviinţă să folosească anumite strategii împotriva celor care ar putea fi provocaţi să-l rănească sau să-l omoare în slujirea lui Iehova. S-ar fi putut duce la război alături de ei; alături de 318 sclavi din casa sa a trebuit să pună pe fugă armatele a patru împăraţi din Mesopotamia care invadaseră Palestina şi îl luaseră pe nepotul său Lot şi pe membrii familiei acestuia. Dar Avraam a ales să menţină relaţii paşnice cu locuitorii ţinuturilor unde sătea. El nu era dispus să meargă la luptă cu ei pentru soţia lui.

[14] În vremea aceea, înainte ca Iehova să facă legământul cu urmaşii lui Avraam, prin mijlocitorul Moise, femeile erau pentru consum. Amintiţi-vă cum s-a oferit Lot să lase mulţimea furioasă de sodomiţi să le aibă pe cele două fiice gata de măritat sau logodite, pentru a-şi satisface poftele, pentru a proteja vieţile celor doi bărbaţi pe care îi avea ca oaspeţi în casa sa. (Gen. 19:1-8). Amintiţi-vă cum bătrânul din Ghibea şi-a oferit fiica virgină şi pe concubina oaspetelui său unei mulţimi asemănătoare de beniaminiţi, pentru a-l proteja pe levitul religios pe care îl întreţinea. În cele din urmă, levitul însuşi şi-a luat soţia concubină, pe care o ducea acasă, a scos-o afară din casă şi a lăsat-o la mila mulţimii, până a murit. (Jud. 19:1-3, 10-28). Aşadar, Avraam a prezentat-o pe Sara drept sora lui pentru a preveni certurile violente pentru soţia sa. Sara îl recunoştea pe Avraam drept

Cuprins

stăpânul ei şi a fost de acord cu înţelegerea, fiind dispusă să suporte consecinţele aranjamentului. Era dispusă să respecte partea ei de înţelegere pentru a apăra viaţa profetului lui Iehova, cu care El şi-a făcut legământul. Avraam a considerat asta drept o dovadă a bunătăţii ei iubitoare pentru el, iar Sara a considerat-o la fel.—1 Pet. 3:5, 6.

[15] Dar criticii nu văd lucrurile la fel. Aceştia îl consideră pe Avraam drept un laş mincinos, evaziv şi slab, şi nu un strateg prudent, într-un ţinut potrivnic, plin de lupi. De vreme ce Dumnezeu a considerat că e bine să-l păstreze pe Avraam în legământul său şi s-o protejeze pe Sara neatinsă pentru soţul ei, nu putem, oare, vedea în această strategie o ilustraţie? Avraam e folosit în alte locuri pentru a-l ilustra pe Iehova Dumnezeu, iar Sara e folosită pentru a ilustra organizaţia cerească, asemenea unei femei, a lui Iehova, care produce Sămânţa promisă, Cristosul. Aşadar, putem vedea în comportamentul lui Avraam cum, de-a lungul secolelor, Iehova a părut să nu-şi mai recunoască soţia-organizaţie sau să ascundă relaţia ei cu el. Acesta a ţinut departe de ea Sămânţa promisă atât de mult timp şi îi mai şi lasă pe cei de pe pământ, care sunt copiii săi spirituali, să sufere din mâna oamenilor şi a diavolilor, aparent fără protecţie divină. Toate acestea i-au dat duşmanului impresia greşită, iar aceştia s-au simţit liberi să încerce să pervertească pe reprezentanţii organizaţiei-soţie a lui Iehova. Dar, în împlinirea legământului său cu privire la Cristos, Iehova i-a protejat în încercarea lor grea şi i-a eliberat în integritatea lor.— Gal. 4:21-31; Isa. 54:5-8.

[16] Urmând exemplul tatălui său, Avraam, la fel şi Isaac a vorbit despre soţia lui, Rebeca, ca de sora lui, oamenilor din acelaşi oraş, Gherar. Adevărata ei legătură cu Isaac a fost descoperită de regele Abimelec, care, apoi, i-a spus lui Isaac: „Puţin a lipsit ca cineva din popor să se culce cu soţia ta şi să ne faci vinovaţi!” Regele Abimelec ar fi trebuit să adauge: „Dacă Iehova ar fi permis!” Paşnicul Isaac şi-a explicat strategia, spunând: „Am zis aşa [că e soră-mea] ca să nu mor din pricina ei.” După ciocnirea cu regele Abimelec din cauza Rebecăi, Iehova a continuat să-l binecuvânteze pe Isaac până când Filistenii au devenit invidioşi pe el.— Gen. 26:1-11, *NW*.

[17] Am putea considera modul de tratare a lucrurilor de către Isaac cu soţia lui, Rebeca, din acelaşi punct de vedere ca în situaţia lui Avraam cu Sara. Se poate ca Avraam şi Isaac să se fi temut, dar nu din teamă au încheiat un legământ neevlavios cu împăraţii păgâni, pentru autoapărare. Prin urmare, în cazul lor nu putem aplica mustrarea usturătoare de la Isaia 57:11-13 (*RS*): „Şi de cine te sfiai, de cine te temeai, de nu Mi-ai fost credincioasă [ai făcut pe trădătoarea, *AT*], de nu ţi-ai adus aminte, şi nu ţi-a păsat de Mine? Şi Eu tac, şi încă de multă vreme: de aceea nu te temi tu de Mine. Acum voi vorbi despre făţărnicia ta şi despre faptele tale, dar nu te vor mai ajuta! Şi atunci să strigi, şi să te izbăvească

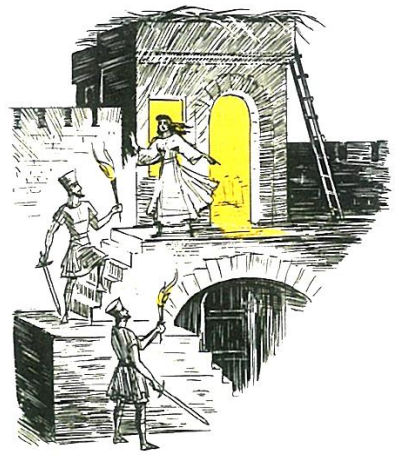

Cuprins

mulţimea idolilor tăi!" Iehova i-a salvat mereu pe Avraam şi pe Isaac pentru că s-au păzit de lume.

[18] Prostituata Rahav, hangiţa din Ierihon, de obicei este criticată şi condamnată ca escroacă. I-a luat pe cei doi spioni din apropiata tabără a lui Israel şi i-a ţinut în casa sa, pentru că s-a temut de Iehova Dumnezeu. Când Împăratul Ierihonului a trimis soldaţi şi a cerut să dea drumul celor doi spioni, ar fi trebuit, oare, să-i ducă pe soldaţii împăratului pe acoperiş şi să dea la o parte mănunchiurile de in aşezate în rânduri deasupra soldaţilor, astfel dându-se de gol că i-a ascuns şi predându-i pentru a suferi soarta care îi aşteaptă pe spioni? Ar fi fost aceasta încredere în Dumnezeul lor că îi va apăra? L-ar fi mulţumit aceasta pe Iehova şi ar fi arătat că ea are credinţă în el şi s-a alăturat cauzei sale? Nu cumva era nevoie de o credinţă puternică în Iehova pentru a refuza cererile împăratului şi pentru a-i alunga pe soldaţii acestuia, trimiţându-i într-o direcţie greşită? Ea le-a răspuns: „Este adevărat că bărbaţii aceştia au venit la mine, dar nu ştiam de unde sunt; şi, fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea, bărbaţii aceştia au ieşit afară; nu ştiu unde s-au dus: grăbiţi-vă de-i urmăriţi, şi-i veţi ajunge." A minţit ea în mod imoral acolo?

[19] Amintiţi-vă că era război pe vremea aceea. Duşmanii nu meritau să afle adevărul spre rănirea sau punerea în pericol a slujitorilor lui Iehova. Pe timp de război, cel mai bine e să-i induci în eroare pe duşmanii vicleni. În timp ce oamenii împăratului, îndreptaţi într-o direcţie greşită, plecaseră într-o căutare oarbă, Rahav i-a ajutat pe cei doi spioni să scape peste zidurile cetăţii. Cuvântul lui Dumnezeu laudă fapta ei ca dovadă practică a credinţei sale: „Tot aşa, curva Rahav n-a fost socotită şi ea dreaptă prin fapte, când a găzduit pe soli şi i-a scos afară pe altă cale?" Astfel că vieţile lui Rahav şi ale rudelor sale au fost cruţate când zidurile Ierihonului au fost dărâmate şi toţi locuitorii cetăţii au fost nimiciţi.— Iosua 2:1-24; 6:17-23 şi Iac. 2:25, *NW*.

[20] David, cel care l-a ucis pe uriaşul Filistean Goliat, a fost prevăzător ca un şarpe faţă de vicleanul împărat Saul şi alţii. David s-a retras de la invidiosul împărat Saul, înclinat spre crimă, când era în pericol, fără să încerce vreodată să răzbune lovitura lui Saul. Văzând că Saul i-a declarat război nevinovatului David, prietenii lui David au folosit strategii de război pentru a-l apăra. Fiica lui Saul, Mical, l-a ajutat pe soţul său David să scape pe fereastră. Ea i-a întârziat pe soldaţii lui Saul cu cuvintele: „Este bolnav." Ea l-a înlocuit pe David cu un chip, iar când patul cu chipul a fost dus la împăratul Saul, iar ajutorul dat de Mical lui David pentru a scăpa a fost dat în vileag, ea i-a spus tatălui ei indignat: „El mi-a zis: ‚Lasă-mă să plec, ori te omor!'" Împăratul Saul a numit această faptă înşelătorie. În realitate era o strategie de război pentru a-i apăra pe cei nevinovaţi. Fratele lui Mical, Ionatan, care-l iubea pe David, a folosit, de asemenea, o strategie pentru a-l deruta pe invidiosul lui tată de pe urmele lui David.—1 Sam. 19:9-17; 20:17-42, *NW*.

[21] David s-a dus, fugind, la Nob, la marele preot Ahimelec. Când a fost întrebat de ce a venit singur, David şi-a ascuns mişcările, spunând: „Împăratul mi-a dat o poruncă şi mi-a zis: 'Nimeni să nu ştie nimic de pricina pentru care te trimit şi de porunca pe care ţi-am dat-o'" (1 Sam. 21:1, 2, *NW*). Aceasta l-a protejat pe marele

Cuprins

preot de la a se simţi sub presiune să trădeze locul unde se afla David împăratului Saul. Doeg Edomitul, căpetenia păstorilor lui Saul, era şi el acolo. Când l-a anunţat pe Saul, Doeg a fost răsplătit de către Saul cu ordinul de ucidere a marelui preot şi a optzeci şi patru dintre sub-preoţii lui. Dumnezeu l-a răsplătit pe Doeg în mod diferit. El l-a inspirat pe David să compună Psalmul 52 împotriva răuvoitorului trădător Edomit, precum se arată în antetul psalmului.—1 Sam. 21:1-7; 22:6-19, *NW*.

[22] David s-a adăpostit în ţara filistenilor, la Achiş, împăratul Gatului. Când filistenii au aflat cine era şi i-au sugerat împăratului că David era un risc pentru siguranţa ţării, lui David a început să i se facă frică de lupi. „A făcut pe nebunul înaintea lor; făcea năzdrăvănii înaintea lor, făcea zgârieturi pe uşile porţilor, şi lăsa să-i curgă balele pe barbă.” Împăratul Achiş a refuzat să-i dea voie să mai stea lângă el şi i-a dat drumul să plece nevătămat, ca un idiot inofensiv. Astfel, David a scăpat cu viaţă şi s-a dus la peştera din Adulam. Cât de mult l-a ajutat prefăcuta nebunie în faţa împăratului Achiş pentru a scăpa, David fiind inspirat să scrie Psalmul 34 şi să-i mulţumească lui Iehova pentru că i-a binecuvântat strategia şi că l-a eliberat de împăratul Achiş. În versetele 12 şi 13, David spune: „Cine este omul care doreşte viaţa, şi vrea să aibă parte de zile fericite? Fereşte-ţi limba de rău, şi buzele de cuvinte înşelătoare!” Astfel, Psalmul 34 nu exprimă nici un sentiment de păcat şi greşeală săvârşită de David pentru că i-a dat împăratului Achiş o impresie greşită, pentru a scăpa. (1 Sam. 21:8 la 22:1, *NW*). Mai târziu, David s-a întors în alte condiţii şi a fost trimis de împăratul Achiş să trăiască la Ţiclag. Din nou, David a folosit o stratagemă de război împotriva duşmanului poporului lui David, Israel, şi şi-a ascuns adevăratele intenţii faţă de el. Prin urmare, Achiş nu l-a hărţuit pe David şi pe oamenii săi.—1 Sam. 27:2 la 28:2; 29:3-11.

[23] În timp, David a devenit împăratul Israelului la Ierusalim. Când fiul său, Absalom, a uneltit împotriva sa pentru a pune mâna pe tron, cel mai de încredere sfetnic al lui David, Ahitofel, s-a întors împotriva sa, devenind trădător, şi s-a alăturat conspiraţiei. În timp ce fugea de la Ierusalim, David a aflat de trădarea lui Ahitofel. „Aflând aceasta, David a spus: ‘Doamne, nimiceşte sfaturile lui Ahitofel!’” Cum a acţionat David în deplin acord cu această rugăciune? Când Huşai Architul a vrut să fugă împreună cu acesta, David l-a trimis înapoi la Ierusalim, zicând: „Dacă te întorci în oraş şi îi spui lui Absalom, ‘Cum am slujit tatălui tău, aşa îţi voi sluji şi ţie,’ atunci vei zădărnici sfatul lui Ahitofel pentru mine.” Oare îl învăţa David pe Huşai să mintă? Huşai s-a întors şi a mărturisit să-l slujească pe Absalom. Având de ales între sfaturile lui Ahitofel şi ale lui Huşai,

Cuprins

Absalom şi oamenii săi l-au preferat pe Huşai. Fustrat, Ahitofel a plecat acasă şi s-a spânzurat, asemenea lui Iuda. Sfatul lui Huşai i-a permis lui David să scape în siguranţă şi să se pregătească pentru lupta de recâştigare a tronului. Iehova a binecuvântat strategia lui Huşai, conform propriilor instrucţiuni ale lui David, şi a zădărnicit sfatul lui Ahitofel, ca răspuns la rugăciunea lui David.

[24] Când doi bărbaţi au fost văzuţi ducând ştiri de la Huşai la David, în pustiu, o femeie pe nume Rahav s-a dovedit a fi utilă. Cei doi bărbaţi s-au ascuns în fântâna din curte de bărbatul acesteia. Femeia a luat o învelitoare, a întins-o peste gura fântânii, şi a împrăştiat urluială pe ea. Când au venit slujitorii lui Absalom şi au întrebat de cei doi mesageri, „femeia le-a răspuns: 'Au trecut pârâul.'" După ce slujitorii lui Absalom au fost trimişi să caute în zadar, cei doi au ieşit din fântână şi s-au dus la David. Această strategie de război l-a derutat pe duşman, dar i-a adus lui David succes în luptă împotriva lui Absalom şi l-a readus pe tronul Israelului.—2 Sam. 15:31-34; 16:16-19; 17:18-23, *NW*.

STRATEGIA PROFEŢILOR LUI IEHOVA

[25] Într-o adevărată mărturisire David s-a rugat: „Tu m-ai izbăvit, o Iehova, Tu Dumnezeul adevărului!" (Ps. 31:5, *AS*). Din moment ce Iehova e Dumnezeul adevărului, cum putem găsi minciuni în gura profeţilor Lui? Să-l luăm drept exemplu pe profetul aprobat Elisei. Întrucât Elisei i-a arătat în nenumărate rânduri împăratului Israelului minciunile armatelor siriene, împăratul Siriei, înfuriat, a trimis o mare armată care a înconjurat oraşul Dotan pentru a-l captura pe Elisei. Când armatele au început asaltul asupra oraşului, Elisei s-a rugat la Iehova: „Loveşte, Te rog, pe naţiunea aceasta cu orbire." Şi Iehova a răspuns. „El i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei.

[26] Oare Elisei a devenit un mincinos în faţa acestor sirieni orbi şi a atras blestemul şi asupra lui: "Blestemat să fie cel ce va face pe un orb să rătăcească pe drum"? (Deut. 27:18, *NW*) Căci citim mai departe: "Şi Elisei le-a spus: 'Nu este aceasta calea, şi nu este acesta oraşul; veniţi după mine, şi vă voi duce la omul pe care-l căutaţi. ' Şi i-a dus la Samaria." În loc să se predea acestora, fiind omul pe care ei îl căutau la Dotan, acesta a condus armatele siriene departe de Dotan, în Samaria, la împăratul Israelului. Dar n-a făcut aceasta spre paguba lor; a făcut-o pentru a slăvi puterea, superioritatea şi mila lui Iehova înaintea tuturor sirienilor. Citim: „Când au intrat în Samaria, Elisei a zis: "Iehova, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă!" Şi Iehova le-a deschis ochii, şi au văzut că erau în mijlocul Samariei." Sirienii au văzut că au fost induşi în eroare, având ochii larg deschişi, şi asta exact de omul pe care aceştia îl căutau. Trebuie să fi fost la fel de speriaţi pe cât erau de uimiţi. Dar Elisei le-a arătat că nu urmăreşte să le facă rău. L-a împiedicat pe împăratul Israelului să-i atace şi a organizat un ospăţ pentru aceştia, astfel îngrămădind cărbuni aprinşi pe capetele lor. Apoi, i-a trimis teferi şi nevătămaţi înapoi în Siria. În loc să se transforme într-un mincinos, Elisei a folosit strategia de război pentru a distrage atenţia sirienilor de la scopul lor greşit, iar Iehova Dumnezeu a lucrat împreună cu Elisei la această manevră. Aşa îl îndreptăţeşte Iehova pe Elisei de acuzaţia de „Mincinos!" —2 Împ. 6:8-23, *NW*.

Cuprins

[27] Aşa apare şi cazul unui profet timpuriu. Pentru numele său, Iehova l-a ajutat pe împăratul Ahab al Israelului să câştige o a doua victorie împotriva sirienilor, într-adevăr, şi să-l captureze pe însuşi împăratul Benhadad. Spre mâhnirea lui Iehova, care i l-a dat pe mână pe duşmanul Benhadad, pentru a-l răpune, regele Ahab l-a eliberat, încheind cu acesta un legământ, sau un tratat. Aşadar, profetul lui Iehova a lăsat un om să-l lovească şi să-l rănească. Dar cum l-a anunţat acest profet pe Ahab de păcatul său şi de consecinţele acestuia? Citim: „Profetul s-a dus şi s-a aşezat pe drumul împăratului, şi s-a legat la ochi.” Să fi fost această deghizare o înşelătorie făţarnică asupra unui om nevinovat, care nu bănuia nimic? Dar această deghizare n-a fost tot. Pe când regele trecea pe lângă profet, acesta a strigat, zicându-i regelui: „Robul tău era în mijlocul luptei; şi iată că un om se apropie şi-mi aduce pe un alt om, zicând: ‘Păzeşte pe omul acesta; dacă va fugi, sufletul tău va lua locul sufletului său, sau vei plăti un talant de argint!’ Şi pe când robul tău făcea câte ceva încoace şi încolo, omul s-a făcut nevăzut.”

[28] Exista vreun adevăr în spusele sale? Voi o veţi numi minciună. Atunci, de ce oare profetul lui Iehova a spus aceste cuvinte? Era doar o ilustraţie a ceea ce făcuse împăratul Ahab, sau se luase după acelaşi principiu; numai că profetul nu l-a făcut vinovat pe Ahab în ilustraţia sa, ci s-a făcut pe sine însuşi vinovat. Astfel, Ahab era liber să pronunţe o judecată imparţială, în conformitate cu principiul acestui tip de comportament, deoarece judecata sa se pronunţa împotriva unui alt om, care nu era recunoscut ca profet. De aceea, profetul a spus ceea ce criticii ar numi ca fiind o minciună. Dar aceasta l-a atras pe nelegiuitul împărat Ahab într-o exprimare imparţială a judecăţii: „Împăratul lui Israel i-a zis: "Aceasta îţi este judecata; tu însuţi ai hotărât-o."” Dar regele Israelului rostise, de fapt, o judecată împotriva lui însuşi; el hotărâse împotriva lui însuşi, căci profetul, acum nedeghizat, i-a zis lui Ahab: „Iată ce a spus Iehova: Pentru că ai lăsat să-ţi scape din mână omul pe care-l destinasem nimicirii, vei plăti cu sufletul tău pentru sufletul lui şi cu poporul tău pentru poporul lui.” (1 Împ. 20:35-42, *NW*). Acest fiu al profeţilor rămâne în istoria Bibliei nu ca un mincinos, ci ca un strateg, iar spre justificarea sa, profeţia împotriva lui Ahab s-a adeverit.

[29] Regele Ahab s-a dus acasă judecat ca fiind demn de moarte, potrivit propriei judecăţi. Mai târziu, acesta a pus mâna pe podgoria lui Nabot, după uciderea acestui om de către martori falşi, la ordinele Reginei Izabela. Aceasta a atras pronunţarea de către Iehova a sentinţei de moarte împotriva lui Ahab. Mai mult decât atât, dispreţuiţii câini urmau să lingă sângele său nobil, regina sa urma să fie mâncată de câini şi toţi membrii familiei sale urmau să ajungă să fie mâncaţi de câini şi păsări, ca şi carne stricată. (1 Împ. 21:20-24, *NW*). Sosise vremea ca Ahab să fie supus execuţiei sale, iar minciunile jucau un rol important în confruntare şi îl implicau chiar şi pe Dumnezeu. Cum aşa? Ahab îl convinsese pe împăratul Iosafat din Iuda să se alieze cu el în război împotriva oraşului Ramot din Galaad, atunci aflat sub stăpânire siriană. Pentru a face cercetări în viitor, împăratul Ahab şi-a consultat în mod religios falşii profeţi, cam patru sute dintre aceştia. Aceştia au profeţit favorabil, zicând: „Suie-te, şi Iehova îl va da în mâinile regelui.” Astfel, aceştia au atras mânia lui Iehova cu minciunile lor. La cererea împăratului Iosafat

de a fi adus un profet recunoscut al lui Iehova, împăratul Ahab a cerut ca mult-dispreţuitul Mica să fie adus înaintea lor. Când Mica i-a imitat cu sarcasm pe profeţii mincinoşi ai lui Ahab, acesta i-a cerut lui Mica să spună adevărul sub jurământ. Mica a făcut aceasta, prezicând că armatele lui Ahab vor fi împrăştiate precum oile fără păstori. Apoi, pentru a-i da în vileag pe mincinoşi, Mica a adăugat:

[30] „Ascultă, deci, cuvântul lui Iehova! Îl văd pe Iehova stând pe tronul Său şi toată armata cerurilor stând lângă El, la dreapta şi la stânga Lui. Şi Iehova a zis: ‘Cine va amăgi pe Ahab, ca să se urce şi să cadă la Ramot-Galaa?’ Şi unul zicea într-un fel, iar altul zicea în alt fel. În cele din urmă a ieşit un spirit care a stat înaintea lui Iehova, şi a spus: ‘Eu îl voi amăgi.’ Iehova l-a întrebat: ‘Cum?’ Şi el a spus: ‘Voi ieşi şi voi fi un spirit de amăgire în gura tuturor profeţilor lui.’ Atunci El a zis: ‘Îl vei amăgi, ba chiar îl vei învinge; du-te şi fă aşa!” Şi acum, iată că Iehova a pus un spirit de amăgire în gura tuturor acestor profeţi ai tăi, dar în acelaşi timp Iehova a anunţat nenorocirea asupra ta.”

[31] Pentru aceasta, falsul profet Zedechia a lovit peste obraz pe Mica şi a spus că el, şi nu Mica, avea spiritul lui Iehova sau că spiritul lui Iehova i-a vorbit lui cu adevărat, iar spiritul mincinos a trecut la Mica. Pentru a-i dovedi toate faptele, Mica i-a spus lui Zedechia că vor vedea ei într-o bună zi dacă vorbele lui erau adevărate sau nu. Când împăratul Ahab l-a trimis pe Mica la închisoare şi l-a hrănit numai cu pâine şi apă până când acesta avea să se întoarcă victorios, Mica i-a spus: „Dacă te vei întoarce în pace, Iehova n-a vorbit cu mine.” (1 Împ. 22:1-28, *NW*). Moartea lui Ahab în luptă, în ciuda deghizării sale la Ramot din Galaad, urmată de câinii care i-au lins sângele de pe carul de luptă, dovedeşte că Iehova, deloc un spirit înşelător, a vorbit prin intermediul lui Mica.

[32] Dar oare cum a devenit una dintre creaturile spirituale ale lui Iehova un spirit mincinos şi înşelător şi cum oare a putut Dumnezeul adevărului să-l autorizeze să devină „un spirit înşelător în gura tuturor profeţilor lui Ahab”? Astfel: Ahab a vrut să fie încurajat în planul său sinucigaş de acţiune, la îndemnul profeţilor mincinoşi. El a arătat aceasta când l-a întemniţat pe Mica, pentru că a spus neplăcutul adevăr. Minciunile erau ceea ce voia Ahab să audă pentru a-l duce la moarte; aşadar, Iehova a consimţit ca Ahab să audă minciuni atunci, fiindcă Ahab fusese condamnat la moarte, iar vremea execuţiei sale sosise. Iehova nu a intervenit exercitându-şi spiritul asupra profeţilor lui Ahab, pentru a-i face să spună adevărul, ca atunci când unul dintre îngerii săi a transformat blestemul profetului Balaam într-o binecuvântare pentru Israel. Una dintre creaturile spirituale ale lui Iehova a observat nevoia de a minţi, pentru a-l împinge pe Ahab la propria execuţie, dat fiind că numărul mincinoşilor era mai mare decât Mica, cel care a spus adevărul. O creatură spirituală de la Iehova Dumnezeu are puterea de a face o creatură să vorbească, chiar şi pe un animal prost precum asinul lui Balaam. Aşa că s-a oferit să îşi exercite puterea asupra profeţilor lui Ahab, făcându-i să vorbească doar de dragul de a vorbi, lăsându-i să spună din străfundul inimii ce doreau, pentru a-l mulţumi pe cel care le acorda sprijin, împăratul lor. Aşadar, creatura spirituală, sau

Cuprins

îngerul, a fost responsabilă, nu pentru minciunile lor, ci pentru simplul fapt că aceştia au vorbit.

33 Iehova a fost de acord cu faptele îngerului pentru că El voia să arate că încrederea în profeţi mincinoşi nu poate duce decât la dezastru şi pentru că era timpul ca sentinţa executării lui Ahab să fie pusă în aplicare. El ştia că Ahab voia să fie prostit de minciună, mai ales când mincinoşii erau în număr atât de mare. Aşadar, Iehova a spus creaturii spirituale că exercitarea puterii sale asupra profeţilor lui Ahab avea să le deschidă calea spre rostirea minciunii cauzatoare de moarte şi ar fi cântărit mai greu decât avertismentul plin de credinţă al profetului lui Iehova, Mica. Aşa s-a întâmplat, iar Ahab şi-a vărsat sângele ca un criminal executat, astfel încât câinii să-l lingă de pe jos, iar Iehova, Dumnezeul adevărului, a fost absolvit de vina de a fi minţit.—1 Împ. 22:29-38; 2 Cron. 18:1-34.

34 Trebuie oare să ne întoarcem către trecutul îndepărtat pentru a observa această manieră de acţiune divină la lucru? Nu! Îl vedem pe Iehova acţionând conform aceleiaşi reguli de acţiune şi azi, în acest secol al XX-lea, pentru a-şi împlini propria profeţie de avertizare. Aceasta, scrisă prin intermediul apostolului Pavel, spune aşa: „Venirea celui nelegiuit, prin activitatea lui Satan, va fi cu toată puterea şi cu tot felul de semne, minuni şi amăgiri rele pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că au refuzat să iubească adevărul şi să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o puternică deziluzie, ca să-i facă să creadă o minciună: aşa încât toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate, să fie condamnaţi.” (2 Tes. 2:9-12, *RS*). Oamenii acestei lumi vor înfrunta Armaghedonul şi sunt pe cale să piară într-un număr îngrozitor. De ce oare? Pentru că nu au la dispoziţie adevărul? Nu; pentru că martorii lui Iehova vestesc vestea bună a împărăţiei sale triumfătoare, pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. De fapt, acest lucru se întâmplă deoarece oamenii, precum au dovedit anii de proclamare a Împărăţiei de către martorii lui Iehova, în tot mai multe ţări, refuză să iubească adevărul şi astfel să se salveze de la distrugere la Armaghedon. Aceştia preferă minciuna rea care însoţeşte activitatea lui Satan încă de când a fost alungat din cer, şi preferă minciuna pentru că găsesc „plăcere în nedreptate”.

35 Traducerea biblică pe care am citat-o spune: „Dumnezeu le trimite o puternică deziluzie, ca să-i facă să creadă o minciună.” Atunci, să înţelegem că Dumnezeu trimite puternica deziluzie ca să-i facă să creadă o minciună? Nu, El nu e sursa minciunilor. Făcând referire la profeţia şi legământul său, Cuvântul său spune: „Dumnezeu nu este om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. A spus el un lucru şi nu-l va face? A vorbit el şi n-a împlinit?” „Cel ce este Desăvârşirea lui Israel nu va fi neloial.” (Num. 23:19 şi 1 Sam. 15:29, *NW*). Aşadar, Iehova nu este sursa „puternicii deziluzii” sau a „acţiunii erorii”.

36 Atunci, dar, cum o „trimite” asupra lor? Prin faptul că nu o împiedică, ci permite să ajungă la aceştia, la fel cum a făcut cu împăratul Ahab. În Scripturi, verbul ebraic care înseamnă „a trimite” este tradus de multe ori prin „a lăsa să plece”, la fel ca atunci când Iehova i-a spus lui Faraon: „Lasă poporul Meu să plece.” (*NW*; *Yg*); sau „Lasă pe poporul Meu să plece.” (*AV*; *AS*; *RS*; Ex. 5:1; 7:16;

Cuprins

8:1, 20; 9:1, 13; 10:3). Aşadar, *Traducerea Lumii Noi* îl justifică pe Iehova Dumnezeu la 2 Tesaloniceni 2:11: „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” Dumnezeu nu-i face să creadă minciuna aşa cum nu El e sursa minciunii, ci o lasă să ajungă la aceştia pentru că ei preferă lucrarea de rătăcire. Prin urmare, îi lasă să-şi folosească liberul arbitru şi să devină responsabili pentru propria lor pieire, la Armaghedon. Dar mai întâi, cu milă, îi avertizează prin martorii Săi. Avertismentele sunt luate în seamă de cei care „acceptă iubirea adevărului ca să poată fi salvaţi.”—*NW*.

A NU „MINŢI ÎMPOTRIVA ADEVĂRULUI”

[37] În ceea ce priveşte exemplele scripturale de mai sus, Isus era în concordanţă cu spiritul lui Iehova Dumnezeu, instruindu-şi apostolii, când i-a trimis ca pe nişte oi în mijlocul lupilor: „Fiţi, dar, înţelepţi ca şerpii, şi inocenţi ca porumbeii.” De vreme ce lupii necreştini declară război oilor şi aleg să „lupte împotriva lui Dumnezeu”, trebuie ca „oile” inofensive să folosească strategii de război împotriva lupilor, în interesul lucrării lui Dumnezeu. Nimeni împotriva căruia e folosită această strategie nu e rănit pe nedrept de ea, în timp ce „oile” sau cei interesaţi care merită să fie apăraţi sunt feriţi de primejdie. Dumnezeu nu ne obligă să dăm dovadă de prostia oilor şi să cădem în mâinile duşmanului nostru. Ar trebui să înfruntăm sămânţa Şarpelui, „progeniturilor viperelor”, cu înţelepciunea şerpilor. Văzând dinainte pericolul, ar trebui să ne ferim de lupii care prădează turma lui Iehova. „Se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor trata turma cu tandreţe… De aceea vegheaţi”, spune Pavel. (Faptele 20:28-31, *NW*). „Omul prudent vede răul şi se ascunde.”—Prov. 22:3, *AS*.

[38] Este potrivit să ne acoperim aranjamentele pentru lucrarea pe care Dumnezeu ne porunceşte să o facem. Dacă duşmanii vicleni trag concluzii greşite din manevrele noastre pentru a-i păcăli, nu li se face nici un rău de către oile inofensive, inocente precum nişte porumbei în intenţiile lor. Faptele nu provin din ura unui mincinos. „Cine ascunde ura, are buze mincinoase, şi cine rosteşte o calomnie este un nebun. Limba mincinoasă urăşte pe cei pe care îi răneşte.”—Prov. 10:18; 26:28, *AS*.

[39] N-o putem acuza ca fiind mincinoasă şi înşelătoare pe martora lui Iehova care era pe cale să treacă graniţa înapoi în Germania Nazistă şi care a luat cu ea literatură biblică, cu riscul propriei libertăţi. Ea a pus literatura în căruciorul bebeluşului său, la picioarele copilului şi a acoperit-o cu un scutec murdar. Când ofiţerul nazist i-a căutat în cărucior, a căutat prin el şi a atins scutecul umed şi murdar, şi-a retras repede mâna dezgustat. Acesta a lăsat-o să treacă graniţa, iar ea a trecut cu literatura pentru a hrăni pe mulţi din cei asupriţi, oi tratate violent sub regimul lui Hitler. Apoi mai e martora care lucra din casă în casă cu un coş plin de literatură. Duşmanii au reclamat-o la poliţie, descriind-o ca având o bluză de o anumită culoare. De aceea, după colţ, ea şi-a scos o bluză de altă culoare şi s-a schimbat, apoi s-a dus pe aceeaşi stradă şi a trecut pe lângă agentul de poliţie care o urmărea şi a scăpat fără să fie identificată. Mai e şi cazul unui frate care fusese condamnat la muncă silnică la mină, de unde se ştia că nu scapă nimeni cu viaţă.

Cuprins

În calitate de muzician, acesta a fost scutit de ucigătoarea muncă la mină, dar acesta nu s-a îngrijit doar de propria sa viaţă. Cu riscul anulării privilegiilor sale ca muzician al ofiţerilor lagărului, acesta fura porţii de mâncare pentru fraţii săi subnutriţi, condamnaţi la munca istovitoare din mină, şi a reuşit să-i ţină în viaţă. Când a venit, în cele din urmă, eliberarea, nu doar el, ci şi cei pe care îi hrănise, contrar regulilor naziste, au scăpat alături de el din acel loc al condamnării.

[40] Până în ziua de astăzi, istoria martorilor lui Iehova s-a înnoit constant cu cazuri asemănătoare de păcălire a lupilor, exercitând precauţie în faţa pericolelor, în timp ce sunt angajaţi într-o bună şi iubitoare lucrare, în conformitate cu voinţa şi porunca lui Dumnezeu. Această păcălire a asupritorilor oilor nu este un eşec în „a da Cezarului ce-i al Cezarului", ci o modalitate curajoasă şi raţională de a da mai întâi „lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." (Mat. 22:21, *AS*). Dacă duşmanul viclean îi obligă pe cei din poporul lui Iehova să treacă în ilegalitate, la fel cum David a fost obligat de Saul să se ascundă în peştera Adulam şi alte peşteri, atunci închinarea lor în ilegalitate nu este o lucrare de amăgire şi minciuni, deoarece nu este înfăptuită în legalitate, sub ochii lacomi ai lupilor. (2 Sam. 23:13;1 Sam. 22:1; 24:3-10;1 Împ. 18:4, 13) Ipocrizia şi înşelăciunea îi însoţesc pe lupi care fac din casa lui Dumnezeu, pe faţă, o „peşteră de tâlhari."—Marcu 11:15-17, *NW*.

[41] Precauţia precum cea a unui şarpe trebuie exercitată doar când oile sunt între lupi sau în contact cu aceştia. Isus nu a sfătuit aceasta printre adunarea poporului lui Iehova, căci toţi aceştia sunt oi. Aşadar, este o regulă pentru Israelul spiritual din ziua de azi, precum era şi pentru Israelul din vechime: „Să nu furaţi, să nu înşelaţi şi nimeni să nu se poarte neloial faţă de semenul său. Să nu juraţi strâmb pe Numele Meu, ca să nu profanaţi Numele Dumnezeului vostru. Eu sunt Iehova." (Lev. 19:11, 12, *NW*). În zilele noastre, începând cu 1919 A.D., când Iehova a restaurat rămăşiţa Israelului spiritual şi a însoţitorilor lor dedicaţi închinării sale pure, instrucţiunile sale profetice sunt: „Iată ce trebuie să faceţi: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecaţi în porţile voastre după adevăr şi în vederea păcii; nici unul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său, şi nici să nu iubiţi jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea Eu le urăsc, zice Iehova." (Zah. 8:3, 16, 17, *AS*). Apostolul Pavel însuşi foloseşte aceste cuvinte pentru creştinii botezaţi, „Israelul lui Dumnezeu."—Efes. 4:25; Gal. 6:16.

[42] Nefiind necesară păcălirea sau folosirea vreunei strategii faţă de fraţii noştri precum oile, pentru a-i duce pe altă cărare, nu avem nevoie să ne prefacem pentru a acoperi o purtare cuviincioasă. Petru (Chifa) a folosit odată pretexte faţă de fraţi la Antiohia, Siria. În particular, acesta trăia la fel ca orice creştin ne-evreu, dar, în public, acesta se purta precum un creştin „conform practicii evreieşti", de teamă să nu fie criticat de vizitatorii creştini din Ierusalim. Apostolul Pavel l-a mustrat că nu s-a purtat cu sinceritate, ci acţiona în exterior în sprijinul doctrinei şi practicii greşite.—Gal. 2:11-14, *NW*.

[43] Nu avem nimic greşit de ascuns faţă de duşmanii vicleni, ci dacă e ceva, atunci nu putem ascunde de Iehova. Nu îndrăznim să minţim faţă de el. Anania şi nevasta lui, Safira, au încercat să-l mintă pe Dumnezeu, pentru a face să pară generoşi în faţa apostolilor şi a restului adunării din Ierusalim. Petru l-a întrebat pe

Anania: "Anania, pentru ce ţi-a umplut Satan inima ca să minţi pe spiritul Sfânt …? … N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu." Spiritul sfânt din Petru i-a întărit percepţia pentru a vedea că Anania încerca să-l mintă pe Dumnezeu, iar spiritul l-a ucis imediat pe Anania. După ce a căzut mort şi a fost luat, a venit nevasta lui şi a pus la încercare spiritul din Petru, încercând să susţină în continuare pretextul. Pentru a întrebat: „De ce v-aţi înţeles amândoi să puneţi la încercare spiritul lui Iehova? Ea a căzut îndată la picioarele lui, şi şi-a dat ultima suflare.—Faptele 5:1-10, *NW*.

[44] În mod asemănător, la căderea Ierihonului, Acan a încercat să-i mintă pe fraţii săi izraeliţi şi să pună la încercare puterile de detectare ale spiritului lui Dumnezeu. Contrar poruncii directe de la Dumnezeu, acesta a luat din prada interzisă din oraşul blestemat Ierihon şi le-a ascuns sub pământul de sub cortul său. Lucrarea amăgitoare n-a scăpat de atenţia lui Iehova, iar spiritul Său l-a dat în vileag pe Acan, lacomul intrigant pentru Israel. El şi casa acestuia au fost ucişi cu pietre drept pedeapsă. (Iosua 7:1, 10-26). Mai târziu, împăratul Saul a încercat să-l mintă pe Dumnezeu şi pe spiritul Său din profetul Samuel. Înainte ca Saul să dea socoteală lui Samuel, Iehova l-a anunţat de neascultarea lui Saul de a nu devota toate obiectele amaleciţilor spre nimicire. Saul a încercat să dea o conotaţie religioasă păstrării celor mai bune prăzi şi a împăratului Agag în viaţă, dar Samuel a dat de gol ipocrizia rebelă şi obraznică spunând: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor." (1Sam. 15:22, *NW*). A minţi pe Dumnezeu nu reuşeşte niciodată.

[45] Noi nu îndrăznim să minţim împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, adăugând la acesta sau luând din acesta, citind lucruri nescrise sau negând, trecând peste sau explicând fugitiv ceea ce scrie cu adevărat. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat: ... N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, şi să fii găsit mincinos." (Prov. 30:5, 6, *AS*). Nu avem voie să spunem neadevăruri în numele său, căci aceasta îl face pe Dumnezeu mincinos. „Dumnezeu să fie găsit adevărat şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi." (Rom. 3:4, *NW*). În vremea lui Ieremia, profeţii falşi prooroceau minciuni în numele lui Iehova şi minţeau împotriva scopului său, prezicând în numele său ceea ce el nu prezisese. Prin urmare, Iehova era împotriva lor. A executat judecata împotriva lor la distrugerea Ierusalimului, în anul 607 î.C. (Ier. 23:25; 27:15). Mincinoşii religioşi de astăzi, asemenea lor, nu pot scăpa de o judecată asemănătoare, ci vor găsi un sfârşit asemănător la Armaghedon.

[46] Niciodată să nu juri strâmb în numele lui Iehova. Iehova spune că la templul său el va fi un „martor grabnic împotriva ... celor ce jură strâmb." (Mal. 3:5, *AS*). Niciodată să nu juri în numele său şi să spui minciuni ca martor jurat. Rahav din Ierihon nu era sub nici un jurământ în numele lui Iehova, pentru a spune adevărul funcţionarilor împăratului, astfel că nu a jurat strâmb şi nici nu a fost un martor fals. „Un martor credincios nu minte, dar un martor mincinos spune minciuni." (Prov. 14:5, *AS*). Un martor credincios nu iubeşte un jurământ fals, ci spune adevărul, aşa cum a jurat să o facă. Ceea ce va spune va fi adevărul. Dacă va vorbi ceva, va spune adevărul. În măsura în care va alege să vorbească, va spune

Cuprins

adevărul. Dacă, din motive de conştiinţă, refuză să spună totul, va fi dispus să sufere consecinţele, dacă va fi judecat şi va fi găsit că merită o pedeapsă. El refuză să spună totul, nu pentru a scăpa de pedeapsă, ci pentru a face faţă pedepsei din motive de conştiinţă. Chiar şi Isus a tăcut în faţa lui Pilat, refuzând să răspundă, deşi cunoştea puterea lui Pilat.—Ioan 19:8-11.

[47] Niciodată să nu juri că faci ceva şi apoi să nu te ţii de jurământ, neîndeplinind ceea ce ai jurat să faci. Acest lucru înseamnă să te dovedeşti fals faţă de „jurământul lui Iehova”. Înseamnă că „juri fals în încheierea legămintelor.” (Osea 10:4, *AS*; *RS*). Şimei, care l-a blestemat pe împăratul David, care fugise, a jurat în numele lui Iehova, faţă de Solomon, să nu iasă în afara zidurilor Ierusalimului tot restul vieţii sale. Când s-a dovedit a-şi încălca jurământul, ieşind din Ierusalim pentru a recupera doi sclavi care fugiseră, împăratul Solomon i-a spus, la întoarcere: „Atunci de ce n-ai respectat jurământul făcut înaintea lui Iehova şi porunca pe care ţi-am dat-o cu tărie?” Pentru că nu a respectat jurământul faţă de Iehova, Şimei a murit cu sângele său asupra capului său. (1 Împ. 2:36-46, *NW*). În acelaşi fel, Zedechia, ultimul împărat al Ierusalimului din linia împăratului David, a acţionat cu minciună împotriva jurământului lui Iehova.

[48] Împăratul Zedechia a făcut un jurământ în numele lui Iehova faţă de împăratul Nebucadneţar al Babilonului, pentru a-i garanta că avea să fie un slujitor ascultător al stăpânului său babilonian. După opt ani în care şi-a ţinut legământul, acesta a căutat ajutor în Egipt şi s-a răsculat împotriva lui Nebucadneţar, sfidând astfel „jurământul faţă de Iehova”, sugerând că nimic nu poate fi garantat de numele lui Iehova. „Aşa zice Domnul Iehova: Pe viaţa Mea, întrucât a nesocotit jurământul făcut în Numele Meu, şi a rupt legământul Meu, voi face să se întoarcă asupra capului lui lucrul acesta. (Ezec. 17:13, 16-21, *AS*; 2 Cron. 36:13). Zedechia a simţit cum Iehova a dispreţuit jurămintele false şi pe cei ce jurau strâmb, când a fost cucerit oraşul său, când i-au fost ucişi fiii chiar în faţa ochilor, iar ochii i-au fost orbiţi şi a fost dus prizonier, pentru a muri în Babilon.

[49] Naţiunea Israel (cu excepţia unei rămăşiţe credincioase) a fost un exemplu la scară largă de nesocotire a „jurământului lui Iehova”, făcând un legământ cu acesta, printr-un jurământ, şi nereuşind, în mod rebel, să ducă la îndeplinire acel legământ. (Dan. 9:11; Ezec. 16:59; Deut. 29:12-14, *NW*). Naţiunea Israel, Şimei şi Zedechia sunt exemple de avertizare de a nu lua cu uşurinţă „jurământul lui Iehova”, când ne dedicăm lui prin Cristos, şi apoi de a nu respecta acea dedicare cu loialitate, în ascultare deplină de voinţa acestuia. Porunca lui pentru noi este: „Voi sunteţi martorii Mei - zice Iehova.” (Isa. 43:10, 12, *AS*). Împăratul său Isus Cristos domneşte încă din 1914 d.Cr., iar porunca Împăratului pentru noi este: „Această veste a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile.” (Mat. 24:14, *NW*). În numele lui Iehova, jurăm să respectăm aceste porunci. Cuvintele înţeleptului inspirat pentru noi sunt: „Respetă poruncile împăratului, din pricina jurământului lui Dumnezeu.” (Ecl. 8:2, *Da*). Acest lucru îl vom face cu hotărâre.

[50] În respectarea instrucţiunilor Împăratului nostru, pentru propovăduire pe teren, vom urma sfatul său de a fi „înţelepţi ca şerpii şi inocenţi ca porumbeii”,

Cuprins

printre lupi. Vom fi credincioşi scopului lui Dumnezeu, proclamându-l şi lucrând în conformitate cu acesta. Îi vom respecta întocmai Cuvântul, publicându-l în puritatea sa şi fără a predica lucruri false în numele său. Vom fi credincioşi spiritului său, fără să-l punem vreodată la încercare cu purtări false, ipocrite în organizaţia sa, ci permiţând spiritului Său să ne mişte spre o cale de acţiune cuviincioasă în faţa tuturor oilor sale. În faţa lor vom vorbi adevărul pentru edificarea şi protejarea lor, fără să-i lăsăm vreodată pradă colţilor lupilor. Ca nişte oi printre lupi, vom continua să propovăduim sub protecţia Păstorului nostru, până când toţi lupii vor fi distruşi, iar toate oile sale vor fi în siguranţă, pe păşunile verzi şi lângă apele liniştite ale noii sale lumi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce trebuie să se încreadă oaia pusă în pericol de lupi, şi de ce?

2. Cu ce animal i-a asemănat Isus pe adevăraţii lui urmaşi, şi împotriva cui i-a avertizat el?

3. Ce mesaj au fost ei trimişi să predice, şi totuşi, după câte s-ar părea, la cruzimea cui îi lăsa acest lucru?

4. Cine erau „lupii" la care se făcea referire atunci?

5. Cu ce avertismente a arătat Isus că lupii includeau persoane religioase, şi ce le-au făcut acestea oilor înainte de anul 70 A.D.?

6. De ce cuvintele lui Isus de la Matei 10:16 cuprind astăzi tot pământul?

7. Cum vor supravieţui predicatorii Împărăţiei în mijlocul lupilor şi cum vor rămâne, totuşi, asemenea oilor?

8. (a) Cum a acţionat şarpele în Eden şi de ce? (b) Ce întrebare se ridică, aşadar, de la sine?

9. Ce întrebare punem despre exemplele de avertisment pe care le găsim în Scripturile Ebraice?

10. Ce experienţă a avut Avraam cu Faraonul Egiptului din cauza Sarei?

11,12. Ce experienţă a avut Avraam cu Abimelec, regele Gherarului, din cauza Sarei?

13. În ce teritoriu s-a aflat Avraam şi ce relaţii a fost dispus să păstreze cu locuitorii de acolo?

14. Care sunt cele două cazuri ce arată că femeile erau de consum în acele zile din vechime şi astfel ce era Sara gata să facă pentru a păstra viaţa lui Avraam?

15. Ce ilustraţie putem observa în strategia lui Avraam, şi de ce?

16. Cum şi-a imitat Isaac tatăl în acest lucru, şi ce a manifestat Iehova Dumnezeu după aceasta?

17. Ce n-au făcut Avraam şi Isaac, deşi le-a fost teamă, şi astfel cum a acţionat Iehova faţă de ei?

18. De ce a ajuns Rahav obiect de condamnare, în general, ca înşelătoare?

19. Cum ştim dacă Rahav trăia acolo în mod imoral?

20. Cum au manifestat prudenţă regele David, soţia sa Mical şi cumnatul său Ionatan faţă de regele Saul şi de ce?

Cuprins

21. Cum l-a protejat David pe marele preot Ahimelec să se simtă obligat faţă de regele Saul, şi cum a fost răsplătit Doeg, pentru că a acţionat ca informator împotriva lui David?

22. Cum a manifestat David prudenţă faţă de regele Achiş din Gat, şi a avut loc aceasta cu vreun sentiment de auto-condamnare?

23,24. (a) Cum l-a instruit David pe Huşai, când fugea de Absalom, şi cum a reacţionat Iehova faţă de acest lucru? (b) Cum s-a dovedit o femeie asemenea Rahavei faţă de doi informatori ai lui David?

25,26. (a) Ce întrebare se ridică referitor la profeţii „Dumnezeului adevărului”? (b) Cum l-a îndreptăţit Iehova pe Elisei de acuzaţia că era mincinos şi un blestemat care îndruma greşit pe cei orbi?

27. Cum a părut un profet timpuriu că îl înşela şi-l minţea pe regele Ahab, după ce l-a lăsat pe Ben Hadad să plece?

28. De ce a rămas acest fiu al profeţilor în istoria Bibliei ca strateg, şi nu ca mincinos?

29,30. (a) Cum şi-a atras asupra regele Ahab mai multă pronunţare a morţii, cu aspecte adăugate, cum l-au dus minciunile la marşul său mortal şi cum l-a implicat pe Iehova? (b) Prin ce viziune i-a demascat Mica pe profeţii lui Ahab ca mincinoşi?

31. Cum a fost arătat că Zedechia era trădător şi că Iehova vorbise prin Mica?

32. De ce s-a oferit voluntar una din creaturile spirit ale lui Iehova să-l păcălească pe regele Ahab şi a devenit ea responsabilă pentru minciună, prin profeţii lui Ahab?

33. De ce a autorizat Iehova creatura spirit să-l păcălească pe Ahab şi cum s-a dezvinovăţit el de minciuni?

34. De ce nu trebuie să ne uităm la trecutul îndepărtat pentru a vedea acest mod de acţiune divină la lucru şi de ce sunt oamenii pe punctul de a pieri într-un număr îngrozitor?

35. De ce Iehova nu este sursa „deziluziei puternice” sau a „acţiunii erorii”?

36. Atunci, cum trimite Iehova după ei, fără să devină răspunzător de dispariţia lor?

37. De ce a fost Isus în armonie cu spiritul lui Iehova, prin faptul că şi-a instruit discipolii să fie prudenţi ca şerpii în mijlocul lupilor?

38. De ce oile sunt încă inocente şi inofensive dacă duşmanii lacomi trag concluzii greşite de pe urma manevrelor noastre?

39. Ce cazuri sunt descrise, pe scurt, care nu pot fi numite ale unui înşelător şi mincinos?

40. De ce păcălirea asupritorilor oilor nu înseamnă un eşec de a da Cezarului ce este al Cezarului?

41. În mijlocul cui nu trebuie să fie exercitată o astfel de precauţie asemenea şarpelui şi cum arată Pavel acest lucru?

42. Trebuie să punem înaintea fraţilor un pretext pentru a ascunde un comportament potrivit şi cum a arătat Pavel dacă trebuie sau nu?

Cuprins

43. Împotriva cui nu îndrăznim să minţim, şi cum se arată acest lucru în cazul lui Anania şi al Safirei?

44. Cum a încercat Acan să exprime o minciună? Cum a fost demascată încercarea regelui Saul de a-l minţi pe Dumnezeu?

45. Cum putem minţi împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, şi cum Îl putem pune în lumina unui mincinos şi cu ce sfârşit pentru noi?

46. De ce nu trebuie să jurăm strâmb în numele lui Iehova şi cum arătăm că nu iubim un jurământ strâmb?

47. Ce înseamnă facerea unui jurământ de a realiza ceva şi apoi a nu face acel lucru, şi cum a ilustrat Şimei consecinţele acestui fapt, care l-a blestemat cândva pe David?

48. Cum a minţit regele Zedechia împotriva jurământului lui Iehova, şi cum a simţit el ura din partea lui Iehova faţă de jurămintele strâmbe şi cei care fac jurământ?

49. Cum sunt un exemplu de avertisment pentru noi naţiunea Israel, precum şi Şimei şi Zedechia, şi care sunt cele două porunci, de la Dumnezeu şi Rege, pentru care facem jurământ să le ascultăm?

50. Ce vom face noi, aşadar, referitor la lupi şi la Dumnezeu şi oile Lui?

Conştient de nevoia ta spirituală?

DACĂ o persoană nu ar fi conştientă de nevoile sale fizice, ar muri de foame, de sete, de oboseală sau din cauza expunerii, sau s-ar trezi într-o instituţie de boli mentale. Astfel, călătorul singuratic în miezul iernii ar îngheţa de moarte pentru că puterea frigului care amorţeşte îl face să nu fie conştient de pericolul care îl paşte. Oamenii, adesea, consumă droguri pentru a nu mai fi conştienţi de nevoile lor de odihnă. Oamenii de ştiinţă au descoperit că pereţii stomacului se strâng când este gol, ca persoana să simtă durerea foamei şi astfel să devină conştientă de nevoia de hrană. Este evident că nervii şi simţurile noastre ne fac conştienţi de nevoile fizice, pentru a face ceva să asigurăm aceste nevoi, ca să putem fi în viaţă şi să ne bucurăm de binecuvântările vieţii.

Dar ce putem spune despre nevoile noastre spirituale? Suntem conştienţi de acestea? Că este posibil ca noi să nu fim conştienţi de nevoile noastre spirituale, Isus Cristos a arătat clar în Apocalipsa Sa, către Ioan, unde, printre alte lucruri, el spune următoarele către creştinii căldicei din Laodicea: „Pentru că zici: ‘Sunt bogat şi am acumulat bogăţii şi nu mai am nevoie de nimic altceva,’ dar nu ştii că eşti nenorocit, vrednic de plâns, sărac, orb şi gol, te sfătuiesc să cumperi de la mine aur curăţat prin foc ca să ajungi bogat, haine albe ca să te îmbraci aşa cum se cuvine şi ca să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale, şi alifie pentru ochi, cu care să-ţi ungi ochii ca să vezi.”—Apoc. 3:17, 18, *NW*.

Realitatea este că majoritatea oamenilor nu sunt conştienţi de nevoile lor spirituale, la fel cum cei de dinainte de potop nu erau conştienţi de pericolul în

Cuprins

care se aflau, când Noe le predica. Deoarece rari sunt aceia care îşi cunosc nevoile spirituale, şi în acelaşi timp aceasta este prima cerinţă, Isus şi-a început „predica de pe munte” cu aceste cuvinte: „Fericiţi sunt aceia care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale”. În paranteză fie spus, cât de pline de înţeles şi de potrivite sunt următoarele cuvinte din *Traducerea Lumii Noi* faţă de obişnuitul „binecuvântaţi sunt cei săraci în spirit.”—Mat. 5:3, *NW*.

De ce sunt fericiţi aceia care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale? Pentru că doar atunci când suntem conştienţi de adevărata noastră condiţie, avem o speranţă de îmbunătăţire. Doar dacă apreciem cât de murdari suntem, în sens spiritual, că „nu există niciun om drept, nici măcar unul”, vom căuta săpunul şi apa spirituale, puterea de curăţare a Cuvântului lui Dumnezeu şi meritul jertfei lui Cristos, pentru a ne curăţa. Doar când apreciem că am rătăcit ca nişte oi şi că suntem pierduţi, îl vom căuta pe Păstorul cel Drept, Isus Cristos, să ne conducă pe calea cea bună. Doar dacă suntem conştienţi că „niciun om nu poate să îşi conducă singur paşii”, vom căuta Cuvântul lui Dumnezeu. Doar dacă ne apreciem propriile slăbiciuni, că braţul din carne nu ne poate salva, atunci vom căuta la Iehova pentru ajutor.—Rom. 3:10, *NW*; Ier. 10:23.

Aceia care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale sunt fericiţi deoarece sunt smeriţi. „Dumnezeu se opune celor semeţi, dar oferă bunătate nemeritată celor umili.” Deoarece cei care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale sunt umili şi smeriţi, Iehova spune că locuieşte cu ei. Este adevărat, fericiţi sunt aceia care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale. Sunteţi conştienţi de nevoile voastre spirituale? Atunci citiţi în continuare, deoarece scopul acestei reviste este de a-i ajuta pe toţi aceia care au această atitudine mentală.—Iac. 4:6, *NW*.

DE CE CRIZA ÎNTREGII OMENIRI?

Ce înseamnă cu adevărat criza prezentă? De ce este mai grea decât oricare alta precedentă, şi ce poţi face tu în legătură cu ea? Dacă vrei să ştii cu adevărat calea înţeleaptă astăzi, atunci acest articol este pentru tine.

LIDERII politici au multe de spus despre criza de astăzi. La fel şi liderii religioşi, editorii de ziare, oamenii de ştiinţă atomică şi alţii. Totuşi, acest articol nu este despre criza mondială. Ci mai degrabă este despre criza *ta,* cea pe care tu o înfrunţi, ca şi individ, astăzi.

O criză este un timp când trebuie luată o decizie vitală. Luaţi în considerare un exemplu: Un pilot de aeronavă ce zboară deasupra unui vast ocean, într-o noapte furtunoasă, descoperă că nu mai are combustibil. Apropiindu-se de ţărm el ştie că trebuie să se decidă imediat dacă să rişte să-şi abandoneze avionul în mare, sau dacă, reducând acceleraţia şi zburând atent, va avea exact atâta combustibil cât să

Cuprins

ajungă la ţărm, să treacă peste oraşul extrem de populat şi să aterizeze, în siguranţă, la aeroport.

Aceasta este o criză. Decizia trebuie luată imediat; nu poate fi amânată. De asemenea, trebuie să fie bine informat, bazat pe cunoştinţe clare despre cât de departe este avionul de aeroport, cantitatea de combustibil pe care o are şi distanţa pe care va zbura cu acel combustibil. De decizia lui depinde viaţa pilotului însuşi şi vieţile multor alţi oameni.

Cu o altfel de criză s-a confruntat adunarea creştină din Ierusalim, în anul 66. Cu mai mult de treizeci de ani înainte Isus spusese că atunci când oraşul va fi înconjurat de armate ei ar trebui să fugă în munţi. Acum oraşul era înconjurat. Criza, sau momentul deciziei, venise. Vor urma ei avertismentul lui Isus şi vor fugi din oraş? Da, creştinii au făcut alegerea înţeleaptă, abandonându-şi oraşul natal şi mişcându-se spre munţi, peste Iordan, exact aşa cum îi instruise Isus. Această decizie corectă le-a permis să evite să fie ucişi în teribila distrugere ce s-a abătut asupra Ierusalimului în anul 70 A.D.

Acum, tu nu pilotezi un avion, nici nu trăieşti în Ierusalimul anului 66, însă te confrunţi cu o criză la fel de gravă astăzi. Ca şi decizia pilotului, este o chestiune de viaţă şi de moarte care nu poate fi amânată. Trebuie luată imediat şi trebuie să fii bine informat, bazat pe o înţelegere corectă despre unde suntem noi în scopurile lui Dumnezeu şi timpul care rămâne pentru noi. Ca şi în Ierusalimul anului 66 A.D., Iehova a poruncit o cale specifică pe care s-o urmeze slujitorii Lui, semnul pe care El l-a indicat a devenit evident, iar singura întrebare care rămâne este: vei face tu ceea ce instruieşte El?

RESPONSABILITATEA TA INDIVIDUALĂ

De ce te priveşte această criză ca individ? Pentru că lumea deja a trecut de punctul ei de criză. A luat o decizie, iar decizia ei a fost cea greşită! Pentru că lumea a luat calea greşită, creştinii, chiar în zilele lui Cristos, au fost separaţi de ea. Isus le-a spus urmaşilor Lui: "Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte." (Ioan 15:19, *NW*). Criza acestei lumi vechi a trecut. Condamnarea ei a fost declarată demult în Biblie şi prezisă în profeţiile divine. Însă sfârşitul lumii nu va însemna sfârşitul pământului şi al întregii omeniri. Va însemna doar sfârşitul acestui sistem lumesc rău. Prin urmare, supravieţuirea este posibilă: "Căutaţi-l pe Iehova, voi, toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi hotărârile lui. Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia. Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." (Ţef. 2:3, *AS*). Deci, în timp ce condamnarea lumii este stabilită, tu, ca şi individ, poţi urma calea corectă şi poţi primi protecţia lui Dumnezeu.

Dacă vei supravieţui sau nu depinde de atitudinea ta şi de cursul acţiunilor tale acum. Eşti mulţumit sau nemulţumit de această lume coruptă? Faci parte din ea sau te-ai ţinut departe de corupţia ei? Doreşti să ieşi din sistemul lui Satan şi să fii

Cuprins

marcat ca unul care iubeşte dreptatea şi urăşte urâciunile lumii? Atunci acordă atenţie avertismentului în ceea ce priveşte sistemul rău pe care Dumnezeu îl va distruge: "Ieşiţi din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei." (Apoc. 18:4, *NW*). Adoptaţi calea corectă acum şi primiţi protecţia lui Iehova în timpurile de necaz cu care se confruntă pământul.

Nimic nu este imposibil în desfiinţarea de către Dumnezeu a condiţiilor rele pe care le suportă acum pământul. El a mai făcut-o şi înainte. În timpul potopului din zilele lui Noe, o inundaţie totală, globală a durat timp de patruzeci de zile şi nu s-a retras până când nu a trecut un an întreg. Cu adevărat o catastrofă mai mare decât nenumărate bombe cu hidrogen, aceasta a fost o distrugere care a exterminat şi populaţia şi civilizaţia existente atunci! Distrugerea s-a abătut asupra celor care au refuzat să-şi schimbe atitudinea greşită faţă de Dumnezeu sau care nu au acordat atenţie avertismentului pe care l-a dat Dumnezeu. Noe, un predicator al dreptăţii, a anunţat avertismentul cu fidelitate, însă oamenii nu au ascultat. Ei n-au crezut că Dumnezeu le va distruge sistemul. Şi Isus a spus despre zilele noastre: "Aşa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aşa va fi şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, bărbaţii se căsătoreau, femeile erau date în căsătorie, până în ziua când a intrat Noe în arcă şi a venit potopul şi i-a distrus pe toţi." (Luca 17:26, 27, *NW*). Totuşi, opt suflete care îl slujeau pe Iehova au fost cruţate. Aşadar, Dumnezeu poate şi va distruge o lume condamnată, deşi persoanele care urmează calea corectă pot supravieţui.

CE A CAUZAT CRIZA PREZENTĂ?

Pentru a înţelege criza prezentă, trebuie ca tu să înţelegi cauza ei. Şi înţelegând-o, vei putea lua decizia corectă. Motivul pentru care cea mai mare criză a venit acum este că acum este timpul pentru rezolvarea celei mai mari dintre chestiuni. Aceasta este o chestiune ce a fost ridicată de rebeliunea lui Satan, acum aproximativ 6 000 de ani. Astăzi mulţi oameni iau în râs ideea că Satan chiar există, şi nici nu vor să audă că rebeliunea lui este cauza tuturor necazurilor pământului.

Dar batjocura lor este dovedită ridicolă de către afirmaţiile clare ale Bibliei asupra subiectului. Ea arată că cel care a devenit Diavol a fost la origine o creatură spirituală înălţată, însă acum circa 6 000 de ani el a contestat suveranitatea marelui Creator, Iehova. El a acuzat că, sub presiune, niciun om nu şi-ar păstra integritatea faţă de Creatorul lui. Mai târziu, referitor la credinciosul om Iov, el a spus: "Dar acum întinde-ţi mâna, te rog, şi atinge-te de tot ce are şi el va renunţa la tine în faţă." – Iov 1:11, *AS*.

Da, Satan crede că el poate să întoarcă toţi oamenii de la Dumnezeu. O mare parte a pământului l-a urmat - atât de mult, de fapt, că la 1 Ioan 5:19 (*NW*) se spune: "Întreaga lume zace în puterea celui rău."

Condamnarea lui Satan şi a organizaţiei lui rele este pecetluită. Dar, ca şi individ, a ta nu este. Tu poţi decide dacă vei refuza, aşa cum a spus Satan că vei face, să-ţi păstrezi integritatea faţă de Iehova Dumnezeu; sau dacă vei depăşi criza

Cuprins

cu succes, aşa cum au făcut mulţi oameni credincioşi de-a lungul secolelor, dovedind că provocarea lui Satan este una falsă şi arătând că şi sub opoziţie îl vei sluji pe Iehova. – Apoc. 20:1-3.

DE CE E ATÂT DE VITALĂ ACUM?

Cu toate acestea, motivul pentru care decizia ta este atât de vitală este pentru că a sosit timpul pentru rezolvarea finală a acestei probleme. De fapt, deja s-au făcut primii paşi în rezolvarea ei. După cum este prezis la Apocalipsa 12:7-12 (*NW*), Satan a fost azvârlit pe pământ, şi este „vai de pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp." Acest lucru s-a întâmplat în timpul vieţii generaţiei noastre! Începând cu anul 1914 dificultăţi neobişnuite şi inexplicabile, după cum a descris Isus în Matei 24, s-au abătut asupra pământului, ca rezultat direct al mâniei lui Satan.

Prin urmare, timpul lui Satan este scurt. Distrugerea întregului său sistem rău la Armaghedon este aproape. Împlinirea profeţiei Bibliei o arată, numărătoarea timpului o arată şi creştinii adevăraţi sunt siguri în ceea ce-o priveşte! Faptele în legătură cu aceasta sunt predicate în toată lumea, tuturor naţiunilor, astfel încât nimeni să nu poată spune că el nu a auzit-o. Vei cerceta tu acest mesaj? Vei fi mai înţelept decât oamenii care au trăit în zilele lui Noe şi au luat decizia greşită în timpul crizei lor, şi decât aceia care au trăit în zilele lui Isus, care nu au acordat nicio atenţie avertismentului pe care El l-a dat? Vei vedea de ce atât de mulţi oameni au luat astăzi, cu inteligenţă, decizia înţeleaptă, dând deoparte căile corupte ale lumii vechi a lui Satan, şi menţinându-se ferm pe căile drepte ale lumii noi a lui Iehova?

Iehova a făcut o îngrijire iubitoare care îţi permite să faci aceasta. El l-a dat pe propriul Său Fiu ca şi răscumpărare, pentru a plăti ceea ce Adam, prin nesupunerea lui, a pierdut pentru rasa umană. Pavel a explicat: "Căci plata păcatului este moartea, însă darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţa veşnică prin Cristos Isus, Domnul nostru." (Rom. 5:19, *NW*). Da, Isus a furnizat viaţa perfectă ca aceea pe care Adam a pierdut-o când s-a întors împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, "aşa cum prin neascultarea aceluia singur [Adam] mulţi au ajuns păcătoşi, tot aşa şi prin ascultarea acestuia singur [Cristos] mulţi vor ajunge drepţi." – Rom. 5:19, *NW*.

Dar ţine minte că această răscumpărare nu este forţată asupra ta. Ea face posibil pentru tine să primeşti protecţia lui Dumnezeu la bătălia de la Armaghedon, dar aşa cum Adam a trebuit să arate ascultare dacă voia să primească binecuvântarea lui Dumnezeu, tot la fel tu trebuie să fii ascultător faţă de cel care face răscumpărarea posibilă, Iehova Dumnezeu, şi faţă de răscumpărător, Cristos Isus.

CALEA TA DE ACŢIUNE DETERMINĂ DESTINUL TĂU

Trebuie să decizi dacă vei profita de răscumpărarea ce a fost furnizată sau dacă o vei ignora. Isus i-a asemănat pe cei care vor beneficia de ea cu oile, şi pe cei care nu vor beneficia de ea cu caprele. Poţi fi ca o capră, încăpăţânat, refuzând să te laşi

condus de Marele Păstor, dorind propriul tău drum în loc de cel al lui Dumnezeu. Sau, ca şi oile, poţi fi smerit şi docil, primind beneficiile răscumpărării lui Cristos şi viaţă veşnică. – Mat. 25:31-34, *NW*.

Cum poţi deveni o persoană asemănătoare oilor? Mai întâi, trebuie să dobândeşti cunoştinţă despre Iehova şi Cristos Isus, devenind familiarizat cu Cuvântul lui Dumnezeu, învăţând ce promite El slujitorilor Lui şi ceea ce aşteaptă El de la ei. Este uşor să vezi de ce această cunoştinţă este atât de vitală. Cum ai putea avea încredere în promisiunile lui Dumnezeu fără să ştii care sunt ele? Cum ai putea urma calea de acţiune pe care El o porunceşte fără să ştii ce este? Cum ai putea avea încredere în împărăţia Lui fără să ştii ce va face? Şi cum ai putea să-L cunoşti dacă nici măcar nu ştii ce a spus? Prin urmare, în rugăciunea către Tatăl Său, Isus a spus: "Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Cristos." – Ioan 17:3, *NW*.

După dobândirea acelei cunoştinţe, tu trebuie s-o pui în practică atât prin conduită corectă, care este vitală pentru creştini, cât şi prin a le spune şi altora, ceea ce este la fel de important pentru a-ţi arăta aprecierea faţă de acest mesaj vital. Pavel i-a spus lui Timotei că un slujitor al Domnului trebuie să fie "calificat să înveţe." Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să îl iubească pe Dumnezeu îndeajuns încât să asculte instrucţiunile de a spune şi altora lucrurile bune pe care le-a învăţat, şi trebuie să-şi iubească aproapele îndeajuns încât să-l anunţe ce a spus Dumnezeu despre criza cu care se confruntă oamenii acum. Activitatea cu adevărat zeloasă în acest serviciu este calea de acţiune a mai mult de jumătate de milion de predicatori ai evangheliei, care şi-au depăşit criza cu succes astăzi. Va fi aceasta şi calea ta de acţiune? – 2 Tim. 2:24, *NW*.

Pentru a te ajuta să decizi, haideţi să rezumăm ceea ce a fost luat în considerare aici. Mai întâi, am văzut că fiecare individ se confruntă astăzi cu o criză, criză ce implică factori vitali de sănătate, de libertate şi de viaţă. Când această perioadă de criză va lua sfârşit, prezentul sistem de lucruri va fi distrus, însă unii oameni vor supravieţui. Criza a fost adusă cu mult timp în urmă prin rebeliunea originală a lui Satan, iar severitatea ei specială de acum se datorează faptului că soluţionarea definitivă a problemei pe care această rebeliune a ridicat-o este aproape. Calea corectă este să accepţi răscumpărarea lui Cristos, să acumulezi cunoştinţe despre Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus, să practici o conduită adecvată şi să participi la predicare.

De ce ar trebui să urmezi această cale de acţiune? Pentru că acum este timpul când toată omenirea trebuie să meargă ori într-o parte ori în alta. Şi luând decizia corectă poţi avea privilegiile de nedescris de a lua parte la justificarea numelui lui Iehova, de a ajuta pe alţii să obţină viaţă şi de a atinge fericirea adevărată acum şi pentru totdeauna în lumea nouă a lui Iehova. Însă acum este momentul! Decizia trebuie luată acum!

Când este făcută cu fermitate, criza ta va fi depăşită, vei fi ales calea corectă. Atunci vei începe să înţelegi întregul sens al Psalmului 145:16, care spune, lăudând pe Dumnezeu: "Îţi deschizi mâna şi satisfaci dorinţa a tot ce este viu."

Cuprins

Examinând Cuvântul lui Dumnezeu, având încredere în promisiunile Lui şi ascultând instrucţiunile Lui, vei putea, apoi, să respecţi acea decizie înţeleaptă şi binecuvântată. Vei face tu aşa, cu ajutorul Lui?

Istoria modernă a martorilor lui Iehova

Partea 27
Adunarea Internaţională din anul 1946

Martorii lui Iehova nu sunt numai predicatori ai lumii noi a dreptăţii a lui Iehova, ci sunt şi practicanţi ai principiilor Lumii Noi. Ei au început deja să se conformeze standardelor de viaţă ale Lumii Noi, lepădând multe obiceiuri, idei preconcepute şi căi ale lumii vechi. Ei îşi dau sema că trec printr-o perioadă de tranziţie când sistemul de lucruri al lumii vechi urmează să dispară complet de pe scena mondială şi când a început să-şi facă apariţia sistemul de lucruri al Lumii Noi, pentru a controla permanent acest pământ minunat. Aşa cum am observat mai înainte în acest studiu istoric, încă din 1919 şi-a făcut apariţia o societate a Lumii Noi, organizată teocratic, având binecuvântarea lui Iehova. Temelia şi structura acesteia sunt biblice, fiind ordinată şi condusă de Dumnezeul cel adevărat, Iehova. Păstorul Său cel Bun, Isus Cristos, continuă expansiunea organizaţiei care este asemenea unui ţarc, ca un uriaş staul cu oameni asemenea oilor, pentru a primi mai multe grupuri de „alte oi” din fiecare parte a pământului. Predicarea şi educaţia din Biblie sunt necesare pentru a identifica pe cineva ca pe o „oaie” eliberată, care, apoi, aduce dovada consacrării sale prin botezul în apă. Aceasta înseamnă că un astfel de nou copil găsit trebuie după aceea să se maturizeze din punct de vedere spiritual, pentru a deveni un închinător al lui Iehova, şi servul Său trebuie să predice, deoarece aceasta este cea mai importantă lucrare din prezent a tuturor acelora din societatea teocratică a Lumii Noi. După aceşti paşi corecţi trebuie să existe o menţinere a asocierii curate şi regulate cu grupa locală a societăţii. O astfel de oaie eliberată nu se mai conduce independent ca o oaie rătăcitoare pierdută, ci, în schimb, ea răspunde la îndrumarea autorităţii păstorului. Ca o oaie călăuzită corect ea se bucură de asocierea dreaptă din staul.

Asocierea sănătoasă şi tovărăşia închinătorilor Săi, asemănaţi cu oile, sunt lucrurile de care Păstorul Universal, Iehova, s-a îngrijit prin organizaţia Lui. Atunci când Dumnezeu a scos din Egipt milioanele de israeliţi, El i-a călăuzit într-un mod iubitor prin sub-păstorul Său Moise, căruia i-a spus: „Sărbătorile periodice ale lui Iehova pe care le veţi proclama sunt adunări sfinte.” (Lev. 23:2, *NW*). În decursul călătoriilor lor prin pustiu şi cu ani mai târziu, milioane de israeliţi se adunau la Ierusalim de trei ori pe an, la un anumit timp, pentru opt zile de sărbătoare. Acestea erau ocazii fericite de asociere şi tovărăşie a mulţimii. Aceste adunări sfinte erau perioade de închinare unită la Iehova Dumnezeul lor. Muzica şi

Cuprins

cântatul le însemnau, de asemenea, ca pe nişte ocazii de bucurie. Acelea erau momente pentru auzirea legii, pentru citirea şi discutarea cuvântului lui Dumnezeu. Multe erau aranjamentele necesare pentru a adăposti şi hrăni o aşa mulţime de participanţi. Tineri şi bătrâni făceau cunoştinţă cu noi prieteni, îşi reînnoiau vechile cunoştinţe şi ascultau rapoarte emoţionante în timpul acelor zile înveselite de asociere fericită şi sărbătoare. La sfârşitul acestor mari adunări, israeliţii se întorceau în grupele sau comunităţile lor locale, simţindu-se întăriţi din punct de vedere spiritual, pentru a continua pe calea lor credincioasă înaintea lui Iehova. Într-adevăr, Dumnezeul cel viu, Iehova, este un „Dumnezeu fericit" care se bucură de fericirea poporului Său. – 1 Tim. 1:11; Deut. 14:24-27, *NW*.

Adunările martorilor lui Iehova din aceste timpuri moderne au fost o particularitate importantă în creşterea şi dezvoltarea lor, la fel ca în zilele Israelului din vechime, ale apostolilor lui Isus Cristos şi ale primilor creştini. Acestea au furnizat acea nevoie după o tovărăşie mai amplă, după extinderea viziunii, şi pentru o stimulare spirituală spre fapte mai mari ale credinţei şi ale închinării adevărate. Înainte de 1918 adunările anuale erau limitate sau restrânse, nici una neavând un număr de participanţi mai mare de 4.000. Din 1919 până în 1937 cea mai mare adunare ţinută într-un singur loc a avut un număr de participanţi care s-a ridicat până la 25.000, în Statele Unite. În această perioadă din urmă câţiva din fraţii din afara Statelor Unite au putut să participe, pentru a se împărtăşi de tovărăşia internaţională a celor adunaţi acolo. Din 1938 până în 1944 au fost mai multe adunări, ţinute simultan în mai multe oraşe din câteva ţări vorbitoare de limbă engleză, unite prin facilităţi de radiotelefonie. Acest aranjament al congresului a început să-i aducă pe martori împreună pe plan internaţional, în ceea ce priveşte cuvântul ascultare „cu sens unic". Sub acest aranjament n-a existat nici o alternanţă de comunicare printre respectivele segmente din multele oraşe ale vastei adunări. Cel mai mare dintre acestea a fost congresul din cele cincizeci de oraşe ţinut în 1938, Londra, Anglia, fiind oraşul cheie, unde numărul total de participanţi la adunarea publică culminantă a fost de 150.000. Toate aceste adunări din mai multe oraşe au dat conducerii Societăţii multă experienţă pentru planificarea congreselor. Cu acest context în minte se plănuia ceva nou pentru perioada ce urma celui de-al Doilea Război Mondial, un adevărat congres internaţional, cu o participare masivă într-un singur loc central, unde toţi s-au adunat împreună într-o mulţime.

Primul din seria marilor congrese internaţionale s-a ţinut la Cleveland, Ohio, între 4-11 august 1946. Acesta s-a numit „Congres teocratic al naţiunilor fericite". Stadionul municipal al oraşului, terenurile sale de jur împrejur şi Sala de teatru a oraşului, toate au fost folosite ca premize la acest vast congres. Au venit delegaţi din treizeci şi două de ţări din afara Statelor Unite, precum şi din fiecare stat din interiorul ţării. Sesiunile s-au ţinut în douăzeci de limbi diferite. În ziua de deschidere a fost o participare totală de 50.000 persoane. La lectura publică din ultima duminică 80.000 de persoane au umplut până la refuz stadionul, pentru a asculta vorbirea „Prinţul păcii", rostită de N. H. Knorr, preşedintele Societăţii. Atracţia principală a congresului a fost apariţia manualului din Biblie „*Echipat*

Cuprins

pentru orice lucrare bună”, noua revistă *Treziţi-vă*! (urmaşa revistei *Mângâiere*) şi noul instrument de predicare „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. În Lacul Erie, nu departe de locul unde s-a ţinut congresul, au fost cufundaţi 2.602. O altă chestiune ce trebuie amintită a fost dezvăluirea preşedintelui cu privire la vastul program de expansiune propus în legătură cu reconstruirea sediului Betel, precum şi extinderea imprimeriei de pe Adams Street 117, Brooklyn, New York. De asemenea, birourile de filială din şase ţări urmau să fie extinse. Acest program de expansiune pe patru ani, ce a costat patru milioane de dolari, a fost acceptat cu entuziasm de cei 58.000 de participanţi la acea sesiune.

Aducerea unei astfel de mase de oameni împreună, pentru opt zile de închinare creştină, într-un singur loc, crează multe probleme. O problemă importantă este cea a cazării. Un sistem de organizare bine plănuit a fost potrivit pentru acest congres de la Cleveland, care a devenit modelul tuturor viitoarelor adunări ale martorilor, naţionale şi internaţionale. Cu câteva săptămâni înaintea congresului, mai multor lucrători pionieri cu timp integral li s-a cerut să se ofere voluntar şi să accepte să fie aduşi în Cleveland pentru serviciile dinainte de congres. Mulţi dintre ei au fost repartizaţi la departamentul de cazare. Împreună cu vestitorii grupei, aceşti lucrători speciali au făcut vizite din casă în casă şi au vizitat hoteluri, pentru a face un inventar al cazării pentru participanţi, la diferite preţuri, după ce au inspectat camerele oferite. Departamentul de conducere al congresului a înregistrat aceste camere şi a expediat martorilor repartizările, imediat ce fraţii au scris Comitetului congresului, specificând cerinţele lor. În felul acesta, aproape toţi participanţii au fost anunţaţi dinainte despre locurile lor de cazare. Aranjamentul ca martorii să stea în casele cetăţenilor din localitate s-a dovedit a fi o puternică mărturie, deoarece aceasta a adus publicul în strânsă legătură cu cugetarea şi viaţa curată a poporului schimbat al lui Dumnezeu. Bunătatea, aprecierea iubitoare şi comportamentul arătat de aceşti martori invitaţi a lăsat o impresie adâncă în minţile multor proprietari, care acum, ca urmare a acestui fapt, au devenit ei înşişi martori.

La congresele precedente, ţinute în 1937 în Columbus şi în 1941 la St. Louis, mulţi martori americani şi canadieni au preferat să campeze în corturi, sau să-şi aducă rulotele personale, pentru cazare pe timpul congresului. Aşa că la congresul din Cleveland a funcţionat un mare „Camping de rulote al martorilor lui Iehova” la periferia oraşului Cleveland. Au fost închiriate terenuri mari pe perioada congresului, pe care a fost aşezat un mic orăşel ordonat cu străzi şi locuri micuţe de mărime suficientă pentru ridicarea corturilor sau pentru parcarea rulotelor. Au fost furnizate instalaţii sanitare, apă, zece mile de cablu electric şi clădiri de servicii publice pentru această comunitate nomadă de 20.000 de martori. Controlul traficului şi administraţia „oraşului” se afla în mâinile unui personal de 550 de martori voluntari, care administrau întregul proiect de reguli de sănătate guvernamentale ale acelui district. A fost instalat un sistem de sonorizare exterioară, pentru a transmite sesiunile congresului de la stadion celor din „Campingul de rulote” care nu puteau să ajungă acolo.

Cuprins

Hrănirea mai multor mii de persoane de trei ori pe zi a devenit o sarcină majoră. Sistemul bufetului cu autoservire de servire a mesei s-a găsit a fi cel mai practic, această experienţă avusese succes la multe congrese naţionale precedente ţinute în Statele Unite. Pentru congresul din Cleveland au fost proiectate tăvi speciale de plastic, împărţite în secţiuni, care au facilitat enorm servirea. Pentru acest congres au fost proiectate, realizate şi puse în funcţiune cinci maşini automate de spălat tăvi. Acest sistem cu tăvi al bufetului cu autoservire a devenit de atunci un obicei la toate congresele mari şi mici ale martorilor din multe părţi ale pământului. Rândurile în mişcare ale miilor de participanţi erau îndrumate să treacă spre una din multele linii de servire unde, după ce primeau o tavă şi tacâmuri, lucrătorii voluntari serveau în acele secţiuni ale tăvii felurile de mâncare preparate, după alegerea clientului. De la linia de servire, mulţimea în mişcare cu tăvile de mâncare era îndrumată spre alte săli sau corturi care erau dotate cu mese până la brâu, pe care erau puse tăvile, ca hrana să fie mâncată în timp ce stăteau în picioare. Albi şi de culoare, tineri şi bătrâni din multe ţări, reuniţi împreună în timpul acestor mese plăcute, pentru a schimba între ei povestiri şi rapoarte din activităţile lor de predicare de pe teren, de acasă, sau pentru a discuta chestiuni legate de sesiunile şi întâmplările congresului în curs. Toţi zâmbeau, deoarece marea familie alcătuită din mii de oameni era hrănită printr-un sistem util şi ordonat, din partea fiecăruia. Hrana era sănătoasă, curată, bine pregătită de voluntari, într-o bucătărie extraordinară, şi oferită la un preţ fix pentru toţi, cu excepţia pionierilor, care primiseră de la Societate tichete gratuite pentru masă.

(Va urma)
Turnul de veghere 1911, p. 371.
Cartea anuală din 1938, p. 47.
Mângâiere 5 octombrie 1938, p. 18.
Mesagerul, 12 august 1946, p. 27.

Arătând bogăţie de fapte bune

MAI MULT decât oricând înainte, oamenii din lume fac din bogăţia materială scopul lor. Totuşi, Biblia arată că toată această străduinţă este o dublă prostie: „Aceia care sunt hotărâţi să se îmbogăţească cad în tentaţie şi în capcană şi în multe dorinţe inutile şi dureroase care îi împing pe oameni la distrugere şi ruină.” Da, această luptă nu aduce nici pace şi nici fericire, nici acum şi nici pentru viaţa din viitor.—1 Tim. 6:9, *NW*.

Calea înţeleaptă este să facem exact contrariul, să ne luptăm să fim bogaţi în a dărui, să fim „bogaţi în fapte bune,” pentru că prin acestea putem ‘aduna pentru noi o temelie dreaptă pentru viitor, pentru a apuca adevărata viaţă.’ Şi bogăţia de fapte bune nu ne face doar să apucăm adevărata viaţă, ci ne oferă multe binecuvântări acum, deoarece „omul generos va fi îmbogăţit, şi cel care udă, va fi udat şi el.”—1 Tim. 6:18, *NW*; Prov. 11:25, *AT*.

Cuprins

La ce fel de lucrări ne referim acum? Nu doar orice fel de lucrări bune, pentru că Isus a spus că în ziua judecăţii unii vor pretinde că ‘au făcut lucrări bune în numele lui, dar el nu le recunoaşte.’ Lucrările care contează în faţa lui Dumnezeu sunt acelea pe care le-a făcut Isus, în primul rând, şi anume, să aducă cinste Tatălui său, făcându-i numele cunoscut şi aducând alinare oamenilor cu bunăvoinţă, prin propovăduirea veştii bune a Împărăţiei. Isus însuşi a arătat că miracolele sale au fost secundare pe lângă predicarea adevărului.—Mat. 7:23; 24:14; Ioan 6:26, 27, *NW*.

Desigur, înainte de a putea arăta bogăţie prin acest tip de lucrări bune, trebuie să acumulăm cunoştinţă despre Iehova şi Fiul său, despre scopurile şi împărăţia Sa. Şi apoi trebuie să ne folosim de programul de instruire, astfel încât să devenim propovăduitori abili, pentru că doar acelora care sunt abili în lucrarea lor li se va permite să stea în faţa Împăraţilor Iehova şi Cristos. Scopul nostru trebuie să fie câştigarea aprobării lui Dumnezeu datorită mânuirii corecte a Cuvântului Său, deoarece suntem competenţi, echipaţi complet pentru orice lucrare bună.—Ioan 17:3; 2 Tim. 2:15; 3:16, 17, *NW*.

Nu trebuie să ne luptăm doar pentru calitatea lucrării noastre, ci şi pentru cantitate, deoarece este mult de lucrat, câţiva doar sunt care să o facă şi este puţin timp în care mai putem să o facem. Astfel, „propovăduieşte cuvântul, urgent, şi atunci când este timp favorabil, şi când nu este.” Odată ce obţinem perspectiva corectă asupra aceste lucrări, vom constata că este foarte revigorantă, aşa de mult că nu vom putea să ne reţinem să nu vorbim despre ea, chiar aşa cum au descoperit atât Ieremia, cât şi Elihu, prietenul adevărat al lui Iov.—2 Tim. 4:2, *NW*; Ier. 20:9; Iov 32:20.

Deoarece ocuparea cu lucrurile cărnii înseamnă moarte, în timp ce ocuparea cu lucrurile spiritului înseamnă pace şi viaţă, cât de nebuni să fim să ne lăsăm prinşi în cursă de materialism! Atunci să continuăm să arătăm bogăţie de fapte bune, să avem pace şi bucurie acum şi să ne bucurăm de viaţă nesfârşită în noua lume a lui Dumnezeu .—Mat. 6:24; Rom. 8:6, *NW*.

[Note de subsol] Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 1 august 1955.

De la a douăzeci şi şasea clasă
de la Gilead la Preşedinte

8 noiembrie 1955

Dragă Frate Knorr:

A trecut destul de mult timp de când s-a primit abundenţa de îngrijiri spirituale la adunările „Împărăţia Triumfătoare”, pentru a evalua, într-o oarecare măsură, cât de valoroase sunt pentru noi. Am avut marea bucurie de a studia unele din aceste publicaţii noi de la venirea la Gilead, şi reacţia unanimă a celei de-a Douăzeci şi şasea clase a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere este să exprime mulţumiri din inimă lui Iehova pentru aceste expresii ale iubirii Sale imense.

Cuprins

Chiar şi cele mai potrivite cuvinte nu reuşesc să exprime profunzimea aprecierii noastre pentru lumina crescută şi înţelegerea pe care le-am primit prin aceste instrumente. Broşura *Ce spun Scripturile despre „Supravieţuirea după moarte*”? este cea mai dinamică expunere a falsităţii susţinute de demoni a vieţii după moarte. Cu referirile sale la incidente din toate colţurile lumii, această broşură are un apel în toată lumea. Construieşte argumente cu sinceritate despre spiritism şi apoi le combate cu logică, ştiinţă şi, cel mai puternic, cu Cuvântul Dumnezeului cel viu, Iehova. Aceasta va fi o armă puternică în mâinile slujitorilor lui Iehova în identificarea şi demascarea surselor şi canalelor acestor afirmaţii diavoleşti.

În domeniul instrucţiei practice de serviciu, acum avem *Calificaţi pentru a fi slujitori.* Acest manual compact şi diversificat acoperă toate fazele privind serviciul martorilor lui Iehova. Informaţiile în ceea ce priveşte istoria închinării, atât cea curată, cât şi cea necurată, contrastează dramatic integritatea şi devotamentul organizaţiei lui Iehova, în timpurile din vechime şi cele moderne, cu modul de gândire corupt şi anti-Dumnezeu al păgânilor şi al apostaţilor reprobabili. Toţi aceia care vor pune în practică, zelos, această bogăţie de instrucţiuni date de Dumnezeu, vor fi „calificaţi corespunzător să fie slujitori.’

Poţi supravieţui bătăliei de la Armagedon în Noua Lume a lui Dumnezeu: cu siguranţă, această broşură atrăgătoare va avea un apel cât mai urgent cu putinţă la toţi cei care sunt flămânzi şi însetaţi de dreptate acum. Când privesc la desfăşurarea „Celor 42 de tipuri şi profeţii ale moştenitorilor pământului din Lumea Nouă” nu pot să nu observe că ei pot fi incluşi în împlinirea completă a profeţiilor în timpul prezent. În această zi, când explozia „bombei umane” pare iminentă, ei pot identifica singurul „adăpost care ne apără de moarte” în cadrul noului sistem de lucruri al lui Iehova, prezenţa lor în acea „arcă” asigurându-i de faptul că vor fi ocrotiţi chiar şi după conflictul universal de la Armagedon. Ce mod optimist de a vedea lucrurile!

Recunoscând că *Adonay'* este în templul Său şi că acum îşi îndreaptă atenţia spre acest pământ, prin cei care au rămas din pietrele templului său de pe pământ, suntem foarte fericiţi să ne aliem cu aceşti luptători curajoşi ai închinării pure. Deoarece clasa noastră este secţiunea transversală a adunării tipice, astăzi, fiind alcătuită din câţiva dintre cei unşi ai Domnului şi majoritatea „celorlalte oi”, suntem încântaţi să vedem bunătatea iubitoare a lui Iehova şi scopurile pentru aceste zile din urmă, în ceea ce priveşte ambele grupuri. Aceia dintre noi care fac parte din „marea mulţime” sunt fericiţi să îşi exprime public consensul din inimă cu rămăşiţa unsă şi apoi să se alăture lor cu bucurie, pentru a vedea şi imita zelul lor pentru Iehova, aşa cum Ionadab i s-a alăturat lui Iehu.

Ca răspuns la scrisoarea de dedicare a cărţii, cea de-a Douăzeci şi şasea clasă de la Gilead s-a bucurat de carte şi acum *vrea* să propovăduiască vestea bună a împărăţiei stabilite a lui Iehova mai mult decât oricând altcândva.

Să fiţi siguri că inimile şi rugăciunile noastre vor fi întotdeauna cu aceia de la sediile centrale şi cu dvs., Frate Knorr. În vreme ce urmăm aici studiile, la Gilead, aşteptăm cu nerăbdare vremea când vom prelua serviciul cu timp integral pe teren şi apoi să răspândim în toate colţurile lumii toată bogăţia de informaţii pe care le

Cuprins

avem la dispoziţia noastră acum. Vrem, în primul rând, să vă mulţumim din inimă pentru toată bunătatea iubitoare a organizaţiei lui Iehova.

Fraţii voştri care lucrează pentru supravieţuire,

CEA DE-A DOUĂZECI ŞI ŞASEA CLASĂ DE LA GILEAD

Comentariile clerului privind obiceiurile de Crăciun

● Un discurs de Crăciun, din 1954, al preşedintelui Robert T. Schleiter, de la biserica St. Theresa din Hutchinson, Kansas, a fost publicat în *Vestitorul* din Hutchinson (22 decembrie 1954). Aruncând o privire fugară asupra obiceiurilor de Crăciun, clericul Schleiter spune: „Ai cam rămas fără bani, prietene? Cheltuieşte, doar e Crăciunul! Cheltuieşte cât vrei şi lasă, până când vei primi scrisoarea de la noi pentru colectă şi felicitarea de Anul Nou, pe 2 ianuarie … Până acum, într-un moment excepţional de restrişte, nimeni nu a folosit Noaptea Sfântă ca şi temă-cântec pentru o reclamă. Dar muzica de Crăciun răsună în difuzoare, Cerul ştie, de douăzeci şi şapte de ori pe oră din difuzoarele de pe străzi se atrage atenţia la Ofertele Speciale de Crăciun ale Instalatorilor, la radio, în numele Curăţătoriilor cu Spirit de Crăciun şi în magazine auzim un Crăciun Alb. De alte 27 de ori auzim Jingle Bells. . . .

● „Exista un timp, când eram inocenţi, când felicitările de Crăciun veneau de la prieteni şi nu erau oferte de vânzări. Am făcut şi acest lucru, da, în strădania noastră de a devaloriza totul. Te rog să accepţi acest memento pentru a-i aduce aminte unui om ocupat de întâlnirile sale, să îţi aducă aminte şi ţie că ori de câte ori ai nevoie de un dinte fals, dr. Glazel, dentistul cu linie de producţie, te va primi cu drag. Un Crăciun Fericit de la un hotel unde te-ai oprit acum trei ani doar ca să descoperi că ai făcut o greşeală. Un Crăciun Fericit de la câţiva oameni care lucrează în asigurări, de la un agent care vinde linoleum pentru bucătărie, un ţiglar care îţi doreşte tot binele din lume şi care speră că îţi va curge acoperişul. Şi un Crăciun Fericit, Fericit de la o societate care acordă împrumuturi mici, care se gândeşte la tine, aşa cum se gândeşte şoimul la porumbelul obosit.”

Adunările „Împărăţia Triumfătoare” din 1955

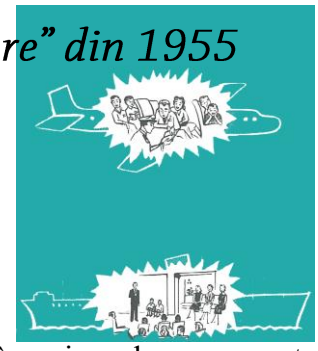

Pe drum către Adunările europene

LA SCURT TIMP după miezul nopţii, avionul închiriat care îl ducea pe preşedinte şi alţi servi ai Societăţii a decolat din aeroportul Idlewild cu destinaţia Anglia.

Acesta era unul din cele patruzeci şi două de zboruri în avioanele programate special şi închiriate de Societatea Turnul de Veghere, pentru a transporta participanţii la congres către Anglia, la Londra, pentru a începe seriile de adunări

europene. Zborul împreună al participanţilor la congres a fost o experienţă plăcută pentru ei şi aparent şi pentru personalul avionului. De exemplu, la terminarea zborului, când pasagerii au aterizat la aeroportul din afara Londrei, la 12:55 p.m., marţi, 26 iulie, căpitanul avionului companiei Pan American World Airways a spus în difuzoare: „Acesta este cel mai fericit grup de oameni pe care l-am avut la bord de mult timp.” Cei şaptezeci şi doi de participanţi la congres de la bord au aplaudat în semn de apreciere.

Călătoria pe mare a pasagerilor în navele închiriate, T. S. Arosa Kulm şi Arosa Star, a fost plăcută în mod special şi profitabilă. Navele au devenit de fapt săli de congres plutitoare. Joi după amiaza, 14 iulie, pasagerii, din toate colţurile Americii de Nord, s-au îmbarcat în nave din oraşul Quebec, Canada, 795 pe Kulm şi 794 pe Star. Nava Kulm a plecat prima, aproximativ la ora 5:15 p.m., iar Star aproape o oră mai târziu. În dimineaţa următoare, navele încă treceau pe magnificul râu St. Lawrence, iar pasagerii se bucurau de spectacolul înălţător oferit de râu. Masa era servită în trei serii. Încă din prima dimineaţă s-au făcut planuri pentru a conduce un program de închinare de dimineaţă, pentru fiecare din cele trei serii, acelaşi ca şi la casa Bethel din Brooklyn. Fraţii de la Bethel erau programaţi să conducă aceste programe, care constau în citirea textului zilnic din Biblie, urmat de întrebări şi răspunsuri, ca discuţii pe marginea textului, după care se recapitula prin citirea comentariului din *Cartea anuală* din 1955. Fratele de la Bethel spunea apoi rugăciunea pentru întreaga adunare. Ospătarii de pe vas nu serveau mâncarea până când nu se termina programul de zece minute. Acesta începea ca un program zilnic, special elaborat de un comitet numit de Societatea Turnul de Veghere. De exemplu, la bordul navei Star, chiar din prima după amiază a început o serie de lecturi şi alte discuţii educaţionale au fost demarate în sufrageria navei şi în cafenele. În timpul celor nouă zile, lecturile asigurau instrucţie din Biblie asupra sănătăţii, informaţii de călătorie, financiare, fotografii de la congrese, îngrijirea dinţilor, istoria Societăţii Turnul de Veghere, rapoarte legale şi asupra activităţii pe teren, şi erau studii de jumătate de oră de conversaţii de începători în italiană, germană, franceză şi suedeză, limbile străine pe care participanţii la congres aveau să le întâlnească pe Continent. În a treia zi de navigaţie, pasagerii au fost răsfăţaţi cu un spectacol rar de paisprezece sloiuri de gheaţă. În timpul nopţii, nava a trecut pe lângă încă paisprezece, toate detectate prin sistemul radar. Membrii echipajului navei erau martori la toate acestea şi au devenit foarte prietenoşi, descoperind direct şi personal că martorii lui Iehova nu sunt nişte comunişti de temut, aşa cum fuseseră informaţi în mod greşit. Astfel, petrecerea de adio cu echipajul, desfăşurată sub supraveghere teocratică, a fost în totalitate fericită, fiind un moment înălţător pentru toată lumea.

Vineri, 22 iulie, la ora 6 p.m., nava Star a ancorat în portul din Southampton, iar Kulm a ajuns mai târziu. În următoarea dimineaţă, nu doar ofiţerii de la imigraţii au venit la bord, ci şi comitetul de întâmpinare alcătuit din martori ai lui Iehova. Ei au făcut anunţurile generale privind călătoria cu trenul a participanţilor la congres spre Londra. La mal, autorităţile de imigrare şi cei de la serviciul vamal au verificat rapid delegaţii care soseau, iar bagajele acestora nu au fost trecute prin

Cuprins

vamă. S-a manifestat o bunăvoinţă nemaiîntâlnită. Până şi marea fusese bună, Atlanticul fiind calm ca un iaz de moară în timpul întregii călătorii. Noe şi cei şapte pasageri teocratici ai săi din arcă s-ar fi bucurat de această călătorie cu martorii moderni ai lui Iehova. Pe docurile din Southampton garniturile speciale de trenuri aşteptau martorii care debarcaseră, pentru a-i duce repede la Londra.

LONDRA, ANGLIA, 27-31 IULIE 1955

Pentru adunarea internaţională de la Londra, delegaţi din cincizeci şi cinci de ţări se îndreptaseră spre cel mai mare oraş al lumii, chiar şi din Japonia, Africa de Sud şi Argentina, America de Sud. În una dintre cele mai mari mişcări de mase de oameni din istoria avioanelor şi a navelor închiriate, aduseseră 4.500 de delegaţi la adunare doar din America de Nord. Cererile de cazare, 21 000 din acestea, depăşiseră cu mult pe acelea ale adunării internaţionale de la Wembley Stadium, de acum patru ani. Casa Bethel din Londra cazase douăzeci şi cinci dintre slujitorii Societăţii, cu experienţă, din străinătate. Delegaţii în general fuseseră cazaţi în multe hoteluri şi case ale fraţilor sau în casele unor oameni ospitalieri. „Lucrarea pentru cazare a fost o încântare," comenta unul dintre lucrători care mersese din casă în casă să solicite camere pentru participanţii la congres.

Locul adunării de cinci zile a fost Rugby Union Ground* din Twickenham, ţinutul Middlesex, care este deservit adecvat de sistemul de transport din Londra. Dedicat meciurilor de rugby de amatori, stadionul Twickenham este întreţinut de un grup de oameni bogaţi şi nu este închiriat. Dar acum a fost. Un cleric se plângea: „Nu închiriaţi stadionul, şi acum, când o faceţi, dintre toate persoanele din lume, l-aţi închiriat pentru martorii lui Iehova." Secretarul Uniunii de Rugby l-a avertizat să nu atace închirierea terenului către martorii lui Iehova: „Dacă puneţi un singur pliant împotriva lor, ei vor pune douăzeci." Într-o seară, în luna care a precedat adunarea, aşa cum s-a spus la ştirile britanice, liderii Bisericii din Anglia, ai romano-catolicilor şi ai Bisericii Libere din zona Twickenham au lansat o declaraţie comună referitoare la adunarea martorilor lui Iehova pe care aveau să o ţină pe terenul de rugby, la sfârşitul lunii iulie. Declaraţia a fost trimisă tuturor preoţilor şi păstorilor din zonă. Unul dintre cei trei semnatari, unul dintre preoţii romano-catolici de frunte din oraş, spunea: „Am considerat că este necesar să specificăm clar oamenilor că 'martorii lui Iehova' nu au nicio legătură cu niciuna din bisericile creştine şi că ei, de fapt, resping credinţa noastră comună." Este foarte posibil ca acestor trei clerici să li se trimită special un exemplar al broşurii *Creştinătate sau Creştinism – Care din ele este „Lumina Lumii*"?, după ce avea să se sfârşească adunarea de la Londra. Milioane de exemplare ale broşurii fuseseră distribuite în treizeci de limbi, în optzeci şi opt de ţări, printr-o campanie specială a martorilor lui Iehova, din aprilie şi până în mai, astfel fuseseră distribuite 1 173 106 de exemplare doar în Insulele Britanice.

Muncitorii voluntari care se strânseseră în număr de 250 înainte de adunare au dat stadionului o nouă faţă, cu cele trei tribune de la est, nord şi vest şi scărilor din

* Terenul Uniunii de Rugby

Cuprins

beton de la sud, pentru spectatorii care stau în picioare, curăţând tot locul. În exterior au fost ridicate corturi spre vest, pentru a găzdui bufetul cu autoservire, care să asigure 125 000 de mese calde în timpul adunării de cinci zile. Erau două bucătării şi corturi mari de servire, cu un boiler pe roţi, la cortul unde se spălau vasele; şi mai erau patru corturi mari, fiecare de 205 picioare lungime şi cu un total de o milă de mese pentru cei care aveau să mănânce. Erau optsprezece rânduri de servire pentru a-şi umple tăvile şi cina era servită la 2/6, sau 35c. În timpul congresului, la recomandarea armatei americane, care inspectase bufetul cu autoservire de la Yankee Stadium, Maiorul Faulkner de la Ministerul de Război Britanic venise însoţit de soţia sa şi a verificat serviciul de la bufetul cu autoservire. El a spus că era evident că dragostea conducea acolo, la bufet. Aici, ca şi în Vancouver şi la adunările americane, autorităţile de apărare militare sau civile, care veniseră să inspecteze, erau impresionate de organizarea generală, şi de eficienţă.

Adunarea de la Stadionul Twickenham a stabilit pacea pentru toate adunările europene, pentru că s-a simţit un entuziasm fantastic şi o apreciere caldă a îngrijirilor lui Iehova prin organizaţia sa vizibilă. Acest lucru a fost valabil încă din modul în care au primit discursul de bun venit al preşedintelui adunării şi din discursul iniţial al preşedintelui. Cât de frenetic a aplaudat discursul său mulţimea de 23 041 de oameni care ocupau cele trei rânduri ale stadionului şi cât de emoţionaţi, ce primire i-au făcut la lansarea Volumului II al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*! Patru cameramani erau pe teren şi îl filmau pe preşedinte pentru Movietone News. Douăsprezece ţări ceruseră fotografii de la adunare aici şi astfel, Movietone News fusese obligat să se conformeze. Ei au acoperit intrarea Fratelui Knorr pe teren şi lansarea Volumului II din Biblie.

Joi după-amiază, discursul Fratelui Knorr a primit aplauze speciale, când el a făcut referiri speciale, în cadrul discursului său „Calificaţi pentru a fi slujitori”, la cazul de serviciu care pierduse la curtea de apel din Scoţia, chiar în cursul săptămânii trecute şi care acum se afla în recurs la Camera Lorzilor din Britania. Cei 22 659 ascultători au primit cu recunoştinţă noua carte pentru slujitori care fusese lansată la încheierea acestui discurs.

Nu doar cele o mie de persoane, cum se estimase iniţial, ci de fapt 1 183 au fost botezate vineri dimineaţă. Marşul candidaţilor la cufundare, la Băile Municipale Twickenham, la mai puţin de o milă distanţă, a uimit poliţia care supraveghea de-a lungul rutei, în special când au traversat artera principală în drumul lor. La sesiunea de după amiază, numărul participanţilor a crescut la 23 110. Cartea *Martorii lui Iehova — Societatea Lumii Noi* a fost anunţată că se poate obţine la preţul de o guinee (sau 21 şilingi) şi cele 4 000 de exemplare disponibile au dispărut foarte repede, înainte de sesiunea de seară. Seara, cei 22 398 care auzeau cum să triumfe asupra forţelor spirituale rele şi-au prelungit aplauzele când Fratele Knorr a anunţat lansarea noii broşuri împotriva spiritismului, care avea atâţia adepţi în Marea Britanie.

Sâmbătă dimineaţa, ultimul dintre avioanele Flying Tigers din America a decolat cu ultimii participanţi la congres nerăbdători. În această după amiază,

Cuprins

printre cei care împărtăşeau experienţe de la tribună era şi un om eliberat condiţionat, pentru o săptămână, de la închisoarea Wakefield. Când se afla în închisoare, fiind condamnat pentru a patra oară pentru spargeri de locuinţe, el aflase vestea bună despre Împărăţie de la un coleg de închisoare. După trei luni, el i-a trimis o scrisoare guvernatorului, solicitând să îşi schimbe religia, apoi el i-a explicat motivele sale Vicarului Bisericii din Anglia, l-a rugat pe slujitorul din închisoare de la Societatea Turnul de Veghere să îl viziteze şi i-a fost permis să îşi schimbe religia. Când s-a apropiat adunarea, el i-a scris guvernatorului să îi fie permis să plece din închisoare condiţionat, pentru a profita de această adunare şi pentru a fi botezat. Contrar aşteptărilor sale, cererea sa de eliberare condiţionată, pentru o săptămână, i-a fost aprobată şi ieri dimineaţă el era unul dintre cei 483 oameni botezaţi.

Participarea a fost de 24 675 în această după amiază. Discursul Fratelui Knorr „Iehova este în templul său cel sfânt" a adus aplauze neîntrerupte, calde şi susţinute mai mult decât orice altceva până atunci şi atunci când el a lansat şi numit cartea *Puteţi supravieţui Armagedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu*, ei au aplaudat îndelung, mai bine de un sfert de oră. În seara aceasta s-a strâns chiar şi mai multă lume, 26 009 de persoane. Deşi operatorii de la British Broadcasting Corporation (BBC) rămăseseră fără film de cât de mult filmaseră, încă nu fuseseră arătate la televiziunea naţională niciuna dintre aceste scene.

Vremea ideală de la congres a continuat până duminică, ziua de apogeu. Dimineaţa au participat 25 154 de persoane, ceea ce a ridicat întrebarea: Participarea la adunarea publică din această după amiază va depăşi pe cea de la Stadionul Wembley, de acum patru ani, când au participat 36 315 persoane? În afară de toată publicitatea, două milioane de pliante fuseseră asigurate pentru a fi distribuite în şi în jurul Londrei, pentru a anunţa lectura „Cucerirea Lumii în Curând – prin Împărăţia lui Dumnezeu". Ca pregătire pentru o mulţime şi mai mare, mii de perne au fost asigurate pentru cei care ar fi fost nevoiţi să ocupe locurile în picioare de pe scările de beton, neacoperite, de la sudul terenului de rugby. Dar nu a fost în van! Aceste „spălătorii" din spatele tribunei vorbitorilor erau chiar pline pentru discursul public. Cea mai mare mulţime se încălzise la auzul discursului cu aplauze mai îndelungi decât de obicei şi când s-a anunţat că în public erau 41 970 de persoane, au izbucnit ropote de aplauze. Secretarul Uniunii de Rugby, un colonel de armată, era încântat de publicul nostru numeros şi de adunarea aşa organizată. El a spus să venim din nou. Mulţimea a aplaudat pentru binecuvântarea lui Dumnezeu de peste Fratele Knorr, când el se pregătea să plece pe Continent, pentru turul său de lecturi publice. Parcă nu mai voiau să se oprească din aplauze. Sute încă mai ocupau locurile de la „spălătorii", când el a făcut „observaţiile de încheiere" în faţa a 31 535 de oameni. S-au bucurat să afle că era în plan să se construiască o nouă casă Bethel şi o tipografie pentru Marea Britanie, la marginea Londrei.

Seara, între 7 şi 8, pentru prima dată, martorii lui Iehova au fost prezenţi la posturile de radio şi televiziune britanice. BBC a transmis un interviu cu un oficial de la congres şi, de asemenea, fragmente din discursul public al Fratelui Knorr,

Cuprins

pentru a fi transmise în America. De asemenea, timp de un minut şi jumătate, BBC a transmis fotografii de la procesiunea de botez a candidaţilor. La 9 şi la 10 p.m., la ştirile de la BBC, au fost prezentate detalii scurte de la adunarea de la stadionul Twickenham. Până acum postul de televiziune, pe atunci non-comercial, monopolist, BBC, tratase martorii lui Iehova cu un dispreţ tăcut, ca fiind un grup lipsit de importanţă. Acum, toată această publicitate exprimată şi vizuală din partea BBC se aşteaptă să îmbunătăţească, cumva, în minţile publicului britanic părerea lor despre martorii lui Iehova. Aceasta era echivalent în milioane de lire cheltuite pe publicitate şi era mult mai puternică decât toate articolele ziarelor (care au fost neobişnuit de multe pentru această adunare) pentru a schimba favorabil atitudinea publicului.

În seara aceasta, Fratele Knorr avea o scrisoare reprodusă la şapirograf, pe care el o compusese, o pusese la poştă par avion, de la stadion către toate sucursalele şi casele misionare de pe întreg pământul. În aceasta el descria, pe scurt, cele şase adunări ale seriei de până acum. Această scrisoare a fost apreciată din toată inima în sutele de locuri unde a ajuns şi a adus multă bucurie.

Adunarea de la Londra se sfârşise, iar marea masă de 7 500 participanţi la congres începuse să traverseze Canalul Mânecii cu avionul, cu trenuri speciale şi cu nave, pentru a participa la restul adunărilor din seria de vară, acelea de la Paris şi Roma fiind următoarele.

(Va urma)

● În ce măsură un om este obligat să vadă dacă este scursă de sânge carnea pe care o cumpără? Ar trebui oaspetele, ştiind că este obiceiul ţării să nu se scurgă sângele din anumite cărnuri, cum ar fi cea de pasăre şi iepure, să nu dea importanţă şi să mănânce, sau trebuie să menţioneze că practica este nescripturală şi să se abţină şi să nu mănânce?—D. W., Anglia.

În ţările unde practica generală este să se scurgă sângele din animalele tăiate, nu pare a fi necesar să se întrebe acest lucru la momentul cumpărării, sau când se mănâncă carne pregătită într-o casă sau într-un restaurant din acele ţări. Totuşi, dacă obiceiul ţării este să nu se scurgă sângele din anumite cărnuri, clientul trebuie să fie conştient de acest lucru şi nu prea poate să nu recunoască responsabilitatea de a nu mânca sânge. O mulţime de scuze şi motive pot fi invocate, pentru a justifica mâncarea lucrurilor strangulate şi nescurse de sânge, dar niciuna dintre ele nu este valabilă, având în vedere regulile explicite ale Bibliei: „Căci spiritul sfânt şi noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nicio altă povară, decât următoarele lucruri necesare: să vă abţineţi de la lucrurile jertfite idolilor, de la

Cuprins

sânge, de la animale strangulate şi de la curvie. Dacă vă păziţi cu grijă de aceste lucruri, vă va merge bine. Fiţi sănătoşi!!”—Faptele 15:28, 29, *NW*.

Dacă sunteţi invitat într-o casă unde se serveşte carne „din lucruri strangulate”, nu trebuie să o mâncaţi. Dacă gazdele nu sunt martori ai lui Iehova, puteţi alege să nu vă specificaţi motivaţia, sau puteţi, depinde de situaţie. Totuşi, dacă cel care serveşte carnea este martor al lui Iehova, este bine să îi atrageţi atenţia asupra acestui lucru, că nu este bine, pentru propria sa bunăstare spirituală, dar şi cu explicaţia de ce nu sunteţi părtaş la acest lucru.

Acest caz nu este asemănător cu carnea sacrificată pentru idoli. Când această carne era parte din masa de jertfă la un templu păgân sau în altă parte şi constituia o împărtăşire cu zeii demonici reprezentaţi de idoli, era interzisă creştinilor. Dar uneori nu toată carnea de la animalele sacrificate era folosită astfel; ea era predată pieţelor de carne, pentru a fi vândută altora. În aceste condiţii, creştinii puteau cumpăraa şi folosi această carne, sau să mănânce această carne servită în casele altora. Nu trebuia să pună întrebări. Doar dacă un alt creştin, mai puţin matur şi probabil cu o conştiinţă slabă, credea că mâncarea acestei cărni era ceva greşit, creştinul matur se abţinea şi nu mânca, pentru a nu-l poticni pe fratele mai slab. Nu era greşit să mănânci acea carne care nu era parte a unei mese de jertfă. Această situaţie nu trebuie comparată cu mâncarea lucrurilor strangulate, deoarece mâncarea cărnii nescurse de sânge este greşită întotdeauna şi oriunde v-aţi afla.—1 Cor. 8:1-13; 10:25-33.

Disciplina „Puiului de urs”

● Părinţii moderni, în această eră a adolescenţilor delincvenţi, pot învăţa o lecţie de la mama „puiului de urs” koala. Când puii de koala sunt „cu adevărat obraznici”, scrie Ivan T. Sanderson în cartea sa *Mamiferele vii ale Lumii*, „mamele îi pun în poala lor şi le dau cu palma la fund minute bune, cu dosul palmei, iar ţipetele puiului îţi sfâşie sufletul.”

Cuprins

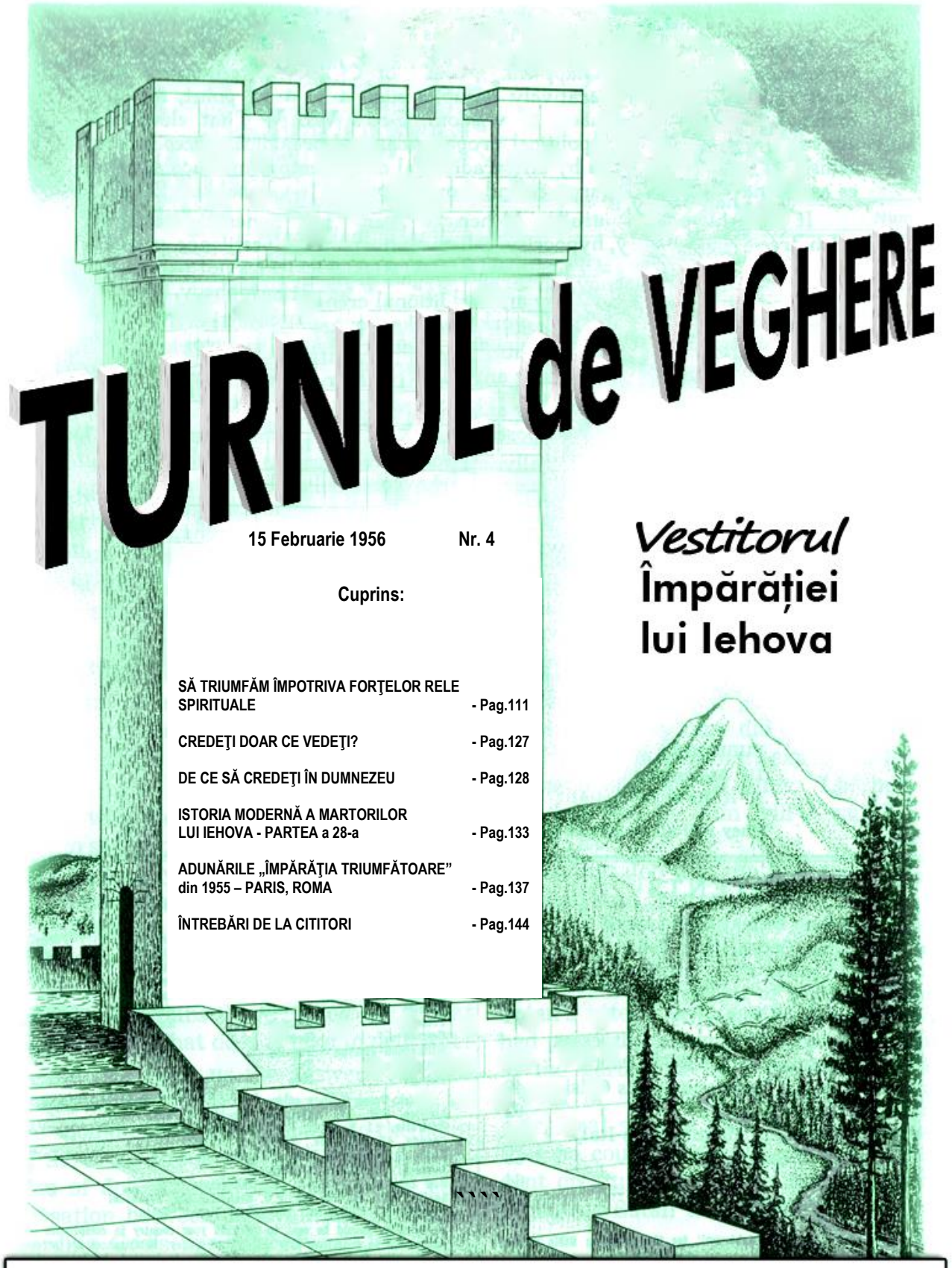

TURNUL de VEGHERE

15 Februarie 1956 Nr. 4

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ TRIUMFĂM ÎMPOTRIVA FORŢELOR RELE SPIRITUALE - Pag.111

CREDEŢI DOAR CE VEDEŢI? - Pag.127

DE CE SĂ CREDEŢI ÎN DUMNEZEU - Pag.128

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 28-a - Pag.133

ADUNĂRILE „ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE” din 1955 – PARIS, ROMA - Pag.137

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.144

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

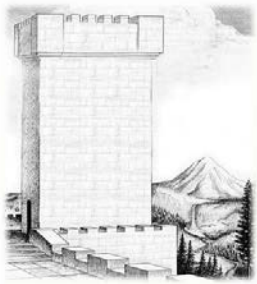

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1956 **Nr 4**

SĂ TRIUMFĂM ÎMPOTRIVA FORŢELOR RELE SPIRITUALE

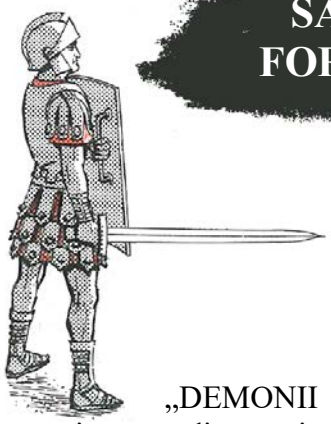

„Fiindcă avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti.” – Efes. 6:12, NW

„DEMONII DISTRUG SOCIETATEA - Fenomenele psihice atrag atenţia unora dintre cei mai importanţi oameni ai ţării. Aceşti oameni susţin că sunt în stare să comunice cu cei morţi. Faptul că ei primesc mesaje de la surse necunoscute nu poate fi pus sub semnul întrebării. Această ştiinţă psihică se numeşte Imortalism. De fapt, acest lucru se numeşte demonism. Iar aceşti demoni, prin exercitarea unei forţe puternice asupra minţii umane, vor distruge, în curând, după cum prezic Scripturile, întreaga societate.”

2. Prin această introducere tulburătoare, numărul din 1 Martie, 1918 al revistei *Turnul de veghere* intenţiona să-şi sfătuiască cititorii să studieze cu atenţie ceea ce aveau de spus Sfintele Scripturi în legătură cu acest subiect. În acele zile întunecate ale Primului Război Mondial, pentru studenţii Bibliei părea că demonii, duşmanii omenirii, erau pe cale să distrugă întreaga societate umană. Lumea nu prea a realizat faptul că operau forţe supraomeneşti, invizibile, pentru a arunca societatea umană în Primul său Război Mondial în 1914. În mijlocul agoniei războiului, revoluţia izbucnise în Rusia, bolşevicii preluaseră controlul asupra guvernului şi fostul ţar rus, Nicolae al II-lea, a fost sub arest şi în scurt timp avea să fie executat, pe 17 iulie 1918, în Siberia. Nu era cert dacă revoluţia generală avea să se răspândească pe întregul pământ şi să fie urmată, printr-o reacţie în lanţ, de o anarhie care să distrugă societatea. Mulţi au înţeles pentru mult timp că profeţiile din Biblie prevesteau întocmai acest lucru, iar evenimentele păreau să meargă în această direcţie, omenirea fiind neputincioasă în încleştarea demonilor. Era un timp în care trebuia să iei la cunoştinţă scopul pe termen lung al demonilor. Dar mai multe luni ale anului 1918 trecuseră. Dintr-o dată, în luna noiembrie, Primul Război Mondial a încetat, un armistiţiu a fost semnat între părţile aflate în conflict, ceea ce a condus la o pace, o pace nesigură, de fapt, care într-adevăr avea

să dureze numai douăzeci de ani şi 10 luni. Deşi rănită şi mutilată, societatea umană era departe de a fi total nimicită. Ce s-a întâmplat? Dăduseră greş planurile demonilor sau fuseseră interpretate greşit?

3. Prin cuvântul „demoni" ne referim la spiritele rele ale tărâmului invizibil. Pentru popoarele din Orient, subiectul „demoni" nu este nimic ciudat, fiindcă demonii joacă un rol important în religiile lor. Dar prin „demoni" ne referim de fapt la creaturi spirituale rele, nu la acele creaturi groteşti descrise de aceşti Orientali; creaturi spirituale puternice, supraomeneşti despre care vorbesc Sfintele Scripturi.

4. Adevăraţii credincioşi în Dumnezeu, adevăraţii creştini informaţi, iau în serios subiectul „demonilor". Remarcabilul apărător al Creştinismului, apostolul Pavel, ne-a avertizat să fim foarte serioşi în privinţa demonilor, deoarece atunci când suntem într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu aceia mai puternici decât noi, trebuie să fim serioşi. Într-una din cele 14 cărţi ale Bibliei pe care le-a scris, el a spus: „În care umblaţi odinioară potrivit sistemului acestei lumi, potrivit conducătorului autorităţii aerului, spiritul care lucrează acum în fiii neascultării ... Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiunilor Diavolului; fiindcă avem de luptat nu împotrivă sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti." –Efes. 2:2; 6:10-12, *NW*.

5. Pavel a scris aceste cuvinte direct creştinilor din Efes. Un număr destul de mare din ei practicaseră arte magice şi după acceptarea „cuvântului lui Iehova" predicat de Pavel, „şi-au adus cărţile împreună şi le-au ars în văzul tuturor." Alţii dintre ei se închinaseră la demonii de la faimosul templu al zeiţei „Artemis [Diana] a efesenilor". (Faptele 19:13-20, 27, 28, *NW*). Deci acei creştini din Efes au simţit din plin cuvintele apostolului Pavel; ei avuseseră experienţă în legătură cu demonii.

6. Din ce în ce mai mulţi oameni ai Creştinătăţii devin conştienţi de existenţa acestor spirite, cum sunt demonii. Cum? Prin răspândirea religiei, cunoscută în general sub numele de „spiritism". Aşa cum este definit de dicţionar, spiritismul este convingerea sau mişcarea religioasă bazată pe ideea că spiritele dispărute menţin contactul cu oamenii muritori prin intermediul fenomenelor fizice, cum ar fi răpirea, sau în timpul unei şedinţe de spiritism, sau în timpul stărilor mentale anormale, cum ar fi hipnozele sau activităţile de acelaşi gen, manifestate de obice de mediumuri; există teoria că fenomenele de mediumuri sunt cauzate de spiritele morţilor.

7. Spiritismul datează de aproximativ patru mii de ani, dar reapariţia sa modernă şi viguroasă a fost pusă în scenă în Occident. Mişcarea spiritistă Americană a început în 1848, odată cu surorile Fox din Hydeville, New York, care mai târziu s-au mutat la Rochester, New York, pentru a continua această mişcare acolo, atrăgând, astfel, atenţia întregii naţiuni. Cu toate acestea, cu 100 de ani înaintea fazei spiritiste Americane, atât Germania cât şi Elveţia au avut spiritiştii lor care au dezvoltat şi crezut în fenomene psihice aproape identice cu cele legate

Cuprins

de mişcarea americană. Ei posedau viziunea şi scrisul cu ajutorul spiritelor, previziuni ale evenimentelor provenind din domeniul spiritist şi comunicarea de zi cu zi cu locuitorii tărâmului spiritual. Din America, mişcarea s-a răspândit în Anglia, cei mai activi doi spiritişti de acolo fiind D. D. Home, un mediu remarcabil şi Stainton W. Moses, preot Episcopal de Oxford. Ani de zile, cei doi au uimit Anglia. La şedinţele de magie, domnul Home obişnuia să ridice din foc cărbuni încinşi cu mâna şi să-i care împrejur fără să se ardă. El a antrenat pe mulţi dintre elevii săi să facă acelaşi lucru, iar despre el se ştia că îşi scălda faţa în flăcări fără a fi vătămat. Fenomenele de spiritism au devenit atât de notorii încât acestea au dat startul unei investigaţii serioase şi ştiinţifice. Mulţi au devenit convinşi în urma acestor investigaţii - clerici, filozofi, oameni de cultură şi oameni de ştiinţă. În ceea ce priveşte concluziile lor cu privire la spiritism, *Enciclopedia Americană* (volumul 25, 1929 ed.) spune:

8. „Concluziile minţilor luminate care s-au exprimat ca fiind convinşi de realitatea spiritismului pot fi rezumate în cele ce urmează: Prin spiritism se dovedeşte continuitatea vieţii de dincolo de mormânt; acesta nu mai este o dogmă religioasă, ci un fapt adevărat. Inteligenţele spirituale sunt la fel de dornice de a comunica cu noi, aşa cum şi noi dorim acelaşi lucru cu ele, dar cele care par apropiate de noi sunt cele inferioare şi vulgare, şi cel mai probabil auzite în timpul comunicării; acestora le place să imite mari personalităţi şi prieteni decedaţi ai persoanelor prezente. Acest lucru este responsabil pentru majoritatea „informaţiilor‘ care sunt primite şi care sunt fără valoare. Timp de mulţi ani, *Stindardul Luminii*, publicat în Boston, a fost organul de conducere al acestui cult. La fel ca şi alte publicaţii spiritiste acesta a dispărut. Aparent ele au făcut loc liber publicaţiilor psihologice şi revistelor de tipul New Thought. (Gândire Nouă). În timp ce numărul mare de cititori este format din spiritişti, publicaţiile sunt din ce în ce mai puţin cunoscute sub acest nume, dar în schimb sunt afiliate Gândirii noi, Ştiinţei Mentale, Theosofiei, cultelor Orientale, cercetării psihice şi altor mişcări moderne. Învăţătura spiritualistă este în mare măsură în armonie cu scrierile din Biblie."

9. În concordanţă cu această ultimă afirmaţie din *Americana* este afirmaţia multor spiritişti, conform căreia această religie psihică se bazează pe textele Biblice sau că Biblia ar susţine şi ar fi de acord cu spiritismul. Acest lucru este adevărat în special în cazul clericilor Catolici şi Protestanţi care au devenit spiritişti. Aceştia susţin că Biblia ne învaţă supravieţuirea după moarte sau nemurirea sufletului uman, învăţătură pe baza căreia se bazează spiritismul. Din acest motiv el mai este denumit şi ca Imortalism, şi a fost prima dată numit astfel de către un cleric protestant. În 1909, New York *World* a publicat un interviu cu acest cleric, şi anume Episcopul Samuel Fallows, aparţinând bisericii reformate episcopale, Chicago, Illinois, în care el a spus: „Există mari adevăruri în spiritism. Multe fenomene spiritiste nu le putem înţelege, dar trebuie să le recunoaştem. Am numit această nouă ştiinţă „Imortalism" deoarece existenţa ei depinde de nemurirea sufletului, în care credem cu toţii, şi păstrarea identităţii dincolo de mormânt. Imortalismul este pur şi simplu Spiritism fără fraudă şi înşelăciune.

Cuprins

Datorită acestor fraude, spiritismul a fost evitat de către multe persoane cu gândire exactă, dar imortalismul va câştiga atenţia lor meritată." Cu patru ani mai devreme, el spunea: „Ca un creştin şi un credincios al Bibliei, trebuie să cred în comunicarea între cele două lumi - lumea în care noi trăim şi lumea în care au plecat prietenii noştri... Totuşi, eu cred în apariţii şi cred că este posibil să existe persoane posedate de o anume misterioasă putere psihică care le permite să facă din spiritele lor un canal, prin care spiritul celui de pe pământ poate comunica cu prietenul de pe cealaltă lume. –*Turnul de veghere*, 1 iunie 1905; 1 decembrie 1909.

10. Johannes Greber spune în introducerea traducerii Noului Testament, având drepturi de autor, în 1937: „Eu însumi am fost un preot catolic şi până să împlinesc vârsta de 48 de ani nu am crezut la fel de tare în posibilitatea comunicării cu lumea spiritelor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, a venit ziua în care am făcut, involuntar, primul meu pas spre acest fel de comunicare şi am trăit lucruri care m-au cutremurat până în adâncul sufletului ... Experienţele mele sunt relatate într-o carte care a apărut în ambele limbi, atât Germană cât şi Engleză, şi poartă titlul: Comunicarea cu Lumea Spiritelor: Legile şi Scopul ei." (Pag 15, A¶ 2, 3). În armonie cu originile sale Romano-Catolice, traducerea lui Greber poartă o cruce de aur din frunze pe coperta sa cartonată. În prefaţa cărţii sale menţionate mai sus, fostul preot Greber spune: „Cea mai semnificativă carte spiritistă este Biblia." Sub această impresie, Greber încearcă să facă traducerea Noului Testament să fie citită foarte spiritist.

11. Spiritismul susţine că există spirite bune şi spirite rele, şi nu doreşte să aibă de-a face cu spiritele rele, ci încearcă să comunice numai cu cele bune. La 1 Ioan 4:1-3, Biblia spune: „Iubiţii mei fraţi, să nu credeţi orice spirit, ci verificaţi spiritele să vedeţi dacă provin de la Dumnezeu: pentru că în lume au ieşit mulţi profeţi falşi. Prin aceasta puteţi recunoaşte spiritul lui Dumnezeu: orice spirit care mărturiseşte că Isus Cristos a venit în carne provine de la Dumnezeu, dar orice spirit care nu mărturiseşte că Isus a venit în carne nu provine de la Dumnezeu: şi acesta este spiritul anticristului, despre care aţi auzit că vine; şi care este deja în lume." Traducerea lui Greber a acestor cuvinte, spune: "Dragii mei prieteni, nu daţi crezare oricărui spirit, ci cercetaţi spiritele să vedeţi dacă vin de la Dumnezeu. Fiindcă multe spirite false au ieşit din abis şi s-au răspândit în lume, şi vorbesc prin mediumuri umani. Modul prin care puteţi afla dacă un spirit vine de la Dumnezeu este următorul: orice spirit care mărturiseşte că Isus Cristos a apărut pe pământ, ca om, vine de la Dumnezeu. Iar orice spirit care urmăreşte să distrugă credinţa în Isus, ca Domnul nostru încarnat, nu vine din partea lui Dumnezeu, ci este trimis de duşmanul lui Cristos. Vi s-a spus că astfel de spirite vor veni, iar ele deja îşi fac apariţia în lume." În mod clar, fostul preot Greber a fost ajutat cu traducerea sa de către spiritele în care el crede.

„CERCETAŢI SPIRITELE"

12. Totuşi, atunci când apostolul Ioan spune: „Cercetaţi spiritele" sau „Testaţi spiritele", el nu vrea să spună ca noi să ne lăsăm cuprinşi de spiritism şi să intrăm în contact cu spiritele prin intermediul unor mediumuri, a unor „plăci

Cuprins

vorbitoare" sau alte accesorii spiritiste, ca să încercăm să vedem care este un spirit bun şi care este unul rău. Prin „spirite", Ioan se referă aici nu la creaturile spirituale invizibile, ci la scopul sau intenţia sau motivaţia prezicerilor sau a declaraţiilor publice, făcute de oameni cu privire la Dumnezeu şi Cristos. Prin urmare, *O Traducere Americană* spune: „Să nu credeţi orice declaraţie inspirată, ci verificaţi aceste declaraţii pentru a vedea dacă acestea vin de la Dumnezeu, deoarece în lume au ieşit mulţi profeţi mincinoşi." Iar *Traducerea Lumii Noi* spune: „Să nu credeţi orice declaraţie inspirată, ci verificaţi declaraţiile inspirate ca să vedeţi dacă provin de la Dumnezeu." Pentru a testa aceste declaraţii sau expresii inspirate ale profeţilor sau purtătorilor de cuvânt ale diferitor religii şi pentru a vedea dacă acestea sunt sau nu inspirate de spiritul lui Dumnezeu, nu e nevoie să apelăm la şedinţe de spiritism sau la mediumuri. Cu mult timp în urmă, Iehova l-a inspirat pe profetul Său Isaia să spună: „Întăreşte mărturia, pecetluieşte învăţătura printre discipolii mei. Iar când ei vor spune: ‗Consultaţi mediumurile şi vrăjitorii care ciripesc şi bolborosesc', n-ar trebui oare un popor să-şi consulte Dumnezeul? Ar trebui să-i consulte pe cei morţi pentru cei vii? La învăţătură şi la mărturie! Cu siguranţă, pentru aceste cuvinte pe care le rostesc, nu există zori. Ei vor ... fi aruncaţi într-un întuneric dens." (Isa. 8:16, 19-22, *RS*). În mod ascultător, cei care caută informaţii adevărate şi de încredere în ceea ce priveşte morţii şi viitorul, merg la învăţătura şi mărturia lui Iehova, aşa cum se găsesc ele în Biblie.

13. Dar, va protesta cineva, înşişi spiritiştii pretind că apelează la Biblie. Da, dar toate astea sunt de fapt o momeală, o deghizare, pentru a domoli conştiinţa şi pentru a ademeni omul spre spiritism ca fiind ceva biblic, Scriptural, având aprobarea lui Dumnezeu şi fiind ceva cu adevărat creştin. Aceştia urmează tacticile falşilor apostoli ai lui Cristos, despre care adevăratul apostol Pavel a scris: „Căci aceşti oameni sunt apostoli falşi care îi înşeală pe alţii prefăcându-se în apostoli ai lui Cristos. Şi nu este de mirare, fiindcă şi Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este deci mare lucru dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptăţii. Dar sfârşitul lor va fi potrivit lucrărilor lor." (2 Cor. 11:13-15, *NW*). Astfel, scopul ascuns este de a te face să crezi din ce în ce mai puţin în Biblie şi să te bazezi din ce în ce mai mult pe experienţele tale cu fenomenele spiritismului, de a te face să răstălmăceşti Biblia şi să crezi exact opusul a ceea ce învaţă ea; da, să distrugă credinţa ta în Biblie. Acest lucru este ilustrat în cazul proeminentului spiritist britanic Arthur Findlay. În cartea sa "*The Rock of Truth or Spiritualism The Coming World Religion*" (a treisprezecea impresie, 1949) el spune:

14. „Toţi elevii imparţiali ai trecutului nu pot ajunge la altă concluzie decât că credinţa în inspiraţia *Sfintei Biblii*, care deşi a oferit putere şi ajutor la milioane de oameni, a fost, totuşi, unul dintre cele mai mari obstacole al progresului umanităţii. Acestea fiind spuse, nu este, oare, ciudat faptul că această carte încă este numită ‗Sfântă' şi ‗Cuvântul lui Dumnezeu' în orice loc civilizat de închinare? ... Cât de diferită ar fi fost marea majoritate a lumii dacă Biblia nu ar fi fost considerată inspirată, şi cât de fericită ar fi Creştinătatea când toţi vor ajunge să o privească precum oricare altă carte, admirând frumuseţile sale, dar ignorându-i greşelile şi falsurile. Având în vedere greşelile din trecut, şi crimele şi atrocităţile pe care le-a

Cuprins

comis în numele fondatorului său, astăzi Biserica ar trebui să fie umilă şi plină de căinţă în loc să fie arogantă şi reacţionară. (Paginile-120, 131)

15. În indexul acestei cărţi, găsim aceste referinţe sub titlul „Biblie”: „pledează pentru cruzimi barbare; dovada inspiraţiei divine lipseşte; nu este Cuvântul lui Dumnezeu; acum luată mai puţin în serios; fără valoare istorică; alte credinţe la fel de eficace; istorisirile nu pot fi verificate; povestiri predicate ca fiind adevărate; studiul ei, o pierdere de timp; piatră de poticnire pentru Spiritism; să fie citită ca oricare altă carte;”, etc. Citim, de asemenea, la rubrica „Iehova”: „Nu este creatorul; a poruncit război”, iar la rubrica „Isus”: „mulţi au trăit vieţi similare; nici o dovadă istorică a faptului că el a trăit; învierea, tradiţie dubioasă; *Talmudul*, relatare; naşterea din fecioară, moartea şi învierea imitate de la alţi zei salvatori; naşterea din fecioară, crezută mai târziu”, etc. Paginile de referinţă sunt însoţite de astfel de înregistrări actuale.

16. Dovada este clară că spiritele cu care acest lider spiritist comunică, sunt împotriva Bibliei, a Autorului ei Iehova şi a Fiului său Isus Cristos. De ce aşa? Deoarece Biblia, Iehova şi Isus Cristos sunt împotriva acestor spirite; lucru pe care Domnul Findlay îl recunoaşte atunci când spune că Biblia este „o piatră de poticnire pentru Spiritism.” Nu trebuie să ne învăluim în spiritism pentru a afla dacă spiritele, cu care această religie comunică, sunt bune sau rele. Toate sunt spirite rele pentru că ele exprimă o minciună, în acelaşi fel în care „conducătorul demonilor”, Satan Diavolul, a făcut la începutul său în Eden. După cum a recunoscut Episcopul Fallows, care a inventat cuvântul „imortalism” pentru a înlătura ruşinea comunicării cu spirite, spiritismul se bazează pe învăţătura despre nemurirea sufletului uman, prin urmare, a supravieţuirii după moarte a corpului uman.

17. Un singur scriitor din Biblie, apostolul Pavel, menţionează nemurirea şi cele trei menţiuni ale sale nu se referă deloc la sufletul omului, ci se referă la Isus Cristos înviat şi la urmaşii înviaţi şi credincioşi ai lui Cristos. Apostolul Pavel însuşi afirmă că sufletul omului este însuşi creatura umană, nu ceva nevăzut, ceva de neatins, ceva spiritual care locuieşte în interiorul corpului uman, înăuntrul său, dar nefăcând parte din el, şi capabil ca la moartea trupului să se despartă şi să se îndepărteze către un tărâm spiritual. Pavel citează descrierea inspirată a creării primului suflet uman, din Geneza 2:7: „Primul Adam a devenit un suflet viu.” (1 Cor. 15:45, 53, 54, *NW*; 1 Tim. 6:14-16). Sufletul omului nu este nemuritor şi, prin urmare, nu poate supravieţui la moartea corpului său.

18. Da, într-adevăr, Biblia este o "piatră de poticnire pentru spiritism," deoarece de la prima carte şi până la ultima, ea învaţă că sufletul uman este muritor şi moare, încetând să mai existe. (Gen. 12:13; 17:14; 19:19, 20; 37:21 şi Apoc. 8:9; 12:11; 16:3, *NW*). Învăţătura Bibliei în ceea ce priveşte mortalitatea sufletului uman atinge cea mai importantă accentuare în avertismentul lui Iehova Dumnezeu: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” (Ezec. 18:4, 20). Această simplă învăţătură, neschimbătoare a Scripturilor dărâmă temeliile mişcării spiritiste fiindcă dovedeşte că spiritiştii nu comunică cu sufletele nemuritoare ale omului mort, dintr-o lume a spiritelor, ci comunică cu demonii, spiritele rele şi că

Cuprins

spiritismul este pur şi simplu denumirea amăgitoare a demonismului. Atunci când spiritele iau o identitate falsă, pretinzând a fi spiritele celor morţi, cu scopul de a sprijini minciuna că morţii nu sunt morţi, ci că sufletele lor sunt nemuritoare şi că au supravieţuit după moarte, la fel ca spiritul care s-a dat drept profetul Samuel în faţa regelui Saul, prin intermediul mediumului din Endor, atunci toate sunt rele. Acestea sunt spirite mincinoase, chiar dacă ele fac unele predicţii corecte ale viitorului, pentru că ele acţionează sub o identitate falsă, de două ori înşelătoare. (1 Sam. 28:3-20). Ele neagă nevoia de înviere în împărăţia lui Dumnezeu pentru ca cei morţi să trăiască din nou.

19. Isus Cristos a spus odată: "Dumnezeu este un Spirit, iar cei ce i se închină Lui trebuie să I se închine cu spirit şi adevăr." (Ioan 4:24, *NW*). Deoarece el însuşi locuieşte în tărâmul spiritelor, el ştie foarte bine cine sunt aceste spirite şi el îi avertizează pe oameni să nu aibă nimic de a face cu ele. El i-a interzis poporului său teocratic să permită celor care practicau spiritismul de orice fel să trăiască printre ei, zicând: „Dacă un bărbat sau o femeie are un spirit prin care cheamă spiritele sau un spirit de prezicere, să fie omorâţi negreşit. Să se arunce cu pietre în ei până vor muri. Sângele lor să fie asupra lor.” – Lev. 20:27, *NW*.

20. În loc de a folosi aceste spirite drept canale de profeţie, Iehova Dumnezeu şi-a ridicat profeţi, în special pe marele profet Isus Cristos. Prin urmare, El a zis poporului său: „Să nu se găsească la tine nimeni care îşi trece fiul sau fiica prin foc, nimeni care ghiceşte, nimeni care practică magia, nimeni care caută semne prevestitoare, niciun vrăjitor, nimeni care leagă cu farmece, nimeni care consultă un medium sau un prezicător, nimeni care întreabă morţii ... Căci aceste naţiuni cărora le iei teritoriul îi ascultau pe cei ce practică magia şi pe cei ce ghicesc, dar ţie, Iehova, Dumnezeul tău, nu ţi-a dat nimic de felul acesta. Iehova, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un profet ca mine — de el să ascultaţi!” (Deut. 18:10-15, *NW*). Şi din moment ce apostolul Petru a spus că Iehova l-a ridicat pe Fiul Său Isus Cristos ca marele Profet, de care să asculte, alegerea poate fi: fie de a-L ascultă pe El, fie de a asculta de spiritele demonilor prin intermediul mediumurilor spiritiste. (Faptele 3:20-23, *NW*). Adevăraţii creştini sunt obligaţi să evite spiritismul şi să asculte de Principalul Profet al lui Iehova, Isus Cristos, fiindcă apostolul Petru a zis: „Într-adevăr, orice suflet care nu ascultă de Profetul acesta va fi distrus în totalitate dintre oameni.” – Deut. 18:18, 19, *NW*.

21. Isus şi-a arătat poziţia Sa faţă de demoni prin alungarea a mai mult de o legiune care posedau oameni. El i-a împuternicit pe cei doisprezece apostoli şi pe cei şaptezeci de evanghelişti să alunge demoni prin puterea numelui Său, iar în ultima carte a Bibliei el a ilustrat, în cer, glorioasa Sa adunare ca un oraş glorios şi a zis: „Afară sunt câinii şi cei care practică spiritismul şi curvarii şi ucigaşii şi închinătorii la idoli şi toţi cei care îşi găsesc plăcerea în minciună şi care trăiesc în ea. [aşa cum fac spiritiştii]” – Apoc. 22:14, 15; Mat. 4:24; 8:28-33, 10:1, 8; 8:1 Luca, 2, 9:1; 10: 1; 17-20.

22. Spiritismul nu este spiritual, ci este una din faptele cărnii, care nu au nimic de a face cu Împărăţia lui Dumnezeu, deoarece apostolul Pavel a spus: „Lucrările cărnii sunt evidente şi ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria,

Cuprins

spiritismul, … şi lucruri asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea, vă previn, aşa cum v-am prevenit deja; cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu". – Gal. 5:19-21, *NW*.

NEBUNIA PRIN OBSESIE

23. Scopul demonilor prin intermediul spiritismului nu este doar de a distruge credinţa voastră în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, ci, mai mult decât atât, de a obţine controlul minţii şi corpului vostru, pentru a vă controla în totalitate, astfel conducându-vă la nebunie. Chiar şi spiritistul est-indian V.D. Rishi, admite în cartea sa „*Spiritismul în India*", pericolele obsesiei din care se naşte nebunia şi face referire la diverse cazuri. Sub rubrica „Capcanele comunicării" el spune: „În timpul şederii noastre în Delhi, am putut asista o dată la un caz tragic de obsesie care, în mod clar, aduce la cunoştinţă capcanele comunicării cu spirite ... Acesta este un avertisment şi o atenţionare pentru toţi cei care încearcă aceste metode nesistematice fără grija de a avea o cunoştinţă pregătitoare. Aceasta nu reprezintă o discreditare a subiectului, ci a persoanelor care o practică într-o manieră neştiinţifică." (paginile 175-178) Sub rubrica „Cum se înclină masa?", Rishi spune: „În ceea ce priveşte calificările necesare pentru o intermediere bună, un spirit a spus: ... Comunicarea spiritistă nu produce schimbări în creierul mediumului dacă este practicată moderat." (pagina 180). Însă Biblia oferă cazuri ce ne arată că spiritismul chiar provoacă deranjamente minţii unei persoane obsedate, mai ales în cazul în care un număr de demoni controlează un singur om.

24. La data de 23 ianuarie 1906, London *Daily Mail* a dedicat aproape o pagină subiectului „Oare chiar comunică morţii?" şi printre altele articolul spunea: „Tocmai în anul 1877 doctorul L. S. Forbes Winslow scria despre ‗nebunia spiritistă': ‗Zece mii de oameni nefericiţi sunt la ora actuală închişi în aziluri de nebuni pe fondul contactului cu supranaturalul ... Aş putea da multe exemple de oameni cu cea mai mare capacitate care, să spunem aşa, au lăsat în urmă totul şi au urmat doctrinele spiritismului doar ca să-şi sfârşească zilele într-un azil de nebuni." (*Turnul de veghere*, 15 martie 1906, paginile 87, 88). Într-un pamflet intitulat „Natura nebuniei; Cauza şi remediul acesteia", J.D. Rhymus arată că în multe cazuri, nebunia este de fapt obsesie şi *posedare demonică* şi citează o scrisoare de la un medic din Philadelphia, din data de 12 Noiembrie 1884, în care el spune: „Judecătorul Edmonds din New York [un spiritist cunoscut] şi-a exprimat recent opinia potrivit căreia mulţi aşa-zişi nebuni din aziluri sunt numai sub influenţa spiritelor." Însuşi judecătorul a spus: „Am jucat un rol important în vindecarea a cincisprezece cazuri de nebunie sau mai degrabă *obsesie*. Acest lucru l-am declarat la Academia de Ştiinţe din New York.'. ‗Judecătorul a trimis preoţi catolici, după o examinare profundă a apei sfinţite şi a rugăciunilor, pentru a-i demagnetiza şi elibera de controlul spiritelor obsesive pe membrii spiritişti atunci când erau extrem de tulburaţi." - (*Turnul de veghere*, 15 iulie 1897, paginile 210, 211)

25. Doctorul Edgar M. Webster, membru al secţiei de boli mentale a Asociaţiei Americane de Medicină, de la începutul acestui secol, a spus: „De multe ori eu văd

Cuprins

spiritele care cauzează nebunia în pacienţii mei şi uneori chiar am auzit vocile lor. Persoanele despre care se vorbesc ca fiind nebune şi fără nici o şansă sunt de multe ori pierdute sub controlul copleşitor al unui spirit sau al unui grup de spirite ... Un procent mare din nebuni este reprezentat de persoanele care au încercat să devină mediumuri spiritiste şi care, lăsându-se pradă influenţelor spiritiste, au dat peste ceva greşit sau un spirit rău, care profită de sensibilitatea lor pentru a da frâu liber ideilor şi dorinţelor spirituale prin intermediul unui mediu pământesc." (*Turnul de veghere*, 1 august, 1905, pagina 229).

26. Procentul de pacienţi şi deţinuţi din azilurile de nebuni sau spitalele de boli mentale, care au fost victime ale obsesiei demonice, a fost estimat la un moment dat ca fiind jumătate din populaţie. Mărturisind despre posesia demonică a deţinuţilor de astăzi din spitalele de boli mentale, în ediţia de toamnă 1952, a buletinului informativ trimestrial oficial al Federaţiei Internaţionale de Spiritism intitulată Yours Fraternally, doamna Rita Barki din Leeds, Anglia, vorbeşte despre vizita sa împreună cu soţul şi fiica, în Brazilia: „Prima noastră vizită a fost la un spital modern, situat pe un teren frumos, cu vedere spre dealurile din Rio. Spitalul este împărţit în două aripi, una fiind pentru cazuri generale, incluzând o secţie de maternitate şi o secţie de chirurgie ... Cealaltă aripă este pentru boli mentale. Atunci când un bolnav mental este admis, participă şi un spiritist precum şi un psihiatru, pentru a determina dacă respectivul caz este unul de obsesie sau de dezechilibru mental. În cazul în care pricina este obsesie, aceasta este tratată de medium şi după ce entitatea obsedantă este înlăturată, cazul este predat pentru reabilitare unor psihiatri instruiţi ... Spiritismul în Brazilia are deplină libertate constituţională de acţiune şi exprimare, deşi biserica, care este în principal catolică, se opune, desigur, din principiu. Un punct important este faptul că nici un medium sau tămăduitor nu poate percepe taxe pentru servicii şi demonstraţii." Paginile 5-7.

CÂND ESTE SATAN DEZBINAT ÎMPOTRIVA SA?

27. Am menţionat aici cazuri în care se folosesc mediumuri pentru a exorciza sau alunga demoni. Din moment ce aceşti demoni aparţin lui Satan "conducătorul demonilor", oare se foloseşte Iehova Dumnezeu de aceşti spiritişti, mediumuri, preoţi sau alţi clerici ai Creştinătăţii care pot scoate demoni? Niciodată! Deoarece mediumurile şi cei care reprezintă religiile care învaţă această minciună ordinară a spiritismului, a imortalităţii sau a nemuririi sufletului uman, sunt condamnabili în faţa lui Dumnezeu. El nu le-ar atinge decât pentru a le distruge, în viitoarea bătălie a Armaghedonului, aşa cum l-a nimicit pe regele Saul din Israel, la bătălia de la muntele Ghilboa, pentru faptul că a „cerut un medium să întrebe" pe cei morţi. – Deut. 18:12; 1 Cron. 10:13, 14, *NW*.

28. Ei bine, atunci, dacă Satan este cel care îi scoate afară, atunci a devenit el dezbinat împotriva sa? Această întrebare ne aduce aminte de modul în care religioşii farisei evrei l-au acuzat pe Isus, spunând: „Acest om nu scoate demonii decât prin intermediul lui Belzebub, conducătorul demonilor." Atunci Isus, arătând

Cuprins

că Împărăţia lui Dumnezeu nu are nimic în comun cu demonii, le-a răspuns: „Dacă Satan îl scoate afară pe Satan, el s-a dezbinat împotriva lui însuşi; cum va dăinui împărăţia lui? Iar dacă eu scot demonii cu ajutorul lui Belzebub, fiii voştri cu ajutorul cui îi scot? De aceea ei vor fi judecătorii voştri. Dar, dacă Eu scot demonii cu ajutorul spiritul lui Dumnezeu, împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi." – Mat. 12:22-28, *NW*.

29. Isus a fost împotriva lui Satan Diavolul, „conducătorul demonilor". La sfârşitul celei de a treia ispite din pustiu, Isus i-a spus lui Satan să plece de lângă el. La sfârşitul vieţii sale pământeşti, chiar înainte de a fi trădat de către agentul lui Satan, Iuda Iscarioteanul, Isus le-a spus credincioşilor Săi apostoli: „Vine conducătorul lumii; el nu are nici o putere asupra mea." (Mat. 4:10; Ioan 14:30, *NW*). Isus a murit pentru propovăduirea Împărăţiei lui Dumnezeu, care este destinată să distrugă, în scurt timp, împărăţia lui Satan, în bătălia de la Armaghedon şi ceea ce a propovăduit Isus a sprijinit partea lui Dumnezeu în controversa suveranităţii universale. Izgonirea de către El a spiritelor necurate sau a demonilor a susţinut adevărul şi profeţia Cuvântului lui Dumnezeu. În cazul în care acum, Isus alunga demonii prin intermediul lui Satan, conducătorul lor, atunci Satan ar fi cu adevărat dezbinat împotriva sa, fiindcă el ar folosi cel mai mare duşman al său de pe pământ pentru a expulza demoni, nu în sprijinul părţii Diavolului, ci în sprijinul părţii lui Dumnezeu.

30. Situaţia se schimbă, totuşi, când mediumurile şi alţi falşi religioşi scot demoni sau efectuează alte tipuri de vindecare prin intermediul conducătorului demonilor. În acest caz, Satan se foloseşte de cei care sunt de partea sa şi predau doctrinele sale, şi întrebuinţarea lor pentru scoaterea demonilor ajută la sprijinul învăţăturilor sale false şi a împărăţiei demonice. Prin folosirea lor, el nu este dezbinat împotriva sa, ci prin această lucrare aparent bună de distrugere a cazurilor de obsesie demonică, pentru care el însuşi este responsabil, „Satana continuă să se deghizeze într-un înger de lumină" pentru a-şi spori puterea şi influenţa asupra celor înşelaţi.

31. Pentru a ne avertiza că scoaterea de demoni în numele său şi efectuarea multor altor lucrări minunate în această zi a prezenţei sale a doua, nevăzută, în împărăţia lui Dumnezeu, nu reprezenta voinţa lui Dumnezeu, Isus a spus: „Nu oricine îmi zice ‗Doamne, Doamne' va intra în împărăţia cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice ÎN ZIUA ACEEA: ‗Doamne, Doamne, nu am profeţit noi în numele Tău, nu am scos demoni în numele Tău şi nu am făcut multe lucrări de putere în numele Tău? Şi totuşi atunci le voi mărturisi: ‗Niciodată nu v-am cunoscut. Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii'." – Mat. 7:21-23, *NW*.

32. În primul secol al erei creştine apostolii şi cei şaptezeci de evanghelişti ai lui Isus Cristos au scos demoni în mod miraculos, în numele Său. Dar darul miraculos al spiritului sfânt de a scoate demoni a încetat să mai fie împărţit odată cu moartea tuturor celor "doisprezece apostoli ai Mielului", aşa cum a prezis Pavel că va fi. (1 Cor. 13:8-11). Astăzi, martorii lui Iehova Dumnezeu nu sunt împuterniciţi să scoată demoni, în semn de apartenenţă la martorii creştini ai lui

Cuprins

Iehova. Martorii lui Iehova nu sunt autorizaţi nici să procedeze aşa cum le-a fost poruncit în zilele teocraţiei tipice a Israelului, de a ucide pe toţi spiritiştii şi pe cei care întrebau de aceştia sau practicau artele oculte, aşa cum a făcut regele Saul. (1 Sam. 28:3). Ei nu pot imita acţiunea raportată în *Press* din Pittsburg (Pennsylvania), din 16 iunie 1946, unde crezi sau nu: „VRĂJITORIE în 1515! 500 de femei elveţiene au fost arse ca vrăjitoare în 2 luni - 600 de femei au fost arse într-un oraş german, iar în timpul acelui an un singur judecător a condamnat 15 000 de vrăjitoare". Ci martorii lui Iehova se află sub porunca divină de a ţine la distanţă orice fel de spiritism, care este de fapt demonism, în afara organizaţiei teocratice, folosind „armura completă de la Dumnezeu" ca o apărare împotriva atacurilor forţelor spiritelor rele. Ei trebuie să predice, de asemenea, mesajul Împărăţiei, adevărul, despre care Isus a spus că „vă va elibera", iar acest lucru va alunga toate influenţele demonice din toate victimele care caută să fie eliberate de amăgirea sau strânsoarea demonilor.

33. A-i învăţa pe cei care sunt ţintele de atac ale demonilor să se roage lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos este, de asemenea, un mijloc puternic pentru a ţine demonii la distanţă şi de a-i pune pe fugă. Deuteronomul 18:11 vorbeşte despre „cel care îi leagă pe alţii cu o vrajă" (*NW*). Greşeala constă deseori în cugetarea că puterea lui Dumnezeu este insuficientă pentru a rupe vraja pe care un practicant voodoo sau oricare alt demonist poate să o arunce asupra unuia şi, prin urmare, să meargă la un alt agent al demonilor, la un vraci, pentru a rupe puterea vrăjii. Astfel persoana eliberată este obligată să îi mulţumească Diavolului şi demonilor săi, în loc să-i mulţumească Atotputernicului Dumnezeu pentru această scăpare. Acest lucru glorifică organizaţia Diavolului în locul lui Iehova Dumnezeu; astfel nu câştigă favoare divină ci dizgraţie, şi se îndatorează către Diavol şi slăbeşte apărarea sa împotriva lui. Rugăciunea, păstrarea minţii omului plină cu cuvintele lui Dumnezeu şi rămânerea activă, în mod regulat, în serviciul lui Iehova, va slăbi puterea inamicului şi îl va întări pe om pentru a rezista unor atacuri ulterioare.

34. Întrucât darurile miraculoase ale spiritului sfânt au dispărut, noi nu mai încercăm să facem fapte miraculoase, aşa cum încearcă în continuare acei slujitori religioşi ai fărădelegii pe care Domnul Isus Cristos îi va alunga din preajma Lui, deoarece ei nu acţionează după legea lui Dumnezeu. Ne amintim de cuvintele apostolului Pavel: „Dacă cineva se luptă, la jocuri, nu este încununat dacă nu a luptat conform regulilor." (2 Tim. 2:5, *NW*). Deci pentru a fi încununaţi cu aprobarea lui Dumnezeu, prin Cristos, noi dorim să facem ceea ce El a făcut legal. Lucrarea pe care a legalizat-o El pentru acest timp al sfârşitului lumii este cea

Cuprins

prezisă de Isus Cristos: „Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*). Făcând acest lucru până la sfârşitul acestei lumi, la Armaghedon, suntem siguri că vom fi numiţi de către Regele întronat Isus Cristos, „lucrători ai dreptăţii” şi că vom fi chemaţi să ne apropiem de El precum cei aprobaţi de Tatăl lui ceresc şi demni de a fi cruţaţi prin Armaghedon, în Noua Lume a lui Dumnezeu.

DEMONII CONDUC SOCIETATEA UMANĂ SPRE ARMAGHEDON

35. Trăim în „ziua cea rea”. În special în această zi ni se porunceşte să „stăm fermi” în armura completă împotriva atacurilor violente ale forţelor spirituale rele din locurile cereşti şi să folosim „sabia Spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, împotriva acestor forţe nevăzute, supraomeneşti, prin ascultarea legii lui Dumnezeu şi predicând „această veste bună a împărăţiei” în tot pământul locuit. Nu suntem surprinşi de răspândirea spiritismului, care este de fapt demonism, chiar şi în cele mai înalte poziţii ale guvernului politic.

36. Noi o luăm drept o dovadă în plus că guvernele politice ale creştinătăţii nu fac parte din Împărăţia lui Dumnezeu, atunci când revista *People*, în ediţia din 10 martie 1954, iese cu anunţul „ASTROLOGI CAPITALI*: Liderii de top îi solicită sfaturile* – dintre apelanţii lui Jeanne face parte şi Mamie Eisenhower, oficialităţi de la Washington.” Într-un Washington care cercetează constant orizontul pentru ceea ce urmează, Jeanne Dixon este ca un far. Folosind un glob de cristal, ea a privit în viitor, şi a venit cu previziuni atât de uimitor de exacte, încât astăzi unii dintre liderii de top ai capitalei şi oameni de afaceri fac apel la ea în mod regulat.” Aceste ştiri au confirmat bine cunoscuta rubrică a lui Drew Pearson, publicată în întreaga Americă, în August 22-24, 1953, şi care a purtat titluri în diferite ziare, cum ar fi „Prima doamnă se bucură că i se ghiceşte viitorul” şi „Privirea lui Eisenhower în viitor”. Biblia, precum şi istoria antică seculară, arată că regi şi împăraţi, precum şi lideri religioşi angajaţi în spiritism, au fost dornici de informaţii, îndrumare şi ajutor de la demoni. Astăzi forţele spirituale rele fac victime în rândul cercurilor politice înalte şi religioase, chiar din Creştinătate. Istoria, biblică şi laică, ne arată că această practică a dus întotdeauna la distrugerea regatelor şi a imperiilor. Aceasta va duce la acelaşi rezultat şi acum, la bătălia de la Armaghedon.

37. Forţele spirituale rele sunt acum mai aproape de întreaga omenire decât oricând înainte. Acest lucru se datorează faptului că împărăţia lui Dumnezeu, prin Cristos, a fost întemeiată în ceruri în 1914. Războiul a izbucnit imediat în cer şi cerurile înalte au fost curăţate pentru totdeauna de prezenţa lui Satan şi a tuturor îngerilor săi demoni. Învinşi în războiul cu Împărăţia nou-născută a lui Dumnezeu, acei demoni şi conducătorul lor au fost aruncaţi aici jos pe pământ. Fiind în întunericul din Tartar referitor la detaliile legate de scopul lui Dumnezeu, e posibil ca ei să fi crezut că Armaghedonul se apropie cu repeziciune şi că întemniţarea lor

Cuprins

în abis, timp de o mie de ani, avea să vină în curând. Aşadar, e posibil ca ei să se fi axat pe ruinarea societăţii umane, cu scopul de a distruge în special pe poporul lui Iehova, care era atunci într-o stare de captivitate în societatea umană. Politica lui Satan şi a demonilor săi, care erau zei şi guvernatori nevăzuţi ai acestei lumi este: „Stăpâneşte sau distruge!" dar în special cu gândul la distrugerea martorilor lui Iehova. – 2 Pet. 2:4, *NW*; Apoc. 12:17

38. Cu toate acestea, Atotputernicul Dumnezeu a împiedicat acest lucru şi a dejucat planul nesăbuit al demonilor. Scopul Lui nu era să-i arunce pe demoni în abis în 1918 sau să îi lase să ruineze societatea umană, ca un punct culminant la Primul Război Mondial. El nu l-a lăsat pe victoriosul său rege Isus Cristos să continue războiul în cer, în ceea ce priveşte aspectul „necazului cel mare" al Armaghedonul asupra organizaţiei vizibile şi invizibile a lui Satan. Iehova a oprit „războiul din cer" prin aruncarea lor din cer jos pe acest pământ, pentru a-l putea lăsa pe Satan şi pe demonii lui să rămână aici, în înjositoarea lor înfrângere pentru o "perioadă scurtă de timp", înainte de Armaghedon. Astfel, el a scurtat „necazul cel mare" asupra lumii lui Satan. (Mat. 24:21, 22). El a făcut acest lucru, nu de dragul demonilor, ci din pricina "celor aleşi", pentru a le permite să se salveze de distrugerea societăţii umane a acestei lumi. Acest lucru a însemnat o luptă constantă din partea martorilor lui Iehova cu forţele spirituale rele, în special la distanţe apropiate. Cu toate acestea, până acum ei au fost în măsură să rămână „fermi împotriva uneltirilor Diavolului." Efes. 6:11; Apoc. 12:13-17, *NW*.

39. Cu ‗armura completă a lui Dumnezeu' şi mânuind "sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" şi oferirea de rugăciuni şi cereri la fiecare ocazie, martorii lui Iehova au putut să ia o poziţie fermă şi să rămână nevătămaţi de către numărul mare de demoni care sunt acum pe acest pământ. Dar pentru umanitate, în general, aceasta a însemnat îndemnarea ei pe calea care duce la distrugere, la Armaghedon. Referitor la acest lucru, Apocalipsa 12:10-12 (*NW*) spune: „Acuzatorul fraţilor noştri, care îi acuza zi şi noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Şi [fraţii noştri] l-au învins datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii. De aceea, bucuraţi-va ceruri şi voi care locuiţi în ele! Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp." Nu e de mirare atunci că oamenii de ştiinţă ai lumii Diavolului au inventat în cele din urmă bomba atomică şi bomba cu hidrogen şi alte mijloace terifiante de ucidere în masă. Războiul pentru stăpânire mondială a fost cel care a accelerat punerea în aplicare a descoperirii de divizare a atomului, şi nu beneficiile păcii. Ce demonic a fost acest lucru!

40. Nu prin globul de cristal al mediumurilor sau a spiritiştilor, ci prin simbolurile profetice ale Apocalipsei putem vedea ce se întâmplă în tărâmul invizibil din jurul pământului nostru, unde Satan şi demonii lui sunt acum ţinuţi jos. Îi vedem pe Satan şi pe demonii săi cum nu reuşesc să câştige biruinţa asupra martorilor lui Iehova, nereuşind să-i adune ca pe nişte capre pentru înverşunata luptă finală împotriva Atotputernicului Dumnezeu, la Armaghedon. În schimb, Ioan, scriitorul Apocalipsei „s-a uitat, şi iată! Mielul [Cristos] stând pe muntele

Cuprins

Sionului, şi cu el o sută patruzeci şi patru de mii care au numele său şi numele Tatălui Său scris pe frunţile lor." În plus faţă de cei 144 000 de biruitori spirituali, ce stau cu Cristos pe cerescul Munte Sion, Ioan a mai văzut „marea mulţime" formată din oameni din toate naţiunile şi limbile, închinându-se şi slujind pe Dumnezeu, în mod constant, la templul Său spiritual. (Apoc. 14:1; 7:9-15, *NW*)

41. Pe cine a prevăzut atunci Ioan şi pe cine vedem noi acum victimizaţi în strângerea făcută de Satan şi de forţele sale spirituale rele? Ioan spune: "Am văzut ieşind din gura balaurului, din gura fiarei sălbatice şi din gura profetului fals trei declaraţii inspirate şi necurate care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt, de fapt, declaraţii inspirate de demoni şi fac semne, şi se duc la regii întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. … Şi i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Magedon [sau, Armagedon]." – Apoc. 16:13-16, *NW*, margin.

42. Martorii lui Iehova nu îi urmează pe "împăraţii întregului pământ locuit" amăgiţi de demoni, către liniile de luptă de la Armaghedon. Ei îl urmează pe „Miel [Isus Cristos] indiferent unde ar merge." (Apoc. 14:4, *NW*). El merge să se confrunte cu toată lumea lui Satan la Armaghedon. Urmându-l spre această poziţie de luptă de acolo, putem triumfa asupra forţelor spirituale rele, chiar şi acum, în acest „timp al sfârşitului." La Armaghedon vom asista la propriul Său triumf asupra lor.

LUPTA TREBUIE SĂ CONTINUE!

43. Lupta martorilor lui Iehova împotriva forţelor spirituale rele e departe de a se fi încheiat. Duşmanul, Satan Diavolul, încearcă să-şi menţină poziţia de cosmocrat. El şi cu demonii săi sunt cosmocraţi, „conducători ai lumii", aşa cum îi numeşte *Traducerea Lumii Noi* la Efeseni 6:12. În special de la distrugerea Ierusalimului, în 607 î.C., şi de la răsturnarea teocraţiei tipice a lui Dumnezeu, ei au exercitat o cosmocraţie rea. Acum ei sunt împotriva martorilor lui Iehova deoarece aceştia predică o altă cosmocraţie, vestea bună a stăpânirii lui Dumnezeu a Noii Lumi, prin Cristos. Martorii lui Iehova trebuie să vegheze, să lupte şi să se roage cum nu au mai făcut-o până acum.

44. Este adevărat că Isus a spus cu privire la acest timp al prezenţei Sale în Împărăţia Sa nevăzută: „Cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului." (Mat. 24:37, *NW*). În zilele lui Noe, înainte de potop, au existat fiii neascultători spirituali ai lui Dumnezeu, care s-au materializat în trupuri umane fără ajutorul spiritiştilor, şi s-au căsătorit cu fiicele oamenilor şi au dat naştere la progenituri neobişnuite numite Nefilimi, evident uriaşi paranormali, care au ajutat la coruperea omenirii şi la umplerea pământului cu violenţă. (Gen. 6:1-4, 11, 12, *NW*) Cu toate acestea, asemănarea acestor zile ale prezenţei Fiului omului cu cele din zilele lui Noe de dinaintea potopului nu înseamnă că noi trebuie să ne aşteptăm la o materializare similară a demonilor pentru a se amesteca în treburile umane. Nu mai mult decât ar trebui ca aceştia să se căsătorească cu fiicele oamenilor de astăzi şi să dea naştere la o cultură nouă de Nefilimi, pentru distrugerea de la Armaghedon. Demonii sunt acum „spirite în închisoare", împiedicate de

Cuprins

Dumnezeu de la a se materializa. Dar ele nu au nevoie să se materializeze pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit. Este suficient că prin practica spiritismului ei profită de trupurile femeilor pentru a-i servi ca mediumuri spiritiste. (1 Pet. 3:18-20, *NW*). Deja, mai mult de patruzeci de ani de la stabilirea împărăţiei în 1914, forţele spirituale rele şi-au demonstrat capacitatea de a-şi exercita puterea cosmocratică, fără a se materializa, pentru a răspândi spiritismul, pentru a corupe omenirea, pentru a ajuta la umplerea pământului cu violenţă şi pentru a-i determina pe conducătorii lumeşti ai tuturor sistemelor politice către o luptă violentă împotriva Atotputernicului Dumnezeu şi a Cristosului Său, la Armaghedon. Forţele spirituale rele au reuşit să inducă în eroare întregul pământ locuit, dar nu şi societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova.

45. În loc să fie influenţaţi de propagande religioase şi politice, de politici şi de mişcările conducătorilor vizibili ai acestei lumi, martorii lui Iehova au refuzat să păşească alături de această lume şi să devină parte din ea. Ei s-au păstrat separaţi în dedicarea lor deplină lui Iehova Dumnezeu, prin Cristos. Curajoşi fiind, ei au demascat expresiile inspirate de demoni ce au ieşit din gura Dragonului simbolic, a fiarei sale politice şi a profetului fals; ei i-au avertizat şi pe alţii în legătură cu uneltirile Balaurului Diavol; şi ei au predicat un mesaj puternic despre adevărata eliberare de puterea forţelor spirituale rele, „această veste bună a Împărăţiei". În mod constant, această proclamare a veştii bune a slăbit controlul nevăzut al forţelor spirituale rele, şi sute de mii au păşit în societatea Noii Lumi, unde predomină spiritul lui Iehova. Aici stăm fermi, luptând cu armele spirituale ale luptei noastre teocratice şi a rugăciunilor, triumfând, în mod constant, în puterea Domnului şi în tăria puterii Sale.

46. Triumful final este la orizont! Dintr-odată, ca şi în zilele lui Noe, acesta va fi al nostru, când ziua lui Iehova va veni ca un hoţ noaptea şi această lume va fi abandonată spre distrugere la Armaghedon, întregul spiritism şi forţele spirituale rele vor fi anihilate, iar noi, cei din societatea Noii Lumi, vom fi luaţi împreună cu regele triumfător Isus Cristos în lumea nouă lipsită de demoni a dreptăţii, sub suveranitatea universală a lui Dumnezeu. (2 Pet. 3:10-14, *NW*).

Întrebări pentru studiu

1,2. Ce manifestări prezise în Scripturi au putut fi văzute în timpul Primului Război Mondial?

3. Biblic vorbind, ce sunt demonii?

4,5. De ce este necesar şi scriptural să avem o atitudine precaută faţă de demoni?

6-8. Ce este spiritismul? În ce mod i-a afectat pe oamenii învăţaţi şi pe ceilalţi?

9,10. (a) În ce fel are doctrina „nemuririi sufletului" legătură cu spiritismul? (b) Ce atitudine au adoptat clericii creştinătăţii faţă de spiritism?

11, 12. (a) Care ar fi o traducere îndoielnică a lui 1 Ioan 4:1-3? (b) Care înţeles corect al acestui pasaj este derivat din traducerea lui precisă?

Cuprins

13-15. (a) Oare justifică învăţăturile Bibliei, aşa cum a rezumat Pavel, revendicările spiritiştilor? (b) Cum informează şi sfătuieşte un scriitor recunoscut al spiritismului, în legătură cu Biblia?

16. Este corect să spunem că Biblia este „o piatră de poticnire a spiritismului”? De ce?

17, 18. (a) Cum sunt definite exact în Scripturi „imortalitatea” şi „sufletul” uman? (b) Cum sunt afectate revendicările spiritiştilor de aceste definiţii Biblice?

19, 20. (a) Ce sfat li se dă celor din poporul lui Iehova, din trecut şi din prezent, de către purtătorii Săi de cuvânt, în privinţa practicilor spiritiste? (b) Ce pedeapsă i se aplică celui care nu ascultă de Principalul Purtător de Cuvânt al lui Iehova, şi de ce?

21. Ce altă mărturie Biblică descoperă poziţia adevărată a lui Isus faţă de practicile spiritiste?

22. Cum a catalogat Pavel practicile spiritismului?

23. Este sau nu nebunia oamenilor provocată de controlul demonilor, şi de ce?

24-26. Care exemple pertinente ale mărturiei doctorilor şi observatorilor fac legătură între nebunie şi practicile spiritismului?

27. Poate fi justificată de Scripturi, exorcizarea făcută de către orice cleric al Creştinătăţii sau chiar de un mediu spiritist, şi de ce?

28,29. De ce nu i s-a răspuns lui Isus la replica dată acuzatorilor Săi în legătură cu scoaterea demonilor?

30, 31. În ce mod diferă exorcizarea demonilor făcută de mediumuri şi falşi religionişti faţă de cea făcută de Isus?

32. De ce nu este potrivită pentru martorii lui Iehova de astăzi practica de a scoate demoni, aşa cum era făcută de Isus, apostoli şi evanghelişti?

33. Care sunt metodele corecte şi greşite de a rupe puterea demonilor, în zilele noastre?

34. În acest timp, ce lucrări ilegale trebuie să evităm şi ce lucrare dreaptă trebuie înţeleasă clar şi realizată?

35. Ce practici de protejare sunt necesare astăzi datorită răspândirii spiritismului?

36. Ce arată înregistrările Biblice şi cele seculare despre practicile spiritiste ale liderilor politici şi religioşi?

37. Cine constituie principală ţintă a furioaselor forţe spirituale rele, scriptural, şi de ce?

38. De ce au reuşit cei din poporul lui Iehova de astăzi să reziste cu succes atacurilor din partea acelor forţe spirituale rele?

39. Care condiţii prezise în Scriptură au dominat pe pământ încă de la recenta înjosire a Diavolului şi a aliaţilor lui spirituali?

40. Ce pot vedea astăzi adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu, care îl urmează pe Mielul Său, în mod ascultător, în tărâmul invizibil care înconjoară pământul?

41. Pe cine a văzut Ioan anticipat şi pe cine vedem noi ca victime ale lui Satan şi ale aliaţilor lui spirituali limitaţi pe pământ?

Cuprins

42. Respectarea cărui sfat dat de Dumnezeu le asigură martorilor lui Iehova triumf şi siguranţă continue asupra forţelor spirituale rele?

43. De ce este nevoie acum mai mult ca oricând ca noi să veghem, să luptăm şi să ne rugăm?

44. În ce privinţă se aseamănă zilele noastre cu cele din vremea lui Noe, de dinainte de potop?

45,46. Cum va rezulta triumful de acum şi triumful final pentru membrii predicatori ai Împărăţiei din societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu ?

Credeți doar ce vedeți?

Câteodată auzi oameni spunând: „Eu cred numai ceea ce văd". Ce vor aceştia să spună cu adevărat este că din moment ce nu îl pot vedea pe Dumnezeu nu cred că Acesta există. Faptul că nu Îl pot vedea, cred ei, este o justificare suficientă pentru lipsa lor de credinţă în Dumnezeu, şi pentru lipsa lor de interes pentru tot ceea ce indică spre Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, pentru o explicaţie a motivului dificultăţilor pământului în prezent. Dar este poziţia lor una logică? Nu. Afirmaţia lor nu este nici măcar adevărată. Ei cred multe lucruri pe care nu le pot vedea.

Pentru a ilustra, luaţi exemplul electricităţii. Aţi văzut vreodată electricitatea? Cum arată? Ce culoare şi formă are? Puteţi să priviţi firele care o aduc în casa dumneavoastră şi să spuneţi: „Uite că vine nişte electricitate acum?" Bun, atunci, dacă nu o puteţi vedea cum puteţi fi sigur că electricitatea există? Credeţi deoarece îi puteţi vedea efectele, ceea ce realizează ea. Când apăsaţi pe întrerupător, curentul electric merge prin cabluri, întâmpină rezistenţă în filamentul becului, şi lumina este produsă. Faptul că lumina este produsă este suficientă dovadă pentru dumneavoastră că electricitatea, deşi nu aţi văzut-o niciodată, există, şi, prin urmare, acceptaţi şi credeţi acest fapt.

Mai mult, aţi văzut vreodată undele radio care trec, în acest moment, prin camera în care staţi, plutind între ochii dumneavoastră şi această pagină, purtând în mod invizibil sunete şi voci şi chiar imagini televizate? Nu, nu le puteţi vedea. Sunt invizibile. Dar, în mod sigur, nu aţi argumenta că dacă nu le puteţi vedea aceste unde radio nu există, şi că întregul proces al radioului şi al televiziunii este doar o farsă pentru a induce în eroare oamenii naivi. Aşa un argument ar fi ridicol. Adevărat, tot ce vedeţi este o dovadă că undele radio există. Dar efectul (sunetele şi vocile din radioul dumneavoastră şi imaginile de la televizor) trebuie să aibă o cauză logică (undele care le aduc) şi asta duce la acceptarea explicaţiei înţelese conform căreia undele radio sunt o realitate, chiar dacă nu le veţi putea vedea niciodată

Apoi, când aţi văzut ultima dată un atom, sau chiar şi mai micii electroni, protoni şi neutroni din care este compus un atom? Nu i-aţi văzut niciodată? Mulţi oameni care afirmă că ei cred doar ceea ce văd sunt foarte convinşi de existenţa

Cuprins

acestor particule minuscule şi sunt auziţi adesea exprimându-şi teama în legătură cu modul în care ceva ce nu au văzut niciodată poate afecta viitorul acestei lumii.

Astfel, afirmaţia „cred ceea ce văd” este falsă şi amăgitoare. Toată lumea crede lucruri pe care nu le poate vedea. Ei cred aceste lucruri pentru că pot vedea efectele produse de aceste lucruri nevăzute. Curentul electric invizibil produce căldură şi lumină; undele radio nevăzute produc sunete şi imagini; particulele minuscule dintr-un atom pot elibera o putere imensă.

Dar ce legătură au toate acestea cu credinţa în Dumnezeu? Au o foarte mare legătură cu Dumnezeu, pentru că aşa cum efectele produse de curentul electric, undele radio şi particulele atomice demonstrează că aceste lucruri există, tot aşa şi faptul că există un Creator invizibil, un Atotputernic al cărui nume este Iehova, este dovedit de efectele la fel de clar observabile ale puterii Sale. Ce efecte? Următorul articol răspunde acestei întrebări.

DE CE SĂ CREDEŢI ÎN DUMNEZEU

Este această credinţă logică? Care sunt dovezile? De ce să acceptăm Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu?

Unii oameni spun că ei cred doar ceea ce văd. Răspunsul nostru accentuat este următorul: Crede! Da, crede ceea ce poţi să vezi! Apostolul Pavel a spus că puterea lui Dumnezeu este arătată de creaţia vizibilă: „Calităţile Sale nevăzute, da puterea Sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute.” (Rom. 1:20, *NW*). Mulţi oameni cred că ceea ce văd sunt dovezi ale existenţei lui Dumnezeu. Un sondaj de opinie a arătat că şi în America presupusă „materialistă”, 96 % dintre oamenii intervievaţi şi-au afirmat credinţa în Dumnezeu. Aceştia s-au uitat la ordinea şi măreţia lumii din jurul lor, la existenţa omului şi a Bibliei şi au văzut acestea ca fiind argumente convingătoare despre existenţa lui Dumnezeu.

Un scriitor a prezentat problema în următorul mod: „Dacă pornim cu mintea deschisă, gata să credem sau să nu credem în funcţie de dovezi, este foarte probabil că vom descoperi că e mai uşor să crezi în Dumnezeu decât să decidem că plantele, animalele şi omul însuşi îşi au originile ca un produs al şansei. Este, de asemenea, demn de adăugat că mulţi oameni nu doresc să creadă în Dumnezeu. Ei realizează că acest lucru le-ar acuza trecutul şi ar modifica viitorul într-o manieră neplăcută.”

Care este părerea ta despre originea universului? A fost doar întâmplare, un accident, o combinaţie de multe evenimente întâmplătoare? Sau este o dovadă a existenţei unui alte minţi mai mari, mai inteligente, şi care a existat cu mult înaintea omului? Amintiţi-vă că universul nu este haos aşa cum ar fi fost dacă era

Cuprins

accidental, ci este ordonat. Vă indică asta că o minte conştientă este responsabilă pentru aceasta? Că a fost proiectat de un creator inteligent?

Sunt legile ordonate, care se extind de la expansiunea anilor lumină a cerurilor înstelate la minusculii atomi care alcătuiesc întreagă materie, doar un accident? Sunt mişcările exacte ale corpurilor cereşti care formează standardul timpului un accident? Au fost accidentele cele care au creat pământul, omul şi toată creaţia vie - nu doar o întâmplare accidentală, ci o întreagă serie de sute de milioane care s-au combinat în mod miraculos, fără ca alte accidente să distrugă ceea ce era creat deja?

Este implicată în originea universului o putere mai mare decât norocul? Omul de ştiinţă Arthur H. Compton a spus despre părţile minusculului atom: „Dacă simplul şi totuşi prolificul set de mişcări aleatorii la care sunt supuşi electronii rezultă doar din pură întâmplare, atunci aceasta este mult mai ingenioasă decât cel mai inteligent dintre savanţii noştri."

Nu numai că originea materiei şi ordinea universului prezintă probleme pentru cei care refuză existenţa Creatorului, dar există şi problema mai mare a originii vieţii. A existat o perioadă în care generaţia spontană (numită *abiogeneză* - cuvânt care desemnează originea din non-viaţă) se credea că poate produce viaţă. Viermii s-au dezvoltat din carne în descompunere, păduchii din mizerie, broaştele din noroiul băltoacelor, etc. Dar experimentele lui Pasteur de aproape o sută de ani au desfiinţat acea teorie. Se spune că abiogeneza nu mai este prezentă acum, dar era prezentă în vremurile trecute, aceasta fiind doar o speculaţie. Nu este un argument ştiinţific, din moment ce nu va fi bazat pe observaţie şi experiment, ci mai degrabă pe afirmaţii fără judecată care nu pot fi nici observate, nici demonstrate. Dr. J. Gray, un zoolog renumit, a explicat: „Originea spontană a vieţii din materia neînsufleţită trebuie privită ca fiind un eveniment foarte puţin probabil, şi deci se poate presupune că nu s-a întâmplat".

Întrebarea este simplă: Materia, ordinea, universul uimitor şi miracolul inexplicabil al vieţii au apărut pur şi simplu la întâmplare, sau au fost produse de proiectul unui mare Creator? Prima variantă este atât de neverosimilă încât necesită mai multă credinţă să credem în teoria materialistă a evoluţiei decât în Dumnezeu! Rămâne adevărat fapul că: „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu; şi întinderea lor arată lucrarea mâinilor Lui". (Ps. 19:1; Iov 9:8, Isa. 40:26, Ier. 10:12)

MINUNI CHIAR ŞI MAI MARI

Dar sunt mult mai multe de luat în considerare. Omul, prin folosirea sârguincioasă a inteligenţei sale, a obţinut mari realizări, dar şi în lucruri simple înţelepciunea naturii a venit cu mult înaintea omului. Cu milioane de ani înainte ca omul să fi dezvoltat pârghii, ele au existat în corpurile animalelor. Cu mult timp înainte ca omul să-şi facă prima pompă de refulare, a existat inima. Mai mult, valvele pentru a controla mişcarea fluidelor există în inimă şi în vene. Perii care să

Cuprins

elimine mucusul există în trahee. Bateriile electrice au fost ale ţiparilor din vremuri străvechi. Lumina care nu degajă căldură este produsă de licurici. Zborul lucrurilor mai grele decât aerul a fost întotdeauna privilegiul tărâmului păsărilor. Au fost aceste lucruri doar accidente, doar datorită norocului, sau există o inteligenţă în spatele lor mult mai mare decât a omului? Faptul că ele reprezintă un accident este mult mai greu de crezut decât perspectiva creştină conform căreia lucrurile au fost create!

Mai mult, inteligenţa omului îi permite acestuia să planifice viitorul. Dar cum se poate explica aceeaşi anticipare care este evidentă chiar şi în părţile fără raţiune ale naturii? Un copac produce seminţe pentru existenţa altor copaci când acesta va muri. Este asta important pentru copac? O veveriţă adună nuci pentru iarnă. Ce i-a dat îndemnul să facă acest lucru, şi cum ştie când vremea se va răci? O pasăre produce ouă pentru perpetuarea speciei. De ce să se îngreuneze cu urmaşi ? Este din cauza instinctului? Sau poate a naturii? Tocmai aceasta este problema. Oriunde te-ai uita Inteligenţa Supremă este prezentă, nu poate fi trecută cu vederea.

O autoritate a explicat: „Cu cât un animal viu pare că gândeşte mai puţin datorită inferiorităţii organelor sale, cu atât mai mult, judecând după înţelepciunea de care este capabil, devine evident că Cineva a gândit pentru el.” Dacă nu există un Creator, cine ar fi putut gândi pentru acel animal?

Dar chiar şi mai uimitoare este viaţa umană, care prezintă cele mai mari probleme pentru cei care neagă creaţia. De ce se combină atomii şi elementele corpului pentru a forma compuşi organici care pun la cale dezvoltarea diferitelor ţesuturi şi organe şi pentru a-şi executa sarcinile într-o structură unificată care merge mai departe de posibilităţile acestor atomi şi elemente care există în mod normal? Ce forţă inteligentă produce asta? Natura? Atunci de ce să nu o numim sub numele de Fiinţă Supremă care a produs legile naturii, şi anume, IEHOVA?

Natura prezintă multe minuni, şi dezvoltarea unei noi vieţi umane este una dintre cele mai uimitoare. Fără vreun gând conştient din partea mamei, oase, nervi, ochi, urechi, picioare, mâini, inimă, plămâni şi multe astfel de structuri şi organe sunt produse într-o manieră ce nu poate fi explicată de niciun om. Oare din întâmplare urmează celulele umane un proces atât de bine conturat? Fără nicio îndoială există o Inteligenţă mult mai mare decât a omului în spatele acestei producţii de viaţă! De ce să ascundem identitatea acestei Inteligenţe şi să refuzăm să o numim Dumnezeu?

Când evoluţia afirmă faptul că creaţia nu a avut loc, aduceţi-vă aminte că evoluţia nu ştie originea materiei, originea vieţii, cum vor fi umplute enormele spaţii dintre formele de viaţă, sau motivul pentru uimitoarea înţelepciune numită „natură”. Legile uimitoare pentru care cei mai învăţaţi savanţi au petrecut decenii, chiar şi secole, pentru a le înţelege, nu au luat viaţă din întâmplare. Crede ceea ce vezi! Acceptă faptul că a existat o creaţie inteligentă şi, astfel, un Creator inteligent, Iehova Dumnezeu!

Cuprins

Motivele enumerate mai sus reduc piedicile şi neînţelegerile care stau în calea multor persoane de a-L accepta de Dumnezeu, dar noi nu suntem interesaţi în primul rând să acceptaţi ce au de spus despre el logica şi raţiunea. Mult mai important este ce are El de spus despre Sine. Ar fi iraţional să credem că, după ce a creat omul, Creatorul ne-ar lăsa acum fără o explicaţie în legătură cu de ce nu este totul în armonie în lume în prezent. Biblia dă motivul. Aceasta arată de ce există necazul şi greutăţile şi mai arată că, în curând, acestea se vor sfârşi prin distrugerea marelui rebel, instigatorul răutăţii, Satan Diavolul. Astfel, se spune despre ziua noastră: „Vai de pământ şi mare, fiindcă Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp." (Apoc. 12:12, *NW*)

Dacă Biblia ar fi doar o carte a imaginaţiei omului, ea nu ar avea valoare. Dar este mult mai mult de atât. Ea este o carte care ne arată cum este Dumnezeu, descrie instrucţiunile Sale, dă dovezi ale puterii şi măreţiei Sale şi este o componentă de bază a credinţei.

Biblia este cea mai mare dovadă a propriei sale veridicităţi. În primul rând, cei care au luat parte la scrierea ei au afirmat că ea este de la Dumnezeu. David a spus: „Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine, şi cuvântul Lui a fost pe limba mea." Pavel a scris: „Toată Scriptura este insuflată de Iehova şi benefică pentru învăţătură." „Spiritul sfânt a vorbit mai înainte prin gura lui David." Petru a spus: „Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt". (2 Sam. 23:2; 2 Tim. 3:16; 2 Pet. 1:21, *NW*)

Dar Biblia nu afirmă doar că este de la Dumnezeu; ea dovedeşte această afirmaţie! Provocarea lui Dumnezeu pentru cei care pretind inspiraţie divină este: „Să se apropie şi să ne spună mai dinainte ce se va întâmpla ... Spuneti-ne cele ce vor fi în viitor, că să ştim că sunteţi dumnezei!" (Isa. 41:22,23, *AT*). Acest test este hotărâtor pentru că niciun om, cu propria lui putere, nu poate să prevestească în detaliu anumite evenimente din viitor. Cum trece Biblia acest test? În mod victorios! Observaţi următoarele exemple despre predicţiile detaliate, clare despre asemenea evenimente viitoare - o putere pe care nu o are niciun om, o putere care vine de la Dumnezeu.

Cu ani înainte ca Iuda să cadă în faţa Babilonului, profetul Ieremia nu numai că a prezis căderea acesteia, dar a şi specificat perioada de şaptezeci de ani de pustiire a ţării lui Iuda, şi a spus că la sfârşitul acestor şaptezeci de ani Babilonul va fi distrus devenind „o grămadă de ruine, adăpost pentru şacali, groază şi batjocură fără locuitori." Cum a putut un om să prevadă captivitatea unei naţiuni, durata exactă a pustiirii ţării, timpul şi felul în care naţiunea cuceritoare va cădea în ruină? Dar această profeţie s-a adeverit exact aşa cum a fost prezisă, în ciuda faptului că un scriitor a spus: „Numai un nebun ar fi visat să profeţească răsturnarea Babilonului în zilele când Isaia şi Ieremia erau în viaţă. Oamenii din Babilon erau printre cei mai neînfricaţi războinici ai vremii. Ei au cucerit lumea şi au pus-o sub jugul lor." Profeţiile exacte făcute de Isaia şi Ieremia au demonstrat,

fără urmă de îndoială, că afirmaţia lor de a fi profeţi adevăraţi ai lui Dumnezeu era adevărată. (Ier. 29:10; 51:37, *AT*)

Mai mult, în Daniel 8:3-8, 20, 21 este arătat că imperiul Medo-Persan va urma Babilonul ca putere mondială. Puterea Medă a fost prima, iar apoi urma puterea persană ce o va depăşi pe aceasta. După victoria imperiului Medo-Persan asupra Babilonului, imperiul Grecesc va învinge Medo-Persia. Mai târziu, puternicul imperiu grecesc se va despărţi în patru. Toate acestea s-au întâmplat exact aşa cum a fost prezis, ultimul eveniment având loc la mai mult de două secole distanţă, când Alexandru cel Mare a înfrânt Imperiul Persan, iar la moartea acestuia, imperiul său s-a separat în patru teritorii, fiecare condus de unul dintre generalii săi. Cât de imposibil ar fi fost pentru oamenii obişnuiţi să facă asemenea preziceri uimitoare, comune în Biblie!

DOVEZI MODERNE

Aţi prefera exemple moderne în locul acestora din vechime? Exemplele moderne despre împlinirea acestor profeţii uimitoare sunt la fel de convingătoare. Cu treizeci şi patru de ani înainte de izbucnirea violenţei mondiale în 1914 (sau din 1880) *Turnul de veghere* a arătat cu regularitate anul 1914 ca fiind cel care marca sfârşitul Vremurilor Neamurilor, aşa cum sunt numite în Biblie, sau „timpurile naţiunilor". Aceasta arăta din Scripturi că sfârşitul „timpurilor naţiunilor" va fi marcat de cea mai grea perioadă de necazuri întâlnită pe pământ vreodată. Înainte de izbucnirea Primului Război Mondial mulţi oameni au batjocorit această problemă, dar predicţia din Biblie s-a adeverit. Cei care au scris Biblia nu puteau ştii aceste evenimente, sau cel puţin să le ghicească, atât de mult în avans. Aceste predicţii specifice dinainte nu pot fi din înţelepciunea omului, dar, din nou, profeţia din Biblie s-a adeverit !

În Apocalipsa 17:8 a fost prezis că organizaţia politică a omului pentru menţinerea păcii (Liga Naţiunilor) va intra în abisul nonexistenţei, aşa cum s-a întâmplat în cel de-al Doilea Război Mondial, iar mai târziu va reveni aşa cum a făcut, sub forma Naţiunilor Unite, dar nu va reuşi în promisiunea de a aduce pace îndelungată. Ar fi ştiut vreun om aceste lucruri? Din nou, predicţia din Biblie, scrisă cu 1900 de ani înainte, s-a adeverit!

Cartea cărţilor a trecut testul cu brio! Prezicerile ei pe care ne putem baza îi justifică afirmaţia de inspiraţie şi îi dovedeşte caracterul autentic. În continuare, existenţa acestei cărţi evident inspirate dovedeşte fără urmă de îndoială existenţa Inspiratorului ei, Iehova Dumnezeu!

Cea mai importantă sursă de credinţă în Dumnezeu este însăşi Biblia. Dacă îţi lipseşte această credinţă, este probabil din cauza lipsei studierii acestei Cărţi; dacă doreşti să dobândeşti credinţă o poţi face prin studierea acestei cărţi. Credinţa adevărată nu este oarbă, ci bine informată. Este bazată pe fapte, logică, înţelegere şi încredere. O astfel de credinţă trebuie căutată şi este câştigată prin paginile Cărţii credinţei, Biblia. Aşa cum a scris Pavel: „Credinţa vine prin auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu." (Rom. 10:17)

Cuprins

Biblia descrie credinţa ca fiind „aşteptarea asigurată a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităţilor deşi nevăzute”. Credinţa este suma convingerilor noastre legate de Iehova Dumnezeu şi de împărăţia Sa. Încrederea noastră în El este cea care a fost dezvoltată prin examinarea noastră în legătură cu conţinutul Scripturilor. Convingerea noastră bine înrădăcinată este că există lucruri pe care nu le putem vedea, că aceste lucruri pot fi prinse cu încredere şi că promisiunile făcute în Cuvântul lui Dumnezeu vor fi împlinite. (Evrei 11:1, *NW*)

În concluzie: noi credem multe lucruri pe care nu le putem vedea. Credem în ele pentru că putem vedea dovezi ale funcţionării lor. În mod similar, putem vedea dovezi ale activităţii lui Dumnezeu. Existenţa materiei, minunea vieţii, extraordinara inteligenţă din natură, anvergura minţii umane, miracolul naşterii, acurateţea infailibilă a abilităţii Bibliei de a prezice viitorul, şi abilitatea extraordinară de a genera credinţă în minţile cititorilor ei - toate acestea, şi multe altele, indică existenţa unui Inteligenţe Supreme, un Creator Atotputernic şi Înţelept care este identificat în Biblie sub numele de IEHOVA. Următorul pas, după recunoaşterea existenţei lui Dumnezeu, este cercetarea Cuvântului Său, Biblia, pentru a vedea cum zideşte ea credinţa şi ce cere El de la tine.

Ispita cărţilor comice

● Un studiu recent ne arată că americanii dau mai mulţi bani pe cărţile comice în fiecare an decât pe cărţile de şcoală pentru cei din şcolile elementare şi gimnaziale. Studiul, realizat de Oficiul pentru Administraţie Publică de la Universitatea din California, spune că astfel de cărţi comice în valoare de sute de mii de dolari sunt vândute în fiecare an – aproape de patru ori mai mult decât bugetele anuale pentru cărţi de şcoală ale tuturor bibliotecilor publice din ţară.

Istoria modernă a martorilor lui Iehova

Partea 28
Congrese internaţionale (1946-1950)

Congresul din 1946 de la Cleveland a servit ulterior ca model în ceea ce priveşte departamentele de acţiune necesare pentru adunarea eficientă a martorilor. Era necesar un departament al serviciului de voluntar, care să-i înregistreze pe lucrătorii voluntari – doritori să-şi servească fraţii pe perioada congresului, indiferent de departamnetul în care le fusese dată vreo sarcină. În prima zi a congresului din 1946 fuseseră repartizaţi la lucru 1.100. A fost necesar un departament de inginerie tehnică care să asigure funcţionarea întregului

Cuprins

echipament automat. Un departament de instalaţii de meseriaşi experimentaţi s-a ocupat de tot echipamentul bufetului cu autoservire, construind platforma, extinzând facilităţile electrice şi cele de instalaţie de apă şi canalizare, precum şi alte pregătiri similare. Un departament de prim-ajutor, alcătuit din doctori şi asistenţi se îngrijea de cei care necesitau atenţie din pricina sănătăţii. Alte departamente care au funcţionat ca părţi în organizarea marelui congres au fost: departamente ce se ocupau de lucrurile pierdute şi găsite, transport, participanţi, publicitate, informaţie, sonorizare exterioară, librărie, orchestra şi muzica congresului, administraţie, biroul preşedintelui (care a supravegheat programul) şi departamentul editorial. Departamentul editorial a publicat cinci rapoarte ale congresului ce conţineau imagini şi comentarii de la evenimentele congresului, din timpul desfăşurării adunării. Pentru congresul de opt zile s-au tipărit 650.000 de exemplare ale raportului adunării din Cleveland, cunoscut ca „Mesagerul".

Experienţele, bucuria şi înălţarea spirituală de care s-au împărtăşit multe mii de persoane la „Congresul teocratic al naţiunilor fericite" din 1946, din Cleveland, s-au dovedit a fi doar o mostră din ceea ce urma să se întâmple poporului lui Iehova la congresul internaţional de pe Stadionul Yankee din 1950. Acesta s-a numit „Congresul martorilor lui Iehova de promovare a Teocraţiei", şi a avut loc în New York, între 30 iulie şi 6 august 1950. Ce fericită sărbătoare teocratică de opt zile a fost aceasta – nu va fi uitată niciodată de cei care au participat la ea! Deoarece războiul se sfârşise acum de aproape cinci ani, a fost posibil pentru zece mii de martori non-americani, din 67 ţări diferite, să călătorească spre New York pentru acest adevărat congres internaţional. Sute de martori au venit chiar din Europa cea distrusă de război. Alte sute au venit din Africa, Australia şi Noua Zeelandă. A fost reprezentată de asemenea şi Asia. Latino-americanii au venit cu sutele precum şi mulţi din insulele Pacificului. Alte mii au venit din Canada. Toţi aceştia au călătorit cu orice fel de mijloace, pe mare, cu trenul, cu avionul. Atât de mare a fost afluxul de străini în New York în zilele dinaintea congresului, încât Serviciul de imigrare al S.U.A a făcut o greşeală, aducând anumite ofense discriminatorii asupra martorilor invitaţi, la care mai târziu s-au făcut proteste, în mod viguros, la congres. În ciuda dificultăţilor, în ziua de deschidere a acestei uriaşe adunări au participat 79.247 persoane. Un număr record zdrobitor de 123.707 persoane au participat în ultima zi, la adunarea publică, pentru a-l auzi vorbind pe N. H. Knorr despre tema „Poţi tu trăi fericit pentru totdeauna pe pământ?"

Organizarea congresului, copiată după modelul celui de la Cleveland, a început cu câteva luni înainte. Cazarea pentru cei 75.000 de participanţi a însemnat cea mai mare şi mai concentrată căutare de camere care a vut loc vreodată până în acel timp. A fost înfiinţat un parc de rulote la patruzeci de mile de stadion, în New Jersey. Aici au fost cazaţi mii de martori într-o comunitate de 15.000 locuitori, bine organizată, bine servită şi bine administrată. Când a sosit ziua de deschidere, întregul mecanism al congresului, cuprinzând toate departamentele cu un personal total de mii de lucrători voluntari, aflaţi într-o alergare continuă, au intrat în viteză mare pentru a asigura un congres care să funcţioneze plin de succes în interiorul

Cuprins

aglomeratului şi limitatului Stadion Yankee. Funcţionarea congresului s-a dovedit a fi un spectacol aşa de nou din toate punctele de vedere, încât a avut ca rezultat o mare publicitate în presa naţională şi internaţională, radio şi televiziune. Staţia de radio a Societăţii WBBR a transmis majoritatea sesiunilor congresului la un potenţial auditoriu de milioane.

Ziua de deschidere, duminică 30 iulie, a fost intitulată „Ziua de absolvire a Gileadului", care a avut semnificaţia principalului eveniment de deschidere. Aproximativ 80.000 au ascultat festivitatea de absolvire de după amiază, când au absolvit cei 120 de studenţi ai clasei a 15-a a Şcolii Biblice Gilead a Watch Tower. Cuvântarea de absolvire s-a numit „Calea succesului", rostită de preşedintele şcolii N. H. Knorr. La sesiunea de deschidere din acea dimineaţă a avut loc prima surpriză, apariţia unei cărţi noi de cântări de laudă, compusă minunat. Timp de opt zile după aceasta, vasta mulţime s-a adunat pentru a învăţa aceste cântări noi. Luni, „Ziua bunătăţii nemeritate a lui Iehova", s-au ţinut sesiunile în limbi străine, dimineaţa, în diferite părţi ale stadionului Yankee şi apoi sesiunile generale de după amiaza şi seara, când s-au dat rapoarte din diferite ţări de servii de filială. În această zi a apărut extraordinara broşură *Apărarea şi organizarea legală a veştii bune*. Marţi, „Ziua consacrării teocratice", a văzut apariţia atrăgătorului nou număr al revistei *Turnul de veghere*. De asemenea, în această zi 84.950 persoane au adoptat plini de entuziasm emoţionanta rezoluţie împotriva comunismului, oferită la încheierea cuvântării cheie „Creşterea guvernului Său". Broşura *Evoluţia contra Lumii Noi* şi-a făcut cunoscută existenţa în timpul acela.

Ziua de miercuri, 2 august, numită „Ziua propovăduirii Cuvântului", s-a dovedit a fi una de importanţă istorică, atunci când preşedintele Societăţii a prezentat unui auditoriu uimit şi complet uluit *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* în mijlocul unor momente înălţătoare de entuziasm şi încântare. Sesiunile de dimineaţă, prânz şi seară ale zilei de joi, „Ziua misionarului", au fost consacrate audierii emoţionantelor rapoarte ale misionarilor de la Gilead. De asemenea, în acea zi, au fost scufundaţi 3.381. Vineri a fost „Ziua filialei", plină de veşti despre expansiunea teocratică din lumea întreagă. „Ziua cunoştinţei lui Dumnezeu" de sâmbătă a fost marcată de apariţia în spaniolă şi engleză a noii cărţi „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*". Punctul culminant l-a constituit ziua de duminică, „Ziua vieţii în Lumea nouă", când 123.707 persoane au venit să asculte emoţionanta vorbire publică „Poţi tu trăi fericit pentru totdeauna pe pământ?" Într-adevăr, o sărbătoare spirituală plină de lucruri tari a fost pusă din belşug înaintea martorilor lui Iehova la acest congres, care până atunci a fost cel mai mare.

Înainte de a părăsi oraşul congresului, martorii au fost invitaţi să viziteze minunatele noi sedii ale Betelului de pe Columbia Heights 124, precum şi imprimeria mult extinsă de pe Adam Street 117 din Brooklyn. Timp de câteva zile după congres, multe mii au trecut pe acolo pentru a vedea toate punctele de interes ale acestor două centre de activitate teocratică. Noua casă Betel fusese consacrată pe 30 ianuarie 1950 şi noua imprimerie pe 3 aprilie al aceluiaşi an. Ocuparea completă a acestor două clădiri echipate modern a încheiat vastul program de expansiune, aprobat cu atâta entuziasm la congresul din 1946 din Cleveland.

Cuprins

Noua clădire Betel este o construcţie din cărămidă cu zece etaje, bine intenţionată, cu un turn de trei etaje în partea ei superioară, vizibil de tot traficul de pe râu şi pod. Înăuntru se găseşte un minunat culoar ce duce la lift, precum şi la un salon. La parter se află o sală a Împărăţiei pitorească cu o capacitate de 500 locuri. Urmează o spaţioasă sală de mese cu 450 locuri şi bucătării. Studiourile moderne şi organul staţiei de radio WBBR al Watchtower se află, de asemenea, în această clădire. La etajul opt se află o încântătoare bibliotecă. Clădirea mai cuprinde şi biroul preşedintelui Societăţii, precum şi cel al casierului, al departamentului juridic şi camerele editoriale. În această clădire se mai află camere suficiente pentru a adăposti 450 lucrători ai Betelului, împreună cu o spălătorie şi alte încăperi de serviciu casnic.

Noua clădire a imprimeriei cuprinde birourile generale ale Societăţii ca şi sedii ale filialei americane. Cu toate acestea, cea mai mare parte a acestei clădiri noi (terminată în 1950) este consacrată operaţiilor de tipărire pe prese uriaşe şi alte maşini cu cel mai recent design, care să faciliteze producerea eficientă şi rapidă de cărţi, broşuri şi reviste. Revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! sunt tipărite şi distribuite de la această tipografie. Tot aici se tipăresc Biblii şi multe alte publicaţii ale Societăţii.

(Va urma)

Cartea anuală din 1954, pp. 39-45.

Raport despre Adunarea martorilor lui Iehova Creşterea Teocraţiei, 1950.

Cartea anuală din 1951, pp. 33-35.

Turnul de veghere 1950, pp. 221-224.

Cum se întoarce roata în cazul poznaşilor

● Haloween-ul îşi are originile în demonism, în învăţăturile religioase că cei care sunt morţi, nu sunt morţi de fapt, ci sunt mai vii ca niciodată. În acea noapte, tineri neastâmpăraţi vin pe la casele vecinilor şi cer să „li se dea" mâncare sau bani sau altfel vor face ceva rău, un „truc". În următoarele rânduri povestim cum s-a descurcat unul din martorii lui Iehova la ultimul Halloween:

● „În noaptea de 31 octombrie, un grup de tineri îmbrăcaţi ca vrăjitori şi spiriduşi au sunat şi au spus obişnuitul „ne daţi ori nu ne daţi". Li s-a spus că noi nu avem ceea ce se dă de obicei, dar dacă se vor întoarce în câteva minute li se va spune o poveste din Biblie. Astfel că au plecat ca să mai facă câteva vizite în vecini. Între timp am scos Biblia noastră, dar ne-am întrebat dacă se vor întoarce sau nu. Desigur s-au întors şi li s-a spus povestea Împăratului Saul şi a vrăjitoarei din Endor, care era legată de adevărata natură a Haloween-ului. Copiilor le-a plăcut aşa de mult că au ales să vină în vizită şi când au plecat, au spus: „Acesta este cel mai bun lucru pe care l-am primit' toată noaptea.'"

Cuprins

Biblii tipărite de sovietici

● În ciuda poziţiei oficiale a comuniştilor că religia este un narcotic pentru oameni, ei nu au putut distruge nevoia oamenilor de religie sau nevoia lor imperioasă de Biblie. Astfel, ziarul *Times* din New York, 4 septembrie 1955, spune că „Tipografiile din Uniunea Sovietică produc 25 000 Biblii, cuprinzând atât Vechiul, cât şi Noul Testament, la cererea oamenilor. Materialele sunt tipărite sub auspiciile Bisericii Ortodoxe Ruse, care, de asemenea, se ocupă şi de distribuţie.” Doar o altă verigă în lanţul dovezilor potrivit cărora „cuvântul rostit de Iehova dăinuieşte pentru totdeauna.”—1 Pet. 1:25, *NW*.

Adunările „Împărăţia Triumfătoare” din 1955

Paris, Franţa, 3-7 august 1955

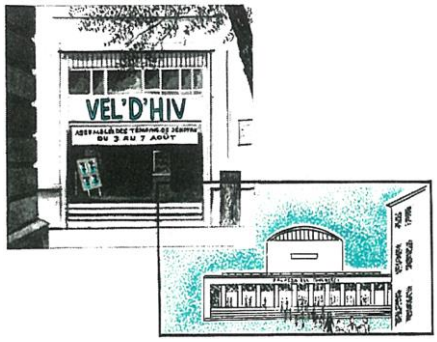

Pentru a încununa un an plin de succes în serviciul Împărăţiei în domeniul mărturiei, în Franţa, a venit cea de-a doua adunare internaţională a martorilor lui Iehova din Paris, în timpul lunii de încheiere a anului de serviciu 1955. În luna de campanie mondială, aprilie, când a fost sărbătorit Memorialul morţii lui Cristos şi a fost lansată broşura (*Creştinătate sau Creştinism – Care dintre ele este „Lumina Lumii”?*), cele 183 de adunări ale martorilor lui Iehova din Franţa au ajuns la un nou număr record de vestitori ai Împărăţiei, şi anume 9 883, ceea ce înseamnă o creştere cu 23% faţă de anul trecut. Şi la sărbătoarea memorială, deşi doar 225 s-au împărtăşit din pâine şi vin, a existat o participare totală de 11 894 persoane. Toţi aceştia aveau acum să joace rolul de gazdă pentru adunarea fraţilor lor din cele mai multe ţări care aveau să fie vreodată reprezentate la o astfel de adunare în Paris. În Paris şi în suburbiile acestui oraş, sunt aproape 2 500 martori. S-a luat în calcul o participare record, iar organizaţia din Paris a societăţii Lumii Noi a fost gata pentru aceasta. Misionarii francezi absolvenţi de la Gilead, pionierii francezi şi vestitorii din grupe s-au implicat timp de multe săptămâni în asigurarea camerelor în hoteluri şi în case private, pentru a onora cererile de cazare care erau multe.

Pentru adunare a fost închiriată marea arenă interioară a Parisului, Velodrome d‘Hiver sau Palatul Sporturilor. Acum patru ani, primul congres internaţional de după război al martorilor lui Iehova din Franţa a fost ţinut în acelaşi Palais des Sports, şi atunci 10 456 persoane au participat la întrunirea publică şi 351 au fost botezaţi. Între timp revista organizaţională, *Turnul de veghere,* în toate limbile, a fost pusă sub interdicţie în Franţa. Totuşi, Dumnezeul cel etern, Iehova, care a

Cuprins

făcut din poporul său o clasă a străjerului, a continuat să îşi hrănească spiritual poporul şi ei au crescut în ce priveşte maturitatea spirituală şi numărul în ţinutul romano-catolicismului şi al comunismului. De la biroul de filială din Paris este o distanţă de doar cincisprezece minute de mers pe jos până la Rue de la Tour (Strada Turnului) şi peste Podul Passy peste râul Seine şi o stradă de Grenelle Quay spre Palatul Sporturilor. La trei străzi spre nord, se înalţă turnul Eiffel de 1 000 picioare (305m) înălţime, faimos în toată lumea.

În afară de miile de delegaţii străine care veniseră aici, un tren special cu 1 200 de fraţi polonezi din nord-estul Franţei a ajuns în oraş. Deoarece limbile care urmau să se vorbească predominant la această adunare urmau să fie franceza, engleza şi poloneza, programul tipărit „Informaţii pentru participanţi" şi semnele de întâmpinare şi îndrumare în jurul Palatului Sporturilor au fost tipărite în aceste limbi. Anunţurile de la tribună şi ele erau lansate în aceste trei limbi. Literatura însă era în mai multe limbi. Deşi mulţi fraţi polonezi acum înţelegeau limba franceză, întrunirea specială în limba poloneză a fost ţinută în zilele de joi, vineri şi sâmbătă de la 10 a.m. până la prânz, iar numărul celor prezenţi a ajuns la 577 sâmbătă dimineaţă.

În afară de asigurarea nevoilor spirituale, comitetul congresului a asigurat un amplu bufet cu autoservire spre partea din spate a tribunei ornată cu flori, unde participanţii la congres erau hrăniţi la intervale regulate, cu mese îmbelşugate care-i întăreau, fiind serviţi de la numeroasele standuri cu mâncare care fuseseră aduse pentru adunare. Şi aici, ca şi la adunările precedente „Împărăţia Triumfătoare", o orchestră minunată ghida şi oferea un stimul intonării din inimă a cântărilor Împărăţiei. În timp ce majoritatea cântau în franceză, mulţi delegaţi cântau în engleză.

Pentru deschiderea oficială a adunării, au fost 9 701 de persoane înghesuite în clădire, umplând arena din faţa platformei şi rândurile de locuri de pe marginile arenei, unii stând chiar deasupra galeriei. În aceste velodromuri nu priveau la o cursă de biciclete, ci la concurenţii în cursa pentru premiul vieţii veşnice în noua lume a lui Iehova. Printre aceşti concurenţi erau şi paisprezece persoane din Portugalia condusă de un dictator, mulţi dintre vorbitorii de limbă portugheză din Brazilia şi de asemenea şi treizeci şi cinci din Spania, care se află sub regimul lui Franco. Aceşti fraţi erau obişnuiţi cu dictatura sub care privilegiile complete religioase erau garantate doar Bisericii Romano-Catolice şi astfel, aici, la această adunare magnifică, liberă din Paris, erau foarte emoţionaţi. Lacrimi curgeau din ochii spanioli când vedeau pentru prima dată o astfel de adunare a fraţilor lor, martorii lui Iehova, mii şi mii de fraţi, într-o adunare deschisă şi fără frică de poliţie. Şi ce dacă nu puteau înţelege limbile în care vorbeau oratorii de la tribună! Tot aşa, ei simţeau o mare bucurie să fie printre fraţii lor, o mare familie a lui Dumnezeu, Iehova. Se minunau şi se emoţionau de libertatea pe care o vedeau, pe când fraţii lor mergeau pe străzile Parisului şi se identificau cu insigne ca martori ai lui Iehova, făcând publicitate adunării şi cuvântării publice, plasând literatură şi propovăduind mesajul din uşă în uşă, fără a fi stânjeniţi. Erau plini de multe

Cuprins

impresii vii şi aveau ce povesti când se vor întoarce acasă la fraţii lor, care se aflau sub dictatură!

Cei mai mulţi dintre vorbitorii din America de Nord au vorbit în limba engleză, iar discursurile de la tribună au fost traduse în franceză de traducători competenţi. Vorbitorii francezi din program şi-au prezentat discursurile cu aceeaşi fervoare şi putere ca şi cei care au vorbit în engleză. Servul de filială din Paris a adresat un discurs de bun venit în limba franceză. Fratele Knorr, preşedintele, a ţinut discursul de deschidere în seara aceasta, cu titlul „Mesajul triumfător al Împărăţiei,'" şi la închiderea acestuia, el a anunţat lansarea cărţii *Ce a făcut religia pentru omenire?* în limba franceză. Reacţia publicului a fost foarte fericită.

De la 1:20 p.m. la 8:50 p.m. cinci trenuri speciale au preluat mai multe delegaţii venite în vizită la Roma, ceea ce, desigur, a afectat numărul de participanţi de la Paris. Mişcarea marii mase de delegaţi pe Continent de la un congres la celălat, prin toate aranjamentele realizate cu abilitate de sediile de la New York ale Societăţii Turnul de Veghere era acum în plină desfăşurare. Era o invazie de luptători teocratici din străinătate, neegalată în niciun timp al istoriei pământului. Referitor la această dată de 5 august, ediţia europeană a ziarului *Stele şi Trese,* publicat la Darmstadt, Germania, pentru forţele armate ale Statelor Unite, spunea la pagina 3:

„PARIS, 4 Aug. (AP)—Mai bine de 4 000 de martori ai lui Iehova transpiraţi din fiecare stat al uniunii s-au îndreptat spre arena sporturilor din Paris, pentru o după amiază de predici, ieri [miercuri], când şi-au luat bagajele pentru următoarea lor oprire în turul lor prin Europa de Vest. Membrii sectei pacifiste, fiecare purtând un ecuson galben cu roşu care anunţa „Viitoarea cucerire a Lumii prin Împărăţia lui Dumnezeu", a constituit probabil ceea ce înseamnă cea mai mare mişcare a americanilor prin Europa, de la invazia Aliaţilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial."

De la Roma, cinci trenuri speciale au luat mai târziu mii de participanţi la congres pentru a-i duce în oraşe din Elveţia. Ediţia de miercuri, 10 august, a *Berne Daily* (*Berner Tagblatt*) a publicat o fotografie a delegaţilor care au ajuns aici şi un articol cu titlul „Invazie în Berna: 2000 de martori ai lui Iehova." Articolul spunea: „Berna elveţiană a experimentat în timpul celor două zile o invazie a mai mult de 2000 de martori ai lui Iehova, în special din Statele Unite. Oamenii de toate culorile, cu o mică pancartă pe care scria „martorii lui Iehova", au dominat o vreme străzile şi în special numeroasele doamne „colorate" de toate vârstele şi care au atras toate privirile. Mai bine de 4000 de martori – dintre care câteva sute s-au oprit la Zurich şi Geneva—au călătorit cu două nave speciale şi 42 de avioane speciale din State şi din Europa, pentru a merge din congres în congres, începând cu Londra, apoi în Paris."

Cea de-a doua zi a congresului de la Paris s-a bucurat de prezenţa preşedintelui de două ori în program, şi după discursul său de seară împotriva spiritismului, el a surprins şi încântat publicul cu prezentarea broşurii *Bază pentru Credinţă în Noua Lume* în limba franceză. În următoarea dimineaţă, el a trebuit să zboare în Italia

Cuprins

pentru punctul culminant al zilei de deschidere a adunării internaţionale de trei zile de la Roma.

La Paris, vineri dimineaţa, la Palatul Sporturilor, 774 de candidaţi au răspuns cu un ferm *"Oui*[*]*!"* la întrebarea pusă lor de vorbitorul francez referitor la botez. Apoi au fost transportaţi cincisprezece kilometri în afara Palatului la Ville de Chatenay-Malabry, unde au fost botezaţi în Piscine Municipale[†], o piscină interioară, în faţa multor martori. Printre cei botezaţi s-au numărat şi un băieţel de opt ani şi o doamnă de optzeci şi trei de ani. Chiar şi o doamnă nevăzătoare s-a avântat în ape cu puterea lui Iehova. Doi foşti spiritişti au fost botezaţi; acest bărbat şi soţia sa au apreciat din inimă discursul Fratelui Knorr de seara trecută despre demonism, adică spiritism.

Sâmbătă seara, Fratele Knorr s-a întors cu avionul de la Roma la Paris şi avea de ţinut trei discursuri duminică. Erau o mulţime de parizieni care se adunaseră să asculte discursul său public care avusese parte de multă publicitate, deoarece participarea la Palatul Sporturilor se ridica la 16 500 persoane, ceea ce făcea ca locul de adunare să fie suprapopulat. Foarte încântat a fost şi Fratele Knorr să vadă ce răspuns viu primea din partea publicului său şi simţea o bucurie imensă că avea să lanseze broşura *Cucerirea lumii în curând – prin Împărăţia lui Dumnezeu,* în limba franceză. Se înregistrase o participare record şi fraţii străini se bucurau alături de fraţii lor francezi. Duşmanii erau înspăimântaţi, şi, aşa cum era obiceiul după adunările mari ale societăţii lumii noi, un ziar local francez romano-catolic publicase un articol mare împotriva martorilor lui Iehova, prezentându-i greşit, spunând că ei credeau că lumea se va sfârşi la 21 august. Unul dintre posturile de radio cele mai ascultate din Franţa transmisese o emisiune despre adunarea noastră. Fixase pentru noi ca dată a sfârşitului lumii 21 august 1955. De asemenea, la iniţiativa postului de radio, se spunea în emisiune că martorii lui Iehova deja anunţaseră sfârşitul lumii de 427 de ori fără succes. De aceea, această „dată" senzaţională a apărut în numeroase cotidiene ale Europei, inclusiv unul în Lisabona, Portugalia, şi să nu uităm de cel din Lausanne, Elveţia. Ediţia din 11 august a ziarului francez *Feuille D'Avis* din Lausanne a publicat o lungă dezbatere asupra acestei denaturări la pagina 19.

Martorii lui Iehova din Franţa au plecat de la această adunare plină de succes hotărâţi să îşi continue lucrarea până când va izbucni bătălia de la Armagedon, la ora şi ziua care nu sunt cunoscute de niciun om, ci doar de Dumnezeu şi Cristos. Ca o consecinţă a adunării din Paris, numărul de vestitori activi ai Împărăţiei va atinge în curând un nou record de peste 10 000 de persoane în toată Franţa.

ROMA, ITALIA, 5-7 AUGUST 1955

Toată Italia a luat act de prima adunare internaţională a martorilor lui Iehova de la Roma, între 5 şi 7 august. Duşmanii au atacat primii, unii cu injurii, dar tot ei au sfârşit prin a fi ridiculizaţi. O secţiune a presei italiene, în timp ce anunţa cu

[*] Da! (nota trad.)

[†] Piscina Municipală (nota trad.)

Cuprins

amabilitate adunarea de la Roma, pretindea că data acestei adunări a fost dintr-o dată devansată pentru că se apropia sfârşitul lumii. Totuşi, efectul acestei declaraţii ridicole a fost să facă publicitate martorilor lui Iehova şi să atragă mai mult atenţia asupra adunării lor de la Roma.

Locaţia adunării a fost un motiv suficient să trezească atenţia publicului, era la *Palazzo dei Congressi dell' Esposizione Universale di Roma* (Palatul Convenţiilor Expoziţiei Universale de la Roma). Sectele protestante din Italia erau stupefiate la ceea ce făceau martorii lui Iehova. Întrebau: „Cum au ajuns martorii lui Iehova la Palazzo?" Această clădire deţinută de guvernul italian era una din numeroasele clădiri de expoziţie construite de răposatul *duce* fascist Mussolini, pentru Târgul Mondial din 1942. El l-a lăsat neterminat, dar a fost, în cele din urmă, modernizat şi redat publicului, iar toată lucrarea a costat două milioane de dolari. Este un edificiu impunător, care avea deasupra un fel de dom pătrat şi cu o faţadă de paisprezece stâlpi înalţi, având în faţă un pavaj spaţios, în pantă mozaicat cu caneluri între pietrele unghiulare. Una peste alta, foarte impresionant! Cuprinde o sală de congres foarte mare şi frumoasă, cu lumină naturală; de asemenea are şi săli mici şi multe săli de conferinţă. În interior şi în exterior este foarte îngrijită şi curată. Stând pe culmea dealului, poate fi văzută de pe alte culmi ale Romei. Este situată la sud de Vatican, pe cealaltă parte a râului Tibru.

Martorii lui Iehova au făcut un contract de utilizare exclusivă a Palazzo pentru adunarea lor. Dintr-o dată, pe 18 iulie, permisiunea de a ocupa clădirea a fost revocată de la biroul primului ministru, cu adunarea ce avea deschiderea programată doar peste optsprezece zile. Toate întrebările privind motivul acestei revocări, au rămas fără răspuns. Managerul şi alţii din biroul său au fost de acord cu o singură sursă de influenţă, foarte înaltă, care exercitase presiune pentru a anula angajamentul de la Palazzo. Au urmat trei zile de căutări febrile pentru o nouă sală – cinematografe, hipodromuri, stadioane, etc.—cu rezultate foarte slabe. Când fraţii nu mai sperau nimic aproape, a venit un telefon la biroul de filială de la Roma al Societăţii Turnul de Veghere: „Cabinetul şi-a reconsiderat poziţia şi vă permite să folosiţi clădirea aşa cum se stabilise iniţial!"

Evident că alte presiuni începuseră să se facă simţite. Într-adevăr, mâna lui Iehova Dumnezeu nu se scurtase. În cele din urmă, cabinetul guvernului naţional al Italiei se întrunise, deliberase şi ajunsese la decizia că, până la urmă, martorilor lui Iehova ar trebui să li se permită să folosească Palazzo conform contractului original.

Astfel, imediat martorii lui Iehova s-au mutat şi şi-au stabilit departamentele de servicii pentru congres, folosind multele camere de conferinţe. Pentru prima dată, electricianul de la Palazzo a trebuit să pună cabluri peste tot în construcţie, pe cheltuiala noastră, pentru a transmite procedurile de la congres către săli, coridoare şi multe alte camere ale marii structuri. O mie de dolari s-a cheltuit pentru a închiria scaune pentru mulţimea aşteptată.

Nu este permis organizaţiilor religioase care nu sunt romano-catolice să ţină demonstraţii publice sau să anunţe întruniri publice şi să invite oameni în general la un eveniment. Astfel, 1 000 de scrisori personale de invitaţie au fost trimise

Cuprins

persoanelor care s-a considerat că ar fi interesate sau prietenoase. Nu au existat pliante care să fie distribuite gratuit, totuşi au fost mii de invitaţii personale adresate din gură în gură, iar revistele Societăţii *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* publicaseră notificări privind adunarea de la Roma, în multe limbi vorbite pe tot pământul. Şi nu se poate uita şi de marea demonstraţie publică a participanţilor la congres care au purtat, chiar aici la Roma, ca şi în celelalte oraşe ale adunării, insigne la rever sau la gulerul cămăşii. Aceste insigne ce anunţau adunarea şi întrunirea publică au produs o mare curiozitate şi ce cei purtau aceste insigne au fost întrebaţi şi ei au răspuns, profitând de această introducere pentru a pune mărturie şi a lansa o invitaţie. Această demonstraţie a invadat până şi Vaticanul, deoarece sutele de participanţi la congres ce purtau insigne au vizitat clădirile acestuia, deschise publicului general.

Programul tipărit al congesului oferea „Informaţii pentru participanţii la congres" în limba italiană şi engleză, indicând, de asemenea, şi lecturile care aveau să fie ţinute în engleză şi traduse în italiană.

Vineri dimineaţă, pe 5 august, adunarea de la somptuosul Palazzo dei Congressi a fost deschisă în mod oficial cu un discurs de bun venit rostit de preşedintele congresului, un reprezentant al Societăţii Turnul de Veghere; şi spre bucuria nemăsurată a nativilor italieni, el a lansat pentru prima dată revista *Treziţi-vă!* în limba lor, spunând-le că aceasta va apărea de două ori pe lună de acum încolo. Această zi de deschidere a fost încununată de un discurs special seara, susţinut de preşedintele Societăţii, care zburase aici în această zi de la adunarea din Paris. Pentru fraţii italieni era momentul suprem când, printr-un traducător, Fratele Knorr a încheiat discutând despre „Mesajul Triumfător al Împărăţiei'" şi a anunţat, ţinând-o deasupra capului, noua carte în limba italiană, „*Ceruri noi şi un pământ nou*". Mulţimea era uimită de veştile prezentate. Cele 4 200 de persoane care participau, umpluseră frumoasa sală principală cu balcon dublu. Pentru prima dată acest lucru se întâmpla la Palazzo. Mulţimile aşa de ample care să participe la un congres erau ceva neobişnuit pentru Italia. Apoi noi cărţi au fost lansate în limba italiană. La încheierea discursului său de sâmbătă dimineaţa, cu titlul „Iehova este în templul său cel sfânt", preşedintele a prezentat noua publicaţie în limba italiană, broşura de 32 de pagini, „*Această veste bună a împărăţiei*". Imediat după ce el a părăsit Roma şi a plecat cu avionul pentru a se întoarce la Paris, vice-preşedintele Societăţii a ajuns cu avionul de la Paris, pentru a continua de unde lăsase preşedintele. Seara, după discursul de încheiere, în faţa celor 2 850 de persoane prezente, el a prezentat broşura de 64 de pagini *Bază pentru credinţă în Lumea Nouă* ca un alt nou venit italian.

Un alt eveniment notabil: 378 de candidaţi s-au prezentat la cuvântarea de botez în această după amiază şi după aceea au fost botezaţi în linişte, pentru a nu crea un spectacol public. Nouă autobuze au fost folosite pentru a-i transporta spre locul de botez care era departe.

O serie de preoţi romano-catolici şi călugăriţe îmbrăcaţi în veşmintele lor religioase au încercat să „forţeze uşile", dar portarii le-au spus că era o întrunire privată şi era doar pentru cei invitaţi. Acolo se desfăşura cu adevărat o adunare

Cuprins

internaţională, invitaţii veniseră din douăzeci şi opt de ţări şi insule, Insulele Filipine, Cipru, Insulele Britanice, etc. Aproape 150 veniseră din Sicilia, şi delegaţia de italieni nativi includea nu doar bărbaţi, ci şi femei. Mulţi dintre fraţii italieni erau chiar săraci în situaţia dată. Nu îşi puteau permite să aducă şi copiii la congres, astfel, au fost nevoiţi să îi lase acasă şi era trimis un membru al familiei ca reprezentant. Se pare că unii trăiau doar cu pâine ca hrană solidă, deoarece ei asta au adus cu ei. Unii împachetaseră în valize nu haine, ci pâine, brânză şi măsline scuturate de vânt, pentru a se hrăni la adunarea care avea să dureze trei zile. În timpul acestor zile, fraţii au mâncat 3 882 mese; 818 mese gratuite au fost servite la bufetul cu autoservire pentru pionieri. Ce plăcut era să vezi mulţi fraţi mâncând din cutiile cu hrană, în timp ce stăteau sub copacii de pe terenul care semăna cu un parc. Cei care nu aveau camere unde să se cazeze au dormit pe băncile din parcuri, dar nu pe terenul Expoziţiei Universale, dormitul aici se taxa. Un număr destul de mare de fraţi vorbitori de limbă germană au campat pe terenurile cu corturi de la Expoziţie. Erau 3 741 cazări asigurate pentru delegaţiile străine, 2 750 pentru fraţii italieni. Şaptezeci de fraţi au dormit sub cerul liber.

În Roma este mai bine să se ţină întrunirea principală dimineaţa şi nu după amiaza. Astfel, lectura de duminică cu titlul „Cucerirea lumii în curând – prin împărăţia lui Dumnezeu” a fost programată la 10:30 a.m. Ziua era însorită. Sala principală de la Palazzo şi cele două balcoane ale sale erau pline cu 2 700, sute de alţi oameni erau în sala adiacentă, în timp ce alţii stăteau pe scaune şi bănci pe coridoare şi în holul elegant, ascultând în difuzoare. Participarea totală a fost de 4 351 persoane, majoritatea fiind italieni. Tot discursul vice-preşedintelui (cu ajutorul unui traducător) a fost urmărit cu mare atenţie de publicul din capitala religioasă a creştinătăţii, cumva întărit de forţa situaţiei şi de circumstanţe, şi cu bucurie ei au primit noua broşură în limba italiană care cuprindea textul complet, necenzurat al acestei lecturi publice provocatoare, cu *aprobarea* lui Iehova şi cu *girul* lui Isus Cristos.

În acea după amiaz, programul a fost rezumat şi mulţi au stat până la remarcile de încheiere şi au umplut toată sala principală încă o dată. Iar şi iar şi-au exprimat bucuria la auzul rapoartelor despre seria de congrese internaţionale de până acum şi despre operaţiunile de expansiune şi activităţile organizaţiei vizibile a lui Iehova. La finalul adunării, mulţi au fost văzuţi lăcrimând de emoţie. Un participant la congres din Elveţia spunea: „Mă doare inima de atâta fericire.”

Unsprezece ziare au scris despre adunare şi au fost şaptesprezece ediţii. Până duminică dimineaţa existau 7 metri în total în coloanele de ştiri. Italienii au fost impulsionaţi de această adunare internaţională şi au apreciat în special participarea multor fraţi străini. Mulţi oameni şi-au exprimat dorinţa de a fi vizitaţi de vestitorii pionieri cu timp integral. Adunarea a însemnat pentru ei muncă pentru întreaga lună. Lunile de vară sunt în general sărace în Italia în ceea ce priveşte activitatea pe teren, iar în luna august a fost raportat cel mai slab raport de vestitori activi. În campania din luna aprilie cu broşura *Creştinătate sau Creştinism – Care este „Lumina Lunii”?* au existat 3 238 vestitori, fiind numărul maxim de vestitori, cu o creştere de 37%. Dar în iulie, în anticiparea adunării internaţionale, a fost o

Cuprins

participare de 2 948 persoane, o creştere de 25% în numărul de vestitori. În luna august a fost o participare de 3 044 de vestitori, o creştere de 29%. Scăderea obişnuită nu s-a mai simţit. Pentru prima dată, raportul pentru luna august al vestitorilor a crescut către finalul anului de serviciu 1955. Se aşteaptă progres pentru anul de serviciul 1956 şi să se ajungă la 4 000 de vestitori în toată Italia în curând.

După adunare, fraţii au început să trimită copii speciale ale broşurii *Creştinism sau Creştinătate – Care dintre ele este „Lumina Lumii?”* clericilor de toate denominaţiile şi editorilor religioşi pentru notificare şi pentru comentarii. Au fost primite câteva scrisori de la clerici. Aproape toate cuprindeau insulte, două erau favorabile. Una dintre scrisorile primite era scrisă de mână de arhiepiscopul de Bologna, de şaizeci şi patru de ani, Giacomo Cardinal Lercaro, un lucrător social cunoscut, care este considerat a fi unul din cei mai buni candidaţi pentru următorul papă. Scrisoarea sa de recunoaştere nu era abuzivă, dar cel puţin lua act de martorii lui Iehova. Rămâne la latitudinea martorilor din Italia de a exemplifica adevăratul creştinism, spre gloria lui Iehova şi pentru a strânge toate celelalte oi ale Sale sub un singur Păstor, Isus Cristos.

● O serie de cititori au scris propunând o întrebare cum ar fi aceasta: Cum putem armoniza Geneza 1:11-13, unde se menţionează apariţia vegetaţiei pe pământ în a treia zi a creaţiei cu Geneza 2:5, 6, pe care *Traducerea Lumii Noi* îl redă după cum urmează: „Pe pământ nu era încă niciun arbust şi nu încolţea încă nici o plantă de câmp, pentru că Iehova Dumnezeu nu făcuse să plouă pe pământ şi nu era niciun om care să cultive pământul. Ci un abur se ridica din pământ şi uda toată faţa pământului”?

Traducerea Lumii Noi exprimă în armonie cu *Noul Comentariu la Geneză,* de F. Delitzsch, D.D., care spune: „Pe pământ nu exista niciun fel de plantă şi niciun fel de ierburi care să răsară: pentru că Iahve Elohim nu făcuse să cadă ploaia pe pământ şi nu erau oameni care să lucreze pământul. Şi din pământ ieşea umezeală şi uda întreaga suprafaţă a pământului.” (Paginile 115, 117). De asemenea, *Sfintele Scripturi din Vechiul Testament,* în limba germană, de gramaticianul evreu E. Kautzsch, tradusă în engleză, spune: „Nu era nicio plantă pe pământ şi niciun fel de vegetaţie pe pământ, pentru că Iahve Dumnezeu nu adusese încă ploaia pe pământ şi oamenii nu erau [încă] acolo, să cultive pământul; ci o rouă ieşea din pământ şi uda întreaga suprafaţă a pământului.” (parantezele îi aparţin autorului)

Cuprins

Cartea Genezei, de Thomas J. Conant, de asemenea supune: „Nu era nicio plantă pe pământ şi niciun fel de iarbă încă, pentru că Iehova Dumnezeu nu adusese încă ploaia pe pământ şi nu era încă niciun om pe pământ. Şi din pământ ieşea umezeală şi uda toată suprafaţa pământului.” De asemenea *Note critice şi practice asupra Cărţii Genezei,* de George Bush, pagina 53 din Volumul I, spune în nota de subsol cu referire la cuvântul „înainte” care apare în Versiunea Bibliei King James: „Prepoziţia ebraică (טֶרֶם *terem*) care se traduce ‗înainte‘ poate însemna ‗nu încă‘, şi anume, ‗fiecare plantă de pe câmp nu era *încă* pe pământ şi fiecare iarbă de pe câmp nu era *încă* răsărită‘, ceea ce este în acord total cu traducerea anterioară din *Versiunea King James. O traducere americană* redă asemănător, tot aşa redă şi Moffatt în *Noua Traducere a Bibliei.*

Versetele de mai sus nu sunt lipsite de armonie cu Geneza 1:11-13; nu ar putea fi. Isus Cristos a citat din capitolul 1 şi 2 al Genezei şi apostolul Pavel a făcut acelaşi lucru şi astfel cei doi martori au stabilit că ambele relatări sunt adevărate şi de aici consensul dintre ele.—Mat. 19:4-6; Marcu 10:3-9; 1 Cor. 15:45, 47; 6:16; 2 Cor. 4:6; Efes. 5:31; Col. 3:10; Evrei 4:4, 10.

În consecinţă Geneza 2:5, 6 citat mai sus trebuie să se aplice celei de-a treia zi a creaţiei descrisă în Geneza 1:9-13. Dar în primul rând acesta descrie condiţia pământului chiar imediat după ce Iehova Dumnezeu a făcut pământul uscat şi înainte ca el să fi poruncit pământului să producă iarbă, vegetaţie purtătoare de seminţe şi copaci purtători de fructe. Persoanele care consideră *Versiunea King James* sau o versiune similară a fi corecte interpretează că Dumnezeu ar fi făcut să apară această viaţă vegetală perfectă, adică, deplin dezvoltată, fără a germina din seminţe. Dar acest lucru nu a fost neapărat aşa, nu conform exprimării din *Traducerea Lumii Noi ş*i alte versiuni. În orice caz, pentru un timp pământul era fără viaţă, fără viaţă vegetală, animală sau umană. Pământul era lipsit şi de ploaie. Pentru a asigura viaţa vegetală care avea să vină Iehova Dumnezeu a prevăzut corespunzător un sistem de irigaţie, dar nu prin ploaie, ci prin vapori peste tot pământul, în afară de râuri, aşa cum indică Geneza 2:10-14 că erau. Astfel, când Dumnezeu a făcut să apară vegetaţia pentru a acoperi pământul uscat, acest lucru nu a modificat condiţiile generale referitoare la marea boltă de apă care se învârtea în spaţiu cu mult deasupra pământului.

Nu era nevoie de ploaie pentru a face ca vegetaţia să crească sau să continue să crească, nu mai mult decât era nevoie de om ca să cultive pământul şi să facă vegetaţia să crească sau să continue să crească. Geneza 2:5 nu spune că vegetaţia nu putea să crească pentru că Dumnezeu nu făcuse să apară ploaia şi nu crease omul să cultive pământul. Dumnezeu făcuse să apară vegetaţia fără ploaie şi fără om, deoarece Dumnezeu făcuse să apară umiditatea necesară care făcea ca ploaia şi omul să nu fie necesari. Astfel, chiar versetul următor (6) începe cu conjuncţia „dar” şi continuă spunând că vaporii ieşeau mereu din pământ şi irigau întreaga suprafaţă a pământului de pe tot globul. Aceasta, desigur, se producea sub marea boltă de apă din spaţiu, care urma să cadă mult mai târziu, în zilele lui Noe, şi să fie urmată de ploaie şi de curcubeu. Când de denşi erau umezeala şi vaporii care se ridicau nu suntem informaţi, dar acestea ofereau mai mult decât o simplă

Cuprins

rouă. Era de ajuns pentru a uda suprafaţa pământului în interior şi în exteriorul grădinii Eden, când omul a fost creat şi pus acolo, la sfârşitul celei de-a şaşea zi a creaţiei, iar vaporii nu făceau ca atmosfera să fie inconfortabilă pentru om.

Astfel, aceşti vapori în afară de râurile care existau, puteau să menţină plantele într-o stare de dezvoltare continuă până la potop şi puteau să facă acest lucru fără ploaie. Ediţia din 15 septembrie 1954 a revistei *Turnul de veghere*, la pagina 573, paragraful 38, arată cum o simplă rouă are mai multă putere să ţină în viaţă anumite plante decât atunci când pământul este udat şi cum aceste plante pot depozita din această rouă apă în jurul rădăcinii, iar greutatea apei este egală cu greutatea plantei sau chiar mai mult. Cu cât mai adevărat ar fi acest lucru din a treia zi a creaţiei înainte, în cazul vaporilor care se ridicau cu regularitate de pe tot pământul şi care arătau că suprafaţa pământului reţinea umiditatea. În loc să vină apa din norii de pe cer pentru a iriga pământul, Cuvântul lui Dumnezeu spune că vaporii se ridicau şi acest lucru a continuat până când păcătosul Adam a fost izgonit din grădina Eden, pentru a cultiva pământul ca fermier, da, chiar până la potopul din zilele lui Noe şi până la primul curcubeu.

Versetul următor, Geneza 2:7, trece peste toată istoria cuprinsă în Geneza 1:14-25 referitor la pătrunderea luminii pe suprafaţa pământului şi producerea vieţuitoarelor din mare, a păsărilor din aer şi a creaturilor inferioare de pe pământ. Aceasta intră în detalii despre crearea omului, mult mai mult decât Geneza 1:27. Dar crearea omului şi punerea sa în grădina Eden nu trebuie judecată din Geneza 2:5 acum că a început să plouă pe pământ şi omul a început să lucreze ca fermier, arând pământul, semănând seminţe şi culegând roadele pământului. Cultivarea pământului a venit după ce el a fost izgonit din grădina Eden şi Cain l-a imitat pe Adam şi „a devenit cultivator al pământului.” (Gen. 4:1-3, *NW*) Astfel, omul şi ploaia nu au precedat crearea de către Dumnezeu a vegetaţiei pe pământ, iar Geneza 1:9-13 şi Geneza 2:5, 6 sunt în armonie.

TURNUL de VEGHERE

1 Martie 1956 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

EVITAŢI BOALA MINŢII ŞI A INIMII - Pag.149

ŢINEŢI-VĂ LIMBA ÎN FRÂU - Pag.155

SĂ AJUNGEM LA VICTORIE ÎN RĂZBOIUL CREŞTIN - Pag.156

SĂ DOVEDIM CĂ SUNTEM TIPUL POTRIVIT DE SLUJITORI - Pag.160

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 29-a - Pag.164

ADUNĂRILE „ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE” DIN 1955 – NURNBERG, BERLIN - Pag.173

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.184

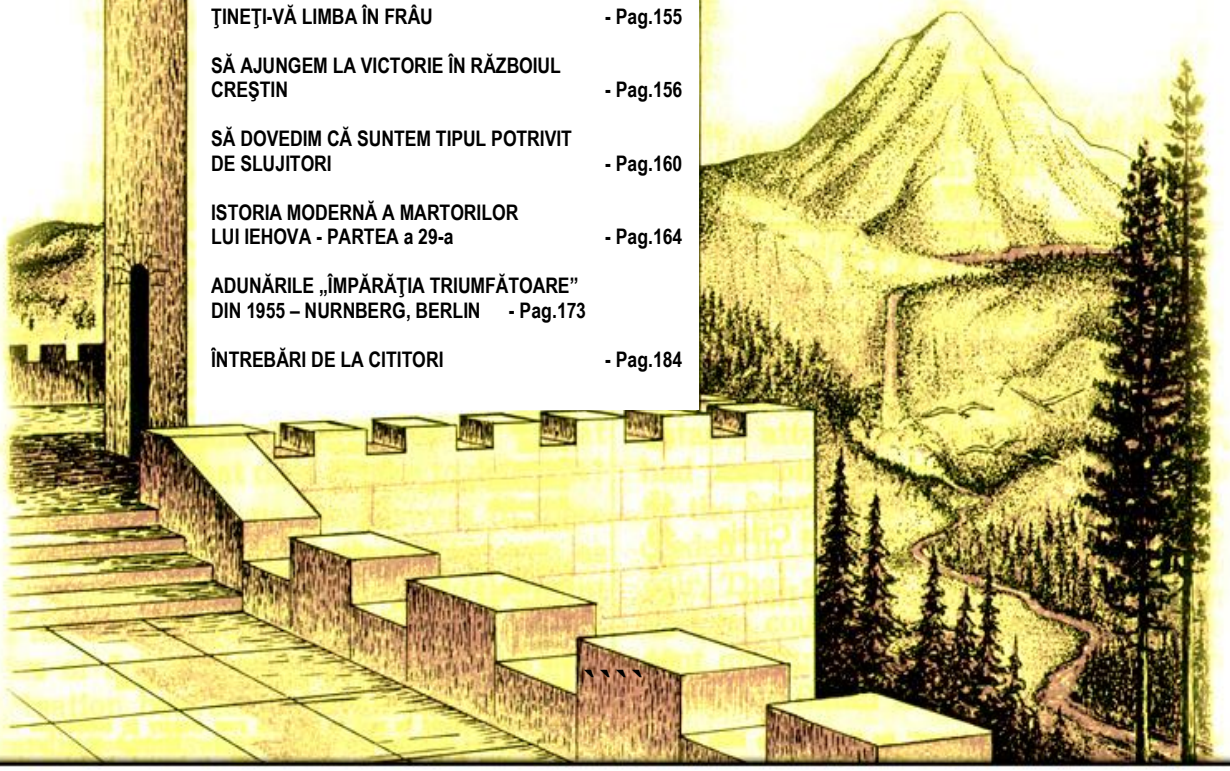

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

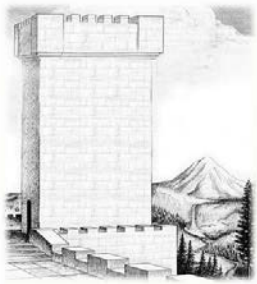

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1956 **Nr 5**

EVITAŢI BOALA MINŢII ŞI A INIMII

„Inima nu ni s-a abătut, paşii nu ni s-au depărtat de pe cărarea Ta". Ps. 44 :18, AS.

Există ucigaşi care pândesc pe acest pământ, ucigaşi mult mai letali decât plăgile cancerului şi ale bolilor de inimă. Aceştia produc moartea spirituală pentru care nu există refacere în prezent şi nici în sistemul de lucruri care va veni. Satan şi progeniturile lui de demoni sunt acei ucigaşi. Ei au fost izgoniţi pe pământ pentru a aduce nenorociri spirituale asupra omenirii. Satan, precum un doctor hain, ţine majoritatea locuitorilor pământului bolnavi spiritual pentru a-i aduce la moarte finală, în favoarea lui Dumnezeu. El caută prin orice mijloace să orbească minţile şi să corupă inimile oamenilor. El caută să facă oamenii să-şi întoarcă inima de la Iehova, de unde paşii nu îi vor mai duce spre noua lume a dreptăţii. Satan face asta în mod special prin promovarea formulelor religioase false publice şi private care produc boala somnului spiritual şi alte boli spirituale cumplite. Devine dificil ca victimele să fie ridicate din aceste boli şi să caute serviciile adevăraţilor doctori care administrează remediul potrivit ce aduce vindecare spirituală adevărată. (Mat. 12:32; Apoc. 12:12)

2. Cine sunt aceşti doctori adevăraţi? Nimeni alţii decât Iehova Dumnezeu şi ajutorul Său loial, Isus Cristos. Ambii cunosc toate secretele în legătură cu mintea şi inima minunate ale omului, pentru că ei au fost creatorii primului bărbat şi a primei femei. Izraeliţilor le-a fost spus despre Iehova: „Eu sunt Iehova care te vindec". Despre reputaţia lui Isus de tămăduitor este scris: „A străbătut ţara făcând bine şi vindecând pe toţi cei asupriţi de Diavol" , „Şi puterea lui Iehova era cu el să facă vindecări". (Ex. 15 :26; Faptele 10:38; Luca 5:17, *NW*)

3. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, martorii Săi au devenit liberi de controlul religios paralizant al lui Satan. Aceştia au mers la adevăraţii doctori pentru ajutor. I-au făcut doctorii sănătoşi spiritual peste noapte, ca printr-un miracol? Nu ! Ci mai degrabă le-au luat ani pentru a-i face să-şi înnoiască mintea şi să-şi întărească inimile cu adevăr. Aceasta a fost necesar pentru a depăşi otrava

Cuprins

religiei false care le saturase minţile şi inimile. Au fost implicaţi ani de vindecare spirituală ce au necesitat ani de studiu şi reîmprospătare spirituală, sub instrucţiunile călăuzitoare ale acestor doctori maeştri. Ei s-au supus unui continuu program de vindecare care i-a condus de la o poziţie spirituală progresivă la una mai înaltă. Ei caută perfecţiunea spirituală în noua lume după Armaghedon. Cum ţii tu pasul cu acest măreţ program de reînnoire spirituală ce se desfăşoară acum ?

4. În timp ce ţinem pasul, să nu ne lăsăm păcăliţi aşa cum fac unii, care după o scurtă perioadă de vindecare spirituală, se înşeală crezând că sunt complet refăcuţi, astfel rupând legătura cu organizaţia vindecătoare a lui Iehova. În scurt timp ei simt o recidivă gravă a acestei boli spirituale. Curând, doctorii morţii lui Satan pun mâna pe ei şi se asigură că vor muri spiritual, ca duşmani ai lui Dumnezeu. În acest mod se poate spune că şovăirea de astăzi, adică refuzul de a înainta în programul de vindecare al lui Iehova, duce la un dezastru fatal mâine, în ceea ce priveşte bunăstarea veşnică în noua lume.

5. Remediul potrivit folosit de marii doctori, Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus, este cel furnizat prin intermediul spiritului sfânt, forţa activă emanată de la Dumnezeu. Acest Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu este comparat cu „unguentul pentru ochi" care este pus pe ochii înţelegerii cuiva, pentru a aduce vindecarea vederii spirituale. Acest balsam al Cuvântului lui Dumnezeu este mai puternic decât orice „medicament minune" sau „vaccin minune" pe care omul a fost în stare să-l descopere. (Apoc. 3:18). Un aşa remediu divin nu poate fi administrat de Satan, doctorul fals, şi nici prin vreuna din agenţiile lui religioase care se ocupă cu aşa-numita „vindecare divină". Acest balsam vindecător eficient din Cuvântul dezvăluit al lui Dumnezeu mai este cunoscut sub numele de „adevărul" care aduce gândire dreaptă printr-o exactă „cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos". Isus a demonstrat prin lucrările Sale vindecătoare şi cuvintele Sale că El era unul dintre adevăraţii doctori prin care poate fi administrat medicamentul spiritual potrivit. El a spus: „Si veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi. … Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa." Atunci când a părăsit pământul Isus a lăsat asigurări că acest vindecător balsam al adevărului va continua prin urmaşii Săi. El le-a spus că le va trimite „Spiritul adevărului" ca ajutor, „pe care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; voi Îl cunoaşteţi, pentru că rămâne cu voi şi este în voi". – Ioan 17:3; 8:32; 14:6, 16, 17, *NW*.

6. Adevăraţii doctori au o cunoştinţă completă despre natura omului şi ştiu cum să administreze vindecătorul balsam spiritual al adevărului. Ei l-au creat pe om în mod minunat, după chipul lui Dumnezeu. Această oglindire nu se aplică numai înzestrării naturale a omului, într-o anumită măsură, cu însuşirile de: dragoste, înţelepciune, putere şi dreptate, ci şi aptitudinilor intelectuale pentru a aprecia şi a folosi acele însuşiri pentru

Cuprins

binele său. Biblia descrie aceste aptitudini de inteligenţă prin folosirea cuvintelor *minte* şi c*onştiinţă*. Întregul nostru sistem nervos care include creierul, măduva spinării şi extinsa reţea de nervi care conduc senzaţiile văzului, auzului, mirosului, gustului şi atingerii este, de fapt, instrumentul fizic folosit de aptitudini în a primi şi transporta gândurile şi comunicaţiile şi a controla acţiunile.

7. Biblia foloseşte cuvântul *minte* în diferite moduri în legătură cu aptitudinile intelectuale ale omului. Prima semnificaţie se referă la abilitatea omului de a strânge fapte cu caracter informativ, să raţioneze asupra acestor fapte şi să ajungă la anumite concluzii cu privire la ele sau la altele presupuse. De exemplu, când studiem am putea să spunem: 'O să mă concentrez pe lecţia din revista *Turnul de veghere*'. Prin această afirmaţie vrem să spunem că vom fi atenţi la absorbirea tuturor informaţiilor din text. Despre cei pe care i-a găsit în Berea, Pavel a spus că erau pregătiţi, cu minţile deschise, să primească şi să mediteze asupra faptelor Biblice: „Căci ei au primit Cuvântul cu un mare entuziasm al minţii, cercetând cu atenţie Scripturile, zilnic, ca să vadă dacă lucrurile erau aşa". Observaţi, de asemenea, cum Maria şi-a folosit mintea pentru „a înţelege" mesajul îngerului pentru ea, „Dar ea s-a tulburat mult la auzul acestor cuvinte şi se gândea ce putea însemna salutul acesta". (Faptele 17:11 şi Luca 1:29, *NW*)

8. Un alt mod în care este folosit des cuvântul *minte* este cu referire la abilitatea de a memora faptele pe care le-am adunat şi asupra cărora am meditat anterior. Spunem des „Voi ţine cont de acestea", adică le voi memora pentru viitoarea aducere aminte. Ocazional este bine să răscolim aceste amintiri pentru a ne pune la punct acţiunile, care ar putea deveni neclare. Pavel i-a scris lui Tit: „Adu-le aminte să se supună." Iehova, Marea Inteligenţă, are, de asemenea, memorie. „Nu şi-a amintit Iehova de ei, şi nu i-au venit oare în minte ?" (Tit 3:1, *NW*; Ier. 44:21, *AS*)

9. Mintea este locul unde are loc cugetarea asupra informaţiilor dobândite pentru a se ajunge la o concluzie finală. Când s-a ajuns la aceste concluzii noi putem lua decizii inteligente. Pavel le-a cerut tuturor fraţilor corinteni să ajungă la aceeaşi cunoştinţă a adevărului. Aceasta îi va conduce la o gândire dreaptă, unită, astfel evitându-se dezbinările. „Să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie." (1 Cor. 1:10, *NW*). Dar dacă cineva are o părere greşită despre lucrurile cărnii decăzute, sunt stârnite dorinţe greşite ce influenţează calea unuia în sens descendent. „Fiindcă cei ce trăiesc potrivit cărnii, îşi îndreaptă mintea spre lucrurile cărnii". (Rom. 8:5, *NW*). Urmărirea dorinţelor greşite şi a factorilor hotărâtori incorecţi pe o perioadă de timp, ne va forma un set de decizii sau un model al acestor factori hotărâtori. Întregul şablon al concluziilor ce ne guvernează conduita personală poate să fie atât de îndepărtat de conduita potrivită încât este necesară o schimbare radicală a acestuia. Aceasta este situaţia în care se găseşte cineva care devine un creştin adevărat. Un nou model de gândire este cerut pentru a-l transforma într-o nouă personalitate. În legătură cu aceasta Pavel a scris: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu". (Rom. 12:2 Col. 3:9, 10, *NW*)

Cuprins

10. Aşa că putem avea diferite atitudini menale. De exemplu, putem descrie o persoană ca fiind încrezută, adică, cineva care crede lucruri înalte despre sine. Pe de altă parte putem spune despre o persoană că este umilă, adică cineva care crede lucruri modeste despre sine. Aceasta a fost atitudinea mentală a lui Cristos Isus. Pavel îi sfătuieşte pe toţi creştini să se străduiască să păstreze aceeaşi atitudine mentală smerită şi aceeaşi dispoziţie exemplificate de Isus. „Păstraţi această atitudine mentală în voi care era şi în Cristos Isus". Petru confirmă acest sfat: „De aceea, fiindcă şi Cristos a suferit în carne, înarmaţi-vă şi voi cu aceeaşi dispoziţie mentală". (Filip. 2:5; 1 Pet. 4:1, *NW*). Cuvântul *spirit* este folosit uneori pentru a descrie dispoziţiile şi înclinaţiile impulsive ale unei persoane, ce sunt în mare parte influenţate de minte, „Cel al cărui spirit (dispoziţie, temperament) este fără înfrânare este ca un oraş dărâmat şi fără ziduri". (Prov. 25:28, *AS*)

11. Iehova, Creatorul înţelept, l-a echipat pe om cu o altă aptitudine intelectuală pe care Biblia o numeşte *conştiinţă*. Aceasta este o realizare lăuntrică sau un simţ al binelui şi al răului care scuză sau acuză pe cineva. Percepţia unui creştin în legătură cu răul şi binele trebuie dezvoltată şi educată în mod continuu din Cuvântul adevărului lui Dumnezeu, ca acesta să fie sigur că va lua deciziile corecte constant. Prin luarea deciziilor în armonie cu acest Cuvânt al lui Iehova, slujitorul va avea întotdeauna o conştiinţă clară şi bună. Nu se va acuza pe sine de fărădelege. Pavel arată că o conştiinţă slabă este cauzată de lipsa cunoştinţei. „Totuşi, nu toţi au această conştiinţă, ci unii fiind obişnuiţi până acum cu idolul, mănâncă un aliment ca pe un lucru care a fost jertfit unui idol, iar conştiinţa lor, fiind slabă, se pângăreşte." „Pentru cei curaţi toate lururile sunt curate [persoane ghidate de o conştiinţă instruită din Biblie]. Dar pentru cei pângăriţi şi necredincioşi nimic nu este curat, ci le sunt pângărite şi mintea (abilitatea mentală) şi conştiinţa". (1 Cor. 8:7 şi Tit 1:15, *NW*)

PĂZIREA INIMII

12. Un element înrudit ce trebuie luat în considerare este acela pe care Biblia îl numeşte „*inimă*". Aceasta, în sensul Biblic comun, este locul iubirii şi afecţiunii, aşadar, al motivaţiilor, şi centrul îndrumării şi energiei. Prin meditaţie, studiu şi reflectare din partea minţii sau prin influenţa exterioară constantă şi asociere, inima poate fi atinsă şi afectată. Dezvoltarea pe termen lung a acestei stări a afecţiunii unei persoane este descrisă ca fiind „o stare a inimii". Din acest motiv o persoană poate dezvolta „o stare bună a inimii" sau „o stare rea a inimii", depinzând dacă este binevoitoare faţă de Iehova sau dacă este împietrită împotriva Lui.

13. Solomon a scris : „Păzeşte-ţi inima cu toată sârguinţa; căci din ea izvorăsc chestiunile vieţii". Literalmente, inima ca organ, este localizată aproximativ în centrul organismului nostru. Ca o pompă interioară centrală, ea primeşte în continuu sânge prin marea *vena cava,* şi mai apoi trimite sângele prin circuitul pulmonar şi în final prin aortă. În mod similar, locul afecţiunii noastre primeşte în continuu gânduri şi impresii de la minte şi sistemul nervos. În direcţie opusă, aproape mereu, sentimentele şi expresiile de dragoste sau de ură ies din această

Cuprins

adâncime interioară pentru a reflecta adevărata personalitate a creaturii din interior. Cu adevărat, atunci, din această inimă metaforică izvorăsc „chestiunile vieţii”, deoarece însuşi rezultatul existenţei unei persoane reiese din expresivitatea acestei inimi; aşadar, destinul etern al unei creaturi poate fi afectat de condiţia inimii ce este zidită. (Prov. 4:23, *AS*). Dacă ea doreşte viaţă trebuie să vegheze asupra locului afecţiunii şi să îl păstreze sănătos din punct de vedere spiritual.

14. Mulţi aşa numiţi psihiatri susţin că au abilitatea de a citi minţile indivizilor, dar numai Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus pot citi în întregime inimile oamenilor. David a spus: „ Solomon, fiule, cunoaşte-l pe Dumnezeul tatălui tău şi slujeşte-i cu o inimă întreagă şi cu un suflet plin de bucurie, căci Iehova cercetează toate inimile şi observă orice înclinaţie a gândurilor”. (1 Cron. 28:9, *NW*). Şi Isus are această putere de a discerne, referitor la inimă sau locul afecţiunii care determină o creatură să gândească sau să raţioneze într-un anumit mod. „Dar Isus, cunoscându-le gândurile, le-a răspuns, zicând: La ce vă gândiţi în inimile voastre?” (Luca 5:22, *NW*)

15. Din moment ce Iehova îi cercetează doar pe aceia cu bunăvoinţă care au o stare bună a inimii, este absolut necesar să devenim puternici pentru Iehova în motivele, iubirea, intenţiile, determinarea şi afecţiunea noastră. Numai permiţând seminţelor adevărului, ce intră în mintea noastră, în timp ce studiem Cuvântul adevărului lui Iehova, să fie absorbite adânc în „tipul potrivit de sol” al afecţinilor sau inimilor noastre are loc întărirea. Într-adevăr, să le lăsăm să prindă rădăcină acolo, pentru ca o abundenţă de roade drepte ale spiritului să fie produse. Să dezvoltăm, de asemenea, o acceptare din inimă a principiilor corecte, pe temelia dreaptă a comorilor spirituale colectate. Nu numai cuvintele adevărului, ci şi experienţele în serviciul lui Iehova şi probele de integritate creează impresii permanente asupra minţii. Efectul acestora întăreşte starea inimii în mod nemăsurat. „Fiţi puternici şi îmbărbătaţi-vă inima, voi toţi cei care speraţi în Iehova.” (Ps. 31:24, *AS*). Cu cât cineva slujeşte mai mult ca un slujitor credincios şi dedicat şi ţine pasul cu adevărul, cu atât devine mai cutezător asemenea unui luptător viteaz pentru numele lui Iehova. (Mat. 13:23, *NW* ; Gal. 5:22)

16. O stare a inimii puternică şi bine fortificată poate fi considerată asemenea unui volant al unui motor care, atunci când este în rotaţie, este greu de oprit, ci continuă să se deruleze, depăşind orice interferenţă sau inerţie de moment. Dacă persoana s-ar dezechilibra pe moment sau ar fi deviată din cauza ispitelor lui Satan sau ale altor nelegiuiţi să urmeze o cale de acţiune neînţeleaptă, starea inimii celui bine fortificat, slujitor al lui Iehova de mult timp, este destul de puternică pentru a-l îndemna să reziste acestor ispite. O stare puternică a inimii ajută la păstrarea echilibrului cuiva împotriva tuturor atacurilor opoziţiei şi asigură o cale a dreptăţii potrivită, constantă.

17. Când Satan reuşeşte în plantarea îndoielii şi gândirii greşite în minţile celor slabi de inimă, îi ţine pe aceştia dezechilibraţi pentru o perioadă de timp, fapt ce are ca rezultat boala spirituală. Aceşti bolnavi spiritual au nevoie de serviciile rapide ale adevăraţilor doctori Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus, pentru a fi readuşi la un echilibru spiritual sănătos. Observaţi următoarele Scripturi care dezvăluie

Cuprins

tacticile vechi de secole ale lui Satan în a menţine mintea oamenilor orbită faţă de adevăr şi ocupată, în schimb, cu gândurile pământeşti, carnale ce nu conduc la o stare dreaptă a inimii. „Dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu". (2 Cor. 4:4, *NW*) „Dumnezeul lor este pântecele, iar gloria lor este în ruşinea lor şi nu se gândesc decât la lucrurile de pe pământ". (Filip. 3:19, *NW*). „Pe voi care altădată eraţi înstrăinaţi şi duşmani, pentru că mintea vă era îndreptată spre lucrări rele, El v-a împăcat acum". (Col. 1:21, *NW*) Satan a căutat mereu să fure cugetele oamenilor pentru a le corupe inimile, conducându-i către moarte spirituală. „Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos". (2 Cor. 11:3, *NW*)

18. Cu siguranţă, în acest timp al sfârşitului lumii noi nu suntem ignoranţi faţă de planurile lui Satan. Şi nici nu suntem inconştienţi de marea importanţă a ţinerii pasului cu adevărul. Acum putem vedea cât de necesar este să ne ţinem minţile protejate de „coiful salvării" şi inima acoperită de „platoşa dreptăţii" prin iubirea dreptăţii. (Efes. 6:14,17, *NW*) Toate acestea ne permit să ducem la îndeplinire porunca lui Isus: „Să-L iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău din toată inima ta, (locul dragostei şi al motivaţiilor) cu tot sufletul tău (toate puterile fizice), cu tot cugetul tău (puterile mentale de a acumula informaţii şi a judeca)." (Mat. 22:37, *NW*). Psalmistul spune: „Cercetează-mă Dumnezeule şi cunoaşte-mi inima: pune-mă la încercare şi cunoaşte-mi gândurile; şi vezi dacă am ceva rău în mine şi condu-mă pe calea veşniciei." (Ps. 139:23, 24, *AS*.) În articolul următor se va face o examinare a furnizării progresive cu adevăr de către Iehova şi cum să dobândim o mai bună înţelegere a Cuvântului vieţii. – 2Cor. 2:11, *NW*.

Întrebări pentru studiu

1. Care este situaţia bolii spirituale pe pământ, în prezent, şi cine sunt cei responsabili pentru aceasta ?
2. Cine sunt cei care s-au dovedit a fi adevăraţi doctori ?
3. Cum şi în ce măsură au fost vindecaţi spiritual cei din poporul lui Iehova ?
4. Ce cale de acţiune prostească ar trebui evitată, şi de ce ?
5. Care este remediul potrivit, şi cum funcţionează ?
6. Cum au creat adevăraţii doctori omul, făcând posibil răspunsul la vindecarea spirituală ?
7. Indicaţi, din Biblie, o semnificaţie a cuvântului „minte" ?
8. Indicaţi, din Biblie, o a doua semnificaţie a cuvântului „minte"?
9. Cum ajută mintea în luarea deciziilor ?
10. Care din nenumăratele atitudini ale minţii ar trebui să imităm?
11. Indicaţi, din Biblie, ce este „conştiinţa" şi ce ar trebui să se facă în legătură cu aceasta ?
12. Care este sensul comun biblic al cuvântului „inimă" şi cum poate fi dezvoltat ?
13. Cum este explicat pasajul din Proverbele 4:23 ?

Cuprins

14,15. a) Cine poate citi cu adevărat inima omului şi de ce? b) Cum îşi întăreşte cineva starea inimii?
16,17. a) Cu ce poate fi comparată şi care sunt avantajele în a avea o stare bună a inimii? b)Cum se foloseşte Satan de cei slabi de inimă şi care este rezultatul?
18. Ce ar trebui să facem în legătură cu inima şi mintea noastră?

Ţineţi-vă limba în frâu

„Din abundenţa inimii vorbeşte gura", a spus Isus. Dar arată oare ce iese din gura noastră că avem o inimă curată? Sau lucrurile bune pe care le rostim sunt uneori contaminate cu mizerie? Înjurăturile, limbajul vulgar şi glumele obscene sunt obişnuite în zilele noastre, iar exemplul lor rău contaminează inimile şi gurile multor persoane. – Mat. 12:34, *NW*.

Totuşi, creştinul nu poate fi purtat de acest curent. Pavel a scris: „Curvia şi necurăţia de orice fel sau lăcomia nici să nu fie amintite printre voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi; nici purtarea ruşinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene - lucruri care nu sunt potrivite -, ci mai degrabă mulţumiri. Pentru că ştiţi şi recunoaşteţi voi înşivă că niciun curvar, niciun om necurat, niciun om lacom - adică un idolatru - nu are moştenire în împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu." – Efes. 5:3-5, *NW*.

Mintea voastră este căpitanul navei voastre, şi ea vă conduce calea de acţiune; de ce să-i umbriţi judecata cu lucruri murdare care vă sugerează subtil că aţi putea la fel de bine să faceţi ceea ce vă indică aceste cuvinte, gândindu-vă la acţiuni obscene pe care le descriu cuvinte şi poveşti murdare? Repetarea acestor poveşti vă va toci încet indignarea, făcându-vă să simţiţi că aceste acţiuni imorale sunt comune, că şi alţi oameni fac lucrurile acestea, vorbesc despre ele, le ascultă, aşa că aţi putea chiar să le urmaţi exemplul.

Unii bărbaţi râd de glumele deocheate şi recurg la limbaj vulgar din cauza nevoii presante de a fi acceptaţi ca nişte „tipi normali" de către cei care consideră aceste lucruri o dovadă de adevărată bărbăţie. Dar un bărbat adevărat este cel care are puterea de a le rezista, refuzând să se amuze la bufoneriile obscene. Limbajul vulgar, înjurăturile sunt deseori o încercare disperată de a „părea dur" din partea cuiva care nu ştie suficient de multe cât să aibă dreptate. Sigur nu vreţi să faceţi parte din această clasă de oameni, aşa că îndârjiţi-vă în hotărârea voastră şi fiţi bărbaţi! Limbajul vulgar nu te face un bărbat adevărat, dar hotărârea morală de a face ceea ce e drept, da!

Obiceiurile proaste sunt uşor de dobândit, dar e greu să te laşi de ele. Dar şi acest lucru este posibil, cu curaj: „Dar acum înlăturaţi-le pe toate de la voi: mânia, furia, răutatea, vorbirea jignitoare şi cuvintele obscene din gura voastră. Nu vă minţiţi unii pe alţii! Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după

Cuprins

chipul Celui care a creat-o." (Col. 3:8-10, *NW*). Scripturile nu spun cu jumătate de gură acest lucru, ci cu tărie şi claritate. Dacă nu vă ţineţi limba în frâu, riscaţi să anulaţi tot binele pe care l-aţi făcut, căci: „Dacă cineva crede că i se închină lui Dumnezeu într-un mod corect, dar nu-şi ţine limba în frâu, ci îşi amăgeşte inima, închinarea acestui om este deşartă." – Iac. 1:26, *NW*.

Limbajul vulgar este necuviincios, nedemn şi nescuzabil din partea unui creştin. Poate fi un simptom al unei minţi murdare. Poate duce la acţiuni murdare. Dar creştinul îşi va da seama că o vorbire corectă, folosită într-un mod corect, poate duce în direcţie corectă. Ce fel de inimă ai? Ce cuvinte o vor oglindi? Ce fel de vorbire vei continua să foloseşti? Pentru un creştin nu poate exista decât un răspuns corect la toate aceste întrebări. Va fi acela şi răspunsul tău?

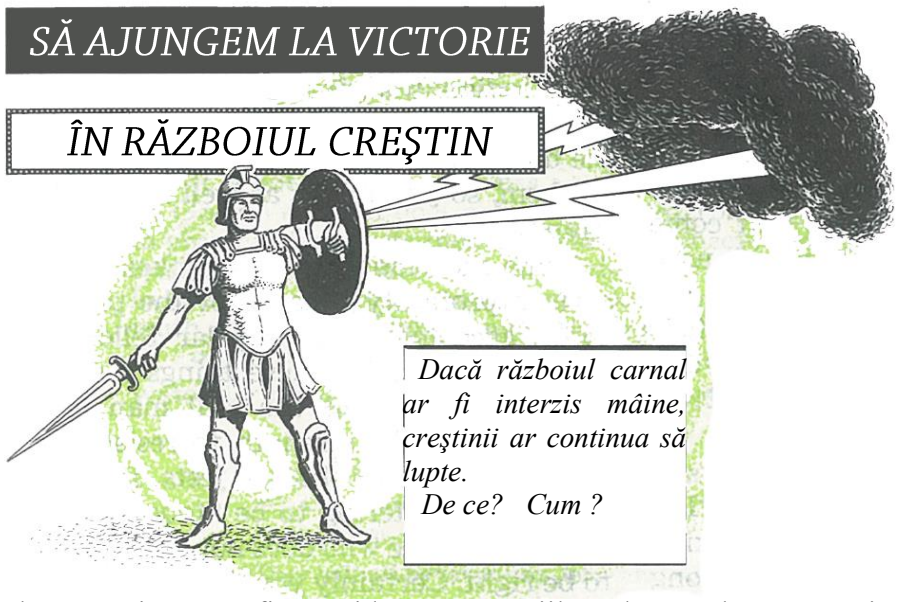

Războiul nu mai poate fi considerat „un mijloc de rezolvare practică a diferenţelor internaţionale. Distrugerea enormă pe care o resimt ambele părţi, apropiate în forţe, face imposibilă transformarea victoriei de către câştigător în altceva decât propriul dezastru". „Ştiinţa a depăşit asta ca fiind un posibil arbitru". Aşa a declarat Douglas Macarthur, un general al armatei.

Chiar dacă realismul ştiinţific forţează abolirea războiului, soldatul creştin trebuie să continue să lupte până ce ultima victorie va fi obţinută şi realizată. Războiul său nu poate fi desfiinţat în această lume sau de această lume. Conflictul lui este unul continuu, care durează o viaţă, o bătălie zilnică fără învoiri, fără suspendare a ostilităţilor, fără armistiţii. În timp ce creştinii „caută pacea cu toţi oamenii" ei sunt, fără îndoială, cei mai mari războinici pe care lumea i-a cunoscut. Lupta lor este în interesul a tot ceea ce este bun, adevărat, nobil, pur şi evlavios. Bătălia lor este pentru dreptate. Şi ei sunt încurajaţi de apostolul Pavel să „lupte pentru victorie în lupta dreaptă a credinţei". (Evrei 12:14; 1 Tim. 6:12, *NW*)

Cuprins

Cine sunt luptătorii pe care Pavel îi cheamă la luptă? Sunt bărbaţii şi femeile de toate rangurile sociale care s-au dedicat lui Dumnezeu în întregime. Aceştia recunosc autoritatea şi poruncile Regelui. Pavel nu se adresează lumii în general şi nici creştinilor după nume care nu s-au dedicat niciodată lui Dumnezeu pentru a participa la lupta credinţei. Apelul lui Pavel era pentru cei care au credinţă, cei care sunt devotaţi lui Iehova. Pentru aceştia sunt instrucţiunile cu privire la bătălia care este acum în curs. (2 Tim. 2:19, *NW*)

Împotriva cui luptă creştinii? Bătălia lor nu este împotriva semenilor lor, şi nici nu este cu arme carnale. Acestora le este poruncit să se iubească unii pe alţii şi să arate bunătate faţă de duşmani, ei „trebuie să se stăpânească în situaţii rele, învăţându-i cu blândeţe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea căinţa (răufăcătorilor) care duce la cunoaşterea exactă a adevărului". Creştinilor le este poruncit să întoarcă bine pentru rău, blândeţe pentru asprime, bunăvoinţă pentru nepoliteţe; ca lumea rea să poată discerne existenţa spiritului lui Dumnezeu, spiritul dragostei, generozităţii, bunăvoinţei, şi că nu toţi sunt mişcaţi de spiritul răuvoitor al egoismului care îi controlează sistemele degradate. – 2 Tim. 2:24-26; Mat. 5:44, *NW*.

Lupta creştinilor este împotriva nedreptăţii, care este păcat. Timp de şase mii de ani păcatul a plătit, în mod regulat, îngrozitoarea pedeapsă a morţii, alături de suferinţele ei îngrozitoare de boală, durere, tristeţe şi necaz. Da, păcatul este un inamic formidabil. Şi cel care l-a determinat pe primul om spre păcat şi sclavie este un alt adversar al nostru, şi anume, Satan Diavolul. Nu ca şi cum creştinii s-ar lupta direct cu Diavolul, deoarece acesta este un puternic spirit care i-ar putea distruge într-o clipă. Lupta acestora cu el este prin împotrivirea faţă de influenţele, amăgirile şi strădaniile lui de a-i conduce înapoi în păcat, adică împotriva lui Dumnezeu. Pavel îşi clarifică afirmaţia spunând: „Noi avem o luptă, nu împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva guvernelor, împotriva autorităţilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva spiritelor rele din locurile cereşti." (1 Ioan 5:17; Efes. 6:12, *NW*)

Da, Satan este un duşman puternic. El este marele instigator din spatele influenţelor variate cu care creştinii trebuie să se lupte. Şiretenia şi tertipurile sale sunt cele care supraveghează războiul împotriva devotatului slujitor al lui Dumnezeu. Acesta trebuie să lupte împotriva spiritului şi a dispoziţiei lumii aflate sub control satanic. Cugetarea lumii, motivele care o mişcă, ambiţiile, mândria vieţii, amăgirea bogăţiei – la toate aceste lucruri şi puncte de vedere greşite, aşa cum sunt văzute dintr-un punct de vedere pur lumesc, el trebuie să se împotrivească si să lupte împotriva lor dacă vrea să obţină victoria. Acesta este războiul lui zilnic. (1 Ioan 2:15-17)

În sfârşit, el trebuie să lupte împotriva cărnii – a proprii cărni. De la căderea lui Adam din perfecţiune, carnea este cea care duce la degradare mentală, morală şi psihică. Tendinţa ei este de a se îndrepta spre rău în continuu. Şi numai dacă războinicul lui Cristos se leapădă de influenţele orbitoare şi de dorinţele şi gusturile pervertite, de ambiţii, speranţe şi iubiri pe care păcatul le cultivă în carne, doar atunci va putea vedea lucrurile în lumina lor adevărată şi va putea începe să

Cuprins

aibă o părere despre condiţia sa degradantă şi deci se va afla într-o poziţie mai potrivită să se lupte împotriva acesteia. (Gen. 6:5)

Niciodată în războiul creştin nu trebuie subestimată carnea ca fiind un duşman puternic. La dorinţele cele mai degradante ale acesteia apelează Satan. Pe acestea caută să le încurajeze în războiul împotriva minţii creştine reînnoite. Prin aceste dorinţe denaturate, spiritul lumii se apropie şi îl conduce pe soldatul lui Cristos înapoi în sclavia păcatului. Creştinii sunt, ca să spunem aşa, înconjuraţi din toate părţile de duşmani care plănuiesc dezastrul şi reîntoarcerea lor în sclavie. Aşadar, ei trebuie să lupte şi să continue să lupte. Trebuie să lupte pentru ei înşişi, pentru dreptul de a predica, pentru victoria asupra propriilor slăbiciuni, să lupte împotriva înşelăciunilor şi capcanelor adversarului. Nu este de mirare că ei sunt îndemnaţi să fie în permanenţă vigilenţi, cu ochii în patru, şi sunt sfătuiţi constant să fie „îmbrăcaţi cu armura de la Dumnezeu", ca să nu devină nepăsători cu libertatea lor, să cadă victime adversarilor şi să piardă victoria. Pavel spune, conştient de carnea duşman: „Îmi chinuiesc trupul şi îl supun robiei; ca nu cumva după ce am predicat altora, eu însumi să devin neaprobat". Toţi luptătorii credincioşi îl imită pe Pavel şi îşi păzesc carnea. (Efes. 6:11; 1 Cor. 9:27; Rom. 7:14-25, *NW*.)

CONDUCERE ŞI ARME SUPERIOARE

Fără conducerea superioară a lui Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus şi fără echipamentul de luptă pe care aceştia îl oferă soldatului creştin, lupta ar fi cu adevărat inegală şi fără rezultate. De aceea, războinicul lui Cristos spune: Mulţumiri lui Dumnezeu pentru Căpitanul salvării noastre, Cristos Isus, care ne-a salvat din sclavia păcatului cu propriul Său sânge preţios. Mulţumiri lui Dumnezeu pentru armura Cuvântului Său, de unde obţinem coiful salvării. Mulţumiri lui Dumnezeu pentru platoşa dreptăţii, pentru scutul credinţei, încrederii şi certitudinii. Mulţumiri lui Dumnezeu pentru sandale, pregătirea de a îndura greutăţile cu răbdare. Şi mulţumiri pentru sabia spiritului, Cuvântul adevărului, care este o apărare prin care putem rezista adversarului şi să ieşim complet victorioşi prin Acela care ne-a iubit. (Faptele 2:37-39; Apoc. 19:11-16; Efes. 6:13-20; Rom. 8:35-39, *NW*)

Creştinii nu luptă doar pentru ei, ci şi pentru fraţii lor. Aceştia sunt pregătiţi şi decişi să moară pentru fraţii lor dacă este nevoie. Sunt pregătiţi să-i asiste, să-i încurajeze şi să-i ajute în tot felul de probleme. De asemenea, aceştia găsesc o mare plăcere şi recompensă în apărarea onoarei numelui lui Iehova şi a măreţiei guvernării Sale drepte. Ei sunt viteji şi neînfricaţi în luptă, ducând lupta până în fortăreţele duşmanilor, pentru a-i elibera pe cei care sunt ţinuţi captivi de organizaţia rea a lui Satan.

Ei duc războiul într-un manieră inteligentă şi sistematică, luptând cu stricteţe conform poruncilor Căpitanului Cristos Isus. Ei poartă lupta dreaptă a credinţei şi îşi înnoiesc mintea prin lăsarea la o parte şi scoaterea din propriile inimi a mâniei, supărării, nedreptăţii, a vorbirii abuzive, a vorbelor obscene „orice pângărire a cărnii şi a spiritului, desăvârşind sfinţenia în frica lui Dumnezeu" prin lepădarea de vechea personalitate şi practicile ei şi îmbrăcarea uneia noi, care, prin cunoştinţă

Cuprins

exactă este reînnoită după imaginea celui care a creat-o. (2 Cor. 7:1; Rom.12:2; Efes. 4:17-3 ; Col. 3:2-10, *NW*).

Lupta lor este o luptă a credinţei în orice privinţă. O luptă sub un conducător nevăzut şi împotriva unui duşman nevăzut; numai cu ajutorul credinţei ei îl pot recunoaşte pe Căpitanul salvării lor, şi numai prin credinţă în Cuvântul Lui îl recunosc pe liderul viclean care li se opune. Prin credinţă ei acceptă Cuvântul lui Dumnezeu şi concluziile lui. Creştinii luptă pentru o libertate şi o glorie de a cărei realitate nu au nicio cunoştinţă decât ceea ce acceptă prin credinţă. Şi împotriva acestei credinţe creştine luptă această neevlavioasă lume satanică alături de păcat şi slăbiciunea cărnii decăzute. Aşadar, numai având credinţa inspirată de Dumnezeu, războinicul creştin va putea să stea în picioare şi să iasă victorios. „Aceasta este victoria care a cucerit lumea, credinţa noastră." (1 Ioan 5:4, *NW*).

Nu este de ajuns doar înrolarea în armata lui Iehova, ci este obligatoriu să mergi la depozitul de armament, Cuvântul Său, Biblia, şi acolo, cu migală, să îmbraci toată armura oferită. Toţi cei care nu urmează această cale de acţiune vor eşua în bătălie. Numai armura nu asigură victoria. Este nevoie de mai mult. Cu armura pusă, creştinul trebuie să lupte aşa cum Dumnezeu direcţionează prin Cristos, rămânând loial chiar şi până la moarte. (Apoc. 2:10)

Aminteşte-ţi întotdeauna, victoria în războiul creştin trebuie să vină prin credinţa în Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus. Aşadar, cu o perspectivă asupra victoriei supreme, ne alăturăm lui Pavel în a spune: „Mulţumim lui Dumnezeu, căci El ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Cristos!" (Evrei 2:10 ;1 Cor. 15:57, *NW*).

Să dovedim că suntem tipul corect de slujitori

CELE MAI MULTE persoane care se mărturisesc a fi creştini se mulţumesc doar să creadă în Isus, să meargă la biserică duminica, cu o mai mică sau mai mare regularitate, şi să încerce să respecte cele Zece Porunci. Dar, aşa cum ştiu bine toţi martorii creştini ai lui Iehova, să fii creştin înseamnă mult mai mult. Isus Cristos nu s-a mulţumit doar să viziteze sinagogile în ziua de sabat şi să încerce să respecte Legea. El a fost preocupat să facă de cunoscut numele Tatălui Său şi împărăţia, ca slujitor al lui Iehova.

Aşa cum El însuşi a spus: „Pentru acest scop am fost născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr." Şi de asemenea: „Fiul omului a venit nu ca să i se slujească, ci ca să slujească." Verbul grecesc tradus aici „a sluji" este *diakonéo,* şi înseamnă „a fi un servitor", şi astfel a sluji înseamnă a fi un servitor. Fiecare creştin trebuie, prin urmare, să fie servitor. Al cui? Al lui Iehova în primul rând, dar şi să-şi slujească aproapele.—Ioan 18:37; Mat. 20:28, *NW.*

Totuşi, să fii un slujitor nu este de ajuns, trebuie să dovedim că suntem tipul corect de slujitori. Acest lucru înseamnă că trebuie mereu să facem progres, să înaintăm spre maturitate, să ne înnoim minţile, să ne păstrăm curaţi faţă de această

Cuprins

lume veche, să devenim slujitori şi mai capabili şi trebuie să îi ajutăm pe ceilalţi să devină slujitori maturi. Trebuie să îi călcăm pe urme lui Isus „îndeaproape”, aşa cum ne spune şi Petru. El nu doar că a propovăduit, dar a şi pregătit pe alţii astfel încât şi ei să poată ‘învăţa pe alţii toate lucrurile pe care el le-a poruncit.’—1 Pet. 2:21; Mat. 28:20, *NW.*

Subliniind această obligaţie de a-i învăţa pe alţii, Pavel i-a scris prietenului său mai tânăr în serviciu, Timotei: „Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine, care sunt susţinute de mulţi martori, aceste lucruri încredinţează-le oamenilor credincioşi, care la rândul lor vor fi calificaţi corespunzător să îi pregătească pe alţii.” De fapt, a dovedi că suntem tipul corect de slujitori depinde de felul în care ne învăţăm fraţii, aşa cum Pavel i-a scris, de asemenea, lui Timotei: „Dându-le aceste sfaturi fraţilor, vei fi un bun slujitor al lui Isus Cristos, hrănit cu cuvintele credinţei şi ale învăţăturii bune pe care ai urmat-o îndeaproape.”—2 Tim. 2:2; 1 Tim. 4:6, *NW.*

Pentru ca toate lucrurile să „poată avea loc decent şi conform planului”, fiecare slujitor matur să coopereze cu organizaţia sa locală în această problemă de a asista pe ceilalţi, să nu fie pretenţios referitor la ceea ce i se încredinţează, ci să fie bucuros să-l pregătească, pentru a se zidi pe sine şi pentru a avansa în lucrarea de mărturie. Pe de altă parte, tipul corect de slujitor va da un exemplu bun într-o înfăţişare decentă, în cunoaşterea adevărului şi a prezentării pline de tact, în punctualitate şi încredere, în zel şi în respectarea îndeaproape a instrucţiunilor organizaţiei. Şi, pe de altă parte, el va avea grijă să nu îl copleşească pe acela pe care îl pregăteşte, sau să devină arogant cu el, ori să-şi piardă răbdarea când are de-a face cu el.—1 Cor. 14:40, *NW.*

Da, toţi cei care sunt tipul corect de slujitori să îl imite pe Isus în cadrul lucrării lor de pregătire. El spunea: „Veniţi la mine, voi toţi cei care sunteţi trudiţi şi împovăraţi, şi eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul meu asupra voastră şi deveniţi discipolii mei, pentru că eu sunt blând şi smerit, … Pentru că jugul meu este blând şi sarcina mea uşoară.” Predicând eficient Cuvântul şi pregătind pe alţii să propovăduiască, vom dovedi că suntem tipul corect de slujitori.—Mat. 11:28-30, *NW.*

Istoria modernă a martorilor lui Iehova

Partea 29
Adunări Internaţionale (1951)

La congresul din 1950 de pe Stadionul Yankee, din New York, preşedintele Societăţii Watch Tower a anunţat că în timpul verii anului 1951 familia internaţională a martorilor se va întâlni în Europa într-o serie de congrese şi toţi ar trebui să înceapă de pe atunci să-şi facă planuri pentru a participa. Anul 1951 a venit, fără un al treilea război mondial care să împiedice această serie de sărbători europene teocratice, care au fost numite congresele „Închinării curate”. Primul

Cuprins

congres din această mare serie a avut loc la Londra, Anglia, între 1şi 5 august, pe marele Stadion Wembley, la care au participat mii de persoane din patruzeci de naţiuni diferite, veniţi cu trenul, cu maşina, cu avionul sau pe apă. 36.315 persoane au participat pentru a asculta cuvântarea publică rostită de N. H. Knorr, „Va face faţă religia crizei mondiale?" Acest congres a fost bine organizat în numeroase departamente, cu aspecte similare congresului din 1950 de la New York. Mii de persoane au fost hrănite de bufetele cu autoservire şi cazarea a fost disponibilă în hoteluri şi casele particulare de pe tot cuprinsul Londrei.

Programul a fost foarte instructiv din punct de vedere spiritual şi foarte înviorător pentru toţi. A fost alcătuită o extraordinară orchestră pentru a conduce cântările. La acest congres fericit au fost cufundaţi 1.123. Marea surpriză plăcută a fost apariţia noii cărţi de studiu intitulată „Ce a făcut religia pentru omenire?" Au mai apărut, de asemenea, o serie de patru noi tratate pentru serviciul public efectiv de teren. Lecturile de la acest congres au fost rostite în special în limba engleză. Cu toate acestea, au fost sesiuni şi în limba daneză, finlandeză, franceză, germană, olandeză, norvegiană şi suedeză. Sentimentul de frăţie internaţională a fost minunat. Nimeni nu ezita să vorbească fraţilor lor martori văzuţi de toată Londra şi care puteau fi recunoscuţi prin ecusoanele îngrijite de pe rever pe care le purtau toţi participanţii. Din Londra, mulţi dintre martori au călătorit spre Continent, pentru a participa la următoarele congrese, ca să-şi întâlnească miile de asociaţi străini ce nu putuseră veni în Londra.

A urmat apoi în Paris, Franţa, un vesel congres teocratic, ţinut la Palatul sporturilor, între 9 şi 12 august, cu 10.456 participanţi la lectura publică. Martorii din 28 de ţări au fost reprezentaţi la acest prim congres al martorilor din toată Franţa în paisprezece ani. Au fost botezaţi 351. Mult entuziasm a dominat în timpul acestei instructive sărbători teocratice de patru zile. Toate departamentele congresului au funcţionat bine pentru a servi masa şi a furniza cazarea, iar o orchestră de cincizeci de interpreţi conducea cântările; şi fraţii francezi cântau din toată inima!

Roterdam, Olanda, a fost următorul centru al congresului „Închinarea curată", 17-19 august, ţinut în Arena sporturilor, clădirea Ahoy. Au fost cufundaţi 285. Pentru mulţi care nu şi-au putut permite să fie cazaţi în case particulare, şase corturi mari aprovizionate cu paie au devenit camere de dormit pentru 3.600 participanţi. Martorii din localitate s-au ocupat mai ales cu anunţarea adunării publice de duminică, la care au participat 10.775 persoane, cea mai mare dintre adunările Societăţii din acea ţară. Toţi cei care au devenit tovarăşi la acest congres şi-au încălzit inimile datorită acelor fraţi robuşti ai Lumii noi din Olanda.

Parcă trăiam în regiunile împădurite din lumea nouă, în timpul celor trei zile cât a durat congresul internaţional din Frankfurt pe Main, Germania, 24-26 august 1951. A fost închiriat Marele stadion Sport şi Pista pentru cursele de bicicletă, ca un mare auditoriu, pentru cel mai mare congres ce a avut loc în Germania. S-au făcut multe pregătiri dinainte pentru acest uriaş congres, la care cei 4.901 lucrători voluntari au ajutat pentru a face ca acest congres să aibă un succes extraordinar. Alături de stadionul principal, în marele parc împădurit, a fost

Cuprins

înălţat un mare oraş de corturi cu străzi purtând nume din Biblie. Câteva din aceste corturi au fost folosite de diferite departamente, acolo găsindu-se un bufet cu autoservire care avea o locomotivă ce ţinea loc pentru neobişnuitul aranjament al bucătăriei, ce făcea posibilă hrănirea a 30.000 de persoane într-o oră. Dar majoritatea acestui oraş de corturi era folosit pentru cazarea celor 27.000 de participanţi, care nu-şi puteau permite să plătească cazarea în hotelurile sau casele particulare din Frankfurt. O orchestră bine dirijată de 150 interpreţi întreţinea congresul şi conducea cântările.

Programul a fost asemănător cu cel de la congresul din Londra. Atunci a apărut ediţia germană a cărţii „*Echipat pentru orice lucrare bună*". De asemenea au fost botezaţi 2.373. S-a obţinut o excelentă publicitate prin radio şi ziare. Duminică, adunarea şi-a atins punctul ei culminant printr-un număr de 47.432 participanţi ce au ascultat lectura publică rostită de N. H. Knorr. La sfârşitul sesiunilor a urmat în germană o cântare firească de rămas bun, ce nu va fi uitată niciodată, cântată din inimă, intonată de fratele Knorr şi tovarăşii săi martori care veniseră acolo din 24 naţiuni. Mai ales fraţii germani, care n-au avut ocazia să călătorească mult în alte ţări, au apreciat tovărăşia bogată a sutelor de oaspeţi străini în timpul acestor binecuvântate zile de congres.

Întrucât activităţile martorilor din Germania de Est erau puse sub interdicţie de comunişti din august 1950, pentru mulţi dintre ei a fost imposibil să ajungă la congresul din Frankfurt. Din acest motiv, a fost aranjat un congres special de o zi, pentru marţea următoare, în zona de Vest a Berlinului, unde câţiva dintre vorbitorii locali au prezentat o recapitulare a tuturor lecturilor principale şi alte programe de interes. Congresul a avut loc în încântătorul amfiteatru în aer liber numit Woodland Stage (Waldbuehne), şi un număr de 13.563 persoane au participat la acest emoţionant program de patru ore. S-a estimat că aproximativ 8.000 erau din zona comunistă de Est. Pe măsură ce fratele Knorr, fratele Frost şi alţii li se adresau, ei sorbeau fiecare cuvânt şi aplaudau firesc pentru libertate şi împotriva metodelor dictatoriale ce erau aplicate martorilor lui Iehova.

Despărţirea de această mulţime a fost şi ea de neuitat, deoarece şi ei au cântat cântări de despărţire pline de iubire. Cu zâmbete de satisfacţie spirituală şi după un scurt schimb de urări cu prietenii lor martori din vest, fraţii din zona de est, tineri şi bătrâni, au mers înapoi cu hotărâre spre metrou, pentru a fi duşi în centrul Berlinului, unde toţi trebuiau să îşi negocieze cu grijă infiltrarea lor în sectorul sovietic al oraşului. Mulţi îşi riscaseră vieţile şi îşi cheltuiseră economiile pentru acest congres de o zi, dar pentru ei merita până la ultimul bănuţ. S-au întors acasă pentru a sluji în timpuri de încercare, neştiind când vor fi şi ei închişi în închisori sau în lagărele de concentrare alături de mulţi din asociaţii lor deja încarceraţi. Ar fi fost

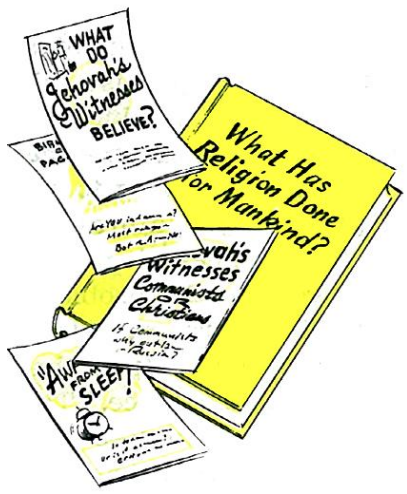

Cuprins

mult mai uşor pentru ei să rămână liberi în sectorul de Vest. Dar întorcându-se dădeau dovadă, într-adevăr, de curaj şi devotament adevărat faţă de îndatorirea teocratică.

Campania congreselor din anul 1951 a continuat să se desfăşoare în Europa centrală şi nordică. La congresul din Copenhaga, Danemarca, au participat 6.912 la adunarea publică. La cogresele din Vaasa şi Helsinki, Finlanda, numărul combinat de participanţi a fost de 5.750. Stocholm, Suedia a fost următorul oraş al congresului, cu o participare de 6.211 persoane. Lillehammer, Norvegia, a avut un auditoriu de 2.391 la lectura publică. Cel mai mare congres ţinut vreodată de martorii din Austria a avut loc la Viena cu 4.467 participanţi.

Această serie din anul 1951 s-a încheiat cu congresul american ţinut în Washington, D.C, între 12-14 octombrie, pe stadionul Griffith, cu un record de participanţi de 57.500.

Ce energică s-a dovedit a fi această serie de congrese din 1951, stimulând tovărăşia teocratică, cunoştinţa şi expansiunea! Aceste cifre de la adunările publice ale congreselor demonstrează suplimentar ce rol important joacă aceste adunări în strângerea mondială a altor oi ale lui Iehova. Aici se află dovada unei irezistibile expansiuni teocratice printre omenirea trezită spiritual.

În decursul anului 1952, martorii lui Iehova au continuat să-şi ţină obişnuitele adunări locale de circuit şi district, care au avut, de asemenea, o parte în procesul de strângere laolaltă a din ce în ce mai mulţi din poporul lui Iehova, scoţându-i din lumea babilonică a lui Satan. Pentru 1952 n-a fost programat nici un congres internaţional, deoarece toată lumea îşi făcea planuri pentru mult anunţatul congres internaţional din 1953, ce urma să aibă loc în New York. Acesta urma să fie o repetiţie a faimoasei adunări din 1950 de pe Stadionul Yankee, dar la o scară mult mai mare.

(Va urma)

[Note de subsol]

Raport al Adunării martorilor lui Iehova Închinarea curată, Londra, 1951, pag. 3-32; *Turnul de veghere*, 1951, pag. 707-715.

W 1951, pag. 756-763.

W 1952, pag. 25-29, 56, 57; 1952 *Cartea anuală*, pag. 140.

W 1952, pag. 58, 59.

W 1952, pag. 89-94.

W 1952, pag. 121-125.

W 1952, pag. 153-157.

W 1952, pag. 185-190.

Religie doar la suprafaţă

Nu toţi clericii erau satisfăcuţi de creşterea numărului membrilor bisericii din Statele Unite. Câţiva au apreciat-o ceea ce este în realitate, o manifestare doar la suprafaţă a ceea ce în sine este lipsit de importanţă. Unul dintre aceştia este

Cuprins

Charles Rosengarten, preşedinte al Sinagogilor Unite din America. Aşa cum este citat de New York *Times,* din 18 noiembrie 1955, el a avut următoarele de spus: „Nu măsor creşterea în număr, ci în adâncime şi profunzime. Este evident că sunt încântat de numărul mare, dar acest lucru trebuie să fie considerat [în cel mai bun caz, poate fi adăugat] doar ca un indicator al nevoii de răspunsuri religioase la problemele vieţii – nu îndeplinirea acelei nevoi." „Religia este mai mult decât rugăciune," a continuat să spună Dl. Rosengarten. „Religia este mai mult decât Poruncile pentru Postul Mare. Este dedicare din partea fiecăruia şi sub fiecare aspect al existenţei umane". Aceasta este, poate fi adăugat, ceea ce a însemnat religia pentru fiecare martor creştin al lui Iehova, care a trăit acum nouăsprezece secole, şi este ceea ce înseamnă pentru descendenţii lor spirituali de astăzi.

SĂ ŢINEM PASUL CU ADEVĂRUL

"Voi aţi alergat bine. Cine v-a împiedicat să ascultaţi de adevăr?"
(Gal. 5:7, NW)

Iehova, fiind Creatorul şi Binefăcătorul iubitor al omului a făcut ample îngrijiri pentru ca slujitorii Săi să I se închine cu întreaga lor inimă şi minte. De fapt, relaţia apropiată şi caldă pe care Iehova o stabileşte între El Însuşi şi adevăraţii lui închinători presupune întărirea cugetului şi a inimii. Asta se poate face cel mai bine doar prin ţinerea pasului cu adevărul. Când ţinem pasul cu revărsarea noului adevăr există o relaţie continuă a cugetului şi inimii omului cu Dumnezeu. Donarea banilor şi oferirea de jertfe materiale aduce acum o doză de încântare Dumnezeului cel viu, dar ceea ce caută El în special este „rodul buzelor" celor care îl slujesc şi îl laudă din inimă. (Evrei 13:15, *NW*). Când l-a respins pe materialistul rege Saul, cel cu inima împietrită şi care nu progresa, Samuel a zis: „Iehova îşi va găsi un om după inima lui, şi Iehova îl va numi conducător peste poporul Său." (1 Sam 13:14; 15:22, *NW*). Acel om ce era în armonie cu inima lui Iehova s-a dovedit a fi iubitul David, cel care a fost uns rege mai târziu. Aşa cum Iehova a demonstrat prin cariera teocratică a lui David, El a adus înainte o cantitate impresionantă de adevăr din care fiecare slujitor poate să aleagă o comoară nepreţuită de cunoştinţă şi înţelepciune cu care să-şi hrănească mintea nerăbdătoare şi inima doritoare. „Căci din plinătatea inimii vorbeşte gura. Omul bun scoate lucruri bune din tezaurul lui, dar omul rău scoate lucruri rele din tezaurul lui." (Mat. 12:34, 35, *NW*)

Cuprins

2. În armonie cu aceasta, Isus învăţa că adevărata religie nu era materialistă, ci era închinarea la Iehova Dumnezeu „în spirit şi în adevăr.” (Ioan 4:24, *NW*). O astfel de religie adevărată este de fapt închinarea inteligentă ce se extinde mereu a lui Iehova, ghidată de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Această religie adevărată este bazată pe o serie de comunicări ale adevărului care îşi au originea în cer, care au fost făcute cunoscute şi înregistrate încă din timpul lui Adam până la apostolul Ioan. Acestea fac apel la cugetul şi inima adevăratului închinător şi sunt, aşadar, în esenţă spirituale. În consecinţă, religia completă dezvăluită progresiv în Biblie constituie adevărata religie din prezent. Pentru a fi la curent cu religia adevărată trebuie să ţineţi pasul cu expansiunea religiei adevărate şi să fiţi familiarizaţi cu toţii paşii din dezvoltarea ei.

3. În timpul lui Enoh, în urmă cu aproape 4 994 de ani, adevărata religie includea emoţionanta promisiune din Eden a lui Dumnezeu de a trimite o puternică Sămânţă, un eliberator, care va justifica numele lui Iehova împotriva lui Satan prin stabilirea unui sistem al Noii Lumi drepte, unul fără sfârşit. Fără îndoială, închinarea curată a lui Enoh includea urmarea exemplului lui Abel, prin oferirea de jertfe animale, care indicau speranţa spirituală către marea jertfă de răscumpărare necesară pentru eliberarea omului din neputinţa păcatului şi a morţii. (Gen. 3:15; 4:4; 5:23, *NW*). Umblând pe căile adevăratului Dumnezeu, Enoh a fost răsplătit prin primirea unei revelaţii din cer ca adevăr adăugat pentru religia adevărată. Prin viziune Enoh a fost încurajat să-şi păstreze integritatea arătându-i-se că lipsa de evlavie nu are nicio răsplată pentru că Iehova va interveni cu o mare organizaţie de judecată a „zecilor de mii de sfinţi”, pentru a aduce distrugerea întregii organizaţii de nelegiuiţi a lui Satan, asemenea unei vipere. – Iuda 14, 15, *NW*, mar.

4. Apoi, pe vremea lui Avraam, cu 3 739 de ani în urmă, adevărata religie nu includea doar lucrurile în care Enoh şi-a pus credinţa, ci fusese extinsă pentru a-şi pune nădejdea în înregistrarea despre comportamentul exemplar al lui Dumnezeu faţă de Noe înainte de potop. Acolo a fost făcută o ilustraţie globală despre păstrarea unei minorităţi a celor drepţi care au supravieţuit curăţării unui pământ, în timp ce întreaga lume nelegiuită a celor nedrepţi a fost distrusă. Hrana religioasă a lui Avraam pentru minte şi inimă includea recunoaşterea legământului cu Noe ce avea ca semn curcubeul şi decreta sfinţenia vieţii pe pământ după Potop. (Gen. 6:13, 14; 9:2, 3, 13). Fiind un om al credinţei Avraam avea speranţa acestei Noi Lumi întărită de legământul special al cuvântului şi jurământului lui Iehova, care a devenit temelia legală nealterată a acesteia. Aici Dumnezeu a asigurat cugetele închinătorilor Săi când a promis că eliberatorul Lumii Noi va fi un descendent al lui Avraam, spunând: „În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului.” (Gen. 22:17,18, *NW*). Adevărata religie nu l-a condus pe Avraam spre materialism prin încercarea construirii unei organizaţii făcute de mâna omului şi astfel să fie înaintea lui Iehova. Nu, „căci El aştepta oraşul (organizaţia Lumii Noi) care are temelii reale, al cărei ziditor şi creator este Dumnezeu.” (Evrei 11:10, *NW*). Lui Isaac şi lui Iacov li s-au arătat alte revelaţii ale adevărului. Înainte de moartea lui Iacov i s-a arătat că linia Seminţei, Regele, va veni prin al patrulea fiu

Cuprins

al său Iuda, de al cărui descendent nu se va depărta sceptrul împărăţiei Noii Lumi. (Gen. 49:10)

5. Moise, marele om al lui Dumnezeu, a murit în urmă cu 3 428 de ani. Cu toate acestea, în timpul slujirii sale lungi, religia adevărată a avansat mult datorită comunicărilor cereşti transmise prin el. Toate aceste noi adevăruri au fost adăugate religiei adevărate a lui Avraam, Isaac şi Iacov. Legislaţia noului legământ transmisă prin Moise, cu cele mai mult de şase sute de legi, au constituit o schiţă sau un model de detalii, ce arunca umbre profetice asupra Împărăţiei Noii Lumi ce va fi stabilită de Sământă, Regele destinat să vină prin Avraam. Ca parte a religiei adevărate extinse acestea erau limitate de legile asupra sistemelor de jertfe, sabaturilor, festivalelor, zeciuielilor, preoţiei, curăţării şi altor datorii ale devotamentului exclusiv ale cugetului şi inimii Izraeliţilor faţă de regele lor nevăzut, Iehova (Exodul, capitolele 19- 23)

6. Pe tronul Israelului unit, cu 3 020 de ani în urmă, regele David, din seminţia lui Iuda, mânuia, într-un mod tipic, sceptrul Împărăţiei promis. Iehova a făcut un legământ cu David, cunoscut ulterior sub numele de „bunătatea iubitoare a lui David", în care s-a promis că Mesia cel mult aşteptat, Sământa, va fi din linia acestuia. (Faptele 13:34, *NW*) Iehova a spus: „El Îmi va construi o casă (un templu) iar eu îi voi întări tronul pe timp indefinit. Eu îi voi fi tată, iar el îmi va fi fiu". (1 Cron. 17:12, 13, *NW*). Adevărul conform căruia acest viitor Mesia din linia lui David va sluji ca un preot-rege asemenea lui Melhisedec, a fost, de asemenea, revelat. (Ps.110:4)

7. În cele din urmă, în urmă cu 2 562 de ani, dinastia lui David a stagnat când regele Zedechia a fost detronat, iar tronul a fost declarat neocupat în 607 î.C. La această dată toate profeţiile lui Isaia şi majoritatea comunicărilor prin Ezechiel şi Ieremia şi alţi profeţi mici fuseseră anunţate şi date oamenilor. Acest potop al adevărurilor profetice avea de-a face cu căderea şi restabilirea Ierusalimului şi reprezenta într-adevăr o hrană spirituală pentru cugetele şi inimile minorităţii credincioase a Israelului. În timp ce aceste profeţii îşi aveau împlinirea lor minoră asupra Israelului literal, umbre mai mari erau aruncate pentru a fi împlinite în vremurile următoare, pentru un mai glorios şi spiritual Israel al lui Dumnezeu. Şi apoi, prin profetul Daniel, au venit adevăruri profetice cereşti în legătură cu ridicarea şi căderea împărăţiilor Neamurilor, până când împărăţia Noii Lumi a lui Mesia va apărea pe scena globală, pentru a zdrobi în bucăţi şi a nimici toate aceste împărăţii ale lumii vechi. Prin justificare glorioasă această împărăţie va rămâne în picioare întotdeauna. Pe lângă aceasta, în urmă cu 2 397 de ani, ultima Scriptură Evreiască a fost scrisă, profeţia lui Maleahi, care făcea cunoscute adevăruri despre venirea lui Iehova la templu pentru judecată în compania „îngerului legământului", pentru a stabili ca o preoţie curată să conducă închinarea pură a noii lumi. (Ezec. 21:27; Gal. 6:16; Mal. 3:1, *Da*.)

ÎNAINTARE CREŞTINĂ ÎN ADEVĂR

8. Pentru mai mult de patru sute de ani linia de comunicare din cer a fost inexistentă dar, dintr-o dată, în urmă cu 1 958 de ani, au fost stabilite multe

Cuprins

contacte în anul 3 şi 2 î.C. în legătură cu naşterea fiului lui David la Betleem, cel care era destinat a fi sămânţa lui Avraam, Sămânţa Eliberatoare a organizaţiei cereşti asemenea unei femei, a lui Dumnezeu. Încă o dată religia adevărată a fost îmbogăţită în mod divin, de această dată prin mesaje transmise prin Zaharia, Maria, Elisabeta, Iosif, păstorii, Simion şi Ana, profetesa. Treizeci de ani mai târziu, Isus a devenit Cristosul lui Iehova când a fost uns ca Rege desemnat al noii lumi. Fenomenala lui campanie de predicare de aproape trei ani şi jumătate a emis un adevărat potop de noi adevăruri care a stârnit şi umplut cugetele şi inimile celor conştienţi de nevoile lor spirituale ca nimic până atunci. El a extins în mod viguros şi a pus temeliile pentru o „împărăţie a cerului" spirituală care avea să fie împlinirea speranţelor şi celor mai dragi vise ale Israelului. După răstignirea lui Isus ca răscumpărător al oamenilor, secrete sacre suplimentare au continuat să se reverse prin apostolii lui Cristos. Revelaţiile finale au fost date lui Ioan cu 1 860 de ani în urmă, în anul 96 (A.D.). Aşadar, un şir lung, puternic de revelaţii cereşti, de pe o perioadă de mai mult de patru mii de ani, a fost păstrat pentru noi în cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei. Acestea conţin prezicerile şi cuvintele sfinte ale adevărului dezvăluite progresiv de către spiritul sfânt. Acolo sunt evidenţiate şi disponibile pentru toţi comorile spirituale ale lui Dumnezeu oferite orogresiv. De la această masă spirituală ce se extinde mereu este hrană pentru toţi să-şi hrănească cugetele şi inimile. (Luca, capitolele 1 şi 2)

9. Aşa cum am văzut, Avraam, Moise şi profeţii credincioşi au fost printre cei mulţi care au ţinut pasul cu adevărul pentru a-şi fortifica necesităţile spirituale. Ei au ţinut pasul cu adevărul pe măsură ce acesta le-a fost destăinuit prin siritul sfânt pentru timpul lor. Aceşti slujitori loiali ai lui Iehova erau prevăzători în privinţa perspectivei religioase. Ei nu au revenit la o poziţie statică, la un obicei tradiţional ci, pentru ei adevărata religie era una dinamică, o religie a acţiunii, care mergea mai departe spre noi privilegii ale înţelegerii şi slujirii. Aceştia erau mereu atenţi pentru noi revelaţii prin spiritul sfânt în legătură cu marea lor speranţă a viitoarei lumi noi. „De aceea Dumnezeu nu se ruşinează de ei, să fie numit Dumnezeul lor, căci le-a pregătit un oraş (organizaţia Lumii Noi)". (Evrei 11:16, *NW*)

10. Dar evreii din secolul creştinului Ştefan nu au urmat exemplul lui Avraam şi Moise, ci mai degrabă au fost asemenea strămoşilor lor necredincioşi care nu au ţinut pasul cu adevărul, devenind materialişti şi refuzând să-şi hrănească spiritual cugetul şi inima. Contemporanii evrei ai lui Ştefan au devenit apostaţi. Au părăsit religia adevărată, s-au împotrivit spiritului sfânt. În apărarea sa de maestru înaintea tribunalului suprem al evreilor, Ştefan descrie cum a avansat şi s-a extins în mod remarcabil adevărata religie, în privinţa scopurilor divine, din timpul lui Avraam la Solomon, prin intermediul spiritului sfânt. Apoi, în concluzie, Ştefan denunţă pe oamenii bolnavi spiritual ai generaţiei sale pentru eşecul lor în a ţine pasul cu adevărul, spunând: „Oameni îndărătnici şi netăiaţi împrejur la inimă şi la urechi, voi întotdeauna vă opuneţi spiritului sfânt; aşa cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi". (Faptele 7:51, *NW*)

11. Chiar dacă scrierea Bibliei a încetat încă din zilele apostolilor, totuşi acum, odată cu restaurarea închinării pure din 1919, adevărata religie continuă să

Cuprins

progreseze. Aceasta se întâmplă deoarece există o hrănire spirituală ce se extinde mereu prin noi în privinţa *împlinirii* numeroaselor profeţii înregistrate în Biblie. Aceste profeţii împlinite dau detalii în legătură cu stabilirea noii lumi a lui Iehova în „acest timp al sfârşitului”. Aceste dovezi moderne împlinite îmbogăţesc mintea cu noi fapte şi întăresc inima cu speranţă şi încredere în Iehova. Dar precum în ziua lui Ştefan, aşa şi în prezent, mulţi oameni îşi închid minţile şi inimile faţă de îngrijirea bogată a lui Iehova. Aceştia s-au îndepărtat de adevăratul creştinism şi au devenit bolnavi spiritual. Ei urmează religiile catolice şi protestante ce sunt legate de crezurile păgâne ale secolului patru şi nu fac progres în ce priveşte adevărul şi iluminarea Bibliei. Aşadar, şi ei luptă împotriva adevărului şi se împotrivesc spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îi descrie corect pe aceşti oameni când scrie: „Aşa şi aceştia se împotrivesc adevărului, oameni cu minţile corupte, dezaprobaţi în ceea ce priveşte credinţa”. (2 Tim. 3:8, *NW*). Ei se împotrivesc spiritului sfânt până la punctul în care comit blasfemia, ce aduce pedeapsa morţii spirituale. Pentru această sentinţă nu există iertare. „Cine va blasfemia împotriva spiritului sfânt nu are parte de iertare pentru totdeauna, ci este vinovat de un păcat veşnic”. (Marcu 3:29, *NW*)

12. Noi cei care suntem acum pe calea spre sănătatea spirituală perfectă nu trebuie să fim dintre cei care dau înapoi de la mişcarea înainte a adevărului, aşa cum este dirijată de spiritul sfânt. Dacă vom face aceasta, atunci meritǎm blestemul celei de-a doua morţi de la Iehova. „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre distrugere, ci din aceia care au credinţă spre păstrarea sufletului în viaţă”. (Evrei 10:39, *NW*). După ce am subliniat de ce este important să ne umplem cugetele şi inimile cu adevăr, se ridică următoarea întrebare: cum se poate face asta într-un mod înţelept ?

13. În prezent, aşa cum era şi în trecut, adevărata religie este conectată cu poporul special de pe pământ condus de Dumnezeu. Aceşti oameni sunt un popor organizat teocratic şi cunoscut sub numele de societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Ei formează o societate internaţională de slujitori care întreprind cea mai importantă lucrare de pe pământ, şi anume predicarea veştii bune despre împărăţia întemeiată a lui Iehova. (Mat. 24:14). Ne putem oare permite să fim asemenea celor care consideră acest serviciu sacru ca neavând nevoie de o pregătire specială? Sau ca alţii care spun că nu este nevoie să ţinem pasul cu comunicările lui Dumnezeu către slujitorii Săi ?

14. Îngerii din cer sunt descrişi ca fiind slujitorii lui Dumnezeu. Prin studierea acelor îngeri care au apărut pe pământ pentru a duce la bun sfârşit misiuni speciale de la curtea cerească a lui Iehova, putem spune că toţi păreau a fi informaţi, atenţi şi precişi în transmiterea mesajului divin, şi se comportau cu o demnitate ce se potriveşte Celui Atotputernic care i-a trimis. (Dan. 7:10). Un alt exemplu este cel al guvernelor pământeşti care au cereri stricte pentru miniştrii statului. Acestor miniştri politici le este cerut să fie experţi, în primul rând, în privinţa legii de bază a ţării; în al doilea rând, în privinţa operării politicii furnizată în rapoartele oficiale de la superiori; şi, în al treilea rând, în menţinerea relaţiilor cu ceilalţi miniştri de rang egal în vederea schimburilor avantajoase. Atunci, cu cât mai mult avem

Cuprins

nevoie noi, slujitorii pământeşti ai lui Dumnezeu, să devenim experţi, în primul rând, în Cuvântul scris al Dumnezeului nostru; în al doilea rând, în funcţionarea metodelor furnizate în comunicări curente de la organizaţia teocratică a lui Iehova; şi în al treilea rând în menţinerea legăturilor cu tovarăşii slujitori creştini la întâlniri, pentru consolidare spirituală !

15. În legătură cu primul punct observaţi cum lui Iosua, cel care l-a reprezentat pe Iehova în problemele guvernamentale în Israel, i s-a spus care este cheia succesului în slujirea lui Dumnezeu şi de unde să obţină cunoştinţa de bază a adevărului: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta, să citeşti din ea în şoaptă zi şi noapte şi să ai grijă să faci potrivit cu tot ce este scris în ea, căci atunci vei prospera în căile tale şi atunci vei acţiona cu înţelepciune". Asemenea lui Iosua, noi luăm aminte la acest sfat din partea lui Iehova. Biblia este într-adevăr sursa de bază a adevărului, fiindcă ea stabileşte principiile guvernului pe care-l reprezentăm. (Iosua 1:8, *NW*)

16. Cuvântul lui Dumnezeu a fost scris sub puterea inspiratoare a spiritului lui Iehova. Despre aceasta Pavel a scris: „Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul Său, căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile profunde ale lui Dumnezeu". Aceasta înseamnă că citind din Sfintele Scripturi cugetele noastre stăruiesc asupra cunoştinţei spirituale, dintr-o sursă supranaturală. Prin asimilarea acestor informaţii spirituale de către cugetele noastre, noi devenim ghidaţi spiritual şi cu cugetare spirituală. Se poate spune că între copertele Bibliilor noastre în diferite limbi noi găsim traduceri ale vorbelor spiritului sfânt. Este, cu adevărat, o comoară minunată pe care o ţinem în mâinile noastre când înţelegem Sfintele Scripturi ! (1 Cor. 2:10, *NW*)

17. A fost ceva iraţional când Iehova i-a cerut slujitorului Său Iosua să citească din legea Biblică în fiecare zi? Cu siguranţă nu. Isus a repetat cuvintele lui Moise când a zis: „Omul nu trebuie să trăiască doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova." Într-adevăr, atunci, este bine ca fiecare dintre noi să se hrănească zilnic din cuvântul spiritual al adevărului lui Dumnezeu pentru a menţine un nivel sănătos al cugetării spirituale. Asemenea lui Iosua noi trebuie să adoptăm o practică personală de a citi din Cuvântul divin în fiecare zi. (Mat. 4:4, *NW*)

SUGESTII PRACTICE

18. Câteva sugestii practice sunt prezentate acum pentru un program de citire personală a Bibliei. De ce să nu citim în fiecare dimineaţă din Biblie întregul capitol care se ocupă de textul zilnic din *Cartea anuală* sau din ediţia *Turnului de veghere*? Acestea vă vor furniza imediat materiale ajutătoare bogate pentru un studiu stimulator al textelor şi a comentariilor de dimineaţă. Citirea unui singur capitol pe zi înseamnă că aţi putea să citiţi 365 de capitole pe an sau o treime din Biblie. Încercaţi să conspectaţi fiecare capitol după ce îl terminaţi de citit şi vedeţi dacă puteţi găsi tema centrală a acestuia.

19. O altă sugestie ar fi rezervarea unei jumătăţi de oră pe zi pentru citirea Bibliei. Fie o jumătate de oră înainte de micul dejun când mintea vă este odihnită,

Cuprins

fie seara înainte de culcare. În citirea succesivă a Bibliei, scopul nu ar trebui să fie doar acoperirea unui anumit număr de pagini. Ci mai degrabă încercaţi să absorbiţi ceva de valoare durabilă din ceea ce citiţi. Căutaţi să reţineţi unul sau mai multe principii de bază sau sfaturi divine în fiecare zi. Memoraţi-le şi repetaţi-le a doua zi.

20. Pentru un al treilea program sugerat, de ce să nu citiţi în fiecare zi un grup de Scripturi înrudite pe un anumit subiect din Biblie din cartea „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*”? Această practică permite mânuirea dovezilor Bibliei pentru folosirea acestora în serviciul de teren. Cu ajutorul acestei practici, mici predici din Biblie pot fi elaborate zilnic, pentru folosirea în slujirea din uşă în uşă.

21. O a patra sugestie are ca obiectiv mânuirea întregii Biblii. Acest program cere citirea succesivă a unu sau două capitole pe zi. Când capitolul a fost parcurs cu atenţie încercaţi să-l rezumaţi într-o singură expresie, iar apoi căutaţi dacă această expresie se găseşte în unul dintre versetele din capitolul respectiv, pe care îl puteţi evidenţia ca fiind „versetul temă”. Încercaţi întotdeauna să reduceţi această expresie la doar câteva cuvinte pe care ar fi bine să le notaţi şi să le memoraţi. În momentul în care o carte a Bibliei a fost astfel schiţată încercaţi să rezumaţi întreaga carte cu ajutorul unei expresii, teme sau subiect principal. Luaţi ca exemplu cartea Filipeni, care poate fi rezumată astfel :

Tema din Filipeni: Încurajare iubitoare la loialitate

Capitol	**Verset temă**	**Expresie principală**
1	7	Apărarea veştii bune.
2	5	Păstrarea atitudinii mentale potrivite.
3	14	Urmărirea premiului
4	7	Păzirea inimii şi a puterilor mentale.

22. În alte situaţii, când Scripturi remarcabile sunt dorite a fi memorate, întotdeauna asociaţi-le cu versetul temă sau cu expresia principală pe care deja aţi stabilit-o pentru acel capitol. Astfel, ordonaţi-le, în mintea voastră la categoria respectivă. În această manieră veţi obţine o cunoştinţă uimitoare a Cuvântului vieţii. În loc să aveţi de memorat 773 696 de cuvinte ale Bibliei Regele Iacob, în cele 31 102 de versete ale acesteia, pentru a spune că ştiţi Biblia, trebuie doar să vă amintiţi puţinele cuvinte temă pentru toate cele 1 189 de capitole şi să deveniţi un maestru al ei pentru scopuri practice de serviciu.

23. După ce a luat în considerare un program de citire zilnică a Bibliei, pentru a menţine o familiaritate spirituală a Scripturilor, slujitorul trebuie să aranjeze să ţină pasul cu comunicările prin organizaţia teocratică a lui Iehova. Pentru această slujire, Iehova Dumnezeu, Marele Interpret al profeţiilor, se foloseşte din nou de spiritul Său sfânt pentru a descuia secretele sacre şi pentru a le comunica slujitorilor Săi. Vorbindu-le discipolilor Săi, Isus a spus: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteţi purta. Însă, când va veni spiritul adevărului, el vă va călăuzi în tot adevărul, fiindcă nu va vorbi de la el însuşi, ci va spune ce aude şi vă *va anunţa lucrurile viitoare*”. (Ioan 16:12, 13, *NW*)

Cuprins

24. Anterior am aflat cum, din 1918, Iehova şi-a arătat aprobarea faţă de clasa „servului credincios şi înţelept”, rămăşiţa celor unşi, şi i-a numit peste „slujitori pentru a le da hrană la timpul potrivit” (Mat. 24:25, *NW*). Aşa cum ştim clasa „servului credincios şi înţelept” foloseşte revista *Turnul de veghere* pentru a ne aduce nouă, „slujitorii” lui Dumnezeu, comunicările spirituale necesare pentru consolidarea noastră spirituală. Din acest motiv, este recomandată alocarea unui anumit timp, în fiecare săptămână, pentru studiu personal şi muncă de cercetare în privinţa publicaţiilor Turnului de Veghere. Dacă vom lăsa deoparte, în mod neînţelept, acest studiu personal, ne închidem de fapt urechile faţă de mesajele pe care doctorul Iehova le consideră vitale pentru prezenta noastră stare de sănătate spirituală.

25. Când suntem la curent cu progresivitatea religiei adevărate prin intermediul studiului *Turnului de veghere*, ar trebui, în acelaşi timp, să căutăm construirea unei imagini obiective, mereu iluminată a noii lumi. Martorii lui Iehova sunt într-adevăr un popor cu o viziune măreaţă şi se străduiesc mereu să facă această viziune mai vie. Aşa cum scopurile de curând descoperite ale lui Dumnezeu avansează spre claritate, ele trebuie puse în relaţie potrivită cu alte scopuri deja înţelese. Prin plasarea oricărei informaţii din *Turnul de veghere* într-o imagine de ansamblu a scopurilor, veţi beneficia de abilitatea de a predica mai eficient. Cu cât mai clar vă este în minte modelul major ce se dezvoltă cu privire la măreaţa guvernare a împărăţiei lui Iehova, cu atât mai clar o veţi putea reprezenta.

26. Mai este încă un punct de luat în considerare în a ţine pasul cu adevărul. În timp ce citirea zilnică a Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu, este de bază, şi este important să ţinem pasul cu comunicările spirituale discutate în *Turnul de veghere*, mai este o a treia lucrare a spiritului sfânt care trebuie avută în minte. Este vorba despre locul unde acţionează spiritul sfânt ca un remarcabil agent organizaţional, ca un ajutor pentru adunare ca întreg. Isus le-a promis discipolilor Săi când le-a vorbit: „Dar ajutorul, spiritul sfânt pe care-L va trimite Tatăl în numele meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va reaminti tot ce v-am spus.” (Ioan 14:26, *NW*)

27. Acest Ajutor sau „paraclet” este o forţă activă invizibilă ce se manifestă prin ajutor călăuzitor asupra unei întregi adunări de creştini adevăraţi. Acest spirit aflat sub îndrumarea lui Isus este un mijloc prin care Acesta îşi împlineşte promisiunea: „Căci unde sunt adunaţi doi sau trei în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.” (Mat. 18:20, *NW*). Datorită acestei promisiuni spiritul sfânt al lui Dumnezeu, asemenea unui ajutor, este experimentat la fiecare adunare a poporului lui Iehova. Fiecare persoană prezentă primeşte o senzaţie de pace prin participarea la întrunirea oficială a slujitorilor lui Iehova. În timp ce suntem adunaţi împreună, acelaşi spirit sfânt permite cugetelor noastre să absoarbă informaţii spirituale mai uşor şi ne permite să memorăm reacţii de laudă ale inimilor noastre unite, către marele nostru Creator şi să arătăm dragoste asociaţilor din jurul nostru. Opoziţia supărătoare este depăşită.

28. Deci, oricând se întruneşte oficial grupa locală pentru adunare de serviciu, pentru studiul *Turnului de veghere* sau pentru studiul săptămânal de carte, va fi prezent şi spiritul sfânt al lui Dumnezeu, asemenea unui ajutor organizaţional.

Cuprins

Acesta este prezent şi la fiecare adunare de district şi circuit. De asemenea, toate congresele naţionale şi internaţionale ale martorilor lui Iehova au parte de această binecuvântare unică. Este destul de evident că spiritul sfânt al lui Iehova nu rămâne peste adunările împărţite confesional ale oamenilor bolnavi spiritual ai organizaţiilor religioase false. Dar experienţele îndelungate arată că spiritul sfânt al lui Dumnezeu rămâne minunat cu poporul Său! Ştiind acest lucru ca fiind adevărat, atunci, înseamnă că pentru a ţine pasul cu adevărul trebuie să fim prezenţi, în mod constant, la fiecare întâlnire oficială a poporului lui Dumnezeu cu care ne asociem activ. Ne putem oare gândi că un înger slujitor din cer să găsească o scuză pentru a lipsi când curtea lui Dumnezeu se întâlneşte oficial în cer? Cu siguranţă nu. Aşa şi noi, ca slujitori ai lui Dumnezeu, nu ar trebui să avem scuze pentru a lipsi de la întâlniri.

29. Părtăşia şi asocierea la întâlnirile Bibliei sunt înălţătoare, dătătoare de putere şi încurajatoare. Niciunul dintre noi nu îşi permite să trăiască fără această îngrijire de ajutor spiritual. Câţi dintre noi au spus: „Am studiat *Turnul de veghere* acasă dar nu am realizat niciodată că acel punct era acolo, până nu am discutat la studiul de grupă.” Aceasta dovedeşte că ajutorul lui Dumnezeu, spiritul sfânt, a acţionat asupra adunării ca întreg, pentru a sublinia acel punct important.

30. Acum putem vedea cu adevărat că a ţine pasul cu adevărul înseamnă de fapt a ţine pasul cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Prin această manifestare a spiritului lui Dumnezeu, în acest secol al douăzecilea, Cristos Isus, în calitatea de campion al lui Iehova, cucereşte lumea. El continuă să conducă până la cucerirea finală la Armaghedon. În procesiunea Sa triumfală, El ne conduce ca urmaşii lui fericiţi pe pământ, prin puterea constantă a spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Ţinem noi pasul cu marşul victoriei Sale? Suntem noi în acelaşi rând cu organizaţia Sa neînvinsă? De asta trebuie să se asigure fiecare dintre noi individual. Dacă ţinem pasul cu spiritul, sub îndrumarea lui Isus Cristos, nu vom muri spiritual, pentru a fi morţi pentru veşnicie la fel ca restul lumii, ci vom obţine, cu siguranţă, gloriosul premiu al vieţii veşnice în noua lume. „Cine seamănă pentru spirit, va secera viaţă veşnică”. (Gal. 6:8, *NW*)

Întrebări pentru studiu

1. De ce este necesară o întâlnire continuă a minţii şi a inimii între Dumnezeu şi om şi ce a fost furnizat în acest scop?

2. Cum s-a dezvoltat religia adevărată?

3. Care era adevărul cu care Enoh ţinea pasul?

4. Cum a ţinut Avraam pasul cu adevărul?

5,6. (a) Cum s-a extins religia adevărată în timpul lui Moise? (b) Ce adevăr era nou în timpul lui David?

7. Ce s-a adăugat religiei adevărate în anul 607 î.Cr.? În timpul lui Daniel? În timpul lui Maleahi?

8. (a) Cum au fost întrerupţi cei 400 de ani de tăcere, referitor la descoperirile cereşti? (b) Ce s-a întâmplat cu religia adevărată în decursul primului secol A.D.?

Cuprins

9, 10. (a) De ce este exemplară calea de acţiune a lui Avraam? (b) Care era poziţia majorităţii evreilor în timpul lui Ştefan?

11,12. (a) Cum progresează astăzi religia adevărată? (b) Există cineva care se împotriveşte astăzi spiritului sfânt şi cum?

13,14. (a) Ce trebuie să recunoască martorii lui Iehova, acum că se află sub religia adevărată? (b) Daţi exemple despre ce se cere slujitorilor.

15,16. (a) Ce este exemplificat în cazul lui Iosua? (b) Cum trebuie să considere cineva Cuvântul lui Dumnezeu?

17,18. (a) Este iraţional să căutăm să citim zilnic Biblia? (b) Care este prima sugestie referitoare la citirea Bibliei?

19,20. Care sunt arătate ca o a doua şi o a treia sugestie?

21,22. (a) Care este o a patra sugestie pentru citirea Bibliei? (b) Ce se realizează prin acest program sugerat?

23-25. (a) Ce îngrijire s-a făcut ca un slujitor al lui Iehova să ţină pasul cu comunicările din partea organizaţiei Sale? (b) Cum va căuta cineva să construiască o ilustraţie concretă, mereu strălucitoare, despre lumea nouă?

26,27. Care este serviciul final făcut acum de martorii lui Iehova prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu?

28,29. Ce motive există pentru care este absolut necesar să participăm la toate întâlnirile şi adunările oficiale ale grupei locale aranjate de Societate?

30. Ce este implicat în ţinerea pasului cu adevărul în timpul prezent?

NURNBERG, GERMANIA DE VEST, 10 -14 AUGUST 1955

Cea mai mare adunare internaţională a martorilor lui Iehova care a avut loc vreodată pe pământ european s-a organizat în anticul oraş Nurnberg, Germania de Vest, în timpul celei de-a doua săptămâni din August. Din toate părţile lumii prietenii doreau într-un mod special să participe la această întâlnire, astfel că, în final, zeci de mii de cereri pentru cazare au sosit din şaizeci şi două de ţări. Cu patru ani înainte, la congresul internaţional de la Frankfurt, 47 432 s-au adunat

Cuprins

pentru lectura publică, iar 2 373 au fost botezaţi; şi având în vedere mulţimea şi mai mare aşteptată pentru adunarea din 1955 a fost aleasă marea *Zeppelinwiese* (Pajiştea din Zeppelin) din Nurnberg, Bavaria. Aici în *Zeppelinwiese* răposatul fuehrer nazist Adolf Hitler îşi organiza adunările militare mari şi vorbea de pe impozanta *Steintribuene* (Tribuna de Piatră), ţipând în faţa adepţilor săi din partid din marele stadion dinaintea lui. Aici, în speranţa unei victorii naziste, el a vrut să aibă semnat tratatul de pace al Celui de-al Doilea Război Mondial. În acest stadion este posibil să încapă 84 000 de persoane. În 1953 martorii germani ai lui Iehova au ţinut un congres aici pe o parte a stadionului, în faţa pompoasei Steintribuene, cu o participare publică de 55 240 de persoane şi mai puţin de 3 000 au fost botezaţi. Dar acum întregul stadion şi tribuna lui de piatră şi toate împrejurimile au fost închiriate cu un cost de aproximativ cinci mii de dolari.

A trebuit să fie pusă în joc toată îndemânarea organizatoare a fraţilor germani, pentru că o tabără urma să fie amplasată în vecinătatea stadionului. Ei s-au apucat să construiască structuri imense acoperite cu pânză, să ridice corturi şi să pregătească terenul pentru un *Kleinstadt* (Mic oraş), pentru a caza 37 000 de persoane. Cinci loturi de campare generale au fost aranjate, respectiv numite în termeni biblici, Ghilgal, Hebron I, Hebron II, Carmel şi Rama. Era asigurată cazare pentru o mare parte din oameni la un cost ieftin, sexele fiind separate în diferite corturi. Aproximativ 100 000 de m² de teren au fost acoperiţi astfel cu pânză. În aceste corturi s-au cazat servii congresului, şi servul de filială german de atunci şi familia sa. În fiecare din acele structuri înalte, lungi, acoperite cu pânză, puteau fi cazate 600 de persoane. În taberele Carmel şi Rama aproximativ 4 500 de corturi mici proprietate privată au fost instalate la timpul potrivit. Cei din tabără dormeau pe paie, în aer liber sau în saci, şi sute de tone de paie au trebuit aduse în şaizeci de maşini şi puse în 31 000 de saci până în 9 August şi distribuite. Facilităţi de toaletă au trebuit asigurate la o scară largă. Corturile au trebuit, de asemenea, să adăpostească cele douăzeci şi opt de departamente de serviciu pentru direcţionarea şi menţinerea activităţilor adunării, şi au trebuit instalate o mare bucătărie şi un bufet cu autoservire, în afară de standurile cu răcoritoare.

Cu săptămâni înainte sute de lucrători dinainte de congres au trebuit să-şi ofere voluntar serviciile şi să se implice în ridicarea structurilor necesare. Străzi şi alei au fost amplasate şi denumite cu nume biblice şi cu nume demne de organizaţia teocratică. Numărul s-a ridicat până la 800 de lucrători în final. Astfel adunarea din Nurnberg a avut atracţiile unei adunări de stadion şi un vast oraş de campare toate legate împreună. Pentru a servi participanţii la congres cu hrană caldă, savuroasă bucătăria temporară a inclus 400 de lucrători, inclusiv şaizeci şi patru de bucătari profesionişti; au fost şaizeci de cazane a 200 de litri pentru a prepara hrana de trei ori pe zi, în număr de 35 000 de porţii, şi trei maşini frigorifice de la căile ferate. Au fost instalate patru maşini de spălat vase, fiecare capabilă să spele treizeci şi două de farfurii la fiecare nouă secunde. A existat, de asemenea, o brutărie.

S-au făcut aranjamente nu doar de a caza mii de persoane în campinguri, ci şi de a caza pe alţii în hoteluri şi în casele particulare ale locuitorilor din Nurnberg. Aceasta a necesitat o căutare din casă în casă de camere pentru lucrători voluntari.

Organizaţiile religioase din Germania de Vest nu au dorit adunarea în Nurnberg, fostul oraş de petreceri al lui Hitler. Autorităţile religioase din fortăreaţa catolică din Munchen (locul sălii de banchete *Putsch* a lui Hitler) au încercat că facă presiuni asupra părinţilor oraşului Nurnberg să refuze locul Zeppelinwiese martorilor lui Iehova, însă autorităţile din Nurnberg au detestat acest amestec sau dictatură de la Munchen, şi, în cuvintele unui agent bancar local, au spus religioniştilor din Munchen să meargă la „locul fierbinte" al crezului lor. Organizaţiile religioase din Nurnberg lasă ca atitudinea lor faţă de martorii lui Iehova să devină cunoscută public şi au încercat să creeze dificultăţi prin instigarea prejudecăţii religioase. Biroul Serviciului Congregaţional în Biserica Evanghelică Luterană din Bavaria a pus în circulaţie un pliant de şase pagini, arătând de ce evanghelicii ar trebui să nu ofere locuri de cazare participanţilor la congres. Prima pagină a pliantului cuprindea, cu litere mari, „Vizita din partea martorilor lui Iehova – Societatea Turnul de Veghere – Mişcarea Lumii Noi – nu este dorită!" Iar pe partea cealaltă a paginii erau doar cuvintele „Să fie rupte şi puse pe uşă". Bisericile nu au lăsat nimic neîncercat pentru a face clar membrilor bisericii poziţia lor împotriva martorilor. În articole de ziare, în pliante şi în predici ei şi-au formulat atitudinea lor directă de refuz. „Trebuie să contracarăm învăţătura martorilor lui Iehova", a spus o circulară pe care clerul romano-catolic o distribuise în Iulie. Dar oamenii cinstiţi, sinceri au tratat toate acestea cu dispreţ şi şi-au deschis casele pentru martorii lui Iehova, pentru a primi binecuvântarea pe care aceasta o reprezenta pentru ei. Participanţii la congres care au locuit la ei au avut experienţe minunate şi i-au ajutat pe mulţi dintre ei să vină la sesiunile adunării, să vadă şi să audă singuri.

Tribuna de piatră de unde urmau să fie ţinute discursurile adunării a fost împodobită cu simboluri ale Împărăţiei. Structura de marmură albă deosebită este neobişnuită în sine. Ea are 300 m sau 984 de picioare lungime. În faţa ei se ridică o ecluză de şaptezeci şi cinci de trepte spre o colonadă în vârf, care constă dintr-un rând dublu de coloane, treizeci şi şase în faţă şi în spate, de fiecare parte a unităţii centrale, sau în toate cele o sută patruzeci şi patru de coloane. În centru este o platformă mare ridicată, în mijlocul căreia, în partea din faţă, este tribuna acoperită a vorbitorului. Pe baldachinul de piatră sau piesa imensă din centru care formează tribuna vorbitorului era suspendat un tablou albastru mare, cu falduri graţioase, şi pe acesta era fixat un simbol al „toiagului puterii" lui Cristos: o mână umană extraordinară care se întindea dintr-o mânecă şi ţinea un sceptru mare, lung de 8 m, care avea deasupra o coroană, sub care se aflau cele patru capete, în faţă capul unui om, care denota dragostea, în dreapta capul unui taur, denotând puterea divină, în spate capului unui leu, denotând dreptatea, şi în stânga capul unui vultur, denotând înţelepciunea. Acest sceptru cu mână cântărea aproximativ 350 kg. Deasupra acestei perdele albastre şi în vârful piesei centrale a Tribunei de piatră era montată o coroană de aur, cu şapte coarne, lungă de unsprezece metri, înaltă de patru metri şi jumătate, şi grea de 3 310 livre, sau 1500 kilograme. Flori în ghivece şi mulţi arbuşti şi pomi au furnizat şi mai multă împodobire a platformei. În vârful colonadei şi pe ambele margini ale coroanei erau litere mari, de aur, încadrate în

Cuprins

roşu, înalte de 3,4 m, care scriau în germană cuvintele „Împărăţia Triumfătoare”, moto-ul adunării. Această întreagă decorare a scenei era o privelişte foarte frumoasă noaptea, când reflectoarele erau îndreptate spre ea.

În dreapta, sub scenă, la nivelul străzii, era aşezată orchestra, care s-a ridicat la 180 de persoane sub un dirijor capabil, aşezată sub umbrele mari de bare albe şi roşii. În faţa Tribunei de piatră era o stradă largă, care a fost numită pe bună dreptate Strada Împărăţiei, şi care o despărţea de stadionul mare semi-oval. În stânga (vest) Tribunei de piatră, la o anumită distanţă, era situată intrarea principală a stadionului, flancată de două turnuri de veghere albe, înalte, cu un semn suspendat între: ADUNAREA ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE A MARTORILOR LUI IEHOVA 1955.

Stadionul Zeppelinwiese este un teren de o extindere vastă, împrejmuit de rânduri de scaune pe o structură ce are treizeci şi patru de turnuri albe de susţinere, cu un set de trepte între fiecare două turnuri şi o intrare largă la mijlocul părţii din spate a stadionului. În vârful zidului apăreau şaizeci şi unu de semne care purtau numele ţărilor din care veneau delegaţi, de la Alaska la toate, în ordine alfabetică, cu Germania pe ultimul loc, din curtoazie. Opt mii de scaune închiriate, plasate ordonat pe teren în faţa Tribunei de piatră, au mărit numărul de locuri de pe scaune din stadion. La intersecţiile străzii mişcarea spre şi de la stadion era direcţionată de fraţi cu un baston alb-albăstrui acţionând ca agenţi de trafic. În apropiere erau coloanele împodobite cu indicatoare care arătau direcţiile spre multele locaţii şi facilităţi ale stadionului. La stânga (vest) stadionului, în spatele unei liziere de copaci, sunt apele lacului Grosser Dutzendteih (Great Dozen Pond).

În ziua înainte de deschiderea congresului cincizeci şi şase de trenuri speciale au intrat în Gara Dutzendteich, de la 6:11 a.m. până la 10 p.m., primul venind din Paris, ultimul din Olanda, iar între ele trenuri din Elveţia şi Austria şi cele mai multe trenuri din toate părţile Germaniei de Vest. Mai mult de patru mii de fraţi au plecat spre congres traversând cu precauţie graniţa din Germania de Est sub conducere comunistă. Mulţi participanţi la congres au sosit cu avionul. Sub sistemul eficient în funcţiune ei şi-au ocupat toţi locurile de cazare. Pentru restul acelei săptămâni străzile din Nurnberg au forfotit de participanţii la congres ce purtau insignele lor distinctive. Tramvaie speciale, Nr. 2 Dutzendteichen, au fost suplimentate, şi au fost pline cu martori ai lui Iehova. Afişe care anunţau adunarea publică au fost lipite pe tramvaie.

Miercuri, 10 August, o mare mulţime de 63 332 de oameni au onorat deschiderea congresului şi au auzit discursul de dimineaţă de bun venit, ţinut de servul de filială german de atunci, E. H. Frost, pentru mulţi ani o victimă a lagărelor de concentrare ale lui Hitler. Da, chiar şi marele ziar New York *Times* a

Cuprins

fost interesat, şi cu „toată ştirea ce este potrivită a fi tipărită” a publicat în josul paginii 3 din numărul lui din 11 August următoarele:

„*60 000 de Martori la Congres*. Nurnberg, Germania, 10 August (Reuters). – Mai mult de 60 000 de persoane din şaizeci de ţări au luat parte astăzi la ceremonia de deschidere a unui congres internaţional al sectei religioase a martorilor lui Iehova”.

Pentru sesiunile de după-amiază ale primei zile publicul din stadion sau din campinguri servit de difuzoare s-a ridicat la numărul de 67 412. La deschiderea sesiunilor de seară ploaia rară s-a transformat în ploaie torenţială, însă o mulţime mare a rămas să asculte vorbitorii precum şi pe preşedintele Societăţii, care sosise acum. Printre vorbitorii zilei au fost cinci de la Betelul din Brooklyn, dintre care trei au vorbit direct în germană. Ploaia se oprise când preşedintele a bucurat mulţimea mare cu apariţia sa şi discursul său despre „Mesajul Triumfător al Împărăţiei”. El i-a servit, de asemenea, cu un mesaj tipărit, lansând pentru ei broşura *Bază pentru Credinţă într-o Lume Nouă* în limba germană. Relatând despre această zi de deschidere ziarul *8 Uhr-Blatt* (Ziarul de la ora opt) a scris cu litere îngroşate în ziua următoare: „Cea mai mare campanie de predicare din toate timpurile … Disciplina Minunată marchează viaţa de camping … Cu precizie ca de ceas funcţionează programul Adunărilor martorilor lui Iehova, care, în trăsătura lor organizaţională prezintă ceva unic”.

Joi dimineaţa, cu serviciul pe teren al organizaţiei în plină desfăşurare, şaizeci şi patru de autobuze au plecat din faţa cortului bufetului cu autoservire, încărcate cu vestitori ai Împărăţiei, spre teritoriile lor; alţii au ieşit în activităţile de teren din alte locaţii. Ziarele au anunţat că mii de persoane au ieşit în serviciul de teren, care s-a extins dincolo de Nurnberg şi Fuerth şi au cuprins, de asemenea, Erlangenm Hersbruck, Markterlbach, Cadolzburg şi alte locuri. Americanii au luat parte şi au vizitat în special familiile americane civile care trăiesc în Nurnberg şi Fuerth.

În această zi, de asemenea, trenuri speciale au început să plece spre Weisbade, la peste o sută de mile (160 km) spre nord-vest. Astfel, mii de participanţi la congres au putut să viziteze filiala germană a Societăţii Turnul de Veghere şi să facă un tur de inspecţie a casei Betel şi a tipografiei, inclusiv noua clădire a fabricii şi marile ei prese. În ciuda mulţilor absenţi în această excursie participarea de după-amiază a fost de 68 400, pentru a auzi pe preşedinte şi a saluta lansarea a patru noi tractate în germană. Seara, când preşedintele vorbea la 68 497 despre tema spiritismului, o furtună părea iminentă, însă cerul senin a continuat deasupra iar tunetele au continuat în depărtare. În oraş a plouat, dar nu aici, la locul adunării.

Vineri dimineaţa a prezentat un spectacol care a emoţionat sufletul până în adânc – marele botez în masă. La îndemnul vorbitorului candidaţii s-au ridicat din scaunele lor din centrul stadionului în faţa Tribunei de piatră. Cele două întrebări hotărâtoare cu privire la vrednicia lor pentru botez au primit răspuns un ferm *Ja*!, dar stadionul este aşa de mare încât răspunsurile lor afirmative păreau să ajungă după mult timp în toate părţile vastei audienţe, stârnind mari aplauze. Apoi, după rugăciunea pentru binecuvântare divină asupra lor, grupul imens de candidaţi s-a îndreptat spre locul botezului. În număr mare ei au mers pe Strada Împărăţiei şi

într-o formaţie în masă care a cuprins strada dintr-o parte în alta ei au mers spre est, conduşi de fraţi care ţineau sus indicatoare „Spre botez”. Mulţimea enormă de observatori i-a salutat cu mâinile, în timp ce orchestra cânta cântări ale Împărăţiei. Mii de persoane au mers în spatele celor 4 333 de candidaţi, în timp ce ei mergeau încet şi părăseau Strada Împărăţiei spre *Schwimmbad*. Acolo, într-o mare piscină publică, patru rânduri de persoane care oficiau botezul au servit candidaţilor. Era frumos să vezi procedura Scripturală în acţiune aici, doar un singur botezător (nu doi) luând un candidat individual şi cufundându-l, în acelaşi fel în care singurul botezător, Ioan Botezătorul, l-a cufundat pe Isus sub apele Iordanului. În apropiere, într-o clădire echipată cu bazine de apă caldă şi mari văni de baie, s-au îngrijit de candidaţii infirmi, invalizi şi şchiopi. Printre toţi cei botezaţi cel mai tânăr a fost un băieţel de şapte ani, iar cea mai în vârstă o femeie de optzeci şi şapte de ani. A fost botezat un bărbat cu un singur picior. Soarele strălucea minunat, pe măsură ce botezul în masă continua spre ora prânzului.

În această după-amiază 74 678 s-au bucurat de discursul preşedintelui despre subiectul „Iehova este în Templul Său cel sfânt” şi de lansarea cărţii „*Ceruri noi şi un pământ nou*”, în limba germană.

Seara, participanţii la congres au auzit transmisiunea radio a unui *Emiţător* în zona de Est sau comunistă a Germaniei, care avertiza că toţii martorii lui Iehova din zona de Est, care participă la adunările internaţionale în Nurnberg şi Berlin vor fi arestaţi la întoarcerea lor acasă. Acest avertisment comunist a fost auzit şi în Berlin. Miile de fraţi din Germania de Est nu s-au înspăimântat de acesta.

Ploaia torenţială de la ora 7 a.m. din ziua de sâmbătă a fost urmată de o ameliorare a vremii pentru restul zilei la Nurnberg, şi participarea la congres a continuat să ajungă până la numărul de şaptezeci de mii. Adunarea din această zi nu a avut favoarea de a auzi un discurs al preşedintelui, deoarece el fusese planificat să vorbească dimineaţa, după-amiaza şi seara la adunarea din Berlin. La aeroportul din Nurnberg, la ora 10:45 a.m., cincizeci şi cinci de participanţi la congres, incluzând delegaţi din Insulele Filipine, Hong Kong, Australia, Insulele Virgine, Marea Britanie, Canada şi America erau la bordul unui avion al Air France „Ciel de Champagne” şi au fost imediat în aer, zburând peste Germania de Est comunistă în direcţia Berlin, spre nord-est. La ora 12:30 p.m., avionul a aterizat la marele aeroport din Tempelhof, în zona americană a Berlinului de Vest. Toţi cei cincizeci şi cinci au fost primiţi cu ospitalitate şi repartizaţi în locurile lor de cazare şi apoi au ieşit în Waldbuehne (Scena de lemn) în zona britanică, pentru adunarea internaţională de acolo. Dar mai multe despre acest lucru mai târziu.

La adunarea din Nurnberg ziua de duminică s-a dovedit a fi o zi de neuitat pentru miile de delegaţi din zecile de ţări străine. Dimineaţa preşedintele, Fratele Knorr, a zburat înapoi cu grupul său din Berlin, sosind la 11:55 a.m., la timp pentru discursul său public de la Zeppelinwiese de la ora 3 p.m. Pe măsură ce ora pentru discursul de o importanţă mondială se apropia, un mare val de oameni curgea spre stadionul spaţios. Proporţia de participanţi cu insignă faţă de numărul de nou veniţi a scăzut din ce în ce mai mult, până când s-a părut că tot Nurnbergul a intrat în stadion, de fapt mai mult de 20 000 din locuitorii acestui oraş. Multe

gazde ale participanţilor la congres erau printre cei veniţi. Revista *Neue Illustrierte* din 20 August a spus: „Terenul Zeppelin pe care Adolf Hitler a proclamat cândva exterminarea martorilor lui Iehova a fost arhiplin”. Când vorbitorul cu traducătorul său şi-au luat locul pe podium, el a fost întâmpinat cu aplauze. Pe măsură ce discursul înainta, 107 423 au ascultat cu atenţie, chiar şi cei cu auz slab, într-un cort special, unde au fost furnizate aparate auditive şi o sută de aparate au făcut înregistrări pentru multiplicare. Când vorbitorul a terminat şi a prezentat broşura despre subiect în limba germană, acest public extraordinar şi-a desfăcut braţele spre el, i-a mulţumit cu aplauze continue, zgomotoase.

În scurt timp a urmat un discurs de jumătate de oră în limba germană de către instructorul-arhivar al Şcolii Biblice Giled a Turnului de Veghere, şi după aceea începuse să plouă. Când preşedintele şi-a început „remarcile de încheiere” turna cu găleata, însă audienţa sa din marele stadion a rămas în continuare, unii având impermeabile şi umbrele, iar alţii nimic. Pe măsură ce remarcile sale încântătoare au continuat, ploaia a încetinit, norii au devenit mai puţin încărcaţi. El a citit o scrisoare care exprima sentimentul pe care l-au avut fraţii nord-americani la manifestarea ospitalităţii arătată de fraţii europeni faţă de delegaţii vizitatori, şi în special la adunarea de la Nurnberg. El a mai spus că martorii lui Iehova nu se adunaseră în locul de întâlniri al fostului partid nazist pentru a gusta un triumf răuvoitor asupra foştilor lor persecutori; numai spaţiul extrem de mare fusese factorul decisiv în alegerea Nurnbergului ca loc de adunare. El a mulţumit tuturor celor care au ajutat, sacrificându-se în interesul adunării, şi a vorbit cu emoţie despre „dragostea fierbinte”.

Când fratele Knorr a terminat, ploaia a încetat. În acest moment mii de persoane ieşiseră din corturile de adăpost pentru a umple Strada Împărăţiei. Apoi el a arătat cu mâna audienţei apariţia unui mare curcubeu. Ce privelişte! Ce final cu cooperarea lucrării de mână a Dumnezeului cel viu! Fraţii au rămas fără suflare; lacrimi au curs în mulţi ochi. „Trebuia să fii o persoană puternică să-ţi poţi înfrâna sentimentele acum”, a fost tenorul multor remarci. A urmat o cântare, apoi o rugăciune de mulţumire lui Iehova, aducând adunarea la un final potrivit.

Pe măsură ce fratele Knorr era pe punctul de a părăsi înalta scenă separată de larga Stradă a Împărăţiei de publicul său şi-a fluturat batista. Răspunsul a fost imediat; întreaga mulţime s-a schimbat în ceea ce a părut o singură mare masă ce flutura flori albe. Mulţimi nenumărate au ieşit în valuri, de-a lungul Străzii Împărăţiei şi spre ecluza în trepte de marmură şi făceau cu mâna fratelui Knorr, înconjurându-l. El şi-a făcut drum printre ei multă vreme, salutându-i personal pe cât de mulţi a putut. Demonstrarea afecţiunii frăţeşti creştine a stârnit emoţiile tuturor privitorilor.

Acum a sosit ora plecării. Eficienţa şi pregătirea teocratice din partea fraţilor germani a marcat şi acest lucru. Marşul fraţilor care se îndreptau spe casă spre autobuze şi trenuri a fost direcţionat personal şi prin mari indicatoare. La gara Nurnberg-Dutzendteich primul din cele patruzeci şi nouă de trenuri speciale (cu însemnul special „Je” şi un număr) a plecat în jur de ora 8:45 p.m., spre Saarbruecken; ultimul tren (Je 148) a plecat la 2:50 dimineaţa următoare.

Cuprins

Potrivit ziarelor, Zeppelinwiese pare a nu mai fi destul de spaţios pentru o viitoare adunare a martorilor lui Iehova. Adiacentul *Maerzfeld* (Terenul Martie), proiectul mamut pe care Hitler a început să-l construiască cu turnuri şi un Colosseum şi un vast loc de antrenament militar, s-ar potrivi mai bine nevoii. Însă adunarea de la Nurnberg din 1955 a făcut istorie. În afară de ediţia specială pentru martorii lui Iehova, presa a publicat aproximativ douăzeci de metri de coloană de text şi imagini despre congres. Dat fiind faptul că ediţia specială în sine a avut douăzeci de metri de rubrici, congresul a primit per total aproximativ patruzeci de metri de spaţiu al rubricilor despre ştiri pozitive. Lucrând împreună cu editorii ziarului local membrii departamentului de presă al congresului au auzit în repetate rânduri cum clerul îmbrăcat în negru al ambelor „biserici" mari făcuseră eforturi mari pentru a influenţa editorii să relateze cât mai puţin posibil despre congres. Un editor şef a spus: „Nici nu vă va veni să credeţi cum s-au ţinut 'negrii' de noi". Reporterii de ştiri, în mare parte prietenoşi, şi-au exprimat mereu uimirea că adunarea s-a terminat fără tulburări. Unul a întrebat: „Spuneţi-mi, aţi practicat totul dinainte, de merge totul aşa de bine?" Deseori aceşti reporteri şi-au exprimat dezgustul faţă de propaganda potrivnică din partea ambelor mari sisteme religioase: „Ei au făcut nebuni nemuritori din ei înşişi şi au ajutat doar, astfel că ieri voi aţi avut un aşa mare succes cu 107 000 de ascultători". Delegaţii străini mulţi i-au impresionat în mare măsură.

BERLIN, GERMANIA 12-14 AUGUST, 1955

Waldbuehne (Scena de pădure) din Berlin a fost locul altor congrese ale martorilor lui Iehova. La o adunare de district de trei zile acolo în Iulie, 1949, cei 17 232 de martori participanţi au adoptat o Rezoluţie de Protest împotriva autorităţilor comuniste din Germania de Est, şi 33 657 au participat la discursul public. Apoi pe 28 August 1951, după marea adunare din Frankfurt în Germania de Vest, a fost ţinut la Waldbuehne un congres de o zi. În ciuda interdicţiei comuniste asupra martorilor lui Iehova 13 563 s-au adunat pentru a auzi pe preşedinte şi alţi reprezentanţi ai Societăţii adresându-li-se. De asemenea, ziua următoare 237 de persoane au fost botezate.

Dându-şi seama că fraţii noştri în zona comunistă de Est a Germaniei nu vor putea să traverseze graniţa cu uşurinţă şi în siguranţă în Germania de Vest, pentru a participa la adunarea internaţională din 1955, Societatea Turnul de Veghere a planificat o adunare în Berlinul de Vest, care să se desfăşoare simultan cu ultimele trei zile ale congresului din Nurnberg. Cu adevărat, peste 4 000 de germani din Est au riscat traversând graniţa pentru a ajunge în Nurnberg, însă majoritatea au traversat graniţa din Berlinul de Est în Berlinul de Vest şi s-au îndreptat spre locul frumos al congresului. Waldbuehne, sau Scena de Pădure, este un mare amfiteatru construit pe coasta unui deal înconjurat de păduri verzi frumoase. Ea este în zona britanică şi aproape de Stadionul Olimpia, construit de Hitler pentru jocuri sportive. De la parchetul de jos în faţa tribunei până în vârful acestui amfiteatru înălţimea este de douăzeci şi opt de metri, sau aproximativ nouăzeci şi două picioare. Raza semicercului de locuri este 110 metri, sau aproximativ 361 picioare.

Cuprins

Cu scaunele care au fost închiriate şi puse pe parchet Waldbuehne a fost capabil să adăpostească 21 500 în inelul superior, inelul mijlociu, inelul inferior, parchet şi lojă.

De jur-împrejurul cercului din care patru alei duceau până în vârful amfiteatrului existau diverse facilităţi pentru serviciul adunării. În stânga străzii Glockenturm (Turnul ceasului) era localizat un mare bufet cu autoservire, cu bucătărie, departament de spălat vase şi cort de mâncare. În plus, standuri pentru răcoritoare urmau a se găsi în apropiere. În spatele scenei vorbitorului amfiteatrului a fost localizată orchestra, în spatele căreia apărea în limba germană textul anual pe 1955. Apoi, în spatele orchestrei, era afişat un mare panou pe care apărea moto-ul adunării „Împărăţia Triumfătoare". Deasupra acestui panou sonor era o mare coroană cu şapte coarne, ca cea de la Nurnberg. Numele de identificare „martorii lui Iehova" în litere albe erau pe marginea panoului imens. Văzut din holul principal de deasupra, amfiteatrul părea o minunată privelişte.

În tot Berlinul sunt aproximativ 4 400 de martori, dar în jur de 2500 din ei au zburat la Nurnberg. Astfel că majoritatea celor care au participat la adunarea din Berlin erau din zona de Est a Germaniei. În ciuda acestui lucru, au fost 9 122 de persoane la discursul de bun venit al preşedintelui, vineri dimineaţa, reprezentantul din Berlin al Societăţii servind în această calitate. Participarea a crescut la 10 537 după-amiaza, pentru a asculta pe avocatul legal al Societăţii, H. C. Covington, vorbind despre „Activitate şi Viaţă versus Inactivitate şi moarte". El a avut marea plăcere de a le prezenta cele patru noi tractate în germană. Secretarul-trezorier al Societăţii şi instructorul-arhivar de la Gilead au vorbit şi ei seara. În acea seară avertismentul pentru martorii lui Iehova de la postul de radio din zona comunistă a fost auzit aici în Berlin, precum şi la Nurnberg.

Sâmbătă dimineaţa evenimentele zilei au început cu botezul a 870 de persoane, instructorul de la Gilead ţinând discursul despre botez în germană. Preşedintele Knorr a încununat dimineaţa cu discursul său iniţial, la încheierea căruia el a prezentat broşura *Bază pentru Credinţă într-o Lume Nouă* în limba germană. După discursuri ţinute de servul de filială german de atunci, de servul de filială canadian şi secretarul preşedintelui, Fratele Knorr s-a adresat după amiază unui public de 12 122 şi a ţinut o expunere explozivă despre spiritism.

Începutul programului de seară a fost caracterizat de cincisprezece minute de salutări, oferite pe scurt de unsprezece delegaţi din New York, Anglia, Insulele Virgine, Hong Kong, Canada, Egipt, Japonia, Sudan, Insulele Filipine, Australia şi Coasta de Aur. Acest sfert de oră încântător a fost prezidat de bucătarul şef de la Betelul din Brooklyn, care a acţionat, de asemenea, ca traducător din engleză în germană. Berlinezii au fost foarte mişcaţi să vadă fraţi de culori diferite, şi o mare mulţime de băieţi şi fete, neîmpiedicaţi, părăsindu-şi locurile şi îndreptându-se spre scenă, câţiva ajungând până la nivelul scenei, chiar sub nasul delegaţilor vorbitori, în timp ce ascultau cu feţe ridicate în sus şi cu ochi mari, miraţi. Seara a fost rândul unei audienţe din Berlin de 13 047 să se bucure, când fratele Knorr a lansat pentru ei, în germană, cartea „*Ceruri noi și un Pământ Nou*". Cinci mii de

Cuprins

exemplare legate, tipărite la fabrica din Brooklyn, au fost la dispoziţie şi au fost apucate imediat. Cei din zona de Est au fost favorizaţi cu exemplare gratuite.

Aceasta a adus la un punct culminant al treilea şi ultimul discurs al fratelui Knorr din acea zi, dar având în vedere întoarcerea lui la Nurnberg în dimineaţa următoare, el a adăugat multe cuvinte improvizate de rămas bun, care au fost apreciate foarte mult. Pentru a adăuga la bucuria lor el a anunţat că imediat după aceea va fi rulat filmul „Societatea Lumii Noi în Acţiune" în beneficiul miilor de germani din Est care nu-l vizionaseră încă. Aşadar, după rugăciunea de încheiere a fost ridicat un ecran înaintea scenei şi 7 500 de participanţi la congres au rămas să vadă filmul. De mai multe ori în timpul lui ei au izbucnit în aplauze.

Pentru a scăpa de identificare de către vreun spion fraţii de zona de Est au purtat insigne care nu aveau numele persoanei şi nici numele grupei. Neavând cărţi de cântări acasă, cei din Est au cântat cântările Împărăţiei din memorie la Waldbuehne. Cântarea condusă de o orchestră alcătuită din treizeci şi cinci de persoane a fost foarte sonoră în acest amfiteatru.

Duminică dimineaţa avionul special al congresului a zburat înapoi la Nurnberg, însă vice-preşedintele împreună cu ceilalţi au rămas în Berlin. Fraţii au venit cu grămada de la Stadionul Olimpia şi alte locuri de cazare spre Scena din pădure pentru sesiunile de dimineaţă. Cei 11 114 participanţi, în special cei din zona de Est, au fost mângâiaţi şi întăriţi foarte mult la auzul discursului de o oră „Precauţi ca şerpii printre lupi" în limba germană.

Lectura publică de la ora 3 p.m. ţinută de vice-preşedinte a avut parte de o publicitate bună prin pliante şi alte mijloace, incluzând patruzeci şi opt de pancarte suspendate între suporţi temporari în tot Berlinul de Vest. Expunerea acestor semne a întâmpinat împotrivire la început din partea conducerii oraşului, însă prin argumentul mărinimos al unuia dintre senatori obiecţia faţă de pancarte a fost înlăturată. O frumoasă prezentare orchestrală a încântat pe primii veniţi, şi Waldbuehne s-a umplut liber cu 17 729 de persoane pentru discuţia „Cucerirea Lumii în curând – prin împărăţia lui Dumnezeu" în limba germană. Cu atenţie liniştită, neîntreruptă ei au ascultat discursul până la sfârşit şi apoi au dat drumul sentimentelor înăbuşite la lansarea discursului în formă de broşură în limba germană.

A urmat o pauză. Apoi servul congresului s-a adresat celor 15 449 care au rămas, despre subiectul „Staţi treji, rămâneţi fermi, deveniţi puternici". Pe măsură ce el vorbea nori de furtună au început să se învârtă şi să se adune deasupra locului adunării. La aproximativ zece minute după ce vice-preşedintele a început să spună „remarcile de încheiere" în limba germană, ducându-şi auditoriul într-un turneu rapid al tuturor adunărilor internaţionale din 1955 din Chicago până acum, a început o ploaie torenţială. Mii de persoane au rămas pe locurile lor în ploaie. Pe marginile amfiteatrului apa de ploaie a început să se adune în bălţi în faţa scenei şi în spatele zidului de susţinere al locurilor de mai jos ale amfiteatrului. Spre încheierea remarcilor, după 6 p.m., ploaia s-a oprit. Ascultătorii apreciativi nu păreau că vor să se oprească din aplaudat. Dar apoi a venit ultima cântare, nr. 91, „Sionul Binecuvântat" şi rugăciunea finală, şi împărăţia lui Dumnezeu înregistrase

Cuprins

un alt triumf în adunările germane. Participarea comună publică din Nurnberg şi Berlin (107 423 şi 17 729) a fost 125 152, şi numărul total de botezaţi (4 333 şi 870) a fost de 5 203.

În acea seară fraţii din zona de Est au început să se întoarcă acasă de-a lungul liniei ce despărţea Berlinul traumatizat de bătălii, pe partea comunistă în care stăteau indicatoarele care spuneau „Începutul Sectorului Democratic al Berlinului Mai Mare". Foarte zidiţi şi întăriţi, ei s-au întors cu frică de Atotputernicul Dumnezeu, nu cu frică de omul neputincios. După-amiaza următoare vicepreşedintele a mers la birourile radioului american din Berlin RIAS (Radio în Sectorul American). Acolo el a înregistrat un discurs de 14 ½ minute în limba germană cu privire la împărăţia lui Dumnezeu, discurs ale cărui cuvinte de încheiere au fost adresate direct fraţilor în Germania de Est, pentru a-i încuraja şi asigura că au un interes în rugăciunile noastre. Acest discurs urma să fie transmis prin postul de radio RIAS în timpul „Orei de Închinare", duminică, 18 Septembrie. (El a fost transmis. Chiar şi în Olanda a fost auzit acest mesaj splendid.) În acel moment erau 1 400 de fraţi sub arest în Germania de Est, şi primul frate care a fost prins de persecutorii comunişti în 1951 murise recent din cauza unui tratament brutal, dar credincios. Sâmbătă, 13 August, 1955, numărul din *8 Uhr-Blatt* (Ziarul de la ora 8) a apărut cu titluri roşii chiar în susul primei pagini, „Arestarea Martorilor lui Iehova". Apoi, cu litere negre îngroşate, „Val de Teroare în Zona Sovietică. Berlin, 13 August – un nou val de teroare împotriva adepţilor societăţii religioase a martorilor lui Iehova s-a abătut asupra zonei sovietice. După un număr de luni de linişte ştirile despre noi persecuţii ale credincioşilor cresc în zilele recente. Se estimează că mai mult de o mie dintre ei se găsesc în închisorile sovieto-germane şi în case de corecţie. Majoritatea întemniţaţilor trebuie să facă muncă silnică. … (Pagina 2) Din 1951 societatea a fost interzisă în zona sovietică de către deţinătorii comunişti ai puterii, … În ciuda tuturor interdicţiilor şi persecuţiilor deţinătorii puterii în zona sovietică nu au reuşit până acum să distrugă strângerea laolaltă a credincioşilor. Demonstraţiile publice nu mai sunt posibile pentru ei… Credinţa şi strângerea lor laolaltă le dă o putere care nu a putut fi învinsă până acum de liderii SED … Ca întotdeauna este emoţionant din nou să vezi cum familii întregi ies din sate izolate în aceste zile în Berlinul liber … În repetate rânduri Serviciul de Securitate al Statului a încercat să trimită poliţie secretă şi agenţi printre martorii lui Iehova. Procesele terorii vorbesc o limbă clară. Cu toate acestea, credinţa trăieşte mai departe, dincolo de zidurile caselor de corecţie".

(Va urma).

Cuprins

● A murit Adam ca rezultat al faptului că a fost izgonit din grădina Eden şi pentru că a mâncat din hrana imperfectă ce creştea în exterior?—L. D., Statele Unite.

Adam nu a fost avertizat cu privire la mâncarea hranei din exterior, ci despre luarea unui fruct din interiorul grădinii, şi anume, pomul cunoaşterii binelui şi răului: „Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, pentru că în ziua în care vei mânca, vei muri în mod sigur.” (Gen. 2:17, *NW*) . Nu pentru că fructele acelui copac ar fi fost otrăvite; dimpotrivă, „femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi că încânta ochii, că pomul era plăcut de privit. A luat, deci, din rodul lui şi a mâncat. Apoi i-a dat şi soţului ei, când a fost cu ea şi el a mâncat.” Răul a venit din ceea ce simboliza mâncatul în neascultare de Iehova, şi anume, că prima pereche umană credea că putea decide ceea ce era bine şi rău. Neascultarea a dus la o conştiinţă încărcată: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi şi-au dat seama că erau goi. Au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut învelitori pentru coapse.”—Gen. 3:6, 7, *NW*.

Această neascultare rebelă le-a adus sentinţa la moarte dată de Iehova. Ei au fost alungaţi din grădină şi au fost nevoiţi să îşi câştige existenţa cu sudoarea frunţii, dar nu mâncatul din această hrană i-a ucis. Nescultarea a adus moartea, nu hrana. Dar hrana a fost parţial un mijloc de execuţie din partea lui Iehova, pentru că acum omul era condamnat la moarte şi imperfect. Hrana nu a fost factorul total. Isus, cât a fost pe pământ, a fost un om perfect, avea dreptul la viaţă şi ar fi putut trăi veşnic pe pământ, ca un om perfect. Unii au contestat acest fapt, spunând că ar fi devenit imperfect şi ar fi murit pentru că ar fi mâncat din hrana noastră. Dar dacă hrana ar fi făcut lucrul acesta, procesul ar fi început în timpul celor treizeci şi trei şi jumătate de ani cât a trăit, şi dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci Isus nu ar mai fi fost perfect la momentul la care a murit şi, prin urmare, nu ar fi fost egalul lui Adam şi nici un răscumpărător calificat. Dar ştim că Isus a fost un om perfect, egalul lui Adam, când a murit, şi că El este răscumpărătorul calificat. Perfecţiunea sa nu a fost alterată de hrana pe care el a consumat-o. Hrana nu este factorul decisiv. Nu ceea ce mănânci sau ceea ce te abţii să mănânci este ceea ce contează, ci dacă asculţi sau nu de Iehova. Tot aşa au stat lucrurile şi în cazul lui Adam.

Originea vieţii

„Nicio explicaţie adecvată, în afară de activitatea creatoare, nu a fost oferită despre originea vieţii pe pământ”. – Dr. A. Rendle Short, *Descoperirea Modernă și Biblia*, pagina 229, ediţia din 1943.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Martie 1956 Nr. 6

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SERVICIUL CU TIMP INTEGRAL – O COMOARĂ GLORIOASĂ - Pag.187

PACEA MINŢII PRIN INTERMEDIUL CUNOŞTINŢEI EXACTE - Pag.194

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA - PARTEA a 30-a - Pag.196

CONDUCĂTORII BISERICII ÎN DILEMĂ - Pag.200

ESTE ACEASTĂ COMOARĂ PENTRU TINE? - Pag.202

ADUNĂRILE „ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE" DIN 1955, STOCKHOLM, HAGA, HELSINKI - Pag.210

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.223

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*
”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

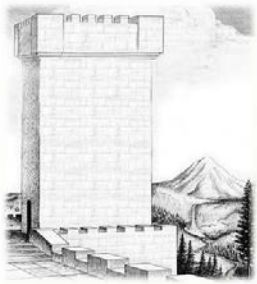

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1956 **Nr 6**

SERVICIUL CU TIMP INTEGRAL – O COMOARĂ GLORIOASĂ

„Căci, unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta.” (Mat. 6:21, NW)

Este un pumn de grâu mai valoros decât un pumn plin cu diamante? Este un pahar de apă mai de dorit decât un pahar plin cu perle? Este o sticlă de oxigen mai preţioasă decât o sticlă cu rubine? Nu putem răspunde nici „da” nici „nu” la aceste întrebări pentru că circumstanţele în care se află o persoană determină setul ei de valori. Pentru un om înfometat izolat într-o regiune îndepărtată a pământului, un pumn de grâne ar însemna mai mult decât unul de diamante. Un om însetat într-un deşert ar refuza un pahar plin cu perle pentru un pahar de apă. Iar un om care se sufocă din cauza pneumoniei ar preţui o sticlă de oxigen mai mult decât una de rubine. În fiecare caz valorile sunt diferite de ceea ce ne-am aştepta, deoarece este pusă în joc viaţa. Viaţa înseamnă mai mult decât nestemate preţioase; fiindcă fără viaţă aceste lucruri nu pot fi savurate. Aşadar, în examinarea unei comori ar trebui să considerăm motivul valorii ei şi de ce ar trebui să ne-o dorim.

2. Nestematele preţioase din pământ au fost plasate acolo de către Creatorul omului, pentru desfătarea acestuia, şi nu există dubii în legătură cu calitatea lor de comori care sunt dorite. Dar aşa sunt şi mâncarea, apa şi aerul - lucruri esenţiale pentru susţinerea vieţii. Şi acestea sunt considerate comori oferite omului de către un Creator iubitor. Dar ar trebui să ne dorim obţinerea comorilor materiale, dacă plăcerea lor este doar temporară? Ar trebui nevoile, dorinţele şi plăcerile cărnii, evaluate ca fiind atât de importante şi făcute motive pentru a trăi, un scop în viaţă? Nu ar trebui ca modalitatea prin care o persoană obţine viaţă veşnică să fie un scop mai practic?

SĂ SERVIM PE DĂTĂTORUL VIEŢII

3. Din moment ce Iehova Dumnezeu este Creatorul numeroaselor comori ale pământului şi Cel care dă viaţa eternă, omul înţelept îşi va pune inima în slujirea Sa. Plăcerea de durată şi adevăratele satisfacţii sunt ale celor care Îl slujesc cu timp

Cuprins

integral pe Acest mare şi iubitor Dătător al fiecărui dar bun şi perfect. Aici este o comoară glorioasă care întrece cu mult orice alte comori pe care cineva şi le-ar putea dori. O comoară care poate aduce viaţă veşnică. Aşadar, este foarte important ca o persoană să aibă cunoaşterea adecvată în legătură cu aceasta. Ar trebui să o vadă în perspectivă potrivită şi să înţeleagă motivele pentru care este inestimabilă. Prin câştigarea cunoştinţei exacte, aceasta va dezvolta atitudinea mentală potrivită pe care Iehova şi-a dorit să o aibă creaturile faţă de serviciul Său.

4. Iehova a avut scopuri clare în minte atunci când a început să creeze creaturi vii, inteligente, cu mult timp în urmă. El nu le-a creat doar pentru a-I fi companie fiindcă El nu era singuratic. El era autonom şi nu depindea de nimeni. Şi atunci de ce le-a creat? A făcut aceasta pentru că i-a făcut plăcere să creeze şi să permită altora să se bucure de bunătatea, compania şi înţelepciunea Sa. El şi-a dorit să împărtăşească viaţă, în mod altruist, cu alţii. Aşa că s-a înconjurat de sute de milioane de creaturi spirituale măreţe care puteau să se bucure direct de gloria Sa radiantă. Era scopul Lui ca acestea să Îl slujească permanent, cu credinţă, efectuând sarcinile pe care El le-a desemnat. Aşadar, lor li s-a dat comoara glorioasă a serviciului cu timp integral. El a plănuit ca ele să-şi dedice timpul onorând şi slăvind numele Său, bucurându-se de bunătatea, dragostea şi înţelepciunea Sa captivantă. Fiindcă El este sursa înţelepciunii, gândurile Lui sunt preţioase şi de o importanţă mare pentru creaturile Sale: „Cât de valoroase sunt gândurile Tale pentru mine, o, Dumnezeule. Cât de mare este suma lor.” „O, adâncul bogăţiilor, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Sale şi cât de necuprinse căile Sale!” (Ps. 139:17, *AS*; Rom. 11:33, *NW*)

5. În sarcinile lor cele mai variate, îngerii au servit cu bucurie interesele Creatorului iubitor. Ei nu au evitat aceste îndatoriri punându-le pe un loc secundar intereselor personale. Nu, ei au acordat atenţie deplină şi toată energia şi abilităţile pentru a-L sluji pe marele Suveran al universului. Nimic nu era mai important pentru aceştia. Cei trimişi ca mesageri plecau fără ezitare. Nimic nu arăta cel mai mic semn de nesupunere în acceptarea unei misiuni sau o reţinere de a face acest lucru. Ei erau încântaţi să facă voinţa lui Iehova pentru că acolo le era inima. Ei au găsit bucurie în slujirea Lui cu timp integral.

6. Primilor din aceste creaţii spirituale li s-au dat multe îndatoriri speciale, printre care şi crearea oştilor cereşti. Puternicul Fiu al lui Dumnezeu şi-a devotat bucuros energia pentru această sarcină, găsind plăcere în serviciul cu timp integral al Tatălui şi Dumnezeului lui. Din moment ce a fost desemnat ca un purtător de cuvânt special al lui Iehova, El a fost numit «Cuvântul». Cu privire la El, Ioan 1:1-3 (*NW*) spune: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era un dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit în existenţă prin el şi fără el n-a venit nimic în existenţă”. Mai târziu apostolul Pavel ne spune: „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creaţia, pentru că prin el au fost create toate celelalte lucruri din ceruri şi de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute.” (Col. 1:15,16, *NW*)

7. El a acceptat cu bucurie orice misiune a lui Dumnezeu şi nu a considerat serviciul cu timp integral o comoară glorioasă într-o parte a universului, dar

Cuprins

nedorită în altă parte. Nu conta pentru El unde trebuia să slujească, atâta timp cât era folositor Tatălui şi Dumnezeului său. Atitudinea sa a fost bine exprimată în Psalmul 40:8 (AS): „Sunt încântat să fac voinţa Ta, O, Dumnezeul meu; legea Ta este în inima mea.” El a arătat aceeaşi atitudine umilă şi bunăvoinţă de a servi prin lunga carieră a serviciului cu timp integral şi a spus: „Nu caut voinţa mea, ci voinţa celui care m-a trimis”. (Ioan 5:30, *NW*). Aceasta a fost atitudinea lui mentală încă de la început. El reprezintă, aşadar, un exemplu pe care toate creaturile ar trebui să-L urmeze.

8. Când Iehova şi-a propus să dea naştere universului material şi să transforme unul dintre corpurile materiale într-un cămin paradis pentru creaturile inteligente, de carne, Cuvântul a fost cel desemnat să ducă acest scop la bun sfârşit. Şi aşa, cu modelul şi puterea furnizate de Iehova Dumnezeu, El a început munca la creaţia materială. Deşi formarea pământului şi pregătirea acestuia pentru viaţă erau sarcini care cereau o perioadă mare de timp, Cuvântul nu şi-a pierdut interesul în lucrarea sa. El nu a permis miliardelor de ani la aceeaşi sarcină să-l descurajeze şi să îl facă să renunţe, ci El şi-a continuat lucrarea cu credincioşie până a încheiat-o.

9. Printr-un serviciu atât de credincios el şi-a demonstrat încrederea şi i s-au dat alte sarcini. Una dintre acestea pare a fi eliberarea Izraeliţilor din sclavia Egiptului. El a avut responsabilitatea de a-i conduce cu ajutorul unui stâlp de foc noaptea şi un stâlp de nor ziua. Şi atunci când oamenii au ajuns la poalele muntelui Horeb a devenit evident că Fiul iubit al Celui Preaînalt a fost cel care a transmis Legea divină Izraeliţilor, prin Moise. În privinţa acestui mare Fiu spiritual, numit Mihail, Daniel 12:1 (*AS*) spune că este „marele prinţ care ocroteşte pe copiii poporului Tău”. Cu siguranţă îngerul care i-a ghidat şi a transmis instrucţiunile lui Dumnezeu cu loialitate, ca de altfel cel care i-a pedepsit pentru neascultarea Legii divine, era cel care stătea ca prinţ peste poporul ales al lui Dumnezeu.

10. Cea mai dificilă sarcină dată Cuvântului a fost în momentul în care Iehova i-a cerut să renunţe la viaţa din tărâmul ceresc, ca o creatură spirituală glorioasă, şi să preia serviciul cu timp integral pe pământ, ca om. Deşi această misiune însemna să fie făcut mai prejos decât îngerii şi presupunea o moarte de jertfă în timp ce era pe pământ, asta nu l-a făcut pe Fiu să respingă misiunea. El a acceptat cu umilinţă să facă tot ceea ce dorea marele Suveran. Aşa este scris în Filipeni 2:5-8 (*NW*): „Păstraţi în voi acest mod de gândire care era şi în Cristos Isus, cel care, deşi avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură”. În ciuda încercărilor şi greutăţilor care au venit asupra sigurului Fiu născut al lui Dumnezeu în această misiune specială, El nu s-a gândit niciodată să renunţe la serviciul cu timp integral al Tatălui Său ceresc. El a preţuit aceasta mai presus de sentimentele personale, confortul personal şi chiar şi viaţa sa.

11. Nu contează circumstanţele în care s-a aflat Cristos, el a avut întotdeauna o evaluare corectă a glorioasei comori a serviciului cu timp integral. Părerea Lui nu s-a schimbat atunci când s-au schimbat împrejurările ca aceea a celor care îşi

Cuprins

doresc posesiuni materiale. El ştia că nu există nicio nevoie să considere compararea valoarea slujirii Tatălui Său cu luxul şi confortul acestei lumi şi nici măcar cu cele necesare vieţii. El a spus: „Hrana Mea este să fac voinţa Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Sa.” (Ioan 4:34, *NW*). El a respins bogăţiile, onoarea şi puterea acestei întregi lumi pentru serviciul lui Iehova. (Mat. 4:8-10, *NW*). Împlinirea acestei misiuni, aşa cum s-a întâmplat cu altele, era tot ce Îl interesa. Acest serviciu evlavios era mult mai valoros pentru El, pentru că însemna aprobarea lui Iehova şi viaţă eternă.

12. Exemplul de serviciu evlavios pe care l-a dat acest Fiu iubit este fără îndoială cel mai frumos pe care ar putea să-l urmeze vreo creatură. Milioanele de ani de serviciu credincios cu timp integral şi bunăvoinţă smerită de a accepta şi de a face ceea ce i se cere, precum şi răbdarea în încercare, dovedesc în mod clar dragostea profundă pentru Tatăl Său. Aici putem vedea un exemplu minunat al aprecierii comorii serviciului cu timp integral, care ilustrează adevărata valoare a acesteia.

SERVICIUL A VARIAT

13. Maniera în care creaturile au fost privilegiate să-l servească pe Iehova Dumnezeu cu timp integral a variat. Singurul Fiu născut, aşa cum am văzut, a slujit în mai multe feluri. Iar când examinăm înregistrările despre servii credincioşi cu timp integral de pe pământ găsim acest lucru la fel de adevărat, nu toţi au slujit în acelaşi fel. Noe, de exemplu, a primit misiunea de a face o lucrare de mărturie. El trebuia să predice un avertisment în legătură cu sfârşitul violent care urma să vină asupra lumii antidiluviene, şi, în plus, trebuia să construiască o arcă pentru supravieţuirea creaturilor, oamenilor şi animalelor desemnate de Dumnezeu. Acesta era modul în care Noe urma să-l servească pe Dumnezeu. Era un serviciu de o importanţă deosebită pe care el nu o putea plasa pe al doilea loc după interesele şi afacerile personale. Fiindcă inima lui se afla în serviciul cu timp integral al Creatorului, Noe şi-a respectat misiunea până la sfârşit.

14. Acelaşi lucru a fost adevărat şi în cazul lui Moise, care a renunţat la păstorit pentru a-L sluji pe Iehova cu timp integral. Şi el a rămas credincios în acest serviciu. Maniera lui de a sluji diferă de cea a lui Noe, fiindcă era o misiune care presupunea îngrijirea de interesele lui Iehova cu privire la naţiunea Israel. Aceasta s-a dovedit a fi o misiune foarte dificilă, din cauza plângerilor, încăpăţânării şi caracterului rebel al poporului. Deşi acestea l-au descurajat pe Moise de câteva ori, acesta nu a fugit de responsabilităţile de lider pe care le avea, lăsând problemele sale altcuiva. Să renunţe şi să fugă ar fi însemnat să părăsească comoara serviciului cu timp integral, şi Moise a preferat să poarte sarcina decât să fugă. Aşa că şi-a urmat misiunea în ciuda descurajărilor, deoarece inima lui era în serviciul Dumnezeului său. – Evrei 3:2-5.

Cuprins

15. O altă formă de serviciu cu timp integral este cea făcută de seminţia lui Levi, cea care a fost pusă deoparte de celelalte doisprezece seminţii din Israel pentru serviciul de la templu. Leviţii au fost cei care trebuiau să-şi îndrepte atenţia asupra îndeplinirii diferitelor datorii, care aveau legătură cu închinarea naţiunii. Aşadar, serviciul lor continuu avea să aibă loc la tabernacol sau în legătură cu el. Această comoară a serviciului cu timp integral a lui Dumnezeu avea să fie moştenirea lor, aşa cum este indicat în Deuteronomul 10:9 (*NW*); „Iată de ce Levi nu are nici parte, nici moştenire cu fraţii săi. Iehova este moştenirea lui, aşa cum îi spusese Iehova, Dumnezeul tău". Într-adevăr, moştenirea primită de ei este mult mai mare decât pământul primit de cele douăsprezece seminţii.

16. Mai târziu, când printre Izraeliţi s-au ridicat profeţi, încă putem găsi diferite forme de serviciu cu timp integral. Iehova s-a folosit de ei pentru a da glas avertismentelor către naţiunea îndărătnică Israel. Ei au făcut acest lucru, cu credinţă, în ciuda insultelor ce au fost îngrămădite asupra lor. „Fraţilor, luaţi-i ca exemplu de suferire a răului şi de răbdare pe profeţii care au vorbit în numele lui Iehova. Iată că noi îi numim fericiţi pe cei care au perseverat". (Iac. 5:10, 11, *NW*; 2 Cron. 36:16). Chiar dacă nu erau bine primiţi şi aveau motive suficiente să fie descurajaţi, ei nu au renunţat. Ce ar putea să fie mai descurajant decât să ştii că oamenii nu ascultă pe cel care vorbeşte? Ieremia a trebuit să lupte cu asta, iar Dumnezeu i-a spus: „Şi le vei spune aceste cuvinte, dar ei nu te vor asculta, iar când îi vei chema nu îţi vor răspunde." (Ier. 7:27, *AS*). Cum aţi proceda dacă aţi fi puşi într-o situaţie similară, astăzi? Fiind conştient de înainte să începeţi să vorbiţi că eforturile vă vor fi zadarnice, aţi renunţa? Aţi renunţa la serviciul lui Iehova cu timp integral fiindcă simţiţi că eforturile au fost în zadar? Sau v-aţi agăţa de acea comoară şi v-aţi îndeplini sarcina aşa cum a făcut Ieremia? Biblia arată că aceasta a fost situaţia cu care s-au confruntat, mai mult sau mai puţin, toţi profeţii care au fost trimişi la naţiunea Israel. „Deşi am trimis la voi toţi slujitorii, profeţii mei, devreme şi târziu, încă din ziua în care părinţii voştri au ieşit din ţara Egipt, aceştia nu M-au ascultat şi nici nu şi-au plecat urechea la vorbele Mele, ci s-au împietrit şi s-au comportat mai rău decât părinţii lor." (Ier. 7:25,26, *AT*). Profeţii apreciau cum trebuie comoara serviciului evlavios şi s-au agăţat de aceasta, în ciuda circumstanţelor descurajante. Atitudinea oamenilor nu le-a schimbat setul de valori.

17. Chiar şi când Ilie credea că el era singurul din Israel care nu a abandonat închinarea lui Iehova, nu s-a gândit niciodată să renunţe la misiunea lui de profet. El a continuat până a fost luat de Iehova. Asemenea altor profeţi credincioşi, el şi-a păstrat integritatea faţă de Iehova Dumnezeu în cele mai descurajante şi dificile împrejurări. Dar în ciuda acestor încercări şi descurajări el nu şi-a pierdut aprecierea asupra comorii nemăsurabile a serviciului cu timp integral. (1 Regi 19:2, 4, 9, 10)

18. Regele David a dat dovadă de aceeaşi apreciere faţă de serviciul lui Iehova. El a servit cu timp integral ca un rege al naţiunii Israel desemnat în mod divin. Aceasta a fost misiunea lui, o misiune diferită faţă de cele date profeţilor. Fiind un rege uns peste poporul ales al lui Dumnezeu, el a avut distincţia de a fi

Cuprins

reprezentant al puterii suverane al marelui Conducător al universului. Din acest motiv se poate spune că el a stat pe tronul lui Iehova. Această expresie este folosită în 1 Cronici 29:23 în legătură cu fiul lui David, Solomon, atunci când a fost încoronat pentru a două oară. Cu acea ocazie, comoara serviciului cu timp integral, ca un rege teocratic, a trecut de la David la Solomon, dar Solomon a eşuat în păstrarea aprecierii potrivite în timpul vieţii sale, aşa cum făcuse tatăl lui, David.

19. Pentru David nimic nu a adus o bucurie mai mare decât slujirea intereselor lui Dumnezeu. La un moment dat el şi-a exprimat dorinţa de a locui în casa lui Iehova pentru tot restul vieţii, (Psalm 27:4), arătând clar unde îi este inima. El nu dorea să fie altundeva decât în serviciul lui Iehova şi tânjea cu adevărat ca laudele Acestuia să fie cântate printre naţiuni, iar minunatele lucrări ale Creatorului să fie proclamate peste tot. Această dorinţă a fost exprimată frumos în mulţumirile pe care le-a oferit lui Iehova când chivotul a fost adus în Ierusalim şi aşezat în cortul pregătit pentru acesta, lângă palatul său. Aici a fost mărturisirea din inimă a unuia care era devotat în întregime slujirii lui Dumnezeu şi care privea această slujire ca fiind cea mai preţioasă dintre toate comorile. David şi-a început mulţumirea spunând: „Aduceţi-i mulţumiri lui Iehova, chemaţi numele său, faceţi cunoscute printre popoare faptele sale, Lăudaţi-L pe Iehova, strigaţi numele Său şi faceţi cunoscute şi altor popoare faptele Lui! Cântaţi, cântaţi-I melodii, vorbiţi despre minunatele Sale fapte. (1 Cron. 16:8, 9, *NW*). Această facere de cunoscut a faptelor lui Iehova şi a minunatelor Sale lucrări este forma de slujire pe care Mai Marele David a introdus-o mai târziu.

SLUJIREA ÎMPĂRĂŢIEI

20. Până acum am văzut cum comoara serviciului cu timp integral a fost savurată în moduri diferite de-a lungul timpului. Persoane ale credinţei şi-au continuat serviciul în maniere diferite, în funcţie de misiunea pe care le-a încredinţat-o Dumnezeu. Dar odată cu venirea Mai Marelui David, Cristos Isus, o nouă formă de serviciu cu timp integral a fost introdusă. Era facerea lucrului despre care a vorbit David - facerea de cunoscut a faptelor lui Iehova printre oamenii din întreaga lume. Era timpul pentru declararea veştii bune referitoare la împărăţia lui Iehova. Această nouă lucrare a fost lansată în mod adecvat de Cel uns să fie Rege al Împărăţiei.

21. Aceasta a fost o nouă misiune pentru singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, care, cu treizeci şi trei de ani înainte de ungerea Sa ca rege, a fost născut de Maria ca o fiinţă perfectă, forţa vieţii Sale fiind transferată din ceruri în pântecele Mariei. Aşadar, la vârsta de treizeci de ani, fiind rege uns, El a lansat acest nou mod de slujire a Creatorului. Pentru ca ceilalţi să ştie cum va fi făcut acest serviciu, Cristos a dat un exemplu mergând din loc în loc şi predicând vestea bună a Împărăţiei şi minunatele fapte ale lui Dumnezeu. Aceasta a fost o lucrare educaţională ce nu poate fi comparată, o lucrare de strângere a persoanelor care vor fi demne de darul vieţii veşnice. (Ioan 17:3) Cristos şi-a dedicat timp integral acestei misiuni şi a dus-o la îndeplinire, aşa cum a făcut şi cu celelalte misiuni primite de la Tatăl Său.

Cuprins

22. Înainte de zilele lui Cristos comoara serviciului cu timp integral era limitată la doar câţiva indivizi, dar slujirea Împărăţiei a schimbat acest lucru. Ea a făcut în final această comoară disponibilă oamenilor din toate naţiunile, pentru ca toată lumea să aibă parte de ea. Ioan şi tovarăşul său pescar Andrei au fost primii, din mii, care au îmbrăţişat-o în noua ei formă. Când Isus le-a oferit-o lor şi mai târziu lui Petru, aceştia nu au ezitat în a o accepta. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în cazul lui Iacov, fratele lui Ioan. În legătură cu aceasta, Matei 4:18-22 (*NW*) spune: „Şi, mergând pe lângă Marea Galileii, a văzut doi fraţi, pe Simon, numit Petru, şi pe Andrei, fratele lui, care aruncau în mare o plasă de pescuit, căci erau pescari. Şi le-a zis: 'Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni!' Ei au lăsat imediat plasele de pescuit şi l-au urmat. Şi, mergând mai departe, i-a văzut pe alţi doi fraţi: pe Iacov, fiul lui Zebedei, şi pe Ioan, fratele lui, în barcă împreună cu Zebedei, tatăl lor, reparându-şi plasele de pescuit. Şi i-a chemat. Ei au lăsat imediat barca şi pe tatăl lor şi l-au urmat." Aşa cum le-a promis, Cristos i-a instruit şi i-a făcut pescari de oameni. Aceştia acum îşi concentrau timpul şi energia în lucrarea de proclamare a scopurilor magnifice ale lui Iehova Dumnezeu.

23. Apostolul Pavel a fost excepţional în această privinţă, dedicând totul slujirii. Deşi a trecut prin multe încercări cumplite, el nu s-a gândit niciodată la renunţarea la serviciul cu timp integral. În legătură cu câteva experienţe de-ale sale 2 Corinteni 11:24-27 (*NW*) spune: „De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza naţiunilor, în pericole în oraşe, în pericole în locuri pustii, în pericole pe mare, în pericole între fraţii falşi, în trudă şi osteneală, în nopţi fără somn deseori, în foame şi sete, în abţinere de la mâncare de multe ori, în frig şi în goliciune." Pentru o persoană care nu apreciază cum trebuie comoara serviciului cu timp integral, acestea ar fi fost motive suficiente să renunţe. Dar nu şi pentru Pavel. El a preţuit această comoară atât de mult că nici măcar nu a nutrit un asemenea gând. Orice greutate sau abuz nu l-ar fi putut determina să renunţe la această comoară. Şi nici nu a permis ca atracţia confortului material, securităţii financiare sau bijuteriilor nepreţuite să îi schimbe setul de valori. El considera că tot ceea ce oferea lumea în materie de bunuri materiale era o pierdere în comparaţie cu slujirea şi adevărurile ei dătătoare de viaţă. Despre aceasta el spunea: „De fapt, chiar consider că toate lucrurile sunt o pierdere, datorită valorii inestimabile a cunoştinţei despre Cristos Isus, Domnul meu. De dragul lui am acceptat să pierd toate lucrurile şi le consider nişte gunoaie." (Filip. 3:8, *NW*). Aşadar, lucrurile acestei lumi, pe care oamenii le doresc, Pavel le considera gunoaie în comparaţie cu comoara pe care el o avea în serviciul cu timp integral al lui Dumnezeu, în slujirea Împărăţiei.

24. Nu pare prostesc să vă doriţi multe nimicuri şi să faceţi din acestea scopul vostru în viaţă? Nu este nesăbuit să faceţi din acestea comoara voastră? Din moment ce evaluarea diamantelor, perlelor şi rubinelor de către o persoană se schimbă în funcţie de împrejurările în care se află acea persoană, nu este mai

Cuprins

înţelept oare să îţi doreşti o comoară a cărei valoare nu se schimbă niciodată? O comoară care poate însemna viaţa veşnică? Isus a spus odată: „Căci acolo unde este comoară ta acolo îţi va fi şi inima." (Mat. 6:21, *NW*). Acum, unde este inima ta? Este acolo unde este şi inima Lui, la glorioasa comoară a serviciului cu timp integral?

Întrebări pentru studiu

1. Ce ar trebui să luăm în considerare atunci când examinăm o comoară? De ce?
2,3. a) De ce nu şi-ar dori omul înţelept bunuri materiale? b)Ce îşi doreşte acesta şi de ce ar trebui acest lucru evaluat cum trebuie?
4. Care a fost scopul lui Dumnezeu în crearea creaturilor vii şi inteligente?
5. Cum priveau îngerii serviciul cu timp integral al Creatorului?
6. Care erau unele dintre datoriile speciale desemnate primei creaţii a lui Iehova?
7,8 a) Care era atitudinea acestuia în legătură cu serviciul cu timp integral? b)L-a descurajat o lungă perioadă de slujire asupra unei misiuni?
9. Ce a dovedit, ţinându-se de misiunea lui, şi ce i-a adus acest lucru?
10. Care a fost misiunea cea mai dificilă pentru unicul Fiu născut şi cum a reacţionat el faţă de aceasta?
11,12. a) A apreciat Cristos cum trebuie comoara serviciului cu timp integral? b) Ce au arătat acţiunile Sale?
13. a) A fost această comoară limitată la un mod de slujire? b)Cum a slujit Noe?
14. Cum a avut Moise motiv să se descurajeze ?
15. a) Ce moştenire au primit leviţii? b) Cum era diferită misiunea lor ?
16,17. a) Au avut profeţii motive să fie descurajaţi ? b)Ce exemple de profeţi care nu au abandonat serviciul cu timp integral puteţi da?
18. Cum a slujit David cu timp integral?
19. Cum a privit David comoara serviciului cu timp integral şi ce şi-a dorit acesta?
20,21. Ce nouă manieră de slujire cu timp integral a lui Iehova a fost introdusă de Cristos Isus ?
22. a) Ce schimbare a făcut slujirea Împărăţiei în legătură cu comoara serviciului cu timp integral? b) Cum au răspuns unii invitaţiei de a face această comoară a lor?
23. Cum a văzut Pavel serviciul cu timp integral?
24. Care este calea înţeleaptă pe care trebuie să o urmeze o persoană?

Pacea minţii prin intermediul cunoştinţei exacte

Boala mentală reprezintă cea mai mare problemă de sănătate din lume.
Ce poţi face pentru a te păzi de cădere nervoasă este explicat în continuare.

Cum te poţi proteja de nebunie şi nevroză într-o lume care a luat-o razna? Toate cărţile şi filmele care au proiectat psihiatria în ştiri nu au oferit un răspuns. Nici nenumăratele experimente cu medicină prin hipnoză, electroşocuri, medicamente minune, barbiturice, bromuri, terapie de grup, băi cu vapori, nu au oferit un remediu concret. Mai mult de jumătate din paturile de spital din America sunt ocupate de bolnavii mintal - mult mai mulţi decât victimele de poliomielită,

Cuprins

cancer, boli de inimă şi multe alte boli combinate. Statisticile prevăd că unul din zece americani va fi spitalizat la un moment dat din cauza unei boli mintale severe.

Modalitatea prin care ne putem păzi mintea de colapsul mental ar trebui să fie o preocupare serioasă pentru toţi. Creatorul minţii i-a arătat omului cum poate fi făcut acest lucru. În primul rând prin zidirea minţii cu tipul potrivit de cunoştinţă, cunoştinţă capabilă să reziste tempoului crescând al traiului modern şi încordării nervilor pe care această viaţă o presupune, cunoştinţă care va calma anxietăţile şi temerile din cauza războaielor şi condiţiilor lumii în cădere, cunoştinţă care să facă faţă numărului mare de probleme care se multiplică rapid şi ating culmi critice cu iuţeală, cunoştinţă care va oferi asigurare şi va crea pace. Aceasta înseamnă că informaţia pe care o stocăm în minţile noastre trebuie să fie aleasă, cea mai bună pentru zidire. Bineînţeles, aceasta va exclude propaganda, bârfele, minciunile, tradiţiile religioase false şi alte tipuri de idei degradante, influenţe sau impresii. Ceea ce ar trebui să avem în minte ne este spus de apostolul Pavel: „În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră. Lucrurile pe care le-aţi învăţat şi, de asemenea, le-aţi acceptat, pe care le-aţi auzit şi le-aţi văzut în legătură cu mine, pe acestea să le practicaţi, iar Dumnezeul păcii va fi cu voi.” (Filip. 4:8,9, *NW*)

După ce am dat minţii cunoştinţă exactă şi gândire dreaptă, există nevoia de a duce la bun sfârşit cunoştinţa printr-o completă nădejde şi încredere în Dumnezeu şi în ceea ce El spune. Aşa cum explică Pavel mai departe: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciuni şi implorări împreună cu mulţumiri, faceţi-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre, iar pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire, vă va păzi inima şi mintea prin Cristos Isus.” (Filip. 4:6,7, *NW*)

Un adevăr nu poate fi accentuat destul, şi anume, cuvintele, fie ele bune sau rele, simbolizează idei. Şi ideile sunt cele care îi determină pe oameni să acţioneze. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, conţine cuvintele, ideile lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu, ideile Sale sunt cele pe care trebuie să le primim în minţile noastre. Pentru ca acestea să fie puternice trebuie să aibă un efect asupra gândirii noastre şi asupra modului de viaţă. Dacă aceste cuvinte sunt primite în inimi şi minţi bune şi oneste ele îl ghidează pe slujitorul lui Dumnezeu pe o cale de acţiune potrivită, care va rezulta în viaţă veşnică pentru el şi în slăvirea lui Dumnezeu, ale Cărui porunci sunt respectate. Doar deţinerea unei Biblii şi nepunerea în practică a lucrurilor spuse de Dumnezeu în acea carte, nu aduce niciun beneficiu posesorului. Urmarea principiilor teocratice este cea care aduce pacea, nu doar cunoaşterea lor. Deoarece Biblia este adevărată, vie şi puternică, ea stă în lume ca un bastion împotriva potopului propagandei dăunătoare. Doar ea oferă pază pentru minţile şi inimile oamenilor.

Cuvinte dătătoare de sănătate.

Biblia este cartea sănătăţii spirituale şi mentale. Cum aşa? Deoarece, nu numai că întăreşte mintea cu apreciere pentru Dumnezeu şi scopurile Sale,

Cuprins

inspirând credinţă şi încredere în El, ci şi ajută la protejarea minţii împotriva năvălirilor subtile ale expresiilor şi tertipurilor demonice şi o întăreşte pentru a rezista în această zi rea. Noi nu ne îndoim de aceasta. Pavel l-a îndemnat pe Timotei: „Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine cu credinţa şi iubirea în Cristos Isus." (2 Tim. 1:12-14, *NW*)

Cuvinte dătătoare de sănătate? Da, în mod sigur. Dătătoare de sănătate în sensul că cuvintele lui Dumnezeu ne oferă speranţă şi aduc bucurie şi mngâiere, lucruri care vindecă. Iehova este Dumnezeul cel viu. Cuvintele Sale sunt vii, active şi puternice în minţile noastre. Ele întăresc şi asigură mintea într-o stare de pace care depăşeşte toate gândurile. Şi acest lucru este vindecător. În prima epistolă către însoţitorul său, Pavel a spus: „Dacă cineva predă o altă doctrină şi nu este de acord cu cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos, nici cu învăţătura care este în armonie cu devoţiunea sfântă, atunci este umflat de mândrie şi nu înţelege nimic, ci are mania disputelor şi a dezbaterilor despre cuvinte. Din aceste lucruri se nasc invidia, cearta, vorbirea jignitoare, suspiciunile rele". (1 Tim. 6:3,4, *NW*)

Este evident faptul că lumea veche nu are această pace. Nici cei răi nu o au. Ei sunt plini de mândrie. Minţile lor sunt bolnave şi nu înţeleg nimic: „Eu creez rodul buzelor: pace, pace celui care este aproape şi celui care este departe, zice Iehova; şi Eu îl voi vindeca. Dar cei răi sunt asemenea mării învolburate care nu se poate linişti şi care răscoleşte nămol şi murdărie. Cei răi nu au pace, zice Dumnezeul meu." (Isa. 26:1-4, *AS*).

Pacea perfectă a minţii se poate obţine, dar necesită să fim în acord total cu Dumnezeul care dă pacea şi cu naţiunea lui dreaptă. Observaţi cuvintele profetului: „Deschideţi porţile, ca să intre naţiunea dreaptă care păzeşte credinţa. Tu îl vei păstra în pace perfectă pe cel a cărui minte este la Tine; pentru că se încrede în Tine. Puneţi-vă încrederea în Iehova pentru totdeauna; căci în Iehova este o stâncă veşnică". (Isa. 26:1-4, *AS*)

Primeşte cunoştinţa dreaptă ca să poţi învăţa să ai încredere în marele Iehova. Întăreşte-ţi mintea cu Cuvântul Lui al adevărului. Bazează-te pe acesta: „Încingeţi-vă deci mintea pentru activitate, rămâneţi complet lucizi! Puneţi-vă speranţa în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos", şi Dumnezeul care dă pace va fi cu voi. (1 Pet. 1:13-16, *NW*)

„Congresul martorilor lui Iehova din Societatea Lumii Noi" de pe Stadionul Yankee din New York, anunţat dinainte, aşa cum era de aşteptat, a devenit o realitate istorică între 19-26 iulie, 1953.

Cuprins

Acesta s-a transformat în cel mai mare congres religios din America din toate timpurile. Recordul de participanţi din duminica culminantă, de 165.829 persoane, a umplut stadionul şi locurile din apropiere până la capacitatea maximă. Martorii veniseră din 96 de ţări diferite ale pământului. Sesiunile s-au ţinut în doisprezece limbi.

Cazarea unui număr aşa de vast de participanţi, timp de opt zile, a fost o sarcină uriaşă. Orice loc disponibil de dormit din New York a fost tocmit de comitetul de cazare. Dar au fost cazaţi. Oraşul pentru rulote a fost aşezat în acelaşi loc în New Jersey, lângă Plainfield, ca şi la congresul internaţional din 1950, dar a acoperit mult mai mult teren. Populaţia acestuia s-a ridicat la nemaipomenitul număr de 45.453. Acolo a avut loc cea mai mare cufundare în masă din lume, fiind botezaţi 4.640. Acest congres extraordinar a alcătuit ştirile lumii timp de opt zile şi mai multe săptămâni după aceasta, prin toate mijloacele de informaţie ale timpului – presă, radio, televiziune.

Lumea veche a devenit grozav de conştientă că acum, pe scena mondială, exista o societate provocatoare a Lumii Noi, curată, dreaptă, în curs de dezvoltare, plină de binecuvântare şi favoare divină. Falsa religie începea să fie eclipsată de strigătele de laudă adresate lui Iehova de adevăraţii Lui închinători de pe întreg pământul. Pe întreg pământul, mulţi oameni şi conducătorii lor ajunseseră să aibă un respect copleşitor pentru martorii lui Iehova şi activităţile lor.

„Martorii lui Iehova nu constituie un subiect comic", spunea recent, în 1955, o publicaţie periodică americană îndrumată de Vatican, etalând o imagine a congresului din 1953 de pe stadionul Yankee; apoi adăuga: „catolicii, bineînţeles că n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu ei, nici cu literatura lor, mai ales când o campanie intensificată dintr-un district dat atrage după sine mulţimea de martori. … Două lecţii pot fi învăţate de la aceşti oameni îndrumaţi greşit: lecţia devotamentului intens faţă de Credinţă şi lecţia entuziastei şi înflăcăratei acţiuni catolice, care nu costă nimic".

În decursul celor opt zile ale acelui congres uriaş au apărut o mulţime de publicaţii noi pentru participanţi şi pentru distribuirea acestora publicului din New York şi de pe întreg pământul. Un total de 3.073.675 exemplare de literatură au circulat în timpul celor opt zile. Printre noile apariţii, *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, volumul I, se afla în capul listei. Alte cărţi noi incluse au fost „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*" şi „*Ceruri noi şi un pământ nou*", precum şi broşurile *Bază pentru credinţă în Lumea Nouă*, „*Propovăduieşte cuvântul*" şi „*După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu*", pe lângă multe alte publicaţii, în alte limbi decât limba engleză.

Administrarea şi organizarea acestui congres ce deţine un record a fost nemaipomenită, implicând peste douăzeci de mii de lucrători voluntari. Hrănirea miilor de participanţi a fost eficientă şi rapidă, cu servicii şi mâncare mai bune chiar decât bufetul cu autoservire de la congresul din 1950 – o minune în timpul acela. Programul de opt zile din 1953 a fost plin de instruire spirituală, sfaturi, noua lumină a adevărului şi demonstraţii în ce priveşte serviciul şi modul de viaţă

Cuprins

practic din Lumea Nouă. Aproape toate sesiunile au fost transmise prin staţia radio a Societăţii, WBBR.

Deschiderea s-a făcut duminică 19 iulie, cu „Ziua Celor patru colţuri ale pământului”, particularitatea constând în absolvirea clasei a 21-a a Gileadului. Au fost 127 studenţi instruiţi din 28 ţări care au primit numiri pentru lucrarea de misionar în 44 ţări. „Ziua Americii de Nord” a adus în prim plan pe servul de filială al acelui continent şi rapoarte ale misionarilor, pe lângă vorbirea fratelui Knorr, „Să trăim acum ca o Societate a Lumii Noi”. Marţi, „Ziua insulelor Atlanticului”, a adus rapoarte din acea parte a lumii. „Ziua Americii de Sud”, de miercuri, a adus de acolo emoţionante rapoarte de expansiune. Un punct principal al congresului a fost atins după amiaza, când, în timpul lecturii „Umblaţi totdeauna în numele Dumnezeului nostru Iehova”, a apărut înaintea unui auditoriu înflăcărat *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, volumul I. Joi, „Ziua Asiei”, pe lângă rapoartele pline de culoare din acel continent, lectura „Societatea Lumii Noi atacată din Nordul îndepărtat” a fost primită cu mare atenţie. Vineri a fost „Ziua Africii” şi sâmbătă „Ziua Europei”. Atracţia principală de sâmbătă a fost lectura fratelui Knorr, „Fuga în siguranţă cu Societatea Lumii Noi”. Duminică 26 iulie, „Ziua Insulelor Pacificului”, a adus congresul la punctul lui culminant cu lectura publică „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”. Vorbitori din lumea întreagă au venit la această mare platformă, de unde s-a oferit educaţie de cea mai bună calitate, în timpul celor opt zile.

Tema lumii noi a lui Iehova, accentuată atât de competent la acea adunare istorică din New York, continuă să sune în memoria martorilor. Informaţia abundentă pe care au primit-o au dus-o acasă cu ei şi au fost dornici să îndeplinească Rezoluţia adoptată luni pe stadionul Yankee, care caracteriza societatea Lumii Noi şi declara hotărârea lor de a rămâne împreună, legaţi prin legături indestructibile, fără deosebire de rasă, culoare, limbă, seminţie sau naţiune şi pentru a continua să corespundă cu însărcinarea lor de a fi martori ai lui Iehova. Deşi au fost informaţi din punct de vedere scriptural despre atacul mondial apropiat al lui Satan asupra societăţii Lumii Noi, nici unul din martori nu a plecat acasă cu teamă. Mai degrabă ei s-au întors bucuroşi şi fericiţi, ştiind că marele lor Dumnezeu şi Apărător, Iehova, va avea grijă de ei în acel atac viitor, furnizându-le cele necesare pentru a-şi face datoria în serviciu. Pentru ei fusese scoasă în relief calea apostolică a serviciului din casă în casă şi toţi erau pregătiţi să-şi mărească eforturile în predicare.

În lunile care au urmat lui iulie 1953, pe toate cele cinci continente s-au ţinut congrese de expansiune. Toate au fost orgnizate în linii asemănătoare şi au adoptat pe plan local forme ale aceluiaşi program. Era emoţionant să vezi iniţiativa de organizare manifestată de martorii experimentaţi din toate părţile pământului, pregătindu-şi împreună echipamentul disponibil pentru a-şi face adunarea locală să aibă succes. Platforma atrăgătoare pusă pe stadionul Yankee a fost imitată iarăşi şi iarăşi la scară mai mică, cu toate acestea plină de culoare şi atrăgătoare. Chiar şi localnicii din Africa au lucrat multe zile înainte, pentru a ridica cabine uriaşe proiectate cu îndemânare, locuri în aer liber pentru adunări, sau alte structuri

Cuprins

pentru dormitoare. Lumina electrică pe care ei o produceau în afara regiunii cu tufişuri, pentru a o furniza lucrătorilor voluntari în orele fără soare la această lucrare de construire, a continuat până la încheierea acesteia, potrivit schemei. S-au făcut, de asemenea, lucrări ale instalaţiei de apă şi canalizare necesare bucătăriilor din câmp, pentru a face posibilă funcţionarea sistemului bufetului cu autoservire în stil teocratic.

Fie în Australia, Africa, Europa sau America, martorii lui Iehova sunt obişnuiţi cu noile metode de hrănire în comun, tovărăşie, să depăşească probleme de oboseală şi alte obstacole. Unitatea lor, precum şi viziunea şi înţelegerea lor de curând descoperită despre o lume nouă, sub conducerea lui Isus Cristos, Regele lui Iehova, îi face cu adevărat un popor nou. Nici un munte de împotrivire nu-i descurajează şi nu le stinge zelul pentru Dumnezeul lor cel viu. Copiii vin împreună cu părinţii lor la aceste mari sărbători teocratice şi învaţă să îmbrăţişeze foarte repede căile Lumii Noi. Aceste congrese din 1953 şi alte activităţi organizatorice ale Societăţii au fost prinse spectaculos în filmul intitulat „Societatea Lumii Noi în acţiune".

Strângerea poporului lui Iehova la adunări mari este o parte a schimbării lor practice de gândire şi acţionare. Toţi primesc acolo experienţe similare, aceeaşi informaţie spirituală şi arată aceeaşi reacţie de mulţumire faţă de Iehova. În unitatea iubitoare a congresului sunt oferite lui Iehova rugăciuni de laudă. Chiar şi intonarea cântărilor Împărăţiei arată o stare de unitate a inimii. Cu aceste ocazii memorabile îngerii lui Iehova stau de pază, furnizând protecţia Sa promisă invizibilă (Evrei 1:14, *NW*). Acum este timpul potrivit al lui Iehova pentru acest aranjament vizibil de adunare al poporului Său şi El hotărăşte această protecţie a îngerilor. Aşa cum în zilele creării forţa activă a lui Iehova se mişca încolo şi încoace pe suprafaţa apelor pământului, tot la fel, la aceste mari adunări spiritul sfânt al lui Iehova continuă să acţioneze înainte şi înapoi asupra mulţimii adunate, pentru a activa funcţionarea corectă şi pentru a aduce succes acestui program de hrănire spirituală (Gen 1:2, *NW*). Prin urmare, la fel ca în zilele lui Moise, aceste adunări de astăzi sunt „adunări sfinte". Atunci când cineva se asociază cu martorii lui Iehova el simte în mod literal o atmosferă de siguranţă, pace, bucurie şi fericire, care sunt asigurate datorită serviciilor făcute de îngerii lui Iehova şi spiritul Său.

„*Să ne gândim unii la alţii ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune, să nu părăsim adunarea noastră, aşa cum au unii obicei, ci să ne încurajăm unii pe alţii, cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie" – Evrei 10:24,25, NW*.

(Va urma)

[Note de subsol]

Raportul Adunării Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, Stadionul Yankee, oraşul New York, 19-26 iulie, 1953, pag. 1-96.

Mesagerul catolic intern, August 1955, pag. 14, 15, 28.

Cuprins

Pentru textul complet al acestei rezoluţii istorice adoptate de 125 400, descriind originea, structura şi scopurile societăţii Lumii Noi, vezi Raportul Congresului din 1953, p.3, 4, şi *Turnul de veghere* din 15 august din 1953, pag. 507-509.

Conducătorii bisericii în dilemă

La sfârşitul anului 1955 Sinodul de nord-vest al Bisericii Luterane Unite din America a avut trei procese de erezie ce-i implica pe clericii Crist, Gerberding şi Wrigley. Cu privire la primul dintre aceştia presa publică a raportat că Crist a negat că Adam era responsabil pentru păcatul omului, susţinea că Dumnezeu nu răspunde la rugăciune, că rugăciunea posedă doar acea forţă spirituală care îl încurajează pe cel care cere să se ajute el însuşi sau să fie într-un serviciu activ pentru ceilalţi, nega naşterea din fecioară a lui Isus, învierea şi înălţarea lui Cristos, şi a adus explicaţii naturaliste ale miracolelor lui Isus Cristos ca următoarea, cu privire la miracolul hrănirii mulţimii cu câteva pâini şi câţiva peşti: „Probabil El i-a convins pe cei care şi-au adus cu ei prânzul să-l împartă cu cei care nu aveau."

Comentând asupra acestor procese *The Christian Century,* săptămânal neconfesional, în ediţia sa din 23 noiembrie 1955, a observat, printre altele, următoarele: „Luther era un mare creştin fluşturatic, care a spus multe lucruri diferite în diferite perioade ... Este greu să ne imaginăm că cineva susţine că ştie precis ceea ce este luteranismul în definitiv ... Problema cu Crist, Gerberding şi Wrigley este că ei credeau ceea ce au fost învăţaţi la seminariile lor luterane. Şi acele seminarii se referă la întreaga biserică. Astfel, mai devreme sau mai târziu autorităţile confesionale vor trebui să decidă ce să facă cu executivul sinodului şi slujitorii locali care îi resping pe ceilalţi slujitori pentru că iau în serios ceea ce au învăţat la şcolile confesionale."

Apoi editorul comentează că el a simţit la fel ca aceşti clerici, spunând: „Restul dintre noi se plâng că *rezultatele sigure ale celei mai bune educaţii* se pare că nu au ajuns niciodată la adunări. Nu e de mirare dacă exilarea este destinul celor puţini care fac efort!" Apoi el se consolează din cuvintele pe care unul dintre cei mai remarcabili teologi din Statele Unite, Reinhold Niebuhr, vice-preşedintele Seminarului Uniunii Teologice, le-a trimis celor din adunarea unuia dintre aceşti pastori: „Mă voi consulta cu câţiva dintre colegii mei pentru că eu cred că liderii creştini ar trebui în mod hotărât să-i susţină pe aceşti tineri, ale căror învăţături nu sunt eretice deloc, ci în conformitate cu corpul principal al convingerii creştine din biserică."

Astfel „rezultatele sigure ale celei mai bune educaţii (teologice din secolul al douăzecilea)" sunt opiniile exprimate ale lui Crist, şi anume, nu au credinţă în Biblie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu şi dau crezare consemnărilor sale la fel ca şi cum ar fi fost scrise de un oarecare romancier sau istoric cu o inteligenţă sau integritate îndoielnică. Aşa spune redactorul celui mai bun săptămânal „creştin" din Statele Unite. Şi aceasta este „în conformitate cu corpul principal al

Cuprins

convingerii creştine", după vice-preşedintele Seminarului Uniunii Teologice. Cu adevărat, astăzi, „orbii îi conduc pe orbi". – Mat. 15:14.

Aprecierea articolului memorial

21 Ianuarie 1956

Dragi fraţi,

Cuvintele nu pot exprima cum îi mulţumesc şi îl laud pe Iehova pentru lecţiile din *Turnul de veghere* din 15 ianuarie despre „Masa demonilor" versus „Masa lui Iehova". Şi eu doresc să vă mulţumesc, slujitorii Lui iubiţi, ca instrumente pentru a aduce această hrană bună poporului său.

Întotdeauna inima mea a tânjit să discearnă trupul uman al Domnului nostru în pâine, dar am încercat să-mi suprim gândul, ascultând de ceea ce gândeam eu că învaţă *Turnul de veghere*. Acum eu pot realmente să înţeleg aranjamentul altarului lui Iehova şi să văd jertfa perfectă de pe acesta, aşa cum mai înainte nu vedeam.

Acest Memorial viitor va fi cel mai binecuvântat din viaţa mea datorită acestei îngrijiri iubitoare a lui Iehova prin intermediul organizaţiei sale.

Îmi pare rău că vă iau din timp, în acest fel, pentru că realizez, în special de când am văzut filmul Lumii Noi, cât de valoros este fiecare minut din timpul vostru. Dar nu pot să mă mulţumesc să las o asemenea mare binecuvântare să treacă nemărturisită.

Fie ca Suveranul nostru Iehova Dumnezeu să continue să vă folosească şi să vă binecuvânteze, spre onoarea numelui său şi pentru a hrăni oile sale.

Sora voastră în Cristos,
H.G.M

Scrisoare de apreciere

11 decembrie 1955

Dragă frate Knorr:

Cred că probabil aţi auzit de multe ori expresii de apreciere din partea fraţilor care s-au bucurat de binecuvântări bogate spirituale în timpul anului 1955. Dar sunt nerăbdător să adaug un alt cuvânt. Deseori mă gândesc la marea responsabilitate pe care o aveţi în faţa lui Iehova. Şi este atât de evident că aveţi binecuvântările sale din plin. Aceasta probabil vă aduce multă pace şi bucurie.

Niciodată nu m-am aşteptat să am asemenea bucurii cu fraţii mei în multe ţări, aşa cum am avut vara trecută în Europa. Şi societatea a făcut un serviciu minunat fraţilor, făcând posibilă această călătorie. A fost o sarcină enormă. Sper, de asemenea, că aveţi un alt film al Societăţii Lumii Noi despre ea. Publicului pare

Cuprins

să-i placă apropierea pe care o arată fotografiile şi la fel şi fraţii care au rămas acasă.

Şi hrana spirituală care curge în mod constant din templu este cea mai uimitoare şi încântătoare. Noua lumină vine de la templu şi în jurul templului. Tocmai am citit cu atenţie *Turnul de veghere* din 15 decembrie 1955. Ce lumină minunată! Va ajuta mult, făcându-i pe toţi să vadă valoarea aducerii tuturor „zeciuielilor" la casa lui Iehova.

Bucurându-mă cu voi în această mare zi a lui Iehova,

Tovarăşul vostru serv cu multă iubire,

H.L.P.

ESTE ACEASTĂ COMOARĂ PENTRU TINE?

„Vă implor, deci, fraţilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă prezentaţi corpurile ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, adică un serviciu sacru îndeplinit cu puterea raţiunii voastre." (Rom. 12:1, NW)

Bijuteriile coroanei britanice reprezintă cea mai sclipitoare colecţie de bijuterii din lume. Acestea formează o comoară inestimabilă care a fost admirată de o mulţime de oameni. Deşi mulţi au tânjit să aibă unele dintre aceste bijuterii, nu există aproape nicio şansă, cât de mică, ca acest lucru să se întâmple. Cu toate acestea, există o comoară pe care aceşti oamenii o pot avea, o comoară cu o valoare mult mai mare decât bijuteriile coroanei. Din moment ce această comoară nu cunoaşte o valoare anume din cauza rarităţii sale, ea este disponibilă tuturor celor care o doresc. Dar se cer anumite lucruri de la individual înainte ca el să posede această comoară. Cel care şi-o doreşte trebuie să cerceteze cu atenţie aceste cerinţe şi mai apoi să decidă dacă această comoară este potrivită pentru el.

2. Comoara cu o valoare neegalată este serviciul cu timp integral pentru marea Sursă a vieţii, Iehova Dumnezeu. Din moment ce ea aduce viaţă eternă celui care se întinde după ea şi se menţine lângă aceasta, cu ce colecţie de bijuterii poate fi comparată? Ce este o piatră preţioasă sau o întreagă cameră plină de astfel de pietre în comparaţie cu viaţa? Atunci nu este de mirare că apostolul Pavel consideră aceste lucruri ca fiind gunoaie, în comparaţie cu cunoştinţa şi serviciul lui Dumnezeu! Acesta, desigur, este un set de valori opuse celor posedate de lume. Din această cauză, decizia de a ne întinde după comoara serviciului cu timp integral este una serioasă ce necesită o consideraţie atentă. Omul trebuie să ştie ce face. El trebuie să aibă o înţelegere şi o apreciere a slujirii Împărăţiei şi trebuie să fie deja implicat în aceasta, în limita timpului disponibil.

Cuprins

ATITUDINEA MENTALĂ POTRIVITĂ

3. Celor care ar dori să-L slujească pe Dumnezeu, apostolul Pavel le spune, aşa cum este înregistrat în Romani 12:2 (*NW*): „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” Aceasta înseamnă că o persoană trebuie să-şi schimbe setul de valori. În loc să se concentreze pe bogăţiile materiale aşa cum face lumea, el ar trebui să le privească aşa cum făcea şi Pavel. Nu le va acorda acestora poziţia dominantă în viaţa sa aşa cum se întâmpla odinioară. Lucrul pe care pune preţ acum este serviciul marelui Dătător de Viaţă, Iehova Dumnezeu, şi în acest mod el încetează să se mai conformeze acestui sistem. El îşi dedică viaţa împlinirii voinţei lui Dumnezeu aşa cum a făcut şi Isus, care a spus: „nu voinţa Mea, ci a Ta să se facă.” (Luca 22:42, *NW*). El adoptă atitudinea mentală a lui David: „Vreau să fac voinţa Ta, o Dumnezeul meu, iar legea Ta este în inima mea.” (Ps. 40:8, *AS*). După aceea, el se implică în slujirea Împărăţiei alături de alţii care au făcut această dedicare. Aceşti oameni dedicaţi formează acum o societate a Noii Lumi a martorilor credincioşi, care pun mărturie despre supremaţia şi scopurile lui Iehova Dumnezeu.

4. Majoritatea acestor creştini dedicaţi au obligaţii şi responsabilităţi care îi împiedică în a-şi dedica tot timpul slujirii acestei Împărăţii, dar aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să caute comoara serviciului cu timp integral, dacă le este posibil acest lucru. Totuşi, sunt unii care simt că ar accepta, fără îndoială, o invitaţie oferită de un înger de a sluji în curţile cereşti ale lui Iehova, alături de măreţi îngeri, dar nu vor să audă când este menţionat serviciul cu timp integral pentru Împărăţie. Dacă sunt dornici să-L slujească pe Dumnezeu cu timp integral într-o parte a universului de ce nu ar fi dispuşi să facă acelaşi lucru într-o altă parte? Schimbă cumva valoarea locaţia slujirii sau maniera prin care este întreprinsă? Sunt ei dispuşi să-I acorde serviciu cu timp integral lui Iehova doar atunci când nu sunt implicate greutăţi şi persecuţii? Uită ei că atunci când au făcut dedicarea lui Dumnezeu şi au simbolizat-o prin botezul în apă, au murit faţă de modul lor de viaţă anterior? Prin cufundarea în apă ei au indicat acest lucru. Când au ieşit la suprafaţă aveau să trăiască de atunci înainte făcând voinţa lui Dumnezeu. Dacă sunt capabili să facă acest lucru, nu credeţi că Dumnezeu aşteaptă ca ei să îşi dedice întregul timp înfăptuirii serviciului Său?

5. Dacă sunteţi unul dintre cei care au făcut această dedicare şi sunteţi în poziţia de a-I oferi lui Iehova slujire cu timp integral, de ce nu faceţi acest lucru ? Nu v-aţi gândit la aceasta când v-aţi dedicat viaţa Lui? Aţi murit faţă de modul de viaţă egoist anterior sau încă îl puneţi pe primul plan? Apostolul Pavel a spus: „Prezentaţi-vă corpurile ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, adică un serviciu sacru”. (Rom. 12:1, *NW*). Aceasta nu înseamnă să consideraţi slujirea lui Dumnezeu ca fiind un lucru accidental, de făcut doar atunci când aveţi timp liber. Nu este ceva ce ar trebui să vină pe locul doi după interesele personale, ci ar trebui să fie de o mare importanţă. Cei care eşuează în a pune slujirea pe locul întâi nu şi-au schimbat încă setul de valori şi nici nu au încetat să se mai conformeze acestui sistem, fiind transformaţi. Ei nu evaluează încă bogăţia serviciului cu timp integral

Cuprins

ca fiind deasupra bogăţiilor lumii. Să vă prezentaţi înaintea lui Dumnezeu înseamnă să vă predaţi cu totul în slujirea Lui. Aceasta înseamnă dedicarea timpului, energiei, abilităţilor şi posesiunilor voastre facerii voinţei lui Dumnezeu şi nu voinţei voastre. Acesta este un serviciu sacru care este plăcut şi acceptabil Lui. Dar pentru a fi aşa, aceasta trebuie făcută cu ajutorul puterii voastre de a raţiona. Trebuie să înţelegeţi pe deplin ceea ce faceţi şi de ce o faceţi.

A NU FI TRATAT CU UŞURINŢĂ

6. Dacă aţi făcut din serviciul cu timp integral comoara voastră şi v-aţi pus şi inima în ea, atunci veţi vrea să slujiţi. Dar reţineţi că nu este ceva în care vă puteţi implica doar dacă sunteţi tulburaţi momentan. Este o comoară valoroasă care nu poate fi tratată cu uşurinţă sau luată numai temporar. Aşa că înainte ca o persoană să intre în serviciu cu timp integral ea ar trebui să se gândească serios la aceasta. Ar trebui să-şi amintească că dificultăţile pe care le trăieşte în slujirea cu timp parţial vor fi multiplicate în cea cu timp integral. Ar trebui să examineze cerinţele şi să decidă dacă este capabil să le îndeplinească. Ar trebui să se gândească şi la cost. Este prea mare pentru el? Trebuie să abandoneze prea mult în defavoarea intereselor personale, plăcerilor şi posesiunilor materiale? Aceasta este o decizie ce trebuie luată datorită iubirii pentru Dumnezeu şi din dorinţă de slujire. Trebuie să manifestaţi o iubire sinceră pentru Iehova şi pentru serviciul Celui Suprem înainte să vă gândiţi la comoară, trebuie să fiţi interesat cu adevărat de slujirea Împărăţiei şi de expansiunea organizaţiei teocratice. Trebuie să fiţi matur în adevărurile Scripturale care vin prin această organizaţie. Toate acestea sunt esenţiale, fiindcă cei care preiau serviciul cu timp integral, aşa cum au făcut şi apostolii, devin reprezentanţii speciali ai acestuia. Alţii se ghidează după aceştia pentru o înţelegere matură a Scripturilor şi pentru un exemplu zelos în slujba Împărăţiei.

7. Odată ce aţi făcut acest pas înainte nu ar trebui să daţi înapoi. Serviciul lui Dumnezeu cu timp integral nu este o ocupaţie temporară. Nu este ceva care să fie făcut pentru câteva luni sau câţiva ani şi apoi abandonat doar pentru că aţi obosit. Persoanele credincioase care au preluat acest serviciu în timpurile trecute s-au ţinut strâns de el, în ciuda descurajării şi greutăţilor. Nu şi-au permis să „obosească în facerea binelui” cu timp integral. (Gal. 6:9, *AV*) Odată ce s-au angajat în serviciul cu timp integral au rămas acolo. Slujirea Împărăţiei de astăzi nu este mai uşoară decât misiunile pe care le-au avut ei, ci are multe greutăţi şi dificultăţi. Aşadar, nu intraţi în ea cu ideea că este uşor şi apoi să renunţaţi când realizaţi că nu este aşa.

SLUJITORII CU TIMP INTEGRAL POT FACE MULTE

8. În organizaţia pământească a lui Iehova există multe locuri pentru slujitorii cu timp integral. Aceasta are multe de făcut în ducerea la bun sfârşit a poruncii Sale de a proclama veştile bune ale Împărăţiei, pe tot pământul locuit. Există mulţi oameni care trebuie instruiţi în Cuvântul adevărului lui Dumnezeu. Zeci de mii de oameni răspund acestor veşti bune, dar, aşa cum a prezis Isus, „secerişul este mare, dar lucrătorii sunt puţini.” (Mat. 9:37, *NW*). Sunt necesari mai mulţi lucrători

Cuprins

cu timp integral pentru secerişul Stăpânului. Cum se poate ajunge la persoane din zone izolate sau din ţinuturi îndepărtate dacă organizaţia lui Dumnezeu nu are persoane dedicate care sunt disponibile să-şi dedice timpul slujirii Împărăţiei? În Faptele Apostolilor 16:9 (*NW*) este înregistrat că apostolul Pavel a avut o viziune a unui om din Macedonia stând în picioare şi implorând: „Treci în Macedonia şi ajută-ne”. Din moment ce Pavel îl slujea pe Iehova cu timp integral a putut să meargă în această altă ţară şi acolo să ghideze persoane cu bunăvoinţă în calea spre viaţă. Pavel nu s-a gândit la sine şi la interesele sale, ci avea interesele lui Iehova în inimă şi era dispus să meargă oriunde era condus.

9. Această supunere şi dorinţă de a sluji sunt lucrurile pe care Iehova Dumnezeu le aşteaptă de la cei ce acceptă comoara serviciului cu timp integral. Persoanele încăpăţânate şi îndărătnice nu îi sunt de folos. El doreşte slujitori care se bucură în a-I împlini voinţa şi se supun cu bucurie oricăror instrucţiuni primite prin organizaţia teocratică. Aşa cum Cristos a dat dovadă de smerenie şi ascultare, aşa ar trebui să facă şi urmaşii Săi. Ei ar trebui, aşadar, să fie dispuşi să meargă oriunde îi trimite organizaţia. Aceştia ar trebui să arate bunăvoinţa profetului Isaia, care a spus: „Iată-mă!” Trimite-mă!” (Isa. 6:8, *AS*). O persoană ce are această atitudine este dornică să facă voinţa lui Iehova şi nu va ezita să accepte şi privilegii mai mari de slujire când îi sunt oferite, asemenea celor de vestitor pionier.

10. Când se implică în serviciul cu timp integral ca pionier, o persoană are foarte puţin timp pentru îndeletniciri personale. Este o muncă ce necesită o organizare atentă a timpului. Slujitorul pionier trebuie să predice din casă în casă, să facă vizite ulterioare şi să conducă studii Biblice la domiciliu. Trebuie să atingă numărul de ore stabilit de organizaţia teocratică. În plus, el trebuie să lucreze alături de grupa locală a slujitorilor devotaţi ai lui Iehova, în ajutorarea celor care au nevoie de sprijin în serviciul Împărăţiei. Unor pionieri li se pot da poziţii de supraveghetori în adunare, ceea ce este un privilegiu de serviciu suplimentar pentru ei. Ei trebuie să fie cei care arată primii dragoste, milă şi înţelegere. În afară de a ţine pasul cu studiul personal, care este esenţial, ei trebuie să aibă grijă şi de nevoile personale, ce pot include o slujbă cu jumătate de normă. Pentru a menţine un program atât de încărcat, slujitorul pionier trebuie să aibă o organizare personală. Trebuie să aibă fiecare zi planificată dinainte. Aşadar, serviciul cu timp integral ca pionier nu este deloc uşor. Este multă muncă şi de aceea se cer persoane care au o înţelegere matură a Scripturilor, persoane care găsesc bucurie în proclamarea laudelor lui Iehova, persoane cărora nu le este frică de lucrare.

11. Slujitorul cu timp integral care se dovedeşte a fi un pionier sârguincios, are perspective de a fi invitat să participe la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, pentru pregătire specială în slujire. Aici el va primi instrucţiuni avansate despre Scripturi, precum şi pregătire pentru continuarea slujirii Împărăţiei şi în alte ţări. El este, deci, pregătit să acorde slujire specială organizaţiei lui Iehova în aproximativ acelaşi mod în care a făcut şi apostolul Pavel. La Gilead, el învaţă să aibă o mai mare apreciere pentru organizaţie, cum funcţionează aceasta, de ce este necesară şi relaţia lui cu aceasta. Din moment ce Gilead este destinat extinderii cunoştinţei şi priceperii unui slujitor despre adevărurile Scripturale, cel mai bun

Cuprins

mod de a te pregăti pentru acesta este studiul sârguincios al publicaţiilor asigurate regulat de către organizaţia teocratică. El trebuie să ţină pasul cu hrana spirituală recentă venită de la masa lui Iehova.

12. Când un student de la Gilead absolvă el ar trebui să aibă o mai mare apreciere a comorii serviciului cu timp integral. El va accepta cu bucurie orice numire de teritoriu îi este dată şi va merge acolo cu intenţia de a rămâne cel puţin trei ani. Dacă se va întoarce acasă pentru o vizită, la sfârşitul acestei perioade, el va dori să se întoarcă la misiunea lui din străinătate şi să continue acolo serviciul lui Iehova cu timp integral. Îşi va da silinţa să rămână la această misiune oricât de neplăcută şi descurajantă ar fi. Nu se va gândi niciodată să renunţe, ci va păstra în minte exemplul minunat de statornicie în serviciu cu timp integral lăsat de slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu din timpurile trecute. Într-un final se va obişnui cu împrejurimile şi cu obiceiurile caracteristice oamenilor din misiunea sa dacă se decide să facă acest lucru. În timp va privi acel loc ca fiind casa sa şi va găsi oamenii din societatea noii lumi la fel de drăguţi ca şi cei din alte ţări.

SLUJIREA LA BETEL

13. Pentru ca slujirea Împărăţiei să fie organizată şi creştinii dedicaţi să fie aprovizionaţi cu Biblii şi ajutoare pentru studiul acesteia, a fost necesar ca organizaţia teocratică să aibă aşa numitele „case Betel” peste tot în lume. Slujitorii care trăiesc şi muncesc în aceste case sunt persoane care au îmbrăţişat comoara serviciului cu timp integral. Ei îşi petrec tot timpul îngrijindu-se de interesele lui Iehova. În oricare ţară este localizată o casă Betel, care este numele dat filialelor Societăţii Turnul de Veghere, ea este centru al activităţii teocratice acolo. Ea este dedicată slujirii Celui Preaînalt şi este într-adevăr „casa lui Dumnezeu” ceea ce înseamnă şi numele „Betel”.

14. Când un creştin dedicat păşeşte în serviciul cu timp integral, poate alege să slujească la Betel. Dacă întruneşte cerinţele iar cererea lui este acceptată, el păşeşte într-o minunată comoară a serviciului cu timp integral. Dar pentru a putea aprecia Betelul pe deplin el trebuie să vadă organizaţia lui Iehova ca pe un întreg şi punctul vital pe care Betel îl susţine. Nu trebuie să vadă Betelul ca pe o mânăstire unde oamenii trăiesc în singurătate, petrecându-şi timpul în meditaţie şi rugăciune. Este departe de a fi aşa ceva. În schimb el este un loc foarte activ. Este un loc unde se aşteaptă de la o persoană să fie productivă, şi nu opusul. O persoană nu numai că trebuie să se îngrijească de datoriile care îi sunt repartizate, ci trebuie, de asemenea, să fie activă în predicarea veştii bune despre Împărăţie.

15. Toţi cei care au venit în societatea Noii Lumi trebuie să aibă o înţelegere potrivită despre Betel. Persoanele care privesc acest loc ca fiind unul bun pentru instruirea copiilor indiferenţi şi îndărătnici ar trebui să-şi schimbe punctul de vedere fiindcă Betelul nu este un asemenea loc. Este casa lui Dumnezeu, un loc unde slujitorii lui Iehova îşi dedică timp integral onorării şi slăvirii Lui, precum şi slujirii intereselor organizaţiei creştine. Nu este o şcoală pentru corectarea copiilor cu probleme, nu este un loc destinat lucrării în care părinţii au eşuat. Oamenii care vin la Betel ar trebui să fie slujitorii care sunt reprezentativi pentru martorii lui

Iehova în lumea întreagă. Ei ar trebui să fie persoane de care organizaţia teocratică este mulţumită să îi aibă într-un loc atât de responsabil de slujire.

16. Slujirea la Betel nu trebuie tratată cu uşurinţă. Nimeni nu ar trebui să facă cerere pentru Betel doar că vrea să încerce. Acesta este un serviciu cu timp integral şi nimeni nu ar trebui să intre dacă nu are intenţii să se ţină de aceasta. Dacă ai fi invitat să slujeşti la curţile cereşti ale lui Iehova ai spune: „Voi încerca şi voi vedea dacă-mi place?" S-ar putea să fie multe lucruri pe care ai prefera să le faci în loc să slujeşti cu timp integral în serviciul Împărăţiei, din moment ce presupune multă muncă, dar nu asta trebuie avut în vedere. Slujirea lui Iehova este obligaţia ta, responsabilitatea ta, ceea ce ai acceptat să faci când I te-ai dedicat Lui. Deci cei care se predau slujirii cu timp integral trebuie să o facă deoarece îl iubesc pe marele Suveran şi vor să îl slujească precum robi. Dacă te înfăţişezi lui Iehova ca un rob, atunci nu se pune problema ceea ce este plăcut pentru tine, ci ceea ce este plăcut pentru El. Aşadar, Betelul nu este ceva ce poate fi încercat. Este un privilegiu binecuvântat de serviciu care ar trebui preţuit şi privit cu cel mai mare respect.

17. Faptul că o persoană nu ar putea găsi Betelul aşa cum şi-a dorit nu este un motiv să renunţe după doar câteva zile, câteva săptămâni sau câteva luni. O persoană care vine la Betel ar trebui să vină cu determinarea de a sta cel puţin trei ani, indiferent de încercările ce le poate întâlni. De fapt, cererea pentru Betel specifică: Dacă cererea ta este acceptată şi intri în serviciul de la Betel vei rămâne credincios, într-un aşa post, pentru trei ani sau mai mult? Dacă cel care face cererea spune da, el ar trebui să vorbească serios. Amintiţi-vă ce spune Eclesiastul 5:4 (*AS*): „Când faci un jurământ lui Dumnezeu, nu amâna să-l împlineşti; căci El nu are plăcere în nebuni; împlineşte ce ai făgăduit." Acesta înseamnă că organizaţia teocratică se aşteaptă ca cei care fac cerere pentru Betel să fie persoane cinstite care îşi vor respecta înţelegerea să slujească cel puţin trei ani cu timp integral acolo. Se speră, în mod firesc, ca persoana respectivă să rămână în acest serviciu cu timp integral mult mai mult. Serviciul pe viaţă la Betel este adevăratul scop care a fost realizat de mulţi creştini credincioşi.

MULTE ÎNCERCĂRI

18. Trebuie avut în vedere că atunci când o persoană intră în serviciul cu timp integral al Creatorului o să existe multe încercări. Acest lucru s-a întâmplat cu oamenii credincioşi ai vremurilor trecute care au îmbrăţişat această comoară; aşa că ar trebui să fie lucrul pe care să-l aşteptaţi şi astăzi. A fost chiar prezis de apostolul Pavel: „De fapt toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Cristos Isus vor fi şi ei persecutaţi". (2 Tim. 3:12, *NW*). Dar persecuţia pentru proclamarea veştii bune a Împărăţiei şi nerenunţarea la integritatea creştină este doar una dintre încercările cu care un slujitor cu timp integral trebuie să se lupte. Descurajarea, de exemplu, este o încercare cu care pionierii şi misionarii se luptă în continuu. Munca zi de zi cu rezultate mici sau chiar inexistente este foarte descurajantă, iar tendinţa firească este de a spune: „Care este rostul?" Exact la concluzia asta doreşte Satan să ajungeţi. El nu vrea să-L slujiţi pe Iehova, nici cu

Cuprins

timp integral nici cu timp parţial, ci vrea să renunţaţi. Dar gândiţi-vă cât de descurajant trebuie să fi fost pentru Noe, care a predicat timp de patruzeci sau cincizeci de ani fără niciun răspuns în afară de cel al familiei lui. A fost atât de descurajat încât a renunţat la serviciul cu timp integral al lui Iehova? A renunţat la comoara minunată doar pentru că oamenii din timpul său nu au răspuns predicării sale? Şi cum rămâne cu Ieremia? Dumnezeu i-a spus chiar înainte să înceapă să predice că oamenii nu îl vor asculta. Dar a spus Ieremia: „Care este rostul?" A permis el descurajării să-i amuţească buzele? A abandonat misiunea şi I-a spus lui Dumnezeu că este o pierdere de timp? Nu, nu a făcut aşa. A rămas alături de misiunea sa, aşa cum a făcut şi Noe. Aceşti doi oameni credincioşi ştiau că împlinesc voinţa lui Dumnezeu, servindu-I interesele, chiar dacă predicarea lor ajungea la urechi surde. Prin continuarea misiunii, în ciuda indiferenţei, ei şi-au dovedit integritatea.

19. Dar ce se întâmplă cu voi? Dacă v-aţi dedicat slujirii Celui Prea Înalt şi aţi îmbrăţişat comoara serviciului cu timp integral, o preţuiţi îndeajuns încât aţi putea predica pentru patruzeci sau cincizeci de ani fără ca nimeni să răspundă predicării voastre, şi totuşi nelăsând din mână comoara? Puteţi merge într-o misiune ştiind de dinainte că nici măcar o persoană nu va ţine seama de mesajele de avertisment, şi totuşi să continuaţi misiunea ani întregi, fără să renunţaţi? Este nevoie de curaj pentru aşa ceva. Este nevoie de determinare şi de apreciere pentru slujirea lui Iehova. Este nevoie de dragoste adevărată faţă de El. Slujitorii lui Iehova din vechime aveau aceste calităţi; voi le aveţi?

20. Nu trebuie să renunţăm să facem ceea ce este bine fiindcă „la momentul potrivit vom secera dacă nu vom obosi." (Gal. 6:9, *NW*). Pentru a nu obosi o persoană trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu constant şi să mediteze asupra acestuia. Trebuie să mediteze nu numai asupra minunatelor binecuvântări pe care Iehova le-a promis celor care îndură în serviciu credincios, ci trebuie să reflecte şi asupra minunatului exemplu de statornicie ce poate fi găsit în Biblie. Dacă persoanele din vremurile antice puteau rezista încercărilor şi circumstanţelor descurajante atunci şi voi o puteţi face. Şi ei erau oameni exact ca noi. În 1 Corinteni 15:58 (*NW*), apostolul Pavel dă următorul sfat: „Prin urmare, iubiţii mei fraţi, fiţi statornici, neclintiţi, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică". Aşadar, chiar dacă predicarea voastră poate părea să nu dea roade, truda nu vă este zadarnică. Slujirea zilnică este o jertfă de laudă pentru Iehova, şi numai asta constituie un motiv suficient să fiţi statornici în serviciul cu timp integral.

21. Slujitorilor lui Dumnezeu le sunt rezervate multe obstacole şi ispite. Dar a permis Cristos şi alţi oameni credincioşi ca acestea să le ia comoara slujirii cu timp integral? Inimile şi minţile lor erau concentrate pe un singur lucru - slujirea credincioasă a lui Iehova. Ei nu au permis ca nimic să intervină în aceasta. Totuşi, există persoane astăzi, care au avut comoara serviciului cu timp integral la un moment dat, fiind pionieri, dar au eşuat să aibă atitudinea mentală potrivită. Aceştia au permis lucrului pământesc cu timp parţial să-i ademenească să lase deoparte pionieratul pentru a prelua o slujbă lumească cu timp integral. Acum,

Cuprins

unde este inima lor? Este în împlinirea voinţei lui Dumnezeu sau în împlinirea propriei voinţe? Este comoara lor în bunuri materiale sau în slujirea cu timp integral? Din moment ce ştim că Satan ne acuză că ne iubim pe noi mai mult decât pe Dumnezeu, nu vrem să-i dăm motive pentru această acuzaţie.

22. Dacă se întâmplă să fi un slujitor dedicat al lui Dumnezeu şi eşti lipsit de obligaţii sau te-ai putea elibera de ele, de ce nu ţi-ai însuşi comoara slujirii cu timp integral? Îl slujiţi pe Iehova Dumnezeu din dragoste sau din motive egoiste, aşa cum acuză Satan? Dacă îl slujiţi din iubire atunci de ce daţi înapoi în a-I oferi serviciu cu timp integral din moment ce acesta este posibil? Nu este comoara aceasta pentru tine? Este numai pentru alţii? Este gândul de a-L sluji pe marele Dătător de Viaţă cu timp integral neatractiv pentru tine? Ai reţineri pentru că nu găseşti nicio satisfacţie în împlinirea voinţei lui Dumnezeu tot timpul?

23. Pe de altă parte, dacă decideţi că această comoară este pentru voi şi vă întindeţi să o luaţi şi să o faceţi a voastră, atunci gândiţi-vă că o să vă ţineţi de ea cu toată puterea. Niciodată să nu-i daţi drumul. Nu abandonaţi serviciul cu timp integral când sunteţi persecutaţi. Nu renunţaţi când deveniţi descurajaţi. Nu renunţaţi fiind ademeniţi de câştiguri financiare. Nu renunţaţi din cauza epuizării multor ani de slujire. În loc să renunţaţi, ţineţi bine la această comoară a serviciului cu timp integral. Ţineţi la ea mai tare decât aţi face-o cu pietrele preţioase, dacă ar fi ale voastre. Nu permiteţi niciodată ca ochii voştri să devină insensibili faţă de frumuseţea ei plină de splendoare. Niciodată nu vă pierdeţi aprecierea faţă de aceasta. Bucuraţi-vă de ea aşa cum au făcut şi îngerii, cum au făcut şi patriarhii, profeţii şi apostolii. Nu uitaţi niciodată că recompensele ei sunt eterne, iar binecuvântările ei dincolo de orice comparaţie.

Întrebări pentru studiu

1,2. a) Ce comoară are o valoare neegalată, şi cui îi este disponibilă ? b) De ce este o decizie serioasă căutarea posesiunii acestei comori?

3. Care ar trebui să fie atitudinea mentală a unui creştin?

4. Care este atitudinea pe care o au unii faţă de slujirea cu timp integral?

5. Ce fel de slujire este plăcută lui Iehova?

6. a) Ar trebui o persoană să se avânte în slujirea cu timp integral? b) Care sunt câteva din cerinţele de bază pentru acest serviciu, şi de ce sunt esenţiale?

7. Trebuie privită slujirea cu timp integral ca fiind o ocupaţie temporară?

8. De ce este nevoie de slujitori cu timp integral ?

9. Ce aşteaptă Iehova de la cei care acceptă aceasta comoară ?

10. De ce trebuie un pionier să aibă o organizare personală ?

11. Care este perspectiva unui pionier sârguincios, şi cum ar trebui să se pregătească pentru aceasta ?

12. Cum ar trebui să-şi privească misiunea un absolvent de la Gilead?

13. Explicaţi scopul Betelului.

14,15. Cum ar trebui privit Betelul?

16,17. a) Cu ce atitudine ar trebui să intre cineva în serviciul Betel? b) Cât timp ar trebui să rămână în acest serviciu?

Cuprins

18. a) La ce ar trebui să se aştepte slujitorul cu timp integral? b) Daţi exemple de indivizi care au avut motive de descurajare dar nu au renunţat.
19,20. De ce este nevoie pentru a rămâne în serviciul cu timp integral?
21. Ce au permis să se întâmple unele persoane, şi ce întrebare se ridică ?
22. Ce întrebări de cercetare îşi poate pune cineva ?
23. Ce ar trebui să fie hotărâtă să facă o persoană atunci când câştigă comoara serviciului cu timp integral?

De ce un agnostic

● Publicând Crezul său în revista *Look* din 3 noiembrie 1953, Bertrand Russell a enumerat printre motivele sale de a fi un agnostic contradicţiile Bibliei, susţinând că într-un loc Biblia interzice unei văduve fără copii să se căsătorească cu fratele soţului său şi în alt loc porunceşte să se facă aşa. În acest articol el nu a dat niciun citat scriptural. Totuşi, în cartea sa „*Societatea umană în etică şi politică*", el citează cele două texte, din Leviticul 20:21 şi Deuteronomul 25:5. Şi cum sună acestea? „Dacă un bărbat o ia pe soţia fratelui său este un lucru dezgustător. A descoperit goliciunea fratelui său. Ei să rămână fără copii." „Dacă nişte fraţi locuiesc împreună şi unul dintre ei moare fără să aibă vreun fiu, soţia celui mort să nu devină soţia unui bărbat străin, din afară. Cumnatul ei să se ducă la ea, să o ia de soţie şi astfel să se încheie căsătoria între cumnaţi." (*Trad. Lumii Noi*). Nu trebuie să avem multă învăţătură ca să înţelegem că aceste două texte se referă la două situaţii complet diferite, una la adulter şi alta la legea căsătoriei de levirat, care se aplica doar în cazul în care un om căsătorit murea înainte să aibă urmaşi. Este foarte simplu, dar evident nu pentru un profesor universitar învăţat, om de ştiinţă şi filosof de mai mult de optzeci de ani, în special când acesta se întâmplă să fie şi un agnostic!

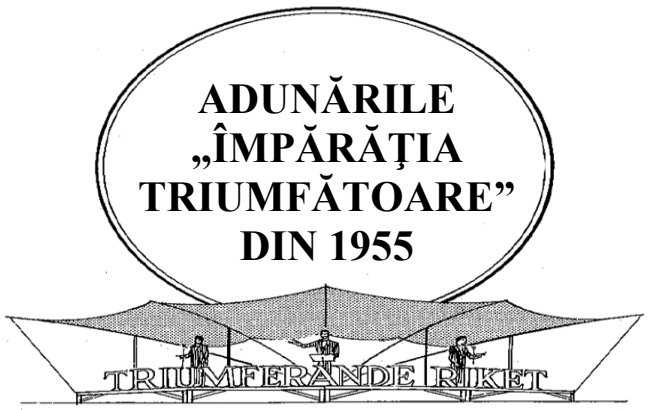

Stockholm, Suedia 17-21 august anul 1955

Pentru mulţi delegaţi străini acum a fost o alegere pentru adunarea scandinavă din Stockholm sau adunarea germană de la Haga, Olanda, sau părţi din ambele.

Cuprins

Acei adunaţi la Stockholm au reprezentat douăzeci şi trei de ţări diferite, inclusiv asemenea locuri cum ar fi Laponia sau Insulele Filipine. Cinci mii de fraţi danezi au venit din Danemarca şi două mii patru sute de fraţi au venit din Norvegia, de asemenea, şi aproape o mie din Finlanda. Aproximativ 2 000 erau de peste mări.

Era bine să se ţină o adunare la scară internaţională în capitala Suediei pentru interesele societăţii Lumii Noi în această ţară. Suedezii care au o biserică naţională de stat s-au îndepărtat de biserici, înclină să ridiculizeze clerul religios şi înclină către intelectualitatea lumească, devenind foarte materialişti. Astfel înălţarea intereselor spirituale, aşa cum s-a manifestat în pregătirile pentru adunarea de la Stockholm şi în publicitatea sa de către martorii lui Iehova, şi în final în adunarea în sine cu toate caracteristicile şi activităţile sale, era un ochi mai deschis pentru seudezi. Ziarele din Stockholm şi-au extins părerea pentru a oferi 2 869 de inci de spaţiu ştirilor despre adunare. Reporterii au intervievat oficialii societăţii Turnul de Veghere imediat după sosirea lor. Pentru prima dată în istoria Suediei ştirile la radio au venit cu reportaje despre adunare: prima zi de adunare, botezul şi întâlnirea publică din ultima zi.

În suburbiile oraşului Stockholm se află marele teren de fotbal şi de alergare, locul sportiv cunoscut ca Johanneshovs Idrottsplats, aparţinând conducerii oraşului. Aici s-a pregătit totul pentru adunare. În partea de sud a fost aşezat bufetul cu autoservire şi alte instalaţii pentru a oferi serviciile necesare şi a conduce mărturia de teren. Bufetul cu autoservire avea doisprezece rânduri şi exista un pod deasupra pentru a distribui hrana necesară rândurilor, fără niciun blocaj. Tavele cu hrană, pentru producerea cărora trebuia mai întâi să fie făcute instrumentele, aveau fante pentru a fi împinse peste o şină pe lângă fiecare persoană care aştepta, care îşi punea hrana pe tavă, astfel că tava era dată cu toată hrana pe ea, din belşug, pentru cel care se servea. Deşi autorităţilor militare nu li s-a permis de către conducere să-i lase pe martorii lui Iehova să închirieze echipament pentru bufetul lor cu autoservire, modul în care se servea hrana a impresionat autorităţile încât ei au avut o comisie de funcţionari militari, în ţinută civilă, pentru a studia pregătirile.

În colţul din partea de sud a stadionului era un turn alb flancat de părţi de perete, unde era localizat departamentul de pază şi slujitori. Pentru a face umbră deasupra tuturor scaunelor din partea de est, nord şi vest a stadionului, au fost făcute baldachine din material gros, întinse pe stâlpi solizi. Deasupra scenei vorbitorilor era un asemenea acoperiş care se întindea peste ea ca o pânză albă. Proiectate de un frate care era marinar, au fost întinse ferm cu noduri de marinar care rezista la vânturile care suflau. În faţa scenei cinci rânduri de flori în ghivece se întindeau ca o ramură pe câmpul verde de joc. Tribuna de la sud era neacoperită.

Intrarea pe stadion era însemnată cu litere mari din alfabet. Aşa cum a fost arătat în instrucţiunile din programul tipărit, cei care vorbeau sau înţelegeau suedeza trebuiau să folosească intrările de la A la H, O şi P, aşezându-se în acele zone; cei care vorbeau daneza, intrările de la J la M; şi cei care vorbeau engleza, intrările I şi N. Astfel toţi cei care vorbeau suedeza au fost localizaţi la est şi la

Cuprins

sud, şi toţi cei care vorbeau daneza la vest şi nord, iar cei care vorbeau engleza între aceştia. Aceasta avea un scop, căci aceasta era o adunare trilingvă. În conformitate cu aceasta pe scenă erau trei microfoane. Microfonul din centru era folosit de vorbitorii de limba engleză; cel din stânga de vorbitorii de suedeză, şi celălalt din dreapta de vorbitorii de daneză. Microfonul din stânga servea boxelor care erau drecţionate către zonele ocupate de către cei care înţelegau suedeza. Microfonul din dreapta servea pentru boxele direcţionate către partea unde se vorbea daneza. Când vorbitorii de engleză se adresau adunării, microfonul din centru era conectat prin fire directe cu căşti de la traducători din suedeză şi daneză către vorbitorul în engleză din dreapta şi stânga, şi cei doi traducători făceau traducerile în sudeză şi daneză simultan, astfel reducând timpul consumat pentru traducere. Astfel fiecare parte din audienţă a auzit discursurile, fiecare în propria sa limbă. Acest sistem a funcţionat bine, fără o gălăgie de sunete nedistinse. Un traducător special îi servea pe cei nevăzători şi surzi.

Secerişul progresa în Suedia la fel ca în celelalte părţi ale Europei, dar era de asemenea timpul secerişului spiritual. În aprilie anul acesta Suedia a strâns un nou număr maxim de vestitori ai împărăţiei, 7350, ceea ce denotă o creştere cu 27 % faţă de anul precedent. Nu a fost ploaie timp de şase săptămâni, şi adunarea din Stockholm s-a deschis cu o zi călduroasă sub cerul albastru. Cuvântarea de după amiază despre „Responsabilitate şi administrare" a fost rostită în suedeză de către servul de filială suedez al Societăţii şi simultan în daneză de către un serv danez de district. Sesiunile de după amiază au fost pline de discursul preşedintelui societăţii în faţa unei audienţe de 13 151. După acest discurs emoţionant despre „Mesajul triumfător al Împărăţiei" el le-a adus mai multă fericire, anunţând că de acum înainte ediţia suedeză a *Turnului de veghere* şi *Treziţi-vă!* va fi tipărită cu coperţi în două culori. Filiala suedeză era acum echipată cu o presă pentru a realiza această lucrare. În seara aceasta sesiunile au fost încheiate cu un final minunat, când fratele A.H. Macmillan, de aproape cincizeci de ani în serviciul societăţii, a răspuns la întrebările referitoare la Biblie. Fratele Macmillan a reamintit cum a fost el în Stockholm mai demult, în anul 1920, când a vorbit într-un liceu unei audienţe de aproape 175 de persoane. Acum era o plăcere incomensurabilă să se întoarcă şi să privească cum organizaţia din Scandinavia a crescut de atunci.

Joi dimineaţa sute de participanţi la congres au mers cu autocarul, trenul sau cu maşina la Jakobsberg, o suburbie din Stockholm, pentru a vizita şi a vedea birourile societăţii de acolo. Clădirea este destul de nouă, fiind ocupată abia din aprilie 1954. Făcând turul, participanţii la congres au fost foarte încântaţi să vadă cât de modern este echipată clădirea, din toate punctele de vedere, cu o casă Betel curată, confortabilă, birouri, o Sală a Împărăţiei şi o tipografie echipată cu prese din Elveţia, Germania şi America, una dintre ele fiind în două culori.

După amiază preşedintele societăţii a încurajat mult participanţii la congres în slujirea Împărăţiei în viitor prin discursul său revigorant despre „Calificaţi pentru a fi slujitori". Pentru scandinavi el a avut o surpriză plăcută, broşura „*Bază pentru credinţă într-o lume nouă*", în suedeză, şi de asemenea, a doua sau ediţia revizuită a cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat*" în daneză. Fraţii au fost foarte bucuroşi să

Cuprins

primească aceste noi publicaţii pentru slujirea lor viitoare, extinsă. Când preşedintele era pe punctul de a pleca în acea zi la adunarea din Olanda, cele 14 052 de persoane care aşteptau au cerut cu aplauze ca el să ia cu el dragostea şi salutările lor pentru cei care s-au adunat la Haga. Audienţa de la adunare s-a ridicat la un număr de 15 169 seara, când secretarul preşedintelui li s-a adresat cu „Fiţi plini de cunoştinţă exactă".

Vineri dimineaţa evenimentul a deţinut un loc important în ziarele din Stockholm. Niciodată nu am fost martori la un asemenea botez în masă în Scandinavia. Candidaţii erau în număr de 854, inclusiv o fată de 11 ani de origine africană din oraşul New York. Discursul de botez a fost ţinut simultan în suedeză şi daneză şi după două întrebări afirmativul „*Ja*!"a răsunat pe teren, nu chiar simultan de la ambele grupuri de candidaţi. Botezul în sine a fost ţinut la cinci mile şi jumătate de stadion, la Skrubbasand. Adiacent acestui lac şi malului sau *nisipului* se află o pădure mare şi acolo era un oraş de corturi, unde aproape 4000 de delegaţi au dormit în corturile lor. Dat fiind faptul că nu exista o linie de transmisie care să servească această tabără din pădure, a fost necesar ca fraţii de aici să vină la sesiunile de la stadion sau *idrottsplats*; ei aveau maşini şi motociclete bune pentru a face aceasta.

Erau şase rânduri de funii de intrare în apă pe micul mal unde a fost realizat botezul, şi astfel la „fiecare minut treizeci" erau botezaţi, fiecare de un cufundător, în afară de cazurile excepţionale. Unii candidaţi trebuiau să fie duşi în apă. Cât de încântate erau feţele lor când ieşeau din apă! Sute de persoane au asistat la botez, şi pe deasupra un elicopter zbura făcând fotografii, care au fost publicate în ediţia de seară a ziarului *Expression*. Dar toate ziarele aveau numeroase fotografii de la acel eveniment. Un cotidian a spus: „Din toate punctele de vedere a fost cel mai remarcabil botez care a fost vreodată realizat în Stockholm" Altul spunea: „Actul solemn a avut loc fără vreun imn cântat sau rugăciune. Ceea ce s-a spus la întâlnirea dinainte la Johanneshov a fost considerat suficient. Cu toate acestea, întreaga procedură a fost impresionantă şi plină de demnitate." Pentru prima dată temperatura a urcat la 90 de grade Fahrenheit astăzi.

În timpul nopţii a plouat, dar ploaia s-a oprit înainte ca sesiunile de sâmbătă să înceapă şi atunci a ieşit soarele. Oamenii au spus că martorii lui Iehova au adus ploaia, şi aproximativ la ora unu p.m. a venit o ploaie torenţială. Dar participanţii la congres au găsit adăpost sub bolţile de deasupra stadionului, şi ploaia s-a oprit înainte să înceapă sesiunile de după amiază. Pe tot parcursul zilei au fost un şir de vorbitori şi Fratel Knorr s-a întors din Olanda la timp pentru a încheia ziua cu discursul către 16 034 de persoane, despre „Iehova se află în templul său cel sfânt". Un trio internaţioal de publicaţii au urmat: cărţile „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*", în suedeză, „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*" în daneză, şi „*Ce a făcut religia pentru omenire*?" în norvegiană. Ce bucurie era acolo pentru aceste îngrijiri de la masa lui Iehova! Fratele Knorr a fost încântat să privească bucuria lor plină de apreciere. Duminică dimineaţa el le-a oferit din nou discursul său despre subiectul „Triumfând asupra forţelor spirituale nelegiuite".

Cuprins

Întâlnirea publică a fost într-adevăr un punct culminant pentru un congres foarte entuziast. Stadionul a fost atât de plin încât câteva sute de ascultători stăteau aşezaţi pe terenul verde de joc. Această mare audienţă cuprindea în principal pe cei care ascultau în suedeză, în afară de cei care ascultau în engleză. Dar cei care vorbeau daneza? Ei erau obligaţi să se întâlnească separat în corturile bufetului cu autoservire pentru a auzi discursul. Audienţa combinată se ridica în total la 21 708 de persoane. Probabil aprecierea cu care ei au ascultat discursul a însemnat că acea „Cucerire a lumii prin împărăţia lui Dumnezeu" înseamnă viaţă veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu. Ei au primit broşura despre lectura publică în suedeză cu multă bucurie.

Din această audienţă publică, 15 804 de persoane au rămas să asculte „observaţiile de încheiere" ale preşedintelui şi au fost apoi mult împrospătaţi. Ei au fost mult încurajaţi să se grăbească în serviciul împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu, după această adunare.

HAGA, OLANDA, 17-21 AUGUST 1955

Adunarea de cinci zile de la Haga a avut loc simultan cu adunarea din Stockholm. Oraşul faimos din Olanda este sediul curţii permanente de arbitraj pentru reglementarea paşnică a disputelor internaţionale, curte ai cărei jurişti numesc o listă de persoane dintre care sunt aleşi membrii Curţii de Justiţie Internaţionale a Naţiunilor Unite. Având în vedere scopul pentru care serveşte acest corp internaţional şi la ce servesc martorii lui Iehova, pare destul de frapant că una din seriile de adunări ale „Împărăţiei triumfătoare" a trebuit să fie ţinută la Haga. Acest oraş, de asemenea, este în prezent locaţia a opt grupe ale martorilor lui Iehova. Acestea şi alte grupe din împrejurimi au fost privilegiate să se implice la închirierea camerelor din 28 aprilie înainte. Rezultatul a fost 6 931 de cazări, dintre care 5 250 erau în case private şi 1 681 în hoteluri; şi 20 000 de bucăţi de literatură au fost distribuite în timpul acestei căutări după camere.

Locul obţinut pentru adunare a fost spaţiosul Houtrusthallen, o clădire joasă, pătrată, măsurând aproape 325 de picioare pe fiecare latură. O mare parte din acoperişul său este din sticlă, astfel că iluminatul la „Woodland Rest Halls" este bun. La dreapta brazi mici acoperă pământul, dar la stânga este un teren mare de sport. Acolo un cort de 3.7 acri oferea aproape 65.000 de picioare de spaţiu unde au fost organizate bufetul cu autoservire, departamentul de prim ajutor şi altele. În toate corturile era instalat echipament de sunete. Un alt cort în afara oraşului Haga servea drept oraş camping pentru 600 de participanţi la congres.

În interiorul auditoriului de la Houtrusthallen scena a fost împodobită cu flori şi deasupra a fost agăţat textul anului 1955, în germană. Pe jos erau scaune mobile şi în spate era un rând de scaune. Pe aici, pe timpul celor cinci zile de adunare, au trecut mii de delegaţi din douăzeci şi cinci de ţări diferite, africani în haine naţionale, filipinezi, indieni din vest şi alţii.

Cuprins

Miercuri după amiază discursul de bun venit a fost primit de o mare audienţă de 5 433 de persoane şi au fost favorizaţi cu lansarea broşurii *După Armaghedon – lumea nouă a lui Dumnezeu* în daneză. Consultantul juridic al societăţii, Fratele Covinton, a fost aici la prima parte a adunării şi a dat un interviu la cinsprezece reporteri de ştiri. La sfârşitul zilei el a ţinut un discurs entuziasmant despre „Activitate şi Viaţă *versus* Inactivitate şi moarte". Atunci audienţa a crescut la 6 560 de persoane. Ea era mult mai vie şi mai alertă să audă Cuvântul lui Dumnezeu şi să răspundă.

Joi după amiază participanţii la congres au fost încântaţi să primească un nou instrument pentru slujirea lui Dumnezeu, o altă broşură în daneză intitulată „Această veste bună a Împărăţiei". Aceasta a fost publicată de unul dintre directorii societăţii, după discursul său despre „Calificaţi pentru a fi slujitori". La sfârşitul zilei audienţa a crescut la număr, fiind acum 7 399 de persoane şi fiecare simţea elanul pe care îl dădea sentimentul creşterii în cadrul societăţii Lumii Noi a poporului lui Iehova. Ei, de asemenea, au fost bine hrăniţi spiritual pe tot parcursul zilei.

Discursul „Ce înseamnă pentru mine dedicarea" ţinut ultimul, joi seara, i-a pregătit pe mulţi pentru a-şi simboliza dedicarea lui Dumnezeu de vineri dimineaţa. Acolo se aflau 445 care s-au prezentat pentru botez. Cufundarea lor a avut loc în apropiere de marea Nordului, pe malul de la Scheveningen. Acolo fraţii care erau martori ai acestui botez în masă au format un mare V până la mare şi au cântat cântări în timp ce candidaţii mergeau printre ei la botez. Mulţi din public se aflau pe mal ca observatori, şi până la amiază erau mici cercuri de participanţi la congres ce discutau despre Biblie în germană cu cei care puneau întrebări.

La amiază preşedintele societăţii care a zburat din Stockholm şi-a făcut prima apariţie pe scenă, şi a fost o audienţă minunată de 7 996 de persoane care l-a întâmpinat. La binecuvântarea de a auzi discursul său „Mesajul triumfător al Împărăţiei" a fost adăugată bucuria de a le aduce noua carte în germană intitulată „Ce a făcut religia pentru omenire?" Preşedintele a privilegiat adunarea în acea seară cu un alt discurs ce demasca spiritismul şi explicându-le cum să triumfe asupra forţelor spirituale nelegiuite cu care trebuie să ducem un război teocratic. Acesta fiind discursul său final adresat lor înainte să se întoarcă la Stockholm, Fratele Knorr le-a adresat cuvinte de rămas bun, dar cuvinte de încurajare. Cele 8 208 de persoane de acolo s-au bucurat când el le-a spus despre planurile societăţii de a construi un nou birou de filială mai mare şi o casă Betel pentru Olanda. Lucrarea din Olanda a depăşit clădirea din prezent a biroului de filială de la Amsterdam, capitala parlamentară. Adunarea a apreciat vizita preşedintelui, deşi scurtă, foarte mult.

În sala de adunare a fost făcută o înregistrare de cinsprezece minute pentru radio. Ea conţinea un interviu şi întrebările puse s-au referit la organizaţia teocratică şi botezul în masă. Acesta a fost mai târziu difuzat. Pentru a treia oară după cel de-al Doilea Război Mondial martorii lui Iehova erau la radioul din Olanda.

Cuprins

Sâmbătă seara vice-preşedintele societăţii a sosit pe cale aeriană la Amsterdam şi cu un vehicul la Haga, pentru a-i urma pe ceilalţi membri ai familiei Betel din Brooklyn şi absolvenţii de la Gilead şi oratorii nativi vorbitori de germană din programul zilei. Discursul său despre „Să evităm teascul mâniei lui Dumnezeu" a fost tradus în germană şi s-a încheiat cu distribuirea noii publicaţii în germană „*Bază pentru credinţă în lumea nouă*". Aceasta a fost primită cu o apreciere călduroasă de către o audienţă de 9 604 de persoane. Pe tot parcursul zilei 2 272 dintre participanţii la congres s-au implicat în serviciul de teren.

Lumina soarelui şi căldura au scăldat ultima zi a adunării. Audienţa a fost considerabilă în dimineaţa de duminică, 8 844, pentru programul de patru discursuri, precedate de o jumătate de oră de discuţie asupra textului Bibliei, cântări şi experienţe. De asemenea, au fost citite mesajele din alte ţări, Coreea de Sud, etc, încântând audienţa.

Entuziasmul creştea pe măsură ce marele eveniment public se apropia de final. Lecturii „Cucerirea lumii în curând – de împărăţia lui Dumnezeu" i s-a făcut o bună publicitate. Doisprezece cotidiene au publicat anunţuri despre joi şi sâmbătă, în afară de anunţuri în patru ziare săptămânale. Erau treizeci şi două de pancarte de maşină, mii de mii de afişe de geamuri, mici şi mari, 120 fiind foarte mari (aproape 2-3 picioare), o mie de afişe mici pentru maşini de stradă şi autobuze, 750 oameni ce umblau cu pancarte, 450 000 de pliante, şi 180 de biciclete cu pancarte care făceau paradă prin Haga, în grup de la cinci la zece, 500 de semne de bare auto, şi optsprezece banere stradale, dintre care patru erau suspendate în puncte strategice în afara oraşelor Amsterdam şi Rotterdam. Acolo au fost trimise 60 000 din primele scrisori de invitaţie şi 95 000 din a doua invitaţie. Opt teatre din Haga şi din apropierea oraşului Leiden au făcut publicitate despre discursul public timp de o lună, cu o audienţă totală estimată de 453 000. Un alt aspect care a fost organizat pentru prima dată în Olanda a fost o conferinţă de presă. Anunţul a fost făcut pentru treizeci şi opt de ziare diferite şi au venit reprezentanţi de la aproximativ cincisprezece ziare. Această conferinţă de presă a fost, fără îndoială, motivul pentru care mai multe articole despre adunare au apărut în ziare în alte oraşe mari din Olanda, ceva ce nu s-a mai întâmplat înainte. Apoi, de asemenea, erau insignele purtate de participanţii la congres.

Pentru întâlnirea publică de la ora patru după amiază, de asemenea, s-a făcut o bună publicitate; au fost mulţi prezenţi. Cei prezenţi au fost estimaţi nu ca fiind pur şi simplu în număr de 12 000, ci un total de 15 360 care au umplut sala mare şi chiar corturile de la bufetul cu autoservire mai răcoroase. Ei urmăreau lectura cu inteligenţă şi cu plăcere. Aplauze se auzeau periodic. Acestea au atins punctul culminant când a fost anunţată lectura în formă de broşură şi a fost oferită ca dar. În timpul scurtei pauze care a urmat câteva mii au plecat, dar 11 642 au aşteptat nerăbdători „observaţiile de încheiere" ale vice-preşedintelui societăţii. În timpul acestora audienţa a fost foarte expresivă în privinţa sentimentelor emoţionante şi la sfârşit au fost aplauze prelungite. Este întotdeauna plăcut să vezi un asemenea flux de apreciere şi recunoştinţă pentru Iehova Dumnezeu, la finalul unei asemenea

Cuprins

adunări. Aceasta denotă că cei care au venit la adunare au fost mulţumiţi de bunătatea Sa şi sunt plini de bucurie care le dă putere.

Niciodată nu au fost atât de multe comentarii în presa din Olanda ca în timpul acestui an în care a fost adunarea, în 1955. Au fost cel puţin 128 de articole publicate, şi spaţiul total din ziare a atins la final 533 de inci de coloană, o cifră care poate trebuie să fie revizută căci mai sosesc decupări din ziare. O mărturie colosală a fost pusă prin prezenţa atâtor martori ai lui Iehova din străinătate, şi în special pentru că purtau acele insigne. Timp de câteva săptămâni după adunare multe ziare au comentat despre străinii din străinătate care au fost văzuţi pe străzi cu insignele lor.

Indicativ pentru cât de mult bine au făcut adunările europene pentru fraţi este scrisoarea din 11 septembrie, din Haarlem, Olanda:

„Noi, 1 055 de martori ai lui Iehova, la adunarea noastră de circuit din Haarlem, abia trecând peste toate experienţele pe care le-am avut vara aceasta la una sau mai multe din seriile de congrese internaţionale, simţim că ar trebui să vă asigurăm, şi prin voi Societatea şi pe toţi cei din societatea lumii noi, care s-au gândit că este bine să-şi folosească mijloacele pentru a vizita congresele europene, cât de mult apreciem asocierea plină de iubire şi tovărăşia frăţească cu toţi fraţii noştri din străinătate. Dorim să-i asigurăm pe toţi cei care au fost mult încurajaţi prin simpla lor prezenţă în mijlocul nostru, şi mai mult când am putut să schimbăm câteva cuvinte cu ei. În afară de recunoştinţa noastră faţă de Iehova pentru multele şi minunatele publicaţii şi spiritul pe care El îl dă poporului Său, dorim să ne exprimăm recunoştinţa faţă de toţi cei care au susţinut organizaţia lui Iehova din Europa pe această cale."

ÎN DRUM SPRE CASĂ

Acum a început călătoria de întoarcere acasă pentru majoritatea delegaţilor din străinătate. Vasul Arosa Kulm deja a plecat cu mai mult de şapte sute de pasageri plini de bucurie, de la congres, pe 16 august, din Columbus Pier la Bremerhaven, Germania. Dar în săptămâna următoare Arosa Star a plecat din Gothenburg, Suedia, pe 22 august. Printre zborurile în avioanele închiriate înapoi spre casă erau treizeci şi cinci care au plecat din Schipol, aeroportul de lângă Amsterdam. Multe zboruri au fost amânate; de fapt majoritatea. Un ziar, *De Telegraaf,* din 31 august, a făcut următorul comentariu cu titlul: „Fără să se plângă": „Martorii lui Iehova, care în mare număr au venit din America în Olanda, sunt fără comparaţie pasagerii aerieni cei mai amabili din lume. Deseori se întâmplă să aştepte ore în şir pentru că decolarea avionului lor (aparţinând unei companii de închiriere din străinătate) a fost amânată dintr-un motiv mai mult sau mai puţin plauzibil, care nu poate fi imputat conducerii aeroportului. Nicio plângere nu este auzită din gura lor."

Doi pasageri aerieni, membri ai familiei Betel din Brooklyn, zburând din Amsterdam duminică, 21 august, s-au oprit în Newfoundland pentru a participa la adunarea de trei zile de acolo. Aceasta era ţinută în următorul week-end, pe 26-28 august, la Comer Brook, la aproape 150 de mile la vestul aeroportului Grander şi aproape de golful St.Laurence. Aproape şaizeci de persoane din Newfoundland au

Cuprins

fost prezente la adunările europene, şi se bucurau de această adunare provincială, cu programul său împrumutat de la adunările internaţionale. Discursul public, ţinut de fratele de la biroul preşedintelui societăţii, a fost ascultat cu entuziasm de 475 de persoane, iar ploaia din timpul discursului nu le-a stricat deloc buna dispoziţie. De asemenea, douăzeci şi trei au fost botezaţi.

HELSINKI, FINLANDA, 25-28AUGUST, 1955

Adunarea finală din seria întreagă de treisprezece a fost ţinută la Helsinki, Finlanda, la nord-est de-a lungul mării Baltice, din Stockholm. Această adunare de patru zile a fost ţinută într-o sală mare care a fost construită pentru expoziţii. În afara sălii a fost construită o bucătărie în câmp şi au fost instalate ustensile mari de bucătărie închiriate de la armată. B-Messuhali a fost păstrat pentru bufetul cu autoservire al adunării şi pentru răcoritoare. Aceasta, cea mai mare pregătire pentru hrană, s-a dovedit adecvată pentru a servi masa, de trei ori pe zi, pentru 2500 de persoane. Printre specialităţile de prăjitură a fost una decorată cu textul anului 1955, Psalmul 112:7.

Această adunare finlandeză a fost martora unei schimbări a atitudinii ziarelor în privinţa martorilor lui Iehova. Folosind copii simple ale ziarelor din alte congrese europene fraţii au apelat personal la redactorii ziarelor. Li s-a arătat cum aceste ziare au scris articole bune despre adunările martorilor lui Iehova. Drept rezultat, în prima zi a congresului, *Helsingin Sanomat Uusi Suomi* şi *Hufvudstadsbladet* şi-au trimis reporterii să-l intervieveze pe preşedinte, Fratele Knorr. Ei au pus multe întrebări despre scopul lucrării noastre, cât de mare este şi despre convingerile martorilor lui Iehova care diferă de alte religii, reacţia noastră faţă de comunism şi stat etc. Credem, din scrierile lor, că au primit un răspuns satisfăcător la întrebări de la Fratele Knorr.

În fiecare zi în cele mai mari ziare se publica un rezumat al discursurilor Fratelui Knorr. Acest material de ştiri era înmânat redactorilor, personal, cu o invitaţie la sesiunile din următoarea zi. La serviciul de botez au fost prezenţi reporteri de la *Hufvudstadsbladet* şi *Nya Pressen* şi, de asemenea, redactori şi fotografi de la săptămânalele *Kuva-Posti* şi *Viikko-Sanomat.* În afară de faptul că au făcut fotografii reporterii i-au intervievat pe martorii lui Iehova.

Un martor a fost întrebat despre serviciul său militar. El i-a spus reporterului că el are cinci fraţi şi că patru dintre ei au făcut serviciul militar. Prin urmare, el nu a făcut nicio propagandă împotriva serviciului militar nici chiar faţă de fraţii săi, şi bineînţeles nici pentru cei care sunt la vârsta de a fi recrutaţi. El a subliniat că acest subiect este o decizie personală pentru fiecare şi nimeni nu poate şi nu are dreptul să-i influenţeze pe ceilalţi în privinţa opiniei lor personale. Răspunsul se pare că l-a mulţumit pe cel care a pus întrebarea, căci el era atât de interesat încât a promis să vină la Messuhalli în persoană pentru a asculta programul adunării.

O trăsătură specială a fost faptul că ziarele aveau o atitudine foarte favorabilă pentru adunare atunci. Chiar şi ziare precum *Suomen Sosiaalidemokraatti,* care mai devreme au refuzat ferm să scrie ceva, de această dată au publicat tot materialul despre ştiri şi chiar ei au căutat materialul nostru despre botez. Toate

Cuprins

ziarele au adăugat fotografii la articolele lor; în special *Nya Pressen* a publicat fotografii mari despre botez în locuri importante, ambele pe prima şi ultima pagină. Cantitatea de material dat referitor la adunare se ridica la 4 750 de milimetri de coloană.

Ca exemplu despre tonul pe care îl foloseau ziarele referitor la adunare citǎm pe editorialistul Serp de la *Helsingin Sanomat,* duminică, 28 august:

„Martorii lui Iehova se află aici la o conferinţă, şi cei care poartă pancarte sunt mesagerii lor, care pun mărturie despre convingerile lor lumii, sfidând privirile surprinse, zâmbetele şi chiar ridicolul. Oameni bravi, într-adevăr. Nu ştiu pentru ce ideal aş îndrăzni să mă dau în spectacol eu însumi.

„Dar eu sper, ca un critic să spună cine ar putea, cu demnitate şi liniştit, să poarte o asemenea pancartă, pe care nu orice persoană binevoitoare şi l-ar agăţa.

„Era o femeie în vârstă care din partea de sus a corpului său era toată plată, dar în zona stomacului era destul de rotundă, şi ca rezultat pancarta s-a îndoit şi stătea pe stomac în poziţia unui scaun.

„Tot respectul pentru această femeie în vârstă, pentru că văzând-o şi publicând despre ea ar putea să inspire doar gânduri înălţătoare."

La adunare 645 de fraţi au făcut cerere pentru serviciul voluntar, dorind să-şi slujească fraţii în cadrul acestui congres. O bună parte dintre aceştia au servit în bucătărie şi bufetul cu autoservire.

Punctele principale ale programului au fost discursurile Fratelui Knorr şi ale secretarului său M.G.Henscel. În timpul acestor discursuri Fratele Knorr a lansat două cărţi în finlandeză: „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*" şi „*Ceruri noi şi un pământ nou*". Suprinşi şi încântaţi fraţii au primit aceste publicaţii, căci ei îşi vor îmbunătăţi slujirea. Ei au obţinut 3500 de exemplare ale ambelor cărţi.

De la Arosa Star, pe mare, următorul mesaj radio a fost trimis pentru adunarea din Helsinki: „Salutări din toată inima, 792 de camarazi bucuroşi se întorc spre America pe Arosa Star. Schroeder Kurzen Eicher."

Departamentul de închiriere a camerelor şi-a început lucrarea cu trei luni mai devreme şi a pregătit camere pentru 2568 de persoane. Mult mai mulţi au venit la rudele şi prietenii lor, astfel încât au fost cazate 4 000 de persoane. Ca să caute camere vestitorii au avut nevoie de 2 743 ore.

În prima zi au fost prezenţi 3575 de fraţi. Numărul a crescut la 4693 sâmbătă seara. De asemenea, 186 au simbolizat dedicarea prin botez. Patruzeci şi două de maşini folosite de departamentul de transport, care servea pentru a-i aduce pe fraţi la locul de botez şi a aduce persoane cu bunăvoinţă la lectura publică. La dunarea publică au fost prezenţi 6.940. Pentru prima dată a fost un aşa număr mare de participanţi la o adunare publică. Au fost folosite două săli, ambele fiind pline până la refuz. O ploaie torenţială puternică în timpul discursului nu a afectat întâlnirea.

Adunarea s-a încheiat cu aprecierea fraţilor care sperau că Iehova îi va favoriza pe viitor cu adunări asemănătoare, pentru a-i întări spiritual să lucreze precum o societate a Lumii Noi.

Cuprins

REZUMAT

Astfel serviciul martorilor lui Iehova din anul 1955 a fost adus la punctul culminant glorios. Printre trăsăturile principale care l-au marcat ca un an extraordinar au fost: (1) prezentarea pe plan mondial a lecturii „Creştinătatea sau creştinismul – care dintre ele este *Lumina Lumii*?" din 3 aprilie, care a fost imediat urmată de publicarea unei broşuri de 32 de pagini cu acelaşi titlu, şi distribuirea record a aproape zece milioane de exemplare ale acestei borşuri, în treizeci de limbi diferite, în optzeci şi opt de ţări, în lunile aprilie şi mai; (2) celebrarea Memorialului în următoarea joi seară din 7 aprilie, la care au fost prezente 863 973 de persoane – depăşind orice alt record mondial până atunci; (3) încheierea campaniei de abonare pe patru luni la *Turnul de veghere,* cu obţinerea unor noi abonamente de 562 228 la acea revistă şi a revistei însoţitoare *Treziţi-vă!* în patruzeci de limbi; (4) creşterea numărului de vestitori ai mesajului Împărăţiei la un maxim de 625 256 în 156 de ţări în afara cortinei de fier, în timpul memorialului din aprilie; şi (5) incomparabila serie de treisprezece adunări de vară „Împărăţia triumfătoare" în multe oraşe şi în nouă ţări.

Audienţa publică la lectura publică „Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu" şi numărul celor botezaţi la adunările din oraşe sunt distribuite după cum urmează:

Oraş	**Audienţa**	**Botezaţi**
Chicago, Ill.	42,116	620
Vancouver, B.C.	21,877	500
Los Angeles, Calif.	36,290	1,014
Dallas, Tex.	16,409	468
New York, N. Y.	55,009	1,374
Londra, Anglia	41,970	1,183
Paris, Franţa	16,500	785
Roma, Italia	4,351	378
Nurnberg, Germania de Vest	107,423	4,333
Berlin, Germania	17,729	870
Stockholm, Suedia	21,708	854
Haga, Olanda	15,360	451
Helsinki, Finlanda	6,940	186
Total general	403,682	13,016

Literatură lansată după cum urmează:
În engleză:

- Vol. 2 *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*
- *Calificaţi pentru a fi slujitori*
- *Ce spun scripturile despre „supravieţuirea după moarte"*?
- *Puteţi supravieţui Armaghedonului în lumea nouă a lui Dmnezeu*

Cuprins

- *Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu*
- În spaniolă:
- *Această veste bună a Împărăţiei*
- *- Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu*
- În franceză:
- *Ce a făcut religia pentru omenire?*
- *Bază pentru credinţă în lumea nouă*
- *Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu*
- În italiană:
- *Treziți-vă! (*de două ori pe lună)
- *Ceruri noi şi un pământ nou*
- *Această veste bună a Împărăţiei*
- *Bază pentru credinţă în lumea nouă*
- *Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu*
- În germană:
- *Bază pentru credinţă în lumea nouă*
- *4 noi broşuri*
- *Ceruri noi şi un pământ nou*
- *Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu*

În suedeză:
Bază pentru credinţă în lumea nouă
Aceasta înseamnă viaţa veşnică
Ceruri noi şi un pământ nou
Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu

În norvegiană:
Ce a făcut religia pentru omenire?

În daneză:
Să fie Dumnezeu adevărat (a doua ediţie)
Convingeţi-vă de toate lucrurile
Ceruri noi şi un pământ nou

Olandeză
După Armaghedon - lumea nouă a lui Dumnezeu
Această veste bună a Împărăţiei
Ce a făcut religia pentru omenire?
Bază pentru credinţă în lumea nouă?
Ceruri noi şi un pământ nou
Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu

În finlandeză:
Convingeţi-vă de toate lucrurile
Ceruri noi şi un pământ nou
Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu

Cuprins

Binecuvântarea ce urma să vină de pe urma acestei serii de adunări a fost incomensurabilă pentru toţi care au făcut eforturi să vină. Scrisori de apreciere au fost primite de către Societate, care sunt caracterizate de binecuvântări de care s-au bucurat toţi. De exemplu, din Franţa a sosit o scrisoare adresată Fratelui Knorr în care expeditorul scrie: „Regretând că nu am putut să ajung la voi prin imensa mulţime, în timp ce eram în Paris, aş vrea să fac aceasta în câteva rânduri. Mai întâi aş vrea să vă spun despre orele splendide pe care le-am petrecut la Paris. Ce impuls autentic a fost! Sunt sigur că fiecare caută bucuria de la adunarea din 1956. Fie ca Iehova să vă binecuvânteze din plin."

Din Anglia, de la două persoane care au fost pioneri timp de treizeci de ani, vin aceste rânduri: „Ce timp minunat am petrecut la congrese. Iehova într-adevăr a fost bun cu noi. Atât de multe binecuvântări şi inimile noastre sunt pline de recunoştinţă pentru iubirea sa şi grija sa pentru noi. Acum vă scriem pentru a vă mulţumi foarte mult pentru toată bunătatea voastră. De fiecare dată când poşta ne aduce revistele simţim atât de multă recunoştinţă şi noi dorim să cunoaşteţi cât de mult apreciem iubirea voastră ... de asemenea toate cărţile de la congres. Discursurile „Urmându-mi scopul în viaţă" au fost minunate pentru a fi ascultate.

Din New Jersey, SUA: „Abia m-am întors de la adunările „Împărăţia triumfătoare" care au fost ţinute în străinătate - în câteva rânduri doresc să le mulţumesc fraţilor pentru efortul imens care l-au făcut pentru ca aceste adunări să aibă un asemenea mare succes. Fără asemenea planuri bine făcute mulţi nu ar fi putut să vină. A fost o mare mărturie pentru gloriosul nume al lui Iehova. Vă mulţumesc din nou."

Din Belgia: „Scopul acestei scrisori este de a exprima aprecierea vestitorilor noştri din Belgia şi Luxemburg pentru ospitalitatea plină de bunătate manifestată în timpul adunărilor de fraţii, surorile şi oamenii cu bunăvoinţă englezi, francezi, germani şi olandezi. Este într-adevăr un foarte mare privilegiu de a fi asociat cu alţi membri ai societăţii Lumii Noi şi de a cunoaşte din ce în ce mai mulţi prieteni din diferite ţări pe care le-am vizitat în timpul acestor adunări. Nu este doar un mare privilegiu de a fi un membru al societăţii Lumii Noi, ci este, de asemenea, un mare privilegiu de a vizita diferite adunări teocratice, de a vedea gloria lui Iehova şi de a fi martor la venirea în templul lui Iehova a multor mii de persoane cu bunăvoinţă. Ultima sesiune de la adunarea din Nurnberg este de neuitat, şi eu sunt sigur că fraţii şi surorile care au văzut-o apreciază foarte mult lucrarea minunată a spiritului lui Iehova asupra organizaţiei sale."

Din Africa de Sud: „Acum că ne-am întors acasă după o călătorie minunată, după ce ne-am bucurat de împrospătare fizică şi spirituală, dorim să ne exprimăm mai întâi aprecierea faţă de Tatăl nostru ceresc pentru hrana spirituală oferită, şi, de asemenea, faţă de societate pentru grija plină de iubire care a fost manifestată pentru a ne asigura confortul când am călătorit şi, de asemenea, acolo unde am fost cazaţi. Nu am încetat niciodată să ne minunăm de cantitatea de detalii incluse în planurile făcute – cu siguranţă nimic nu a fost uitat. Sperăm că experienţele şi entuziasmul îi vor face pe alţi vestitori să-şi plănuiască să vină la următoarea adunare internaţională, oriunde ar fi ţinută aceasta. Aşteptăm cu nerăbdare

Cuprins

repetarea multor lucruri dintre cele de care am avut parte în Europa, la propria noastră adunare ce se va ţine în octombrie. Cu siguranţă binecuvântările „sunt pline şi se revarsă”.

După adunare în fiecare loc au fost trimise scrisori personale către clerul religios şi editori, anexând o copie după broşura *Creştinătatea sau creştinismul – care dintre ele este Lumina Lumii?* În multe cazuri au fost primite scrisori indignante şi insultătoare în care se confirma primirea broşurii. Astfel liderii religioşi ai acestei lumi refuză eliberarea spirituală care este la dispoziţia lor în mijlocul „foametei după auzirea cuvântului lui Iehova”,care se dezlănţuie în toată lumea, chiar şi în Creştinătate. Unele scrisori au fost binevoitoare şi le făceau urări de bine martorilor lui Iehova. Fie ca măcar câţiva dintre ei să iasă din întuneric. Dar martorii lui Iehova continuă să arate apreciere pentru întregul depozit bogat şi spiritual pe care el l-a deschis pentru ei. Mari mase de oameni îndureraţi, de asemenea, vin treptat la o apreciere a belşugului cu care Iehova şi-a binecuvântat poporul. Aceasta s-a manifestat prin procentul mare al publicului care a fost prezent la cuvântarea „Cucerirea lumii în curând – de Împărăţia lui Dumnezeu”. Din nou, spunem, împărăţia lui Dumnezeu a înregistrat o altă victorie răsunătoare la adunările pline de succes „Împărăţia triumfătoare” din 1955.

Dumnezeu sau noroc?

„Învăţând mai mult despre lumea noastră, probabilitatea ca ea să fi rezultat din întâmplare devine din ce în ce mai îndepărtată.” - Arthur H. Compton în *The Human Meaning of Science,* pag. 62.

● 1 Regi 15:33 spune că în al treilea an al regelui Asa, regele lui Iuda, Baeşa a devenit rege peste Israel şi a domnit douăzeci şi patru de ani. Totuşi, 2 Cronici 16:1 spune că Baeşa a venit împotriva lui Iuda în al treizeci şi şaselea an al domniei lui Asa. Cum putea aceasta să se petreacă când domnia lui Baeşa s-a încheiat cu zece ani mai devreme? – W.M., Anglia.

Pentru a armoniza discrepanţa dintre 1 Regi 15:33 şi 2 Cronici 16:1 arhiepiscopul cronolog Usher a datat anul treizeci şi şase al domniei lui Asa din dezbinarea unei singure naţiuni în împărăţiile lui Iuda şi Israel, la sfârşitul domniei lui Solomon. Astfel, în nota marginală a ediţiei Versiunii Autorizate a Bibliei găsim la nota marginală de la 2 Cronici şi această notă despre al treizeci şi şaselea an: „Aceasta înseamnă, de la dezbinarea celor zece seminţiii din Iuda, peste care acum Asa era rege.”

Cuprins

Asemănător, comentatorii evrei îl citează pe *Seder Olam*, care sugerează că anul al treizeci şi şaselea a fost recunoscut de la existenţa împărăţiei separate a lui Iuda, care corespunde cu al şaisprezecelea an al lui Asa (Roboam 17 ani, Abia 3 ani şi Asa 16 ani).

Unii ar putea să se creadă că în 2 Cronici 16:1 anul al şaisprezecelea al domniei lui Asa a însemnat anul treizeci şi şase, dar Biblia tradusă recent anunţă descoperirea unei stele care confirmă utilizarea anului treizeci şi şase. Astfel se pare că viziunea corectă este că anul treizeci şi şase din 2 Cronici 16:1 se referă, aşa cum s-a sugerat, la numărarea de la dezbinarea Israelului în două împărăţii.

Următoarea ediţie: o ediţie specială!

● „Întreaga omenire ar trebui să fie una!" Aceasta este fraza de deschidere a ediţiei extraordinare din 1 Aprilie a *Turnului de veghere*. Simplă, directă, prozaică aceasta arată că niciodată omenirea nu a fost mai mult divizată ca acum. Toate schemele lumii pentru unitate, fie politice, fie religioase, au eşuat. Totuşi frăţia este posibilă.

●Care este originea acestei lipse de unitate? De ce există ea? De ce a fost necesară moartea lui Cristos? Cum este Dumnezeu implicat în unitatea pe care nici religiile nu o oferă? Cum o putem obţine? Acestea sunt întrebări importante.

●Al doilea articol se referă la frica comuniştilor de adevărul Bibliei, persecutarea de către ei, plină de răutate, a martorilor lui Iehova şi a activităţii martorilor lui Iehova din Rusia chiar şi acum.

●Ce înseamnă să fii precum un sclav pe plantaţie? Ce li se întâmplă martorilor lui Iehova acolo? Cum a fost realizată marea purificare din aprilie 1951 împotriva martorilor? Ce se întâmplă când paza din tabără şi funcţionarii ascultă predica şi devin ei înşişi martori? Cum au eşuat comuniştii să-şi realizeze planurile închizându-i pe cei care credeau în Biblie? Acestea sunt întrebări interesante.

Citiţi singuri răspunsurile în *Turnul de veghe* din 1 aprilie, care va apărea în curând.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Aprilie 1956 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

UNIREA ÎNTREGII OMENIRI SUB CREATORUL EI - Pag.227

LIDERII COMUNŞTI SE TEM DE ADEVĂRUL BIBLIEI - Pag.243

SĂ STRĂLUCIM CA „LUMINA LUMII” - Pag.254

ISTORIA MODERNĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA – PARTEA a 31-a - Pag.255

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.260

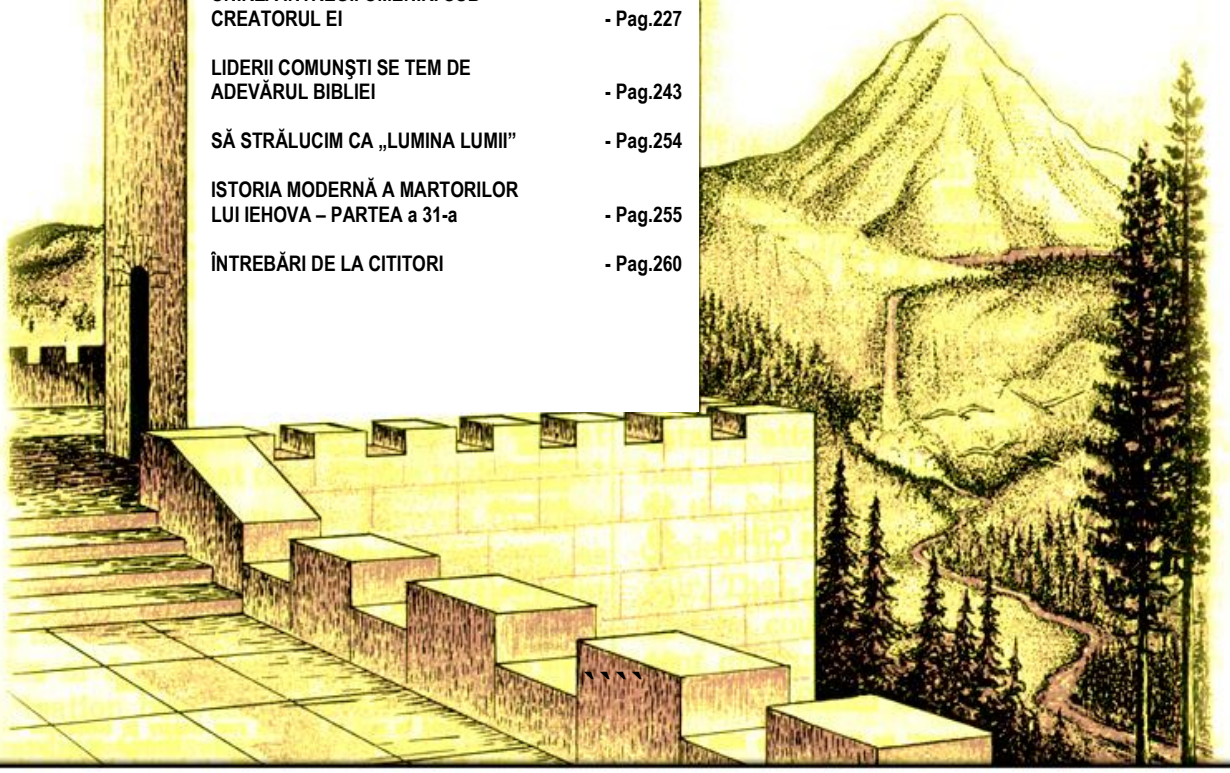

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

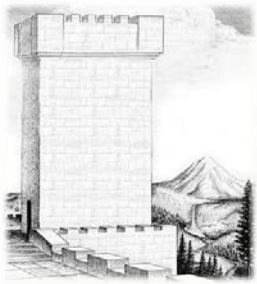

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1956 **Nr 7**

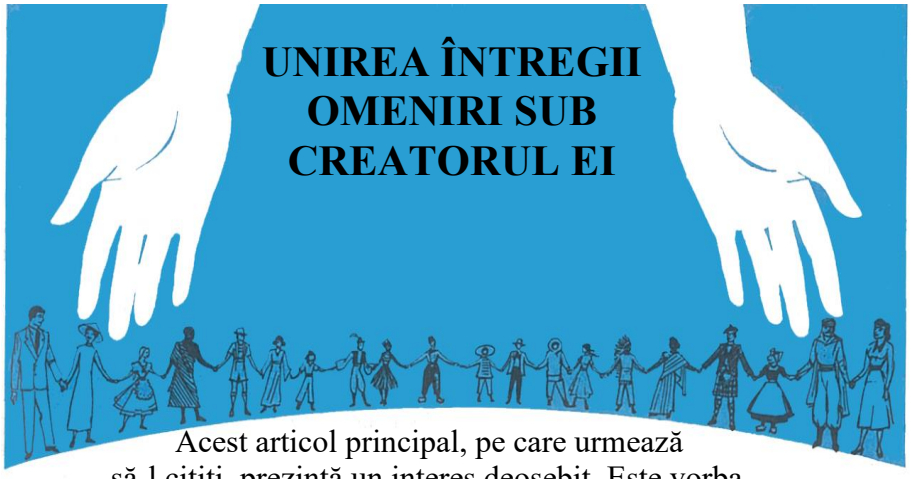

Acest articol principal, pe care urmează să-l citiţi, prezintă un interes deosebit. Este vorba de discursul public al lui N.H. Knorr, preşedinte al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, pe care acesta este acum în curs de a-l expune publicului, în marile oraşe din sud-vestul Pacificului şi din Orientul Îndepărtat, în timpul turneului său de zece săptămâni, care începe în data de 29 februarie a acestui an, prin Hawai, Australia, Noua Zeelandă, Indonezia, Thailanda, Indochina, Insulele Filipine, Formosa, Coreea de Sud şi Japonia, precum şi Alaska. Citiţi-l şi vedeţi cât de potrivit este mesajul acestuia pentru noi toţi.

Întreaga omenire ar trebui să fie una! Întreaga omenire va fi totuşi făcută una. Fericite vor fi acele timpuri! Va însemna mai mult decât legarea omenirii laolaltă prin modalităţi de transport şi comunicaţii şi prin alianţe internaţionale. Niciodată omenirea nu a mai fost, până acum, atât de strâns conectată prin asemenea mijloace, ca acum. Cu toate acestea, omenirea nu a mai fost niciodată atât de puternic divizată, precum acum. Vorbim despre „familia umană”, dar nu acţionăm precum una. Pe fiecare nivel al societăţii omeneşti şi în fiecare domeniu de activitate şi gândire, diferenţele ne apar în cale, diferenţe precum cele rasiale, naţionale, religioase, de limbă, bani, sociale, tradiţionale şi altele. Rezultatele acestora au fost atât de dezastruoase, încât se argumentează într-un mod foarte elocvent despre necesitatea de a face omenirea una, într-un mod extrem de rapid şi într-o modalitate adevărată.

[2] Omenirea este sfărâmată tot mai sigur în mai multe fragmente, prin intermediul multiplelor influenţe cu rol de divizare. Nu este de mirare că liderii mondiali sunt în mod serios preocupaţi de lipsa de unitate şi caută să unească omenirea înainte să fim

Cuprins

sfărâmaţi în fragmente şi mai mici, de bombe atomice şi cu hidrogen. Recent, un cleric spunea că marele păcat al societăţii umane este „fragmentarea”. Par să existe unele forţe care încearcă să determine omenirea să se îndepărteze în toate direcţiile, astfel încât, am ajuns aproape de starea de lucruri prezisă de Biblia Creştină, în care, ‘mâna fiecărui om se va ridica împotriva aproapelui său.’ (Zah. 14:13; Isa. 19:2). Egoismului distructiv i se permite să domnească liber, de către omenirea de astăzi, şi a devenit în cele din urmă de necontrolat de către spiritul uman. Continuarea şi răspândirea divizării pe întregul pământ trebuie să se sfârşească mai târziu, într-un singur mare rezultat. Isus, marele învăţător creştin, a spus că dacă o naţiune este divizată împotriva ei, aceasta va ajunge la pustiire, şi dacă un oraş sau o gospodărie este divizată împotriva sa, ea nu va rezista; iar dacă Satan Diavolul este divizat împotriva sa, cum va putea să reziste împărăţia acestuia? (Mat. 12:25, 26). Acest principiu sau regulă de acţiune declarată de Isus, poate fi una familiară, dar istoria confirmă veridicitatea ei. Aşadar, atunci, umanitatea divizată împotriva ei nu mai poate continua să existe.

[3] Oamenii încearcă să vindece marile rupturi prin diferite scheme, pe care şi le propun singuri. Dar priviţi aceste scheme! De ce există, însă, şi mai mari diferenţe între acestea, şi chiar acest dezacord în sine, între planurile umane de a face omenirea una singură, determină diviziunea ca şi efect al său. Începând cu anul 1918, schema totalitaristă a determinat o poziţie provocatoare şi o ruptură adâncă în rândul oamenilor.

[4] Poate că domnia politică totalitară este recentă, dar conducerea totalitară religioasă există de multă vreme. Există sisteme religioase care sunt totalitare în conducerea lor. Istoria ne arată pe cel mai vechi dintre acestea ca fiind sistemul religios romano-catolic. Prin purtătorii săi de cuvânt se face menţiunea că salvarea întregii omeniri stă în supunerea tuturor în faţa papei de la Vatican. Deoarece se consideră a fi singurul mijloc pentru salvarea omenirii, acest sistem religios a preluat planul de cucerire al lumii. Astăzi, cu tot eşecul înregistrat al acestuia de a cuceri, el nu şi-a schimbat deloc scopul final – catolicismul global – cum nici Rusia Sovietică nu şi-a schimbat obiectivul său final – comunismul mondial.

[5] Sistemele religioase de tip totalitar nu pot, prin ele însele, să determine controlul global prin metode strict religioase. Ele au trebuit să apeleze la braţul puternic al statului politic, pentru a putea impune armonia exterioară a oamenilor cu ideile lor religioase, cu doctrinele şi cerinţele lor. Acolo unde aceşti religionişti totalitari sunt majoritari, această utilizare a forţei a rezultat în practicarea intoleranţei; dar acolo unde sunt în minoritate, ei fac apel la toleranţă şi pledează pentru aceasta, solicitând-o. De îndată ce primesc o poziţie mai înaltă, ei abuzează de puterea şi poziţia lor şi practică ei înşişi intoleranţa şi toate celelalte metode, pentru a înlătura libertatea religioasă pentru alţii. Şi nici aşa nu s-a reuşit înfăptuirea unităţii.

[6] Un sistem opus guvernării totalitare este aşa-numita „democraţie”. Ce este democraţia? Există mai multe definiţii ale acesteia. SUA şi alte state occidentale au propria lor definiţie pentru aceasta. Rusia şi statele sale sateliţi au propria definiţie referitor la ceea ce reprezintă adevărata democraţie, şi anume ‘conducerea poporului’. De exemplu, exact la graniţa care desparte Berlinul de Est de cel de Vest, pe partea rusească, stă semnul „Începutul Sectorului Democratic al Marelui Berlin”. Aşadar, există o puternică confuzie în definirea aceluiaşi cuvânt. Prin urmare, un grup poate vorbi de „democraţie” şi altul de „democraţie”, şi cu toate acestea să se refere la

Cuprins

lucruri total contradictorii. Nu doar că există definiţia politică a democraţiei, dar există şi definiţia religioasă, cea romano-catolică. Dacă vom merge la *Enciclopedia Catolică* să citim articolul despre democraţie, vom afla că în anul 1901, Papa Leon al XIII-lea a trimis o scrisoare tuturor episcopilor romano-catolici din întreaga lume, în care a definit democraţia conform catolicismului. El a rezumat-o ca fiind „Acţiunea Catolică", iar cei care luau parte în această acţiune erau denumiţi „Creştini Democraţi". Cele mai recente ziare ale noastre ne informează că aceşti creştini democraţi sunt încă activi pe scena europeană de astăzi. Toate acestea nu produc unitate democratică.

[7] Astăzi întrebarea zilei aflată în dezbatere este: Poate omenirea fi unită sub aceste două sisteme, totalitar şi democratic? Pot aceste două sisteme să continue să guverneze împreună pe pământ? O încercare politică de a le menţine împreună este organizaţia Naţiunilor Unite. Naţiunile Unite de astăzi sunt cu adevărat succesorul unei organizaţii eşuate, acum îngropata Ligă a Naţiunilor. Liga a fost propunerea preşedintelui american Woodrow Wilson, dar ţara acestuia nu s-a alăturat ei niciodată. În 1955, Naţiunile Unite au crescut ca număr de membri la 76 de naţiuni, având mai multe naţiuni aspirante să se integreze, dar care au fost blocate mult timp, într-un fel sau altul. Toate statele membre şi-au menţinut suveranităţile lor naţionale, acest fapt împiedicând o unitate mai puternică.

[8] Unele, nefiind mulţumite de Naţiunile Unite, au argumentat în sprijinul unui guvern mondial, cu o capitală mondială şi cu tot restul pământului împărţit în state, dar fără să aibă suveranitate naţională. Pentru motive de apărare şi de altă natură, unii au susţinut ideea unei Europe unite. La fel, alţii au propus Pan-islamismul, o uniune a ţărilor mohamedane într-un singur corp politic. Între timp, ambiţia pentru dominaţie mondială este factorul determinant al purtării războaielor reci în perioada de pace postbelică. Alături de acestea are loc o bătălie pentru controlul minţilor umane, baraje imense de propagandă fiind azvârlite peste graniţe, în alte teritorii, pentru a influenţa mentalitatea oamenilor de acolo. Într-un efort de a depăşi bariera de limbaj, un comitet de lingvişti, numit de Naţiunile Unite, a inventat recent o limbă comună numită „inter-lingua".

TIMPUL A VORBIT

[9] Timpul a arătat cât de eficiente sunt planurile şi schemele variate ale oamenilor în a determina unitatea mondială şi reducerea divizării. S-au dovedit cei treizeci şi opt de ani de experiment comunism atât de plini de binecuvântări, încât vrem acum ca toată omenirea să devină una singură sub conducere totalitară? Nu! spun aceia care îl cunosc aşa cum este. În practică acesta produce un stat poliţienesc. Ca şi întreg este dominat de frică – frica din partea oamenilor de sus sau de jos. Oamenii situaţi sus, în poziţii de control, se tem ca nu cumva să existe o revoltă populară care să încerce să-i răstoarne, şi se suspectează unul pe altul. Se tem de epurarea

Cuprins

îngrozitoare, de faptul că vor fi eliminaţi din partid din cauza unor paşi greşiţi, neintenţionaţi. Oamenii de sub aceştia sunt, de asemenea, într-o stare permanentă de teamă că vor fi pedepsiţi dacă nu se vor alinia cu oamenii aflaţi la putere. Libertatea atât de lăudată se dovedeşte a fi doar libertatea de a se alătura partidului comunist şi de a-i vota candidaţii. Aşadar, uniformitatea este impusă tuturor celor de jos; toate elementele religioase, politice, literare, educaţionale, de publicitate, afaceri, agricultură, ştiinţifice, medicale, sociale, de teatru, da, toate domeniile de eforturi umane sunt înregimentate şi aliniate, precum un monolit, sub puterea celor puţini, aflaţi la conducere. Venerarea statului este impusă tuturor celor aflaţi jos, dar această venerare statală nu este oferită de bunăvoie de toată lumea.

[10] Aşadar, sistemul totalitar trebuie să fie impus prin constrângere şi este în război cu toată individualitatea democratică, cu întreprinderile libere şi cu proprietatea privată. Astăzi, el este privit drept o „ameninţare la adresa lumii libere". El este de temut din cauza agresivităţii sale, din cauza metodelor sale lipsite de milă, deoarece statul este o lege prin sine, determinând ceea ce este drept şi ceea ce este greşit, în proprii săi ochi. Aşadar, astăzi, guvernarea totalitară este o bază largă de separare între Est şi Vest.

[11] Ei bine, atunci, preferă oamenii, în general, democraţia? Nu, deoarece nu tot ceea ce văd despre ea este bine. În America, democraţia este infestată cu oameni care-şi urmăresc propriile lor interese egoiste. Conducerea poporului este greşit îndrumată de politicieni abili şi pervertită de oameni care-şi urmăresc propriile interese. Interesele necinstite şi egoiste profită de oportunitatea de a prelua controlul. Întreprinderile libere sunt permise, dar acestea conduc la concurenţă acerbă sau la monopol sau la formarea de carteluri ale comerţului internaţional. Domeniul libertăţii proprietăţii este sufocat de oameni care se consideră personificarea legii la nivel local. Când a candidat pentru preşedinţia Americii, în 1952, generalul Eisenhower a spus la St. Louis, Missouri, că „singura cale prin care se poate avea un guvern incoruptibil este să eliminăm cu totul administraţia curentă, din rădăcini şi ramuri, şi să o înlocuim cu „bărbaţi şi femei incoruptibili'" (New York *Times*, 21 Septembrie 1952). A adus partidul său politic republican un astfel de guvern incoruptibil, după ce a devenit preşedinte al SUA? Întrebaţi partidul socialist! Întrebaţi partidul democrat! Întrebaţi-i pe cei care se amestecă în politică, nu pe noi. Atunci, veţi descoperi neînţelegerile. Democraţia se îndepărtează de partidul stat care există în regimurile totalitare. Aceasta are partide politice rivale, dar această rivalitate blochează cooperarea neegoistă, unită pentru binele comun, astfel încât nu există o unitate adevărată.

[12] Nu toate democraţiile sunt la fel. Nu toate preferă modelul american. Astăzi „democraţia" este un termen popular. În timpul Primului Război Mondial, Woodrow Wilson, în calitate de preşedinte al Americii, a inventat sloganul „Faceţi lumea sigură pentru democraţie!". De atunci înainte au fost făcute eforturi democratice în multe părţi ale pământului. Acest slogan „Faceţi lumea sigură pentru democraţie!" a fost interpretat drept „Faceţi lumea democratică". Dar nu toată lumea doreşte să fie democratică, şi nu toţi care doresc să fie aşa privesc înspre modelul american de democraţie. M. A. Thomas, un cleric din India, la o adunare din Dayton, Ohio, a Grupării pentru Misiuni Străine a Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos, din SUA, din data de 5 decembrie 1955, declara că „nici democraţia americană şi nici creştinismul american nu pot fi luate în serios, atâta vreme cât segregarea rasială este o

Cuprins

practică comună în multe părţi" (New York *Times*, 6 decembrie, 1955). La a şaptea adunare naţională a Bisericii Unite a Femeilor, ţinută în Cleveland, Ohio, au vorbit un număr de clerici. Conform New York *Times*, din 9 noiembrie, 1955, „SUA joacă direct planurile comuniştilor, prin faptul că nu înţeleg dorinţa maselor din Asia şi Africa de a-şi controla singure destinele, a afirmat reverendul Dr. James H. Robinson celor 3000 de delegaţi. … Reverendul Dr. James H. Robinson ... a avertizat că democraţia nu va avea 'nicio umbră de şansă' în Asia, dacă nu va avea loc o reglare economică şi socială, cât de curând".

[13] Nu, democraţiei nu i s-a dat niciun mandat de a democratiza această lume. Aceasta trebuie să permită altor oameni, de pe întregul pământ, să aibă libertatea de a alege propriul lor guvernământ, local şi naţional. Acesta este dreptul lor. Din nefericire, însă, aceasta nu asigură unitatea omenirii.

[14] Clericii religioşi critică, dar religiile lumii nu pot oferi nicio soluţie problemei omenirii. În 1950 romano-catolicii au sărbătorit un „An Sfânt". Papa Pius al XII-lea l-a numit „anul marii reîntoarceri", sperând şi rugându-se ca protestanţii să se întoarcă în staulul religios al aşa-numitei „Biserici Mamă". Anul 1950 a trecut, dar „marea reîntoarcere" a ramurilor religioase protestante, spre unitate cu Vaticanul, nu a avut loc. Protestanţii nu sunt doar separaţi de Vatican, ci sunt dezbinaţi chiar şi între ei. În august 1952, s-a ţinut la Lund, Suedia, a treia Conferinţă Mondială a Credinţei şi Ordinii, iar cele cinci subcomitete au întocmit rapoarte cu privire la „cum se poate obţine unitatea între bisericile creştine în ceea ce priveşte doctrina, închinarea şi comuniunea". Aceste rapoarte au dezvăluit nişte diferenţe atât de mari în ceea ce priveşte ideile şi interpretarea încât, conform citatului din New York *Times*, din 26 august 1952, „Arhiepiscopul Athenagoras al Bisericii Ortodoxe din Cipru a afirmat: 'Vom putea căuta unitatea bisericilor peste două secole de-acum înainte, dar nu mai repede'". La finalul conferinţei de două săptămâni New York *Times* din 29 august scria: „Bisericile divizate ale lumii au eşuat în eforturile lor de a planifica o creştinătate unită, au declarat astăzi reprezentanţii lor, ca şi concluzie a conferinţei de două săptămâni. 'Nu am reuşit să rezolvăm diferenţele dintre noi, nici să aducem în faţa lumii o metodă simplă de atingere a unităţii', scria raportul celei de-a treia Conferinţe a Credinţei şi Ordinii". Acum marea întrebare este: 'Pot oamenii creştinătăţii şi restul omenirii să aştepte două secole pentru unificarea rasei umane?' Viitorul ameninţător răspunde că NU!

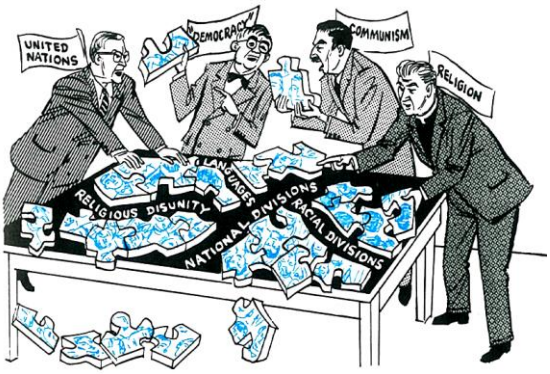

[15] Aşadar, analizând cele mai proeminente planuri şi scheme umane, vedem că niciunul dintre acestea nu a schimbat direcţia lumii. Niciunul dintre ele nu s-a dovedit suficient de mare individual, nici nu s-au dovedit a fi suficient de mari împreună, pentru această muncă. N-au reuşit decât să dividă şi să împartă eforturile umane. Oamenii nu vor avea niciodată un unificator de succes.

Cuprins

NU DOAR UN VIS

[16] Este, atunci, unificarea omenirii în fraternitate, doar un vis batjocoritor? Nu! Dar de ce nu? Nu au eşuat toate planurile şi schemele omeneşti în a prelua această idee a „fraternităţii oamenilor" din tărâmul viselor, şi s-o transpună în realitate? Ba da, dar chiar şi aşa nu este un vis, ci este voinţa celui mai important Conducător, pe care oamenii nu l-au luat în considerare, Creatorul omenirii. Ceea ce s-a dovedit imposibil pentru oamenii imperfecţi, egoişti şi muritori, este posibil pentru Dumnezeu, Făcătorul nostru. Voinţa sa se va realiza cu siguranţă pe pământ, la fel cum se face în cer. El a oferit întregii omeniri un singur start comun în viaţă. Ascultaţi ce spunea un asiatic, apostolul creştin Pavel, filosofilor europeni din Atena, Grecia, acum 1900 de ani: „Dumnezeul care a făcut lumea şi toate lucrurile din ea, El, care este Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâini, nici nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva, ci el însuşi dă tuturor viaţă, suflare şi toate lucrurile. El a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată faţa pământului, şi a decretat timpurile fixate şi graniţele stabilite ale locuinţei oamenilor, pentru ca ei să-l caute pe Dumnezeu .... Fiindcă prin el avem viaţă, ne mişcăm şi existăm, aşa cum au zis unii poeţi de-ai voştri: 'Căci şi noi suntem urmaşii săi'." (Faptele 17:24-28, *NW*). Oamenii au eşuat în a-l căuta pe acest Dumnezeu şi de a-i urma căile. Aşadar, propriile lor planuri au eşuat.

[17] În interiorul nostru toţi suntem unul singur. Nu contează unde trăiesc oamenii pe pământ, suntem toţi la fel în trup, deşi de culori diferite. De ce? Deoarece Dumnezeu Creatorul a pornit omenirea de la „un singur om", Adam. Soţia acestui prim bărbat, Eva, a fost făcută de Dumnezeu dintr-o coastă luată din trupul lui Adam. Este aceasta o idee copilărească? Nu; deoarece Isus Cristos însuşi a spus: „Nu aţi citit [în Sfintele Scripturi] că acela care i-a creat la început i-a făcut bărbat şi femeie şi le-a spus: 'Pentru acest motiv bărbatul îşi va lăsa pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de soţia sa, iar cei doi vor fi un singur trup?' Aşa că ei nu mai sunt doi, ci un singur trup." (Mat. 19:4-6, *NW*; Gen. 2:21-24). Aşadar, toţi suntem o singură carne, toţi oamenii, din ţărâna acestui pământ pe care trăim. La moarte toţi ne întoarcem în ţărână, atât rasele mai deschise la culoare, cât şi cele mai închise la culoare, neexistând un alb absolut. La fel cum moare unul, tot aşa moare şi celălalt, amândoi sub aceeaşi soartă comună a morţii, astfel încât nicio rasă nu este superioară alteia, sub acest aspect (Ecl. 3:18-21). Putem toţi să ne căsătorim între noi. Printr-o asemenea căsătorie a oricărei rase sau culori cu oricare alţii, apar copiii, copii nu cu sânge amestecat, ci de acelaşi sânge, deşi prin linii de familie diferite. Căsătoriile specializate în cadrul unei relaţii de familie au determinat anumite trăsături, caracteristici şi alte lucruri mai pronunţate pentru copiii din astfel de încrucişări, dar sângele este un singur sânge omenesc.

[18] De ce, atunci, nu suntem toţi, una? Dovada rezidă în faptul că omul a apărut dintr-un leagăn oriental, nu dintr-unul occidental, dintr-unul asiatic, şi nu unul european sau african. Aşadar, de ce ar trebui ca Vestul să domine Estul? Recent, în New York, faimosul pastor german Niemoeller a prezis faptul că „sfârşitul dominaţiei omul alb" este aproape. (New York *Times*, 12 noiembrie, 1955, pagina 8). Dar de ce să domine oricare grup uman? De ce să nu trăim toţi ca unul?

[19] Unde îşi are rădăcinile toată dezbinarea din prezent? Pentru început, omenirea pe pământ a fost una cu Dumnezeu, Creatorul şi cu fiii săi spirituali nevăzuţi din cer, pentru că toţi erau creaturi ai aceluiaşi Creator. Dar care este numele Creatorului, ca să

Cuprins

ştim despre cine vorbim? În sud, în Egipt, acum aproape treizeci şi cinci de secole, israeliţii l-au întrebat pe Moise, profetul lui Dumnezeu: „Care este numele său?" Dumnezeu i-a spus lui Moise să răspundă: „Iehova, Dumnezeul strămoşilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este numele meu pentru eternitate, şi aceasta va fi pomenirea mea, generaţie după generaţie". Nu lăsaţi acest nume deoparte cu dispreţ. Conducătorul Egiptului, faraonul, i-a vorbit cinic lui Moise: „Nu-l cunosc pe Iehova deloc, şi chiar mai mult, nu voi lăsa Israelul să plece". Drept rezultat, Faraonul şi Egiptul au suferit o mare pedeapsă din partea lui Iehova Dumnezeu, multele care şi forţele militare ale faraonului sfârşind, până la urmă, înecate în Marea Roşie, precum şobolanii prinşi în cursă. —Ex. 3:13-15; 5:1, 2; 14:23 până la 15:19, *NW*.

[20] Unul din fiii cereşti, spirituali, ai lui Iehova a pornit această dezbinare în familia măreaţă a lui Dumnezeu, din cer şi de pe pământ. El s-a ridicat împotriva lui Iehova Dumnezeu pentru a câştiga controlul asupra umanităţii, la fel precum faraon s-a opus lui Iehova pentru a încerca să menţină controlul asupra izraeliţilor, drept sclavi ai săi. În limba ebraică, Iehova Dumnezeu l-a numit pe acest fiu necredincios *Satan*, ceea ce înseamnă „opozant, adversar". Deoarece acest spirit opozant a spus prima minciună, prin calomnierea lui Dumnezeu, pentru a o amăgi pe mama întregii umanităţi şi a o atrage în păcat, împotriva Acestuia, Iehova Dumnezeu l-a numit *Malshín,* sau *Diavol*. Acest nume înseamnă „calomniator." (Iov 1:6, 7; Apoc. 12:9; 20:2). Unitatea completă şi universală va veni pentru prima dată după ce Satan Diavolul şi urmaşii acestuia vor fi distruşi.

[21] Al zecelea descendent în linie, din primul om Adam, a fost Noe, care a umblat în armonie cu Dumnezeu. Când a venit marele potop pe întreg pământul, el a înecat pe toţi cei care se aflau separaţi de Dumnezeu. A lăsat doar o singură familie, din care omenirea a putut avea un început nou şi drept, familia lui Noe. Din cei trei fii ai lui Noe, Sem, Ham şi Iafet, au apărut cele trei mari ramuri ale familiei umane, pornind de la Muntele Ararat, din Asia, de unde marea arcă s-a oprit şi în care familia lui Noe a locuit pe timpul potopului. —Gen. 8:4, 15-18; 9:18, 19.

[22] Pentru o vreme a existat unitate între Dumnezeu şi omenire. Apoi Satan Diavolul a profitat de liberul arbitru al omului şi de înclinaţia sa moştenită spre păcat, rupând unitatea dintre urmaşii lui Noe şi Dumnezeu. Mai târziu, în Babilon, în sud-vestul Asiei, aceia care erau separaţi de Dumnezeu au încercat să se unească într-un plan împotriva scopului bun al lui Dumnezeu pentru umanitate. Pentru a-i dezbina din unirea acestora pentru planul lor malefic, Dumnezeu, în mod miraculos, le-a distrus unitatea limbii, determinându-i să vorbească, dintr-o dată, mai multe limbi, diferite de cea a lui Noe, şi nu le-a oferit niciun traducător. Astfel, neputând să se mai înţeleagă unii cu alţii, s-au împrăştiat din Babilon. Astăzi sunt înregistrate 2 796 de limbi de către oficialii Academiei Franceze. Mai târziu, Babilonul a devenit suficient de puternic pentru a pune bazele imperiului babilonian şi a domina lumea. Dar în mai puţin de-un secol, Iehova Dumnezeu a determinat distrugerea puterii mondiale a imperiului babilonian. Pe martorii săi, care erau ţinuţi captivi în Babilon, el i-a eliberat, pentru a restaura închinarea sa adevărată la Ierusalim (Isa. 43:8-21, *AS*). Începând cu Noe, martorii credincioşi ai lui Iehova Dumnezeu, de la potop înainte, s-au menţinut în unitate cu Dumnezeu.

Cuprins

[23] Apostolul creştin Ioan scria fraţilor săi creştini: „Ştim că provenim din Dumnezeu, dar întreaga lume zace în puterea celui rău.” (1 Ioan 5:19, *NW*). Cât de adevărate sunt aceste vorbe, nu necesită nicio dezbatere aici. Cel rău, Satan Diavolul, a încercat să instaureze unitatea în propria sa lume, prin eliminarea martorilor lui Iehova, care nu vor să fie una cu lumea sa. El a adus moartea chiar şi celui mai mare martor al lui Iehova, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu din cer. Dar Dumnezeu cel Atotputernic l-a înviat pe „martorul său credincios şi adevărat” din mormânt, a treia zi, şi mai târziu l-a adus înapoi în cer. (Apoc. 1:5; 3:14; Ioan 18:37). Satan Diavolul nu a reuşit niciodată să elimine martorii lui Iehova, nici măcar să-şi unifice proprii slujitori, cu care martorii lui Iehova nu se amestecă în ceea ce priveşte politica lor, religia, instituţiile sociale sau comerţul lor.

[24] Satan nu va reuşi niciodată să unească organizaţia sa vizibilă de pe pământ. Cum ar putea face acest lucru când el însuşi a rupt unitatea universului viu, pe când omul perfect, Adam, locuia în locuinţa sa din paradis, în grădina Eden? Satan nu poate furniza legătura perfectă a uniunii, care este dragostea sinceră. El nu poate furniza o astfel de dragoste unificatoare pentru organizaţia sa vizibilă, deoarece el urăşte dragostea, şi mai mult decât orice îl urăşte pe Dumnezeu, care este dragoste. „Dragostea este de la Dumnezeu” (1 Ioan 4:7, 8, 16, *NW*). Astăzi există o întrebare dominantă cu care se confruntă organizaţia vizibilă a lui Satan. Nu este întrebarea referitoare la toată umanitatea în democraţie, sau toată umanitatea sub comunism? Nu, ci întrebarea dominantă este, toată umanitatea dezbinată sub Satan Diavolul, sau toată umanitatea fiind făcută una sub Dumnezeu, Creatorul acesteia? Dumnezeu cel Atotputernic va rezolva această problemă, şi nu omul. Aceasta va însemna o binecuvântare eternă pentru noi.

[25] Primul om perfect, Adam a însoţit-o pe soţia sa Eva în despărţirea de Dumnezeu. Păcatul neascultării sale a adus imperfecţiune şi moarte nu doar asupra sa, ci asupra tuturor urmaşilor săi, inclusiv noi, cei de azi (Rom. 5:12). Deoarece suntem una ca o familie umană şi deoarece sursa tuturor păcatelor şi a morţii a fost un singur om, salvarea tuturor celor ascultători din omenire a fost posibilă printr-un singur om perfect, răscumpărător sau salvator. Acela, unul, nu putea fi un urmaş al păcătosului Adam. Acela trebuia să fie Fiul lui Dumnezeu cel fără de păcat. Astfel, Iehova Dumnezeu a trimis pe singurul său Fiu născut din cer. Cum? El a transferat viaţa Fiului său din cer în pântecele fecioarei evreice Maria, pentru ca acesta să se poată naşte ca o creatură umană perfectă. Iehova Dumnezeu însuşi i-a ales numele de Isus, nume care semnifică „Iehova este salvare.” (Mat. 1:18-25; Luca 1:26-35). „Cristos” înseamnă „cel Uns”, iar Isus a devenit Cristos la vârsta de 30 de ani, după ce a fost botezat în apă, pentru că atunci Iehova Dumnezeu l-a uns pe Isus cu spiritul său sfânt, din cer, spre a fi Mare Preot şi Rege al unei lumi noi şi drepte. —Mat. 3:13-17; Luca 3:21-23; Faptele 10:37, 38.

[26] Fiul lui Dumnezeu nu a venit pe pământ pentru a rămâne un om perfect pentru totdeauna. Pentru a deveni un om perfect el a trebuit să renunţe la trupul său ceresc, la puterea şi poziţia sa. La fel, pentru a se întoarce în cer el a trebuit să renunţe la carnea sa umană perfectă, oasele şi sângele său, pentru a deveni un spirit din nou. „Un spirit nu are carne şi oase”. „Carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu.” (Luca 24:39 şi 1 Cor. 15:50, *NW*). Scopul plin de iubire al lui Dumnezeu pentru omenire a fost acela ca Isus să renunţe la viaţa sa umană, ca jertfă perfectă pentru

Cuprins

Dumnezeu, răscumpărând astfel omenirea din păcat şi din pedeapsa acestuia, moartea. Astfel, prin păcatul unui singur om perfect (primul nostru tată omenesc) moartea a venit asupra noastră a tuturor, şi tot astfel, prin moartea de jertfă a unui singur om perfect, Isus Cristos, viaţa veşnică poate veni pentru noi toţi care-i acceptăm jertfa. Putem aprecia, aşadar, cât de adevărate sunt cuvintele: „Căci plata păcatului este moartea, însă darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţa veşnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru." – Rom. 6:23, *NW*.

[27] Aşadar, în dreptate şi în iubire, Iehova Dumnezeu ne-a dăruit speranţa care ne încălzeşte inimile, că întreaga omenire va deveni una singură sub Creatorul ei şi Cristosul Lui. Nu doar că şi-a propus acest lucru şi l-a prezis în Sfânta Biblie, dar, după cum am văzut, el are mijloacele drepte pentru a îndeplini acest lucru. Despre felul în care Fiul său, Isus Cristos, va fi acela prin care unitatea sub Dumnezeu Creatorul şi Tatăl va fi realizată, citim: „Când [Isus] la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." (Filip. 2:8-11, *NW*). În afară de aceasta, în versul 1, capitolul 13, Romani, citim: „Orice suflet să fie supus autorităţilor superioare, căci nu există autoritate decât de la Dumnezeu". Da, „puterea îi aparţine lui Dumnezeu." (Ps. 62:11, *RS*). Aşadar, într-o zi, în viitor, tot universul trebuie să fie unit sub preaputernicul Conducător al întregii creaţii, Iehova Dumnezeu, Creatorul. El creează acel guvern unic, căruia toate creaturile din cer şi de pe pământ trebuie să i se închine, să-l recunoască şi să i se supună. El a numit deja conducătorul pentru acel guvern. Este Fiul său cândva jertfit, Isus Cristos, care a fost acum glorificat în cer, cu putere deplină şi autoritate să conducă. Toate persoanele vii din cer şi de pe pământ trebuie să se alinieze sub autoritatea sa, fie că sunt îngeri sau oameni, şi toate persoanele raţionale care iubesc viaţa veşnică vor proceda astfel cu înţelepciune.

[28] Dumnezeul cel Atotputernic are puterea de a stabili acest guvern ceresc pentru a face întreaga creaţie una. El, de asemenea, are puterea de a scăpa pământul de toată opoziţia faţă de conducerea unui astfel de guvern. El va înlătura toate cauzele de dezbinare ale umanităţii. Cum? Rugându-se de toate forţele dezbinate? Nu! Cuvântul scris al lui Dumnezeu spune că El va face acest lucru printr-o singură lovitură rapidă, la venirea războiului universal al Armaghedonului, distrugând toată această lume veche dezbinată. Satan Diavolul este cauza acestei lipse de unitate. Aşadar, Dumnezeu va distruge organizaţia lui Satan din cer şi de pe pământ. Organizaţia invizibilă a lui Satan din cer se află în spatele întregii răutăţi şi a dezbinării pământului de astăzi. Aşadar Dumnezeu o va distruge. În ceea ce priveşte organizaţia vizibilă a lui Satan, care este dominată de politică, comercialism egoist şi religie falsă şi care profită de pe urma omenirii, Dumnezeu o va smulge din rădăcinile sale adânc înfipte şi va curăţa astfel, pământul. Apoi, va crea o lume complet nouă cu o nouă conducere invizibilă şi cu o nouă societate pământească.

[29] Iehova Dumnezeu are acel singur sistem pentru a face întreaga omenire una. El oferă legătura necesară pentru unitate, iar acea legătură este dragostea. Întreaga omenire este, de fapt, înfometată după dragoste, în primul rând după dragostea pentru

Cuprins

Dumnezeu, şi apoi după dragostea unul pentru altul. Dumnezeu a recomandat dragostea Sa omenirii. Cum? Fiul său Isus Cristos a spus cum anume atunci când a afirmat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic născut pentru ca oricine manifestă credinţă în El să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică.” (Ioan 3:16, *NW*). La rândul ei, întreaga omenire trebuie să-l iubească pe Dumnezeu şi să se iubească unii pe alţii. Făcând aşa, ei vor asculta de cele două mari porunci universale; după cum a afirmat Isus: „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta. Aceasta este prima şi cea mai mare poruncă. A doua, asemenea ei, este: ‘Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi’”. Iar Isus a arătat că aproapele tău este semenul tău, chiar dacă acum aparţine unei naţiuni diferite de a ta, precum un evreu sau un samaritean. (Mat. 22:37-39, *NW*; Luca 10:29-37). Cei care caută unitatea omenirii trebuie să se adune într-o dragoste comună a marelui lor Creator şi Dătător de viaţă, Iehova Dumnezeu şi într-o dragoste a Fiului său, pe care l-a oferit drept jertfă şi răscumpărător pentru omenire şi pe care l-a numit Rege al lumii noi. Apoi, de asemenea, ei trebuie să îşi iubească aproapele, deoarece, dacă nu-şi iubesc aproapele pe care-l văd şi cu care trebuie să trăiască aici, pe pământ, atunci nu-l iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, pe care nu îl văd şi nici nu-l pot vedea. Dumnezeu iubeşte pe aproapele nostru; şi noi trebuie, de asemenea, să ne iubim aproapele.

[30] Mai departe, pentru a face întreaga omenire una, Iehova Dumnezeu ne oferă un nou tată în noua lume dreaptă. Adam, primul om perfect, a fost tatăl pe care l-a oferit mai demult, în grădina Eden. Dar acel tată a adus moartea asupra noastră a tuturor copiilor săi prin faptul că nu a rămas perfect şi îndreptăţit la viaţă. El a încălcat porunca şi legea Creatorului său. Astfel, Adam s-a dovedit a fi un dătător de moarte, nu un dătător de viaţă pentru noi. El a murit din cauza păcatului său. Toate generaţiile urmaşilor săi au murit una după alta, şi noi la rândul nostru suntem pe moarte. Astfel, Adam nu a devenit părintele nostru veşnic. Cel pe care Creatorul nostru ni-l oferă este propriul său Fiu, Isus Cristos, care a murit ca un om perfect pentru noi, dar care acum trăieşte ca un spirit nemuritor în locuinţa sa cerească originală. „Chiar aşa este scris: ‘Primul om Adam a devenit un suflet viu’. Ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viaţă.” (1 Cor. 15:45, *NW*). Pe pământ, Isus Cristos a fost un evreu prin naţionalitate, iar evreii erau separaţi de celelalte naţiuni prin legea pe care le-a dat-o lor Dumnezeu. Dar Isus a împlinit scopul acelei legi. Murind ca jertfă, nu doar pentru evrei, ci pentru întreaga omenire, El a înlăturat dezbinarea dintre evrei şi restul naţiunilor. El a făcut posibil pentru oamenii de toate naţiunile să devină creştini şi să devină o singură turmă în închinarea unită a unicului Dumnezeu, Iehova.—Efes. 2:11-19.

[31] În noua lume care va veni, Isus va deveni tatăl nemuritor al întregii omeniri şi îi va oferi o viaţă umană perfectă pe pământul paradis. Profeţia lui Iehova spune: „Pentru că un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat; iar conducerea va sta pe umerii săi:

Cuprins

şi va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii. Extinderea guvernului său şi a păcii nu vor avea sfârşit." (Isa. 9:6, 7, *AS*). Fiind născut un om perfect şi sacrificându-şi viaţa umană ca şi Mare Preot, el vindecă ruptura dintre noi şi Creatorul nostru. Aşa cum întreaga omenire este acum o singură carne şi familie datorită faptului că se trage din primul om, Adam, tot astfel întreaga omenire eliberată va deveni una în noua lume, datorită faptului că vom deveni copii ai Guvernatorului şi ai Prinţului Păcii, „Părintele veşnic". Propriul său tată este Dumnezeu Creatorul. Prin Isus, aşadar, toată omenirea salvată va avea un singur Bunic sau Tată Măreţ, Iehova.

[32] Întreaga omenire va trebui să se menţină în legătură cu acea primă Sursă a vieţii, Creatorul tuturor. Dacă toţi se vor ţine de acesta, în dragoste, atunci se vor menţine împreună, în dragoste, ca o singură familie. Nu vor exista certuri specifice familiilor umane sau ură. Viaţa lor veşnică o vor câştiga nu dintr-un tată uman, ci fiecare dintre ei o va câştiga direct de la acel „spirit dătător de viaţă", Părintele Veşnic. Aceasta îi va face pe toţi o singură naţiune, o singură rasă, iar Părintele lor Veşnic îi va învăţa o singură limbă.

[33] Creatorul guvernului Noii Lumi l-a pus pe umerii Părintelui Veşnic, Isus Cristos în cer. Aceasta este în armonie cu rugăciunea cu care Isus Cristos i-a învăţat pe urmaşii lui să se roage lui Dumnezeu: „Să vină împărăţia ta! Să se facă voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." (Mat. 6:9, 10, *AT*). În anul 1914, Iehova Dumnezeu a lăsat guvernul pe umerii Fiului său. Calendarul Bibliei susţinut de evenimentele mondiale care împlinesc profeţiile Bibliei, demonstrează acest lucru. Prin urmare, unificarea omenirii sub Creatorul ei se va realiza în curând, nu va mai fi doar o speranţă, ci o realitate încântătoare. Acel guvern, stabilit în ceruri, nu a mai permis niciun fel de dezbinare acolo sus. L-a rupt de-acolo pe Satan Diavolul şi organizaţia sa invizibilă de demoni. I-a azvârlit jos în vecinătatea pământului nostru. Aceste forţe spirituale rele ale lui Satan şi demonii săi sunt răspunzători pentru condiţiile jalnice din lumea de astăzi. Singurul lucru în care această lume de astăzi este unită este în a se opune lui Dumnezeu şi guvernului său, aflat pe umerii lui Cristos. Pentru acest motiv, este potrivit ca Dumnezeul lumii noi să distrugă această lume veche, acest sistem care îl are pe Satan Diavolul drept dumnezeu şi conducător. (Apoc. 12:7-13, 17; 2 Cor. 4:4). De la alungarea lui Satan şi a demonilor săi din cer nu a mai fost permisă nicio dezbinare în cerurile sfinte ale lui Dumnezeu; niciun fel de dezbinare nu va mai fi permisă aici pe pământ, după războiul universal al Armaghedonului, acum atât de aproape. – Apoc. 20:11 până la 22:3.

ACEIA CARE SE BUCURĂ DE UNITATE ASTĂZI

[34] În această lume a dezbinării, există astăzi oare vreun fel de unitate a oamenilor sub Creatorul omenirii? Există! Asemenea unitate există în interiorul turmei teocratice a lui Iehova Dumnezeu. Turma sa o reprezintă oamenii cărora li se adresează prin Cuvântul său, spunându-le: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, iar Eu sunt Dumnezeu." (Isa. 43:12, *AS*). Aceşti martori sunt în primul rând o rămăşiţă din urmaşii unşi ai lui Isus Cristos, care au o chemare cerească de a domni alături de el pe tronul său ceresc, pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. În plus, faţă de acestea, Turma Marelui Păstor acum include sute de mii de oameni din toate

Cuprins

familiile pământului. Isus Cristos vorbea despre acestea, drept „alte oi" ale Sale. El spunea că va veni timpul, şi a venit în vremurile noastre, când va aduna aceste „alte oi" şi le va aduce împreună cu rămăşiţa comoştenitorilor Împărăţiei sale, iar ei vor fi cu toţii „o singură turmă" sub „un singur păstor". Armonia dumnezeiască mai continuă în rândul lor.

[35] Ca şi dovadă publică a acestei unităţi a poporului lui Iehova, priviţi la adunarea lor internaţională de opt zile din iulie, 1953, ţinută la stadionul Yankee din New York, cunoscută şi sub numele de „Adunarea Societăţii Lumii Noi". La acea adunare au participat mai mult de 125 000 de delegaţi de toate culorile şi limbile, din nouăzeci şi şase de zone. Ziua de luni a adunării a fost numită Ziua Americii de Nord, marţea, Ziua Insulelor din Atlantic, miercurea, Ziua Americii de Sud, joia, Ziua Asiei, vinerea, Ziua Africii, sâmbăta, Ziua Europei şi ultima, duminica, Ziua Insulelor din Pacific; reportaje specifice şi experienţe au fost oferite pentru a se armoniza cu acele zile. Duminică, 26 iulie 1953, rata de participare a înregistrat un număr de 165 829 care au venit să audă discursul public, „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu".

[36] Pentru dovezi mai recente ale unităţii turmei Creatorului de pe pământ, pe o scară mult mai largă, priviţi raportul adunărilor „Împărăţia Triumfătoare", ţinute de martorii lui Iehova din 22 iunie până pe 28 august 1955. Aceste adunări au fost ţinute pe parcursul a zece săptămâni, în treisprezece oraşe mari din America de Nord, Marea Britanie şi Europa, în nouă limbi. Acolo, poporul lui Iehova din Societatea sa a Lumii Noi s-a adunat împreună din mai mult de 60 de zone, cu un număr total de peste 300 000 de delegaţi. Asemenea lui Isus Cristos, 13 016 au fost botezaţi în apă, şi un total de 403 628 au auzit discursul public „Cucerirea Lumii în curând– de Împărăţia lui Dumnezeu".

[37] Martorii lui Iehova, în calitate de membri ai Societăţii sale a Noii Lumi, sunt hotărâţi să menţină această unitate pe întreg pământul. Până la acest moment, unitatea lor s-a dovedit a fi de neclintit, în ciuda tuturor persecuţilor care s-au abătut asupra lor, în ciuda tuturor diferenţelor politice care au segmentat catolicii, protestanţii şi evreii, în ciuda războaielor mondiale şi războaielor mai mici care au determinat catolicii să se lupte cu catolicii şi protestanţii împotriva protestanţilor. Spiritul lumii lui Satan a divizat creştinătatea împotriva ei. Dar spiritul iubitor, unic al lui Iehova Dumnezeu a menţinut martorii lui Iehova uniţi pe întreg pământul. (Efes. 4:3-6). Ei sunt acum activi în 158 de zone. Dar nu contează în ce zonă trăiesc, nu contează ce culoare au, de ce naţionalitate sunt, de ce limbă, ei rămân uniţi. Unitatea lor reprezintă un fapt încercat şi testat astăzi.

[38] Acea unitate va continua în noua lume a lui Dumnezeu. Din toate dovezile din Biblie şi din toate evenimentele şi condiţiile mondiale care susţin aceste dovezi, cunoaştem că noua lume este aproape. Eforturile umane de a uni această lume veche şi de a o ţine pe picioare vor eşua. Cuvântul lui Dumnezeu spune că eforturile omului de a aduce o unificare a rasei umane vor fi parte a acestor dovezi că am ajuns la sfârşitul acestei lumi vechi, că suntem aproape de bătălia Armaghedonului care va distruge organizaţia lumii lui Satan, şi că suntem în pragul lumii noi a lui Dumnezeu. Cuvântul lui spune că trebuie să vină timpul când ei vor spune, „pace şi securitate!" ca şi când şi-ar fi atins obiectivele de unitate globală. Apoi, spune apostolul creştin Pavel, când vor zice aceasta, distrugerea neaşteptată va veni asupra lor, precum durerile naşterii

Cuprins

asupra femeii însărcinate, iar aceştia nu vor putea scăpa sub nicio formă de distrugere completă prin mâna lui Dumnezeu. – 1 Tes. 5:1-3, *NW*.

[39] La Armaghedon, bătălia va fi universală, deoarece toată organizaţia lui Dumnezeu va lupta împotriva organizaţiei lui Satan. Va fi o bătălie a două lumi în coliziune, lumea veche şi cea nouă. Noua lume, creaţia lui Dumnezeu, va ieşi câştigătoare şi va aduce unitatea omenirii pe întreg pământul. Nu, mai mult decât atât, unitatea universală! Unitatea va umple cerul, unde toţi îngerii sunt aliniaţi sub Regele lui Dumnezeu, Isus Cristos, şi alături de el se vor lupta în bătălia Armaghedonului. Martorii lui Iehova de pe pământ nu vor trebui să ia parte deloc la luptă. Lor li se spune: „Lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.” (2 Cron. 20:15, *NW*). Ei privesc spre Iehova Dumnezeu să ducă lupta prin Isus Cristos şi să-şi justifice suveranitatea asupra întregului univers.

[40] Toţi cei care fac pace, aşadar, cu Dumnezeu şi devin una cu acesta şi conducerea sa aflată pe umerii lui Cristos, vor găsi aprobarea sa, şi prin urmare, se vor afla sub protecţie divină la Armaghedon. Vor fi ascunşi sub putere divină când marele cataclism va inunda lumea veche cu distrugere. Aceia care îl caută acum pe Dumnezeu şi se străduiesc să-i cunoască voinţa şi să o înfăptuiască vor avea o protecţie divină. Vor păşi în noua lume ca o singură turmă, precum Noe şi familia sa, care au trecut prin potopul care a distrus întreaga lume rea, de la acea vreme. Cu această turmă unită a martorilor şi slujitorilor lui Iehova Dumnezeu va începe „noul pământ”. Acesta va rămâne pentru totdeauna. După ce a descris distrugerea acestei lumi prezente, apostolul Petru a spus: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” —2 Pet. 3:13, *NW*.

[41] Guvernul Părintelui Veşnic, Prinţul Păcii, va domni ca „noile ceruri” asupra „noului pământ”. Supravieţuitorii Armaghedonului vor fi deja „turma sa” a martorilor lui Iehova, o societate a Lumii Noi deja organizată. Această unitate a tuturor supravieţuitorilor umani sub Creatorul lor şi a Regelui său, nu va putea fi niciodată sfărâmată. Prinţul Păcii nu doar că va păstra unitatea paşnică a supravieţuitorilor, dar îi va face şi pe alţii una cu aceştia. Care alţii? În prezent puterea morţii îi separă pe toţi aceia care se odihnesc în mormintele memoriale de cei vii. Prin puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic, Părintele Veşnic va unifica morţii cu cei vii prin ridicarea din morminte a celor care sunt în memoria lui Dumnezeu, pentru o retrezire la viaţă pe pământ. Când Dumnezeu l-a înviat pe Isus Cristos, acum 1900 de ani, a fost o garanţie nu doar că îi va învia pe urmaşii unşi ai lui Cristos la viaţă nemuritoare în cer, dar şi că va învia pe toţi morţii de pe pământ, la viaţă pe „noul pământ.” (Ioan 5:28, 29; 1 Cor. 15:12-20). Isus Cristos va domni o mie de ani după Armaghedon, iar aceşti înviaţi vor avea şanse abundente pe timpul domniei sale să se unească cu toţi cei care trăiesc sub Re-Creatorul şi Regele lor. Distrugerea veşnică îi aşteaptă pe cei care refuză să devină una cu Dumnezeu, prin Isus Cristos.

[42] Creionând o imagine în ceea ce priveşte unitatea şi pacea inocentă a omenirii, sub Regele Creatorului lor, profeţia sa spune: „Dreptatea va fi cingătoarea [Regelui], iar loialitatea cingătoarea şalelor sale. Lupul va locui împreună cu mielul, leopardul va dormi alături de ied; viţelul, tânărul leu şi animalul bine hrănit vor sta împreună şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursul se vor hrăni; puii lor se vor culca împreună; iar leul va mânca paie precum boul. Sugarul se va juca lângă vizuina cobrei, iar copilul înţărcat va pune mâna în vizuina şarpelui veninos. Ei nu vor face niciun rău şi nici nu

Cuprins

vor distruge pe tot muntele meu cel sfânt; deoarece pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova, precum apele acoperă fundul mării.” – Isa. 11:5-9, *AS*.

[43] Pentru a câştiga această lume nouă, de unitate veşnică a omenirii sub Creatorul nostru, este absolut necesar pentru noi să câştigăm această „cunoştinţă a lui Iehova” acum, înainte de bătălia Armaghedonului. Ca dovadă pentru aceasta stă scris că Dumnezeu va aduce necaz asupra celor care tulbură poporul său „la revelarea Domnului Isus din cer, cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa judecătorească a distrugerii veşnice dinaintea feţei Domnului şi a gloriei puterii sale.” (2 Tes. 1:6-9, *NW*). Este, de asemenea, scris că: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă.” (Osea. 4:6). De ce să fim distruşi la Armaghedon pentru lipsa de cunoştinţă? Cunoştinţa salvatoare de viaţă îţi este la îndemână. Unde? Printre martorii lui Iehova, pentru că dacă Creatorul nu le-ar fi dat cunoştinţă, nu le-ar fi putut spune: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova”.

[44] De dragul de a obţine mai multă cunoştinţă asociaţi-vă de acum cu Societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Este singura organizaţie de pe pământ, astăzi, care practică cu adevărat armonia şi unitatea evlavioase sub singurul Păstor, Isus Cristos. Este singura organizaţie vizibilă care oferă astăzi speranţa şi certitudinea pentru omenire de a supravieţui catastrofei mondiale, inevitabile a Armaghedonului şi a trece în Lumea nouă a lui Dumnezeu.

[45] Acceptă această veste bună cu bucurie. Dovedeşte că este adevărul, adevărul lui Dumnezeu, regăsit în Cuvântul său infailibil, Sfânta Biblie. Continuă să te întâlneşti cu martorii lui Iehova. Studiază Biblia alături de ei. Acceptă literatura biblică pe care ţi-o prezintă. Primeşte oferta lor de a veni în casa ta şi a începe un studiu personal Biblic la domiciliu, împreună cu tine, şi învaţă mai multe despre aceste adevăruri glorioase, dătătoare de speranţă ale Bibliei. Fă-le să fie ale tale. Lasă-le să-ţi transforme mintea. Lasă-le să-ţi modifice modul de viaţă spre viaţa veşnică din noua lume. Pune-ţi speranţa în promisiunea lui Dumnezeu şi ţine-te de aceasta. Dedică-te în a fi una cu Creatorul. Slujeşte-l şi supune-te lui, ca şi conducător, şi nu oamenilor lumeşti. Continuă, atunci, pe calea pe care te regăseşti acum citind acest mesaj. Rămâi una cu Societatea Lumii Noi, unită de neclintit, de martori ai Creatorului. Alături de ei, iubeşte-l şi slujeşte-l *acum*, când el, prin Isus Cristos, începe să ‘unească întreaga omenire ascultătoare sub Creatorul ei’.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum trebuie să fie întreaga omenire ca o familie umană, însă care este starea ei actuală?
2. Ce se va întâmpla dacă va continua starea dezbinată a omenirii, în armonie cu regula sigură declarată de învăţătorul creştin Isus?
3. Care este, în realitate, rezultatul planurilor oamenilor de a face omenirea una?
4. Care este unul dintre cel mai vechi sistem religios totalitar, şi şi-a schimbat el obiectivul final?
5. Cum au acţionat sistemele religioase totalitare pentru a înfăptui unitate religioasă, însă cu ce succes?
6. Care este poziţia Estului şi a Vestului, precum şi a religiei, referitor la ce este sau ce înseamnă democraţia?
7. Ce chestiune de ultimă oră este acum în discuţie, şi ce organizaţie mondială încearcă acum să răspundă la întrebare şi cum?
8. Ce alte planuri pentru unificare propun şi influenţează oamenii?
9,10. (a) Ce a arătat timpul cu privire la experimentul comunist? (b) De ce este de temut astăzi sistemul totalitar?
11. Ce fapte sunt demascate despre democraţia americană, şi de ce nu există nici o unitate reală sub aceasta?
12,13. (a) Ce au înţeles unii că înseamnă sloganul „Să facem lumea sigură pentru democraţie", însă cum privesc Asia şi Africa democraţia? (b) Ce împuternicire n-are democraţia să facă lumii?
14. (a) Cum a fost dezamăgit Papa Pius al XII-lea de unitatea religioasă din anul 1950? (b) Ce a avut de spus despre unitatea religioasă conferinţa religioasă de la Lund, Suedia, în 1952?
15. Ce observăm, aşadar, referitor la planurile şi propunerile omeneşti pentru unitate?
16. De ce unitatea omenirii într-o frăţietate nu este un vis batjocoritor, şi ce eşec din partea oamenilor a făcut ca propriile lor planuri să dea greş în acest lucru?
17. De ce toţi suntem una în ce priveşte trupul, carnea, modul în care murim, căsătoria şi sângele?
18. De ce Vestul n-ar trebui să domine Estul din cauza locului în care s-a născut omul? A cărui dominaţie este prezis că se va sfârşi curând?
19. (a) Cu cine urma să înceapă omenirea? (b) Care este numele Creatorului şi cum arată experienţa din Egipt că noi nu trebuie să-I dăm numele la o parte?
20. Cine a iniţiat lipsa de unitate în marea familie a lui Dumnezeu, cum l-a numit Dumnezeu, şi de ce?
21. Dintr-a cui familie şi-a luat omenirea un început nou şi drept, când şi unde?
22. Cum a fost iniţiată, din nou, lipsa de unitate a omenirii şi ce a avut de-a face Babilonul cu multele noastre limbi şi cu dominaţia mondială?
23. Cum a încercat Satan Diavolul să-şi unifice lumea, însă cu ce succes?
24. (a) De ce Satan nu poate niciodată să-şi unifice organizaţia pământească? (b) Cu ce chestiune legată de dominaţie se confruntă aceasta şi cine o va rezolva?
25. Cum a fost făcută posibilă salvarea întregii omeniri ascultătoare prin intermediul unui singur răscumpărător uman şi cum a devenit astfel singurul Fiu născut al lui Dumnezeu?

Cuprins

26. De ce Fiul lui Dumnezeu n-a venit pe pământ să rămână pentru totdeauna om perfect, şi, prin urmare, care este darul lui Dumnezeu pentru noi, prin Fiul Său?
27. (a) Ce speranţă ne-a pus înainte Dumnezeu, aşadar, şi ce mijloace are pentru a o face să se împlinească? (b) De ce va exista doar un singur guvern, şi astfel sub conducerea cui se vor alinia toţi iubitorii vieţii?
28. Cum va desfiinţa Dumnezeu repede toate cauzele lipsei de unitate din mijlocul omenirii?
29. (a) Furnizând ce calitate, Dumnezeu deţine metoda de a face omenirea una? (b) Care sunt, aşadar, cele două mari porunci pe care trebuie să le respectăm?
30. (a) De ce întreaga omenire are nevoie de un nou tată? (b) Pe cine a furnizat Dumnezeu pentru a fi astfel şi cum a înlăturat acesta dezbinarea dintre evrei şi alte naţiuni?
31. Cum va deveni una omenirea salvată, prin intermediul unei singure paternităţi?
32. De ce nu vor exista certuri şi ură în familii şi de ce vor fi ei o singură rasă cu o singură limbă?
33. Când a fost pus guvernul Lumii Noi pe umărul Părintelui Veşnic, şi când nu va mai fi îngăduită, aici pe pământ, lipsa de unitate?
34. În mijlocul cui există unitate astăzi, pe pământ, sub conducerea Creatorului?
35. Ce dovadă publică despre acest lucru a fost oferită în anul 1953, în oraşul New York?
36. Ce dovadă despre acest lucru a fost oferită, la scară mai mare, în 1955?
37. În pofida cărui fapt unitatea lor s-a dovedit de neclintit până acum?
38. Cum ştim că lumea nouă este aproape, şi când va veni peste această lume nimicirea completă, pe neaşteptate, din partea lui Dumnezeu?
39. Care lume va câştiga la Armaghedon şi ce va aduce aceasta pentru toţi cei de partea lui Dumnezeu?
40. Ce vor experimenta la Armaghedon cei aprobaţi de Dumnezeu şi cu cine va începe „pământul nou”?
41. Ce se va întâmpla cu unitatea supravieţuitorilor Armaghedonului şi cum vor fi făcuţi una cu ei, pe pământ, şi alţii?
42. Ce ilustraţie a lumii ne oferă Iehova prin profetul Isaia, despre unitatea şi pacea inofensivă a omenirii, sub Regele lor?
43. De ce este necesară cunoştinţă pentru a câştiga lumea nouă cu această unitate şi unde este ea aproape pentru noi?
44. De ce ne asociem de acum înainte cu martorii lui Iehova pentru mai multă cunoştinţă?
45. Ce suntem îndemnaţi să facem acum, când Iehova începe să ‘facă toată omenirea ascultătoare una, sub Creatorul ei’?

O Biblie în stilul literaturii despre zboruri interplanetare

● Un raport al Associated Press din Bristol, Anglia, spune că un episcop anglican a sugerat rescrierea Bibliei pentru a-i face pe copii interesaţi de ea. Dr. F. A. Cockin a spus: „Multor părinţi le pasă puţin de ceea ce se petrece cu copiii lor când ei merg la şcoala de duminică – şi nici copiii nu sunt interesaţi de lucruri

Cuprins

vechi, cum ar fi Biblia. Dacă ar trebui să rescriem Testamentele în termenii literaturii despre zboruri interplanetare biserica ar obţine multe." Biserica Angliei trebuie să se afle la mare strâmtoare în privinţa eforturilor sale de a-i învăţa pe copii religia.

LIDERII COMUNIŞTI SE TEM DE ADEVĂRUL BIBLIEI

VA CONTINUA SĂ EXISTE CEA MAI CITITĂ CARTE SUB INTERDICŢIA SOVIETICILOR?

ADEVĂRUL provine de la IEHOVA. El spune cuvântul şi niciodată nu se întoarce la El fără rod. El nu dă naştere minciunilor căci „îi este imposibil lui Dumnezeu să mintă". Neadevărurile sunt multe şi ieftine; ele nu durează. Pe măsură ce timpul trece, închipuirile, raţionamentele şi minciunile făcute de om trec, se veştejesc şi dispar, dar „adevărul lui Iehova dăinuieşte pe vecie". „Cuvântul tău este adevăr", a spus Fiul credincios al lui Iehova, Isus Cristos. Evreilor care L-au crezut, Isus le-a spus: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va elibera". De acest adevăr scris în Biblie le este frică liderilor ruşi. – Isa. 55:11; Evrei 6:17-20, *NW*; Psalmul 117, *AS*; Ioan 17:1-17; 8:31,32, *NW*.

„Nu există nici un Dumnezeu", au insistat liderii comunismului sovietic când, după 1917, s-au hotărât să conducă milioane, da, şi peste câţiva ani miliarde de locuitori ai pământului. (Ps. 14:1; 2:1-12). Pentru a demonstra că se pot descurca fără Dumnezeu, primul lucru făcut de ei sub statul lor nou format a fost să interzică Biblia, cea mai citită carte din lume.

„De la începutul revoluţiei bolşevice, singurele Biblii noi văzute în Rusia au fost câteva aduse ilegal în ţară din străinătate─cele mai multe scrise în limbi străine" a spus editorul Presei Unite, în decembrie trecut. El a mai adăugat: „De la începutul revoluţiei, o Biblie ─ veche şi zdrenţuită, oricum ar fi ─ a fost o posesie preţuită de multe familii ruseşti".

Din anul 1917, liderii sovietici au avut aproape patruzeci de ani să demonstreze ce ar putea face cu teoria lor de guvernare; şi cum anii au trecut, acei dictatori au adunat un munte de dovezi împotriva lor, care îi incriminează ca oameni ce Îi poartă ură lui Dumnezeu şi oamenilor care aleg să I se închine Atotputernicului Dumnezeu în spirit şi adevăr; da, acei lideri sovietici s-au dovedit a fi superficiali, nechibzuiţi, din ce în ce mai invidioşi, asupritori fără motiv, despotici şi chiar criminali fără scrupule în numele „statului" lor. Într-adevăr, ei au încercat să facă multe lucruri la nivel înalt, în multe domenii ale acestui mic pământ. Şi astăzi,

Cuprins

zâmbind, chicotind şi desfătându-se, ei se mândresc cu reuşitele lor, faptele lor ce au dus la dezvoltarea lor, pentru a-l servi pe zeul lor, pântecele lor. – Filip. 3:19.

Cine a plătit pentru toate aceste „reuşite”, pentru tot „progresul” lor? Privirile pe furiş în spatele „cortinei de fier” au fost câteva şi la mari distanţe de timp. Însă acum, încetul cu încetul, privirile se adună. Acum câteva săptămâni, un corespondent olandez, scria:

„Printre marile oraşe ale Uniunii Sovietice se pot găsi multe comunităţi care nu au fost niciodată numite. Turiştii vizitează Leningrad, Moscova, Kiev, Odessa, Tashkent. Dar cine cunoaşte numele de Vorkuta, care se află în nordul Rusiei europene, pe hartă, la sud-est de Nova Zembla; sau Norilsk, în nord-vestul Siberiei; sau numele de Karaganda sau Iwdjel? Aceste locuri încă se mai confruntă cu noţiunea de lagăr. Populaţia Vorkutei este de aproximativ 120 000 de bărbaţi şi femei; cea a Norilsk-ului de 400 000; cea a Karagandei de 150 000”.

Acestea sunt câteva dintre lagărele de muncă ale Rusiei, instituţii penale, acolo unde cei nedoriţi sunt puşi la muncă. Aici, comuniştii atei îşi ţin sclavii muncitori. Aceşti oameni nu sunt toţi prizonieri de război. Sute de mii dintre ei sunt oameni din Rusia, născuţi acolo, care nu au crezut că este greşit să gândească un pic cu propriul lor cap şi să-şi exprime părerile. Sunt milioane aici, pedepsiţi să muncească în mine, să cureţe pădurile, să construiască mici sate pentru guvernul comunist, unde să fie duşi cetăţeni exemplu, care vor fi de partea regimului comunist şi care vor ajuta la progresul lui. Nici măcar Rusia nu poate ţine aceşti prizonieri în captivitate pentru totdeauna. În zilele noastre, din când în când, câţiva dintre cei ţinuţi în captivitate pe timpul războiului se întorc din aceste lagăre din Rusia, în ţări libere. Prin cuvintele lor, imaginea vieţii trăită de milioane de oameni în astfel de oraşe lagăr devine mult mai clară.

Însă povestea noastră are legătură cu cea mai citită carte ─ cu cei care sunt interesaţi cu adevărat de Biblie. Chiar şi astăzi, liderii Rusiei ar putea crede că au ucis credinţa în Dumnezeu, sau că statul lor a progresat atât de mult încât nici măcar nu mai există vreun gând de a se închina viului Dumnezeu. Acum, partea rusă a Bisericii Ortodoxe se pleacă în faţa dorinţelor liderilor sovietici, iar astfel, ei au necesara cooperare a clerului ortodox rusesc din Rusia. Ce se întâmplă cu cei care nu aparţin sistemului ortodox rusesc; de exemplu, ce se întâmplă cu martorii lui Iehova?

În vara anului 1955, în timp ce un funcţionar al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere era în Europa, a vorbit cu corespondentul olandez menţionat mai sus. Prin intermediul persoanelor care s-au întors din Rusia, acel scriitor a aflat că, în ceea ce îi priveşte pe martorii lui Iehova, ei arată nemaipomenită solidaritate în lagărele sovietice. Ei au câştigat chiar simpatia unora dintre gardieni şi oficiali. El a mai adăugat că aceşti martori ai lui Iehova sunt cunoscuţi ca foarte serioşi studenţi ai Bibliei; că în aceste lagăre ei proclamă prezenţa nevăzută a lui Cristos şi condamnarea acestui sistem; că din moment ce nu toţi sunt în lagăre, ei trebuie să trăiască ilegal în Rusia şi că foarte mulţi îi urmează. Acest domn a mai spus în continuare că într-o anumită perioadă, un sat întreg, izolat, a fost închis şi toţi din

Cuprins

acel sat au fost capturaţi şi trimişi în lagăre, deoarece toţi erau cunoscuţi ca martori ai lui Iehova.

Mai mult, scriitorul olandez a subliniat că milioane de persoane din Rusia care cred în patriarhul ortodox şi mitropolitan, consideră că aceşti membri ai clerului sunt numai slujitori ai regimului sovietic de astăzi, ateu; prin urmare, biserica oficială ortodoxă rusească nu mai este pe placul multor oameni. Pe de cealaltă parte, învăţăturile martorilor lui Iehova sunt ascultate din ce în ce mai mulţi oameni din Rusia.

Persoanele smerite vor căuta întotdeauna adevărul, iar asupritorii lor au frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă cei smeriţi s-ar uni. Isus a spus: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul”. (Mat. 5:5, *NW*) Cu toate acestea, aceşti oameni blânzi sunt conştienţi că este periculos să propovăduieşti în Rusia, dar martorii lui Iehova fac acest lucru şi ei prosperă. Printre mulţi există o notabilă trezire în ce priveşte nevoia spirituală. Mulţi au avut prea mult de a face cu comunismul şi nu toate minţile au fost sufocate de învăţături nebune. (Ps. 53:1) De fapt, se pare că sunt milioane de oameni care cred într-o Fiinţă Supremă, atunci când privesc pământul, cerul, copacii, iarba, florile şi vegetaţia. Astfel de dovezi naturale nici măcar dictatorii sovietici nu le-au înlăturat.

ÎN LAGĂRE CU EI!

Deşi liderii sovietici, alături de poliţia lor secretă, încă îi mai caută pe martorii lui Iehova pentru a-i duce în lagăre, chiar şi în astfel de lagăre martorii continuă să propovăduiască împărăţia stabilită a lui Iehova. (Dan. 2:44; Mat. 6:9-13) Atunci când oamenii care cred în Cuvântul lui Dumnezeu sunt luaţi din casele lor şi duşi în ţinuturi unde se găsesc lagărele, imediat cum ajung în astfel de locuri, sunt primiţi de către alţi iubitori ai Bibliei, ai Cuvântului lui Dumnezeu, iar ei sunt mângâiaţi şi intră sub protecţia lor pentru că ei cunosc deja metodele lagărului şi nu va mai dura mult timp până se vor întări şi vor ajunge la punctul de a le pune mărturie altor prizonieri. Zelul lor nu poate fi distrus doar pentru că sunt închişi. Ei se folosesc de situaţie pentru a face lucrări mai mari de slujire.

Cu altă ocazie, în anul 1955, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere a vorbit cu unul dintre martorii lui Iehova, eliberat de curând dintr-unul din lagărele din Rusia. Acolo, el a trăit o viaţă întreagă în şase ani. Povestea lui este una a unei inimi pure, plină de zel, o poveste emoţionantă. Fiind un student fidel al Bibliei, nu a avut nici o importanţă pentru el cu cine a vorbit, sclav sau om liber, sau un om care poartă o uniformă comunistă. El a fost arestat pentru propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu soldaţilor ruşi care au cerut informaţii în teritoriul ocupat comunist dinafara Rusiei şi a fost dus în faţa comandanţilor Rusiei, unde a fost supus interogatoriilor în mod continuu. Singurul lucru care l-au găsit împotriva lui a fost faptul că el a vorbit despre Biblie acelor soldaţi ruşi care au venit la el şi l-au întrebat despre Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că i-a ajutat pe acei soldaţi să studieze cea mai citită carte din lume, el a fost condamnat la zece ani de muncă silnică în Rusia. Călătoria sa în Rusia a fost de nedescris. El şi ceilalţi prizonieri au fost transportaţi în căruţe şi timp de mai multe zile au fost

Cuprins

trataţi mai rău decât vitele, fără nici o compasiune. În timpul celor şase ani din Rusia, el a fost transferat dintr-un lagăr în altul şi a lucrat în mai mult de cincizeci de lagăre diferite şi câteva din Siberia. În fiecare dintre aceste lagăre el a găsit între zece şi cincisprezece martori ai lui Iehova.

La un moment dat, au fost aduşi în lagăr patruzeci şi opt de prizonieri ruşi, bărbaţi şi femei. Ei au fost vânaţi şi arestaţi în Rusia, iar acum fuseseră trimişi în lagărul unde era el. El le-a spus multele şi bunele lucruri pe care le-a învăţat despre Cuvântul lui Iehova înainte să fie dus în Rusia şi că era plăcerea lui să îi ajute pe aceia, noi în adevăr, pentru a continuape calea lor credincioasă de acţiune. De la ei a fost bucuros să afle că adevărul a ajuns în partea de vest a Rusiei, propovăduit în primii ani ai conducerii sovietice, şi că acum pătrundea în inima Rusiei; de fapt, ajunsese pe tot teritoriul Rusiei. Această ştire a adus multă bucurie şi multă încurajare pentru a rămâne credincios în serviciul lui Iehova, indiferent de locul unde se afla.

Cunoscând alţi ruşi care erau şi ei martori ai lui Iehova, el a aflat cum martorii erau vânaţi de poliţie, asemenea unor iepuri. El a aflat direct de la sursă că liderii comunişti aveau frică de adevărul Bibliei şi că doreau să-l zdrobească. Pentru că au propovăduit despre împărăţia lui Dumnezeu, pentru care Isus şi-a învăţat discipolii să se roage, mulţi au fost condamnaţi la douăzeci şi cinci de ani de închisoare. El a mai spus că trei sate mici au fost înconjurate de poliţia secretă la ora trei dimineaţa şi că toţi martorii lui Iehova au fost descoperiţi şi luaţi în întunericul nopţii, pentru a dispărea pentru totdeauna din acele sate.

Într-unul din aceste lagăre în care a fost transferat el a întâlnit un ucrainean care avea o Biblie, pe care a adus-o cumva ilegal în lagăr. Cartea era bine îngrijită. El obişnuia să o citească în secret pe timpul nopţii, nelăsându-i nici măcar pe martorii lui Iehova să vadă ce citea, până când, într-o noapte, un martor a zărit scrisul de pe pagini. El s-a întors către ucrainean şi l-a întrebat: „Înţelegi ce citeşti?” Ucraineanul a spus: „De unde ştii ce citesc?” Şi răspunsul a fost: „Ştiu că citeşti Biblia, dar înţelegi ce citeşti?” (Aceasta face referire la întrebarea lui Filip către un om din Etiopia care citea cartea lui Isaia şi care a mărturisit că avea nevoie de ajutor pentru a o înţelege, iar Filip, l-a ajutat cu amabilitate. - Faptele 8:26-39). Prin urmare, acest prizonier venit dintr-o ţară îndepărtată, luat în adâncurile Rusiei, a avut oportunitatea de a-l ajuta pe acest ucrainean de a dobândi cunoştinţa adevărului despre împărăţia stabilită a lui Iehova.

La câteva săptămâni după ce au studiat împreună în secret (în paturile lor, care erau deasupra) şi au citit din Biblie, pe ascuns, comandantul lagărului i-a prins în timp ce citeau Biblia. De fapt, timp de câteva nopţi, acest comandant al lagărului a ascultat în spatele patului ce îşi spuneau unul altuia

Cuprins

aceşti oameni, despre scopurile lui Dumnezeu şi despre minunata speranţă oferită de Scripturi oamenilor care căutau să facă voinţa lui Iehova. Apoi, comandantul s-a arătat şi le-a spus celor doi că ar trebui să aibă mai multă grijă, să ascundă mai bine Biblia, căci era împotriva regulilor să citească şi să vorbească despre Scripturi. El nu le-a luat Biblia, dar i-a avertizat să ia mai multe măsuri de siguranţă, pentru că s-ar putea ca el să nu fie mereu acolo, şi nici ei; căci nu va mai dura mult timp până când vor fi transferaţi în alt lagăr. Isus a fost cel care a spus: „Fericiţi sunt cei înfometaţi şi însetaţi după dreptate, căci ei vor fi săturaţi”. – Mat. 5:6, *NW*.

Acest neclintit slujitor al lui Iehova Dumnezeu, care a fost eliberat din lagărul rusesc şi care s-a întors pe meleagurile natale, a subliniat faptul că în momentul în care aceşti prizonieri de război sau cei condamnaţi, din Rusia sau din ţările alăturate, erau duşi pentru prima oară în aceste lagăre, ei erau supuşi foametei şi obligaţi să lucreze până când mureau pur şi simplu în picioare. Aceasta era politica sovietică, de a-i omorî pe acei prizonieri. În ultimii ani, totuşi, lucrurile s-au schimbat. Cei de la guvernare au descoperit că pot avea o bună mână de lucru sclavagistă; iar acum ei oferă bonusuri acelor muncitori care lucrează mai mult în lagăre şi slujesc mai sârguincios. Prizonierilor li se dă mai multă mâncare bună şi sunt mai bine îngrijiţi, pentru că munca sclavagistă este mai ieftină, mai ieftină chiar şi decât munca comunistă.

Guvernul sovietic se teme cu adevărat de sclavii muncitori. Aceste închisori ruseşti sunt înconjurate de garduri ghimpate şi sunt păzite de gardieni care au mereu cu ei câini furioşi în lesă. Drumul morţii este o groapă de pământ lată de trei metri, de jur împrejurul lagărului. Oricine calcă acel pământ moare instantaneu, fie împuşcat imediat, fără nici un fel de întrebare, sau alergat de câini. Ruşii şi cei prinşi din alte ţări sunt duşi în Rusia ca muncitori, slujind statul. De multe ori, ei nu au provocat nici un rău Rusiei şi nu au spus nici un cuvânt despre regimul sovietic şi nici nu s-au alăturat instituţiilor de spionaj împotriva lui. Ei şi-au văzut în continuare de viaţa lor în ţările unde au trăit înainte de a fi duşi în Rusia. Însă, comuniştii aveau nevoie de bărbaţi şi femei, sclavi care să ajute la construirea unei naţiuni degradate; şi în acelaşi timp lor le este frică de sclavii lor. Ei nu au nici un fel de iubire pentru sclavii lor şi nici sclavii pentru stăpânii lor.

Rusia este o ţară care trăieşte în frică, în frică chiar şi de propriile lagăre. La fel se întâmplă cu toţi prizonierii ruşi, cum i s-a întâmplat şi martorului lui Iehova: ei nu sunt ţinuţi mai mult de trei sau patru luni într-un lagăr, iar apoi sunt transferaţi în altă parte. Într-un lagăr de 4000 de oameni, 200 dintre ei vor fi luaţi la fiecare câteva zile şi duşi în alte închisori şi persoane noi vor fi aduse în locul lor. Liderilor Rusiei le este frică de formarea unei organizaţii interne în mijlocul acestor mulţimi nedemne de încredere, care, într-o zi, ar putea fi mai puternici decât gardienii şi ar putea intra în posesia unuia dintre teritorii. Ce mod de a trăi pentru lideri ─ cu frică de om, nu de Iehova Dumnezeu! Cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, cartea pe care ei o urăsc: „Cel care asupreşte pe cei săraci, Îl batjocoreşte pe Făcătorul său”. – Prov. 14:31, *AS*.

Cuprins

Când acest martor al lui Iehova şi-a terminat, în sfârşit, sentinţa şi a fost eliberat cu câteva zile înainte pentru bună purtare, el s-a întors acasă şi a aflat că soţia lui a murit de supărare la câteva luni după ce el a fost luat. Copiii lui au fost luaţi şi daţi altor familii. Dar el s-a bucurat să se întoarcă la fraţii devotaţi în continuare slujirii împărăţiei lui Iehova. Tot ceea ce doreşte acum este să propovăduiască vestea bună a împărăţiei lui Iehova; căci el ştie că această lume veche nu are nici un fel de speranţă şi la fel nici o altă părticică din ea. Comuniştilor le este frică de adevărul Bibliei, însă adevărul l-a eliberat pe acest frate chiar şi pe timpul anilor cât a fost în lagărele din Rusia. Isus a spus: „Fericiţi sunt cei persecutaţi pentru dreptate, căci împărăţia cerurilor le aparţine”. – Mat. 5:10, *NW*.

MULTE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN RUSIA

Pe teritoriul Rusiei, martorii lui Iehova trebuie să-şi continue lucrarea precum primii creştini, care au lucrat printre evrei şi romani. „Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din cauza mea! Bucuraţi-vă şi săltaţi de bucurie, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri; căci aşa i-au persecutat şi pe profeţii dinaintea voastră!” (Mat. 5:11,12, *NW*). Credinţa celor persecutaţi în Iehova Dumnezeu şi în împărăţia Lui îi determină să meargă înainte şi ei ar muri mai degrabă decât să se compromită cu orice parte din această lume veche.

În trecut, în anul 1948, câţiva dintre martorii lui Iehova aflaţi în Rusia, au scos la şapirograf *Turnul de veghere* şi materiale tipărite, bazate pe învăţăturile Bibliei şi apoi le-au distribuit în tot ţinutul, pe cât a fost posibil. Însă liderii comunişti au frică de adevărurile Bibliei şi poliţia lor secretă i-a vânat pe aceşti slujitori. Toate aparatele lor de tipărit, hârtia, cerneala şi toate celelalte materiale au fost confiscate şi oamenii au fost arestaţi şi duşi în lagăre.

Marea întrebare pe care şi-a pus-o poliţia secretă a fost: „Cum ne putem descotorosi de martorii lui Iehova?”. Ei erau peste tot ─ nu erau oameni răi, ci oameni care vroiau să citească şi să vorbească despre cea mai citită carte din lume, Sfânta Biblie. Oficialii sovietici au putut demobiliza şi dezorganiza martorii lui Iehova pentru o perioadă, dar nu a mai durat mult timp până ce martorii lui Iehova s-au organizat din nou în Rusia şi au înfiinţat noi centre de publicare, pentru a tipări adevărul la şapirograf şi pentru a-l răspândi la fel cum l-au primit. Liderii comunişti erau porniţi să-i prindă pe toţi servii de circuit şi de grupă, iar când unul dintre ei era găsit, el era condamnat la douăzeci şi cinci de ani de închisoare.

În anii care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, fraţilor le-a fost pur şi simplu imposibil să ascundă *Turnul de veghere* sau oricare altă publicaţie a societăţii, sau chiar şi Biblia. Poliţia secretă căuta orice avea legătură cu creştinismul şi când afla că o astfel de persoană era unul dintre martorii lui Iehova sau era acuzată de a fi una, ei îi percheziţionau casa, demontau soba,

Cuprins

distrugeau acoperişul, distrugeau chiar întreaga casă pentru a descoperi ascunzătoarea Bibliei sau literaturii biblice, pentru a avea dovezi împotriva propagandei creştine, iar apoi erau trimişi în lagăre. În acei ani le era imposibil fraţilor să se întâlnească în timpul zilei. Ei au continuat studiul Bibliei în familie, care se petrecea în majoritatea timpului în pivniţe, în păduri sau în alte locuri unde era greu de ajuns. Fraţii aveau rareori ocazia de a studia cu alţii în propria lor casă. Studiul în grup din *Turnul de veghere* era imposibil, însă era ţinut un studiu regulat în casele unde familia se putea reuni, cu toate ferestrele şi uşile închise şi încuiate. Dar ce fericită familie! Ei puteau vorbi despre adevăr, despre Cuvântul lui Dumnezeu, se puteau închina lui Iehova, Suveranul Conducător al universului, chiar şi într-o ţară dictatorială precum Rusia. Adevărul i-a eliberat pe aceşti oameni chiar dacă treceau printr-un moment de asuprire. „Fericiţi sunt cei ce sunt conştienţi de nevoile lor spirituale, căci împărăţia cerurilor le aparţine”. – Mat. 5:3, *NW*.

Datorită iubirii pentru adevăr dovedită de mulţi, din anul 1948 până în anul 1951, comunitatea martorilor lui Iehova a continuat să se mărească pe tot teritoriul Rusiei, toate acestea spre marea tulburare a liderilor comunişti. Rapoartele recente venite din Rusia relatează că în data de 1,7 şi 8 aprilie, 1951, comuniştii au făcut o mare curăţare. Acestea sunt zile de neuitat pentru martorii lui Iehova din Rusia. În aceste trei zile, toţi martorii lui Iehova care se aflau în Vestul Ucrainei, în Rusia Albă, în Basarabia şi în Moldova, Letonia, Lituania şi Estonia ─ mai mult de şapte mii de bărbaţi şi femei ─ au fost arestaţi şi luaţi. Nu le-a fost permis să ia cu ei mâncare sau haine. Familii întregi au fost urcate în maşini, duse în gări, urcate din nou în vagoane şi duşi departe. Toate aceste arestări au fost făcute noaptea, iar dacă adunarea martorilor lui Iehova nu se termina până la ora şapte dimineaţa atunci aşteptau din nou lăsarea întunericului. Atunci a venit exodul! Mii de martori ai lui Iehova au fost mutaţi pe teritoriul Rusiei şi se presupune că sute de mii de ruşi liberi au auzit cântările martorilor lui Iehova despre lauda lui Iehova şi cum vorbeau adevărul în timp ce trenul lor trecea prin apropiere. Acest mare grup al martorilor lui Iehova a fost dus în păduri pentru curăţarea pământului, iar în prima iarnă ei au trebuit să trăiască cu rădăcini şi cu alune. Fiind împrăştiaţi pe un mare teritoriu de pădure, bine păzit, li s-a spus: „Curăţaţi pădurea; construiţi case; aici să staţi pentru totdeauna; munciţi dacă vreţi să trăiţi”. Spiritul lor nu a fost înfrânt. Ei au muncit; ei trăiesc; credinţa lor este puternică şi ei continuă să propovăduiască vestea bună a împărăţiei stabilite a lui Iehova.

Astăzi, în marea ţară a Rusiei, cu adevărat spunem că fiecare mână e împotriva aproapelui. Acolo, toţi au fost învăţaţi să se uite la persoana de lângă ei şi în mod special să lupte contra martorilor lui Iehova. Indiferent de cine eşti, eşti sub supraveghere; iar atunci când primeşti o scrisoare este mai întâi citită de funcţionarul poştei. Singurul mod prin care mesajele lui Iehova de mângâiere şi adevărul pot ajunge la alţii este prin înmânare personală. Atunci când martorii lui Iehova sunt găsiţi, ei sunt supuşi unui proces. Ei merg în camerele din tribunal, sunt duşi în faţa unui judecător, dar nu ajută la nimic dacă vor angaja un avocat pentru a-i apăra. În multe cazuri, guvernul atribuie un avocat din partea statului

Cuprins

pentru a apăra pe cineva, dar chiar şi un astfel de avocat ce trebuie să apere un martor al lui Iehova preia rolul de acuzator şi nu cel de apărător; căci dacă nu va face acest lucru şi va construi un caz bun de apărare chiar şi el ar putea fi trimis în lagăr. Aşa face dreptate sistemul sovietic.

Dacă există în vreun teritoriu un martor al lui Iehova, el este cunoscut în lung şi în lat, căci vestea circulă repede. Oamenii vorbesc. Nu toţi le spun autorităţilor, căci mulţi speră că într-o zi până şi ei vor scăpa de acest nemilos regim. Din moment ce propria lor biserică ortodoxă rusească îi dezamăgeşte, fiind o biserică de stat, ei caută iubitori ai adevărului. „Fericiţi sunt cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi”. – Mat. 5:4, *NW*.

DE LA COMUNISTĂ LA CREŞTINĂ

În Rusia există astăzi o femeie, martoră a lui Iehova, care, după multe suferinţe, încă mai propovăduieşte vestea bună a împărăţiei lui Iehova. Povestea ei, din anul 1942, este asemenea altor sute de astfel de poveşti. În anul 1942, pe când era o comunistă activă, a fost deportată de nazişti în Germania, împreună cu alţi civili ruşi. Acolo, ea a lucrat cu un grădinar şi într-o fabrică, răspândind ideile ei comuniste. În curând, a fost găsită de gestapo-ul lui Hitler. Ea a fost trimisă într-un lagăr nazist. Aici, departe de orice legătură cu tovarăşii ei comunişti, singură, ea a început să-şi piardă încrederea în organizaţia comunistă, pentru că a dezamăgit-o. Ea a început să se gândească la Dumnezeu, a vorbit cu câţiva oameni şi în cele din urmă a întâlnit un martor al lui Iehova. În timpul cât a stat în lagărul nazist, ea a fost botezată şi a devenit un student sârguincios al Scripturilor. După aflarea adevărului ea a început să vorbească cu alte femei din Rusia. Într-o zi, comandantul lagărului a venit să vadă aceste rusoaice şi acestei femei i-a spus: „Cine eşti?” Ea a răspuns: „Eu sunt una dintre martorii lui Iehova”. Atunci comandantul a insistat că aşa ceva nu era adevărat: „Tu eşti rusoaică.” Atunci sora a accentuat şi i-a spus acestui nazist: „Dumnezeu nu este Dumnezeul germanilor, ci este al tuturor oamenilor”. Ea a fost lăsată în pace, fără pedeapsă, iar asta a îmbărbătat-o să propovăduiască şi mai zelos printre rusoaice. În cele din urmă grupul acesta de femei a putut afla adevărul în propria limbă.

După ce războiul s-a sfârşit, în anul 1945, şi lagărele de concentrare ale lui Hitler au fost închise, această femeie, alături de alte rusoaice, s-a întors în Rusia. O rugăciune a unei surori din Germania, spusă lor în timpul petrecut de ele în lagărul nazist, devenea acum rugăciunea fiecăreia dintre aceste martore a lui Iehova, rusoaice eliberate: „Îţi mulţumesc, Iehova, Tată, căci mi-ai dăruit ce am dorit, să vorbesc oamenilor Rusiei”.

S-au bucurat că au fost eliberate şi că au putut merge înapoi în Rusia; dar nu a durat mult timp până când poliţia secretă comunistă a început să fie pe urmele lor. Ele au fost găsite, şi pentru că au propovăduit împărăţia lui Dumnezeu, arătându-le celorlalţi cuvinte de mângâiere din Biblie, aceste femei au fost condamnate la douăzeci şi cinci de ani de închisoare în lagăre. Dar chiar şi astăzi, aceste surori rusoaice, care au aflat adevărul în lagărele de concentrare din Germania, încă mai propovăduiesc în închisorile din Rusia, acolo unde trăiesc acum, toate pentru slava şi gloria numelui lui Iehova. Această femeie, mai înainte comunistă, acum martoră a lui Iehova, este un vestitor care propovăduieşte regulat Împărăţia; acum, bineînţeles, în lagărul guvernului sovietic unde a lucrat înainte. De ce? Deoarece ea crede în Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum este el scris în cartea Sa, Biblia. Ea a îndrăznit să propovăduiască vestea bună în Rusia. De aceea ea construieşte acum în păduri, asemenea unui sclav, ajutând la transformarea pădurilor în locuri care vor servi mai târziu comuniştilor. Când va termina această sarcină ea va fi mutată în alt loc de muncă grea.

Într-unul din aceste lagăre de pe teritoriul Rusiei, acolo unde au fost trimişi martorii lui Iehova, adevărul a fost propovăduit atât de stăruitor încât şi câţiva dintre gardieni l-au primit. Oamenii care deţin poziţii de control în aceste lagăre au dobândit şi ei o cunoştinţă despre adevăr. Faptul că au primit adevărul îi determină acum să propovăduiască la rândul lor vestea bună. Cu timpul, până şi câţiva dintre aceşti gardieni şi oficiali au fost trimişi în închisoare, fiind condamnaţi la zece sau cincisprezece ani. Care este motivul? Pentru că au studiat Biblia; au vorbit despre adevăr; s-au declarat a fi martori ai lui Iehova. Toate aceste persoane condamnate au fost împrăştiate în diferite lagăre, în diferite părţi ale Rusiei pentru a nu putea forma împreună un grup puternic, de sine stătător.

DEPORTĂRILE ÎMPRĂŞTIE PROPOVĂDUITORII

Martorii lui Iehova din Rusia susţin că din cauza faptului că sunt duşi în diferite lagăre (şi noi ştim cu siguranţă că ei sunt în mai mult de cincizeci de lagăre, potrivit raportului descris mai devreme în acest articol) vestea bună a Împărăţiei este în mod continuu propovăduită în toate colţurile acestei vaste ţări, Rusia. Ei, prin nici o metodă, nu ar putea găsi bani pentru a călători 10 000 de km (mai mult de 6000 de mile) pentru a răspândi mesajul Împărăţiei. Însă acum, însuşi guvernul comunist i-a trimis de la un capăt al ţării la celălalt, pentru a lucra în aceste lagăre; şi, cum consideră ei, guvernul le-a plătit biletul spre noi teritorii pentru a predica mesajul Împărăţiei. Martorii lui Iehova lucrează în toate teritoriile Rusiei; unii dintre ei, într-adevăr cei mai mulţi, în lagăre, alţii, în sectoare izolate de unde nu au voie să plece. Cu toate acestea, unii continuă să lucreze în oraşe şi în sate, nefiind prinşi nici până acum. Amintiţi-vă cum ‘s-a comportat Saul [din Tars] în mod nelegiuit cu adunările poporului lui Iehova, invadând o casă după alta, târând afară atât bărbaţi cât şi femei, pentru a-i duce în închisoare’. „Totuşi, cei care au fost împrăştiaţi prin ţară, au răspândit vestea bună a cuvântului”. – Faptele 8:3,4, *NW*.

Cuprins

Fraţii noştri din Rusia nu au fost împiedicaţi deloc în încercarea lor de a câştiga o mai mare libertate pentru propovăduirea mesajului Împărăţiei şi ei au oferit guvernului comunist oportunitatea de a recunoaşte martorii lui Iehova ca o organizaţie religioasă. În anul 1948 ei au trimis o petiţie prin Ministerul de Interne, către Preşedinţia Consiliului Sovietic Suprem al U.R.S.S.–ului. Această petiţie descria lucrarea martorilor lui Iehova în Rusia. Ei nu au primit nici un răspuns; astfel că o mică delegaţie alcătuită din trei fraţi a mers la Ministerul de Interne din Moscova şi a prezentat petiţia în persoană. Întrebaţi de unde vin, ei au spus: „Din Ucraina". Astfel, ei au fost sfătuiţi să meargă la Ministerul de Interne al Ucrainei, Republica Socialistă Sovietică, la Kiev. Fraţii au mers direct de la Moscova la Kiev şi au prezentat petiţia Ministerului de Interne. Acolo, se pare că oficialii ministerului erau pregătiţi pentru sosirea lor, căci după prezentarea petiţiei acestor trei martori, ei au fost întrebaţi de către oficialii guvernului: Vor servi martorii lui Iehova armatei? Vor participa la alegerile guvernului sovietic? Se vor supune oricărei legi a statului şi vor colabora cu celelalte organizaţii religioase? La toate cele trei întrebări fraţii au răspuns cu cuvintele apostolului lui Isus, Petru: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni". (Faptele 5:29, *AS*). Reprezentanţilor le-a fost permis să plece din biroul Ministerului de Interne, dar în câteva zile, casele lor au fost percheziţionate; ei au fost căutaţi şi condamnaţi la mulţi ani de închisoare.

Într-un loc din Rusia a fost posibil pentru 120 de persoane să fie prezente la o celebrare a Memorialului. Aceasta este o excepţie. Cu câţiva ani în urmă erau şapte vestitori în Moscova, dar au fost toţi deportaţi. Moscova este una dintre puţinele capitale din lume unde nu se găseşte nici un martor al lui Iehova. Însă adevărul este cunoscut acolo. Guvernul comunist a fost informat de martorii lui Iehova; i-au înrobit pe prea mulţi dintre ei pentru a susţine că nu-i cunosc. În fiecare ţară, în spatele cortinei de fier, organizaţia comunistă încearcă să lupte, să doboare şi să nimicească pe martorii lui Iehova ─ în Polonia, Cehoslovacia, România, Ungaria, Germania de Est şi însăşi Rusia. Dar ei nu pot distruge martorii sau mesajul lor. Adevărul i-a eliberat pe aceşti oameni şi ei vor continua să fie liberi şi să predice vestea bună a împărăţiei stabilite a lui Iehova, ca mărturie tuturor care vor să audă.

În Rusia, îi este imposibil unui om să-şi trăiască viaţa, să-l slujească pe Dumnezeu şi să-şi iubească aproapele ca pe propria lui persoană. Nu, el trebuie să fie un sclav al statului; el trebuie să slăvească statul; el trebuie să venereze statul. Dar nu şi martorii lui Iehova! Ei s-au întors spre Cuvântul lui Dumnezeu şi preferă să calce pe urmele lui Isus Cristos. (1 Pet. 2:21) Când Isus a fost pe pământ, El le-a spus conducătorilor că era în această lume, dar că nu era o parte a ei. (Ioan 18:36,37). Şi acesta este modul cum privesc în ziua de astăzi viaţa martorii lui Iehova. (Ioan 17:13,14, 16). Noi suntem în această lume, dar nu suntem o parte a ei. Lumea continuă cu treburile sale, după cum poftеşte. Martorii lui Iehova nu intervin şi nici nu o vor face. Atâta timp cât Iehova Dumnezeu le îngăduie naţiunilor făcute de oameni să existe şi să funcţioneze, nu este nici un motiv pentru martorii lui Iehova să intervină în modurile lor de a trăi şi ei se vor supune legilor

Cuprins

făcute de oameni, atâta timp cât aceste legi nu intră în conflict cu legea lui Dumnezeu.

Indiferent de ţara în care se află, martorii lui Iehova au misiunea de a fi slujitori ai împărăţiei lui Iehova, reprezentanţi ai lui Isus Cristos. (Isa. 43:10-12; 52:7, 8; 61:1-3; Mat. 24:14; 2 Cor. 5:20) Astfel, chiar şi în Rusia, alături de Bibliile lor, ei continuă să predice vestea bună, în şi în afara lagărelor. (Mat. 24:9; 28:19,20; Marcu 13:9-11; Luca 21:12,13; Apoc. 2:10) Ei celebrează Memorialul, singuri sau împreună, în celule, în păduri, în lagăre, izolaţi. Ei sunt gata să înfrunte orice obstacol şi încearcă să treacă peste el, dar nu vor face nici un compromis cu această lume veche. ─ Ioel 2:4-9; Filip. 1:28.

Biblia este în Rusia pentru a rămâne. Martorii lui Iehova o folosesc; iar Presa Unită a spus anul trecut că cea mai citită carte din lume va fi „disponibilă din nou în Rusia luna viitoare [adică ianuarie 1956]", ea fiind interzisă de comunişti pentru treizeci şi opt de ani. Chiar şi acum, precum a spus Presa Unită, numai câteva Biblii au fost publicate: „Tiparul a fost format, iar preoţii din patriarhia Moscovei citeau lucrările finale. Prima publicare, stabilită pentru ianuarie, va fi mică, din moment ce biserica trebuie să cumpere hârtie şi să plătească pentru publicare; dar în timp, biserica speră să distribuie noua Biblie pe tot teritoriul Uniunii Sovietice".

Va fi Biblia distribuită în cantităţi mari pe tot teritoriul Rusiei?

Când timpul va veni, martorii lui Iehova o vor explica oamenilor. Atâta timp cât liderii comunişti şi susţinătorii lor vor avea frică de adevăr, această nouă Biblie a lor, în limba rusă, nu va fi distribuită pe cât ar trebui, în timp ce regimul comunist va continua. Cu siguranţă nu va fi dată martorilor lui Iehova, căci în mâinile lor va fi asemenea unei dinamite. Astfel, Biblia va continua să le fie interzisă lor.

Va fi cea mai citită carte din lume la fel de studiată în Rusia, înainte de venirea războiului lui Iehova de la Armaghedon? — Apoc. 16:13-16; Ier. 25:32, 33; Isa. 34:1-4; Ţef. 2:1-3; Faptele 2:19-21.

Acum, numai cei care Îl caută pe Iehova, înfometaţi de adevăr şi dreptate, da, numai cei care vor să lupte în „dreapta bătălie a credinţei" (1 Tim. 6:12, *NW*), numai aceia care sunt dispuşi să-şi dea viaţa pentru adevăr (Apoc. 2:11) sunt cei care vor vedea şi vor înţelege Biblia, nu numai din Rusia, ci şi din restul lumii.

(Fii sigur că vei citi în articolul următor povestea, direct de la sursă, a unui om care a fost unul dintre cei şapte mii care au fost duşi în pădurile din Rusia, menţionat la pagina 214 a acestui articol. Povestea lui personală este numită „Eu am trăit în Exil în Siberia". Nu o rata!)

Cuprins

SĂ STRĂLUCIM CA „LUMINA LUMII"

„CU ADEVĂRAT dulce este lumina şi plăcută ochilor". Potrivite sunt acele cuvinte cu privire la lumina soarelui, iar ele sunt cu mult mai potrivite în ceea ce priveşte lumina spirituală care vine de la marele Soare, Iehova Dumnezeu, „Tatăl luminilor cereşti". Lumina spirituală aduce eliberarea din robie, aduce speranţa vieţii veşnice, a mângâierii, iubirii şi bucuriei. ─Ecl. 11:7, *Ro*; Iac. 1:17, *NW*.

Cu toate acestea, astăzi, mai mult ca oricând înainte, „întunericul va acoperi pământul şi negura popoarele" pentru că Satan „a orbit minţile celor necredincioşi, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu". Orbiţi, de asemenea, şi de mândria lor, de încăpăţânare şi lăcomie, oamenii preferă întunericul în locul luminii şi ei caută în zadar călăuzire prin crezurile creştinătăţii, filozofii ei, de la ştiinţa ei materialistă şi de la politicieni. Dar sunt câţiva care, cu adevărat iubesc dreptatea şi care, în mod smerit, „Îl caută pe Dumnezeu, pe bâjbâite şi Îl găsesc cu adevărat". – Isa. 60:2, *RS*; 2 Cor. 4:4; Faptele 17:27, *NW*.

În beneficiul unor astfel de persoane Dumnezeu l-a trimis pe Fiul lui Isus Cristos, care este „adevărata lumină ce dăruieşte lumină oricărui om". Pe vremea când era pe pământ, Isus însuşi a slujit ca lumină, vorbind oamenilor despre numele Tatălui Său, scopurile şi voinţa Lui pentru ei, dar odată cu înălţarea Sa la cer El le-a spus urmaşilor Lui să slujească precum dătători de lumină în locul Lui: „Voi sunteţi lumina lumii. Un oraş situat pe un munte nu poate fi ascuns. O lampă nu este aprinsă ca să fie pusă sub baniţă, ci pe lampadar şi ea străluceşte peste toţi cei din casă. Tot aşa să strălucească şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri". – Ioan 1:9; Mat. 5:14-16, *NW*.

Pentru a sluji cum se cuvine ca lumini ale lumii, lămpile noastre trebuie să fie pline de ulei, iar fitilurile lor trebuie să fie tăiate; cu alte cuvinte, trebuie să avem o bună cunoştinţă din Cuvântul lui Dumnezeu şi să-i răspândim cu efect mesajul. Aceasta necesită studiu; necesită participarea la întâlnirile adunării; necesită profitarea de avantajele instruirii de serviciu.

Ca urmaşi ai lui Cristos, putem lăsa lumina să strălucească cu toată încrederea, căci este egală cu orice test de raţiune şi cercetare onestă. Motivele noastre sunt pure, pentru că „noi nu suntem vânzători ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu, ca mulţi alţii", care exploatează Cuvântul lui Dumnezeu pentru câştiguri egoiste. Şi strălucind, noi nu atragem atenţia asupra noastră, căci noi ştim că această comoară a serviciului, ca purtători ai luminii, este într-un vas de pământ, toată gloria îndreptându-se spre Iehova. Aceasta se face „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin spiritul Meu, zice Iehova al oştirilor". – 2 Cor. 2:17, *NW*; Zah. 4:6, *AS*.

Apreciaţi voi privilegiile voastre ca purtători ai luminii? Dacă da, atunci veţi „veghea cu atenţie cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic". – Efes. 5:15,16, *NW*.

Cuprins

Istoria modernă a martorilor lui Iehova

Partea 31- sfârşitul decadei a patra, începutul decadei a cincea a Operaţiunii Împărăţiei

„Împărăţia cerurilor” cu Isus Cristos în putere ca Rege, la dreapta Tatălui Său, şi-a sfârşit cel de-l patruzecilea an de domnie în mijlocul vrăjmşilor ei, apoximativ la 1 octombrie 1954. Aceasta a început să domnească în timpul Primului Război Mondial în 1914; ea şi-a încheiat cel de-al patruzecilea an în timpul „războiului rece” dintre blocurile de Vest şi cele de Est ale duşmanilor Împărăţiei, care a urmat celui de-al Doilea Război Mondial. Cunoscând bine vremurile şi soroacele scopurilor lui Dumnezeu, martorii lui Iehova s-au apropiat şi au intrat în al patruzecilea an al Împărăţiei fără să se alăture nemaipomenitelor predicţii pe care le făceau unii religionişti despre anul 1954, pe baza ideilor lor despre perioade paralele de timp ale evenimentelor istorice. Ei au intrat în 1954 plănuind şi aranjând să facă lucrări mai mari în serviciul Împărăţiei.

Lupta lor îndelungată din provincia Quebec a Canadei, pentru a stabili dreptul de predicare a veştilor Împărăţiei la populaţia catolică de acolo, a fost răsplătită cu o decizie majoritară a celor cinci judecători din Curtea Supremă a Canadei, la Ottawa, pe 6 octombrie 1953, care a hotărât că martorii lui Iehova aveau dreptul să-şi scoată literatura religioasă în Quebec. Eforturile viitoare făcute de duşmanii libertăţii de exprimare şi a libertăţii de închinare din Quebec, pentru a bloca punerea în aplicare a acestei hotărâri a Curţii Supreme, a arătat că ei au primit-o cu răutate, ca vrăjmaşi în mijlocul cărora Cristos trebuia să domnească cu un toiag de fier.

Explodarea celor două modele noi de bombe cu hidrogen din oceanul Pacific, în martie 1954, nu i-a umplut pe martorii lui Iehova cu prevestiri îngrozitoare despre viitor. Netulburaţi, ei au continuat să dea o mărturie mai mare despre împărăţia întemeiată a lui Dumnezeu, aducând în teren mai mulţi predicatori. În acel martie un nou număr de 154.367 slujitori din America raportau timpul petrecut în predicare, urmat de un record de 169.015 în aprilie. Şi în alte naţiuni creşterea continua. Astfel, la sfârşitul anului de serviciu 1954 s-a ajuns la un nou record de 580.498 predicatori din lumea întreagă, o creştere cu 60.516 faţă de anul precedent. Predicile din uşă în uşă, din Biblie, de câte trei până la opt minute, erau recomandate acum în special, precum şi predicile de zece până la cincisprezece minute făcute persoanelor interesate la vizitele ulterioare. Toate grupele au fost de acord cu un program de instruire pentru a avea servi experimentaţi şi calificaţi care să-i instruiască în cele mai efective metode de predicare pe teren pe cei dezordonaţi sau cu mai puţine succese, ori pe persoanele de curând interesate. A început să se dea mai multă atenţie expunerii exemplarelor

Cuprins

individuale *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! cu fiecare ocazie, pe lângă obţinerea de abonamente pentru aceste reviste.

La 3 aprilie 1954 şi-a făcut apariţia un nou aspect, filmul intitulat „Societatea Lumii Noi în acţiune", de o oră şi douăzeci de minute. În acea seară filmul a fost văzut pentru prima dată în afara sediilor Brooklynului de un auditoriu de 1.110 persoane, la o adunare de circuit din New York. Până acum acesta s-a dovedit un puternic instrument de familiarizare vizuală pentru cei care l-au urmărit, cu dimensiunea organizaţiei Societăţii, cu instituţiile ei, activităţile de teren, congresele ei la scară mare, suprafaţa ei, funcţionarea efectivă şi spiritul prin care este mişcată. În teritoriile birourilor de filială ale Societăţii Watch Tower, chiar şi în Taiwan, în timpul interzicerii lungă de 18 ani a martorilor lui Iehova, filmul a fost vizionat de un auditoriu considerabil recunoscător. La sfârşitul anului de serviciu 1955 acest film, împreună cu comentariul însoţitor, a fost vizionat de 2.379.549 persoane.

Anul 1954 s-a dovedit a fi unul remarcabil pentru adunări. În timpul verii, începând cu adunarea de pe 24 iunie 1954 din Boston (Massachusetts), pe tot globul s-au ţinut adunări naţionale şi de district, de câte patru zile, inclusiv în locuri ca: Pakistan, Tailanda, Indonezia, Coreea de Sud, pe lângă alte locuri din cele şase continente şi insulele mării. Optzeci din aceste adunări au adus un auditoriu total de mai mult de 427.000 şi au fost botezaţi 14.509 persoane. Adunarea din Berlin s-a aflat în frunte cu un total de 22.500 prezenţi să asculte „Iubirea lui Dumnezeu pentru salvarea omului în criză" şi cu un număr de botezaţi de 1.022. La adunarea de district din Toronto (Ontario) a fost adăugată o a cincia zi pentru a avea loc absolvirea celor 116 studenţi ai clasei a 23-a a Şcolii Biblice Gilead a Watchtower. Efectul tuturor acestor adunări a devenit foarte evident în societatea Lumii Noi.

În mod foarte potrivit, în anul 1954, al şaptezecilea an de când Watch Tower Bible and Tract Society din Pennsylvania a fost încorporată, pe 13 decembrie 1884, Societatea a terminat construcţia unei clădiri importante în Pittsburgh, Pennsylvania, care să adăpostească birourile de înregistrare. Pe 4 septembrie 1954 clădirea a fost consacrată de funcţionarii Societăţii, iar vineri 1 octombrie, 1954, acolo s-a ţinut prima adunare anuală de serviciu a Societăţii, preşedintele Societăţii fiind şi preşedintele adunării. Cei 820 de participanţi umpluseră până la refuz auditoriul de 500 de locuri, pe lângă auditoriul auxiliar de la subsolul clădirii.

Anul 1955 a deschis cel de-al cincilea deceniu de domnie a împărăţiei întemeiate a lui Dumnezeu în mijlocul vrăjmaşilor ei. Prima parte a anului a fost marcată de importante decizii legale. Pe 7 ianuarie, în Edinburgh, Scoţia, Judecătorul Curţii a transmis hotărârea că martorii lui Iehova sunt o confesiune religioasă, dar vestitorii lor pionieri şi servii de grupă nu sunt „slujitori" ai religiei în înţelesul Hotărârii serviciului militar obligatoriu din Britania, din 1948. Partea potrivnică a acestei hotărâri a apelat la Curtea Supremă de Justiţie, alcătuită din trei judecători, din Edinburgh, numai pentru a obţine o hotărâre nefavorabilă dată de cei trei judecători pe 21 iulie 1955. La această hotărâre se face acum un apel la

Cuprins

Camera Lorzilor, din Londra, Anglia, ultima curte de apel a imperiului britanic. Cu toate acestea, în America, pe 14 martie 1955, Curtea Supremă din Washington, D.C. a dat o hotărâre favorabilă în trei cazuri de-ale martorilor lui Iehova, că ei trebuiau să fie consideraţi persoane sincere care refuză să satisfacă serviciul militar în războiul literal al acestei lumi din pricina conştiinţei, chiar dacă ei doresc să ducă un război la porunca lui Dumnezeu, un „război teocratic", nu unul lumesc. Pe acest temei, Curtea a schimbat condamnările celor trei martori care refuzaseră încorporarea în serviciul militar. Dar în Polonia, potrivit rapoartelor oferite la radio, cinci martori ai lui Iehova au fost arestaţi sub acuzaţia falsă că erau spioni ai Americii şi au fost condamnaţi în martie 1955 la zece ani de închisoare. Versetele din Marcu 13:9 şi Luca 21:12 se împlinesc încă asupra martorilor lui Iehova în acest „timp al sfârşitului".

Pentru călăuzirea generală a tuturor vestitorilor Împărăţiei în activităţile lor de teren, pe 1 ianuarie 1955 a apărut noua broşură de serviciu de 64 pagini, intitulată „Predicarea împreună în unitate". Pentru creşterea publicării literaturii, mai ales a revistelor, în primăvara anului Societatea Watchtower a început construirea noii ei imprimerii cu treisprezece etaje, vizavi de actuala ei imprimerie cu nouă etaje din Brooklyn. Ca o judecată împotriva întregului sistem al religiei lumii a apărut mesajul provocator sub titlul „Creştinătate sau Creştinism – care dintre ele este 'Lumina lumii'?" Acest mesaj a explodat asupra lumii duminică 3 aprilie 1955, prin transmiterea simultană a unei armonioase cuvântări publice despre acest subiect, prin vorbitori din treizeci de limbi din lumea întreagă. La încheierea cuvântării toţi vorbitorii au anunţat apariţia noii broşuri de 32 pagini despre acelaşi subiect, exemplare ce au fost oferite gratuit tuturor celor din auditoriu. Peste tot pământul peste o jumătate de milion au participat la această puternică lectură. Potrivit scrisorii preşedintelui din 10 februarie 1955, se aştepta să fie publicate zece milioane de exemplare de-ale broşurii în zece limbi. Dar filialele Societăţii erau aşa de dornice după mesaj, încât acesta s-a publicat în treizeci de limbi, tipărindu-se peste 21.000.000 exemplare.

Distribuirea broşurii la publicul de afară a urmat imediat îndeaproape lectura publică. Mii de persoane de curând interesate au dat o mână de ajutor la distribuire pentru prima dată. Aceasta a dat naştere la un nou vârf de vestitori ai Împărăţiei de 625.256, în timpul lunii aprilie. Complet înflăcăraţi, persoanele dispuse spre bunăvoinţă s-au întors într-un număr nemaipomenit în următoarea seară de joi, 7 aprilie, pentru a celebra cina Domnului, numărul de participanţi urcând la 878.303, dintre care totuşi numai 16.815 s-au împărtăşit ca rămăşiţa clasei cereşti a Împărăţiei. În decursul lunii aprilie şi a lunii următoare, mai, noua broşură a circulat prin 88 ţări, ajungând la o circulaţie nemaipomenită în numai două luni, chiar în ţările în care martorii lui Iehova erau interzişi, cum ar fi: Republica Dominicană, Argentina, Spania, Portugalia şi Germania de Est. Clerul creştinătăţii a primit atenţie directă mai târziu. Odată cu această distribuire „fulger" martorii lui Iehova şi-au extins campania specială din ianuarie până în aprilie, pentru noile abonamente la *Turnul de veghere,* obţinându-se 562.228 noi abonamente la revistă la sfârşitul lui aprilie, în patruzeci de limbi.

Cuprins

Treisprezece congrese „Împărăţia victoriasă” au dominat apoi scena, favorizând deplasarea sutelor de mii de martori ai lui Iehova din peste şaizeci de ţări la acestea, pe propria lor cheltuială. Acestea au fost adunări de câte cinci zile cu un program armonios, punctul culminant constituindu-l cuvântarea publică a preşedintelui Societăţii sau a vice-preşedintelui acesteia, pe tema „Cucerirea lumii în curând – prin Împărăţia lui Dumnezeu”. În succesiunea săptămânală seriile au înaintat din 22 iunie la Chicago, Illinois spre Vancouver, B.C., Canada, apoi Los Angeles, California, după aceea Dallas, Texas (în spaniolă şi engleză), a urmat stadionul Yankee, New York city (pentru a treia oară), peste Atlantic spre Twickenham (Londra), Anglia, apoi Paris, Franţa, către Roma, Italia (în acelaşi timp cu ultimele trei zile din Paris), spre Nurnberg, Germania, către Berlin, Germania (în acelaşi timp cu ultimele trei zile din Nurnberg), cu congrese ţinute simultan în Stockholm, Suedia şi Haga, Olanda, iar în cele din urmă la Helsinki, Finlanda, 25-28 august. Saltul seriilor de congrese peste Atlantic de pe ţărmurile Americii de Nord spre cele ale Europei a fost o dovadă despre cea mai mare deplasare în masă din istorie a participanţilor americani, peste 4.500.

În timpul acelor serii, cuvântarea publică a fost transmisă astfel în nouă ţări şi nouă limbi la un total de 403.68 ascultători. Numărul celor botezaţi a însumat 13.016. De la congrese, un potop de literatură nouă s-a revărsat peste lume: volumul II al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, *Calificaţi pentru a fi slujitori*, *Ce spun Scripturile despre „supravieţuirea după moarte”*?, *Tu poţi supravieţui Armaghedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu* şi broşura cuvântare-publică *Cucerirea lumii în curând – prin Împărăţia lui Dumnezeu*. După încheierea congresului au fost trimise în lumea întreagă 257.124 exemplare ale broşurii distribuită într-un mod fără precedent, *Creştinătate sau creştinism – care dintre ele este „lumina lumii”*?, prin martori, la toţi preoţii religioşi şi editorii publicaţiilor religioase din teritoriul lor. Broşura a fost primită diferit de la ceva stricat sau jalnic până la ceva acceptat cu amabilitate şi competenţă.

La sfârşitul lunii august 1955 s-a încheiat anul de serviciu. Cum? Odată cu expansiunea însemnată a societăţii Lumii Noi şi a activităţilor ei. Media lunară a martorilor care predicau s-a ridicat la 570.694 pentru cele 158 de ţări ce dădeau raport, ţinând seama de faptul că odată s-a ajuns la un record de 642.929 vestitori. Au fost botezaţi 63.636. Totalul orelor de predicare pe teren a crescut la 85.823.250, însoţite de creşteri în distribuirea de Biblii, cărţi, broşuri, reviste şi tratate. Stadionul Yankee a fost martor, de asemenea, la cea de-a treia festivitate de absolvire a clasei Şcolii Biblice Gilead a Watchtower, cei 102 absolvenţi formând cea de-a 25-a clasă a şcolii, de la înfiinţarea ei din 1 februarie 1943. La aceştia se adaugă acum cei 106 absolvenţi ai clasei a 26-a, a căror ferstivitate de absolvire a avut loc la Gilead duminică, 12 februarie 1956. Absolvenţii misionari sunt împrăştiaţi acum peste tot pământul, în o sută de ţări şi insule. La aceşti misionari Societatea Watch Tower a adăugat de curând mai mulţi pionieri speciali în multe ţări pentru a spori strângerea „altor oi”.

În anul 1956 s-au făcut deja paşi spre ordonarea şi conducerea mai bună a organizaţiei. A avut loc împărţirea pământului în zece regiuni, fiecare ocupându-se

Cuprins

de câte un număr din cele 77 filiale ale Societăţii. Peste fiecare din cele zece regiuni se află un serv de regiune. La 1 ianuarie 1956 primul din servii de regiune a inaugurat această lucrare pe regiune, inspectând filialele. Pe 29 februarie însuşi preşedintele Societăţii a plecat cu avionul din Brooklyn, într-un tur de zece săptămâni, în Pacificul de Sud şi Orientul Îndepărtat, pentru a vizita filialele de acolo ale Societăţii, pentru a se adresa adunărilor şi grupelor de martori ai lui Iehova, precum şi publicului din oraşele mari, despre subiectul „Unirea întregii omeniri sub Creatorului ei".

În felul acesta, martorii lui Iehova au înregistrat până acum un record veşnic în istoria modernă, ce nu poate fi îndepărtat. Acest record va fi totuşi depăşit înainte ca ei să-şi încheie mărturia dată înainte de Armaghedon, dând toată lauda şi cinstea singurului Dumnezeu viu şi adevărat, ai cărui martori sunt privilegiaţi să fie.

Treziţi-vă!, 22 noiembrie, 1953, pp. 3-11.
Informator, mai, 1954.
Informator, iunie, 1954.
Cartea anuală din 1955, pp. 38, 42.
W 15 iunie, 1955, pp. 361-364; 15 noiembrie, 1955, pp. 680-683.
W 1 decembrie, 1954, pp. 713-720.
W 15 decembrie, 1954, pp. 745-747.
W 1 iunie, 1955, pp. 329-332.
Treziţi-vă! 22 iunie, 1955, pp. 3-8.
Informator, din martie până în iunie, 1955.
Cartea anuală din 1956, p. 40.
Informator, iunie, 1955, p. 2.
Steagul S.U.A. (ediţia europeană), 5 august, 1955.
W 1 decembrie, 1955 până în 15 martie, 1956.
Cartea anuală din 1956, pp. 32-41, 286-289.
Treziţi-vă! 8 octombrie, 1955, pp. 27,28*; Cartea anuală* din 1956, pp. 62,63.
W 15 aprilie, 1956; *Treziţi-vă!* 22 martie, 1956.

Vei deveni şi tu una?

Isus le-a spus celor care vor fi cu el în ceruri: „Eu şi Tatăl meu suntem una." Pentru ei se ruga el Tatălui său: „Fie ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una" şi despre clasa pământească el a spus: „Va fi o singură turmă, şi un singur păstor."

Şi în cer şi pe pământ, toţi cei care primesc viaţă trebuie să devină una. Una în închisoare? Nu. Una în efort şi scop. Trebuie să existe o unicitate condusă de Iehova. Revista *Turnul de veghere* vă va ajuta să ajungeţi la această unitate, căci ea reflectă clar şi inteligibil lumina Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia.

Abonaţi-vă acum. Costul este doar de 1 $, şi veţi primi şi trei predici din Biblie tipărite.

Vă rog să-mi trimite-ţi pentru un an întreg *Turnul de veghere* şi trei predici din Biblie. Anexat este 1 $.

● Un răspuns din 15 noiembrie 1955 din *Turnul de veghere* spunea că dacă Iehova ar vrea ar putea să distrugă chiar şi o creatură nemuritoare. Broşura *Ce spun scripturile despre supravieţuirea după moarte?* spune că dacă, la origine, demonii ar fi fost creaţi nemuritori ei nu ar putut să fie distruşi din univers. Cum este corect? – J.L. Statele Unite.

Declaraţia din broşură despre supravieţuirea după moarte se referă la nemurire conform sensului său principal de absenţă a morţii, indestructibil. Altă declaraţie despre capacitatea lui Dumnezeu de a distruge chiar şi o creatură nemuritoare se baza pe viziunea că el este absolut atotputernic, fără nicio limitare asupra puterii sale nici chiar de el însuşi. Astfel ultima afirmaţie a prezentat ceea ce este în acord cu viziunea sa. Totuşi, intră în domeniul speculaţiei, pentru că de fapt se bazează pe o întrebare speculativă.

Deci afirmaţia din broşură rămâne în picioare, în acord cu sensul de nemurire absolută, aşa cum este transmis în Sfintele Scripturi. O dezbatere mai completă despre aceasta este posibil să apară în coloanele *Turnului de veghere.*

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Aprilie 1956 Nr. 8

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ACTIVITATE ŞI VIAŢĂ VERSUS INACTIVITATE ŞI MOARTE - Pag.263

DE CE SĂ CERCETĂM BIBLIA? - Pag.272

"EI SUNT FĂRĂ SCUZE" - Pag.274

AM TRĂIT ÎN EXIL ÎN SIBERIA - Pag.278

A FOST ISUS UN DUMNEZEU-OM? - Pag.282

CEA DE-A 26-A ABSOLVIRE A GILEADULUI – O OCAZIE FERICITĂ - Pag.286

SĂ CÂŞTIGĂM PREMIUL VIEŢII PRIN INSTRUIRE ACTIVĂ ACUM - Pag.287

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.294

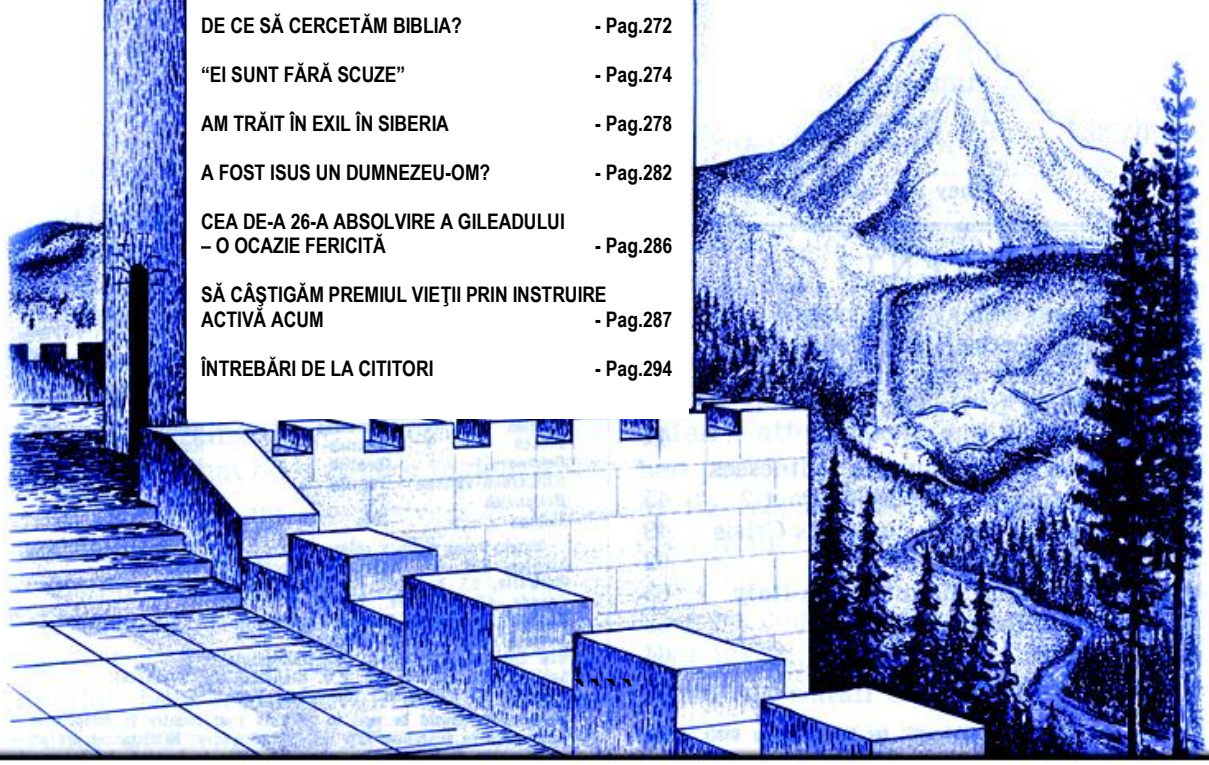

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

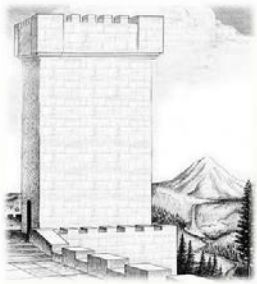

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1956 **Nr 8**

ACTIVITATE ŞI VIAŢĂ VERSUS INACTIVITATE ŞI MOARTE

„Luptă-te lupta
cea bună a credinţei”
- 1 Tim. 6:12, NW

VREI să vezi un stadion plin până la refuz cu oameni extaziaţi? Atunci doar îndreaptă-ţi mintea spre vechiul Corint şi spre stadionul său sportiv imens. La fiecare doi ani acel oraş – cel mai mare, mai bogat şi mai festiv din întreaga Grecie – era scena faimoasei competiţii sportive naţionale Istmice. Pentru mai multe zile, competiţia ţinea lumina reflectoarelor în toată Grecia. Jocurile nu erau simple sporturi. Ele aveau un fundal religios. Mai mult, oamenii îi priveau pe sportivi drept simboluri ale pregătirii militare. Fiecare soldat trebuia să fie un sportiv extrem de bine pregătit. Sportul atrăgea atenţia naţională chiar mai mult decât în zilele noastre. În timpul jocurilor nu se puteau deţine mai multe locuri; toate locurile în picioare erau ocupate. Acum sportivii mărşăluiau pe un teren, de două ori ca dimensiune faţă de terenul de joc al stadionului Yankee din New York! Mulţimea este extaziată, în timp ce-şi aclamă concurenţii. Pe măsură ce evenimentele competiţionale intense începeau, fiecare gât din marea mulţime se întindea pentru a nu pierde nici măcar un detaliu. Strigăte de încurajare se auzeau pentru campionii muncitori. Gemete puternice de disperare trădau favoriţii care pierdeau. Aplauze asurzitoare întâmpinau învingătorul care în sfârşit se arăta! După aceea, marea mulţime inunda străzile Corintului, vorbind doar despre aceste evenimente zile întregi. Câştigătorul era mult mai onorat decât oricare altă persoană de pe întreg istmul. Idolatrizat ca un erou naţional, el deţinea coroana din frunze de iederă a victoriei, iar în timpurile ulterioare, din frunze de pin. Acesta era umplut de daruri, iar oraşul îi oferea o pensie considerabilă pe viaţă. Cicero spunea că un oraş grecesc sărbătorea pe câştigătorii săi atletici mai mult decât sărbătorea Roma pe cel mai mare general al său, reîntors acasă după cucerirea unei întregi naţiuni.

Cuprins

[2] Cunoscând toate acestea despre jocurile din Corint, Pavel compara activitatea primilor creştini, poporul lui Iehova, cu întrecerile sportive. Referindu-se la alergătorii, luptătorii şi boxerii din competiţiile sportive, el ilustra într-un mod extrem de tăios beneficiile activităţii şi pericolul inactivităţii. Creştinii cărora le scria cunoşteau bine aceste jocuri. Unii, într-un moment sau altul, s-au aflat, fără dubiu, printre mulţimea care striga pe stadion. Ei nu puteau evita să nu ştie despre jocuri, deoarece acestea erau subiectul de conversaţie oriunde ai fi mers. Cerinţele impuse competitorilor au produs exemple puternice care se aplică creştinilor de astăzi. Jocurile Olimpice moderne, numite după întrecerile olimpice străvechi ale Greciei, ne reamintesc în mod forţat de aplicabilitatea pe care o au astăzi cuvintele lui Pavel despre jocurile străvechi.—1 Cor. 9:24-27; Filip. 3:13, 14.

[3] Pavel vedea pe fiecare creştin ca pe un competitor pe un stadion imens, un „spectacol în faţa oamenilor şi a îngerilor”. Satan Diavolul l-a provocat pe Dumnezeul cel Atotputernic că oamenii de pe pământ nu-şi vor putea menţine integritatea faţă de Iehova. Pavel reamintea faptul că Iehova l-a trecut pe credinciosul Abel şi pe mulţi după acesta de partea sa a competiţiei. Acesta a arătat că Iehova era fondatorul echipei creştine, condusă de Isus Cristos. (1 Cor. 4:9; Evrei 11:4; 12:1, 2, *NW*). Creştinii corinteni cunoşteau foarte bine felul în care sportivii aspiranţi îşi dedicau întreaga viaţă câştigării premiului. Înainte de a veni la stadion desfăşurau, cu regularitate, probe la fel de dificile precum cele din concurs. Ei nu au obţinut frumuseţea corpului lor, graţia performanţei, puterea şi rezistenţa doar din câteva săptămâni de pregătire. Pentru ca sportivii să fie suficient de pregătiţi era nevoie de ani de muncă grea, în care trebuiau să practice efectiv lucrurile pe care urmau să le realizeze în cadrul competiţiei. Trebuiau să ducă o viaţă extrem de strictă, cu obiceiuri adecvate. Viaţa lipsită de griji şi în dezmăţ, la care se dedau mulţi corinteni, trebuia evitată. În multe feluri, pe care toţi creştinii corinteni le puteau înţelege, viaţa sportivului victorios prezenta un tipar adecvat de urmat pentru creştini.

[4] Importanţa păstrării regulilor echipei şi antrenarea riguroasă trebuia să fie în permanenţă întipărită în mintea competitorului de succes. Fiecare făcea un jurământ de a adera în mod strict la regulile şi cerinţele de pregătire. Viaţa sa restricţionată era dedicată în întregime practicării sesiunilor şi antrenamentelor. O viaţă criminală şi pătată îl descalifica. Eşecul de a se supune regulilor îl înlătura din concurs. Aşa şi noi, trebuie să ne supunem tuturor regulilor. Un sportiv ar putea fi primul în a atinge obiectivul; cu toate acestea, dacă nu s-ar supune tuturor regulilor ar pierde premiul. Deşi fugim spre ţintă, putem pierde premiul, nerespectând regulile. Pavel a subliniat aceasta când a spus: „Ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.” —Gal. 2:2, *NW*.

[5] Judecătorii juraţi au impus legile competiţiei antice. Ei trăiau cu concurenţii zi şi noapte, de la începutul antrenamentului, pentru a împiedica trişatul. Ei au impus antrenamente riguroase. Cerinţele antrenamentelor l-au determinat pe Pavel să le folosească pentru a ilustra anumite aspecte în scrisorile sale. Putea cineva să participe la un eveniment înainte de a se antrena cu credincioşie? Nu! Un astfel de antrenament a sugerat Pavel pentru noi, spunând: „Pe de altă parte, exersează

Cuprins

având ca obiectiv devoţiunea sfântă. Căci exerciţiul fizic este de puţin folos, dar devoţiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieţii prezente şi a celei viitoare.” —1 Tim. 4:7, 8, *NW*.

[6] Organizaţia teocratică, precum o echipă, respectă regulile lui Iehova. Ea vine cu coroana triumfului. Dar va fi fiecare participant un câştigător? Candidaţii numără mii. Nu toţi dintre aceştia câştigă. Unii pierd, deoarece nu se supun regulilor. Ce vedem în câmpul competiţional? Mulţi nu se supun regulilor, neantrenându-se sau neparticipând. Pot câştiga aceştia fără să urmeze regulile? Pavel a răspuns: „Tot aşa, dacă cineva concurează la jocuri, nu primeşte coroana decât dacă a concurat potrivit regulilor.” (2 Tim. 2:5, *NW*). Neascultarea prin inactivitate îi determină să renunţe la concurs. – Mat. 10:22, *NW*.

[7] Dar trebuie să ştiţi regulile înainte să le urmaţi. Cum vă puteţi califica, dacă nu ştiţi care sunt regulile? Ele sunt uşor de ştiut pentru toată lumea, deoarece se regăsesc în Biblia voastră. Organizaţia lui Iehova vă uşurează posibilitatea de a cunoaşte regulile, prin publicarea de ajutoare teocratice. Regulile pot fi învăţate la adunările grupei, la centrele de serviciu şi prin studiile personale.

REGULI

[8] În primul rând, trebuie să-ţi treci numele pe lista de concurenţi. Sponsorul evenimentului, Iehova Dumnezeu, trebuie să ştie că eşti un concurent. Trebuie să-l cunoşti pe liderul tău de echipă, Isus Cristos. (Ioan 6:44, *NW*). Trebuie să calci pe urmele lui Isus. Ce a făcut prima dată Isus? S-a dedicat să facă voinţa Tatălui său. Acesta a spus: „Vin să fac voinţa ta.” (Evrei 10:7-9, *NW;* Ps. 40:8). Aşadar trebuie să fii dedicat, şi apoi botezat. Eşti dedicat? Dacă nu, atunci nu faci parte din concurs. Aşa că prima dată trece-ţi numele pe lista concurenţilor lui Iehova!—Isa. 55:6, *AS*.

[9] Regulile esenţiale sunt: obţine cunoştinţă şi înţelepciune şi supune-te acestora. Înţelepciunea nu poate fi obţinută fără cunoştinţă. Cunoştinţa şi înţelepciunea sunt o apărare. (Ecl. 7:12). Aceasta înseamnă studiu. S-ar putea să nu poţi câştiga o cunoştinţă perfectă a tuturor detaliilor a multor adevăruri dezvăluite. Dar poţi şi trebuie să înţelegi, cu toate acestea, principalele caracteristici ale adevărului, pentru a te putea înscrie în concurs. Trebuie să poţi propovădui fundamentele adevărului în orice moment şi să acţionezi precum un învăţător al altora. (1 Pet. 3:15; 2 Tim. 2:2, *NW*). Cunoştinţa şi înţelepciunea te vor împiedica să-ţi urmezi propria cale. „Încrede-te [în Iehova] cu toată inima ta, şi nu te baza pe propria ta înţelegere; recunoaşte-l în toate căile tale, iar el îţi va netezi cărările.” (Prov. 3:5, 6, *AT*). Mulţi cad de pe pista de alergare. Aceştia încearcă să rezolve problemele conform înţelepciunii acestei lumi şi se pierd în timpul cursei. (1 Cor. 3:19). Regele Saul credea că are dreptate, atunci când a acţionat după propria voinţă. (Prov. 14:12; 16:25). Samuel l-a mustrat pentru că nu s-a bazat pe Dumnezeu: „Ascultarea este mai bună decât jertfele.” (1 Sam. 15:22, *NW*). Aşadar, fii ascultător. Împlineşte lucrarea lui Iehova după metoda lui Iehova. Este metoda pe care Iehova a oferit-o prin organizaţia sa. Acest fapt contează cel mai mult!

Cuprins

[10] O altă regulă se referă la hrană. Concurenţii din vechime trebuiau să respecte o dietă strictă. Concurentul teocratic trebuie să mănânce doar la masa lui Iehova. (1 Cor. 10:21, *NW;* Mal. 1:12, *AS*). Participarea la întruniri trebuie să fie regulată. Pentru a fi pregătit, trebuie să te hrăneşti cu „hrană la timpul potrivit" de la Iehova. (Mat. 24:45, *NW;* 2 Tim. 3:16, 17). Trebuie să-ţi fixezi atenţia pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Participarea la adunările de studiu este necesară pentru a digera mâncarea complet. Fără aceasta nu poţi deveni puternic pentru competiţie, şi ai nevoie de hrană solidă, şi nu lichidă. Pavel le spunea creştinilor imaturi: „Pentru că, într-adevăr, având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători ... aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare ... Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul." —Evrei 5:12-14, *NW.*

[11] Trebuie să mâncaţi hrana pe masa teocratică a antrenamentului. Mâncaţi în altă parte sau deloc şi nu veţi avea putere. Va veni, poate, timpul în care nu veţi mai avea *Turnul de veghere* disponibil. Biblia v-ar putea fi singura armă disponibilă. Dacă nu v-aţi hrănit din abundenţă din *Turnul de veghere* s-ar putea să nu reuşiţi să mânuiţi „sabia spiritului", şi astfel să nu puteţi câştiga concursul. Nu o veţi putea mânui pentru că aţi eşuat în a înmagazina putere spirituală în mintea voastră, prin studiul *Turnului de veghere.* Nu aşteptaţi până la concursul final pentru a prinde cu putere „sabia spiritului". Pavel spunea că dacă apucaţi cu putere, atunci „nu veţi alerga în zadar nici nu v-aţi ostenit în zadar." (Filip. 2:16, *NW*). Ar trebui să vă umpleţi mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci veţi putea beneficia de puterea lui Iehova, pentru a supravieţui în competiţia finală. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu."—Evrei 4:12, *NW.*

[12] Iehova nu a făcut nicio excepţie de la această regulă: ţineţi-vă de antrenament. Niciun concurent – alergător, luptător sau boxer – nu poate evita antrenamentul şi să aştepte să câştige. Nu doar că îl vor durea muşchii din cauza lipsei de antrenament, dar va pierde. Echipa lui Iehova de competitori drepţi a început cu Abel. Concursul împotriva forţelor spirituale nelegiuite din locurile cereşti nu se va sfârşi până la Armaghedon. Echipa teocratică se aseamănă echipei olimpice moderne. Ea nu se dă bătută până la sfârşitul primului concurs. Multe alte competiţii au loc în fiecare an. La fel, o echipă de fotbal se antrenează şi apoi are un concurs, se antrenează şi apoi alt concurs, până la sfârşitul sezonului. Nu ar fi o tragedie pentru echipă dacă, atunci când competiţia ar începe, jucătorii nu ar avea niciun fel de rezistenţă şi ar renunţa încă de la începutul meciului din lipsă de antrenament? Aşadar, trebuie să ne antrenăm până la sfârşitul sezonului, la Armaghedon. Aceasta o putem face prin participarea regulată la întruniri, prin participarea în serviciu de mai multe ori pe săptămână şi zilnic prin studiul personal.

[13] Să clarificăm acum lucrurile. Organizaţia teocratică nu se întruneşte doar pentru un eveniment, ci, mai degrabă pentru o serie continuă de evenimente. Ţineţi minte, imediat înainte de Armaghedon presiunea lumii va fi asupra întregii organizaţii din întreaga lume, peste tot în acelaşi timp. Cu toate acestea, înainte de asta, presiunea va veni asupra unei organizaţii dintr-o singură ţară, iar în alta nu va

Cuprins

fi deloc. În fiecare ţară există o divizie a echipei teocratice. Când unele divizii aleargă sau aruncă discul, ca să spunem aşa, altele sunt în competiţia de box sau de luptă. Când unele se află sub presiune, altele se pregătesc să o înfrunte mai târziu. Dar toate diviziile echipei se află tot timpul pregătite pentru competiţie. Nu terminăm bine cu un concurs, că ne şi pregătim pentru altul. Pentru organizaţia lui Iehova în această lume există mereu o competiţie undeva, şi antrenamente au loc în organizaţie, într-un colţ al lumii.

[14] Există multe victorii în diferite părţi ale lumii; de exemplu, priviţi la fraţii noştri din lagărele de concentrare din Germania. Ei au ieşit victorioşi din al Doilea Război Mondial. În Statele Unite, Canada şi în alte părţi au existat condamnări la închisoare cu miile, acţiuni ale gloatelor şi interdicţii, dar prin nemeritata bunătate a lui Iehova martorii săi au ieşit victorioşi. Dar victoria într-o competiţie dintr-o ţară nu înseamnă că au câştigat bătălia finală şi că echipa este gata să plece acasă.

PERICOL

[15] Mulţi, victorioşi în competiţiile din timpul anilor de persecuţii, au încălcat de atunci regula antrenamentului continuu. Ei sunt acum ieşiţi din cursă şi din echipă. Mulţi şi-au pierdut slujbele şi au fost separaţi de familii, deoarece erau dispuşi să suporte toate lucrurile pentru a câştiga aprobarea lui Iehova. În acel concurs, o parte dintre cei care au ajuns în închisori sau lagăre de concentrare au crezut că această competiţie fusese încheiată în momentul în care au fost eliberaţi. Aceştia au părăsit câmpul de luptă şi au renunţat la antrenament. Au alergat, dar nu în cursa maraton, ci doar în cursa scurtă sau în cea de viteză, şi apoi au renunţat. Nu există nimic mai sfâşietor decât să vezi un alergător cum iese din cursă, din cauza lipsei de antrenament. Am fost avertizaţi prin Cuvântul lui Dumnezeu de faptul că necazul pretutindeni pe pământ este aproape. Nu uitaţi, ni s-a spus că atacul va veni de la Gog şi dinspre „nord”. Antrenamentul este necesar pentru a rezista dincolo de punctul crucial al cursei sau al competiţiei.

[16] La un moment dat fiecare dintre noi aştepta întoarcerea martorilor credincioşi din vechime precum prinţii. Iehova a dezvăluit mai târziu faptul că cei care sunt prinţi - slujitori ai organizaţiei sale - se află acum printre noi. Unii şi-au pierdut atunci din entuziasmul lor în a-i vedea pe aceşti „prinţi” înviaţi. Nu arată aceasta ceea ce Isus a spus că se va întâmpla, şi anume că dragostea multora „se va răci”? (Mat. 24:12, *NW*). Mulţi concurenţi ce au ajuns în închisoare pe parcursul vremurilor grele ale persecuţiilor i-au jurat în mod solemn lui Iehova că, atunci când vor fi eliberaţi, vor lupta şi vor alerga în competiţie cu tot ce aveau. Dar atunci când au fost eliberaţi şi au putut să ducă aceasta la bun sfârşit, ei au uitat promisiunea solemnă de a dărui totul lui Iehova Dumnezeu.

[17] Atunci când o secţiune sau o divizie a organizaţiei teocratice are de înfruntat un mare concurs de persecuţie într-o ţară, numărul participanţilor activi creşte proporţional, faţă de numărul acestora din perioada antrenamentelor. Imboldul acestei divizii a echipei creşte. Ei sunt plini de zel. Ei pun tot ceea ce au, inclusiv viaţa, în acel concurs. Ei văd că activitatea este cea care contează, şi prin urmare, sunt foarte activi. Ultimele veşti ale luptei teocratice sunt aşteptate cu nerăbdare.

Cuprins

Nu este vreme pentru indiferenţă, neglijenţă sau pentru neînţelegere reciprocă. Concursul continuă cu ei. Locurile de muncă şi proprietăţile nu reţin pe nimeni. Fiecare greutate care face concursul mai dificil este înlăturată. Toţi sunt dispuşi să facă orice pentru a câştiga, chiar şi să locuiască în corturi şi să reziste condiţiilor dure. Ei îşi întăresc mintea pentru activitate. (1 Pet. 1:13, *NW*). Există mai mulţi voluntari pentru serviciul cu timp integral; serviciul Betel are o lungă listă de aşteptare. Apoi există mulţi noi veniţi; aceştia îşi doresc să intre în competiţie şi să ajute la obţinerea victoriei.

[18] Pericolul pentru mulţi este antrenamentul pe timp de pace, şi nu competiţia persecuţiei. Ce înseamnă acest contrast? Îi cerem noi lui Iehova să aducă mai multă persecuţie? Cu siguranţă că nu. Acest contrast este menit să sublinieze că întotdeauna trebuie să ne pregătim dinainte pentru alte concursuri. La acest moment în unele ţări avem oportunitatea de a ne pregăti pentru o luptă reală. Dar mulţi privesc acest fapt cu uşurinţă. Ei iau antrenamentele mai uşor. Cu oportunităţi minunate în serviciul cu timp integral, vedem echipa confruntându-se cu o lipsă de pioneri, o reducere a numărului de vestitori în grupă şi serviciul Betel cerşind voluntari! Puţini răspund. Nu vedem, oare, că această perioadă de pace aparentă din diferite ţări nu ne permite un astfel de comportament? De ce? Fiindcă este sinucidere, nu-i aşa?

[19] Să fiţi siguri că antrenamentele voastre pe timp de pace trebuie să fie foarte serioase. Trebuie să fie la fel de serioase precum concursul final. Cu cât antrenamentele sunt mai dure, cu atât victoria va fi mai uşoară. Priviţi înapoi la antrenamentele pentru jocurile străvechi din Corint. Alergătorii îşi puneau greutăţi pe picioare în timpul antrenamentelor. Boxerii purtau uniforme grele şi practicau pe saci de nisip. Pentru concurs, alergătorii renunţau la greutăţi şi se dezbrăcau. Observând aceasta, Pavel spune că ar trebui „să dăm şi noi la o parte orice greutate şi păcatul care ne înfăşoară atât de uşor şi să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte.” (Evrei 12:1, *NW*). Antrenaţi-vă pentru viitoarele competiţii cu încercări, pericole şi obstacole. Veţi câştiga sau veţi pierde, depinde de felul în care vă *antrenaţi* pentru concurs. Aşadar, antrenamentul pe timp de pace, înainte de începutul persecuţiilor, semnifică o mai mare activitate pentru voi, regularitate în serviciu, participare la toate întrunirile, studiu personal minuţios. Va fi fatal dacă îl veţi lua drept un timp de a vă slăbi mâinile. —Ţef. 3:16.

[20] Gândiţi-vă la o cursă modernă. Un binecunoscut alergător britanic a alergat cursa de o milă în mai puţin de patru minute. Un record mondial! Credeţi că ar fi putut face acest lucru dacă nu s-ar fi antrenat cu regularitate, fără să se menajeze, ci oferind totul, în practică, pentru concurs? Bineînţeles că nu. Realizaţi faptul că mulţi din această cursă nu au reuşit? Le-a lipsit rezistenţa. Un om a leşinat pe pistă. Dacă vrem să câştigăm în competiţia finală trebuie să ne antrenăm cu minuţiozitate, de pe acum.

[21] Unii evită astăzi antrenamentele prin activitatea de mărturisire activă şi regulată din uşă în uşă şi de studiu în grup regulat, deoarece lumea nu priveşte cu ochi buni un astfel de antrenament. Ei visează să-şi dovedească integritatea atunci când viitorul test va veni prin închisoare sau lagăre de concentrare. Vor fi bătuţi,

Cuprins

învinşi, deoarece nu s-au antrenat pentru competiţia cea grea. Antrenarea acum prin studiu, propovăduire regulată şi prin construirea propriei abilităţi în serviciu, reprezintă o parte importantă a concursului în sine. Lucrarea martorilor lui Iehova, astăzi, are loc în mare parte în afara închisorii. S-ar putea să vină timpul pentru desfăşurarea lucrării de mărturie, pretutindeni, ilegal sau în închisoare. Dar aceasta ar putea fi un preludiu imediat al sfârşitului de la Armaghedon. (Isa. 43:10, 12, *AS;* Apoc. 2:10, *NW*). De ce să aşteptăm până când dictatorul, gratiile închisorii sau ale lagărului de concentrare ale Diavolului să ne înconjoare? Puteţi aştepta până când lucrarea de mărturie a poporului său va fi gata? Nu, de o mie de ori nu! Intraţi acum în concurs înainte de „actul nemaiauzit" al lui Iehova de la Armaghedon! — Isa. 28:21, *AS.*

[22] O regulă fixă de antrenament este aceea potrivit căreia Cuvântul lui Iehova trebuie predicat. Niciun profet din vechime nu a amânat predicarea pe ziua următoare. Ieremia spunea cum Cuvântul lui Dumnezeu era precum un foc care ardea înlăuntrul oaselor sale şi nu îl putea ţine înăuntru; trebuia să-l scoată afară – să-l predice! (Ier. 20:9). Isus, care a început cursa pentru noi, a fost uns de Iehova pentru a predica. (Luca 4:18). Noi trebuie să călcăm pe urmele lui şi să predicăm. Treaba noastră principală, la fel ca şi a sa, ar trebui să fie slujirea. (1 Pet. 2:21). Pavel a spus: „Vai de mine dacă nu anunţ vestea bună." (1 Cor. 9:16, *AT*). Eşuează în a predica acum şi pierderea vieţii celor răi îţi va fi imputată. Predică acum şi nu vei fi responsabil pentru moartea acestora. (Ezec. 33:8, 9). Odată ce am intrat, nu mai putem lipsi de la antrenamente. Iar timpul antrenamentelor este acum, fraţilor, şi nu mâine. Inactivitatea semnifică faptul că suntem ca şi morţi. Renunţaţi la antrenamente şi la cursă şi veţi fi morţi în faţa lui Dumnezeu. Nu fiţi morţi în păcatul inactivităţii. Fiţi activi acum şi vii mâine, fraţilor!

SPRE CE SĂ NE AŢINTIM OCHII

[23] O altă regulă era, fii cu ochii pe premiu – coroana din frunze de iederă. Astăzi, unii creştini pierd din vedere premiul oferit lor. Nu este greşit să ne concentrăm pe coroana vieţii. Motivul este acela că ea este oferită de Dumnezeu. Iehova face ca dorinţa pentru premiu să izvorască în inimile noastre. Fă ca acesta să devină şi dorinţa ta. Premiul merită urmărit. Nu este de niciun folos să spunem: 'Sunt atât de bucuros să mă aflu în adevăr şi-l voi servi pe Iehova fie că voi primi o răsplată sau nu'. Fii atent; nu dispreţui bunătatea lui Dumnezeu. Acesta a aşezat promisiunea în faţa ochilor voştri cu un scop. Pentru ca voi să-l puteţi atinge şi să alergaţi până la final, pentru a-l obţine. Asiguraţi-vă că vedeţi acest premiu de fiecare dată. Ca un exemplu al acestui fapt, să presupunem că un tată pământesc îşi doreşte ca fiul său să-şi treacă examenele şcolare. Îi promite acestuia o bicicletă, dacă reuşeşte. Acel băiat se va strădui la maxim. Fiecare oră pe care o are va fi utilizată pentru a acumula cunoştinţe şi a trece examenul. El vede premiul în timp ce studiază. Îl visează. Reuşeşte, pentru că-şi doreşte bicicleta. Iehova ne-a oferit nouă, copiilor săi, un premiu mult mai mare, viaţa veşnică. Este potrivit pentru noi să păstrăm premiul în faţa noastră drept un stimulent pentru a alerga, deoarece

Cuprins

cursa noastră este foarte dificilă. În timp ce căutăm premiul, îl iubim şi căutăm să mulţumim pe cel care oferă premiul.

[24] De ce eşuează atât de mulţi? Deoarece nu acordă atenţie acestui scop al vieţii eterne. Pavel scria: „Fraţilor, eu încă nu consider că l-am apucat, dar un lucru ştiu: …întinzându-mă spre cele dinainte, mă străduiesc să ating ţinta pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, prin Cristos Isus." (Filip. 3:13, 14, *NW*). „Chemarea de sus" se aplică celor din clasa unsă. Dar chemarea „celorlalte oi" este, de asemenea, 'de sus'. Viaţa eternă pe pământ este pentru „celelalte oi" la fel de dorit ca viaţa în cer, „coroana vieţii" este dorită de cei unşi, chemaţi de Iehova (Apoc. 2:10, *NW*). Care este diferenţa? Una este un premiu minunat, dar ambele aduc viaţa eternă, şi viaţa este cea pe care ne-o dorim. Unii permit ca viziunea scopului lui Iehova, a împărăţiei sale şi a lucrării sale teocratice să se estompeze. Aceştia nu vor studia în particular şi nu vor participa la întrunirile de studiu. Ei nu au niciun fel de viziune. Aceştia nu vor atinge cu succes scopul lor. Acolo unde nu există viziune, oamenii pier. (Prov. 29:18). În cursă, ai pierdut din vedere premiul? Ţine premiul în faţa ochilor tăi şi vei rămâne pe calea cea dreaptă şi nu vei fi eliminat de Diavol de pe aceasta, pierzând astfel viaţa.

[25] O altă regulă a alergării este aceea că alergătorul nu trebuie să privească în urmă, nici înapoia sa, în timp ce aleargă. Unii intră în cursă şi aleargă bine pentru o vreme. Dar mai târziu încep să simtă că au lăsat ceva în urmă. Ei îşi întorc capul şi privesc înapoi pentru a decide dacă să se reîntoarcă la existenţa lor anterioară. Plăcerile, afacerile, prietenii lumii vechi, sau alte lucruri, le bântuie amintirile şi îi determină să cadă din cursa menţinerii integrităţii. Pentru acest tip de abatere Iehova a scos-o pe soţia lui Lot din cursă. Tu priveşti înapoi spre lucrurile ce sunt în urmă? Dacă o faci, te vei împiedica şi vei ieşi din cursă. Nu lăsa lucrurile din urmă să te împiedice să mergi înainte.—Filip. 3:13.

[26] Cei care intrau în cursa luptelor sau boxului din vechime nu trebuiau să-şi piardă din vedere adversarul, pentru niciun moment. În lupta teocratică modernă eşecul de a face acest lucru îi împiedică pe mulţi. În unele divizii ale echipei lui Iehova, mulţi privesc spre venirea unui adversar în forma unui dictator, a poliţiei securităţii sau a gloatelor. Aceştia nu reuşesc să vadă în propria lor competiţie că adversarul real este invizibil ochilor umani. Ai devenit inactiv? Dacă da, atunci nu ai reuşit să vezi faptul că nu ne luptăm cu un inamic din carne şi sânge. Prin ochii lui Pavel putem vedea adversarul. Acesta a spus că „avem de dus o luptă, nu împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva ... spiritelor rele din locurile cereşti." — Efes. 6:12, *NW*.

[27] Aştepţi un adversar din carne şi sânge în locul unuia invizibil? Atunci demonstrezi faptul că ţi-ai pierdut vederea spirituală. Ai fost păcălit de către adversarul invizibil. Fraţii care sunt atenţi realizează acum faptul că aceste zile sunt mai periculoase, decât atunci când naziştii controlau Germania şi gangsterii conduceau în Statele Unite, când persecuţiile erau agresive, aproape oriunde. Acum, mai mult ca niciodată, Diavolul şi demonii se opun lucrării lui Iehova, din zonele democratice, dar şi din cele ale naţiunilor dictatoriale. La fel ca şi Pavel, Petru avertiza: „Rămâneţi lucizi, vegheaţi! Vrăjmaşul vostru, Diavolul, dă târcoale

Cuprins

ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva." (1 Pet. 5:8, *NW*). Un leu care răcneşte îşi surprinde prada, pe care o urmăreşte, nepregătită, răcnind cu capul aproape de pământ, pentru ca aceasta să nu poată determina locaţia exactă de unde răcneşte leul! Nu eşti amăgit şi vezi cu agerime adversarul invizibil, asemenea unei fiare, care pândeşte la călcâiele tale? Dacă *îl* vezi îţi vei pune toată energia pe care o ai în a alerga pentru cursa finală; da, mai multă energie decât ai avea, dacă ai vedea poliţia secretă la călcâiele tale sau gloata în pragul uşii tale! —Apoc. 12:12.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum îşi priveau grecii din vechime evenimentele şi eroii sportivi şi cum reacţionau faţă de ei?

2. De ce referirea lui Pavel la jocurile greceşti era aşa de potrivită?

3. În ce feluri viaţa unui sportiv victorios arăta un model potrivit pentru noi şi în privinţa cărei chestiuni?

4-6. Cum era arătată atunci importanţa de a respecta regulile, şi cum se aplică acest lucru creştinilor?

7. Ce trebuie să avem mai întâi, înainte să putem asculta regulile?

8. Cum îşi scoate cineva numele de pe lista luptătorilor lui Iehova?

9. Care sunt regulile esenţiale şi ce îi face pe unii să cadă?

10,11. (a) Cum ni se aplică nouă regulile de dietă din vechime? (b) De ce trebuie să ne hrănim acum, din abundenţă, din îngrijirile spirituale?

12,13. (a) Până când vom avea nevoie să ne instruim pentru întrecere şi să alergăm în ea? (b) Ce tactici întrebuinţează agenţii lui Satan şi cum le neutralizează organizaţia teocratică?

14. Ce victorii au fost câştigate, însă ce nu înseamnă aceasta?

15,16. Ce cale de acţiune a unora aruncă lumină asupra cărui avertisment scriptural?

17. Ce efect are adesea persecuţia asupra creştinilor?

18. Ce oportunităţi aduc condiţiile pe timp de pace, însă ce cale de acţiune urmăresc mulţi?

19,20. Care trebuie să fie natura instruirii pe timp de pace, de ce şi cum a fost ilustrat acest lucru?

21. Unde şi cum ne putem antrena pentru lupte viitoare mai grele?

22. Care este o altă regulă fixă a antenamentului, aşa cum este arătat prin ce cuvinte ale lui Ieremia, Isus şi alţii?

23,24. (a) Asupra a ce anume trebuie să ne ţinem ochii fixaţi, şi de ce? (b) Care este obiectivul nostru şi de ce unii nu-l vor atinge?

25. De ce să nu ne uităm înapoi?

26,27. Cine este adevăratul nostru duşman, şi de ce este periculos mai ales timpul prezent?

Cuprins

DE CE SĂ CERCETĂM BIBLIA?

Clericilor de astăzi le plac foarte mult afirmaţii cum ar fi: „Acum modul în care văd eu este”, „Aşa cum înţeleg eu”, „Ei bine, acesta este modul în care dvs. înţelegeţi”. Cât de diferit este de atitudinea lui Isus! Niciodată el nu a spus: „Acum aşa cum cred eu, aşa şi aşa este bine”, presupunând că altcineva înţelege într-un mod diferit. Pentru Isus şi apostoli doctrinele au fost fie corecte, fie greşite, fie false, fie adevărate, nu era ceva la mijloc, nedefinit, între adevăr şi greşeală.

De ce există această diferenţă între viziunea conducătorilor religioşi de astăzi şi cea a lui Isus şi a apostolilor săi? Ei bine, Isus şi discipolii săi cunoşteau adevărul. Ei erau convinşi de autenticitatea a ceea ce învăţau pe ceilalţi. Ei niciodată nu au considerat Biblia ca pe o vioară la care poate fi cântată doar o melodie veche, ci ei recunoşteau că Scripturile Ebraice, partea din Biblie care a fost scrisă demult, era Cuvântul autentic al lui Dumnezeu, pentru a fi urmat explicit. Totuşi mulţi dintre clericii de astăzi au o părere opusă, părând să fie interesaţi de alte subiecte şi mult mai puţin convinşi de importanţa doctrinei lor şi de autenticitatea şi claritatea Bibliei ca un ghid sigur.

Deşi Isus a fost Fiul lui Dumnezeu el nu a şi-a atribuit dreptul de a înlocui scrierile inspirate. Mai degrabă, el a stabilit un exemplu remarcabil bazându-şi autoritatea în mod corect pe acele Scripturi. Acea cale scripturală este logică, deoarece Biblia a fost inspirată de Iehova Dumnezeu şi din moment ce Isus era reprezentantul său, cu siguranţă, Isus era în armonie cu acea scriere inspirată.

Isus nu l-a respins pe Satan ispititorul, cu cuvintele: „Ei bine, aceasta este înţelegerea *ta*”. Ci el l-a respins de trei ori, făcând referire la ce era scris. Mai mult, pentru a dovedi că lucrarea lui Ioan era preliminară lucrării sale, el a făcut referiri la ce era scris; pentru a explica acţiunea sa de a-i alunga pe cei care schimbau banii în templu el a făcut referiri la ce era scris, şi pentru a explica trădarea care va veni, moartea şi chiar confuzia pe care o vor simţi urmaşii săi atunci, el, din nou, a făcut referiri la ce era scris. – Mat. 4:4, 7, 10; 11:10; 21:13; 26:24, 31.

El i-a criticat pe fariseii făţarnici citând cuvinte scrise de Isaia. În sinagoga de la Nazaret el a citit împuternicirea sa de a predica, scrisă în aceeaşi carte a lui Isaia. În răspunsul la întrebarea: „Ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?”, el a făcut referire la ceea ce era scris în legea lui Moise. El a explicat din scrierile inspirate că el va fi respins şi omorât. El a spus: „Tot ceea ce este scris în legea lui Moise, în Profeţi şi Psalmi despre mine trebuie să se împlinească.” Şi el chiar a arătat cum au prezis profeţiile scrise învierea sa în a treia zi. – Marcu 7:6; Luca 4:17-21; 10:25, 26; 18:31-33; 24:44, 46, *NW*.

Ce cunoaştere remarcabilă a Scripturilor Ebraice! Şi ce exemplu remarcabil a stabilit el pentru noi, bazându-şi activitatea nu pe idei umane, ci pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu!

Cuprins

Discipolii lui Isus, de asemenea, cunoşteau bine Scripturile şi recunoşteau importanţa lor ca ghid pe care te poţi baza. Ei au văzut că Isus împlinea profeţiile scrise demult, şi au atras atenţia asupra acestui fapt în scrierile lor. De multe ori Pavel se referea la Scripturile Ebraice, arătând că şi el era familiar cu ele, se baza pe ele şi recunoştea importanţa lor. El a scris: „Cred toate lucrurile expuse în Lege şi scrise în Profeţi." Da, aceşti creştini timpurii au dovedit cu convingere că nu se bazau pe propria lor înţelegere, ci că ei credeau, acceptau, cunoşteau şi se conformau acestor lucruri deja scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. – Faptele 24:14; Luca 3:4, Ioan 2:17, 1214, 15:15; Faptele 13:29, 33. *NW*.

De ce este atât de vitală o cunoştinţă corectă a conţinutului Bibliei? Pentru că nu puteţi primi salvarea şi dreptatea prin propria voastră putere sau în alt mod decât prin intermediul îngrijirii pe care a făcut-o Iehova. Şi Biblia arată care este această îngrijire şi ce trebuie să faceţi în privinţa ei.

Pavel a spus că Isus „a devenit responsabil pentru salvarea veşnică a tuturor celor care îl ascultă." Dar observaţi acele cuvinte: „A tuturor celor care îl ascultă." Pentru a asculta trebuie să-i cunoşti învăţăturile. De unde aţi putea să le învăţaţi dacă nu din Sfintele Scripturi? Apostolul nu a spus despre alt loc când i-a scris tânărului Timotei: „Din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare, prin credinţa în Isus Cristos." – Evrei 5:9; 2 Tim. 3:15, *NW*.

O asemenea credinţă sănătoasă nu este oarbă, ci informată. Ea se bazează pe fapte, logică, pricepere şi încredere. Ea se bazează pe o cunoştinţă despre Dumnezeu şi scopurile sale, a motivului pentru răscumpărare şi a rezultatului ei. Şi acea cunoştinţă te conduce să exerciţi o credinţă sănătoasă în Iehova Dumnezeu şi în Fiul său Isus Cristos. Biblia, cartea care zideşte această credinţă, este puternică. Ea îţi poate schimba viaţa, remodela scopurile, transforma personalitatea.

Dar, dacă Biblia are o asemenea putere, de ce sunt atât de multe religii astăzi care, spiritual, sunt atât de slabe? Pentru că liderilor lor le place prea mult să vă spună modul în care ei o înţeleg, sau filosofia pe care ei au dezvoltat-o. Pe ei îi interesează mai mult teoriile lor de slujire pe care clerul ar trebui să le facă, decât învăţăturile lui Dumnezeu despre ceea ce ei ar trebui să-i înveţe pe ceilalţi. Şi, de asemenea, pentru că toţi, foarte des, chiar şi atunci când fac referiri la Scripturi, mai mult le aplică într-un mod ridicol, pentru a-şi susţine noţiunile preconcepute, decât să rămână lângă ceea ce învaţă Biblia cu adevărat.

Există, totuşi, cei care, precum Isus, apostolii şi ceilalţi dintre creştinii primului secol, îşi vor conforma viaţa şi convingerile cu ceea ce a fost scris. Credinţa lor este puternică, calea lor de acţiune este înţeleaptă, şi cunoştinţa lor, atunci când acţionează adecvat, conduce la salvare. O asemenea credinţă şi cunoştinţă îţi sunt la îndemână. Ele vin din cercetarea acestei cărţi şi din respectarea învăţăturilor sale. Astfel, ai toate motivele pentru a obţine o cunoştinţă exactă din Biblie şi despre conţinutul său. Vei acţiona după aceste motive logice şi vei face aşa?

"Ei sunt fără scuze"

Adevărul este disponibil şi nu există scuze pentru a nu-l cunoaşte pe Creator.

Cine sunt fără scuze? Să lăsăm scrpitura să răspundă:

„Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu le este clar, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. De la crearea lumii (esenţa) Lui invizibilă, adică, puterea lui veşnică şi dumnezeirea lui, se văd clar în lucrurile care au fost făcute. Aşa că ei sunt fără scuze!" (Rom. 1:19, 20, *RS*). Da, „ei sunt fără scuze", cei care neagă existenţa Dumnezeului cel viu şi adevărat, Iehova. Ateiştii sunt în creştere conform sondajelor Gallup. Religia falsă i-a îndepărtat pe mulţi oameni de cunoaşterea lui Dumnezeu. Dar adevărul este acum disponibil pentru toate persoanele cu inima curată. Astfel nu există scuze pentru necunoaşterea Creatorului şi a Suveranului Suprem al universului, Iehova Dumnezeu.

De ce sunt fără scuze? Pentru că însăşi creaţia mărturiseşte despre existenţa lui Dumnezeu: „Căci calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute." Profetul lui Iehova ne îndeamnă: „Ridică-ţi ochii, şi vei vedea cine le-a creat." Oare ceea ce noi vedem pe cer nu dovedeşte puterea lui Iehova? Da, chiar aşa cum o persoană, cu o inteligenţă redusă, care vede un automobil pentru prima dată, nu crede că toate părţile sale pur şi simplu s-au întâmplat să fie împruenă. Acolo trebuia să fie o atenţie inteligentă pentru a produce o asemenea creaţie complexă; totuşi mult mai complexă este cea mai mică creaţie a lui Dumnezeu pe care ochiii noştri o văd pe cer! – Rom.1:20, *NW*; Isa. 40:26, *AS*.

Astfel, cerurile vorbesc despre gloria lui Dumnezeu: „Cerurile [cerurile literale şi „noile ceruri"] spun gloria lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre el. Şi aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit; dar sunetul lor străbate tot pământul şi glasul lor merge până la marginea lumii." – Ps. 19:1-4, *AT*.

Puterea lui Iehova şi alte perfecţiuni pot fi cunoscute din frumuseţea, excelenţa, varietatea şi imensitatea creaţiei sale. Şi, într-adevăr, scala perfecţiunii evidente din univers implică existenţa unui standard absolut, o Fiinţă perfectă. Aşa cum a zis apostolul lui Cristos: „Ei sunt fără scuze." – Rom 1:20.

Cuprins

ORDINEA ŞI ARMONIA DIN NATURĂ

Ordinea din univers vorbeşte despre gloria lui Dumnezeu. Totul în natură este atât de precis plănuit şi are o un scop atât de clar încât dă la iveală o plănuire inteligentă. De ce a fost nevoie de cele mai inteligente minţi ale marilor savanţi pentru a descoperi doar câteva legi ale naturii? Sunt oare legile întâmplătoare? Ce plan inteligent există pentru pământul nostru! Distanţa de la soare până la pământ este exactă. Distanţa de la lună la pământ este exact cât trebuie. Pământul este înclinat faţă de axa sa exact cât este nevoie. Amestecul de gaze este exact. Relaţia dintre plante şi animale este la fel de exactă. Ce înţelepciune infinită se află dincolo de acest ciclu al naturii! Animalele inspiră oxigen, îl expiră din nou combinat cu bioxid de carbon, în timp ce plantele inspiră bioxid de carbon şi expiră oxigen. O întâmplare? De neconceput!

Cât de evident este că pământul a fost pregătit pentru om! O autoritate în medicină spunea: „Există probabil o mie de condiţii care ar fi trebuit să fie îndeplinite înainte ca omul să locuiască pe pământ. Nu doar trebuie să fie lumină, multe feluri de hrană, apă, atmosfera curată, temperatura adecvată, ciclul cu azot, etc., ci există sute de reacţii chimice în corp care contribuie la procesele vieţii omului. Şansa ca toate condiţiile pentru viaţă să fi fost îndeplinite prin simplă întâmplare este una la un miliard. Este foarte evident că pământul a fost pregătit pentru om. Acest fapt singur dovedeşte existenţa unui Dumnezeu.” – „*Medicii examinează Biblia*, p. 318.

Un om care s-a adâncit profund în secretele naturii a fost Thomas A. Edison. El a inventat gramofonul şi becul electric şi a brevetat mai mult de o mie de alte invenţii. Întrebat într-o zi dacă el crede în Dumnezeu, Edison a răspuns: „După ani de zile privind procesele naturii, nu pot să mă îndoiesc de existenţa unei Inteligenţe Supreme. Existenţa unui asemenea Dumnezeu poate, după părerea mea, aproape să fie dovedită din chimie.” - *Reader’s Digest,* Aprilie, 1954.

EXISTENŢA VIEŢII ŞI INTELIGENŢEI

Existenţa creaturilor vii a căror nonexistenţă este posibilă implică existenţa unui Creator. Omul nu poate să creeze viaţa din elemente. Totuşi, trebuie oare să gândim că elementele au creat omul? Noi putem învăţa lecţii de la animale, păsări şi peşti. Iov a spus: „Întreabă animalele şi te vor învăţa, păsările cerului şi îţi vor spune; vorbeşte pământului şi te va învăţa; şi peştii mării îţi vor povesti. Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna lui Iehova a făcut asemenea lucruri?” – Iov 12:7-10, *AS.*

Da, chiar şi ochiul unui vultur ne poate învăţa o lecţie, ne poate conduce la Autorul vieţii. Atât de impresionat de lucrurile create a fost Sir Isaac Newton, matematician, fizician şi astronom englez care a conceput ideea gravitaţiei universale, încât a spus: „De unde ideea că natura nu face nimic în zadar; şi de unde se iveşte toată ordinea şi frumuseţea pe care le vedem în lume? ... Cum au fost concepute corpurile animalelor cu atâta artă şi ce scop au părţile lor? A fost ochiul conceput fără nicio deprindere în sistemul optic, sau urechea fără

Cuprins

cunoaşterea sunetelor? ... şi aceste lucruri fiind corect rezolvate, nu înseamnă, oare, din fenomene că există o fiinţă imaterială, vie, inteligentă?" – *Optics*, de Sir Isaac Newton, Cartea a III-a, Query 25.

Cu cât mai mult savanţii studiază universul, cu atât mai mult recunosc o Inteligenţă Supremă din spatele acestuia. Albert Eistein, fizicianul faimos, se spune că a pătruns profund secretele universului, mai mult decât oricine altcineva. Secretele pe care el le-a înţeles nu l-au făcut să devină ateist, aşa cum el recunoaşte: „Este suficient pentru mine să contemplu misterul vieţii conştiente perpetuându-se prin ea însăşi de-a lungul eternităţii, să reflect asupra structurii minunate a universului, pe care abia îl percepem, şi să încerc, cu smerenie, să înţeleg chiar şi o parte infinitezimală a inteligenţei manifestate în natură."

Un alt motiv pentru care cei care refuză să-l recunoască pe Iehova ca şi Creator sunt fără scuze: inteligenţa există. Dacă omul a apărut fără o ghidare inteligentă, de ce ar trebui să aibă inteligenţă? Poate lipsa inteligeţei să creeze inteligenţă? De ce chiar şi oamenii cu cea mai ascuţită inteligenţă nu pot crea inteligenţa care să fie superioară propriei lor inteligenţe? Oh, ei au creat roboţi cu creier. În domeniul matematicii sunt superbi. Totuşi ei nu sunt mai inteligenţi decât omul. Un matematician distins şi logician de la Universitatea Princeton, Alonzo Church, a analizat cu atenţie calculatoarele electronice şi creierul mecanic. El a spus: „Nicio maşină nu poate să rezolve toate problemele care pot fi rezolvate de un matematician." Totuşi ateiştii cred că omul inteligent, deşi nu poate să creeze viaţă sau chiar nimic mai inteligent decât el însuşi, a fost creat de o forţă lipsită de inteligenţă. Are vreun sens această idee?

A spune că nu există Inteligenţă Supremă înseamnă a spune că universul a dezvoltat ceva mai înalt decât el însuşi, a creat inteligenţa. Şi a gândi că ceva poate crea ceva ce nu posedă este cel mai sec şi nechibzuit mod de raţionament.

CONŞTIENŢA INSTINCTIVĂ DE DUMNEZEU

Omul este înzestrat cu capacitatea de a fi conştient instinctiv de Dumnezeu, o conştienţă care ar trebuie să-i determine pe toţi oamenii să-l slăvească pe Iehova. Într-adevăr, mintea este obligată de legea propriei sale fiinţe să se gândească la o Excelenţă absolută şi infinită. Ea este obligată să creadă că fiecare efect are o cauză. Astfel trebuie să existe o Primă Cauză fără cauză care conţine în ea motivul existenţei sale.

Natura detestă vidul; la fel face şi omul faţă de ideea unui univers fără Dumnezeu. Îndemnul de a i se închina este un instinct puternic. Un articol din *Woman's Home Companion* din aprilie 1954, conţinea un subtitlu care spunea: „Toţi simţim îndemnul pentru Dumnezeu la fel de puternic ca şi instinctul pentru sex şi foame, spune o nouă şcoală îndrăzneaţă de psihiatrie." Faptul că toţi cer instinctiv o Fiinţă Supremă demonstrează că Aceasta există.

Un alt aspect al îndemnului instinctiv de a ne închina este că acesta este universal. El există printre toţi oamenii de orice rasă, de toate naţionalităţile. Chiar şi ateii se închină la ceva, deşi acesta poate fi ateismul lor ideologic. Îndemnul de a ne închina este atât de răspândit încât, dacă nu ar exista Dumnezeu, ar fi imposibil

Cuprins

de dificil să ne imaginăm de ce oamenii ar trebui spontan să ajungă la conluzia că există unul.

BIBLIA ŞI PROFEŢIA ÎMPLINITĂ

Un alt motiv pentru care ateiştii sunt fără scuze: ei au Biblia, Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Numai profeţiile şi împlinirile sale demonstrează că aceasta este o carte al cărei autor nu poate fi un om. Înainte ca marele imperiu al Babilonului să cadă, Biblia a prezis aceasta. (Ier. 51:37) Biblia a prezis ridicarea succesivă a imperiului medo-persan, grec, roman şi anglo-american. (Dan. 8:3-25; Apoc. 17:10-14). Un cercetător al Bibliei a numărat 332 de profeţii diferite care s-au împlinit în Cristos. Un matematician a calculat că şansa ca un om să împlinească acele lucruri este de una la 84 urmat de nouzeci şi şapte de zero-uri! Acestea şi alte profeţii precise dovedesc, dincolo de orice dubiu, că o Inteligenţă supraumană se află în spatele Bibliei. Acea Inteligenţă este Autorul, Iehova Dumnezeu.

Argumentele ateiştilor arată că ei nu au studiat cu adevărat Biblia. Mai degrabă, ei au ascultat de clerul Creştinătăţii care i-a învăţat minciuni despre Iehova Dumnezeu, cum ar fi faptul că el este proprietarul unui sector arzător pentru creaturile umane, numit „purgatoriu". Acest iad de foc literal şi alte doctrine false, cum ar fi trinitatea şi nemurirea sufletului, au îndepărtat pe unii oameni de Dumnezeu, chiar înainte ca ei să cerceteze Cuvântul său. Biblia nu ne învaţă asemenea doctrine lipsite de raţiune. Ele sunt învăţate de religia falsă, nu de adevăratul creştinism. Ateistul a greşit prin faptul că a atribuit greşit lui Dumnezeu religiile false ale creştinătăţii. Mai degrabă, ele sunt ale Diavolului. – 2 Cor. 4:4.

Astfel nu este de niciun folos pentru ateişti să arate cu degetul spre persecuţiile înspăimântătoare, spre inchiziţiile şi războaiele de care aşa-zisa religie creştină este responsabilă. Biblia declară că asemenea religii sunt false: „Ei declară în public că îl cunosc pe Dumnezeu, dar îl reneagă prin lucrările lor." – Tit 1:16, *NW.*

Mulţi ateişti susţin că lumea a existat dintotdeauna, că niciodată nu a avut un început. Dar ştiinţa a dovedit că această gândire este greşită. Descoperirea radioactivităţii a demonstrat că nu poate să existe eternitate trecută a materiei. Şi confirmarea de către telescopul Palomar de 200 de inci a universului extins demonstrează, de asemenea, că ateiştii nu au dreptate. Revista *Life,* în ediţia sa din 20 decembrie, 1954, a prezentat un articol proeminent despre universul în expansiune. Aceasta expunea cea mai recentă opinie ştiinţifică: „Toate indiciile ştiinţei arată spre un timp al creaţiei când focurile cosmice au fost aprinse şi vastul spectacol grandios al universului prezent a venit în existenţă. Şi acest moment a avut loc cu cinci miliarde de ani în urmă."

În aceste „zile din urmă" ale lumii lui Satan există un motiv foarte special pentru care ateiştii nu au nicio scuză: predicarea prezisă de Cristos a veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu de către martorii lui Iehova şi demonstrarea de către martorii lui Iehova că adevăratul creştinism există. (Mat. 24:14) Creştinătatea nu a trăit după standardele Bibliei; aceasta ar trebui să fie clar pentru ateişti. Că martorii lui Iehova trăiesc după aceste standarde ar trebui să fie la fel de clar. Mai mult,

Cuprins

vestea despre lumea nouă a lui Iehova şi cum va pune ea capăt durerii, suferinţei şi morţii distruge învăţătura fundamentală ateistă. – Apoc. 21:1-4.

Ateiştii se laudă că au raţiune şi viziune. Aşa au făcut şi filosofii din vechime. În prezent ateiştii gândesc în mare în acelaşi mod prostesc în care chiar şi cei mai înţelepţi dintre filosofii din vechime ţineau discursuri despre Dumnezeu, Socrate şi Platon nefiind o excepţie. Cine poate să citească lucrările lor fără să fie şocat de nechibzuinţa modului lor de a raţiona, ca şi de stupiditatea lipsei de sens când vorbesc despre Dumnezeu? Biblia spune clar: „Ei nu l-au slăvit ca Dumnezeu nici nu i-au mulţumit, ci au devenit nechibzuiţi în modul lor de a raţiona şi inima lor lipsită de inteligenţă s-a întunecat.” La fel ca filosofii din vechime sunt şi filosofii ateişti de astăzi: „Ei se află în întuneric mental, şi înstrăinaţi de viaţa care aparţine lui Dumnezeu datorită ignoranţei care se află în ei, datorită insensibilităţii inimilor lor.” Cine spune că nu există Dumnezeu? „Nebunul zice în inima sa: ‘Nu există Dumnezeu’”. Rom. 1:21; Efes. 4:18, *NW;* Ps. 14:1, *AT.*

Deoarece există dovezi convingătoare şi zdrobitoare că Iehova este adevăratul Dumnezeu viu, Creatorul şi Suveranul Suprem al universului, argumentul ignoranţei nu poate fi admis în întregime decât pentru idioţi. Ateiştii nu pot să invoce ignoranţa. Agnosticii nu pot să invoce ignoranţa. Răufăcătorii nu pot să invoce ignoranţa. Idolatrii nu pot invoca ignoranţa. Căci dacă doresc să-şi folosească facultăţile şi mintea într-o căutare sârguincioasă, oamenii au la îndemână mijloacele de a ajunge să-l cunoască pe Iehova Dumnezeu. Astfel hotărârea lui Dumnezeu este: „Ei sunt fără scuze.”

Am trăit în exil în Siberia

În noiembrie 1955, fiind cetăţean german, am putut să mă întorc în ţara mea natală după patru ani şi jumătate de exil în Siberia. Totuşi, mulţi martori ai lui Iehova de pe teritoriul Memel, Lituania, Letonia, Estonia, Basarabia şi Ucraina, la fel ca şi din alte părţi ale Rusiei, care nu au cetăţenie germană, încă se află în acea ţară rece. Am fost rugat de mulţi dintre ei să fac un reportaj pentru martorii lui Iehova din alte părţi ale lumii.

Când forţele ruseşti ocupau diferite părţi ale Germaniei, eu trăiam în Prusia de est, Memel. Pentru că sunt martor al lui Iehova petrecusem deja mai mult de şase ani în diferite închisori şi instituţii sub regimul lui Hitler. Când Hitler a ordonat evacuarea oraşului Memel (acum Klaipedia) aproape toţi locuitorii acestui teriroriu au fugit în Germania. Eu nu am participat la această fugă. Nu mă puteam împăca cu ideea de a căuta refugiu sub regimul lui Hitler, care a adus atâta suferinţă de

Cuprins

nedescris martorilor lui Iehova. M-am gândit, de asemenea, că comuniştii vor manifesta puţină indulgenţă faţă de martorii lui Iehova care au suferit atât de mult sub regimul lui Hitler. Cât de mult greşeam! Sunt din ce în ce mai convins că această lume este ghidată şi condusă de conducătorul ei invizibil, Satan.

În privinţa persecuţiei martorilor lui Iehova forma comunistă de guvernare s-a dovedit a fi o imitare adevărată a lui Hitler şi a partidului său naţionalist. Cu venirea ruşilor, clerul şi predicatorii au zburat şi au lăsat în urmă oile lor. În acest moment mulţi martori ai lui Iehova, văzându-i pe aceşti oameni în suferinţă, au avut ocazia să le predice despre împărăţia lui Dumnezeu. Deseori martorii lui Iehova au fost rugaţi să le predice. Rezultatul a fost că au apărut noi grupe în această parte a ţării. Multe persoane s-au dedicat lui Iehova şi au fost botezate în apă. Câteva exemplare ale *Turnului de veghere* pe care le aveam le studiam la întâlnirile pe care le ţineam regulat. Ele erau nu doar studiate, ci şi retipărite şi distribuite în rândul populaţiei. Toate acestea nu erau ascunse de ochii poliţiei securiste ruse. De multe ori eram arestaţi şi eliberaţi după lungi audieri despre învăţăturile şi organizaţia martorilor lui Iehova. Noi ştiam că poliţia secretă a trimis spioni în adunare pentru a afla despre ce discutam. Nu aveam nimic de ascuns. Predicam Cuvântul lui Dumnezeu şi aşteptam împărăţia lui Dumnezeu ca singura speranţă pentru lume. În 1949 am putut să vorbesc în faţa a aproape 300 de persoane prezente la o întâlnire. Isaia 25:6-8 a fost textul meu scriptural. Am arătat din acest text cum Iehova îi va binecuvânta din plin pe cei care îl slujeau şi că moartea va fi înghiţită de victorie şi că Iehova va şterge lacrimile de pe feţele lor şi batjocura poporului Său va fi înlăturată de pe pământ, căci Iehova a spus aceasta.

În următoarea zi am fost arestat în timp ce mergeam pe stradă. Am petrecut două zile reţinut la poliţie şi apoi am fost eliberat din nou, după multe ore de interogatoriu. Câteva zile mai târziu a trebuit să apar din nou înaintea poliţiei de securitate. Apoi mi s-a spus să scriu un raport exact despre organizaţia martorilor lui Iehova. A fost făcut un raport despre împărăţia deja stabilită a lui Iehova Dumnezeu, împreună cu multe alte adevăruri oportune. A fost, de asemenea, arătat că martorii lui Iehova au fost oribil persecutaţi sub regimul lui Hitler şi că pe 7 octombrie, 1934, au fost trimise telegrame de la grupele martorilor lui Iehova din multe ţări Cancelariei Reich din Berlin, toate spunând despre acelaşi lucru: „Maltratarea martorilor lui Iehova şochează toţi oamenii buni de pe pământ şi insultă numele lui Dumnezeu. Opriţi persecutarea martorilor lui Iehova; altfel Dumnezeu vă va distruge pe voi şi partidul vostru naţional."

Nu este nicio îndoială în mintea mea că acest raport a fost trimis sediilor poliţiei securităţii din Moscova. Prima lovitură aspră împotriva martorilor lui Iehova a venit în această parte a Rusiei în septembrie în 1950. Într-o noapte toţi fraţii şi mai multe surori au fost ridicaţi de poliţia securităţii şi duşi la închisorile securităţii din Vilna. Aici au fost reţinuţi jumătate de an, când au venit sentinţele finale de la Moscova, ca aproape toţi să fie închişi în penitenciar timp de zece ani. După şase luni de interogatoriu care te tortura nervos şi de persecuţii, mulţi aveau căderi nervoase. Mulţi au suferit mult din cauza hărţuielii prin care au trecut în timpul interogatoriului. Unii dintre aceştia erau luaţi din penitenciar şi trimişi în lagăre de

Cuprins

muncă. Mulţi trebuiau să lucreze în mine de cărbune. Unii au fost trimişi la nord, în lagăre cu reputaţie proastă, cum ar fi Vorkuta. Acolo se mai află unii dintre fraţii noştri care lucrează.

Este foarte rece acolo. Nu există vegetaţie de niciun fel în această zonă, şi iernile sunt lungi, iar verile scurte. Mulţi fraţi au devenit invalizi din cauza cerinţelor supraomeneşti ale crudului regim comunist. Unii dintre aceştia au fost apoi trimişi la familiile lor din Siberia.

La sfârşitul lunii martie, în 1951, a venit al doilea val de persecuţie. Cei care nu au fost până atunci arestaţi, cum ar fi bătrânii, femeile, copiii şi cei mici şi alţii, au fost luaţi în închisoare în Rusia. Nimeni nu a fost cruţat, ci toţi au fost luaţi în camioane şi duşi în trenurile de marfă cu destinaţia Siberia. Au putut să-şi ia puţine lucruri personale, puţină făină, câteva haine şi puţini au putut să-şi ia paturile lor. Orice altceva cădea în mâinile autorităţilor poliţiei. Atunci tot bagajul era percheziţionat cu atenţie de către comunişti, să vadă dacă aveau Biblii sau literatura Turnului de Veghere.

De la Vilna am văzut două trenuri de marfă mari, fiecare dintre ele fiind format din aproape cincizeci de vagoane. În acestea au fost urcaţi martorii lui Iehova, de pe toate teritoriile, şi duşi într-o ţară unde să moară sau să supravieţuiască. Vagoanele erau supraaglomerate. Nu aveau locuri unde să te aşezi. Mâncarea era ciudată şi de calitate proastă. Martorii lui Iehova mulţumeau şi aduceau laudă Tatălui lor ceresc în acele timpuri dificile. Se încurajau unul pe celălalt. Discutând despre Cuvântul lui Iehova toţi se simţeau mângâiaţi şi plini de curaj pentru a merge înainte, indiferent de ceea ce se petrecea. Cuvintele pe care le aduceau oamenilor pentru a-i mângâia la sfârşitul acestei lumi erau acum o mare alinare pentru aceşti martori ai lui Iehova îngrămădiţi în vagoane de transportat animale. Tare era glasul lor cu cântările Împărăţiei, dar mai târziu chiar şi aceasta a fost interzisă de către soldaţii sovietici.

După treisprezece zile toţi martorii lui Iehova au ajuns la destinaţie, călătorind zi şi noapte în vagoane de transportat animale. Apoi am fost informaţi: „Ca duşmani ai statului sunteţi exilaţi pe viaţă în Siberia. Renunţaţi la orice speranţă de a putea să vă întoarceţi vreodată în patria voastră.”

Martorii lui Iehova erau acum împrăştiaţi ca sclavi lucrători în diferite ferme colective dintre Tomsk şi Irkutsk şi unii chiar mai departe de această locaţie. Doar protecţia lui Iehova şi ajutorul său ne-a dat puterea să facem faţă acestei situaţii. Ne aştepta o viaţă bântuită de foame. Proviziile pe care unii dintre noi le-au adus cu ei în curând s-au terminat. Fermele colective nu erau chiar într-o stare bună. Conducătorii acestor centre sovietice de agitaţie nu s-au gândit să ofere pâine suferinzilor subnutriţi înainte de recolta nouă. Instituţiile de asistenţă socială nu se găsesc în „paradisul sovietic”.

Totuşi, iubirea frăţească a martorilor lui Iehova i-a ajutat. În acest fel chiar şi cei mai săraci au fost ajutaţi cu puţina mâncare pe care o aveam. În primii doi ani un număr dintre cei exilaţi au murit din cauza suferinţelor care s-au abătut asupra lor. Acţiuni foarte grele erau puse mai ales pe umerii femeilor. În timpul iernii, când era zăpadă afară, ele erau trimise în pădure să taie lemne pentru că nu aveau

Cuprins

timp să facă aceasta în timpul verii scurte. Iernile din Siberia durează şapte luni fără pauză. Primăvara şi toamna sunt necunoscute. La aceasta se adaugă perioadele reci, când temperatura coboară la 50 de grade sub zero (Fahrenheit). Este necesar mult combustibil în această ţară, şi aceasta este una din principalele probleme pentru exilaţii din Siberia. Sunt multe păduri mari în Siberia, dar pentru a aduce lemnele din pădure acasă este ceva dificil. Pentru a aduna lemnele o persoană are nevoie de un cal şi de o sanie, dar aceste persoane deportate sărace trebuiau să ceară, de fapt, să cerşească, ajutor de acest gen. Pentru cei în vârstă această viaţă este aproape insuportabilă. Puterea lor nu le permite să lucreze la fermă şi când o persoană ajunge, la şaizeci sau şaptezeci de ani, să care acasă o încărcătură de lemne de foc în spate nu este o sarcină uşoară.

Mă doare să vorbesc despre situaţia cazării din Siberia. Aproape toată perioada exilului meu am locuit într-o cameră împreună cu patru familii, inclusiv copii. Pe lângă aceasta aveam o bucătărie mică cu o sobă improvizată făcută din tablă, pe care trebuia să ne gătim mâncarea. Când zăpada se topea, casa noastră era inundată. În aceste condiţii martorii lui Iehova în exil se ajutau reciproc când puteau. Unii dintre ei au început să-şi construiască barăci mici proprii în afara orelor de muncă la fermă. Chiar dacă ei puteau să-şi construiască case şi să le facă un pic mai locuibile, îşi doreau şi altceva.

Când eram în unul din aceste lagăre de concentrare din Siberia, în primii doi ani, salariul pe zi al unui lucrător, bărbat sau femeie, într-o fermă colectivă, era între o jumătate şi un kilogram de grâne, adică, între o liră şi o zecime până la două şi o cincime de liră. De la moartea lui Stalin condiţiile de viaţă s-au îmbunătăţit într-un fel. Provizia de grâne s-a îmbunătăţit şi o mică sumă de bani se dădea lucrătorilor sclavi, astfel încât acum nu trebuiau să înfometeze sau să îngheţe la fel de mult ca la început. În aceste condiţii martorii lui Iehova continuau să studieze Cuvântul lui Dumnezeu când aveau ocazia, şi ei depind foarte mult de amintirile lor, vorbind unul cu celălalt şi mângâindu-se când au ocazia. Argumentul nostru încă este: „Doar dacă am avea Biblii şi noi reviste *Turnul de veghere*!”

Toţi martorii lui Iehova din aceste lagăre de concentrare din toată Rusia continuă să se roage lui Iehova Dumnezeu şi să aibă credinţă că într-o zi vor fi eliberaţi din aceste condiţii. În aceste lagăre de închisoare şi în afara lor, în întreaga Rusie, ruşii acceptă adevărul într-un număr şi mai mare. O soră raportează: „Am aproximativ treizeci de fete studente de care trebuie să am grijă şi care absorb cu nerăbdare cuvintele pe care le spun despre Împărăţie.” Sunt mulţi oameni în Rusia care acum doresc să ştie despre împărăţia lui Dumnezeu şi sunt nerăbdători să audă adevărul. Este întotdeauna o bucurie să citim o scrisoare de la alţi vestitori ai împărăţiei din Rusia şi să auzim despre experienţele lor din lagărele de concentrare. Fiind condamnaţi la închisoare, ei s-au apropiat între ei şi de

Cuprins

Iehova. Zi de zi fiecare primeşte o înţelegere mai bună despre organizaţia teocratică a lui Iehova, şi toţi sunt mai hotărâţi să-i prezinte marelui Judecător dovada loialităţii lor în predicare. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova ei sunt hotărâţi să-şi menţină integritatea şi să se dovedească demni de viaţă veşnică.

Ştiu că cei deportaţi în fermele colective nu-şi ascund lumina sub o baniţă. Mai degrabă, ei lasă ca lumina lor să strălucească.

În noiembrie, 1954, ziarul rusesc din Moscova, *Pravda,* a scris un reportaj despre un binecunoscut lider al partidului comunist spunând: „Comunismul a devenit atât de înrădăcinat în toată lumea astăzi încât lupta împotriva diferitelor religii poate fi întreruptă. În trecut, după venirea noastră la putere, această luptă a fost necesară. Acum, totuşi, după ce tineretul a fost instruit adecvat, fiecare, cu siguranţă, poate să ajungă la concluzia că numai comunismul poate să aducă omenirii adevărata pace şi prosperitate". Dar martorii lui Iehova sunt ferm convinşi că adevărata pace şi prosperitate pentru întreaga omenire va fi realizată doar prin intermediul împărăţiei lui Dumnezeu, acum, sub marele lor prinţ al păcii, Isus Cristos.

În curând voi împlini şaptezeci şi doi de ani. Am fost contactat de societate prin intermediul slujitorilor săi cu câteva luni înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, în 1914. Am avut privilegiul de a fi unul dintre slujitorii lui Dumnezeu toţi aceşti ani, şi acum, când m-am întors din Rusia, singura mea dorinţă este să-mi petrec tot restul vieţii pământeşti în serviciul lui Iehova.

„Fericiţi sunt cei persecutaţi pentru dreptate, căci a lor este împărăţia cerurilor! Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din cauza mea! Bucuraţi-vă şi săltaţi de bucurie, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri; căci aşa i-au persecutat şi pe profeţii dinaintea voastră!"- Mat. 5:10-12, NW.

A FOST ISUS UN DUMNEZEU-OM?

ÎNCARNAREA este învăţătura Creştinătăţii că „Dumnezeu este Om şi Omul este Dumnezeu în persoana lui Isus Cristos". Această credinţă este numită „doctrina centrală a creştinismului". Bisericile catolice şi cele mai multe biserici protestante învaţă că Isus a fost un Dumnezeu-Om. Dar, asemenea celorlalte doctrine predate de cler, şi aceasta depăşeşte logica şi raţionamentul. Într-adevăr, teologii admit că nici o filozofie umană nu o poate explica pe deplin. Este contradictorie şi confuză. Dar din moment ce Biblia spune că „Dumnezeu nu este

Cuprins

autorul confuziei", interesul nostru este mărit de întrebările: De unde provine teoria reîncarnării? Oare cea mai mare autoritate dintre toate, Cuvântul lui Dumnezeu, învaţă cu adevărat că Isus a fost Atotputernicul Dumnezeu ce s-a deghizat în om?"—1 Cor. 14:33.

Doctrina care susţine că Isus a fost un Om-Dumnezeu s-a născut la mult timp după moartea lui Isus. Apoi, învăţătura s-a dezvoltat treptat. A primit o formă definitivă în anul 325 A.D. la Consiliul de la Niceea. La acest consiliu, împăratul păgân, Constantin, a condus treburile. Cartea *Essays in Early Christian History* a lui Merrill spune: „Este foarte probabil ca lui Constantin să-i fi păsat foarte mult de doctrina care va fi ieşit victorioasă în discuţii şi în voturi. El nu a aspirat, asemenea lui Henri al VIII-lea al Angliei, să fie un teolog. Dar el a vrut să fie în armonie cu biserica din motive politice … El a sperat, fără îndoială, ca deciziile să fie acceptate de ambele părţi".

Unul dintre bine cunoscuţii teologi ai Americii, Henry P. Van Dusen, ne lămureşte în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Niceea, în cartea sa *World Christianity* (pagina 72): „Estul se confrunta cu din ce în ce mai multe dispute de violenţă, cu privire la adevărata interpretare teologică a persoanei lui Cristos. Ca atare, Constantin a convocat toţi episcopii bisericii într-o întâlnire la Niceea, în anul 325. Cei 318 episcopi care au acceptat să vină au reprezentat numai o şesime din episcopii Imperiului. La fel ca în toate consiliile ecumenice, ei au venit cu precădere din Est. Principalul sfătuitor eclesiastic al lui Constantin, Episcopul Hosius din Spania, a prezidat, avându-l la dreapta sa pe împărat. Greutatea influenţei imperiale a afectat deciziile. Iniţiala formă a crezului de la Niceea a fost rezultatul". Astfel că, păgânul Constantin, preocupat mai mult de politică decât de religie, „a influenţat deciziile" şi a pus bazele a ceea ce Creştinătatea crede în general până în zilele noastre. Astfel că acceptarea de către Creştinătate a teoriei că Isus a fost un Om-Dumnezeu provine de la un împărat păgân.

Doctrina încarnării nu a fost definită până la Consiliul din Calcedon din 451. Ceea ce este evident cu privire la acel consiliu, la fel ca şi cel de la Niceea, este că ei au rezolvat lucrurile prin absorbţie. Unii au spus că Isus a fost un om. Unii au spus că Isus a fost Dumnezeu. Consiliul, alcătuit din creştini deviaţi, a decis că Isus a fost un Om-Dumnezeu. Astfel că fiecare dintre părţile combatante puteau accepta formula cu o rezonabilă satisfacţie prin simplul fapt că subliniau acea denumire care era conform intereselor ei. Dr. Van Dusen spune în *World Christianity*: „Rezultatul celor trei secole de controverse aprinse, în două faze succesive, a fost refuzul ferm al bisericii catolice de a alege — întoarcerea sa de la un ferm, oarecum uimit 'atât … cât şi' la insistentul polemiştilor 'sau … sau'. Niceea, Constantinopol, Calcedon, sunt repere succesive pe un traseu sinuos. La Calcedon, un secol şi jumătate după Niceea, aceeaşi metodă de soluţionare a fost şi mai sărăcăcios folosită — nu 'sau ... sau' ci 'atât … cât şi' , o soluţie prin includere, mai degrabă decât prin respingere, indiferent de preţul coerenţei logice şi logicii".

A fost înţelegerea ta despre Isus Cristos influenţată de Sinodul de la Calcedon? Cei mai mulţi creştini mărturisiţi nici măcar nu ştiu că cel responsabil pentru definirea doctrinei a fost conciliul; şi totuşi „formula de la Calcedon", scrie Dr.

Cuprins

Van Dusen la pagina 75, „şi-a înfruntat dilema prin afirmarea, una lângă cealaltă, a afirmaţiilor contradictorii ale celor două părţi care s-au disputat, fără nici un fel de încercare serioasă de împăcare." Ce mai ieşire din dilemă! Astfel că, definiţia de la Calcedon despre natura lui Cristos („două naturi, fără nici o confuzie, fără separare, fără despărţire, … neîmpărţite sau separate în două persoane, ci una singură") a fost numită cu raţiune, precum spune Dr. Van Dusen „pentru mintea logică, o absurditate alambicată."

„ÎNCEPUTUL CREAŢIEI DE CĂTRE DUMNEZEU"

Indiferent de ce spune un consiliu sau un om despre natura lui Isus, singura autoritate pe care ne putem baza este aceea a însuşi Cuvântului lui Dumnezeu, despre care Isus a spus: „Cuvântul Tău este adevăr." (Ioan 17:17,*NW*) Acest Cuvânt al lui Dumnezeu dezvăluie că Isus este Fiul lui Dumnezeu, nu însuşi Iehova Dumnezeu. Cu privire la relaţia Lui cu Tatăl Său, Isus a spus: „Tatăl este mai mare decât mine." (Ioan 14:28, *NW*) Isus a condamnat ipocrizia; şi totuşi de ce mare ipocrizie ar fi fost El însuşi acuzat dacă ar fi fost Atotputernicul Dumnezeu înveşmântat în carne! Isus nu a fost însuşi Dumnezeu, pentru că şi în existenţa Sa preumană el a fost un spirit numit „Cuvântul". Cuvântul a fost o creatură spirituală puternică şi, ca atare, putea fi numit „un dumnezeu", dar nu „Dumnezeul". Prin urmare, o traducere exactă a lui Ioan 1:1 (*NW*) spune: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era un dumnezeu."

Scripturile nu spun că Cuvântul a existat dintotdeauna. Numai Iehova Dumnezeu este „din veşnicie în veşnicie". (Ps. 90:2) A fost un timp când Cuvântul a fost creat. Isus a dezvăluit lucruri adevărate despre El însuşi în Revelaţia 3:14, unde a spus: „Iată ce spune cel ce este Amin, martorul credincios şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu."

Astfel Isus, în existenţa sa preumană, a fost chiar începutul creaţiei lui Iehova. După aceea, Iehova a folosit Cuvântul pentru a face toate celelalte creaţii: „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creaţia, pentru că prin el au fost create toate celelalte lucruri." (Col. 1:15,16, *NW*). În momentul în care „întâiul născut" al lui Dumnezeu a venit pe pământ, puterea de viaţă a Cuvântului a fost transferată din cer în celula-ou din pântecul Mariei. Asta însemna că Cuvântul trebuia să lase la o parte gloria sa cerească, viaţa sa spirituală. Aceasta a făcut El: „Cristos Isus, cel care, deşi avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii." – Filip. 2:5-7, *NW*.

„CU PUŢIN MAI PREJOS DECÂT ÎNGERII"

Din moment ce Isus, ca şi Cuvânt, „s-a golit" de gloria sa cerească, el nu a fost un spirit puternic în pielea unui copil, pretinzând a fi neştiutor asemenea unui copil nou născut. Isus a fost făcut, într-adevăr, carne. Apostolul Său Ioan, scrie: „Astfel Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi." (Ioan 1:14, *NW*) Când Cuvântul „a devenit carne", el nu mai era o creatură spirituală. Într-adevăr, el a trebuit să fie

Cuprins

un om în adevăratul sens al cuvântului, pentru a împlini această Scriptură: „Noi îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii, încoronat cu glorie şi cu onoare." Dacă Isus a fost un Om-Dumnezeu, nu ar fi putut fi cu adevărat „mai prejos decât îngerii". Nici nu are sens să ne gândim că marele Suveran al universului, despre care stă scris că „niciodată nu L-a văzut cineva pe Dumnezeu" ar lua formă de om şi ar deveni „mai prejos decât îngerii".─Evrei 2:9; 1 Ioan 4:12, *NW*.

Erau timpuri când îngerii se arătau drept oameni, ca atunci când doi îngeri i s-au arătat lui Lot. (Gen. 19:1). Acesta ar fi cazul unei adevărate încarnări. Este, de asemenea, important de subliniat că îngerii care l-au vizitat pe Lot s-au materializat ca adulţi şi nu ca şi copii. Dacă Isus ar fi fost o simplă încarnare, atunci nu ar fi fost necesar ca Dumnezeu să-şi transfere viaţa în embrionul din pântecul unei fecioare şi să facă astfel ca Isus să se nască un copil neajutorat, supus unor părinţi pământeşti; El ar fi putut rămâne un spirit şi să se materializeze într-un corp de carne deja dezvoltat, la fel ca fiii lui Dumnezeu din zilele lui Noe şi ca îngerul Gabriel care i s-a arătat Mariei.

ÎNCARNAREA ANULEAZĂ RĂSCUMPĂRAREA

Una dintre învăţăturile principale ale Bibliei este răscumpărarea. Păcatul şi moartea s-au abătut asupra omenirii atunci când un om perfect, Adam, a încălcat legea lui Iehova. Pentru ca oamenii ascultători să fie eliberaţi de condamnarea păcatului şi a morţii, trebuia plătită o răscumpărare. Ea trebuia să fie echivalentul omului perfect, Adam, căci legea lui Dumnezeu presupune acurateţe: „Trebuie să dai suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior." Prin urmare, pentru ca Isus să poată oferi răscumpărare, El trebuia să fie un om perfect, nici mai mult şi nici mai puţin de atât. Mai mult, dacă Isus ar fi fost un spirit înveşmântat în carne, El nu ar fi putut să fie omorât de mâini umane; şi dacă nu ar fi murit cu adevărat, putem observa, din nou, că răscumpărarea nu ar fi putut fi oferită. Însă Biblia este clară când spune că Isus a adus răscumpărarea şi că El a fost un om, şi nu Dumnezeu înveşmântat în carne: „Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi." ─Ex. 21:23,24; 1 Tim. 2:5,6, *NW*.

Dar ce se întâmplă cu ceea ce este scris în *Versiunea King James* în 1 Timotei 3:16: „Dumnezeu s-a arătat în carne"? Acesta nu este un text exact. De fapt, aproape toate manuscrisele şi toate versiunile antice, inclusiv versiunea *Vulgata* în latină, traduc în textele lor prin „El cel care" în loc de „Dumnezeu". Cele mai multe traduceri moderne aleg termenul de „El". Astfel că *Traducerea Lumii Noi* oferă o traducere exactă: „El a fost dezvăluit în carne", aici vorbind despre Cuvânt, care a devenit omul Isus Cristos.

Ce am învăţat noi până aici? Este covârşitor de clar: (1) Consiliul de la Calcedon, în loc să respingă răul, a amestecat greşeala că Isus a fost Dumnezeu cu adevărul că El a fost un om, mărind astfel „nonsensul alambicat"; (2) Isus, în existenţa Sa preumană, nu a fost Dumnezeu, ci Fiul lui Dumnezeu, „începutul

Cuprins

creaţiei lui Dumnezeu”; (3) Isus trebuia să fie un om cu adevărat, nu un Om-Dumnezeu, trebuia să fie „mai prejos decât îngerii”; (4) Dacă Isus ar fi fost un spirit deghizat în carne omenească, nu ar fi fost nevoie pentru El să se nască un copil, şi (5) Pentru a oferi jertfa de răscumpărare Isus trebuia să moară om perfect, nici mai mult, nici mai puţin.

Concluzia inevitabilă este că Cuvântul lui Dumnezeu nu ne învaţă că Isus a fost un Om-Dumnezeu. El ne învaţă că pe pământ El a fost un om perfect, un organism omenesc perfect. Cei care învaţă că El a fost un Om-Dumnezeu, predau o falsă religie. Ei încalcă regula stabilită de apostolul lui Cristos: „Să nu treceţi peste ce este scris.” —1 Cor. 4:6,*NW*.

Cea de-a 26-a absolvire a Gileadului – o ocazie fericită

UNDE mai poţi asista la o absolvire la fel de fericită şi călduroasă ca cea de la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere? Nici un alt loc de pe pământ nu oferă o astfel de experienţă unică şi plină de satisfacţii. Aici, studenţii, rudele şi prietenii debordează de bucuria lui Iehova. Iar acest lucru s-a simţit cu precădere la absolvirea promoţiei cu numărul douăzeci şi şase. Cei 106 studenţi care au venit din opt ţări diferite au primit misiunea de a face lucrarea de misionar în douăzeci şi două de ţări diferite. Aproape jumătate din clasă a fost formată din servi de district şi circuit şi soţiile lor.

În ziua absolvirii, pe data de 12 februarie 1956, într-o zi de duminică, cerul era întunecat şi o pătură groasă de zăpadă acoperea campusul. Cu mult timp înainte ca programul să înceapă, la ora nouă, fiecare loc era ocupat, iar în auditoriu, în clase, în sala de mese, la subsol şi în bibliotecă erau 2 796 de persoane, înghesuite, pentru a auzi, dacă nu chiar şi pentru a vedea, programul. După o cântare şi o rugăciune şi câteva remarci spuse în deschidere de către N.H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere precum şi al Şcolii Biblice a Turnului de Veghere, el i-a invitat pe servul Fermei Împărăţiei şi pe cei patru instructori pentru a spune câteva cuvinte de rămas bun clasei. Multe telegrame încurajatoare au fost citite. Apoi, preşedintele Knorr a vorbit despre „Creştinii Trebuie să Fie Fericiţi.”

El a făcut apel la audienţă să exercite credinţă şi încredere în marele Dumnezeu Iehova, de a-l crede prin Cuvântul lui. Creştinătatea, a mai spus el, deţine aceeaşi Biblie pe care o au şi martorii lui Iehova, dar reprezentanţii ei se izolează în mănăstiri sau umblă cu feţe posomorâte şi poartă veşminte sumbre. Enoriaşii lor sunt îngrijoraţi şi tulburaţi. Ei suspină şi plâng. Martorii lui Iehova, pe de altă parte, spun că creştinii trebuie să fie fericiţi. De ce? Căci noi slujim pe fericitul Dumnezeu Iehova. Nu ni-L putem imagina pe Dumnezeu ca fiind fericit şi în acelaşi timp să ne imaginăm îngerii din curţile Sale cereşti, supăraţi şi sumbri, nu-i

Cuprins

aşa? Bineînţeles că nu. Biblia ne spune că îngerii Lui sunt fericiţi. De ce, atunci, nu ar trebui şi poporul Lui de pe pământ să fie fericit? Şi ei, de asemenea, strigă de bucurie!

Creştinătăţii îi lipseşte credinţa, iar lipsa de credinţă înseamnă lipsă de fericire. Martorii lui Iehova sunt statornici în credinţa lor. Şi datorită credinţei lor în Iehova ei pot fi fericiţi. Cei care se îndoiesc, mincinoşii, curvarii, toţi cei care încalcă legile lui Dumnezeu, nu sunt cu adevărat fericiţi. Nu există nici un motiv să ne îndoim de Iehova. El nu minte. El nu se schimbă. Avem toate motivele să ne încredem în El şi în Cuvântul lui. Odată ce facem toate acestea, vom fi cu adevărat fericiţi.

În concluzie, oratorul a îndemnat audienţa să fie conştientă de nevoile ei spirituale — să-şi păstreze minţile fixate pe Iehova, cel care oferă fericire. Apoi, fiecare student a primit un plic ce conţinea un dar din partea Societăţii. Cei care au absolvit cu merite au primit o diplomă. Apoi, a fost citită şi adoptată de către studenţii absolvenţi o rezoluţie care exprima recunoştinţa clasei faţă de Iehova, preşedintele şcolii şi toţi cei care au făcut posibil Gileadul. După-amiază, începând cu ora două, studenţii şi-au exprimat de pe scenă sentimentele de apreciere şi experienţele personale. Acesta a fost apogeul plăcut pentru ocazia plină de bucurie.

SĂ CÂŞTIGĂM PREMIUL VIEŢII PRIN PREGĂTIRE ACTIVĂ ACUM

CEI care sunt şovăielnici sunt urâţi de Iehova şi de Isus Cristos. (Ps. 119:113, *AS;* Osea 7:8) Oh, ei doresc cu siguranţă premiul vieţii. Lor le place să fie alături de martorii lui Iehova, dar ei sunt căldicei. Ei vor să simtă emoţia. Le place celebrarea. Cu toate acestea, ei nu fac nimic pentru a cauza celebrarea. Tocmai pentru că nu sunt nici calzi, nici reci, Isus Cristos îi va vărsa din gura Sa. (Apoc. 3:14-16). Ei vor pierde cursa.

[2]Cei care alergau la anticele jocuri de la Corint, ştiau că acestea însemnau să folosească orice gram de putere pentru a câştiga. Un atlet grec, din vechime, a alergat de douăzeci şi patru de ori lungimea stadionului, rezistând până la sfârşit şi ieşind pe primul loc. Pe când coroana era pusă pe capul lui, el a murit. El îşi atinsese ţelul. El a triumfat! Dar ce se va întâmpla cu noi? Punem cursa pe primul loc pentru a rezista până la sfârşit? Isus ne-a sfătuit să căutăm mai întâi Împărăţia şi dreptatea lui Iehova. (Mat. 6:33). Numai făcând acestea vom putea câştiga. Nu lăsa nimic — familia, afacerea, plăcerea, dorinţele, sau orice altceva— să intervină în cursă. Va pune în pericol triumful tău.

Cuprins

[3]Nu te abate din drum şi fii hotărât să rămâi în cursă până la victoria finală. Ce folos are pentru un alergător un corp puternic dacă nu are voinţă? El va alerga în mod neînţelept sau, asemenea unui sărman boxer la antrenament, va lovi în gol în loc de sacul de box. (1 Cor. 9:26). El va pierde cu siguranţă pentru că nu va avea rezistenţă. Pentru rezistenţă el are nevoie de determinare mentală. Trebuie să concurezi cu inima, iar ea trebuie să fie puternică, hotărâtă şi cu încredere în Iehova. (Ps. 112:7, *AS*) Trebuie să concurezi cu toată inima pentru a termina concursul. Da, hotărăşte-te să depăşeşti toate obstacolele! De vei face aşa, asta înseamnă deja mai mult de jumătate din cursă. Ca şi alergător, trebuie să cunoşti ritmul cerut de cursă. Este o cursă de scurtă sau de lungă durată? Cere ea mărirea sau menţinerea ritmului? Un boxer campion sau un luptător trebuie să aibă o minte sănătoasă. Nu se poate comporta asemenea unei brute fără chibzuinţă. La fel se întâmplă şi cu noi; nu este vorba numai despre picioare puternice şi o minte neputincioasă. Nu putem doar umbla din uşă în uşă, ci trebuie să dăm dovadă de minţi puternice şi, prin predicile noastre, să ne atingem scopurile cu ajutorul Bibliei. Aleargă înţelept! Foloseşte cunoştinţa din Biblie şi inteligenţă pentru a câştiga cursa sau pentru a obţine victoria. Întăreşte-te şi echipează-te cu cunoştinţă din Cuvântul lui Dumnezeu. „Aţi auzit de perseverenţa lui Iov şi aţi văzut sfârşitul pe care i l-a dat Iehova.” ─Iac. 5:11, *NW*.

[4]Isus a spus că „cel care va rezista până la sfârşit, acela va fi salvat.” (Mat. 10:22, *NW*) Vei continua să rezişti? Vei pierde dacă nu vei face asta. Primeşte cuvintele lui Pavel: „Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălţime, nici adâncime şi nicio altă creaţie nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru.”─ Rom. 8:38,39, *NW*.

[5]Antrenamentul ocazional înseamnă pierderea cursei. Nu vesti în mod spasmodic. Vei alerga cu incertitudine dacă vei face asta. Pavel nu a procedat aşa. Instruieşte-te regulat pentru a fi calificat. Nu poţi alerga când şi când. Nu este numai un avânt de energie sau o delăsare din când în când care te ajută să câştigi. Crezi că-ţi poţi răscumpăra rămânerea în urmă, pentru o vreme, după o mare activitate şi apoi să dispari şi să nu te vadă nimeni pentru câteva săptămâni? Nu poţi face asta. „Cursa nu ţine de rapiditate şi bătălia nu ţine de putere.” (Ecl. 9:11). Asirianul Sanherib a avut armată mult mai mare şi a avut putere, dar Regele Ezechia, care era înconjurat, a avut credinţă în Iehova, şi a câştigat. Aminteşte-ţi vechea fabulă despre iepurele de câmp şi broasca ţestoasă. Într-adevăr, iepurele a sprintat atât de repede că nu aveai timp să îl vezi, însă broasca ţestoasă a fost cea care a câştigat cursa. Aşteaptă! Tu ştii că Cuvântul sigur al lui Iehova este mai puternic decât orice fabulă făcută de om. De ce a câştigat Ezechia? A fost el rapid? A fost el puternic? El a câştigat pentru că s-a supus lui Iehova în rugăciune. Ezechia a acceptat răspunsul lui Iehova. Prin profetul lui, Isaia, Iehova i-a spus lui Ezechia: „Voi apăra acest oraş pentru a-l salva, de dragul Meu şi de dragul slujitorului meu David.” (Isa. 35:37, *RS*). În acea noapte, îngerul lui Iehova a înjunghiat duşmanii - o sută optzeci şi cinci de mii de asirieni. (2 Regi 19). La fel şi în lupta noastră, nu putem înfrânge duşmanul cu numai o lovitură. Trebuie să

Cuprins

continuăm să dăm multe lovituri zdravene. Prin urmare, nu doar un set de scripturi sau o predică trebuie folosite în lucrarea de mărturie. Pentru ca ele să fie variate, trebuie să avem multe, şi apoi să continuăm să le utilizăm corect, pentru atac sau pentru apărarea veştii bune.

[6]Regula este că pentru a participa într-un meci de box sau într-un concurs de luptă, concurentul nu trebuie să aibă frică. Astfel că şi noi trebuie să facem lucrarea noastră de martori fără frică, trebuie să avem încredere în puterea noastră spirituală şi în mânuirea cuvântului adevărului într-un mod corect. Lupta într-un concurs este adesea menţionată de Pavel, alături de referinţe despre alergat. (1 Cor. 9:26; 1 Tim. 6:12; 2 Tim. 4:7) Adu-ţi aminte, propovăduieşte şi opune-te! Când te opui, ce vei face? Te vei teme şi vei da înapoi? Dacă vei proceda aşa, vei fi descalificat şi vei ieşi din concurs. Iehova spune: „Laşii, cei necredincioşi şi …toţi mincinoşii, vor avea partea în lacul care arde cu foc şi sulf … moartea a doua." (Apoc. 21:8, *NW*). Teme-te de om şi te va duce într-o cursă, pierderea premiului vieţii. (Prov. 29:25). „Frica de Iehova este începutul înţelepciunii." ─Ps. 111:10, *AS*.

[7] Vechile concursuri erau câştigate de o echipă sau pierdute de o echipă, nu de un singur participant. O echipă era formată din aruncători cu suliţa, cu discul, din luptători, săritori, boxeri şi alergători. Organizaţia teocratică este o mare echipă. Fiecare dintre noi este o mică parte din ea. Un membru nu poate face nimic fără ceilalţi. „Căci, într-adevăr, corpul nu este un singur mădular, ci mai multe." (1 Cor. 12:14-26,*NW*). Să ne gândim numai la realizările echipei. Atunci când o cursă e câştigată sau când vine victoria, echipa şi nu individul, este cea care o obţine. Să lăsăm onoarea să vină şi meritele să se îndrepte spre liderul echipei noastre, Isus Cristos. Aceasta ia în considerare: toţi pentru unul şi unul pentru toţi. Numai atunci vom avea cu adevărat muncă de echipă. O maşinărie mare este formată din multe componente. Pentru ca ea să funcţioneze fără frecare are nevoie de ulei. Spiritul lui Iehova şi unirea ce reiese sunt pentru organizaţia noastră ceea ce este uleiul pentru maşină.

[8]O altă regulă a concursului interzice asocierea nepotrivită. Unii prieteni ai acestei lumi vechi se agaţă de alţii. Unii se agaţă prosteşte de prietenii din lumea veche. Pavel a sfătuit: „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare." (1 Cor. 15:33, *NW*). Chiar şi unii din cadrul organizaţiei au obiceiuri ale acestei lumi vechi. Toate sunt influenţe. Influenţa îşi croieşte drum în întreaga ta viaţă. Dacă nu te separi de asocierile nepotrivite vei pierde cursa. (1 Cor. 5:9,10; 6:9,10). Acesta este un antrenament istovitor şi duce la slăbirea muşchilor noştri spirituali. Nu se pune problema dacă un asociat este un „tovarăş bun". Un „tovarăş bun" ar putea fi o companie bună. Dar este el companie teocratică? Dacă nu, atunci evită-l. Aleargă numai alături de aceia care participă în cursă. Adu-ţi aminte de vechiul proverb: „Cine se aseamănă se adună." S-ar putea, de asemenea, să îţi aminteşti de vechea poveste a lebedei fermierului care înota întotdeauna printre cocori. Cocorii distrugeau recoltele fermierului. Astfel că s-a hotărât să îi împuşte. A ucis cocorii, dar odată cu ei şi frumoasa lui lebădă, pasărea

Cuprins

sa premiu. Nu te lăsa prins la venirea Armaghedonului la fel ca această frumoasă, dar fără de noroc, lebădă.

[9]Pavel a scris că „alergătorii într-o cursă exercită auto-control în toate lucrurile…(ca atare) îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva după ce le-am predicat altora să fiu eu însumi dezaprobat.” (1 Cor. 9:24-27, *NW*). Concurenţii din vechime îşi controlau purtarea, viaţa, obiceiurile alimentare, prieteniile, băuturile şi plăcerile. Ei evitau orice lucruri care puteau dăuna sau care le puteau distrage atenţia de la antrenamentul lor. Astfel şi noi, concurenţii teocratici, trebuie să ne controlăm, fiecare în parte, pentru a ieşi triumfători.

[10]Să finalizăm analiza noastră a regulilor şi efectul lor, cu cea mai mare dintre reguli, iubirea. Pavel a spus că dacă nu avem iubire suntem (1) ca „o bucată de alamă sunătoare sau un cimbal zăngănitor”; (2) suntem ca un nimic şi (3) „nu ne foloseşte la nimic”. (1 Cor. 13:1-3, *NW*) Isus a stabilit regula prin cuvintele spuse de El: „‘Trebuie să-L iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta.’ … ‘Trebuie să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi.’ Nu există altă poruncă mai mare decât acestea.” ─Marcu 12:30,31, *NW*.

[11]Dă-ţi seama că nu este timp de pierdut. (Efes. 5:16; Apoc. 10:6, *NW*). Învaţă bine regulile şi cum să le aplici. Practică-le. Respectă regulile şi astfel vei dobândi victoria şi vei evita dezastrul. Ultima regulă, după cum a fost spusă de Isus, este să respectăm toate regulile cursei sau ale concursului. „Dacă mă iubiţi, veţi respecta poruncile Mele.” (Ioan 14:15, *NW*). Toate regulile trebuie respectate. Nici una dintre ele nu poate fi încălcată fără lipsa pedepsei.

CONCURENŢI REMARCABILI CARE AU CÂŞTIGAT

[12]Nu putem părăsi acest subiect al participanţilor la concursurile teocratice fără a lua în considerare câţiva concurenţi remarcabili ai lui Iehova pentru credinţă, luptători neînfricaţi şi alergători rezistenţi.

[13]Cel mai mare concurent dintre toţi, care face parte din echipa lui Iehova, este Liderul nostru, Isus Cristos. Din moment ce El este tiparul nostru, să ne îndreptăm spre El prima oară. (1 Pet. 2:21) Primul obstacol remarcabil pus înaintea Lui, în cursa Sa, a fost tocmai oportunitatea de a obţine toate împărăţiile acestei lumi. Isus a continuat cursa cu stăruinţă, răspunzându-i Diavolului: „Pleacă, Satan! Căci este scris: ‘Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru.’” (Mat. 4:10, *NW*). O altă piedică pusă în cursa lui Isus de către Satan a fost reprezentată de Petru şi de gândirea sa umană şi neevlavioasă. Petru L-a luat deoparte pe Isus şi a obiectat viguros cu privire la paguba ameninţătoare îndreptată către Isus. Petru a spus: „Fii bun cu tine însuţi, Doamne!” A fost Isus descurajat de aceasta? El a răspuns: „Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine.” (Mat. 16:22,23, *NW*) Odată ajuns în faţa lui Pilat, Isus a luptat pentru credinţă, spunându-i: „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr.” ─Ioan 18:37, *NW*.

[14]La puţin timp după aceea, Isus era complet singur, fără tovarăşi. El era singur în cursa către final şi a fost părăsit de tovarăşii Lui, însă El a fost credincios până

Cuprins

la sfârşit. A pus tot ceea ce a avut în cursă, chiar şi viaţa. I-au fost smulse hainele, a fost bătut în cuie pe stâlp, cu o coroană de spini pe cap. Toţi credeau că Iehova L-a abandonat complet. În ochii lui Satan şi în cei ai agenţilor lui pământeşti, Isus a murit ca un criminal. Cu repeziciune, însă, Iehova a răsturnat situaţia, chiar în faţa lui Satan. În trei zile, Iehova L-a recompensat pe Isus cu înviere la o viaţă veşnică şi câteva săptămâni mai târziu, Isus s-a înălţat la dreapta Dumnezeului şi Tatălui Său.—Ps. 110:1, *AS*; Ioan 20:17, *NW*.

[15]Primul urmaş al lui Isus Cristos despre care se ştie că a concurat în această cursă cu credincioşie, după ce Isus a terminat-o pe a Sa, a fost Ştefan. El şi-a terminat cursa în ghearele duşmanilor. El propovăduia chiar şi în timp ce ei îl omorau cu pietre. El a alergat şi a câştigat coroana victoriei. Moartea nu i-a furat răsplata. Un alt câştigător a fost Pavel, care a trecut peste multe obstacole, puse în calea cursei sale. Luaţi aminte la raportul lui din 2 Corinteni 11:23-27 (*NW*). El a spus că a fost „în închisori şi mai mult, sub lovituri peste măsură, la un pas de moarte deseori. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza naţiunilor, în pericole în oraşe, în pericole în locuri pustii, în pericole pe mare, în pericole între fraţii falşi, în trudă şi osteneală, în nopţi fără somn deseori, în foame şi sete, în abţinere de la mâncare de multe ori, în frig şi în goliciune.” Pavel a adăugat mai târziu: „M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credinţa.” —2 Tim. 4:7, *NW*.

[16]Exemple mai timpurii de credinţă remarcabilă în Iehova au fost Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Acestor trei evrei credincioşi li s-a poruncit să îngenuncheze şi să se închine chipului de aur ridicat în câmpia Dura. Aveau ei să refuze să facă acest lucru cu preţul aruncării lor într-un cuptor arzător? Odată ce au început cursa, ei au rămas în ea, amintindu-i regelui cu calm: „O Nebucadneţar, nu este nevoie ca noi să îţi răspundem în această privinţă. Dacă va fi aşa, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, va putea să ne scape din cuptorul aprins şi El ne va scăpa din mâna ta, o, rege. Şi, chiar dacă nu ne va scăpa, să ştii, o, rege, că tot nu le vom sluji dumnezeilor tăi şi nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.” Îndrăzneaţa lor sfidare l-a înfuriat pe rege. A ordonat ca cuptorul să fie încălzit de şapte ori mai tare decât de obicei şi ca cei trei oameni să fie aruncaţi în el. Ei nu au clipit, ei au refuzat să îngenuncheze şi au rămas în concurs. Ei au fost aruncaţi în arzătorul foc intensificat. Drept recompensă din partea lui Iehova, ei au ieşit din flăcări nevătămaţi şi au fost triumfători prin credinţa şi prin rezistenţa lor. —Dan. 3:1-27, *RS*.

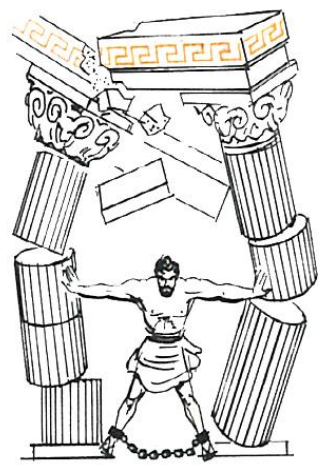

[17]Să nu uităm de Samson. Fiind în mâinile duşmanilor, până când părul lui a crescut din nou,

Cuprins

Samson măcina în închisoare. El se gândea la toate nelegiuirile săvârşite împotriva Dumnezeului său, Iehova, şi împotriva lui, pe când era biciuit cu batjocuri şi tăiat de biciul duşmanilor lui, Filistenii, care i-au scos ochii. Sentimentele lui şi-au croit drum spre cel mai înalt loc şi erau pe cale să explodeze de determinarea de a justifica numele lui Iehova. El ştia că viaţa lui era în pericol în ultima sa cursă. Pentru a justifica numele lui Iehova, Samson a luptat cu toată inima şi cu toată puterea în ultima luptă din templul Filistenilor, slujitori ai lui Dagon. El ştia că va plăti cu viaţa acest concurs. Şi totuşi, a spus: „Doamne, Iehova, aduţi aminte de mine, te rog, şi dă-mi putere, te rog, doar de data aceasta, o, Dumnezeule adevărat, şi lasă-mă să mă răzbun pe Filisteni, să mă răzbun pentru unul din cei doi ochi ai mei.' Apoi, Samson s-a proptit de cele două coloane din mijloc care susţineau casa, şi le-a apucat, pe una cu mâna dreapta şi pe cealaltă cu mâna stânga. Şi Samson a zis: 'Sufletul meu să moară împreună cu filistenii.' Şi s-a aplecat cu putere, iar casa a căzut peste domnitorii aliaţi şi peste tot poporul din ea, astfel că atunci când a murit a ucis mai mulţi oameni decât a ucis în timpul vieţii lui."— Jud. 16:28-30, *NW*.

[18]Un alt puternic concurent a fost David. Chiar şi în tinereţe el a dat dovadă de neînfricare. Nu putea fi speriat pentru a da înapoi din concurs. El era încrezător în Iehova. Goliat l-a sfidat pe Atotputernicul Dumnezeu şi pe poporul Lui. Tânărul David era plin de indignare dreaptă cu privire la această jignire adusă Dumnezeului său, Iehova. El a întrebat furios: „Cine este filisteanul acesta necircumcis ca să sfideze armatele Dumnezeului celui viu?'…Însă David i-a zis lui Saul: Slujitorul tău avea grijă de oile tatălui său. Şi când venea un leu sau un urs, şi lua un miel din turmă, eu ieşeam după el, îl loveam şi i-l smulgeam din gură. Când se ridica împotriva mea, îl apucam de barbă, îl doboram şi îl ucideam. Slujitorul tău a omorât şi leul, şi ursul. Filisteanul acesta necircumcis va ajunge ca unul dintre ei, căci a sfidat armatele Dumnezeului celui viu.'" Neînfricat, David a intrat în concurs. Deşi numai un tânăr, el a înfruntat, plin de curaj, pe uriaşul şi lăudărosul Goliat. Acelui Filistean i-a spus: „Tu vii la mine cu sabie, cu suliţă şi cu lance, dar eu vin la tine în numele lui Iehova al oştirilor, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care l-ai sfidat." Remarcaţi contrastul: un uriaş, acoperit cu armură, un expert în război, în comparaţie cu un biet băiat ce purta haine de păstor, ce avea numai o praştie şi pietre! Dar, a părăsit cumva David concursul? Se temea el că îşi va pierde viaţa? A dat el înapoi în bătălie? Răsunător, el a strigat: „În ziua aceasta Iehova te va da în mâna mea. Te voi doborî şi-ţi voi tăia capul.;… pentru ca tot pământul să cunoască că este un Dumnezeu în Israel." (1 Sam. 17:26, 34-36, 45, 46, *RS*). Apoi, David, cu praştia în mână, a ţintit cu precizie spre fruntea uriaşului! Şi a nimerit! Iehova i-a dat triumful lui David. Uriaşul a murit. Datorită

Cuprins

neînfricării lui şi iubirii lui pentru Iehova, David este numit ca unul dintre aceia care au cunoscut aprobarea lui Iehova. (Evrei 11:32-34). El este sigur că va primi premiul triumfului.

[19]Pe câţiva dintre aceşti concurenţi triumfători pentru credinţă Pavel i-a enumerat printre martorii lui Iehova din vechime, pentru a ne încuraja pe noi, astăzi, să continuăm cursa, triumfător, la fel cum au făcut ei. Pentru noi Pavel a scris: „Astfel, pentru că suntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori, să dăm şi noi la o parte orice greutate şi păcatul care ne înfăşoară atât de uşor şi să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte, privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus." ─Evrei 12:1,2, *NW*.

[20]Acum vine întrebarea: Vei fi tu unul dintre creştinii activi care aleargă triumfători spre premiul vieţii? Sau vei fi unul dintre cei inactivi, care calcă legământul sau altfel spus vei fi unul dintre leneşi, alunecând spre soarta morţii veşnice? (Rom. 1:28-32) Nu fi un leneş, prea leneş chiar şi de a te hrăni, şi să mori. (Prov. 19:24; 14:14, *RS*). Adu-ţi aminte, de nu vei fi activ pentru Isus, vei fi împotriva Lui şi va trebui să înfrunţi soarta duşmanilor lui. (Mat. 12:30) Te-ai rătăcit cumva din cursă spre o mlaştină a inactivităţii? Stăpâneşte-te şi întoarce-te repede! Cel mai emoţionant dintre concursuri şi ultimul, Armaghedonul, este chiar în faţa noastră. Prin activitatea noastră, haideţi să „ducem o luptă grea pentru credinţă" în mod triumfător. ─Iuda 3, *NW*.

[21]Sub privirea cercetătoare a lui Iehova, fie ca toţi dintre noi, atunci când vedem triumfătoarea împărăţie stabilită în cer să ne hotărâm să scăpăm de inactivitate şi moarte. Fie ca, în schimb, prin activitate, să *câştigăm* premiul triumfător, VIAŢA în noua lume, sub împărăţia lui Iehova.

[22] Iehova Dumnezeul nostru să vă binecuvânteze în „lupta cea bună a credinţei." ─1 Tim. 6:12, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum îi privesc Iehova şi Isus Cristos pe cei nehotărâţi, şi de ce?
2-4. Ce trebuie să facem şi să avem, şi de ce este nevoie pentru a învinge?
5. (a) De ce instruirea întâmplătoare şi ocazională nu ne va face învingători? (b) Ce l-a făcut pe Ezechia să câştige?
6. De cine să nu ne temem? De ce? De cine trebuie să ne temem?
7. Ce lecţie ne învaţă faptul că lupta este câştigată sau pierdută în echipă?
8. De ce sunt foarte periculoase tovărăşiile rele?
9. Ce trebuie să exercităm pentru a evita să fim dezaprobaţi?
10,11. Care este cea mai mare regulă? Regula finală? Cum sunt ele una în legătură cu alta?
12-14. Cum s-a dovedit Isus un extraordinar luptător învingător, câştigând ce răsplată?
15. Ce exemplu a oferit Ştefan despre un luptător victorios? Dar Pavel?
16,17. Cum s-au arătat a fi cei trei evrei şi Samson din „echipa" învingătoare? Cu ce rezultat pentru fiecare?

Cuprins

18. În ce luptă specială s-a dovedit David a fi un puternic luptător?
19. De ce i-a enumerat Pavel pe unii din aceşti luptători triumfători la Evrei 11?
20-22. Ce cale de acţiune duce la moarte, şi ce cale de acţiune duce la câştigarea premiului vieţii în lumea nouă a lui Dumnezeu?

● În Apocalipa 14:1, 3 (*NW*) citim: „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său. Ei cântă un fel de cântare nouă înaintea tronului şi înaintea celor patru creaturi vii şi a bătrânilor. Nimeni nu putea să înveţe această cântare decât cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ.” Cine sunt bătrânii menţionaţi aici?—C. F., Statele Unite.

Noi suntem încă de acord cu ceea ce cartea Lumină, vol. I şi II (publicată în 1930), a spus asupra subiectului. Deoarece aceşti „bătrâni” sau „persoane de vârstă înaintată” fac parte dintr-o viziune simbolică şi sunt simbolice în semnificaţia lor, noi putem determina pe cine ilustrează doar observând trăsăturile care îi caracterizează şi comparându-le cu scripturile care îi identifică pe cei care au aceste trăsături.

Prima menţiune despre ei, în Apocalipsa 4:4, 10, declară că ei sunt douăzeci şi patru la număr, că ei se află în cer şi sunt aşezaţi pe tronuri în jurul tronului lui Dumnezeu, că ei sunt îmbrăcaţi în haine albe, şi poartă coroane de aur pe cap, şi că ei i se închină lui Dumnezeu, prosternându-se de pe tronurile lor înaintea Sa, atribuindu-i Lui sursa conducerii, aruncându-şi coroanele în faţa Sa.

Aceste trăsături susţin că ei ilustrează pe cei 144 000 de urmaşi ai lui Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, deşi simbolic, aceste persoane în vârstă sunt doar douăzeci şi patru la număr. Acest număr este dublu de doisprezece, şi aşa cum este ilustrat în cele doisprezece seminţii ale lui Israel, numărul doisprezece înseamnă o desăvârşire a naţiunii şi a organizaţiei teocratice. De două ori doisprezece, douăzeci şi patru, va însemna acelaşi lucru într-o măsură de două ori mai mare sau într-un grad mai mare. Apocalipsa 21:14 vorbeşte despre cei „doisprezece apostoli ai Mielului”, dar există douăzeci şi patru de persoane în vârstă şi astfel nu există niciun motiv să le confundăm pe cele două. Cu alte cuvinte, deşi celor doisprezece apostoli li s-a promis că vor sta cu Cristos în cer, pe douăsprezece tronuri, să judece cele douăsprezece seminţii ale Israelului (Mat. 19:28), cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă înseamnă mai mult decât cei doisprezece apostoli ai Mielului. Ei includ cei doisprezece apostoli şi înseamnă naţiunea completă a Israelului spiritual, condusă de Regele Isus Cristos, guvernul teocratic complet condus de Regele regilor, Isus Cristos.

În vechea naţiune tipică a Israelului exista o preoţie compusă din bărbaţi descendenţi ai primului mare preot Aaron. Aceşti preoţi nu slujeau toţi la templu în

Cuprins

continuu, tot timpul, ci doar la sărbătorile naţionale mari desemnate de Dumnezeu. Cu alte cuvinte ei slujeau în grupuri, fiecare grup o săptămână, la fiecare jumătate de an. Acum observaţi că regele David a înfiinţat douăzeci şi patru de grupuri de preoţi pentru a sluji la rândul lor la templu. Strămoşul lui Ioan Botezătorul, Abiia, aparţinea celui de-al optulea grup; fiii lui Maaziah formau grupul douăzeci şi patru. (1 Cron. 24:1-19, *NW*; Luca 1:5-24, 57-67, *NW*). Cele douăzeci şi patru de grupuri de preoţi conduşi de marele preot al Israelului demonstrează că cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă reprezintă cei 144 000, căci aceştia nu doar domnesc împreună cu Cristos, ci vor fi „preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos". Ei formează „o preoţie regală." – Apoc. 20:6 şi 1 Pet. 2:9, *NW.*

Precum cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă ei vor sta pe tronuri în cer înaintea lui Dumnezeu, nu doar cei doisprezece apostoli, ci toţi cei 144 000 de membri ai corpului lui Cristos. „Şi am văzut tronuri, şi pe cei care stăteau pe ele, şi puterea de a judeca le-a fost dată ... Şi ei au revenit la viaţă şi au domnit ca regi cu Cristos timp de o mie de ani." Isus Cristos le-a promis tuturor celor 144 000 de discipoli care vor învinge că vor sta cu El pe tronul său, aşa cum el stă cu Tatăl său ceresc pe tronul său. (Apoc. 20:4; 3:21 şi Luca 22:28-30, *NW*). Ca regi pe tronuri ei vor purta adecvat coroane pe cap, aşa ca Isus Cristos şi exact la fel cum sunt descrise că fac cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă. (Apoc. 6:2; 14:14, 15; Ps. 21:1-3) Cei 144 000, în timp ce sunt pe pământ, sunt avertizaţi să ţină strâns la ceea ce au, pentru ca nimeni să nu le ia coroana. Lor li s-a promis coroana vieţii, a gloriei şi a dreptăţii pentru că s-au dovedit credincioşi până la sfârşit. (Apoc. 3:11, 2:10; 2 Tim. 4:8; 1 Pet. 5:4). Noi nu cunoaştem alte persoane cărora să le fie promise coroane în cer; astfel cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă trebuie, ca un simbol, să se limiteze la cei 144 000 de învingători.

Deoarece clasei miresei Mielului lui Dumnezeu îi este dat să fie „împodobită cu pânză strălucitoare, curată, delicată, căci pânza delicată înseamnă acţiunile drepte ale celor sfinţi", cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă ilustrează aceasta prin faptul că sunt „îmbrăcaţi în veşminte albe", pentru a descrie un grup drept, sfânt. (Apoc. 19:7, 8, *NW*) Fiind în vârstă sau persoane de vârstă înaintată ei nu sunt mai bătrâni decât Mielul lui Dumnezeu, căci el este cea mai în vârstă creaţie a lui Dumnezeu şi a fost folosit pentru a crea alte creaturi, inlcusiv cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă simbolice. Devenind creştini maturi şi fraţi ai creaţiei cele mai în vârstă a lui Dumnezeu, ei înaintează în vârstă sau trec la un grad special al maturităţii, exact ca judecătorii experimentaţi şi ca senatorii dintr-un corp de legislatori.

Conform Apocalipsei (5:6-10, *NW*), când Mielul lui Dumnezeu a luat sulul din mâna lui Dumnezeu pentru a-l deschide şi a face revelaţii remarcabile „cele patru creaturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului" şi aceşti bătrâni aveau fiecare o harpă şi „cupe de aur care erau pline de tămâie, şi tămâia reprezintă rugăciunile celor sfinţi. Şi ei cântau o cântare nouă zicând: 'Tu eşti demn să iei sulul şi să-i rupi sigiliile, fiindcă ai fost înjunghiat şi cu sângele tău ai cumpărat pentru Dumnezeu oameni din orice trib, limbă, popor şi

Cuprins

naţiune şi ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru; şi ei vor domni ca regi peste pământ'."

În textul grecesc genul masculin al participiului folosit arată că harpele şi cupele de aur se aplică persoanelor în vârstă şi nu celor patru făpturi vii (neutru). Apocalipsa 14:1-3 arată că cei 144 000 sunt precum cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă care cântă o cântare nouă şi se acompaniază la harpă. În Israel cele douăzeci şi patru de cete de preoţi ofereau tămâie la templu în timpul rugăciunii; fapt care identifică cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă cu cei 144 000 de regi şi preoţi, căci cupele lor sunt pline de tămâie, tămâie care reprezintă rugăciunile celor 144 000 sfinţi.

Şi cine este acela care, precum cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă, cântă o nouă cântare despre moartea Mielului şi urmaşii săi cumpăraţi de pe pământ, pentru a-i face regi şi preoţi, mai mult decât o fac cei 144 000? Nimeni de pe pământ nu poate stăpâni acea nouă cântare înainte ca cei 144 000 de preoţi regali să o facă. Ei sunt de acord din toată inima cu toţi cei credincioşi din cer şi de pe pământ, atribuindu-i lucruri valoroase Mielului lui Dumnezeu şi ei se prostern la pământ şi i se închină lui Dumnezeu plini de respect. – Apoc. 5:13, 14.

După ce Iehova Dumnezeu îşi ia puterea sa dreaptă şi împărăţia lumii devine împărăţia Domnului Iehova şi a Cristosului Său, membrii celor 144 000 de creştini fac exact acelaşi lucru ca şi cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă, aşa cum sunt descrise, se prostern din poziţia lor întronată şi i se închină lui Dumnezeu şi îi mulţumesc că a preluat suveranitatea universală şi a început să domnească în calitate de rege pe pământ şi apoi declară ziua mâniei sale împotriva naţiunilor furioase şi ziua judecăţii sale asupra celor vii şi a celor morţi.

Deci ilustraţia profetică din Apocalipsa 11:15-18 despre cele douăzeci şi patru de persoane este împlinită în membrii corpului lui Cristos, adunarea sa sfântă, inclusiv rămăşiţa sa încă pe pământ. Ei promovează această proclamare a mesajului împărăţiei lui Dumnezeu prin Cristos şi ziua sa de răzbunare şi a timpului său de jduecată. Ideea este că, precum Isus Cristos, ei au fost unşi cu spiritul lui Iehova să proclame chiar acest mesaj. – Isa. 60:1-3, *AS*.

Una dintre aceste persoane în vârstă sau prezbiteri l-a mângâiat pe apostolul Ioan, asigurându-l că Mielul lui Dumnezeu a cucerit ca să deschidă sulul din mâna lui Dumnezeu şi cele şapte sigiluri ale sale. (Apoc. 5:5, *NW*) De asemenea, el este una dintre aceste douăzeci şi patru de persoane sau prezbiteri care l-au informat pe Ioan că „marea mulţime" cu ramuri de palmier ce le atribuiau lui Dumnezeu şi Mielului salvarea lor a devenit o clasă în creştere a „timpului sfârşitului" din prezent, adică, „celelalte oi" ale Păstorului Isus Cristos precum un miel. – Apoc. 7:13, *NW*.

Această persoană mai în vârstă care informează, sau prezbiter, a descris în acţiunea sa cum rămăşiţa de pe pământ a celor 144 000 a fost privilegiată în anul 1935 să descopere, prin rândurile *Turnului de veghere,* că „marea mulţime" din Apocalipsa 7:9, 10 care a fost greşit înţeleasă mult timp sunt „celelalte oi" cu un destin pământesc, pe care acum Păstorul drept trebuie să le adune, să le aducă la o stare de unitate cu rămăşiţa „micii turme" spirituale. Această revelaţie din 1935 a

Cuprins

făcut ca rămăşiţa să se bucure foarte mult şi precum cei douăzeci şi patru de prezbiteri din Apocalipsa 7:11, 12, rămăşiţa s-a prosternat cu recunoştinţă şi i s-a închinat lui Dumnezeu, consimţind cu un Amin din inimă ceea ce „marea mulţime" îi atribuia lui Dumnezeu şi lui Cristos. – Apoc. 7:13-17, *NW*.

În sfârşit, la căderea Marelui Babilon, cei douăzeci şi patru de prezbiteri se prostern cu cele patru făpturi vii şi i se închină lui Iehova Dumnezeu de pe tron şi preiau chemarea de a-l lăuda pe Iehova, spunând: „Amin! Lăudaţi pe Iehova, oameni!" Astfel ei intră în marele cor Aleluia care este cântat de toată creaţia sfântă reprezentată de cele patru creaturi vii. (Apoc. 19:4, *NW*). Şi membrii rămăşiţei de 144 000, care ei înşişi au fost captivi cândva în Marele Babilon, vor lua parte în corul Aleluia şi-l vor conduce pe pământ, când Iehova îşi va executa judecăţile finale asupra organizaţiei rele a lui Satan Diavolul.

Astfel, privit din toate circumstanţele şi acţiunile celor douăzeci şi patru de persoane în vârstă din Apocalipsa, ei trebuie să-i reprezinte pe cei 144 000 de membri credincioşi ai trupului lui Cristos. Un loc a fost rezervat pentru ei în cer din timpul Edenului, când Iehova Dumnezeu a vorbit despre sămânţa femeii sale, sămânţă care trebuie să-i zdrobească capul Şarpelui. (Gen. 3:15) Isus Cristos le-a spus discipolilor săi că el trebuia să urce la cer să pregătească acel loc pentru ei. (Ioan 14:1-3) Astfel, în aceste mii de ani a existat o rezervare pentru ei acolo sus, deşi scriptura şi faptele nu arată că vreunul dintre cei 144 000 a început ia poziţie în acel loc rezervat mai sus, până în 1918.

Totul trebuie să fie făcut cu acea rezervare în minte pentru cei 144 000. Orice au făcut cei 144 000 aici pe pământ a fost făcut în faţa acelei rezervări cereşti, deci înaintea celor douăzeci şi patru de persoane în vârstă, ca să spunem aşa. Aşa cum fiara cu cele două coarne (puterea dual anglo-americană) s-a manifestat înaintea fiarei din mare cu şapte capete (organizaţia vizibilă a lui Satan sub şapte puteri mondiale succesice, inclusiv fiara cu două coarne), la fel şi cei 144 000 de pe pământ s-au manifestat în faţa reprezentării lor simbolice, cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă. (Apoc. 13:1-14; 19-20, *NW*) Dar chiar fiind pe pământ, cei 144 000 de membri credincioşi ai corpului lui Cristos au fost „aşezaţi ... împreună în locurile cereşti în unitate cu Isus Cristos." Acesta este locul unde se află astăzi rămăşiţa. – Efes. 2:4-7, *NW*.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Mai 1956 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CUNŞTINŢA EXACTĂ PENTRU A FI PE PLACUL LUI IEHOVA - Pag.301

CLERUL ŞI CARTEA - Pag.308

VESTE BUNĂ PENTRU OMENIREA PERPLEXĂ - Pag.310

SĂ IUBIM CU FAPTA, ŞI CU CUVÂNTUL - Pag.313

BOGĂŢIILE ADEVĂRATE ŞI PRIETENII ADEVĂRAŢI - Pag.315

URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.320

STUDIUL TĂU PERSONAL - Pag.325

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.333

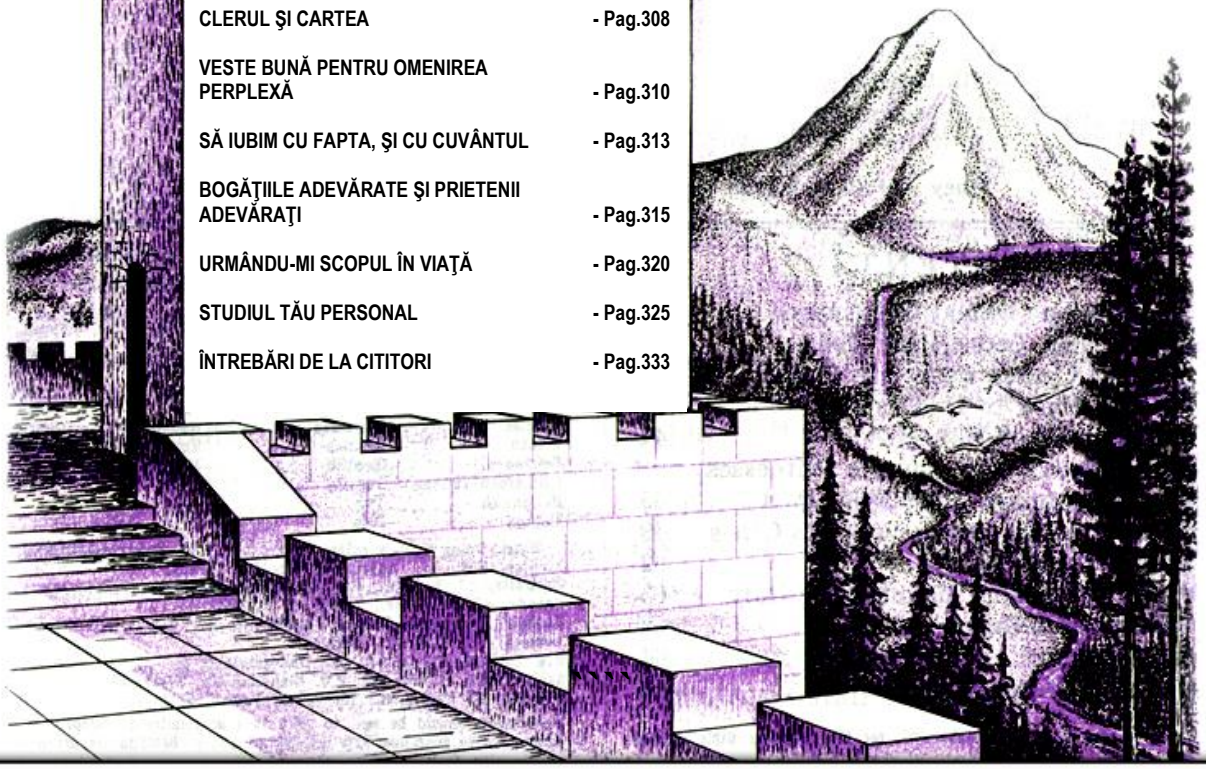

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

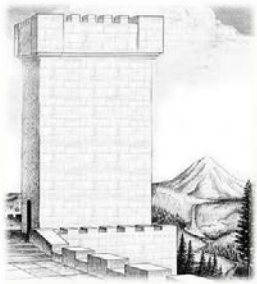

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1956 **Nr 9.**

CUNOŞTINŢA EXACTĂ PENTRU A FI PE PLACUL LUI IEHOVA

„Să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei sale ... ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună.”—Col. 1:9, 10, NW.

PERSOANELE care au o stare dreaptă a inimii preţuiesc nevoia de a face ceea ce este foarte plăcut în ochii lui Dumnezeu. Cu toate că lumea poate exercita presiune pentru a-i face să urmeze calea care este aprobată de către majoritate, ele rămân ferme în devotamentul faţă de Atotputernicul Dumnezeu.

Ele recunosc cu înţelepciune că „soarta omului nu stă în puterea sa; nici nu stă în puterea omului să îşi îndrepte paşii când merge.” (Ier. 10:23, *AS*) Ce poate părea bine în ochii omului plin de păcat poate să nu fie bine în ochii lui Dumnezeu. Aşadar, fii înţelept, „încrede-te în Iehova cu toată inima ta, şi nu te baza pe propria ta înţelegere; recunoaşte-L în toate căile tale, iar El îţi va îndrepta paşii.”—Prov. 3:5, 6, *AS*.

2 Cum Îl putem recunoaşte în toate lucrurile? Căutându-L cu smerenie, apropiindu-ne de El prin rugăciune pe calea pe care a aprobat-o prin Isus Cristos. Nu căutaţi să vă impuneţi voinţa faţă de Dumnezeu, ci amintiţi-vă cum ne-a învăţat Isus să ne rugăm: „Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:9, 10, *NW*). Dorinţa noastră cea mai sinceră ar trebui să fie să cunoaştem voinţa lui Dumnezeu, ca să putem face ceea ce este bine. Aşa cum a spus David cu umilinţă: „Învaţă-mă calea Ta, o, Iehova.” (Ps. 27:11, *AS*). Acum purtaţi-vă conform cererii voastre faţă de Dumnezeu şi studiaţi manualul pe care vi l-a dat, Sfintele Scripturi, iar apoi urmaţi-i sfaturile bune. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea. Am jurat, şi m-am ţinut de jurământ, că voi observa legile Tale drepte. . . . Primeşte, Te implor, jertfele aduse de bunăvoie cu gura mea, o, Iehova, şi învaţă-mă legile Tale. Sufletul meu este

Cuprins

mereu în mâna mea; şi totuşi nu uit legea Ta. Cei răi mi-au întins o capcană; şi totuşi nu m-am îndepărtat de învăţămintele Tale. Mărturiile Tale le-am luat ca pe o moştenire pe vecie; căci ele bucură inima mea. Mi-am plecat inima să împlinesc orânduirile Tale pentru totdeauna, până la sfârşit." (Ps. 119:105-112, *AS*). Putem contribui la această expresie binefăcătoare a psalmistului doar dacă am făcut un studiu atent al Bibliei şi ne-am umplut inima cu adevăr, în măsura în care el acum abundă de laudă pentru Iehova înaintea semenilor noştri.

[3] Dar care este tendinţa în religia zilelor noastre? Este oare practicarea „închinării care este curată şi nepătată din punctul de vedere al Dumnezeului şi Tatălui nostru," sau este să 'frecventezi biserica pe care o alegi'? (Iac. 1:27, *NW*) Omul îngâmfat poate alege din cuprinsul Cuvântului lui Dumnezeu, acceptând o parte şi refuzând-o pe majoritatea ca nefolositoare sau nedorită. El poate respinge, ca fiind nepractic în această lume modernă, sfatul: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi," sau îşi poate face un nume scriind o rubrică de ziar sau de revistă în care să citeze câteva texte din Biblie pe care le consideră a fi o psihologie bună. Făcând astfel el poate dobândi o mulţime de adepţi care îl consideră „minunat," şi care sunt mulţumiţi de munca lui. Dar gândiţi-vă: „Caut eu să le plac oamenilor? Dacă le-aş plăcea oamenilor, n-aş mai fi sclav al lui Cristos." (Gal. 1:10, *NW*) Ar fi mult mai bine să dăm atenţie sfatului bun dat în Cuvântul lui Dumnezeu: „Ascultă deci de glasul lui Iehova, Dumnezeul tău, respectând toate poruncile sale pe care ţi le dau astăzi, ca să faci ce este drept în ochii lui Iehova, Dumnezeul tău."—Deut. 13:18, *NW*.

[4] Ce a predicat Isus era drept, dar nu le plăcea întotdeauna ascultătorilor Săi. Atunci când a criticat liderii religioşi ai vremurilor Sale, denunţându-i, numindu-le doctrinele drept tradiţii ale oamenilor care Îl necinstesc pe Dumnezeu, aceştia au fost ofensaţi. După ce au auzit mai multe din adevărurile curate pe care le predica El, au fost convinşi că nu le plac şi au încercat să Îl ucidă. Dar El a continuat fără compromisuri, spunându-le liniştitor celor care Îl ascultau mai departe: „Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat discipolii Mei, şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va elibera." (Ioan 8:31, 32, *NW*). Pe de altă parte, dacă punem deoparte acel cuvânt pur pentru sofismele oamenilor, pierdem libertatea pe care o dă Dumnezeu.

[5] Iehova Dumnezeu i-a dat întotdeauna de înţeles poporului Său ce fel de închinare aprobă El. El a făcut aceasta în Eden şi în vremea Potopului, şi cu siguranţă, a dat de înţeles acest lucru copiilor lui Israel. În timp ce se aflau în robie în Egipt, El şi-a îndreptat atenţia asupra lor şi a adus o eliberare miraculoasă. Ei au fost martori la cele zece plăgi care i-au înfometat pe zeii falşi ai Egiptului şi i-au lăsat într-o înfrângere umilitoare. Ei au experimentat salvarea lor triumfătoare prin Iehova, traversând Marea Roşie, şi sigur li s-a întipărit în minte faptul că El este adevăratul Dumnezeu. Totuşi, câteva luni mai târziu, când s-au adunat la poalele Muntelui Sinai, în timp ce Moise se afla sus pe munte, ei s-au întors neascultători spre venerarea unui viţel de aur, în imitarea închinării la animale a Egiptenilor. Cu toate că ştiau că acest lucru este împotriva voinţei lui Dumnezeu, ei şi-au urmat răzvrătiţi propria plăcere. O, nu l-au uitat în întregime pe Iehova, dar cu siguranţă

nu L-au cinstit, declarându-şi sărbătoarea profană „o sărbătoare în cinstea lui Iehova.” (Ex. 32:1-5, *NW*). Din cauza eşecului constant de a asculta glasul lui Iehova, întreaga generaţie a murit în sălbăticie. Ei nu au intrat în Ţara Promisă. Da, urmaşii lor au intrat, dar mai întâi Moise i-a avertizat cu fermitate despre calea necredincioasă a strămoşilor lor şi a spus: „Ascultă deci de glasul lui Iehova, Dumnezeul tău, respectând toate poruncile sale pe care ţi le dau astăzi, ca să faci ce este drept în ochii lui Iehova, Dumnezeul tău .”—Deut. 13:18, *NW*.

[6] În primul secol după Cristos, Saul din Tars, un fariseu educat la picioarele lui Gamaliel, a devenit foarte cunoscut. Saul era neobişnuit de zelos în religia sa şi un prigonitor înflăcărat al creştinilor. De fapt, în timp ce se afla pe drum spre Damasc cu scrisori de la marele preot, în care îl autorizau să îi aresteze pe creştinii de acolo, el s-a convertit la adevăr. Dar de ce s-ar opune Saul, un fariseu şi, fără îndoială un mare cunoscător al Scripturilor Ebraice, pe care şi creştinii le acceptau şi le credeau în întregime, atât de violent faţă de cei care deţineau credinţa creştină? El însuşi răspunde: „Bineînţeles, voi aţi auzit despre purtarea mea de altădată, în iudaism, cum persecutam adunarea lui Dumnezeu şi o pustiam peste măsură şi cum făceam în iudaism progrese mai mari decât mulţi dintre cei de o vârstă cu mine, din neamul meu, fiindcă eram mult mai zelos pentru tradiţiile părinţilor mei.” (Gal. 1:13, 14, *NW*) Tradiţia oamenilor a fost cea care l-a îmboldit împotriva adevărului.

[7] Pavel nu şi-a uitat niciodată experienţa, ci, mai degrabă, a folosit-o drept bază pentru ca alţii să audă sfaturi sănătoase. (Col. 2:8). Aceasta l-a făcut să îşi dea seama că este posibil să ai Sfintele Scripturi şi chiar să le cunoşti cuprinsul, dar, din cauza influenţei datinilor omeneşti, să dai greş în înţelegerea corectă a învăţăturilor lor. În puternica sa scrisoare către Romani, El a arătat chiar spre o astfel de situaţie ca fiind problema altor evrei din vremea sa. „Căci le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoştinţei exacte, fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să şi-o stabilească pe-a lor şi astfel nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu. Căci Cristos este sfârşitul Legii, pentru ca oricine manifestă credinţă să dobândească dreptatea.” (Rom. 10:2-4, *NW*) După cum spune Pavel, ei erau zeloşi în credinţa lor având, fără îndoială, o cunoştinţă a Scripturilor pentru că le auzeau în fiecare săptămână la sinagogă. Dar eşecul lor de a înţelege exact că Cristos a împlinit Legea şi că acum era nevoie să exercite credinţă în El i-a scos din armonia cu Dumnezeu. Ei nu făceau ceea ce era drept în ochii lui Iehova Dumnezeu.

[8] Lipsa în organizaţiile religioase ale lumii de astăzi este aceeaşi. În timp ce au Biblia, revelaţia scrisă a lui Dumnezeu despre voinţa Sa pentru vremea noastră, lor le lipseşte cunoştinţa exactă. Apostolul inspirat exprimă pe bună dreptate situaţia când spune: „Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al păsărilor, al patrupedelor şi al târâtoarelor. Şi aşa cum ei n-au găsit de cuviinţă să aibă o cunoştinţă exactă despre Dumnezeu, tot aşa şi Dumnezeu i-a

lăsat în voia minţii lor, pe care el n-o aprobă, ca să facă lucruri care nu sunt potrivite." (Rom. 1:21-23, 28, *NW*). Da, ei declară că Îl cunosc pe Dumnezeu, sprijinind organizaţii religioase mari şi rugându-se în numele Fiului Său. Creaţia, vor recunoaşte mulţi dintre ei, stă mărturie pentru existenţa unei Fiinţe Supreme, şi poate sunt de acord chiar cu faptul că Biblia este Cuvântul Lui. Dar tot nu Îl glorifică pe Dumnezeu. „Ei declară public că îl cunosc pe Dumnezeu, dar îl renegă prin lucrările lor, fiindcă sunt dezgustători şi neascultători şi nu sunt potriviţi pentru nicio lucrare bună." (Tit 1:16, *NW*). În loc să Îl slăvească, ei aruncă ocară asupra Numelui şi Cuvântului Lui atunci când afirmă că Îl acceptă ca bază a religiei lor, iar apoi eşuează în respectarea principiilor creştine de dragoste şi pace. Schimbând chestiunile din starea lor corectă, ei caută să Îl folosească pe Dumnezeu ca pe un instrument oportun pentru a servi plăcerilor lor. Ei plănuiesc cum să îşi îndeplinească dorinţele, iar apoi Îi spun lui Dumnezeu să le aprobe. În timp ce aceşti oameni susţin că sunt înţelepţi conform standardelor lumii, nebunia lor este demonstrată de eşecul lor în recunoaşterea supremaţiei Dumnezeului cel adevărat. Cu toate că învaţă mereu, ei nu „sunt niciodată în stare să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului."—2 Tim. 3:7, *NW*.

SĂ FACEM LOC CUNOŞTINŢEI EXACTE

[9] Putem fi siguri că nu toţi urmează această cale. Cei care caută adevărul cu sinceritate îl vor găsi. Ei urmează calea înţelepciunii practice descrisă la Coloseni 3:9, 10 (*NW*): „Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o." Când ei studiază cu atenţie Cuvântul lui Dumnezeu pentru a înţelege corect voinţa Lui, este evident că a trăi destrăbălat în lume, frecvent sau chiar şi ocazional, nu se potriveşte cum se cuvine cu căile creştine din viaţa aceluiaşi individ. Aşa că sunt atenţi la sfatul „să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată şi care se strică potrivit dorinţelor ei amăgitoare … şi să fiţi înnoiţi în forţa care vă îndrumă mintea." (Efes. 4:22, 23, *NW*) Ei ajung până la rădăcina problemei schimbând forţa care le îndrumă mintea. „Căci aşa cum gândeşte omul în sinea sa, aşa şi este." (Prov. 23:7, *AS*) Astfel, ei se abţin de la a-şi umple mintea cu filozofiile vechii lumi şi mizeria ei şi devin, în schimb, foarte familiari cu adevărul curat oferit de Dumnezeu, iar acum ei „se îmbracă cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi loialitate." (Efes. 4:24, *NW*; Ps. 119:9-16). Observaţi, vă rugăm, că nu este o chestiune de a dezvolta o personalitate mai încântătoare, ci de a accepta ceea ce ne-a dat Dumnezeu şi apoi să o înnoim mereu, revenind în mod regulat la depozitul Lui de cunoştinţă exactă ca la un ghid la viaţa de zi cu zi. O înţelegere confuză a Bibliei nu va avea acest efect; doar o cunoştinţă exactă a Cuvântului lui Dumnezeu poate ajunge destul de profundă încât să producă schimbarea.

[10] Efectul asupra vieţilor lor este foarte mare, guvernând lucrurile despre care vorbesc, ceea ce fac şi chiar şi motivul din spatele faptelor lor. Printr-un studiu al Bibliei li se deschide o nouă lume în faţa ochilor—o lume nouă despre care să

Cuprins

învеţe, o lume nouă pentru care să trăiască. Interesul lor nu mai stă în dorinţe egoiste, ci reflectă cuvintele psalmistului: „Mare este Iehova, şi foarte vrednic de laudă; iar măreţia Sa este de nepătruns.” – Ps. 145:3, *AS*.

[11] Iehova însuşi începe această schimbare împlinindu-şi acum făgăduinţa înregistrată la Ţefania 3:9 (*AS*): „Atunci voi da popoarelor o limbă pură, pentru ca toate să cheme numele lui Iehova, ca să-i slujească de comun acord.” Prin organizaţia Sa teocratică El a făcut disponibilă o creştere a cunoştinţei, pe care persoanele cu bunăvoinţă o vor accepta cu plăcere. (Dan. 12:4) Ei recunosc cerinţa creştinilor transmisă de Pavel: „Vă îndemn deci, fraţilor, în numele Domnului nostru Isus Cristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie.” (1 Cor. 1:10, *NW*). Pentru a ajunge la acel standard creştin aveţi nevoie de o înţelegere clară a adevărului. Cu siguranţă nu vrem să fim ca cei patruzeci şi două de mii de luptători ai lui Efraim împotriva lui Iefta, a căror vorbire a trădat că nu erau de partea lui, cu toate că au susţinut sus şi tare că nu erau de partea taberei vrăjmaşe. Când li s-a cerut să spună parola „Şibolet” nu au putut să spună decât „Sibolet.” Era asemănător, dar nu identic. Ei şi-au pierdut vieţile. Şi astăzi, ceea ce învaţă clerul creştinătăţii poate suna cam la fel cu ceea ce învaţă martorii lui Iehova; adică, pentru cei care nu cunosc prea bine Biblia. Dar când urechile cuiva sunt acordate cu sunetul pur al adevăruului, prin cunoştinţă exactă, cei care iubesc adevărul iau poziţie alături de cei care luptă pentru a susţine închinarea adevărată.—Jud. 12:1-6.

[12] Mulţi dintre aceşti clerici religioşi ai Creştinătăţii observă activitatea zeloasă a martorilor lui Iehova şi o dau ca exemplu, îndemnându-şi membrii bisericilor lor spre o activitate mai mare, dar în general nu prea au succes. De ce? Deoarece le lipseşte cunoştinţa exactă. Ei sunt învăţaţi să creadă în Dumnezeu, dar Îşi imaginează greşit că El este o treime misterioasă. (Isa. 42:8; Ioan 14:28) Ei învaţă să se roage rugăciunea model predată de Isus, dar în timp ce se roagă „Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se Numele Tău,” li se spune că este un Domn sau un Dumnezeu fără nume. Urmarea este nesiguranţa. Pe măsură ce continuă cu rugăciunea, spun: „Vie împărăţia Ta. Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” Totuşi ei pot fi conştienţi că religia lor sprijină Naţiunile Unite creată de om, care este lăudată apoi de către ei ca fiind ‘împărăţia lui Dumnezeu pe pământ,’ cu toate că Scripturile spun că Împărăţia lui Dumnezeu este întemeiată de El, nu de om. (Dan. 2:44). Cu o astfel de pregătire imprecisă şi incorectă, cum li s-ar putea cere să răspundă cu zel la datoria creştină? „Într-adevăr, dacă trompeta dă un semnal neclar, cine se va pregăti de luptă?”—1 Cor. 14:8, *NW*.

[13] Apelul pentru serviciul de bună voie în rândurile Regelui Isus Cristos sună acum cu o claritate de neconfundat în urechile unei mari mulţimi de oameni cu bunăvoinţă. (Mat. 24:14; Apoc. 22:17) Ei reacţionează asociindu-se cu societatea

Cuprins

Noii Lumi. Dar slujirea oriunde în societatea Noii Lumi cere acţiune, deoarece este o societate progresivă, ce priveşte înainte. Ea vede dincolo de ruinele acestei lumi vechi până la binecuvântările vieţii în Lumea Nouă. Iar chiar acum cei asociaţi cu ea se echipează constructiv pentru viaţă sub acest aranjament drept. Mii de oameni se asociază în fiecare an cu organizaţia şi, ca nişte copii, cresc cu laptele Cuvântului. Totuşi este imposibil să rămâi un bebeluş şi să fii în continuare în societatea Noii Lumi. „Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte nu cunoaşte cuvântul dreptăţii, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul. De aceea, acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate." (Evrei 5:13 la 6:1, *NW*) Societatea Noii Lumi se mişcă înainte, şi noi trebuie să ne mişcăm odată cu ea!

[14] Chiar şi cei asociaţi de mulţi ani cu organizaţia lui Iehova constată că studiul nu trebuie să înceteze. Şi cu cât mai mult se implică într-un astfel de studiu, cu atât mai zelos spun, aşa cum a zis Pavel: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu!" (Rom. 11:33, *NW*) Studiul Bibliei nu devine neinteresant şi nu se repetă inutil pentru ei, deoarece „cărarea celor drepţi este precum lumina zorilor, care străluceşte din ce în ce mai mult până la ziua perfectă." (Prov. 4:18, *AS*) Iar astfel, la fel cum creştinii din secolul întâi au făcut progrese în înţelegerea profeţiilor din Biblie, a relaţiei lor cu guvernele lumeşti, a responsabilităţii organizaţionale şi a adevărurilor doctrinale, societatea creştină din epoca modernă constată şi ea că lumina adevărului biblic străluceşte tot mai tare. (Faptele 2:16-21; 5:29; 15:13-20; 1 Cor. 5:9-13). Prin clasa „servului credincios şi înţelept", lor li s-a îndreptat atenţia spre naşterea Împărăţiei în 1914 d.Cr., şi prezenţa unei clase credincioase de „alte oi" în mijlocul lor, cu perspective pentru viaţă veşnică pe pământ. (Apoc. 12:1-5; Ioan 10:16). Astfel de „alte oi" pe care le-au cunoscut sunt menţionate ca „lucruri preţioase din toate naţiunile" la Hagai 2:7 (*AS*). Înţelegerea lor le-a fost clarificată la Ţefania 2:1, 2 ca fiind valabilă pentru creştinătate, în loc să îi fie adresată poporului lui Iehova. Ei consideră acum că predicarea de către Isus pentru „spiritele din închisoare", menţionată la 1 Petru 3:19, a fost o predicare de judecată pentru acele creaturi spirituale neascultătoare care sunt reţinute în întunericul spiritual al Tartarului şi că trebuie să fi fost făcută după învierea şi înălţarea la cer a lui Isus. Într-adevăr, închinarea adevărată nu stagnează, legată de dogme religioase din Evul Mediu, ci este vie şi progresivă.

[15] Isus a spus că discipolii Lui vor fi extrem de deosebiţi prin calitatea iubirii. (Ioan 13:35) Dar acea dragoste trebuie să fie îndreptată cum se cuvine pentru a putea fi acceptată. „Şi iată pentru ce continui să mă rog: iubirea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţă exactă şi în discernământ deplin, ca să vă asiguraţi de lucrurile mai importante şi, astfel, să fiţi fără cusur, să nu-i faceţi pe alţii să se poticnească, până în ziua lui Cristos." (Filip. 1:9, 10, *NW*) Da, iubirea creştină trebuie să fie îndrumată de cunoştinţă exactă şi discernământul voinţei lui Dumnezeu, iar atenţia noastră ar trebui să fie îndreptată spre lucrurile mai importante. Ni se spune clar cine trebuie să fie primul subiect al iubirii noastre. „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu

Cuprins

toată mintea ta," şi, a adăugat Isus, „să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." (Mat. 22:37-39, *NW*; 1 Ioan 5:2, 3; 3:14). Dar asta nu cuprinde lumea cea veche. „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el." (1 Ioan 2:15, *NW*) Iubirea adevărată, ni se spune, „nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr." (1 Cor. 13:6, *NW*) Astfel, cunoştinţa exactă ne permite să ne îndreptăm dragostea spre Iehova Dumnezeu şi spre cei pe care El îi aprobă şi spre lucrurile pe care El le iubeşte şi aceasta ne ajută să evităm capcana de a ne revărsa, cu emoţie, atenţia asupra lumii care este potrivnică lui Dumnezeu.

[16] Dacă doriţi să fiţi plăcuţi înaintea Creatorului vostru, atunci folosiţi-vă de fiecare oportunitate pentru a creşte în cunoştinţa exactă a Cuvântului Lui. „Lucrul acesta este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului." (1 Tim. 2:3, 4, *NW*) În adunarea creştină timpurie El a trimis apostoli, profeţi şi misionari pentru a-i pregăti pe fraţi pentru lucrarea de slujire, crescându-i în cunoştinţă exactă, astfel încât ei să fie echipaţi cum se cuvine pentru sarcina lor. (Efes. 4:11-13) Şi acum El s-a gândit la nevoile slujitorilor Săi şi le-a dat susţinerea adevărului şi o organizaţie care să îi ajute să se echipeze pentru sarcina lor de slujitori. Pentru a-L mulţumi în întregime pe Iehova trebuie să cunoaşteţi cu exactitate voinţa Lui. „Să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei sale în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală, ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună şi să creşteţi în cunoştinţa exactă despre Dumnezeu." (Col. 1:9, 10, *NW*) Astfel, pentru a-L mulţumi pe Iehova trebuie să vă dedicaţi unui studiu atent al Cuvântului Său. În timp ce meditaţi la această temă de studiu, gândiţi-vă cum să o faceţi cât mai bine.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de persoană se bizuieşte pe Iehova pentru călăuzire, şi de ce?
2. Care au arătat a fi atitudinea potrivită faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, atât Isus cât şi psalmistul?
3. De ce este neînţelept punctul de vedere al lumii vechi despre religia ei şi despre principiile Bibliei?
4. Arătaţi cum a stabilit Isus exemplul corect vorbind liber adevărul.
5. Cum a clarificat Iehova Israelului forma corectă de închinare, însă ce cale de acţiune au urmat ei?
6. Prin ce mijloace a fost condus Saul din Tars în opoziţie faţă de închinarea aprobată de Dumnezeu, practicată de creştinii din primul secol?
7. Cum a arătat apostolul Pavel, cu putere, că şi cel familiarizat cu Biblia putea eşua să placă lui Dumnezeu?
8. Cum afectează lipsa de cunoştinţă exactă religiile moderne din lume?
9. Cum este efectuată o reală schimbare în viaţa celor care caută adevărul cu sinceritate?
10. Cât de cuprinzătoare este făcută schimbarea în viaţa lor?

11. (a) În ce mod a făcut Iehova posibil ca oamenii „să-L servească de comun acord”? (b) Cum este ilustrată, în Judecători 12, diferenţa dintre cunoştinţa exactă şi cea cu lipsuri?

12. Ce neajuns îi împiedică pe majoritatea membrilor bisericilor din creştinătate să-şi răspândească în mod zelos convingerea?

13. De ce nenumărate persoane cu bunăvoinţă vor răspunde la serviciu împreună cu societatea Lumii Noi, şi ce cale de acţiune trebuie să urmărească ei acum?

14. Ce caracteristică a închinării adevărate face necesar şi interesant studiul constant?

15. Ce calitate îl deosebeşte, în special, pe un creştin, însă ce arată că este necesară cunoştinţă exactă pentru a-i îndruma întrebuinţarea?

16. Ce este necesar dacă vrem să plăcem lui Iehova, şi cum s-a îngrijit El ca noi să dobândim acest lucru?

CLERUL ŞI CARTEA

„JUSTIŢIA a fost forţată să dea înapoi şi dreptatea a stat departe. Căci adevărul a căzut în piaţa publică şi ceea ce este drept nu poate să intre. Adevărul lipseşte.” Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu arată o legătură directă între delincvenţă şi lipsa aprecierii adevărului, pe care Isus l-a definit ca şi Cuvântul Tatălui său, Iehova Dumnezeu. ─Isa. 59:14, 15, *RS*; Ioan 17:17.

Şi faptele sunt cele care adeveresc poziţia Bibliei. Niciodată nu a fost atât de multă imoralitate, corupţie şi crimă şi niciodată nu a mai fost atât de puţină apreciere pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Oh, da, Biblia continuă să fie o carte foarte bine vândută, dar conţinutul ei este foarte rar studiat, iar învăţăturile ei sunt din ce în ce mai puţin aplicate în viaţa de zi cu zi. Astfel, un sondaj făcut în anul 1954 arăta că 65% dintre evrei, 56% dintre romano-catolici şi 32% dintre protestanţi, nu au citit Biblia niciodată. Şi un alt sondaj, publicat în anul 1955, arăta că mai mult de jumătate din oamenii din Statele Unite nici măcar nu ştiau numele uneia dintre cele patru evanghelii.

Este oare surprinzător faptul că oamenii acordă din ce în ce mai puţină atenţie conţinutului Bibliei, din cauza modestei opinii pe care o are clerul despre Biblie? Deşi Pavel a scris că „toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu”, potrivit unui sondaj recent numai 38% dintre preoţi cred că Biblia este „pe de-a întregul lipsită de legendă sau mit” şi numai 4% dintre studenţii care merg la seminariile teologice au credinţă implicită. ─*A Guide to the Religions of America*, pagina 236, scrisă de Rosten.

Nici nu este nevoie să ne mirăm că studenţii seminarului au aşa de puţină credinţă că Biblia este lipsită de mit şi de legendă, având în vedere poziţia adoptată de profesorii lor. Prin urmare, într-o scrisoare scurtă, adresată revistei, *The Christian Century*, un anume R.T. Stamm, profesor de limba greacă şi al Noului Testament, în cadrul Seminarului Teologic Luteran din Gettysburg, Pennsylvania,

Cuprins

a avut următoarele comentarii de făcut cu privire la „agonia distructivă oarbă” şi la „nesăbuita carieră” a lui Samson, pe care l-a plasat în aceeaşi categorie cu militariştii moderni, din Est şi din Vest: „Ca toţi ceilalţi oameni, conduşi de ura din inimile lor, el putea săvârşi minuni cu *materialele* pe care le avea ─ fălci, cozi de vulpi, şi forţă brută totală. Oamenii pe care el i-a ucis au fost la fel de morţi ca cei 60 000 de locuitori ai Hiroshimei.” „Samson era un maestru în a găsi motive de ceartă, era născut pentru a provoca probleme, precum scânteile care se înalţă, şi timpul era potrivit pentru isprăvile sale… Câţiva patrioţi au susţinut chiar că faptele lui Samson au fost inspirate de Însuşi Domnul Dumnezeu, cu scopul de a stârni un război de exterminare împotriva acestor duşmani ai ‘poporului său ales’.

Cu toate acestea, nu a fost un fanatic izraelit, ci nimeni altul decât un înger al lui Iehova, care a spus: „El este cel care va lua conducerea în salvarea Israelului din mâinile Filistenilor.” Şi luaţi aminte că apostolul Pavel îl menţionează aprobator pe Samson: „Căci nu-mi va ajunge timpul să mai vorbesc despre Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, precum şi despre Samuel şi ceilalţi profeţi, care, prin credinţă, au înfrânt împărăţii, au înfăptuit dreptatea, au primit promisiuni, au închis gura leilor.” Dacă apostolul inspirat scrie despre aprobarea lui Iehova, cine este acest Stamm pentru a dezaproba acest lucru? Precum este profesorul, aşa sunt şi studenţii de la seminar, ca şi laicii. ─Evrei 11:32,33, *NW*.

Şi la fel modernii rabini. Astfel, Jakob J. Petuchowski, susţine în publicaţia evreiască religioasă, care apare lunar, *Commentary*, faptul că evreii ar trebui şi ei să facă lucrări misionare şi printre avantajele pe care iudaismul le are faţă de creştinism, enunţate de el, îşi exprimă părerea cu privire la păcat: „Nu este păcatul … ceva transmis din generaţie în generaţie, provenit de la o ‘cădere’ mitică. Un om este responsabil numai pentru faptele sale … Confesiunea către Dumnezeu… remuşcarea şi evitarea comiterii aceluiaşi păcat atunci când apare din nou ispita, sunt singurele metode de restabilire a legăturii armonioase cu Dumnezeu.” Astfel, el nu numai că discreditează relatarea din Geneza despre păcatul original ci, de asemenea, contestă toate referirile la el din restul Scripturilor Ebraice şi tot ceea ce spun ele despre nevoia unei jertfe de ispăşire. Cât de mult a ignorat rabinul Petuchowski din scrierile Bibliei? Este oare de mirare faptul că două treimi dintre evrei nu au citit niciodată Biblia, deşi ea conţine istoria neamului lor?

Tipic pentru propaganda distrugătoare de credinţă a protestanţilor este editorialul în *The Christian Century* ce face referire la învierea lui Lazăr. Se pune întrebarea: „Isus a sculat morţii cu adevărat?” Răspunsul lor la această întrebare este: „Este destul de clar că oamenii care au scris Evangheliile au crezut că da. Ei au trăit într-un cu totul alt (din punct de vedere intelectual) climat faţă de al nostru. Ei au crescut cu povestea lui Elisei şi şi-au adus aminte cum a adus acesta la viaţă fiul femeii Sunamite. Noi trăim într-o altă lume. Ştim că se întâmplă lucruri ce depăşesc capacitatea noastră de înţelegere. … Cu toate acestea, avem mare respect pentru caracterul regulat şi ordinea prin care Dumnezeu conduce universul şi nu ne este deloc uşor să ne imaginăm că Dumnezeu ar pune deoparte, în mod arbitrar, toate legile sale, pentru a readuce morţii la viaţă, nici măcar pentru a-şi demonstra puterea sau pentru a-şi arăta gloria.” Apoi, ca o momeală adusă celor care ar putea

Cuprins

fi dezaprobatori, editorialul spune în continuare: „Noi am fi înţelepţi, însă, să ne păstrăm judecata cu privire la astfel de subiecte. Acestea sunt subiecte ce depăşesc experienţa noastră şi despre care nu avem nici o dovadă reală.”

Şi din nou întrebăm: Este de mirare că oamenii neglijează citirea Bibliei atunci când un astfel de presupus săptămânal creştin îşi exprimă un punct de vedere atât de întunecat despre lucrarea şi miracolele lui Isus? Principalul scop al miracolelor a fost să ofere „ceva mai mult decât experienţa noastră” şi pentru cei care cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dovada ei este „reală”. Isus însuşi a subliniat faptul că miracolele lui au fost scrisorile lui de recomandare: „Lucrările acestea pe care le fac eu, depun mărturie despre mine că Tatăl m-a trimis.”—Ioan 5:36, *NW*.

Isus le-a răspuns: „V-am spus şi tot nu credeţi. Lucrările pe care le fac în numele Tatălui meu, acestea depun mărturie despre mine. Dar voi nu credeţi, pentru că nu sunteţi dintre oile mele. Oile mele ascultă glasul meu, eu le cunosc şi ele mă urmează. ”— Ioan 10:25-27, NW.

VESTE BUNĂ PENTRU OMENIREA PERPLEXĂ

Există o veste bună. Este un motiv mai mare pentru a ne bucura acum decât în orice alt moment din istorie, în ciuda potopului de nenorociri care umple pământul. Află care este acel motiv, citind următoarele.

ÎN ACEASTĂ lume neliniştită şi nemulţumită, vestea bună, pur şi simplu, nu există. Ca atare, pentru ca vestea bună să ajungă la omenirea perplexă, ea trebuie neapărat să provină dintr-o sursă separată de această lume. Şi aşa şi este. De fapt, ea provine de la Creatorul unei noi lumi, al unui sistem complet nou, unde locuieşte dreptatea, o lume „cu temelii adevărate, al cărei constructor şi creator este Dumnezeu.” În timp ce toate acestea ar putea părea nefireşti scepticilor şi pesimiştilor, acest fapt devine din ce în ce mai pronunţat cu fiecare zi care trece. —Evrei 11:10, *NW*.

Pentru a contracara vestea bună a noii lumi, care se apropie inevitabil, lumea veche ridiculizează şi batjocoreşte, chiar încropeşte un propriu spirit al speranţei. De exemplu, „spiritul din Geneva” a reprezentat un astfel de efort, care a diminuat, pentru scurt timp, agitaţia lumii şi a animat inimile omenirii cu speranţă. Însă, vestea bună care s-a spus la summit-ul conferinţei de la Geneva nu a fost una de bună credinţă, nici nu a fost sinceră sau adevărată. A fost de scurtă durată, iar curând războiul rece a început din nou.

Cuprins

Acest curent de pace urgentă, care este urmat de dezamăgire, este în concordanţă cu spusele profetului: „Ei au vindecat rana fiicei poporului meu în mod uşuratic, zicând: 'Este pace! Este pace!', când nu este pace." „Speram să avem pace, dar n-a venit niciun bine, să avem un timp de vindecare, dar, iată, necazul!" „Speranţa amânată îmbolnăveşte inima." Şi cine poate nega că inima unei omeniri perplexe nu numai că este îngrijorată, ci este bolnavă de moarte din cauza promisiunilor amânate de pace?─ Ier. 8:11,15; Prov. 13:12.

Un alt efort plin de speranţă care şi-a primit condamnarea este chiar avântul religios. La început, o revenire religioasă a sunat ca o veste bună, mai ales lumii Occidentale, care suferea de agnosticism, ateism şi materialism. Însă, în timp ce religia lumească a câştigat popularitate şi este foarte la modă acum, a apărut o lipsă de moralitate, o creştere a crimelor şi corupţiei, o creştere în delincvenţa juvenilă şi adultă, şi toate acestea sunt foarte prezente în rândurile oamenilor care merg la biserică.

Cu alte cuvinte, avântul religios nu este real, sau autentic şi nici nu se naşte din adâncurile inimii omenirii. Este o religie de suprafaţă, care nu poate, prin urmare, aduce roade bune. Această putere ce stă în spatele revenirii religioase nu este spiritul care spune, „Să fac voinţa Ta, O, Dumnezeul meu." (Ps. 40:8) Mai degrabă este: „Să se facă voinţa mea cu ajutorul Tău." Noua religie ne îndeamnă să Îl folosim pe Dumnezeu ca pe un instrument şi nu se preocupă să devină un instrument al lui Dumnezeu. Este întotdeauna greşit a încerca să ne folosim de Dumnezeu, indiferent de scop, indiferent de cât de nobil ar părea. Chiar şi încercarea de a-L folosi pentru un scop vital, de a ne împotrivi şi de a învinge comunismul, înseamnă să-L transformăm într-un instrument, ceea ce este greşit. El nu va îngădui să fie folosit astfel. Dumnezeu se va ocupa de toate guvernările ticăloase, la timpul său potrivit. „Astfel", spune Dr. Eugene Carson Blake, un purtător de cuvânt protestant, „interesul religios mărit devine un posibil pericol. Ar putea fi cu adevărat tragic, dacă devine o propagandă şi o justificare a unei vieţi nereligioase, în loc să devină un ajutor pentru înţelegerea moralităţii şi spiritualităţii."

Ca atare, această falsă dezvoltare religioasă nu este o veste bună. Ea reprezintă, de fapt, un semn că acestea sunt zilele din urmă ale acestui sistem. Apostolul Pavel a spus: „Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, … mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; şi de aceştia depărtează-te." Profetul Osea a vorbit despre zilele noastre şi a spus: „Iehova are o controversă cu locuitorii ţării, căci în ţară nu este nici adevăr, nici bunătate, nici cunoştinţă despre Dumnezeu. Nu este nimic decât jurăminte, încălcări de credinţă, crime, furturi şi adulter, iar vărsările de sânge vin una după alta. De aceea, ţara va plânge şi toţi locuitorii ei vor suferi." Din cauza corupţiei moştenite, acestei lumi vechi îi este imposibil să dea naştere unor veşti bune.─ 2 Tim. 3:1-5, *NW*; Osea 4:1-3, *AS*.

Cuprins

CE ŞI UNDE ESTE VESTEA BUNĂ?

Oricât de nefavorabile ar putea fi condiţiile de mai sus, ele constituie un semn al lucrurilor bune ce vor veni. Cum se poate una ca asta? După relatarea războaielor, a foametei, a epidemiilor, a cutremurelor şi a temerilor care se vor abate asupra acestei generaţii, Isus le-a spus discipolilor: „Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie!” Semnul eliberării ce derivă din aceste condiţii perplexe de astăzi constituie în sine o veste bună. Însă, vestea bună la care s-a referit Isus priveşte stabilirea împărăţiei lui Dumnezeu, acel guvern mult promis, care va binecuvânta omenirea cu pace, prosperitate şi viaţă veşnică, într-o nouă lume a dreptăţii. Aceasta este vestea bună, evanghelia ce „trebuie propovăduită pe tot pământul locuit ca mărturie tuturor naţiunilor”, înainte de sfârşitul acestui sistem. Faptul că acea împărăţie este aici, acum, astăzi, în plină desfăşurare, este cea mai importantă parte ce alcătuieşte vestea bună şi care a ajuns vreodată pe pământ!— Luca 21:28; Mat. 24:14, *NW*.

Dar unde este? Întrebi tu. Împărăţia însăşi este o stăpânire cerească; astfel, ea nu poate fi văzută de ochii omeneşti. Dar, Societatea Lumii Noi, un rezultat al funcţionării Împărăţiei, poate fi văzută de oameni. Ea acţionează pe pământ din anul 1919, cu rezultate vizibile, clare. Prin urmare, însăşi prezenţa societăţii Noii Lumi este un semn al întemeierii Împărăţiei, o veste bună şi un mare motiv de bucurie.

Cum putem fi siguri de asta? Ce dovezi avem? Şi de ce n-o aclamă naţiunile? Când s-au petrecut toate acestea? Biblia ne răspunde la întrebări.

Acordarea Împărăţiei lui Isus, potrivit profeţiei, se va înfăptui atunci când „cele şapte timpuri” ale stăpânirii neîntrerupte a lui Satan asupra naţiunilor se vor sfârşi. Acele timpuri au început în anul 607 î.Cr., odată cu distrugerea Ierusalimului, şi au continuat timp de şapte timpuri simbolice, sau timp de 2 520 de ani. Acei ani s-au încheiat în anul 1914 d.Cr. Anul 1914 a marcat timpul stabilirii Împărăţiei din ceruri. Stabilirea unei noi stăpâniri universale este prima cerinţă pentru începutul unei noi lumi. De aceea, la timpul când ea a fost întemeiată, se aude strigătul: „Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului său şi el va domni ca rege pentru totdeauna şi veşnic!” —Apoc. 11:15, *NW*; Dan. 4:16, 25, 32.

Prin toate cuvintele pioase rostite de organizaţiile religioase ale Creştinătăţii, oamenii sunt păcăliţi să creadă că în momentul preluării puterii de către împărăţia lui Dumnezeu, prin Cristos, mai ales naţiunile creştinătăţii se vor bucura şi Îi vor mulţumi lui Dumnezeu şi vor ceda suveranitatea lor pământească în mâna Cristosului Său. Însă, ipocrizia religiei false este arătată prin aceea că se va întâmpla tocmai opusul. Isus a avertizat că acestea vor avea loc. El a spus că cei care vor fi de partea stăpânirii lui, vor spune: „Îţi mulţumim, Iehova, Dumnezeu Atotputernic, Cel care eşti şi care erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare şi ai început să domneşti ca rege.” Dar referitor la naţiunile pământului cu privire la această preluare a puterii divine, Isus a continuat să spună: „Dar naţiunile s-au mâniat şi a venit mânia ta şi timpul fixat … să-i distrugi pe cei ce distrug pământul”. Simplul fapt că această mânie a naţiunilor se revarsă odată cu stabilirea

Cuprins

stăpânirii divine, face parte din semnul cerut de discipolii lui Isus. S-a petrecut tocmai la sfârşitul celor 2520 de ani de stăpânire a Neamurilor. Aceasta arată că o astfel de mânie este dovada venirii sfârşitului vechii lumi şi începutul stăpânirii Împărăţiei.— Apoc. 11:15-18; Mat. 24:7,8; Luca 21:7-28, *NW*.

Naşterea Împărăţiei în anul 1914 d.Cr. însemna că sfârşitul lumii lui Satan nu era departe, care, bineînţeles, că nu este veste bună pentru cei care sprijină acest sistem pe moarte. Însă, este veste bună pentru omenirea nedumerită, căci aceasta înseamnă apropierea unei noi lumi drepte, plină de viaţă, bucurie şi pace. Vestea bună a acestui fapt a fost propovăduită cu precădere din anul 1920, şi continuă să fie propovăduită pe tot pământul cu ajutorul unui număr în creştere de martori ai lui Iehova, împlinind cele spuse la Matei 24:14. Astăzi, mesajul este răspândit în peste 158 de ţări, având mai mult de 642 929 de propovăduitori ce au dedicat 85.832.250 de ore în anul 1955, pentru a aduce vestea bună în atenţia oamenilor. Sute de milioane de cărţi, Biblii, reviste şi broşuri au fost distribuite şi au fost folosite alte mijloace de a anunţa acest adevăr incontestabil.

A urmat o zguduire a lumii, ca rezultat al informaţiei publicate, iar oameni din toate naţiunile, de diferite rase şi limbi, au venit la Societatea Lumii Noi şi exercită credinţă în Dumnezeul lor. Numai anul trecut, mai mult de 63 640 de oameni au declarat că sunt de partea noii lumi, prin cufundare în apă, devenind astfel noi propovăduitori activi ai veştii bune. Aceştia, împreună cu sute de mii de alţi oameni, fac parte dintr-o societate care nu aparţine acestei lumi vechi. Ei formează societatea Noii Lumi, prin Cuvântul şi spiritul lui Iehova. Ca o astfel de societate, ei au lăsat în urmă standardele lumii vechi, tradiţiile politice şi religioase, certurile, ura rasială şi religioasă, mândria şi rivalităţile şi nenumărate alte lucruri dezbinatoare. Ei se păstrează nepătaţi de această lume.

Ca oameni curaţi, sănătoşi ai Noii Lumi, ei deţin promisiunea lui Dumnezeu de a supravieţui războiului universal al acestei generaţii — Armaghedon — şi, ca un popor unit, ei vor păşi în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu, unde se vor bucura pe veci de binecuvântările lui Dumnezeu. Această măreaţă perspectivă poate fi şi a ta. Fă-o să fie a ta, acordând atenţie acestei veşti bune a Împărăţiei, ce este acum propovăduită.

Să iubim cu fapta şi cu cuvântul

ARĂTÂND iubire prin cuvânt putem fi adesea foarte de folos. Prin cuvinte despre împărăţia lui Dumnezeu, noi, ca slujitori creştini, îi putem încuraja şi întări pe cei care trudesc şi sunt împovăraţi, cum a arătat Isus: „Veniţi la mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi eu vă voi înviora! Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut şi sarcina mea, uşoară”.— Mat. 11:28-30, *NW*.

Cuprins

Oricât de mângâietoare şi dătătoare de putere ar putea fi cuvintele, există timpuri când sunt cerute fapte. Să ilustrăm: atunci când o persoană este însetată, ea are nevoie urgent de o înghiţitură de apă rece. Dar dacă ar fi înfometată, numai apa nu i-ar fi de ajutor. Astfel, când este nevoie de mai mult, numai iubire prin cuvânt nu ar fi de foarte mare ajutor, care ne costă un pic mai mult decât costă apa, în orice caz. Da, în astfel de cazuri, cuvântul fără fapte este la fel de mort ca şi credinţa fără fapte. Cât de potrivit este, prin urmare, sfatul iubitorului apostol Ioan: „Noi avem obligaţia să ne dăm sufletul pentru fraţii noştri. Dar cine are mijloacele de existenţă ale acestei lumi şi îl vede pe fratele său în nevoie şi totuşi îşi închide faţă de el uşa tandrei sale compasiuni, cum mai rămâne în el iubirea de Dumnezeu? Copilaşilor, să iubim nu cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul!”—1 Ioan 3:16-18, *NW*.

Într-adevăr, iubirea prin fapte cere un preţ; poate fi timpul nostru, banii noştri, puterea noastră, fizică sau psihică, atunci când alţii ne testează răbdarea şi autocontrolul şi câteodată sunt puse în joc chiar vieţile noastre. Ca atare, din spatele cortinei de fier vin multe rapoarte ce scriu despre faptele fraţilor noştri care îşi riscă libertatea şi viaţa pentru a-i ajuta pe alţii să-şi câştige libertatea şi viaţa. Aceasta este iubirea prin faptă.

Ca membri ai unei familii, formată din soţ, soţie, părinţi, copil, frate şi soră, fiecare dintre noi are multe posibilităţi de a iubi prin faptă şi prin cuvânt, şi un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu ne va ajuta să ne cunoaştem privilegiile. Iar, mai ales, ca membri ai societăţii Noii Lumi, avem ocazia de a ne iubi aproapele în cadrul adunării locale creştine.

În mod constant, participarea la întâlniri scade în momentul în care vremea este urâtă, dar oare ar trebui să se întâmple acest lucru? Nu în aşa măsură ca acum. Iubim prin faptă atunci când mergem la întâlnirile grupei indiferent de vreme şi chiar dacă nu ne simţim aşa de bine cum ne dorim. Dacă avem o maşină, putem arăta iubire prin fapte, luând şi pe alţii cu noi la întâlniri sau ajutându-i să meargă în serviciu pe teren.

Noi iubim, de asemenea, prin faptă, dacă facem contribuţii pentru lucrarea de predicare locală sau de pe tot globul, în măsura puterilor noastre; şi atunci când ne ajutăm fraţii aflaţi la nevoie, prin ajutor material, neuitând de slujitorii cu timp integral, care, deşi nu au neapărată nevoie, sunt într-o aşa poziţie în care ajutorul material le va folosi pentru a sluji mai eficient. Putem iubi prin faptă, luând parte la programul de instruire, chiar şi prin simplul fapt de a sta cu cineva la una din întâlniri.

În timp ce societatea Noii Lumi şi-a câştigat o reputaţie, pe bună dreptate, prin iubirea ce o arată unii faţă de alţii, să ne străduim, totuşi, să facem mereu mai mult, la fel cum s-a rugat Pavel pentru Filipeni, care au arătat atât de multă iubire prin faptă: „Continui să mă rog ca iubirea voastră să crească tot mai mult.”— Filip. 1:9, *NW*.

Cuprins

„Posibilele dvs. Contribuţii” exprimă aprecierea pentru adevăratele bogăţii şi iubirea pentru adevăraţii prieteni.

CARE sunt cei mai valoroşi prieteni pe care îi poate avea un om? Şi care sunt cele mai valoroase bogăţii pe care le poate avea un om? Prietenii umani ne pot dezamăgi. Astfel, cei mai valoroşi prieteni pe care îi poate avea cineva sunt Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos. Şi din moment ce bogăţiile materiale ne pot şi ele dezamăgi, cele mai valoroase bogăţii pe care le poate avea cineva sunt cunoştinţa veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu şi privilegiul de a răspândi acea veste celorlalţi. Acestea sunt adevăratele bogăţii.

Dar dacă Dumnezeu ne va încredinţa adevăratele bogăţii ─ interesele împărăţiei Sale şi serviciul ei continuu, trebuie, mai întâi, să fim credincioşi în lucrurile mici: trebuie să fim credincioşi în a folosi orice bogăţie lumească, orice avere materială avem. Fiul lui Dumnezeu a accentuat această afirmaţie în Luca 16:10,11,13 (*NW*).

„Cine este credincios în foarte puţin este credincios şi în mult şi cine este nedrept în foarte puţin este nedrept şi în mult. Dacă n-aţi fost credincioşi în bogăţiile nedrepte, cine vi le va încredinţa pe cele adevărate? ... Nu puteţi fi slujitori ai lui Dumnezeu şi ai bogăţiilor.”

Cel care este sclav al bogăţiilor pământeşti nu poate fi prietenul lui Dumnezeu. Din ce motiv? Căci el nu este credincios în cele mai mici lucruri. El nu s-a dovedit credincios în „bogăţiile nedrepte”. Cum, atunci, ar putea el arăta că este credincios în adevăratele bogăţii, interesele Împărăţiei? Pentru a fi prietenii lui Dumnezeu, trebuie să ne folosim de bunurile pământeşti într-un mod corect. Aceasta nu înseamnă că putem cumpăra prietenia lui Dumnezeu. Nimeni nu poate face acest lucru. Simon nu a putut cumpăra darul împărţirii sfântului spirit. Petru a fost cel care i-a spus: „Argintul tău să piară împreună cu tine, pentru că te-ai gândit să obţii cu bani darul lui Dumnezeu.” Banii nu pot cumpăra nici protecţia lui Dumnezeu, în momentul în care acest sistem se va sfârşi, la venirea Armaghedonului: „Nici arginţii lor şi nici aurul lor nu îi va putea salva în ziua mâniei lui Iehova.”─ Faptele 8:20, *NW*; Ţef. 1:18, *AS*.

Cuprins

Cum trebuie folosiţi, atunci, banii pentru a ne face prieteni cu Dumnezeu? Trebuie folosiţi într-un mod dezinteresat, pentru promovarea a ceea ce interesează pe Dumnezeu ─ Împărăţia prin care El îşi va justifica sfântul Său nume. Aceasta arată apreciere pentru adevăratele bogăţii; arată iubire pentru adevăraţii Prieteni, Iehova şi Isus Cristos.

De ce este atât de importantă pentru noi prietenia adevăraţilor Prieteni? Căci dacă nu suntem prieteni ai lui Iehova şi ai lui Cristos, nu putem primi „nemeritatul dar al vieţii". Omul bogat, din pilda lui Isus, din Luca 12, a eşuat în încercarea de a-şi face prieteni cu bogăţia lui. El s-a gândit numai la el, bucurându-se de bogăţie. A venit un timp când bogăţiile pământeşti l-au dezamăgit: „Dumnezeu i-a spus: 'Om fără minte, în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul. Ale cui vor fi lucrurile pe care le-ai strâns?' Aşa este cu omul care pune deoparte comori pentru sine, dar nu este bogat faţă de Dumnezeu". La moarte, averile pământeşti îi dezamăgesc pe toţi oamenii. De aceea, Isus ne-a sfătuit: „Faceţi-vă pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri."─1 Pet. 3:7; Luca 12:20, 21; 12:33, *NW*.

FOLOSIREA BANILOR ÎN BENEFICIUL PROPRIU

Majoritatea oamenilor nu par să dea vreo importanţă gândului de a strânge „o comoară nesecată în ceruri." Ei se gândesc numai să adune bogăţii pe acest pământ. Strângerea de bogăţii pământeşti nu înseamnă folosirea banilor în beneficiul propriu. Isus a subliniat acest fapt în Luca 16, când a spus pilda administratorului nedrept:

„Un om bogat avea un administrator, care a fost acuzat înaintea lui că îi risipea bunurile. Atunci l-a chemat şi i-a zis: Ce aud despre tine? Predă raportul administraţiei tale, pentru că nu vei mai putea să-mi administrezi casa. Atunci administratorul şi-a zis: «Ce voi face, de vreme ce stăpânul meu îmi va lua administraţia? Să sap, nu sunt în stare, să cerşesc, mi-e ruşine. Aha, ştiu ce voi face, pentru ca, atunci când voi fi dat afară din administraţie, oamenii să mă primească în casele lor».Şi, chemând la el pe fiecare dintre datornicii stăpânului său, i-a zis primului: «Cât îi datorezi stăpânului meu?» Acesta a zis: «O sută de baţi de ulei de măsline». El i-a zis: «Ia-ţi înapoi contractul, aşează-te şi scrie repede cincizeci».Apoi i-a zis altuia: «Şi tu, cât datorezi?» Acesta a zis: «O sută de cori de grâu». El i-a zis: «Ia-ţi înapoi contractul şi scrie optzeci».Şi stăpânul l-a lăudat pe administrator, deşi fusese nedrept, fiindcă lucrase cu înţelepciune practică. Pentru că fiii acestui sistem au mai multă înţelepciune practică, în generaţia lor, decât fiii luminii."─Luca 16:1-8, *NW*.

Care a fost concluzia pildei? Isus a explicat: „De asemenea, vă spun: Faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte, pentru ca, atunci când acestea vor dispărea, ei să vă primească în locuinţele veşnice." ─Luca 16:9, *NW*.

Isus nu a lăudat aici necinstea, ci el a recomandat acţiunile înţelepte, prevăzătoare, practice ce aduc beneficii proprii. Persoanele din această lume sunt iscusite în a-şi urmări propriul interes prin faptul că-şi fac mulţi prieteni, mai ales prieteni care sunt în poziţia de a le face un bine. Adesea, îşi fac astfel de prieteni numai pentru a se folosi în mod viclean de banii lor. Bineînţeles că astfel de

Cuprins

oameni au în minte numai viitoarele lor interese; şi totuşi, din punct de vedere lumesc, aceasta este înţelepciunea sănătoasă. Este folosirea banilor în beneficiu propriu. Ar trebui ca „fiii luminii" să fie mai puţin înţelepţi decât cei lumeşti? Ar trebui ei să fie mai puţin prevăzători? Ar trebui ei să fie mai puţin prudenţi în folosirea banilor pentru propriul beneficiu? Bineînţeles că nu! Dintre toţi oamenii, „fiii luminii" ştiu cine sunt adevăraţii Prieteni ai omului. Dintre toţi oamenii, „fiii luminii" ar trebui să-şi formeze prieteniile „prin intermediul bogăţiilor nedrepte."

Fariseii religioşi, care au auzit pilda lui Isus despre administratorul nedrept, erau iubitori de bani. Ei au pretins că sunt „fii ai luminii", dar nu erau înţelepţi în ceea ce priveşte folosirea banilor. Ei îi strângeau pentru ei şi nu au devenit cu adevărat prieteni ai lui Dumnezeu şi L-au omorât pe Isus Cristos. Însă administratorul nedrept a fost prevăzător. El şi-a strâns bani albi pentru zile negre prin reducerea datoriilor datorate stăpânului său. Acţionând în propriul beneficiu, în ce priveşte banii, el şi-a făcut prieteni. Nu trebuia să îşi facă griji când i se lua slujba; prietenii lui l-ar fi primit în casele lor. Astfel, „fiii luminii" ar trebui să fie destul de înţelepţi de a-şi face adevăraţi prieteni, acum. Însă, cum?

Prin ajutarea la promovarea intereselor împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta necesită nu numai timpul şi energia noastră, ci şi folosirea înţeleaptă a „bogăţiilor nedrepte". În momentul în care contribuim la întreţinerea Sălilor Împărăţiei, când obţinem literatura pentru a predica vestea bună, când ne folosim de maşină sau când mergem cu autobuzul, sau cu metroul, pentru a merge la un studiu Biblic, noi mărim interesul despre împărăţia lui Dumnezeu în propriul teritoriu. Dar ne putem folosi şi de „bogăţiile nedrepte" pentru a spori interesul în Împărăţie, la nivel mondial. Cum? Ajutând financiar canalul folosit de Iehova pentru a propovădui vestea bună în toată lumea, ca mărturie. Canalul acela este „servul credincios şi înţelept"; el este alcătuit din rămăşiţa unsă a martorilor lui Iehova, care foloseşte de mult timp Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, ca servul ei legal.─ Mat. 24:45, *NW*.

Societatea Turnul de Veghere este interesată de o expansiune în lumea întreagă a veştii bune a Împărăţiei. În acest scop, Societatea deţine acum şaptezeci şi opt de birouri de filială în toată lumea. A trimis peste 1800 de absolvenţi ai Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, în peste o sută de ţări. Societatea tipăreşte, de asemenea, literatură biblică pentru a ajuta martorii lui Iehova în lucrarea lor de mărturie. Slujitorii cu timp integral obţin aceste publicaţii la costuri mult mai mici de tipărire şi expediere. De unde vin banii? Din donaţii.

Este privilegiul „fiilor luminii" de a pune deoparte câteva dintre aceste „bogăţii nedrepte" pentru folosirea în promovarea intereselor Împărăţiei, pe tot cuprinsul pământului. Pentru ca Societatea să plănuiască expansiunea viitoare, pare cel mai potrivit lucru ca cei care pot contribui pe parcursul anului să informeze Societatea dinainte cu privire la cât speră să ofere. O astfel de cerinţă nu este o obligaţie. Ea este denumită „posibilele dvs. contribuţii" . Ea reprezintă numai o declaraţie a ceea ce poate spera cineva să ofere. Ce poţi face tu într-o astfel de situaţie? Poţi scrie o scrisoare sau o carte poştală biroului Societăţii, ce se află în ţara în care locuieşti. Pentru Statele Unite adresa pe care trebuie să o scrii pe cartea poştală sau pe

scrisoarea ta este: Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania, Treasurer's Office, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, N. Y.

Ce ar trebui să conţină cartea poştală sau scrisoarea? Ar trebui să aibă un conţinut de felul acesta: „Sper ca pe parcursul următoarelor douăsprezece luni să pot face donaţii pentru lucrarea de propovăduire a veştii bune a Împărăţiei, cu suma de $————————, contribuţii pe care le voi face cu sumele pe care le voi avea şi la intervale de timp când va fi posibil acest lucru şi atunci când voi prospera cu ajutorul nemeritatei bunătăţi a lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos." La pagina 258 este o listă cu adresele birourilor; o listă completă poate fi găsită pe spatele majorităţii publicaţiilor Societăţii.

Este adevărat că banii nu Îl pot îmbogăţi pe Dumnezeu. Tot aurul şi argintul sunt ale Lui. Astfel, a folosi cu înţelepciune „bogăţiile nedrepte" este puţinul pe care îl putem face pentru adevăraţii Prieteni. Pentru că eşti credincios în lucrurile mici, Ei îţi vor încredinţa mai multe şi te vor întâmpina cu iubire în „locuinţele veşnice" ale noii lumi. Fii înţelept! Slujeşte pe adevăraţii Prieteni ai omului, şi nu bogăţiile.

„Doctore, vindecă-te pe tine însuţi!"

● La începutul lunii februarie, în 1956, Consiliul Internaţional al Bisericilor s-a întrunit la Sydnei, în Australia, pentru a studia „planurile creştinismului şi strategia pentru Asia de Sud-Est". Unul dintre oratorii ce s-a adresat consiliului a fost decanul seminarului teologic din Yale, Dr.Pope. Discutând problemele cu care se confruntă, Dr.Pope, printre altele, a făcut următoarea declaraţie semnificativă: „Divizată şi împărţită în viaţa sa, biserica însuşi vorbeşte cu accente stricate şi uneori pare că se alătură confuziei limbilor. Naţiunile lumii trebuie să răspundă inteligibil cererii bisericii la unitate internaţională şi pace: 'Doctore vindecă-te pe tine însuţi!'" – *Times*, 13 februarie, 1956.

Clerul spune că şarpele i-a spus Evei adevărul

Timpul şi locaţia: duminică seara, 11 decembrie 1955, la locuinţa unei familii a trei foşti metodişti din Courtland, New York.

Ocazie: o discuţie aranjată în prealabil despre subiectul „trinităţii".

Participanţi: Pastorul senior al Bisericii metodiste din Cortland la un capăt al mesei, iar la celălalt unul dintre instructorii Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere.

Spectatori: familia celor trei iubitori ai adevărului Bibliei şi patru martori locali ai lui Iehova.

Cuprins

Dezbateri: un duel spiritual de o oră şi jumătate. Fiind de mai multe ori pus la colţ, multe dintre argumentele sale reduse la absurdităţi şi consecinţe aduse împotriva sa din nou şi din nou de instructorul de la Gilead, preotul a adus o dovadă abundentă a marii sale apostazii. De exemplu, el a spus că legea lui Moise a fost imperfectă, ceea ce contravine Romani 7:7, 14; că Isus, în Luca 24:44, a făcut o greşeală dând de înţeles că Moise a fost scriitorul primelor cinci cărţi ale Bibliei, şi că Biblia se contrazice pe sine însuşi de mai multe ori. El a admis că învăţătura „nemuririi umane" era de origine greacă păgână mai degrabă decât din Biblie. Fără ruşine el a admis, de asemenea, că farsa ieftină de Crăciun era pur păgână, dar se îndreptăţea pe temeiul „spiritului său de a dărui". Dar punctul culminant al expunerii sale ca 'fiu al actualului său tată' (Ioan 8:44), preotul a mărturisit deschis că Satan i-a spus Evei adevărul atunci, că ea nu va muri după ce va mânca din fructul copacului. (Gen. 3:1-5) Cu alte cuvinte, Iehova Dumnezeu a fost un mincinos şi Satan ar trebui să fie acceptat ca „un înger al luminii." – 2 Cor. 11:14.

Rezultat: La sfârşit preotul s-a refugiat într-o confuzie continuă. Familia foştilor metodişti era convinsă că martorii lui Iehova sunt în lumină şi au religia adevărată a Bibliei. Metodismul a fost demonstrat ca fiind fals.

Asociaţii preotului: observaţi „expunerea" foarte critică a preotului oferită despre Geneza, capitolul 3, care este pentru susţinerea acestui model de gândire diabolic al preotului. „Dar şarpele, un demon ostil lui Dumezeu, i-a spus omului adevărul. Astfel el nu a fost un ispititor subtil, ci, cel puţin în intenţie, a fost un binefăcător al rasei umane. Omul, astfel iluminat, a mâncat din pom şi a devenit precum Dumnezeu, cunoscând binele şi răul. Ameninţarea potenţială a supremaţiei lui Dumnezeu a devenit astfel actuală, astfel încât Dumnezeu, acţionând hotărât şi pe loc, l-a alungat din grădină ca să nu ia şi din pomul vieţii, şi să mănânce, şi astfel ameninţarea să devină permanentă." – Vol. I, *The Interpreter's Bible*, 1952, pag. 501.

Sfat biblic: „Tot aşa şi aceştia se împotrivesc mereu adevărului, fiind oameni cu mintea coruptă, dezaprobaţi în ce priveşte credinţa .... de aceştia depărtează-te. – 2 Tim. 3:8, 5, *NW*.

Iadul ofensează, iar cerul plictiseşte

Clerul Creştinătăţii, oferind enoriaşilor alternativele „cerul sau iadul", uneori nu este foarte entuziast în ceea ce priveşte propriile lor serviri spirituale. De fapt, un preot din Anglia nu doar este dezgustat de conceptul tradiţional al iadului, dar respinge conceptul tradiţional al cerului. Vorbind la Conferinţa preoţilor moderni din Oxford, Anglia, Canon J. S. Bezzant, decan la Colegiul Saint John din Cambridge, a spus că descrierea metaforică tradiţională a cerului nu mai este dorită. În privinţa iadului a spus că imaginile hidoase despre acesta probabil au izvorât din minţi bolnave. Preotul a declarat:

Cuprins

„Purgatoriul şi iadul acum, de fapt, au fost interzise de reformatori, şi noi am rămas cu puţin mai mult decât o noţiune sentimentală că toţi cei care mor sunt imediat în paradis sau cer. Aceasta implică o concepţie despre Dumnezeu în general tolerantă referitor la a fi indiferent moral şi perverteşte speranţa nemuritoare de la un stimul moral şi spiritual într-un drog. ... Nu există niciun motiv să presupunem că noi cunoaştem despre viaţa de după moarte mai mult decât cunoaşte o omidă pe o frunză cum este să zbori în aer ... dacă iadul ofensează, cerul plictiseşte.” - New York *Post*, 29 iulie, 1955.

Urmându-mi scopul în viaţă

Relatare de Gertrude Steele

Deci eşti pregătit să mergi la culcare şi doreşti să-ţi spun o poveste, Jan. Acum eşti un vestitor regulat şi spui că doreşti să devii pionier într-o zi; vrei să-ţi spun povestea mea despre cum am devenit pionier şi cum am început să-mi urmez scopul în viaţă?

„O! Aş vrea să o aud, bunico.”

Bine, mai întâi bunica lui Tommie şi a lui Duggie au bătut la uşa mea, în vara anului 1922, în Chickasha, Oklahama, cu *broşura Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată.* Câteva săptămâni mai târziu ea mi-a adus *Harpa lui Dumnezeu.* Cea mai dulce muzică cântată vreodată la harpă nu putea să fie mai dulce pentru mine decât modul în care acele doctrine din Biblie erau expuse, pentru a produce o melodie armonioasă, de laudă pentru Dumnezeu.

În următoarele luni eram toţi foarte ocupaţi. Tatăl tău s-a născut în acea lună de octombrie. Unchiul Dave încă nu mergea şi unchiul Dom abia avea doi ani şi jumătate. Trebuia să fac totul, deci singura şansă pe care o aveam să citesc era să mă trezesc dimineaţa devreme. La ora cinci dimineaţa aprindeam focul în sobă şi citeam o oră înainte de micul dejun.

Înţelegerea pe care am obţinut-o în acele dimineţi mi-a permis să înfrunt unul dintre cele mai grele teste din viaţa mea, în vara următoare. Sora Golden (şi cât de aurite sunt amintirile grijii sale tandre din acei ani) mă ajuta să ajung la întâlniri şi în serviciu în fiecare săptămână şi această activitate cu un grup religios atât de nepopular nu i se potrivea soţiei unui om de afaceri de succes.

Într-o zi bunicul tău mi-a spus că îmi dă doar treizeci de zile ca să ard fiecare carte şi revistă pe care o aveam şi să uit totul despre aceasta, sau el va pleca. Ce să

Cuprins

fac singură cu trei copii nu ştiam, dar un singur lucru ştiam şi acesta era că trebuia să aflu adevărul. Astfel l-am privit drept în ochi şi i-am spus ferm: „Tu nu trebuie să-mi dai treizeci de zile. Acesta este adevărul: eu ştiu că acesta este adevărul şi nu voi renunţa.” El a început să-şi împacheteze lucrurile să plece, dar când avocatul său l-a sfătuit să nu acţioneze atât de grăbit, lucrurile s-au îmbunătăţit pentru o vreme.

În 1925 ne-am mutat din Chickasha la Hutchinson, Kansas. El s-a gândit că luându-mă de acolo nimeni nu mă va ajuta să ajung la întâlniri şi curând voi uita totul despre adevăr. Încă pot să-i văd expresia feţei când i-am spus, întâmplător, că martorii lui Iehova îşi ţineau întâlnirile în casa de vis-a-vis.

Am amintiri preţioase despre acea prietenie apropiată pe care o aveam cu acei prieteni dragi. Am fost atât de impresionată de o soră care şi-a luat cei patru copii într-un Ford vechi, pentru a face pionierat pe teritoriul izolat de pe dealurile din Kentucky. Auzind despre experienţele ei vesele şi cum Iehova i-a oferit ceea ce avea nevoie m-a făcut să doresc să fiu pionier.

În 1927 ne-am mutat înapoi la casa noastră din oraşul Wichita, Kansas. Toţi băieţii erau acum la şcoală; astfel aveam mai mari oportunităţi de slujire şi o dorinţă aprinsă să-mi urmez scopul în viaţă – să fiu pionier. Pe măsură ce lunile treceau mă gândeam din ce în ce mai mult la aceasta. Pur şi simplu nu puteam să-mi scot ideea din minte. Atunci, într-o noapte, m-am gândit la ideea de a-mi spăla rufele în timpul care face diferenţa dintre norma de grupă şi cea de pionier. Le voi călca noaptea şi astfel voi avea două zile în plus pe săptămână pentru slujire. Am luat un teritoriu aproape de casa mea şi când băieţii plecau la şcoală dimineaţa, la ora 8:30, eu eram pregătită să merg pe teritoriul meu. Mă întorceam la ora 11:30, pregăteam prânzul când ei soseau la 12:10. Când plecau la ora 1 p.m. eu plecam pe teritoriul meu până la ora 4 p.m., când terminau şcoala. Uneori aveam douăzeci de cămăşi de călcat noaptea. Eram obosită după ziua de slujire; astfel am învăţat să calc stând pe scaunul de bucătărie. Cât de des mă simţeam mai împrospătată şi mai odihnită când terminam, decât atunci când începeam!

Eram foarte fericită, dar în curând încercările au început să vină. Am rămas fără orele necesare şi trebuia să admit că afacerile de familie erau slab conduse, căci eu ştiam că voi învinge câteva zile de boală şi câteva obstacole dacă mergeam mai departe şi nu pierdeam minutele cu ceea ce nu era esenţial.

Apoi a venit recesiunea din 1929. În acea iarnă bunicul tău şi-a pierdut serviciul, dar aceasta s-a dovedit a fi o binecuvântare. El nu a mai manifestat opoziţie şi era mai smerit. Acele luni au fost fericite, dar au durat puţin. Un nou serviciu cu bani în buzunar a schimbat totul. Mi s-au dat doar două săptămâni ca să-mi schimb cursul şi să fiu acasă dimineaţa, la prânz şi seara. Religia mea, spunea el, era cea care l-a împins spre imoralitate recunoscută. Sfatul, „dar dacă cel necredincios vrea să plece, să plece”, se aplica exact şi la sfârşitul celor două săptămâni el a plecat.

Am continuat să fiu pionieră, urmându-mi scopul în viaţă; dar lunile care au urmat au fost foarte grele. Aveam o rană atât de adâncă încât putea fi vindecată doar de timpul petrecut în serviciul lui Iehova. M-am simţit foarte ineficientă să

Cuprins

îndeplinesc şi rolul de tată şi rolul de mamă. Erau momente când era necesară o mână fermă, puternică de tată. Am citit de mai multe ori capitolul cu tema „Obligaţiile părinteşti" din volumul şase din *Studii în Scripturi*, dar am realizat cât de mult am dat de bucluc şi mă rugam ca spiritul lui Dumnezeu să compenseze lipsa. Laudă Lui, căci în ciuda eşecurilor mele am fost binecuvântată să-i văd pe cei trei copii că preiau serviciul cu timp integral.

Până în anul 1935 am fost pioneră doar nouă luni din termenul şcolii. Anul 1940 a adus multe schimbări. Unchiul Don s-a căsătorit. Tatăl tău a absolvit liceul, deci tot ajutorul financiar din partea tatălui lor a fost retras. Am rămas trei şi am vorbit despre aceasta şi am consimţit că era cel mai bine pentru fiecare dintre noi să fie responsabil pentru el însuşi, mai degrabă decât să încercăm să întreţinem casa pe venituri slabe.

L-am contactat pe servul de zonă şi i-am spus că acum eram liberă să plec oriunde era necesar. El mi-a dat o listă cu oraşe unde treburile locale nu mergeau de câţiva ani. Am lucrat în diferite oraşe până în anul 1941, când am fost aleasă membră a unui grup de patru persoane ca pionier special în Newton, Kansas.

Eforturile noastre concentrate în curând au întâmpinat opoziţie şi eram ameninţaţi cu arestarea dacă apăream din nou pe străzi. În următoarea sâmbătă am fost ridicaţi şi închişi după gratii timp de două zile, până când s-a rezolvat problema. Şi cine crezi că a fost micul meu partener de închisoare? O fetiţă care a venit să locuiască cu mine; astfel ea putea să fie pionier după ce absolvea liceul. Ea a fost chemată la a doua clasă de la Gilead, apoi a lucrat ca misionar doi ani în Cuba, până a devenit invalidă din cauza artritei şi a trebuit să se întoarcă. Mai târziu ea a devenit mămica ta. „Mama!" Da, Jan. Ea a fost arestată de patru ori şi eu de trei. Am fost amendate cu 75 $ sau treizeci de zile de închisoare. Am făcut recurs, dar între timp am continuat lucrarea din casă în casă şi de vizite ulterioare. Am mai fost arestate o dată şi închise după gratii. De data aceea m-am îmbolnăvit cumplit. A trebuit să-mi iau liber trei luni ca să-mi revin, dar m-am bucurat de privilegiul meu de a suferi, căci am fost prezentă la toate procedurile curţii şi calea s-a deschis pentru o şi mai mare mărturie.

Următoarea noastră repartizare la Ottawa, Kansas, a fost, de asemenea, colorată cu amestecul poliţiei. De această dată am fost mai bine pregătite şi am profitat de greşelile făcute în cazul Newton. Iehova ne-a dat o victorie extraordinară de la început la sfârşit.

Din Ottawa am fost trimisă la Grand Island, Nebraska. Am avut multe binecuvântări acolo, dar cea mai mare uimire a mea a venit într-o zi, când am primit o scrisoare lungă de la biroul preşedintele. Ce tare îmi bătea inima! Oare era ceea ce îmi doream de atâta timp? Da, o invitaţie la Gilead. Am făcut ultima mea vizită la închisoarea federală din Leavenworth unde toţi cei trei băieţi achitau sentinţa de trei şi patru ani de închisoare pentru integritatea faţă de Iehova. Aş vrea să fi văzut feţele lor strălucind de bucurie când le-am spus. Ei erau entuziasmaţi ca şi mine de plecarea mea la Gilead şi nici nu se gândeau că nu o să-i vizitez.

„Ţi-a plăcut la Gilead, nu-i aşa bunico?"

Cuprins

Da. Jan, aceasta a fost una dintre cele mai fericite experienţe din viaţa mea, şi eu preţuiesc acele amintiri.

Dar emoţia cea mai mare a fost când am primit numirea străină pentru Puerto Rico. În doar trei săptămâni grupul nostru îşi lua ultima masă în Statele Unite, la Betelul din Brooklyn şi apoi am fost duşi pe vas, The Marine Tiger. Patru zile mai târziu am sosit la Puerto Rico. Era o lume diferită. Obiceiurile lor, deşi stranii, erau foarte interesante. Munţii frumoşi, copacii în floare şi arbuştii au fost încântarea noastră constantă. Eram prea ocupaţi ca să fim deranjaţi de diferite zgomote, sărăcie, etc. Eram fericiţi să avem o speranţă reală de a oferi unui popor atât de prietenos, care era atât de receptiv la mesajul Împărăţiei. Era însărcinarea dată de Dumnezeu şi ne plăcea.

Aproape la fiecare casă eram invitaţi să intrăm, aşa că puteam să ne aşezăm şi să ne simţim bine, exceptând faptul că nu puteam găsi cuvintele pentru a spune tot ceea ce era în inima noastră. Răbdarea şi bunătatea oamenilor erau copleşitoare şi eram hotărâţi să învăţăm limba cu orice preţ. Ne amuzam foarte mult. Partenera mea încă îmi aminteşte cum am spus ouă (*huevos*) în loc de joi (*jueves*) mai mult de o lună.

Aşteptarea era mare când am făcut publicitate la prima noastră întâlnire publică şi bucuria noastră era totală când am văzut Sala Împărăţiei plină. După şase luni grupa din Ponce a fost organizată şi unii dintre ei formează o parte din înfloritoarea grupă de 123 de vestitori din prezent.

În luna mai, 1948, partenera mea Gladys şi eu am fost chemate să înlocuim posturile libere de la casa din Santurce. În acea lună grupa avea în medie 43 de persoane prezente la studiul *Turnului de veghere*. În şapte ani am văzut că grupa creşte şi se înmulţeşte de cinci ori şi unitatea noastră din Santurce a avut luna trecută o prezenţă medie de 110 la studiul *Turnului de veghere*. Privind înapoi la acei ani văd că, timp de cinci ani, aproape de pe fiecare teritoriu desemnat mie, au provenit câţiva vestitori, şi un pionier, şi mă bucur de partea pe care Iehova mi-a dat-o, aşa cum el a dat şi creşterea.

După ce petreci trei ani şi jumătate în delegaţie într-o numire în străinătate este destul de încântător să iei o pauză şi o vacanţă şi să te recuperezi în Statele Unite, dar nu să rămâi. Gladys a fost forţată să rămână din cauza bolii şi am simţit dureros pierderea prieteniei ei plăcute, afectuoase în aceşti ultimi cinci ani. Într-o scrisoare recentă mi-a spus: „Acei ani petrecuţi în Puerto Rico au fost cei mai fericiţi din viaţa mea, şi nu i-aş schimba pentru nimic în lume. Niciodată nu mi-a fost dor de SUA, dar, cu siguranţă, mi-a fost de Puerto Rico.” Şi exact la fel mă simt şi eu.

„Dar nu-ţi este dor, uneori, de unchiul Don, Dave şi de noi, bunico?”

Deşi unchii tăi şi mătuşile, Don şi Earlene şi Dave şi Julia, sunt misionari în Coreea şi Filipine, totuşi parcă suntem atât de aproape, căci distanţa este un factor minor când mintea şi inima sunt fixate asupra lui Iehova şi a împărăţiei sale. Este aşa cum a spus Isus: „Şi oricine a lăsat case sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau copii sau pământuri pentru numele meu va primi mult mai mult şi va moşteni

Cuprins

viaţa veşnică”. (Mat. 19:29, *NW*) Cât de mult aş vrea să cunoşti unii dintre aceşti părinţi, fraţi şi copii pe care îi am în Puerto Rico!

Jan, sper că niciodată nu-ţi vei pierde dorinţa de a fi pionier şi dacă Armaghedonul va fi zece sau cinsprezece ani în viitor, ai vrea să fii misionar?

„Bineînţeles, bunico.”

Într-adevăr vei avea multe încercări şi îţi va fi dor de părinţii tăi când ţi se va părea că nu ai niciun braţ de carne pe care să te sprijini, sau e posibil să fii înţeles greşit sau adânc rănit, dar aceasta se petrece atunci când te apropii mai mult de Iehova. Te vei întoarce la Cuvântul său, şi când îţi va vorbi, şi tu vei asculta, vei scăpa de acele greutăţi. Iubirea mea pentru tine nu poate să te cruţe nici de disciplină, nici de bucuria care vine din învăţarea urmăririi scopului drept în viaţă, cea mai excelentă cale. Da, serviciul de pionier misionar oferă o ocazie excelentă de a învăţa cea mai excelentă cale, calea iubirii, care te conduce în sus, da, sus, mereu sus, pe drumul către viaţa eternă, în lumea nouă a lui Iehova.

Dar acesta este adevărul!

● Învăţătoarea de la o şcoală din Florida, la clasa a doua, le-a cerut elevilor să scrie o poveste de Crăciun. Copiii trebuiau să o întrebe orice cuvânt pe care nu-l puteau spune pe litere şi ea să-l scrie pe tablă, unde ea deja scrisese cuvinte precum: „Crăciun”, „ciorap”, şi „Isus”. Richard, de opt ani, a întrebat-o cum se scrie pe litere „a sărbători” şi „aniversare”. După ce micuţul Richard a terminat povestea, învăţătoarea, observând ceea ce a scris, a exclamat: „Richard, nu este frumos!” Ce a scris el? Ceea ce a învăţat de la mama sa, care este una din martorii lui Iehova: „Nu există Moş Crăciun. Crăciunul nu este ziua de naştere a lui Isus. Noi nu sărbătorim Crăciunul.”

„Africa creştină – America păgână”

● Au fost timpuri când americanii îi priveau pe toţi africanii ca fiind păgâni. Evident a venit timpul ca africanii să-i privească pe americani ca fiind păgâni. Conform predicatorului Roger Coon, „o Africă creştină” poate că în curând o să trimită misionari să convertească „America păgână”. Predicatorul Coon a spus, în timp ce urca pe un vapor în Portland, Maine, pentru a se întoarce în Nigeria: „Multe din bijuteriile uriaşe, groteşti ce atârnă la urechile, la gâtul şi încheieturile la atât de multe femei americane sofisticate depăşeşte împodobirea păgânilor africani.” Unele ritmuri trâmbiţate din automatele muzicale, a adăugat el, se pare că sunt adaptări ale bătăii nervoase ale tobelor din junglă.” „Cred”, a dăugat Coon, „că un şcolar de rând din Africa de Vest cunoaşte mai mult despre Biblie decât corespondentul său din America.” - Aberdeen, Scoţia, *Evening Express*, 13 octombrie, 1955.

Cuprins

STUDIUL TĂU PERSONAL

„Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului.” —2 Tim. 2:15, NW.

Însuşi Iehova este cel care a deschis orizontul poporului său către imaginea glorioasă a noii lumi, prin Cuvântul lui. El este cel care le-a arătat privilegiul de a sluji acum ca o societate a Noii Lumi, iar El şi-a adus poporul în poziţia lor prezentă, siguri de intrarea în noua lume. El cunoaşte foarte bine nevoile lor de a rezista acestor timpuri cruciale, şi Îşi împlineşte promisiunea profetică: „Şi pe acest munte, Iehova al oştirilor va ţine pentru toţi oamenii un ospăţ cu lucruri grase, un ospăţ cu vinuri vechi, cu bucate grase, pline de măduvă, cu vinuri vechi şi limpezite.” (Isa. 25:6, *AS*) Acest ospăţ de întărire îl primim de obicei prin iubitoarea administrare a „servului credincios şi înţelept”. (Mat. 24:45-47, *NW*). Acesta vine la noi prin porţii bogate, prin rândurile *Turnului de veghere*, prin cărţi legate şi broşuri, prin instrucţiunile primite la întâlnirile grupei şi la adunările mai mari ale poporului lui Iehova.

[2]Numai cei care „sunt conştienţi de nevoile lor spirituale”, „cei înfometaţi şi însetaţi după dreptate”, sunt cei care se vor aduna la această masă oferită de Iehova, ca să fie hrăniţi cu hrană pentru viaţă veşnică. (Mat. 5:3, 6; Ioan 17:3, *NW*). Ei sunt cei care se vor bucura de împlinirea promisiunii: „Aduceţi la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie mâncare în casa mea, şi puneţi-mă la încercare, zice Iehova al oştirilor, de nu voi deschide ferestrele cerului, şi vă voi revărsa o binecuvântare, că nu veţi avea destul loc să o primiţi.” (Mal. 3:10, *AS*) Acum, că s-au apropiat şi au privit acest minunat belşug, vor pleca ei? Vor spune ei că Iehova cere prea mult de la ei, că sunt prea multe întâlniri, că este prea mult de studiat? Vor nesocoti ei masa lui Iehova? Sau vor accepta această îngrijire a lui Iehova pentru ca apoi să-i nesocotească scopul, lăudând bogate porţii de mâncare spirituală dinaintea lor şi apoi să nu-şi facă timp să se înfrupte din ospăţ? (Ps. 23:5; 2 Cor. 6:1) Nu, ci noi ne vom ridica glasul pentru a mulţumi din inimă lui Dumnezeu pentru nemeritata sa bunătate, bucuroşi că El a făcut ca paharul nostru să se reverse cu îngrijirile Lui iubitoare. Şi, arătând din partea noastră sinceritate, ne hotărâm să studiem cu sârguinţă, atât în grupă, cât şi personal, pentru a asimila hrana spirituală.

Cuprins

[3]În timp ce mult studiu al literaturii ce aparţine vechii lumi oboseşte carnea, apele dătătoare de viaţă ale adevărului, care curg de la tronul lui Dumnezeu, sunt înviorătoare şi ne bucurăm să ne împărtăşim din ele. (Ecl. 12:12) Într-adevăr, unele dintre ele ar putea fi greu de înţeles la început, dar, precum i-a spus Isus femeii samaritene la fântâna din Sihar, de vom bea din această apă a adevărului pe care El ne-o oferă, nu vom mai fi însetaţi niciodată. (Ioan 4:13,14) De asemenea, apostolii lui Isus, deşi au avut dificultăţi, la început, în a înţelege unele dintre instrucţiunile lui, au recunoscut că Isus le-a oferit „cuvinte ale vieţii veşnice” şi au rămas alături de El. (Ioan 6:68, *NW*) În momentul în care ei nu au înţeles scopul învăţăturii lui, nu au trecut mai departe, asemenea unor leneşi, ci au spus: „Explică-ne ilustraţia.” (Mat. 15:15, *NW*) În momentul în care nu înţelegem un argument din *Turnul de veghere*, sau când nu pricepem înţelesul unei scripturi, ne luptăm ─ ca bătrânul Iacov în vârstă de 97 de ani, care s-a luptat toată noaptea cu îngerul pentru a primi o binecuvântare ─ şi culegem, astfel, roadele binecuvântării înţelegerii sporite? (Gen. 32:24-28) Dacă nu înţelegem de prima oară instrucţiunile pe care le dă Iehova prin organizaţia lui, nu vrem să ne poticnim, asemenea Fariseilor; ci, cerem unui frate matur să ni le clarifice.

[4]Este evident, de la prima vedere, că, pentru a te hrăni în mod potrivt de pe masa lui Iehova, trebuie să o faci într-un mod sistematic. Dacă vom lua mici înghiţituri, pe fugă, şi le vom mânca în grabă, nu ne putem aştepta la o bună stare de sănătate fizică. Obiseiurile de a mânca în mod regulat şi a mesteca potrivit mâncarea sunt esenţiale. Nu se aplică oare aceleaşi reguli cu privire la mâncarea noastră spirituală? Ar trebui să acordăm, în fiecare zi, timpul necesar studiului; dacă este posibil, în momentul în care mintea noastră este vioaie. Studiul ar trebui făcut la intervale regulate de timp şi într-un mod cuviincios. Atunci când ai timp pentru aceasta, profită de el. Sănătatea ta spirituală depinde de acest lucru. Dacă iei cina, atunci când un prieten te vizitează, dai la o parte mâncarea şi începi o discuţie oarecare? Nu; probabil că îl vei invita să ia cina cu tine. Prin urmare, atunci când studiezi *Turnul de veghere*, sau Biblia, şi un prieten vine şi te întreabă: „Ce faci?”, îi vei spune tu: „Oh, nimic” şi vei pune cărţile deoparte? De ce să nu-l inviţi, în schimb, să ţi se alăture? Pentru binele sănătăţii tale spirituale, nu-ţi trata cu uşurinţă obiceiurile de hrănire spirituală.

[5]Studiul în grupă este o cerinţă pentru societatea Noii Lumi, însă, studiul personal este o condiţie absolut necesară pentru un studiu valoros în grupă. Ai tu fericitul privilegiu de a citi o parte din Biblie la şcoala de serviciu? (Apoc. 1:3) Atunci, studiaz-o înainte, cu atenţie, pentru a transmite mai departe instrucţiunile pe care le conţine. Aduceţi-vă aminte, ea este un cuvânt viu! Transmiteţi-l în acest mod. Studiezi tu înainte, cu regularitate, materialul pentru adunarea de serviciu? De vei face acest lucru, capacitatea ta de a reţine şi de a aplica instrucţiunile oferite acolo va fi mult mai mare. Când participi la studiul de carte în grupă, studiul *Turnului de veghere*, la şcoala de serviciu şi adunarea de serviciu, te bucuri tu de ele pe deplin? Este o plăcere să primeşti adevărul, dar „este mult mai multă fericire în a dărui decât în a primi.” (Faptele 20:35, *NW*) Această fericire poate fi a ta dacă ţii cu tărie la declararea publică a speranţei tale, prin exprimarea credinţei tale la

Cuprins

adunările grupei. Gândeşte-te la fraţii tăi, contribuind la studiu, iar atunci când dăruieşti, dăruieşte ce este mai bun în tine. „Orice lucru faceţi, să-l faceţi din tot sufletul, ca pentru Iehova, nu ca pentru oameni.” (Evrei 10:23-25; Col. 3:23, *NW*) Pentru toate acestea trebuie să studiezi personal, dinainte, lecţiile.

[6]Adunarea creştină este o organizaţie de slujire, prin intermediul căreia „această veste bună a împărăţiei”, este propovăduită în toată lumea, ca mărturie. Ea este acum matură, bine echipată, pentru a-şi duce la îndeplinire însărcinarea. Dar tu? Ai ţinut pasul cu organizaţia şi te-ai echipat pentru a lua parte în acest serviciu al Împărăţiei? Poate ai făcut un pas înainte, luând parte la lucrarea de propovăduire, însă, acum este timpul să te străduieşti pentru a transforma orele tale de serviciu în cele mai productive roade pentru lauda lui Iehova. Pavel ne sfătuieşte: „Rămâi lucid în toate, … înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul.” (2 Tim. 4:5, *NW*) Pentru a-ţi înfăptui pe deplin serviciul trebuie să fii complet echipat pentru acest lucru. Pentru aceasta, este necesar studiul adevărului, şi pentru a duce lucrarea la bun sfârşit pune timp deoparte pentru studiu ca şi pentru serviciul de teren. ─2 Tim. 3:16, 17.

[7]Poate ai impresia că citind Biblia, parcurgând atent fiecare număr al *Turnului de veghere* şi *Treziţi-vă!* şi pregătindu-te pentru întâlnirile grupei, vei simţi că nu le poţi pe toate face. Ca serv de grupă, vei simţi, poate, că din cauza activităţii de serviciu şi a datoriilor de serv, nu mai rămâne timp pentru tot acest studiu personal. Însă, pe de cealaltă parte, gândeşte-te că este numai un alt domeniu de activitate teocratică la care vrei să iei conducerea şi să îi ajuţi şi pe alţii. Ia aminte, că o cerinţă a supraveghetorilor este ca ei să fie „capabili să predea”. Aceasta necesită studiu personal din partea ta. „Fii mereu atent, la tine şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” (1 Tim. 3:2; 4:16, *NW*) Exemplul tău bun le va conduce pe alte oi ale Domnului pe calea dreaptă şi le va ajuta să capete bune obiceiuri, în serviciu şi studiu, ca slujitori ai lui Dumnezeu. Astfel, acordă mare atenţie responsabilităţii pe care o deţii, cu ajutorul instrucţiunii găsite în 1 Petru 5:2,3, (*NW*), unde se spune: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu, nu silit, ci de bună voie … devenind exemple pentru turmă.”

SĂ GĂSIM TIMP SAU OPORTUNITĂŢI PENTRU ACEASTA

[8]Faci parte din vreo filială a serviciului cu timp integral, pe teren sau în vreo casă Betel? Continuându-ţi serviciul, activ, tot timpul, vei constata, poate, că neglijezi studiul necesar. Dar, pentru „a-ţi îndeplini serviciul”, studiul personal silitor este obligatoriu. Aşa cum un doctor care nu acordă timp ţinerii pasului cu progresul în medicină, este un dezavantaj pentru pacienţii lui, la fel şi serviciul celui care nu se dedică în mod regulat studiului personal, scade treptat în putere şi eficacitate. Chiar şi el devine vulnerabil la cursele celui rău. „De aceea, luaţi armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rezista în ziua cea rea şi, după ce aţi făcut tot ce vi s-a cerut, să rămâneţi neclintiţi.” ─Efes. 6:13, *NW*.

Cuprins

[9]Indiferent de poziţia ta din societatea Noii Lumi, indiferent de cât de ocupat ai putea fi cu obligaţiile familiale sau cu cele ce aparţin de interesele Împărăţiei, păstrează-te în formă pentru lupta teocratică. Aminteşte-ţi de micul grup al lui Ghedeon, de trei sute de luptători, cum au continuat să lupte. Deşi nu au îngenuncheat pentru a bea, ei s-au asigurat că sunt împrospătaţi. Ei şi-au aţintit privirea spre lucrarea ce le stătea înainte, dar au ştiut că trebuie să fie pregătiţi să o înfrunte, şi aşa trebuie să facem şi noi.—Jud. 7:5-7.

[10]Chiar dacă o mare parte din studiul personal poate fi făcut foarte bine de unul singur, unii descoperă că au multe de câştigat dacă studiază în compania unui prieten apropiat sau cu partenerul lor de viaţă, „ca să ne încurajăm reciproc.” (Rom. 1:12, *NW*) În acest caz, aceasta ajută, nu la înlocuirea adunărilor de studiu în grupă, ci pentru a-i echipa mai bine să participe la astfel de întâlniri. Părinţii care acordă atenţie poruncii Bibliei de a-şi creşte copiii în disciplina şi sfatul autoritar al lui Iehova, ar putea constata că este avantajos a studia ca un grup de familie. Multe oportunităţi apar printr-un astfel de studiu, în familie, de pe urma textelor zilnice ale Bibliei, studiului *Turnului de veghere*, a discuţiilor despre articolele din *Treziţi-vă*!, despre pregătirea pentru întâlnirile grupei şi citiri regulate ale Bibliei. Tatăl, care nu este numai cel care câştigă pâinea în casă, are grijă, de asemenea, de creşterea lor spirituală şi ar trebui să organizeze astfel de studii şi să se îngrijească de respectarea programului. (Efes. 6:4; Deut. 6:6,7) Însă, atunci când nu toţi membrii familiei sunt la adevăr, acea obligaţie ar putea fi a mamei. (2 Tim. 1:5) Copiii teocratici, de asemenea, vor fi încântaţi să profite de îngrijire, pentru a-şi aduce aminte de Creatorul lor în zilele tinereţii lor. Ei nu vor folosi tinereţea lor drept scuză pentru indiferenţă, ci vor dori să fie nişte exemple ale credinţei şi slujirii, pentru alţii de vârsta lor şi chiar pentru cei mai în vârstă. Ei primesc sfatul bun dat lui Timotei: „Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea. Dimpotrivă, fii un exemplu pentru cei fideli, în vorbire, în purtare, în iubire, în credinţă, în castitate. Până vin, continuă să te dedici citirii publice, îndemnării şi predării.” —1 Tim. 4:12, 13, *NW*.

[11]Problema cu care ne confruntăm acum, atât bătrânii cât şi tinerii, este cum să continuăm cu acest studiu personal, în cel mai eficace mod. De ce un om poate să înveţe şi să asimileze noi cugete mai repede decât altul? În afară de capacitate naturală, motivul este, de obicei, pentru că el a adoptat obiceiuri potrivite de a studia şi a înlocuit neglijenţa cu un efort sistematic. Este mai uşor să studiezi cum trebuie decât să bâjbâi pe un drum greşit.

[12]Deşi adesea ne dorim abilitatea să acoperim materialul într-un timp scurt, nu este întotdeauna cel mai bun lucru de urmat; este mult mai important să reţinem şi să folosim ceea ce citim. Cu toate acestea, poţi stărui în a-ţi îmbunătăţi capacitatea de a citi, prin practică, până când vei învăţa să citeşti fraze şi gânduri în loc de cuvinte. Rezultatul va fi nu numai acoperirea potrivită a unui volum mai mare de material, dar în mintea ta vor fi transmise idei în loc de simple cuvinte. Ceea ce învăţăm trebuie să lase o impresie durabilă în mintea noastră. Aceasta necesită concentrare, cu alte cuvinte, atenţie îndreptată spre un singur lucru odată. Unii au adoptat un punct de vedere greşit în această privinţă, crezând că trebuie să-şi

Cuprins

forţeze mintea să insiste asupra unui subiect, însă, oare, va mai lucra o minte stresată şi forţată la fel de eficient? În loc să-ţi forţezi mintea, cultivă un profund interes în subiectul ce este la îndemână. Vei fi, fireşte, absorbit de subiect, alungând din mintea ta toate ideile şi problemele irelevante, iar apoi concentrarea va veni de la sine. Pe măsură ce studiezi, păstrează interesul viu, analizând constant materialele pentru a te asigura de modul în care trebuie folosite. Găseşte beneficiul pe care ţi-l va aduce. Te ajută să înţelegi mai bine lumea din jurul tău? Te va ajuta să înfrunţi problemele vieţii? Lămureşte câteva întrebări la care nu ai ştiut răspunsul înainte? Poţi vedea în ele o ilustrare sau un argument care poate fi folosit pentru a clarifica altora adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu? Ne aducem aminte, îndeosebi, de lucrurile care ne interesează. Cei lumeşti îşi aduc aminte, poate, de frânturi picante din bârfe despre vecinii lor. Interesul poporului lui Iehova este în noua lume a dreptăţii; astfel că ei îşi amintesc de lucrurile ce privesc viaţa din Noua Lume şi Creatorul Noii Lumi, Iehova Dumnezeu. ─ 2 Pet. 3:13.

[13]Concentrarea este întărită, de asemenea, şi de imaginaţie. O mare parte din Biblie este alcătuită din povestiri istorice şi ilustraţii profetice. Prin urmare, atunci când îţi foloseşti mintea să studiezi Scripturile foloseşte-ţi imaginaţia şi alte câteva simţuri pentru a vedea tabloul viu. De exemplu, gândeşte-te la procesul lui Isus în faţa lui Pilat. Nu citi numai cuvintele, ci vizualizează fiecare detaliu al întâmplării. (Ioan 19:1-16, *NW*) Simte aerul rece de dimineaţă. Priveşte-l pe Isus îmbrăcat într-o haină purpurie, coroana de spini pusă pe capul lui. Simte durerea loviturilor, când soldaţii îl pălmuiesc. Pe măsură ce te imaginezi acolo, în stradă, înaintea palatului guvernatorului Ierusalimului, simte tensiunea mulţimii. Gustă din praful ridicat de picioarele oamenilor. Ascultă gloata condusă de Farisei îmbrăcaţi în robe cum strigă: „Luaţi-L! Răstigniţi-L!” Vei fi dezgustat când ei spun: „Nu avem alt rege în afară de Cezar”; inima ta va bate cu putere pe măsură ce tensiunea se va mări. Da, trăieşte-o; apoi ţi-o vei aminti. Mintea ta e hrănită de aceste cinci simţuri: atingere, gust, vedere, miros şi auz. În consecinţă, când îţi foloseşti imaginaţia şi îţi laşi toate simţurile să contribuie de bună voie, mintea ta va fi complet captivată, concentrarea va fi totală şi amintirea rezultată va fi profundă şi trainică.

[14]Argumentele şi motivele ce sprijină doctrine ar putea fi greu de vizualizat, dar auzindu-le în timp ce sunt spuse şi văzându-le tipărite, poţi cupla factorul care întăreşte memoria, cel al asocierii. Gândeşte-te la logica afirmaţiilor pe care le citeşti, motivul pentru care este făcută afirmaţia, dovezi ale veridicităţii ei şi ilustraţii ale aplicaţiei ei. Asociază-le, în mod conştient, pe toate acestea. Observă fiecare dintre aceşti factori în relaţie cu ceilalţi şi când îţi aduci aminte de unul dintre ei, ceilalţi îl vor urma, pentru a completa ilustraţia.

Cuprins

[15]Ar putea exista câteva obiecţii bazate pe prejudecăţi sau pe doctrine religioase, care sunt stârnite de oamenii din teritoriul tău. Acele obiecţii te pot împiedica să le prezinţi mesajul Împărăţiei. Ce poate fi făcut în acest caz? Pentru „a-ţi împlini serviciul" vei dori să cultivi abilitatea de a învinge aceste obiecţii. Dar care este momentul potrivit? Poate, vei ajunge la locul de întâlnire al grupei cu zece sau cincisprezece minute înaintea studiului, sau poate, vei ajunge la centrul de serviciu un pic mai devreme decât ceilalţi. De ce să nu foloseşti acel timp într-un mod înţelept? Schimbă sugestii. Practicaţi-le unul cu celălalt. Discutaţi despre cum se poate combate obiecţia fără a provoca dușmănie, ci, în schimb, prin a trezi curiozitatea şi interesul în lucrarea noastră. Poate o ilustraţie potrivită va fi de folos pentru a concretiza punctul de vedere, lăsând la o parte prejudecata. Analizează scripturile pe care vrei să le foloseşti, pentru a le putea expune mai eficient. Dezvoltă noi predici, din casă în casă şi lucrare de vizite ulterioare în acelaşi mod. Astfel de discuţii, ce fac parte din programul studiului tău personal, necesită foarte puţin timp suplimentar şi nu va fi ca o muncă, ci, mai degrabă, ceva plăcut, încurajatoar şi în acelaşi timp te va echipa să fi un slujitor mai capabil. ─Prov. 27:17

IMPRIMAREA CUNOŞTINŢEI

[16]Unii încearcă să dobândească informaţii prin memorare, dar aceasta necesită multă muncă şi este ceva nefiresc. Şi chiar dacă vei putea spune cuvânt cu cuvânt afirmaţia pe care vrei să o faci, nu vei putea să o foloseşti în practică, dacă nu o vei înţelege pe deplin. Din acest motiv, este mai bine, de obicei, să înţelegi idei şi nu cuvinte. Joacă-te cu idei noi, priveşte-le din diferite unghiuri, gândeşte-te la valoarea lor, spune-le cu propriile tale cuvinte; numai apoi sunt cu adevărat ale tale. Chiar dacă vrei să memorezi un material, ca, de exemplu, un text din Scripturi, înainte de a face acest lucru, asigură-te că ai înţeles ideea pe care o conţine şi valoarea ei. De vei face aceasta, va fi mult mai uşor să înveţi şi să reţii.

[17]În momentul în care studiezi, ţi-ar putea fi, de asemenea, mai uşor, dacă subliniezi anumite idei, în cazul în care publicaţia pe care o citeşti este a ta. Aceste sublinieri pot fi folosite pentru a observa punctele tale slabe în stăpânirea subiectului, sau pot scoate în evidenţă principalele idei ale articolului. Nu trebuie să fie propoziţii lungi, ci pot fi numai cuvinte-cheie sau fraze, peste care, aruncând o privire, te vor ajuta să-ţi aminteşti de ideile prezentate. Sublinierile de genul acesta au un beneficiu anume pentru scopurile de a recapitula şi a participa la discuţiile grupei despre materialul respectiv. Te va ajuta să localizezi principalele puncte şi să reconstruieşti în mintea ta, într-un timp scurt, esenţa materialului.

[18]Sunt mulţi care ajung la ceea ce poate fi numit un punct de vedere miop al subiectelor pe care le studiază. Multe organizaţii religioase false au o astfel de părere despre Biblie. Ele văd numai cele câteva texte izolate, pe care îşi bazează convingerea. Ele nu reuşesc să vadă tot contextul; ele dau greş şi nu văd întreaga Biblie ca pe Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Subiectul Împărăţiei, care este prezent de la Geneza la Apocalipsa, le scapă din vedere. Concepţia lor despre

Cuprins

Dumnezeu este deformată şi, deşi învaţă mereu, ei nu ajung niciodată la o cunoştinţă exactă a adevărului. Nu le urmaţi exemplul! ─2 Tim. 3:7.

[19]Încearcă să percepi subiectul în întregime, atunci când studiezi. Leagă fiecare gând de tema centrală, recunoscându-i importanţa corespunzătoare. În momentul în care găseşti un răspuns la o întrebare, într-unul din paragrafele lecţiei din *Turnul de veghere*, propune-ţi să observi relaţia dintre acel răspuns şi subiectul studiului. Remarcă construcţia logică a argumentelor şi ilustrărilor, pe măsură ce subiectul este dezvoltat, paragraf cu paragraf, pentru a forma o ilustraţie completă, bine echilibrată şi cu toate detaliile plasate în mod corect şi proporţional. La terminarea de citit a articolului, fă o pauză şi reconstruieşte, mental, acea ilustraţie, fie folosindu-te de subtitluri, de propoziţii-teme, de întrebările din josul paginii sau de cuvintele cheie pe care le-ai subliniat în timp ce citeai. Lasă-ţi mintea să parcurgă schiţa argumentelor şi scripturile cu ajutorul cărora ai dezvoltat tema subiectului. Apoi, închide revista, sau cartea şi vezi dacă poţi face din nou acelaşi lucru, fără a te mai uita peste materialele scrise. Îţi va lua numai un minut sau două, să faci acest lucru, însă, apoi, va fi puternic imprimat în mintea ta. Va fi al tău, pentru a te folosi de el. Noi vrem ca lucrurile învăţate din Cuvântul lui Dumnezeu şi prin organizaţia sa să rămână la noi, ca un ghid al vieţii creştine şi ca un echipament ce-l putem folosi în serviciu. „De aceea trebuie să dăm o atenţie mai mult decât obişnuită lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să mergem în derivă.” ─Evrei 2:1, *NW*.

[20]Poate că, deja aplici aceste principii într-o oarecare măsură. La finalul studiului de carte săptămânal din grupă, ai făcut o recapitulare a punctelor importante ale lecţiei? Face conducătorul de studiul al *Turnului de veghere* vreun comentariu sau subliniază vreo parte din lecţie, o dată sau de două ori, pe parcursul studiului? Acum, de ce să nu ducem aceste principii mai departe? Fă acelaşi lucru pentru tine, în timp ce citeşti articolul *Turnului de veghere*. După ce ai citit textul zilei din *Cartea anuală*, închide cartea şi vezi dacă poţi să îi exprimi esenţa într-o singură frază. Procedează la fel cu citirile tale personale ale Bibliei. Pe măsură ce ai terminat de citit un capitol, încearcă să-l rezumi pentru tine însuţi. Vezi dacă poţi afla tema centrală a capitolului sau esenţa întregii cărţi din Biblie, iar apoi, notează legătura fiecărui verset cu ideea centrală. Încearcă să priveşti cartea în ansamblu, să observi relaţiile fiecărei idei cu celelalte, în parte. Aprecierea lucrurilor învăţate va fi sporită pentru că vei înţelege contextul, fundalul şi relaţia dintre afirmaţiile făcute. Îţi va fi mult mai uşor să localizezi textele scripturii, să îţi aminteşti argumentele şi să le foloseşti practic, în răsturnarea falselor doctrine şi în stabilirea închinării corecte.─2 Cor. 10:4, 5.

[21]Tu vrei să înaintezi împreună cu societatea Noii Lumi. Vrei să fi echipat pentru a lua parte eficient în serviciu. Atunci, aplică aceste principii despre care am vorbit, în studiul tău personal. „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului.” (2 Tim. 2:15, *NW*) Priveşte spre lucrarea de strângere din faţa noastră. Gândeşte-te la privilegiile de serviciu care te aşteaptă, pe măsură ce-ţi extinzi serviciul. Uită-te înainte, spre marea lucrare de refacere şi

Cuprins

educare, de după Armaghedon. Hotărăşte-te să te echipezi pentru a avea o parte mai mare în această lucrare dată de Dumnezeu, iar binecuvântarea lui Iehova, cu siguranţă, va fi a ta.

Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.
—1 Tim. 4:15, 16, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a binecuvântat Iehova, din belşug, poziţia spirituală a poporului Său în această zi?

2. Cine răspunde invitaţiei Lui la ospăţ, şi care este atitudinea lor faţă de abundenta îngrijire făcută?

3. (a) Ce efect are asupra noastră un studiu al adevărului? (b) Ce trebuie să fie făcut cu materialul de studiu mai dificil?

4. Ilustraţi necesitatea hrănirii spirituale potrivite.

5. (a) Care este condiţia prealabilă pentru adunările de grupă instructive? (b) Cum vom beneficia de pe urma acesteia individual şi ca grupă?

6. Cum ne influenţează serviciul studiul personal, şi care este singura cale de a fi siguri că vom face, în realitate, ce studiem?

7. Cum vor privi studiul personal servii din grupă?

8. Ce punct de vedere vor avea cei din serviciul cu timp integral despre studiul personal?

9. De ce este aşa de necesar studiul personal, chiar dacă suntem ocupaţi?

10. Cum îşi pot aranja studiul grupurile teocratice de familie?

11. Cum se întâmplă că unii învaţă mai repede decât alţii?

12. Oferiţi sugestii despre cum să se reamintească ce s-a studiat?

13. Ce altceva face posibil concentrarea completă?

14. Cum pot fi ţinute minte mai bine dovezile şi argumentele?

15. (a) De ce trebuie slujitorul creştin să petreacă timp pentru a studia combaterea obiecţiilor? (b) Cum poate găsi el timp să facă acest lucru, chiar cu un program ocupat?

16. Ce face un student înţelept, decât doar să memoreze?

17. Cum poate sublinia cineva materialul de studiu? La ce foloseşte acest lucru?

18. Ce dă un punct de vedere denaturat despre conţinutul Bibliei?

19. Cum va proceda cineva, în mod potrivit, cu studierea unui articol din *Turnul de veghere*, având în vedere aprecierea şi memorarea, complet, a punctelor pentru folosire în serviciul său?

20. Cum se pot aplica aceste principii despre studiere la citirea textului zilei, la citirea Bibliei şi cu ce folos?

21. De ce toţi din societatea Lumii Noi vor fi silitori în studiul lor şi se vor strădui să-şi îmbunătăţească obiceiurile de studiere?

Cuprins

● În noua *cartea Puteţi supravieţui Armaghedonului în lumea nouă a lui Dumnezeu*, pag.223, parag.7, se afirmă: „Majoritatea celor din clasa miresei niciodată nu l-a văzut pe Mire”. Această afirmaţie pare a fi în contradicţie cu prima parte a paragrafului 14, care spune: „Majoritatea membrilor clasei miresei şi-a încheiat călătoria pe pământ ... şi s-a unit cu el la templu.” Cum trebuie să înţelegem aceste afirmaţii? – R.R., Statele Unite.

Paragraful 7, pag.223, din *Puteţi supravieţui Armaghedonului în lumea nouă a lui Dumnezeu* nu contrazice faptele. El aseamănă adunarea creştină în călătoria sa prin această lume cu Rebeca în timp ce călătorea pentru a-şi întâlni soţul Isaac, pe care ea niciodată nu l-a văzut. Petru, scriindu-le creştinilor „rezidenţi temporar”, răspândiţi în toate provinciile din Asia Mică, le spune: „La revelarea lui Isus Cristos. Deşi nu l-aţi văzut niciodată îl iubiţi. Deşi acum nu îl vedeţi, totuşi manifestaţi credinţă în el.” (1 Pet. 1:7, 8, *NW*). Ei niciodată nu l-au văzut pe pământ, dar Petru l-a văzut şi la fel Ioan. În 1 Ioan 1:1 el spune: „Ce a fost de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit cu atenţie şi ce au pipăit mâinile noastre, referitor la cuvântul vieţii.” Clasa miresei continuă până în prezent, nouăsprezece secole de când Petru a scris aceasta, şi deci paragraful 7 de la pag. 223 este corect: „Majoritatea celor din clasa miresei nu l-a văzut niciodată pe Mire, totuşi îl iubesc biruitori *asupra acestei lumi* şi îşi păstrează castitatea *în mijlocul acestei lumi*.” Dacă Petru ar fi vorbit despre faptul că l-a văzut pe Mire glorificat în cer, atunci niciunul din adunarea creştină, nici chiar o minoritate, nici Petru, Ioan sau Pavel nu l-au văzut. Căci 1 Ioan 3:2 spune „atunci când va fi dezvăluit el, vom fi ca el, pentru că îl vom vedea aşa cum este.” – *NW*

Paragraful de mai sus nu dezbate deloc învierea. Deci atunci când treci peste şase pagini din carte şi revii înapoi la paragraful 14 de la pagina 229 ajungi la ceea ce paragraful 7 nu a dezbătut. Ajungi la încheierea călătoriei pământeşti a clasei miresei, călătorie în care majoritatea din clasa miresei niciodată nu l-a văzut pe Mire în carne. (Ioan 3:29). Astfel paragraful 7 de mai sus şi fraza a patra din paragraful 13 de la pagina 228 nu contrazic paragraful 14, care acum spune: „Majoritatea membrilor clasei miresei şi-a încheiat călătoria pământească şi şi-au făcut ‘chemarea şi alegerea sigure’. Prin ‘prima înviere’ ... ei au fost ridicaţi la viaţă cerească asemenea Mirelui lor şi s-au unit cu el la templu.” Această „majoritate” din paragraful 14 îl include pe Petru; „majoritatea” din paragraful 7 nu. Pentru a evita contradicţia trebuie să nu scoatem lucrurile din context.

● A luptat apostolul Pavel cu fiare în arenă, aşa cum apare din 1 Corinteni 15:32 (*NW*): „Dacă m-am luptat cu fiarele în Efes, ca şi alţi oameni, la ce-mi foloseşte?” – M.H. Statele Unite.

Cuprins

Turnul de veghere din 15 aprilie 1944, a comentat acest text după cum urmează: „Nu avem niciun motiv să ne gândim la altceva decât că în anii pe care apostolul Pavel i-a petrecut la Efes el a fost luat de duşmanii săi şi pus pe arenă să lupte cu fiarele sălbatice şi a fost în mod miraculos eliberat de Domnul, aşa cum Daniel a fost salvat de lei."

Din Efes Pavel le-a scris corintenilor: „Căci mi se pare că pe noi, apostolii, Dumnezeu ne-a expus ultimii ca pe nişte oameni sortiţi morţii, fiindcă am ajuns un spectacol pentru lume, pentru îngeri şi pentru oameni." (1 Cor. 4:9, *NW*). A existat un stadion în Efes şi gladiatorii de arenă luptau, în timp ce mii de oameni îi priveau. Uneori bărbaţii care erau condmanaţi la moarte erau expuşi, trebuind să înfrunte fiarele sălbatice pe arenă, astfel fiind executată sentinţa la moarte, în timp ce mulţimile erau martori la spectacolul plin de sânge de pe scaunele teatrului sau ale stadionului. Este foarte posibil ca apostolul Pavel să fi fost expus unei asemenea grele încercări, cu excepţia faptului că a fost eliberat miraculos de fiarele sălbatice, exact cum, cu o altă ocazie, el a fost scăpat când a fost muşcat de o viperă, şi aşa cum Daniel a fost eliberat din groapa leilor. –Faptele28:3-6.

Mulţi susţin că Pavel a vorbit la modul figurat când s-a referit la lupta cu fiarele de la Efes, pretinzând că se referea la conflictele sale cu brute de oameni, bestiali care se opuneau lucrării de predicare. Ei spun că un cetăţean roman cum era Pavel cu greu ar fi fost aruncat pe arenă. De asemenea, că dacă un asemenea eveniment important ca eliberarea de pe arenă s-ar fi petrecut, Pavel l-ar fi menţionat mai precis şi Luca l-ar fi detaliat în Faptele Apostolilor. Există posibilitatea ca Pavel să fi vorbit la modul figurat şi că fiarele pe care le avea în minte erau adversarii săi umani.

Totuşi, simpla tăcere din partea lui Luca nu dovedeşte falsă eliberarea literală, şi cu greu se poate susţine că Pavel nu a menţionat aceasta, având în vedere cuvintele sale din 1 Corinteni 4:9, şi în special ultimul său comentariu din 15:32. Este posibil ca el să nu fi dat detalii în epistola sa, pentru că alte rapoarte detaliate ajunseseră deja la corinteni. Cu siguranţă, o anumită încercare grea a fost trecută de Pavel la Efes şi se pare că cei din Corint cunoşteau aceasta, căci Pavel a făcut referire la experienţa sa copleşitoare, fără să o detalieze, când le-a scris, din nou, corintenilor: „Căci nu vrem să fiţi în neştiinţă, fraţilor, despre necazul care s-a abătut asupra noastră în provincia Asiei şi care ne-a apăsat peste măsură de mult şi peste puterile noastre, astfel că nu mai eram siguri nici chiar de viaţa noastră. Ba chiar am simţit în noi că am primit sentinţa morţii. Dar aceasta a fost ca să ne punem încrederea nu în noi, ci în Dumnezeul care scoală morţii. El ne-a scăpat într-adevăr din acea primejdie de moarte şi avem speranţa în el că ne va scăpa şi în viitor."- 2 Cor. 1:8-10, *NW*.

Aceste cuvinte, cu siguranţă, se potrivesc unei lupte cu fiarele pe arenă şi unei eliberări prin Iehova. Ele par prea puternice pentru a descrie sau a se referi la gloata agitată de Dimitrie argintarul, aşa cum susţin unii. Oricum, în loc să fie asupra lui Pavel, presiunea a fost mai mult asupra însoţitorilor săi de călătorie, Gaius şi Aristarh, şi asupra lui Alexandru. Pavel, deşi dorea, nici nu a mers la teatru, discipolii săi nepermiţându-i să rişte. (Faptele 19:23-41). Pavel nu era o

Cuprins

persoană care să exagereze persecuţia care i se aplica. El menţionează multe încercări prin care a trecut fără chiar să le detalieze, printre care unele „soră cu moartea”. Una dintre aceste încercări soră cu moartea ar fi putut fi lupta cu fiarele de pe arena din Efes. – 2 Cor. 11:23-27, *NW*.

Prea repede ca să-i etichetezi pe unii drept „capre”?

Un slujitor cu timp integral scrie din Arizona: „Mi s-a dat un anumit teritoriu unde predic din casă în casă, cu observaţia că ceilalţi au găsit doar „capre” acolo.

„Prima dată cînd am acoperit teritoriul fiecare uşă era trântită. A doua oară nu am luat deloc literatură cu mine, nici nu am sunat la uşă. Doar am vorbit peste gard cu cei care stăteau la ei în curte. Era un proiect nou de case şi am comentat despre lucrurile pe care le-am observat ca fiind favorabile, nimic pentru a iniţia o conversaţie. Mulţi aveau probleme cu cultivarea şi aceasta mi-a dat posibilitatea să le spun despre condiţiile care vor fi în noua lume. Apoi cu o frază veselă, „ne mai vedem”, am plecat.

Următoarea dată când am venit am fost invitat să intru aproape în toate casele unde am putut să le arăt din Biblie cât de aproape suntem de Împărăţia pentru care Isus ne învaţă să ne rugăm, în acelaşi timp plasând literatură. Atunci părea că a apărut pe teritoriu puţin interes pentru studii Biblice individuale la domiciliu; astfel, găsind un loc unde putea fi ţinut un grup de studiu, am invitat gospodinele la el. Au venit cinsprezece în prima seară. În timp ce unele nu au mai venit în următoarele seri, altele le-au luat locul şi când a trebuit să las studiul unui alt slujitor, după câteva luni, pentru că plecam din acest oraş, douăzeci participau regulat. În această vară un martor de acolo mi-a spus că acest studiu este ţinut la el acasă şi că îl frecventează săptămânal între patruzeci şi cinci şi cincizeci.

Şi aceasta se presupunea să fie o împrejurime unde puteai găsi doar „capre”!

Cuprins

Cuprins

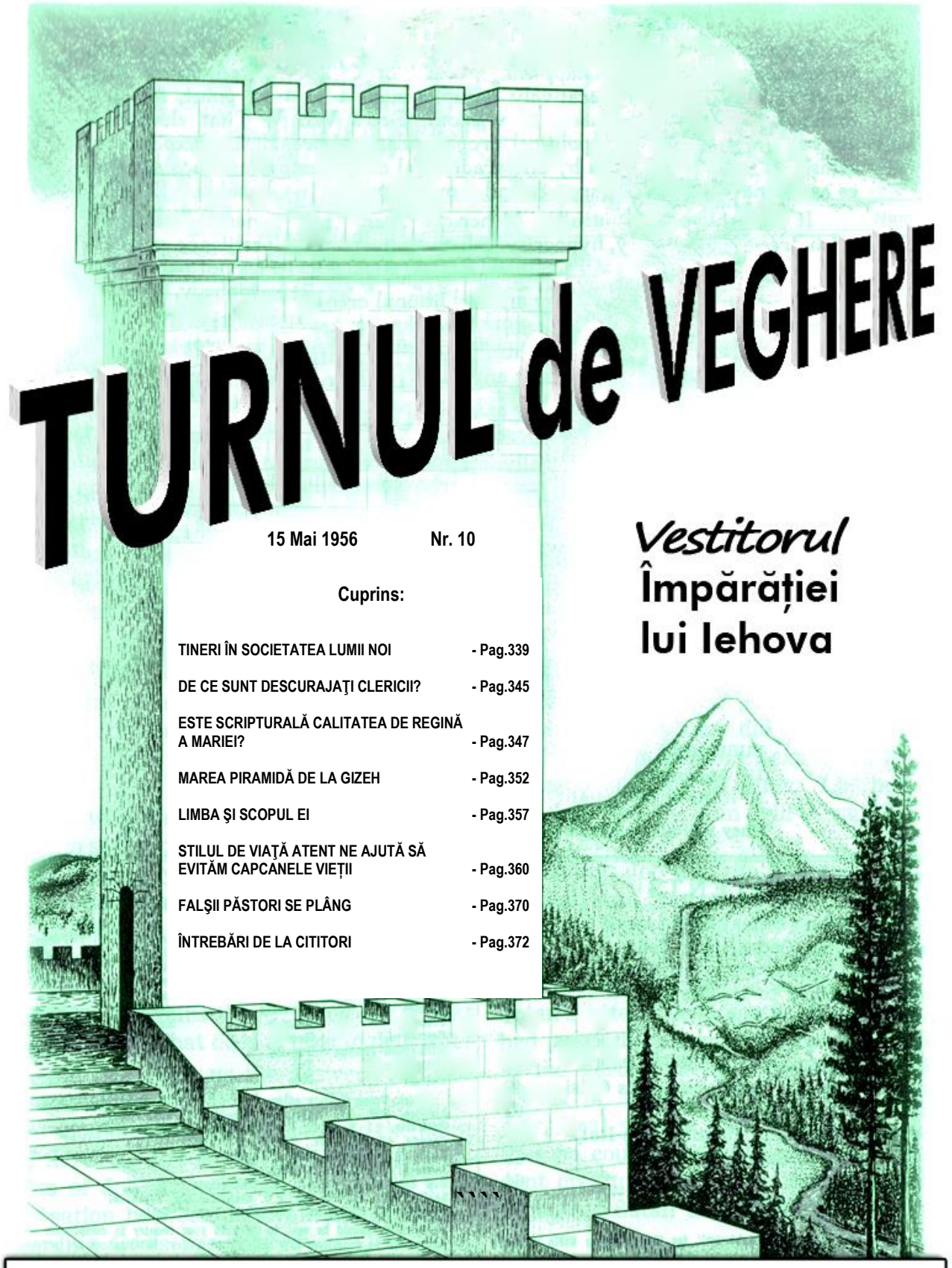

TURNUL de VEGHERE

15 Mai 1956 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

TINERI ÎN SOCIETATEA LUMII NOI	- Pag.339
DE CE SUNT DESCURAJAŢI CLERICII?	- Pag.345
ESTE SCRIPTURALĂ CALITATEA DE REGINĂ A MARIEI?	- Pag.347
MAREA PIRAMIDĂ DE LA GIZEH	- Pag.352
LIMBA ŞI SCOPUL EI	- Pag.357
STILUL DE VIAŢĂ ATENT NE AJUTĂ SĂ EVITĂM CAPCANELE VIEȚII	- Pag.360
FALŞII PĂSTORI SE PLÂNG	- Pag.370
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.372

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

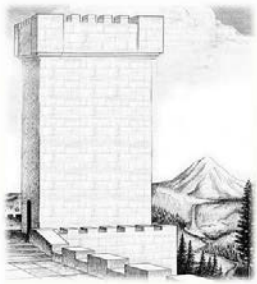

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Mai 1956 **Nr 10**

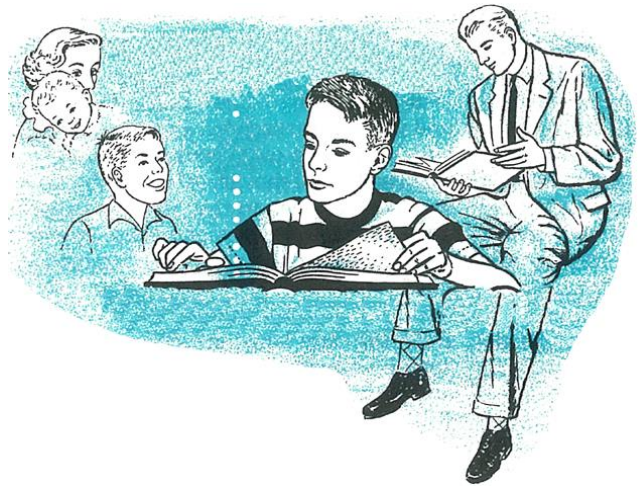

TINERI ÎN SOCIETATEA LUMII NOI

„Îţi dau un sfat bun, nu te îndepărta de învăţătura Mea . . . . ia aminte la ce îţi spun, pleacă-ţi urechea la vorbele Mele; să nu le pierzi niciodată din vedere, ci păstrează-le în minte; pentru cei care le găsesc, înseamnă viaţă.”—Prov. 4:2, 20-22, Mo.

TINERII de azi sunt adulţii de mâine. Prin urmare, calitatea şi maturitatea adulţilor de mâine depinde de educaţia şi pregătirea care le este dată tinerilor de astăzi. Unul dintre centrele de pregătire ale tinerilor ar trebui să fie casa, cu părinţi creştini drept învăţători. Învăţătorii maturi din căminul creştin vor folosi ca manual Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, iar o astfel de temelie va furniza baza adecvată pentru tinerii de astăzi, pentru un loc potrivit în societatea Noii Lumi.

[2] Învăţarea şi pregătirea în lume, în general, sunt la fel de diferite ca învăţătorii şi tradiţiile şi filozofiile lor. Ca urmare, ce varietate de hrană mentală este oferită spre a fi consumată, mai ales pentru generaţia mai tânără! „Suntem ceea ce mâncăm”, teoretizează unele autorităţi. Minţile noastre devin ceea cu ce le hrănim. Întrucât mintea îndrumă sau influenţează persoana, simţim imediat cât de importantă este o dietă mintală adecvată. Mintea este hrănită de sistemele de educaţie, acasă şi în adunările creştine, direct prin ascultarea cuvântului rostit. Mai există şi calea indirectă, extrem de importantă, iar aceasta este prin exemplu, deoarece chiar şi cel de zece ani se ia după părinţii săi, după învăţătorii săi şi după alte influenţe la care poate fi supus sau expus. Urmarea exemplului corespunzător este ilustrată de zicala Marelui Învăţător: „V-am dat un exemplu, ca aşa cum v-am făcut eu, aşa să faceţi şi voi.” Cu toate acestea, în contrast cu aceasta, mulţi se modelează în funcţie de întâmplări din trecut sau în funcţie de comportamentul a mai mulţi decât un singur individ, poate a unui grup; sau poate în funcţie de un sistem educaţional cu oricare dintre diversele filozofii deosebite, sau în funcţie de

Cuprins

structura politică naţională sau locală, sau chiar şi în funcţie de politicile organizaţiilor comerciale din care fac parte asociaţii lor sau de care sunt influenţaţi. Pentru ca toate modelele necorespunzătoare să fie evitate, a fost scris: „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor.”—Ioan 13:15; 1 Cor. 10:11; 1 Tim. 6:20, 21, *NW.*

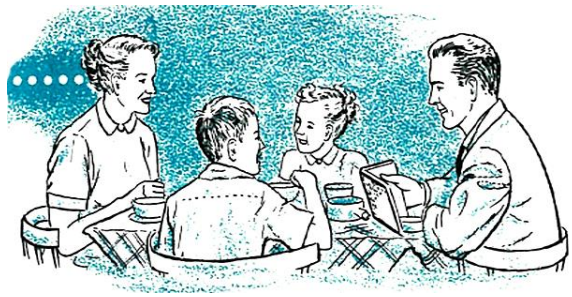

[3] Omul a fost înzestrat cu capacitatea de a procrea. Intenţia a fost ca în procesul de formare, pe durata unui anumit număr de ani, urmaşii să se dezvolte fizic, aceasta cerând aproximativ douăzeci de ani. Această maturitate este atinsă dacă a fost oferită o bună hrană obişnuită. Bineînţeles, un corp puternic se formează dacă este antrenat prin muncă grea. Dar un astfel de succes în sine se dezvoltă doar până la un anumit punct şi este menţionat doar în mod întâmplător de către apostolul Pavel, când a spus: „Exerciţiul fizic este de puţin folos.” Întrucât aceasta are puţină importanţă, hrana mai însemnată, hrana mintală, şi valoarea sa şi efectul său ar trebui luate în considerare pentru tinerii din societatea Noii Lumi. Aceasta este mai ales părerea lui Pavel în cuvintele mai puternice adresate tânărului Timotei: „Devoţiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieţii prezente şi a celei viitoare.”—1 Tim. 4:8, *NW.*

PREGĂTIREA TIMPURIE

[4] În cele mai multe cazuri, prima pregătire pe care o primeşte un copil în primii săi zece ani de viaţă vine de la părinţi sau de la tutorii săi apropiaţi. La început, copilului i se dau un număr de „fă” şi „nu e voie”, şi treptat este familiarizat cu termenii elementari care îi foloseşte. Adesea, pregătirea este făcută superficial, părinţii gândind uneori că copilul este prea mic. Indiferent dacă părinţii o recunosc sau nu, mintea foarte fragedă poate absorbi multe informaţii, iar în timpul acestei perioade se stabilesc foarte multe trăsături de durată. Frecvent, copilul este destul de ager încât să îşi înveţe părinţii să aştepte şi să facă cum vrea el. Aceasta nu este calea creştină, întrucât părinţilor li se spune: „Instruieşte-ţi copilul pe calea pe care trebuie să meargă.” Copilul este imperfect şi păcătos (nu inocent şi fără de păcat, aşa cum mulţi preoţi i-ar îndruma pe mulţi să creadă) şi are nevoie ca paşii săi să fie îndrumaţi spre o cale dreaptă. Propria alegere a copilului va duce deseori pe o cale greşită şi egoistă. Ieremia din vechime a mărturisit pe bună dreptate: „Ştiu, o [Iehova], că nu stă în puterea omului calea sa, că nu este în puterea omului să-şi îndrepte paşii.” Cât de adevărate sunt aceste cuvinte, mai ales pentru om, în copilărie!—Prov. 22:6; Ier. 10:23, *RS.*

[5] Ca ilustraţie a conducerii copilului în casă, iată ce s-a întâmplat într-o casă creştină. Copilul a cerut şi făcut tam-tam pentru un anumit tip de mâncare pe care îl voia şi a făcut-o într-un mod pretenţios. Mama a cedat şi a pregătit mâncarea. Când mâncarea a fost pusă în faţa copilului, el s-a hotărât că de fapt nu o mai voia.

Cuprins

Mama a reuşit să-l convingă, dar când copilul s-a prefăcut bolnav i-a luat mâncarea. Copilul a fost auzit murmurând: „Ei, chiar am scăpat de data asta!” În acest exemplu nu a existat disciplină şi copilul dezvolta trăsături de egoism şi devenea egocentric. Poate că părinţii nu îşi dau întotdeauna seama, dar şi copiii îi pun la încercare. Un exemplu ar fi când un copil de patru ani, în momentul în care i s-a pus mâncarea în faţă, a aruncat-o pe jos când mama a ieşit din încăpere. A urmat o mustrare blândă, după care mama i-a pus şi mai multă mâncare în faţă. Şi de data aceasta copilul a făcut acelaşi lucru în lipsa mamei. I s-a explicat că într-o bună zi va fi mare şi va avea şi el copiii lui, şi, când a fost întrebat ce ar face dacă copilul lui ar arunca mâncarea pe jos, el a răspuns fără ezitare: „L-aş bate.” El ştia ce era corect şi ce măsuri educative corespunzătoare ar fi trebuit aplicate. Dintr-un punct de vedere educaţional, el trebuie să fi fost oarecum dezamăgit de părinţii lui. Copiii aflaţi în situaţii asemănătoare nu îşi pot privi părinţii ca pe un exemplu adecvat de a creşte copiii. Educaţia nu este doar o chestiune de prezentare a informaţiilor pentru minte, ci şi o chestiune de a trăi conform acestora. „Un slujitor nu se va lăsa corectat doar prin cuvinte, fiindcă înţelege, dar nu dă ascultare.” „Cel care îşi răsfaţă slujitorul încă din copilărie va câştiga în final doar nerecunoştinţă.” Nu că aceşti copii nu ar şti mai bine; adesea ei ştiu ce este bine şi ce este greşit, dar nu se vor purta întotdeauna ca atare dacă nu sunt disciplinaţi. Pentru a susţine în continuare ideea că ascultarea poruncii nu este lăsată la latitudinea copilului, este de interes să observăm ce a declarat Iehova despre Avraam: „Căci de aceea l-am cunoscut, ca să le poruncească fiilor lui şi casei lui după el să respecte calea lui Iehova, făcând dreptate.” Nu a existat niciodată vreo idee că copilul ar trebui să hotărască problema, ci părinţii să ia hotărâri pentru copil.—Prov. 29:18, 19, *Mo;* 29:21, *AT;* Gen. 18:19, *NW.*

[6] Observând că a fost atât de important acum 3 800 de ani ca părinţii să îşi educe copiii, ne putem da seama cu cât mai mult este valabil în secolul al douăzecilea, când supravegherea părintească este îndoielnică şi delincvenţa este strigătoare la cer. Atunci, într-adevăr, părinţii creştini ar trebui să petreacă timp învăţând şi modelând minţile tinere cu cunoştinţă corespunzătoare şi apoi administrându-le disciplinarea cuvenită, dacă este nevoie, care îi va ajuta să facă ceea ce au învăţat. A învăţa să facă ceea ce li s-a spus, şi făcând asta corect şi în mod continuu—acest lucru va fi mai uşor pe măsură ce formarea, ca să spunem aşa, prinde contur. Nu numai atât, aceasta va întări mintea copilului pentru a deosebi între bine şi rău şi astfel va consolida mintea împotriva doctrinei false şi contaminarea cu pregătirea lumească greşită din şcoli şi alte locuri. Este, de asemenea, bine să se cultive în mintea copilului sfatul lui Pavel, când a spus: „Nu fiţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare.”—1 Cor. 15:33, *NW.*

[7] Unii părinţi simt că ar fi mai bine să nu-şi trimită copiii la şcolile publice cu toată delincvenţa şi corupţia din sistemul şcolar public. Totuşi, când un copil primeşte educaţie părintească potrivită şi teocratică, în mod constant, în timpul anilor de formare, prin participarea regulată la întâlniri, la şcoala de serviciu şi la mărturia din casă în casă, acesta se va putea ‘împotrivi săgeţilor arzătoare ale

Cuprins

Diavolului' în şcoală sau în orice altă parte. În timpul şcolii poate ocoli activităţile extracuriculare care îi sunt atât de dăunătoare. Acest lucru este adevărat mai ales când observăm că persoanele de aceeaşi vârstă din şcoală recurg adesea la tactici necinstite în jocuri şi folosesc un limbaj obscen şi injurios în tovărăşiile lor cu alţii. Contactul strâns cu aceştia ar fi o tentaţie de a urma o cale asemănătoare şi de a adopta practici similare. Suntem sfătuiţi de Pavel: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun pentru zidire, după cum este nevoie, ca să le dea celor care-l aud ce este folositor. Orice amărăciune răutăcioasă, furie, mânie, strigăt şi vorbire jignitoare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate."—Efes. 4:29, 31, *NW*.

[8] Mintea tânără poate fi puternică şi o poate demonstra împotrivindu-se atracţiilor false ale lumii, fie ele în şcoală sau în afara şcolii. Am observat cât de mulţi tineri slujitori au suferit persecuţie fără a avea vreodată vreun gând de ezitare. Mulţi au aceeaşi atitudine mintală ca Timotei, despre care Pavel a scris: „Îmi aduc aminte de credinţa neipocrită care este în tine, care a locuit mai întâi în bunica ta Lois şi în mama ta, Eunice, dar care sunt sigur că este şi în tine." Calea de acţiune ulterioară de predicare a lui Timotei şi de a sta neclintit în slujire confirmă, cu siguranţă, părerea lui Pavel în această privinţă. Putem observa şi că tăria sinceră a credinţei era condiţionată de temelia bună a pregătirii timpurii a lui Timotei. Educaţia creştină similară este acum responsabilitatea părinţilor şi atunci poate fi aşteptată de la copii aceeaşi manifestare puternică a credinţei. Când bazele sunt bine puse, atitudinea mintală a copilului va fi, din proprie alegere, ţintită şi îndreptată spre ceea ce a fost de primă însemnătate în mintea părinţilor. Dacă a fost serviciul cu timp integral, el se va îndrepta şi va alege la fel drumul lui educativ în timpul şcolii, astfel încât calitatea slujirii sale să fie sporită.—2 Tim. 1:5, *NW*.

[9] Alegerea meseriilor care se pretează lucrării cu jumătate de normă, pentru a se întreţine singur, aşa cum a făcut-o Pavel în serviciul cu timp integral, vor fi păstrate în minte. Cu un astfel de început bine plănuit, copilul nu trebuie să fie ca tinerii nestatornici şi sceptici ai lumii, cu viitorul ei nefericit şi schimbător, întrebându-se în ce îşi poate pune încrederea. El va avea acelaşi mod de gândire ca psalmistul: „Fericiţi cei care trăiesc în dreptate, trăind după legea Celui Veşnic!" Pentru cei care trăiesc după legea lui Iehova, arătând respect faţă de ea, nu va fi loc de teamă şi nesiguranţă. Slujitorul tânăr poate avea bucurie şi pace, aşa cum este arătat în versetul şase al aceluiaşi psalm: „Nicio ruşine nu se abate asupra mea când iau seama la poruncile Tale." Şi, „Te voi asculta: nu mă părăsi niciodată." Aici se regăseşte o cerere din partea celuia care primeşte învăţătură ca să poată asculta şi mai mult. Psalmistul continuă cu mai multe sfaturi: „Cum îşi poate păstra un tânăr viaţa curată?" Cu siguranţă o astfel de întrebare se află în mintea celor drepţi care doresc să stea departe de corupţia şi delincvenţa din această lume. Răspunsul dat este: „Respectând cuvântul Tău. Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta." Dacă principiile de învăţătură conturate în şcoală ar fi în conformitate şi în armonie cu aceasta, copiii ar gândi la fel despre ce este bine şi despre regulile şcolii. Cu toate acestea, astăzi, mulţi copii, şi tineri în general, nu prea au respect faţă de autorităţile din şcoală, deoarece nu există o

Cuprins

aplicare a regulilor şi lipsesc principiile înalte.—Faptele 18:3, 4, *NW;* Ps. 119:1, 6, 8, 9, 11, *Mo.*

DELINCVENŢA DIN ZIUA DE AZI

[10] Dar ce se întâmplă cu un adolescent sau o adolescentă când respectarea strictă a legilor lui Dumnezeu nu este accentuată ca parte a educaţiei timpurii? Priviţi în jurul vostru şi observaţi! Sunt părinţi întristaţi, dascăli nedumeriţi şi autorităţi civile a căror nuia de disciplinare este reţinută de idei greşite, permiţând creşterea delincvenţei şi a infracţiunii juvenile de toate felurile. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu este singura autoritate şi ghidul pentru învăţare, autorităţile responsabile sunt împărţite în privinţa metodei de disciplinare pe care să o folosească, iar mulţi psihologi ajung să afirme că a disciplina un copil înseamnă a-şi manifesta ura faţă de el. Consecinţele acestor păreri împărţite sunt rezumate în fiecare zi de către ziarele noastre, relatând faptele copiilor moderni şi indisciplinaţi. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: „Toiagul corectării dă înţelepciune; dar un copil lăsat în voia sa aduce ocară mamei sale.” „Pedepseşte-ţi fiul, cât timp mai există speranţă pentru el, şi nu-l lăsa să alerge spre nimicire.”—Prov. 29:15, *AT;* 19:18, *Mo.*

[11] O metodă întâmplătoare şi neglijentă de a educa copiii are ca urmare faptul că aceştia vor avea o minte pregătită necorespunzător, o minte ce va tinde spre trândăvie. Părinţii sunt responsabili de acest lucru atunci când nu reuşesc să îşi îndrume copiii cum trebuie şi să îi ţină preocupaţi. Solomon a scris: „Când mâinile sunt leneşe, acoperişul va picura,” arătând că lenevia în gândire şi în faptă duce la o stare de ruină, contrar sfatului lui Dumnezeu ca noi să luăm furnica cea harnică drept model bun de urmat. Copiii ocupaţi nu intră în bucluc. Poate ar fi bine ca fiecare caiet al unui copil de şcoală să aibă copiat în întregime pe prima pagină versetele din Biblie despre furnica cea harnică.—Ecl. 10:18; Prov. 6:6-8, *Mo.*

[12] Să ne uităm în continuare la tinerii indisciplinaţi. Adesea, în ziua de azi, băieţii de paisprezece ani sunt priviţi cu mare stimă de către ceilalţi huligani adolescenţi, când cel mai dur, cel mai tare dintre toţi, este capabil să îi conducă pe toţi din gaşca lor, imitându-i pe gangsterii adulţi, întrucât băieţii (şi câteodată şi fetele) îi imită pe huliganii mai mari în timp ce ies noaptea să tâlhărească, să violeze, să omoare şi să terorizeze. Ei recurg la droguri şi devin sclavii acestora în măsura în care nu mai pot vedea nici măcar o urmă de speranţă într-o viaţă mai bună. Ce imagine jalnică! În loc să fie instruiţi pentru dreptate, astfel de tineri sunt instruiţi să păcătuiască. Toate acestea pot fi urmărite înapoi până la mania cărţilor de benzi desenate din zilele de grădiniţă, la radio, TV şi filme thriller cu criminali care consumă aproape fiecare moment de nesomn al acestor delincvenţi, când nu sunt la şcoală. După ce învaţă astfel mai multe tipuri de crimă, ei păşesc cutezători într-o lume plină de păcat pentru a practica ceea ce li s-a ‘predicat’.

[13] Într-adevăr, se poate vedea că „nebunia este legată de inima copilului,” arătându-ne astfel că nebunia este o tendinţă naturală a tinereţii şi că, atunci când nu este înlăturată de părinţi sau de persoanele responsabile, o astfel de nebunie creşte şi urmările sunt că „până şi un copil este cunoscut după faptele sale.”—Prov. 22:15, *AS;* 20:11, *Mo.*

Cuprins

PREGĂTIREA CREŞTINĂ CORESPUNZĂTOARE

[14] Comparaţi aceasta cu un tânăr instruit creştineşte, care are o perspectivă curată şi o speranţă puternică insuflată de Cuvântul sigur al lui Dumnezeu. Rezultatul este dreptate, pace, sănătate şi, mai presus de orice, dorinţa simţitoare de a-L sluji pe Dumnezeul cel drept, Iehova. Iehova este mulţumit când bărbaţii şi femeile tinere îşi oferă de bună voie vieţile pentru a-L sluji, liberi de orice rău şi păcat, şi de toate faptele nedrepte practicate de tinerii din această lume, având în gând doar să ducă o viaţă curată şi cinstită, spre lauda Lui. Pe vremea lui Isus, când unii au încercat nebuneşte să împiedice astfel de copii iubitori de dreptate să vină la El, El i-a mustrat pe cei care-i împiedicau, spunând: „Lăsaţi copilaşii să vină la mine! Nu încercaţi să-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că cine nu primeşte împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş nu va intra în ea.” El „a luat copiii în braţele Sale şi a început să îi binecuvânteze, punându-Şi mâinile peste ei.” Astfel li s-a oferit prilejul pentru fericirea adevărată. Ei erau liberi să vină la Isus, iar El i-a invitat fără şovăială să facă acest lucru. El a spus despre ei: „Tu ai scos laude din gura pruncilor şi a sugarilor.”—Marcu 10:14-16; Mat. 21:16, *NW*.

[15] Invitaţia Lui ca ei să cânte laude lui Iehova a însemnat şi că se cuvenea ca ei să facă o dedicare pentru a face voinţa lui Iehova. Copiii credincioşi din ziua de azi vor să Îl slujească pe Iehova cu iubire şi loialitate şi să urmeze aceeaşi cale pe care merg părinţii lor devotaţi. Unii ar putea întreba atunci: Ar fi corect ca eu să fac un astfel de jurământ de dedicare încă din primii ani ai adolescenţei mele şi să-l simbolizez prin cufundarea în apă? Întrucât mulţi copii sunt botezaţi în fiecare an la adunările de circuit şi la alte congrese ale poporului lui Iehova, se poate spune oare că aceasta este calea corectă pe care să o urmeze aceşti tineri slujitori? Bineînţeles, dacă în mintea lor nu ştiu ce fac, atunci nu sunt pregătiţi să facă acest pas esenţial şi important. Vârsta exactă legată de momentul în care botezul sau dedicarea sunt potrivite nu poate fi numit. Dacă un copil are destulă cunoştinţă despre Dumnezeul Atotputernic, Iehova, şi despre scopurile Lui drepte şi aderă în mod credincios la principiile drepte însemnate în Cuvântul Lui, dacă copilul a ajuns la vârsta răspunderii şi doreşte să facă o dedicare lui Iehova, ţine de el să facă acest lucru, şi atunci este corect să facă pasul botezului în apă. Făcând acest pas important şi direct spre viaţă, tânărul slujitor nu se va afla în poziţia celor nedrepţi. Dedicarea este un pas esenţial şi este necesar pentru dobândirea aprobării lui Iehova Dumnezeu. Observaţi sfatul înţelept al lui Solomon în această privinţă: „Adu-ţi aminte de Creatorul tău în zilele tinereţii tale, înainte ca să vină zilele rele. … Teme-te de Dumnezeu, şi păzeşte-I poruncile; căci aceasta este întreaga datorie a omului. Căci Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă, cu fiecare lucru ascuns, fie că este bun, fie că este rău.”—Ecl. 12:1, 13, 14, *AS*.

[16] Aşadar, ca părinţi, să luăm seama la Cuvântul lui Dumnezeu. În calitate de copii, să luăm seama cu bunăvoie, cu bucurie, să ascultăm! Chiar şi înainte să aveţi douăzeci şi unu de ani, încercaţi întotdeauna să arătaţi bun simţ şi tărie şi fiţi cu ochii în patru. Voi, băieţii de şaptesprezece ani şi de optsprezece ani, amintiţi-vă

Cuprins

că acum deveniţi bărbaţi; trebuie să luaţi decizii corecte. Voi deveniţi bărbaţii de mâine şi fiecare dintre voi poate fi pregătit astăzi ca un bărbat.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce hotărăşte calităţile bune ale tinerilor din societatea Lumii Noi?
2. Ce factori sunt implicaţi în învăţarea şi educarea copiilor?
3. Ce anume guvernează dezvoltarea fizică? De ce hrana spirituală este mai importantă?
4. De ce este important să se înceapă educarea copiilor la o vârstă foarte fragedă? De ce nu li se poate permite lor să ia hotărâri singuri?
5. (a) De ce este aşa de necesară adevărata disciplină? (b) Arătaţi, prin exemple, ce se întâmplă atunci când părinţii sunt şovăielnici în a-şi pune în aplicare poruncile?
6. De ce se cere mult timp din partea părinţilor pentru a-şi educa, în mod potrivit, copiii?
7. Cum le pot fi de ajutor părinţii la copii atunci când aceştia merg la şcoală?
8,9. De ce este esenţială o credinţă puternică pentru slujitorul tânăr, în timp ce se află la şcoală? Ce o va intensifica?
10. Ce se întâmplă în şcolile unde nu există disciplinare? De ce?
11. Ce va rezulta când este permisă trândăvia?
12,13. (a) Ce a contribuit la delincvenţa din şcoli de astăzi? (b) Cum se manifestă nebunia?
14. (a) Care va fi atitudinea şi comportamentul tinerilor educaţi creştineşte? (b) Are Iehova cunoştinţă de copii? Cum îi foloseşte El?
15. În ce condiţii şi la ce vârstă sunt potrivite pentru un copil dedicarea şi botezul?
16. Ce responsabilitate cade pe umerii tinerilor?

DE CE SUNT DESCURAJAŢI CLERICII?

Mulţi clerici sinceri se descurajează. Un număr surprinzător dintre ei chiar îşi părăsesc slujbele. De ce? Nu se bucură oare clericii de mare prestigiu? Nu se bucură o mare parte dintre clerici de siguranţă financiară? Nu se bucură clerul, oare, de cel mai mare avânt religios din istorie?

E adevărat, însă nu e totul bine. Acest lucru poate fi observat din rezultatele unui sondaj realizat cu puţin timp în urmă în rândul clericilor protestanţi. Pentru „a afla cum „funcţionează slujitorii în calitate de pastori ai bisericilor din S.U.A.”, sponsorii acelui sondaj, adică fundaţia Russell Sage şi Union Theological Seminary, au trimis chestionare detaliate către 1 600 de slujitori. Sponsorii au primit răspunsuri de la 1.150 de slujitori din 47 de state. Slujitorii au reprezentat 22 de confesiuni protestante. Iată ce s-a aflat în urma sondajului: (1) bisericile

Cuprins

devin din ce în ce mai mult nişte centre sociale în loc de locuri de închinare; (2) Predicatorul din prezent nu e atât de mult predicator pe cât e organizator, consilier, promotor, om de afaceri, psiholog, administrator, persoană mondenă şi comic. Un purtător de cuvânt pentru prezentarea sondajului a spus că rolul de predicator are „o importanţă din ce în ce mai scăzută". – The New York *Times,* 4 aprilie 1955

Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că membrii clerului fac aproape orice în afară de a predica adevărurile pure ale Bibliei. Oare această îndepărtare de predicarea Evangheliei a fost benefică pentru cler? Din punct de vedere financiar, da. Însă unii preoţi sunt cinstiţi cu ei înşişi. Astfel, un preot care şi-a trimis chestionarul a spus: „Pe lângă lucrurile acoperite de chestionar, vreau să menţionez faptul că eu consider că sunt destul de mulţi slujitori care se simt pierduţi. Eu mă număr printre aceştia. Pur şi simplu nu putem vedea în ce direcţie ne îndreptăm în biserică. Bisericile noastre au succes. Câştigăm toţi mai mulţi membri, mai mulţi oameni participă la slujbe, avem bugete mai mari, mai multe activităţi, materiale mai bune pentru şcoala de duminică ş.a.m.d.. Însă, nu putem vedea că aceste lucruri fac cu adevărat ceva în comunităţile noastre sau în vieţile membrilor comunităţilor. Acest lucru mă nelinişteşte." – The New York *Times*, 5 aprilie 1955

Dacă „destul de mulţi" clerici protestanţi se simt pierduţi deoarece nu simt că fac mare lucru în vieţile enoriaşilor lor, cum rămâne cu preoţii catolici sinceri? Privind în America de Nord şi de Sud şi în Europa, putem vedea cumva că preoţii catolici ajută în vreun fel în vieţile enoriaşilor lor? Oare şi printre aceştia sunt mulţi descurajaţi?

În 1948, un preot care petrecuse 15 ani în ordinul franciscan a părăsit Biserica Catolică. Conform unui raport al Associated Press din 22 ianuarie 1954, la fel ca cel ce a apărut în revista *Evening Record* din Bergen (New Jersey), de la aceeaşi dată, fostul preot Emmett McLoughlin a spus: „Numărul preoţilor ce renunţă la preoţie e păstrat pe cât posibil secret." De ce? Iată ce scrie mai departe în articol: „McLoughlin, care a părăsit preoţia în 1948, iar acum este administrator la Memorial Hospital din Phoenix, Arizona, a spus că 30% din preoţii romani părăsesc Roma şi că 75% din aceştia ar pleca dacă nu ar exista teama de iad, teama de familie, de public, de destituire, de lipsuri şi de nesiguranţă."

Dacă catolicii au fost surprinşi auzind că 75% din preoţi ar părăsi Roma dacă nu ar exista temerile, şi dacă protestanţii au fost surprinşi că „destul de mulţi slujitori" se simt pierduţi, nu au fost la fel de surprinşi aşa cum au fost mulţi evrei anul trecut, când un rabin, ce era în funcţie de 26 de ani, şi-a dat demisia de la amvonul celei mai vechi sinagogi din Greater Miami. În numărul din 26 februarie 1955 al ziarului *The Miami Herald*, rabinul Max Shapiro şi-a relatat povestea. El şi-a explicat motivele pentru care demisionase, punând întrebări:

„Aşadar, de ce după două treimi din viaţa mea activă şi după 26 de ani de lucrare aparent 'plină de succes', mi-am dat demisia? Sunt trei întrebări pe care un slujitor sincer şi le adresează sieşi, dar şi adunării: 'Ajung la oamenii la care vreau să ajung?', 'Îi îndrum pe oamenii care au nevoie de îndrumare?', 'Ajung la vieţile

Cuprins

la care vreau să ajung?' Slujitorului îi este foarte greu să ofere un răspuns afirmativ."

Explicând cum a fost lăsat pe plan secund rolul de a predica, iată ce spune mai departe rabinul Shapiro: „Oare slujitorul nu primeşte nimic altceva decât oportunitatea de a fi ocupat, fugind dintr-o parte într-alta, primind numeroase însărcinări, oferindu-şi numele oricăror organizaţii şi mişcări?" Iată ce a întrebat despre slujire rabinul Shapiro: „Aceasta nu îi oferă nimic altceva decât alergarea la banchete, vizitarea 'elitei', măgulirea bogaţilor şi 'distrarea' publicului care vine să se amuze şi nu să se înalţe spiritual, ajungând astfel să-şi facă un nume 'mare' şi să-şi atragă atenţia rezervată de obicei 'luminilor' din teatru, politică sau sport?"

„Există multe momente în viaţa unui slujitor în care acesta se întreabă dacă să meargă mai departe sau nu. Mulţi dintre colegii mei mi-au spus: 'Îmi doresc să fi avut curajul tău ca să renunţ.'"

Prin urmare, dacă nu ar exista teama, am avea de a face cu o demisie în masă în rândul clerului. Clericii cinstiţi sunt descurajaţi. De ce? Deoarece, practic, ei nu fac nimic pentru a schimba vieţile enoriaşilor lor, pentru a-i determina să trăiască conform principiilor biblice. De ce eşuează ei astfel? Poate e din cauză că religia pe care o reprezintă nu este adevărata religie a Bibliei! În cartea *Protestant – Catolic – Jew*, publicată anul trecut, autorul Will Herberg consideră că religia din prezent, fie ea protestantă, catolică sau iudaică, nu este credincioasă faţă de ceea ce el numeşte adevărata credinţă biblică.

Însă nu avem nevoie de cartea domnului Herberg pentru a ne da seama de acest lucru. Calitatea oamenilor produşi de către o religie reprezintă principalul test pentru a vedea dacă o religie este adevărată sau falsă. Analizaţi creştinătatea şi citiţi apoi Biblia. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ei declară în mod public că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar Îl renegă prin lucrările lor." – Tit 1:16, *NW*.

Adevărata religie transformă vieţile oamenilor, producând fapte corecte, comportament corect, acţiuni corecte. Aceasta îi inspiră şi îi încurajează pe oameni. Ea susţine noua lume a dreptăţii a lui Dumnezeu ca fiind singura speranţă pentru omenire. Scopul revistei *Turnul de veghere* este să vă ajute în practicarea acestei religii adevărate.

Este scripturală calitatea de regină a Mariei?

OARE de ce Biblia nu o numeşte niciodată regină pe Maria, atunci când se referă la ea? Pe ce se bazează statutul ei de regină? Răspunsurile la aceste întrebări vă vor ajuta să oferiţi un devotament exclusiv Celui care merită acest lucru.

PAS cu pas, Biserica Romano-catolică a ridicat-o pe Maria la rangul pe care îl are acum, la o poziţie de egalitate cu Dumnezeu în acea biserică şi i-a dat atât

Cuprins

rolurile lui Isus Cristos, cât şi ale spiritului sfânt. Statutul de regină al Mariei nu se bazează pe nicio referire la Biblie sau la Cristos, ci doar pe tradiţia şi autoritatea Bisericii Romano-catolice.

Când cineva întreabă pe ce fapte din Scriptură sau din istorie se bazează dogmele imaculatei concepţii şi ale răpirii trupeşti a Mariei, dogme care au deschis calea ca Maria să fie cinstită în ziua de azi, i se dă un răspuns comun sub forma unei renumite maxime teologice, „*Potuit, decuit, ergo fecit",* care înseamnă Dumnezeu a putut face aceasta; era potrivit ca El să facă acest lucru, aşadar chiar l-a făcut". Cu alte cuvinte, Dumnezeu a făcut lucrurile pe care dogmele le afirmă, mai exact, a ferit-o pe Maria de păcatul Adamic, i-a cruţat trupul de puterea de putrezire a morţii, i-a ridicat trupul de carne, cu sânge şi tot, la curţile cerului, fără ca acesta să treacă prin vreo schimbare.

O autoritate mult mai importantă decât tradiţia franciscană medievală, apostolul Pavel, spune cu tărie că niciuna dintre dogmele de mai sus nu are nicio bază reală. Pavel spune: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit." Pavel nu a exclus-o pe Maria, una dintre urmaşii de carne ai lui Adam. Pavel Îl exclude însă pe Isus Cristos, pentru că Isus nu era fiul lui Iosif, un urmaş al omului Adam. Isus era Fiul lui Dumnezeu, care nu s-a născut din voinţa de carne sau a unui om, ci din voinţa lui Dumnezeu. – Rom. 5:12; Evrei 7:26; Luca 1:34, 35, *NW*.

Cât despre dogma ridicării la cer, Pavel susţine că nimeni, nici Maria şi nici chiar Isus Însuşi, nu poate să îşi ia trupul fizic, uman şi să îl ducă cu El în cer. „Carnea şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu." - 1 Cor. 15:44, 50, *NW*.

Deşi aceste dogme nu se bazează deloc pe Scripturi, Papa Pius al XII-lea a acceptat să construiască mai departe pe aceste temelii tradiţionale din nisip. În toamna anului 1954, el a ridicat-o pe Maria la o nouă glorie, încoronând-o simbolic regina cerului şi a întregii creaţii. Papa Pius al XII-lea a instituit ca ziua de 31 mai să fie pusă deoparte ca zi de sărbătoare specială, în care să se celebreze statutul de regină al Mariei. Maria este cinstită cu titluri precum: „Regina tuturor inimilor", „Regina păcii", „Regina universului", „Regina cerului şi a pământului", „Stăpâna întregii creaţii" şi alte calificative bine cunoscute ca: „Mama Naţiunilor Unite", „Mama Americii"," „Mama erei nucleare", „Doamna noastră a televiziunii", „Regina educaţiei" şi „Regina Casei".

MARIA FĂCUTĂ EGALĂ CU DUMNEZEU ŞI CU CRISTOS

Teologii Bisericii Romano-catolice au spus că Maria a contribuit la actul răscumpărării şi la mijlocire alături de Cristos. Ea are multe roluri pe care, potrivit Scripturilor Creştine Greceşti, nu le au decât Isus Cristos şi spiritul sfânt. Naţiunile sunt îndemnate să ceară ajutorul Mariei atunci când se află în pericol, când au probleme sau îndoieli. Astăzi, în lumea Romano-catolică, Maria se bucură de aceeaşi atenţie şi devotament ca Isus Cristos, ba chiar mai mult.

Autorităţile catolice reduc şi mai mult contactul pe care Isus Cristos l-a avut cu oamenii. Cristos este privit ca trăind departe de oameni. Nu mai este perceput ca

Cuprins

Cel care mijloceşte pe lângă Dumnezeu în favoarea omenirii căzute. Maria este văzută acum ca cea care lucrează şi mijloceşte alături de Isus, transmiţând rugăciunile de pe Pământ lui Dumnezeu. De fapt, Maria are un rol la fel de important ca şi Isus în ceea ce priveşte mântuirea, dobândirea prosperităţii pentru omenire şi stabilirea păcii pe Pământ.

Remarcaţi cum o publicaţie catolică oficială, *Our Sunday Visitor* (Oaspetele nostru de duminică) îi acordă Mariei cinste şi susţine că lucrarea ei este egală cu cea a lui Isus Cristos, a spiritului sfânt şi a lui Dumnezeu Însuşi: „Se spune că numele Maria înseamnă 'stea a mării'. Maria este o stea care străluceşte puternic în întunericul nopţii, asemenea unui far, atunci când furtuna ameninţă să înghită civilizaţia. Maria este învăţătorul pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a-şi corecta copiii neascultători, pentru a ne pune picioarele pe cărarea dreptăţii." „Maria îşi manifestă prezenţa într-un mod special sub forma Luceafărului strălucitor de dimineaţă şi a Locului Înţelepciunii. Să aveţi „o încredere de nezdruncinat în Maria". „Îndreptaţi-vă gândul către Maria atunci când sunteţi în pericol, aveţi greutăţi sau îndoieli." „Nu lăsaţi niciodată ca numele ei să piară de pe buzele voastre sau din inimile voastre. Dacă rugăciunile ei vă ajută, nu uitaţi să îi urmaţi exemplul. Dacă veţi face precum a făcut ea, nu vă veţi rătăci; dacă vă rugaţi ei, nu trebuie să disperaţi. Dacă vă gândiţi la ea, nu veţi greşi; nu veţi eşua niciodată atunci când ea vă susţine; dacă sunteţi apăraţi de ea, nu trebuie să vă temeţi; ghidaţi de ea, veţi umbla neostenţi. Dacă ea vă zâmbeşte, atunci veţi reuşi în ceea ce faceţi." Papa şi-a exprimat încrederea că prin Maria „omenirea va progresa puţin câte puţin pe calea mântuirii şi ea îi va ghida pe conducătorii naţiunilor şi inimile popoarelor lor către înţelegere şi dragoste creştină." - *Our Sunday Visitor,* 17 octombrie 1954.

Dacă Maria are rolurile mai sus menţionate, ce le mai rămâne lui Dumnezeu şi lui Cristos de făcut? Dacă Maria mijloceşte, ghidează şi dă învăţături omenirii, atunci care este lucrarea încredinţată spiritului sfânt? Dacă Maria ocupă cel mai de sus loc în inimile noastre, atunci ce loc ocupă Dumnezeu? Oare înălţarea Mariei nu eclipsează conducerea şi activităţile lui Cristos în biserica Lui? Nu cumva este minimalizată grija Lui nepieritoare pentru membrii trupului Său biserică şi pentru toţi cei care Îl cheamă în spirit şi adevăr? Oare toată această cinstire a Mariei nu este nescripturală?

BIBLIA O DETRONEAZĂ PE MARIA

Biserica romano-catolică o cinsteşte pe Maria, numind-o „o stea care străluceşte în întunericul nopţii, asemenea unui far, atunci când furtuna ameninţă să înghită civilizaţia", în timp ce Biblia spune că Isus este „rădăcina şi vlăstarul lui David si luceafărul de dimineaţă". În loc ca Maria să fie farul ce luminează, Isus este salutat ca „lumina omenirii" – „lumina lumii". Profetul Isaia a prezis că Isus Cristos va fi înălţat „un semnal deasupra popoarelor". Dar Scripturile nu o numesc nicăieri pe Maria „învăţător", ci dimpotrivă, Isus este cel care este numit frecvent cu acest titlu. Nicodim, un conducător al evreilor, i-a spus lui Isus: „Rabi, ştim că eşti învăţătorul trimis de Dumnezeu." Isus, de fapt, a sfătuit: „Dar voi să nu vă

Cuprins

numiţi Rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc. Şi să nu vă numiţi «lideri», pentru că unul singur este Liderul vostru, Cristosul." – Apoc. 22:16; Ioan 1:4; 8:12, *NW;* Isa. 62:10, *AT*; Ioan 3:2; Mat. 23:8-10, *NW*.

Scripturile inspirate spun că Iehova, Dumnezeul Atotputernic şi Fiul Său, Isus Cristos, spiritul sfânt şi Cuvântul adevărului sunt cei care ajută, învăţătorii, conducătorii şi sfătuitorii în organizaţia lui Dumnezeu. Dar Maria nu este nicăieri descrisă astfel. Isaia a spus: „Şi toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi." Psalmistul a scris următoarele în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea." Isus a spus despre spiritul sfânt: „Şi eu îl voi ruga pe Tatăl, iar el vă va da un alt ajutor care să fie cu voi pentru totdeauna: spiritul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi." „Dar ajutorul, spiritul sfânt, pe care Tatăl îl va trimite în numele meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va reaminti tot ce v-am spus." – Isa. 54:13; Ps. 119:105, *AS;* Ioan 14:16, 17, 26, *NW.*

Teologii catolici o numesc pe Maria „Locul Înţelepciunii", iar Biblia spune: „Iehova dă înţelepciune; din gura Lui vin înţelepciunea şi priceperea." Catolicii sunt îndemnaţi să o cheme pe Maria atunci când sunt în pericol, au probleme şi îndoieli; Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Dumnezeu este refugiul şi puterea noastră, un ajutor mereu prezent la nevoie"; „ Iehova este aproape de toţi cei care Îl cheamă, de cei care Îl cheamă în adevăr. El va împlini dorinţele celor care se tem de El; El va auzi strigătul lor şi îi va mântui." Catolicii se îndreaptă către Maria „pentru a zdrobi violenţa sub piciorul ei", dar Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură: „Dumnezeul care dă pace îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre." – Prov. 2:6, 7; Ps. 46:1-3; 145:18, 19, *AS;* Rom. 16:20, *NW.*

APOSTOLII NU O MENŢIONEAZĂ PE MARIA

Poziţia înaltă pe care Maria o deţine în lumea catolică nu se potriveşte, cu siguranţă, cu Scripturile. Atunci când examinăm ce are de spus înregistrarea Biblică despre Maria, ne minunăm de cât de puţin se vorbeşte despre ea. Ea nu este menţionată decât o singură dată în afară de Evanghelii. Nici apostolul Pavel, nici Petru, nici Iuda, slujitorul lui Isus, nici Iacov, fratele lui Isus, nu o menţionează nici măcar o dată în scrierile lor inspirate. Pur şi simplu, sare în ochi cât de puţin se vorbeşte despre Maria. Pavel vorbeşte adesea despre femei credincioase, dar nu o menţionează niciodată pe Maria. De ce această tăcere? Nu poate exista decât un singur răspuns. Titlurile superioare de regină a universului, de regină a cerului şi a întregii creaţii sunt doar invenţii ale oamenilor şi nu au nicio bază reală. Importanţa Mariei „printre femei" se datora doar faptului că Mesia urma să se nască din ea: „Binecuvântată eşti tu printre femei, şi binecuvântat este rodul pântecelui tău!" – Luca 1:28,42, *NW*.

Dar nu doar apostolii păstrează tăcerea despre Maria. Isus Însuşi nu a acordat prea multă atenţie rudelor Sale pământeşti, nu le-a dat niciodată vreo importanţă specială, ci a accentuat întotdeauna relaţia Sa cu Tatăl Său. „Cel care

Cuprins

face voinţa Tatălui Meu, care este în cer, îmi este frate, soră şi mamă." Prima relatare despre copilăria lui Isus începe cu cuvintele lui adresate părinţilor Săi: „Nu aţi ştiut că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?" Şi ultimele Sale cuvinte au fost: „Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez spiritul." Există cel puţin 150 de menţiuni în Scriptură în care se vorbeşte despre Isus în strânsă legătură cu Tatăl Său, dar nu există absolut nicio menţiune în care Isus vorbeşte despre legătura Sa cu mama Lui. Nu există niciun caz în care El să i se adreseze cu „mamă". El îi spune mereu „femeie". „Ce am a face cu tine, femeie?", „Femeie, iată, Fiul tău!" – Mat. 12:46-50; Luca 8:21; 2:49; 23:46; Ioan 2:4; 19:26, *NW.*

Biblia nu spune nicăieri că Maria ar fi mijlocitor sau ar lucra alături de Isus în rolul de salvare a oamenilor. Doar Isus are acest rol, spunând: „Fără mine nu puteţi face nimic. Dacă cineva nu rămâne în unitate cu mine, este aruncat afară ca o mlădiţă şi se usucă, iar aceste mlădiţe sunt strânse, aruncate în foc şi arse. Dacă rămâneţi în unitate cu mine şi cuvintele mele rămân în voi, cereţi orice vreţi şi vi se va face." „Orice îi veţi cere Tatălui în numele Meu, El vă va da." În loc ca toţi slujitorii lui Dumnezeu să „acţioneze 'prin Maria, cu Maria, în Maria şi pentru Maria'", aşa cum învaţă Biserica Romano-catolică, inspiratul Pavel preamăreşte mila şi înţelepciunea lui Dumnezeu şi spune: „Căci din El şi prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui este gloria pe vecie. Amin." - Ioan 15:5-7, 16; Rom. 11:33-36, *NW.*

INFLUENŢA PĂGÂNĂ DEMASCATĂ

Slăvirea Mariei este parte dintr-o schemă bine gândită şi elaborată cu grijă, pe care Biserica romano-catolică a creat-o pentru a reînvia vechea formă de adorare a reginei cerului, aşa cum era ea practicată de naţiunile păgâne ale vechiului Babilon, Egipt şi Roma şi, de asemenea, şi de naţiunea necredincioasă din vechime Israel. Herodot, din proprie experienţă, mărturiseşte că în Egiptul antic „regina cerului" era „cea mai importantă şi cea mai venerată divinitate". Istoricul Alexander Hislop scrie că, potrivit doctrinei caldeene, Semiramis, mama şi mai târziu soţia lui Nimrod, atunci când a fost ridicată la rangul de divinitate sub numele de regină a cerului, a ajuns să fie venerată ca „Spiritul Sfânt încarnat". Nonnus, vorbind despre regina babiloniană a cerului, o numeşte „speranţa întregii lumi." Ea mai este numită şi „stăpâna întregii creaţii". Hislop continuă şi spune că ea este aceeaşi zeiţă care era venerată în Efes, pe care Dimitrie argintarul a descris-o ca fiind zeiţa „căreia întreaga provincie a Asiei şi tot pământul locuit i se închinau". Toate aceste titluri, care erau înainte date zeiţelor păgâne, sunt acum atribuite Mariei. – Faptele 19:27, *NW.*

Naţiunea Israel din vechime a căzut victimă acestei forme de idolatrie. În loc să ofere prăjituri în stradă în numele Mariei, evreicele le ofereau pe străzile Ierusalimului zeiţei Astarteea. Ardeau tămâie pentru regina cerului şi ofereau jertfe de băutură pentru ea. Oamenii îl negau pe Dumnezeu şi Cuvântul Lui în mod deschis şi continuau practicile rele. Din cauza răutăţii lor voite, Dumnezeu i-a făcut sclavi şi a pustiit complet ţara. Oare Dumnezeu va reacţiona diferit azi? El spune despre Sine: „Eu, Iehova, nu mă schimb." – Ier. 44:15-19; Mal. 3:6, *AS.*

Cuprins

În afară de păgânismul babilonian şi tradiţia catolică, nu există absolut nicio bază care să justifice venerarea actuală a Mariei sau a oricărei altei femei ca şi regină a cerului. De aceea, ar fi bine să luaţi aminte la sfatul apostolului Pavel: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos.” Apostolul spune: „Dar, chiar dacă vreunul dintre noi sau un înger din cer v-ar anunţa o altă veste bună decât aceea pe care v-am anunţat-o noi, să fie blestemat!” Pentru că aşa cum spune apostolul Petru în legătură cu Isus Cristos: „Şi în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvaţi”. Fie ca aceste cuvinte inspirate ale lui Dumnezeu să vă ghideze în închinarea lui Dumnezeu, şi nu tradiţiile oamenilor.” – Col. 2:8; Gal. 1:8; Faptele 4:12, *NW*.

Produs al închinării adevărate sau al celei false?

MAREA piramidă de la Gizeh este „una dintre cele şapte minuni ale lumii antice.” Este cea mai mare dintre cele nouă piramide de la Gizeh, din valea Nilului. Marea piramidă are 148 m înălţime, altfel spus este la fel de înaltă ca o clădire modernă cu 40 de etaje şi fiecare din cele patru laturi ale sale are 232 m; baza sa acoperă 52.600 metri pătraţi. Raportul dintre înălţimea şi perimetrul bazei sale este acelaşi cu raportul dintre raza unui cerc şi circumferinţa sa, o caracteristică remarcabilă potrivit unora dintre matematicieni şi astronomi. Cele patru laturi ale sale se aliniază perfect cu cele patru puncte cardinale.

Potrivit istoricului Herodot, marea piramidă ar avea aproximativ 3000 de ani, dar unii susţin că Herodot greşeşte şi că piramida ar fi fost construită acum 4000 de ani. Potrivit lui Herodot şi lui Manetho (istoric egiptean din secolul al III-lea î.Cr.) marea piramidă a fost construită de Keops, unul dintre regii păstori care au invadat Egiptul şi l-a supus cu uşurinţă, a închis toate templele şi i-a obligat pe toţi să muncească pentru el. „O sută de mii de oameni au muncit constant pentru el fiind înlocuiţi la fiecare trei luni de noi muncitori. Poporul a fost asuprit timp de

Cuprins

zece ani pentru a construi drumurile pentru transportul pietrelor, o muncă nu mai puţin importantă, cred eu, decât construcţia piramidei în sine." Acest drum de la Nil până la piramidă avea aproape un kilometru lungime, 18 m lăţime şi avea o înălţime de 14 m, era „construit din piatră şlefuită şi era acoperit cu sculpturi care reprezentau animale ... Construcţia în sine a piramidei a durat 20 de ani." Herodot ne spune că cele două piramide mai mici din Gizeh au fost construite de fratele şi fiul lui Keops.

Au existat multe speculaţii în legătură cu motivul pentru care aceste piramide din Gizeh au fost construite, şi mai ales de ce a fost construită marea piramidă. Unii au găsit repede explicaţia spunând că a fost construită doar pentru a fi folosită drept mormântul lui Keops, dar oare are vreun sens ca un conducător să utilizeze toate resursele ţării, ale Egiptului, timp de treizeci de ani, pentru a construi un mormânt? Alţii au spus că piramida a fost construită pentru a depozita comorile faraonului, dar costurile pentru construirea unei asemenea structuri ar fi depăşit cu mult valoarea oricărei comori pe care faraonul ar fi dorit să o păstreze acolo! Unii au mers şi mai departe spunând că piramida a fost construită pentru a servi drept templu, dar nici această explicaţie nu poate fi adevărată pentru că laturile ei alunecoase şi înclinate ar fi făcut intrarea în piramidă foarte dificilă.

Deoarece niciuna dintre aceste explicaţii nu este foarte convingătoare, nu explică foarte clar de ce a fost construită marea piramidă, alţii au dezvoltat ipoteza că piramida ar fi fost construită sub inspiraţie divină, că poate Melhisedec a fost cel care a construit-o şi că Dumnezeu a vrut ca piramida să existe ca mărturie în piatră pentru a confirma Biblia. Oameni precum John Taylor din Londra, profesorul Smyth şi dr. Edgar din Scoţia, susţin această teorie argumentând că măsurătorile din marea piramidă şi în special măsurătorile din pasajele şi din camerele interioare sunt pline de însemnătate Scripturală.

Dar care este realitatea? Oare marea piramidă este cu adevărat o mărturie pentru Iehova? A fost oare construită de adevăraţii închinători ai lui Iehova pentru a confirma Biblia sau a fost construită de adepţi ai religiilor păgâne?

PIRAMIDA NU ESTE DE ORIGINE DIVINĂ

În primul rând să amintim un lucru: Cuvântul lui Dumnezeu este o 'candelă pentru picioarele noastre şi o lumină pe cărarea noastră' şi ne-a fost dat pentru ca noi „să putem fi deplin competenţi, complet echipaţi pentru orice lucrare bună", prin urmare, marea piramidă şi măsurătorile ei nu ar putea servi acestui scop. – Ps. 119:105; 2 Tim. 3:15-17, *NW.*

Iehova Dumnezeu s-a folosit de patruzeci de scriitori, de-a lungul a şaisprezece secole, pentru a ne aduce Cuvântul Lui. Este raţional să tragem concluzia că Dumnezeu a poruncit ca o structură masivă să fie construită pentru a confirma Cuvântul Său şi acest lucru înainte ca Moise să scrie Pentateucul? Oare nu este o jignire adusă lui Dumnezeu să spunem că El a considerat că este necesar să-şi confirme Cuvântul inspirat printr-un edificiu mut? Şi că însemnătatea acestuia trebuie ascunsă de ochii omului, timp de câteva mii de ani, şi să o arate doar atunci când structura şi-a pierdut deja frumuseţea exterioară?

Cuprins

Mai departe, este oare logic să susţinem că Dumnezeu a condus construcţia unei structuri care acoperă 52.600 metri pătraţi, cuprinde 90 de milioane de metri cubi de piatră de carieră şi pietre lungi de 9 m, cu o greutate de 880 de tone fiecare, când piramida a fost construită prin munca sclavilor? Simplul fapt că memoria regilor păstori invadatori care au construit aceste piramide a fost atât de mult detestată de egipteni, timp de mai multe generaţii după aceea, pune construirea piramidelor în categoria programului de construcţie al faraonului, şi nu al Regelui Solomon.

Mai mult, dacă marea piramidă ar fi fost construită din porunca lui Dumnezeu, oare nu ar trebui să existe anumite menţiuni referitoare la construcţia sa în Cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie? Biblia ne povesteşte despre construcţia templului lui Solomon şi despre templul construit sub conducerea guvernatorului Zorobabel; de asemenea, Biblia menţionează construcţia apeductului de către Regele Ezechia, da, despre construcţia turnului Babel, dar nu spune nimic despre nicio piramidă. Un alt argument în plus este faptul că niciuna dintre aceste structuri descrise în Cuvântul lui Dumnezeu nu arată ca o piramidă.

Mai există un fapt care nu poate fi negat: niciuna dintre măsurătorile din marea piramidă nu lămuresc chestiunea extrem de importantă a suveranităţii universale sau de ce Dumnezeu a permis răul. Oricât de remarcabile ar putea părea aceste măsurători, nu se poate tăgădui că acestea au dat oamenilor speranţe false ce au avut ca rezultat dezamăgirea şi niciuna dintre măsurători nu preamăreşte numele lui Iehova şi nu predică „această veste bună a Împărăţiei” şi nici cei care pun atâta preţ pe marea piramidă nu iau parte în această lucrare de predicare. Dacă există lucruri legate de marea piramidă care nu pot fi explicate doar prin intermediul înţelepciunii umane, atunci, luând în considerare tot ce s-a spus mai sus, nu putem decât trage concluzia că piramida a fost construită mai degrabă prin putere demonică, decât prin forţa activă a lui Iehova Dumnezeu.

ALTARUL LUI IEHOVA

Un text din Scriptură, care a fost folosit în trecut pentru a susţine teoria că marea piramidă este de origine divină, spune aşa: „În acea zi va exista un altar al lui Iehova în mijlocul ţinutului Egiptului şi, în acelaşi timp, va fi ca un stâlp la marginea lui. Şi va fi un semn şi o mărturie pentru Iehova al oştirilor în ţinutul Egiptului; căci ei vor plânge în faţa lui Iehova din cauza asupritorilor şi El le va trimite un salvator şi un apărător şi îi va salva.” Printr-un set ingenios de linii, s-a încercat să se demonstreze că marea piramidă se afla atât în mijlocul Egiptului, cât şi la marginea lui. Dar este imposibil ca o construcţie literală să se afle atât în mijlocul unui ţinut, cât şi la marginea lui. – Isa. 19:19,20, *AS*.

Cu toate acestea, Biblia foloseşte termenul Egipt într-un sens figurat, ca în Apocalipsa 11:7,8 (*NW*), unde situaţia slujitorilor lui Dumnezeu, în 1918 şi 1919, este descrisă după cum urmează: „Când îşi vor termina mărturia, fiara care se ridică din abis va porni război împotriva lor, îi va învinge şi îi va omorî, iar cadavrele lor vor fi pe drumul cel mare al marelui oraş care, în sens spiritual, se numeşte Sodoma şi Egipt, unde şi Domnul lor a fost ţintuit pe stâlp. Şi atunci când

Cuprins

şi-au terminat misiunea de martori, fiara sălbatică care iese din abis va porni un război."

Termenul „altar", aşa cum este folosit în Scriptura de mai sus, se referă la un loc unde se aduc jertfe, şi astăzi poporul lui Dumnezeu oferă jertfe lui Iehova în mijlocul Egiptului antitipic, în lumea lui Satan. Ei sunt asemenea unui stâlp, un monument sau o mărturie pentru Iehova. Deşi este imposibil ca o construcţie fizică să fie în mijlocul şi la marginea unui ţinut în acelaşi timp, acest lucru poate fi adevărat însă în sens figurat. Martorii lui Iehova se află astăzi în mijlocul sau sunt răspândiţi prin tot Egiptul modern, adică în lumea lui Satan; şi totuşi, într-un alt sens, se poate spune că ei se află la marginea lui, gata să treacă în noua lume, după bătălia de la Armaghedon. Scriptura spune de multe ori că ei vor servi drept martori: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova ... şi eu sunt Dumnezeu." Cât despre faptul că sunt un semn, luaţi aminte la cuvintele Mai Marelui Isaia, Isus Cristos, prin care se referă la urmaşii Lui ca fiind copiii care i-au fost daţi: „Iată, Eu şi copiii pe care Mi i-a dat Iehova suntem nişte semne şi minuni." – Isa. 43:10-12; 8:18, *AS;* Evrei 2:13.

Oricât de interesante, fascinante sau şocante ar fi implicaţiile matematice, cronologice sau astronomice ale marii piramide din Egipt, importanţa lor păleşte în comparaţie cu minunata lucrare pe care Iehova o face astăzi prin altarul lui din mijlocul Egiptului şi stâlpul lui de la marginea Egiptului. Oamenii nu au nevoie azi doar de confirmarea cronologiei biblice, ci de adevărul în legătură cu marea chestiune care trebuie rezolvată: cine conduce suprem, Iehova Dumnezeu sau Satan Diavolul? Oamenii trebuie să vadă clar linia de demarcaţie dintre organizaţia lui Dumnezeu şi cea a Diavolului şi lor trebuie să li se arate urgenţa de a căuta pe Iehova, dreptatea şi smerenia înainte să fie prea târziu. – Ţef. 2:1-3.

Din moment ce toate dovezile arată că marea piramidă nu a fost construită din porunca lui Dumnezeu, pentru creştini a lua în serios acest lucru ar însemna ca ei să meargă în Egipt pentru a căuta ajutor. (Isa. 31:1) Iehova Dumnezeu îşi pregăteşte slujitorii dedicaţi pentru serviciu nu printr-o grămadă de pietre ridiată de sclavi păgâni, ci prin intermediul Cuvântului Lui, al organizaţiei Sale şi al forţei lui acitve, spiritul sfânt.

MOTIVUL PROBABIL AL CONSTRUCŢIEI PIRAMIDEI

Rămâne o singură întrebare. Din moment ce este clar că marea piramidă nu a fost construită din porunca lui Iehova şi, din câte se pare, nu a fost construită nici pentru a servi drept un mormânt sau depozit pentru comori, nici ca un templu pentru venerarea zeilor păgâni, atunci poate fi dată vreo explicaţie satisfăcătoare pentru a lămuri de ce a fost construită piramida lui Keops?

Da, există o altă teorie care are multe de recomandat şi această teorie se bazează pe importanţa pe care o dă marea piramidă matematicii şi astronomiei. Se ştie că în vremurile de demult, astronomia şi astrologia erau considerate o singură ştiinţă. Potrivit Scripturii şi istoriei seculare, este evident că haldeii excelau atât la

Cuprins

astronomie, cât şi la astrologie. Şi se pare că atât Keops, cât şi cei care erau cu el când au cucerit Egiptul atât de uşor, veneau din Caldeea. Aşadar, „misterioasa influenţă pe care astrologii o acordă unor numere speciale, figuri, dispoziţii în spaţiu şi aşa mai departe, grija cu care marea piramidă a fost proporţionată pentru a indica anumite relaţii astronomice şi matematice, sunt explicate dintr-odată."

Şi mai departe, atunci când luăm în considerare faptul că „acei caldeeni din vremurile de demult studiau alchimia şi o legau de astrologie" sperând să descopere 'piatra filozofală', prin care ei credeau că vor putea transforma metalele de rând în aur şi argint şi în acelaşi timp să descopere secretul vieţii, atunci putem găsi o explicaţie pentru construirea marii piramide, ca un monument ridicat pentru astrologie, cu speranţa de a descoperi secretele fundamentale ale vieţii şi ale materiei. - *Marea Piramidă,* R. A. Proctor.

Astfel, cea mai logică explicaţe dintre toate, privind motivul pentru care marea piramidă de la Gizeh a fost construită, indică în mod clar faptul că ea nu a fost ridicată de cei angajaţi în închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeul, ci de oamenii care practicau astrologia, o formă a religiei Diavolului; deci, piramida a fost construită pentru a promova această religie.

Nu prea tânăr pentru „a asculta şi a învăţa"

Faptul că încă de la o vârstă fragedă copiii pot asculta şi învăţa e cât se poate de clar din următoarea experienţă încurajatoare, relatată de către un misionar din Coreea: „Cu două luni în urmă, trei băieţei (de 5, 7 şi 9 ani) au început să participe la întâlnirile noastre. Ei au venit de fiecare dată şi, în curând, toţi trei aveau propria Biblie şi *Turnul de veghere*. Pe măsură ce era citat câte un verset biblic, ei îşi băgau năsucurile în Biblii şi urmăreau. La început, niciunul dintre fraţi nu părea să ştie nimic despre ei. Am încercat de mai multe ori să stau de vorbă cu ei, dar nu am obţinut niciun răspuns. În cele din urmă am aflat cum stătea situaţia. Părinţii băieţilor fuseseră ucişi în timpul războiului şi, de atunci, ei îşi poartă singuri de grijă. Ei trăiesc într-un loc micuţ, iar cel mai mare este 'mama'. Ei sunt nişte tineri drăguţi, dar nu par deloc ca nişte copii. Acest lucru este foarte obişnuit aici, unde atât de multor copii le-a fost furată copilăria din cauza războiului. Joia trecută, seara, băiatul de şapte ani şi-a ţinut prima cuvântare la şcoala teocratică de serviciu. El arăta ca scos din cutie, iar ceilalţi doi păreau să fie foarte mândri de el. El a citit foarte rapid, după cum se obişnuieşte aici, iar ascultând cuvintele vieţii rostite din acea scumpă inimioară, ne-a venit să plângem. După întâlnire, am stat de vorbă cu cei trei şi le-am spus cât de bucuros era Iehova să Îi primească în 'familia' Sa, iar pentru prima dată, i-am văzut zâmbind."

Cuprins

LIMBA ŞI SCOPUL EI

LIMBA este un dar al marelui Creator, Dătătorul „oricărui dar bun şi perfect.” Chiar şi marele lexicograf american, Noah Webster, a spus: „Limba, ca şi abilitatea de a vorbi, sunt daruri date de Dumnezeu.” Folosiţi-o cu grijă. – Iacov 1:17, *NW*.

Iehova şi–a exprimat voinţa prin intermediul cuvântului vorbit. La Iehova Cuvântul este intrinsec, viu, exercită putere uimitoare, îi împlineşte scopurile. Cuvântul Lui nu se întoarce niciodată gol la El. „Dumnezeu tună minunat cu vocea Lui; El face lucruri minunate, pe care noi nu le putem înţelege.” Iehova spune: „Aşa va fi cuvântul care iese din gura mea, nu se va întoarce la Mine gol, ci va împlini ceea ce îmi place şi va prospera în lucrul în care îl trimit.” - Iov 37:5; Isa. 55:11.

Limbajul, atunci când este folosit cum trebuie, reflectă frumuseţea şi gloria Creatorului său, Iehova. „Cuvântul bine rostit este asemenea merelor de aur puse pe un platou de argint.” „O vorbă înţeleaptă este o bucurie pentru om; şi ce mult bine poate să facă un cuvânt spus atunci când trebuie!” Dumnezeu le-a dat creaturilor darul de a vorbi în diferite stadii de viaţă. Logosul a devenit purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, cel capabil perfect să transmită gândurile şi scopurile lui Iehova către întreaga creaţie. Îngerii au devenit mesageri, cu puteri vocale de a cânta şi de a comunica cu omul şi cu Dumnezeu. Înregistrarea inspirată arată că pe pământ, primul om, Adam a fost făcut cu un set minunat de organe vocale şi cu o limbă mult mai agilă şi mai flexibilă decât a celorlalte creaturi de pe Pământ create înaintea Lui. Poate că este adevărat că sunetele produse de animalele inferioare pot fi considerate limbaj pentru că exprimă starea lor de spirit şi au mijloace vocale de comunicare, dar această abilitate nu s-ar putea compara cu abilitatea superioară a omului de a produce un discurs articulat, de a împărţi sunetele în silabe şi în cuvinte şi prin aranjarea sau combinarea acestora să aibă un vocabular şi să vorbească clar şi logic. – Prov. 25:11; 15:23, *AT*.

Mai degrabă decât ca omul să înveţe să vorbească imitând animalele, începând cu urlete şi mârâieli, aşa cum se învaţă prin evoluţie, faptele arătate în cartea Geneza sunt că Adam s-a folosit aproape imediat de capacitatea lui de a vorbi, dând nume diverselor animale din jurul lui. Aceasta a necesitat calitatea raţiunii, exercitarea reflectării, a gândirii şi a judecăţii, acţiunea interioară a minţii şi

Cuprins

exprimare exterioară prin cuvinte. Acordarea unor nume pentru creaţia animală este dovada unui vocabular dezvoltat. În esenţă, numirea animalelor a fost un test inteligent.

De asemenea, atunci când Adam a luat-o pe Eva de soţie, el a vorbit într-un mod inteligent, spunând: „Aceasta este, în sfârşit, carne din carnea mea şi sânge din sângele meu. Aceasta se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbat." Deşi limbajul s-a schimbat, bărbatul spune aproximativ acelaşi lucru azi, atunci când îşi ia o soţie. Şi Eva a fost înzestrată cu aceeaşi capacitate de a se exprima precum Adam, adică putea să vorbească, să folosească cuvinte şi propoziţii; ei aveau o limbă cu ajutorul căreia puteau să îşi exprime ideile unul altuia şi să comunice. Ei ştiau că darul limbajului le-a fost dat pentru a face schimb de idei, pentru a comunica mesaje sau porunci, pentru a dialoga unul cu altul. Eva era bine echipată pentru acest scop. Acest lucru a făcut-o ajutorul ideal, care a venit în completarea bărbatului. Eva era, de asemenea, echipată să transmită acest minunat dar urmaşilor ei. – Gen. 2:23, *NW*.

LIMBAJUL – O ACTIVITATE SOCIALĂ

Oamenii nu vorbesc din instinct, întrucât această formă de comunicare instinctuală este caracteristică animalelor inferioare. Omul trebuie să înveţe arta de a vorbi, pentru că el deprinde limbajul în mod progresiv. Instinctul este diferit de inteligenţă în sensul că inteligenţa este bazată pe diversitatea mijloacelor pe care le foloseşte, pe când instinctul nu se schimbă, este o lege a naturii. A.W. Holmes a spus: „Gâştele zboară folosind o hartă pe care Royal Geographical Society (Societatea Regală de Studii Geografice) nu a putut să o îmbunătăţească." Colton a spus: „Raţiunea progresează, pe când instinctul nu. În cinci mii de ani, albinele nu şi-au îmbunătăţit stupul, nu au evoluat şi nici vizuina unui castor nu s-a schimbat," şi, am putea adăuga noi, nici limbajul animalelor nu a evoluat. Dar limbajul oamenilor s-a schimbat.

Limbajul este o activitate socială care are loc în cadrul comunităţilor umane. Omul nu poate trăi fără să coopereze cu semenii săi. Pentru oameni, principalul rol al limbajului este asigurarea acestei cooperări şi, prin urmare, punerea în practică a dorinţelor, pentru a reflecta slava Creatorului. Eva a arătat că a înţeles complet acest adevăr de bază atunci când i-a spus şarpelui: „Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: Să nu mâncaţi din el, nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi." Această poruncă i-a fost dată mai întâi soţului ei, Adam, iar Adam s-a folosit de darul vorbirii pentru a-i comunica legea soţiei lui, iar Eva, prin propriile cuvinte, a arătat că a înţeles. Procesul de comunicare este complet doar atunci când vorbitorul primeşte răspuns prin cuvinte, gesturi, priviri sau chiar prin tăcere (căci tăcerea spune multe uneori), ceea ce îi va permite vorbitorului să îşi facă o părere despre atitudinea ascultătorului şi, prin urmare, va vedea dacă a reuşit sau nu să transmită mesajul. „Chiar şi un prost ar trece drept înţelept dacă ar tăcea, şi de priceput dacă şi-ar ţine gura." Eva, prin modul ei de a vorbi, a demonstrat că a înţeles perfect care este rolul limbajului. – Gen. 3:2, 3; 2:16, 17, *NW;* Prov. 17:28.

Cuprins

UN SINGUR VOCABULAR

La mai bine de 1700 de ani după ce omul a fost creat, încă se mai putea spune: „Tot pământul vorbea o singură limbă şi un singur set de cuvinte [sau, „un vocabular”].” Confuzia limbilor a venit ca urmare a acţiunii lui Dumnezeu. Acesta a fost răspunsul pe care Iehova l-a dat oamenilor care Îl sfidau, care au încercat să creeze o uniune a omenirii, un guvern mondial cu sediul la Babel. Relatarea Scripturală spune: „Şi Iehova a coborât să vadă oraşul şi turnul pe care le construiau fiii oamenilor. Apoi Iehova a zis: ‘Iată! Ei sunt un singur popor şi toţi au o singură limbă. Şi iată ce-au început să facă! Acum nimic din ce-şi pun în gând nu le va fi imposibil. Hai să coborâm şi să le încurcăm limba ca să nu-şi mai înţeleagă limba unul altuia’. Astfel, Iehova i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului şi, în cele din urmă, au încetat să mai construiască oraşul. De aceea i s-a pus numele Babel, pentru că acolo Iehova încurcase limba întregului pământ şi de acolo Iehova îi împrăştiase pe toată faţa pământului.” – Gen. 11:1, 5-9, *NW*.

După ce limbile le-au fost încurcate la Babel, oamenii au început să se îndrepte către cele patru colţuri ale Pământului. Deoarece oamenii nu erau ţinuţi laolaltă de legături puternice de comunicare, au apărut imediat diferenţe în vorbire, chiar şi între cei din acelaşi grup de limbi, au apărut dialecte şi în cele din urmă chiar limbi noi, care erau asemănătoare şi totuşi diferite de limba din care s-au desprins. Diferiţi factori au făcut ca limbile să evolueze constant. Distanţa sau barierele fizice, războaiele, cuceririle, poate clima, efortul de a elimina sunetele şi combinaţiile de sunete mai dificile şi dorinţa de a imita vorbirea persoanelor importante – toate acestea au avut un rol şi au făcut ca Turnul Babel al limbilor din ziua de azi să ajungă la incredibila cifră de 2 796 de limbi. Unele sunt vorbite de milioane de oameni, pe când altele doar de câteva sute.

Binecunoscuta limbă engleză conţine circa 700 000 de cuvinte, însă limba vorbită de tribul Aranta din Australia continentală are un vocabular limitat, de doar 400-500 de cuvinte. Acest vocabular redus nu se datorează lipsei de inteligenţă din partea vorbitorilor. Din câte se pare, ei au trăit extrem de izolaţi şi acest lucru le-a permis să se descurce cu acest vocabular.

LIMBA PURĂ

Limba este fără doar şi poate o barieră, dar nu este neapărat o forţă dezbinatoare. Oamenii pot rămâne uniţi, deşi vorbesc limbi diferite, dacă practică „limba pură”. Această limbă pură înseamnă să înţelegem perfect scopurile lui Iehova aşa cum sunt ele înregistrate în Cuvântul Lui, Biblia, şi aşa cum au fost revelate de Isus Cristos. Limba pură este adevărul liber de toată falsificarea religioasă. Ea a fost dată lui Adam şi Evei, dar a fost pervertită la scurt timp după aceea, atunci când şarpele, Diavolul, a vorbit cu un scop egoist, pentru a-l conduce pe om spre închinea la creaturi. Din acea zi înainte, doar câţiva au învăţat limba pură.

Cuprins

Profetul Ioel a prezis că va veni o vreme când spiritul sfânt al lui Dumnezeu se va revărsa peste toată carnea, permiţându-le oamenilor cu bunăvoinţă să înveţe şi să vorbească limba care duce la viaţă. Acea vreme a venit în anul 33 d. Cr. Bărbaţii şi femeile au aflat că limba pură era limba închinării pure a Atotputernicului Dumnezeu, Iehova. Spiritul lui Dumnezeu i-a împuternicit cu această ocazie să vorbească în limbi diferite şi toţi cei care se adunaseră la Ierusalim au putut înţelege vestea bună a Împărăţiei. Apostolul Petru, folosindu-şi darul vorbirii pentru a exprima limba pură, a atins un punct culminant al discursului cu aceste cuvinte: „Şi oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.” – Faptele 2:1-21, *NW*.

În aceste zile când profeţia lui Ioel se împlineşte complet şi final printre toţi cei care trăiesc cu speranţa într-o nouă lume există o limbă cu adevărat internaţională, care depăşeşte toate barierele şi care este vorbită de mulţi oameni, de multe limbi. Această limbă este pură, şi nu este greu de învăţat dacă cel care o studiază este sincer. Aşa a prezis Ţefania 3:9 (*AS*): „Căci atunci îi voi întoarce pe oameni spre limba pură, ca ei să cheme numele lui Iehova şi să Îl servească de comun acord.”

Poporul lui Iehova din toate naţiunile vorbeşte această limbă pură şi astfel se unesc în legături de iubire şi frăţie creştină, în ciuda faptului că toţi au o limbă maternă diferită. Limba aceasta pură îi uneşte să pună mărturie despre numele şi Împărăţia lui Iehova. Astfel, deşi martorii lui Iehova sunt răspândiţi peste tot pământul, în mai mult de 159 de ţări, ei sunt totuşi uniţi ca o Societate a Noii Lumi, prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Barierele lumeşti nu sunt obstacole pentru ei.

Învăţaţi această limbă pură căci vă va ajuta nu doar să comunicaţi şi să vă împrieteniţi cu oamenii din toate naţiunile, ci vă va aduce viaţă vouă şi celor care vă ascultă; şi cel mai important lucru, veţi folosi această limbă pentru scopul spre care v-a fost dată, şi anume să glorificaţi numele lui Iehova.

STILUL DE VIAŢĂ ATENT NE AJUTĂ SĂ EVITĂM CAPCANELE VIEŢII

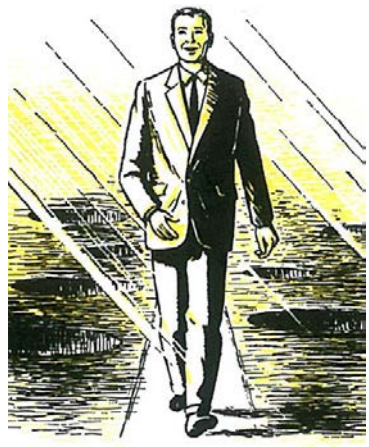

„Daţi la o parte cuvintele care exprimă nehotărâre ... păstraţi cărarea curată înaintea voastră ... nu dispreţuiţi şcolirea celui Veşnic, nu vă săturaţi niciodată de disciplinarea Lui” – Prov. 4:24, 26; 3:11, Mo.

MULŢI părinţi spun că au făcut tot posibilul ca să aplice sfatul lui Iehova în instruirea copiilor lor, pentru ca aceştia să-ţi poată înţelege locul potrivit în Societatea Noii Lumi, dar a fost degeaba. Aţi fost şi voi în situaţia lor? Aţi încercat, de exemplu, obiceiul? Ce spuneţi de bunul obicei de a discuta pe marginea textelor biblice în fiecare

Cuprins

dimineaţă? Vă daţi seama ce impact puternic ar avea acest lucru asupra minţii copilului şi cum ar ajuta să ţină înaintea copilului scopurile lui Dumnezeu? Apoi, ce spuneţi să aveţi un studiu Biblic regulat chiar acasă, spre beneficiul întregii familii? Studiaţi cu familia *Turnul de veghere*, seara înainte de a merge la întâlnire? Acesta poate fi un bun obicei atât pentru părinţi, cât şi pentru copii şi va aduce multă bucurie tuturor. Ce spuneţi de obiceiul de a participa regulat la întâlniri? Dacă sunteţi prezent de fiecare dată când se studiază *Turnul de veghere*, atunci acest lucru se va transform într-un obicei atât de puternic încât nu va fi pus în pericol de scuze neînsemnate pentru a lipsi de la aceste întâlniri importante. Celelalte întâlniri din cadrul adunării sunt şi ele importante şi ar trebui să fie alocat timp săptămânal şi pentru ele şi astfel să devină bune obiceiuri. Oamenii sunt capabili să îşi formeze obiceiuri; aşadar, de ce să nu cultivăm obiceiurile bune de la o vârstă fragedă?

[2]Însă nu este recomandat doar să vă luaţi copiii la reuniuni. Aici, se aşteaptă din partea lor să fie atenţi, nu să se joace, să deseneze sau să aibă alte preocupări. Copiii ar trebui să fie învăţaţi că există şi alte lucruri în afară de joacă. Acest lucru necesită poate nuiau corectării pentru a imprima necesitatea de a tăcea şi a fi atenţi, dar atunci când asemenea metode sunt aplicate corect, nu va trebui să le repetaţi prea des. Uneori un băieţel de cinci-şase ani se va plictisi şi va începe să se foiască, deranjându-i pe alţii. Tatăl lui, care stă lângă el, va încerca să îl liniştească. Copilul continuă, iar tatăl se ridică pentru a-l scoate afară. Băieţelul nu vrea să meargă – a mai fost afară cu tăticul lui şi a avut de pierdut de fiecare dată. De aceea juniorul stă cuminte pe parcursul întregii întâlniri. Astfel vedem că atunci când disciplinarea este aplicată ferm şi cu blândeţe, ca să nu fie uitată, va fi benefică. Aplicarea blândă nu înseamnă întotdeauna o aplicare uşoară. Asemenea metode de disciplinare nu înseamnă ură din partea părinţilor, căci un copil ascultător este în general foarte ataşat de părinţii săi care aplică disciplinarea cum trebuie. Majoritatea dintre noi am observat că părinţii care îşi însoţesc cuvintele de pedepse, dacă este nevoie, sunt mai respectaţi de copii, căci ei nu lasă cuvintele să rămână nişte simple ameninţări. Majoritatea persoanelor îi respectă pe aceia care îşi respectă cuvântul, şi acest lucru îi include şi pe copii. Copii, acceptaţi să fiţi mustraţi: „Copii, ascultaţi de părinţii voştri în unitate cu Domnul, pentru că aceasta este drept: ‘Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta’, care este prima poruncă însoţită de o promisiune.” Şi voi la fel, părinţi care vă iubiţi copiii, dojeniţi-vă copiii spre binele lor, tot aşa cum „Iehova îl disciplinează pe cel pe care îl iubeşte, de fapt El biciuieşte pe oricine îl primeşte ca fiu.” Disciplinarea nu este plăcută uneori, dar corectează pentru dreptate. – Efes. 6:1, 2; Evrei 12:6, 11, *NW*.

[3]Obiceiurile bune includ maniere bune. Creştinii ar trebui să aibă cele mai bune maniere. Părinţii care arată bune maniere zilnic, atunci când vin în contact cu copiii lor şi cu semenii lor, vor transmite aceleaşi bune maniere şi copiilor. Noi suntem sfătuiţi: „Să aveţi o purtare excelentă printre naţiuni, pentru ca, în ceea ce vorbesc despre voi ca despre nişte răufăcători, ele, datorită lucrărilor voastre bune la care sunt martore, să-l glorifice pe Dumnezeu în ziua inspecţiei sale. De dragul Domnului, supuneţi-vă oricărei creaţii omeneşti.” Acest comportament drept

Cuprins

înseamnă, în esenţă, bune maniere. Politeţea izvorăşte din iubire pentru Dumnezeu şi pentru aproape. – 1 Pet. 2:12,13, *NW*.

[4]Atât părinţii, cât şi copiii pot beneficia de pe urma exemplului perfect dat de perfectul Domn, Isus Cristos. El a practicat regula bunelor maniere: 'Fă-le altora ce ţi-ar plăcea să-ţi facă ei.' Aceste bune maniere nu au venit dintr-o carte cu reguli scrisă de oameni, ci dintr-o inimă sinceră şi prin cultivarea obiceiurilor bune şi prin punerea în practică, de la o vârstă fragedă, a principiilor drepte ale Dumnezeului Atotputernic, în special a Legii Iubirii. – Mat. 7:12; Luca 6:31, *NW*.

[5]Părinţii bine manieraţi dau un exemplu bun prin respectul pe care îl arată tuturor, oricând. Ei îi respectă pe cei inferiori lor (copii, bolnavii psihic, pe cei mai puţin fericiţi, etc), cât şi pe cei egali lor (fraţii lor) şi pe cei consideraţi superiori (servi în calitate specială, conducători, regi şi guvernatori). Unii percep bunele maniere ca fiind o haină pe care o puneţi pe voi atunci când mergeţi în vizită la alţi oameni. Dar o persoană cu adevărat manierată este o persoană care se poartă frumos tot timpul. Căminul creştin este cel mai bun loc unde puteţi învăţa cele mai bune maniere.

[6] Adesea cei tineri au tendinţa să nu acorde importanţă sau chiar să îi ia în râs pe părinţi sau pe alţi adulţi, refuzând să asculte de sfatul lor sănătos. Acest lucru este adevărat atunci când îşi iau ca standarde metodele acestei lumi. Urmând această cale se ajunge la bârfă pentru a submina şi minimaliza pe slujitorii maturi şi în vârstă ai lui Iehova. Folosiţi şi voi instrumentul plin de răutate al bârfei? Dacă vă abţineţi de la această practică de la o vârstă fragedă, este posibil să nu o folosiţi nici mai târziu în viaţă. Lipsa de respect nu este, aşadar, decât o demonstraţie sfidătoare de rebeliune şi trebuie evitată de toţi slujitorii tineri, cât şi de slujitorii mai în vârstă, maturi, în serviciul lui Iehova. Sfatul scriptural pe care apostolul Pavel l-a dat a fost potrivit tinerilor, dar, desigur, părinţii nu ar trebui să-l ignore nici ei: „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos … luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune". „Astfel, ştiţi bine că, la fel ca un tată cu copiii lui, n-am încetat să vă îndemnăm pe fiecare, să vă aducem mângâiere şi să vă depunem mărturie, ca să umblaţi într-un mod demn de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăia şi la gloria sa." – Filip. 1:27; 1 Tes. 2:11, 12, *NW*.

[7]Urmând o asemenea cale de acţiune copiii creştini vor evita capcanele în care cad tinerii nedisciplinaţi. Cel care nu ascultă de sfaturi sănătoase este asemenea celui care nu poate înţelege, este uşor înşelat şi amăgit. Predicatorul, Solomon, a ilustrat cum duce la un sfârşit dezastruos cedarea la ispită: „Şi m-am uitat … şi am văzut printre cei simpli ... un tânăr lipsit de pricepere." Solomon continuă: „Şi el este ademenit să o urmeze, asemenea unui bou care este dus la tăiere, ca un câine tras de botniţă, ca o pasăre care se duce în cursa ei, nebănuind nicio clipă că viaţa ei este în pericol, până când inima îi este străpunsă de o săgeată." „Acum, fiul meu, ascultă-mă, fii atent la ceea ce îţi spun: să nu te laşi niciodată ademenit de ea, să nu rătăceşti pe căile ei; casa ei este drumul care duce spre mormânt, care te conduce spre încăperile morţii." În loc să faceţi acest lucru, permiteţi ca a voastră cărare să fie luminată de Cuvântul lui Dumnezeu şi să evitaţi astfel capcanele

Cuprins

Diavolului. Rugaţi-vă sincer lui Iehova: „O, salvează-mă, mântuieşte-mă ... căci Tu eşti speranţa mea, Doamne, în Tine m-am încrezut din tinereţe ... Tu mi-ai dat învăţături de când eram tânăr ... Buzele mele vor răsuna de bucurie şi Te vor lăusda, chiar viaţa pe care ai salvat-o.” – Prov. 7:6, 7, *AS;* Prov. 7:21-25, 27, *Mo;* Ps. 71:2, 5, 17, 23, *Mo.*

AVERTISMENTE LEGATE DE IDOLATRIE

[8]Toţi slujitorii lui Iehova trebuie să fie atenţi la şiretlicurile Diavolului. Toţi ar trebui să fie conştienţi şi să fie capabili să recunoască planurile subtile de idolatrie şi cursele ascunse ca să cadă în ghearele adversarului. Copiii lui Israel au căzut victime pentru că nu au dat atenţie Cuvântului lui Dumnezeu. Asocierile rele corup bunele moravuri atât ale tinerilor, cât şi ale adulţilor. De aceea Iehova i-a îndemnat pe izraeliţi, spunând despre batjocoritorii violenţi: „Ei să nu locuiască în ţara ta, ca să nu te facă să păcătuieşti împotriva Mea. Dacă le-ai sluji dumnezeilor lor, aceasta ar fi o cursă pentru tine.” – Ex. 23:33; Deut. 7:16, *NW*.

[9] Copiii creştini ai Regelui nici nu se gândesc să urmeze calea religiei false. Dar cum rămâne cu celelalte vicleşuguri ascunse ale închinării false care necesită să fim vigilenţi în egală măsură? Satan este dumnezeul acestui sistem şi, prin urmare, este dumnezeul încinării false de orice fel, de multe feluri. ‘Sunteţi slujitorii celui de care ascultaţi.’ – Mat. 6:24; Luca 16:13; Rom. 6:16, *NW.*

[10]De exemplu, vedem deseori bărbaţi şi femei care laudă ştiinţa şi medicina. Vedem că ei se întorc la orice formă de închinare la creatură. Şi copiii idolatrizează, aşa cum fac şi părinţii lor. Chiar şi fetele şi băieţii de 18 ani petrec multe ore în distracţii prosteşti şi când se lasă în voia lor devin închinători ai plăcerilor care le aduc satisfacţie proprie, la fel ca părinţii lor, care sunt înnebuniţi după plăcere şi care dau acest exemplu copiilor lor. Apostolul Pavel a prezis acest lucru: Ei vor fi „iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu.” Unii slăvesc pur şi simplu starurile de cinema şi regii jazzului. Alţii, care au fost învăţaţi să se desfete în păcate şi mai mari, slăvesc crima, sexul şi s-au intoxicat cu aceste practici de idolatrie ale acestei lumi corupte. Toate aceste practici dăunătoare reprezintă momeli mortale atunci când li se permite să pătrundă în inima şi mintea celor tineri, căci ele îi slăbesc pe cei puternici, îi prind în cursă pe cei slabi, dărâmând astfel zidurile de apărare pe care Cuvântul sigur al lui Dumnezeu le-a oferit. Pedeapsa pentru cei care se închină zeilor falşi de orice fel este moartea. Aici este inclusă şi slujirea altor creaturi într-un mod de adorare şi iubirea extremă a plăcerilor şi ataşarea de lucrurile care ne întorc de la închinarea adevărată a Atotputernicului Dumnezeu. Prin urmare, oare cei care au sub 21 de ani, ar trebui să ignore sfatul sănătos: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli”? – 2 Tim. 3:1-4; 1 Ioan 5:21, *NW.*

DORINŢA ŞI IUBIREA PENTRU BOGĂŢIE PRIND ÎN CAPCANĂ

[11] Banul a devenit un idol în aceste vremuri. Cei care fac parte din acest sistem sunt înnebuniţi după bani şi au ajuns într-un punct unde sunt în stare să facă lucruri lipsite de scrupule pentru a obţine bani. Această dorinţă de neoprit a devenit responsabilă pentru multe din jafurile şi infracţiunile care se comit în acest secol al XX-lea. Cei care fac asemenea fapte încalcă principiile drepte ale lui Iehova, aşa cum sunt scrise în Cuvântul Său şi nu sunt compatibile cu modul de viaţă creştin. Cei care comit asemenea infracţiuni nu vor avea un loc în Societatea Noii Lumi. De fapt, dacă o persoană continuă să facă aceste nelegiuiri, ea ar putea fi excomunicată din adunarea creştină, indiferent ce vârstă ar avea.

[12] Întrucât strângerea de avere este scopul principal al multor adulţi din acest sistem, fără îndoială, copiii vor arăta aceeaşi pasiune pentru strângerea de bani sau echivalentul lor. Încă o dată, vedem cât de important este ca minţile tinere din Societatea Noii Lumi să fie modelate aşa cum trebuie. Este adevărat, banii reprezintă o apărare şi o posesie utilă, totuşi părinţii creştini ar trebui să sădească în mintea copiilor lor adevăratele valori, aşa cum sunt ele accentuate în Scripturi, adică: ‘Cunoştinţa face mai mult bine decât banii, căci ea salvează viaţa omului.’ Deoarece copiii vor vedea lucrurile în acelaşi mod în care le percep părinţii lor, atunci părinţii teocratici vor avea o perspectivă corectă asupra strîngerii de avere şi se vor asigura că ea va fi întotdeauna în legătură cu lucrul important din viaţa lor, serviciul. Banii ar trebui să fie un mijloc pentru a realiza un scop, şi nu un obiectiv în viaţă. Putem lesne observa că părinţii le pot face mult rău copiilor dacă le dau prea mulţi bani de buzunar, prea mulţi bani pe care să îi cheltuiască. Copiii trebuie feriţi de astfel de practici, pentru binele lor. O slujbă cu jumătate de normă poate fi un avantaj pentru un copil de şcoală, să-şi câştige singur banii şi astfel să înveţe să-i evalueze corect şi cum să îi administreze cu chibzuinţă.

[13] Bogăţiile pe care le strângeţi în cer sunt mult mai importante! Scripturile pun accentul pe acest lucru în Proverbele: „Ea este un copac de viaţă pentru cei ce o apucă, şi cei ce o au sunt fericiţi.” Iar Pavel i-a scris lui Timotei, în contrast: „Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” A avea bani nu este neapărat un lucru rău, ci preocuparea şi preţuirea exagerată pe care o acordă cineva posedării banilor ca o realizare. – Prov. 3:18, *AS;* 1 Tim. 6:10, *NW.*

EDUCAŢIE AVANSATĂ

[14] De vreme ce dragostea de bani şi apariţia materialismului au o influenţă puternică asupra tinerilor şi vârstnicilor deopotrivă, acestea au un rol esenţial asupra deciziilor luate de către tineri pentru viitorul lor drum în viaţă. Mulţi copii creştini îi văd pe colegii lor absolvenţi, care plănuiesc să intre la universitate, de obicei cu intenţia de a reuşi prin obţinerea unei

Cuprins

poziţii favorabile în viaţă sau un oarecare nivel de popularitate, ambele fiind astăzi criterii de măsurare a succesului . Dar poate fi acest lucru privit ca o cale de acţiune a înţelepciunii, direcţionată dintr-o perspectivă teocratică? Adesea în mintea tinerilor apare următoarea întrebare: „Ar fi potrivit ca eu să intru la universitate? Extinderea educaţiei mele îmi va spori mai târziu aptitudinile ca slujitor teocratic?" Faptul că o persoană ar trebui să urmeze sau nu studii superioare depinde de individ şi de ceea ce îşi doreşte de la viaţă, de la prezent şi viitor. Până în acest moment, el a fost îndrumat cu succes de către părinţii teocratici în armonie cu principiile evlavioase - el este un tânăr slujitor de mare succes. Acum, ca şi de multe ori înainte, el ajunge la un moment în viaţă în care trebuie să ia o decizie, iar aici şi părinţii pot păşi înainte ca sfătuitori. Ca slujitor ministerial creştin, tânăr şi sincer, el vrea să ia decizia corectă. El trebuie să se decidă, indiferent dacă ambiţiile sale sunt îndreptate sau nu spre tendinţa populară a materialismului - indiferent dacă vrea să progreseze în lume, să ajungă la o poziţie înaltă, să fie onorat şi stimat de oameni, la care îl va duce ulterior educaţia universitară. În luarea unei hotărâri, el trebuie să aibă în minte întrebarea: Cum îmi va afecta acest lucru poziţia în societatea Lumii Noi şi relaţia mea cu Iehova Dumnezeu? Universitatea este mult prea adesea un instrument al vechii lumi, fiind modelat de aşa natură încât să poată fi folosit mai târziu la îndeplinirea ideologiilor sale şi la creşterea succesului, potrivit standardelor vechii lumi. Apoi reiese şi faptul că o asemenea cale ar putea distrage de la educaţia şi principiile teocratice. Ar fi, deci, necesar pentru o persoană să analizeze dacă este suficient de puternică să se despartă practic de asociaţia teocratică, pentru cel puţin patru ani, timp în care să-şi umple mintea cu ideile şi principiile vechii lumi.

[15] Nu este dăunătoare dobândirea adevăratei cunoaşteri ştiinţifice sau cea legată de multe alte subiecte, care sunt în armonie completă cu Cuvântul lui Dumnezeu, ci calea prin care este transmisă; ea este adesea plină de ideile celor care contravin concepţiilor lui Dumnezeu, cum sunt teoria evoluţionistă, legată de originea omului, şi alte teorii şi ipoteze, care nu sunt compatibile cu Biblia. Dobândirea de cunoştinţă din ştiinţa pură a matematicii, a fizicii, chimiei, ingineriei, istoriei etc., aceasta este lăudabilă şi necesară spre avansarea şi îmbunătăţirea standardelor, de care să se bucure oamenii în acest secol, al douăzecilea, iar acest lucru ar putea continua foarte bine şi în noua lume, atunci când se află în armonie cu standardele corecte ale lui Dumnezeu. Totuşi, transmisă studenţilor prin ideologiile politice moderne, lipsite de principii şi prin urmare incerte, prin metodele comerciale lipsite de scrupule şi prin doctrinele aliate ale creştinătăţii moderne, ea ar putea avea reacţie adversă asupra minţii studentului.

[16] Unul dintre cele mai mari riscuri ar fi ispita de a participa în activităţile numeroase şi variate din campus, incluzând petreceri sălbatice şi diverse alte lucruri, care ar putea duce cu uşurinţă la slăbirea standardelor morale cerute creştinilor. La fel s-ar întâmpla şi în cazul celorlalte atracţii extracuriculare, care ar pune în pericol integritatea tinerilor cu frică de Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să se expună unor circumstanţe inutile, care ar duce în cursele eternului duşman viclean, Satan.

Cuprins

[17] Când o persoană realizează că doctrina evoluţiei şi alte filosofii ale oamenilor, contrare Cuvântului lui Dumnezeu, fac parte din educaţia superioară, trebuie să ia în calcul dacă deţine o rezistenţă adecvată pentru a face faţă influenţei învăţăturilor eronate. Nu-i aşa că o asemenea informaţie ar înlocui-o pe cea bună şi sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost câştigată mai devreme, în cursul vieţii, sub îndrumarea părinţilor teocratici? Este foarte improbabil ca cineva să fie suficient de puternic pentru a se putea separa de asocierea şi serviciul teocratic faţă de Dumnezeul Atotputernic, pentru o astfel de perioadă, şi să aştepte să mai rămână în adevăr. În final, şi un lucru extrem de important, ce ar alege o persoană ca profesie, care să-i intensifice serviciul?

[18] În urmarea căii educaţiei superioare, o persoană va dobândi înţelepciune. Dar după ce modă? Ţineţi minte că instituţiile acestui sistem promulgă propriile lor idei şi ar putea duce cu uşurinţă spre supunere şi să determine acea persoană să-şi măsoare succesul potrivit standardelor lor, de vreme ce „fiii acestui sistem au mai multă înţelepciune practică ... decât fiii luminii.” Ei se mândresc astăzi că au „înţelepciune practică”. Iar lecţia pentru noi? „De asemenea, vă spun: faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte, pentru ca, atunci când acestea vor dispărea, ei să vă primească în locuinţele veşnice.”— Luca 16:8, 9, *NW.*

[19] Suntem sfătuiţi să „rămânem separaţi de lume”, totuşi ne vom umple mintea cu principiile acestei lumi. Suntem sfătuiţi să nu ratăm adunările, dar aceasta va rezulta, în mod cert. Suntem puternic sfătuiţi să ‘studiem pentru a ne prezenta aprobaţi înaintea lui Dumnezeu’; în vechea lume vom studia să dobândim „înţelepciune” şi să le plăcem oamenilor. „Fiţi însă împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători” ni se spune; dar urmând calea educaţiei superioare, vom avea puţin timp să fim ascultători sau înfăptuitori ai Cuvântului lui Dumnezeu.

[20] Aprobarea lui Dumnezeu nu se manifestă asupra niciunei părţi a lumii vechi, iar aceasta include instituţiile de învăţământ care-i proclamă filosofiile. O asemenea „înţelepciune” nu contribuie cu nimic la statutul unui individ ca slujitor al lui Iehova, deoarece nu acesta este scopul său şi nici nu este făcut pentru acest obiectiv.

[21] Pavel vorbeşte despre educaţia şi îndrumarea constructive în cuvintele pe care le adresează Efesenilor, incluzând sarcinile în vederea acestui scop: „Iar el i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la stadiul de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos.” De ce acest lucru? „Ca să nu mai fim nişte copii mici, aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură prin şiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiuirii. Ci, spunând adevărul, să creştem prin iubire în toate lucrurile ... ca să nu mai umblaţi cum umblă naţiunile în deşertăciunea minţii lor”. „Continuaţi să umblaţi ca nişte copii ai luminii, ... şi nu mai luaţi parte cu ei la lucrările neroditoare ale întunericului.” Este educaţia superioară, sub standardele vechii lumi, compatibilă

Cuprins

cu aceste cuvinte ale apostolului? Cele două nu sunt miscibile la fel ca uleiul cu apa.—Efes. 4:11-17; 5:8, 11, *NW.*

[22] Când o persoană îşi dedică viaţa lui Iehova, vocaţia vieţii sale este aceea de a fi un slujitor, iar restul lucrurilor nu doar că îi dau prioritate, dar sunt şi modelate spre îndeplinirea cerinţelor puse pe seama slujitorului lui Iehova. El nu va îngădui ca atenţia lui să fie împărţită spre alte preocupări sau dorinţe. Aşa stând lucrurile, cât de avantajos ar putea un tânăr sau o tânără să-şi petreacă corespondentul sau echivalentul celor patru ani, sau mai mult, în predicarea cu timp integral; sau poate că şi prin a merge la Gilead, ca apoi să participe la serviciul misionar sau alte sarcini speciale, sau chiar frecventând serviciul de la Betel. Iar apoi va acorda atenţie sfatului cunoscătorului: „Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” - 1 Tim. 4:16, *NW.*

[23] Astăzi, mulţi tineri au impresia că trebuie să judece ceea ce este corect sau greşit. Auzim deseori expresia, „fac ce trebuie”; „Fac ce este bine, nu rănesc pe nimeni”. În mod corespunzător, ar urma întrebarea: Potrivit căror standarde? Aparent, este o cale corectă în viziunea lor, aşa cum era pe vremea când în Israel nu exista rege. Acest lucru este răspunzător de confuzia de astăzi, şi din nou aflăm că tinerii au adoptat acelaşi model. Chiar şi în imaturitatea tinereţii, ei decid ceea ce este corect sau nu, iar rezultatele sunt evidente..

STANDARDE MORALE ŞI CONTEMPLAREA CĂSĂTORIEI

[24] Când vine vorba de luarea de decizii, probabil cei mai încercaţi ani ai tinereţii sunt cei ai adolescenţei, când fetele devin femei, iar băieţii încep să-şi asume trăsăturile bărbatului. Acest lucru le deschide o nouă viziune asupra vieţii. Până acum părinţii trebuie să fi avut încredere totală în copiii lor, iar acest lucru ar trebui să continue. Tinerii şi tinerele ar trebui să le pună în continuare părinţilor lor întrebările pe care le au despre viaţă şi însemnătatea schimbărilor prin care trec. Ei aşteaptă răspunsuri corecte. Tinerii sunt îndreptăţiţi să afle mai mult decât explicaţiile obişnuite de viaţă, prin ascultarea unor poveşti cu păsări, albine şi flori! Ei sunt acum îndreptăţiţi să primească în continuare indicaţii şi asupra principiilor vieţii. Părinţii sunt cei desemnaţi de Dumnezeu pentru a le oferi această informaţie vitală. Tinerii o aşteaptă şi au dreptul la ea de la voi, taţilor şi mamelor. Aceasta presupune o conduită corespunzătoare faţă de sexul opus. De asemenea, acest lucru include respectul pentru codul etic stabilit nu de

Cuprins

om, ci de Iehova Dumnezeu. Când copiii ajung la aceşti ani ai vieţii şi se gândesc ulterior la căsătorie, părinţii ar trebui din nou să-şi îndeplinească, în mod corespunzător, rolul de instructor, pentru ca fiul sau fiica lor să înţeleagă ce presupune alegerea corectă a unui partener. Regulile lui Iehova asupra acestui subiect sunt clare, începând cu ceea ce este potrivit pentru căsătorie. Părinţii ar trebui să fie la fel de preocupaţi ca Avraam, atunci când a ales o parteneră de viaţă pentru fiul său, Isaac. În această problemă, Isaac a avut respect faţă de tatăl său, cel cu frică de Dumnezeu. Deşi a trăit printre canaaniţi şi tinerele lor, niciuna dintre acestea nu au fost luate în considerare pentru Isaac, pentru că ele nu erau în legământ cu Iehova. Pavel transmite aceeaşi informaţie folositoare creştinilor, spunându-le: „Căsătoriţi-vă numai în Domnul." Cum poate fi menţinută separarea de lume, când o persoană îşi alege un partener din lume şi trăiesc apoi atât de intim, ca soţ şi soţie? – Gen. 24:3, 4, 37; 1 Cor. 7:39, *NW.*

[25] Întrucât Biblia accentuează importanţa celibatului, aceasta este o cale şi mai bună. Pavel explică: „Bărbatul necăsătorit se îngrijorează pentru lucrurile Domnului, cum să-i placă Domnului. Dar bărbatul căsătorit se îngrijorează pentru lucrurile lumii, cum să-i placă soţiei lui, şi este împărţit." O persoană care alege această cale mai bună a celibatului trebuie să aibă în minte faptul că este pretinsă totodată şi castitatea. Dacă este imposibil pentru un tânăr bărbat sau tânără femeie să trăiască o viaţă celibatară, Pavel sfătuieşte: „Dar, dacă n-au stăpânire de sine [darul singurătăţii] să se căsătorească, fiindcă este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune." (1 Cor. 7:32-34, 9, *NW*) Asemenea tineri adolescenţi sau mai în vârstă, sunt viitorii copii creştini ai Regelui, Isus Cristos, iar comportamentul lor faţă de sexul opus trebuie să fie curat şi ireproşabil. Doar pentru că cei din lume se desfată cu petreceri, cu băutură, mângâieri şi giugiuleli, nu trebuie ca şi slujitorii lui Iehova, tineri sau bătrâni, să lase garda jos şi să urmeze o cale similară de degradare. Finalul unui asemenea comportament ar trebui să fie păstrat în minte. Băutura excesivă şi îmbuibarea duc spre simţuri amorţite şi o lipsă de împotrivire faţă de ispită. Giugiulelile stârnesc impulsurile sexuale. Asemenea dorinţe necorespunzător duse prea departe conduc spre o imoralitate ordinară. Persoanele cu frică de Dumnezeu nu pot continua, aşa cum o fac cei din lume fără Dumnezeu. Cu siguranţă, părinţii au obligaţia serioasă de a-şi creşte copiii cu o înţelegere clară a acestor principii de viaţă, dar şi de a-i avertiza în privinţa capcanelor.

[26] Până la vremea majoratului tinerii ar trebui să aibă o înţelegere clară asupra căsătoriei şi a ceea ce înseamnă acest lucru. Faptul că o treime din căsătoriile de astăzi se încheie prin divorţ, din diverse motive, nu trebuie să însemne că în ziua de astăzi, căsătoria ar trebui abordată superficial, după cum se observă în această epocă modernă. Divorţul partenerilor din alte motive decât adulterul şi căsătoria cu o altă persoană constituie o încălcare a legământului lui Dumnezeu asupra căsătoriei şi nu poate avea aprobarea lui Dumnezeu. „Niciun curvar, niciun om necurat ... nu are moştenire în împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu." Este important ca tinerii bărbaţi şi tinerele femei să cunoască aceste realităţi pentru a îndeplini mariajul conform voinţei lui Dumnezeu. Ei vor realiza că creştinii

Cuprins

căsătoriţi rămân căsătoriţi şi au respectul care se cuvine faţă de aranjamentul Scriptural: „Căsătoria să fie onorabilă la toţi şi patul conjugal să fie nepângărit, pentru că Dumnezeu îi va judeca pe curvari şi pe cei adulteri.” – Efes. 5:5; 1 Cor. 6:9, 13; Evrei 13:4, *NW*.

CONCLUZII

[27] Părinţii au astăzi oportunităţi minunate să crească copii, care să îndeplinească standardele lui Dumnezeu şi să aibă aprobarea Sa. Nici o moştenire nu poate fi mai mare decât aceasta. Nimic nu poate să aducă o mai mare fericire unui părinte de succes decât să va dă cum copiii ajung la maturitate şi se alătură serviciului Dumnezeului Atotputernic.

[28] Tinerii instruiţi, îndrumaţi şi disciplinaţi corespunzător, au cu adevărat un loc în societatea Lumii Noi. Ei sunt într-adevăr o glorie pentru părinţii lor, pentru adunare şi, mai presus de toate, pentru Iehova şi Fiul Său-Rege ascultător şi loial, Isus Cristos. Tinerii slujitori vor evita toate practicile şi instrucţiunile care tind să le atragă atenţia asupra materialismului vechii lumi, a succeselor şi dorinţelor care nu sunt cu nimic mai mult decât capcane eficiente ale inamicului. În schimb, cea mai preţuită ambiţie a tinerilor, fie ei celibatari sau căsătoriţi, ar putea fi serviciul Betel din Brooklyn sau la una dintre filialele Turnului de Veghere, serviciul cu timp integral ca absolvent Gilead misionar, sau alte sarcini, sau în rândurile serviciului de pionier cu timp integral. A fi slujitor creştin a lui Iehova înseamnă a ocupa cea mai mare poziţie pe care o pot ocupa sau despre care pot învăţa tinerii de astăzi. Este calea care duce spre viaţă veşnică, poate fi mijlocul prin care alţii vor primi o asemenea viaţă şi, cel mai bun lucru, câştigă binecuvântările Dumnezeului cel viu, Iehova. Atunci voi, tinerii slujitori de astăzi, deveniţi slujitorii şi reprezentanţii maturi, loiali şi credincioşi de mâine ai societăţii Lumii Noi a lui Iehova, spre lauda Lui!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări se ridică în legătură cu cultivarea de obiceiuri bune pentru copii?
2. (a) Ce se cere de la copii atunci când participă la adunări? (b) Ce exemplu avem, ce ilustrează disciplina potrivită la adunări din partea părinţilor, şi care este reacţia din partea copilului atunci când este pedepsit?
3. Cum pot fi incluse bunele maniere în cultivarea de obiceiuri bune?
4,5. (a) Cum este Isus Cristos exemplul potrivit de maniere bune? (b) Cum trebuie să fie exercitate bunele maniere?
6,7. (a) Cu ce capcane se confruntă tinerii, ce pot fi păgubitoare dacă ei nu sunt înfrânaţi? (b) Ce sfat scriptural este dat referitor la comportamentul corect?
8. Ce se întâmplă atunci când planurile idolatre nu sunt recunoscute şi evitate.
9,10. De ce trebuie să fie atenţionaţi copiii de cursele idolatriei?
11. Care sunt câteva forme de idolatrie care sunt extrem de subtile în a-i înşela pe tineri? Ce pedeapsă va rezulta?

12. (a) Cum şi de ce a devenit „iubirea de bani” o astfel de cursă pentru oameni? (b) Cum trebuie să evalueze creştinii poziţia potrivită a banilor şi întrebuinţarea acestora în viaţa lor? În viaţa copiilor lor?
13. Cât de valoroase sunt adevăratele bogăţii? Ce cugetare serioasă trebuie să aibă toţi despre bogăţia financiară?
14. De ce trebuie să fie exercitată o grijă şi o consideraţie extreme în legătură cu hotărârea individualului dacă să caute sau nu educaţie după liceu?
15. Este dăunătoare dobândirea de cunoştinţă ştiinţifică sau din alte cursuri? Ce este predispus să gândească în direcţia greşită?
16. Mai ales ce trebuie să evite studenţii?
17. (a) De ce este periculoasă contaminarea cursurilor de la şcoală cu filozofii ale oamenilor? (b) Cu ce alte chestiuni se confruntă persoana ce se gândeşte să urmeze o educaţie superioară?
18. Ce fel de înţelepciune va fi câştigată probabil şi care poate fi efectul acesteia?
19,20. (a) Ce riscuri sunt implicate pentru tânărul slujitor creştin ce caută educaţie superioară? (b) De ce nu ne vom aştepta ca aceasta să aibă aprobarea lui Dumnezeu?
21. Ce constituie educaţia creştină constructivă şi de ce valoare este aceasta?
22. (a) Care este vocaţia tânărului dedicat, bărbat sau femeie? (b) Care trebuie să fie poziţia relativă a altor interese din viaţă? Care poate fi obiectivul său cel mai drag?
23. Ce eroare comună de judecată este făcută frecvent de tineri astăzi?
24. (a) Ce alte subiecte de instruire vin în sfera datoriei părinteşti? De ce? (b) Ce este aşa de important referitor la acceptabilitate pentru un partener de căsătorie?
25. (a) De ce este privit celibatul în Scripturi aşa de onorabil? În ce condiţii? (b) Ce practici trebuie evitate?
26. Cum trebuie să privească tânărul creştin căsătoria?
27. Ce oportunităţi sunt puse înaintea părinţilor, care le aduce bucurie în inimă?
28. Care va fi ambiţia sau obiectivul preţuit al tânărului slujitor şi care poate fi poziţia lui în societatea Lumii Noi?

Falşii păstori se plâng

Clericii creştinătăţii şi-au însuşit rolul de păstori ai turmelor lor. Neglijând să hrănească oile, ei se plâng atunci când observă că adevăraţii păstori ai lui Iehova îi hrănesc pe cei asemenea oilor, căci acest lucru înseamnă că le strică păşunile. Un exemplu în acest sens îl constituie experienţa ce a avut loc într-un oraş din statul New York, în a doua parte a anului 1955.

Soţia studia neîntrerupt de ceva vreme cu martorii lui Iehova, dar soţul, numai de câteva săptămâni, când i-au scris pastorului lor luteran că voiau să devină martori ai lui Iehova. Ca urmare a acestui lucru, el i-a sunat şi a încercat timp de două ore să-i facă să se răzgândească, dar a fost în zadar. La cererea sa, a fost stabilită o întâlnire cu martorii şi s-a vorbit despre subiectul trinitate.

Cuprins

În încheierea discuţiei, soţul i-a spus pastorului: „Domnule B., prima rundă e câştigată de martori. Niciodată nu am ştiut cu adevărat ce este trinitatea, iar acum, că ştiu, îmi dau seama că nu are niciun sens.” Pastorul a răspuns: „Desigur că nu are niciun sens. Dar când Biblia nu are sens, nici noi nu ar trebui să încercăm să înţelegem.”

S-a stabilit ca, în săptămâna următoare, să se discute despre iad. Cu toate acestea, pastorul a sunat mai târziu, spunând că nu poate ajunge la întâlnire, dar că s-ar bucura să vină săptămâna următoare şi să ia cu el şi un prieten. Între timp, martorii, cu ajutorul *Enciclopediei* luterane, s-au documentat cu privire la învăţăturile teologilor luterani referitoare la diferite subiecte religioase. În săptămâna următoare pastorul luteran nu a venit însoţit de un singur prieten, ci de doi, ambii clerici, unul dintre ei părând a avea mai multă autoritate decât ceilalţi doi.

În timpul discuţiei despre iad, s-a ajuns la întrebarea dacă focul iadului este literal sau nu. Cel cu o mai mare autoritate a susţinut că acesta era cât se poate de literal, iadul fiind un loc fierbinte. Când i s-a arătat că în *Enciclopedia* luterană scria că focul iadului nu e unul literal, acesta s-a enervat foarte tare, încercând să nege că ar fi spus că în iad e foarte cald.

Apoi s-a discutat despre sfârşitul lumii. Clericii au susţinut că distrugerea lumii va fi una literală, citând ca dovadă din 2 Petru 3:10. Din moment ce martorii au constatat că dogmaticii luterani se contraziceau asupra acestui subiect, unii, cum ar fi Gerhardt, Quenstedt şi Calov susţinând că pământul va fi distrus literal, în timp ce alţii, ca însuşi Luther şi Brenz, susţineau că numai forma pământului va fi schimbată, clericii au fost întrebaţi de partea cărui grup erau. Răspunsul lor a fost: „A lui Luther, desigur!”

Când li s-a arătat că Luther nu credea în distrugerea literală a pământului şi că teologii luterani nu cădeau de acord asupra acestui subiect, ei au insistat că în *Enciclopedia* lor nu scria aşa ceva, iar când li s-a arătat scris negru pe alb, au încercat să răstălmăcească afirmaţiile clare. În mod clar, ei nu erau la curent cu această neînţelegere dintre proprii lor teologi. Unul dintre ei, pierzându-şi cumpătul, s-a aplecat peste masă şi a ţipat că era ridicol ca nişte laici ignoranţi să le spună ce credeau ei, etc.

Soţul a contracarat, spunând că ceea ce credeau martorii lui Iehova părea să aibă mai mult sens. În acel moment, unul dintre clerici a rostit pe un ton batjocoritor: „Voi, cu minţile voastre proaste şi netrebnice, trebuie să amestecaţi scripturile ca să le faceţi să capete sens. Aceasta e cea mai tâmpită doctrină pe care am auzit-o vreodată.”

În timpul discuţiei din acea seară clericii au spus că Dumnezeu era frustrat deoarece nu toţi oamenii vor fi mântuiţi, chiar dacă El Îşi doreşte să se poată. Când a sosit vremea ca ei să plece, cel ce părea să aibă mai multă autoritate s-a ridicat şi a spus: „Nu pot spune decât că aceasta a fost cea mai dezgustătoare şi dezamăgitoare noapte din viaţa mea şi dacă aş fi ştiut că va fi astfel, nu aş fi venit niciodată.” După alte câteva remarci cu privire la subiectul despre iad, au plecat şi ceilalţi doi clerici.

Cuprins

Cuplul s-a bucurat pentru victoria câştigată de adevăr. De atunci ei continuă să predice despre vestea bună a împărăţiei şi se hrănesc în mod regulat de la masa lui Iehova întinsă pentru ei în Sala locală a Împărăţiei.

„Ascultaţi strigătul păstorilor şi plângerea conducătorilor turmei! Căci DOMNUL le jefuieşte păşunea.” Cu adevărat, aceste cuvinte profetice rostite de Ieremia, scrise cu vreo 2 500 de ani în urmă, îşi găsesc împlinirea în zilele noastre. – Ier. 25:36, *RS*.

• În *Versiunea Standard Revizuită* a Sfintei Scripturi, publicată în America în anul 1952, numele divin Iehova nu apare deloc, nici chiar în traducerea Scripturilor Ebraice. Conform celor scrise în prefaţa versiunii din anul 1952, cuvântul „Domn” a fost folosit în locul numelui lui Dumnezeu. Ar fi corect, atunci, ca noi să citim „Iehova” de câte ori apare cuvântul „Domn” cu referire la Dumnezeu, pentru ca în felul acesta numele lui Dumnezeu să fie pus în locul potrivit?

Nu ar fi corect să procedăm astfel. De ce nu? Iată de ce: în *Versiunea Standard Revizuită,* ca şi în *Versiunea Autorizată*, sau *Versiunea Regele Iacob,* numele divin Iehova a fost înlocuit cu titlul „DOMN”, scris tot cu majuscule, sau cu celălalt titlu de „DUMNEZEU”, scris tot cu majuscule. Acolo unde titlurile „Domn” sau „Dumnezeu” nu sunt scrise cu majuscule, atunci nu traduc numele divin al lui Iehova. De exemplu, în primul capitol al Genezei, titlul „Dumnezeu” apare de multe ori, dar nu traduce numele divin din limba ebraică, de aceea cuvântul „Dumnezeu” nu e scris decât cu prima literă majusculă, iar celelalte litere sunt mici. În textul în limba ebraică, numele divin Iehova începe să apară prima dată în al doilea capitol din Geneza, iar acolo, *Versiunea Standard Revizuită* îl redă prin titlul „DOMN”, cu majuscule. Cu toate acestea, în Geneza 15:2, găsim expresia „Domnul DUMNEZEU”, cuvântul „DUMNEZEU” fiind scris cu majuscule, dar nu la fel şi cuvântul „Domn”. Aceasta deoarece titlul „DUMNEZEU” e traducerea numelui divin „Iehova”, dar titlul „Domn” nu se traduce astfel în acest caz.

În Geneza 15:2, cuvântul „Domn” face referire la Iehova, dar e traducerea cuvântului ebraic ce se pronunţă „*Ad·o·nā'ī*” sau „Ad·o·nī'”. Acest cuvânt evreiesc înseamnă „Stăpân” sau „Domn” şi este folosit numai pentru Iehova Dumnezeu. Astfel, el Îl descrie pe Iehova Dumnezeu drept Stăpân sau Domn. Prin urmare, în textul în limba ebraică, expresia evreiască pentru „Domnul DUMNEZEU” este „*Ad·o·nī' Ye·ho·wih'*”. În versiunile *Americană Standard* şi *Traducerea Lumii Noi* această expresie este tradusă prin „Domnul Iehova”. În *Scripturile Ebraice*, această expresie „*Ad·o·nī' Ye·ho·wih'*” sau „Domnul Iehova” apare de peste 300 de ori, începând cu Geneza 15:2. Numai în cartea profetică a lui Ezechiel, expresia

„Domnul Iehova” apare de 214 ori, începând cu Ezechiel 2:4. În toate aceste sute de cazuri, *Versiunile Standard Revizuită* şi cea *Autorizată* sau *King James* folosesc cuvântul „DUMNEZEU”, cu majuscule, în loc de „Iehova”, deoarece ar fi o prostie să se traducă expresia aceasta evreiască prin „Domnul DOMN”.

Astfel, în afară de numele „Iehova”, există un titlu special, „*Ad·onā′ī*” sau „*Ad·onī″*”, care e folosită numai pentru Dumnezeu şi care Îl descrie drept Stăpân sau Domn. În anumite locuri, în textul acceptat din limba ebraică, titlul „Ad·onī″” apare de unul singur, cum ar fi, de exemplu, în Psalmi 68:32 şi 136:3, şi prin urmare cuvântul „Domn” apare în mod corect în engleză.

Mai există o altă expresie evreiască ce se referă numai lui Iehova şi anume, „*ha·A·dōn″*”. Această expresie este tradusă în mod corect „DOMNUL”. Aceasta apare numai de câteva ori, şi anume, în Exodul 23:17; 34:23; Isaia 1:24; 3:1; 10:16, 33; 19:4; Mica 4:13 şi Maleahi 3:1. Prin urmare, ar fi nepotrivit ca, atunci când citim aceste versete, să înlocuim numele divin al lui Iehova prin titlul „Domnul”.

De asemenea, în limba ebraică, expresia pentru „Domnul Iehova” nu este aceeaşi ca expresia pentru „Iehova Dumnezeu”. Acest lucru e ascuns în multe traduceri ale Bibliei, deoarece traducătorii încearcă să ascundă numele divin, folosind în schimb cuvântul „DOMN” în unele locuri, sau cuvântul „DUMNEZEU” în alte locuri. *Traducerea Lumii Noi* înlătură această confuzie, redând numele divin al lui Iehova acolo unde apare în ebraică, şi redând titlurile de „Domn” sau „Domnul” acolo unde apar în textul ebraic.

Atunci când publicaţiile Turnului de Veghere citează Biblia din vreuna dintre traducerile ce ascund numele divin, înlocuindu-l cu „DOMNUL” sau cu „DUMNEZEU”, publicaţiile noastre vor adăuga uneori, în paranteze, numele „Iehova” după „DOMNUL” sau „DUMNEZEU”, pentru a arăta la cine se face referire. De asemenea, când cineva citeşte cu voce tare altora dintr-o versiune a Bibliei ce nu foloseşte numele divin, ar fi corect să se citească versetul sau versetele biblice aşa cum au redat textul respectiv traducătorii acelei versiuni, iar după citirea cuvintelor „DOMNUL” sau „DUMNEZEU”, cititorul ar putea adăuga că această expresie face referire la Iehova, sau este Iehova în textul ebraic original. Astfel, un scriitor sau un cititor nu poate fi acuzat că citează greşit sau denaturează o traducere ce ascunde numele divin folosind cuvinte înlocuitoare.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1956 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ŢINEŢI PASUL CU SOCIETATEA LUMII NOI	- Pag.377
ESTE SINCERITATEA SUFICIENTĂ?	- Pag.384
ISUS ŞI EVREII	- Pag.385
LUTHER LUPTĂ, APOI SE COMPROMITE	- Pag.391
SĂ MÂNUIM SABIA SPIRITUALĂ ÎMPOTRIVA FORŢELOR SPIRITUALE RELE	- Pag.394
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag.395
ŢINEŢI PASUL CONFORMÂNDU-VĂ CERINŢELOR TEOCRATICE	- Pag.399
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.407

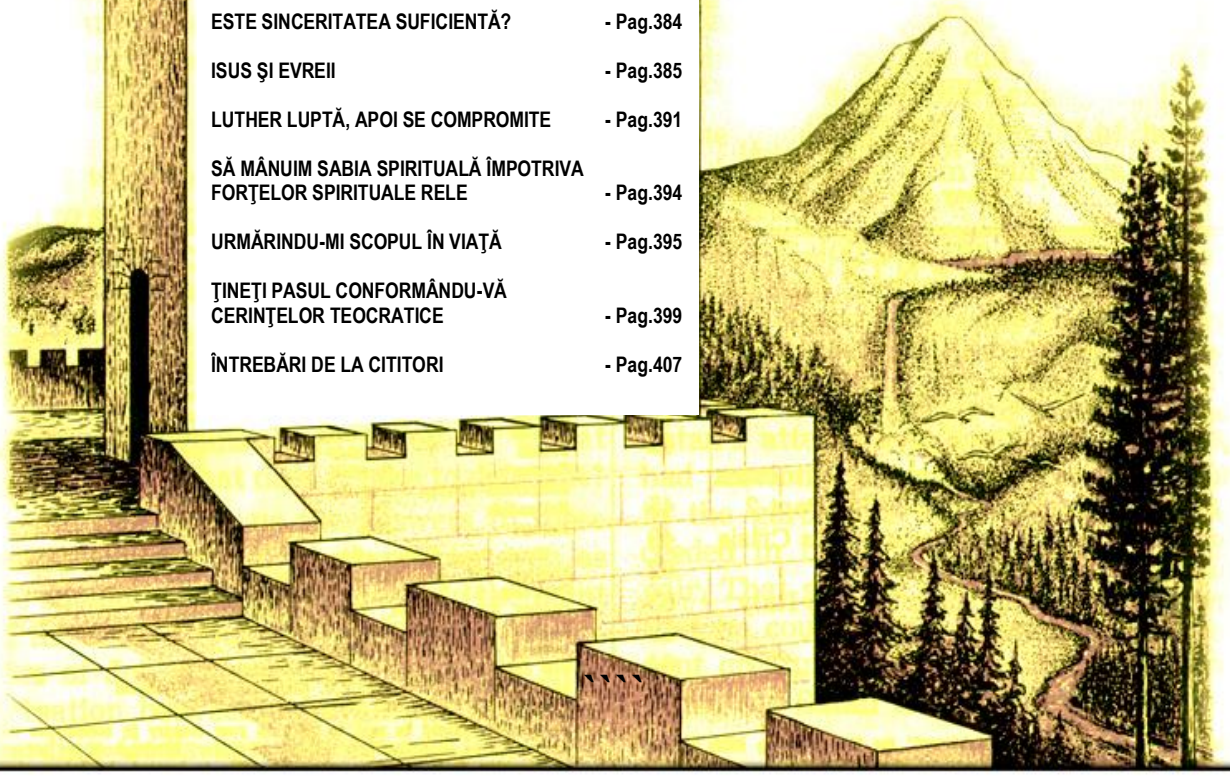

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

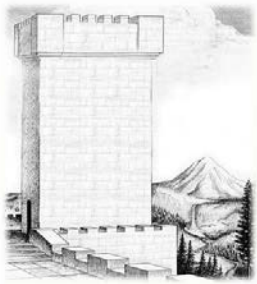

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1956 **Nr 11**

ŢINEŢI PASUL CU SOCIETATEA LUMII NOI

„Noi am lăsat toate lucrurile şi Te-am urmat.” - Mat. 19:27, NW.

SOCIETATEA Noii Lumi este o societate de slujitori în expansiune, răspândindu-şi influenţa până la marginile pământului locuit. Este o organizaţie vie, mişcătoare, cu suflare, a cărei prosperitate spirituală este unică în istoria creştinismului. Oriunde s-ar întoarce, influenţa pe care o emană atrage atenţia oamenilor sinceri. Este ca un far de lumină în această lume întunecată, purtând mai departe cuvintele de speranţă şi viaţă pentru toţi cei care vin în interiorul graniţelor sale. Astăzi este absolut necesar ca cei care doresc să trăiască în noua lume a dreptăţii să ţină pasul cu societatea Noii Lumi. De ce? Deoarece în curând ea îi va conduce pe toţi membrii săi în siguranţă prin cel mai mare dintre toate necazurile, războiul Armaghedonului, şi îi va aduce într-o nouă lume strălucitoare făcută de Dumnezeu, unde omenirea se va bucura de pace, bogăţie şi fericire veşnice.—Mat. 24:21, NW.

[2] În spatele succesului acestei organizaţii făcătoare de minuni se află Întemeietorul şi Creatorul ei, Iehova Dumnezeu. Numai El ar putea concepe un aranjament atât de minunat pentru păstrarea poporului Său. Numai El are puterea de a o sprijini atât de mult şi de acţiona în aceste timpuri primejdioase. Şi numai El are înţelepciunea şi spiritul de a o îndruma spre împlinirea scopului Lui, după voinţa Sa divină. Prin urmare, Iehova este Cel responsabil de existenţa ei, de creşterea sa nemaipomenită şi de succesul ei. Atunci toată lauda şi cinstea sunt într-adevăr ale Lui. După cum spusese, pe bună dreptate, apostolul Pavel: „Ce este deci Apolo? Da, ce este Pavel? Nişte slujitori prin care aţi devenit credincioşi, aşa cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, aşa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care face să crească. Deci cel ce plantează şi cel ce udă sunt una, dar fiecare îşi va

Cuprins

primi răsplata după truda sa. Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul cultivat al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” Fiind clădirea lui Dumnezeu, „ogorul pe care îl lucrează”, societatea Noii Lumi reflectă gândirea lui Iehova faţă de omenire, răspândind închinarea adevărată pe pământ, înaintând cu cunoştinţă crescută, având grijă de creşterea şi de prosperitatea spirituale, ţinând pasul cu conducătorul ei, Isus Cristos, care arată calea spre ziua perfectă.—1 Cor. 3:5-9, *NW*; Ps. 127:1.

[3] Înainte ca omul să fi putut aştepta vreodată o lume nouă, Iehova Dumnezeu începuse să îi clădească temeliile şi să inspire speranţă în ea. El i-a făcut pe oameni să scrie şi să rostească profeţii despre lumea care va veni şi în care va domni dreptatea. Aceste profeţii au devenit o sursă de bucurie infinită, speranţă şi curaj pentru oamenii cu bunăvoinţă, în fiecare generaţie. Ele au dat oamenilor imboldul necesar pentru a înainta în credinţă şi a aştepta împlinirea lor finală. Când Iehova i-a poruncit lui Avram: „Ieşi din ţara ta, dintre rudele tale şi din casa tatălui tău şi du-te în ţara pe care ţi-o voi arăta”, Avraam s-a supus fără nicio ezitare, deoarece a crezut în promisiunea lui Dumnezeu pentru o lume nouă. Pavel ne spune că Avraam L-a ascultat pe Dumnezeu, „a ieşit ca să meargă spre locul pe care trebuia să-l primească drept moştenire. A ieşit, deşi nu ştia unde se duce. Prin credinţă, el a trăit ca străin în ţara promisiunii ca într-o ţară străină şi a locuit în corturi cu Isaac şi cu Iacob, moştenitori cu el ai aceleiaşi promisiuni. Căci el aştepta oraşul cu temelii adevărate, oraş al cărui constructor şi făuritor este Dumnezeu.” Marea dorinţă a lui Avraam de a trăi în noua lume a promisiunii lui Iehova este ceea ce i-a dat posibilitatea să îşi părăsească patria şi să se mulţumească cu viaţa de locuitor trecător, în corturi, astfel încât să poată moşteni promisiunea. Sara, soţia sa, i s-a alăturat de bunăvoie în călătoriile sale, arătându-şi astfel credinţa în promisiunea lui Dumnezeu. Prin credinţă ei au mers înainte spre o ţară nouă, cu speranţa unei noi lumi.—Gen. 12:1-3; Evrei 11:8-10, *NW*.

[4] Rămâne întrebarea: Suntem dispuşi să facem acelaşi lucru, adică, să dăm dovadă de aceeaşi credinţă şi bunăvoinţă faţă de promisiunea lui Dumnezeu, aşa cum au făcut Avraam şi soţia lui, Sara? Faptul că Avraam nu a moştenit promisiunea în timpul vieţii sale nu i-a împiedicat pe Isaac sau pe Iacov să îi urmeze paşii, în exercitarea credinţei în Dumnezeu, şi îndemnându-şi copiii să urmeze aceeaşi cale. Isus a spus despre Avraam: „Avraam, tatăl vostru, s-a bucurat mult că va putea vedea ziua Mea, şi a văzut-o şi s-a bucurat.” Atât de mare era credinţa acestor patriarhi în promisiunea lui Dumnezeu încât erau gata să renunţe la toate lucrurile, chiar şi la vieţile lor, ca să poată moşteni promisiunea noii lumi.—Ioan 8:56; Evrei 11:39, *NW*.

[5] Moise a arătat aceeaşi credinţă în promisiunea lui Dumnezeu. El, care fusese crescut în curţile Faraonului, „a considerat batjocorirea Cristosului ca o bogăţie mai mare decât comorile Egiptului.” Moise a răspuns chemării lui Dumnezeu când avea optzeci de

Cuprins

ani, lăsând în urmă viaţa de păstor pentru a deveni martorul lui Iehova pentru Faraon şi un lider al naţiunii Israel. Israel este exemplul cum o naţiune întreagă a găsit speranţă în făgăduinţa lui Dumnezeu pentru o lume nouă. Pavel vorbeşte despre un „nor de martori" aşa de mare, care dau la o parte toate greutăţile, ca să poată deveni părtaşi la această promisiune.—Evrei 11:26, 27; 12:1, *NW*.

[6] Căpetenia acestui „nor de martori" aşa de mare a fost Isus Cristos: „Care, deşi avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată." Isus a dat tot ce era al Său, ceea ce era cu mult mai mult decât ar putea da toată rasa umană la un loc, ca să poată avea parte de promisiunea lui Iehova a unei noi lumi. El şi-a ilustrat bunăvoinţa de a face astfel în mai multe pilde: „Împărăţia cerurilor este asemenea unei comori ascunse într-un câmp, pe care un om a găsit-o şi a ascuns-o. Apoi, de bucurie, se duce şi vinde tot ce are şi cumpără câmpul acela. Împărăţia cerurilor este şi asemenea unui negustor voiajor care caută perle scumpe. Când a găsit o perlă de mare valoare, a plecat, a vândut imediat tot ce avea şi a cumpărat-o." Atât de mult S-a privat Isus încât a fost în stare să îi zică unui anumit scrib care dorea să-L urmeze: „Vulpile au vizuini şi păsările de pe cer au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde să îşi culce capul." Decât să jelească pierderea „tuturor lucrurilor", Isus le-a recomandat această cale urmaşilor Săi, dacă vor să fie în Împărăţie.—Filip. 2:5-9; Mat. 13:44-46; 8:20; Col. 1:15, 16, *NW*.

[7] Isus a ştiut de ce va fi nevoie pentru a cuceri această lume; astfel El a spus: „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să mă urmeze neîncetat. Fiindcă cine vrea să-şi salveze sufletul îl va pierde, dar cine îşi pierde sufletul pentru mine îl va găsi. Pentru că ce folos va avea un om dacă va câştiga întreaga lume, dar îşi va pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său? Căci Fiul omului trebuie să vină în gloria Tatălui său cu îngerii săi şi atunci îi va răsplăti fiecăruia după purtarea lui." Prin urmare, a-L urma pe Isus Cristos înseamnă a practica creştinismul; înseamnă a te lepăda de tine într-o viaţă dedicată principiilor creştinismului. Aceasta cere ca cineva să îşi ia „stâlpul de tortură" şi să fie părtaş la câteva dintre chinurile şi suferinţele prin care a trecut Isus. Înseamnă renunţarea la ambiţiile personale şi la dorinţele de a face avere şi de a avea faimă şi putere. Profetul Iov a spus: „Dacă mi-am pus speranţa în aur, şi i-am zis aurului scump: 'Tu eşti încrederea mea … Aş fi negat pe Dumnezeu cel de sus." Deci a-L urma pe Cristos înseamnă a renunţa la lumea veche, la lumea întreagă şi la viaţă, dacă este nevoie. Aceasta cere supunere deplină şi loialitate faţă de creştinism, aşa cum un soldat se jertfeşte pentru independenţă şi libertate. Pavel explică acest lucru, spunând: „Niciun om care slujeşte ca soldat nu se încurcă în treburile negustoreşti ale vieţii, ca să poată primi încuviinţarea celui care l-a înscris ca ostaş." Creştinii care Îl urmează pe Cristos trebuie să fie pregătiţi să răspundă la datorie cu aceeaşi bunăvoinţă ca a profetului Isaia, care, când a auzit întrebarea: „Pe cine să trimit, şi cine va merge pentru

Cuprins

noi?", a răspuns: „Iată-mă! Trimite-mă." Neavând nicio legătură cu această lume veche, el a fost liber să răspundă la chemarea lui Iehova. Acesta a fost grupul de invidiat pe care acei oameni credincioşi precum: Avraam, Isaac, Iacov şi alţii, l-au alcătuit prin credinţa lor. Aceasta trebuie să fie partea tuturor celor care ţin pasul cu societatea Noii Lumi.—Mat. 16:24-27, *NW*; Iov 31:24, 28, *AS*; 2 Tim. 2:4, *NW*; Isa. 6:8.

CHEMAŢI SĂ DEA TOTUL

[8] Când a întemeiat Creştinismul, Isus Cristos le-a cerut urmaşilor Săi să arate aceeaşi credinţă, credinţa lui Avraam. Iar apostolii Lui au arătat că aveau această credinţă. Observaţi mai ales cu câtă bunăvoinţă au răspuns la chemarea lui Isus: „Veniţi după Mine." Raportul inspirat spune despre Petru şi Andrei, care pescuiau cu mrejele lor, când Isus i-a chemat: „Au părăsit îndată mrejele lor, şi L-au urmat." Despre Iacov şi Ioan, care au fost chemaţi în timp ce îşi reparau mrejele, înregistrarea spune: „Părăsindu-şi deîndată barca şi tatăl, ei L-au urmat." Când un discipol a vrut să meargă înapoi ca să-şi îngroape tatăl, Isus i-a spus: „Urmează-Mă în continuare, şi lasă morţii să-şi îngroape morţii." Ideea este că nu au lăsat nimic să le stea în cale; ocupaţia, familia, prietenii nu erau considerate cele mai esenţiale. Ele au fost puse pe al doilea loc, iar acel lucru cât se poate de râvnit, Împărăţia lui Dumnezeu, a fost pus pe primul loc în viaţa lor. Nu au aşteptat luni de zile ca să îşi părăsească munca, şi nici nu au analizat cu grijă chestiunile ca să vadă dacă merită sau nu. Apostolii nici nu au întrebat: Mie ce-mi iese? De fapt, răspunsul lor a fost prompt, arătând credinţă mare în Iehova, în Fiul Lui şi în aranjamentul făcut pentru existenţa lor continuă.—Mat. 4:18-22; 8:22, *NW*.

[9] Isus i-a făcut pe urmaşii Lui să înţeleagă importanţa Împărăţiei. A ajunge la ea ar merita toate eforturile. El a subliniat nevoia de auto-sacrificiu, muncă grea, suferinţă şi răbdare pentru a atinge ţelul credinţei, care este mântuirea sufletelor noastre. El a accentuat că a-L urma mereu ar însemna ca acel om să fie liber de legături şi de obligaţii lumeşti. Mâncarea, îmbrăcămintea, adăpostul şi toate celelalte nevoi ale vieţii au fost puse pe locul doi. „Fiindcă pe toate acestea naţiunile le caută stăruitor. Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate. De aceea, nu vă îngrijoraţi niciodată pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine va avea îngrijorările ei. Ajunge fiecărei zile necazul ei." Lucrul principal era Împărăţia; în comparaţie cu ea, toate celelalte lucruri păleau. Pavel a descris ce credea el despre asta: „Pentru El [Cristos] am suferit pierderea tuturor lucrurilor şi le socotesc o grămadă de gunoaie, ca să pot câştiga pe Cristos." Iar apostolul Ioan a judecat astfel: „Lumea trece, şi la fel şi dorinţa ei, dar cel care face voinţa lui Dumnezeu rămâne veşnic." Ce motiv mai bun s-ar putea da pentru a părăsi această lume şi pentru a se dedica în întregime şi necondiţionat Împărăţiei lui Dumnezeu? Dacă în secolul întâi era nevoie de credinţă absolută şi încredere în Iehova şi Isus Cristos pentru a ţine pasul cu biserica creştină tot mai mare, astăzi se cere, oare, mai puţin?—Mat. 19:27; 6:32-34; Filip. 3:8; 1 Ioan 2:17, *NW*.

Cuprins

[10] Supunerea credincioasă faţă de însărcinarea de a merge şi a „face discipoli din oamenii tuturor naţiunilor” a dus la creşterea adunării creştine până astăzi, fiind reprezentată pe tot pământul de slujitori devotaţi care transmit vestea bună a Împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu. Mai ales în ultimii treizeci şi şapte de ani, sute de milioane de oameni au ajuns să audă de guvernul divin al noii lumi. Dintre aceste milioane, sute de mii au recunoscut că este mesajul dătător de viaţă al lui Dumnezeu pentru această zi. Aceştia au răspuns cu aceeaşi credinţă şi bucurie ca profeţii din trecut şi ca discipolii lui Isus, şi şi-au dedicat vieţile lui Dumnezeu prin Isus Cristos şi s-au alăturat în ţinerea sus a acestei torţe strălucitoare a Împărăţiei. Toţi aceşti martori creştini alcătuiesc o societate care nu face parte din această lume veche. Ei sunt pentru noua lume de dreptate a lui Dumnezeu; prin urmare, ei alcătuiesc societatea Noii Lumi.—Mat. 28:19, 20; 24:14, *NW*.

[11] Acum, ca membri ai societăţii Noii Lumi, li se cere, oare, să facă aceleaşi sacrificii şi să arate aceeaşi credinţă ca acei martori creştini din secolul întâi? Da. Deoarece nu există vreun set distinct de reguli de purtare sau de slujire pentru creştinii din vreun secol anume. Ei urmează toţi acelaşi Model, pe Isus Cristos. Petru a scris: „De fapt, voi aţi fost chemaţi la această cale, deoarece chiar şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model ca să călcaţi pe urmele lui îndeaproape.” Pavel a sfătuit: „Fiţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos.” Şi din nou: „Fiţi imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile.” „Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă.” Prin urmare, pe lângă exemplul perfect al lui Cristos, avem exemplul scris lui Avraam şi al tuturor celorlalţi profeţi înaintea noastră, ca lecţii utile pentru ca noi să studiem, dacă vrem să ţinem pasul cu societatea Noii Lumi.—1 Pet. 2:21; 1 Cor. 11:1; Evrei 6:12; Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11, *NW*.

[12] Devine tot mai clar că pentru ca oricare dintre noi să poată ţină pasul cu societatea Noii Lumi, acesta trebuie să răspundă cu aceeaşi promptitudine şi bunăvoinţă la instrucţiunile lui Iehova precum au făcut-o profeţii şi apostolii credincioşi. Nu ne putem permite să fim legaţi de această lume veche şi în acelaşi timp să credem că putem ţine pasul cu această societate creştină de slujitori. Trebuie să fim liberi să răspundem chemării aşa cum au făcut Avraam şi Moise, dispuşi să se mute şi să lase în urmă toate interesele vechii lumi. Trebuie să fim dornici să răspundem chemării Stăpânului: „Vino şi urmează-Mă,” şi să răspundem în sensul deplin în care a făcut-o Petru: „Am lăsat toate lucrurile şi Te-am urmat.” Să lăsăm în urmă „toate lucrurile,” nu cu un regret, aşa cum a făcut soţia lui Lot, ci fără vreun regret, şi cu bucuria că o astfel de oportunitate ne-a fost dată ca să o împlinim. Aşa cum a spus Pavel, care a renunţat la tot: „Sunt gata nu numai să fiu legat, ci şi să mor la Ierusalim pentru numele Domnului Isus.” Aceasta ar trebui să fie hotărârea şi devoţiunea noastră.—Marcu 10:21; Mat. 19:27; Faptele 21:13, *NW*.

[13] Totuşi, mai există câţiva „creştini” care cred că este posibil să trăiască în societatea Noii Lumi şi în vechea lume în acelaşi timp. Dar chiar şi aceştia care par că întîrzie să înveţe constată că sarcina este dificilă. Dedicarea lor nu a fost

Cuprins

deplină. Ei nu au părăsit cu adevărat „toate lucrurile” ca să-L urmeze pe Cristos. Dedicarea lor a fost una cu reţineri, cu „lucruri ataşate.” Ei încă tânjesc după luxul şi plăcerile sistemului trecător de lucruri. Ei ştiu că pentru a ţine pasul cu societatea Noii Lumi este nevoie de timp, iar plăcerile vechii lumi cer timp. Deci, există un test al afecţiunii, o tragere în direcţii diferite, cu urmări reprezentate de tensiune şi frustrare. O persoană instabilă, cu mintea împărţită, nu este plăcută în ochii lui Iehova. „De fapt,” spune Iacov, „să nu creadă omul acela că va primi ceva de la Iehova; el este un om nehotărât, nestatornic în toate căile sale.” „Apropiaţi-vă de Dumnezeu, iar el se va apropia de voi! Curăţaţi-vă mâinile, păcătoşilor, şi purificaţi-vă inimile, nehotărâţilor! Suferiţi, jeliţi şi plângeţi! Râsul să vi se prefacă în jale, iar bucuria în descurajare! Umiliţi-vă înaintea lui Iehova, iar el vă va înălţa!” Cei care insistă în a duce o viaţă dublă nu sunt cu adevărat smeriţi. Ei se îngrămădesc mereu la linia de delimitare. Ei aleg să ignore sfatul înţelept al lui Iehova. Reticenţi în a se rupe definitiv de vechea lume, ei se ţin bine de nou, până când vechea lume îi va trage în uitare totală. Este periculos să încerci să încalci limita, şi este imposibil să fi sclav la doi stăpâni. „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni, căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi fi sclavi ai lui Dumnezeu şi ai Bogăţiei.”—Iac. 1:7, 8; 4:8-10; Mat. 6:24, *NW*.

NU E LOC DE NEHOTĂRÂRE

[14] Ritmul crescut acum al societăţii Noii Lumi nu îngăduie loc pentru nehotărâre. Chiar şi cea mai mică ezitare înseamnă teren pierdut. Cu cât ezităm mai mult, cu atât mai multă distanţă avem de recâştigat dacă vrem să ţinem pasul cu societatea Noii Lumi. Înseamnă că trebuie depuse eforturi mai mari şi o mai mare fermitate. Adevărul tragic este că distanţa pierdută se dovedeşte aproape întotdeauna a fi devastatoare, deoarece mersul înainte al societăţii Noii Lumi este fără milă, avansând spre ziua perfectă. Este nevoie de credinţă, curaj şi determinare pentru a ţine pasul cu ea. Mai ales acum, când este cerut tot mai mult din timpul nostru. Există chemări de pionieri, misionari şi serviciu la Betel la care să se răspundă cu un „Iată-mă!; trimite-mă.” Mai multă atenţie trebuie acordată serviciului din casă în casă, pregătirii noilor vestitori ai Împărăţiei, facerea de vizite ulterioare celor care arată interes în mesajul Împărăţiei, şi de conducerea de studiii Biblice la domiciliu cu oameni cu bunăvoinţă. Toate acestea cer timp, timpul nostru şi forţa noastră vitală. Dar întrucât este timp dedicat, atunci aparţine de drept lui Iehova. „Voi nu sunteţi ai voştri, căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Prin toate mijloacele, preamăriţi-L pe Dumnezeu prin trupul vostru.” „Daţi … lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.”—Isa. 6:8; 1 Cor. 6:19, 20; Mat. 22:21, *NW*.

[15] Dar asta nu este tot de ce trebuie să vă ocupaţi. Există studii şi întâlniri ale adunării la care să se participe şi care să fie sprijinite. Acestea cer gândire şi pregătire din timp. Studiile noastre personale nu trebuie neglijate, şi nici obligaţiile noastre familiale. Cel mai mic amestec cu lumea veche poate fi o piedică şi un obstacol în înaintarea noastră spre noua lume. De aceea i-a sfătuit Isus pe toţi cei care L-au urmat să se lepede de sine, să îşi ia stâlpul de tortură şi să-L urmeze

Cuprins

mereu. Pavel a dat un sfat asemănător: „Să dăm şi noi la o parte orice greutate şi păcatul care ne înfăşoară atât de uşor şi să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte, privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus.” Dacă luăm seama la acest sfat înţelept, de a ţine pasul cu societatea Noii Lumi, nu va fi nici pe departe atât de greu cum le este celor împovăraţi cu lucrurile acestei vieţi.—Evrei 12:1, 2; Mat. 16:24, *NW*.

16 Să fim legaţi fără să fie necesar de această lume veche numai ne slăbeşte spiritul, ne îngreunează înaintarea şi înlătură bucuria pe care am avea-o în mod obişnuit în slujirea lui Iehova. De fapt, dacă preocupările vechii lumi nu sunt controlate, ne vor aduce într-un punct mort. Fiecare membru al societăţii Noii Lumi ar trebui să se îngrijească de înaintarea sa spre lumea nouă. Ar trebui să se întrebe: Unde sunt eu în relaţia cu societatea Noii Lumi? Ţin pasul cu ea? Neglijez oare interesele Noii Lumi pentru preocupări ale lumii vechi? Răspunsurile mele la chemările teocratice sunt ca cele ale profeţilor şi apostolilor credincioşi? Sau permit intereselor seculare să îmi fure timpul? Isus i-a spus unui tânăr bogat care dorea să primească viaţă veşnică: „Un singur lucru îţi lipseşte: ‘Du-te, vindeţi lucrurile şi dă-le săracilor, şi vei avea comori în cer, şi vino să Mă urmezi.’ Dar el s-a întristat la aceste cuvinte şi a plecat mâniat, căci avea multe bunuri. După ce s-a uitat împrejur, Isus le-a zis discipolilor săi: ‘Cât de greu va fi pentru cei care au bani să intre în împărăţia lui Dumnezeu!’” Nu lăsaţi ca banii, materialismul sau lucrurile acestei lumi să vă împiedice în dobândirea vieţii.—Marcu 10:17-30, *NW*.

17 După discuţia lui Isus cu tânărul, Petru a spus: „Iată! Noi am lăsat toate lucrurile şi Te-am urmat.” Isus a răspuns astfel: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care a lăsat casă sau fraţi sau surori sau mamă sau tată sau copii sau ogoare pentru mine şi pentru vestea bună şi care să nu primească însutit acum, în acest timp, case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare împreună cu persecuţii, iar în sistemul viitor, viaţă veşnică.” Isus, cu alte cuvinte, i-a spus lui Petru că creştinii nu pierd nimic când renunţă la vechea lume, şi niciun martor creştin al lui Iehova nu pierde niciun lucru, făcând acelaşi lucru, de dragul de a ţine pasul cu societatea Noii Lumi. Câştigăm de sute de ori mai mult decât la cât renunţăm, şi chiar mai mult. Membrii rămăşiţei unse vor dobândi în plus o viaţă glorioasă în ceruri ca mireasa lui Cristos, iar celelalte oi ale Domnului vor dobândi viaţă veşnică într-un nou pământ paradis. Toate acestea pentru că nu şi-au pierdut credinţa, ci au înaintat încrezători cu societatea Noii Lumi, în călătoria sa spre noua lume.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este societatea Lumii Noi, şi de ce este absolut necesar ca iubitorii dreptăţii să ţină pasul cu aceasta?
2. (a) De ce putem spune că Iehova se află în spatele societăţii Lumii Noi? (b) În ce fel reflectă societatea Lumii Noi gândirea lui Iehova?
3. Cum a inspirat Iehova speranţă în lumea nouă, şi cum i-a influenţat pe oameni această speranţă?
4-6. (a) Cine au fost alţii care au privit această promisiune a unei lumi noi? (b) Cum şi-a demonstrat Isus bunăvoinţa de a se împărtăşi în promisiunea lui Iehova?

Cuprins

7. (a) Ce sfat a dat Isus pentru a ajunge în lumea nouă? (b) Ce înseamnă a urma pe Cristos?
8. Ce i-a trimis Isus pe urmaşii lui să facă, şi cum au răspuns ei?
9. Cum trebuiau să aprecieze ei privilegiile Împărăţiei?
10. Care a fost rezultatul răspunsului credincios la porunca de a „face discipoli din oamenii tuturor naţiunilor”?
11. Li se cere membrilor societăţii Lumii Noi să facă aceleaşi sacrificii ca martorii creştini din primul secol?
12. Care trebuie să fie atitudinea mentală a celor ce ţin pasul cu societatea Lumii Noi?
13. Ce se poate spune despre cei ce se agaţă, încă, de lumea veche şi ce sfat li se poate da?
14,15. (a) De ce acum nu este loc de nehotărâre? (b) De ce este nevoie de hotărâre şi curaj pentru a ţine pasul cu societatea Lumii Noi?
16. Ce trebuie să ceară de la sine fiecare membru al societăţii Lumii Noi?
17. Pierde creştinul ceva prin faptul că iasă din lumea veche?

ESTE *SINCERITATEA* SUFICIENTĂ?

Mulţi spun că dacă eşti sincer în credinţa ta, este suficient. Ei susţin că judecata divină va ţine cont mai degrabă de sinceritate decât de corectitudine. Nu e vorba atât de mult de o credinţă corectă, cât este vorba de o credinţă sinceră. Sinceritatea este necesară, dar este oare de ajuns?

„Există o cale ce i se pare corectă omului, dar în cele din urmă, aceasta va duce la moarte.” Calea greşită nu va duce la destinaţia corectă doar fiindcă cel pierdut este sincer. – Prov. 14:12, *RS*.

Isus le-a spus urmaşilor Săi: „Vine ceasul când oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu sacru pentru Dumnezeu.” Va aproba Iehova uciderea creştinilor pe motiv de sinceritate? – Ioan 16:2, *NW*.

Apostolul Pavel a spus despre cei care erau sinceri, dar nedrepţi: „Căci le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoştinţei exacte, fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să şi-o stabilească pe-a lor şi astfel nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu.” – Rom. 10:2,3, *NW*.

Aceşti oameni erau sinceri, dar erau şi încăpăţânaţi. Ei erau atât de preocupaţi în dovedirea faptului că aveau dreptate, încât nu aveau timp să afle lucrurile despre care Dumnezeu spunea că sunt corecte. Ei nu erau sinceri în smerenia lor, ci erau sinceri în încăpăţânarea lor, împlinindu-şi propria voinţă şi mergând pe propria cale, refuzând să se supună voinţei lui Dumnezeu şi să meargă pe calea Sa.

Sinceritatea e necesară, dar nu e de ajuns. Cei care sunt cu adevărat sinceri se vor schimba atunci când vor afla că se înşeală. Fiindcă sunt sinceri, Iehova e milostiv cu ei. La fel a fost şi în cazul apostolului Pavel, care a scris: „Înainte eram un blasfemator, un persecutor şi un batjocoritor. Totuşi, mi s-a arătat îndurare, fiindcă eram în neştiinţă şi acţionam din necredinţă.” – 1 Tim. 1:13, *NW*.

Iehova ne cere mai mult decât sinceritate: „Ce cere Iehova de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti bunătatea şi să umbli smerit alături de Dumnezeul tău?” Cum poţi face dreptate şi da dovadă de bunătate dacă nu ştii ce consideră Iehova a fi corect şi bun? Cum poate umbla cineva smerit alături de Dumnezeu dacă nu cunoaşte calea sau cărarea Sa? Acesta nu poate umbla cu încăpăţânare pe calea sa şi, în acelaşi timp, să umble smerit pe calea lui Dumnezeu. – Mica 6:8, *Da*.

Un om cu adevărat sincer se va schimba atunci când i se arată că greşeşte. Cât de sincer este cu adevărat omul căruia i se arată din propria Biblie că „sufletul care păcătuieşte va muri”, dar continuă să creadă că sufletul e nemuritor? Cât de sincer este cel care încă mai crede că Dumnezeu şi Cristos sunt egali într-o treime, când a citit în propria-i Biblie cele spuse de Isus: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine”? Cât de sincer este cel căruia i se arată în propria Biblie că: „plata păcatului este moartea”, dar continuă să susţină că pedeapsa păcatului este chinul veşnic? – Ezec. 18:4; Ioan 14:28; Rom. 6:23

Nu e oare posibil ca mulţi din cei care spun că sinceritatea e de ajuns să vrea numai să-şi urmeze propria cale şi să creadă astfel că au primit aprobarea lui Dumnezeu? E foarte uşor să-ţi urmezi propria cale, în timp ce te ascunzi în spatele pretenţie de sinceritate. Deseori, încăpăţânarea se ascunde sub haina sincerităţii. Când nu e aşa, când sinceritatea este cât se poate de reală, posesorul său se schimbă când i se arată că a greşit. Dacă nu faci niciun efort pentru a afla ce e corect, dacă nu faci nicio schimbare când convingerea ţi s-a dovedit a fi greşită, atunci înseamnă că nu ai dat dovadă de adevărată sinceritate.

De ce s-au poticnit evreii de Isus cu nouăsprezece secole în urmă? De ce este El acum o şi mai mare piatră de poticnire pentru evrei? Ce ar putea deschide minţile închise atâta timp în această privinţă?

ISUS a putut transforma apa în vin. El a putut să oprească vântul, să potolească valurile şi să meargă pe apă. El a putut să hrănească mii de oameni cu câteva pâini şi câţiva peşti. El a putut să-i vindece pe ologi, să-i cureţe pe leproşi, să-i facă pe orbi să vadă şi pe surzi să audă. El a putut chiar să-i readucă la viaţă pe cei morţi.

Dar El nu a putut să convertească naţiunea evreiască.

El nu s-a aşteptat la acest lucru. El ştia că Isaia prezisese faptul că El va fi „ca o piatră de poticnire şi ca o stâncă de cădere pentru ambele case ale lui Israel.”

Cuprins

Cuvântul lui Dumnezeu nu va fi anulat. El a aşteptat respingere, persecutare şi moarte.—Isaia 8:14.

Totuşi, Isus a făcut ca mii şi mii de evrei să treacă de la iudaism la creştinism. Creştinismul se bazează pe fundament iudaic; toţi apostolii şi primii discipoli ai lui Isus au fost evrei. Deşi majoritatea acestor iudei creştini au fost aduşi din clase sociale smerite, mulţi dintre ei au fost iniţial scribi, preoţi şi farisei. (Faptele 6:7; 15:5) Caracteristicile evreieşti nu s-au schimbat. De vreme ce trăsăturile rasiale nu au împiedicat pe mii de oameni să-L accepte pe Isus, atunci aceste caracteristici nu pot fi acuzate pentru respingerea lui Isus Cristos de către evrei. De ce, atunci, L-au acceptat atât de mulţi evrei, iar acum atât de puţini?

El a făcut miracole pe care creştinii nu le pot imita acum. Acestea au fost impresionante şi izbitoare şi au atras mari mulţimi, dar Isus nu a pus accentul pe aceste miracole. Miracolele inspiră veneraţia, uimirea şi atrag atenţia, dar numai dobândirea cunoştinţei exacte converteşte şi reînnoieşte mintea şi schimbă personalitatea de la vechile moduri de gândire şi acţionare spre noile căi de gândire şi conduită creştine. Pentru că au fost împlinite mai multe profeţii acum decât în vremea lui Isus, acum există mai multă cunoştinţă disponibilă pentru predicare decât a fost atunci; aşadar, aceasta ar trebui să compenseze incapacitatea de a înfăptui astăzi miracole.— Rom. 12:2; Col. 3:9; Prov. 4:18.

Dacă natura evreilor nu s-a schimbat şi cu mai multă cunoştinţă acum, care are mai multă putere decât miracolele, pentru a realiza o transformare solidă şi de durată, de ce astăzi există atât de puţini evrei care-L acceptă pe Isus? S-a întâmplat ceva între vremea noastră şi cea a lui Isus, care să explice împotrivirea sporită faţă de acceptarea lui Isus ca Mesia? Da.

ATROCITĂŢILE EVULUI MEDIU

În timpul acestei perioade, romano-catolicii au condus în Europa de Vest. Ei au impus restricţii tiranice evreilor. Evreii erau limitaţi la anumite tipuri de muncă, nu puteau avea proprietate funciară, şi erau catalogaţi de Biserica Catolică drept „trădători". Ei au fost împinşi să trăiască în ghetouri, pe care le puteau părăsi ziua, dar în care trebuiau să revină până la lăsarea nopţii, când un paznic „creştin" închidea singura poartă spre ghetou. Ei erau forţaţi să poarte ecusonul galben al evreilor, despre care preotul dominican Pater Constant a scris: „Cum era altfel posibil să nu-i pierzi din vedere pe ciudaţii însoţitori, pe care ospitalitatea plină de compasiune a bisericii a impus-o asupra creştinului? De la marea trădare de pe muntele Calvar, spiritul Iscariotului a infestat rasa evreiască. În inima fiecărui evreu curge sânge de trădător."

Copiii evrei trebuiau să urmeze sesiunile de instruire religioasă catolică, iar în fiecare săptămână un profesor catolic era desemnat să predice teologia în sinagogi. Multe acuzaţii ridicole şi false au fost aduse împotriva evreilor, precum momentul în care a apărut mucegai roşu pe napolitanele folosite la împărtăşanie, preoţii spunând că fusese tentativa evreilor, omorându-L pe Isus din nou şi făcând napolitana să sângereze. Adesea evreii erau acuzaţi de faptul că omorau copii creştini şi le foloseau sângele la celebrarea paştelui. Aceste acuzaţii, aruncate

Cuprins

asemenea unor tăciuni în mijlocul gloatei catolice, i-au stârnit să comită cele mai groaznice atrocităţi împotriva evreilor. Întregi comunităţi evreieşti au fost anihilate, mii de evrei fiind arşi pe rug, masacrele făcând străzile din ghetou să devină roşii de sânge.

Toate acestea au fost făcute în numele lui Isus. Pentru a răzbuna moartea lui Isus. Un ultimatum a fost dat evreilor: să accepte botezul sau să fie omorâţi. Copiii lor au fost furaţi de la ei şi botezaţi, fără să-şi mai vadă vreodată părinţii. Mii de evrei au fost botezaţi forţat pentru a deveni creştini doar nominal, în timp ce alte mii au refuzat şi au suferit, fiind chiar omorâţi prin tortură. Când evreii auzeau că veneau cruciaţii, mulţi îşi omorau copiii şi apoi se sinucideau. Cei care nu făceau acest lucru, erau călcaţi în picioare de către caii acestor prădători sălbatici şi cruzi, executaţi sau arşi de vii în casele sau sinagogile lor. Deseori, istoria ne arată că evreii au sfârşit prin moarte de martiri, cu, cuvintele „Domnul Dumnezeul Nostru este Unul Singur" pe buzele lor, un protest împotriva doctrinei nescripturale a trinităţii, potrivit căreia Isus este Dumnezeu. Evreii au fost acuzaţi pe nedrept de deicid, sau omorâre a lui Dumnezeu.

În timpul Inchiziţiei Spaniole arderile publice, numite *auto-da-fé*, care înseamnă act de credinţă, erau folosite frecvent împotriva evreilor, iar un istoric scrie: „Timp de trei secole, Europa a fost martora celui mai groaznic spectacol de fum, provenit de la victimele inocente carbonizate, urcând spre cer." Mii de evrei au murit astfel, iar această groază diabolică a fost comisă ca act de credinţă! Ce tip de credinţă religioasă ar porunci asemenea fapte? Cu siguranţă nu credinţa dată de Isus Cristos, Cel smerit, Cel care pledează pentru a întoarce şi celălalt obraz, Cel care spune să nu ne reţinem doar de la ucidere, ci şi de la mânie. Iar istoria Evului Mediu este un măcel oribil, cauzat persoanelor inocente de către cei care pretindeau că serveau astfel lui Isus! În numele Său, ei au jefuit, au prădat, au măcelărit, au ars şi au anihilat sute de mii de persoane, doar pentru că erau evrei. Ce blasfemie absurdă şi diabolică!

În zilele noastre, un teolog catolic a încercat să spele mâinile bisericii de acest sânge, spunând că în cazul Inchiziţiei, statul a executat sentinţele. Dar această biserică nu-i va lăsa niciodată pe evreii care trăiesc la secole după moartea lui Isus să scape de responsabilitate, spunând că soldaţii romani l-au răstignit pe Cristos. În ambele cazuri, liderii religioşi au fost cei care au împins statul spre această acţiune criminală. Nu a fost doar catolicismul care a comis aceste atrocităţi împotriva evreilor. În una dintre lucrările sale, Martin Luther i-a numit pe evrei „mincinoşi, copoi, vidre veninoase, şerpi răzbunători, copii ai lui Satan" şi a declarat că dacă ar avea puterea, i-ar aduna pe învăţaţii lor şi

Cuprins

‘sub ameninţarea de a le tăia limbile din gâtlej’ i-ar face să mărturisească învăţătura creştină. Este dezgustător să citeşti despre o asemenea depravare umană. Iar aceste pagini de terori peste terori, care parcă nu se mai sfârşesc, dezmorţesc simţurile iar mintea se roteşte şi se zbate sub impactul păgân al unui asemenea diabolism inuman.

NICIUN MOTIV DE POTICNIRE

Dacă acei aşa-zişi „creştini” l-au reprezentat pe Isus, îi poţi învinui pe evrei că dispreţuiesc acest nume? Dacă eforturile lor de a converti fac parte doar din activitatea misionară propriu-zisă, îi poţi învinui pe evrei că urăsc termenul „misionar”? Secole de persecuţie, tortură şi moarte au trecut asupra evreilor din vremea lui Isus, iar aceste lucruri au fost făcute evreilor, în numele lui Isus şi sub masca activităţii misionare. Aceasta este marea diferenţă dintre evreii din vremea lui Isus şi cei de astăzi; de aceea indivizii evrei L-au acceptat mai mult atunci decât o fac acum.

Poporul evreu a fost persecutat în mod ruşinos şi denaturat. Evreul cel mai denaturat dintre toţi este Isus! El a fost denaturat de cei care pretind că Îl servesc, că vorbesc pentru El, dar care se identifică prin roadele lor, drept copii ai lui Satan. (Mat. 7:20; Ioan 8:44). Cum ar putea citi o persoană inteligentă doar o pagină din cuvintele lui Isus, înregistrate în orice Evanghelie, şi să mai creadă că acele crime religioase din Evul Mediu L-au reprezentat pe Isus Cristos? Când a atacat El evreii cu acuzaţii false, sau a stârnit mulţimea împotriva lor, sau i-a botezat forţat? Când a ars un evreu pe rug pentru faptul că nu L-a acceptat ca Mesia? Prin ce extindere ridicolă a imaginaţiei poate fi spus atunci că cei care fac asemenea lucruri calcă pe urmele lui Isus? Unii care au trăit în timpuri moderne au comis asemenea atrocităţi împotriva evreilor. Cine a uitat genocidul evreilor realizat de Hitler? Şi el a fost romano-catolic, niciodată excomunicat, în ciuda repetatelor cereri făcute în acest sens, iar scopul său mărturisit a fost să restabilească Sfântul Imperiu Roman, un imperiu caracterizat prin persecuţie şi măcel, pe care Hitler le-a reînviat.

Niciuna dintre aceste acţiuni diabolice nu este reprezentativă pentru Isus. El a fost evreu, le-a arătat dragoste evreilor, şi-a limitat predicarea la evrei, a vindecat bolile multor evrei, a iertat păcatele multor evrei, iar când şi-a dat viaţa, a fost atât pentru evrei, cât şi pentru ceilalţi. Isus din Biblie este atât de diferit de cel predat de religiile ortodoxe ale Creştinătăţii. Dacă evreii vor analiza această diferenţă, vor afla de ea, se va desprinde mult din minciuna care-L face pe Isus o asemenea piatră de poticnire pentru ei. Motivul lor de poticnire se va ofili. Ei Îl vor vedea pe Isus aşa cum a fost şi este, nu cum Îl reprezintă falşii creştini.

DE CE L-A RESPINS NAŢIUNEA EVREIASCĂ PE ISUS?

Dar de ce nu L-a acceptat poporul evreu pe Isus, când a venit, în urmă cu multe secole? Ei L-au văzut aşa cum era. Nu aveau nici o falsă imagine despre El, aşa cum au Evreii astăzi. De ce L-au respins ei ca Mesia? La acel moment, evreii erau neliniştiţi sub dominaţia romană, erau în suferinţă sub jugul roman. Ei aşteptau un

Cuprins

Mesia care va veni ca o mare figură militară, va zdrobi puterea romană şi va sfărâma jugul roman de pe gâtul evreilor. Isus nu S-a ridicat la aceste aşteptări, la aceste speranţe. Au fost dezamăgiţi de El şi cuvântarea Lui despre supunerea sub regimul roman le-a displăcut. El a dezvăluit ipocrizia conducătorilor religioşi evrei, ceea ce la început i-a iritat şi în final i-a înfuriat până acolo că au cerut moartea lui. Ca un miel, fără să se opună, El a fost dus la tăiere.

Multe profeţii din Scripturile Ebraice au prezis venirea lui Mesia. De exemplu, această promisiune Mesianică: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat; şi conducerea va sta pe umerii Lui, şi numele Lui va fi 'Minunat Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii'. Creşterea guvernului Lui şi pacea nu vor avea sfârşit, pe tronul lui David şi în împărăţia Lui, pentru a o întări şi a o susţine prin justiţie şi dreptate de acum şi pentru totdeauna." Şi aceasta: „M-am uitat în viziunile nopţii şi iată, pe norii cerului venea cineva ca un fiu al omului şi a ajuns lângă Cel Îmbătrânit de Zile şi a fost prezentat înaintea Lui. Şi i s-a dat stăpânire, glorie şi o împărăţie, pentru ca popoarele, naţiunile şi oamenii de toate limbile să-i slujească. Stăpânirea lui este o stăpânire veşnică, ce nu va trece, şi împărăţia lui nu va fi distrusă." —Isa. 9:6, 7; Dan. 7:13, 14, *RS*.

În împlinirea acestor profeţii, evreii s-au aşteptat la un Mesia care va întemeia o împărăţie pământească victorioasă care va dăinui pentru veşnicie. Dar ei au trecut cu vederea un detaliu vital: a fost prezis că Mesia va veni de două ori, o dată pentru a se sacrifica şi a muri pentru oamenii ascultători şi apoi ca rege domnitor, care va stăpâni veşnic. În nerăbdarea lor de a scăpa de Roma şi de a fi liberi din punct de vedere politic imediat, ei au scăpat din vedere necesitatea primei prezenţe şi au avut ochii la a doua prezenţă glorioasă. Ei au aşteptat ca Mesia să vină pe norii cerului şi să stabilească un guvern pământesc veşnic. În loc de aceasta, El a venit călare pe un măgăruş, recomandând supunere faţă de jugul roman!

Cât de neatractivă a fost aceasta pentru acei evrei! Despre El, ei au putut spune foarte bine: „El nu a avut nici o formă sau farmec pentru care să ne uităm la El şi nici o frumuseţe pentru care să-L dorim," şi mai puteau adăuga: „El era dispreţuit iar noi nu L-am respectat." Aceste sentimente ale evreilor pentru Mesia, la prima Sa venire, au fost prezise în capitolul cincizeci şi trei din Isaia, iar acest capitol arată mai departe cum Mesia va fi dus la sacrificiu ca un miel „când va face din El însuşi o jertfă pentru păcat" şi când El va face „ca mulţi sa fie consideraţi drepţi; iar el le va purta fărădelegile." Numai după această primă venire şi această moarte infamă ca jertfă pentru păcat, El va veni din nou, cu puterea împărăţiei veşnice, după cum a zis Iehova: „Prin urmare, voi împărţi cu El o parte din măreţie, iar El va împărţi puterea cu cei puternici; pentru că şi-a vărsat sufletul în moarte şi s-a numărat printre păcătoşi; totuşi, El a purtat păcatele celor mulţi şi a făcut mijlocire pentru păcătoşi." —*RS*.

Deci, la prima Sa venire, Isus a împlinit Zaharia 9:9, *RS* : „Bucură-te mult, O, fiică a Sionului! Strigă puternic, O, fiică a Ierusalimului! Iată, regele tău vine la tine; triumfător şi victorios, smerit şi călărind un măgar, călărind pe spatele unui măgăruş." Şi El a împlinit Isaia 53 despre moartea Sa de jertfă, murind urât, dispreţuit şi aşezat în rând cu păcătoşii nelegiuiţi.

Cuprins

La a doua prezenţă El va veni pe nori sau în domnia cerească invizibilă şi atunci Îi va fi dată stăpânirea veşnică de la Iehova, care va administra pacea şi dreptatea pentru toată omenirea ascultătoare. Atunci Isaia 9:6, 7 şi Daniel 7:13, 14 se vor împlini, la a doua prezenţă şi nu la prima, aşa cum evreii de acum nouăsprezece secole au crezut în mod greşit. Dacă şi-ar fi stabilit împărăţia veşnică atunci, când s-ar mai fi împlinit profeţiile din Isaia 53 şi Zaharia 9:9? Evreii de atunci căutau semnele greşite, prezenţa greşită a lui Mesia şi deci au eşuat în a-L recunoaşte pe Isus ca fiind Mesia. Cu toate acestea, mii de indivizi evrei L-au recunoscut, L-au acceptat şi au devenit primii creştini. Astăzi, evreii şi ceilalţi pot vedea semnele prezise de Isus pentru a doua Sa prezenţă, pentru că acel timp a sosit.

MĂRTURIA FAŢĂ DE EVREI ASTĂZI

Când apostolul Pavel oferea mărturia sa oamenilor, adapta cuvintele sale nevoilor lor şi punctelor lor de vedere. El avea în vedere împrejurările. El a spus: „Pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei" şi a adăugat: „Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preţ pe unii." Deci, ar trebui să ţinem cont de falsul concept pe care l-au avut evreii despre Isus, generat din cauza minciunilor şi a atrocităţilor din trecut şi din prezent făcute în numele Lui, denaturându-L. Ar trebui să dăm la o parte această falsă imagine, demascându-i pe creştinii frauduloşi. Arătaţi cele două veniri şi faptul că, acum nouăsprezece secole, poporul evreu L-a respins pe Isus pentru că se aşteptau la venirea greşită. Arătaţi profeţiile pe care le-a împlinit Isus la prima Sa venire şi cele de acum în plină desfăşurare, la cea de a doua Lui prezenţă. Arătaţi faptul că, în curând, Avraam, Isaac, Iacov şi Moise vor reveni, înviaţi, ca prinţi pe noul pământ şi moştenind promisiunile ce le-au fost făcute acum mult timp. Descrieţi condiţiile binecuvântate de unitate dintre oameni atunci, cu sănătate şi fericire şi viaţă veşnică pentru toţi cei ascultători. —1 Cor. 9:20, 22, *NW*.

Conducătorii religioşi evrei din timpurile străvechi au cerut moartea lui Isus ca un serviciu adus lui Iehova Dumnezeu, iar Isus, le-a aplicat lor, foarte potrivit, cuvintele lui Isaia: „Ipocriţilor, bine a profeţit Isaia despre voi când a zis: Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mi se închină ei, fiindcă îi învaţă pe oameni doctrine care sunt porunci omeneşti.'" (Mat. 15:7-9, *NW*; Isa. 29:13) Aşa-zişii creştini din trecut şi din prezent i-au persecutat şi ucis pe evrei şi pe alţii, în numele lui Isus, şi imaginându-şi că fac un serviciu Domnului şi lor li se aplică, de asemenea, cuvintele de mai sus ale lui Isaia. Dar multe mii de oameni obişnuiţi, evrei, L-au acceptat pe Isus în urmă cu mult timp şi sute de mii de oameni obişnuiţi, astăzi, Îl acceptă în aceste timpuri, ale prezenţei sale a doua.

Vorbiţi-le despre Isus evreilor. Nu ocoliţi subiectul. Dar arătaţi-vă înţelegători cu felul evreilor de a gândi, ştergeţi falsa imagine dată de falşii religionişti şi de Cruciaţii şi Inchizitorii din vechime sau moderni. Dar vorbiţi-le evreilor despre Isus, încercaţi să înlăturaţi motivul de poticnire. „În nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvaţi." — Faptele 4:12, *NW*.

LUTHER LUPTĂ, APOI SE COMPROMITE

Trebuie să-l păstrăm în memorie pe MARTIN LUTHER, nu doar ca fiind primul care a tradus Biblia în limba germană, dar şi ca un apărător de succes care a sfidat dominaţia atotputernică a papilor Romei, cu mare curaj. Fără să vrea, Luther a aprins chibritul care urma să devină declanşatorul butoiului cu praf de puşcă al formării opoziţiei faţă de catolicism.

Martin Luther **s**-a născut în 1483 la Eisleben, în Saxonia Prusacă. După o carieră religioasă furtunoasă, neatins de mâinile criminale ale agenţilor Romei, Luther a murit de o moarte naturală, în 18 februarie 1546. Fiind fiu al unui miner, el a avut o educaţie severă. Tatăl lui Luther a fost capabil, din punct de vedere financiar, să-l trimită la bine-cunoscuta Universitate din Erfurt în 1501; în 1505 a absolvit-o cu o diplomă în litere şi filosofie. La dorinţa tatălui său, care era oarecum împotriva preoţilor, Luther a intrat la şcoala de drept din Erfurt, în mai 1505. Două luni mai târziu el a renunţat brusc la lume şi s-a alăturat mânăstirii Augustiniene din Erfurt.

În 1507, Luther s-a dedicat preoţiei romano-catolice şi mai târziu a devenit asociat al corpului de profesori al Universităţii din Wittenberg. Ca şi călugăr al ordinului Augustinian şi preot, el a făcut un pelerinaj la Roma, în 1510. Corupţia, lipsa de religiozitate şi viciul la care Luther a fost martor între preoţii Romei, l-au tulburat foarte tare. Câţiva ani mai târziu, el a spus că nu ar fi ratat „să vadă Roma nici pentru o sută de mii de florini; căci aş fi simţit teama de a-i fi făcut o nedreptate Papei; dar după cum vedem, aşa şi vorbim.”[1]

Întorcându-se din Roma în Germania el şi-a urmat studiile în Biblia Latină, care îi erau disponibile, şi a continuat, de asemenea, să predea teologia la Universitatea din Wittenberg. Până în iarna dintre anii 1512-1513 lupta interioară a conştiinţei sale a devenit atât de puternică încât a început să facă un studiu independent al învăţăturilor catolice de bază. În sfârşit, în 31 octombrie 1517, înfuriat împotriva campaniei bisericii catolice de a vinde indulgenţe, care în viziunea lui era mită oferită divinităţii, vânzarea iertării de păcate, Luther a bătut în cuie cele 95 teze ale sale, faimoase şi azi, pe uşa bisericii din Wittenberg. Acesta a fost considerat începutul a ceea ce a devenit cunoscut ca Reforma Protestantă. Numeroşii prieteni încântaţi ai lui Luther, foarte dornici de a încerca arta tipăririi, foarte nouă pe atunci, au reprodus cu rapiditate şi au răspândit acest protest agitator de aşa manieră, că în două săptămâni întreaga Germanie a fost informată, iar cei drepţi au trecut la indignare şi opoziţie. În sfârşit cineva a avut curajul de a „pune clopoţel la gâtul pisicii”,

Cuprins

adică, a expus public ierarhia papală dornică de paradă, periculoasă şi asemenea unei pisici.

Şocat de această rebeliune în Germania, papa de la Roma a emis o bulă de excomunicare împotriva lui Luther în 1520, alungându-l din cadrul bisericii catolice. Ignorând această acţiune a papei, Luther şi-a continuat activitatea ca preot, predicând şi predând. În 10 decembrie 1520, în public, Luther a dat foc, în mod spectaculos, decretului papal. El a lansat, de asemenea, pentru publicarea largă, tratatul său de mari reforme, *Cuvânt către nobilimea germană, Captivitatea babilonică a bisericii şi Libertatea creştinului*.

În anul următor, 1521, împăratul Roman Carol al V-lea a convocat un consiliu al înalţilor demnitari bisericeşti şi prinţi ai Germaniei, în oraşul Worms, pentru a audia apărarea lui Luther împotriva ordinelor papei. După o apărare de două ore ţinută în germană, repetată pentru alte două ore în latină, Luther a concluzionat: „Dacă nu sunt convins de mărturia Scripturilor sau de un motiv evident – căci nu am încredere nici în papă şi nici în consiliu în sine, pentru că este sigur că s-au înşelat şi s-au contrazis de multe ori – sunt aproape de Scripturile prezentate de mine, iar conştiinţa mea este prizonieră Cuvântului lui Dumnezeu, iar eu nu pot şi nici nu doresc să anulez nimic, văzând că nu este sigur sau corect să acţionez împotriva conştiinţei. Dumnezeu să mă ajute. Amin."

În paranteză fie spus, în aprilie 1523, nouă călugăriţe au evadat din mânăstirea Imptsch, de lângă Grimma, au fugit la Wittenberg şi i-au cerut lui Luther să le protejeze. Printre ele se afla călugăriţa Catharina von Bora, cu care Luther s-a căsătorit în 1525, sfidând mai departe biserica catolică. În timp, ei au avut şase copii, trei fii şi trei fiice. [5]

VIZIUNILE DOCTRINALE ORIGINALE ALE LUI LUTHER

În anii care au urmat, Luther a făcut prima traducere a întregii Biblii în limba germană. El a făcut, de asemenea, mari progrese în studiile sale Scripturale, ajungând la nişte sclipiri foarte exacte ale adevărului din Biblie. Notaţi următoarele citate din lucrările iniţiale ale lui Luther, care au fost tipărite şi distribuite pe scară largă.

IEHOVA: într-o expunere despre Ieremia 23:1-8 Luther spune: „. . . dar acest nume, Iehova, aparţine exclusiv Dumnezeului cel adevărat." – Din *Ein Epistel aus dem Propheten Jeremia, von Christus reich und Christlichen freyheit, gepredigt durch Mar. Luther*, Wittenberg, 1527.

SUFLETUL MURITOR: „Îi permit papei să scrie articole despre credinţă pentru sine şi cei credincioşi ai lui – cum ar fi: 'sufletul este forma substanţială a corpului omenesc,' că 'sufletul este nemuritor,' cu toate acele monstruoase opinii aflate în mormanul roman de rezoluţii mizerabile." – Din *Assertio Omnium Articulorum M. Lutheri, per Bullam Leonis, X* (Luther's Works, Vol. 2, folio 107, Wittenberg, 1562), publicat prima dată în 1520. La fel şi în *Zion's Watch Tower*, 1905, p. 228.

DEFINIŢIA MORŢII: „Prin urmare Scripturile numesc moartea un somn. Căci cel care adoarme, când se trezeşte dimineaţa, nu ştie nimic despre cum s-a petrecut

Cuprins

adormirea, nici despre somn în sine, nici despre trezire, la fel şi noi, în ziuna de pe urmă, ne vom trezi cu grabă şi nu vom cunoaşte cum am ajuns în moarte sau cum am trecut prin moarte." —Kyrkopost, 1 band., no. 29, par. 9, sid. 259.[6] A se vedea şi *Turnul de veghere* Retipărit, Volumul 1, p. 408.

ÎNVIEREA: „Aşadar cei care zac în cimitire şi dorm sub pământ, nu dorm la fel de profund ca noi, în paturile noastre. Pentru că se poate întâmpla ca somnul tău să fie atât de profund încât să trebuiască să fii chemat de zece ori ca să auzi o dată. Dar morţii vor auzi prima chemare a lui Cristos şi se vor trezi, aşa cum vedem aici despre acest tânăr şi despre Lazăr." —*Evang*. Luca. 7. 11-17, par. 8.[6]

STAREA DINTRE MOARTE ŞI ÎNVIERE: „Lăsaţi aceasta să fie pentru voi o minunată alchimie şi o operă care nu transformă cuprul sau plumbul în aur pentru voi, dar preschimbă moartea într-un somn şi mormântul vostru într-o dulce cameră de odihnă şi tot timpul dintre moartea lui Abel şi ziua de pe urmă într-o perioadă scurtă. Scriptura oferă această mângâiere peste tot." —*Kyrkopost*, 1: a band., no. 109, par. 39-47, sid. 434-436.[6]

ADEVĂRUL JERTFIT PENTRU UN COMPROMIS

Nici Luther şi nici admiratorii lui din zilele noastre nu au rămas aproape de acestea şi de multe alte învăţături Scripturale originale susţinute de Luther. Regretabil, acei admiratori ai lui au urmat o cale de acţiune a delăsării şi a compromisului.

De exemplu, până în 1530, Melanchthon, prietenul lui Luther, care era un cărturar grec, l-a convins să ia parte într-o propunere cunoscută azi ca şi Confesiunea de la Augsburg. Melanchthon a scris acest document asemănător unui crez şi l-a prezentat la Augsburg în faţa adunării Împăratului Carol al V-lea alături de co-superiorii săi princiari ierarhici, pentru a realiza o reconciliere între marele număr de adepţi ai lui Luther şi biserica romano-catolică. În acest fel, Melanchthon şi Luther au sperat să declanşeze o curăţire internă a bisericii papale prin convingerea de a reforma unele căi ale ei. Dar adunarea a refuzat categoric propunerea. Susţinătorii lui Luther au fost lăsaţi să păstreze sacul de compromis, care era plin cu jumătăţi de adevăruri şi repudieri ale unor viziuni anterioare corecte ale lui Luther.

Confesiunea de la Augsburg, în parte, spune despre treime şi sufletele celor răi care suferă etern: „Bisericile noastre, cu consimţământ comun, învaţă că decretul Consiliului din Niceea, despre Unitatea Esenţei Divine şi despre Cele Trei Persoane, este cu adevărat . . . de aceeaşi esenţă şi putere, care de asemenea, sunt co-eterne, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. …că, la sfârşitul lumii, Cristos va veni pentru judecată şi îi va învia pe toţi morţii; El va dărui celor evlavioşi şi aleşi viaţă eternă şi bucurii veşnice, dar pe oamenii neevlavioşi şi pe diavoli El îi va condamna să fie chinuiţi veşnic." —Articolele I şi XVII.[7]

Pe acest sacrificiu prin compromis, Confesiunea de la Augsburg, s-au format multe dintre sectele Luterane separate din zilele noastre. Astfel lupta cea mare a lui Luther pentru adevăr a fost în mare parte stricată de compromisuri nescripturale.

Cuprins

Istoria Bisericii creştine, de Schaff, Vol. VI, pp. 105, 109, 111, 112, 125, 126, 130.
Ibid. pp. 135, 156.
Ibid., pp. 206, 213, 220, 227, 247.
Ibid., pp. 287, 305.
Ibid., pp. 456, 462.
Luther şi Reforma finală, de J. lee, pp. 30,31.
Punerea la cale şi însemnătatea Confesiunii de la Augsburg, de C. Bergendoff, 1930, pp. 33, 76.

Să mânuim sabia spirituală împotriva forţelor spirituale rele

Cu doar câteva excepţii, protestanţii, catolicii şi evreii cred în viaţa de după moarte, aşa cum cred numeroasele şi primitivele religii orientale. De aceea, multe persoane întristate caută alinarea în spiritism, sperând să intre în contact cu cei dragi ai lor care au murit. Uneori, par să reuşească. Materialiştii care neagă atât posibilitatea existenţei vieţii de după moarte, cât şi existenţa spiritelor, nu au nicio explicaţie mulţumitoare pentru fenomenele de natură spiritistă.

Numai Biblia oferă o explicaţie mulţumitoare, dovedind că e vorba de o identitate greşită. Pe scurt, ea ne spune că Dumnezeu a creat creaturi invizibile cu mult timp înainte de a crea Pământul şi pe om, şi că una dintre acestea s-a răzvrătit atunci când Adam şi Eva se aflau în Eden, devenind astfel Satan Diavolul. În zilele lui Noe, alte spirite i s-au alăturat lui Satan în răzvrătirea sa, transformându-se astfel în demoni. Din timpul potopului, toţi aceştia au fost restricţionaţi la o stare de întuneric cunoscută drept Tartar. Aceştia, personificând morţii, vor să facă să pară o minciună afirmaţia clară din Biblie că „morţii nu ştiu nimic". – Ezec. 28:14,15; 2 Pet. 2:4,5; Ecl. 9:5, *AS*.

Izraeliţilor le era interzis să aibă ceva de-a face cu demonismul. Când s-a aflat pe pământ, de nenumărate ori, Isus a alungat spiritele rele din oamenii posedaţi. Pavel a avertizat că „practicarea spiritismului" îl va îndepărta pe om de împărăţia lui Dumnezeu. – Lev. 19:31; Gal. 5:20, *NW*.

În calitate de creştini dedicaţi care dorim să primim aprobare şi viaţă în lumea nouă a lui Dumnezeu, nu numai că va trebui să evităm spiritismul, dar va trebui şi să folosim „sabia spiritului, adică Cuvântul lui Dumnezeu" „împotriva guvernărilor, autorităţilor, conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, forţelor spirituale rele din locurile cereşti". Aceasta înseamnă să folosim adevărul biblic pentru a demasca minciunile în spatele cărora operează atât spiritismul, cât şi alte învăţături false. – Efes. 6:17,12, *NW*.

Crezând cu tărie în autenticitatea Bibliei îi putem îndemna pe oameni să consulte mai degrabă Biblia, decât să consulte morţii, pentru a primi înţelegere. (Isa. 8:19,20). Cuvântul lui Dumnezeu arată clar că la creare, „omul a devenit un suflet viu", „sufletul care păcătuieşte va muri" şi că la moarte, „omul nu are niciun avantaj faţă de animale". De asemenea, el ne arată că numai Iehova Dumnezeu a fost nemuritor de la început şi că acest dar le e oferit numai unora aleşi, printre

Cuprins

care se numără singurul Fiu născut al Său şi că, la timpul Său cuvenit, „toţi cei din morminte vor auzi vocea [lui Isus] şi vor ieşi, fie la o înviere a vieţii, fie la una a judecăţii. – Gen. 2:7, *NW*; Ezec. 18:4; Ecl. 3:19, *RS*; Ioan 5:28,29, *NW*.

Mânuind cu sârguinţă şi îndemânare sabia spirituală împotriva forţelor spirituale rele, noi „vom face ca „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos", iar astfel ne vom împlini însărcinarea de „a-i mângâia pe toţi care plâng". (Rom. 3:4, *NW*; Isa. 61:2) Însă sabia spiritului nu ne este de ajuns. Trebuie „să ne îmbrăcăm cu armura completă a lui Dumnezeu", iar acest lucru înseamnă să fim „încinşi cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa dreptăţii". De asemenea, picioarele trebuie să ne fie încălţate cu echipamentul veştii bune despre pace şi să luăm uriaşul scut al credinţei şi coiful mântuirii. Nu în cele din urmă, trebuie să ne rugăm mereu, să-I cerem lui Dumnezeu îndrumare, ajutor şi protecţie. Astfel, vom triumfa în războiul nostru împotriva forţelor spirituale rele. – Efes. 6:11-20, *NW*.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Povestită de Harry W. Arnott

Bucuriile şi binecuvântările din data de 3 aprilie 1955, datorate cuvântării şi activităţii ce a urmat, dar şi timpul Memorialului cu evidentele binecuvântări primite de la Iehova, m-au făcut să vreau să-mi scriu povestea. Totul începe prin iulie 1939, căci atunci, în timpul unei vizite pe care ne-a făcut-o bunica mea, am aflat pentru prima dată adevărul de la ea. Încă de la început am învăţat nişte lecţii care m-au ţinut neclintit în toţi anii de atunci. Bunica era activă în lucrarea de mărturie din 1915, însă din 1915 până în 1939 nu prea avusese multe roade directe în urma predicării sale despre împărăţie. Astfel că vă puteţi imagina cât de bucuroasă a fost să mă ajute să iau acea decizie. De atunci, a mai avut şi alte binecuvântări asemănătoare, însă răbdarea ei din timpul acelor ani a fost un adevărat exemplu pentru mine. Ea mi-a oferit şi minunate sfaturi bazate pe Scriptură. Ţin minte că într-o zi, m-a luat deoparte, la scurt timp după ce începusem să activez în serviciu, şi înainte de a pleca de la noi, mi-a spus: „Îţi voi spune ceva ce nu trebuie să uiţi niciodată: să nu te laşi niciodată descurajat sau poticnit de ceea ce-ţi va spune sau îţi va face vreunul dintre fraţi. Nu uita că tu Îl slujeşti pe Iehova, şi nu pe oameni. Dacă vei rămâne lângă Iehova şi organizaţia Sa, nu vei greşi."

În martie 1940, am fost cufundat, iar în luna iunie m-am înscris ca pionier. De atunci am început să-mi urmăresc cu adevărat scopul în viaţă şi în toţi anii de atunci încoace am fost foarte recunoscător că mi-am folosit toată energia în serviciul Împărăţiei.

Ştiu că, în prezent, în multe ţări, cel care e pionier general are nevoie şi de o slujbă cu jumătate de normă pentru a-şi asigura traiul, însă chiar de la început am

Cuprins

fost recunoscător că m-am putut descurca şi fără o astfel de slujbă. Asta nu înseamnă că am avut propriile finanţe sau vreun ajutor din afară, căci nu a fost aşa. Cred că atunci când am preluat serviciul de pionierat, la vârsta de 18 ani, toată averea mea era de vreo 6 £ (cam 17 $) şi nu am primit niciun ajutor financiar de acasă. Unii ar putea crede că a fost un gest nesăbuit. Poate că a fost, dar eu m-am încrezut în Iehova şi chiar dacă am învăţat să fiu „cu buget restrâns" uneori, nu mi-a lipsit strictul necesar. Privind înapoi, mă bucur că a fost astfel, căci mulţi oameni par să fi pierdut bucuriile oferite de serviciul de pionierat, deoarece aveau nevoie de anumite lucruri, anumite bunuri materiale, o anumită sumă de bani, înainte de a face pasul să devină pionieri – şi par să nu ajungă niciodată să facă acel pas. Aşa că nu mi-am luat niciodată o slujbă cu jumătate de normă. Mai târziu, în 1942, am fost numit într-o lucrare specială de pionierat în Marea Britanie, ca parte din expansiunea spre teritorii izolate, iar susţinerea financiară oferită de Societate a fost cu adevărat apreciată.

Cu toate că nu am încetat să-mi urmăresc scopul în viaţă, singura întrerupere în ultimii 15 ani de pionierat a fost involuntară. Aceasta s-a întâmplat în perioada războiului, când am vrut să-mi continui serviciul, dar alţii au fost de altă părere şi m-au băgat la închisoare. Mă consider cu adevărat norocos să fi avut şansa să împărtăşesc o astfel de experienţă cu alţi fraţi şi surori care au avut parte de împotriviri ca să le distrugă devotamentul exclusiv faţă de Iehova. Aceasta s-a dovedit a fi o experienţă care m-a întărit cu adevărat, chiar dacă a fost o încercare. Având atât de mult timp la dispoziţie (în primele 17 săptămâni am fost închis de unul singur timp de 19 ore din 24, şi nici chiar în timpul celor 5 ore de muncă în comun nu mi s-a permis să vorbesc cu nimeni) am avut destul timp să meditez. Atunci mi-au revenit în minte toate îndoielile pe care le-am avut cu privire la adevăr: „Oare renunţam cumva la viaţa mea pentru un vis?", „Eram oare purtat de vreo experienţă emoţională tinerească?", „De ce treceam prin aceste experienţe?" Atunci mi-a venit în minte şi ceea ce scrisese apostolul Pavel: „Continuaţi să vă încercaţi dacă sunteţi în credinţă, continuaţi să dovediţi ceea ce sunteţi". În ciuda numeroaselor mele defecte, cea mai mare încurajare a fost să descopăr că în inima mea chiar iubeam adevărul şi voiam să-I fac pe plac lui Iehova. Acum nu mă mai îndoiam că acesta era adevărul şi chiar dacă eu aş fi eşuat, adevărul avea să reziste. Astfel, cu ajutorul lui Iehova, m-am hotărât să rămân lângă adevăr.

Ceea ce mi-a fost de ajutor în acele momente a fost faptul că pe lângă aceste experienţe din închisoare, am petrecut şi nişte momente minunate în serviciul lucrării speciale de pionierat. Mereu îmi revine în minte o anumită însărcinare pentru teritoriile izolate. Am avut un partener minunat care de atunci a făcut şcoala de la Gilead, alături de soţia sa, iar acum sunt amândoi în Africa de Sud. Iubirea creştină şi tovărăşia pe care le-am împărtăşit au reprezentat o

Cuprins

minunată binecuvântare pentru amândoi şi au făcut ca lucrarea să fie cu atât mai plăcută. La câteva săptămâni după ce am ajuns în acea zonă izolată, aveam deja 20 de studii biblice în singurul oraş de acolo, iar într-un an am reuşit să organizăm o nouă grupă. Ne-am bucurat enorm să vedem „sămânţa productivă" a Cuvântului lui Dumnezeu dând roade într-o perioadă atât de scurtă. Desigur că pe lângă experienţele plăcute am avut parte şi de o muncă dificilă, cum ar fi să parcurgem cu bicicleta aproximativ 97 km în unele zile, pentru a ne îngriji de studii la fermele împrăştiate pe dealuri. Însă gustul adevăratei munci de pionierat ne-a îndemnat să dorim a fi misionari într-o zi, dacă era voinţa lui Iehova. Îmi amintesc destul de bine cum mergeam cu bicicleta spre casă pe la miezul nopţii, după vreo zece sau doisprezece ore de serviciu. Pe drum, vorbeam despre binecuvântările din acea zi, sau uneori ne minunam de minunile universului, văzând stelele şi luna strălucind atât de frumos în acel aer curat şi înviorător din nordul Scoţiei.

Când am auzit prima dată de Gilead, am vrut să merg şi eu. Bănuiesc că mă mâna gândul de a „vizita locuri" în spirit de aventură. Însă am mai simţit că acesta era singurul pas logic pe care îl puteam face – să mă înscriu la Gilead atunci când mi s-ar fi oferit ocazia. Dacă m-aş fi răzgândit, simţeam că aş fi restricţionat folosirea mea de către organizaţie. Dacă m-aş fi înscris dar nu aş fi fost admis, atunci asta era. Însă, cu siguranţă, cel mai bine e să Îl lăsăm pe Iehova să ne îndrume cu privire la însărcinările noastre, iar din moment ce îmi dedicasem viaţa pentru a împlini voinţa lui Iehova, nu mi-a venit în minte niciun motiv pentru care să fi încetat a-mi urmări scopul în viaţă.

După dedicare şi intrarea în serviciul cu timp integral, Gilead a reprezentat cel mai important pas din viaţa mea. S-a spus atât de mult despre pregătirea de la Gilead, încât eu am foarte puţin de adăugat. Cred însă că ceea ce m-a impresionat cel mai mult nu a fost faptul că cele învăţate erau noi (chiar dacă am învăţat multe lucruri noi), ci faptul că experienţa de la Gilead a fost ca şi cum aş fi văzut adevărul şi l-aş fi mânuit dintr-o altă perspectivă, adunând laolaltă numeroasele lucruri învăţate (dintre care multe mi se şterseseră din minte fiindcă nu le mai folosisem) şi potrivindu-le într-o extraordinară şi destul de clară imagine de ansamblu, aprofundându-ne astfel mai mult ca niciodată aprecierea şi înţelegerea adevărului.

După Gilead am fost trimis în Rhodesia de Nord, unde am rămas de atunci timp de aproape opt ani. Ce ani memorabili au fost! După sosire, am făcut o lucrare specială de pionierat, petrecând nişte luni fericite în care am văzut mulţi europeni de aici primind adevărul. A fost un privilegiu să ajut la înfiinţarea unor noi grupe. Cu toate acestea, prima dată am crezut că voi fi împiedicat să îmi îndeplinesc însărcinarea aici de către climat. Pentru majoritatea oamenilor, acesta este un climat echilibrat, dar mie mi s-a părut foarte enervant. Am început să am crize din cauza deshidratării, ca urmare a căldurii excesive. Odată, în timp ce vorbeam la o adunare, am leşinat în mijlocul cuvântării. Chiar dacă am fost tentat să cer să mi se schimbe însărcinarea, acum mă bucur că nu am cerut să fiu mutat definitiv. În cele din urmă, nu a fost atât de rău pe cât mi-am imaginat. Încă o dată, binecuvântările spirituale datorate însărcinării au fost cele care m-au încurajat să

Cuprins

merg mai departe. Fără acestea şi fără ajutorul oferit de Iehova, prin intermediul spiritului Său şi al organizaţiei Sale, poate că aş fi renunţat, căci carnea este slabă – aşa cum ştiu că este a mea. Însă totul a meritat chiar şi numai pentru faptul că am putut participa la cel puţin una dintre adunările fraţilor africani de aici, am putut asculta cântările, am avut privilegiul să le vorbesc şi să văd cât de nerăbdători ascultă ei fiecare sfat şi îndrumare din timpul programului.

După ce am petrecut şase ani aici, m-am căsătorit cu o colegă de la Gilead care a absolvit odată cu mine. Amândoi lucram în această filială. Au urmat cele mai fericite luni din viaţa mea în care am fost binecuvântat să o am ca tovarăşă pe o minunată fată complet devotată lui Iehova şi o parteneră ideală. Amândoi am aşteptat mult timp până să ne bucurăm de o asemenea tovărăşie fericită şi, cu ajutorul lui Iehova, eram hotărâţi să folosim această binecuvântare adăugată spre lauda Sa. Apoi, la doar cinci luni după ce ne-am căsătorit, soţia mea a fost omorâtă într-un accident de maşină. Asta s-a întâmplat cu mai puţin de un an în urmă, aşa că întâmplarea mi-e încă vie în amintire. Şi eu am fost implicat în acel accident, dar am scăpat fără nicio rană gravă. Am putut să-mi reiau lucrarea de la filială într-o zi sau două. Însă, pentru o perioadă, am fost copleşit de această tragedie. Atunci am învăţat să apreciez ce binecuvântare minunată este adevărul, mai ales fiindcă am avut privilegiul serviciului cu timp integral. Fără îndoială că adevărata vindecare spirituală e dată numai de Iehova şi, cu cât mai aproape suntem de El şi de organizaţia Sa, cu cât mai activ participăm în lucrurile Societăţii lumii noi, cu atât mai eficace este vindecarea.

Aşadar, iată-mă în Rhodesia de Nord după şapte ani şi jumătate în care am trecut prin diferite experienţe care mi-au întărit speranţa şi încrederea în Iehova. Ştiu că nu datorită propriei mele puteri am putut continua să slujesc cu timp integral. Există tentaţia (în care cad şi eu uneori) de a te baza pe tine însuţi în loc să te bazezi în întregime pe Iehova. Pe de altă parte, există pericolul de a deveni dezamăgit, de a te simţi incapabil să duci până la capăt o însărcinare – iarăşi fiindcă nu te bazezi pe Iehova. Astfel că în ultimii ani am fost extrem de recunoscător pentru sfaturile neîntrerupte primite de la „servul credincios şi înţelept” care ne-au ajutat mereu să privim spre Iehova, să dăm ce aveam mai bun şi să lăsăm rezultatele pe seama Lui, căci El este Cel care ne poate păstra în slujba Sa. Bucurându-mă cu recunoştinţă acum pentru privilegiul de a fi serv de filială, dorinţa mea este ca, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, să-mi continui serviciul cu timp integral, până la începerea Armaghedonului şi, desigur, şi după acesta, în lumea nouă, şi să pot face acest lucru oriunde ar dori să mă folosească organizaţia lui Iehova. Sper să beneficiez de sănătatea şi puterea necesare pentru a face acest lucru şi, mai presus, să-mi păstrez starea corectă a inimii şi a minţii mergând oriunde Îşi va conduce Iehova poporul, prin Regele lui domnitor, Isus Cristos. Mă bucur că am început lucrarea de pionierat şi că mi-am urmărit scopul în viaţă. Cu siguranţă, Iehova Şi-a adăugat binecuvântarea.

Cuprins

ŢINEŢI PASUL CONFORMÂNDU-VĂ CERINŢELOR TEOCRATICE

„Îţi poruncesc să respecţi porunca fără pată şi ireproşabil, până la manifestarea Domnului nostru Isus Cristos.” 1 Tim. 6:13, 14, NW.

ODATĂ cu stabilirea împărăţiei lui Iehova în anul 1914 (d. Cr.), o mare responsabilitate a căzut asupra martorilor unşi ai lui Iehova Dumnezeu şi a tuturor celor ce mărturiseau creştinismul. Se vor ridica ei să declare această veste bună a împărăţiei stabilite, pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, sau credinţa îi va părăsi, pricinuindu-le scufundare în uitarea fără speranţă a acestei lumi vechi? Credinţa şi încrederea în Iehova şi Cuvântul Lui era o cerinţă de îndeplinit înainte ca ei să poată fi folosiţi de către Dumnezeu ca martori ai Lui. De aceea Isus a întrebat: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El, cu adevărat, această credinţă pe pământ?” Aruncând o privire asupra anilor până în 1918, când Iehova a venit la templul Său, putem să-I mulţumim cu sinceritate lui Dumnezeu că a găsit „această credinţă pe pământ”, credinţa lui Avraam. El a găsit bărbaţi şi femei care erau devotaţi în întregime Lui ca Atotputernicul Dumnezeu Iehova şi care au abandonat „toate lucrurile” acestei lumi şi nu şi-au iubit viaţa până la moarte. — Luca 18:8; Mat. 19:27; 24:14; Apoc. 12:11, *NW*.

[2] Acei ani din 1914 până în 1918 au fost ani de încercare. Inamicul le-a demolat considerabil organizaţia pământească vizibilă, dar a fost incapabil să distrugă dragostea şi devotamentul lor faţă de Dumnezeu. Credinţa lor în El a rămas nemuritoare. Cu aceşti devotaţi a început Iehova construcţia unei noi organizaţii pământeşti, o societate a Lumii Noi, sub împărăţia stabilită a lui Dumnezeu. Pe aceşti credincioşi, ca un colectiv, Isus ‘i-a numit peste toate posesiunile Sale.’ Ei au simţit imediat urgenţa responsabilităţii şi a încrederii lor. Şi pentru că erau liberi de orice legături cu misticul Babilon, au fost capabili să treacă direct la lucrarea avută la îndemână, şi anume, la împlinirea misiunii lor de a declara până la marginile pământului vestea bună a împărăţiei lui Iehova. Cu spiritul lui Dumnezeu asupra lor şi multă lucrare de făcut, rămăşiţa unsă a venit la viaţă şi un viitor strălucitor, divin şi binecuvântat s-a ivit în faţa ei, pe măsură ce forma nucleul societăţii Lumii Noi. — Mat. 24:45-47, *NW*; Ezec. 37:1-14; Apoc. 11:11.

[3] Cuvintele profeţiei lui Isaia au început să se împlinească: „Ridică-te, străluceşte; căci lumina ta a venit şi gloria lui Iehova a răsărit asupra ta. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul şi negura mare popoarele; dar Iehova va răsări deasupra ta, şi gloria Lui se va vedea asupra ta. Şi naţiunile vor veni la lumina ta şi regi la strălucirea ridicării tale. Ridică-ţi ochii de jur împrejur şi vezi: ei s-au adunat împreună, vin la tine; fiii tăi vor veni de departe şi fiicele tale vor fi purtate pe braţe. Atunci vei vedea şi vei fi radios şi inima ta va fi încântată şi va creşte; pentru că abundenţa mării se va revărsa asupra ta, bogăţia naţiunilor va veni la tine.” „Şi fiii lor care te-au rănit vor veni aplecaţi la tine; şi toţi care te-au dispreţuit se vor închina la tălpile picioarelor tale; şi te vor numi Oraşul lui Iehova, Sionul Sfântului lui Israel.” După 1919, şi în special din 1935, mari mulţimi de

oameni din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile, au început să se alăture societăţii Lumii Noi pentru instruire teocratică. Organizaţia universală a lui Dumnezeu a devenit cunoscută ca „Oraşul lui Iehova, Sionul Sfântului lui Israel.” —Isa. 60:1-5, 14, *AS*; Apoc. 7:9; Mica 4:1-5.

[4] Acum că cei smeriţi au venit la organizaţia teocratică a lui Iehova, este corect ca ei să se conformeze cerinţelor Lui; pentru că numai făcând aceasta vor fi capabili să ţină pasul cu societatea Lumii Noi. Printre primele cerinţe se află nevoia de a recunoaşte organizaţia teocratică; că, Iehova, folosind o clasă a „servului credincios şi înţelept”, oferă turmei Sale hrană spirituală la timpul potrivit. De asemenea, studiul şi asocierea sunt cerinţe îmbucurătoare, un mijloc de a ţine pasul cu lumina tot mai mare a înţelegerii transmisă mai departe prin intermediul organizaţiei Lumii Noi. Nevoia de a scăpa de obiceiurile şi ambiţiile lumii vechi trebuie să se realizeze. Conflictele interne, ura rasială şi religioasă, tradiţiile naţionale, mândriile şi rivalităţile şi numeroase alte teorii dezbinatoare şi practici ciudate ale lumii vechi, trebuiesc văzute ca lucruri care să fie cu bucurie aruncate deoparte, ca posesiuni ale sistemului de lucruri care este trecător. Toate formele egoismului lumesc, geloziei, invidiei, ambiţiilor egoiste, războaielor între sectele religioase, persecuţiilor unora asupra altora – toate manifestările spiritului acestui sistem muribund şi al dumnezeului lui, Satan – trebuiesc abandonate lumii acesteia vechi. Nu este loc pentru ele în noul sistem. Şi numai când ne vom conforma acestor cerinţe teocratice, vom putea să ţinem pasul cu societatea Lumii Noi. — Iac. 3:13-18; 4:1-4; Mat. 24:45, 46, *NW*.

SĂ EXERCITĂM AUTOCONTROL

[5] Călătoria spre lumea nouă cere autocontrol. Moise, după ce a servit cu sârguinţă şi credincioşie mulţi ani, ca slujitor al lui Iehova, nu a intrat în Ţara Promisă, pentru că la un moment dat şi-a pierdut autocontrolul. El şi-a permis să fie împins la mânie şi într-un moment de furie, el a eşuat în a sfinţi numele lui Iehova în ochii lui Israel. Acest lucru l-a costat privilegiul de a intra în Ţara Promisă. Aceia care călătoresc azi către Ţara Promisă antitipică, trebuie să fie în gardă să nu-şi piardă autocontrolul. Autocontrolul este moderaţie şi autodisciplină în toate lucrurile. Pavel i-a sfătuit pe filipieni: „Rezonabilitatea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii!” Pe măsură ce renunţăm la obiceiurile lumii vechi şi le preluăm pe cele ale lumii noi, dorim să ne găsim adoptând un curs rezonabil, înţelept, în toate lucrurile pe care le facem. Sfatul omului înţelept este: „Nu fii prea drept şi nu te da prea înţelept; de ce ar trebui să te autodistrugi? Nu fii prea nedrept şi nici prost să nu fii, de ce ar trebui să mori înainte de timp?” Acesta este autocontrolul, a cunoaşte când să începi şi când să încetezi, a nu deveni înclinat când într-o parte când în alta, ci a fi echilibrat în toate lucrurile este o importantă caracteristică în ţinerea pasului cu societatea Lumii Noi. —Filip. 4:5, *NW*; Ecl. 7:16, 17, *RS*.

[6] Devine obligatoriu fiecărui călător spre lumea nouă, şi în special servilor, să dea un bun exemplu. Fiecare serv ar trebui să se comporte în aşa fel încât să poată recomanda conduita lui şi altora. Fiecare ar trebui să poată spune ca apostolul:

Cuprins

„Deveniţi imitatori ai mei, aşa cum sunt şi eu al lui Cristos.” Ce fel de exemplu a fost cel al apostolului? Inspirat, iată ce a zis el despre sine: „De aceea, vă chem să mărturisiţi azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor, fiindcă nu m-am reţinut să vă spun toată voinţa lui Dumnezeu … De aceea, rămâneţi treji şi amintiţi-vă că trei ani, noapte şi zi, n-am încetat să vă sfătuiesc pe fiecare printre lacrimi. Şi acum vă încredinţez lui Dumnezeu şi cuvântului bunătăţii sale nemeritate, cuvânt care vă poate zidi şi vă poate da moştenirea între toţi cei sfinţiţi.” —1 Cor. 11:1; Faptele 20:26-32, *NW*.

[7] Servii Lumii Noi trebuie să imite bunul exemplu al lui Pavel ca şi ei să poată să fie bune exemple pentru alte zeci de mii care vin în societatea Lumii Noi, în fiecare an. Aceştia noi, văzând excelentul exemplu în conduită prezentat în faţa lor, vor fi mişcaţi în a imita servii şi astfel a ţine pasul cu societatea Lumii Noi. Asta este ceea ce Pavel a declarat cu tărie: „Supraveghetorul ar trebui, deci, să fie fără pată, un soţ al unei soţii, moderat în obiceiuri, cu gândirea raţională.” Servii nu-şi pot permite ca obiceiurile lor să le scape de sub control. Turma lui Dumnezeu se uită la ei pentru conducere corectă. Unele deprinderi pot deveni cu uşurinţă excesive, dacă nu se exercită autocontrol. Asta este adevărat, mai ales în ceea ce priveşte obiceiurile hrănirii şi al băutului. Suntem sfătuiţi, că nici cei lacomi şi nici beţivii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Îmbuibarea se dovedeşte a fi o lipsă de judecată. Aceasta secătuieşte de energie şi face mintea lentă şi somnoroasă. Consumul exagerat de alcool cauzează pierderea controlului asupra propriei persoane. Unui beţiv îi lipseşte postura, demnitatea şi respectabilitatea. Cum poate un beţiv să reprezinte organizaţia teocratică cu o conştiinţă curată? Imposibil! Beţia împiedică progresul şi dezonorează adunarea lui Dumnezeu şi a Cristosului. Cu siguranţă nu se potriveşte celor ce ţin pasul cu societatea Lumii Noi. De aceea Pavel îi avertizează pe supraveghetori să fie „moderaţi în obiceiuri, . . . nu un beţiv certăreţ, nici un bătăuş, ci rezonabil.” Iar pentru femeile creştine sfatul lui este: „Fiţi serioase, nu clevetitoare, moderate în obiceiuri, credincioase în toate lucrurile.” Iar casei lui Dumnezeu el îi spune: „Fie că mâncaţi sau beţi sau faceţi altceva, faceţi toate lucrurile pentru gloria lui Dumnezeu.” —1 Tim. 3:2, 3, 11; 1 Cor. 9:25; 10:31, *NW*.

[8] Conformarea cu cerinţele lui Dumnezeu permite martorilor creştini să trăiască o viaţă echilibrată şi fericită. Ea aduce satisfacţie. Şi „devoţiunea sfântă este un mijloc de câştig. Bineînţeles, devoţiunea sfântă însoţită de mulţumire este un mare câştig.” Ea îl ajută pe creştin să aprecieze că este doar unul din marele corp de lăudători, care reflectă gloria lui Dumnezeu; că felul lui de a se comporta se reflectă asupra întregii organizaţii creştine, fie ajutând, fie împiedicând progresul societăţii Lumii Noi. —1 Tim. 6:5, 6, *NW*.

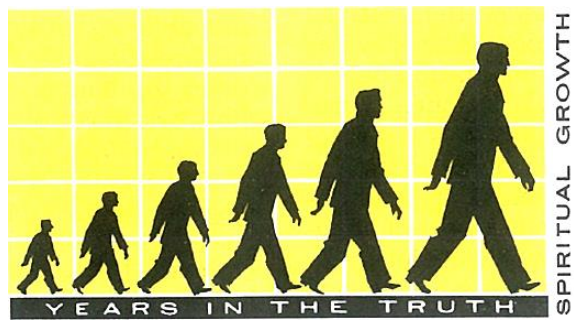

[9] Nu este uşor a forma obiceiuri bune într-o lume imperfectă, deoarece aceste deprinderi nu sunt formate

Cuprins

automat. Obiceiurile bune trebuiesc cultivate chibzuit, prin muncă asiduă. Şi în cea mai mare parte, deprinderile bune sunt roadele spiritului lui Dumnezeu, un rezultat al punerii în practică, în mod silitor, a Cuvântului Lui. Obiceiurile rele sau nepotrivite ne vor devia inevitabil în afara căii către societatea Lumii Noi. Aşa că, verificaţi-vă obiceiurile şi progresaţi. Întrebaţi-vă: „Isus s-ar fi comportat cum am făcut-o eu? Cum ar fi procedat El în această situaţie care cere autocontrol? Imitaţi exemplul Său. Dacă sunteţi pe cale să ajungeţi pe o cale de acţiune îndoielnică, întrebaţi-vă: Oare această cale îmi va îmbogăţi sau corupe aprecierea mea asupra Creatorului? Ce se va întâmpla dacă las lucrurile să evolueze până la măsura maximă? Va fi rezultatul teocratic, rezonabil, practic? Sau va fi în detrimentul bunăstării mele spirituale? Amintiţi-vă de vorbele lui Pavel: „Încercaţi-vă mereu, să vedeţi dacă sunteţi în credinţă.” Încercaţi-vă mereu să vedeţi dacă ţineţi pasul cu societatea Lumii Noi, verificându-vă atitudinea mentală, dispoziţia, conduita şi progresul vostru. Continuaţi să vă maturizaţi nu doar pe orizontală, adică o dată cu anii în adevăr, dar şi pe verticală, în spiritualitate, apreciere, dragoste şi înţelegere. „Dovediţi mereu ce sunteţi voi înşivă.” —2 Cor. 13:5, *NW*.

SUPUS REPREZENTĂRII TEOCRATICE

[10] Noi veniţii trebuie să înveţe să se alinieze la principiile şi tacticile societăţii Lumii Noi şi să acţioneze în armonie cu acestea, ca totul să funcţioneze lin pentru bunăstarea şi binecuvântarea tuturor din organizaţie, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl. Câteodată le este dificil noilor asociaţi să facă această schimbare. Sunt predispuşi să fie puţin rebeli sau nedisciplinaţi. Dar pentru a deveni o parte veritabilă a societăţii Lumii Noi este imperativ să se arate respectul cuvenit pentru aranjamentul şi ordinea teocratice. Este necesară o atitudine mentală smerită şi ascultătoare. Nu putem permite ca dispoziţiile şi tendinţele din lumea veche să influenţeze gândirea şi acţiunile noastre odată ce am intrat în organizaţia Lumii Noi. Vechea lume am lăsat-o în urmă, deci de ce să nu o lăsăm în urmă pentru totdeauna? De ce să introducem politicile şi metodele ei în aranjamentul Lumii Noi? Politicile sale nu au adus nici un beneficiu vechii lumi; cum ar putea acestea să fie de vreun folos celei noi? Numai printr-un efort conştient de a ne transforma, refuzând să ne conformăm după acest sistem, ne vom putea dovedi nouă înşine voinţa bună, acceptabilă şi completă a lui Dumnezeu. — Rom. 12:2, *NW*.

[11] Din moment ce „servului credincios şi înţelept” i-au fost încredinţate toate bunurile Stăpânului, haideţi să privim cu percepţia mentală corespunzătoare faptul că orice ar face „servul fidel” este spre binele nostru. Slujitorul îşi îndeplineşte astfel obligaţia sa faţă de Iehova de a-I face lucrarea. Prin urmare, voinţa slujitorului este voinţa lui Iehova. Rebeliunea împotriva sclavului este rebeliune împotriva lui Dumnezeu. O atitudine mentală adecvată faţă de îndrumarea slujitorului face parte din a ţine pasul cu societatea Lumii Noi.

[12] O tendinţă printre generaţia care se ridică este să înalţe individualitatea – „libera gândire” îi spune ea. „Liberul cugetător” exprimă o dorinţă individuală pentru independenţă. El se împotriveşte să fie „legat” de orice regulă sau reglementare date. Are propriul său mod de a face anumite lucruri, care lui îi pare

Cuprins

mereu mai bun. Îi este dificil să se supună unei autorităţi sau reprezentări teocratice. Simte că nu are spaţiu, că este înconjurat din toate părţile de instrucţiuni. Toţi din societatea Lumii Noi sunt în afara cadenţei, în afară de el. El pare să ştie mereu un mod mai bun de a face lucrurile. Calea lui de acţiune este una plină de mândrie şi respect de sine. Dacă nu are grijă să îşi rectifice nestatornicia şi „încăpăţânarea", mândria sa îl va conduce spre o cădere ruşinoasă. Este mai bine să recunoaştem în mod scriptural aranjamentul teocratic care ne-a adus adevărul şi să ne conformăm lui, decât să ne împotrivim conducerii sale doar pentru că uneori nu înţelegem de ce lucrurile se fac într-un anumit fel. „Încrede-te în Iehova cu toată inima, şi nu te baza pe propria înţelegere: recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările. Nu fi înţelept în proprii ochi; teme-te de Iehova, şi abate-te de la rău." „Mândria merge înaintea distrugerii, şi un spirit arogant înaintea căderii. Mai bine să ai un spirit smerit cu cei smeriţi, decât să împarţi prada cu cei mândri." Fie ca aceste cuvinte să fie de ajuns. — Prov. 3:5-7; 16:18, 19, *AS*.

[13] Supunerea şi respectul faţă de reprezentarea teocratică sunt o cerinţă a organizaţiei lui Iehova. „Bătrânii care îndrumă bine să fie consideraţi demni de o dublă onoare, îndeosebi cei care lucrează din greu în cuvânt şi în predare." (1Tim. 5:17, *NW*). Iehova este responsabil pentru organizarea creaturilor Sale şi deleagă putere şi autoritate acestora şi îndrumă ce onoare li se cuvine. „Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp — pe fiecare dintre ele — aşa cum i-a plăcut." Supraveghetorii pământeşti Îl reprezintă pe Iehova în atribuţiile lor la fel de mult ca şi cei cereşti. „Fiţi supuşi unii altora în teamă de Cristos! Soţiile să le fie supuse soţilor lor ca Domnului … Supuneţi-vă unii altora în frica lui Cristos. Nevestele să fie supuse bărbaţilor lor ca Domnului. … De fapt, aşa cum adunarea îi este supusă lui Cristos, tot aşa şi soţiile să le fie supuse soţilor lor în toate. … Nevasta trebuie să aibă un respect profund pentru bărbatul ei." Asta demonstrează nevoia pentru ordine şi respect faţă de autoritatea delegată în interiorul adunării creştine. — 1 Cor. 12:18; Efes. 5:21-33, *NW*.

[14] Când Gabriel i-a spus lui Zaharia că va avea un fiu, Zaharia nu l-a crezut pe înger. Acesta a arătat lipsă de respect, prin necredinţă. Prin urmare, îngerul i-a spus: „Eu sunt Gabriel, care stă înaintea lui Dumnezeu, şi am fost trimis să-ţi vorbesc şi să-ţi anunţ vestea bună despre aceste lucruri. Dar iată că nu vei mai putea vorbi şi vei tăcea până în ziua în care vor avea loc aceste lucruri, pentru că *n-ai crezut cuvintele mele*, care se vor împlini la timpul fixat." Gabriel era reprezentantul lui Iehova. Cuvintele sale nu trebuiau puse la îndoială. Lipsa de respect faţă de această autoritate a adus cu ea o pedeapsă aspră din partea lui Dumnezeu.— Luca 1:19, 20, *NW*.

[15] Când Anania a poruncit ca Pavel să fie lovit peste gură, Pavel i-a spus: „Te va lovi Dumnezeu, perete văruit! Tu stai să mă judeci după Lege şi, în acelaşi timp, încălcând Legea, porunceşti să fiu lovit?" Cei care stăteau acolo au zis: „Îl insulţi pe marele preot al lui Dumnezeu?" Cerându-şi scuze, Pavel a spus: „Fraţilor, n-am ştiut că este marele preot. Căci este scris: 'Să nu vorbeşti dispreţuitor despre un conducător al poporului tău.'" Cu alte ocazii înaintea regilor şi conducătorilor

Cuprins

acestei lumi, Pavel a avut mereu grijă să arate respectul cuvenit. Cu atât mai mult trebuie să fim respectuoşi faţă de cei cărora Iehova le-a delegat autoritate! — Faptele 23:1-5, *NW*.

[16] Regele Saul i-a ameninţat viaţa lui David în mai multe rânduri. Totuşi, când David ar fi putut să-i ia viaţa lui Saul, acesta a spus: „Cine poate să-şi întindă mâna împotriva unsului lui Iehova şi să rămână nepedepsit?" David a arătat frică faţă de Dumnezeu şi respect profund faţă de cei numiţi de El, refuzând să se atingă de Saul. (1 Sam. 26:9, Ps. 105:14, 15, *AS*). Iuda descrie contrastul dintre purtarea oamenilor din Sodoma şi Gomora şi oraşele din preajma lor şi între purtarea lui Mihail. Despre cei răi, acesta a spus: „Totuşi, în acelaşi fel, şi oamenii aceştia, lăsându-se pradă visurilor, pângăresc carnea, nesocotesc domnia şi îi vorbesc de rău pe cei glorioşi. Dar arhanghelul Mihael, când s-a împotrivit Diavolului şi îl contrazicea cu privire la corpul lui Moise, n-a îndrăznit să-l condamne insultându-l, ci a zis: 'Iehova să te mustre'. Totuşi, aceşti oameni vorbesc de rău despre toate lucrurile pe care, de fapt, nu le cunosc; iar în toate lucrurile pe care le înţeleg din fire, ca animalele fără raţiune, în aceste lucruri continuă să se strice." Petru a lansat o acuzaţie asemănătoare împotriva celor nerespectuoşi şi nelegiuiţi: „Îndrăzneţi şi încăpăţânaţi, ei nu tremură în faţa celor glorioşi, ci îi vorbesc de rău, în timp ce îngerii, deşi sunt mai mari în tărie şi putere, nu aduc împotriva lor nicio acuzaţie rostind insulte, din respect pentru Iehova. Dar aceşti oameni, ca nişte animale fără raţiune, din fire născute să fie prinse şi omorâte, vorbesc de rău despre lucrurile pe care nu le cunosc şi de aceea vor fi distruşi prin însăşi calea lor care-i duce la distrugere, făcându-şi lor înşişi rău, ca răsplată pentru nelegiuirile lor."— Iuda 8-11; 2 Pet. 2:6-13, *NW*.

[17] Slujitorul credincios va avea grijă să arate mereu autorităţii respectul cuvenit, apreciind faptul că aceşti reprezentanţi vorbesc în numele lui Iehova. Când Anania şi Safira l-au minţit pe Petru, apostolul le-a spus: „Ai căutat să-i înşeli nu pe oameni, ci pe Dumnezeu". Aceştia au plătit cu viaţa pentru această lipsă de respect pentru Iehova şi reprezentantul Lui. Core s-a răzvrătit împotriva conducerii lui Moise şi Aaron, dar Moise a arătat că lipsa de respect a lui Core era mai gravă de atât. Moise a spus: „Prin aceasta veţi ştii că Iehova m-a trimis să fac toate aceste lucruri şi că ele nu vin din inima mea. Dacă oamenii aceştia vor muri cum mor toţi oamenii şi dacă asupra lor va fi adusă pedeapsa care este peste toţi oamenii, atunci nu Iehova m-a trimis. Dar dacă Iehova va crea ceva nemaiauzit, iar pământul îşi va deschide gura şi-i va înghiţi pe el şi tot ce este al lor şi vor coborî de vii în Şeol, atunci veţi ştii că oamenii aceştia l-au dispreţuit pe Iehova." Prin purtarea lor rebelă, Core şi cohorta lui „au păcătuit împotriva propriilor suflete." Asemenea oameni se împotrivesc nu oamenilor, ci lui Dumnezeu. — Faptele 5:1-6; Num. 16:1-38; Faptele 5:38, 39, *NW*.

[18] Consecinţele serioase ce survin din lipsă de respect sunt evidenţiate şi în cazul Mariei şi al lui Aaron, care nu l-au luat în considerare pe Moise, ca purtător de cuvânt ales al lui Iehova: „Oare numai prin Moise vorbeşte Iehova?" au întrebat ei. „Oare nu vorbeşte şi prin noi ?" Pentru comportamentul lor neteocratic Maria a fost lovită de lepră. Ea a fost curăţată doar datorită atitudinii lor de căinţă şi a

Cuprins

intervenţiei lui Moise în favoarea ei. Totuşi, nemulţumirea lui Iehova faţă de comportamentul Mariei este evidentă în cuvintele Sale adresate lui Moise: „Dacă ar fi scuipat-o în faţă, n-ar fi ea umilită timp de şapte zile? Să fie pusă în carantină în afara taberei şi după aceea să fie primită înăuntru.” Şi fraţii şi surorile trebuie să pună la inimă acest avertisment, că a vorbi abuziv sau cu lipsă de respect despre autoritate, reprezentanţii lui Iehova, este un păcat destul de grav pentru a fi îndepărtat „în afara taberei”, reprezentată de organizaţia teocratică. Să fie ştiut faptul că „este un lucru de temut să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu.” —Num. 12:1-15; Evrei 10:31, *NW*.

UN DUMNEZEU IMPARŢIAL

[19] Petru a declarat că Iehova „nu este părtinitor, ci, în orice naţiune, omul care se teme de el şi practică dreptatea este primit de el.” Prin urmare, scăpaţi de ideile vechii lumi care spun că organizaţia lui Iehova este plină cu „favoriţi”. Nu există favoriţi. Dacă îţi este frică de El şi faci fapte de dreptate, atunci eşti favoritul Lui la fel de mult ca oricine altcineva. În adunare, servii sunt aleşi pe baza calificărilor lor şi a abilităţii de a servi. Adunarea trebuie să le arate respectul cuvenit numirii lor, deoarece acesta este modul lui Iehova de a avea de-a face cu tine şi tu cu El. Nu slăbi relaţia ta teocratică poticnindu-te de „carnea” care ţie nu îţi place personal. Pentru că Pavel spune: „Prin urmare, de acum înainte nu mai cunoaştem pe nimeni potrivit cărnii. La fel şi pe Cristos, chiar dacă l-am cunoscut potrivit cărnii, acum nu-l mai cunoaştem aşa. Astfel, dacă cineva este unit cu Cristos, este o creaţie nouă; lucrurile vechi au trecut şi iată: au venit în existenţă lucruri noi.” Dacă suntem predispuşi să privim la fiecare om de carne imperfect, asta va tinde să ne slăbească aprecierea pentru poziţia lui teocratică, pentru responsabilitatea lui ca slujitor al lui Iehova. Dacă vom vedea cu claritate acest principiu al reprezentării teocratice, nu vom insista asupra propriilor drepturi şi interese, ci vom urma sfatul înţelept al numiţilor lui Iehova. Aceştia sunt „daruri umane” ale lui Iehova. Ei ne vor ajuta să atingem salvarea, spre onoarea lui Dumnezeu şi pentru justificarea măreţului şi sfântului Său nume. — Faptele 10:34, 35; 2 Cor. 5:16, 17; Efes. 4:8, *NW*.

[20] Prin urmare, a ţine pasul cu societatea Lumii Noi presupune multe lucruri din partea noastră. Presupune o viaţă de dedicare, auto-sacrificiu, înseamnă să fim devotaţi complet şi fără reţineri pentru Iehova Dumnezeul, cum a fost şi este Isus Cristos. Presupune ca noi să scăpăm de obiceiurile vechii lumi şi să ne conformăm cerinţelor lui Iehova. Presupune să îl recunoaştem pe „servul credincios şi înţelept”, şi să arătăm respectul cuvenit celor cu autoritate. Presupune să „ne dovedim ceea ce suntem cu adevărat”. În esenţă toate acestea înseamnă „să respecţi porunca fără pată şi ireproşabil.” —2 Cor. 13:5; 1 Tim. 6:14, *NW*.

[21] Dacă facem acest lucru, ne vom maturiza prin bunătatea nemeritată a lui Iehova. Vom deveni conştienţi de bogata binecuvântare care revine din a ţine pasul cu organizaţia Lui. Ne vom încânta de expansiunea teocratică. Vom străluci cu spiritul creşterii cunoştinţei şi a priceperii. Vom culege cu bucurie ceea ce am semănat. Convingerea noastră va fi puternică, credinţa noastră de neclintit,

Cuprins

aprecierea noastră va fi profundă, bucuria noastră va abunda cu asigurarea completă că suntem în pas cu societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu, a cărui îndrumare şi conducere nu numai că ne va hrăni spiritual în zilele din urmă ale acestei vechi lumi, dar ne va ţine în viaţă în Lumea Nouă a dreptăţii şi pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care a fost marea responsabilitate ce a venit asupra martorilor unşi ai lui Iehova şi a creştinilor declaraţi după anul 1914 A.D.?
2,3. (a) De ce şi cum au fost folosiţi de Iehova martorii unşi? (b) Ce cuvinte ale lui Isaia au început să se împlinească?
4. De ce este necesar ca cei smeriţi să se conformeze cerinţelor lui Iehova şi care sunt câteva din aceste cerinţe?
5. Cum ajută autocontrolul în ţinerea pasului cu societatea Lumii Noi?
6. Ce trebuie să fie capabil să recomande fiecare membru al societăţii Lumii Noi?
7. De ce nu poate permite servul obiceiurilor sale să-i scape de sub control, în special obiceiurile de mâncare şi băutură?
8. Ce fel de viaţă trebuie să se străduiască să trăiască creştinul?
9. Cum ne putem controla obiceiurile?
10,11. În ce mod trebuie să fie privite metodele şi principiile Lumii Noi şi clasa „servului credincios şi înţelept”?
12. De ce este periculoasă de urmat calea „liberului cugetător”?
13. Cum arată Scripturile necesitatea de ascultare şi respect pentru reprezentarea teocratică?
14-16. (a) Cum este ilustrat respectul pentru reprezentarea teocratică în cazul lui Zaharia? (b) În cazul lui Pavel cu marele preot Anania? (c) În cazul lui David şi al regelui Saul? (d) În cazul arhanghelului Mihail şi al Diavolului?
17,18. Ce consecinţe serioase ale manifestării de lipsă de respect faţă de autoritate sunt scoase la lumină în cazul lui Anania şi al soţiei lui Safira, Core, Maria şi Aaron?
19. De ce nu este recomandabil să priveşti spre omul de carne imperfect?
20. Ce înseamnă, atunci, să ţii pasul cu societatea Lumii Noi?
21. Cum ne va aduce beneficii ţinerea pasului cu societatea Lumii Noi?

Predicându-le semenilor lucrători

De când şi-a ţinut seria de adunări internaţionale în Europa, în anul 1955, Societatea a primit minunate scrisori de apreciere şi relatări ale unor experienţe interesante pe care le-au trăit scriitorii, datorită faptului că au participat la aceste adunări. Printre acestea este şi următoarea, trăită de un martor din Virginia, care s-a aflat printre cei 795 de pasageri de la bordul avionului Arosa Kulm: „Timp de 16 ani am lucrat la fabrica D.P. şi toţi colegii mei de lucru ştiu că sunt un martor al lui Iehova. După ce le-am dezvăluit planurile de a participa la adunările europene din această vară, compania mi-a dedicat un articol minunat în revista sa lunară. Drept urmare, când m-am întors, mulţi mi-au pus întrebări cu privire la călătorie. De fapt, am avut şansa să vorbesc în faţa a şase grupuri, adică un total de 220 de

Cuprins

ascultători, cel mai mare grup fiind alcătuit din 114 persoane. Mi s-au acordat 30 de minute pentru aceste cuvântări şi am profitat de ocazie pentru a le pune mărturie despre numele şi împărăţia lui Iehova. Trei dintre magazine m-au invitat să ţin cuvântarea în locul şedinţei lor obişnuite, iar la celelalte trei am ţinut cuvântarea în locul studiilor lor biblice obişnuite, ce erau conduse de învăţători de la Şcoala de duminică, în timpul pauzelor de prânz."

Ridiculizarea nu dovedeşte nimic

De curând, un cititor al revistei *Our Sunday Visitor*, „cea mai bine vândută revistă săptămânală catolică din lume", a trimis o scrisoare la redacţia revistei cu privire la faptul că în aceasta erau defăimaţi martorii lui Iehova. Iată ce i-a răspuns editorul asociat al ziarului, „reverendul" R. Ginder: „Dacă aţi avut de-a face cu martorii lui Iehova, ar trebui să vă daţi seama că aceasta nu este o religie, este o boală a minţii, şi vorbesc serios. E vorba de un delir ce pare să le cuprindă anumite porţiuni ale inteligenţei, făcându-i să fie tari de cap, insensibili la orice argumentare şi absolut incapabili să mânuiască adevărul." Tot aşa era şi când Isus se afla pe pământ. Neputând să-I răspundă la argumentări, oponenţii Săi au spus: „El e posedat de un demon şi e nebun." Şi apostolul Pavel a trecut prin aceeaşi experienţă aşa cum le-a prezis Isus urmaşilor săi că vor avea. Când Pavel se apăra înaintea guvernatorului Festus, în prezenţa împăratului Agrippa, Festus l-a întrerupt şi a exclamat: „Eşti nebun, Pavel! Învăţătura ta cea multă te duce la nebunie!" Prin urmare, nu e de mirare că în prezent, martorii creştini ai lui Iehova primesc aceleaşi ocări. – Ioan 10:20; Faptele 26:24, *NW*.

• În cartea *Tu poţi supravieţui Armaghedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu*, la paginile 281 şi 282, paragraful 14, se vorbeşte despre Hobab ca fiind cumnatul profetului Moise, în timp ce la pagina 283, paragraful 16, se citează din Judecători 4:11, *NW*, unde scrie că Hobab era socrul lui Moise. Cum se poate armoniza cartea dacă îl pune pe Hobab în această relaţie dublă cu Moise? – B.G., S.U.A.

Numele Hobab poate fi unul singur, dar poate desemna două persoane, adică tatăl şi fiul. Numerele 10:29, din care e citat la pagina 282, vorbeşte despre Hobab fiul, a cărui soră, Sefora, se căsătorise cu Moise: „Atunci Moise i-a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, madianitul, socrul lui Moise: 'Noi plecăm spre locul despre care Iehova a zis.'" (*NW*) Din moment ce madianitul Reuel era socrul lui Moise, atunci Hobab, fiul lui Reuel, era cumnatul lui Moise. Acest Hobab, cumnatul lui Moise, este cel ce e folosit în acest capitol din carte ca ilustraţie a „marii mulţimi" din prezent a „celorlalte oi" pe care Isus Cristos, mai marele Moise, le strânge în staulul Său acum.

Cuprins

În acest capitol, se continuă discuţia despre acelaşi Hobab, cumnatul lui Moise, la paragraful 16, dar, în mijlocul paragrafului, se citează din Judecători 4:11, conform *Traducerii Lumii Noi*, unde scrie: „Heber, chenitul, se separase de cheniţi, fiii lui Hobab, al cărui ginere a fost Moise." Redând astfel pasajul din Judecători 4:11, *Traducerea Lumii Noi* se potriveşte traducerilor literale oferite de dr. Robert Young, J.B. Rotherham şi J.N. Darby, dar şi traducerii oferite de editura Jewish Publication Society, traducerii lui Moffatt şi *O Traducere Americană*. E adevărat că în *Versiunea Americană Standard* scrie: „Hobab, cumnatul lui Moise", dar în nota marginală scrie: „sau socru". În *Versiunea Standard Revizuită* scrie: „Hobab, socrul lui Moise". Astfel că majoritatea a decis ca traducerea să fie conformă cu originalul în ebraică.

Conform acestuia, aşadar, socrul lui Moise şi cumnatul său aveau acelaşi nume, adică Hobab. Astfel, în Scripturi, socrului lui Moise i se atribuie mai multe nume. În Exodul 2:16-22, este numit Reuel; în Exodul 3:1 este numit Ietro; în Judecători 1:16 poartă numele de *Qeini* în ebraică, sau „chenitul, socrul lui Moise". De fapt, rabinii evreilor spun că socrul lui Moise avea şapte nume.

Dacă, totuşi, insistăm că Hobab era numai numele fiului lui Reuel şi era numai numele cumnatului lui Moise, atunci trebuie să înţelegem că în Judecători 4:11 scrie că Hobab era socrul lui Moise doar cu caracter reprezentativ. Aceasta înseamnă că Hobab era reprezentantul tatălui său, Reuel, care acum probabil era mort.

Aşadar, din orice unghi am privi, cartea *Tu poţi supravieţui Armaghedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu* nu se contrazice, aşa cum nu se contrazice nici *Traducerea lumii noi a Scripturilor Ebraice*.

Bravo lui!

„Ce părere aveţi despre iad?" a fost întrebat pastorul emerit Oluf Rothe, unul dintre clericii de seamă ai Danemarcei, de către un ziar, cu ocazia aniversării a 50 de ani de când era pastor protestant. El a răspuns: „Iadul era o groapă de gunoi din afara Ierusalimului, unde erau arse resturile din oraş. Când Isus spunea despre cineva că va merge în iad, El voia să spună că persoana respectivă nu merita decât să fie dusă la groapa de gunoi. Gheena de acolo era atât de mare, încât deşeurile ardeau încontinuu – de aici a luat naştere doctrina focului din iad, care este folosită de 2 000 de ani pentru a speria oamenii!" – *Arbeiderbladet*, Oslo, Norvegia, 29 noiembrie 1955

Lumea răsturnată cu susul în jos

„1914 – un an scris cu sânge şi foc în istoria omenirii! Războiul Mondial – ca şi tot ceea ce a urmat apoi – a răsturnat cu susul în jos tot ceea ce ştiam. Timpul a fost sfâşiat şi spintecat, rupt în două – am intrat într-o eră cu totul nouă, moravurile s-au schimbat, devenind mai vulgare şi mai dure ca niciodată." – Bokken Lasson în revista norvegiană *Alt for damene*, 14 august 1954

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1956 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ LUPTĂM RĂZBOIUL CEL DREPT	- Pag.411
CARTEA CĂRŢILOR	- Pag.417
SĂ DOBÂNDIM ŞI SĂ DĂRUIM GÂNDURILE LUI DUMNEZEU	- Pag.419
APROPIEREA DE PREZENŢA LUI DUMNEZEU	- Pag.424
LUPTĂTORI PENTRU ADEVĂR	- Pag.427
VIZITĂ ÎN PACIFIC	- Pag.436
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.445

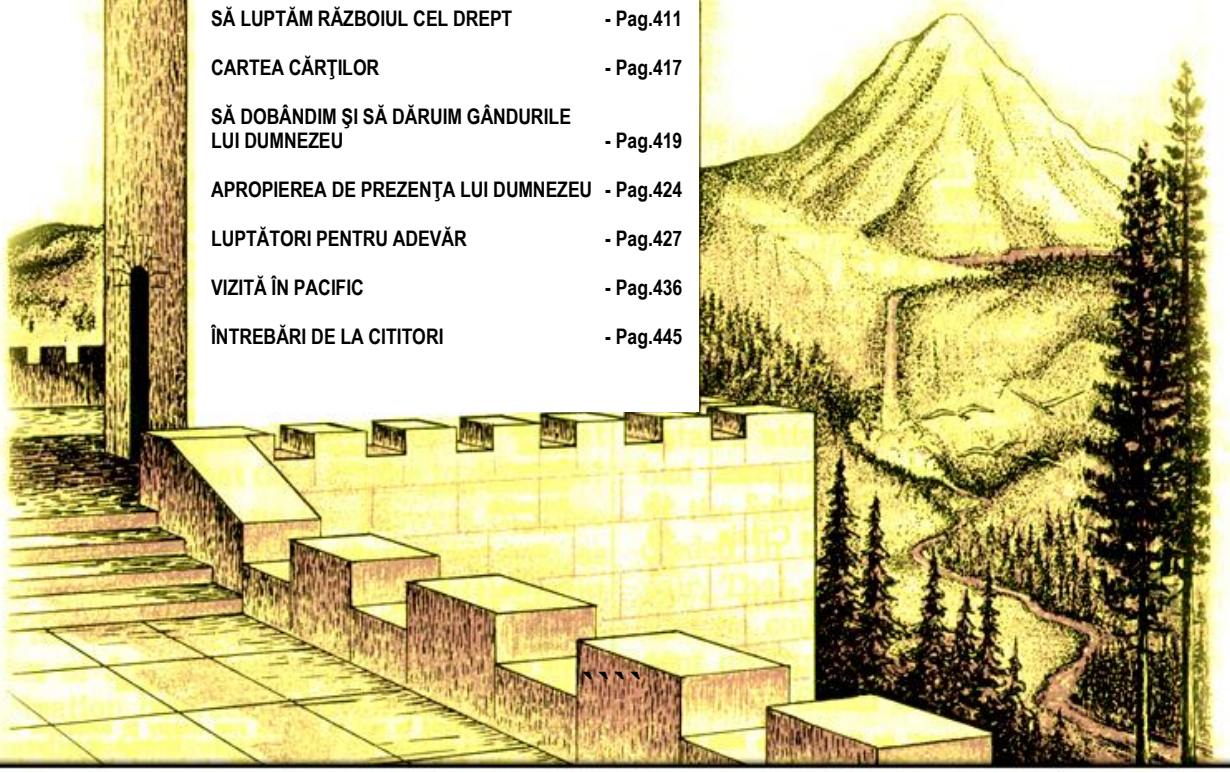

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

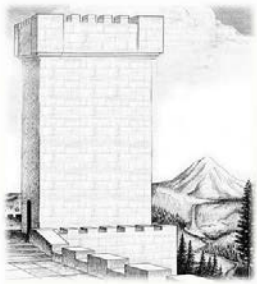

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1956 **Nr 12**

SĂ LUPTĂM RĂZBOIUL CEL DREPT

„Căci armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii.” -2 Cor. 10:4, NW.

1. În Cuvântul lui Iehova este scris că: „Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub cer îşi are timpul lui…. războiul îşi are vremea lui, şi pacea îşi are vremea ei.” Timp de secole întregi, naţiunile au purtat războaie între ele, aşa cum Cristos a prezis că vor fi războaie şi zvonuri despre războaie în perioada de dinaintea sosirii sfârşitului complet al acestui sistem de lucruri. Acum trăim în punctul culminant al secolelor de aşteptare. Este un timp în care pacea a fost luată de pe pământ. (Ecl. 3:1, 8, *RS*)

2. Aţi fost învăţaţi să credeţi că toate necazurile şi suferinţele, cruzimile şi barbarismele războiului au fost aduse de Dumnezeu? E raţional să credem că un Dumnezeu al dragostei, al înţelepciunii şi al milei este sursa risipei si a năruirii, a pierderii de vieţi preţioase, care survin în urma războiului? Cu siguranţă că nu. Mai degrabă, Iacov 3:14-16; 4:1-4 arată că lăcomia, conflictele, războaiele şi tulburările sunt toate de origine demonică, de la Satan, "dumnezeul acestei lumi", care ruinează pământul, în dorinţa sa desfrânată pentru putere, ca un rebel împotriva lui Iehova. Controlul său asupra naţiunilor este clar reflectat în modul lor de gândire. „Căci de la cel mai mic dintre ei şi până la cel mai mare, fiecare din ei este dedat la lăcomie; şi de la profet şi până la preot fiecare se comportă fals.” Ei au decăzut atât de mult încât putem vedea clericii cerând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra războaielor carnale ale naţiunilor, punând interesele naţionale sau religioase mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, strigând: „Pace, pace atunci când nu este pace.” (Ier. 6:13, 14)

3. Care este cea mai bună cale pe care pot să o urmeze oamenii sinceri în mijlocul acestei confuzii globale? Ar trebui să ne alăturăm mulţimii, sau există o

Cuprins

cale mai sigură şi mai bună, stabilită pentru noi? Scripturile ne povăţuiesc că aşa cum sunt de înalte cerurile faţă de pământ, aşa şi gândurile şi căile lui Iehova, sunt mult mai înalte decât ale noastre. Am face bine să luăm în considerare calea Sa si nu să o respingem cu uşurinţă. Să luăm serios în considerare ceea ce spune Biblia despre felul corect de a lupta războiul şi să vedem dacă acesta nu este mai practic decât calea aleasă de naţiuni. Sfârşitul celor ce îşi urmează propria cale este bine descris pentru noi. În ciuda crimelor lor împotriva omenirii, ei sunt atât de cruzi şi de neruşinaţi încât nu simt nimic; dar „vor cădea împreună cu cei ce cad; vor fi răsturnaţi, când îi voi cerceta, zice Iehova". De ce? Fiindcă ei au distrus legământul curcubeului, legea lui Iehova cu privire la caracterul sacru al vieţii, şi au adus mânia şi indignarea Lui asupra naţiunilor şi asupra armatelor lor. (Ier. 6:15, *AS*; Isa. 34:1-4). Rezultatele tuturor războaielor până în prezent nu au adus o siguranţă a păcii, ci numai nelinişte, şi armate improvizate.

4. Războaiele dintre naţiuni sunt împotriva sângelui şi a cărnii. Învăţătura Bibliei pentru creştini este de a lupta un război spiritual. „Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu" pentru realizarea scopului său. Pentru a urmări acest război spiritual trebuie să cunoaştem motivul pentru care luptăm şi să ştim împotriva cui luptăm. Aceasta nu este o luptă corp la corp sau o luptă pentru supremaţie, prin metode ştiinţifice superioare de distrugere. În capitolul şase din Efeseni, Pavel ne spune că această luptă nu este „împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti." Acest lucru nu înseamnă în nici un fel că avem să luptăm împotriva sau să ne opunem guvernelor din zilele noastre. De fapt, ni se spune să ne rugăm pentru regi şi conducători ca să putem continua să ducem o viaţă paşnică şi liniştită, realizând astfel lucrarea pe care ne-a încredinţat-o Dumnezeu. Isus le-a spus discipolilor săi: „Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat." (Ioan 18:36). Lupta la care se referă Apostolul Pavel în scrisoarea sa de mai sus către Efeseni este cea împotriva organizaţiei spirituale a lui Satan, care a dominat şi a controlat pământul timp de secole. (2 Cor. 10:4; Efes. 6:12; 1 Tim. 2:1-3, *NW*)

5. Efectul acestui puternic control demonic asupra oamenilor a fost de a orbi mintea necredincioşilor faţă de lumina adevărului. O perdea a fost aruncată peste vestea bună, astfel încât cei ce pier să nu o poată discerne sau înţelege. Confuzia şi întunericul cu privire la voinţa lui Dumnezeu au fost răspândite de către forţele spirituale rele din locurile cereşti, care ele însele sunt constrânse în întuneric dens din cauza răzvrătirii lor. Se poate vedea cât de bine au reuşit, în ignoranţa pe scară largă faţă de Biblie, chiar şi în Creştinătate. Credincioşii care se duc la biserică dau dovadă de ignoranţă abisală faţă de scopurile lui Dumnezeu, în afară de memorarea câtorva cuvinte din scripturi. Acest lucru nu este surprinzător, deoarece mulţi sunt învăţaţi să nu citească publicaţii referitoare la Biblie, cu excepţia cazului în care sunt aprobate mai întâi de biserică. Ei uită invitaţia lui Dumnezeu: „Veniţi acum, şi să raţionăm împreună." Prin urmare „negura acoperă pământul şi întunericul dens popoarele." (Isa. 1:18; 60:1-3, 19, 20). Combaterea

Cuprins

efectului acestei apostazii spirituale este una dintre cele mai importante lucrări ale unui creştin. La fel ca şi oamenii lui Ghedeon care au spart ulcioarele pe care le aveau pentru a permite torţelor să strălucească, spre consternarea inamicului, slujitorii lui Iehova de pe pământ lasă lumina adevărului să poată fi văzută de la cele mai întunecate colţuri ale creştinătăţii şi până la cele mai întunecate colţuri ale păgânismului.

6. O caracteristică a războiului spiritual, care aduce cea mai mare bucurie, este eliberarea prizonierilor, proclamarea libertăţii celor captivi şi deschiderea închisorilor pentru cei care sunt închişi. Acest lucru se realizează prin predarea adevărului, cu răbdare, oamenilor cu bunăvoinţă, trăgând la o parte, treptat, vălul de superstiţie şi întuneric religios, cu care s-au obişnuit din copilărie. Atunci când, în cele din urmă, sunt eliberaţi printr-o cunoştinţă a adevărului, bucuria lor este la fel de mare ca aceea a unui prizonier care este eliberat sau ca cea a unui om orb căruia i-a fost redată vederea. Pentru a realiza acest lucru trebuie să facem aşa cum spune Pavel: „Predică cuvântul şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile, … rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul.” Apostolul Pavel continuă, spunând: „M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credinţa.” (2 Tim. 4:2-7, *NW*) Acesta este un război de care nici o naţiune pământească nu trebuie să se teamă, pentru că este în interesul poporului. Acesta promovează o cunoştinţă despre Dumnezeu şi o dragoste pentru El şi pentru semenii noştri. Această luptă este una constructivă, întărindu-i pe cei cu bunăvoinţă din punct de vedere mental, moral şi spiritual. Beneficiile sale sunt durabile în valoare, conducând la viaţă, cu favoarea lui Dumnezeu. Nu există nici una dintre consecinţele obişnuite ale războiului care întreţin vrăjmăşie amară şi sclavie, în timp ce devastează faţa pământului. În schimb, evlaviosul război creştin uneşte oamenii de toate felurile şi din toate naţiunile în legături durabile de pace şi înţelegere reciprocă, prin Cuvântul lui Dumnezeu.

7. În toate părţile lumii martorii lui Iehova se alătură acestei lupte pentru a promova cunoştinţa Bibliei. Ei au mutat lupta împotriva întunericului în casele oamenilor, la fel cum au făcut Isus şi discipolii Săi înaintea lor. Pavel a ştiut din experienţă directă ce fel de luptă a însemnat slujirea, după ce a consemnat, pentru noi, furioasa înverşunare a gloatei religioase din Efes, care timp de două ore a strigat: "Mare este Artemis a efesenilor!", într-o încercare de a intimida primii creştini. (Faptele 19:28, *NW*). De asemenea, el a vorbit de comploturi împotriva lui, de întemniţări, de bătăi, de pericole pe mare şi pe uscat, de greutăţile şi lipsurile pe care le-a îndurat în lupta sa pentru a răspândi cunoştinţa despre Cristos. (2 Cor. 11:23-27). Lupta nu a încetinit nici până în această zi, ci martorii lui Iehova au continuat cu serviciul lor paşnic, în ciuda gloatelor, interdicţiilor şi a închisorii. În Trinidad, de exemplu, patru misionari ai Turnului de Veghere au fost recent declaraţi a fi "vizitatori nedoriţi ", deşi nu a fost dat nici un motiv, atunci când au adus nava cu motor în port pentru a alimenta şi a obţine provizii în scopul de a-şi continua serviciul printre cei împrăştiaţi de pe insulele Caraibe. În alte locuri, cei din poporul lui Iehova au fost atacaţi de gloate, ridiculizaţi, deportaţi,

Cuprins

separaţi de cei dragi, au fost încarceraţi şi chiar omorâţi, dar au rămas credincioşi, ca luptători adevăraţi. Ei au adus mesajul lor în pace, dar el a fost respins cu violenţă. Acesta nu este un moment de război numai între naţiuni, ci şi de luptă spirituală încordată pentru proclamarea adevărului.

Echipament invincibil

8. Ce putem face pentru a lua parte la această bătălie în numele lui Dumnezeu? Ca orice soldat, pentru a lupta trebuie să cunoaştem echipamentele noastre foarte bine. Noi ar trebui să înţelegem motivele pentru care luptăm şi să fim convinşi că ele sunt drepte. Bazându-se pe multele sale experienţe şi ani lungi de slujire misionară, Pavel a detaliat principalele obiecte de echipament de luptă creştină. El a vorbit în primul rând despre a avea "mijlocul încins cu adevărul." Aceasta indică faptul că adevărul trebuie să fie întotdeauna aproape de noi; trebuie să fim încinşi cu el ca şi cu un suport esenţial. Aceasta este o atitudine mult mai diferită de cea a unora care dau la o parte orice dezbatere a Scripturilor şi care, nepăsători, protestează, "am biserica mea." Ei îmbracă o mantie de evlavie o dată sau de două ori pe săptămână, iar apoi o aruncă deoparte în restul timpului. Astfel de oameni nici nu analizează consistenţa sau calitatea a ceea ce ei cred a fi adevărul, neavând experienţă nici măcar în crezul convingerii lor, cu atât mai puţin familiarizaţi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cunoştinţa exactă a adevărului este esenţială pentru un creştin. Prin faptul că nu cunoaştem diferenţa dintre închinarea adevărată şi cea falsă, suntem în imposibilitatea de a participa la luptă pentru a expune eroarea. (Isa. 28:17, 18). Adevăraţii creştini nu sunt divizaţi. Ei ştiu că există o singură credinţă adevărată, aşa cum este consemnată în Biblie. Ei cred în afirmaţia lui Isus, „Cuvântul Tău este adevărul”, şi acţionează în conformitate cu el. Prin intermediul acestei cunoştinţe sunt în măsură să se lepede de lanţurile ritualurilor şi tradiţiei şi să aducă mintea lor în unitate cu Dumnezeu. „Pentru o astfel de libertate ne-a eliberat Cristos. Rămâneţi, deci, fermi şi nu vă lăsaţi puşi din nou în jugul sclaviei.” (Gal. 5:1; Efes. 6:14; Ioan 17:17, *NW*)

9. Următorul lucru pe care trebuie să-l facem este să îmbrăcăm platoşa dreptăţii. Dacă predicăm adevărul trebuie să trăim în armonie cu el şi în dreptate; altminteri, suntem ipocriţi, nu adevăraţi slujitori ai lui Iehova. Slujirea noastră trebuie să vină din tot sufletul şi niciodată cu jumătate de inimă. Cei care cedează înclinaţiilor cărnii, prin conduită imorală, sunt avertizaţi că nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu, şi chiar şi puţină corupţie va fermenta rapid şi va păta toate faptele noastre bune în ochii lui Dumnezeu. Astfel de dorinţe carnale sunt în neconcordanţă cu interesele sufletului nostru şi trebuiesc respinse cu ajutorul platoşei dreptăţii. (Gal. 5:9, 13; 1 Pet. 2:11, *NW*).

10. „Rămâneţi, aşadar, neclintiţi … cu picioarele încălţate cu echipamentul veştii celei bune a păcii.” (Efes. 6:14, 15, *NW*). Acesta este mesajul şi mângâierea pe care martorii lui Iehova le aduc oamenilor. Este acelaşi mesaj pe care Isus l-a scos în evidenţă, când a declarat: „Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, … iar atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*) Astăzi martorii lui Iehova din întreaga lume le spun oamenilor vestea bună că

Cuprins

Cristos este acum întronat în cer şi că trăim într-o vreme a schimbării care va aduce o pace durabilă pentru toţi oamenii de credinţă, prin Împărăţia lui Dumnezeu. „Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea, picioarele celui ce zice Sionului: Dumnezeul tău domneşte!" (Isa. 52:7, *AS*) Ce este în neregulă cu acest mesaj de pace şi speranţă? Chiar şi picioarele acestor curieri de veşti bune par frumoase în ochii Dumnezeului nostru. Totuşi, acest mesaj de pace este ca o declaraţie directă de război împotriva organizaţiei lui Satan.

11. Prin urmare, suntem avertizaţi să „luăm marele scut al credinţei, cu care vom putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău." Ne putem aştepta să fim atacaţi în acest război, şi avem nevoie de credinţă în Iehova pentru a continua mai departe. Prin credinţă, putem cuceri lumea, depăşind orice obstacole care ar putea sta în calea noastră spre slujire credincioasă. Credinţa puternică ne va împiedica să fim descurajaţi chiar dacă propovăduirea noastră răbdătoare nu are efectul imediat pe care ne-ar plăcea să îl vedem. Noe nu s-a descurajat şi nici nu a renunţat după ani de predicare. El a ştiut că Dumnezeu avea dreptate. Isaia spune: „Iehova, cine a crezut raportul nostru? … Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor neascultător şi obraznic." Cu toate acestea, el nu a renunţat; şi Pavel citează acest exemplu către Romani, deoarece a înţeles că, deşi mulţi nu au crezut, lucrarea lui Dumnezeu era încă în curs de a se realiza. Dar nu putem avea credinţă fără o bază a cunoştinţei pe care să întemeiem; cu cât cunoştinţa noastră exactă despre Dumnezeu este mai mare şi cu cât o folosim mai mult, cu atât va oferi mai multă protecţie scutul credinţei noastre. (Efes. 6:16, 17; Rom. 10:16, 20, 21, *NW*; Isa. 53:1; 65:2, *AS*).

12. Pavel sfătuieşte să acceptăm, de asemenea, "coiful mântuirii", ca parte a echipamentului nostru. El ştia prea bine cum Dumnezeu, în bunătatea lui nemeritată, a devenit autorul mântuirii veşnice pentru noi, prin Cristos. Această îngrijire este un dar pe care noi trebuie să-l acceptăm, pentru a primi beneficiile sale, deoarece nu este forţat nimănui. Pavel a văzut împlinirea multor profeţii, aşa că el a scris: „Căci acum salvarea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut prima dată." (Rom. 13:11, *AS*) Acest lucru este valabil de două ori pentru creştinii de astăzi, deoarece trăim în generaţia care va vedea salvarea oamenilor credinţei. (Apoc. 12:10). Cei ce vor primi salvare sunt uşor de identificat, nu datorită unor haine specifice, ci prin credinţă şi prin lucrările lor. Ei lasă lumina lor să strălucească, trăind şi predicând în calitate de martori creştini ai lui Iehova.

13. O piesă foarte importantă din echipamentul pentru lupta spirituală este "sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu." (Efes. 6:17, *NW*) Aceasta este esenţială atât pentru acţiuni ofensive, cât şi defensive. (2 Cor. 6:2-10.) La ce este bun un soldat fără arma lui? Sau cât timp va rezista în luptă, dacă nu ştie cum să o folosească? În mod similar, ca un slujitor al Evangheliei să aibă o Biblie şi să nu poată să o folosească în mod eficient şi să găsească scripturi, înseamnă să se declare el însuşi neputincios în lupta spirituală. Cu toate acestea, în zilele noastre, mulţi dintre clerici se regăsesc într-o astfel de poziţie. Ce dovadă de înţelepciune

Cuprins

dau ei prin respingerea Cuvântului lui Iehova, în urma negării autenticităţii sau a inspiraţiei acestuia? *Acceptaţi* sabia spiritului, spune Pavel. El i-a lăudat pe Bereeni pentru studierea lor sârguincioasă a Scripturilor şi acceptarea a ceea ce le-a fost dovedit. Ar trebui să facem aşa cum au făcut şi ei. Prin acest Cuvânt, Dumnezeu ne dezvăluie scopul şi voinţa Sa pentru omenire şi cerinţele Lui pentru viaţă. Cu această sabie a spiritului suntem înarmaţi pentru atac şi făcuţi puternici prin Dumnezeu, pentru doborârea fortificaţiilor.

14. Pavel continuă sfatul lui inspirat: „Rugându-vă oricând în spirit, cu orice fel de rugăciune şi implorare. Pe lângă aceasta, rămâneţi treji cu toată stăruinţa.” Rugăciunea oferă mijloacele noastre de acces la Iehova, şi de comunicare cu El, prin Cristos, Conducătorul şi comandantul nostru în acest război spiritual. Noi trebuie să-i cerem lui Dumnezeu ca spiritul Său să ne dea putere şi îndrumare în fiecare moment de nevoie. Putem fi siguri că El va auzi rugăciunea noastră, dacă aceasta este în acord cu voinţa Sa. El refuză să asculte rugăciunile pentru interese egoiste, oferite de obicei de luptătorii scăldaţi în sânge ai sistemului vechii lumi. (Isa. 1:15; Efes. 6:18, *NW*) În ceea ce priveşte „vegherea în toată stăruinţa”, aceasta este, cu siguranţă, necesară pentru un soldat, dar mai ales pentru creştinii de astăzi, în această vreme de urgenţă. Aşa cum a prevăzut Cristos, venirea Sa a fost neobservată de către lume în general, chiar dacă a fost anunţată public de către martorii lui Iehova. Majoritatea sunt adormiţi, nefiind stârniţi de bucuria semnului prezenţei sale. (Apoc. 16:15, *NW*; Mat. 24:42-44)

15. În sfârşit, fiecare luptător pentru Iehova trebuie să deţină capacitatea de a face cunoscut adevărul altora. Aşa cum a spus Pavel: „Să pot vorbi, … cu libertate de exprimare, făcând cunoscut secretul sacru al veştii bune … ca să vorbesc cu îndrăzneală despre aceasta, aşa cum trebuie să vorbesc.” (Efes. 6:19, 20, *NW*). Chiar dacă a scris ca un ambasador în lanţuri, Pavel a făcut-o atât de liber şi cu atâta îndrăzneală, deoarece el a înţeles pe deplin problema şi motivul luptei. Soldatul creştin primeşte această cunoştinţă prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului. De asemenea, din această sursă el îşi trage curajul care vine o dată cu credinţa. Fiind bine echipaţi în toate aceste moduri, cu arme de lumină sau de dreptate, nu vă retrageţi acum timid înapoi. Noaptea aproape a trecut, ziua se apropie şi acesta este momentul pentru acţiune! - Rom. 13:12.

16. „Binecuvântat să fie Iehova, Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă, degetele la bătălie.” (Ps. 144:1, *AS*). Da, echipamentul de luptă, cunoştinţa despre duşman, tăria şi curajul să continuaţi, toate acestea vă sunt furnizate cu înţelepciune de către Iehova. Cu toate acestea, şi noi trebuie să îndeplinim partea noastră. Aşa cum instrucţia şi formarea precedă orice luptă umană, aşa şi cu războiul spiritual. Iehova ştie de ce avem nevoie şi este conştient de cerinţele noastre, dar noi trebuie să folosim îngrijirile sale. Care sunt acestea? Studiul, asocierea şi serviciul. Fiecare joacă un rol esenţial în echiparea şi pregătirea noastră. Studiul include atât studiu intens, cât şi constant, cu caracter personal şi, de asemenea, participarea în mod activ la studiile adunării, toate fac parte din programul de instruire pentru a ne pregăti pentru bătălie. În urma asocierii primim încurajare şi încredere şi ne este garantat sprijinul desăvârşit al fraţilor noştri.

Cuprins

Nimeni nu are nici o şansă într-o luptă dacă stă singur; aşa că asocierea este vitală. Ba mai mult, în serviciu avem ocazia de a ne testa echipamentul, de a ne consolida cunoştinţa şi de a ne obişnui să folosim sabia spiritului. Folosiţi din plin aceste îngrijiri ale lui Iehova şi după ce aţi făcut tot ceea ce vă stă în putere, Dumnezeu vă va oferi ceea ce este necesar pentru victorie. Deoarece „comoara aceasta o avem în vase de lut, pentru ca puterea care depăşeşte normalul să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi.” (2 Cor. 4:7-11, *NW*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Care sunt astăzi câteva motive pentru război?
3. De ce trebuie să fim călăuziţi de Scripturi?
4. Ce este războiul spiritual?
5. Cum au fost orbiţi mulţi cu privire la adevăr şi ce putem face pentru a-i ajuta?
6. Explicaţi războiul creştin şi beneficiile lui.
7. Daţi exemple de luptă pentru a sprijini închinarea curată.
8. De ce trebuie să ne încingem cu adevărul? Cum?
9. Ce protecţie este platoşa dreptăţii?
10. Ce veste bună ni se porunceşte să răspândim?
11. (a) Cum este credinţa o protecţie şi cum este dobândită? (b) Daţi exemple de credinţă mare din trecut.
12. Cum primim coiful salvării?
13. De ce suntem bucuroşi să luăm sabia spiritului, şi cum este întrebuinţată aceasta?
14. Ce rugăciuni va asculta Dumnezeu?
15,16. Cum luăm parte în războiul spiritual? Ce îngrijiri s-au făcut pentru noi?

Cartea cărților

„O, DĂ-MI Cartea aceea ! Pentru orice preţ dă-mi Cartea lui Dumnezeu. Aici este destulă cunoştinţă pentru mine. Lasă-mă să fiu un om al unei singure Cărţi.” Acea singură carte, cea mai măreaţă dintre toate cărţile pe care şi-o dorea John Wesley atât de mult este Biblia, Cuvântul Lui Dumnezeu. Oamenii din toate vremurile, din toate naţionalităţile şi din toate păturile sociale au cântat laude Cărţii cărţilor.

George Washington, primul preşedinte al Statelor Unite, a vorbit astfel despre Biblie: „Este imposibil să conduci cum trebuie lumea fără Dumnezeu şi fără Biblie … Cel ce nu citeşte Biblia şi nu îşi recunoaşte obligaţia faţă de Dumnezeu este mai rău decât un păgân.”

Preşedintele John Adams a numit Biblia „cea mai bună Carte din lume.” Preşedintele Thomas Jefferson a avut asta de spus: „Am spus mereu şi voi spune mereu că lectura atentă a Volumului Sfânt va face

Cuprins

cetăţeni mai buni, taţi mai buni, soţi mai buni… Biblia produce cei mai buni oameni din lume."

Preşedintele Abraham Lincoln a considerat timpul petrecut în studierea Bibliei un timp bine petrecut: „Sunt implicat în mod profitabil în citirea Bibliei. Luaţi totul din această carte pe motivul că puteţi şi veţi trăi şi muri ca nişte oameni mai buni".

Preşedintele Theodore Roosevelt a remarcat: „Pentru fiecare om care înfruntă viaţa cu o dorinţă reală de a face ce trebuie în toate, fac apel la studiul Bibliei." Preşedintele Woodrow Wilson a legat strâns destinul Americii de studiul zilnic al Bibliei. „Un lucru foarte simplu vreau să vă rog," a spus el. „Rog pe fiecare bărbat şi femeie din acest public ca din această zi înainte să realizeze că parte a destinului Americii stă în citirea atentă zilnică a acestei măreţe Cărţi."

Preşedintele John Quincy Adams a văzut în Biblie un depozit de înţelepciune, cunoştinţă şi virtuţi. Despre propria persoană a spus: „Obiceiul meu este să citesc patru sau cinci capitole din Biblie în fiecare dimineaţă, imediat după ce mă trezesc … Mi se pare cel mai potrivit mod de a începe ziua …. Este o nepreţuită şi nesfârşită sursă de cunoştinţă şi virtute." Generalul Douglas MacArthur prefera să citească înainte de culcare: „Crede-mă, domnule, că nu trece nici o noapte, indiferent cât de obosit aş fi, fără să citesc Cuvântul Lui Dumnezeu înainte de a mă culca." Daniel Webster, om de stat, avocat şi student al literaturii, şi-a reamintit: „Din vremea aceea, când la picioarele mamei mele sau pe genunchiul tatălui meu am învăţat să rostesc versete din scrierile sacre, ele au fost obiectul studiului meu zilnic şi de vigilentă contemplare."

Ralph Waldo Emerson a numit Biblia „cea mai originală carte din lume." Poetul naţional scoţian Robert Burns a spus: „Am devenit profund preocupat de Biblie şi am citit deja cele Cinci Cărţi ale lui Moise şi jumătate din Iosua; este cu adevărat o carte glorioasă." Eseistul şi istoricul scoţian Thomas Carlyle a numit cartea lui Iov „unul dintre cele mai măreţe lucruri scrise vreodată." Poetul şi prozatorul englez Walter Savage Landor a declarat că Biblia „conţine mai multe specimene de geniu şi gust decât orice alt volum existent." Sir Isaac Newton, filozof naturalist şi matematician, a declarat: „Găsesc mai multe semne de autenticitate în Biblie decât în orice altă istorie profană."

Educatorul american William Lyon Phelps a spus odată: „Cred cu certitudine într-o educaţie universitară pentru bărbaţi şi femei, dar cred că o cunoştinţă din Biblie fără un curs la colegiu este mai valoroasă decât un curs la colegiu fără Biblie." Şi fostul preşedinte Herbert Hoover a declarat: „Studiul Bibliei este un curs post-universitar în cea mai bogată bibliotecă a experienţei umane."

Biblia înseamnă mult mai mult. „Scripturile conţin o declaraţie despre cugetarea şi voinţa lui Dumnezeu … Ar trebui să fie citite, crezute şi împlinite şi în zilele noastre. Le acceptăm ca pe însăşi cuvintele Lui Dumnezeu," a spus William Penn. Negustorul John Wanamaker a avut asta de spus: „Nu pot să accentuez destul importanţa şi valoarea studiului Bibliei—mai important decât oricând altcândva în aceste vremuri nesigure, când bărbaţii şi femeile sunt

Cuprins

predispuşi să decidă întrebările mai degrabă din punctul de vedere al oportunităţii decât al principiilor eterne lăsate de Dumnezeu.”

Omul de stat, savantul şi filozoful american Benjamin Franklin a sfătuit: „Cultivaţi o familiarizare cu credinţă fermă în Sfintele Scripturi. Acesta să fie interesul vostru principal.” William E. Gladstone, om de stat, a recunoscut că Biblia face oameni adevăraţi. „Am cunoscut nouăzeci şi cinci de oameni mari ai lumii pe parcursul vieţii, şi din aceştia optzeci şi şapte erau adepţi ai Bibliei.”

Autorul Bibliei a dat acest sfat: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; să citeşti din ea, în şoaptă, zi şi noapte şi să ai grijă să faci potrivit cu tot ce este scris în ea, căci atunci vei prospera în căile tale şi atunci vei acţiona cu înţelepciune.” —Iosua 1:8, *NW.*

Un psalmist a lăudat înţelepciunea acestui sfat: „O, cât iubesc legea Ta ! Este cugetarea mea întreaga zi. Poruncile Tale mă fac mai înţelept decât inamicii mei; căci ele sunt mereu cu mine. Am mai multă pricepere decât toţi învăţătorii mei; căci mărturiile Tale sunt cugetarea mea. Înţeleg mai multe decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale. Îmi ţin picioarele departe de orice cale rea, ca să respect cuvântul Tău. Nu m-am îndepărtat de poruncile Tale, căci Tu m-ai învăţat.” — Ps. 119:97-102, *AS.*

Un profet şi un rege, Isus Cristos, a salutat cuvintele lui Dumnezeu ca adevăr: „Cuvântul Tău este adevăr.” El a spus că „orice declaraţie ce vine din gura lui Iehova” este necesară vieţii. — Ioan 17:17; Mat. 4:4, *NW.*

Apostolii lui Isus Cristos au lăudat, de asemenea, Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel a declarat: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” Şi Petru a adăugat: „Cuvântul lui Iehova dăinuie pentru totdeauna.” — 2 Tim. 3:16, 17; 1 Pet. 1:25, *NW.*

SĂ DOBÂNDIM ŞI SĂ DĂRUIM GÂNDURILE LUI DUMNEZEU

Deoarece creatorul este mai mare decât ceea ce face el, creierul uman este superior gândurilor pe care acesta le produce. Şi rezultă că Dumnezeul care a făcut creierul nostru, este mult mai mare decât el şi gândurile Lui sunt mai înalte decât ale noastre.

CUVINTELE sunt gloanţe folosite în războiul pentru minţile oamenilor şi ele sunt trase din fiecare armă, din arsenalul de propagandă. Ele răsună neîncetat în urechile noastre şi încearcă să umple minţile noastre cu gândurile şi promisiunile oamenilor. În valuri neobosite, ele vin

Cuprins

pentru a îndoctrina forţat pe toată lumea în conformitate, dizolvând şi spălând din minte orice gânduri care contrazic mesajul lor. Dacă ele pot să năpădească mintea continuu, alte gânduri nu vor mai avea nici un loc, vor fi lăsate pe dinafară. Aceasta este strategia împuşcăturilor susţinute ale acestor gloanţe verbale, scopul freamătului lor ca surful pe ocean. Şi diferite grupuri trag în mintea noastră, cu doctrine diferite, umplându-ne cu propagande diferite.

Dar ale cui gânduri sunt corecte? Ale cui conţin cea mai mare înţelepciune? Cuvintele cui se vor dovedi a fi adevărate? Promisiunile cui vor fi îndeplinite? Cunoaşteţi vreun om care este complet lipsit de toată răutatea, care este pe deplin drept? Isus a spus: "Nimeni nu este bun, cu excepţia unuia, Dumnezeu." Pavel a citat: "Nu există niciun om drept, nici măcar unul." Prin urmare, Biblia sfătuieşte: "Fie ca cel rău să-şi părăsească calea şi omul nelegiuit gândurile lui; şi să se întoarcă la Iehova." De ce la Iehova Dumnezeu? Ascultaţi: "Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice Iehova. Căci, pe cât de înalte sunt cerurile faţă de pământ, pe atât de înalte sunt căile mele faţă de căile voastre şi gândurile mele faţă de gândurile voastre. Căci aşa cum ploaia bogată şi zăpada coboară din ceruri şi nu se mai întorc acolo până nu satură pământul şi nu-l fac să rodească şi să încolţească, pentru a da sămânţă semănătorului şi pâine celui ce mănâncă, tot aşa va fi şi cuvântul meu, care iese din gura mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultat, ci va face negreşit ce-mi place şi va reuşi în lucrul pentru care l-am trimis." – Marcu 10:18; Rom. 3:10, *NW*; Isa. 55:7-11, *AS*.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, El a dat omului un creier capabil de gândire. Unele din gândurile omului sunt frumoase şi înţelepte şi reflectă minunile creierului, capabil să le conceapă. Dar Iehova a făcut acest creier. Acesta este produsul gândirii Sale, doar o reflectare în miniatură a înţelepciunii Sale nelimitate. Gândurile cele mai înalte ale omului trebuie să fie întotdeauna cu ani-lumină sub gândurile lui Dumnezeu, exact cum pământul este sub înălţimile de nepătruns ale cerurilor. Numai un prost vanitos ar încerca să concureze cu gândirea lui Dumnezeu. O lăcustă ar avea mai multe şanse de a păcăli un om. Gândurile lui Iehova sunt infailibile. Cuvântul Său este întotdeauna adevărat, găsind împlinire, niciodată întorcându-se gol la El. Scopul Său clar este întotdeauna realizat, exact la fel cum căderea ploii si a zăpezii îşi îndeplineşte misiunea de a uda pământul, pentru a-l face să producă hrană pentru oameni şi animale.

Fiecare an care trece adună tot mai mult grămada de gunoi a promisiunilor încălcate ale omului şi a gândurilor eronate, dar "cuvântul rostit de către Iehova durează pentru totdeauna." Prin dobândirea gândurilor lui Dumnezeu putem obţine înţelepciunea care este mai mare şi mai de încredere decât cea a omului. Cuvintele lui Iehova ne vor călăuzi în direcţia corectă şi putem ţine strâns de ele cu încredere: "Cuvintele înţelepţilor sunt ca nişte ţepuşe şi colecţiile făcute de un învăţător sunt ca nişte cuie bătute cu ciocanul." În timpurile străvechi, ţepuşele, tije lungi cu puncte de fier, erau folosite pentru a menţine mişcarea boilor în direcţia cea bună. Cuvintele înţelepte de la Dumnezeu ne vor menţine mişcarea în

Cuprins

direcţia corectă şi dacă vom rătăci pe căi rele, acestea ne vor chinui conştiinţa şi ne vor face să ne schimbăm cursul. Asemenea cuielor bătute într-o scândură, aceste cuvinte înţelepte date de către singurul Dumnezeu adevărat, Iehova, ne vor ţine ferm şi ne vor sprijini, ne vor echilibra şi stabiliza. Isus a spus că El nu a vorbit din gândurile proprii, ci din acelea ale lui Dumnezeu şi că oricine care auzea şi asculta aceste cuvinte era ca un om prevăzător care şi-a construit casa pe o temelie de stâncă. Oamenii care au refuzat să facă acest lucru au construit pe nisip şi atunci când a venit furtuna, casele lor s-au prăbuşit. Oricine îşi construieşte speranţa pe promisiunile oamenilor construieşte pe nisip. - 1 Pet. 1:25, *NW*; Ecl. 12:11, *AT.*

DOBÂNDIREA GÂNDURILOR LUI DUMNEZEU

Lucrurile create de Iehova declară gloria şi puterea şi reflectă înţelepciunea Sa, dar ele nu transmit gândurile sau perceptele Sale specifice. Pe acestea noi trebuie să le deducem din cuvintele Sale înregistrate în Biblie. Veţi primi voi aceste cuvinte, le veţi asculta şi veţi încerca să le înţelegeţi? „Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele şi vei păstra poruncile mele, pentru ca urechea ta să dea atenţie înţelepciunii şi să-ţi pleci inima spre discernământ, dacă apoi vei striga după pricepere şi-ţi vei înălţa glasul după discernământ, dacă vei continua să le cauţi ca pe argint şi vei continua să umbli după ele ca după nişte comori ascunse, atunci vei înţelege teama de Iehova şi vei găsi cunoştinţa despre Dumnezeu. Căci Iehova dă înţelepciune, din gura lui ies cunoştinţa şi priceperea. El va păstra înţelepciunea sănătoasă pentru cei drepţi; el este un scut pentru cei ce umblă în integritate.” Aşadar, noi trebuie să căutăm şi să cercetăm gândurile Sale prin studierea Bibliei, căci în această carte El păstrează înţelepciunea practică pentru noi. A cunoaşte şi înţelege gândurile Sale înseamnă a ne proteja mintea de propagandele îndoctrinate forţat de oameni lumeşti. – Prov. 2:1-7, *AS.*

După cum un om gândeşte, aşa este el. Schimbarea gândirii îl schimbă pe om, dar nici o schimbare nu este autentică dacă gândirea rămâne aceeaşi. Pentru a servi lui Iehova trebuie să alungăm gândurile oamenilor care contrazic gândurile lui Dumnezeu. Orice convertire fără acest lucru este prefăcătorie de suprafaţă. "Să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată", a spus Pavel, adăugând: "Fiţi înnoiţi în forţa care vă îndrumă mintea." Cunoştinţa exactă a gândurilor lui Dumnezeu este cea care ne transformă: "Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte." Noi trebuie să nu mai fim modelaţi de gândire şi de propagandă lumească: "Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu." – Efes. 4:22, 23; Col. 3:9,10; Rom. 12:2, *NW*.

Notaţi sfatul: "Dovediţi-vă vouă înşivă." Dacă vă puteţi dovedi vouă înşivă, din Biblie, gândurile lui Dumnezeu pe care le-aţi adoptat, nicio spălare de creier nu le va înlătura din mintea voastră. Nu este suficient să ştiţi ceea ce credeţi; să ştiţi de ce credeţi. *U.S. News & World Report,* din 24 februarie 1956, a publicat un

Cuprins

interviu cu un maior al armatei, despre subiectul "De ce mulţi soldaţi captivi au depus armele?" El a spus că o uimitoare treime din toţi prizonierii americani au devenit fie simpatizanţi comunişti, fie colaboratori, în timpul şederii lor în lagărele comuniste de prizonieri. Motivul pe care el l-a dat a fost că ei nu aveau cunoştinţe temeinice despre principiile democratice şi le lipseau loialităţile şi convingerile reale bazate pe o înţelegere profundă. Când a fost întrebat despre cei cu convingeri religioase, el a spus că dacă acele convingeri erau profunde şi făceau parte din viaţa lor zilnică, oamenii au putut rezista cu succes, însă dacă religia lor era o "religie de tranşeu" adoptată pe câmpul de luptă, în timpul unei experienţe sau crize emoţionale intense, atunci nu i-a susţinut pentru o perioadă lungă de timp. Nu făcea cu adevărat parte din ei. Trebuie să fie "un cod moral activ, ce lucrează, practic şi plin de înţeles, să le aparţină, nu doar un set de idei abstracte, ci un mod de viaţă printre alţii."

Un articol din *Times Magazine* din New York, din 9 mai 1954, a discutat tehnicile comuniste de spălare a creierului şi a concluzionat: "Există o singură formă de imunizare împotriva atacurilor totalitare asupra convingerilor umane." Acest mod unic a fost dovedit a fi ca având convingeri profunde şi înţelegere aprofundată a convingerii dumneavoastră. Altfel, spunea articolul, veţi "deveni o victimă uşoară şi de bună voie, ce urlă cu lupii în păduri." Isus a vorbit despre lupi în haine de oaie, încercând să jefuiască oamenii de credinţa lor în Dumnezeu, prin propagandă mincinoasă. Şi Apocalipsa 16:14 (*NW*) vorbeşte despre minciunile lui Satan şi ale organizaţiei lui, prin care oamenii sunt mânaţi într-o luptă cu Dumnezeu: "Acestea sunt, de fapt, declaraţii inspirate de demoni şi fac semne şi se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic." Deci pentru a rezista propagandei lui Satan de spălare a creierului şi sistemului său lumesc, trebuie să studiem în amănunt Cuvântul lui Dumnezeu, să dobândim gândurile Lui, să le protejăm prin cunoştinţă şi pricepere, şi să le aplicăm în vieţile noastre zilnice.

SĂ DĂRUIM GÂNDURILE LUI DUMNEZEU

Unul dintre cuvintele sau una din poruncile lui Dumnezeu este de a predica gândurile Lui altora. Noi trebuie să aplicăm aceasta în vieţile noastre. Ne va ajuta să îi consolidăm gândurile mai adânc în minţile noastre, în timp ce le oferim altora. Şi deşi obţinerea acestor gânduri ale lui Dumnezeu ne aduce multă fericire şi mulţumire a minţii, vom descoperi că dăruirea lor altora aduce şi mai multă fericire, după cum l-a citat Pavel pe Isus: "Este mai multă fericire în a dărui decât în a primi." - Faptele 20:35, *NW*.

Pentru a predica eficace trebuie să avem o bună cunoaştere a gândurilor lui Dumnezeu şi trebuie să studiem pentru a le prezenta cu forţă şi convingere. Cuvintele noastre de predicare trebuie să intre în minţile deja umplute cu cuvintele propagandelor lumeşti, cu gândurile oamenilor lumeşti. Cuvintele noastre trebuie să fie puternice şi convingătoare pentru a înlocui ceea ce este deja acolo. Pavel a spus: "Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente

Cuprins

greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos." Gândurile greşite ale oamenilor sunt întărite în multe minţi. Adeseori aceste gânduri sunt contrare cuvântului lui Iehova. Aceste minciuni trebuie să fie răsturnate înainte ca acele minţi să poată gândi gândurile lui Dumnezeu şi să-şi conformeze ideile învăţăturilor lui Isus Cristos. - 2 Cor. 10:4, 5, *NW*.

Deşi aceste gânduri valorează mult mai mult decât argintul şi aurul, este dificil să le împărţim. Prin potopul de propagandă "dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu." Satan ţine milioane de oameni în întuneric, umplându-le minţile cu atât de multe trivialităţi şi minciuni încât nu rămâne loc pentru adevărurile iluminatoare despre Iehova. Prin atacurile sale mentale demonice Satan gândeşte pentru aceste milioane de oameni, implantându-şi gândurile lui în minţile lor şi umplându-le inimile cu căile lui, totuşi făcând aceasta atât de subtil încât ei cred că aceste gânduri sunt ale lor. De obicei noi credem ceea ce vrem să credem, şi unul din lucrurile care ne place să-l credem este că gândim singuri. Prin urmare, nu este prea greu pentru propagandiştii isteţi să ne facă să credem că gândurile lor sunt ale noastre. Ei plantează gândul şi-l hrănesc, însă o fac atât de subtil încât noi credem că este al nostru. - 2 Cor. 4:4, *NW*.

"Ca să nu fim înşelaţi de Satan, căci nu suntem în neştiinţă despre planurile lui." Ar trebui ca noi să cunoaştem şiretlicurile abile ale propagandiştilor lui. Ele sunt multe, dar ca să menţionăm doar unul, etichete dezgustătoare sunt lipite pe orice lucru cu care ei nu sunt de acord. Dacă cineva este intelectual, atunci este snob. Dacă îi place muzica bună este intelectual. Dacă are maniere bune, este un pămpălău. Dacă citeşte cărţi bune este un şoarece de bibliotecă. Dacă îşi ia în serios adevărata închinare, este un fanatic. Dar dacă se întoarce nepăsător către lucruri mai bune, fără să fie prea serios, atunci este un tip obişnuit. Însă să fim împinşi de colo-colo de asemenea presiune socială, să fim împinşi şi manevraţi de o frică de etichetare, înseamnă să arătăm o imaturitate patetică, o incapacitate de a gândi pentru noi înşine, o lipsă a convingerilor inteligente. Ar trebui să dobândim o cunoştinţă exactă pentru noi înşine, "ca să nu mai fim nişte copii mici, aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură prin şiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiuirii." - 2 Cor. 2:11; Efes. 4:14, *NW*.

De ce să fim înşelaţi de către oameni şireţi în a adopta gândurile lor, mai ales când acei oameni au fost prinşi în capcană de către Satan şi umpluţi pe de-a întregul cu subtilităţile lui otrăvitoare şi, asemenea unor marionete ale ventrilogilor, care pălăvrăgesc sub supravegherea lui nevăzută? De ce să permiteţi să vi se spele creierul de către neghiobii orbi faţă de propria lor robie mentală? Creierele a milioane de oameni au nevoie de spălare, dar nu cu propagandele religioase şi politice ale acestui sistem de lucruri sub Satan. Mai degrabă toată lumea are nevoie de curăţări regulate "prin botezul cu apă prin Cuvântul" lui Iehova Dumnezeu, pentru a dobândi gândurile Lui în loc de ale omului sau ale lui

Cuprins

Satan. Apoi toţi se vor odihni mulţumiţi în cea mai înaltă înţelepciune posibilă: "Înţelepciunea de sus este în primul rând castă, apoi paşnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare, neipocrită." – Efes. 5:26; Iac. 3:17, *NW*.

Nimeni în afară de martorii lui Iehova

În numărul din 16 aprilie 1956, ziarul *Newsweek* a publicat un interviu cu un tânăr german din Germania de Est. Acesta fusese îndoctrinat de către ruşi, chiar dacă nu era un membru al partidului comunist. Când a fost întrebat despre cărţile care se citeau, el a răspuns: „Nu citim decât clasici din literatura rusă şi germană.” Reporterul l-a întrebat: „Dar Biblia?” „(Râsete) Nimeni în afară de martorii lui Iehova nu citeşte Biblia.” Acest lucru justifică, fără urmă de îndoială, succesul lor cu privire la faptul că nu au cedat tehnicilor de spălare a creierului folosite de comunişti.

Pentru majoritatea creştinilor adevăraţi, rugăciunea reprezintă unul dintre cele mai sfinte acte de închinare.

Ei înţeleg că sunt invitaţi de către Conducătorul Prea Înalt al universului să se apropie de prezenţa Sa solemnă şi să Îi adreseze rugăciuni cu privire la nevoile lor, iar acest lucru îi umple cu cel mai mare respect şi cu cea mai mare admiraţie. În cazul altor persoane, totuşi, chiar această bunăvoinţă arătată de Dumnezeul cel viu pentru a le lua în considerare problemele şi dorinţele duce la lipsă de politeţe, de respect şi, adeseori, la o nerușinare insolentă.

Aceştia îl consideră pe Sfătuitorul atotînţelept drept un „filosof local şi un înfăptuitor de minuni” la care pot apela când nimic altceva nu merge; sau vorbesc despre El ca fiind „Cel de sus” cu care pot sta de vorbă alene despre toate lucrurile mărunte ale vieţii de zi cu zi. Pentru astfel de oameni, rugăciunea nu e decât o supapă de scurgere a emoţiilor înăbuşite, un „talisman”, o încetare a singurătăţii, o consolare pentru o năzuinţă plină de tristeţe. Poate că mulţi o folosesc în mod sincer şi inocent, dar aceasta demonstrează o totală lipsă de înţelegere şi apreciere a relaţiei pe care omenirea, în calitate de inferior dependent, o are cu Suveranul Suprem, care e independent, dar iubitor în acelaşi timp.

Cuprins

Să presupunem, pentru o clipă, că astfel de persoane ar putea fi transportate înapoi în timp, în anul 1513 î.Cr., atunci când, prin intermediul îngerului Său cel sfânt, Iehova s-a arătat înaintea familiilor Israelului, pe Muntele Sinai din Peninsula Arabică. Iehova îi spusese lui Moise: „Du-te la popor şi sfinţeşte-l azi şi mâine, iar ei să-şi spele mantiile. Să fie pregătiţi pentru cea de-a treia zi, căci în a treia zi Iehova va coborî pe muntele Sinai înaintea ochilor întregului popor. Să stabileşti un hotar de jur împrejur pentru popor, spunând: Feriţi-vă să urcaţi pe munte şi să nu vă atingeţi de poalele lui. Oricine se va atinge de munte va fi omorât negreşit. Nici o mână să nu-l atingă, fiindcă cine îl va atinge va trebui omorât cu pietre sau străpuns. Fie om, fie animal, nu va trăi. Când se va suna din cornul de berbec, vor putea să urce pe munte." – Ex. 19:10-13, *NW*.

Timp de trei zile, oamenii s-au sfinţit, spălându-şi hainele, purificându-se şi pregătindu-se să se întâlnească cu măreţul lor Eliberator care tocmai îi eliberase din robia egipteană. „În cea de-a treia zi, când s-a făcut dimineaţă, au fost tunete, fulgere şi un nor gros pe munte şi s-a auzit un sunet foarte puternic de corn, astfel că tot poporul din tabără tremura. Atunci Moise a scos poporul din tabără în întâmpinarea adevăratului Dumnezeu şi ei s-au oprit la poalele muntelui. Tot muntele Sinai fumega, pentru că Iehova coborâse pe el în foc; şi fumul se ridica la fel ca fumul unui cuptor şi tot muntele se cutremura foarte tare. În timp ce sunetul cornului devenea tot mai puternic, Moise a început să vorbească, iar adevăratul Dumnezeu îi răspundea printr-o voce." – Ex. 19:16-19, *NW*.

În faţa unei asemenea minunate manifestări a gloriei lui Iehova, cu siguranţă că şi noi am fi tremurat. În această perioadă, Iehova a început să organizeze familiile Israelului într-o naţiune, le-a oferit un corp de legi şi le-a stabilit un mijloc prin care se puteau apropia de prezenţa Sa, în calitate de Dumnezeu şi Împărat al lor. Acesta era reprezentat de tabernacolul sacru şi de tot mobilierul său, iar prezentându-se astfel, Iehova ne-a oferit modelul pe care trebuie să-l urmăm în prezent dacă vrem să fim primiţi în prezenţa Sa. Cu privire la acest lucru avem mărturia inspirată a apostolului Pavel. – Evrei 9:9,10

În tabernacol, cel mai de preţ articol de mobilier era Chivotul legământului. Situat în cea mai lăuntrică încăpere sau în Sfânta Sfintelor, acesta reprezenta pentru izraeliţi prezenţa lui Iehova Dumnezeu pe pământ, în mijlocul lor. Însemna că oricare dintre ei putea merge înaintea lui Iehova şi să se roage Lui pentru binecuvântări sau iertarea păcatelor. Însă aceşti oameni nu puteau alerga la El oricând şi oricum ar fi vrut ei. În ciuda faptului că Iehova se punea la dispoziţia celei mai neînsemnate persoane din naţiune – şi chiar a străinilor din naţiune – numai unui singur om din toată naţiunea, marele preot al Israelului, i se îngăduia să stea înaintea Chivotului în prezenţa lui Iehova.

Mai mult, în ciuda măiestriei plină de inspiraţie folosită la conceperea şi crearea minunată a structurii Chivotului, şi în ciuda uriaşei bogăţii intrinseci ce era reprezentată numai în acest articol, foarte puţini muritori l-au văzut vreodată. De ce ar fi oferit Iehova un model atât de atent şi de ce i-ar fi inspirat pe meşteşugari să creeze un atât de frumos articol pentru închinare dacă avea să fie ascuns ochilor celor ce se închinau? Printre alte motive, unul ar fi, cu siguranţă, să le prezinte

Cuprins

oamenilor minunata prezenţă a lui Iehova Dumnezeu şi faptul că oamenii trebuie să studieze cu atenţie pentru a se putea apropia de El într-un mod cuvenit şi să-I respecte poziţia de cel mai mare Personaj din univers.

Biblia ne oferă o scurtă descriere a Chivotului şi a acoperământului său. (Ex. 37:1-9) Aceasta era o cutie de lemn, lemnul având o structură densă şi fiind durabil, de o culoare maroniu-portocalie, din speciile *acacia tortilis* sau *acacia seyal* ce cresc şi acum din belşug în Peninsula Sinai. Lungimea era de 1,13 metri, iar lăţimea şi înălţimea erau de câte 0,67 metri. Şi înăuntru şi în afară era poleit cu aur pur. Nu scrie exact cum era aplicată foaia de aur, dar cu siguranţă că nu era vorba doar de foiţe de aur. Spre deosebire de pereţii templului construit mai târziu de Solomon, fără îndoială că această cutie era foarte bine acoperită cu poleială. În ce priveşte modelul pereţilor laterali, nu se face nicio referire. Dar cel puţin se indică faptul că e posibil să fi existat bare de susţinere care stăteau în picioare la capăt. Această descriere ar corespunde şi cu masa ce era folosită în camera exterioară sau Sfânta şi pe care se punea pâinea pentru Prezenţă. (Exodul, 37:13,14). Unul dintre motivele pentru care ajungem la această concluzie e faptul că inelele erau ataşate „deasupra celor patru picioare", adică însemnând că nu se puteau afla chiar la capătul chivotului, deoarece prin inele erau trecuţi nişte stâlpi poleiţi cu aur pentru a putea căra Chivotul, iar aceasta însemna că era extrem de greu. (Ex. 37:3, *NW*). Astfel că picioarele trebuie să se fi extins în sus pentru a mărgini chenarul din jurul Chivotului în partea de sus şi fără îndoială că aici, chiar sub chenar, erau ataşate inelele.

Acest chenar sau mulaj („coroană", *AV*) a dat naştere foarte multor presupuneri, cu toate că, în general, se crede că se extindea deasupra marginilor Chivotului destul de mult încât să ţină în loc capacul în timpul mersului, când Chivotul era purtat pe umerii preoţilor. Se crede că ar fi avut o structură generală, din moment ce e comparată cu structura unei mese şi pare să se potrivească descrierii.

Capacul trebuie să fi fost, cu siguranţă, o comoară artistică. Era făcut dintr-o foaie de aur pur, iar în partea de deasupra erau doi heruvimi măiestrit lucraţi. Aceştia erau situaţi fiecare la câte un capăt, cu faţa unul spre celălalt, iar din moment ce acest capac sau „scaun al îndurării" reprezenta Tronul lui Iehova, mai mult ca sigur că heruvimii era înfăţişaţi plini de reverenţă. Relatarea nu ne oferă nicio descriere a lor şi nici măcar nu ne sugerează înfăţişarea lor generală. Nu scrie decât: „Heruvimii aveau cele două aripi întinse în sus, acoperind capacul cu aripile lor, iar feţele lor erau îndreptate una spre alta. Feţele heruvimilor erau aplecate spre capac." (Ex. 37:9, *NW*). Pe baza acestei descrieri sărăcăcioase s-au făcut incredibil de numeroase încercări de reconstruire a imaginii. Aceşti heruvimi au fost reprezentaţi ca fiind orice, de la nişte animale cu patru picioare şi cu cap de om, până la femei cu păr lung. Singura concluzie logică este că semănau cu nişte bărbaţi. Heruvimii erau aşezaţi la intrarea în Eden, ţinând în mână o sabie înflăcărată. (Gen. 3:24) Bărbaţii folosesc săbii. Ezechiel a avut viziuni şi a descris anumiţi heruvimi care i s-au arătat într-o formă specială şi distinctă de o natură extrem de simbolică. Însă înfăţişarea lor generală era aceea a bărbaţilor. (Ezec.

Cuprins

1:5; 10:20-22) Totuşi, nu putem afirma cu siguranţă cum arătau aceşti heruvimi de aur.

Chiar dacă scaunul îndurării reprezintă Tronul lui Iehova din cer, nu trebuie să credem că prezenţa lui Iehova era reprezentată ca fiind închisă în acest spaţiu îngust dintre heruvimi. (Evrei 9:24) În Biblie scrie că Iehova se află „deasupra" heruvimilor. (Ps. 99:1) Aici, în Sfânta Sfintelor din tabernacol, strălucea aşa-numita lumină „Shekinah" a prezenţei lui Iehova. Nu ştim cât de mult deasupra heruvimilor se afla sursa acesteia, dar era un semn pentru tot Israelul că favoarea lui Iehova se întindea peste poporul Său. Prezenţa Sa era atât de puternică şi magnifică, manifestată prin Chivot şi lumina Shekinah însoţitoare din Sfânta Sfintelor, încât orice persoană neautorizată care ar fi atins numai Chivotul atunci când acesta era purtat, chiar dacă era acoperit din loc în loc, murea pe loc.

Prin modul uimitor în care Iehova i s-a arătat Israelului pe Muntele Sinai, prin grija plină de iubire cu care s-a îngrijit de cei care s-au apropiat de El în mod adecvat şi prin exprimarea rapidă a mâniei Sale, de multe ori, împotriva celor care s-au purtat cu neobrăzare în prezenţa Sa, Iehova ne-a arătat care e modul potrivit şi atitudinea smerită pe care trebuie să o adopte adevăratul creştin în timpul rugăciunii. Cererile ne vor fi ascultate numai prin intermediul Marelui Preot Isus Cristos care apare, în numele nostru, înaintea Tronului ceresc.

Moldenke, H. N., *Plants of the Bible*, pp. 22,24.

Bazat pe un cot de 18 inch (de fapt 17,6 inch), *Dicţionarul Biblic al lui Harper*, p. 813; *Enciclopedia Britanică*, ediţia a 11-a, Vol. 26, p. 604, nota de subsol 1.

Hastings, j. A., *Dicţionarul Bibliei*, p. 663.

Ibid., pp. 663, 665.

Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine." – Ioan 14:6, NW.

LUPTĂTORI PENTRU ADEVĂR

"Să lupţi în continuare lupta cea bună, păstrând credinţa şi o conştiinţă bună, pe care unii au respins-o şi au naufragiat în ce priveşte credinţa lor."

- 1 Tim. 1:18, 19, NW.

Vă calificaţi pentru a face parte din rândurile luptătorilor lui Iehova pentru adevăr? Oricine se dedică serviciului lui Iehova se va califica, indiferent dacă e bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, dacă respectă cerinţele. Pavel a vorbit despre "felul corect de soldat al lui Isus Cristos"; pentru că aşa cum noi trebuie să purtăm războiul corect, la fel trebuie să fim şi tipul corect de soldat pentru a avea

Cuprins

aprobarea lui Dumnezeu. Trebuie să fim devotaţi serviciului şi doritori să împărţim greutăţile şi persecuţiile ce-l însoţesc alături de multe bucurii şi binecuvântări. "Ca soldat bun al lui Cristos Isus, fii părtaş la suferirea răului." (2 Tim. 2:3, *NW*). Tipul de soldat al unei persoane se arată în luptă. Se poate avea bază în el pentru orice fel de însărcinare sau este el absent de la întâlniri şi neregulat în serviciu? Este el de nădejde şi constant, sau este mai mult ca un mercenar în derivă ce îşi vede mai întâi de propriile lui interese? Noi nu-i servim pe oameni, ci pe Dumnezeu. Nu suntem chemaţi în faţa unui tribunal omenesc dacă ne neglijăm datoriile; Iehova este cel care ne examinează. - 1 Cor. 4:1-4.

[2] De multe ori noi nu trebuie să purtăm doar sarcina serviciului nostru, ci trebuie să întindem o mână de ajutor şi altora care au nevoie. Este bine ştiut că cele mai multe victime ale luptei apar când soldaţii îşi desfăşoară primele bătălii şi înainte ca ei să devină experimentaţi în luptă. La fel cum tatăl se uită după copiii lui cu grijă, tot aşa veteranii în vârstă ai războiului spiritual trebuie să-i ajute pe cei noi să treacă prin primele dispute, pentru a continua să umble demni de Dumnezeu. (1 Tes. 2:11, 12). Mai mult, un regiment bine antrenat de soldaţi are o mândrie în realizările sale; şi în timp ce un creştin nu se va lăsa înghiţit de mândria personală, el ar trebui să aibă un bun spirit şi încântare din a munci cu fraţii lui. "Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de laşitate, ci de putere, de iubire şi de judecată sănătoasă. Să nu-ţi fie, deci, ruşine cu mărturia despre Domnul nostru." - 2 Tim. 1:7, 8, *NW*.

[3] În afară de a ne sfătui să ne dovedim demni de a fi în rândurile luptătorilor creştini prin asemenea calificări, Pavel accentuează o altă cerinţă: Să trăim conform credinţei noastre. El i-a scris lui Timotei (1 Tim. 1:18-20, *NW*): "Porunca pe care ţi-o dau, … să lupţi în continuare lupta cea bună, *păstrând credinţa şi o conştiinţă bună*, pe care unii au respins-o şi au naufragiat în ce priveşte credinţa lor." Pavel avea un motiv bun pentru a menţiona acest lucru, pentru că unii din vremea lui au încercat să răstoarne credinţa, împotrivindu-se adevărului până la un grad exagerat; iar el a avertizat că asemenea idei vor fi la fel de mortale ca şi cangrena dacă le este permis să ia controlul. Aşa cum un soldat care e ezitant sau indecis poate plăti cu viaţa, acelaşi lucru este posibil şi pentru noi dacă nu ţinem ferm la credinţa noastră. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să dovedească că este adevărat prin credinţă şi încredere în cuvântul Său. Ţineţi-vă de el ca de viaţa însăşi. Aceia ce încearcă să distrugă credinţa altora vor fi disciplinaţi de către organizaţia lui Iehova şi scoşi din rândurile ei. Pavel le-a spus Corintenilor: "Suntem gata să pedepsim orice neascultare." La începutul organizaţiei creştine asemenea acţiuni disciplinare erau necesare, la fel cum se întâmplă, ocazional, şi astăzi. Unul din primele cazuri este menţionat: "Imeneu şi Alexandru sunt dintre aceştia, iar eu i-am predat lui Satan, ca să fie învăţaţi prin disciplină să nu blasfemieze." - 2 Cor. 10:6; 1 Tim. 1:20, *NW*.

[4] Aşa cum soldaţii din Israel trebuiau să se menţină curaţi prin sanctificare pentru războiul lor, sub conducerea lui Dumnezeu, astăzi trebuie să păstrăm "o bună conştiinţă" trăind în conformitate cu cerinţele Lui. "Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie

Cuprins

că voi fi departe, să aud … că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit." (Filip. 1:27, *NW*). Câteva din căile pentru a umbla demni sunt descrise ca fiind "cu toată umilinţa şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, suportându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă să păstraţi unitatea spiritului în legătura păcii." – Efes. 4:1-3, *NW*.

[5] Chiar şi mai la obiect, Galateni 5:19-21 descrie faptele cărnii, incluzând lucruri cum ar fi: curvia, idolatria, spiritismul, gelozia, mânia şi beţia, şi afirmă că cei care practică asemenea lucruri nu vor moşteni niciodată împărăţia lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru a fi calificaţi în ochii lui Dumnezeu pentru a participa la războiul spiritual, sub conducerea lui Cristos, creştinul trebuie să evite asemenea lucruri şi trebuie să arate în loc roadele spiritului lui Dumnezeu. El nu poate fi martor doar cu numele, ci trebuie să ţină la credinţă şi la buna conştiinţă, ceea ce înseamnă o conştiinţă antrenată în a fi în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce purtarea noastră poate părea corectă în ochii prietenilor noştri, trebuie să ţinem minte că Dumnezeu discerne intenţiile secrete ale inimii. La momentul dedicării noastre lui Iehova, noi nu am jurat doar să punem deoparte mizeria cărnii, ci i-am făcut o cerere lui Dumnezeu pentru o conştiinţă bună faţă de El. (1 Pet. 3:16, 17, 21, *NW*) Astfel ne războim împotriva înclinaţiilor cărnii, fiind întăriţi în luptă de către spiritul lui Dumnezeu. - 1 Cor. 10:13; Rom. 7:23.

[6] Pavel ştia că simpla asociere cu poporul lui Dumnezeu nu îi asigură unei persoane viaţa, nici faptul de a lua parte la serviciu, dacă nu trăim şi servim ca şi luptători creştini potriviţi. El nu a vrut să fie printre aceia care aleargă cursa credinţei şi ia parte la predicare cu alţii, doar ca să se găsească descalificat de la premiul vieţii. (1 Cor. 9:24-27). Oricine din serviciul lui Iehova care urmează o cale rebelă şi încăpăţânată, nu numai că-şi va atrage pedeapsa asupra lui însuşi, însă este foarte posibil să aducă ocări asupra cauzei pe care o serveşte şi poate determina clătinarea credinţei altora. O ilustrare puternică a acestui lucru a fost văzută în cazul lui Acan, când a încălcat poruncile lui Iehova, ca şi soldat al lui Israel. Ca rezultat al încălcării lui, treizeci şi şase dintre camarazii săi au murit, pentru că binecuvântarea lui Iehova a fost retrasă. Din cauza acestui singur act necredincios de neascultare voită Acan, împreună cu familia şi posesiunile lui, au fost distruse. - Iosua capitolul 7.

ACŢIUNE DE LUPTĂ ORGANIZATĂ

[7] În armată, un soldat nu poate acţiona pe cont propriu. El are nevoie de ajutorul altora pentru provizii şi sprijin în luptă. El aşteaptă din partea ofiţerilor săi să-l instruiască şi să-l conducă. În acelaşi mod, creştinii de azi lucrează împreună într-un mod organizat, acceptând conducerea lui Dumnezeu furnizată prin organizaţia Sa vizibilă şi prin intermediul servilor numiţi, „într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune, fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de împotrivitorii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare. Şi aceasta este de la Dumnezeu, pentru că, de dragul lui Cristos, vi s-a dat privilegiul nu numai de a crede în el, ci şi de a suferi pentru el." (Filip. 1:27, 29, *NW*). Depindem de Dumnezeu mai mult decât de oricare altă persoană . „Căci nu cel ce se recomandă singur este aprobat, ci acela

Cuprins

pe care îl recomandă Iehova." Toate eforturile noastre sunt nefolositoare fără sprijinul Său. De aceea Pavel a spus: „Ci oricine se laudă, să se laude în Iehova." 2 Cor. 10:18, 17, *NW*; Ier. 1:19; Ps. 35:1-10.

[8] Înţelegând acum mai deplin detaliile despre echipamentul nostru şi despre calificările necesare pentru a ne angaja în bătălie, cu ce fel de probleme ne putem aştepta să ne confruntăm? Nicio armată nu porneşte într-o luptă, fără a încerca, mai întâi, să afle slăbiciunile inamicului. Paza bună trece primejdia rea. Prin urmare, am face bine să examinăm structura şi metodele de acţiune ale organizaţiei lui Satan. „Organizaţie?" Da. Iehova Dumnezeu a reuşit un succes asupra ei cu ajutorul credincioşiei lui Cristos până la moarte pe stâlpul de tortură, după cum este scris: „A şters documentul scris de mână care consta din decrete [legea care-i condamna pe creştini] şi l-a îndepărtat din cale pironindu-l. Dezgolind guvernările şi autorităţile [ale organizaţiei lui Satan] el le-a făcut de ocară înaintea lumii, conducându-le într-o procesiune triumfală prin intermediul stâlpului de tortură." (Col. 14, 15, *NW*). Isus, când era om pe pământ, a purtat un război împotriva acelor guverne şi autorităţi demonice, a rezistat ispitelor prezentate de şeful lor Satan şi a scos mai mult de o legiune de demoni din persoanele nefericite posedate de aceste spirite rele. După naşterea Împărăţiei lui Dumnezeu în cer, A.D.1914, Regele lui Iehova Isus Cristos şi îngerii Lui au lansat un război împotriva lui Satan şi a demonilor săi şi i-a aruncat pe aceşti îngeri răi din cer în vecinătatea pământului. Prin urmare, suntem avertizaţi să fim mereu în gardă împotriva acestor demoni adunaţi acum aici. – Apoc. 12:1-12.

[9] În scrisoarea sa către Efeseni apostolul Pavel face iar referire la organizaţia nevăzută, de puteri demonice, a lui Satan Diavolul, numind cele câteva părţi ale acestei organizaţii nevăzute aliniate împotriva noastră. El ne spune cum să „putem rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului," care nu este din sânge şi carne. „Fiindcă avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali [cosmocraţilor], ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti." (Efes. 6:11,12, *NW*). Aceste forţe spirituale rele în prezent reţinute pe pământ sunt cele care inspiră expresiile înşelătoare care ies din gura balaurului şi a fiarei şi din gura profetului mincinos, pentru a-i aduna pe toţi conducătorii pământului spre bătălia Armaghedonului. – Apoc. 16:13-16, *NW*.

[10] Ezechiel, capitolul 38, relatează despre înconjurarea poporului lui Dumnezeu pentru că aceştia trăiesc, aparent, fără apărare pe pământ, în "sate fără ziduri", în timp ce hoardele lui Satan vin împotriva lor ca o furtună cu întuneric şi distrugere ameninţătoare. Însă, oare, sunt cei din poporul lui Iehova neajutoraţi şi lipsiţi de apărare? Nu atâta vreme cât poartă echipamentul de luptă furnizat de Iehova. Ei se află sub grija Lui protectoare, la fel de sigur cum era profetul Elisei, atunci când un detaşament al armatei regelui Siriei l-a înconjurat la Dotan. Cu această ocazie îngerii lui Iehova l-au protejat şi păzit pe Elisei, orbindu-i pe inamicii sirieni. (2 Regi 6:14-19). Iehova încă îi protejează şi îi are în grijă pe slujitorii săi, ca nu cumva Satan să-i biruiască. Astfel protejaţi, putem privi fără teamă viitoarea confruntare ce va veni, în curând, la Armaghedon, când Iehova va lupta împotriva

Cuprins

lui Satan, acest Gog modern al zilelor noastre, şi a hoardelor sale demonice. – Ps. 34:7, *AS*.

[11] Acestea sunt adevăratele zile de luptă pentru slujitorii lui Iehova, deoarece Satan aduce un potop de necazuri asupra locuitorilor pământului şi războaie împotriva celor care „respectă poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus." (Apoc. 12:17, *NW*). Scripturile indică faptul că el va avea atât de mult succes cu planul său de a orbi minţile oamenilor faţă de adevăr, astfel încât „va veni vremea când oricine va ucide [pe discipolii lui Isus] să creadă că aduce o slujbă sacră lui Dumnezeu". (Ioan 16:2, *NW*). Aceasta e o bătălie a adevărului împotriva minciunii, a lui Iehova împotriva lui Satan şi noi putem fi mândri că avem privilegiul de a servi în proclamarea adevărului.

[12]Pavel ne spune: "Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului." Aceasta indică că el are o linie de atac pentru a ne distruge credinţa şi integritatea. Care sunt câteva din aceste săgeţi aprinse de care trebuie să ne ferim? – Efes. 6:11, *NW*.

[13] Un creştin se poate afla sub un atac constant în propria casă. În privinţa acestui lucru Isus a spus: „Credeţi că am venit să aduc pace pe pământ? Vă spun că nu, ci mai degrabă dezbinare. Pentru că, de acum înainte, cinci care vor fi într-o casă vor fi dezbinaţi: trei contra doi şi doi contra trei. Vor fi dezbinaţi: tatăl împotriva fiului şi fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei şi fiica împotriva mamei, soacra împotriva nurorii şi nora împotriva soacrei." "Duşmanii omului vor fi cei din casa lui. Cine are mai multă afecţiune pentru tatăl sau mama lui decât pentru mine nu este demn de mine şi cine are mai multă afecţiune pentru fiul sau fiica lui decât pentru mine nu este demn de mine." (Luca 12:51-53; Mat. 10:36, 37, *NW*). Este foarte dificil să rezişti sub testul opoziţiei constante a familiei şi a ridiculizării împotriva adevărului. Pentru a depăşi acest lucru, avem nevoie de marele scut al credinţei, care este întărit de către adevăr, şi să continuăm în rugăciune, cu fiecare ocazie, în spirit. Noi trebuie să continuăm să căutăm interesele Împărăţiei mai întâi. Dacă cedăm presiunilor familiei şi uităm de închinarea noastră la Iehova, vom pierde bătălia şi vom fi nimiciţi din asocierea vitală cu fraţii.

[14] O altă capcană pregătită întotdeauna să ne prindă este încurcătura cu interesele comerciale, datorită dragostei pentru ceea ce ne oferă sistemul prezent. Dima, însoţitorul lui Pavel în serviciu, a fost unul din cei care s-a retras astfel. După cum a spus Pavel: "Dima m-a părăsit fiindcă a iubit sistemul prezent de lucruri." (2 Tim. 4:10, *NW*) Nu putem sluji acceptabil la doi stăpâni, nici un soldat nu poate servi două cauze în acelaşi timp. "Niciun om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în afacerile vieţii, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat." (2 Tim. 2:4, *NW*). Pavel a trebuit să muncească ca să se întreţină, însă niciodată nu a permis lucrului să-i întrerupă serviciul, iar noi ar trebui să adoptăm acelaşi punct de vedere. Nu avem nevoie să facem provizii pentru viitor. Tot ce avem nevoie, ca orice alt soldat, sunt îngrijiri pentru ziua în curs, iar cu mâncare şi îmbrăcăminte ar trebui să fim mulţumiţi.

Cuprins

[15] Cu toate acestea, cea mai de succes manevră a lui Satan de a-i induce în eroare pe oameni este prin propaganda contra Cuvântului lui Dumnezeu. Din clipa în care el a păcălit-o pe Eva în Eden, promiţându-i o cunoaştere a binelui şi a răului, el a denaturat subtil adevărul şi a încurajat înşelăciunea religioasă. De-a lungul secolelor el a construit doctrine şi ideologii false, până când lumea este împărţită acum cu un om împotriva fratelui său în fiecare aspect al vieţii, inclusiv în închinare. Acum este timpul să umblăm din nou pe vechile căi ale adevărului, dărâmând fortăreaţa erorii şi construind cunoştinţa lui Dumnezeu. Făcând aceasta îi putem rezista lui Satan şi putem lua parte la eliberarea celor pe care el i-a ţinut în sclavie mentală. "Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând, ca să-l facem ascultător de Cristos." - 2 Cor. 10:4, 5, *NW*.

[16] "Ce este adevărul?" a întrebat Pilat. Cele mai multe persoane cred cu naivitate că credinţa părinţilor lor este cea adevărată. Dar luând în considerare numai cele peste 260 de aşa-numite confesiuni "creştine", am avea aproximativ o şansă din 260 de a fi crescuţi în scripturala "credinţă unică", speranţă unică. Aşadar, este necesară o cercetare inteligentă pentru a determina adevărul despre scopurile lui Dumnezeu; nu putem fi amăgiţi într-un sentiment fals de asigurare şi să ne deplasăm cu o moştenire religioasă ce poate avea origine demonică. În efectuarea unei asemenea cercetări putem fi recunoscători că Iehova, ca un tată iubitor, ne-a furnizat învăţătura şi îndrumarea prin dezvăluirea voinţei Lui în paginile inspirate ale Bibliei. Odată ce ajungem la o înţelegere clară a Scripturilor, nu ar trebui să fim în defensivă în ceea ce priveşte credinţa noastră, ci în ofensivă, luptând în războiul spiritual, pentru a împărţi cunoştinţa noastră altora. Decât un atac frontal asupra falsei închinări Pavel sfătuieşte folosirea strategiei pentru a câştiga cele mai multe persoane. "Astfel, pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei; pentru cei ce sunt sub lege m-am făcut ca şi cum aş fi sub lege — deşi eu nu sunt sub lege, ca să-i câştig pe cei ce sunt sub lege, … Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preţ pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii." Pavel nu a compromis adevărul prin predicarea lui, ci a folosit tactul şi discernământul în prezentarea lui. El s-a gândit cum ar putea cel mai eficient să atace şi să dărâme bariera mentală a greşelii, astfel eliberându-i pe ascultătorii lui pentru acceptarea cu bucurie a adevărului. - 1 Cor. 9:20-23, *NW*.

EVITĂ SĂ FII O VICTIMĂ A LUPTEI

[17] Am fost deosebit de privilegiaţi că am fost numiţi să luăm parte în acest serviciu, şi vrem să preţuim această oportunitate şi să o folosim corect. Dacă spunem că avem dragoste pentru Dumnezeu, atunci trebuie să arătăm acest lucru excelând în serviciu. Aceasta înseamnă să studiem temeinic pentru o cunoştinţă exactă şi discernământ complet, asigurându-ne de lucrurile importante, astfel încât să nu poticnim pe nimeni, şi să avem un zel real pentru serviciu. (Filip. 1:9-11).

Cuprins

Având această cunoştinţă corectă şi folosind-o în mod adecvat înseamnă diferenţa dintre viaţă şi moarte în această bătălie. (Ecl. 7:12). Ea serveşte pentru îndrumarea oamenilor de la diviziunile şi dezbinările acestei lumi la o unitate a minţii şi acţiunii, posibilă doar în serviciul lui Iehova. Pe măsură ce marea mulţime a oamenilor din toate naţiunile răspund invitaţiei de a se aduna în familia credinţei, ei învaţă calea lui Iehova şi umblă pe cărarea Lui. Ei nu mai ridică de acum sabia unul împotriva altuia, în dușmănie naţionalistă, pentru că acum lupta bună a credinţei este a lor. Astfel, războiul spiritual promovează pacea durabilă bazată pe adevăr şi însoţită de dragostea pentru Dumnezeu şi aproape - un lucru pe care luptele literale nu l-au realizat niciodată. – Ecl. 9:18.

[18] Există victime în acest război spiritual? Da, chiar cu toate echipamentele oferite pentru protecţia noastră unii sunt obligaţi să o ia pe cărări greşite dacă devin indiferenţi. Cu toate acestea, nu avem niciun motiv de teamă dacă ne păstrăm atitudinea mentală corectă. Nu ar trebui, sub nicio formă, să fim înspăimântaţi de duşmanii noştri sau să cedăm fricii oamenilor. (Isa. 41:11, 12). Noi ştim că atâta timp cât Satan îşi continuă activităţile, ne aflăm în luptă, însă nu vrem să ratăm oportunităţile din faţa noastră: "căci mi s-a deschis o uşă largă care duce la activitate … dar sunt mulţi împotrivitori." (1 Cor. 16:9, *NW*) Ai păşit curajos prin acea uşă în serviciul activ?

[19] Deşi mulţi ridiculizează adevărul, nu există nici un motiv ca noi să cădem pradă gândirii lor negative sau să alunecăm într-o stare de apatie. Noe a avut întreaga lume a vremii sale adunată împotriva gândirii lui din Lumea Nouă, însă el nu a renunţat la luptă. Indiferenţa este un tip de boală spirituală - o parte a războiului bacteriologic al lui Satan. Dacă aţi avea o boală posibil fatală, aţi încerca să o depăşiţi cât mai repede posibil. Putem face acelaşi lucru şi cu boala spirituală, cu ajutorul fraţilor noştri şi cu tratamentul furnizat de Iehova. Acum nu este momentul să urmăm propriile noastre idei, fiecare să facă ceea ce i se pare mai bine. Ar fi imposibil să câştigăm o bătălie luptând doar într-un mod aleatoriu. În schimb, avem nevoie să avem o singură cugetare la subiect, cugetarea Domnului, luptând umăr la umăr în serviciu şi sprijinind întâlnirile, ţinând la credinţă şi la o bună conştiinţă.

[20] Lucrul uimitor este că după atâta luptă în a susţine adevărul şi de a trăi după el, luptând împotriva atacurilor lui Satan, noi nu devenim slabi şi obosiţi. Noi nu arătăm în cele din urmă semne de oboseală după luptă sau şoc. Toate aceste încercări lucrează spre binele nostru, pentru a ne întări spiritual, căci lupta spirituală este constructivă. „Să exultăm chiar dacă suntem în necazuri, fiindcă ştim că necazul aduce perseverenţă, iar perseverenţa, aprobarea lui Dumnezeu, iar aprobarea, speranţă, şi speranţa nu duce la dezamăgire, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.” (Rom. 5:3-5, *NW*). Cu toate acestea, nimeni nu va primi răsplata luptei sale, decât dacă continuă a fi credincios până la sfârşit, luptând lupta cea dreaptă şi servind credinţei. Recompensa finală pe care o căutăm este viaţa însăşi şi nimic nu se poate compara cu aceasta, căci este recompensa cea mai măreaţă dintre toate. Chiar dacă ne pierdem viaţa acum, ca şi martori credincioşi, totuşi avem

Cuprins

perspectiva vieţii în lumea nouă, prin înviere. Deci luptă pentru victorie în lupta dreaptă a credinţei. —Apoc. 2:10; 1 Tim. 6:12, *NW*.

[21] În afara promisiunii vieţii, există multe alte recompense zi de zi care ne menţin în speranţă. Acestea nu vin din jefuiri sau prădări, ci sunt bogăţii spirituale de mare valoare. Aceste recompense sunt strâns legate de cele două mari porunci, de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima ta, mintea, sufletul şi puterea şi pe aproapele nostru ca ne noi înşine. Cu cât stăm mai aproape de aceste cerinţe drepte, cu atât mai mari vor fi binecuvântările noastre. Noi trebuie să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre şi să-L slujim cu toată forţa noastră. Când un soldat este chemat la arme, el renunţă la tot pentru a răspunde chemării; aşa se întâmplă şi cu războiul creştin. Nici chiar legăturile de familie nu au întâietate asupra chemării de înrolare „Fii urmaşul Meu", căci Isus a spus: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii şi tu du-te şi declară pretutindeni împărăţia lui Dumnezeu." — Luca 9:59, 60, *NW*.

[22] O dată ce ai început în serviciul lui Dumnezeu, nu te mai întoarce precum au făcut mulţi luptători sub conducerea Judecătorului Ghedeon, astfel pierzând participarea la victoria finală. Ţine minte, „Nici un om care şi-a pus mâna pe un plug şi se uită la lucrurile dinapoia lui, nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 9:62, *NW*). Cele mai mari binecuvântări vin o dată cu un serviciu abundent. Aşadar, cei care sunt în poziţia de a lua parte în serviciul cu timp integral, cum ar fi serviciul de pionier, au o minunată oportunitate de a se bucura de binecuvântările bogate pe care Iehova le revarsă asupra acelora care Îl slujesc din toată inima. Aceşti lucrători cu timp integral sunt cu adevărat în primele rânduri ale luptătorilor din acest război spiritual, adesea purtând furia completă a atacului, atunci când promovează lupta în noi teritorii. În ciuda tuturor încercărilor, totuşi, ei pot avea încredere în Iehova, chiar pace perfectă a minţii. Ce diferenţă între expresia anxioasă şi îngrijorată a soldatului răpus de război pe câmpul de bătălie, în timp ce aşteaptă semnalul de atac! (Isa. 26:3, 4; Rom. 8:6) Mintea lui nu se gândeşte la porunca de a-ţi iubi aproapele, ci mai degrabă la opusul ei. Dar doar respectând această poruncă, războiul spiritual devine pe deplin recompensator. Poate dura luni de zile sau chiar ani de instruire şi grijă răbdătoare, dar sunt puţine bucurii care se pot compara cu plăcerea de a ajuta o persoană să crească şi să devină puternică în cunoştinţa adevărului. Poţi arăta unora ca aceştia cum să reflecte lumina adevărului acelora încă în întuneric. Condu-i în lupte active cu sabia adevărului, ţinând sus torţa adevărului şi a luminii, asemenea soldaţilor Mai marelui Ghedeon, Cristos Isus. (Judec. 7; Dan. 12:3) Aţi avut privilegiul personal de a ajuta în eliberarea unora din mulţimile de oameni ţinuţi în întuneric, de către forţele spirituale rele ale lui Satan? Acesta este ţelul fiecărui luptător pentru lumea nouă, iar recompensele de a împărtăşi această perspectivă de viaţă cu alţii, care iubesc dreptatea şi pacea, sunt bogate într-adevăr.

[23] Războiul spiritual nu lasă o urmă de măcel pe suprafaţa unui pământ pârjolit, cu copii umflaţi de foamete, părinţii lor mutilaţi sau morţi şi casele lor distruse. Acelora care au cauzat astfel de devastări, Iehova a declarat că îi va ruina pe cei care ruinează pământul, cu Satan ca şef al lor. Spre deosebire de roadele rele,

Cuprins

roadele spiritului şi ale războiului spiritual sunt bune. Este o lucrare de plantare, cultivare şi de construire într-un sens spiritual. Bărbaţii şi femeile din toate naţiunile sunt adunaţi în înţelegere, iubire şi încredere. O societate a Lumii Noi se construieşte; nu o societate secretă, ci o societate despre care se poate discuta liber, a acelora care sunt cu adevărat creştini biblici. Ei construiesc o cale, eliminând pietrele de poticnire şi direcţionând oamenii de-a lungul ei, pentru a trăi în lumea nouă. Acesta este tipul corect de război care este acum poruncit de Iehova şi condus de Cristos Isus.

[24] Cât va mai dura această controversă? Noi ne vom continua predicarea ofensivă a adevărului atâta timp cât Iehova va permite; sau cum a zis Isaia, 'până când oraşele sunt pustiite şi părăsite.' Nu există concediu pentru noi; dar cine îşi doreşte un concediu, când are măreţul privilegiu de a face această lucrare de pregătire pe pământ, de construire, până la marele apogeu al evenimentelor mondiale de la Armaghedon? (Isa. 6:11; Ecl. 8:8). La acea vreme, Iehova, prin Mareşalul Său Principal, Isus Cristos, se va mişca cu răzbunare pentru a zdrobi organizaţia lumii lui Satan, pe cea vizibilă şi invizibilă, pulverizând partea pământească vizibilă şi zvârlind partea invizibilă demonică în abisul inactivităţii asemenea morţii, pentru domnia de o mie de ani a lui Cristos. În acest „război al zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic" slujitorii lui Iehova de pe pământ nu vor lua parte cu arme carnale. Lucrarea noastră vine acum ca tipul corect de soldaţi pentru Cristos. Partea lui Dumnezeu vine în Armaghedon. (Ps. 46:9; Rom. 12:17-21; Apoc. 19:11-16, 19). Până la acea vreme, noi trebuie să continuăm să purtăm tipul corect de război, nu în conflictele părţii vizibile a organizaţiei lui Satan, ci războiul adevărului împotriva erorii, al religiei corecte împotriva religiei false, niciodată slăbind în zel sau în credinţă, „uitând lucrurile din urmă şi întinzându-ne spre cele dinainte", aşa cum a făcut Pavel. (Filip. 3:13, *NW*). Făcând lucrul acesta, noi vom primi victoria de la Iehova şi vom fi recompensaţi cu pace şi viaţă, în lumea Sa nouă a dreptăţii. (2 Pet. 3:13). Acum este vremea pentru război; după Armaghedon este vremea pentru pace.

Vezi *Turnul de veghere* din 15 octombrie, 1955, paginile 629-631, parag. 26-31.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine se califică pentru serviciu?
2. Cum manifestăm un spirit de iubire faţă de fraţii noştri?
3,4. Care sunt câteva din cerinţele serviciului?
5,6. Cum pot fi descalificaţi unii din rândurile luptătorilor lui Iehova?
7. Ce efect are asupra duşmanului unitatea creştină?

Cuprins

8,9. Descrieţi organizaţia demonică.
10. Cum îşi protejează Iehova poporul de nimicire?
11,12. Care este cauza controversei şi cum răspundem noi?
13. Cum putem demonstra afecţiune pentru Cristos?
14. De ce a avertizat Pavel împotriva practicilor comerciale?
15. În ce mod ne putem împotrivi lui Satan?
16. (a) Cum poate fi determinat adevărul? (b) Cum poate fi prezentat el altora mai bine?
17. Cum demonstrăm noi iubire pentru Dumnezeu şi aproape?
18,19. Ce pericole întâmpinăm? Cum sunt ele depăşite?
20,21, Ce încurajare scripturală avem pentru a continua în războiul cel drept?
22. Puneţi în contrast luptătorii lumii vechi cu luptătorii lumii noi.
23. Cum este războiul spiritual o lucrare de construire şi cultivare?
24. Cum şi când va pune capăt Iehova marii controverse?

„Numai Dumnezeu are un răspuns la aceasta”

Depeşa transmisă de *United Press* în data de 29 martie 1956 relatează că secretarul forţelor aeriene, Donald Quarles, a spus că Rusia şi S.U.A. se apropie de un punct în cursa înarmării în care niciuna dintre părţi nu va îndrăzni să o atace pe cealaltă. Membrul subcomitetului, Charles Deane din Carolina de Nord, a declarat: „Se pare că am ajuns într-un punct în care numai Dumnezeu are un răspuns la aceasta.” Secretarul forţelor aeriene a răspuns: „Da ... Dar cred că cineva a spus că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.” Pe cine cita oare acesta? Cu siguranţă că nu Îl cita nici pe Dumnezeu şi nu cita nici din Cuvântul Său, Biblia, căci „Iehova poate să salveze şi prin mulţi, şi prin puţini”. – 1 Sam. 14:6, *NW*

Luna februarie din anul 1956 a fost una destul de încărcată pentru martorii lui Iehova din Insulele Hawai. Ei s-au pregătit pentru o adunare şi cea de-a treia vizită a preşedintelui Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, N.H. Knorr, însoţit de Don A. Adams. Datele pentru adunare au fost stabilite între 2-4 martie, dar februarie a fost luna în care s-au făcut pregătirile. Acesta era un eveniment important pentru martorii lui Iehova, iar anunţarea acestuia în cât mai multe moduri posibile constituia o parte importantă a lucrării preliminare. Au fost tipărite 50 000 de pliante şi folosite drept invitaţii personale în Honolulu, chemându-i astfel pe oameni să participe la lectura publică. Nouă sute de afişe şi pancarte au fost aşezate în locaţii avantajoase pentru a atrage publicul. Au fost publicate în ziarele locale mai multe anunţuri pentru a stârni interesul. Înainte şi în

Cuprins

timpul adunării au fost publicate nişte articole interesante despre lucrarea Societăţii, iar cooperarea ştirilor a fost bună.

Televiziunea a fost folosită pentru prima dată în Hawai de către martori pentru a arăta culoarea internaţională a acestei adunări a martorilor lui Iehova de devotament exclusiv. O emisiune specială a fost prezentată la televizor de către martorii locali, îmbrăcaţi în costume specifice locului. Programul a fost prezentat în şase limbi, inclusiv engleză, hawaiană, japoneză, coreeană, chineză şi ilocano. Această emisiune a fost folosită cu succes în anunţarea temei de la adunarea publică: „Unificarea omenirii sub Creatorul ei ". Cu siguranţă că a existat unicitate aici prin toate naţiunile reprezentate. A fost folosit şi radioul pentru a ajunge la un şi mai mare număr de ascultători invizibili, difuzându-se anunţuri şi interviuri. A fost pregătit un program special în limba japoneză, bazat pe întrebări şi răspunsuri, care i-a făcut pe mulţi ascultători să răspundă prin telefon.

Punctul culminant al publicităţii a fost atins duminică, 4 martie, când intens-mediatizata lectură, cu titlul „Unificarea omenirii sub Creatorul ei", a fost înregistrată şi redifuzată de către KPOA, o staţie locală, urmată imediat de prezentarea în direct a cuvântării la locul de adunare, American-Chinese Club Pavilion. Aşadar, această filială a Turnului de Veghere, prin intermediul departamentului său de Relaţii Publice, a făcut o treabă excelentă în încercarea de a-i face pe locuitorii insulelor să asculte acest mesaj important.

Preşedintele şi secretarul său erau programaţi să ajungă cu un zbor Pan American Airways la ora 6:30 dimineaţa, în data de 1 martie, dar au ajuns ceva mai devreme. Chiar şi la această oră, înainte de răsăritul soarelui, erau acolo vreo 75 de martori ai lui Iehova, localnici, pentru a-i întâmpina în stil tipic hawaiian, căci mulţi dintre cei prezenţi le-au pus vizitatorilor în jurul gâtului ghirlande din flori proaspete, frumos mirositoare, până când erau plini de flori. Oaspeţii au fost întâmpinaţi cu zâmbete şi urări călduroase specifice vestitorilor hawaieni. După ce fraţii şi jurnaliştii au făcut câteva poze, fraţii Knorr şi Adams au fost conduşi la biroul de filială şi la casa misionară, unde au analizat problemele locale şi au făcut ultimele pregătiri pentru adunare.

Localul American-Chinese Club Pavilion a fost foarte frumos aranjat pentru adunare. Scena era plină de plante tropicale şi flori colorate. Toată această varietate de plante hawaiiene i-a conferit locaţiei o înfăţişare exotică. De fiecare parte a scenei erau puse nişte uriaşe panouri, iar cel din stânga, cum priveai către platformă, prezenta desfăşurarea lucrării martorilor lui Iehova pe Insulele Hawaii în anul 1945. Insulele erau decupate dintr-un material ciocolatiu şi puse la locul lor, aşezate pe o mare cu apă verde-albăstrui închis. Nişte stele deschise la culoare reprezentau cele cinci grupe hawaiiene organizate, în timp ce nişte litere de culoarea lichiorului anunţau că în 1945 pe insule trăiau 102 vestitori ai împărăţiei. De cealaltă parte, un panou asemănător pe care era scris anul 1955, prezenta insulele cu 17 stele strălucitoare şi arătând 948 de vestitori. Aceste panouri arătau

Cuprins

creşterea în zece ani dintr-o privire. Ambele panouri erau înconjurate de ghirlande uriaşe, oferindu-le o înfăţişare hawaiiană distinctă.

Existând numeroşi participanţi de diferite naţionalităţi, era greu de organizat un bufet cu autoservire, astfel că mesele erau destul de variate, dar plăcute. Pentru vizitatorii americani, mesele erau ceva unic. Întreaga adunare avea un aer de Orient Îndepărtat, iar terenul era înconjurat de palmieri şi vegetaţie tropicală. Desigur că principalul lucru era hrana spirituală pe care reprezentanţii de pe mai multe insule veniseră să o primească. Această adunare a Devotamentului Exclusiv s-a dovedit a fi cea mai mare de până atunci pentru fraţii hawaiieni.

În ziua de deschidere, fratele Knorr a vorbit despre subiectul „Creştinii trebuie să fie fericiţi”. El a subliniat faptul că martorii lui Iehova sunt cei mai norocoşi oameni, căci ei au aflat care e calea salvării. Ei se află într-o situaţie avantajoasă, având o relaţie apropiată cu Dumnezeu, cunoscând calea ce duce la viaţă şi având destule motive să fie fericiţi. El a prezentat multe versete biblice pentru a arăta că şi în vreme de persecuţie şi încercare, un creştin poate fi fericit. Fericirea vine de pe urma dobândirii cunoştinţei, înţelepciunii şi priceperii. Fericirea e asigurată de credinţa şi încredinţarea unei persoane. Cele spuse de el se reflectau pe feţele fericite şi prin bucuria exprimată de către cei prezenţi la adunare. Cel mai mare număr de participanţi în cadrul sesiunilor de vineri a fost de 874 de oameni.

Sâmbătă s-a pregătit un botez, şi 38 de persoane şi-au imbolizat dedicarea faţă de Iehova Dumnezeu, fiind cufundate. Toţi au fost duşi pe o plajă din apropiere şi cufundaţi în valurile albastrului Pacific.

Sâmbătă după-amiază în program s-a vorbit despre serviciul de pionierat. O parte din program a fost condusă de un preşedinte care a intervievat patru pionieri, ce aveau împreună peste 100 de ani în serviciul cu timp integral. Afirmaţiile şi experienţele lor au fost o încurajare pentru ceilalţi, arătând că printr-o planificare atentă şi bazându-ne pe spiritul lui Iehova, putem avea o viaţă împlinită şi fericită în acest binecuvântat serviciu de pionierat în societatea Lumii Noi a lui Iehova. În acea zi s-a vorbit foarte mult despre serviciul de pionierat, însă mai e destul loc pentru mai mulţi pionieri şi pionieri speciali pe Insulele Hawaii.

Sâmbătă seara, fratele Adams a ţinut o cuvântare emoţionantă cu titlul „Felul corect de război”. El a arătat că serviciul creştin nu trebuie să fie umbrit de lumea modernă materialistă. El a arătat că situaţia actuală seamănă cu momentul în care cineva priveşte pe geam pentru a avea o imagine clară a lumii noi şi a binecuvântărilor sale. Dacă geamul e păstrat curat şi viziunea cuiva asupra activităţii din lumea nouă este clară, acea persoană privind mereu către adevărurile împărăţiei, atunci persoana respectivă va căuta mai întâi împărăţia. Însă, o dată ce laşi geamul să se murdărească sau îl acoperi cu aur sau argint, interese comerciale, atunci acesta devine automat o oglindă şi nu te poţi vedea decât pe tine însuţi. Atunci dispare viziunea cu privire la Lumea Nouă. Acea cuvântare a fost foarte practică şi stimulatoare pentru cei 903 slujitori prezenţi la această sesiune.

Ziua de duminică a adus evenimentul important aşteptat cu nerăbdare de către toţi martorii lui Iehova. Toţi erau nerăbdători să vadă care aveau să fie rezultatele publicităţii şi pregătirilor preliminare făcute de ei, rezultat exprimat prin numărul

Cuprins

de persoane prezente la lectura publică. Toţi au fost peste măsură de bucuroşi să vadă locaţia arhiplină. Chiar şi corturile ridicate în afara clădirii, pregătite în anticiparea acestei mulţimi uriaşe, erau pline. Fratele Knorr a primit o atenţie nespusă pe măsură ce şi-a dezvoltat tema, în cadrul căreia arăta că Măreţul Creator avea să aducă întreaga omenire într-o lume nouă şi că omenirea, indiferent de naţionalitate, culoarea pielii sau limbă, avea să devină una sub Creatorului ei. El a arătat că acum e momentul ca oamenii să ia poziţie pentru a dobândi viaţă veşnică. În urma numărătorilor făcute, a reieşit că erau 1 355 de oameni din toate păturile sociale şi de diferite naţionalităţi, care veniseră să asculte acest discurs încurajator ce fusese publicat deja în numărul din 1 aprilie al revistei *Turnul de veghere*.

Toţi martorii lui Iehova, alături de mulţi oameni cu bunăvoinţă de la întâlnirea publică, au rămas să-l asculte pe preşedinte ţinându-şi discursul final ce fusese anunţat în cadrul întâlnirii publice. Acesta făcea referire la martorii lui Iehova din Rusia şi era înălţător să afli cum se manifestă spiritul lui Iehova asupra poporului Său, în ciuda unor obstacole aproape de netrecut puse în calea martorilor lui Iehova din Rusia, pentru a-i împiedica să predice vestea bună despre împărăţie. Fraţii hawaiieni au fost încântaţi să afle despre zelul fraţilor din Rusia, făcându-i astfel mai hotărâţi ca niciodată să meargă mai departe şi să facă auzită vestea cea bună despre împărăţie în fiecare colţişor de pe insule. De asemenea, fraţii le-au trimis cu entuziasm iubire şi salutări fraţilor din toate părţile lumii, mai ales celor din Pacificul de Sud, unde aveau să călătorească cei doi vizitatori.

Mai este încă mult de muncă pe Insulele Hawaii cu privire la predicarea veştii bune, deoarece mai sunt încă sute de mii de oameni care nu au luat încă poziţie pentru împărăţie. Însă, cu siguranţă, în câţiva ani vor mai fi foarte puţini oameni care să nu fi avut şansa să audă despre minunatele îngrijiri făcute de Iehova Dumnezeu, de a uni toată omenirea într-o singură societate, sub Creatorul ei.

SPRE INSULELE FIJI

Din cauza unui uragan în zona Pacificului de Sud, compania Pan American Airways i-a anunţat pe toţi călătorii că avioanele care merg în acea direcţie vor rămâne la sol timp de 24 de ore. Astfel că abia marţi seara, la ora 10:30, fraţii Knorr şi Adams au părăsit un grup de peste 200 de persoane la aeroport pentru a se îndrepta spre Pacificul de Sud. Au făcut o scurtă oprire pe Insula Kanton pentru a realimenta. Aceasta este o fâşie îngustă de pământ, o insulă de corali în mijlocul Pacificului. Călătorii au aterizat înainte de răsăritul soarelui şi pentru ei a fost surprinzător cât de repede e înlocuit întunericul cu lumina zilei pe această insulă din Pacific. Durează doar câteva minute.

Nu a durat mult timp după ce călătorii au plecat până au ajuns pe Insulele Fiji, dar din cauza vânturilor la înălţime şi a ploii torenţiale, avionul nu a putut ateriza imediat pe aeroportul din Nandi. Deoarece norii se aflau la joasă altitudine deasupra câmpiei, avionul a trebuit să se învârtă vreo oră până când au fost anunţaţi că norii se ridicaseră suficient pentru ca avionul să poată ateriza. Pe pământ, turna cu găleata. Pe măsură ce avionul cobora pe insulă, s-a observat că drumurile erau acoperite cu apă şi se formaseră nişte lacuri mari. Cu siguranţă că

Cuprins

uraganul se făcuse simţit în această zonă. Pe aeroportul din Nandi veniseră câţiva fraţi să-i întâmpine pe vizitatori. Se făcuseră aranjamente dinainte ca fratele Adams să se adreseze în cadrul unei adunări din Suva, în timp ce fratele Knorr trebuia să ia un alt avion spre Noua Zeelandă, unde începuse deja o adunare în Auckland. Ora petrecută în discuţii cu fraţii a fost încântătoare, dar apoi fratele Adams şi grupul său au trebuit să pornească spre Suva, fie ce-o fi.

A fost închiriat un taxi, iar fraţii şi-au pornit drumul spre Suva trecând pe drumuri noroioase şi prin băltoace adânci. Suva se afla de cealaltă parte a insulei, la o distanţă de 209 km. În scurtă vreme au dat peste un râu umflat prin care nu putea să treacă niciun camion şi nicio maşină decât dacă s-ar fi scufundat şi ar fi ieşit pe partea cealaltă. Însă călătorii noştri, neavând un astfel de vehicul, au ieşit din taxi, şi-au suflecat pantalonii, s-au descălţat şi au înaintat prin apă până la o barcă cu vâsle echipată cu motor. Cursul de apă nou format curgea rapid către ocean, dar navigatorul amator i-a trecut peste apă în siguranţă. După aceea au trebuit să închirieze un alt taxi cu care au mai parcurs câţiva kilometri, după care au urmat acelaşi procedeu de trecere a celui de-al doilea râu umflat, pentru a ajunge la maşina Land Rover ce avea să îi ducă în Suva. Aşa s-a terminat călătoria lor care a fost destul de primejdioasă, căci de multe ori apa de pe drum ajungea la osii. La un moment dat, au trebuit să traverseze o parte inundată de drum conducând de-a lungul unui pod, dar după multe experienţe chinuitoare, ce nu aveau să fie uitate niciodată, fraţii au ajuns la Suva cu o oră înainte de începerea prelegerii publice.

Adunarea începuse deja şi toţi fraţii au fost încântaţi să afle că reprezentantul special al sediului central ajunsese acolo, iar acum îl puteau auzi vorbind despre subiectul intitulat „Unificarea omenirii sub Creatorul ei”. Fratele Adams răcise în Honolulu din cauza schimbării de climă iar acum, din cauza călătoriei plină de încercări şi a faptului că se udase în drum spre Suva, vocea sa nu se afla într-o stare prea bună. A început să ţină prelegerea publică dar, după vreo 20 de minute, a rămas fără voce; astfel că i-a înmânat manuscrisul preşedintelui, fratele Helberg, servul de circuit, care a făcut o treabă minunată în prezentarea materialului chiar dacă nu îl mai văzuse deloc până atunci. Fraţii au fost nespus de bucuroşi datorită acestui mesaj, aşa cum a fost întregul public ce venise la cuvântare, numărând un total de 170 de persoane găzduite de primăria din Suva.

Ploaia tocmai se oprise şi starea vremii se îmbunătăţise. Adunarea a continuat a doua zi, iar fratele Adams a putut expune două lecturi despre lucrarea martorilor lui Iehova, oferindu-le fraţilor o foarte bună hrană spirituală. Participanţii au simţit o bucurie fără margini, căci martorii lui Iehova se adunaseră cu ocazia primei adunări la o scară atât de largă ce fusese ţinută vreodată în Fiji.

În Sala Împărăţiei, fraţii pregătiseră o platformă unică, ornată cu bananieri plini cu fructe, multe flori, crotoni multicolori, ţesături din scoarţă de tapa şi preşuri ţesute. Participanţii la adunare veniseră din Samoa, aflată la 966 km din est, din Insula Rotuma, aflată la 644 km la nord şi de pe cele două insule principale ale grupului Fiji. Cu un astfel de amestec de locuitori ai insulelor din Marea Sudului, locul era plin de culoare. Locuitorii Insulelor Fiji purtându-şi îmbrăcămintea *sulu*,

Cuprins

iar cei din Samoa fiind îmbrăcaţi în *lavalava* şi *sari* indiene, ajutau la decorarea întregii săli. Pe pereţi erau indicatoare scrise în limbile vorbite pe Insulele Fiji, Samoa, Rotuma şi în hindusă. Nu au existat probleme inter-rasiale din moment ce toată lumea se adunase pentru un singur scop, ca parte din societatea lumii noi a lui Dumnezeu. Aceşti oameni de treabă veniţi din diferite locuri din Pacificul de Sud au spus: „Acum ştim cu adevărat ce este o adunare, căci ne-am întâlnit cu fraţii de peste ocean şi de pe diferite insule." A fost o adunare mică, dar plină de viaţă.

Au fost relatate experienţe interesante în cadrul adunării din Fiji cu privire la lucrarea de pe insule şi la minunatul progres ce are loc. Un pionier special ce activa în Samoa a povestit despre un elev care a primit adevărul şi nu a vrut să renunţe la el, chiar dacă familia sa l-a dezmoştenit şi l-a obligat să plece de acasă. În prezent, el trăieşte alături de fraţi, crescând tot mai mult, cu fiecare zi, în maturitate şi pricepere. Chiar dacă şi-a pierdut familia de dragul împărăţiei, acum, după cum a spus şi Isus cu privire la cazuri asemănătoare, are fraţi şi surori însutit, dar şi speranţa vieţii în lumea nouă.

Servul de circuit a spus că auzise de un grup de oameni interesaţi ce se afla pe una dintre insule. Când a încercat să facă pregătiri pentru a intra pe insulă ca să-i ajute să se organizeze pentru activitatea teocratică, oficialităţile i-au spus că nu avea unde să stea, aşa că nu i-au permis să intre pe insulă. Însă când oamenii cu bunăvoinţă au auzit despre asta, au pregătit un teren pe care i-au construit o casă în care să locuiască şi astfel el a putut merge pe insulă ca să-i ajute să înveţe mai multe despre adevăr şi despre lumea nouă a dreptăţii a lui Dumnezeu. El speră să poată să viziteze aceste „oi" împrăştiate la următoarea sa călătorie prin insule.

ACTIVITĂŢI ÎN NOUA ZEELANDĂ

În timp ce fratele Adams şi însoţitorii săi se îndreptau spre Suva, zborul fratelui Knorr era întârziat pe aeroportul din Nandi (Fiji), din cauză că unul dintre motoarele avionului se udase atât de tare, încât au fost nevoiţi să usuce anumite părţi înainte de a pleca. În cele din urmă a reuşit să plece şi, după 24 de ore de la plecarea din Honolulu, a ajuns în Noua Zeelandă aproape de încheierea sesiunilor adunării din acea zi. Vineri, sâmbătă şi duminică au fost zile aglomerate pline de întâlniri cu servi de circuit şi district, dar şi cu pionieri, cu un interviu radiofonic şi cu ţinerea de discursuri pentru fraţii de la adunare. Stadionul Carlaw Park fusese ales pentru organizarea acestei adunări a martorilor lui Iehova Împărăţia Triumfătoare, din moment ce au considerat că nu era un alt loc în Auckland, Noua Zeelandă, în care să fi încăput toţi participanţii de duminică. A fost un lucru plăcut că sesiunile s-au ţinut în aer liber. Nu se aşteptaseră să plouă, dar uraganul ce se apropiase de Fiji pornise din partea de sud, iar o parte din ploile aduse de acesta au căzut în ultimele zile ale adunării, însă nu au reuşit să dea peste cap sesiunile, căci programul a continuat şi pe ploaie şi pe vreme bună.

Platforma pe care stăteau vorbitorii fusese pusă pe terenul de joc şi o decoraseră cu nişte frumoşi arbuşti, cu flori şi ferigă. În timpul sesiunilor de seară, platforma era luminată cu ajutorul unor lumini colorate împrăştiate prin

Cuprins

aranjamentul floral, sporindu-i astfel frumuseţea. Însă, într-o seară, în timp ce fratele Knorr vorbea în timp ce ploua, aceste becuri supraîncălzite au început să explodeze, sporind astfel condiţiile vorbirii în condiţii adverse. În prima zi a adunării de la Auckland au participat 1 726 de oameni, adică cu 200 de participanţi mai puţin decât cel mai numeros public de la adunarea anterioară din Noua Zeelandă. A doua zi, numărul participanţilor a sporit până la 2 200 şi până sâmbătă, numărul acestora crescuse până la 2 317. Dimineaţa de sâmbătă a prezentat un interes sporit, căci 173 de slujitori noi şi-au dedicat vieţile serviciului lui Iehova, simbolizând-o prin botez în apă. Aceasta însemna că numărul unui grup de oameni botezaţi în Noua Zeelandă aproape se dublase.

Toate prelegerile ţinute în timpul sesiunilor de către vorbitorii locali au fost cele folosite în timpul adunărilor Împărăţia Triumfătoare, ce fuseseră ţinute în America de Nord şi Europa în vara anterioară. Fraţilor li s-au părut foarte pline de învăţătură şi încurajatoare, întărindu-i să continue în serviciul lui Iehova. Discursurile fraţilor Knorr şi Adams au fost toate diferite de cele din vara anului 1955. Fratele Adams a sosit şi el aici sâmbătă seara cu avionul din Fiji. Avionul său a avut o uşoară întârziere, dar câţiva fraţi l-au luat de la aeroport şi l-au dus repede la locul unde se ţinea adunarea, fiindcă era programat să ţină o cuvântare la ora 7 p.m. El a sosit la adunare la ora 7:07, dar fraţii telefonaseră de la aeroport ca programul să nu se încheie până la sosirea lor.

Discutând diferite probleme referitoare la Noua Zeelandă cu fraţii, mai ales cu servii de circuit, s-a aflat că în aproape toate oraşele mari din ţară există grupe şi că mai există o foarte mică porţiune de teritoriu izolat. Există peste 2 500 de vestitori care le predică celor 2 131 000 de locuitori ai Noii Zeelande. Astfel, fiecare vestitor trebuie să predice pentru 840 de persoane, dar nu trebuie să uităm că mai sunt încă 2 128 500 de oameni care nu au aflat adevărul. Printr-o organizare adecvată şi o mai bună acoperire a teritoriului, tuturor acestor oameni li s-ar putea oferi şansa de a afla despre lumea nouă, iar fraţii din Noua Zeelandă sunt hotărâţi să acopere sistematic teritoriul şi să-i lase pe oameni să hotărască dacă vor vrea să aleagă împărăţia lui Dumnezeu sau să rămână în lumea veche a nedreptăţii. Uneori, martorii lui Iehova ar putea fi mulţumiţi dacă există un vestitor pentru vreo 400-500 de oameni într-o anumită regiune. Chiar dacă această medie este bună, arătând o bunăstare în ceea ce priveşte slujirea pentru întreaga populaţie, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că există nespus de mulţi oameni care nu L-au acceptat încă pe Iehova şi calea spre viaţă veşnică. Aceasta este situaţia şi în Noua Zeelandă. Fraţii sunt foarte încrezători că, în scurt timp, vor avea 3.000 de vestitori, cel mai probabil în cursul acestui an. Însă ei îşi dau seama şi că lucrarea de mărturie nu e încheiată, chiar dacă nu mai sunt teritorii izolate.

Preşedintele Societăţii a aranjat să fie trimişi pionieri speciali în unele oraşe mai mari şi să acopere un sector al oraşului pentru un efort concentrat. S-a descoperit că, cu cât mai mult e acoperit un teritoriu de către martorii lui Iehova, cu atât mai repede se măreşte şi grupa. Martorii lui Iehova nu ar trebui niciodată să fie mulţumiţi de progresul lor, căci, atât timp cât Iehova vrea ca această Evanghelie a împărăţiei să fie predicată în toată lumea, drept mărturie, ei trebuie

Cuprins

să fie silitori în serviciul lor. Ei trebuie să planteze şi să ude, iar Iehova va da creştere.

Duminică dimineaţa cerul era acoperit de nori şi a început o ploaie uşoară, dar acest lucru nu i-a împiedicat pe martori să participe la sesiunile de dimineaţă. Fratele Adams a ţinut cuvântarea de încheiere de duminică dimineaţa, cu titlul „Să oferim o jertfă de laudă lui Dumnezeu”, care a fost cu adevărat o încheiere potrivită pentru sărbătoarea de dimineaţă.

Pe la prânz, cerul se înseninase, iar la ora trei după-amiaza, adică ora anunţată pentru începerea întâlnirii publice, oamenii soseau în valuri la locul adunării pentru a auzi cuvântarea intens mediatizată. Aceasta nu fusese intens mediatizată de către ziare sau staţii de radio, ci de către martorii lui Iehova. Toţi au fost bucuroşi să afle că veniseră 3 510 oameni pentru a asculta această prelegere importantă ţinută de către preşedintele Societăţii. Faptul că în public erau 1 200 de persoane din Auckland arată, cu siguranţă, că mulţi oameni sunt interesaţi de mesajul referitor la împărăţia lui Dumnezeu. Mulţi oameni şi-au lăsat numele, fiind dornici să afle mai multe informaţii şi, cu siguranţă, lucrarea va spori foarte rapid în Auckland. Acesta este oraşul din Noua Zeelandă unde se desfăşoară cea mai mare parte din activitate, iar Societatea intenţionează să achiziţioneze o proprietate în acel oraş, pentru a-şi muta sediul filialei de la Wellington la Auckland. Desigur că fraţii din Auckland sunt foarte încântaţi de acest lucru şi sunt nerăbdători să vadă sediul filialei Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere stabilit în mijlocul lor. Fraţii din Auckland vor sprijini construirea acestei clădiri. În timpul şederii în Auckland, fratele Knorr a petrecut destul de mult timp vizitând diferite locaţii, hotărându-se în cele din urmă cu privire la un teren pe care să-l cumpere şi făcând nişte schiţe cu privire la felul de clădire ce trebuia construită. Chiar dacă capitala ţării e Wellington, unde se află şi biroul de filială, Auckland este oraşul care se dezvoltă cel mai repede. Acesta e principalul port cu deschidere comercială din afară, iar astfel, lucrurile necesare vor ajunge în Noua Zeelandă cu cel puţin o săptămână mai devreme decât dacă ar fi transportate întâi în Wellington, ca mai apoi să fie redistribuite. Cu siguranţă că lucrarea din Noua Zeelandă s-a intensificat mult mai rapid, ajungându-se de la 536 la 2 519 vestitori în ultimii 10 ani, existând foarte bune perspective pentru următorii ani.

În cuvântarea de încheiere adresată tuturor fraţilor, preşedintele Societăţii le-a oferit informaţii cu privire la lucrarea din Rusia, arătând că oricât li s-ar spăla creierele şi oricât de rău ar fi trataţi, martorilor lui Iehova nu le va scădea zelul să predice mesajul despre împărăţie. Cu siguranţă că fraţii care lucrează în spatele cortinei de fier sau în Rusia nu au rămas în urmă cu activitatea din cauza persecuţiilor, ci ei sunt fericiţi în Iehova şi datorită lucrării cu care au fost însărcinaţi. Dacă fraţii noştri din Rusia şi din alte părţi ale lumii pot lucra cu un asemenea zel în ţinuturi unde au parte de condiţii atât de nefavorabile, cu siguranţă că martorii lui Iehova aflaţi în ţări unde se bucură de libertatea de exprimare ar trebui să aibă mai multe reuşite. Există foarte bune perspective cu privire la viitoarea strângere din Noua Zeelandă.

Imediat după încheierea adunării s-a făcut o călătorie cu avionul până în Wellington pentru vizitarea biroului de filială şi s-au stabilit metode pentru o viitoare expansiune. Apoi, fraţii au zburat spre Christchurch, unde se făcuseră pregătiri pentru o întâlnire publică pentru miercuri seara. Nu se întorseseră prea mulţi martori ai lui Iehova în acest oraş mare din Insula de Sud, fiindcă mulţi călătoreau cu maşina sau cu barca, iar alţii erau plecaţi în concediu. Astfel că, la întâlnirea de miercuri seara din Christchurch, probabil că nu erau mai mulţi de 100 din cei 130 de vestitori, dar chiar şi aşa, numărul total de participanţi a fost de 257. Oamenii s-au arătat foarte interesaţi de gândurile exprimate şi se crede că această întâlnire va ajuta adunarea locală să crească şi mai mult datorită interesului stârnit de publicitate şi de prelegere în sine.

Noua Zeelandă este o ţară frumoasă. Dacă călătoreşti cu avionul din partea de nord în partea de sud, ai şansa de a vedea o foarte mare varietate de peisaje, munţi cu vârfuri înzăpezite, de formă conică, marea, dealuri accidentate şi păşuni verzi. În partea de vest a oraşului Christchurch se află un lanţ muntos numit Alpii de Sud. Terenul din partea de sud se spune că este cel mai frumos din lume, având fiorduri, munţi şi vegetaţie luxuriantă. Desigur că economia Noii Zeelande se bazează foarte mult pe creşterea ovinelor şi e un lucru obişnuit să întâlneşti aceste animale paşnice cutreierând dealurile. Te face să te gândeşti la cele spuse de Isus: „Mai am şi alte oi care nu sunt din staulul acesta, şi şi pe acestea trebuie să le adun.” Lucrarea de strângere continuă în Noua Zeelandă, spre onoarea şi gloria numelui lui Iehova.

Un cleric îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru martorii lui Iehova

Spre sfârşitul lunii septembrie a anului 1955, Societatea Turnul de Veghere a primit următoarea scrisoare de la un cleric baptist din oraşul New York.

„Dragi fraţi,

Îmi face o deosebită plăcere să vă scriu aceste rânduri şi sper să vă aducă şi vouă puţină bucurie. Singurul scop pentru care scriu e ca să-I mulţumesc lui Dumnezeu că am descoperit adevărul. Trebuie să vă spun că încă nu sunt un membru al Societăţii voastre. Sunt pastor şi slujesc în şapte sau nouă biserici. Cu vreo doi ani în urmă, l-am întâlnit pe domnul J.M., care mi-a vorbit despre acest adevăr. Fiind pastor, l-am ascultat şi l-am invitat la mine acasă. Ascultându-l, mi-am dat seama că ştiam foarte puţine lucruri, dar oamenii mei nu ştiau acest lucru. Eu mă pregătisem mai ales în domeniul dramatic şi pe plan emoţional, bazându-mă pe o teologie care acum nu prea mai are însemnătate pentru mine.

Aveam câteva dintre cărţile voastre şi am studiat ‘*Să fie Dumnezeu adevărat’*. Pe scurt, acum am devenit oaia neagră printre clericii baptişti care şi-au ţinut adunarea cu câteva săptămâni în urmă în Tennessee. Însă enoriaşii mei spun că

Cuprins

predicile mele sunt foarte bune, chiar dacă sunt neobişnuite, cerându-mi să ţin cu ei studii biblice, lucru pe care îl fac pe cât posibil.

În concluzie, vreau să-I mulţumesc din nou lui Dumnezeu pentru voi. Fie ca El să nu înceteze să binecuvânteze oamenii ca J.M.”

Cât de mult a crescut materialismul

În rubrica dr. Albert Wiggam *Let'S Explore Your Mind,* citată de multe ziare americane, s-a adresat întrebarea: „Dorinţele oamenilor sporesc mai repede decât necesităţile lor?” S-a răspuns: „Se estimează că, acum un secol, omul obişnuit avea 72 de dorinţe, dintre care 16 erau considerate necesităţi. În prezent, se crede că omul obişnuit are 474 dorinţe, dintre care 94 sunt considerate necesităţi. Cu un secol în urmă, omului obişnuit îi erau prezentate 200 de articole de vânzător, însă în prezent există 32.000 de articole ce sunt puse la vânzare. Necesităţile omului sunt puţine, dar dorinţele lui sunt infinite.” Creşterea ta spirituală a ajuns să egaleze dorinţele tale materiale tot mai multe?

• „Căldura înăbuşită de umbra unui nor” (Isaia 25:5, AS**) face cumva referire la căldura distrugătoare şi norul ce însoţesc explozia unei bombe atomice? – M.E., Illinois**

Răspunsul la această întrebare este categoric nu! Să folosim astfel această expresie biblică, aşa cum o întâlnim în *Versiunea Americană Standard* înseamnă să o folosim în afara contextului. Iată ce scrie tot paragraful din Isaia 25:5 (*AS*): „Precum căldura într-un loc uscat, aşa vei reduce Tu [Iehova] zgomotul produs de străini; cum e căldura înăbuşită de umbra unui nor, va fi redusă la tăcere cântarea celor groaznici.” Ce vrea să facă aici profeţia lui Isaia? Nu vrea să ne atragă atenţia la căldura simţită sub norul unei explozii a unei bombe atomice, de forma unei ciuperci, ci vrea să ne arate cum, în acest „timp al sfârşitului”, Iehova Dumnezeu va reduce căldura încercărilor şi persecuţiilor îndurate de martorii Săi, aducând norul prezenţei şi protecţiei Sale. Într-o zi călduroasă, un nor oferă prin umbra sa răcoarea mult aşteptată; acesta reduce căldura. La fel procedează şi Iehova Dumnezeu prin intermediul „norului” Său.

Este potrivit să citãm aici din numărul din 15 octombrie 1943 al revistei *Turnul de veghere*, unde se vorbeşte despre Isaia 25:5.

„Datorită norului prezenţei Sale alături de ei, oferind aprobare divină şi binecuvântări, pentru loialitatea lor în încercare, El i-a umbrit şi a făcut să fie suportabilă căldura ferocităţii religioase. Fiul lui Dumnezeu [Isus Cristos], aflat în templu, stă alături de ei în cuptorul cu foc. (Dan. 3:19-25) Înţelegând faptul că

Cuprins

primordiala chestiune a stăpânirii universale a lui Dumnezeu ţine de faptul că ei şi-au păstrat integritatea faţă de El îi ajută să stea nemişcaţi împotriva loviturii furtunoase a conspiraţiei religioase, politice, juridice şi comerciale ce nu încetează să îi lovească. Demonstraţia zgomotoasă prin care tiranii babilonieni îşi încep campania de război împotriva lucrării de mărturie a lui Iehova e redusă la un simplu murmur de dezamăgire amară, în timp ce se pune capăt luptei lor împotriva lui Dumnezeu. Bine a spus profeţia [Isaia 25:5]: 'Vlăstarul celor teribili va fi nimicit.' Aceasta ar putea fi tradusă şi mai bine: 'Cântarea tiranilor e redusă la tăcere.' (*Roth.)*; 'Cântarea celor teribili este umilită.' (*Young)*."

• Vorbind despre cei ce se împărtăşesc la cina Domnului în mod nevrednic, iată ce scrie în numărul din 15 ianuarie 1956 al *Turnului de veghere*, la pagina 60 paragraful 18: „Deci să beneficieze de judecata disciplinară, ce corectează, pe care i-o dă Iehova. Să discearnă ceea ce este el însuşi, şi să se îndrepte. Dacă a greşit, ar trebui să se supună poruncii şi să mănânce cina Domnului, dar să facă aceasta discernând corpul jertfit al Domnului şi cerând iertare pentru păcatul lui. Atunci această sărbătoare să-l întărească să urmeze paşii lui Cristos şi mai îndeaproape în anul care vine."Aceasta înseamnă cumva că o persoană excomunicată ar trebui să se împărtăşească din pâinea şi vinul de la cina Domnului? – N.P., Germania

Cele de mai sus nu fac referire la persoanele excomunicate, ci numai la cei care sunt în continuare în trupul lui Cristos, dar sunt supuşi păcatului şi, drept urmare, comit păcate pentru care jertfa lui Cristos oferă baza pentru iertare. O persoană excomunicată nu mai face parte din adunarea lui Iehova şi nu mai poate fi servit cu simboluri de cei ce servesc în cadrul celebrării cinei Domnului. Isus nu i-a oferit lui Iuda simbolurile, ci l-a alungat din casă înainte de a institui cina Domnului. – Ioan 13:21-31; Mat. 26:20-25; Marcu 14:10-21

Dacă o persoană excomunicată doreşte să participe la cina Domnului, ar trebui să dea dovadă de o căinţă deplină mergând la comitetul de serviciu al adunării din care nu mai face parte, permiţându-le membrilor comitetului să îi analizeze sinceritatea căinţei sale şi disponibilitatea de a fi pus la încercare. Dacă mulţumeşte comitetul de serviciu, membrii acestuia îl pot reintegra şi îl pot pune la o perioadă de probă, sfătuind adunarea în acest sens. Dacă dă dovadă de o bună purtare în timpul perioadei de probă şi până la celebrarea cinei Domnului, atunci îi pot fi oferite simbolurile din timpul celebrării, el trebuind să aprecieze cu sinceritate iertarea oferită de Dumnezeu prin intermediul lucrurilor simbolizate. Atunci, participarea sa la cina Domnului ar trebui să îl întărească şi să continue să se comporte adecvat pe toată durata perioadei de probă, dar şi după încheierea acesteia, când va fi complet reintegrat, fără restricţii de probă.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1956 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU MINE DEDICAREA - Pag.449

„RIDICAŢI-VĂ LA ÎNĂLŢIMEA OPORTUNITĂŢILOR” - Pag.456

BIBLIA SAU TRADIŢIA—CARE ESTE CĂLĂUZA OMULUI? - Pag.459

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.463

DE CE TREBUIE SĂ FII BOTEZAT? - Pag.467

ARANJAMENTE NECESARE PENTRU UN SERVICIU DE BOTEZ - Pag.474

VIZITA PREZIDENŢIALĂ ÎN AUSTRALIA ŞI INDONEZIA - Pag.475

SĂ NE DECLARĂM SPERANŢA FĂRĂ EZITARE ÎN CADRUL ÎNTÂLNIRILOR - Pag.483

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.483

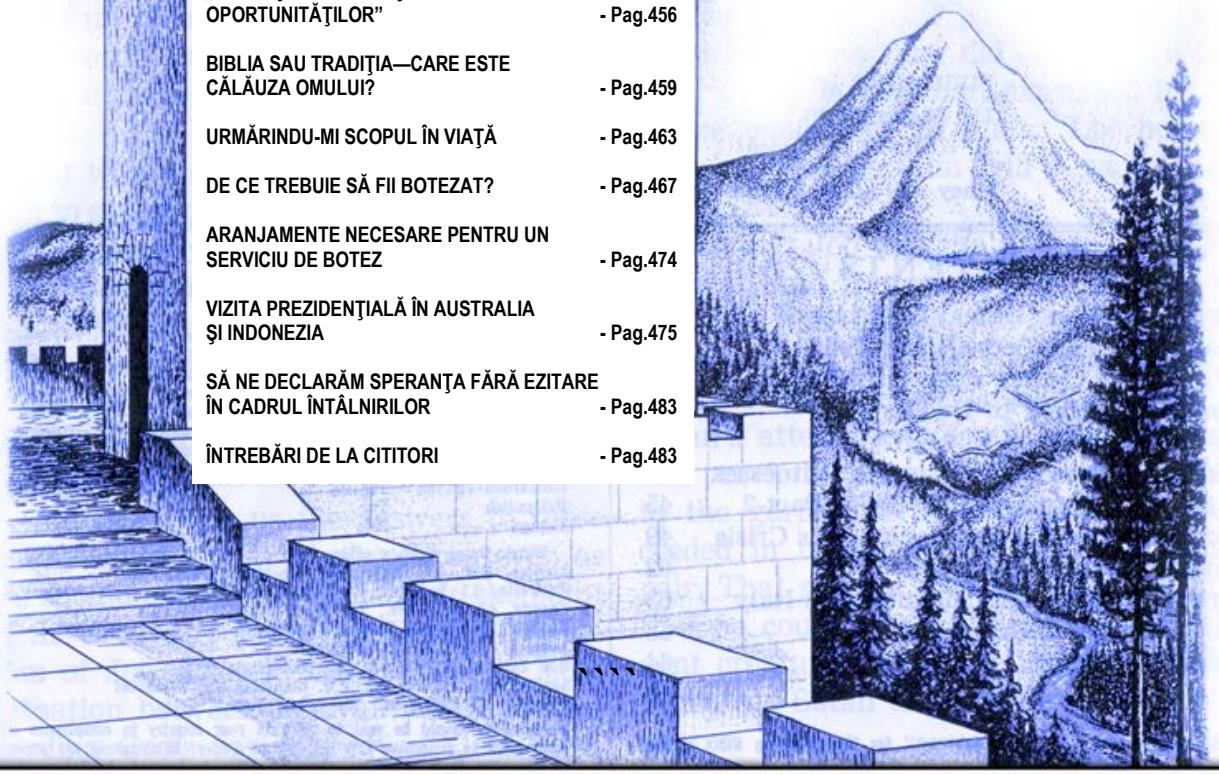

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

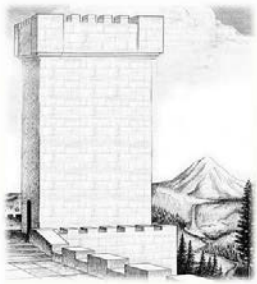

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1956 **Nr 13**

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU MINE DEDICAREA

„Vin să fac voinţa Ta” – Evrei 10:9, NW.

Dedicarea lui Iehova Dumnezeu este o cerinţă divină pe care n-o poate trece cu vederea sau evita nici unul din cei care vor trăi în lumea nouă a lui Dumnezeu. Şi totuşi, astăzi există multe mii de persoane asociate cu Societatea în dezvoltare a Lumii Noi care până în timpul acesta n-au făcut o dedicare. Milioane de cititori ai *Turnului de veghere* încă n-au făcut acest pas foarte important. Te-ai gândit vreodată serios la acest subiect? Vorbind la modul general, cei care n-au făcut încă acest pas se văd într-una din aceste trei categorii.

2. În primul rând, sunt cei care sunt copii în adevăr şi care nu sunt încă destul de puternici şi nu au suficientă cunoştinţă să facă acest pas serios. Aceştia trebuie să fie foarte doritori să studieze şi să înveţe ce cere Iehova de la ei în această privinţă.

3. În al doilea rând, există câţiva indivizi care ştiu că dedicarea este o cerinţă divină şi care doresc să facă acest pas, dar fiind relativ noi în adevăr, n-au avut destul timp să se lepede de obiceiurile lor necurate, sau să-şi rezolve problemele încurcate din viaţa conjugală. Aceşti indivizi ar trebui să se corecteze fără întârziere şi în mare grabă şi să se alinieze cu cerinţele curate ale lui Iehova, ca să se poată bucura de privilegiile binecuvântate care vin numai odată cu dedicarea lui Iehova.

4. În a treia categorie a persoanelor nededicate se găsesc cei care au suficientă cunoştinţă şi înţeleg responsabilitatea pe care o aduce dedicarea, dar care, dintr-un motiv sau altul, încearcă să evite dedicarea, s-o ocolească sau s-o amâne. Şi acestor indivizi le place adevărul. Ei se bucură de mesajul despre lumea nouă şi de binecuvântările ei promise. Lor le place de martorii lui Iehova. Ei chiar iau parte la adunările noastre. Totuşi, ei iau o atitudine de aşteptare până la un timp mai favorabil pentru a se dedica. Unora din aceste persoane le place să creadă că este mai sigur să nu faci o dedicare, şi astfel să eviţi pericolul de a fi necredincios unei astfel de obligaţii. Alţii, poate din motive de afaceri, sau din pricina asociaţilor lor, încearcă să evite pata ruşinoasă pe care lumea veche o ataşează martorilor lui

Cuprins

Iehova. Alţii, însă, iubesc plăcerile şi căile uşoare ale lumii vechi. Unii poate că sunt prea mândri să meargă să predice din casă în casă şi astfel cred că pot să scape de această responsabilitate, nefăcând o dedicare, şi poate că, totuşi, vor intra cumva în Arca ocrotirii, înainte să izbucnească potopul Armaghedonului. Ce prosteşte se scuză toţi aceştia! Ce raţionamente periculoase şi false! Nu faceţi nici o greşeală în legătură cu aceasta! Poziţia cuiva faţă de dedicarea lui Iehova, Dumnezeul „triumfătoarei împărăţii", este acum o alegere de viaţă şi de moarte, pe care nimeni n-o poate evita, de care nu poate fugi sau pe care poate s-o amâne la nesfârşit. Şi tot aşa de important ca să faci o dedicare este să fi credincios s-o respecţi. Prin urmare, toate persoanele, atât cele dedicate, cât şi cele nededicate, să se întrebe: Ce înseamnă pentru mine dedicarea?

5. Iehova cere şi pretinde un devotament exclusiv. Chiar în primele cuvinte scrise de degetul lui Dumnezeu a fost arătat în mod accentuat acest mare adevăr. „Eu sunt Iehova Dumnezeu tău, … Să nu ai niciodată alţi dumnezei în afară de Mine [sau alţi dumnezei în sfidarea Mea]. Să nu-ţi faci chip cioplit, sau imaginea vreunui lucru … Să nu îngenunchezi înaintea lor şi să nu te laşi convins să le serveşti, fiindcă Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde un devotament exclusiv." (Ex. 20:2-5, *NW*, margin; Deut. 9:10). Din nou, acest Dumnezeu exclusiv ne spune: „Să nu te închini unui alt dumnezeu, deoarece Iehova este devotat în exclusivitate numelui Său, El este un Dumnezeu ce pretinde un devotament exclusiv." (Ex. 34:14; *NW; F. Fenton*). Cu o ocazie, în istoria de început a naţiunii Israel, dacă n-ar fi fost acţiunea rapidă din partea lui Fineas, nepotul marelui preot Aron, „netolerând rivalitatea" faţă de Iehova, izraeliţii ar fi fost exterminaţi din pricina „accentului pe devotament exclusiv" al lui Iehova. (Num. 25:11, *NW*). Prin urmare, dacă nu vrei ca mânia lui Iehova să „izbucnească împotriva ta", astfel încât „să trebuiască să te nimicească de pe faţa pământului", atunci, aşa cum zice Deuteronomul 6:14,15 (*NW*), „Să nu umbli după alţi dumnezei, după nici unul dintre dumnezeii popoarelor care sunt în jurul tău, (căci Iehova Dumnezeul tău, care se află în mijlocul tău, este un Dumnezeu care pretinde un devotament exclusiv)".

6. Uitaţi-vă doar la dumnezeii pe care îi servesc oamenii din jurul nostru, din lumea veche. Unii se idolatrizează pe ei înşişi. Ei sunt mândri, cu înalte concepţii morale, şi pun cinstea, reputaţia şi demnitatea lor personală mai presus de orice altceva. Alţii îşi fac din pântece un dumnezeu, gândindu-se numai la ei şi caută tot timpul plăcerile şi satisfacţiile cărnii. Alţii, însă, îşi dau devotamentul şi lauda altor creaturi sau lucruri. Banii, puterea şi influenţa sunt lucrurile „atotputernice" pentru mulţi oameni şi aceştia vor face mari sacrificii pentru a atinge aceste ţeluri. Şi aşa este astăzi în lumea veche: oamenii sunt aşa de devotaţi şi dedicaţi propriilor interese personale, afacerilor, profesiilor, carierelor, sau sunt aşa de prinşi de hobby-urile lor, de capriciile sau animalele lor de companie, încât nu au timp să-şi dedice atenţia închinării pure şi serviciului singurului Dumnezeu viu şi adevărat, „al cărui nume este IEHOVA." – Ps. 83:18.

7. Atunci când o persoană iese din acest sistem vechi de lucruri şi-l abandonează este raţional că ea nu trebuie să mai iubească şi să servească mulţii ei

Cuprins

dumnezei falşi. Iehova are absolută dreptate atunci când insistă ca o astfel de persoană să-I ofere devotamentul ei exclusiv. Apostolul Ioan a apreciat corectitudinea acestei cerinţe divine şi astfel le-a scris creştinilor: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubeşte cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el, pentru că tot ce este în lume – dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă – nu provine de la tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna". O astfel de persoană, care „face voinţa lui Dumnezeu", în locul voinţei lui proprii, face o dedicare lui Dumnezeu să facă aşa, căci asta este ceea ce impune dedicarea. – 1Ioan 2:15-17, *NW.*

DE CE REFUZĂ MULŢI SĂ SE DEDICE?

8. După ce aud mesajul Împărăţiei predicat de martorii lui Iehova unii indivizii sunt foarte încântaţi de mostra de hrană spirituală de pe masa îmbelşugată a lui Iehova. Aceasta are un miros plăcut şi ei vin la adunările noastre pentru mai mult, dar în loc să mănânce în exclusivitate de la masa lui Iehova, ei încearcă să-şi suplimenteze dieta cu firimituri de la masa Diavolului. Refuzând să se dedice complet şi cu totul Dumnezeului cel viu, Iehova, ei încearcă să urmeze o cale de acţiune a compromisului. După ce ciugulesc şi gustă de pe masa bună a lui Iehova ei se întorc şi îşi folosesc tăria şi timpul servind interesele şi plăcerile acestei lumi vechi, dintre care toate sunt contrare Scripturilor sacre. Cu toate acestea, putem noi să fim, în acelaşi timp, prieteni ai lumii vechi şi prieteni ai lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu suntem, „fiindcă Iehova, Dumnezeu tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu care pretinde un devotament exclusiv." (Deut. 4:24, *NW*). Isus a declarat în mod accentuat: „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni, căci fie îl va urî pe unul şi-l va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi fi sclavi ai lui Dumnezeu şi ai Bogăţiilor." (Mat. 6:24, *NW*). Sau aşa cum Însuşi Cel Atotputernic o spune: „Eu, Iehova, Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu care nu tolerează rivalitatea." (Deut. 5:9, *NW*, margin.). Aceste decrete divine nu lasă absolut nici un loc ca o persoană dedicată să se compromită.

9. Din nou, unii poate că permit grijilor şi neliniştilor acestei lumi, care se mişcă repede, foarte competitivă şi ameninţată de război, să-i împovăreze şi să-i împiedice să dea lui Iehova un devotament exclusiv. Parabola lui Isus a prezis că unii oameni vor accepta cu uşurinţă cuvântul adevărului, aşa cum primeşte solul sămânţa semănătorului, permiţând să facă rădăcini şi să încolţească, dar în acelaşi timp ei vor permite să crească şi buruieni, până când „îngrijorările acestui sistem şi puterea amăgitoare a bogăţiilor înăbuşă cuvântul" şi aceştia vor deveni neroditori. (Mat. 13:22, *NW*). Ce bine ar fi pentru aceşti împovăraţi să dea atenţie sfatului lui Isus! El zicea: „Nu vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre, ce veţi mânca, sau ce veţi bea, sau pentru corpurile voastre, cu ce vă veţi îmbrăca. Nu vă îngrijoraţi, deci, niciodată, zicând: 'ce vom mânca?' sau 'ce vom bea?', sau 'cu ce ne vom îmbrăca?' Fiindcă pe toate acestea naţiunile le caută stăruitor. Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate". Punerea

Cuprins

intereselor Împărăţiei pe primul loc, nu pe al doilea, sau al treilea, ci înaintea tuturor celorlalte atenţii din viaţa noastră, nu înseamnă nimic mai mult decât o dedicare completă şi deplină lui Iehova Dumnezeu. – Mat. 6:25, 31-33, *NW*.

10. Să te închini lui Iehova, adică, să fi devotat în exclusivitate Lui, înseamnă să-L serveşti aşa cum îşi serveşte stăpânul un sclav binevoitor. Să serveşti înseamnă să asculţi şi cei care Îl ascultă pe Iehova fac aşa din iubire pentru El. (Ioan 14:23,24). Iubirea este, de fapt, rezumatul sau esenţa întregii legi şi a poruncilor lui Dumnezeu, aşa cum a dovedit Isus Cristos: „Să-L iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată tăria ta [sau puterea de viaţă].” (Marcu 12:30 şi Deut. 6:5, *NW*). Cu siguranţă, aceasta nu lasă nimic afară; şi să iubeşti şi să serveşti pe Iehova în această măsură nu înseamnă nimic altceva decât o dedicare completă Lui.

11. Întemeietorul creştinismului nu numai că a predicat această poruncă fundamentală din legea lui Dumnezeu, ca alţii s-o urmeze, ci a pus-o în practică în viaţa lui, dedicându-se din toată inima şi fără pic de echivoc să facă voinţa lui Iehova, după cum citim: „[Isus] a zis: Iată! Vin (în sulul cărţii este scris despre mine) să fac voinţa Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:7, *NW*; Ps. 40:7,8). Fixându-şi odată mintea şi inima pe această cale de acţiune a dedicării, la vârsta de treizeci de ani, Isus n-a stat pe gânduri niciodată şi n-a şovăit, nici n-a încercat să înlocuiască voinţa lui Dumnezeu cu voinţa sa proprie. „Nu pot face nici un lucru din proprie iniţiativă”, spunea Isus. „Nu caut voinţa Mea, ci voinţa Celui care M-a trimis”. „Pentru că am coborât din cer ca să fac nu voinţa Mea, ci voinţa Celui care M-a trimis”. De fapt, facerea voinţei lui Dumnezeu era tot la fel de importantă pentru Isus ca şi mâncatul hranei pentru a rămâne în viaţă. Să-l citäm: „Hrana Mea este să fac voinţa Celui care m-a trimis şi să închei lucrarea Sa.” – Ioan 4:34; 5:30; 6:38, *NW*.

12. Poţi să ţi-l imaginezi pe Isus spunând că era prea ocupat cu datoriile lui de tâmplar ca să-şi ia responsabilităţile dedicării, ca serv al lui Iehova? Sau poţi să ţi-l închipui pe Isus luând atitudinea că lucrarea de predicare din casă în casă era sub demnitatea sa, ori că aceasta necesita prea mult din energia şi timpul lui? Din contră, despre Isus a fost scris în mod profetic: „Îmi place să fac voinţa Ta, Dumnezeul meu; legea Ta este în inima mea. Spun vestea bună despre eliberare în adunarea cea mare; iată, nu-mi ţin buzele închise!” (Ps. 40:8,9*, RS*). Cu siguranţă, acelora dintre voi care doresc, cu adevărat, să fie creştini nu le-ar plăcea ca cineva să-i numească păgâni, sau atei, nu-i aşa? Dar ca să fiţi creştini adevăraţi trebuie să călcaţi pe urmele lui Isus Cristos, căci Cristos ne-a lăsat adevăratul model, chiar şi în ce priveşte primul său pas de a face o dedicare să facă voinţa Tatălui Său, Iehova. Şi chiar în acest prim pas important al lui trebuie să-l urmäm. (1Pet. 2:21). Nu vi-i puteţi imagina pe apostolii Pavel şi Petru scuzându-se şi încercând să ocolească sau să amâne să urmeze paşii dedicaţi ai lui Isus, nu-i aşa? În nici un caz! Pavel chiar a recomandat să-l imităm, aşa cum şi el l-a imitat pe Isus Cristos. – 1Cor. 11:1; Filip. 3:17; 2Tes. 3:7,9 *NW*.

Cuprins

SĂ URMĂM CEL MAI MARE EXEMPLU

13. Că adevăraţii urmaşi ai lui Cristos trebuie să se dedice în acelaşi mod să facă voinţa lui Iehova este arătat de cuvintele lui Isus: „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se lepede de sine!” (Luca 9:23, *NW*). Cel care se leapădă de sine nu mai dispune de el, sau renunţă să-şi aleagă o carieră în viaţă, şi în schimb caută să înveţe care este voinţa şi scopul lui Iehova referitor la viitorul său, şi apoi să se comporte ca atare. El încetează să mai facă voinţa sa şi în schimb caută totdeauna, cu seriozitate, să înveţe şi să facă voinţa lui Dumnezeu. Apoi, faptul că renunţi să-ţi alegi o cale de acţiune personală, sau un mod de viaţă, pentru ca voinţa lui Dumnezeu să poată fi făcută de tine, aduce ridicol, batjocură şi tot felul de greutăţi şi persecuţii, poate chiar torturi crude şi întemniţare într-un lagăr totalitar de muncă; totuşi acesta este, potrivit Bibliei, singurul serviciu raţional faţă de Dumnezeu; şi asta este tot ce cere Iehova. „Vă implor”, scria apostolul Pavel fraţilor lui creştini din Roma, „deci fraţilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă prezentaţi corpurile ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, adică un serviciu sacru îndeplinit cu puterea raţiunii voastre.” – Rom. 12:1,2, *NW*.

14. Este adevărat că dedicarea pune o grea sarcină de responsabilitate pe cineva. Şi credincioşia în purtarea acestei sarcini este obligatorie. Din acest motiv, unii cititori care încă nu s-au dedicat Marii Persoane, Iehova, poate că ezită să păşească mai departe şi să zică, nu oamenilor, ci lui Iehova, aşa cum a zis Isaia: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isa. 6:8, *RS*). Şi asta pentru că vă temeţi că s-ar putea să nu faceţi faţă cerinţelor? Poate că ştiţi unele persoane, sau poate aţi auzit de anumite persoane care au făcut o dedicare, apoi au eşuat să fie la înălţimea ei. Ei, spuneţi voi, sunt făţarnici şi voi nu vreţi să fiţi făţarnici. Păi, dacă urăşti făţărnicia (şi ar trebui s-o urăşti), atunci nu faci pe făţarnicul afirmând că eşti creştin şi totuşi refuzi să-ţi dedici întreaga viaţă Dumnezeului cel viu, Iehova, ca un serv sau sclav binevoitor, exact aşa cum a făcut Cristos, fixând exemplul pentru fiecare din adevăraţii lui urmaşi? Sau doar te gândeşti la aceste exemple de persoane fără voinţă care au eşuat pentru a te justifica pentru că amâni să faci propria dedicare? Dacă este aşa, atunci poţi arăta spre Iuda Iscarioteanul ca la altul care a încălcat credincioşia sub încercare. Şi nu uita să te gândeşti serios la Satan Diavolul, care şi-a părăsit cu voia devotamentul faţă de Iehova, abandonându-şi responsabilităţile. Satan, Iuda şi alţi necredincioşi sunt, cu siguranţă, exemple de avertizare ale unui mod de viaţă ce trebuie evitat, ocolit, care nu trebuie imitat sau urmat.

15. Şi tu poate că eşti din fire slab, fiindu-ţi frică totdeauna să nu greşeşti. Poate că eşti din fire laş. Dar dacă speri vreodată să trăieşti în veşnica lume nouă a lui Iehova trebuie să te descotoroseşti acum de acest spirit de teamă şi laşitate. Nu există nici o îndoială cu privire la aceasta, căci Însuşi Iehova şi-a descoperit adevărata cale, despre care Ioan a scris, zicând: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră, … Cine învinge va moşteni aceste lucruri, iar Eu voi fi Dumnezeul lui şi el va fi fiul Meu. Dar cei laşi, cei necredincioşi, şi toţi mincinoşii îşi vor avea partea în lacul care arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua.” (Apoc. 21:1,7,8, *NW*).

Dacă exerciţi credinţă şi te dedici cu totul lui Iehova, atunci El va pune peste tine spiritul Său de curaj, aşa cum a scris Pavel ca asigurare: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de laşitate, ci de putere, de iubire şi de judecată sănătoasă. Să nu-ţi fie, deci, ruşine cu mărturia despre Domnul nostru, nici cu mine, care sunt întemniţat pentru el, ci fii părtaş la suferirea răului pentru vestea bună, potrivit puterii lui Dumnezeu". (2 Tim. 1:7, 8, *NW*). Atunci, în loc să te uiţi la exemplele greşite lăsate de fricoşi şi de laşi, nu este mult mai bine să-ţi îndrepţi atenţia spre lungul şir de biruitori credincioşi, ţinut înaintea noastră în Biblie?

16. Isus Cristos a fost un biruitor, nu un laş. De la început şi pe parcursul anilor lui pe pământ el a fost împotriva Diavolului şi a demonilor săi şi a luptat împotriva lor ca un leu; de fapt, ca „Leul din seminţia lui Iuda". Primii creştini, ce i-au cuprins pe apostolii credincioşi ai lui Isus, au fost, de asemenea, orice în afară de laşi. De asemenea, bărbaţi precum: Avraam, Isaac, Iacov şi David; femei precum: Sara, Rahav, Debora şi Iaela – şi mulţi alţii din lungul şir de martori curajoşi ai lui Iehova, care şi-au respectat legământul, care merge înapoi până la dreptul Abel – au fost complet dedicaţi lui Iehova şi ei au rămas neclintiţi chiar atunci când au primit moartea din mâinile duşmanului. Dar le-a fost lor năruită speranţa de viaţă? Nu, în nici un caz, căci au avut o puternică ancoră a speranţei în puterea supremă a lui Iehova chiar de a învia morţii. Şi aşa astăzi, credincioşii servi dedicaţi ai lui Iehova, al căror număr ajunge până la şase sute de mii, au asupra lor spiritul lui Dumnezeu de putere şi iubire; şi acesta îi face liberi de teamă, luptători neînfricaţi, zeloşi şi curajoşi pentru adevăr şi dreptate împotriva înspăimântătorilor. - Evrei 11:4-39; 12:1,2.

O ALEGERE PERSONALĂ

17. Toţi oamenii, inclusiv noi toţi, sunt născuţi păcătoşi şi de la naştere se află sub condamnare la moarte, fără drept la viaţă, din pricina încălcării poruncii lui Dumnezeu de către primul om, Adam. Viaţa veşnică este, prin urmare, un dar nemeritat din partea Dătătorului de viaţă, Iehova; şi El a ales să facă disponibil acest dar pentru orice om binevoitor, dar numai prin Isus Cristos. (Faptele 3:23; 4:12; Rom. 5:19; 6:23; 1 Cor. 15:22). Atunci, singura cale de a câştiga viaţă veşnică este să-l primim în condiţiile în care este oferit de Dumnezeu, adică, venind cu încredere, prin Cristos, la Dătătorul de viaţă, Iehova, şi dedicându-ne de bună voie să-L servim acum şi pentru totdeauna. Această dedicare lui Dumnezeu trebuie să fie făcută cu bucurie şi voluntar. Ea este o alegere personală şi nimeni n-o poate face în locul altuia. Nici nu este o alegere care să se facă sub constrângere. Nimeni nu trebuie să facă o astfel de dedicare doar pentru a menţine liniştea în familie, sau pentru că simte că este presat să facă aşa. Nimeni nu este obligat să aleagă singura cale care duce la viaţă. Alegerea este responsabilitatea personală a fiecărui individ. Aşa cum zicea Moise: „Ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa ca să rămâi în viaţă tu şi urmaşii tăi". Şi cum alege acum cineva viaţa? Următorul verset explică: „Iubindu-L pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui şi alipindu-te de El, căci de El depinde viaţa ta şi lungimea zilelor tale". Cu alte cuvinte, tu alegi viaţa dedicându-te cu

totul lui Iehova Dumnezeul tău, ca să-L asculţi pentru totdeauna – Deut. 30:19,20, *NW*.

18. Şi Iosua a accentuat faptul că serviciul dedicat pentru Iehova este o alegere personală pe care s-o facă fiecare. „Dar dacă este rău în ochii voştri să-i serviţi lui Iehova, alegeţi astăzi cui vreţi să serviţi: fie dumnezeilor cărora le-au servit strămoşii voştri, care erau dincolo de Fluviu, fie dumnezeilor amoriţilor în a căror ţară locuiţi.” (Ios. 24:15, *NW*). Aşadar, fiecare din voi, persoane nedediccate, aveţi astăzi aceeaşi libertate de a alege, o alegere a vieţii sau a morţii. Dacă refuzaţi, cu voia, să vă dedicaţi lui Iehova Dumnezeu, în această zi de judecată a Sa, în care trăim acum, viaţa voastră va lua sfârşit la Armaghedon, dacă nu mai înainte, ca păcătoşi condamnaţi, fără drept la viaţă şi chiar fără speranţa unei învieri. Pe de altă parte, alegând calea lui Iehova care duce la viaţă, vă veţi dedica complet lui Iehova Dumnezeu şi triumfătoarei Lui împărăţii inima, mintea, tăria şi averea, de bună voie şi cu mare plăcere.

19. Socotiţi costul, da, prin toate mijloacele! Gândiţi-vă la ce se va cere de la voi în această lume. (Luca 14:26-33). Cu toate acestea, calculaţi ce daţi pe lângă ce vi s-a promis de Iehova! În primul rând, aveţi ceva pe care nu l-aţi primit de la Iehova, cu excepţia puterii voastre de devotament şi laudă şi serviciu voluntar? Aşadar, dedicaţi lui Iehova, cu bucurie, tot ce aveţi! Ceea ce aţi primit deja de la El daţi-I Lui pentru privilegii şi binecuvântări de nedescris, acordate continuu servilor dedicaţi ai lui Dumnezeu! El îşi pune spiritul şi puterea peste ei şi le dă autoritate să fie chemaţi după numele Său şi să vorbească în numele Său, ca martori ai Lui. În mijlocul acestei lumi vechi condamnate şi muribunde aceşti servi dedicaţi ai lui Dumnezeu sunt cei mai fericiţi oameni care trăiesc. Speranţa lor să supravieţuiască Armaghedonului, ca justificare a numelui şi cuvântului lui Dumnezeu, înlătură teama de acel uragan care va veni, şi ei aşteaptă cu încredere să trăiască veşnic într-o lume nouă, cu ceruri noi şi un paradis al perfecţiunii pe întreg pământul. Cu siguranţă, acum contează mult să faci o dedicare; totul depinde de credincioşia faţă de această dedicare. – Luca 9:59-62.

20. În ultimii ani au venit multe persoane, numărând mai bine de 50 000 pe an, şi s-au dedicat Dumnezeului cel viu, Iehova. Întreabă-te: „Ce înseamnă pentru mine dedicarea?” Cu Armaghedonul care vine în grabă mare, timpul favorabil pentru salvare este acum, nu mai târziu. Acum, nu mai târziu, răbdarea lui Dumnezeu aşteaptă ca toţi care doresc să trăiască să-L caute cât încă mai poate fi găsit. Acum, nu mai târziu, este timpul să fugi la munţii teocratici pentru siguranţă. De aceea, acum nu este timpul ca cineva să amâne să-şi dedice viaţa lui Iehova Dumnezeu. Aşadar, nu amâna pe mâine ce trebuie să faci acum, când apreciezi ce înseamnă dedicarea şi ce binecuvântări aduce ea. Dacă ai credinţă şi speranţă reale şi eşti o persoană cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, ai suficientă cunoştinţă, pricepere şi apreciere a dedicării şi dacă eşti curat din punct de vedere moral şi scriptural, atunci astăzi, în rugăciunea ta în ascuns, să faci un jurământ solemn lui Iehova Dumnezeu că de acum înainte şi pentru totdeauna te vei închina Lui şi-L vei servi în exclusivitate şi că vei face voinţa Lui, aşa cum este arătată în

Cuprins

Cuvântul Său scris Biblia, indiferent ce se va întâmpla. Dacă asta este ce vei face, de ce să nu fi botezat după aceea? Atunci Iehova te va binecuvânta foarte mult!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este important să studiem subiectul dedicării?
2. De ce unii indivizi n-au făcut o dedicare, şi ce trebuie să facă în legătură cu asta?
3. Ce-i împiedică pe unii să facă o dedicare?
4. Descrieţi poziţia periculoasă în care se găseşte o a treia clasă a persoanelor nededicate?
5. Ce spun Scripturile că cere Iehova de la noi toţi?
6. Cui se dedică oamenii din sistemul lumii vechi şi cu ce rezultate?
7. Ce sfat ne dă 1 Ioan 2:15-17?
8. De ce compromiterea în devotament faţă de Iehova este o cale de acţiune aşa de periculoasă?
9. Ce sfat le-a dat Isus celor îngrijoraţi de lucruri materiale, încât nu reuşesc să facă o dedicare?
10. Până unde trebuie să meargă cineva în a-L iubi şi servi pe Iehova?
11. Ce exemplu a fixat Isus pentru noi, când se ajunge la dedicare?
12. Ce se cere, atunci, de la toţi creştinii adevăraţi?
13. Ce înseamnă „să te lepezi de tine”?
14. Trebuie să ezite cineva să facă o dedicare pentru că unii nu reuşesc să respecte jurămintele de dedicare?
15. De ce trebuie să împrăştiem spiritul de laşitate din viaţa noastră?
16. Ce exemple remarcabile există, atât din trecut cât şi din prezent, despre neînfricaţii servi dedicaţi ai lui Iehova?
17. De la care izvor vine viaţa, cui îi este ea oferită, şi cum este obţinută?
18. Ce alegere trebuie să facă fiecare persoană informată?
19. Îşi merită dedicarea lui Iehova costul?
20. Ce motive fac foarte urgent ca persoanele cu bunăvoinţă să se dedice acum lui Iehova?

„RIDICAŢI-VĂ LA ÎNĂLŢIMEA OPORTUNITĂŢILOR”

Această scrisoare trimisă la adresa redacţiei ziarului *Vindicator* din Youngstown, Ohio, a fost publicată în numărul din 11 decembrie 1955:

„Clericii protestanţi par să îşi îndemne mereu turmele de la amvon să se ocupe mai mult cu citirea Bibliei. Ce frumos! Însă e destul de clar că nimic nu se întâmplă. Dovada e că foarte puţini creştini îşi citesc Biblia, deoarece nu o înţeleg.

Cuprins

Cunosc foarte bine dovezile şi cifrele ce dovedesc că anual se vând mai multe Biblii decât orice altă carte. Totuşi, oare chiar sunt citite? Dacă nu, de ce? Deoarece, pentru majoritatea oamenilor, citirea Bibliei devine un lucru plictisitor şi obositor din cauza numeroaselor pasaje ce necesită explicaţii pe care creştinul de rând nu le poate găsi adesea fără ajutorul pastorului său. Desigur că el nu prea apelează la pastorul său, deoarece acesta de obicei e ocupat cu alte treburi şi nu are timp pentru el. În plus, pentru ce e Şcoala de duminică? Cele 25 de minute alocate de obicei unui astfel de studiu nu prea am putea spune că sunt de ajuns pentru înţelegerea acestei cărţi.

Scriu următoarele în apărarea acelor aşa-numiţi semi-creştini care ar putea deveni nişte creştini mai buni dacă ar avea alocat mai mult timp pentru studierea Bibliei.

Fiind şi eu laic, sunt sigur că înţeleg mai bine sentimentele acestor aşa-zise turme decât le înţeleg pastorii lor. Frumos spus, pastorii noştri protestanţi ar fi uimiţi dacă ar ştii cât de mult din oamenii lor tânjesc după o mai bună înţelegere în acest sens. Răspunsul la această problemă ar putea fi organizarea unui grup competent care să predea din Biblie în permanenţă şi nu doar timp de cinci sau şase săptămâni pe an.

Desigur că va fi nevoie de bani. Dacă oamenilor li s-ar oferi o asemenea şansă de a studia, ar fi surprinzător de văzut suportul financiar pe care ei l-ar putea oferi în schimb. Ar trebui încercat un asemenea lucru sau ceva asemănător.

Eu unul m-am săturat să aud numai critici cu privire la nepăsarea laicilor faţă de Biblie şi alte lucruri. Mare parte din clericii protestanţi s-au bucurat de o minunată pregătire şi, datorită acestui lucru, aşteptările în privinţa lor sunt mult mai mari decât în privinţa laicilor. Atunci de ce nu se ridică ei la înălţimea oportunităţilor ce ar putea fi chiar responsabilităţile lor? [Semnat] un CREŞTIN."

Această scrisoare plină de îndemn şi nemulţumire necesită o deosebită atenţie. El spune că omul de rând are nevoie de ajutor pentru a înţelege ce citeşte în Biblie. Acest lucru e adevărat căci, atunci când evanghelistul Filip l-a văzut pe demnitarul etiopian citind din Isaia şi l-a întrebat dacă înţelegea cele citite, etiopianul a răspuns: „Cum aş putea să înţeleg fără a avea pe cineva care să mă îndrume?" – Faptele 8:31, *NW*.

Filip şi-a făcut timp acolo şi atunci să-l îndrume în studiul său. Aceasta este principala sarcină a unui slujitor, iar celelalte treburi sunt pe plan secund. Oare nu a pus Isus accent pe lucrarea de oferire a hranei spirituale, atunci când l-a întrebat pe Petru, de trei ori, dacă Îl iubea? Când Petru i-a răspuns afirmativ de trei ori, replica lui Isus a fost: „Hrăneşte-Mi mieluşeii", „Păstoreşte-Mi oiţele", „Hrăneşte-Mi oile". – Ioan 21:15-17, *NW*.

După cum spune şi scrisoarea „unui creştin", aşa-zişii semicreştini ar deveni creştini mai buni dacă li s-ar pune la dispoziţie mai mult timp pentru instruire. Ei au parte de acest timp, dar de la o altă sursă. Această sursă e reprezentată de martorii lui Iehova care, asemenea lui Filip, îşi fac timp să studieze cu oricine doreşte să afle mai mult despre cele citite în Biblie. Acest lucru nu reprezintă o corvoadă pentru martori, ci le face plăcere, căci ei sunt de acord cu cele spuse de

Cuprins

Isus: „Este mai multă fericire în a dărui decât în a primi.” Multă fericire ai atunci când primeşti adevărul, dar ai şi mai multă fericire atunci când îl oferi altora. – Faptele 20:35, *NW*.

„Voi trimite o foamete în ţară, dar nu foamete de pâine, nici sete după apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” Iehova Însuşi trimite această foamete printre închinătorii Săi mărturisiţi, deoarece ei şi-au neglijat îndatoririle evlavioase, astfel încât puţinul adevăr pe care l-au avut li s-a luat. Nu e de mirare, atunci, că oamenii din aceste sisteme religioase neglijente tânjesc după hrană şi băutură spirituale. Vor căuta în zadar hrană în aceste sisteme. Dacă cei care îşi dau seama de nevoia lor spirituală vor căuta împlinirea acesteia în altă parte vor fi fericiţi: „Fericiţi sunt cei conştienţi de nevoia lor spirituală.” – Amos 8:11, *AS*; Mat. 5:3, *NW*.

Autorul acestei scrisori cere să existe învăţătură permanentă din Biblie şi nu doar timp de cinci sau şase săptămâni pe an. Martorii lui Iehova oferă adesea învăţătură regulată, mergând în casele oamenilor pentru a conduce studii biblice o seară pe săptămână, timp de un an sau chiar mai mult. Autorul spune că „va fi nevoie de bani” şi îşi exprimă disponibilitatea de a plăti. Destul de ciudat, e nevoie de bani pentru a primi o învăţătură falsă, dar nu e nevoie de niciun ban pentru a primi adevărata hrană spirituală: „Hei, voi cei însetaţi, veniţi la apă, iar voi cei care nu aveţi bani veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi! Veniţi să cumpăraţi grâne fără bani şi vin şi lapte fără niciun preţ! De ce să cheltuiţi bani pentru ceea ce nu e hrană şi câştigurile voastre pentru ceea ce nu vă satisface? Dacă Mă veţi asculta, veţi mânca ce e bun şi vă veţi delecta cu o hrană bogată. Plecaţi-vă urechea şi veniţi la Mine; ascultaţi dacă vreţi să trăiţi!” Nu e nevoie de nicio plată pentru învăţăturile oferite de martorii lui Iehova. Ei ascultă cele spuse de Isus: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.” – Isa. 55:1-3, *AT*; Mat. 10:8, *NW*.

Clericilor li se cere să se ridice la înălţimea oportunităţilor şi responsabilităţilor pe care le au. Prin Isaia, Iehova a spus că ei nu vor proceda astfel: „Toţi străjerii Mei sunt orbi şi lipsiţi de simţuri. Toţi sunt nişte câini muţi ce nu pot lătra, ci stau doar tolăniţi visând şi plăcându-le să lenevească. Câinii sunt lacomi, nu pot fi mulţumiţi – la fel sunt şi păstorii ce nu au pic de minte – şi toţi au pornit-o pe propria cale, fiecare urmărindu-şi propriul câştig.” Isus a spus că fiindcă au învăţat tradiţia în locul adevărului, nici ei nu au intrat în împărăţie şi nici pe alţii nu i-au lăsat. Crezurile tradiţionale sunt contrare Bibliei, iar clericii nu sunt de acord ca oamenii să studieze Biblia cu martorii lui Iehova. După ce le-a spus acestor lideri religioşi „Aţi făcut cuvântul lui Dumnezeu nefolositor din cauza tradiţiei voastre”, Isus Şi-a sfătuit urmaşii: „Lăsaţi-i în pace, căci sunt nişte ghizi orbi. Dacă un orb e condus de un alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” – Isa. 56:10,11, *AT*; Mat. 15:6,14, *NW*.

Autorul le-a cerut clericilor să se ridice la înălţimea oportunităţilor lor. Noi le cerem oamenilor flămânzi spirituali asemenea autorului să facă şi ei la fel. Isus a spus: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă Îmi aude cineva vocea şi deschide uşa, Eu voi intra în casa acestui om şi vom lua cina amândoi împreună.” Când martorii lui Iehova stau la uşa voastră şi bat, aduceţi-vă aminte de cuvintele pe care Isus le-a rostit către martorii Săi: „Cel ce vă primeşte pe voi Mă primeşte şi pe Mine”, şi

Cuprins

„Unde sunt adunaţi doi sau trei în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor”. Aşa putem lua astăzi o masă spirituală cu Cristos. Aceasta este oportunitatea voastră, dar şi responsabilitatea voastră. – Apoc. 3:20; Mat. 10:40; 18:20, *NW*.

BIBLIA SAU TRADIŢIA—CARE ESTE CĂLĂUZA OMULUI?

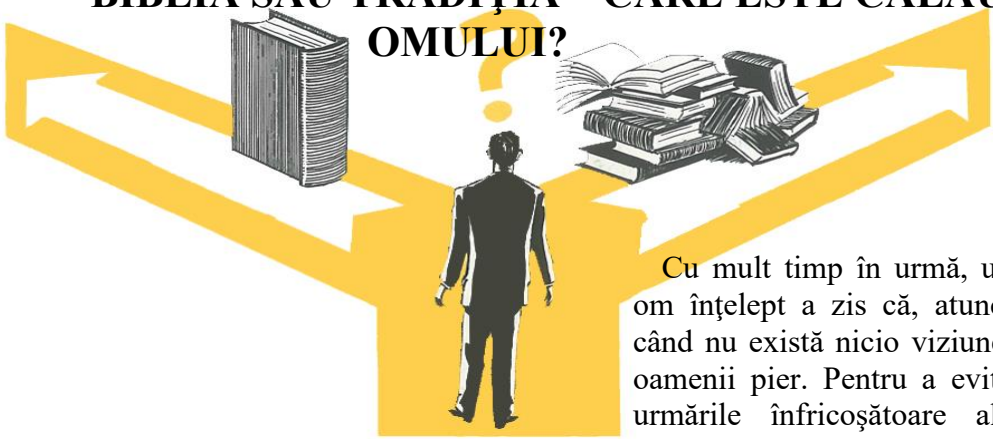

Cu mult timp în urmă, un om înţelept a zis că, atunci când nu există nicio viziune, oamenii pier. Pentru a evita urmările înfricoşătoare ale lipsei de viziune spirituală omul are nevoie de un îndrumător sigur. Acest articol vă va ajuta să alegeţi îndrumătorul potrivit—îndrumătorul de care depinde viaţa voastră.

„CUVÂNTUL Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” Aceste cuvinte se găsesc în Biblie, o Carte care nu numai conţine Cuvântul lui Dumnezeu, ci este Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt este o candelă inspirată. Ea ne luminează cărările.—Ps. 119:105, *RS*.

Dar unii spun că tradiţia este o candelă care oferă o lumină egală, dacă nu mai mare, decât a Cuvântului scris al lui Dumnezeu. Acest lucru este adevărat mai ales pentru Biserica Romano-catolică. Datinile Bisericii Romano-Catolice sunt puse alături de Cuvântul scris al lui Dumnezeu şi, în practică, deasupra, fiindcă muntele de tradiţii al bisericii aproape că a stins candela inspirată a Bibliei pentru turma sa.

„Nu—Biblia NU este singurul nostru îndrumător!” „Primii creştini nu au văzut niciodată Biblia!” Acestea sunt titluri ale reclamelor sponsorizate de organizaţia Cavalerilor lui Columb, care au apărut recent în mai multe reviste şi ziare. Create să convingă oamenii să accepte tradiţia, aceste reclame spun:

„Mântuitorul nu ne-a poruncit să citim ceva, ci ne-a poruncit să auzim biserica Lui.” „Nu suntem de acord cu teoria modernă că Biblia este singura sursă de adevăr religios.” „Biblia nu este—şi nu a fost menită să fie—singura sursă de învăţătură şi credinţă creştină.” „Creştinii din primele secole nu au văzut niciodată întreaga Biblie. Cărţile Bibliei au fost strânse în forma actuală cu 400 de ani după moartea lui Cristos. Iar tiparul a fost inventat cu 1400 de ani după aceea, când a devenit posibilă şi distribuirea în masă a Scripturilor. Dacă Cristos ar fi intenţionat

Cuprins

ca Biblia să fie singura călăuză către învăţătura Lui, ar fi îngăduit El această întârziere?"

Dovedesc afirmaţiile Cavalerilor lui Columb că Biblia nu este singurul îndrumător al omului şi că tradiţia este o candelă necesară?

„CERCETAŢI SCRIPTURILE"

Care a fost atitudinea lui Isus faţă de Cuvântul scris, sfintele Scripturi? Din reclamele Cavalerilor lui Columb s-ar părea că Isus n-a vorbit nimănui niciodată despre importanţa studierii Scripturilor. Totuşi, conform Bibliei Catolice Douay, Isus le-a spus evreilor, în Ierusalim: „Cercetaţi scripturile, căci socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică; şi, la fel, ele sunt cele care pun mărturie despre Mine." (Ioan 5:39, *Dy*) „Cercetaţi scripturile," a spus Isus.

Deşi Isus le-a zis evreilor să cerceteze Scripturile, evreii şi-au petrecut timpul urmând tradiţia. Până la vremea lui Isus evreii strânseseră un număr mare de tradiţii. Când trebuia rezolvată o problemă, a recurs Isus vreodată la aceste tradiţii? Niciodată! Isus a recurs întotdeauna la Cuvântul scris al lui Dumnezeu ca fiind hotărâtor şi puternic. Pe vremea lui Isus, Biblia întreagă era alcătuită din Scripturile Ebraice inspirate, de la prima carte a lui Moise, până la profeţia lui Maleahi. Isus a făcut din acestea o lumină pe cărarea Lui. Când s-a pus întrebarea: „Este legitim ca un bărbat să îşi lase nevasta pentru orice fel de pricină?" Isus a recurs la Geneza, capitolul doi, ca răspuns hotărâtor pentru această problemă. Când Diavolul a încercat să strice integritatea lui Isus cu oferte ispititoare, Isus l-a respins pe ispititor prin folosirea Cuvântului scris, spunând, de trei ori, „Este scris."—Mat. 19:3-8; 4:1-10, *NW*.

Cum apar erorile, greşelile şi neînţelegerile? Apar dacă nu facem cum a făcut Isus, dacă nu cercetăm Scripturile. Fiul lui Dumnezeu i-a spus unui grup de lideri religioşi care urmau tradiţia: „Nu aţi citit niciodată această scriptură?" Un grup de lideri religioşi era tot zăpăcit despre doctrina învierii. De ce erau cu totul în eroare şi de ce învăţau eroarea pe urmaşii lor? Isus a spus către clerici: „Greşiţi, pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Cât despre învierea morţilor, nu aţi citit ce v-a spus Dumnezeu?" Astfel, Isus a subliniat importanţa elementară a citirii şi urmării Scripturilor.—Marcu 12:10; Mat. 22:29, 31, *NW*.

NU O TEORIE MODERNĂ

Când Fiul lui Dumnezeu a ignorat tradiţia, a condamnat-o cu adevărat, şi a făcut din Cuvântul scris singura Sa călăuză, El a dat un exemplu tuturor creştinilor. Apostolul Petru a zis: „Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă o pildă ca să urmaţi pe urmele lui îndeaproape." (1 Pet. 2:21, *NW*). Pentru ca un creştin să „Îi urmeze paşii îndeaproape," el trebuie să facă din Biblie singura sa călăuză. Când Cavalerii lui Columb zic că această vedere a Bibliei este o „teorie modernă," iarăşi greşesc. Nu este nici „modernă," în sensul că este o vedere recentă, nici o „teorie." Este învăţătura lui Cristos.

Cuprins

După învierea Sa, Isus a continuat să îşi arate opoziţia faţă de tradiţie. Despre una dintre apariţiile de după înviere ale lui Isus, Biblia spune: „Şi, începând de la Moise şi de la toţi Profeţii, le-a explicat lucrurile privitoare la el din întreaga Scriptură." Da, Isus a recurs la „întreaga Scriptură," niciodată la tradiţie. Unui grup de discipoli ai Săi, Isus cel înviat i-a zis: „'Acestea sunt cuvintele pe care vi le spuneam când încă eram cu voi: că toate lucrurile scrise despre mine în legea lui Moise, în Profeţi şi în Psalmi trebuie să se împlinească'. Atunci el le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scripturile."—Luca 24:27, 44, 45, *NW.*

Că în Scripturi trebuie să caute creştinii îndrumare şi nu în tradiţie a fost, de asemenea, arătat de către Isus, după ce S-a înălţat la cer. La vremea potrivită, Dumnezeu I-a dat lui Isus Apocalipsa. Cristos, prin îngerul Lui, a dat Apocalipsa apostolului Ioan. Isus a avertizat împotriva oricărei adăugiri la Cuvântul scris al lui Dumnezeu şi a zis: „Eu depun mărturie oricui aude cuvintele profeţiei din acest sul: Dacă cineva adaugă ceva la aceste lucruri, Dumnezeu îi va adăuga plăgile care sunt scrise în acest sul." A urma tradiţia, tradiţie care este adesea în conflict cu Scripturile, înseamnă a adăuga la Cuvântul scris.—Apoc. 22:18, *NW.*

Apostolii lui Cristos nu au urmat niciodată tradiţia; ei au urmat Cuvântul scris. Luaţi, de exemplu, pe Petru. La templul din Ierusalim, Petru a citat scrierile lui Moise şi s-a referit la profeţii „de la Samuel şi cei care au urmat." (Faptele 3:22-25, *NW*). Petru nu a zis niciodată că tradiţia este candela care să ne îndrume paşii. Despre Cuvântul scris, Petru a zis: „Noi avem cuvântul profetic mai sigur. Şi bine faceţi că îi daţi atenţie ca unei lămpi care străluceşte într-un loc întunecos." (2 Pet. 1:19, *NW*). Biblia este această candelă, nu tradiţia.

PRIMII CREŞTINI AVEAU BIBLIA COMPLETĂ

Conform reclamelor Cavalerilor lui Columb, primii creştini nu au avut Biblia completă. Ei folosesc acest lucru ca pe un argument în sprijinul folosirii datinilor Bisericii Catolice. Dar ce aveau primii creştini din Cuvântul scris al lui Dumnezeu era complet—în sensul că aveau tot ce era nevoie pentru salvare. Timotei citise Biblia, Scripturile Ebraice, din tinereţea sa. Deşi nu a avut toate cărţile Bibliei pe care le avem noi astăzi, el a avut tot ce era nevoie pentru aprobarea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a scris despre Timotei: „Din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare, prin credinţa în Cristos Isus."—2 Tim. 3:15, *NW.*

Când Cavalerii lui Columb spun că primii creştini „nu au văzut niciodată Biblia întreagă," ei folosesc o argumentare înşelătoare. Sună bine. Dar, într-adevăr, ce este complet? Pentru primii creştini, toate scrierile care fuseseră scrise până la un moment dat constituiau Biblia întreagă. Deşi canonul Bibliei a continuat să crească până când apostolul Ioan şi-a terminat scrierea, prin anul 98 d.Cr., totuşi, tot ce fusese scris sub spiritul lui Dumnezeu până la un moment dat era tot ce era necesar.

Dar ce e cu afirmaţia Cavalerilor lui Columb potrivit căreia cărţile Bibliei au fost adunate în forma actuală abia cu 400 de ani după moartea lui Cristos? Greşesc din nou. Până în 98 d.Cr. scrierea aşa-numitului „Noul Testament" sau a

Cuprins

Scripturilor Greceşti s-a încheiat. Aceste cărţi au fost strânse în secolul al doilea—cu mult înainte de naşterea Bisericii Romano-Catolice, care datează din timpul începerii fuziunii religiei de către împăratul roman Constantin, în secolul al patrulea. *Enciclopedia Britanică* zice: „Este sigur că, până la sfârşitul secolului al 2-lea, o colecţie de documente apostolice este recunoscută, în general, ca Scriptură oficială."

Cavalerii lui Columb zic: „Tiparul a fost inventat cu 1400 de ani mai târziu, când a devenit posibilă şi distribuirea în masă a Scripturilor." Din nou, încercarea lor de a micşora importanţa asemenea unei candele a Scripturilor este înşelătoare. Căci ce contează dacă primii creştini aveau Biblii tipărite sau copii scrise de mână? Ambele sunt Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Primii creştini erau editori ai Bibliei. Eruditul Bibliei, Godspeed, a scris despre acest lucru:

„În Evul Mediu, editarea ca afacere practic a dispărut. Copierea manuscriselor era încă făcută, într-o oarecare măsură, în Scriptoriile unor mănăstiri şi palate, dar în mare parte se făcea doar câte o copie, şi se pare că nu a fost niciuna dintre vechile producţii en-gros; copiile nu se făceau prin dictare, după cum se făcuse în fabricile vechi de cărţi."—*Creştinismul merge la tipar*

CUVÂNTUL SCRIS NE ECHIPEAZĂ ÎN ÎNTREGIME

Cu cât cercetaţi mai mult Scripturile, cu atât mai clar devine faptul că Cuvântul scris al lui Dumnezeu echipează creştinul în întregime. Este adevărat, Cavalerii lui Columb, în reclamele lor, citează foarte des încheierea evangheliei lui Ioan. Dar susţine aceasta punctul de vedere că tradiţia nescripturală este necesară? Să vedem.

Ioan a zis în încheierea sa: „Şi mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus şi care, dacă ar fi fost scrise vreodată în amănunţime, cred că lumea n-ar putea cuprinde sulurile scrise."—Ioan 21:25, *NW.*

Cuvintele apostolului, cu siguranţă, nu se refereau la faptul că Isus ar fi încuviinţat un corp de datini creştine neînregistrate. Nu, la ce se referea Ioan este că: au fost multe alte lucruri pe care Isus le-a făcut şi multe alte cuvinte pe care le-a rostit, care nu au fost puse în scris. Există cel puţin două motive evidente pentru acest lucru: (1) nu ar fi practic, din punct de vedere al cantităţii, ca fiecare cuvânt pe care l-a rostit Isus să fie scris, şi, (2) nu ar fi necesar. După cum a explicat Ioan: „Desigur că Isus a mai făcut în faţa discipolilor multe alte semne, care nu sunt scrise în acest sul. Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveţi viaţă prin numele său."—Ioan 20:30, 31, *NW.*

Cât de clar este atunci! Lucrurile care trebuie să le ştim neapărat sunt scrise. Lucrurile pe care trebuie să le ştim, *toate* lucrurile pe care trebuie să le ştim ca să „credem că Isus este Cristos" şi ca să dobândim viaţa veşnică cu ajutorul numelui Său—„acestea au fost scrise."

De fapt, suntem avertizaţi să ne ferim de tradiţiile nescripturale. Apostolul Pavel a zis: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor."—Col. 2:8, *NW.*

Cuprins

Isus Cristos s-a împotrivit atât de tare tradiţiei nescripturale încât nu ar fi îngăduit niciodată ca învăţăturile Lui să rămână neînregistrate. Isus i-a întrebat pe liderii religioşi din vremea Sa: „De ce călcaţi şi voi porunca lui Dumnezeu din pricina tradiţiei voastre?” Apoi, Isus a explicat efectul acestei tradiţii: „Aţi făcut cuvântul lui Dumnezeu să fie lipsit de valoare din pricina datinilor voastre.” (Mat. 15:1-6, *NW*). Întrucât Isus a avertizat împotriva tradiţiei nescripturale, El sigur nu ar folosi o asemenea metodă ca să transmită adevăruri vitale.

Fie ca Cuvântul scris al lui Dumnezeu să vă fie o candelă pentru picioare şi o lumină pe cărarea voastră. El va face lucrul în întregime, fără a fi nevoie de tradiţie nescripturală: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.”—2 Tim. 3:16, 17, *NW.*

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatată de Rosa May Dreyer

Habar nu aveam ce îmi rezerva viitorul atunci când i-am spus profesoarei mele de liceu, în anul întâi, că doream să fiu misionară baptistă în China. Până la terminarea şcolii, aflasem destule despre adevăr pentru a-mi scoate acea idee din cap. În starea de confuzie în care mă găseam, am devenit profesoară, dar cu fiecare an mi se părea tot mai greu să-mi îndeplinesc datoria şi să predau toate lucrurile cerute de sistemul de şcolarizare public.

În primăvara anului 1936, după ce am citit articolul „Slujind lui Dumnezeu sau lui Mamona”, publicat în revista *Epoca de aur,* unde se prezentau numeroasele minciuni predate în manualele şcolare, m-am decis să-mi urmăresc scopul în viaţă de a deveni pionier. Aveam o problemă însă: aveam oare dreptul să îi lipsesc de sprijin financiar pe mama mea rămasă văduvă şi pe cei şase fraţi şi surori mai mici? Am decis că, din moment ce unii dintre ei puteau prelua sarcina financiară, de ce să nu o fi făcut?

Rosa May Dreyer

Mi-am început activitatea de pionierat la 1 septembrie 1936, alături de o altă fată din grupa mea de acasă, din St. Joseph, Missouri. După două săptămâni, ea s-a căsătorit, astfel că în Muskogee, Oklahoma, care era prima mea însărcinare oficială, mi-am găsit o altă parteneră şi am lucrat alături de un cuplu care avea maşină.

În luna octombrie am participat la adunarea din Newark, New Jersey. Călătoria şi toate evenimentele m-au încântat nespus. Erau vremuri tulburi în Newark.

Cuprins

Am lucrat pe un teritoriu spaniol „fierbinte”, dar ne-am distrat ascunzându-ne de poliţie în timp ce depuneam mărturie şi plasam cantităţi de cărţi şi broşuri. După adunare, am mers la fabrica din Brooklyn, unde ne-am instalat un echipament de sunet în maşină şi am fost invitate să luăm cina la Betel. Pentru fiecare pionier nou, fiecare lucru mărunt e de fapt foarte important, astfel că aş putea spune că am fost încântate să stăm de vorbă cu fratele Rutherford, care ne-a încurajat să ne continuăm lucrarea. După ce am vizitat puţin oraşul New York, am pornit spre sud către Fort Smith, Arkansas, cântând tot drumul.

În următoarele şapte luni, am lucrat numai în teritoriul de afaceri din oraşele sudice, printre care s-au numărat: Hot Springs, Arkansas; Natchez şi Vicksburg, Mississippi; Lafayette şi Lake Charles, Louisiana. Aş putea scrie pagini întregi despre lucrurile întâmplate în cele şapte luni scurte – despre cum am intrat în toate fabricile, depunând mărturie în faţa tuturor muncitorilor şi cum, desigur, uneori eram date afară; despre cum poliţia din Lafayette era pe urmele noastre în fiecare zi şi cum ne-a distrus echipamentul audio din maşină; despre cum ne-am bucurat de cina luată cu nişte prieteni în casa lor plutitoare de pe Râul Mississippi; despre cum ne-am bucurat să punem mărturie locuitorilor din vechile case, ca cea a generalului Lee sau cea a generalului Grant de lângă Natchez; despre cum foloseam sistemul audio din maşină, seara, pentru a-i invita pe oameni să ia poziţie de partea lui Iehova (prin intermediul unor frumoase numere de cvartet şi al lecturilor de o oră). Acele experienţe din zilele de pionierat au contrastat cu experienţele din timpul şcolii, pe care le-am petrecut cântând asemenea „unei păsări ieşită din colivie”.

Poate vă întrebaţi dacă am avut parte de probleme financiare la început. Nu am avut, aşa cum nu am avut nicio problemă financiară nici în timpul celor 18 ani de pionierat. Pe când primisem prima numire în serviciul de pionierat, am primit o nespus de preţioasă scrisoare din partea Societăţii. Era ca şi cum dragul frate Sullivan le vorbea noilor pionieri. Se cita din Matei 6:25-34 şi, în mare, spunea: „Tatăl vostru cel ceresc hrăneşte păsările cerului şi îmbracă iarba de pe câmp. Oare nu ar face El acestea şi chiar mai multe pentru voi? El a spus că aşa va face şi vă invită să-l puneţi la încercare.” Eu l-am pus la încercare pe Iehova; şi El şi-a ţinut cuvântul dat.

Acum aş vrea să mă întorc la sfârşitul primelor mele nouă luni de pionierat. Partenera mea şi cuplul căsătorit şi-au încetat activitatea de pionierat şi au plecat la casele lor. Rămasă iar fără partener, am plecat şi eu acasă pentru trei luni, la invitaţia fratelui meu, ca să lucrez în cadrul teritoriului rural de care se ocupa grupa locală. El mi-a oferit maşină şi combustibil.

În luna septembrie a anului 1937 am plecat spre adunarea din Columbus, Ohio, cu toate bunurile mele adunate în două valize şi sperând să-mi găsesc un alt partener, lucru ce s-a şi întâmplat. Aceasta era Shirley Hendrickson, o fiinţă bună, cinstită, veselă care, timp de 17 ani, s-a dovedit a fi de mare valoare în viaţa mea de pionierat.

Eu şi Shirley am început cu tabăra de pionieri din Cincinnati, Ohio. Mă număram printre cei 200 care fuseseră aleşi în timpul adunării din Columbus

Cuprins

pentru lucrarea de pionier special astfel că, pe la începutul lunii noiembrie, ne aflam la noua numire, adică în Waterbury, Connecticut.

În Waterbury am întâlnit un tânăr marinar care se pregătea să devină capelan pentru marină. Timp de peste o oră m-a reţinut pentru că avea multe întrebări, iar în cele din urmă, a luat numai o broşură fiindcă, după cum mi-a spus mai târziu, pe lângă banii pentru un pachet de ţigări, nu mai avea la el decât cinci cenţi. Oricum, datorită aparentului său interes faţă de organizaţie, m-am întors să-l văd iar în dimineaţa următoare cu un dar reprezentat de *Cartea anuală,* lăsându-i şi adresa unde se găsea Sala Împărăţiei. În acel weekend am fost plecată din oraş, dar am aflat că participase la studiul din *Turnul de veghere.* În joia următoare a participat la adunarea de serviciu, unde s-a discutat despre un articol din *Informator* referitor la fumat. De atunci a încetat să mai arunce banii pe ţigări. În următoarele două săptămâni m-a însoţit în serviciu şi a hotărât că voia să devină pionier. Dându-şi seama că nu avea prea multă cunoştinţă, şi-a rezervat două săptămâni de studiu. La două luni după ziua în care îl întâlnisem, a devenit pionier. Da, a rămas în serviciu. I-am văzut pe el şi familia sa pe stadionul Yankee.

Ne-am târât cu bucurie de-a lungul zăpezii şi gheţii din New England, având o geantă cu cărţi şi un pachet cu cărţi de rezervă, dar şi prânzul, într-o mână, în cealaltă mână ţinând un gramofon, care uneori ne folosea ca să alungăm vreun câine rău sau ca să ne ferim de la a cădea pe gheaţă. Din Waterbury am plecat spre Torrington, Connecticut. Avem o amintire plăcută datorită faptului că acolo am avut privilegiul de a ajuta un tânăr frate şi o soră să pornească în serviciu. Acum, ei sunt misionari în Italia.

Din Connecticut am plecat spre Massachusetts: mai întâi în Pittsfield, apoi în Leominster, unde am lucrat într-un grup de cinci pionieri speciali. Erau puţine plasări în acel teritoriu francez catolic, dar un frate şi o soră şi-au deschis atât casele, cât şi frigiderele pentru noi toţi cinci, fără a ne cere vreo plată.

Următoarea însărcinare a fost în Fitchburg, urmat de Boston. Când am luat legătura cu servul de grupă de acolo, el mi-a înmânat o scrisoare din partea departamentului juridic al Societăţii, în care eram sfătuită să predau la şcoala împărăţiei din Sudbury, aflată la vreo 32 de km de Boston. Acest lucru ne-a emoţionat până la lacrimi atât pe mine, cât şi pe Shirley. Dar, continuând să-mi urmăresc scopul în viaţă, am acceptat aceasta ca fiind o însărcinare primită de la Iehova, prin intermediul organizaţiei Sale. Cu toate că nu a fost foarte uşor în timpul celor două semestre şcolare, nu am renunţat la serviciu. Aveam în folosinţă o veche şi foarte mare maşină Packard, în care transportam o duzină de copii în serviciu, sâmbătă şi duminică, în afară de cele două după-amieze săptămânale.

În luna mai a anului 1940 am plecat din Sudbury pentru a-mi continua lucrarea de pionierat, dar abia în luna decembrie m-am întâlnit iar cu Shirley, de data aceasta în San Antonio, Texas. Din cauza condiţiilor în care trăiam, acela a fost cel mai greu an din viaţa noastră de pionierat. Însă, fiindcă merseserăm acolo cu autorizaţia fratelui Rutherford, nu ne-am dat bătute. La timpul potrivit, Iehova întotdeauna găseşte o modalitate de a-Şi scoate slujitorii dintr-o situaţie dificilă. El ne-a eliberat, oferindu-ne o însărcinare de pionier special, mai întâi în Alice,

Cuprins

Texas, apoi în Aransas Pass, unde ne aflam când ne-au sosit chestionarele pentru Gilead.

Gilead! Ceva cu totul nou pentru noi! În câteva săptămâni ne mutaserăm din însoritul Texas în zona acoperită de zăpadă a Gileadului. Era prima duminică din luna februarie a anului 1943. A doua zi, noi, „cobaii" primei clase, ne-am ocupat locurile pentru lucrare – căci pentru mine reprezenta lucrare; dar eram foarte bucuroasă să mă aflu acolo. Experienţele mele plăcute de la Gilead au fost pentru mine ca nişte frumoase vise de noapte cu privire la lucrurile din lumea nouă.

Cele cinci luni scurte au trecut repede iar eu, Shirley şi încă alţi doi colegi am petrecut doi ani de pionierat în oraşele de la graniţa statului Texas, aşteptând să primim aprobarea pentru însărcinarea noastră din străinătate, adică în Mexic. Acolo, în Eagle Pass, am întâlnit într-o zi o oaie adevărată frecând rufele pe o scândură. După ce am citit puţin şi am ajutat-o puţin să studieze, ea a primit adevărul şi a devenit o minunată vestitoare. Chiar şi întreaga ei familie a devenit în curând o parte din societatea lumii noi.

În data de 21 mai 1945, am intrat în Mexic în calitate de instructori. 21 dintre noi fuseseră însărcinaţi iniţial să vină aici, dar numai 11 au rămas. Sunt sigură că aceşti 11 ar putea spune o dată cu mine: „Nu aş fi ales să mă aflu niciunde altundeva." Munca de pionierat în aceşti nouă ani petrecuţi într-un singur oraş (Mexico City) mi-a oferit o nespusă bucurie pe care nu o mai trăisem până atunci: aceea de a vedea cum de la 175 de vestitori s-a ajuns la peste 1 300 şi cum o singură unitate s-a împărţit în alte 20. Am mai avut o altă mulţumire şi bucurie speciale datorită faptului că am dus mesajul împărăţiei unor oameni care nu mai ţinuseră niciodată o Biblie în mâini şi i-am văzut cum, de faţă cu mine, şi-au scos chipurile şi sfinţii din casă, distrugându-le.

Plasările au fost foarte bune tot timpul şi mi-a fost foarte uşor să-mi încep studiile; însă studii noi se încep mereu, iar alţii renunţă mereu. În general, femeile de aici sunt sclavele soţilor lor, astfel că şi dacă acceptă adevărul, multe dintre ele nu pot participa la întâlniri şi nici să meargă în serviciu.

De câte ori avem o adunare în oraş, mă simt la fel de fericită precum se simte o mamă cu mulţi copii în timpul reuniunilor de familie. Sunt îmbrăţişată şi sărutată din toate părţile, de către diferite persoane alături de care am studiat în ultimii nouă ani şi care acum sunt vestitri în cele 20 de unităţi. Mă simt ca o bunică mândră să îi văd acolo pe vestitorii cărora le-am prezentat adevărul alături de însoţitorii lui cu bunăvoinţă.

Cu siguranţă, am experimentat împlinirea cuvintelor lui Isus: „Nu este nimeni car a lăsat casă sau fraţi sau surori sau mamă sau tată sau copii sau ogoare pentru Mine şi pentru vestea bună şi care să nu primească însutit acum, în acest timp." (Marcu 10:29,30, *NW*). Chiar dacă nu ştiu ce îmi rezervă ziua de mâine, sper să îmi pot urmări în continuare scopul în viaţă în cadrul numirii mele din străinătate, până când „casele vor rămâne fără locuitori".

Dar cel care va persevera până la sfârşit, acela va fi salvat. – Mat. 24 :13, NW.

Cuprins

DE CE TREBUIE SĂ FI BOTEZAT?

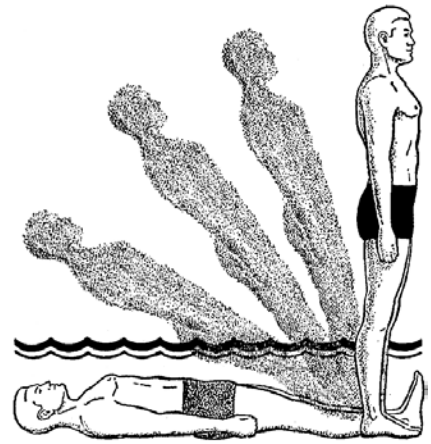

Dorinţa să se închine Făcătorului şi Dumnezeului lor este una din multele calităţi ale minţii care pune creaturile umane pe un plan mult deasupra animalelor inferioare. Această dorinţă este instinctivă şi ereditară şi o posedă toată omenirea. Cele mai primitive rase, precum şi cei mai avansaţi oameni de pe pământ – chiar aşa numiţii „atei” din societatea umană – toţi posedă o anumită măsură din această dorinţă congenitală de a se închina la ceva superior, sau la un obiect pe care închinătorul îl consideră în secret a fi superior lui şi mai onorabil decât sine. Iehova Dumnezeu a fost cel care a implantat această dorinţă de închinare în prima pereche umană şi a făcut aşa ca ei să se închine Creatorului şi Binefăcătorului lor, ceea ce era spre binele şi călăuzirea lor potrivită. Cu toate acestea, n-a durat mult până când rebelul Satan a avut succes să întoarcă închinarea primei perechi de la Creatorul lor şi de atunci înainte majoritatea omenirii se lasă în voia multor religii false, în încercarea de a-şi satisface dorinţele de închinare. Aşadar, atunci când o persoană sinceră află adevărul, ea îşi abandonează religia falsă cu bucurie şi se întoarce spre închinarea curată şi pură a Dumnezeului Cel Prea Înalt, „al cărui nume este IEHOVA.” – Ps. 83:18.

2. Ca rezultat al marii lucrării de evadare din închisori, condusă acum de Isus Cristos, în fiecare an zeci de mii de bărbaţi şi femei, cu o medie de mai mult de o mie pe săptămână, îşi câştigă libertatea din temniţele religiilor false. Cum poate cineva să evadeze din religia falsă? La fiecare din voi trebuie să existe mai întâi o „întoarcere la Iehova”, căci „unde este spiritul lui Iehova acolo este libertate”. Apoi, trebuie să vă puneţi credinţa în Dumnezeu şi în preţioasele Lui promisiuni, căci „fără credinţă este imposibil să câştigăm buna Sa plăcere”. În acelaşi timp, fiecare din voi, întors de curând să înveţe despre Iehova şi căile Lui, trebuie să continue să studieze Biblia, căci trebuie să realizaţi că în ea sunt cuprinse scopurile descoperite ale lui Iehova cu privire la om şi ce cere Iehova de la el pentru viaţă. – Gal. 5:1; 2Cor. 3:16,17; Evrei 3:12; 11:6, *NW*.

3. În studiul tău progresiv din Biblie, nu numai că înveţi doctrinele de bază despre sistemul drept de lucruri al lui Iehova, dar creşti şi în priceperea lucrurilor mai adânci din Cuvântul lui Dumnezeu. Începi să apreciezi marea chestiune care a fost ridicată cu mult timp în urmă de principalul duşman al lui Iehova, Satan Diavolul, şi necesitatea ca Iehova să-Şi justifice Cuvântul şi numele complet, în bătălia Sa de la Armaghedon, acum aproape. Prin studiu afli unde ne aflăm în cursul timpului; că ne aflăm în „zilele din urmă” ale acestui vechi sistem de lucruri satanic şi muribund, dar că înainte să vină sfârşitul lui final trebuie mai întâi să fie predicată, ca mărturie la toate naţiunile, această veste bună despre triumfătoarea

împărăţie a lui Iehova. Toate acestea iau timp, căci numai după o perioadă de studiu silitor şi sistematic despre învăţăturile şi legile din Biblie, istoria şi profeţia din Biblie, poţi să ajungi la înţelegere şi să apreciezi aceste mari adevăruri. De fapt, studentul Cuvântului lui Dumnezeu se instruieşte, devenind echipat să servească pe alţii prin acest curs de studiu. La timpul potrivit vei găsi în inimă o dorinţă arzătoare să iei parte în această lucrare de predicare. Dar această lucrare nu este făcută de bărbaţi şi femei angajaţi de lume. Nu, doar servii ordinaţi de Dumnezeu iau parte la ea – numai persoane peste care se odihneşte spiritul lui Iehova. Tu vei învăţa că Iehova dă spiritul Lui numai celor care I se dedică complet şi fără rezerve, prin Isus Cristos. De aceea, tu ai făcut de curând, sau vei face în timp, o dedicare solemnă lui Iehova, deoarece dedicarea lui Iehova Dumnezeu este o cerinţă divină.

4. Prin faptul că faci această dedicare, tu trebuie să hotărăşti în mintea şi inima ta că de acum înainte vei servi pe Iehova Dumnezeu cu tot ce ai, cu toată inima, sufletul şi puterea ta de viaţă. Tu realizezi că numai făcând această dedicare poţi primi viaţă de la Iehova, prin Isus Cristos. Începi să realizezi seriozitatea acestui fapt. Iehova nu are plăcere de cei care fac jurăminte şi apoi le calcă. Tu trebuie să ajungi să înţelegi şi să apreciezi pe deplin importanţa şi seriozitatea tuturor acestor fapte. Dar de ce trebuie să fi botezat în apă după ce faci, în secret, o astfel de dedicare solemnă Dumnezeului cel viu, în mintea şi inima ta? Este botezul în apă necesar, este el o cerinţă divină şi trebuie să fie un botez public prin cufundare totală?

5. Cuvântul nostru românesc „botez” derivă din cuvântul grecesc *baptisma*, de la verbul care înseamnă „a afunda, a cufunda, a băga sub”. El nu conţine nici cel mai mic gând de stropire. Aşa că pentru a fi botezat în apă trebuie să fi băgat în ea şi cufundat complet, din cap până în picioare. În loc să fie o ceremonie iniţiată în secret, făcută în ascuns sau în singurătate, botezul, potrivit Scripturilor, este o ceremonie oficială publică, asemenea ceremoniei de căsătorie, care este făcut public, ca un anunţ sau mărturie înaintea martorilor, pentru a stabili legal ceea ce individul a hotărât deja în inima şi mintea lui. (2Cor. 13:1; Mat. 18:16; Deut. 19:15). Când faci o dedicare necondiţionată lui Iehova devii străin pentru această lume veche diabolică. De aceea, dedicarea este asemenea primirii cetăţeniei pentru lumea nouă şi ceremonia legală a botezului este, de fapt, un jurământ înaintea martorilor ce confirmă acest lucru. – Evrei 11:13; 1Pet. 2:11, *NW*.

6. Botezul este de origine divină. Cu nouăsprezece secole în urmă „Ioan Botezătorul [premergătorul lui Isus] a apărut în pustiu [în primăvara anului 29 A.D.] predicând botezul ca simbol al căinţei pentru iertarea păcatelor.” (Marcu 1:4; Faptele 13:24, *NW*). Naţiunea Israel se afla sub legământul legii stabilit la Muntele Sinai, dar ei păcătuiseră împotriva acelui legământ, ce fusese dat cu scopul de a-i conduce la Mesia. (Gal. 3:24). Acum Mesia era gata să apară, de aici nevoia de pocăinţă şi pentru o întoarcere la Iehova din partea iudeilor călcători de legământ. Acesta era mesajul lui Ioan, o chemare la pocăinţă, o ‘întoarcere la Iehova’; şi ca o mărturie publică a acestui fapt înaintea martorilor, Ioan îi boteza pe cei care se căiau astfel înaintea lui Iehova. (Luca 1:16,17, *NW*). De aceea,

Cuprins

botezul lui Ioan a fost pentru un anumit popor, într-un anumit timp şi pentru un anumit scop.

7. La timpul potrivit Isus a coborât la aceleaşi ape ale Iordanului şi i-a cerut lui Ioan să-l boteze. Dar Isus nu era un păcătos împotriva legământului legii. El era, într-adevăr, „fără vină, neîntinat, despărţit de păcătoşi”, un împlinitor al legii, nu un călcător al ei. (Evrei 7:26; Mat. 5:17, *NW*). Ioan a recunoscut acest fapt şi a încercat să împiedice un astfel de botez al Acestui sfânt, dar Isus i-a răspuns, zicând: „Lasă de data asta, fiindcă aşa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept”. După ce ajunsese la vârsta de treizeci de ani, Isus se dedica acum, fără rezerve, să facă voinţa lui Iehova, de acum înainte şi pentru totdeauna; şi ca simbol al acestui fapt Isus a găsit foarte „potrivit” şi „drept” ca să fie botezat. – Mat. 3:13-15, *NW*.

UN SIMBOL APROBAT

8. Cum a fost botezul în apă un simbol potrivit al dedicării lui Isus? Lăsându-se complet în mâinile celui care-l boteza, de bună voie şi fără împotrivire, Isus arăta că se preda fără rezerve. Faptul că a fost lăsat de Ioan în jos, în apă, pe spate, şi a fost afundat complet în apă a ilustrat bine cum Isus a murit şi a fost înmormântat faţă de fosta lui cale de acţiune din viaţa pământească. Dacă n-ar fi fost ridicat din apă aceasta ar fi putut bine să însemne moartea sa. Aşa că fiind ridicat, aceasta a arătat că el a fost înviat, ca de acum înainte să facă voinţa lui Iehova. Prin urmare, în toate privinţele şi detaliile botezul în apă este un simbol „potrivit” şi „drept” al dedicării personale.

9. Isus şi-a arătat aprobarea pentru botezul în apă nu numai prin propriul său act de supunere să fie botezat, ci şi prin porunca specifică pe care a dat-o, cu puţin timp înainte să se înalţe. Urmaşilor săi credincioşi Isus le-a zis: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt; învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Şi iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la încheierea sistemului de lucruri.” (Mat. 28:18-20, *NW*). Câteva zile mai târziu, la Cincizecime, după auzirea emoţionantei cuvântări a lui Petru despre dedicare, care ‘i-a străpuns în inimă’, ni se spune că aproape trei mii de iudei, ‘au primit cuvântul său din inimă şi au fost botezaţi’. După trei ani şi jumătate a fost botezat în apă, ca simbol al dedicării complete lui Dumnezeu, primul dintre naţiunile (sau „neamurile”) ne-iudee necircumcise, un ofiţer din armata italiană, Corneliu, împreună cu „rudele şi prietenii lui apropiaţi”, toţi laolaltă „mulţi oameni”. Acum noi ne aflăm aici la „sfârşitul sistemului de lucruri” şi, aşa cum a spus că va face, Isus Cristos conduce această lucrare de facere de discipoli şi botezare a oamenilor din toate naţiunile, într-un mare număr. – Faptele 10:22,24,27,47,48, *NW*.

10. Atunci, astăzi, în cazul adevăraţilor creştini, care este însemnătatea botezului? Aceeaşi ca în cazul lui Isus. Cristos ne-a lăsat un model pe care să-l urmăm cu grijă. (1Pet. 2:21, *NW*). „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-şi ia stâlpul de tortură zi de zi şi să mă urmeze neîncetat”. De fapt, „Cine nu-şi poartă stâlpul de tortură şi nu vine după mine, nu poate fi

Cuprins

discipolul meu." (Luca 9:23; 14:27, *NW*). Ca cineva să se lepede de sine înseamnă să renunţe să-şi mai aparţină sieşi şi în schimb să se predea lui Dumnezeu ca sclavul Lui, începând să facă voinţa lui Dumnezeu. Asta este ce a făcut Isus chiar până la sfârşit, aşa cum a exprimat-o el mereu, în timpul acelei ultime nopţi pe Muntele Măslinilor: „Nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu!". „Nu ce vreau eu, ci ceea ce vrei Tu!" „Să se facă nu voinţa mea, ci a Ta!" (Mat. 26:39,42; Marcu 14:36; Luca 22:42, *NW*). În cazul lui Isus botezul nu era pentru a-şi simboliza căinţa de păcate împotriva legământului legii şi nici în cazul nostru nu este vorba despre aceasta. Botezul lui Isus nu a fost pentru iertarea păcatelor Adamice şi nici în cazul nostru nu este aşa. Atât pentru Isus, cât şi pentru urmaşii lui, de la Cincizecime încoace, botezul în apă este un simbol al dedicării, un semn care confirmă, vizibil pentru alţii, care le demonstrează că cel ce este botezat s-a predat lui Iehova să facă voinţa Lui, indiferent ce va costa.

11. Dar ce a vrut să spună Cristos, atunci când a zis că trebuie să fi botezat „în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt"? În primul rând, „numele" Tatălui cuprinde mai mult decât numele Său pe care şi l-a dat singur, tetragrama evreiască tradusă „Iehova". „Numele Tatălui" se referă la Paternitate, la suveranitatea legală şi autoritatea inegalabilă pe care le deţine Iehova. El este Suveranul Universal, Creatorul cerului şi al pământului, Cel atotputernic, Izvorul suprem al vieţii. Marea chestiune cu care se confruntă întreg Universul, care trebuie să fie rezolvată la Armaghedon, se concentrează pe poziţia şi autoritatea acestui Tată veşnic al luminii şi adevărului. Cel care este botezat „în numele Tatălui" arată că apreciază şi recunoaşte poziţia, puterea şi autoritatea unice ale lui Iehova, marele Teocrat.

12. În al doilea rând, cel care este botezat în numele Fiului arată, de asemenea, că el apreciază autoritatea şi poziţia superioare pe care le deţine Fiul iubit al lui Iehova, Isus Cristos, de la învierea sa de Iehova. Despre acest Fiu credincios citim: „Numele lui va fi 'Minunat Sfătuitor; Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii.'" (Isa. 9:6; *RS*). Aşadar, pentru tine, care acum crezi în Iehova, acest Fiu sfânt nu este numai Salvatorul, Răscumpărătorul şi Eliberatorul tău, ci şi Regele uns al lui Dumnezeu, al lumii noi, minunatul Mare Preot după ordinul lui Melchisedec, Vrednicul Justificator al suveranităţii universale şi al numelui lui Iehova.

13. În al treilea rând, omul recunoaşte în mod corect şi poziţia şi rolul ocupate de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. În loc să fie cea de-a treia persoană a unui dumnezeu păgân alcătuit din trei, spiritul sfânt este forţa activă a lui Iehova Dumnezeu pe care El o dă oamenilor binevoitori, pentru a-I face voinţa şi a-I împlini scopul, în unitate. Spiritul sfânt a fost forţa care i-a inspirat pe profeţii din vechime să scrie sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. El a fost forţa care i-a condus pe primii creştini, după ce Capul şi Învăţătorul lor înviat, condus de spirit, s-a înălţat la cer. (Luca 4:18-21; Faptele 2:16-18; 2Pet. 1:21, *NW*). Spiritul sfânt este aceeaşi forţă divină activă care conduce organizaţia teocratică a lui Dumnezeu de pe pământ astăzi şi care îi sprijină şi îi pune în mişcare, continuu, pe toţi servii dedicaţi ai lui Dumnezeu. De aceea, faptul că cineva este botezat în numele spiritului sfânt arată sau mărturiseşte că acest botezat recunoaşte această forţă

activă nevăzută a lui Dumnezeu, i se supune de bună voie să-l pună în mişcare şi doreşte să fie călăuzit şi controlat de aceasta tot timpul, după voinţa Dumnezeului cel viu.

BOTEZAT A DOUA OARĂ

14. Adesea se pune întrebarea dacă cel botezat mai înainte, într-o ceremonie îndeplinită de alt grup religios, trebuie să fie botezat, din nou, atunci când ajunge la o cunoştinţă exactă a adevărului şi face o dedicare lui Iehova. Din pricina a ceea ce s-a spus deja, există acum un motiv convingător să spunem, Da, trebuie să fie botezat din nou. Evident, el n-a fost niciodată botezat în realitate, de către nici unul din aceste sisteme religioase, „în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt", pentru că dacă ar fi fost botezat astfel ar fi apreciat autoritatea şi poziţia acestor adevărate Stăpâniri Înalte. Şi dacă s-ar fi dedicat mai înainte lui Iehova, individul s-ar fi despărţit de aceste sisteme babiloniene ce dezonorează pe Dumnezeu, chiar înainte să-i lase să-l boteze. Aşa că actul de a fi botezat nu este lucrul important, ci mai degrabă ceea ce simbolizează actul este elementul de importanţă.

15. Există un caz înregistrat în Scripturi unde apare chiar această situaţie. La Efes, un anume iudeu stârnise interesul la doisprezece oameni cu mesajul său până în punctul botezului, dar el cunoştea doar botezul lui Ioan şi asta le-a predicat. Ceva timp mai târziu, apostolul Pavel a vizitat această cetate şi i-a găsit, şi după ce i-a întrebat dacă primiseră spiritul sfânt, ei i-au mărturisit lui Pavel că nu ştiau despre ce vorbea. Atunci Pavel i-a întrebat: „Atunci cu ce aţi fost botezaţi?". Ei au zis: „Cu botezul lui Ioan". Lămurindu-i în acest punct, evident Pavel le-a explicat că botezul lui Ioan era pentru iudei, care păcătuiseră împotriva legământului legii şi întrucât acel legământ se împlinise acum şi era pironit pe stâlpul de tortură al lui Cristos, prin Iehova, nu mai era în vigoare. „Auzind aceasta", continuă să spună relatarea, „ei s-au botezat [toţi, încă o dată, dar de data aceasta] în numele Domnului Isus". Atunci ei au primit o bună măsură din spiritul activ sfânt al lui Dumnezeu. – Faptele 18:24,25; 19:1-7; Mat. 5:17; Rom. 10:4; Col. 2:13,14, *NW*.

16. Din tot ce am luat în considerare aici este evident că botezul în apă al creştinilor adevăraţi nu este o simplă ceremonie neînsemnată, de iniţiere într-o organizaţie a oamenilor. Mai degrabă, botezul este un act foarte serios legat de viaţă, căci el implică facerea unui jurământ înaintea Atotputernicului Dumnezeu. Eclesiastul 5:4-6 (*AT*) zice: „Când faci un jurământ lui Dumnezeu nu întârzia să-l împlineşti; căci Lui nu-i plac nebunii! Ce ai jurat, împlineşte! … nu zice … 'A fost o greşeală!'". Pavel ne spune că persoanele care nu sunt credincioase cuvântului şi înţelegerii lor, „merită moartea." (Rom. 1:31,32; Num. 30:2-4, *NW*). Prin urmare, este potrivit ca servul ce stă de vorbă cu candidaţii să le ceară celor care doresc să fie botezaţi să stea în picioare şi să răspundă la câteva întrebări. Înainte ca servul să meargă mai departe el trebuie să le dea timp candidaţilor să se ridice şi apoi poate face remarcile:

Cuprins

PENTRU CANDIDAŢII LA BOTEZ

17. Când Isus Cristos cel înviat era încă pe pământ, a zis: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer şi pe pământ”. Aceasta s-a întâmplat cu ceva timp înainte de înălţarea sa la cer. El a fost foarte clar atunci, vorbind discipolilor săi, căci a zis: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Şi iată că eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului de lucruri.” (Mat. 28:18-20, *NW*). Sub această poruncă martorii lui Iehova merg prin toată lumea, ca să facă discipoli din toate categoriile de oameni.

18. Voi, candidaţii la botez, aţi devenit ucenici sau discipoli ai lui Cristos, prin urmare, aţi ajuns să-L cunoaşteţi pe Tatăl. Aţi primit numele Tatălui prin faptul că fiecare din voi vă numiţi martori ai lui Iehova. De aceea doriţi să fiţi botezaţi în numele Tatălui. Isus le-a zis discipolilor săi să fie botezaţi şi în numele Fiului, iar voi aţi primit şi numele lui, căci sunteţi creştini. Ca atare, voi trebuie să urmaţi principiile superioare pe care el le-a apărat şi să fiţi nerăbdători să călcaţi pe urmele lui, căci el a făcut întotdeauna voinţa Tatălui său şi I-a fost martor. Botezul vostru în numele spiritului sfânt poate avea loc numai dacă sunteţi gata să recunoaşteţi că acesta este forţa activă a lui Iehova şi acţionează peste aceia care Îl iubesc pe Iehova şi sunt doritori să-I împlinească poruncile. La Ioan 14:15-17 (*NW*) Isus le-a zis apostolilor săi: „Dacă mă iubiţi, veţi respecta poruncile mele: Şi eu Îl voi ruga pe Tatăl, iar El vă va da un alt ajutor care să fie cu voi pentru totdeauna, spiritul adevărului”. Isus ne-a mai învăţat cum Cuvântul lui Iehova este adevărul şi prin studiul vostru constant al Cuvântului Său al adevărului voi veţi înţelege voinţa lui Iehova. (Ioan 17:17). Voi veţi vedea minunata lucrare pe care a făcut-o Isus Cristos şi o face şi veţi recunoaşte puterea spiritului lui Iehova.

19. De aceea, faceţi acum, cu gura voastră, o declaraţie publică a credinţei voastre, răspunzând la aceste două întrebări pe care vi le voi pune; răspunsurile voastre să poată fi auzite, ca toţi cei de lângă voi să fie martori ai declaraţiei pe care o faceţi în mod solemn:

20. (1) Te recunoşti înaintea lui Iehova Dumnezeu ca un păcătos ce are nevoie de salvare şi recunoşti înaintea Lui că această salvare vine de la El, Tatăl, prin Fiul Său Isus Cristos?

21. (2) Pe baza acestei credinţe în Dumnezeu şi în îngrijirea Lui pentru salvare te-ai dedicat, fără rezerve, lui Dumnezeu, să faci voinţa Sa de acum înainte, aşa cum ţi-o descoperă El prin Isus Cristos şi prin Biblie, sub luminarea spiritului sfânt?

22. Toţi care aţi răspuns „Da” la aceste întrebări ar trebui să fiţi botezaţi fără ezitare sau întârziere. Aveţi suficientă cunoştinţă şi pricepere despre ce faceţi şi Dumnezeu vă face responsabili să-i împliniţi voinţa, fiind botezaţi în apă.

23. Păstraţi totdeauna în minte împărăţia triumfătoare a lui Iehova şi pe gloriosul său Rege, Isus Cristos, care a luminat calea ca Liderul şi Comandantul nostru. Aveţi aceeaşi atitudine mentală pe care a avut-o el faţă de Iehova, aşa cum este descris la Psalmii 40:8 (*AS*): „Îmi place să fac voinţa Ta, Dumnezeul meu; Da, legea Ta este în inima mea”. Da! Amintiţi-vă legea lui Iehova, Cuvântul Său

Cuprins

scris infailibil, Biblia! Studiaţi-l cu atenţie, umblaţi după călăuzirea şi îndrumarea lui, căci el este ca o lumină pe cărarea voastră. Amintiţi-vă de spiritul lui Iehova! Lăsaţi-l să vă conducă orice activitate, căci el este mult mai puternic decât spiritul Diavolului. Amintiţi-vă de organizaţia lui Iehova! Rămâneţi lângă ea tot timpul, căci ea este ca o mamă pentru voi, să vă crească, să vă hrănească, să vă disciplineze şi să protejeze.

24. O să doriţi să vă aduceţi aminte de ziua aceasta a botezului vostru în apă; aşa că înregistraţi-o bine pentru referinţe viitoare. Ziua aceasta, care are legătură cu ordinarea şi însărcinarea voastră de Dumnezeu, este, cu siguranţă, o zi mare şi o ocazie fericită în viaţa fiecăruia dintre voi, căci astăzi voi declaraţi înaintea multor martori că aţi părăsit fostele voastre căi ale religiei false şi aţi ales să vă închinaţi pentru totdeauna lui Iehova, împreună cu adevăraţii Lui martori. Şi întorcându-vă la închinarea curată şi serviciul Creatorului vostru, voi aţi primit multe lucruri minunate din mâinile Lui darnice. Toate acestea v-au făcut foarte fericiţi, dar pentru că este mai multă fericire în a dărui decât în a primi, voi nu veţi fi mulţumiţi doar să posedaţi singuri aceste lucruri bune şi să vă bucuraţi de ele. De aceea, veţi fi foarte zeloşi îndemnându-i pe alţii din această lume cu multe religii false să ia, de asemenea, poziţie de partea lui Iehova şi să vi se alăture în cântarea laudelor Sale. Urmând o astfel de cale de acţiune evlavioasă veţi avea o mare bucurie a inimii, cu pace a minţii şi mulţumire chiar acum, înainte de bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic de la Armaghedon, şi în erele care vor veni veţi avea o bucurie şi fericire din belşug, fără măsură, toate spre cinstea, gloria, lauda şi justificarea Cuvântului şi numelui Dumnezeului cel viu, Iehova! Servul va zice apoi: „Să ne plecăm toţi capul în rugăciune la Iehova!”

25. Cu aceste cugete în minte şi cu inima întoarsă spre Dumnezeu, acum candidaţii vor merge spre locul de botez şi vor fi cufundaţi în apă. Pentru totdeauna după aceea fiecare individ astfel dedicat şi botezat va predica împărăţia lui Iehova şi va trăi după Cuvântul scris al lui Dumnezeu, căci el trebuie să se dovedească un martor al lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce dorinţă instinctivă au creaturile omeneşti şi cum poate fi satisfăcută aceasta, în realitate?
2. Care sunt primii trei paşi făcuţi de cei eliberaţi de adevăr?
3. Ce progres suplimentar face cineva în cunoştinţa şi priceperea ce duc, în cele din urmă, la dedicare?
4. Ce întrebări se ridică uneori, referitor la botez şi dedicare?
5. (a) Care este însemnătatea de bază a „botezului”? (b) De ce este necesar ca botezul să fie făcut înaintea martorilor?
6. La ce popor a venit Ioan botezătorul, când şi pentru ce scop?
7,8. (a) De ce s-a opus Ioan împotriva botezării lui Isus? (b) Cum a fost botezul în apă un simbol potrivit al dedicării lui Isus?
9. Ce poruncă a dat Isus referitor la botez şi în ce măsură a fost ea îndeplinită?
10. Ce înseamnă botezul în apă pentru adevăraţii creştini?

11. Ce arată să fi botezat „în numele Tatălui”?
12. Ce înseamnă să fi botezat „în numele … Fiului”?
13. Ce funcţie este îndeplinită de spiritul sfânt al lui Dumnezeu? Ce arată, deci, să fi botezat în numele acestuia?
14. După ce cineva face o dedicare lui Iehova trebuie să fie botezat din nou, chiar dacă a mai fost botezat înainte?
15. De ce a fost necesar ca cei din Efes să fie botezaţi a doua oară?
16. De ce este botezul o chestiune aşa de serioasă pentru creştinii adevăraţi?
17. Prin ce autoritate îi disciplinează şi-i botează martorii lui Iehova pe oamenii din toate naţiunile?
18. De ce candidaţii la botez sunt nerăbdători să fie botezaţi „în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt”?
19-22. (a) Care sunt cele două întrebări ce trebuie puse persoanelor ce doresc să fie botezate? (b) Trebuie să ezite sau să amâne persoana să fie botezată dacă poate să răspundă „Da” la aceste întrebări?
23. Ce trebuie să-şi amintească totdeauna persoana după ce a fost botezată?
24,25. Ce cale de acţiune le va aduce creştinilor dedicaţi şi botezaţi cea mai mare fericire, împreună cu pacea minţii şi mulţumire?

Aranjamente necesare pentru un serviciu de botez

În cadrul adunărilor, programele de botez trebuie să aibă loc într-un mod organizat, fiindcă aceasta este o ocazie cu un caracter destul de serios. Aşadar, în prima zi a adunării, cel însărcinat trebuie să verifice cu fratele care se ocupă de muzică şi să pregătească o cântare, să spunem, de exemplu, cântarea cu numărul 57 din cartea de *Cântări pentru lauda lui Iehova*, „Stai lângă Iehova!” Această cântare urmează a fi folosită în încheierea cuvântării şi trebuie să aibă legătură cu remarcile de final. Înainte de cuvântare ar putea fi folosită şi cântarea cu numărul 74, „Dedicare”.

De asemenea, cel delegat trebuie să verifice dinainte totul cu departamentul ce se ocupă de participanţi şi cu cei care se ocupă de transportul până la bazinul de cufundare, ca să poată fi făcute anunţurile adecvate, spre îndrumarea celor vizaţi.

Însoţitorii ce trebuie să îi ajute pe candidaţi trebuie să fie foarte bine informaţi cu o seară înainte, pentru ca fiecare să ştie ce ieşiri vor fi folosite şi cum vor ieşi candidaţii din locul de adunare.

Cu ocazia cuvântării pentru botez, vorbitorul şi preşedintele trebuie să fie pe scenă cu cinci minute înainte, iar preşedintele trebuie să îi poftească pe toţi cei prezenţi să ia loc. Candidaţii trebuie să stea într-o secţiune anume, direct în faţa scenei. Cu două minute înainte, preşedintele trebuie să ceară ordine adunării, anunţând că se va cânta cântarea cu numărul 74. Dacă botezul are loc dimineaţa, preşedintele sau un alt frate delegat poate oferi o scurtă rugăciune de deschidere,

Cuprins

cerând binecuvântarea lui Iehova peste programul şi activităţile din acea zi, după care preşedintele va prezenta vorbitorul.

În încheierea cuvântării, vorbitorul ar trebui să ofere o rugăciune adecvată mai ales în interesul candidaţilor. După rugăciunea de încheiere, preşedintele poate spune: „Să cântăm cântarea cu numărul 57, 'Stai lângă Iehova!', iar în timp ce noi cântăm, candidaţii ce urmează a fi botezaţi, alături de însoţitorii lor, se pot îndrepta spre piscină. Noi, ceilalţi, vom rămâne pentru următoarea parte a programului.”

În adunările mai mari, ar putea fi necesar să se arate cu exactitate pe unde trebuie să iasă candidaţii, sau să se spună dacă cei de pe rândurile din faţă sau din spate trebuie să plece primii etc., aceste instrucţiuni trebuind să fie scurte şi concise.

Nu uitaţi că atunci când candidaţii sunt rugaţi de către vorbitor să se ridice, aceştia trebuie să rămână în picioare până când vorbitorul termină să li se adreseze, după care se face rugăciunea şi ei pot pleca. Această impresionantă încheiere a cuvântării va fi în folosul întregii adunări, pe măsură ce remarcile de final sunt adresate direct candidaţilor.

VIZITĂ PREZIDENŢIALĂ ÎN AUSTRALIA ŞI INDONEZIA

După adunarea Împărăţia Triumfătoare din Auckland, Noua Zeelandă, următoarea oprire pentru Don A. Adams şi preşedintele Societăţii, N. H. Knorr, a fost Sydney, Australia. Însă, pentru a ajunge acolo au trebuit să plece cu avionul din Christchurch, Noua Zeelandă, şi să treacă prin Melbourne. Urmau să plece la ora 17:00, în ziua de joi, 15 martie, dar după ce uriaşul lor avion ajunsese la capătul pistei, unde rămăsese timp de aproape o jumătate de oră pentru ca echipajul să testeze motoarele, avionul s-a întors pe aeroport. Reparaţiile s-au terminat abia la 22:30, astfel că cei doi au trebuit să călătorească toată noaptea, ajungând în Melbourne, Australia, la ora 3:15 dimineaţa. Acolo, un frate îi aşteptase toată noaptea. După ce au trecut de vamă şi de serviciul pentru imigraţie, călătorii s-au bucurat să se alăture celui care îi aşteptase, în timp ce acesta i-a dus cu maşina mai mulţi kilometri până la casa sa, unde au ajuns la ora 4:30 a.m. Călătorii au mers la culcare la ora 5:00 şi au trebuit să se trezească la ora 6:00 ca să ajungă la aeroport să prindă avionul spre Sydney, care a plecat la ora 8:00.

De îndată ce au ajuns în Sydney, fraţii care îi aşteptau i-au dus repede la un post de radio, unde fratele Knorr a avut un interviu cu un comentator celebru, interviul fiind difuzat două ore mai târziu în cadrul ştirilor de prânz. Fratele Knorr încă nu îşi făcuse apariţia la adunare, dar înregistrarea interviului a fost transmisă prin difuzoare, astfel încât toţi participanţii la adunare au aflat că fraţii Adams şi Knorr sosiseră.

Cuprins

Sediul filialei australiene pregătise o uriaşă adunare naţională, la care au venit fraţi din toate părţile Australiei. Au fost pregătite trenuri speciale pentru fraţii din Perth, cel mai vestic punct de pe continent. Cel mai mare tren special pregătit vreodată i-a adus pe martorii lui Iehova de-a lungul întregii ţări până la Sydney. S-a spus că datorită acestui tren special din Perth s-a făcut cea mai mare vânzare de bilete de până atunci, iar companiei de cale ferată i s-a oferit un cec în valoare de 14.000 de lire sterline. Acest tren era de două ori mai lung decât obişnuitul expres ce mergea din vest spre est, purtând 436 de delegaţi. Alte trenuri speciale au fost pregătite pentru a-i aduce pe fraţii din Melbourne, Brisbane şi alte locaţii. Mii de alţi fraţi au venit cu maşini, nave, autobuze şi cu avionul. Trecuseră zece ani de la ultima adunare naţională la care participau oameni din întreaga ţară. Era frumos să vezi fraţii venind din toate părţile ţării, unii venind din Perth cu maşina şi călătorind astfel timp de 12 zile. Aceştia au trebuit să traverseze celebrul deşert Nullarbor, cu suprafaţa sa stearpă şi lipsit de apă, pe o distanţă de 1.609 km. Acest lucru arată dorinţa sinceră din inimile martorilor lui Iehova de a se întâlni unii cu alţii, a avea părtăşie şi a I se închina Conducătorului suveran al universului. Toţi erau entuziasmaţi. În cadrul adunării a existat un adevărat spirit de familie, iar fraţii din Sydney au făcut tot posibilul ca vizitatorii să se simtă bine primiţi şi confortabil.

Pe stadion, în centrul terenului de joc, fusese pregătită dinainte o scenă uriaşă cu o lungime de 45,72 m şi având un podium de 9,14 m pe 4,5 m şi o cupolă de 4,5 m pe 2,4 m. Între cele două aripi laterale închise erau puse nişte litere uriaşe, scriind „Împărăţia triumfătoare”. Noaptea, când erau iluminate, ofereau o minunată privelişte. Întreaga scenă era frumoasă şi plăcută vederii. Pe un teren alăturat celui pe care se ţinea adunarea se aflau câteva corturi uriaşe ce adăposteau bufetul cu autoservire şi alte departamente ce ţineau de organizarea adunării.

Australia trecuse printr-un anotimp ploios dificil; de fapt, multe părţi din ţară erau inundate. Mii şi mii de animale se înecaseră, iar mulţi oameni rămăseseră fără locuinţe. Ploaia nu a încetat, plouând în fiecare zi a adunării, nu neîncetat, dar destul încât toată lumea să înţeleagă că ploaia nu se oprise.

Adunarea a ţinut din data de 14 până în 18 martie, iar până vineri seara, se ajunsese la un public de 3 646 de persoane, când fratele Knorr a vorbit după o absenţă de cinci ani. Cuvântarea sa plăcută şi plină de maturitate a fost foarte apreciată de toată lumea. Fiecare zi a adunării a fost plină de sfaturi folositoare, iar cuvântările grăitoare oferite de fratele Adams au lăsat o impresie puternică asupra tuturor. Programul de sâmbătă a fost foarte impresionant, deoarece fraţii care lucrau în insulele din Pacific şi-au relatat experienţele, lucru care i-a entuziasmat enorm pe ascultători. Aveau un teren nou foarte mare, aproape neatins, şi era responsabilitatea filierei australiene a Societăţii Turnul de Veghere să aducă lucrători aici. Servul de circuit, care participase la adunarea din Insulele Fiji, a participat şi la această adunare, unde a povestit numeroasele experienţe trăite pe diferitele insule din Pacific. Publicul a aplaudat de multe ori.

După câteva ore în care s-au relatat experienţele trăite de pionieri în lucrarea din zona Pacificului, fratele Knorr a ţinut o adunare specială pentru toţi cei

Cuprins

interesaţi să lucreze pe aceste insule, fie în locuri de muncă seculare, fie în calitate de pionieri speciali. Adunarea s-a ţinut într-unul dintre corturile mari, unde s-au adunat 300 de fraţi, printre care se aflau fraţi şi surori necăsătoriţi, cupluri căsătorite, unii dintre ei şi cu copii, pentru a obţine informaţii cu privire la modul în care puteau ajunge pe una dintre aceste insule şi cum puteau primi o slujbă. Toţi cei dispuşi să meargă pe aceste insule şi-au lăsat numele şi adresele pentru ca Societatea să încerce să le găsească nişte slujbe seculare. Ideea este să fie duşi pe aceste insule oameni care cunosc adevărul şi, chiar dacă ei nu pot lucra decât ca vestitori în grupă, localnicii de pe insule tot vor avea ocazia să li se explice Biblia, putându-se astfel forma, rapid, mici grupe. Astfel, vestitorii din grupă pot prelua responsabilităţi ce li se atribuie de obicei pionierilor, pionierilor speciali şi misionarilor.

La această întâlnire li s-a arătat că cei care voiau să lucreze ca pionieri speciali o puteau face, urmând ca Societatea să-i ajute să ajungă pe insule. Însă, în general, poţi ajunge pe aceste insule nu ca misionar sau pionier, ci numai dacă ai de lucru. Se caută mulţi meseriaşi, cum ar fi: instalatori, mecanici, dulgheri, ingineri şi alţii. La sfârşitul adunării a fost cu adevărat minunat că fraţii şi-au lăsat numele şi adresele, arătând astfel că doreau să cucerească acest domeniu nou, după care au vorbit cu fraţii de faţă care se aflau deja pe insule, pentru a afla cum să facă cerere pentru locuri de muncă şi ce anume se cerea. Pentru fiecare era un pas important să-şi ia soţia şi familia şi să înceapă o nouă viaţă, pentru a predica mesajul despre împărăţie în locuri unde acesta nu fusese prezentat încă.

Cu o zi înainte, fratele Knorr avusese o întâlnire cu pionierii care erau interesaţi să meargă la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, întâlnire la care au participat 129 de persoane. Mulţi au venit la întâlnirea de sâmbătă sperând să înceapă cât mai repede lucrarea de misionariat. Din cei 129 de oameni prezenţi, 65 au completat formularele preliminare, exprimându-şi dorinţa de a merge la Gilead şi într-o zi, să fie trimişi de Societate în teritorii străine, ca misionari.

Sâmbătă a fost cu adevărat o zi de serviciu, deoarece, de dimineaţă, toţi slujitorii din adunare şi servii de circuit, adică 315 în total, s-au adunat, iar fratele Knorr le-a ţinut o cuvântare de o oră despre activitatea de pe teren, după care, timp de încă o oră, a răspuns la întrebări. Se simţea că, în această a patra zi de adunare, fraţii erau cu adevărat încântaţi de măreaţa lucrare ce urma să fie făcută pe pământ, iar mulţi vedeau foarte clar calea pe care trebuiau să meargă, urmând să facă paşi, chiar şi paşi plini de aventuri, pentru a promova interesele împărăţiei în locuri mai mari şi mai mici din zona Pacificului. Pe unele insule nu sunt decât vreo două sau trei mii de locuitori, iar în unele sate unde lucrează misionari sau vestitori de grupă nu sunt decât două sau trei sute de locuitori. Pe aceste insule se află deja 25 de vestitori de grupă, care s-au mutat acolo din Australia, după ultima vizită a fratelui Knorr în Australia, în urmă cu cinci ani, dar sperăm să fie cel puţin încă vreo 100 în următorii ani care să ajungă în acele locuri, despre care se spune că sunt bucăţi de paradis împrăştiate în albastrul Pacific.

Cuprins

ÎNTÂLNIREA PUBLICĂ ŞI ACTIVITĂŢILE DE DUPĂ ACEASTA

Adunarea se apropia de sfârşit mult prea repede, iar ziua de duminică era ziua mult aşteptată de toată lumea. La sesiunea de dimineaţă au participat 3 791 de oameni, iar în ciuda ploii torenţiale, mulţi au stat în locul neacoperit pentru a se bucura de lecturi. Către prânz, ploaia s-a oprit şi aerul s-a răcit. Pe cer nori grei amenințau tot timpul, dar ploaia se oprise în acea zi. Cu puţin înainte de ora trei, oamenii au început să vină în valuri. Tribunele erau arhipline, iar în curând, toate locurile din padocul aflat în faţa podiumului pe care se afla vorbitorul erau ocupate, sute de alţi oameni rămânând în picioare. După ce s-a făcut o numărătoare, s-a constatat că erau prezenţi 8.149 de oameni. S-a anunţat că, la scurt timp după lectura publică, preşedintele Societăţii avea să vorbească din nou despre condiţiile din Rusia şi efectul acestora asupra martorilor lui Iehova, la această cuvântare rămânând 6 573 de oameni.

Australia este o ţară în dezvoltare. Mii de oameni emigrează în Australia din toate părţile Europei. Nu a fost nicio surpriză să descoperim că, la adunare, erau reprezentate 22 de naţionalităţi. Pentru prima dată în Australia, întâlnirile s-au ţinut în mai multe limbi, 95 de persoane participând la sesiunea în limba germană, 69 la cea în limba greacă, 31 la cea în limba olandeză, 63 la cea în limba italiană şi 42 la cea în limba poloneză. Apoi, mai erau unii oameni de pe insulele din Pacific, atât nativi, cât şi australieni, care lucrau acolo, dar veniseră în Sydney să participe la marea adunare. Mulţi dintre aceşti oameni resimţiseră distrugerile provocate de război şi suferiseră persecuţiile ordonate de Hitler şi Stalin sau cele din alte ţări europene, astfel că era foarte interesant să observi cum fraţii ascultau într-o tăcere aproape fără suflare la ce avea de spus fratele Knorr despre experienţele credincioşilor lor tovarăşi aflaţi sub regimul comunist. Acest discurs final va fi ţinut minte şi citat multă vreme şi, fără îndoială, va rămâne adânc imprimat în inimile tuturor celor prezenţi. Cântarea cu numărul 16 a încheiat o altă adunare a „Împărăţiei triumfătoare”, dar pentru mulţi dintre fraţii aflaţi în vizită, aceasta nu se terminase încă. Luni, cam 1 000 de fraţi au sosit la biroul de filială din Sydney, vizitând casa Betel a Societăţii şi fabrica din Strathfield, care este o suburbie a oraşului Sydney. Mulţi alţii au vizitat unele dintre noile Săli ale Împărăţiei construite recent în Sydney, pentru a vedea cum fuseseră terminate construcţiile. După vizitarea minunatelor Săli ale Împărăţiei construite de către adunări în Sydney, când aceşti vizitatori se vor întoarce în teritoriile lor, probabil că şi ei vor vrea să construiască unele asemănătoare.

Luni dimineaţa, fratele Knorr a avut o întâlnire cu toţi servii de circuit şi de district într-una dintre aceste Săli ale Împărăţiei, unde a conturat lucrarea servilor de circuit, răspunzându-le la întrebări şi pregătind o mai mare expansiune în ţară, datorită eforturilor lor.

Până joi, imediat după adunare, câţiva fraţi s-au dus la teatrele din Sydney pentru a vedea jurnalul despre botezul ce avusese loc în Sydney cu câteva zile mai devreme. Una dintre marile companii de ştiri avusese un cameraman prezent la

Cuprins

botez, iar acesta filmase nişte scene superbe. S-a spus că ştirea cu privire la acel eveniment a fost frumos relatată, vorbindu-se despre cei 220 de fraţi care fuseseră botezaţi. Această ecranizare a început de joi şi, în câteva zile, majoritatea cinematografelor din întreaga ţară derulau imaginile de la botez. Fără îndoială că milioane de oameni din toată Australia vor afla despre această minunată adunare şi despre Societatea Lumii Noi datorită acestei publicităţi. Astfel, martorii lui Iehova din toată ţara vor avea oportunitatea să spună de ce au fost botezaţi în apă fraţii şi ce înseamnă împărăţia cerului.

Zilele de după adunare au fost petrecute cu verificarea înregistrărilor de la birou şi cu elaborarea de planuri pentru extinderea lucrării în Australia şi în insulele din Pacific. Timpul a trecut mult prea repede pentru a putea rezolva totul, chiar dacă cei doi călători au trebuit să mai stea încă o zi, deoarece compania aeriană a amânat un zbor. Au plecat a doua zi cu avionul spre Jakarta. Mulţi oameni sosiseră la aeroport să-şi ia rămas-bun, toţi sperând că nu vor mai trece încă cinci ani înainte ca cineva de la sediul american să vină iar în Australia. Însă toţi s-au simţit nespus de înviorați datorită minunatei adunări „Împărăţia triumfătoare” şi datorită extinderii constante a Societăţii Lumii Noi în Australia.

ADUNARE ŞI MEMORIAL ÎN INDONEZIA

Următoarea oprire, cu o zi întârziere, a fost în Jakarta, Indonezia. Zborul a fost lung şi obositor, dar călătorii au avut parte şi de câteva privelişti frumoase, cum ar fi un vulcan înalt de 3657 m, cu un crater destul de larg încât să poată încăpea în el un întreg oraş. Sutele de insule mici de jos erau de un verde smarald, cu margini argintii strălucitoare ce le făceau să arate ca nişte bijuterii în mare. Adunarea începuse deja când vizitatorii au aterizat pe aeroportul din Jakarta. În drum spre sala unde avea loc adunarea, preşedintele a observat o uriaşă schimbare de la prima sa vizită în Indonezia, în luna martie a anului 1951. Atunci erau numai 20 de fraţi care făceau lucrare de predicare în oraşul Jakarta. Acum erau peste 223, unii dintre ei veniţi de pe principalele insule în acest guvern nou format al Indoneziei. Era bine să reia vechi cunoştinţe, iar vizitatorii s-au bucurat să cunoască mulţi oameni noi. Aici era dovada faptului că existase un bun răspuns la predicarea mesajului despre împărăţie în timpul celor cinci ani, căci acum era în Indonezia un nou record de 261 vestitori. În plus, mulţi olandezi care aflaseră adevărul, dar şi eurasiatici, emigraseră în Europa în ultimii cinci ani. Se formaseră mulţi fraţi capabili, iar acum erau câteva grupe puternice pe cele trei insule mari, dar şi câteva grupuri izolate pe celelalte insule din jurul insulelor principale. Numai în oraşul Jakarta erau două unităţi indoneziene şi o unitate vorbitoare de limba olandeză.

În acest oraş supraaglomerat şi palpitant, Jakarta, le-a fost greu fraţilor să găsească locuinţe pentru fraţii aflaţi în vizită, dar au reuşit în cele din urmă. Pentru ţinerea sesiunilor trebuiau închiriate trei săli. Un bufet cu autoservire a fost amenajat în curtea din spatele casei unuia dintre fraţi. Pentru câţiva, aceasta era prima adunare, dar era şi prima dată când unii dintre fraţi plecaseră de pe insulele lor de baştină. Se vede astfel puterea pe care o are adevărul asupra fraţilor,

Cuprins

determinându-i să se adune laolaltă în aceste zile din urmă. Toţi erau nespus de recunoscători pentru îngrijirile făcute de Iehova Dumnezeu pentru ei, la începutul vieţii lor teocratice. Unii dintre ei au trebuit să călătorească timp de opt zile cu barca, parcurgând, peste 2 600 de km pe apă şi, din cauză că mulţi dintre ei erau săraci şi nu îşi puteau permite cabine confortabile, fuseseră nevoiţi să doarmă pe punţile navelor cu care călătoriseră. Alţii veniseră cu trenul din grupa prosperă din Surabaya.

Toţi fraţii erau fericiţi şi nerăbdători să meargă în serviciul de teren, urmând a trăi experienţe minunate. Toţi se bucurau să se afle în public şi să-i asculte pe fraţii din diferite părţi ale ţării ţinând discursuri şi să ia parte la demonstraţii. Aici există o organizaţie nouă, tânără şi puternică, ce are puţini membri maturi, dar toţi se străduiesc şi reuşesc să dea dovadă de maturitate. A fost o adunare foarte educativă. Un misionar a afirmat că adunarea de serviciu ar fi făcut cinste oricărei adunări ţinută în oricare parte a lumii. Spiritul lui Iehova poate realiza multe în scurt timp, atunci când inima individului e îndreptată spre El. Misionarii din această ţară au inimi calde. Ei pot privi înapoi la perioada scurtă de ani, de muncă asiduă, văzându-i pe aceşti studenţi, pe care i-au ajutat să se pregătească, cum iau parte la program şi cooperând atât de bine, pentru a obţine nişte rezultate foarte bune. Astfel, ei se simt răsplătiţi pentru faptul că şi-au lăsat casele şi ţările lor, călătorind mii de kilometri pe apă şi pe uscat spre o ţară nouă, cu o limbă nouă şi un popor nou. Aici au găsit fraţi noi.

Adunarea poporului lui Dumnezeu a apreciat cu siguranţă cuvintele minunate prezentate de fraţii Adams şi Knorr şi au fost foarte recunoscători atunci când au fost anunţaţi că revista *Turnul de veghere* îşi va mări numărul de pagini de la 12 la 16. Toţi s-au bucurat pentru remarcile de felicitare cu privire la lucrarea bună pe care o fac fraţii din Indonezia cu revista *Turnul de veghere* în limba lor. În prezent, ei tipăresc în jur de 5 000 de exemplare ale revistei, care e tradusă şi tipărită chiar în Jakarta. În 1952, articolul de studiu al revistei era tradus din limba engleză şi matriţat, dar, pe măsură ce lucrarea s-a intensificat, cererea pentru revistă devenind tot mai mare, activitatea de tipărire a revistei a fost încredinţată unei tipografii locale. În 1952, pentru primul număr s-au făcut 250 de exemplare. Acum, în 1956, pentru numărul din 1 aprilie s-au făcut 5 000 de exemplare. Publicul s-a bucurat nespus să afle că revista va avea 16 pagini, dar au fost şi mai surprinşi să afle că, atunci când ediţia obişnuită a *Turnului de veghere* avea să fie tipărită în continuare în 5 000 de exemplare, datorită eforturilor lor de a o distribui, Societatea avea să traducă şi revista *Treziţi-*

Cuprins

vă! în limba indoneziană. Această veste bună a fost primită cu entuziasmul specific celor din societatea lumii noi. Distribuirea revistelor de către vestitorii din Indonezia merge foarte bine şi e uşor de distribuit revista în câteva limbi. Unui editor nu îi e greu să plaseze 25 de reviste într-o oră, mergând din magazin în magazin şi din casă în casă, iar distribuirea unui număr de 40 de reviste în lucrarea de mărturie, într-o singură dimineaţă, nu e un lucru neobişnuit. Unul dintre misionari a obţinut nouă abonamente noi la revistă într-o singură dimineaţă, în lucrarea din magazin în magazin. Oamenii care trăiesc în Indonezia apreciază foarte mult faptul că revista e publicată în limba lor. Fiindcă Societatea nu are multe publicaţii în limba indoneziană, se crede că distribuirea revistei săptămânal va creşte rapid.

Duminică dimineaţa, în data de 25 martie, toată lumea a fost nespus de fericită în timp ce servul de filială a ţinut un excelent discurs despre consacrare şi botezul în apă. Cu toate că era acolo de mai puţin de cinci ani, în calitate de misionar, el vorbeşte foarte fluent limba nativă. Şaisprezece fraţi din diferite părţi ale vastului teritoriu au răspuns afirmativ la întrebările despre botez ce le-au fost adresate.

După-amiaza s-a ţinut o întâlnire cu pionierii, misionarii şi cei interesaţi de lucrarea de pionierat. Fratele Knorr a avut şansa de a răspunde la întrebări şi de a încuraja câţiva participanţi să preia serviciul de pionierat. El a subliniat faptul că cei care au avut foarte bune rezultate în calitate de vestitori de grupă ar putea ajunge imediat pionieri speciali, fără a trece prin lucrarea de pionierat mai întâi, dacă erau dispuşi să-şi dedice tot timpul predicării veştii bune în anumite porţiuni din insulă. Se crede că vor fi nişte răspunsuri mulţumitoare. La această întâlnire au participat vreo 30 de persoane.

Cuvântarea cu titlul „Unificarea omenirii sub Creatorul ei” a fost ţinută duminică după-amiază, la ora cinci, în clădirea Gedung Kesenian, şi a fost tradusă în limba indoneziană. Această cuvântare nu a putut fi anunţată public deoarece, în prezent, nu sunt permise niciun fel de întâlniri publice, dar organizaţiile religioase pot ţine propriile întruniri, iar cei interesaţi de lucrarea lor pot participa. La adunare au venit 271 de persoane, iar 241 au rămas să asculte remarcile de final referitoare la experienţele martorilor lui Iehova din spatele cortinei de fier. Desigur că s-a arătat că „ţinând cont de aceste condiţii, ei tot pot predica şi îşi pot păstra integritatea, atunci noi, cei care aici trăim în condiţii mult mai bune, ar trebui să fim hotărâţi să predicăm şi să ne extindem serviciul, profitând de fiecare şansă ce ni se oferă, atât timp cât condiţiile încă ne sunt favorabile.” Adunarea s-a încheiat fulminant, dar pentru cei din Indonezia a reprezentat o altă zi de binecuvântări, deoarece se apropia momentul pentru celebrarea anuală a comemorării morţii lui Isus Cristos.

Luni seara, în data de 26 martie, fiind a 14-a zi a lunii Nisan, după ora şase seara în această zi, martorii lui Iehova din toată lumea aveau să respecte memoria

Cuprins

minunatei jertfe adusă de Isus Cristos pe altarul lui Iehova. Mâncând, simbolic, carnea sa şi bând sângele său, ei se împărtăşeau din jertfa de comuniune descrisă în Scripturile Ebraice. Ziua începe în această parte a lumii, aşa că cei din Jakarta au fost printre primii care au celebrat la masa lui Iehova, urmaţi de mii de alţi oameni din Asia, apoi Europa, după care America de Nord şi America de Sud, peste tot celebrându-se aceeaşi cină. În Jakarta s-au adunat 268 de oameni, alături de sute de mii din alte părţi, dar numai unul din acest grup s-a împărtăşit din embleme. Toţi ceilalţi nu au făcut acest lucru, arătând că ei reprezintă „celelalte oi" şi aşteptând cu nerăbdare să obţină o viaţă pământească perfectă în lumea nouă a dreptăţii, sub împărăţia cerului, dar recunoscând în acelaşi timp minunata îngrijire făcută de Isus Cristos şi recunoscându-L drept Împărat ce poartă guvernul pe umerii Săi.

Încă mai este multă lucrare de făcut în Indonezia. Aceasta este o ţară nou formată ce abia a dobândit independenţă, libertate şi autonomie. Trebuie să continue intens lucrarea de reconstruire. Alături de această lucrare de reconstruire a Indoneziei, martorii lui Iehova au un anunţ important de făcut, şi anume, faptul că împărăţia lui Dumnezeu reprezintă speranţa pentru întreaga omenire. În anul 1947, aici nu erau decât 13 vestitori. În prezent, sunt 261, iar aceştia trebuie să slujească unui număr de 80 de milioane de locuitori, care folosesc peste 200 de dialecte. Astfel că pe puţinii vestitori de aici îi aşteaptă o lucrare intensă. Misionarii le-au fost de mare ajutor celor câţiva vestitori aflaţi aici atunci când au sosit în 1951, dar, în prezent, atât lucrarea de circuit, cât şi cea de district sunt organizate. Fraţii ce se ocupă de circuit şi de district parcurg distanţe lungi pentru a sluji adunărilor, iar Societatea e mulţumită să poată plăti aceste cheltuieli pentru a le oferi instruirea şi mângâierea necesare martorilor lui Iehova de pe toate aceste insule. S-a primit un foarte bun răspuns, iar, după câţiva ani, s-a ajuns la un nou record de 261 vestitori. Martorii lui Iehova de pretutindeni se bucură că cei de aici se descurcă atât de bine şi că se maturizează atât de repede.

Mulţi dintre fraţii indonezieni se aflau la aeroport pentru a-şi lua rămas-bun de la fraţii Adams şi Knorr, căci aceştia se pregăteau să-şi ia zborul către Singapore. În două ore au zburat peste numeroase insule indoneziene şi atunci când au aterizat, au fost întâmpinaţi călduros de vreo 30 de fraţi din plăcutul oraş Singapore.

Să ne declarăm speranţa, fără ezitare, în cadrul întâlnirilor

O persoană cu bunăvoinţă bea din adevărul ce i se oferă la uşă sau atunci când e vizitată din nou. Pe măsură ce îi sporesc cunoştinţa şi priceperea, persoana respectivă începe să se hrănească la studiul biblic la domiciliu, dar numai cu lapte deocamdată. Înaintând şi mai mult, începe să participe la întâlnirile adunării, unde

Cuprins

primeşte o hrană spirituală mai consistentă. Apoi, pe măsură ce se maturizează, se pregăteşte bine pentru aceste întâlniri pentru a putea lua parte la ele şi a ajuta la hrănirea altora. Unde te încadrezi?

Pavel ne-a sfătuit: „Să ţinem cu tărie la declararea publică a speranţei noastre fără a ezita, căci e credincios cel care promite. Să ne îndemnăm unii pe alţii la dragoste şi fapte bune, nepărăsind strângerea noastră laolaltă, aşa cum au unii obiceiul, ci încurajându-ne unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult că vedeţi ziua apropiindu-se.” – Evrei 10:23-25, *NW*.

Da, trebuie să facem mai mult decât să ne adunăm doar. Trebuie să „ne declarăm public speranţa” în cadrul adunării, să ne îndemnăm unii pe alţii la dragoste şi fapte bune şi să ne încurajăm reciproc. Isus „a declarat numele lui Dumnezeu fraţilor Săi, iar în mijlocul adunării, L-a lăudat prin cântare.” (Evrei 2:12, *NW*) Dacă discutăm unii cu alţii, ne încurajăm reciproc.

Apoi, dacă vorbim, dăm ascultare poruncii care spune: „Continuaţi să vă puneţi la încercare credinţa, continuaţi să vă dovediţi vouă înşivă ce sunteţi.” (2 Cor. 13:5, *NW*). Am putea crede că înţelegem o problemă, dar ne dovedim nouă înşine că aşa e numai când le-o explicăm şi altora. Remarcaţi şi sfatul pe care i l-a dat Pavel lui Timotei: „Gândeşte-te la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele pentru ca toată lumea să observe înaintarea ta.” Cum le putem arăta că am înaintat tuturor celor din cadrul adunării dacă nu ne folosim de şansa de a vorbi? – 1 Tim. 4:13-15, *NW*.

Desigur că pentru a ne declara speranţa fără ezitare în cadrul întâlnirilor şi pentru a ajuta la zidirea celorlalţi trebuie să ne pregătim lecţiile în avans. Numai atunci vom avea de spus ceva folositor şi vom putea face acest lucru cu multă încredere. Nu lăsaţi ca teama de a nu greşi să vă reducă la tăcere. E mai bine să vorbiţi şi să fiţi corectaţi decât să exprimaţi gânduri greşite atunci când predicaţi din casă în casă. Exersând, vă veţi descurca mult mai bine atunci când trebuie să vorbiţi. Cât de des aţi vorbit în cadrul întâlnirilor adunării în ultima lună? Folosiţi orice şansă vi se oferă pentru a vă declara speranţa, fără ezitare, în cadrul acestor întâlniri?

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi numărul din 1 ianuarie 1956 al revistei *Turnul de veghere.*

Cuprins

• Nu este oare *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* plină de înfloriturі, de exemplu, când foloseşte „zăreşte” în loc de „vede”, în 1 Ioan 5:16 şi „bunătate nemeritată” în loc de „har”? – J.S., S.U.A.

Dumneavoastră nu spuneţi dacă aţi studiat sau nu greaca *koine* a Bibliei, dar, dacă nu, atunci fiindcă nu sunteţi familiar cu aceasta, felul în care comitetul *Traducerii Lumii Noi* redă anumite verbe, termeni şi expresii din limba greacă vi s-ar putea părea forţat sau înflorit. Însă nu la fel este şi pentru cineva care e familiar cu limba greacă. Verbul din limba greacă redat prin „a zări” în *Traducerea Lumii Noi* este un timp specific din limba greacă, adică timpul aorist, şi nu se referă la o repetiţie a unor acţiuni sau la o acţiune continuă, ci numai la o singură clipă din acţiunea respectivă. Folosirea timpului prezent a verbului „a vedea”, adică „vede”, aşa cum apare în *Versiunea King James,* nu redă cu acurateţe semnificaţia verbului ce e folosit la timpul aorist aici, adică zărirea cuiva, aşa cum spuneţi, asupra unui fapt.

La fel este şi cu expresia „bunătate nemeritată”. Fiindcă oamenii nu înţeleg semnificaţia acestui cuvânt grecesc scriptural în cele câteva locuri unde e folosit, comitetul *Traducerii Lumii Noi* a făcut ca înţelesul semnificaţiei să fie clar prin folosirea expresiei de mai sus. În limba engleză, cuvântul „har” are 14 sau chiar mai multe semnificaţii. La care se referă în Ioan 1:14 (*AV*): „plin de har şi adevăr”? Se referă cumva la „plin de har”, sau „îndurare”, sau „oferirea unei imunităţi temporare”, sau la ce? *Traducerea Lumii Noi* nu lasă nicio umbră de îndoială cu privire la semnificaţia acestui cuvânt, folosind astfel expresia „bunătate nemeritată”, fără a ieşi din context, aşa cum se face şi în versetul următor, 17.

Aşadar, apreciem *Traducerea Lumii Noi* pentru atenţia acordată detaliilor şi pentru efortul ei sincer de a reda semnificaţia exactă din limba greacă originală *koine*, în loc să folosească o traducere neglijentă, redând un sens echivoc.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1956 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

INTERESELE DIVINE	- Pag.487
STOP RĂULUI, START BINELUI	- Pag.490
CELE TREI LUMI	- Pag.493
ESTE ACESTA UN SFAT BUN?	- Pag.497
INTERESE UMANE INDIVIDUALE	- Pag.501
INTERESELE COMUNITĂŢII SAU ALE ADUNĂRII	- Pag.507
VIZITA PREŞEDINTELUI ÎN SINGAPORE ŞI TAILANDA	- Pag.514
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.520

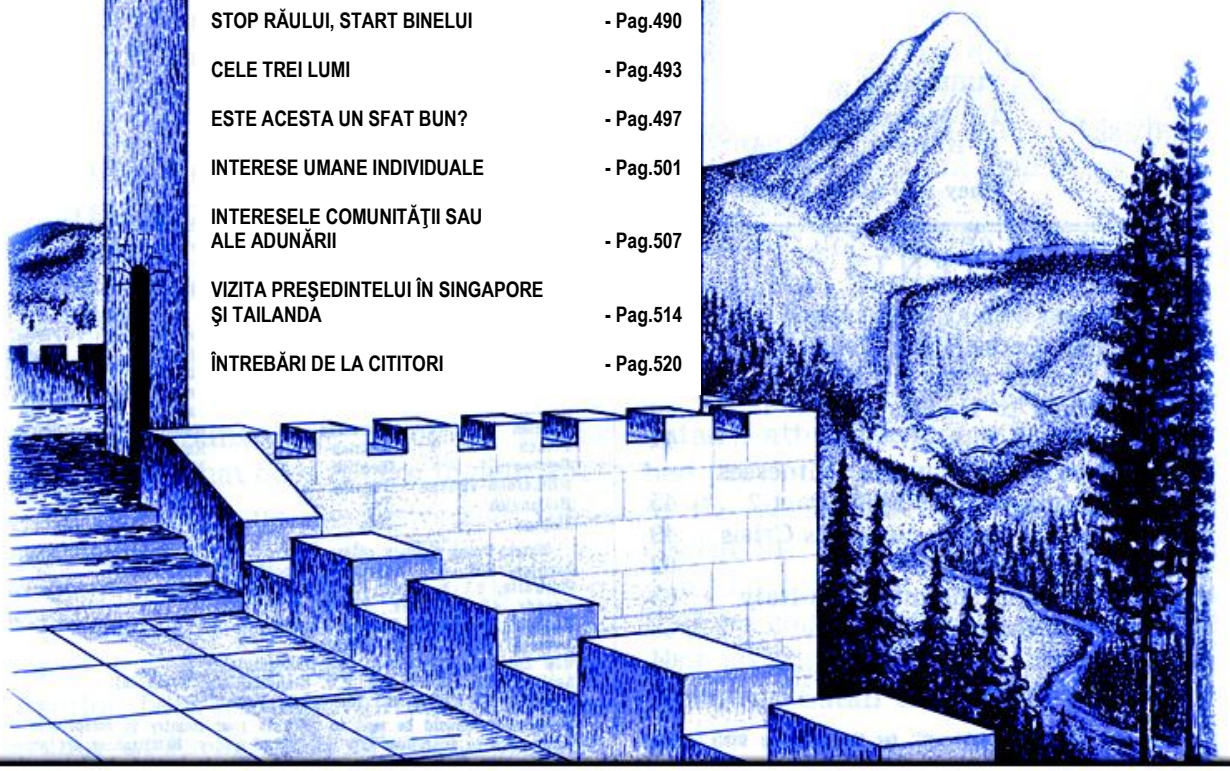

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

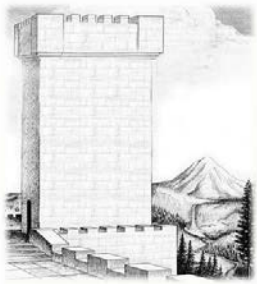

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iulie 1956 **Nr 14**

INTERESELE DIVINE

„Să ne ocupăm de interesele Celui Etern (Iehova).” (1 Cron. 26:30, *Mo*.)

Iehova Dumnezeu l-a creat pe om curios să cerceteze noi lucruri. Încă de la început întreaga poveste a omenirii curioase a fost una care a dezvoltat permanent interese mai noi, în urma cercetării bogatei visterii de pe pământ a lui Iehova. Aceste noi şi fascinante interese au cerut să fie respectate legi, ca civilizaţia ordonată să se extindă. Astfel, pentru martorii lui Iehova, care sunt în căutarea unei cunoştinţe mai mari în legătură cu guvernul teocratic şi principiile legale divine, subiectul *interesului* este unul de bază şi necesită o atenţie fundamentală considerabilă. Mai mult, dacă omul a ajuns să dobândească interese, se ridică întrebarea: „Dumnezeu are interese, şi dacă da, care sunt acestea? Şi apoi în ce măsura ne interesează aceste posibile interese divine pe noi, creştinii?

2. Subiectul interesului este strâns legat de cel al legii. Înainte de existenţa unor legi care să guverneze comportamentul uman, trebuie să existe interes într-un anumit domeniu, să devină aparent, sau să fie anticipat. De exemplu, nu era nevoie de legi în legătură cu operarea maşinilor cu motor înainte ca acestea să fie inventate. Atâta vreme cât existau două sau trei maşini cu motor legile nu erau necesare. Dar în momentul în care oamenii au început să-şi manifeste interesul în funcţionarea automobilelor, atunci, pentru siguranţa generală, au trebuit să fie stabilite, treptat, tot mai multe legi cu privire la cum se conduce şi controlul traficului. Şi aşa a fost cu aproape toate invenţiile omenirii; noi interese au fost create printre oameni, iar rezultatul a fost că tot mai mulţi au devenit preocupaţi de acestea. În consecinţă, au devenit necesare legi sau reguli pentru menţinerea ordinii printre cei care sunt preocupaţi de asemenea interese.

3. Ce este, atunci, un interes? Este o preocupare, un avantaj. Este folosirea puterii într-o anumită direcţie, pentru obţinerea satisfacţiei. Este încercarea de a face ceva şi ducerea la bun sfârşit a unui scop anume. În acelaşi fel, este şi exercitarea voinţei de a participa la ceva. În mod singular sau colectiv, toate creaturile inteligente, chiar şi Creatorul însuşi, sunt părţi cu domenii largi de interese tot mai mari. Trecerea de la împlinirea unui interes la împlinirea altui

Cuprins

interes reprezintă chiar farmecul existenţei. Ducerea la bun sfârşit a intereselor, într-un model deja stabilit, înseamnă, de fapt, a te bucura de viaţă.

4. În acest punct trebuie subliniat faptul că nu toate domeniile de interes devin supuse supravegherii guvernului. Dar când un guvern observă un nou punct de interes, despre care se crede că are nevoie de supraveghere pentru binele comun, acesta începe să descrie şi să definească interesul şi apoi aranjează controlul acestuia de către o forţă guvernamentală. Astfel, guvernul dă o nouă lege sau o serie de legi, stabilind reguli care creează drepturi şi îndatoriri în privinţa acestui nou punct de interes. Dreptul este definit ca fiind un avantaj legal. Pentru fiecare drept care ia naştere trebuie să existe o îndatorire egală şi opusă. De exemplu, şoferii maşinilor au dreptul să conducă maşinile dacă au permis, pe o autostradă neblocată, în limita vitezri legală. Toţi ceilalţi au datoria de a acorda şoferului vizibilitate, pentru a-şi conduce maşina pe autostradă, cu viteza legală. Nimeni nu ar trebui să iasă în drumul lui pentru a împiedica mişcarea lui, altfel, i-ar nega dreptul de a conduce în siguranţă.

FOLOSIREA INTERESELOR

5. Interesele pot fi folosite într-un mod pozitiv şi într-un mod negativ. Dacă sunt folosite în sens dăunător, negativ, pot produce răutate, tristeţe si nefericire. Dar dacă sunt folosite în mod sănătos, pozitiv, acestea pot produce veselie, satisfacţie, fericire. Când interesul este folosit pentru a produce rău rezultatele vor aduce un sentiment de vină. Acest sentiment va atrage, mai apoi, o pedeapsă. Dacă interesul este folosit pentru a produce ceva bun, din contră, rezultatul va aduce un sentiment de valoare, iar acesta va aduce o recompensă.

6. De exemplu, Adam a fost interesat în mod egoist de a o păstra pe Eva ca soţie. Pentru a-şi urma acest interes a fost necesar ca el, neînşelat, să o însoţească pe Eva în răscoala împotriva Dumnezeului suveran. Această acţiune rea a lui Adam a atras sentimentul de vină sau mai bine zis păcatul, iar acest păcat i-a adus pedeapsa morţii. În contrast cu acest exemplu, observaţi interesul lui Isus de a deveni răscumpărătorul omului. Isus a dus la îndeplinire acest interes într-un sens bun, respectând fiecare lege şi voinţă a lui Dumnezeu, până la punctul că şi-a dat viaţa pe stâlpul de tortură. (Filip. 2:8) Această acţiune rea a avut ca rezultat un sentiment de valoare, care I-a adus răsplata învierii pentru viaţă veşnică. „Greşeala” lui Adam a produs un păcat care a adus condamnare tuturor, aceştia devenind păcătoşi, pe când „actul” lui Isus a produs un merit prin sângele Său care face posibilă „o declarare a oamenilor drepţi pentru viaţă”. (Rom. 5:18, *NW*)

Cuprins

INTERESELE LUI IEHOVA

7. Dintre toate persoanele din univers, marele Iehova Dumnezeu are cele mai multe interese. Urmărirea acestor interese multiple îi aduce o plăcere imensă. Aceste interese divine sunt clarificate în exprimarea voinţei Lui divine şi sunt evidente în scopurile pe care le stabileşte. Iehova este un Dumnezeu dinamic, un Dumnezeu al acţiunii care înfăptuieşte şi realizează lucruri extraordinare. Expresia fiecărei voinţe a Lui este perfectă şi fiecare scop al Lui este fără defect. „Aduceţi-vă aminte de vremurile străvechi, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu este un altul. Eu sunt Dumnezeu şi nu este nimeni ca Mine! Eu vestesc sfârşitul de la început şi mai dinainte ceea ce are să se întâmple. Şi zic: Planul Meu va dăinui şi Îmi voi face toată plăcerea Mea! …Am vorbit, voi împlini; am hotărât, voi înfăptui!” (Isa. 46:9-11, *AS*).

8. Toate interesele lui Dumnezeu sunt executate într-un mod pozitiv, niciodată într-un sens negativ. La încheierea uriaşelor sale interese ale creaţiei, înregistrarea spune: „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse şi iată că totul era foarte bun.” (Gen. 1:31, *NW*). Despre bunătatea Lui absolută Isus a mărturisit: „Nimeni nu este bun decât unul singur, Dumnezeu.” (Marcu 10:18, *NW*). Din acest motiv bunătatea lui Dumnezeu îi aduce întotdeauna acestuia un merit care, la rândul lui, aduce recompensa fericirii şi a reîmprospătării care însufleţeşte. Datorită acestui lucru El este numit „Dumnezeul fericit”. – 1 Tim. 1:11, *NW*.

9. S-ar putea pune întrebarea: Care sunt interesele lui Dumnezeu care afectează pământul şi omenirea în general? Unul dintre interesele sau scopurile Sale importante este de a avea acest pământ împodobit într-o frumuseţe paradisiacă şi populat cu locuitori drepţi, care sunt în armonie cu Dumnezeul cel Viu şi care devin supuşii Lui iubitori. „Căci aşa zice Iehova, care a făcut cerurile, Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit nu ca să fie pustiu, ci ca să fie locuit”. (Isa. 45:18, *AS*). Un alt interes este programul său declarat de a scăpa acest pământ de răutate cu ajutorul Seminţei Alese, Regele Său Isus Cristos. (Gen. 3:15). De asemenea, este voinţa Lui ca prin organizaţia Seminţei-Împărăţie, Isus Cristos Regele şi cei 144 000 aleşi ca mireasa Lui, să le permită tuturor oamenilor cu bunăvoinţă din naţiuni să fie „binecuvântaţi”. (Gen. 22:18, *NW*). Din nou, după voinţa Lui divină, El are interesul de a crea un sistem al Lumii Noi, care include ceruri noi, întemeiate în 1914, şi un nou pământ fondat în 1919, care se reflectă acum pe pământ în societatea Noii Lumi. (Isa. 51:16). Astăzi această societate a martorilor lui Iehova predică în mod viguros mesajul Împărăţiei stabilite, pentru a-i ajuta pe toţi cei dispuşi spre dreptate să renunţe la sistemul vechii lumi al lui Satan, care este condamnat, şi să ia poziţie de partea lui Dumnezeu în problema suveranităţii universale. (Mat. 24:14, Apoc. 18:4). În cele din urmă, este marea voinţă a lui Dumnezeu ca în această generaţie să-şi demonstreze suveranitatea prin justificarea numelui Său, la Armaghedon, prin distrugerea oricărui vestigiu vizibil sau invizibil al organizaţiei lui Satan. (Apoc. 16:16).

10. Din moment ce Iehova Dumnezeu este Conducătorul Suveran, El îşi recunoaşte legal toate interesele. Aşa cum am observat anterior, atunci când interesele sunt recunoscute de către guvern, sunt create drepturi. Asta înseamnă,

Cuprins

aşadar, că cele mai înalte drepturi din univers aparţin lui Dumnezeu, în ducerea la bun sfârşit a plăcerii, preocupărilor sau intereselor lui suverane. Astfel, interesele divine au prioritate. (Mat. 6:33)

11. În ce privinţă ar trebui să ne preocupe aceste interese divine? Acestea sunt vitale pentru noi! Isus a stabilit un model în momentul în care şi-a dedicat viaţa, făcând voinţa lui Iehova şi trăind în armonie cu fiecare interes divin al lui Dumnezeu. Este scris despre Isus : „Iată vin… să fac voinţa Ta, Dumnezeule". (Evrei 10:7, *NW*). Noi trebuie să ne supunem voinţei divine şi să ne conformăm întotdeauna intereselor Sale divine. Putem face asta dacă fiecare dintre noi îşi dedică viaţa înfăptuirii voinţei lui Iehova şi mai apoi simbolizează aceasta prin botezul în apă. Nu putem să rămânem pasivi faţă de interesele divine. Nu putem să stăm pe margine, indecişi în legătură cu aceste interese universale, ci, din contră, trebuie să fim activi, conştienţi de acestea şi de relaţia noastră cu ele. (1 Cron. 26:30, *Mo*). Într-adevăr, salvarea noastră prezentă şi viitoare stă în identificarea noastră cu fiecare interes al lui Dumnezeu, în legătură cu acest pământ. Bunătatea lui Dumnezeu, fiind mereu manifestată în interesele Sale divine, ne va aduce fericirea supremă doar dacă punem interesele divine pe primul loc faţă de celelalte interese ale noastre.

Dicţionarul legii, de Bouvier, p. 576.

Manualul legii elementare, de W. D. Smith, p. 97.

Întrebări pentru studiu

1. Cărui subiect trebuie să-i acordăm atenţie, şi de unde reiese această problemă?
2. Ce trebuie să existe înaintea legilor, şi de ce? Daţi exemple.
3. Ce sunt interesele? Cine le are şi cum sunt conectate cu viaţa ?
4. Cum sunt create drepturile şi îndatoririle legale? Daţi exemple.
5. Cum pot fi folosite interesele, şi care este rezultatul ?
6. Comparaţi felul în care Adam a urmărit un interes, şi felul în care Isus a făcut acelaşi lucru ?
7. Cum este posibil ca Iehova sa aibă interese ? Ce Scriptură dovedeşte acest lucru ?
8. Cum sunt duse la bun sfârşit interesele divine ? De ce se întâmplă aşa ?
9. Care sunt unele din interesele divine care afectează, în prezent, locuitorii pământului?

10, 11 (a) De ce au prioritate interesele divine? (b) Cum ar trebui să ne preocupe aceste interese divine?

Stop răului, start binelui

CALEA pentru oprirea unui cerc vicios al răului este prin bine. Atâta timp cât răul este întâmpinat cu rău şi ura atrage după sine ură, şi violenţa provoacă, la rândul ei, violenţă, vârtejul răutăţii se va învârti tot mai repede, iar cei care se află în el vor fi înghiţiţi. Aşa cum este nevoie de un om puternic din punct de vedere fizic ca să înoate împotriva unui vârtej, aşa este nevoie de unul puternic din punct

Cuprins

de vedere spiritual ca să meargă împotriva cercului răului şi să facă bine. Este mai mult decât măsura bărbăţiei; este o măsură de evlavie.

Isus a spus aşa: „Aţi auzit că s-a zis: 'Să-l iubeşti pe aproapele tău şi să-l urăşti pe duşmanul tău.' Dar Eu vă spun: Continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri şi să vă rugaţi pentru cei care vă persecută; ca să vă dovediţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele Său şi peste cei răi şi peste cei buni şi face să plouă şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Dacă îi iubiţi pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveţi? Nu fac la fel şi încasatorii de impozite? Şi dacă îi salutaţi numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Nu fac la fel şi oamenii naţiunilor? Voi să fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru ceresc este perfect."—Mat. 5:43-48, *NW.*

Apostolul Pavel le-a zis creştinilor la Roma: „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău." Un sfat asemănător le-a dat celor din Tesalonic: „Luaţi seama ca nimeni să nu facă rău altcuiva pentru rău." Acest lucru este uşor de zis, dar greu de făcut, dar Pavel a zis şi a făcut deopotrivă: „Când suntem ocărâţi, binecuvântăm; când suntem prigoniţi, îndurăm; când suntem defăimaţi, ne rugăm."—Rom. 12:17; 1 Tes. 5:15; 1 Cor. 4:12, 13, *NW.*

Isus a avut acest grad înalt de evlavie, şi ni se spune să Îl luăm drept model de urmat: „Când era insultat nu răspundea cu insulte. Când suferea, nu ameninţa, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă drept. De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă chiar şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui."—1 Pet. 2:23, 21, *NW.*

Obiceiul comun printre oameni este să fiţi amabili cu cei care sunt amabili cu voi, să îi respectaţi pe cei care vă respectă, să fiţi supăraţi pe cei care sunt supăraţi pe voi, să îi loviţi pe cei care vă lovesc. Dacă faceţi astfel, îi lăsaţi pe alţii să vă modeleze, să vă stabilească comportamentul, să vă facă ceea ce sunteţi. De fapt, ei vă fac ceea ce sunt ei, vă fac să vă însuşiţi imaginea lor păcătoasă. Dacă aveţi standarde înalte de conduită, de ce să vă lepădaţi de ele pentru standardele josnice ale altora? De ce să lăsaţi răul altora să fie mai tare decât propria voastră bunătate? Dacă lăsaţi acest lucru să se întâmple înseamnă că vă renegaţi, renegaţi ceea ce reprezentaţi, principiile care vă sunt dragi. Imitaţi-L pe Isus, care a rămas credincios la ceea ce reprezenta, neschimbat de slăbiciunile celor din jurul Său: „Dacă noi suntem necredincioşi, El rămâne credincios, căci El nu se poate tăgădui singur."—2 Tim. 2:13, *NW.*

Dacă sunteţi suficient de puternici încât să opriţi un cerc al răului cu bine, puteţi începe un cerc al binelui. „Un răspuns blând îndepărtează mânia." Acest răspuns blând nu vine din slăbiciunea voastră, ci apare din tăria voastră, iar cel mânios simte acest adevăr. Întrucât atât de mulţi oameni plătesc cu aceeaşi monedă, schimbarea voastră cu bunătate întoarce cercul de la rău la bine. „Omul darnic se va îmbogăţi, iar cel care udă va fi udat şi el la rândul lui." „Aruncă-ţi pâinea pe apă, fiindcă, după multe zile, o vei găsi." Poate că va dura ceva timp până când bunătatea voastră o să aducă o recoltă de bine de la alţii. Nu puteţi semăna într-o zi şi secera în ziua următoare. Totuşi, „ce seamănă omul, aceea va şi secera; să nu renunţăm, deci, să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală."—Prov. 15:1; 11:25; Ecl. 11:1, *RS;* Gal. 6:7, 9, *NW.*

Cuprins

Iehova Dumnezeu a semănat dragoste faţă de omenire, şi culege dragoste de la cei care nu sunt nepăsători faţă de bunătatea Lui. Dumnezeu a creat pământul pe care trăim, aerul pe care îl respirăm, plantele şi animalele pe care le mâncăm şi apa pe care o bem. Mulţi consideră aceste lucruri ca de la sine înţelese, fără să Îi mulţumească vreodată. Ei lucrează, fac bani, îşi cumpără hrana, aşa că de ce să-I mulţumească lui Dumnezeu? Aşa judecă ei. Fermierul poate planta sămânţa şi să o ude şi să o cultive, dar nu poate să o facă să crească: „Nici cel care sădeşte şi nici cel care udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu care face să crească." Depistarea sursei binecuvântărilor voastre ajunge în curând la Dumnezeu. Acest lucru este adevărat în mod inevitabil, atât pentru oamenii buni, cât şi pentru cei răi.—1 Cor. 3:7, *NW*.

Dar oamenii răi refuză să recunoască datoria lor faţă de Dumnezeu. Dragostea pe care Dumnezeu o seamănă faţă de ei cade pe pământ neroditor şi toate urmările sunt nepăsare şi necredinţă. Dar lucrurile stau altfel cu oamenii recunoscători, cu creştinii. Revărsarea dragostei lui Dumnezeu atrage după sine o reacţie iubitoare: „Cât despre noi, noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi." Cea mai importantă trăsătură a dragostei lui Dumnezeu este îngrijirea Lui cu Isus Răscumpărătorul: „În aceasta constă iubirea: nu că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre." Într-adevăr, puţini oameni arată această reacţie corespunzătoare faţă de această îngrijire iubitoare, prin dragostea activă faţă de Dumnezeu: „Căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale."—1 Ioan 4:19, 10; 5:3, *NW*.

Aşadar, rupeţi cercul răului şi faceţi bine. „Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine." Şi fiţi simţitori la bunătatea altora. Mai ales, răspundeţi cu ascultare iubitoare, iubirii pe care Dumnezeu o revarsă asupra noastră.—Rom. 12:21, *NW*.

Concentrare asupra felului greşit de sărăcie

Revista *Time*, 9 Ianuarie 1956, a spus că de multe ori o biserică Bible Belt (partea sudică a Statelor Unite) s-a găsit într-o poziţie ciudată în timpul sezonului de Crăciun din anul 1955; ea nu mai avea săraci cărora să le dea coşuri cu alimente, îmbrăcăminte şi jucării de Crăciun. Cu toate acestea, judecând după rezultatele sondajelor efectuate în Statele Unite cu privire la educaţia religioasă a oamenilor, şi în special cu privire la familiaritatea lor cu Biblia, se poate spune, oare, că bisericile se concentrează asupra felului greşit de sărăcie? Există, cu siguranţă, mulţi săraci spiritual, şi Isus a spus că cei care erau conştienţi de sărăcia lor spirituală erau fericiţi. Dacă bisericile s-ar concentra asupra eradicării sărăciei spirituale lor nu le-ar mai lipsi oportunităţile să facă binele.

Cuprins

CELE TREI LUMI

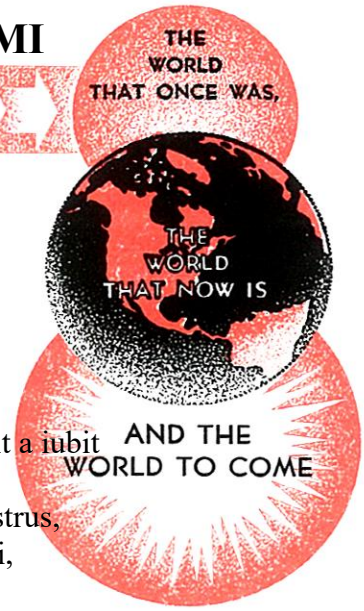

> Biblia vorbeşte despre trei lumi. Nimeni nu mai trebuie să fie nedumerit despre. . . Lumea care a fost odată, lumea care este acum, şi lumea care va veni.

APROAPE toată lumea cunoaşte cuvintele lui Isus de la Ioan 3:16 (*NW*), când a zis: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pe Fiu său unic născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în El să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică.” Dar acelaşi scriitor al Bibliei, apostolul Ioan, a scris în epistola sa aceste cuvinte: „Nu iubiţi lumea şi nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el.” (1 Ioan 2:15, *NW*). Ne-ar spune Dumnezeu să nu iubim ceea ce iubeşte El? Contradicţie în Biblie? Nu; dacă există contradicţie, atunci este în mintea celor care nu ştiu nimic despre cele trei lumi.

Unde aflăm despre cele trei lumi? În Biblie, la 2 Petru, capitolul 3. Aici apostolul vorbeşte despre (1) „lumea de atunci” sau „cerurile şi pământul din timpurile străvechi” care a suferit distrugerea pe vremea lui Noe; (2) „cerurile şi pământul care sunt acum”, şi (3) „ceruri noi şi un pământ nou.” – 2 Pet. 3:5-13, *NW*.

Uimitor este că toate trei lumile sunt asociate cu ceruri şi un pământ. Înseamnă aceasta că au fost sau că vor fi alte planete pământeşti? Nu. În Biblie, cuvântul „pământ,” precum şi cuvântul „ceruri,” nu este folosit întotdeauna în sens literal. La Psalmul 96:1 (*AS*), de exemplu, Biblia zice: „Cântaţi-I lui Iehova, tot pământul.” Aici „pământul” este folosit în mod simbolic, pentru a face referire la slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ.

Când Biblia vorbeşte despre un pământ care piere, atunci nu se referă la pământul literal. Căci Cuvântul lui Dumnezeu spune despre globul pământesc: „Pământul pe care l-a întemeiat pentru totdeauna.” (Ps. 78:69, *AS*). Aşadar, când Biblia zice că un pământ a fost distrus sau că va fi distrus, înseamnă „pământul” simbolic, adică, partea omenească vizibilă a lumii, societatea umană sub aranjamentul ei social.

De asemenea, termenul „ceruri” este folosit adesea în mod simbolic, pentru a face referire la conducătorii nevăzuţi ai unei lumi—creaturi spirituale, fie rele, fie drepte.

„LUMEA DIN VECHIME”

Când Adam i s-a alăturat Evei în răzvrătirea faţă de Dumnezeul şi Creatorul lor, a început o lume stricată. Sub influenţa nevăzută a creaturii spirituale puternice,

Cuprins

care a ajuns cunoscută cu numele de Satan Diavolul, răutatea a crescut pe pământ. Relatând despre acest rău în creştere, însemnarea Bibliei zice: „Pământul s-a stricat sub privirile adevăratului Dumnezeu şi pământul s-a umplut de violenţă.”—Gen. 6:11, *NW.*

De ce a cuprins violenţa pământul? Un motiv a fost că un număr necunoscut de îngeri sfinţi din cer nu L-au ascultat pe Dumnezeu. Cum? Şi-au părăsit lăcaşul corespunzător din cer ca să trăiască pe pământ. „Când oamenii au început să se înmulţească pe faţa pământului şi li s-au născut fiice, fiii adevăratului Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase, şi şi-au luat soţii.” (Gen. 6:1-3, *NW*). Curând după ce fiii lui Dumnezeu s-au materializat ca oameni şi s-au căsătorit cu fiicele oamenilor, lucrurile s-au înrăutăţit.

Acest lucru era din cauză că urmaşii născuţi în urma acelor legături nesfinte erau hibrizi, ciudăţenii omeneşti, monştri. Erau mai mari decât omul obişnuit şi aveau un dinamism incredibil de mare, fiindcă aveau părinţi îngeri. Aceşti urmaşi ciudat de puternici erau numiţi Nefilimi. Ei au terorizat pământul şi l-au umplut cu violenţă.

Cine alcătuia „cerurile” acelei lumi din vechime? Din moment ce fiii lui Dumnezeu sau părinţii Nefilimilor au dominat cu adevărat pământul, ei au format împreună cu Satan Diavolul un corp de conducere ceresc, un „cer” simbolic peste omenire. A fost şi un „pământ” simbolic al acei lumi vechi. Aceasta era societatea omenească stricată din punct de vedere moral. Aşa erau „ceruri din timpuri străvechi şi un pământ.”—2 Pet. 3:5, *NW.*

Cerurile şi pământul străvechi erau rele. Dumnezeu a hotărât că trebuiau să dispară: „Am să-i şterg de pe faţa pământului pe oamenii pe care i-am creat.” (Gen. 6:7, *NW*). Dumnezeu a dezvăluit acest lucru lui Noe, un om care ura împrejurările rele ale acelei lumi şi care iubea dreptatea. Dumnezeu l-a instruit pe Noe să construiască o arcă mare cu trei nivele. Noe a făcut cum i-a poruncit Dumnezeu. Noe era activ şi ca propovăduitor al dreptăţii. Dar oamenii din acea vreme, cu excepţia nevestei lui Noe, a celor trei fii ai săi şi a nevestelor lor, nu erau interesaţi de condiţii drepte. Cât despre intenţia lui Dumnezeu de a nimici oamenii printr-un potop, lumea rea nu a crezut că se va întâmpla. Lumea a râs de Noe şi l-a batjocorit pentru că îşi construia arca.

Dar, într-o zi, în noiembrie 2370 î.Cr., a sosit timpul pentru sfârşitul „lumii străvechi.” Biblia spune: „Zăgazurile cerurilor s-au deschis. Şi ploaia torenţială a căzut pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Apele au ajuns foarte mari şi continuau să crească pe pământ, dar arca plutea pe suprafaţa apelor. Şi apele s-au ridicat pe pământ atât de mult, încât toţi munţii înalţi de sub cerul întreg au fost acoperiţi. Astfel Dumnezeu a nimicit toate vieţuitoarele de pe faţa pământului, de la om până la animale.” Batjocoritorii, care au râs de ideea că Dumnezeu va distruge lumea rea, nu au mai râs.—Gen. 7:11, 12, 18, 19, 23, *NW.*

Sfârşitul acelei lumi străvechi a inclus atât cerurile, cât şi pământul. „Pământul” simbolic, partea omenească vizibilă a acelei lumi străvechi stricate, a pierit, dar planeta Pământ a rămas. „Cerurile” simbolice au fost, de asemenea, distruse,

Cuprins

întrucât fiii spirituali ai lui Dumnezeu au fost siliţi să se dematerializeze şi să se întoarcă în tărâmul spiritelor.

Cu privire la Aducătorul acelui potop distrugător de lume, Biblia zice: „Şi dacă nu s-a reţinut să pedepsească o lumea veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiţi de pietate.”—2 Pet. 2:5, *NW.*

„ACEASTĂ LUME REA”

Cândva după potopul de pe vremea lui Noe, a început lumea în care trăim. Noe a dat pământului un început curat. Dar nu mult timp după potop, răutatea s-a ivit din nou. Ce s-a întâmplat? Sub influenţa Diavolului, oamenii au părăsit exemplul drept dat de Noe.

Potopul global nu nimicise pe Diavolul sau pe fiii neascultători ai lui Dumnezeu. Din cauza neascultării lor, fiilor spirituali ai lui Dumnezeu nu li s-a îngăduit să se întoarcă în organizaţia sfântă a lui Dumnezeu. Lăsaţi în întuneric, prin excluderea de la sfaturile luminătoare ale lui Dumnezeu, fiii neascultători ai lui Dumnezeu erau acum „spirite în închisoare.” (1 Pet. 3:19, *NW*). Diavolul s-a făcut conducătorul „spiritelor din închisoare” şi a devenit conducătorul demonilor. Diavolul şi demonii lui alcătuiesc astfel „cerurile” acestei lumi rele.

În mod corespunzător, un apostol al lui Isus Cristos a numit această lume „această lume rea.” (Gal. 1:4) Deci, această lume nu îşi are originea din Dumnezeu. Ea este controlată de Diavol, despre care Scriptura spune: „Toată lumea zace în puterea celui rău.”—1 Ioan 5:19, *NW.*

Este această „lume rea” menită să rămână pe termen nelimitat? Nu, Dumnezeu a stabilit o dată pentru sfârşitul ei. Potrivit semnului zilelor din urmă, sfârşitul va veni în timpul acestei generaţii. Mijlocul prin care Dumnezeu va nimici această lume este un război în cer şi pe pământ. Biblia numeşte acest război văzut şi nevăzut cu numele simbolic de „Armaghedon.”—Apoc. 16:16.

Cuvântul lui Dumnezeu conţine numeroase referiri la acest război purtat în cer, care va încheia această lume rea. De exemplu, se vorbeşte de „războiul zilei cele mari a Dumnezeului cel Atotputernic,” „ziua mare şi înspăimântătoare a lui Iehova,” „ziua mâniei lui Iehova,” „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru,” „ziua mâniei şi a descoperirii judecăţii drepte a lui Dumnezeu,” „ziua judecăţii şi distrugerii oamenilor nelegiuiţi.” Înseamnă „descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii Săi puternici, într-o flacără de foc,” „o distrugere neaşteptată,” şi „un mare necaz, cum nu s-a mai întâmplat de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu se va mai întâmpla.”—Apoc. 16:14, *NW;* Mal. 4:5; Tef. 2:2; Isa. 61:2, *AS;* Rom. 2:5; 2 Pet. 3:7; 2 Tes. 1:7, 8; 1 Tes. 5:3; Mat. 24:21, *NW.*

Cum a fost pe vremea lui Noe, în timpul sfârşitului acelei lumi, aşa va fi şi azi. Marele Profet Isus Cristos a zis: „Căci aşa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau şi beau, bărbaţii se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în arcă; şi nu au dat atenţie până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului.” (Mat. 24:38, 39, *NW*). Preocupaţi cu îndeletnicirile vieţii, oamenii din ziua de azi nu vor să audă

Cuprins

avertismentul despre sfârşitul acestei lumi; ei, ca oamenii din „lumea din vechime," râd de ideea că lumea rea va fi distrusă. Aşadar, oamenii din ziua de azi „nu dau atenţie" avertismentului despre sfârşitul acestei lumi, care este vestit acum de societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Unii oameni îşi bat joc şi râd de ideea că Dumnezeu va interveni şi va pune capăt acestei lumi.

Nu este neobişnuit că oamenii îşi bat joc de semnul „zilelor din urmă" al celei de-a doua prezenţe a lui Cristos. Era sigur că va fi aşa. „În zilele din urmă," zicea apostolul Petru, „vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, care vor umbla după dorinţele lor şi care vor zice: 'Unde este promisa lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca la începutul creaţiei.'"—2 Pet. 3:3, 4, *NW*.

Dar de ce îşi bat joc aceşti batjocoritori? Nu ar trebui ca distrugerea „lumii străvechi" să slujească drept avertisment că Dumnezeu o poate face din nou? Ba da, ar trebui! Dar oamenii nu vor să li se amintească de sfârşitul acestei lumi; ei evită dinadins să se gândească la acest lucru; ei vor să creadă că toate lucrurile vor continua „exact ca de la începutul creaţiei." Ei încearcă, din motive egoiste, să şteargă toată amintirea „lumii străvechi" şi a sfârşitului ei, prin apă.

Dar nu le va face niciun bine să ignore adevărul, după cum explică apostolul: „Potrivit dorinţei lor, ei scapă din atenţie faptul acesta: că erau ceruri din timpuri străvechi şi un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei prin cuvântul lui Dumnezeu, şi că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă, când a fost inundată de apă. Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate." (2 Pet. 3:5-7, *NW*) Da, Dumnezeu o va face din nou! A făgăduit-o în Cuvântul Lui.

„CERURI NOI ŞI UN PĂMÂNT NOU"

Distrugerea cerurilor şi a pământului simbolice ale acestei lumi nu vor lăsa un gol. Nu, ci va face loc pentru o lume cu totul nouă: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va domni dreptatea."—2 Pet. 3:13, *NW*.

Lumea nouă nu va fi niciodată stricată; ea va rămâne veşnic o lume dreaptă. Diavolul şi demonii, care alcătuiesc cerurile acestei lumi, nu vor deveni niciodată cerurile noii lumi. La Armaghedon, Diavolul şi demonii lui vor fi aruncaţi în abis pentru o mie de ani; apoi, la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, ei vor fi azvârliţi în lacul de foc, simbolul nimicirii veşnice.

Cerurile noi, alcătuite din Isus Cristos şi cei 144 000 de creştini credincioşi, răscumpăraţi din rândul oamenilor, nu se vor strica niciodată. Iar pământul nou va rămâne mereu drept. Puteţi fi un locuitor al acelui nou pământ drept şi să vă bucuraţi de binecuvântările sale veşnice. Cuvântul lui Dumnezeu zice despre noul pământ: „Moartea nu va mai fi, şi nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut."—Apoc. 21:4, *NW*.

Niciodată, niciodată în toată veşnicia, nu va lua sfârşit noua lume, şi nici binecuvântările ei nu vor înceta să se reverse peste toţi bărbaţii perfecţi şi toate

Cuprins

femeile pefecte care vor trăi pe pământ. Iehova garantează acest lucru: „Căci aşa cum noile ceruri şi noul pământ, pe care le voi face, vor rămâne înaintea Mea, zice Iehova, aşa o să rămână şi sămânţa voastră şi numele vostru. Şi se va întâmpla, ca de la o lună nouă la alta, şi de la un Sabat la altul, toată carnea va veni să Mi se închine, zice Iehova. Şi vor ieşi, şi vor vedea trupurile neînsufleţite ale celor care au păcătuit împotriva Mea.”—Isa. 66:22-24, *AS.*

După Armaghedon, supravieţuitorii vor pleca şi se vor uita la trupurile neînsufleţite ale celor pe care i-a ucis Iehova. Peste două miliarde de morţi! Cadavrele celor care au refuzat să iubească noua lume pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult, încât Şi-a dat singurul Fiu născut! Cadavrele celor care au iubit această lume rea, pe care ni se porunceşte să nu o iubim. Trupurile lor neînsufleţite nu vor fi îngropate, vor fi hrană pentru viermi, păsări şi fiare. Ei vor fi obiectele ororii pentru toată carnea dreaptă ce va supravieţui. Atunci, până în timpuri fără de sfârşit, în toate anotimpurile anului, din luă în lună, din săptămână în săptămână, toată canea omenească va veni să I se închine lui Iehova şi să dea slavă Dumnezeului noii lumi drepte.

Ungaria: Educaţie în Biserică

Din Budapesta, redactorul american de ziar, Eugene Pulliam, a trimis ziarului la care lucrează un raport despre religie în Ungaria: „În conformitate cu noua direcţie sovietică de 'dulceaţă şi lumină', conducerea superioară comunistă din Ungaria şi-a revizuit politica de persecutare a preoţilor şi pastorilor. A fost inaugurat un program de aşa-numită cooperare între stat şi biserică. În loc de a fi certaţi şi ameninţaţi pentru credinţa în Dumnezeu şi pentru că merg la biserică, oamenii sunt îndemnaţi acum să meargă la Liturghie şi la biserică … Niciodată Ungaria nu a văzut o astfel de revigorare a participării la biserică … Desigur, există întotdeauna o condiţie: o cerinţă ca preoţii şi pastorii să citească în fiecare duminică o 'predică' scurtă care proslăveşte filozofia comunistă”. – *Time*, 17 Octombrie 1955.

„ESTE greşit să refuzi să discuţi cu martorii lui Iehova?” Aceasta este întrebarea la care se răspunde în revista catolică *Mesagerul inimii sfinte,* în februarie, 1956. Cel care a întrebat a explicat: „Odată, toţi membrii familiei mele erau catolici, dar acum unii au devenit martori ai lui Iehova, iar aceştia ne fac mare necaz cu

Cuprins

argumentele lor stăruitoare în privinţe despre care nu ştim suficient de mult cât să discutăm inteligent.”

Revista i-a sfătuit pe catolici să refuze să discute aceste probleme legate de Biblie cu martorii lui Iehova, şi a adăugat: „Este o greşeală pentru un catolic să caute în toate cărţile după un răspuns exact, pentru fiecare întrebare la care se pot gândi ei.” Mai departe, cu privire la martori, se sfătuieşte: „Dacă numai ascultarea întrebărilor lor este foarte tulburătoare şi dacă ei insistă să le pună întrebări victimelor lor, atunci ar fi justificabil să refuzaţi să vă întâlniţi cu astfel de persoane.”

Dar în cazul în care vorbiţi cu unul dintre martorii lui Iehova, iată sfatul dat: „Ascultaţi problema cu un presupus aer de politeţe. Nu vă arătaţi jignit, ci doar neinteresaţi. Sau puteţi spune: ‘Nu văd cum argumentul acesta dovedeşte de unul singur ideea la care vreţi să ajungeţi. Aveţi şi alte dovezi de oferit pentru aceeaşi problemă?’ Poate că are mai mult de zis sau poate că începe să aibă un sentiment de insuficienţă şi frustrare. Dacă are mai mult de zis, atunci puteţi răspunde: ‘Tot nu văd cum aceasta . . . ’ şi aşa mai departe. Veţi avea dreptate în ceea ce ziceţi şi îl veţi face să poarte întreaga povară până când este epuizat. Atunci îi puteţi oferi o ceaşcă de ceai şi o felie de prăjitură.”

Este acesta un sfat bun? Este un sfat creştin? Biblia îl va confirma sau îl va condamna?

Dezbinările religioase dintr-o familie nu uimesc pe nimeni. Isus a spus că se va întâmpla acest lucru: „Căci am venit să fac dezbinare: fiul împotriva tatălui, fiica împotriva mamei şi nora împotriva soacrei. Duşmanii omului vor fi cei din casa lui. Cine care mai multă afecţiune pentru tatăl sau mama lui decât pentru Mine nu este demn de Mine; iar cel care are mai multă afecţiune pentru fiul sau fiica lui decât pentru mine nu este demn de Mine.”—Mat. 10:35-37, *NW.*

Dar când aceste despărţiri au loc din cauza conflictelor dintre învăţăturile adevărate ale lui Isus şi religia falsă, cine credeţi că ar putea discuta chestiunea cu inteligenţă şi cine credeţi că nu ar putea să o facă din cauza lipsei de cunoştinţă? Nu este logic, oare, să te aştepţi ca urmaşii adevăraţi ai lui Isus să poată răspunde, iar cei din religia falsă să dea dovadă de o cunoştinţă inadecvată? Şi ar fi creştinii adevăraţi sfătuiţi să nu caute după răspunsuri exacte la întrebările puse?

CE SFĂTUIEŞTE BIBLIA

Dimpotrivă, apostolul Petru a sfătuit pe creştini să fie „mereu gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre.” Biblia povăţuieşte să se facă o căutare foarte sârguincioasă pentru a dobândi cunoştinţă: „Dacă strigi după pricepere şi îţi ridici glasul după înţelegere; dacă umbli după ea ca după argint şi dacă o cauţi ca pe o comoară ascunsă: atunci vei pricepe frica de Iehova şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu. Atunci vei înţelege justiţia, dreptatea şi nepărtinirea, da, fiecare cale bună. Precauţia te va păzi; priceperea te va ţine: ca să te scape de calea răului, de oamenii care vorbesc lucruri stricate.”—1 Pet. 3:15, *NW;* Prov. 2:3-5, 9, 11, 12, *AS.*

Cuprins

„Mintea celui drept cugetă la cum să răspundă," spune Biblia. Iar dacă această minte gânditoare a găsit răspunsurile şi are cunoştinţă de Dumnezeu, atunci nu va fi tulburată de oameni care vorbesc lucruri stricate. Ascultarea întrebărilor nu va fi atât de „profund tulburătoare" pentru ea, astfel încât stăpânul ei va trebui să refuze să vorbească cu cel care întreabă. Isus este modelul creştinilor, iar Lui nu I-a fost teamă să discute despre religie şi nici nu a fost profund tulburat de asemenea discuţii. El a avut adevărul; potrivnicii Lui nu. Deci, ei erau cei profund tulburaţi şi care refuzau să vorbească mai departe: „Şi nimeni n-a putut să-i răspundă un cuvânt şi, începând din ziua aceea, nimeni nu a mai îndrăznit să pună întrebări."—Prov. 15:28, *RS;* Mat. 22:46, *NW.*

Sfătuieşte Biblia la „un aer prefăcut de politeţe" când discutăm cu alţii? Nu sfătuieşte asumarea nici unui fel de aer, căci aceasta înseamnă făţărnicie. Şi condamnă mai ales argumentările nechibzuite ale unora care pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar folosesc chipuri în închinare: „Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu şi nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al păsărilor, al patrupedelor şi al târătoarelor."—Rom. 1:21-23, *NW.*

Prin urmare, în mod sigur, nu poate exista nici o obiecţie la sfatul de a oferi martorilor „o ceaşcă de ceai şi o felie de prăjitură," nu-i aşa? De regulă ar fi un lucru condamnabil, o reacţie la un impuls mărinimos al inimii. Dar este acesta spiritul din spatele sfatului? Nu este o mustrare plănuită şi premeditată, o atitudine de sfinţenie faţă de cel care se opune, parte din aerul prefăcut de politeţe goală? Există o obiecţie a Bibliei la o asemenea ospitalitate prefăcută: „Nu mânca pâinea celui care are un ochi rău, nici nu pofti la bunătăţile lui: căci aşa cum gândeşte un om în sinea lui, aşa este şi el: mâncă şi bea, îţi zice el; dar inima lui nu este cu tine. Vei vomita bucăţica pe care ai mâncat-o."—Prov. 23:6-8, *AS.*

APEL LA SINCERITATE

Când se întâlnesc cu politeţe nechibzuită şi o cerinţă repetată papagaliceşte pentru mai multe dovezi, martorii lui Iehova pot da dovezi suplimentare, pot să citească din Biblia catolicului, şi poate, se trezeşte o fărâmă de interes. Dar dacă nu se zăreşte o asemenea fărâmă, martorul experimentat va simţi curând nesinceritatea din cererile pentru mai multe dovezi şi va face bine să înfrunte problema cu un apel deschis. Martorul lui Iehova poate spune:

„Da, am mai multe dovezi, dar am sentimentul că nu le vreţi cu adevărat. Ascultaţi, dar mintea vă pare închisă. Mulţi oameni şi-au închis minţile deseori faţă de noi, şi de obicei este din pricina a ceea ce a spus un prieten sau o rudă sau un cleric despre noi. Uneori povestesc ce li s-a zis, uneori doar tac din gură. Nu ştiu dacă este cazul şi aici sau nu, dar dacă este, spun doar atât. Fiţi cinstiţi şi lăsaţi-mă să aud acuzaţiile. Biblia spune că aşa trebuie. Legea lui Dumnezeu a spus că dacă un om este acuzat de altul, atunci aceştia trebuie puşi faţă în faţă şi ambele părţi să fie audiate de judecători. Aceasta se găseşte la Deuteronomul 19:17, 18

Cuprins

(*NW*): ‘Cei doi oameni aflaţi în litigiu să stea înaintea lui Iehova şi înaintea preoţilor şi a judecătorilor care vor sluji în acele zile. Judecătorii să cerceteze amănunţit cazul.’ Dumneavoastră trebuie să hotărâţi în acest caz, dar înainte să o faceţi, cercetaţi cu atenţie. Ascultaţi partea mea. Biblia spune că este ruşine să nu o faceţi: ‘Dacă cineva dă răspuns înainte ca să audă, este o nebunie şi o ruşine.’—Prov. 18:13, *RS.*

„Este cinstit. Dar mai mult decât atât, este creştineşte să faci astfel. Dacă eu greşesc şi dumneavoastră aveţi dreptate, în calitate de creştin ar trebui să îmi arătaţi care este greşeala mea. Biblia zice la Proverbele 3:27 (*RS*): ‘Nu opriţi binele de la cei cărora li se cuvine, când este în puterea voastră să o faceţi.’ Dacă aveţi adevărul, vă rog să nu îl ascundeţi de mine. Dacă Dumnezeu v-a mângâiat cu adevărul, a fost pentru ca să îi mângâiaţi şi pe alţii cu el: ‘Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu să-i putem mângâia pe cei ce se află în orice fel de necazuri.’ (2 Cor. 1:3, 4, *NW*). Dacă aveţi adevărul lui Dumnezeu, iar eu nu, mângâiaţi-mă cu el. Isaia 1:18 (*AS*) zice: ‘Veniţi acum şi să raţionăm împreună, zice Iehova: chiar dacă păcatele voastre ar fi stacojii, vor fi albe ca zăpada.’ Dacă păcatele mele sunt stacojii, raţionaţi împreună cu mine şi arătaţi-mi greşelile mele, ca să mă curăţ şi să devin ca zăpada în ochii lui Dumnezeu.

„Biblia zice să le faci altora ce ţi-ar plăcea să-ţi facă ei. Dacă dumneavoastră nu aţi avea adevărul şi alţii l-ar avea, aţi fi vrut să vi-l spună. Dacă îl aveţi şi eu nu, vă rog să mi-l spuneţi. Purtaţi-vă cu mine aşa cum aţi vrea să mă port cu dumneavoastră. Eu cred că am adevărul; am venit să vi-l spun. Petru şi-a schimbat religia ca să devină creştin. O voi schimba şi eu ca să devin unul dacă este nevoie. Acum am fost sincer cu dumneavoastră. Aţi vrea, vă rog, într-un spirit de sinceritate şi dragoste creştină, să fiţi sincer cu mine şi să îmi spuneţi obiecţiile dumneavoastră ca să pot să le răspund sau să fiu ajutat?”

Se crede că un astfel de apel biblic va ajunge la inima oamenilor asemănători oilor şi va destrăma orice aere prefăcute, necugetate şi ipocrite de politeţe nechibzuită.

Etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă

Este o practică populară faptul de a ţine pasul cu vecinul în lucrurile materiale ale vieţii. Observând acest lucru, Benjamin Franklin a spus odată: „La ce foloseşte această mândrie exterioară pentru care se riscă atât de mult, pentru care se suferă atât de mult? Ea nu poate promova sănătatea, sau uşura durerea; ea nu măreşte valoarea persoanei, ea creează invidie, grăbeşte nenorocirea”. Este adevărat acest lucru. Nenorocirea şi dezastrul vor mistui pe cei care se aruncă în capcana de a încerca să ţină pasul cu vecinii lor, la fel de sigur cum această lume controlată de demoni va dispărea la Armaghedon: „Tot ce este în lume — dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă — nu

Cuprins

provine de la Tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” – 1 Ioan 2:16, 17, *Traducerea Lumii Noi*.

INTERESE UMANE INDIVIDUALE

„Arătaţi interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă de ale celorlalţi.”—Fil. 2:4, NW.

INTERESELE hrănirii, împerecherii, clădirii cuiburilor şi creşterii urmaşilor au fost date de Dumnezeu creaţiei inferioare de pe pământ, zburătoarelor şi făpturilor din mare. Ele îndeplinesc aceste interese din instinct, în timpul unei durate de viaţă limitate, dar satisfăcătoare. Ele se hrănesc din îngrijirile din care Dumnezeu le-a dat dreptul să se împărtăşească. „Uitaţi-vă atent la păsările cerului, fiindcă ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng în hambare; totuşi Tatăl vostru ceresc le hrăneşte.” (Mat. 6:26, *NW*) Dar, spre deosebire de această creaţie inferioară, care este călăuzită de legile involuntare ale instinctului, omul a fost creat cu un nivel mare de inteligenţă. Lui i s-a încredinţat darul uimitor al voinţei proprii. Folosind aceste capacităţi, omul a fost iniţial făcut să întreprindă, să dezvolte şi să preţuiască o gamă largă de interese sau preocupări, pe o durată de viaţă nesfârşită, de fericire, spre lauda Creatorului său.

[2] Seminţele anumitor interese de bază au fost implantate în fiecare bărbat şi fiecare femeie datorită firii lor omeneşti, aşa cum a fost creată de Dumnezeu. Potrivit voinţei proprii a unui om, aceste seminţe se pot dezvolta în mod înţelept sau neînţelept. Indiferent unde s-ar afla omul pe acest glob, aceleaşi interese de bază sunt găsite în omul obişnuit, fiindcă toate au fost moştenite de la strămoşul comun, Adam. Astfel de interese puse acolo de Dumnezeu într-o formă fundamentală, poartă cu ele recunoaşterea legală divină ca drepturi delegate de Dumnezeu. Drepturile delegate omului sunt mai puţine decât drepturile înnăscute ale lui Dumnezeu, ceea ce oferă, prin urmare, superioritate intereselor divine şi îndeplinirii lor.

[3] Din acest motiv, unele autorităţi legale se referă la aceste drepturi naturale ale unui om ca fiind legea naturii. „Întrucât omul depinde în totalitate de Făcătorul lui în orice privinţă, este necesar ca el să se conformeze, în toate lucrurile, voinţei Făcătorului său. Voinţa Făcătorului său se numeşte legea naturii. Căci atunci când a creat Dumnezeu omul, şi l-a înzestrat cu voinţă proprie cu care să se ghideze în toate aspectele vieţii, El a stabilit anumite legi neschimbătoare ale firii omeneşti,

prin care voinţa proprie este oarecum stăpânită şi îngrădită, şi i-a dat, de asemenea, capacitatea de a gândi, pentru a descoperi sensul acelor legi.”

[4] Altă competenţă legală defineşte legea naturii ca pe: „Legea pe care Dumnezeu, Suveranul Universului, a dat-o tuturor oamenilor, nu prin vreo promulgare oficială, ci numai prin ceea ce le dictează cugetul în sinea lor. … Legile primitive ale naturii pot fi reduse la şase, şi anume: (1) inteligenţă relativă sau judecată; (2) dragostea de sine; (3) atracţia dintre sexe; (4) tandreţea părinţilor faţă de copiii lor; (5) sentimentul religios; (6) sociabilitatea.”

[5] Ce interese omeneşti sunt descoperite vederii de către prima dintre legile naturii de mai sus? Spre deosebire de animale, omul este o creatură extrem de ageră sau inteligentă. El poate deduce lucruri. El este capabil să deosebească binele moral de răul moral. El poate fi răspunzător pentru faptele sale şi pentru cum îşi foloseşte interesele. Omul este influenţat de fericire şi de nefericire. Prin urmare, omul obişnuit are interese înnăscute de a fi informat, de a dobândi cunoştinţă, de a scoate la iveală datele, de a analiza dovezile şi de a lua hotărâri. Când nu este dus pe căi greşite, omul are tendinţa firească de a folosi aceste interese într-un sens bun, dobândind astfel un merit care îi aduce răsplata fericirii.

[6] Iehova Dumnezeu a dat început omului cu nişte interese naturale sănătoase în cunoaşterea adevărului. Acest imbold natural a fost deviat într-o oarecare măsură, cale prin care isteţimea omului a fost îndreptată pe făgaşul răului. O asemenea răutate creează o vină care aduce nefericire. Oricât de sumbre au devenit aceste interese sub lunga şi proasta conducere a lui Satan, încă mai rămân, în ziua de azi, interese fireşti, într-o măsură considerabilă, împreună cu drepturile naturale care le însoţesc.

[7] Din acest motiv, martorii lui Iehova încearcă în mod constant să stimuleze aceste interese naturale. În primul rând, cu privire la ei înşişi, ei încearcă să rămână informaţi în mod teocratic şi să se zidească din punct de vedere intelectual în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. În al doilea rând, ei încearcă să viziteze personal, ca un aproape prietenos, cât se poate de mulţi bărbaţi şi femei, ca să pună înaintea lor, în mod inteligent şi pentru gândirea lor cinstită, adevărul legat de scopurile dezvăluite ale lui Iehova în acest timp al sfârşitului. Martorii lui Iehova urmează modelul stabilit de Isus şi apostolii Lui, care au făcut vizite din casă în casă, în concordanţă cu acest domeniu firesc al intereselor omeneşti.

[8] A doua lege a naturii implică chestiunea iubirii. Biblia confirmă existenţa acestui principiu fundamental în natura umană, pus acolo de Dumnezeu. Este scris: „Trebuie să îţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Eu sunt Iehova.” (Lev. 19:18, *NW*). Aceste drepturi puternice de dragoste de sine îndeamnă fiecare om spre propria sa ocrotire, să îşi apere viaţa şi trupul de rele, să evite ceea ce ar putea fi vătămător şi să se îngrijească de toate lucrurile necesare pentru continuarea

Cuprins

existenţei sale. Aceste interese ale sinelui acoperă un domeniu larg şi se reflectă în multe alte domenii ale intereselor omeneşti.

[9] Dragostea sănătoasă de sine sau interesul personal, dezvoltat într-o măsură moderată, este un lucru bun şi potrivit şi duce pe o cale de acţiune de merit care produce recompense de fericire. Dar acolo unde nivelul de dragoste de sine sau de folos personal se dezvoltă până la excluderea aproapelui sau a semenului, atunci s-a pornit pe o cale de acţiune a răutăţii. În asemenea cazuri, dragostea de sine devine egoism excesiv. Acest lucru duce la necazuri sau greşeli pentru care cineva trebuie să fie răspunzător. El trebuie să plătească sub forma unei pedepse care aduce nefericire.—2 Tim. 3:2-5, *NW.*

[10] Nu este nimic greşit în faptul că un om este interesat de propria-i bunăstare fizică şi spirituală. Doctrinele religioase false, precum „negarea sinelui" sau dezvoltarea caracterului până în măsura în care omul ajunge să se pună în umbră, prin înăbuşirea tuturor dorinţelor, aşa cum învaţă budismul şi unele secte creştine false, sunt lucruri care susţin păcatul. Acestea sunt învăţături opuse firii omeneşti, doctrine care se află în conflict cu această trăsătură fundamentală a dragostei de sine pe care Dumnezeu a sădit-o iniţial şi aşa cum trebuie în omul perfect. Echilibrul înţelept dintre dragostea pentru Dumnezeu şi dragostea de sine este cel care impulsionează omul să caute dreptatea, care îndeamnă omul să slujească pe Iehova cu toată inima, astfel încât să poată primi, în final, zâmbetul lui Iehova de aprobare, pentru viaţă veşnică. „Continuaţi să lucraţi până la salvarea voastră cu teamă şi tremur."—Fil. 2:12, *NW.*

[11] Un alt principiu fundamental în natura omenească este atracţia dintre sexe. Dumnezeu a creat omul astfel, parte bărbătească şi parte femeiască. Ei există ca pereche. (Gen. 1:27; 2:20-22, *NW*) Acest lucru a fost prevăzut pentru a îndeplini interesul divin al lui Dumnezeu de a popula pământul. (Gen. 1:28; Isa. 45:18). Atracţia dintre sexe dă naştere la o gamă largă de interese individuale omeneşti. Câteva dintre aceste interese fundamentale şi drepturile delegate care le însoţesc sunt căsătoria, a avea o familie cu copii, a avea o casă şi a-şi câştiga existenţa. Acest lucru înseamnă şi că soţul şi soţia au drepturi reciproce şi exclusive unul asupra celuilalt. (1 Cor. 7:2-5, *NW*). Acolo unde aceste interese individuale omeneşti sunt urmărite într-un mod bun se stabileşte un merit şi se obţine o răsplată de fericire pură. Dacă se urmează o cale contrară, nefericirea este capătul acestuia. Niciun străin nu poate invada teritoriul intereselor personale ale unui om în legătură cu căsătoria corespunzătoare. Oricum, potrivit sfatului lui Isus, bărbatul trebuie să îşi limiteze interesele sexuale la tovarăşa de viaţă.—Mat. 19:4-9.

[12] Tandreţea părinţilor faţă de copiii lor este, de asemenea, un principiu fundamental al firii omeneşti. De la naştere copiii sunt total incapabili să se îngrijească de cea mai mică dintre nevoile lor. Dar dragostea tatălui şi a mamei se ocupă de această slăbiciune. Acest interes părintesc de îngrijire a celui tânăr este una dintre cele mai puternice legi ale naturii. Acest domeniu de interes cere ca părinţii să ofere ocrotire, hrană, îmbrăcăminte, educaţie şi disciplină şi folosirea mijloacelor de constrângere pentru binele copilului, când împrejurările o cer. Mai ales mamele, în îndeplinirea acestui domeniu de interes cu înţelepciune, pe calea

Cuprins

binelui, sunt foarte ocupate şi aproape că o găsesc o îndeletnicire cu normă întreagă. Dar aceasta oferă şi binecuvântări şi bucurii.—Prov. 17:6.

SENTIMENTUL RELIGIOS ŞI SOCIABILITATEA

[13] Dorinţa de a venera, a lăuda, a admira sau a căuta sfat pentru probleme la o putere superioară adevărată sau închipuită reflectă alt set de interese fireşti puse în om de către Creatorul lui. „Sentimentul religios care ne duce, în mod firesc, la Fiinţa Supremă, este una dintre calităţile care aparţin doar omului; iar importanţa lui îi dă titlul de legea morală a naturii.” Prin urmare, acesta este principiul din natura umană pe care Satan a încercat să îl exploateze de la început, atunci când i-a făcut pe Adam şi Eva să îmbrăţişeze religia falsă şi să se răzvrătească împotriva Dumnezeului lor. Satan a creat de atunci încolo religii de foarte multe feluri ca să cuprindă aceste interese religioase şi închipuiri ale majorităţii oamenilor. Astfel a ţinut minţile şi devotamentul lor departe de adevăratul Dumnezeu.—1 Cor. 8:5, 6, *NW*.

[14] Dar, în toate erele, minoritatea oamenilor a fost cea care a folosit acest „sentiment religios” fundamental ca să îi conducă spre adevăratul Dumnezeu şi ca să îşi menţină închinarea credincioasă activă faţă de El. Astăzi martorii lui Iehova fac parte din acea minoritate nepervertită care vizitează oamenii în casele lor nu doar ca să le ofere cunoştinţa exactă din Biblie, ci şi ca să facă un apel direct la dorinţa firească a oamenilor de a venera o putere superioară, îndemnându-i să accepte religia adevărată şi să vină astfel în închinarea activă la Iehova, Dumnezeul şi Creatorul lor adevărat. (Ioan 4:23, 24, *NW*). Indiferent unde ar trăi omul pe pământ, el are dreptul fundamental de la Creatorul lui, care îi oferă libertate religioasă să slujească pe adevăratul Iehova Dumnezeu şi să dobândească fericire şi viaţă, sau să slujească orice amăgire religioasă falsă pe care o alege, care îşi conduce adepţii la nefericire şi moarte. La fel ca Iosua din vechime, martorii lui Iehova le spun oamenilor în ziua de azi: ‘Alegeţi-vă astăzi pe cine veţi sluji, fie zeii păgâni ai strămoşilor voştri, fie pe Iehova. Dar în ceea ce ne priveşte, noi Îl vom sluji pe Iehova.’—Ios. 24:15, *NW*.

[15] Ultimul dintre cele şase principii fireşti din om, care influenţează interesele sale individuale omeneşti, este cel al „sociabilităţii.” „Nevoia pe care o simte omul de a trăi într-o societate este una dintre legile primordiale ale naturii, din care izvorăsc obligaţiile şi drepturile noastre; iar existenţa societăţii depinde de condiţia ca drepturile tuturor să fie respectate.” Nicio fiinţă omenească normală nu îşi doreşte să ducă viaţa unui pustnic, singuratic, într-un loc izolat. Mai degrabă îşi doreşte sincer prietenia călduroasă şi asocierea activă cu semeni cu cugetare

Cuprins

asemănătoare. Acolo unde sunt dezvoltate, într-un fel sănătos, astfel de interese sociale aduc bucurie şi mulţumire. Numai criminalii şi cei care nu sunt răspunzători de faptele lor sunt excluşi de la contactul social.

[16] În armonie cu aceste interese naturale ale sociabilităţii, martorii lui Iehova se adună astăzi în cercuri tot mai mari de adunări, arătând interese personale faţă de fraţii lor, în timp ce formează o societate remarcabilă a Noii Lumi, în 160 de ţări diferite în prezent. „Arătaţi interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă de ale celorlalţi." (Fil. 2:4, *NW*). Toţi oamenii care sunt precum oile, dispuşi spre dreptate, sunt ajutaţi să vadă că este în interesul lor personal cel mai bun, de siguranţă în prezent şi viaţă în viitor, să fugă acum la societatea Noii Lumi a lui Iehova Dumnezeu, singurul staul adevărat de oi, sub păstorirea lui Isus Cristos.—Ioan 10:14-16, *NW*.

[17] Pe lângă aceste interese omeneşti individuale şi fundamentale, dezvăluite de legea naturii, există şi multe altele, cum ar fi: sportul, recrearea, cinema şi teatru, fotografiatul, automobilismul, călătoria, muzica, studiul naturii, privitul la televizor, jocurile, numeroasele ştiinţe, multe alte feluri de artă şi o mulţime de altele, pe măsură ce cunoaşterea şi invenţiile omului descoperă noi domenii de interes. Dar timpul este prea scurt pentru om să se ocupe de toate interesele acum. Nu sunt destule ore într-o zi pentru a face totul. Aşadar, individul trebuie să fie selectiv în alegerea intereselor sale, pe lângă cele pe care i le impune natura, după cum a fost analizat până acum.

[18] Creştinul dedicat trebuie să sacrifice multe aşa-numite interese lumeşti pentru a echilibra interesele sale individuale cu interesele divine şi cu interesele sale nou dobândite din comunitate (adunare) discutate în următorul articol. Creştinul poate păstra cu înţelepciune doar acele interese personale care îi zidesc meritul faţă de Iehova Dumnezeu, ca să poată ajunge la ţelul fericit al vieţii veşnice în noua lume. Fiecare creştin îşi vede de treaba lui în ceea ce priveşte interesele sale individuale şi trăieşte în linişte cu tovarăşii săi creştini, fără să îi critice pe alţii în legătură cu treburile lor personale. El urmează sfatul apostolului Pavel despre chestiunile particulare: „Să vă străduiţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburile voastre."—1 Tes. 4:11, *NW*.

[19] Am ajuns în punctul timpului în care societatea lumii vechi a lui Satan stă condamnată în întregime la nimicire. Nici un merit zidit de persoane drepte în parte sau de un grup de reformatori religioşi nu o poate scăpa. Situaţia actuală este întocmai ca cea din zilele Sodomei şi Gomorei. Iehova i-a zis lui Avraam că dacă poate găsi cincizeci de locuitori drepţi în Sodoma, meritul acestora ar valora destul în ochii lui Dumnezeu ca cetăţile din câmpie cu cei nelegiuiţi de acolo să fie cruţate de distrugere. Avraam, care avea îndoieli că se poate găsi un număr atât de mare precum cincizeci de oameni drepţi, cu o înregistrare meritorie, L-a rugat, în cele din urmă, pe Iehova, să fie de acord cu numai zece oameni drepţi. Dar nici măcar zece oameni merituoşi nu au putut fi găsiţi.—Gen. 18:22-33.

[20] Aşa că au fost trimişi îngeri să îl înştiinţeze pe dreptul Lot, pe soţia lui şi cele două fiice ale lor, patru persoane în total, să fugă împreună, ca o familie, ca să fie în siguranţă. Aceştia patru au fost înştiinţaţi fiecare în parte şi a fost în interesul lor

individual să acţioneze. Ei au acţionat, dar soţia lui Lot s-a întors şi şi-a pierdut viaţa pentru că a slăbit în credinţă. Prin urmare, numai trei oameni cu merite individuale au primit răsplata de a fi salvaţi de distrugerea prin foc. (Gen. 19:15-26) Astăzi Dumnezeu îi înştiinţează pe toţi indivizii înclinaţi spre dreptate să îşi folosească interesul personal pentru a obţine cunoştinţă exactă din Biblie şi le arată cum să fugă din această societate babilonică a lumii vechi, osândită acum la nimicire. „Ieşiţi din ea, poporul Meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei, şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei.”—Apoc. 18:4, *NW.*

[21] Fiecare dintre noi, individual, poate lua acum deciziile potrivite, care ne vor realiza o însemnare de merit pentru Iehova Dumnezeu, ca nişte oameni drepţi. Dacă luăm deciziile greşite care ne aduc neputinţă, vină sau păcat, locul nostru va fi cel al unui nelegiuit în ochii lui Dumnezeu. Observaţi responsabilitatea sau răspunderea individuală descrisă în Scripturi: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri: fiul să nu poarte nedreptatea tatălui, şi nici tatăl să nu poarte nedreptatea fiului; dreptatea [meritul] celui drept să fie asupra lui, iar răutatea [vina] celui rău să fie asupra lui. Dar dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârşit şi respectă toate legile Mele, şi face ceea ce este legitim şi bine, el va trăi cu siguranţă, nu va muri.”—Ezec. 18:20, 21, *AS.* A se vedea şi Deuteronomul 24:16; Ieremia 31:29, 30.

Comentarii la Legile Angliei, de Wm. Blackstone, Vol. I, p. 26.

Dicţionarul legii, de Bouvier, 1934, p. 671.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum se deosebeşte omul de creaţia inferioară, în ce priveşte asumarea intereselor?
2. De ce interesele de bază ale omului nu variază de la o parte a pământului la alta?
3,4. Ce descriu autorităţile legii ca „lege a naturii”?
5. Ce interese individuale rezultă de pe urma faptului că omul, prin natură, este făcut inteligent şi raţional?
6,7. Ce fac martorii lui Iehova în legătură cu interesele naturale ale omului pentru a cunoaşte adevărul?
8. Ce interese individuale îşi fac apariţia de pe urma „iubirii de sine”?
9,10. Sunt greşite interesele personale? În ce măsură pot fi ele dezvoltate?
11. Ce interese individuale apar de pe urma principiului firesc al atracţiei reciproce dintre sexe?
12. Ce interese apar de pe urma principiului de tandreţe a părinţilor faţă de copiii lor?
13. Ce este „sentimentul religios”, şi cum a căutat Satan să-l exploateze?
14. Cum a folosit o minoritate de oameni acest „sentiment religios” de bază?

Cuprins

15,16. (a) Ce interese apar de pe urma dorinţei fireşti a omului de „sociabilitate”? (b) Cum îi afectează aceste interese pe martorii lui Iehova?
17,18. (a) Ce alte interese individuale există? (b) Ce trebuie să fie făcut cu acestea şi de ce? (c) Cum trebuie să considerăm interesele altuia?
19. Poate fi făurită vreo cantitate de merit pentru a salva această lume veche? Ce exemplu din Biblie ilustrează acest lucru?
20. Cum este ilustrat acum felul de acţiune individuală importantă? De ce se urmează o astfel de acţiune?
21. Cum descriu Scripturile responsabilitatea individuală astăzi?

INTERESELE COMUNITĂŢII SAU ALE ADUNĂRII

„Căci, într-adevăr, corpul nu este un singur mădular, ci mai multe.”
—1 Cor. 12:14, NW.

SOCIABILITATEA fiind unul dintre principiile fundamentale din natura umană, omul a dorit întotdeauna să trăiască în grupuri sociale. Aceasta i-a îngăduit să se bucure de tovărăşie şi să împărtăşească treburi comune în care sunt întreprinse interese combinate pentru înaintarea comună. Acest lucru înseamnă că fiecare om în parte a trebuit să renunţe la o parte din timpul său petrecut în interes personal, pentru a întreprinde interese comune sau colective pentru grupul mai mare cu care se asociază. Când îşi sacrifică o parte din propria libertate de acţiune în schimbul responsabilităţilor comunităţii, individul primeşte beneficii colective care duc la o fericire mai mare decât dacă ar acţiona de unul singur. Biblia susţine acest principiu de a lucra împreună pentru binele mai mare. „Doi sunt mai buni decât unul, pentru că au o răsplată bună pentru munca lor. … iar funia împletită în trei nu se rupe uşor.” (Ecl. 4:9, 12, *AS*). Cu cât mai mare devine asocierea unui om cu o comunitate, cu atât sacrifică el mai mult din folosul lui personal şi cu atât mai mari sunt interesle sale pentru comunitate. Dacă duce acest lucru prea departe ajunge la comunism, în care interesele comunităţii depăşesc interesele personale, aproape până la înlăturarea celor din urmă.

[2] Acceptarea intereselor mai mari pentru comunitate s-a dovedit a fi experienţa izraeliţilor, atunci când comunitatea lor naţională rurală, din timpul judecătorilor, a fost schimbată în cea a comunităţii naţionale organizate sub un rege uman. Înainte de organizarea împărăţiei sub Saul şi apoi David, când responsabilităţile lor teocratice în comunitate nu erau foarte multe, israeliţii au avut mult timp ca să conceapă „ce era bine în ochii lor”, în ceea ce priveşte interesele individuale de preocupări personale. „În zilele acelea nu era rege în Israel. Fiecare făcea ce era drept în ochii lui.” (Jud. 21:25, *NW*). Profetul Samuel a prezis ce interese sau sarcini crescute de impozite şi servicii vor fi implicate, pentru rege personal, într-o

Cuprins

asemenea guvernare a împărăţiei sub un rege uman imperfect. (A se vedea 1 Samuel 8:10-18.) Dar, în ciuda obiecţiei lui Samuel, israeliţii au pledat pentru stăpânirea împărăţiei. Şi s-a întâmplat ca acea organizaţie crescută sub domnia imperfectă a regelui să fie soarta lor timp de 510 ani.

[3] Ceea ce se demonstrează şi se dovedeşte aici, prin lunga experienţă a Israelului cu regi, este că „interesele conducătorului," bune sau rele, devin parte a intereselor comunităţii, aducând comunitatea la răspundere pentru bine şi rău. Când conducătorii naţionali sau locali îşi folosesc interesele de conducere pentru binele oamenilor, meritul comunităţii este zidit şi comunitatea înfloreşte ca răsplată. Dar când conducătorii îşi folosesc puterile pentru egoism şi răutate, atunci vina comunităţii ia naştere rapid, ducând la multă tristeţe şi asuprire pentru oameni. Este scris: „Când cei drepţi sunt la putere, poporul se bucură; dar când conduc cei răi poporul geme." (Prov. 29:2, *AT*). Pentru greşeala Regelui David de a face un recensământ în Israel, care era împotriva voinţei lui Dumnezeu, Iehova a dat o pedeapsă de ciumă asupra întregii naţiuni, astfel încât au murit şaptezeci de mii de oameni. (2 Sam. 24:1, 10, 15). Mai târziu s-a scris despre un rege din împărăţia nordică a Israelului: „Şi Omri a făcut ce este rău în ochii lui Iehova şi a ajuns să facă mai rău decât toţi cei ce fuseseră înaintea lui." (1 Regi 16:25, *NW*) Pentru o relatare despre un rege bun citim: „În zilele lui ţara a avut linişte zece ani. Şi Asa a făcut ce este bine şi drept în ochii lui Iehova, Dumnezeul său." (2 Cron. 14:1, 2, *NW*). Oglindirea asupra întregii comunităţi a domniilor bune şi rele a fost experienţa omului din timpuri străvechi până chiar la această oră, indiferent de nivelul de putere stăpânitoare prin care conducătorii şi-au exercitat autoritatea.

[4] Prin comunitate se înţelege un grup social de fiinţe omeneşti care locuiesc împreună într-o zonă comună şi împart o moştenire asemănătoare. În ceea ce priveşte societatea lumii vechi, cea mai mică formă de comunitate este unitatea familiei, iar de acolo dimensiunile cresc pentru a cuprinde satul, oraşul sau cetatea, apoi judeţul, statul sau provincia, şi, în final, întreaga ţară sau naţiune. Tatăl este considerat conducătorul comunităţii celei mai mici, unitatea familiei, iar de la el se ridică scara la comunităţi mai mari, conducătorii acestor nivele fiind cei care influenţează în mod considerabil bunătatea sau răutatea comunităţii. Când un membru al familiei săvârşeşte o infracţiune teribilă, aceasta aduce ruşine asupra întregii familiei şi, într-adevăr, asupra întregii comunităţi locale a satului sau oraşului. Când un conducător naţional, precum Hitler, a devenit rău, întreaga ţară a fost pedepsită şi ocărâtă.

[5] Comunităţile societăţii lumii vechi din ziua de azi au multe interese diferite, printre care se numără şi următoarele: a se îngriji de educaţia generală a copiilor, serviciul poştal, protecţia de către poliţie a oamenilor şi bunurilor, protecţia pompierilor, construirea drumurilor, canalizarea şi depozitarea deşeurilor, promovarea sănătăţii generale, administrarea parcurilor, conservarea resurselor naturale, alegerea conducătorilor, plătirea taxelor, asumarea măsurilor generale de siguranţă (război), şi multe alte chestiuni guvernamentale. Martorii lui Iehova încă în mijlocul societăţii lumii vechi, au anumite obligaţii de îndeplinit în legătură cu acele comunităţi în care locuiesc. (Ioan 17:15). De exemplu, ei se supun în

totalitate regulilor locale şi naţionale în armonie cu Biblia, plătesc ascultători taxele şi păstrează liniştea publică. Totuşi, ei încearcă să îşi reducă interesele comunităţii lumii vechi la minim. Cum aşa?

[6] Deoarece a venit în existenţă o societate a Noii Lumi, din care fac parte martorii lui Iehova. Ei iau seama la sfatul lui Isus de a „da Cezarului [cerinţele guvernamentale] ce este al Cezarului, dar lui Dumnezeu [cerinţele divine] ce este al lui Dumnezeu." (Mat. 22:21, *NW*). Lucrurile lui Dumnezeu se bazează pe interesele Sale divine, pe care le recunoaştem ca fiind de importanţă supremă şi mai presus decât cele ale comunităţilor locale. Din studiul nostru al Scripturilor sfinte şi din datele fizice observăm că interesele divine indică formarea unei astfel de societăţi a Noii Lumi, alcătuită din adunări creştine. Din acest motiv suntem mai preocupaţi de interesele adunării. Pe acestea le analizăm în continuare cu câteva detalii.

ADUNĂRI ALE SOCIETĂŢII NOII LUMI

[7] Până la începutul anului 1956 au existat 16 044 de adunări ale martorilor lui Iehova, înfiinţate în 160 de ţări diferite. Toate aceste mii de adunări sunt reunite într-o comunitate internaţională, cunoscută drept Societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Corpul de guvernare central este situat în Brooklyn, New York, unde corporaţia legală, cunoscută drept Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, este folosită să controleze interesele globale. De la sediul central, conducerea este dirijată prin şaptezeci şi opt de filiale, care, la rândul lor, controlează adunările individuale din teritoriul atribuit lor.

[8] Fiecare adunare individuală formează o comunitate locală de asociaţi creştini slujitori, care locuiesc în zona locală şi au aceeaşi pregătire şi fundament creştine. Astăzi, la fel ca pe vremea lui Pavel, fiecare adunare este alcătuită din mulţi membri individuali, dar care lucrează împreună ca un corp întreg, fiecare membru aducând o contribuţie cât se poate de necesară la întregul organizaţiei. (1 Cor. 12:14-25, *NW*). Aceste adunări sunt organizate după aceeaşi structură ca adunările de creştini din secolul întâi. Ele au o formă de conducere teocratică în care toţi servii locali sunt numiţi pentru aptitudinile lor bune de către corpul de guvernare al societăţii Noii Lumi, prin filială. Niciunul dintre aceşti servi (care corespund cu conducătorii) nu sunt aleşi în funcţie în mod democratic. Când sunt numiţi, ei slujesc în poziţiile lor respective până când sunt numiţi alţii ca să le preia responsabilităţile. În împlinirea profeţiei lui Isaia, „Voi face pace din funcţionarii tăi," conducerea generală a fost una de bunătate, care a zidit meritul pentru adunări şi a adus răsplata binecuvântării lui Iehova. (Isa. 60:17, *AS*). Puţinii servi care se întorc spre o cale de acţiune de răutate sunt înlăturaţi rapid, pentru a evita contaminarea adunării. Totuşi, dacă unii din adunare au urmat liderul rău, atunci şi aceia au fost excluşi din societatea Noii Lumi, pentru a preveni răspândirea greşelii în comunitate, sau pentru a împiedica plămădeala răului să influenţeze alte adunări. Adunarea trebuie păstrată curată, la fel şi slujitorii şi asociaţii lor. Acum, prin urmare, care sunt câteva din diversele interese ale adunării din ziua de azi şi sunt ele aceleaşi cu cele ale adunărilor creştine de pe vremea apostolilor?

Cuprins

[9] Un interes principal al acestor grupe este adunarea pentru închinarea comună la Dumnezeul cel viu, Iehova, prin Isus Cristos. Cei care se adună au fost chemaţi de Iehova la o cunoştinţă a adevărului şi la recunoaşterea lui Isus Cristos ca mântuitorul şi Împăratul lor. Nu oricine poate deveni un asociat al acestor adunări. Mai degrabă, doar cei care sunt curaţi din punct de vedere moral şi spiritual şi care s-au dedicat ca martori ai lui Iehova. Acest lucru este în concordanţă cu cuvintele lui Isus: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu îl atrage Tatăl, care M-a trimis. … Este scris în Profeţi: 'Toţi vor fi învăţaţi de Iehova.' Oricine a auzit şi a învăţat de la Tatăl vine la Mine." (Ioan 6:44, 45, *NW*). Întâlnirile din fiecare săptămână sunt ţinute acolo unde se oferă rugăciuni în adunare şi cântări de laudă Dumnezeului cel viu. (Faptele 4:24). Adunările de zonă, regionale, naţionale şi internaţionale sunt ţinute periodic pentru închinarea la Dumnezeul adevărat în spirit şi în adevăr.

[10] Un alt interes al adunării este de a dobândi cunoştinţa dătătoare de viaţă despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos. (Ioan 17:3, *NW*). La întâlnirile lor săptămânale, adunările fac un studiu al Scripturilor şi al publicaţiilor de studiu al Bibliei, pregătite de Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania. Se respectă un program uniform de hrănire spirituală, pentru ca toate adunările să înainteze împreună, în lumea întreagă, pe drumul maturităţii creştine. Faptul că se hrănesc în uniune împreună din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, face ca spiritul sfânt al lui Iehova să slujească precum o forţă organizaţională, pentru a stimula minţile tuturor celor prezenţi. Pentru ca fiecare creştin în parte să primească îndrumarea spiritului sfânt al lui Dumnezeu, ei trebuie să vină împreună ca o adunare, sub interesele comunităţii.—Mat. 18:20; Ioan 14:26, *NW*.

[11] Mai mult, este scopul fiecărei adunări să conducă o şcoală teocratică de serviciu, pentru pregătirea tuturor asociaţilor săi să îşi îmbunătăţească slujirea, sau, după cum a zis Pavel, „în vederea pregătirii sfinţilor pentru a le sluji altora." (Efes. 4:12, *NW*). Adunările locale au şi interesul remarcabil de a-şi îndeplini însărcinarea de a propovădui evanghelia Împărăţiei întemeiate. (Mat. 24:14) Pentru a îndeplini acest interes adunarea este organizată pentru serviciul de propovăduire pe teren, după ce a primit un teritoriu numit în care să propovăduiască publicului din casă în casă. Lucrarea de propovăduire este făcută într-un mod ordonat şi sistematic. Toţi asociaţii locali cooperează la îndeplinirea serviciului de propovăduire ca o adunare unită.

[12] Adunarea locală a martorilor lui Iehova este un obiect de atenţie şi un spectacol pentru cei din exterior. Din acest motiv, ei au ca interes să lase „lumina lor să strălucească înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri." (Mat. 5:16, *NW*). În această privinţă ei împlinesc cuvintele lui Petru: „Ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată." (1 Pet. 2:9, *NW*). În legătură cu acest interes al adunării, ei sunt încântaţi să vestească măreţia şi excelenţele numelui lui Iehova. Din acest motiv, adunarea are un interes gelos de a se păstra curată din punct de vedere moral şi spiritual, dincolo de ocara de a purta numele Dumnezeului cel viu, Iehova, aşa cum se cuvine.

Cuprins

[13] Adunările nu pot accepta niciunul dintre interesele pângăritoare, practicile imorale sau obiceiurile păgâne ale societăţii lumii vechi. Acestea sunt respinse categoric ca fiind necurate. Oricine este vinovat de proastă purtare în ceea ce priveşte relaţiile sexuale, purtarea desfrânată în general, beţie, hoţie, minciună şi tâlhărie este scos din adunare prin excomunicare, pentru a evita contaminarea comunităţii. (Iuda 4-10). Niciun creştin adevărat nu poate avea relaţii sexuale cu altcineva în afară de partenerul său de căsătorie. Orice alte relaţii sexuale cu cel de sex opus, în mod firesc, sau cu cel de acelaşi sex, în mod nefiresc, sunt considerate rele, scandaloase şi revoltătoare. Asemenea practici josnice nu sunt o chestiune de interese individuale personale, după cum încearcă să susţină unii pervertiţi, ci, întrucât sunt implicaţi, de obicei, doi sau mai mulţi în astfel de acţiuni, aceste fapte încalcă interesele adunării de puritate morală deopotrivă, şi cer excluderea imediată. (Rom. 1:26, 27, *NW*) Martorii lui Iehova ţin minte exemplul biblic în care seminţia lui Beniamin nu a reuşit să îndepărteze din mijlocul lor pe infractorii sexuali din Ghibea şi a adus astfel răspunderea sau responsabilitatea colectivă asupra întregii seminţii. Întreaga seminţie a fost pedepsită, aproape până în punctul exterminării, 25 000 de oameni fiind omorâţi. (Jud. 19:1, 25, 27-30; 20:39-48). Ei îşi amintesc şi de cazul curvarului găsit în adunarea din Corint, care a adus indignarea divină pentru eşecul lor de a-l exclude, până când apostolul Pavel i-a îndemnat să ia asemenea măsuri de îndată, pentru a salva întreaga adunare de la respingere totală.—1 Cor. 5:1-4.

[14] Când cineva încalcă interesele comunităţii sau urmează un drum de răutate cu privire la interesele adunării, el săvârşeşte o greşeală care, dacă nu se tratează cum trebuie, întreaga adunare va fi contaminată şi răspunzătoare pentru neplăcerea lui Dumnezeu. Pilda din Biblie că o mică plămădeală sau drojdie de răutate va strica toată pâinea sau adunarea este una adevărată, la fel ca un măr stricat într-un coş, dacă nu este scos, va strica toate merele din coş. Acest lucru cere ca slujitorii sau conducătorii atenţi din adunare, dispuşi spre dreptate, să fie grabnici la păstrarea curăţeniei adunării. Urmează mai multe exemple biblice în care indivizi răi au adus responsabilitatea sau răspunderea adunării, ameninţând cu pedeapsa întregul grup, când cei vinovaţi nu au fost înlăturaţi de îndată.—A se vedea Leviticul 20:1-5; Numerele 16:19-35; Deuteronomul 21:1-9; Iosua 7:1, 11-26.

CONSTRUIREA MERITULUI

[15] Pe de altă parte, atunci când membrii credincioşi ai adunării susţin şi promovează interesele adunării pe calea bunătăţii, atunci aceştia contribuie la meritul adunării care aduce răsplată de binecuvântări, prosperitate, expansiune şi fericire pentru toţi cei asociaţi. Luaţi câteva exemple interesante de merit al adunării la care au contribuit cei care au urmat o cale a bunătăţii teocratice. Isaia a profeţit că dreptatea rămăşiţei credincioase a evreilor a stabilit destul merit cât să garanteze restabilirea Israelului în ţara Iuda, de către Iehova, pentru închinare teocratică, în anul 537 î.Cr. şi să nu permită ca Iuda să rămână pierdută pentru totdeauna ca Sodoma şi Gomora. (Isa. 1:9; 10:22) Demonstrând posibilitatea ca un slujitor merituos şi drept să salveze o cetate întreagă, Ieremia relatează: „Fugi

Cuprins

încolo şi încoace pe străzile Ierusalimului şi te uită acum, află, şi caută în locurile mari de acolo, dacă poţi găsi un om, dacă este vreunul care face ceea ce este drept, care caută adevărul; iar Eu o voi ierta." (Ier. 5:1, *AS*). O ilustraţie asemănătoare se găseşte la Ezec. 22:30.

[16] În Scripturile Greceşti avem alte discuţii despre meritul comunităţii, stabilit de slujitorii lui Iehova. Dreptatea apostolului Pavel a creat merit suficient pentru ca Dumnezeu să salveze 276 de pasageri care se aflau pe aceeaşi corabie cu Pavel, în timpul întâmplării cu naufragiul. „Nu te teme, Pavel. Tu trebuie să te prezinţi înaintea Cezarului! Iată că Dumnezeu ţi i-a dăruit pe toţi cei care călătoresc cu tine în corabie." (Faptele 27:24, 37, *NW*) Cu privire la zilele din urmă în care ne aflăm acum, Isus a zis: „Dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nicio carne n-ar fi salvată; dar, de dragul celor aleşi [meritul rămăşiţei unse a martorilor lui Iehova care s-a căit pentru greşeli în 1919] zilele acelea vor fi scurtate."—Mat. 24:22, *NW*.

[17] Acest studiu al intereselor adunării arată că ţine de toţi asociaţii martorilor lui Iehova să urmeze o cale de acţiune care să contribuie cu bunătate la adunarea locală a cuiva. Când cineva devine membru al adunării locale prin asociere, el obţine drepturile şi datoriile delegate unui slujitor al lui Iehova. Prin urmare, voi, care sunteţi astfel de slujitori credincioşi, căutaţi înaintarea adunării locale, luaţi parte la campania ei de propovăduire, sporiţi-i renumele ca fiind un reprezentat oficial local al organizaţiei sfinte a lui Dumnezeu, păstraţi organizaţia curată, ridicaţi-vă la înălţimea numelui înălţat al lui Iehova, care stă asupra martorilor Săi, şi umblaţi îngrijit, ca un exemplu pentru toţi cei nou-aduşi în adunarea locală. Adunarea fiind unită în iubire, Pavel descrie potrivit suportarea împotrivirilor şi împărtăşirea bucuriilor în organizaţie, atunci când scrie: „Dacă un membru suferă, toţi ceilalţi membri suferă împreună cu el; dacă un membru primeşte glorie, toţi ceilalţi membri se bucură cu el."—1 Cor. 12:26, *NW*.

[18] Ca slujitori în adunare ai lui Iehova, fiţi hotărâţi ca indivizi să nu contribuiţi niciodată cu nicio răutate la înregistrarea teocratică a adunării, prin nicio cale de acţiune greşită din partea voastră. Când cineva intră în tovărăşie cu o adunare a poporului lui Dumnezeu, el trebuie să răspundă pentru orice greşeală, pentru a purta cu înţelepciune orice interese ale adunării. Adunarea, prin conducătorii sau servii ei, are datoria de a pedepsi pe oricine se abate de la a se împărtăşi de interesele comune, pe calea potrivită. Altfel, dacă nu s-ar face mustrări, toată adunarea ar fi contaminată cu rău. Servii înşişi trebuie să fie drepţi şi să îşi împlinească datoria, pentru a proteja interesele adunării cu dreptate şi îndurare.

[19] Arătaţi-le celor noi, prin calea voastră de acţiune consecventă de a face bine, cum este recomandabil să îşi reducă nivelul de interese individuale, ca să aibă timp să îmbrăţişeze interesele adunării, care sunt foarte de dorit. Arătaţi cât este de necesar să ne echilibrăm propriile interese cu interesele divine care trebuie aduse în prim plan, precum şi cu interesele adunării. Arătaţi-le de ce se întâmplă ca, atunci când are loc o excludere, este pentru binele adunării şi pentru păstrarea înregistrării sale curate faţă de Iehova Dumnezeu. Judecaţi cu ei că se urmează principiul biblic găsit la Deuteronomul 19:13 (*NW*): „Ochiul tău să nu aibă milă de el, şi să îndepărtezi din Israel vina de sânge nevinovat, ca să-ţi meargă bine." Toţi

Cuprins

răufăcătorii trebuie scoşi din adunare, aşa cum sfătuieşte Pavel: „Să-l daţi pe omul acesta pe mâna lui Satan, ca să înlăturaţi influenţa carnală din mijlocul vostru, pentru ca spiritul să fie salvat în ziua Domnului.”—1 Cor. 5:5, *NW.*

[20] Oricât de corect şi cinstit ar fi cineva în urmarea unui program complet de interese individuale particulare, acesta nu va intra în noua lume a dreptăţii. Iehova Dumnezeu nu tratează cu astfel de indivizi. El a dat o organizaţie pe pământ care este instruită să accepte interese ale adunării sporite. Dat fiind faptul că guvernul Împărăţiei divine din cer îşi sporeşte influenţa pe pământ, tot mai multe interese ale comunităţii vor ajunge în societatea Noii Lumi, până când, după Armaghedon, toate interesele comunităţii de pe pământ vor ajunge în mâinile ei. (Isa. 9:7). La fel ca în zilele lui Noe şi în zilele lui Moise, Dumnezeu are de a face cu o societate de oameni. Suntem conduşi de Păstorul cel Bun, Isus Cristos, ca o mare turmă unită de oameni, asemenea oilor. Noi auzim vocea Lui, acceptăm conducerea Lui împărătească şi venim în organizaţia Lui asemenea unui staul. (Ezec. 37:24). Aşadar, adaptaţi-vă afacerea şi treburile pesonale, reduceţi din interesele voastre individuale inutile, începeţi un program echilibrat de interese divine şi de adunare, care vă vor conduce pe calea vieţii. Fiţi supuşi la jug cu Isus Cristos, care a zis iubitor: „Luaţi jugul Mea asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi am inima umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este plăcut şi sarcina Mea este uşoară.”—Mat. 11:29, 30, *NW.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce doresc persoanele să trăiască şi să lucreze împreună în comunităţi? Este acest lucru comunism?
2. Care a fost experienţa Israelului când a devenit o împărăţie?
3. Explicaţi Proverbele 29:2 referitor la „interesele conducătorului” şi „interesele comunităţii”.
4. Ce şi cine sunt consideraţi „comunităţi” şi „conducători” în societatea lumii vechi?
5. Daţi exemple de câteva din aceste interese ale societăţii lumii vechi. Aduc ele obligaţii asupra martorilor lui Iehova?
6. De ce caută martorii lui Iehova să reducă la minim interesele comunităţii din lumea veche?
7. Descrieţi comunitatea mai mare a martorilor lui Iehova de astăzi.
8. Cum descrie Pavel adunarea locală? Ce fel de guvernare au astăzi aceste adunări şi cum li se aplică Isaia 60:17?
9. Descrieţi interesul principal dintr-o adunare astăzi.
10-12. Descrieţi interesele suplimentare ale adunării?
13. Ce acţiuni rele sunt împotriva interesului adunării de a rămâne curată şi de ce? Ce exemple biblice sunt amintite?
14. Cum este privit cineva atunci când violează interesul comunităţii? Ce trebuie să se facă în legătură cu asta şi de ce?
15,16. (a) Ce se întâmplă atunci când cineva susţine interesul adunării? (b) Daţi exemple biblice despre merit demonstrat.

Cuprins

17,18. (a) Cum trebuie să lucreze împreună servii martorilor lui Iehova şi de ce? (b) Ce responsabilităţi au servii, referitor la interesele adunării?
19. Ce se poate demonstra celor nou-interesaţi, şi cum?
20. Cum se comportă astăzi Iehova cu oamenii pe pământ, şi cum se va comporta în viitor? Ce ajustări trebuie să fie făcute în armonie cu Matei 11:29,30?

Vizita Preşedintelui în Singapore şi Thailanda

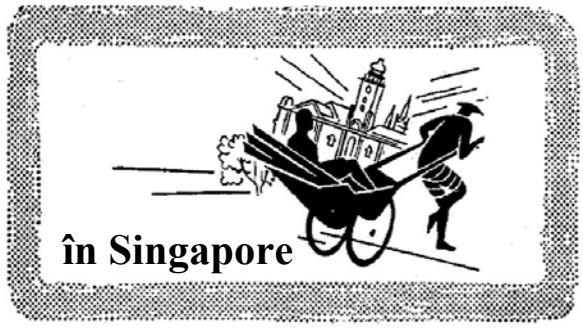

Au avut loc lucruri mari în colonia britanică Singapore. Cicatricile războiului s-au vindecat. Toate străzile zumzăie de activitate. Au fost construite drumuri largi, frumoase, care pleacă de la aeroportul modern nou; în doar zece minute cei doi vizitatori de la sediul general al Societăţii Turnul de Veghere au fost în biroul filialei şi la casa misionară de la nr. 33 Poole Road. În timpul şederii lor au trebuit verificate multe lucruri în legătură cu filiala şi cum să se extindă lucrarea de predicare. O problemă mare care a fost analizată a fost cum să se menţină interesul celor care studiaseră cu misionarii şi cu cei asociaţi cu societatea Lumii Noi. În ultimii ani mulţi îşi dedicaseră vieţile lui Iehova, dar după aceea au alunecat din nou în lumea veche. Este posibil ca unele persoane cu bunăvoinţă, după ce au ajuns la punctul de a-şi face dedicarea, să fi fost lăsate prea repede să stea pe propriile lor picioare. Martorii maturi poate au crezut că din moment ce cei nou-interesaţi ajunseseră să cunoască principiile fundamentale ale învăţăturii Bibliei, ei vor continua, de acum încolo, să facă progrese fără nici un ajutor. Deseori vestitorii aveau obiceiul să renunţe să studieze cu cei care erau deja dedicaţi, pentru a căuta alte persoane interesate. Cu toate acestea, cei care erau încă într-o stare imatură nu au fost capabili să reziste sub presiunile şi ispitele lumii vechi. Prin urmare, preşedintele Societăţii a dat sfaturi bune misionarilor şi celorlalţi, şi anume că ei ar trebui să continue să studieze cu cei imaturi până când vor termina cărţile „*Să fie Dumnezeu adevărat*” şi „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*”, chiar dacă persoana s-a dedicat lui Iehova şi împlinirii voinţei Lui. Aceste studii utile vor da posibilitatea celor noi în adevăr să crească spre maturitate şi să rămână fermi.

Nimeni care s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu nu poate să se oprească vreodată din studiu. Omul nu poate ştii totul niciodată. El trebuie să continue să se pregătească cu ajutorul fraţilor mai puternici, să-şi poarte propria lui sarcină de

responsabilitate la timpul potrivit. Mulţi din cei asociaţi anterior cu Societatea, pe care Preşedintele îi întâlnise cu cinci ani în urmă, alunecaseră înapoi în stilul de viaţă al lumii vechi. Pentru misionari acest lucru a fost dezamăgitor, şi ei erau foarte îngrijoraţi. Cu toate acestea, organizaţia este încă puternică pentru că mulţi oameni noi au venit. Dar acum este responsabilitatea celor din conducere să întărească pe cei din organizaţie, astfel încât aceştia să rămână fermi şi să rabde până la sfârşitul acestui sistem de lucruri.

Au fost luate măsuri pentru un interviu la Radio Malaya, şi acest lucru a fost discutat miercuri seara, 28 Martie

Nord în Malaya

Inclusă în programul plin a fost o călătorie a Fratelui Knorr şi a Fratelui Yaremchuk, servul de filială, la Kuala Lumpur. Aceasta este capitalia Federaţiei Malaya, o colonie a Commonwealth-ului britanic al Naţiunilor. Din 1951 revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! au fost interzise în această ţară. Printr-un aranjament prealabil preşedintele Societăţii urma să se întâlnească acum cu Ministrul de Interne, Inche Bahaman bin Samsuddin, privind ridicarea restricţiilor. Când avionul, în care călătoreau servul de filială şi preşedintele, a sosit la aeroportul din Kuala Lumpur, tocmai sosise un alt avion, care l-a adus pe Prim-ministrul Federaţiei. Prin urmare, aeroportul era plin de oficiali, de cameramani şi mulţi oameni din public, pentru a saluta pe Prim-ministru. Un bun venit regal i-a fost oferit la întoarcerea lui de la Bangkok. Şi tot în acest loc aglomerat cei doi fraţi au întâlnit pe oficialul guvernului pe care veniseră să-l întâlnească – Ministrul de Interne, şi pe D-l. Tan, secretarul partidului la putere, care planificase interviul. Cei patru au urcat într-o limuzină şi s-au îndreptat spre oraş. Pe drum ei s-au trezit în mijlocul anturajului Primului Ministru, şi era impresionant să vezi poliţia şi soldaţii de pe drum, salutând oamenii în maşini în timp ce treceau.

În scurtă vreme ei au ajuns la sediul Ministerului de Interne şi s-au apucat imediat de treabă. Dosarul vechi referitor la interzicerea publicaţiilor Societăţii (dosar care fusese întocmit în timpul multor ani de către guvernul colonial britanic) a fost adus, şi Ministrul a citit cu voce tare unele din acuzaţii pe care le conţinea împotriva Societăţii Turnul de Veghere şi împotriva martorilor lui Iehova. Unul din principalele puncte ridicate a fost că martorii lui Iehova nu vor să respecte toate legile ţării, ci dacă acele legi intrau în conflict, ei vor asculta mai degrabă de legea lui Dumnezeu, şi astfel ei vor constitui un pericol pentru securitatea ţării. A mai fost adusă acuzaţia că martorii atacă alte religii şi crezuri, şi în special că *Turnul de veghere* atacă religia islamică.

Între Fratele Knorr şi cei doi oficiali ai guvernului a decurs o discuţie foarte prietenoasă. Preşedintele Societăţii a avut oportunitatea să explice în detaliu poziţia martorilor lui Iehova şi lucrarea Societăţii. A fost subliniat faptul că guvernul nu găsise niciodată o ocazie să acuze pe martorii lui Iehova de încălcarea vreunei legi, chiar dacă ei pun, într-adevăr, legea lui Dumnezeu înaintea legii omului. De asemenea, a mai fost subliniat faptul că oricine care trăieşte după principiile înalte de adevăr ale lui Dumnezeu şi dreptate nu va interfera în mod

Cuprins

sigur, niciodată, cu nici o acţiune a guvernului şi nici nu va încălca legile lui de decenţă şi comportament moral. Mai mult, a fost arătat că martorii lui Iehova nu au fost niciodată promotori sau iniţiatori de tulburări sau revolte niciunde. În timpul discuţiei a fost menţionat cazul unei fete care a fost crescută ca o musulmană, dar fusese prinsă de catolici şi dusă la o instituţie catolică. Fetiţa era din părinţi catolici. Însă ducerea ei într-o instituţie catolică a provocat o revoltă în ţară. Revolta a fost un rezultat al credinţelor religioase diferite, şi unii au fost ucişi, şi mulţi răniţi; totuşi guvernul nu a luat niciodată măsura de a interzice Biserica Catolică din cauza acestui incident.

Cu toate acestea, Ministrul a susţinut că o astfel de tulburare s-ar putea întâmpla pentru că noi nu suntem de acord cu alte crezuri religioase. (Acesta este acelaşi argument pe care l-a folosit Biroul Colonial Britanic în toată lumea. Martorii lui Iehova nu au provocat niciodată tulburări sau revolte, dar pentru că „ei *s-ar putea* să facă acestea într-o zi" sunt interzişi ei sau publicaţiile lor). Ca răspuns a fost arătat că în primele zile ale Creştinismului apostolii au mers să predice învierea lui Cristos Isus şi că „nu există salvare în nimeni altul" – chiar dacă oficialii guvernului de atunci au insistat ca ei să nu mai înveţe această doctrină. „Atunci i-au chemat şi le-au poruncit să nu mai vorbească şi să nu mai predea în numele lui Isus. Dar Petru şi Ioan au răspuns şi le-au zis: Judecaţi voi înşivă dacă este drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu. Fiindcă noi nu putem să nu vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut şi le-am auzit". (Faptele 4:12, 18-20). Cât de ciudat este că doar cu aproximativ cincisprezece martori ai lui Iehova în toată Federaţia Malaya ei sunt consideraţi un pericol pentru securitatea ţării şi nu sunt lăsaţi să distribuie câteva reviste *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! care să aducă mângâiere şi ajutor oamenilor!

Fratele Knorr a explicat că exprimarea ideilor diferite aduce progres oamenilor din orice naţiune. Dacă nu ar exista niciodată dezacord, atunci nu ar exista niciodată o îmbunătăţire a ideilor vechi. Dacă fiecare religie ar sta liniştită şi nimeni nu ar fi lăsat să discute doctrina sau să dovedească eroarea, nu s-ar face nici un progres în înţelegerea Dumnezeului Adevărat. Biblia este o carte de perspectivă şi stimulează gândirea progresivă. Din acest motiv Europa şi America sunt unde sunt astăzi, fiindcă ele s-au despărţit de sistemul de lucruri stagnat romano-catolic. Ele au vrut să facă progres şi au ieşit din tradiţiile închinării false în care fuseseră timp de secole.

Ministrul a fost de acord că acest lucru a fost bun pentru oamenii educaţi, dar nu pentru oamenii din Malaya, dintre care mulţi duc lipsă de educaţie.

Fratele Knorr a insistat că acesta este momentul pentru iluminare şi că adevărul ar trebui lăsat să circule liber, nu ca să provoace tulburare, ci ca să ajute oamenii să caute calea vieţii adevărate.

În linii mari a fost o discuţie prietenoasă, şi au fost explicate clar faptele înaintea Ministrului cu privire la poziţia Societăţii. A fost arătat că martorii lui Iehova nu au provocat niciodată revolte sau tulburări niciunde în lume. Ei nu sunt instigatori de revolte, ci au dragoste pentru oamenii pe care-i slujesc, în fiecare

Cuprins

ţară. Adevărul este acela care-l face pe om liber şi orice popor care vrea să fie liber doreşte să lase adevărul să intre.

Nu se ştie care va fi rezultatul final. Când Fratele Knorr s-a întors în Singapore a trimis o scrisoare Ministrului, menţionând în scris unele din lucrurile discutate anterior şi făcând o cerere formală pentru ridicarea interdicţiei pentru revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! Credem că mai este nevoie să fie scrise multe scrisori şi avute mai multe discuţii pentru a fi ridicată interdicţia. Malaya este o ţară musulmană şi ei nu doresc să fie răspândite în mod liber convingerile creştine.

CONGRESUL DIN SINGAPORE

Servul de filială şi Fratele Knorr s-au întors, după lăsarea întunericului, în acea seară, la Singapore. Din aer, în acea noapte cu cer senin, Singapore era o panoramă frumoasă, cu lumini multicolore, sclipitoare ale oraşului ca o comoară imensă plină de bijuterii preţioase.

Vineri, 30 Martie, s-a crăpat de ziuă cu un cer albastru senin deasupra Stadionului Jalan Besar, unde martorii lui Iehova şi-au început adunarea. Temperatura era de 90 grade, însă briza uşoară din stadionul de fotbal spaţios a ajutat să menţină pe vorbitori şi audienţa relativ confortabili. La ora 4 p.m. urma să se ţină întâlnirea publică, cu discursul „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei", care urma să fie rostit de Fratele Knorr. Au participat 491 de persoane. A fost un public internaţional cu chinezi, tamili, şici, eurasieni, indonezieni şi alţii, mulţi în costumul lor naţional colorat. Într-o zi, nu foarte departe, toate aceste persoane cu bunăvoinţă vor fi făcute una sub Creatorul lor.

BANGKOK

După această primă zi mare, adunarea s-a mutat în Sala Împărăţiei martorilor lui Iehova. Au fost relatate experienţe minunate, precum şi discursuri interesante. Un frate ceylonez a povestit că s-a născut din părinţi budişti şi a fugit de acasă la vârsta de treisprezece ani pentru a se alătura unei mânăstiri hinduse din Himalaya, unde a trăit cu călugării şi a învăţat arta yoga. Nefiind mulţumit, după ani de astfel de antrenament, el a migrat în Malaya, unde s-a întâlnit cu secte „creştine" diferite, dar încă îmbrăcat, cu părul lung şi cu barba de Sadu (preot hindus). După ce a citit doar un singur tratat, ochii acestui frate au fost deschişi. El şi-a ras barba imediat, şi-a tăiat părul lung şi a aruncat hainele lungi şi a renunţat să mai folosească puterile sale „miraculoase". El este dedicat acum serviciului Dumnezeului cel viu, Iehova, şi predică vestea bună a împărăţiei întemeiate a lui Iehova.

Adunarea Împărăţia Triumfătoare din Singapore a adus binecuvântări abundente tuturor participanţilor. Unsprezece persoane cu bunăvoinţă şi-au simbolizat dedicarea faţă de Iehova prin cufundare în apă. Printre ele au fost trei

Cuprins

surori tinere din Penang, Malaya, care au venit la adevăr singure, doar prin citirea unei cărţi. Ele au făcut progrese minunate şi în timpul singurei ore libere la şcoală, în fiecare zi, ele ies să pună mărturie din casă în casă. A fost o bucurie să le avem la adunare şi să vedem zelul lor tineresc, ele fiind între cincisprezece şi şaptesprezece ani. Congresul de la Singapore a fost un real succes, şi binecuvântarea lui Iehova a fost peste el.

Fraţii Knorr şi Adams au fost programaţi să plece din Singapore spre Bangkok în ziua de Sâmbătă, 31 Martie, la ora 9:35 a.m. Preşedintele şi-a expus remarcile finale participanţilor la ora opt în acea dimineaţă şi apoi a primit vestea că zborul a fost întârziat. De fapt, el a fost amânat de câteva ori în timpul acelei zile. În cele din urmă el a vorbit a doua oară, ceea ce a însemnat că vorbise de patru ori în total la această adunare, în afară de discursul public. Întârzierile ulterioare i-au ţinut pe cei doi fraţi acolo toată noaptea şi nu au plecat decât duminică, pentru următoarea lor oprire, Bangkok, Thailanda.

CONGRES SIAMEZ

Între timp, servul de filială din Bangkok s-a îngrijorat foarte mult. Călătorii întârziaseră deja o zi. Preşedintele Societăţii era programat să ţină un discurs la Chiengmai la ora patru, duminică după-amiaza, dar fiindcă avionul avea întârziere de o zi, părea imposibil ca să ajungă la Chiengmai la timp, pentru întâlnirea publică. Duminică dimineaţa devreme, servul de filială a trimis o telegramă la Chiengmai, spunând fraţilor să caute un înlocuitor. Când Fraţii Adams şi Knorr au sosit la Bangkok, la ora 1 p. m., au aflat că Fratele Babinski convinsese Compania Aeriană Thailandeză să reţină avionul de la ora 1 p.m. doar până vor rezolva formalităţile vamale şi de imigrare şi să treacă prin formalităţile obişnuite pentru a se urca la bord. Aşadar, la ora 1:20 avionul a decolat de pe pistă şi s-a îndreptat spre Chiengmai. Cei trei au avut multe de spus şi, desigur, încă mai exista o mică speranţă că dacă avionul nu va face nici o oprire pe drum, până la Chiengmai, ei ar putea ajunge acolo până la ora patru. S-a dovedit a fi un avion direct şi grupul a sosit la ora 3:40 după amiaza. O maşină a fost la aeroport, pentru a lua la pasagerii, şi ei au ajuns la sala congresului la ora patru fără zece minute.

Acolo erau 348 persoane pentru a asculta discursul „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei", aşa cum a fost tradus în limba thailandeză. A fost o zi minunată şi martorii lui Iehova şi misionarii din mijlocul lor s-au bucurat nespus de mult că fraţii au sosit la timp cel puţin pentru discursul public. Congresul a continuat în ziua următoare cu entuziasm mare şi au fost botezaţi optsprezece oameni. A fost o medie de 173 de martori ai lui Iehova care au participat la acest congres, în partea de nord a Thailandei.

Ziua după congres, în timp ce Fratele Knorr avea discuţii cu toţi misionarii despre lucrare şi problemele lor în acea după-amiază, a sosit telegrama, spunând că Fraţii Knorr şi Adams nu vor ajunge în Chiengmai la timp pentru discursul public. A fost bine că telegrama nu a ajuns la timp, dat fiind faptul că totul a decurs conform programului.

Cuprins

În această ţară predomină religia budistă, şi nu este neobişnuit să găseşti preoţi budişti la întâlnirile martorilor lui Iehova. Budiştii au speranţe mari că lucrurile se vor schimba în bine, dat fiind faptul că ei cred că profeţia lui Buda de 2500 de ani se va împlini în 1957. Nu este clar în întregime ce îmbunătăţiri vor fi făcute în lume în 1957, dat fiind faptul că există idei diferite promovate de diverşi preoţi, însă anul 1957 pare să fie anul cel mare. Aşadar, misionarii trebuie să petreacă mult timp să convingă oamenii că lumea nouă a dreptăţii despre care vorbesc martorii lui Iehova este diferită de ceea ce vorbesc preoşii budişti. Însă multe persoane sunt dispuse să asculte şi să audă ceea ce au de spus martorii despre împărăţia lui Iehova Dumnezeu.

Este o plăcere să pui mărturie printre aceşti oameni. Apropiindu-se de casa micuţă tipică de lemn sau de bambus construită pe picioroange, omul urcă scările şi apoi se descalţă, înainte de a se alătura lor pe duşumeaua pridvorului, unde ei stau şi ascultă în timp ce el le vorbeşte, pe larg, oferind mesajul speranţei. La aproape fiecare casă el are oportunitatea să vorbească pe larg şi oamenii ascultă cu interes, în timp ce martorul le prezintă predica din Biblia thailandeză şi apoi le oferă publicaţiile. Aceasta este singura ţară unde este posibil să se folosească predica la aproape fiecare casă, chiar dacă în camera alăturată omul poate să vadă altarul lor budist cu flori şi hrană puse pe el. Unii din cei mai zeloşi pionieri din ţară au venit dintr-un astfel de mediu pentru a se alătura societăţii Lumii Noi în anunţarea unei speranţe adevărate oamenilor.

În timpul şederii în Chiengmai a fost un mare festival la templul budist şi mii de oameni au mers să se bucure de el, cu un spirit de carnaval. Vânzătorii a multor alimente diferite au potolit poftele mulţimilor, în timp ce alţii au fost interesaţi de jocurile de îndemânare, de muzică şi dans. În cele din urmă a venit o procesiune lungă, care se mişca încet, dintr-o parte a oraşului, aducând daruri pentru templu. Mai întâi au venit preoţii, purtând steaguri pentru a conduce mulţimea, urmaţi de câţiva oameni care băteau la tobe şi piese din metal pentru a atrage atenţia; apoi fetele de la templu care dansau graţios, mişcându-se după ritmul tobelor, cu un dans lent. Proeminent în procesiune a fost copacul cu bani, cu frunze din bani – contribuţia oamenilor pentru templul lor. Aceasta a fost urmată de un car alegoric ilustrând un eveniment în viaţa lui Buda, aşa cum este povestit în versul scandat de către cântăreţul care urma într-un car mic. Carul era tras de mai mulţi oameni, care ocupau un loc de-a lungul funiei, în faţa lui, în timp ce o mulţime de alţi oameni din zonă formau ariergarda acestei procesiuni religioase tipice. Ar lua mult timp să converteşti toţi aceşti oameni la credinţa creştină. Acest lucru nu ar putea fi făcut niciodată; pentru că numai cei cu o dispoziţie ca cea a oilor vor fi, de fapt, ocrotiţi şi nu vor fi omorâţi la Armaghedon.

La următoarea oprire, Bangkok, timpul a fost petrecut cu verificarea biroului filialei din Tailanda şi pentru a vedea ce s-ar putea face pentru a promova lucrarea martorilor lui Iehova în toată ţara. Miercuri seara Fratele Knorr a vorbit la cincizeci şi şapte de persoane din adunarea locală. Au fost făcute îmbunătăţiri minunate în oraşul Bangkok de la ultima vizită a Fratelui Knorr acolo. Este bine să vedem progresul făcut de ţară în ceea ce priveşte igiena şi condiţiile de trai în

Cuprins

această perioadă scurtă de timp. Dar a fost deosebit de frumos să vedem noul record de vestitori în Thailanda şi să observăm că misionarii lucrau cu sârguinţă să înveţe limba şi erau capabili să vorbească în limba oamenilor. Au fost făcute planuri pentru a explora teritorii noi, trimiţând misionari care să se ocupe de interes şi să înfiinţeze grupe.

O persoană căreia îi predicam a insistat că lucruri cum ar fi avioanele au fost aici cu mult timp în urmă, şi ca dovadă ea a citat Eclesiastul 1:9, care spune că nu este nici un lucru nou sub soare. Care este înţelegerea corectă a acestui text? – D. M., Statele Unite.

După ani de observaţie şi meditaţie profundă regele Solomon a scris, sub inspiraţie de la Dumnezeu, cu privire la repetarea evenimentelor din natură. „Deşertăciunea deşertăciunilor! Totul este deşertăciune! Ce folos are omul din toată truda cu care se trudeşte sub soare? O generaţie trece, o generaţie vine, dar pământul rămâne pentru totdeauna. Soarele răsare şi apune, şi se grăbeşte spre locul de unde răsare. Vântul se îndreaptă spre sud şi se roteşte spre nord. Se roteşte şi iar se roteşte, apoi vântul îşi reia mişcările circulare. Toate râurile se varsă în mare, totuşi marea nu se umple. Râurile se întorc la locul de unde pornesc, pentru ca de acolo să curgă din nou. Toate lucrurile sunt obositoare; un om nu poate exprima acest lucru. Ochiul nu se satură de câte vede şi urechea nu se umple de câte aude. Ce a fost este ceea ce va mai fi, şi ce s-a făcut este ceea ce se va mai face; şi nu este nimic nou sub soare”. – Ecl. 1:2-9, *RS*.

În cele de mai sus scriitorul inspirat descrie punctul de vedere, nu al unui tineret exuberant, sau al unor slujitori care-l apreciază pe Iehova, ci al persoanei îmbătrânite înstrăinate de Dumnezeu. Este perspectiva care vine treptat peste persoanele acestui sistem vechi de lucruri, pe măsură ce timpul îi depăşeşte, îi slăbeşte, îi istoveşte. Ei văd generaţia lor ieşind din existenţă şi o alta nouă venind pentru a le lua locul pe pământ, pământ care rămâne pentru totdeauna. Când ei erau tineri viaţa lor se întindea mult înainte, dar acum ea este aproape trecută şi ei privesc înapoi la ea, în epoca lor de aur, şi se pare că nu a fost nimic mai mult decât o suflare. Semnificaţia literală a cuvântului ebraic tradus „deşertăciune” este „suflare”, şi este folosit pentru a proclama că această viaţă este la fel de trecătoare şi efemeră ca o suflare şi că truda omului înstrăinat de Dumnezeu este inutilă, lipsită de orice câştig trainic pentru el. Generaţia lui este doar una a multora, precedată de a unora cu un număr nedeterminat, pentru a fi urmată de şi mai mulţi, doar una dintr-o repetare lungă de generaţii care vin şi pleacă, pe un pământ care rămâne.

Cuprins

Ca analogii cu această repetare scriitorul inspirat arată spre soarele care răsare, apune, şi se grăbeşte din nou spre locul de unde va răsări din nou; el mai arată spre vânturile care suflă şi se învârt şi se întorc să-şi repete circuitele din nou şi din nou, spre râurile care se varsă în mare fără a o umple, pentru că apa se evaporă din ea şi este dusă de vânt şi condensată în norii care varsă ploaie, pentru a reumple râurile şi pentru a le face să se verse în continuu în mare. În toată viaţa lor persoanele văd această repetare a evenimentelor naturale, şi pe măsură ce ele îmbătrânesc şi energiile slăbesc, ochii se întunecă, urechile asurzesc, articulaţiile devin rigide şi celelalte simţuri se estompează, ele pierd pofta pentru viaţa pe care au avut-o în tinereţe, şi zilele şi nopţile care se repetă, îngrijorările şi trudele, îi umplu cu o oboseală de nedescris, cu un sentiment de frustrare şi inutilitate. Ochiul lor nu este mulţumit să vadă această repetare fără sfârşit, şi nici urechea lor nu este mulţumită să audă acelaşi lucru din nou şi din nou. În acest cadru de evenimente naturale, în domeniul de aplicare a acestor cicluri narate în natură, are loc afirmaţia că nu există nimic nou sub soare. Noi nu putem scoate afirmaţia din contextul ei şi s-o aplicăm la tot. Există lucruri noi inventate şi făcute, însă ele urmează principiile pe care Dumnezeu le-a stabilit şi aplicat deja în natură şi nu este nimic nou în ciclurile naturii pe care le-a scos în evidenţă Solomon.

Mai mult, în momentul în care a scris, Solomon a fost inspirat şi el însuşi nu a avut această perspectivă pesimistă, inutilă, aşa cum susţin unii învăţaţi. El nu a considerat faptele evlavioase o deşertăciune, ci şi-a rezumat scrierea astfel: „Sfârşitul problemei; totul a fost auzit. Teme-te de Dumnezeu şi respectă poruncile lui; fiindcă aceasta este datoria omului. Căci Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă şi orice lucru ascuns, fie bun, fie rău.” (Ecl. 12:13, 14, *RS*). Lucrarea făcută în ascultare de poruncile lui Iehova va aduce o judecată de aprobare din partea lui Dumnezeu. Însă truda pentru lucrurile materiale, mai degrabă decât pentru comoara spirituală, este zadarnică, şi acest lucru este realizat de persoanele bătrâne istovite, care şi-au petrecut viaţa înstrăinate de Iehova Dumnezeu. Chiar şi viaţa devine o corvoadă pentru ei, ciclul natural al evenimentelor devine obositor pentru ei.

Cu toate acestea, în lumea nouă, repetarea ciclului natural al evenimentelor nu va fi zadarnică sau obositoare. Persoanele bătrâne istovite nu vor exista atunci, pentru că toţi cei ascultători se vor întoarce la zilele tinereţii lor şi fiecare zi nouă va fi văzută cu farmecul tinerilor. Persoanele vor avea primăvara tinereţii şi cunoştinţa celor bătrâni, înţelepciunea părului alb, fără a avea păr alb, experienţa celor în vârstă, fără durerile lor. Tinereţea nu va mai fi limitată la cei tineri, ci va fi revărsată peste cei cu maturitate şi înţelepciune, pentru a o folosi într-un mod perfect. Nici un sentiment de frustrare şi inutilitate nu va tulbura repetarea zilelor, a nopţilor, a anotimpurilor, ciclurile naturale ale vântului, ploii şi soarelui.

Un astfel de sentiment nu ar trebui să existe nici chiar acum. Dacă preţuim pe Iehova, bunătatea lui ca şi Creator, şi dacă vedem în fenomenele naturale gloria şi puterea Lui, noi ne bucurăm de fiecare zi şi noapte. Viziunea noastră chiar şi acum este ca cea a psalmistului, şi nu ca cea a unei persoane bătrâne, înstrăinată de Dumnezeu: „Cerurile proclamă splendoarea lui Dumnezeu, cerul vorbeşte despre

Cuprins

lucrarea mâinilor Lui; zi de zi preia povestea, noapte după noapte Îl face cunoscut; discursul lor nu are niciodată un cuvânt, nici un sunet pentru ureche, şi totuşi mesajul lor se întinde peste tot pământul, semnificaţia lor merge până la marginile pământului. Vedeţi, există un cort instalat pentru soare! El străluceşte ca un mire care iese din camera lui de nuntă, exultă ca un erou care aleargă pe drumul lui; el porneşte de la un capăt al cerului, şi îşi încheie înconjurul la celălat, neratând nimic cu căldura lui!". Calităţile invizibile minunate ale lui Iehova sunt reflectate clar în creaţiile Sale vizibile. – Ps. 19:1-6, *Mo*; Rom. 1:20.

'La început nici o diferenţă între clerici şi laici'

În fiecare ani multe biserici protestante din Statele Unite au ceea ce se numeşte „Duminica laicilor", în care un laic împarte amvonul cu un cleric. Comentând despre această distincţie între clerici şi laici, într-o astfel de duminică, Dr.Sockman, unul din cei mai importanţi clerici protestanţi din America, a subliniat faptul că „la început nu exista nici o diferenţă între clerici şi laici". Dr. Sockman observase anterior că activităţile laicilor erau necesare pentru a suplimenta „eficienţa în declin a predicării clericale". El a îndemnat laicii să contribuie prin predicare la prietenii lor, fiindcă „ceva se dezintegrează dacă auzi fără să faci", faptul că emoţiile ne sunt mişcate „fără a acţiona" tinde să facă acele emoţii „slabe". Este foarte adevărat, d-le Dr. Sockman, dar atâta timp cât rămâne diferenţa între laici şi cler, şi atâta timp cât laicii plătesc clerul să predice, în ciuda ineficienţei lui, va exista puţină predicare din partea laicilor. Din moment ce la început nu exista nici o diferenţă între clerici şi laici, de ce nu renunţaţi la această practică şi nu vă întoarceţi la obiceiul apostolic, ca toţi să predice şi aceasta fără remunerare?

„Desfiinţaţi laicii"?

Faptul că este posibil ca un lider al Muncii să dea un sfat bun clericilor se vede din următorul lucru: Albert Whitehouse, un oficial al Oţelarilor Uniţi ai Americii (CIO), a fost vorbitor invitat la Congresul Baptist din America, ţinut la Atlantic City, New Jersey. Exprimându-şi îngrijorarea în legătură cu faptul că atât de mulţi din cei care se alătură unei biserici nu rămân în ea, el a sugerat: „Poate că ar trebui să desfiinţăm laicii şi să devenim toţi predicatori ai credinţei noastre. Ar trebui să ieşim din clădirea bisericii şi să mergem în comunitate". S-ar putea ca Dl. Whitehouse să fi aflat că martorii lui Iehova fac acest lucru timp de mulţi ani, care, în parte, justifică creşterea lor remarcabilă?

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 August 1956 Nr. 15

Cuprins:

MESAJUL LUI IEHOVA ÎMPOTRIVA LUI GOG DIN MAGOG - Pag. 525

BIBLIA PLINĂ DE PRAF NU ESTE O CHESTIUNE AMUZANTĂ - Pag.533

ESTE SUFIECIENTĂ REGULA DE AUR? - Pag.535

RĂSPÂNDIREA MIRESMEI CUNOŞTINŢEI DESPRE DUMNEZEU - Pag.538

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.539

TRANSMITEREA AVERTISMENTULUI DE MOARTE A LUI SATAN - Pag.544

ÎNVĂŢĂTORII ACCEPTĂ ADEVĂRUL - Pag.553

VIZITĂ PREZIDENŢIALĂ ÎN BIRMANIA, FILIPINE ŞI HONG KONG - Pag.553

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.559

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

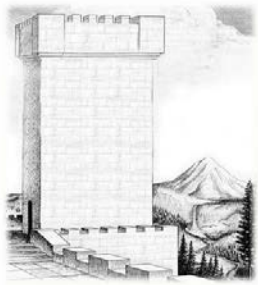

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 August 1956 **Nr 15**

MESAJUL LUI IEHOVA ÎMPOTRIVA LUI GOG DIN MAGOG

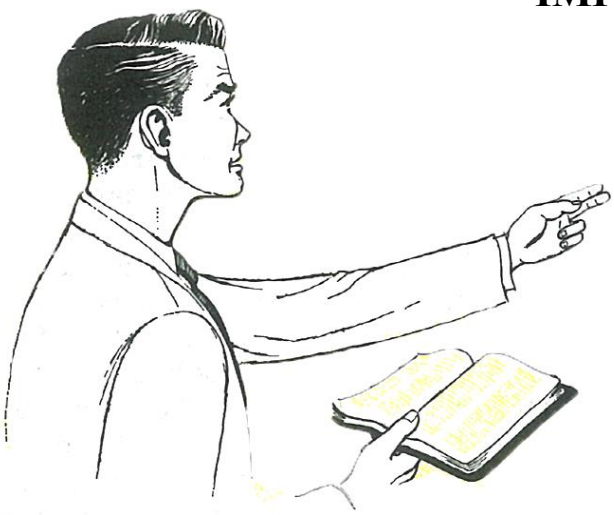

Cuvântul lui Iehova a venit la mine şi mi-a vorbit: Fiul omului, întoarce-te cu faţa spre Gog din ţara Magog . . . şi spune, ‘ Aşa zice Domnul Iehova, iată, sunt împotriva ta Gog.’” (Ezec. 38:1-3, *AS*)

1. Iehova, Dumnezeul acestei ordini sistematice are un timp stabilit şi un program fix pentru toate scopurile Sale. „Există un timp stabilit pentru orice şi o vreme pentru orice scop de sub ceruri: . . . căci Dumnezeu are timp pentru orice scop şi pentru orice faptă”. (Ecl. 3:1, 17, AT). Omul poate fi sigur de acest lucru; există o vreme pentru răsăritul soarelui şi o vreme pentru apusul acestuia; există o vreme pentru flux şi o vreme pentru reflux. De fapt, timpul şi valul nu aşteaptă pe niciun om, căci acestea două nu depind de om, ci sunt ordinate de Dumnezeu. Aşa se întâmplă şi cu toate cele pe care le face Iehova sau pe care plănuieşte să le facă.

2. Scopul lui Dumnezeu care este declarat înainte de timp poartă numele de profeţie divină. Aceasta reprezintă, de fapt, istoria scrisă dinainte, căci, fără greşeală, lucrul respectiv se întâmplă la momentul potrivit, aşa cum a zis Autorul ei infailibil. „Căci mai întâi de toate ştiţi că nicio profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt.” „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu.” (2 Pet. 1:20, 21; 2 Tim. 3:16, *NW*). Şi din moment ce Dumnezeul Atotputernic îşi asumă întreaga responsabilitate pentru ducerea la bun sfârşit a tuturor scopurilor Sale, Acesta mai este cunoscut şi sub numele de Împlinitor al profeţiilor. Autorul şi Împlinitorul profeţiilor este, de asemenea, şi Interpretatorul şi Descoperitorul lor, care nu greşeşte, căci numai El

Cuprins

ştie sfârşitul de la început. „Oare nu lui Dumnezeu îi aparţin interpretările?” (Gen. 40:8, *NW*)

3. Profetul lui Dumnezeu, Daniel, a recunoscut toate aceste adevăruri de bază, căci a zis: „Binecuvântat fie Numele lui Dumnezeu pentru totdeauna, căci înţelepciunea şi măreţia sunt ale Lui. Şi El schimbă vremurile şi anotimpurile, El detronează şi întronează regi; … El descoperă lucurile secrete şi adânci; El ştie ce se întâmplă în întuneric şi lumina locuieşte cu El.” Mai mult, când Daniel a fost adus în faţa marelui rege al imperiului Babilonian pentru a interpreta un vis, el a mărturisit că numai Iehova Dumnezeu poate descoperi asemenea secrete profetice. Daniel a spus: „Secretul pe care vrea să-l afle regele nu poate fi desluşit nici de înţelepţi, nici de prezicători, nici de vrăjitori şi nici de cititorii în stele; dar în cer este un Dumnezeu care descoperă secretele şi care a făcut cunoscut regelui Nebucadneţar ce se va întâmpla în zilele din urmă … În ce mă priveşte, nu din cauza înţelepciunii pe care o am mai mult decât cei vii mi s-a arătat acest secret, … Dumnezeul Cel Mare a făcut cunoscut regelui ce va fi în viitor; visul este adevărat iar interpretarea lui este sigură.” (Dan. 2:20-22, 27, 28, 30, 45, *AS*). Despre un adevăr, Iehova, Dumnezeul scopului, Preaînţelept, Atotputernic şi Etern, este capabil să declare din timp scopurile măreţe şi apoi, la momentul potrivit, să interpeteze asemenea profeţii biblice când se împlinesc sau sunt pe cale să se împlinească.

4. Întâmplările istorice din ultimii patruzeci de ani - războaiele mondiale, cutremurele, foametele, bolile şi necazurile, crimele şi dezastrele naturale, ura şi persecutarea predicatorilor Evangheliei, etc - stabilesc fără urmă de îndoială că noi trăim acum în „zilele din urmă” ale acestei vechi lumi aflată sub conducerea lui Satan, altfel numită în Scripturi drept „încheierea sistemului de lucruri”. (Mat. 24:3, *NW*; Marcu 13; Luca 21:2; 2 Tim. 3:1-5). În legătură cu aceasta este foarte important să citim în Biblie profeţia în care Iehova Dumnezeu zice că „după multe zile”, „în anii din urmă”, „în zilele din urmă”, în care noi ne găsim în prezent, El va avea un mesaj special împotriva lui Gog din Magog. Această hotărâre a lui Iehova a fost înregistrată cu mai mult de 2500 de ani în urmă, în cartea lui Ezechiel, capitolele 38 şi 39 şi este acum în curs de împlinire.

DUMNEZEU ŞI ALIAŢII SĂI

5. Cine este acest Gog din ţara lui Magog ? Unii lexicografi au fost de părere că numele „Gog” provine de la un cuvânt de bază care ar însemna „înalt, munte” sau „înalt, înălţime”, precum creasta unui munte mare, astfel identificându-se în mod figurat cu cineva care este „imens, mare de statură, puternic, războinic.” Lexicografii recenţi ai Bibliei sunt de părere că, cuvântul Gog îşi are rădăcinile în cuvântul sumerian *gug* ce înseamnă „întuneric”. Această părere este în concordanţă cu identitatea lui Gog ca fiind Satan Diavolul. După învierea Sa, Isus Cristos a asociat autoritatea lui Satan cu întunericul, când i-a spus lui Saul din Tars: „Te trimit ca să le deschizi ochii şi să-i întorci de *la întuneric* la lumină şi de sub *autoritatea lui Satan* la Dumnezeu.” Acelaşi Saul din Tars, cel care a devenit

Cuprins

mai târziu apostolul Pavel, se referă la conducerea lui Satan ca fiind „autoritatea întunericului”. (Faptele 26:17, 18; Col. 1:13, *NW*).

6. Alte fapte similare arată că numele secret Gog se referă la dușmanul înverșunat al lui Iehova Dumnezeu, Satan Diavolul, după izgonirea sa din cer, după 1914 d.Cr. În legătură cu acesta noi putem citi: „Și în cer a izbucnit un război: Mihael și îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul și îngerii lui au luptat și ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, șarpele cel vechi, cel numit Diavol și Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.” De aceea „vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, știind că nu mai are decât puțin timp”. (Apoc. 12:7-9, 12, *NW*). Din 1914 și după aceea, până în prezent, „întunericul acoperă pământul și negură densă popoarele.” Aceasta este perioada în care Diavolul, dumnezul întunericului și al disperării, îi conduce cu ușurință pe căi greșite pe locuitorii pământului. Timpul de la izgonirea sa din cer reprezintă „scurta perioadă de timp” dinaintea sfârșitului total al sistemului de lucruri al lui Satan. Da, acestea sunt vremurile la care profeția lui Ezechiel se referă ca „anii din urmă” și „zilele din urmă” ale conducerii întunericului și asupririi din partea lui „Gog din țara Magog”. În această profeție, „țara Magog”, din cauza incertitudinii locației din vechime, ilustrează foarte bine regiunea invizibilă, degradantă din apropierea pământului, în care Satan și demonii săi sunt ținuți acum, sub supraveghere divină, de la izgonirea lor din cer.

7. Gog din țara Magog este dumnezeul invizibil și conducătorul rău al prezentului sistem de lucruri global. (Ioan 12:31; 16:11; 2 Cor. 4:4; Efes. 2:2). Ca atare, el este conducătorul unei organizații atroce formată din demoni ticăloși, invizibili, care au fost aruncați în apropierea pământului, precum și mulți asociați și aliați pământești vizibili. Prin urmare, nu este deloc surprinzător că aceste căpetenii ale pământului, cei înalți și măreți, conducătorii vizibili ai națiunilor, acordă un ajutor total și putere dumnezeului acestei lumi și sistemului său.

8. Politicienii și oamenii importanți ai statului poate sunt orbiți față de aceste lucruri, dar prin conferințele lor internaționale, tratatele de pace, înțelegerile și prin alianțele și ligile legate prin jurăminte ei demonstrează că sunt de partea lui Gog și astfel, împotriva lui Iehova și a Cristosului Său. Giganții din industrie și comerț și magnații financiari cu investiții mari ai puterii internaționale și ai uneltirii, sunt de aceași parte satanică, slujindu-l foarte bine pe Gog din Magog și organizația sa. „Pentru ce se întărâtă națiunile și pentru ce meditează oamenii la lucruri deșarte? Împărații pământului se întronează singuri și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său [Isus].” (Ps. 2:1, 2, *AS*; Faptele 4:25-30).

9. Conducătorii acestei lumi sunt, cu siguranță, „împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său”, căci Cristos a subliniat: „Împărăția mea nu este parte a acestei lumi.” Urmașilor credincioși și adevărați ai lui Cristos Isus le-a spus că ei „nu sunt parte a acestei lumi, exact așa cum nici Eu nu sunt.” Din această cauză, adevărații creștini sunt învățați să se roage pentru Împărăția lui Iehova Dumnezeu,

Cuprins

cea care va veni sub Cristos. Aceştia nu sunt învăţaţi să se roage pentru continuarea acestei lumi diavoleşti care se va sfârşi, în curând, la Armaghedon. (Ioan 18:36; 17:16; Mat. 6:9, 10, *NW*). Dar oare clerul creştinătăţii se roagă aşa cum a zis Cristos că ar trebui să o facă? Nu, în niciun caz! Ca şi clasă, ei formează o puternică frăţie religios-politică, cu puterile lor temporale, astfel aprobând, punându-şi însemnul de aprobare pe acest sistem de lucruri, care se află în opoziţie cu Împărăţia lui Cristos. Mai mult, ei sunt auziţi rugându-se mereu pentru prosperitatea şi pentru succesul acestei lumi. De la amvonul lor şi de la radio, clerul preamăreşte pe conducătorii acestei lumi şi binecuvântează planurile împotriva lui Cristos pentru pace, aşa cum este şi Organizaţia Naţiunilor Unite. Ori de câte ori, în asemenea ţări cum este şi America, corpurile legislative intră în sesiune, se aude vocea unui om al clerului care cere binecuvântări divine asupra deliberărilor. Prin această companie ei continuă să le arate liderilor religioşi din această lume că sunt „prietenii adulteri ai acestei lumi", prin urmare, duşmani ai lui Iehova Dumnezeu. Isus a spus unei clase asemănătoare de religionişti din zilele Sale: „Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru". (Iac. 4:4, Ioan 8:44, *NW*)

10. Agenţiile puternic înarmate şi strategiile militare ale acestei lumi sunt susţinute, aşa cum sunt prezente în aproape fiecare naţiune, de un ajutor financiar aproape nelimitat şi de putere umană înregimentată, şi sunt, fără îndoială, dispuse în formaţie de Gog din Magog. Acelaşi lucru este adevărat şi despre majoritatea doctorilor ce fac descoperiri ştiinţifice şi invenţii, care împreună cu o suită de tehnologi şi specialişti de cercetare, lucrează cu înfrigurare pentru a îmbunătăţi şi a întări motoarele de război ale lui Gog, atât defensive, cât şi ofensive. Agenţiile de ştiri şi organele de propagandă ale acestei lumi, prin abilitatea scriitorilor şi oratorilor lor şi prin presa publică, radio, cinema şi televiziune, laudă şi preaslăvesc în continuare virtuţile acestui sistem de lucruri, această „lume rea" şi deci, şi ele slujesc drept intrumente ale lui Satan. De asemenea, se mai pot menţiona şi multele asociaţii culturale şi etice, precum şi cele sociale, educaţionale şi cele ale corpurilor judecătoreşti, care, de bună voie sau silite, oferă un ajutor şi un suport activ organizaţiei acestei lumi a lui Gog. Prin diferite mijloace şi cu eforturi neobosite, acestea încearcă să construiască, să îmbunătăţească şi să perpetueze conducerea naţiunilor ce se află sub controlul lui Satan, toate în contradicţie cu Împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos. „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea", a zis Isus, „şi cine nu adună cu Mine, risipeşte." (Mat. 12:30, *NW*)

11. Gog din Magog are, cu siguranţă, o mare oştire de aliaţi pământeşti, atât binevoitori, cât şi siliţi. Aşa cum spunea şi profeţia lui Ezechiel (38:3-6, *AS*), forţele, aliaţii şi armatele lui Gog sunt numeroase şi sunt şi puternice. Mai mult, „Roş, Meşec şi Tubal … [mai sunt] cai şi călăreţi, toţi îmbrăcaţi în armură, o ceată mare care poartă scut şi pavăză şi toţi mânuiesc sabia : Persia, Etiopia şi Put, toţi cu scut şi coif; Gomerul cu toate oştirile sale, ţara Togarma din partea nordică, cu toate oştile sale, neamuri multe împreună cu tine." Tuturor acestora Iehova le-a

Cuprins

dat mesajul Său divin în vremurile trecute, ilustrând cum, în aceste zile din urmă, El va avea un mesaj similar către toate oştirile din organizaţia modernă a lui Gog.

CARE ESTE MESAJUL LUI IEHOVA?

12. Acesta nu este un mesaj pentru un simplu om. Nu a apărut din imaginaţia şi inteligenţa omului. În acea profeţie, Ezechiel nu a vorbit din propria sa iniţiativă. Mai degrabă, el a mărturisit de nenumărate ori că acest mesaj avea o origine divină, chiar din partea Atotputernicului Iehova Dumnezeu. „Şi Cuvântul lui Iehova a venit la mine şi mi-a vorbit: Fiul omului, întoarce-te cu faţa spre Gog … şi profeţeşte împotriva lui, şi spune: 'Aşa zice Domnul Iehova: Iată, sunt împotriva ta, Gog'." (Ezec. 38:1-4, *AS*). În versetele paisprezece şi şaptesprezece ale aceluiaşi capitol acest lucru este subliniat din nou şi din nou. În capitolul treizeci şi nouă, versetele unu, cinci, zece şi treisprezece profetul declară că acesta este cu adevărat mesajul măreţ al lui Iehova. La fel şi astăzi, întregul merit şi responsabilitatea pentru mesajul împotriva lui Gog din Magog îi aparţin în mod drept lui Iehova Dumnezeu. Ezechiel era doar purtătorul de cuvânt folosit de Dumnezeu, aşa cum sunt şi cei din prezent care sunt privilegiaţi că pot vorbi în Numele lui Iehova, în calitate de martori care poartă mesajul.

13. Conţinutul acestui mesaj este unul de avertisment şi condamnare transmis către Gog şi către aliaţii săi; el reprezintă de fapt o citaţie pentru Satan la distrugerea iminentă de la Armaghedon. Conţinutul mesajului lui Iehova este acesta: 'Tu, Gog, şi oştirile numeroase de sub comanda ta, fiţi atenţi la acestea - acum este momentul să vă adunaţi toate forţele şi resursele, căci sfârşitul vostru violent este foarte aproape. Aţi observat cum martorii Mei credincioşi au fost adunaţi din captivitatea babiloniană şi acum locuiesc în siguranţă, în pace, şi unitate, bucurându-se de măsura completă a prosperităţii spirituale şi, văzând toate acestea, voi vă gândiţi în inimile voastre ticăloase şi invidioase cum să atacaţi adunările lor aparent fără apărare, ca şi cum acestea ar fi sate nefortificate. Dar păziţi-vă! Căci atunci când vă veţi coborî ca un nor pentru a-Mi distruge poporul credincios, vă voi opri în atacul vostru şi tot pământul va ştii că Eu sunt Iehova. Vă avertizez acum, pe tine Gog şi pe cei de sub controlul tău, că mânia Mea se va ridica în curând şi că focul geloziei Mele va izbucni în curând asupra voastră, cu toată furia lui devastatoare. De fapt, atât de măreaţă şi de îngrozitoare va fi această manifestare a răzbunării divine, încât chiar peştii, păsările şi târâtoarele pământului, da, şi toată omenirea, va tremura şi se va clătina. Imaginaţi-vă! Chiar şi munţii înalţi vor fi doborâţi, iar fiecare fortăreaţă cu ziduri va fi făcută una cu pământul! Spaima va umple inimile aliaţilor tăi şi aceştia îşi vor întoarce propriile arme letale de distrugere unii împotriva celorlalţi. Cu adevărat, voi aduce asupra ta şi asupra celor care te sprijină un potop devastator de pietre de grindină şi foc sulfuros. Cât de prostesc este să crezi că vei scăpa! Tot pământul şi tot ceea ce locuieşte în ceruri vor ştii că EU sunt Iehova!' (Ezec. 38, 39)

14. Nu este necesar ca Iehova să întreprindă un atac laş pentru a-şi prinde adversarul, pe Gog, pe picior greşit, şi astfel să câştige victoria. Puterea şi măreţia lui Iehova sunt atât de mari, încât El aranjează timpul şi locul, îl poftеşte pe inamic

Cuprins

să se pregătească pentru lupta stabilită, şi chiar profeţeşte dinainte, cu detalii, care va fi rezultatul final. „Vestiţi aceste lucruri printre naţiuni: ‘Să fie război! Treziţi pe viteji! Adunaţi pe războinici, mărşăluiţi! Transformaţi-vă plugurile în săbii şi cârligele în suliţe. Cei slabi să se creadă războinici, iar laşii să se creadă eroi!’ Naţiunile să se ridice şi să mărşăluiască în Valea Judecăţii, căci acolo Eu voi judeca toate naţiunile de prin jur. Puneţi mâna pe secere! - Căci secerişul este copt! Veniţi şi călcaţi în picioare teascurile de struguri, căci sunt pline; jgheaburile sunt pline de răutatea lor. Ce oştiri gălăgioase, ce zarvă în Valea Judecăţii! Căci ziua Celui Veşnic [ziua lui Iehova] este aproape în Valea Sentinţei!» (Ioel 3:9-14, *Mo*)

15. Atât de devastator va fi măcelul încât morţii vor acoperi pământul asemenea bălegarului pe un câmp. „Profeţeşte toate acestea împotriva lor: Cel Veşnic [Iehova] va răcni din înălţimi, … Zgomotul se va auzi până la marginea pământului, căci Cel Veşnic acuză naţiunile şi judecă toată omenirea şi îi supune pe cei ticăloşi sabiei. Atunci, victimele Celui Veşnic vor zace de la un capăt la celălalt al pământului, ca gunoiul pe faţa pământului, nu vor fi plânşi, nu vor fi adunaţi şi nici nu vor fi îngropaţi. Urlaţi şi plângeţi, voi conducătorilor, tăvăliţi-vă în cenuşă, voi domni ai turmei! Că s-a împlinit vremea să fiţi înjunghiaţi, şi aşa veţi fi, veţi cădea ca mieii aleşi. Nu va exista scăpare pentru conducători, nicio cale pe care stăpânii turmei să scape!” (Ier. 25:30, 31, 33-35, *Mo*)

16. Drept consecinţă a măcelului de la Armaghedon, boala şi epidemia provocate de putrezire şi degradare i-ar copleşi pe supravieţuitori, dacă Iehova nu ar trimite păsările şi animalele să se ocupe de acest mare măcel. „Spune-le păsărilor de toate felurile şi fiecărui animal de pe câmp,” zice Iehova, şi zi-le: „Adunaţi-vă şi veniţi; Strângeţi-vă din toate părţile pentru jertfa Mea … veţi mânca din carnea celor măreţi şi veţi bea sângele prinţilor pământului.” Acest lucru arată dispreţul pe care Iehova îl are faţă de cei măreţi şi îngâmfaţi din sistemul lui Gog, lăsând animalele sălbatice şi vulturii să se hrănească din trupurile lor precum hoiturile fără valoare! (Ezec. 39:17, 18, *AS*)

17. Cu un asemenea glorios ospăţ al victoriei, numai oasele, oase de la un capăt la celălalt al pământului, vor rămâne pentru înmormântare. Ce sarcină va fi aceasta pentru supravieţuitori, să cureţe pământul de orice dovadă rămasă a forţelor lui Gog! Chiar şi cu o muncă bine organizată, totul va dura aproximativ şapte luni, spune Iehova, doar pentru îngroparea oaselor. Cei care caută cadavrele vor fi trimişi permanent pentru a cerceta pământul, şi când vor fi găsite oase, vor fi puse semne pentru cei cu hârleţe şi lopeţi care vor veni. (Ezec. 39:14, 15). Cei care au privilegiul de a ajuta la munca de curăţare, nu o vor privi ca fiind o sarcină revoltătoare şi dezgustătoare, ci se vor bucura că sunt în viaţă, când conducerea lungă şi opresivă a lui Gog a ajuns la sfârşit, iar cei răi nu mai sunt. Surpavieţuitorii de la Armaghedon se vor bucura şi vor fi fericiţi că au un rol în pregătirea pământului pentru un paradis global al frumuseţii şi al perfecţiunii, sub domnia regelui Isus Cristos. Dar, mai întâi, înainte de acea zi fericită, acest mesaj împotriva lui Gog trebuie transmis în totalitate.

Cuprins

CINE TRANSMITE MESAJUL?

18. În ciuda faptului că mesajul împotriva lui Gog din Magog are o origine divină, Iehova este fericit să se folosească de creaturi umane ca mesagerii Săi dedicaţi şi ordinaţi, să vorbească în Numele Său şi cu autoritatea Sa. Aceştia sunt, aşadar, numiţi „martorii lui Iehova”. Profeţii din vechime erau mesageri purtători ai mărturiei şi astfel erau prototipuri pentru martorii lui Iehova din prezent. Împuternicindu-l pe Ezechiel drept purtător de cuvânt, Iehova a spus: „Fiul omului, mergi la casa lui Israel şi vorbeşte-le cuvintele Mele … toate cuvintele pe care Ţi le voi spune Eu, să le primeşti în inima ta şi să le asculţi cu urechile tale. Şi mergi, du-te la ei în captivitate, la copii poporului tău şi vorbeşte-le şi spune-le. Aşa zice Domnul Iehova, chiar dacă vor asculta sau se vor reţine [chiar dacă vor asculta sau vor refuza să asculte, *Mo.*].” (Ezec. 3:4, 10, 11, *AS*)

19. În legătură cu alt martor credincios al lui Iehova, Ieremia, putem citi: „Cuvântul lui Iehova a venit la mine şi a zis, … Eu te-am numit profet al naţiunilor. Atunci am zis: ‘Ah, Doame Iehova, eu nu ştiu cum să vorbesc, pentru că sunt un copil. Dar Iehova mi-a spus: Nu spune, sunt un copil; căci oriunde te voi trimite, tu te vei duce şi vei spune tot ceea ce îţi voi porunci Eu. Nu te teme din cauza lor, căci Eu sunt cu tine ca să te salvez, zice Iehova. Apoi Iehova a întins mâna şi mi-a atins gura şi mi-a zis: Iată am pus cuvintele Mele în gura ta şi astăzi te pun peste naţiuni şi peste împărăţii, … dar tu încinge-ţi coapsele, ridică-te şi spune-le tot ceea ce îţi voi porunci Eu. Nu tremura în faţa lor, ca nu cumva să te fac să tremuri în faţa lor. Căci, iată că în această zi te-am făcut o cetate întărită, cu stâlp de fier şi ziduri de aramă, împotriva întregii ţări şi împotriva regilor lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui şi împotriva preoţilor lui şi împotriva poporului ţării. Şi ei vor lupta împotriva ta şi nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te salvez, zice Iehova.” (Ier. 1:4-10, 17-19, *AS*)

20. Isaia reprezintă încă un tip al martorilor lui Iehova în vremurile moderne. Profetul, când i s-a dat o viziune din partea Domnului Iehova în templu, a strigat: „Vai de mine! Căci sunt nenorocit, căci sunt un om cu buze necurate şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, căci ochii mei l-au văzut pe Rege, Iehova al oştirilor.” Rămăşiţa martorilor lui Iehova, în 1918 d.Cr., când Domnul Iehova a venit în templul antitipic pentru judecată, era într-o stare la fel de necurată şi nenorocită, din cauza neactivităţii, compromisului şi sclaviei în Babilonul modern. Dar ca şi în cazul lui Isaia, aşa putem vedea şi în vremurile moderne cum Iehova, în bunătatea Lui iubitoare, a îndepărtat fărădelegile poporului Său şi le-a iertat păcatele şi le-a dat chiar nişte privilegii mai mari de serviciu. „Am auzit glasul Domnului spunând: Pe cine să trimit şi cine va merge pentru noi? Atunci am spus: Iată-mă! Trimite-mă! Şi El a zis: Mergi şi spune acestui popor, ... Şi atunci am întrebat: Pentru cât timp? Şi El mi-a răspuns: Până când oraşele vor fi fără locuitori şi casele fără oameni, şi ţara va fi complet pustie”. (Isa. 6:5, 8, 9, 11, *AS*)

Cuprins

21. Asemenea martorilor Domnului din trecut, şi martorii lui Iehova din prezent au mari responsabilităţi în faţa Dumnezeului cel Prea Înalt. „Noi suntem deci ambasadori în locul lui Cristos, şi ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi.” (2 Cor. 5:20, *NW*). Ca adevăraţi creştini ambasadori ai lui Cristos, aceştia urmează exemplul şi calea arătată de Acesta. El a fost un Mesager sau un Martor al lui Iehova, dar nu unul care s-a numit singur. (Mal. 2:7; Iov 33:23; Apoc. 1:5; 3:14) Mesajul Său era mesajul lui Iehova. El nu vorbea din proprie iniţiativă. (Ioan 5:19, 30; 7:28; 8:28, 42). Aşa s-a întâmplat şi cu martorii lui Iehova în secolul al douăzecilea. Ei nu s-au numit singuri ca martori ai lui Dumnezeu. Iehova i-a numit. Ei nici măcar nu şi-au ales singuri numele, „martori ai lui Iehova” , Dumnezeu l-a ales. (Isa. 43:9-11; 44:8). La început ei erau asemenea unui „copil”, nepregătiţi şi fără experienţă, dar făcând un studiu sârguincios al Cuvântului revelat al lui Iehova şi cu spiritul sfânt şi binecuvântarea lui Dumnezeu asupra eforturilor lor, ei au devenit calificaţi pentru misiunea lor divină. „Nu ne atribuim nouă meritul pentru calificarea noastră şi nu considerăm că facem ceva prin eforturile noastre, ci calificarea noastră vine de la Dumnezeu, care ne-a calificat să fim slujitori.” (2 Cor. 3:5, 6, *NW*)

22. Aşa că până la marginile pământului, aceşti mesageri calificaţi şi autorizaţi ai lui Iehova se grăbesc, în ciuda barierelor naţionale sau de limbă. Se pare că nimic nu le poate împiedica activitatea de predicare. Ca în cazul lui Ieremia, unde furtuni violente de persecuţii şi opoziţii pline de ură au fost împotriva lui, asemenea lucruri nu i-au putut împiedica pe martorii lui Iehova. Ei nici măcar n-au dat înapoi de teamă sau din cauza hotărârilor regilor, prinţilor, dictatorilor, papilor sau preoţilor. Cât de bine au prosperat în misiunea lor, şi cât de mult au transmis mesajul lui Iehova împotriva lui Gog din Magog, şi care au fost rezultatele, toate acestea vor fi luate în considerare în următorul articol.

Pentru un studiu detaliat al acestei profeţii, a se vedea *Turnul de veghere* din 1 octombrie, 1953.

Concordanţă analitică a Bibliei, de Robert Young.

Enciclopedia Biblică, teologică şi liteatura Ecleziastică, de Mc.Clintock & Strong.

Lexicon Biblic (german), Haag, 1953.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Este Iehova Dumnezeu demn de încredere?
2. Explicaţi cum este Iehova Autorul, Împlinitorul şi Interpretatorul profeţiei din Biblie.
3. Ce a spus Daniel, ca dovadă că doar Iehova Dumnezeu poate prezice evenimente din viitor?
4. Unde ne aflăm noi în cursul timpului, şi de ce acest lucru are mare semnificaţie?
5. Ce lămureşte identitatea lui Gog?
6. De ce se face referire la Satan Diavolul ca la „Gog din Magog”, mai ales din 1919 A.D. încoace?
7. Ce elemente alcătuiesc organizaţia lui Gog?

8. Cum se identifică puterile politice şi comerciale ca aliate ale lui Gog din Magog?
9. Ce se poate spune despre clerul creştinătăţii, este şi el aliat cu Gog din Magog? Explicaţi.
10,11. Numiţi alte elemente ale acestei lumi care arată că se află sub controlul şi dominaţia lui Gog?
12. Cine este creditat cu acest mesaj împotriva lui Gog, atât în tip cât şi în antitip?
13. Care este esenţa avertismentului pe care îl dă Iehova lui Gog şi aliaţilor lui?
14. Cum îşi manifestă Iehova puterea şi supremaţia fără egal, dând acest mesaj de avertisment?
15. Este raţional să credem, în lumina profeţiei din Biblie, că vreunul din aliaţii lui Gog vor supravieţui Armaghedonului?
16. Ce invitaţie specială cuprinde mesajul lui Iehova către Gog?
17. Ce lucrare fericită din viitor îi aşteaptă pe supravieţuitorii Armaghedonului, însă ce trebuie să fie făcut, mai întâi?
18. Cine sunt privilegiaţi să transmită mesajul lui Iehova împotriva lui Gog şi a aliaţilor lui şi cum a fost Ezechiel o ilustraţie bună a acestora?
19. (a) Ce autoritate i-a fost dată lui Ieremia ca un martor al lui Iehova? (b) La cine a fost trimis el să transmită mesajul lui Iehova?
20. În ce privinţă particulară a fost Isaia o ilustraţie potrivită a martorilor lui Iehova de astăzi ce duc mesajul?
21. Sunt calificaţi astăzi martorii lui Iehova, în mod corespunzător, pentru a transmite mesajul lui Iehova şi cum sunt astfel?
22. (a) În ce măsură au acceptat martorii lui Iehova numirea ce le-a fost dată? (b) Care sunt câteva întrebări interesante la care se va răspunde în articolul următor?

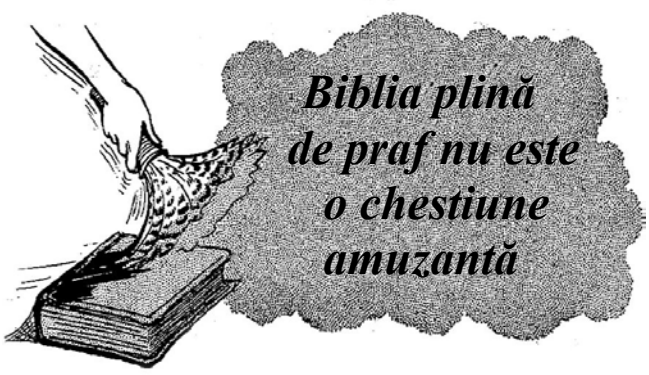

Există un dram de absurditate despre Bibliile pline de praf din casele creştine care se învecinează cu umorul. Aşa-zişii creştini care nu citesc manualul lor de bază sunt o glumă pentru unii. Ei sunt la fel de amuzanţi ca un inginer care nu şi-a studiat niciodată cărţile de inginerie, însă nu este o glumă să traverseze unul din podurile sale. Ei sunt la fel de amuzanţi ca un chirurg care nu şi-a citit niciodată cărţile de anatomie, însă v-aţi

opri din râs dacă ar veni în sala de operaţii şi ar începe o pipăire întâmplătoare a trupului vostru, cu un cuţit, în căutarea apendicelui dvs.

Cum poate să calce un creştin pe urmele lui Cristos dacă el nu ştie calea de acţiune pe care a urmat-o Cristos? Cum ai putea să faci ce a făcut Isus şi să vorbeşti cum a vorbit El fără a învăţa ce a făcut şi a spus El? Doar în Biblie omul află cuvintele şi faptele Lui. După predica sa faimoasă de pe munte, Isus a spus: „Cine aude aceste cuvinte ale Mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător, care şi-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pusă pe stâncă." Cum ai putea să construieşti un stil de viaţă creştin pe o temelie de stâncă sigură, fără a cunoaşte şi fără a face în conformitate cu cuvintele lui Cristos? – Mat. 7:24, 25, *NW*.

Dacă Bibliile colectează praf în loc de cititori ele sunt ca munţii de aur care nu sunt exploataţi niciodată. Dacă posesorii lor nu le citesc, cum ar putea fi cunoscute cuvintele lui Isus? Şi cum pot fi respectate cuvintele Lui dacă nu sunt cunoscute niciodată? Pentru mulţi Biblia este o carte închisă pentru că n-o deschid niciodată. Pentru mulţi care o deschid, ea este închisă totuşi pentru înţelegerea lor. Ea a fost închisă pentru funcţionarul etiopian sincer care citea cartea Isaia, pentru că atunci când Filip l-a întrebat dacă înţelege ce citeşte, el a răspuns: „Cum aş putea, dacă nu mă călăuzeşte cineva?" Astfel Filip l-a călăuzit şi el a înţeles şi a fost botezat. – Faptele 8:31, *NW*.

Călăuzirea necesară poate fi sub forma unei predici orale, aşa cum a fost în cazul etiopianului. Sau poate fi în formă tipărită, ca în cazul ajutoarelor biblice publicate de Societatea Turnul de Veghere. Această revistă este una din acele ajutoare Biblice. Ea este jurnalul oficial al martorilor lui Iehova. Ea ne îndreaptă atenţia spre cuvintele lui Isus şi spre urgenţa de a respecta acele cuvinte. Dacă deschidem revista *Turnul de veghere* şi o citim, ea va deschide Biblia spre înţelegerea noastră, când citim Biblia.

Martorii lui Iehova nu trebuie să lase ca *Turnurile* lor *de veghere* să colecteze praf, aşa cum fac unele persoane cu Bibliile lor. Martorii lui Iehova nu iau revista *Turnul de veghere* doar aşa ca să fie văzută prin casă, ca unii aşa-zişi creştini care au Bibliile în casele lor doar de dragul aparenţelor. Martorii citesc şi studiază toată revista *Turnul de veghere*, nu doar părţi din ea, aşa ca unii creştini declaraţi care limitează citirea Bibliei lor la ultimul sfert al Bibliei şi consideră ca învechite primele trei sferturi ale ei.

Pentru a beneficia de avantajele dintr-un ajutor biblic, acel material trebuie să fie deschis şi citit. Pentru a beneficia de avantajele din manualul de bază indispensabil al creştinului, Biblia, ea trebuie să fie deschisă şi citită. A nu face acest lucru nu este o glumă. Nu este o glumă să traversezi un pod şubred. Nu este amuzant ca un chirurg incompetent să opereze pe cineva. Cu atât mai puţin amuzantă este chestiunea de a pune în pericol şansa noastră pentru viaţă veşnică, lăsând ca Bibliile noastre să devină prăfuite.

Este sufiecientă regula de aur?

Mulţi oameni duc ceea ce numesc „o viaţă bună.” Prin aceasta ei înţeleg că nu fac rău altora şi adesea le fac bine într-un sens material. Va conduce acest lucru la viaţă veşnică? Sau este nevoie de mai mult?

ISUS Cristos a rostit aşa-zisa regulă de aur: „Tot ce vreţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel.” (Mat. 7:12, *NW*). Urmarea acestei reguli de dragoste faţă de aproape este necesară pentru dobândirea vieţii veşnice în noua lume a lui Dumnezeu. Totuşi unii cred că respectarea „regulii de aur” este tot ce cere Dumnezeu. Dar ne-am achitat noi cu adevărat de datoria faţă de Dumnezeu doar făcând bine altora? Arată Scripturile că „regula de aur” este suficientă?

De fapt, când ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu, aflăm că omul poate pierde viaţa veşnică chiar dacă este implicat într-un program de fapte bune constructive. Aceasta este o observaţie majoră făcută de însuşi Isus Cristos. Scriitorul Bibliei, Luca, ne povesteşte despre o întâmplare în care Isus a fost invitat într-o casă:

„Şi, în timp ce mergeau, el a intrat într-un sat. Aici, o femeie pe nume Marta l-a primit ca oaspete în casă. Această femeie avea şi o soră numită Maria, care s-a aşezat la picioarele Domnului şi asculta cuvântul lui. Marta, dimpotrivă, era distrasă de multele treburi pe care le avea de făcut. Atunci ea s-a apropiat şi a zis: ‘Doamne, nu-ţi pasă că sora mea m-a lăsat singură să mă îngrijesc de treburi? Spune-i deci să mă ajute’. Răspunzând, Domnul i-a zis: ‘Marta, Marta, tu te îngrijorezi şi te frămânţi pentru multe lucruri. Dar sunt necesare puţine lucruri, ba chiar unul singur. Maria a ales partea bună şi aceasta nu-i va fi luată’.”—Luca 10:38-42, *NW*.

Preocupată, se pare, cu pregătirea multor feluri de mâncare, Marta a fost „distrasă de multele treburi.” Intenţiile ei au fost bune; voia să facă tot binele pe care îl putea face pentru Isus. Sora Martei, Maria, totuşi, a stat jos, la picioarele Învăţătorului „şi asculta cuvântul Lui.” Maria a simţit importanţa cunoştinţei, cunoştinţa despre Dumnezeu şi scopurile Lui. Marta, ocupată cu atât de multe lucruri gospodăreşti, s-a supărat şi I-a cerut lui Isus să îi poruncească Mariei „să vină să mă ajute.” Învăţătorul a lămurit-o atunci pe Marta cu privire la ceea ce este cu adevărat important. A zis că ea „se îngrijorează şi se frământă de multe lucruri,” că este doar un singur lucru cu adevărat important şi că Maria a ales această parte bună.

Care este atunci semnificaţia pentru noi? Aceasta: că slujirea faţă de alţii nu este de ajuns, că este posibil să fi „distras că te ocupi de multe sarcini” care, deşi bune şi utile, ne pot face să ratăm viaţa veşnică. Un program de activităţi cât se poate de folositoare nu este suficient în sine.

Cuprins

„ASCULTAREA CUVÂNTULUI LUI”

Isus i-a zis Martei că Maria ‘alesese partea bună’, fiindcă Maria „a ascultat cuvântul Lui.” Maria alesese într-adevăr o parte bună, fiindcă aşa cum i-a spus Simon Petru odată lui Isus: „Tu ai cuvintele vieşii veşnice.” Întrucât primirea acestei cunoştinţe de „cuvinte ale vieţii veşnice” este pusă de Fiul lui Dumnezeu la un nivel mai înalt de importanţă decât facerea de servicii altora, vedem ideea lui Isus: că facerea de bine pentru aproapele nostru trebuie să fie în relaţie corespunzătoare cu aşezarea noastră, în mod regulat, „la picioarele Învăţătorului” şi cu „ascultarea cuvântului Său.”—Ioan 6:68, *NW.*

Prin urmare, creştinul adevărat trebuie să fie ca Maria. El trebuie să arate prin calea lui de acţiune că crede cu adevărat cuvintele lui Isus: „Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova.”—Mat. 4:4, *NW.*

Cuvintele lui Iehova se găsesc în Biblie. Ea este cartea la care trebuie să ne întoarcem. Din ea putem obţine cunoştinţa despre Iehova şi scopurile Lui. Nu există înlocuitor pentru această cunoştinţă. Ea este vitală. De ea depinde mântuirea. Un apostol al lui Isus a declarat: „Lucrul acesta este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.” (1 Tim. 2:3, 4, *NW*). Pentru evidenţierea importanţei cunoştinţei exacte, Isus a spus în rugăciunea către Tatăl Lui ceresc: „Aceasta înseamnă viaţă veşnică, să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care L-ai trimis, Isus Cristos.—Ioan 17:3, *NW.*

Din moment ce cunoştinţa înseamnă viaţă, reciproca trebuie să fie adevărată: lipsa de cunoştinţă înseamnă moarte. Acest lucru a fost adevărat cu naţiunea din vechime, Israel. Când s-au încăpăţânat şi au refuzat să primească învăţătura lui Iehova, Dumnezeu le-a zis prin profetul Lui: „Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoştinţă: fiindcă ai respins cunoştinţa, şi Eu te voi respinge pe tine.” (Osea 4:6, *AS*) Dacă nu reuşim să depunem efortul de a obţine cunoştinţă exactă, Dumnezeu ne va respinge şi pe noi; El va socoti că nu suntem „dispuşi spre dreptate pentru viaţă veşnică.”—Faptele 13:48, *NW.*

CEA MAI MARE PORUNCĂ

Când, prin studiul Scripturilor, ajungem la o cunoştinţă exactă a adevărului, ne dăm seama că există o poruncă mai mare ca scop şi importanţă decât „regula de aur” a iubirii faţă de aproape. Fiul lui Dumnezeu ne-a dat perspectiva corectă asupra acestei chestiuni atunci când a explicat: „‘Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta.’ Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: ‘Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.’ De aceste două porunci depind toată Legea şi Profeţii.”—Mat. 22:37-40, *NW.*

Cât de limpede este acum! Există două porunci ale vieţii. Amândouă sunt esenţiale. Trebuie să trăim după ambele reguli, ca să fim vrednici de viaţă veşnică. Dar o poruncă este mai mare decât „regula de aur” a iubirii faţă de aproape;

Cuprins

aceasta este porunca de a-L iubi pe Iehova Dumnezeu „cu toată inima voastră, din tot sufletul vostru şi cu toată mintea voastră.”

Cum arătăm acest fel de iubire pentru Dumnezeu? Biblia răspunde: „Iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile Sale, iar poruncile Sale nu sunt grele.” (1 Ioan 5:3, *NW*) Cu toate că ne ţinem de „regula de aur” atât cât se poate din punct de vedere omenesc, totuşi, dacă nu reuşim să respectăm celelalte porunci ale lui Dumnezeu, nu ne ridicăm la înălţimea iubirii noastre pentru Dumnezeu. Acest lucru este serios.

Înainte ca cineva să poată respecta poruncile lui Dumnezeu, el trebuie să ştie care sunt. Acest lucru ne aduce din nou la nevoia vitală de obţinere a unei cunoştinţe exacte din Cuvântul lui Dumnezeu. Putem înţelege acum de ce Isus i-a zis Martei, cea cu regula de aur în minte, că Maria a ales partea bună, fiindcă Maria alesese să primească cunoştinţă. Fără cunoştinţă nu putem ştii care sunt poruncile lui Dumnezeu; fără cunoaşterea acestor porunci este imposibil să le respectăm, iar dacă nu le respectăm, nu ne ridicăm la nivelul aşteptărilor celei mai mari porunci dintre toate.

CERINŢE PENTRU VIAŢĂ

Cerinţele lui Dumnezeu nu sunt cerinţe de o zi pe săptămână; ele cuprind viaţa de zi cu zi. Creştinismul adevărat chiar face ceva pentru un om; îl schimbă. I se schimbă toată concepţia despre viaţă; el devine o personalitate nouă. Observaţi cât de larg cuprinzătoare este porunca lui Dumnezeu: „Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care prin cunoştinţă exactă se înnoieşte după chipul celui care a făcut-o.” (Col. 3:9, 10, *NW*) Pentru a face acest lucru, omul trebuie să fie cu adevărat smerit; el trebuie să fie un iubitor al dreptăţii. Dumnezeu cere acest lucru: „Înainte ca să vină ziua mâniei lui Iehova asupra voastră. Căutaţi-L pe Iehova, voi toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile Lui; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.”—Ţef. 2:2, 3, *AS.*

Noua lume va fi cu totul dreaptă. Această lume rea trebuie să plece. În curând va fi distrusă la Armaghedon. Aşadar, Dumnezeu cere: „Fiindcă toate aceste lucruri vor fi astfel descompuse, ce fel de persoane trebuie să fiţi voi în acte de conduită sfântă şi în fapte de devoţiune sfântă, aşteptând şi păstrând viu în minte prezenţa zilei lui Iehova, din cauza căreia cerurile, fiind în flăcări, se vor descompune şi elementele, fiind foarte încinse, se vor topi!”—2 Pet. 3:11, 12, *NW*.

Trebuie să studiem în mod constant Cuvântul lui Dumnezeu şi să-i ajutăm pe alţii în mod spiritual. Alţii au nevoie să afle despre noua lume a lui Dumenzeu şi de apropierea Armaghedonului. Calea pentru a arăta dragostea faţă de aproape şi dragostea noastră pentru Dumnezeu este să le spunem altora despre scopurile lui Iehova. Asta face societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Puteţi lua parte la lucrarea pe care Isus a poruncit-o pentru aceste zile din urmă: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată în tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.”—Mat. 24:14, *NW.*

Dăruirea spirituală este urmarea „regulii de aur.” Dar mai presus de orice, împreună cu „faptele sfinte de purtare,” ea arată că dragostea noastră pentru Dumnezeu este totală. „Regula de aur,” în sensul ei restrâns de a face doar bine fizic pentru alţii, nu este suficientă.

Răspândirea miresmei cunoştinţei despre Dumnezeu

Printre multele daruri ale lui Dumnezeu pentru om este şi mirosul. El nu numai că dă omului multă plăcere, ci uneori serveşte pentru a-l avertiza de vătămare, de la camere înăbuşitoare până la mirosuri otrăvitoare. Şi un miros frumos nu este doar o plăcere să-l respiri, ci este şi revigorant, stimulativ şi reconfortant. De altfel a fost observat că mirosul, spre deosebire de văz sau auz, omul nu a fost capabil să-l reproducă.

Datorită plăcerii şi beneficiului pe care-l primim de la un parfum încântător, Dumnezeu aseamănă cunoştinţa despre El cu un astfel de parfum. Această cunoştinţă despre El este în mod sigur frumoasă, reconfortantă, stimulativă şi revigorantă; da, atât de mult încât aduce fericire şi viaţă veşnică la toţi cei care continuă să aibă parte de acest parfum. Şi acest lucru este adevărat în mod deosebit de când Cristos a câştigat victoria asupra lui Satan şi a hoardei lui de demoni şi i-a aruncat jos pe pământ. – Ioan 17:3; Apoc. 12:9, *NW*.

Descriind în mod competent rolul pe care îl joacă creştinii în răspândirea acestei cunoştinţe parfumate, Pavel a scris: „Mulţumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu care ne conduce întotdeauna într-o procesiune triumfală, în companie cu Cristos, şi care face să se răspândească mireasma cunoştinţei despre El, prin noi, în fiecare loc”. – 2 Cor. 2:14, *NW*.

S-ar putea crede că un astfel de parfum frumos, dătător de viaţă, va fi apreciat de toţi. Dar nu este aşa, pentru că Pavel arată mai departe: „Noi suntem o mireasmă plăcută printre cei care sunt salvaţi şi printre cei care pier; pentru aceştia din urmă, o mireasmă de la moarte spre moarte, pentru primii o mireasmă de la viaţă spre viaţă”. Doar pentru cei puţini care suspină şi plâng din cauza urâciunilor pe care le văd în Creştinătate, care iubesc dreptatea şi sunt conştienţi de nevoia lor spirituală, este această cunoştinţă despre Dumnezeu o mireasmă frumoasă, dătătoare de viaţă, pe care ei o inhalează profund, spre beneficiul lor. Despre aceştia se poate spune că au un nas bun. – 2 Cor. 2:15, 16, *NW*.

Dar pentru marea majoritate a oamenilor de astăzi, cei care sunt iubitori de plăceri lumeşti mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu şi care se închină mai degrabă creaturilor decât Creatorului, cunoştinţa parfumată a lui Dumnezeu este o plagă aducătoare de moarte. Şi nu e de mirare, din moment ce ei iubesc această lume veche rea şi această cunoştinţă spune despre distrugerea ei. Despre toţi aceştia se poate spune că au nasuri rele şi pentru ei slujitorii lui Iehova miros greu!

Dar indiferent de modul cum reacţionează oamenii la mesajul nostru frumos mirositor, în calitate de slujitori dedicaţi ai lui Iehova, noi avem obligaţia să

Cuprins

răspândim mireasma cunoştinţei despre Dumnezeu la toţi. Aşa cum dopul unei sticluţe de parfum trebuie scos, şi trebuie pus pe piele sau haine puţin parfum, pentru a face mireasma lui perceptibilă pentru alţii, aşa este şi cu cunoştinţa frumos mirositoare a lui Dumnezeu. Noi trebuie să deschidem, să vorbim, să ne identificăm ca unul din aceia care au această cunoştinţă parfumată, astfel încât ea să fie perceptibilă pentru toţi. Dacă unii sunt ofensaţi şi îşi ţin nasul închis, ca să spunem aşa, noi nu trebuie să ne simţim jenaţi sau ruşinaţi. Noi ar trebui să preferăm să fie altfel; însă problema este cu nasul lor, nu cu mesajul nostru frumos mirositor!

Aşadar, să fim generoşi cu această cunoştinţă parfumată despre Dumnezeu, folosind-o în mod gratuit, după cum şi noi am primit-o gratuit. Să dăm iubitorilor dreptăţii beneficiul total al acestei miresme, astfel încât şi ei să poată realiza bucuria de a fi în procesiunea triumfală a lui Iehova, răspândind mireasma cunoştinţei despre Dumnezeu şi la alţii.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de Thomas R. Yeatts

Revizuind modul în care îmi urmăresc scopul în viaţă găsesc multe neajunsuri. Pe de-o parte, datorită bunătăţii nemeritate a lui Iehova Dumnezeu, există mult mai multe lucruri pentru care să fiu recunoscător decât pentru care să-mi pară rău. Chiar dacă am fost crescut în adevăr, nu am luat acest lucru drept bun, ci am fost conştient întotdeauna de faptul că adevărul este ceva foarte special, o bijuterie de mare preţ.

Eu sunt cel mai mare dintr-o familie mare, care a fost crescută la o fermă, foarte izolată de orice adunare a poporului lui Iehova. Prin urmare, când ne-am mutat mai aproape de un oraş, în 1931, eu am început să fiu activ în lucrarea de mărturie la vârsta de 17 ani. În acele vremuri nu exista nici un program de instruire. Un frate mi-a dat doar câteva cărţi şi mi-a spus: „Du-te la casa aceea”. M-am dus, dar am fost foarte emoţionat. S-a întâmplat că oamenii din acea casă au fost binevoitori şi m-au ajutat considerabil. La sfârşitul primei zile m-am simţit ca un vestitor veteran. Din 1931 până în 1938 am fost un vestitor de adunare ocupat. În 1938 am participat la primul congres din viaţa mea, la Colegiul Park, Maryland, şi l-am auzit pe Fratele Rutherford vorbind din Londra, Anglia, pe tema „Umpleţi pământul” şi

THOMAS R. YEATTS

Cuprins

„Înfruntaţi faptele”. La acel congres am fost botezat şi am văzut, de asemenea, pe Fratele Edward Keller pentru prima dată, însă şapte ani mai târziu am devenit foarte familiarizat cu el în clasa spaniolă de la Gilead.

În 1939 am participat la congresul din oraşul New York şi am petrecut un timp foarte interesant călătorind cu metroul şi văzând acel oraş mare pentru prima dată, ca să nu mai vorbesc de răscoala de la Madison Square Garden în timpul discursului public de duminică. Am sosit în New York cu 4 $ în buzunar şi m-am întors acasă cu 1$ care mi-a rămas.

În 1940 am participat la congresul din Detroit, Michigan, unde a fost lansată cartea *Religie*. Acolo l-am văzut pe Fratele Covington pentru prima dată. De asemenea, printr-un prieten, am fost prezentat viitoarei mele soţii, o fată cu păr roşu din Siracuza, New York, care s-a înscris pentru lucrarea de pionierat la acel congres şi a făcut pionierat de atunci încoace.

În primăvara anului 1941 am fost arestat (pentru prima dată în viaţa mea) împreună cu aproape alţi patruzeci, în timp ce făceam lucrare stradală cu reviste, la o adunare de circuit din Staunton, Virginia. Am fost reţinuţi la sediul poliţiei pentru aproximativ o oră, în timp ce Fratele Macmillan a recapitulat şi citit decizia Curţii Supreme avocatului oraşului, care a spus că nu avea nici o idee că noi am avut o victorie aşa de mare. El a sunat pe şeful poliţiei şi i-a spus să ne elibereze. Noi ne-am întors înapoi în stradă şi am distribuit toate revistele pe care le-am avut. În acelaşi an am participat la congresul de la St. Louis. În acel timp devenisem deja serv de grupă. În luna Octombrie a anului 1941 am primit chestionarul meu pentru armată, care s-a întâmplat după un an după ce mă înscrisesem pentru recrutare. În Noiembrie, cu aproape două săptămâni înainte de atacul de la Pearl Harbour, în timp ce eram încă un vestitor de grupă, am primit o clasificare 4-D ca un slujitor scutit de serviciul militar, şi această clasificare am păstrat-o pe toată durata războiului, fără a apărea măcar odată înaintea comisiei pentru recrutare.

În primăvara anului 1942 un frate pionier tânăr a trecut prin oraşul nostru şi, printre alte lucruri, a spus că eu ar trebui să arăt mai multă preţuire pentru clasificarea ca slujitor şi să intru în serviciul de pionier cu timp integral. Pe atunci aveam o maşină nouă şi aveam un salariu bun, în afară de serviciul de slujitor. Unii din adunarea locală mă reţineau (nu era greu) spunând că ar trebui să las pe cineva care câştigă mai puţini bani să meargă în lucrarea de pionier. Cu toate acestea, în 4 Iulie 1942, mi-am declarat independenţa (financiară) şi am început în lucrarea de pionier. Atunci se desfăşura o campanie cu broşuri şi eu am plasat 400 de bucăţi în acea lună. Am păstrat o evidenţă strictă a veniturilor şi cheltuielilor mele şi am încheiat luna cu 10 $ mai mult decât am avut la început. Din acel moment nu am dus lipsă niciodată de bani şi nu am ratat, cu siguranţă „nici o masă”.

Eu aveam o maşină dar nu aveam remorcă; logodnica mea avea remorcă, dar nu avea maşină; aşadar, am decis ca cel mai bun lucru pe care să-l facem este să ne căsătorim. După congresul de la Cleveland, din Septembrie 1942, am mers până la Siracuza, împotriva sfatului câtorva prieteni din sud, am luat-o pe soţia mea Yankee şi remorca ei şi am continuat să facem lucrare de pionierat în Virginia, cu succes şi fericire.

Cuprins

Cu aproape un an înainte de aceasta eu completasem o cerere pentru serviciul Betel şi aproape că uitasem de ea. După o săptămână, sau cam aşa ceva, după ce ne-am căsătorit, am primit o scrisoare de la Societate care spunea că dacă sunt încă necăsătorit pot să depun raportul la Ferma Împărăţiei din South Lansing, New York. Am informat Societatea că nu mai sunt necăsătorit, dar dacă există vreo şansă pentru un cuplu căsătorit vom fi bucuroşi să venim amândoi. În scurt timp am primit o scrisoare de la Fratele Knorr, spunând că nu era nici o şansă atunci, dar să continuăm în lucrarea de pionieri şi Iehova ne va binecuvânta. Am făcut aşa, şi Iehova ne-a binecuvântat.

În Iunie 1944, eu am devenit un pionier special. Am fost trimişi în Appalachia, Virginia, un oraş de extracţie a cărbunelui tocmai deasupra Muntelui Mare Negru din Regiunea Harlan, Kentucky. Acolo oamenii erau puţin aspri, însă foarte buni la inimă şi generoşi când ajung să te cunoască. Ne-am întâlnit şi am făcut prieteni care încă sunt printre cei mai buni prieteni ai noştri. Aceasta a fost prima oară când am plecat de acasă pentru mai mult de zece zile odată şi a fost într-adevăr greu pentru mine. Nu m-am simţit niciodată aşa de departe de casă în numirea mea străină (3600 km de casă), aşa cum m-am simţit în acei munţi, la doar 200 de mile distanţă (360 km). Acea instrucţie a fost tocmai ceea ce aveam nevoie pentru Gilead şi o numire în străinătate. Toţi pionierii de sex masculin fuseseră atacaţi de gloate în Regiunea Harlan, dar erau două surori bătrâne credincioase care făceau pionierat acolo şi m-au vizitat aproape în fiecare lună pentru unele însărcinări. Primul serviciu de înmormântare pe care l-am condus a fost în Regiunea Harlan, cu un membru al unei gloate care se uita peste umărul meu să vadă dacă citeam din Biblia King James (eu citeam din ea). Primul serviciu Memorial pe care l-am condus vreodată şi primul discurs public pe care l-am ţinut au avut loc acolo.

Dar în acea misiune experienţa extraordinară a fost în Appalachia, Virginia. Într-o dimineaţă, în timp ce mergeam din casă în casă în zona mai bună a oraşului, am lăsat *Veştile Împărăţiei* unei doamne amabile. Mai târziu, în timp ce ieşeam de la o poartă a venit un om pe stradă ca un taur nebun, aruncând acuzaţii asupra mea, spunând că ar trebui să fiu izgonit din oraş, etc. El era un doctor local. Câteva luni mai târziu am mers la munte într-o noapte geroasă cu zăpadă, pentru a ţine un studiu cu un tânăr binevoitor şi l-am găsit foarte bolnav. El m-a întrebat dacă vreau să cobor în oraş şi să chem acest doctor pentru el. Am făcut acest lucru. La telefon doctorul a spus, „Ai maşină?" „Da, domnule". „Ei bine, atunci trebuie să mă duci acolo pentru că nu voi merge cu maşina mea pe acel munte, seara; ia-mă de la spital". Era întuneric când a intrat doctorul în maşina mea, astfel că nu a putut să mă vadă bine. Eu tăceam în timp ce el vorbea despre evoluţia războiului (aceasta era cam în timpul Bătăliei de la Bulge). Când eram la o milă sus pe munte, el mi-a spus: „Apropo, cine eşti tu?" El nu a fost deloc surprins când i-am spus. Am aşteptat şi l-am dus înapoi în oraş. Aceasta a fost o găleată de cărbuni aprinşi pe capul lui. Nu am mai auzit niciodată despre a fi izgonit din oraş.

În timp ce eram în această misiune specială am participat la congresul din Buffalo, New York, în 1944; şi acolo am depus cereri preliminare pentru Gilead.

Cuprins

Auziserăm atât de multe despre cât de extenuant este cursul la Gilead, încât soţia mea a fost împotriva ideii. I-am spus că nu ne afectează cu nimic doar să mergem şi să auzim ce are de spus Fratele Knorr potenţialilor Gileadiţi. Noi am stat departe în spate şi în final au venit şi cererile noastre.

În Decembrie 1944, am primit cererile noastre pentru Gilead. Soţia mea a sugerat să le trimitem înapoi necompletate, însă eu am spus: 'Haide să le completăm şi să le spunem că tu nu te simţi foarte bine şi oricum nu vom fi chemaţi'. Am făcut aşa şi în Iunie 1945 am primit chemarea să raportăm pentru clasa a şasea.

Cu câteva luni înainte de a merge la Gilead am avut o vizită din partea unui serv zelos de circuit, care umbla cu o riglă de calcul şi măsura aproape totul. Când am sosit la Gilead prima persoană cu care ne-am întâlnit a fost servul nostru de circuit. Eu am spus: „Să nu-mi spui că vei face şcoala împreună cu noi". El a răspuns: „Nu, m-au adus aici ca să predau". Am zâmbit, însă am fost foarte surprins când am aflat că el era profesorul nostru de matematică.

Gilead a fost o experienţă minunată şi, cu toate că a fost o perioadă aglomerată, nu a fost, în mod sigur, aşa de grea cum fuseserăm făcuţi să credem. Am dus o viaţă destul de normală la Gilead, mergând în serviciu aproape în fiecare sâmbătă şi duminică, şi citind revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! din scoarţă în scoarţă, aşa cum am făcut întotdeauna de când am fost capabil să citesc. De asemenea, am păstrat o corespondenţă normală cu familia şi prietenii mei.

De la Gilead am fost repartizaţi să lucrăm cu adunarea din Bayonne, New Jersey. A fost una din cele mai frumoase misiuni pe care am avut-o vreodată şi prietenii locali ne-au tratat regeşte. Nu-i vom uita niciodată.

Misiunea noastră în străinătate a fost Indiile Olandeze de Vest şi am sosit în Willemstad, Curaçao, N.W.I., în 16 Mai, 1946. La o mică întrunire în prima noapte, fratele care a făcut rugăciunea a mulţumit lui Iehova atât de fierbinte pentru sosirea noastră încât nu ne-am putut gândi vreodată să-i abandonăm. În acea perioadă cazarea era foarte proastă în Willemstad şi timp de şase luni am dus-o destul de rău, până când, în cele din urmă, am obţinut o casă decentă. Apa a fost groaznică şi am avut perioade scurte de dizenterie unele după altele, dar nu ne-am descurajat. Prietenii locali au adus cu multă amabilitate câteva feluri de plante medicinale pentru a ne ajuta.

S-a spus că după ce un om trece prin Gilead şi prin misiunea sa străină emoţiile trec şi începe munca adevărată. Însă pentru mine emoţiile nu s-au oprit niciodată. Ceea ce face viaţa interesantă, în special pentru slujitorii lui Iehova, nu sunt condiţiile, nici peisajul, nici măcar limba, ci oamenii, şi pe ei îi ai în fiecare misiune.

Un lucru care ne-a făcut să ne simţim trişti a fost că după ce fuseserăm aici aproape un an şi jumătate tatăl meu a murit subit. Noi chiar ne aşteptam să-l vedem din nou, dat fiind faptul că el părea într-o stare bună de sănătate când am plecat din State. El a fost un martor credincios care a crescut o familie mare în învăţătura şi mustrarea Domnului.

Cuprins

La congresul din anul 1953 de la Stadionul Yankee toată familia noastră s-a reunit pentru prima dată în opt ani. Acest congres nu a fost doar un punct de referinţă în istoria societăţii Lumii Noi, ci şi în istoria familiei noastre.

În 1950 Fratele Knorr a vizitat Indiile Olandeze de Vest pentru prima dată şi a înfiinţat un birou de filială şi eu am fost însărcinat ca serv de filială şi încă mai deţin această funcţie, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova. A fi un serv de filială într-un loc mic înseamnă că uneori trebuie să acţionezi şi ca serv de district şi ca serv de circuit, ceea ce este şi mai emoţionant. Nu voi uita niciodată prima oară când am mers în insula Bonnaire. Când am sosit pentru discursul public erau mai mult de o sută de oameni stând în apropiere. Noi am spus: „Ce mulţime frumoasă!" Când doar treizeci au intrat înăuntru am crezut că ceilalţi erau timizi, dar în curând am aflat motivul – pietre au început să ploaie pe acoperişul de tablă cositorită ca grindina în Egipt, au ieşit bubuituri, oamenii alergau şi zbierau. Ce agitaţie! Sunt surprins până acum că nimeni nu s-a rănit în acea seară. Însă cei mai mulţi oameni s-au schimbat. Când am arătat, recent, filmul Societatea Lumii Noi în Acţiune, teatrul din Bonnaire a fost arhiplin şi unii din cei prezenţi au fost acei instigatori de nu demult, şi le-a plăcut filmul.

Într-o misiune străină, misionarul nu trebuie întotdeauna să înveţe o altă limbă, dar de obicei se face acest lucru; şi aceasta este ceva interesant. Chiar dacă nu înveţi niciodată s-o vorbeşti perfect vei reuşi s-o înţelegi, şi aceasta e ceva minunat. Aici am învăţat Papiamento.

Când am sosit pentru prima dată în Curaçao am fost arestat pentru a doua oară în viaţa mea, pentru acelaşi lucru, lucrare stradală cu reviste. Am fost luat la postul de poliţie, dar când am explicat natura lucrării mele şi că ea nu este comercială, ofiţerul de poliţie mi-a spus să continui, spre supărarea poliţistului. Chiar în ziua următoare mergeam din casă în casă şi un olandez m-a invitat în casa lui să explic misiunea mea soţiei lui. Când am plecat, i-am spus: „Îmi păreţi cunoscut; unde v-am mai văzut?" El a zâmbit şi a spus: „Eu sunt ofiţerul de poliţie care v-am eliberat ieri". Nu l-am recunoscut fără uniformă.

Isus a ştiut, cu siguranţă, ce spunea când a zis că oricine va renunţa la casă şi la familie de dragul Lui şi de dragul veştii bune va găsi însutit în acest timp şi viaţă veşnică în lumea viitoare.

Cu toate că scrisorile şi pachetele ocazionale de acasă nu sunt o necesitate pentru o carieră misionară de succes, ele pot fi o sursă de plăcere suplimentară. Fiecare revistă *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! este ca o scrisoare de acasă, întotdeauna plină de surprize, întotdeauna ceva nou. Aici sunt incluse doar câteva din multele experienţe de care m-am bucurat. Ar fi nevoie de volume întregi pentru a le relata pe toate, cum ar fi, de exemplu, arătarea filmului Societatea Lumii Noi în Acţiune pentru un guvernator şi familia lui, în grădina din spatele casei.

Mulţi spun: „Oh, dacă mi-aş putea trăi din nou viaţa". Eu spun: Dacă aş putea trăi din nou viaţa, ţelul meu ar fi acelaşi, să-mi urmăresc scopul pentru o viaţă de laudă la adresa lui Iehova, Creatorul meu.

Cuprins

Bănuţul inacceptabil al văduvei

Jurnalul de *Jersey*, 26 Martie 1956, a spus: „Msgr. P. B. O' Connor, pastor al Bisericii romano-catolice Regina Păcii, Arlington de Nord, şi-a speriat adunarea ieri. 'Acelora dintre voi care nu aţi fost aici de la Duminica Floriilor de anul trecut', a spus pastorul, 'vreau să vă spun că nu acceptăm monede de argint în coşul pentru colectă. De fapt, mă gândesc să obţin un coş care, dacă este aruncată vreo monedă în el va declanşa automat un clopoţel şi va trage două focuri în aer'. Se relatează că după acest îndemn pastoral, coşurile pentru colectă au fost verzi ca palmierii."

„Cum ai căzut din cer, … Dar vei fi cogorât în Şeol, în părţile cele mai cumplite ale gropii. Iehova oştirilor a jurat, spunând: Cu siguranţă … aşa cum am intenţionat, aşa va fi"—Isa. 14:12, 15, 24, *Am. Stand. Vers.*

DUPĂ cum s-a spus în articolul anterior, martorii lui Iehova, dintre toţi oamenii, sunt cei însărcinaţi de Dumnezeu să transmită mesajul Lui special chiar înainte de sfârşitul lumii. Mesajul este unul de osândă îndreptat împotriva lui Gog din Magog, adică, împotriva lui Satan Diavolul şi împotriva aliaţilor acestuia. Şi există motive foarte bune pentru care Iehova Dumnezeu a trecut în aceste „zile din urmă" peste toţi ceilalţi şi a ales ceea ce la vremea aceea era decât un grup mic şi puţin cunoscut de oameni care să vorbească în numele Lui, şi prin puterea Lui, în calitate de martori ai Săi. În cine altcineva poate avea Dumnezeu încredere să vorbească pentru El? În mod indiscutabil, El nu poate folosi agnostici şi atei, care spun că nu există nici Iehova Dumnezeu şi nici Satan Diavolul. El nu poate folosi păgânii care se închină la idoli, care nu au auzit niciodată de El şi preferă să

slujească o mulţime de zei falşi. Mai mult ca sigur că El nu va folosi conducătorii interesaţi, mândri şi îngâmfaţi ai acestei lumi, care, la fel ca Faraon de demult, spun batjocoritor: „Cine este Iehova?” Iehova îi foloseşte numai pe cei credincioşi şi loiali Lui, bărbaţi şi femei cu integritate dovedită, iar din această pricină refuză să folosească preoţimea creştinătăţii, întrucât ei fac compromisuri şi sunt prieteni chiar cu vrăjmaşii lui Dumnezeu, fie de teama oamenilor, fie din motive egoiste.

[2] Martorii lui Iehova, pe de altă parte, îndeplinesc întocmai calităţile pe care Atotputernicul Iehova le-a stabilit pentru cei care sunt privilegiaţi să transmită mesajul Său extrem de important împotriva lui Gog din Magog. Aceşti martori sunt pe deplin ascultători de Iehova, în toate împrejurările, şi mai ales în situaţii dificile, când sunt puşi la încercare de adversar. Ei nu se tem de Diavol şi de amăgiţii lui. Ei sunt neînfricaţi, curajoşi, având încredere implicită şi sprijin în Puterea Divină care îi întăreşte. (Deut. 31:6, 7; Ios. 1:6, 9, 18; Ps. 27:14; 31:24; Hag. 2:4; Ţef. 8:9, 13; 1 Cor. 16:13; Efes. 6:10; 2 Tim. 1:7). Ei nu sunt nişte laşi fricoşi, „efeminaţi” timizi sau fricoşi, cu genunchii slabi, căci aceste soiuri de indivizi fricoşi sunt o urâciune în ochii lui Iehova. (Deut. 20:8; Jud. 7:3; Efes. 4:14; Iac. 1:6-8; Apoc. 21:8). Însuşirile arătate de martorii credincioşi ai lui Iehova din ziua de azi sunt aceleaşi pe care le aveau şi reprezentanţii din trecut ai lui Iehova—femei şi bărbaţi drepţi, precum: Ghedeon şi Debora, Barac şi Iael, Iefta şi Rahav—„care, prin credinţă, au înfrânt împărăţii, … au fost făcuţi puternici din slabi cum erau, au fost viteji în război, au pus pe fugă armatele de străini.” (Jud. 4:4-9; Evrei 11:31-34, *NW*). Dar nu cu propria lor putere sau cu agerimea şi iscusinţa lor au ieşit ei mai mult decât biruitori. Nu datorită tăriei naturale a minţii şi a trupului, ci datorită spiritului lui Iehova au fost capabili să îndure încercările şi suferinţele care s-au abătut asupra lor.—Ţef. 4:6.

[3] David este alt exemplu bun de om cu însuşiri de dorit pe care Iehova le aprobă la martorii Săi. El a fost cel mai tânăr şi se pare că cel mai puţin cunoscut din familie, considerat de bătrânii săi ca fiind potrivit doar pentru a păzi oile în sălbăticie, pe când fraţii săi mai mari, înţelepţi şi însemnaţi în ochii lor înşişi, au umblat după ceea ce considerau treburi mai onorabile. Dar „Iehova nu vede cum vede omul; fiindcă omul se uită la înfăţişarea exterioară, dar Iehova se uită în inimă.” Aşa că Iehova nu i-a băgat în seamă pe aceşti fraţi care se credeau atât de însemnaţi şi de înzestraţi. David, cu toate că era foarte tânăr, firav şi mic de statură în comparaţie cu un om viteaz de război precum a fost Saul, era înzestrat cu acele însuşiri esenţiale care înlesnesc succesul unui martor al lui Iehova (1 Sam. 16:3-13, *AS*). El iubea dreptatea şi avea o ură desăvârşită pentru cei care huleau şi batjocoreau pe Iehova Dumnezeu. Când

Cuprins

a fost pus în faţa unor pericole copleşitoare, toată încrederea şi nădejdea lui au stat în puterea infinită a Dumnezeului Cel Prea Înalt. Observaţi cum a transmis acest martor preaiubit al lui Iehova înştiinţarea de moarte acelui reprezentant foarte impunător şi înfricoşător al Diavolului, uriaşul Goliat. „Tu vii la mine cu sabie, suliţă şi lance: dar eu vin la tine în numele lui Iehova al oştirilor, Dumnezeul armatelor Israelului, pe care tu L-ai sfidat. În această zi Iehova te va da pe mâna mea; şi eu te voi bate şi îţi voi tăia capul; şi voi da în aceste zile trupurile neînsufleţite din oastea filistenilor păsărilor cerurilor şi fiarelor sălbatice de pe pământ; pentru ca tot pământul să ştie că este un Dumnezeu în Israel, şi pentru ca toată această adunare să ştie că Iehova nu scapă cu sabie şi suliţă: căci bătălia este a lui Iehova, iar El te va da în mâna noastră.” Cu aceste cuvinte provocatoare, David s-a avântat înainte cu înflăcărare, a doborât monstrul cu o praştie bine ţintită chiar între ochii acestuia şi i-a tăiat capul urât al lui Goliat chiar cu sabia lui!—1 Sam. 17:45-47, *AS*.

[4] Apostolul inspirat Pavel a scris: „Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului; fiindcă avem de luptat, nu împotriva sângelui şi cărnii, ci împotriva guvernărilor [care nu sunt carne şi sânge], împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti. De aceea, luaţi armura completă care provine de la Dumnezeu.” (Efes. 6:10-13, *NW*) Căutaţi în toată lumea şi nu veţi găsi niciun alt grup de oameni în afară de martorii lui Iehova care să fi îmbrăcat o asemenea „armură de la Dumnezeu.” Echipaţi astfel, ei sunt singurul grup de oameni care sunt capabili să se ridice împotriva Diavolului şi să se lupte cu el şi cu forţele sale demonice. Prin urmare, martorii lui Iehova sunt pe deplin calificaţi, capabili şi dispuşi să transmită mesajul lui Iehova Dumnezeu împotriva lui Gog din Magog şi a hoardelor sale, iar istoria ultimilor treizeci şi cinci de ani arată că ei au făcut tocmai acest lucru.

UITAŢI-VĂ ÎN RAPORT!

[5] În 10 septembrie 1922, mai mult de 10 000 de martori ai lui Iehova, la un congres din Cedar Point, Ohio, au adoptat o Rezoluţie, care spunea, în parte: „Noi, în calitate de martori [ai lui Dumnezeu], afirmăm şi mărturisim după cum urmează, şi anume: … Că Satan, de mult timp dumnezeul acestei lumi, a amăgit oamenii de stat, bancherii şi clericii, făcându-i să creadă că prin acord internaţional sau alte eforturi combinate pot îndeplini dorinţa tuturor naţiunilor; că întreaga organizaţie actuală a lumii formează partea vizibilă a imperiului sau a organizaţiei lui Satan, şi că imperiul lui Satana trebuie să cadă acum, înainte de marşul de înaintare al Regelui gloriei; că toate conferinţele internaţionale şi toate acordurile sau tratatele care iau naştere acolo, inclusiv acordul Ligii Naţiunilor şi toate celelalte înţelegeri asemănătoare, trebuie să dea greş, fiindcă Dumnezeu a hotărât aşa; . . . Noi afirmăm şi mărturisim în continuare că aceasta este ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva imperiului vizibil şi invizibil al lui Satan.” Peste 45 000 000 de exemplare ale acestei proclamaţii provocatoare au fost azvârlite în faţa lui Gog

Cuprins

din Magog şi a aliaţilor săi văzuţi din lumea întreagă. O lovitură uimitoare, într-adevăr, dar acesta este doar începutul unui şir lung de astfel de reclamaţii năpăstuitoare de la Iehova, prin gura martorilor Săi.

[6] În anul următor (1923), în 25 august, în Los Angeles, California, alt congres al martorilor lui Iehova a adoptat unanim altă rezoluţie incandescentă, cu titlul „Un avertisment." A fost una dintre cele mai tari acuzaţii rostite vreodată împotriva „celor care pretind că sunt creştini, dar nu cred în Biblie drept Cuvântul inspirat al adevărului lui Dumnezeu, care neagă doctrinele despre căderea omului şi a răscumpărării lui prin sângele lui Isus Cristos, clasă care este alcătuită din preoţimea apostată şi din 'căpeteniile turmelor lor', care sunt oameni lumeşti cu influenţă puternică economică şi politică, clasă care exercită putere şi influenţă de control în organizaţiile confesionale." Aceştia sunt cei sub puterea şi controlul lui Gog, care, „cu scop egoist", spunea rezoluţia, „au invadat şcolile, facultăţile, seminarele şi universităţile cu doctrinile lor care dezonorează pe Dumnezeu de înalt criticism şi evoluţie, [şi] au condus oamenii în mare eroare şi au distrus credinţa mulţimilor în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu." Milioane de exemplare ale acestei rezoluţii, împreună cu argumentul de sprijin cu titlul „Toate naţiunile mărşăluiesc spre Armaghedon," au fost distribuite gratuit pe tot pământul.

[7] În iulie 1924, la altă adunare internaţională a poporului lui Iehova, în Columbus, Ohio, a fost adoptată o rezoluţie denumită „Inculpare" şi mai târziu, sub formă tipărită, a fost distribuită până la marginile pământului. Printre altele, ea spunea: „Noi credem şi susţinem că este vremea potrivită a lui Dumnezeu pentru ca neplăcerea Lui să fie exprimată împotriva sistemelor rele care au orbit oamenii faţă de adevăr. . . . Noi înaintăm şi îl acuzăm pe Satan că a creat o conspiraţie cu scopul de a ţine oamenii în neştiinţă faţă de îngrijirea lui Dumnezeu de a-i binecuvânta cu viaţă, libertate şi fericire; şi că alţii, adică propovăduitorii necredincioşi, speculanţii fără conştiinţă şi politicienii fără scrupule, au intrat în conspiraţia menţionată, de bună voie sau nu; că propovăduitorii necredincioşi au . . . făcut cu bună ştiinţă din uriaşii comerciali şi politicienii profesionişti căpeteniile turmelor lor. Noi spunem şi acuzăm clericii că au cedat ispitelor prezentate de Satan şi că, împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, s-au alăturat conspiraţiei menţionate."

[8] Din nou martorii lui Iehova, la un congres mare în Indianapolis, Indiana, la 29 august 1925, au emis un „Mesaj de speranţă" adresat „Tuturor oamenilor cu bună voinţă," care spunea, în parte: „Timp de secole, omul a fost victima asupririi, războiului, foametei, bolii, necazului şi morţii. . . . Cauzele acestei condiţii deplorabile sunt că, din pricina păcatului original, omul a căzut din perfecţiune, şi că Satan, duşmanul lui Dumnezeu şi al întregii dreptăţi, este conducătorul sau dumnezeul nevăzut al acestei lumi rele, şi că, prin diversele sale mijloace, a îndepărtat minţile multor oameni de Dumnezeu şi de adevărul Lui. Cea mai mare criză a acestor epoci pluteşte în aer şi este pe cale să aibă loc, fiindcă lumea veche s-a sfârşit şi exercitarea puterii lui Satan s-a terminat. Ştiind acestea şi că timpul este scurt, Diavolul încearcă să copleşească popoarele cu un potop mare de doctrine false şi amăgitoare şi să le îndepărteze minţile cu totul de la Iehova."

Cuprins

[9] Cu aceste denunţuri anuale despre Gog din Magog, venind atât de repede unul după celălalt, martorii Domnului abia au avut timp să distribuie unul până în colţurile îndepărtate ale pământului că s-a şi emis o altă detunătură împotriva lui Gog. Aşa s-a întâmplat că, după numai zece luni, s-a adoptat „O MĂRTURIE CĂTRE CONDUCĂTORII LUMII”, sub forma altei rezoluţii, de către martorii credincioşi ai lui Iehova, reuniţi la Royal Albert Hall, Londra, Anglia, în mai 1926. În parte, ea zicea: „Puterile lumii sunt denumite în Scripturi cu simbolul ‘fiară’ din motivul evident că ele sunt rezultatul eforturilor combinate ale conducătorilor comerciali, politici şi bisericeşti ai oamenilor şi sunt influenţaţi şi stăpâniţi de Satan, dumnezeul acestei lumi, şi că au fost, şi sunt militari nemiloşi, cumpliţi şi asupritori, şi demonstrează spiritul lui Satan, conducătorul sau dumnezeul lor nevăzut,; . . . profeţia divină acum împlinită, şi pe cale de împlinire, poartă mărturia faptului că exercitarea puterii lui Satan s-a terminat şi că lumea veche s-a sfârşit, . . . din pricina influenţei orbitoare a lui Satan, minţile conducătorilor şi a celor conduşi sunt îndepărtate de adevăratul Dumnezeu, iar forţele rele strâng întreaga lume la marea bătălie a Domnului Dumnezeu Atotputernic; că acum pluteşte în aer un timp de necaz aşa cum lumea n-a mai cunoscut niciodată, în timpul cărei lupte organizaţia puternică a lui Satan va cădea ca să nu se mai ridice niciodată.”

RĂSPÂNDIREA CONDAMNĂRII LUI SATAN ÎN JURUL LUMII

[10] Puterea tipografiei a ajutat mult la a face cunoscute aceste declaraţii divine, dat fiind faptul că milioane şi milioane de exemplare tipărite au fost răspândite pe larg în multe limbi. Acum, în 1927, s-a adăugat o nouă forţă acestui mesaj împotriva lui Gog din Magog, şi anume, puterea difuzării prin radio. S-a scris istorie în Toronto, Canada, în luna iulie a acelui an, când o cuvântare cu titlul „Libertate pentru popoare” a fost difuzată prin cel mai mare montaj de staţii radio de până atunci. Au fost folosite cincizeci şi trei de staţii din Atlantic până în Pacific, plus facilităţi de undă scurtă. Cu această ocazie s-a difuzat altă rezoluţie importantă, care, ca să citäm o parte, spunea: „În calitate de creştini şi martori în numele lui Iehova, noi socotim că este privilegiul şi datoria noastră să atragem atenţia asupra următoarelor lucruri esenţiale: . . . Că domnitorul nevăzut al naţiunilor ‘creştinătăţii’ sau ‘creştinismului organizat’, numite astfel, este Satan Diavolul, care a dat naştere la planul de a forma ‘creştinismul organizat’ pentru a amăgi oamenii şi pentru a-i ţine în supunere faţă de el însuşi şi de agenţii săi. . . . Că regii şi conducătorii de pe pământ, şi anume, cei care alcătuiesc aşa-zisa alianţă nesfântă, au fost înştiinţaţi la timp că Dumnezeu Şi-a pus Regele pe tronul Său şi că împărăţia Lui este aproape; dar ei refuză să înţeleagă sau să ia seama şi merg mai departe în întuneric. De aceea Dumnezeu a hotărât şi a declarat că se va abate asupra lumii un timp de necaz cum nu s-a mai cunoscut niciodată; şi că în timpul acelui necaz ‘creştinătatea’ sau ‘creştinismul organizat’, aşa-numite, şi toată organizaţia lui Satan vor fi nimicite.”

Cuprins

[11] În următorul an s-a atins altă piatră de hotar în istorie. „Cel mai lung şi scump montaj radio din istorie," ca să citäm publicaţia *Times* din New York, în care 107 staţii de radio din Statele Unite şi Canada, şi canale de undă scurtă care purtau mesajul în ţări străine, a fost organizat la 5 august 1928. Acest montaj fenomenal a folosit 56 328 km de linii telefonice şi 147 095 km de linii de telegraf, cu mai bine de 500 de experţi în telefonie care au supravegheat reţeaua. Care a fost prilejul? Difuzarea, din nou, a mesajului lui Iehova împotriva lui Gog din Magog! A fost sub forma unei rezoluţii cu titlul „Declaraţie împotriva lui Satan şi pentru Iehova." Poporul lui Iehova s-a adunat la congresul internaţional din Detroit, Michigan, zicea rezoluţia, „să se declare împotriva lui Satan şi cu totul pentru Iehova oştirilor, şi să anunţe cu tărie mai departe aceste adevăruri fundamentale, şi anume: . . . Că Satan Diavolul a stârnit ceartă între naţiuni şi este răspunzător pentru toate războaiele cumplite, infracţiunile rele, toate crimele atroce şi alte fapte corupte care s-au săvârşit; că până acum Iehova nu l-a îngrădit pe Satan de la exercitarea puterii şi influenţei asupra omului, . . . că timp de multe secole Satan a fost conducătorul nevăzut al lumii, defăimând în continuu numele lui Iehova Dumnezeu şi producând mare pagubă oamenilor şi naţiunilor; că Iehova a făgăduit că la timpul lui potrivit îl va îngrădi pe Satan şi va întemeia un guvern drept pe pământ, pentru ca oamenii să poată avea un prilej pentru binecuvântare şi viaţă veşnică; . . . că, deoarece Satan nu va renunţa la domnia sa rea asupra naţiunilor şi popoarelor de pe pământ, Iehova oştirilor cu funcţionarul Său executiv uns, Isus Cristos, va zori lupta împotriva lui Satan şi a tuturor forţelor sale rele, şi de azi înainte strigătul nostru de luptă va fi: SABIA LUI IEHOVA ŞI A UNSULUI SĂU; că marea bătălie a Armaghedonului care va începe în curând va duce la reţinerea totală a lui Satan şi la răsturnarea completă a organizaţiei sale rele." La încheiere, rezoluţia a fost adoptată cu entuziasm prin vot, nu doar de la spectatorii văzuţi de peste 12 000 de oameni, ci şi de un număr mult mai mare din publicul nevăzut al radioului.

[12] Tot la Columbus, Ohio, de această dată la 26 iulie 1931, s-a vestit din nou un avertisment, adresat „CĂTRE CONDUCĂTORI ŞI CĂTRE OAMENI." El spunea în parte: „SĂ SE ŞTIE: Că există un singur Dumnezeu adevărat şi Atotputernic, al cărui nume este Iehova, Cel Prea Înalt; că există un singur Răscumpărător al oamenilor, al cărui nume este Cristos şi pe care Dumnezeu L-a uns şi L-a instalat ca Rege al lumii; şi că această Împărăţie a sosit acum şi este speranţa popoarelor din lume. Că Satan, Diavolul, este marele duşman al lui Dumnezeu şi al omului. Timp de secole, el a fost conducătorul nevăzut al lumii, şi a adus mare ocară asupra numelui lui Dumezeu şi a condus oamenii la depravare; că starea de suferinţă şi nefericire de acum de pe pământ se datorează răutăţii lui Satan şi a agenţilor săi; că a sosit vremea, după cum spune Dumnezeu, în care domnia lui Satan se va termina pentru totdeauna; că în 1914 Satan a fost izgonit din cer jos pe pământ; că în scurt timp de acum Iehova, prin Cristos, va distruge puterea şi organizaţia lui Satan de pe pământ; că, oricum, înainte de a face astfel, voinţa şi porunca exprimate ale lui Iehova Dumnezeu sunt ca acest mesaj de avertisment să fie transmis de către martorii Săi conducătorilor şi oamenilor." Imediat după acest

Cuprins

congres, alte 165 de congrese din lumea întreagă au transmis aceleaşi teme din adunarea de la Columbus şi au adoptat rezoluţii asemănătoare.

URGENŢA DIN ACEŞTI ULTIMI ANI

[13] Anii care au urmat de la şi după 1931 au fost plini de acuzaţii asemănătoare şi demascarea lui Gog din Magog şi a aliaţilor săi abjecţi, şi este sigur că această lucrare importantă nu va înceti şi nu va înceta până când nu va fi încheiată la Armaghedon. De exemplu, când „Societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova" s-a strâns la Yankee Stadium în New York pentru o adunare de opt zile, 19-26 iulie 1953, cei 112 700 de oameni de la sesiunea de seară din cea de-a cincea zi au auzit un discurs intitulat „Societatea Noii Lumi atacată din Nordul îndepărtat." În acel discurs de-a dreptul răscolitor nu au fost identificaţi doar Gog şi aliaţii lui, ci a fost dezvăluită şi descrisă cu amănunte şi strategia pe care o vor folosi în ultimul lor atac disperat asupra poporului credincios al Domnului. A fost, cu siguranţă, alt avertisment binevenit de la Iehova, ca să îl audă lumea întreagă; de aceea a şi fost publicat mai târziu în numărul din 1 octombrie 1953 al revistei *Turnul de veghere,* număr care a avut un tiraj de 1 650 000 de exemplare în treizeci şi nouă de limbi. Şi acum acel mesaj continuă să se răspândească în cartea *Puteţi supravieţui Armaghedonului în noua lume a lui Dumnezeu,* publicată în engleză în 1955, a cărei primă ediţie a avut un milion de exemplare, şi al cărei capitol douăzeci are titlul „Aşteptarea atacului lui Gog din Magog."

[14] Dar ce a realizat peste ani transmiterea acestui mesaj sarcastic împotriva lui Satan Diavolul sau ce scop a slujit? Înainte de toate, nu pierdeţi niciodată din vedere faptul foarte important că este mesajul lui Iehova, pe care l-a avut în gând cu mult timp înainte, ca să fie transmis împotriva lui Gog din Magog, în aceşti ultimi ani ai domniei rele a lui Satan. „Sigur Domnul Iehova nu va face nimic fără a nu dezvălui secretul Său slujitorilor Săi, profeţii. . . . Domnul Iehova a vorbit; dar cine poate profeţii?" (Amos 3:7, 8, *AS*). Bineînţeles că Iehova nu are nicio obligaţie să îi înştiinţeze pe cei răi despre greşeala lor, dar datorită îndelungii lui răbdări cu aceste vase ale mâniei care sunt numai bune pentru nimicire, Iehova îi avertizează pe aceştia de executarea lor iminentă, cu toate că acest mesaj doar le împietreşte inimile deja de piatră. Asta s-a întâmplat în cazul lui Faraon, iar el a fost o imagine corespunzătoare sau un tip al Diavolului. Această dezvăluire a operaţiei globale a lui Gog îl înfurie pe acest rău şi el plănuieşte cum să reducă la tăcere martorii lui Iehova ca să nu mai facă cunoscute aceste lucruri. De aceea el face ca agenţii săi de pe pământ să îi copleşească cu atâta prigonire şi suferinţă, în încercarea de a împiedica şi de a opri activitatea lor de propovăduire. Ne putem aştepta cu încredere la faptul că Gog din Magog, în disperarea sa nebună, va încerca, în viitor, să facă un efort şi mai mare de a-i nimici pe martorii credincioşi ai lui Iehova în întregime. Oricum, ultimul atac disperat va marca începutul Armaghedonului.

[15] Aşadar, proclamarea acestui mesaj în aceste condiţii ostile slujeşte un scop bun, în sensul că supune purtătorii mesajului la un test. Îl vor asculta pe Iehova Dumnezeu şi vor continua să vestească mesajul ordinat al lui Dumnezeu sau îl vor

Cuprins

dilua, îl vor îndulci cu compromisuri, sau vor renunţa cu totul şi vor fugi să se ascundă? Vor rămâne cu organizaţia pe care o foloseşte Iehova acum pe pământ sau vor încerca să scape din organizaţia teocratică şi să întemeieze una după propriul lor model şi plan? Ici şi colo, câte un individ singur, care nu mai umblă în sfatul lui Iehova, poate se opreşte şi se întoarce înapoi, cum a făcut nevasta lui Lot, dar organizaţia ca întreg nu va da greş în scopul ei dedicat, fiindcă scopurile lui Iehova nu dau greş niciodată. Martorii credincioşi ai lui Iehova se vor opune focului vrăjmaşului şi îşi vor dovedi astfel integritatea supusă la încercare. Nu încape îndoială atunci că mesajul de înştiinţare împotriva Diavolului şi a tuturor celor aflaţi sub conducerea sa crudă va continua până când „cetăţile" sau organizaţiile acestui sistem vechi de lucruri nu se vor mai putea găsi.

[16] Mulţi oameni cu bunăvoinţă sunt înşelaţi de Satan şi sunt ţinuţi de el ca nişte prizonieri, împotriva voinţei lor. Aşadar, vestirea acestui mesaj de avertizare slujeşte altui scop foarte bun. Proclamarea sa tare şi continuă îi trezeşte pe aceşti oameni cu starea bună a inimii, le deschide ochii nevăzători, şi îi conduce afară din captivitatea Diavolului, în libertatea glorioasă a adevărului, permiţându-le astfel să scape de executarea judecăţii lui Iehova, care va cădea asupra organizaţiei Diavolului în viitorul apropiat. Peste jumătate de milion de astfel de iubitori ai dreptăţii au fugit deja în siguranţă în aceşti ani relativ scurţi de când a început vestirea. Atunci, aici este dovada tangibilă că transmiterea acestui mesaj de avertizare nu a fost în zadar, ci a fost mai degrabă însoţit de prosperitate şi succes copleşitoare. După cum spune proverbul, „un sol de încredere asigură succesul." Şi din nou este scris: „Ca o sorbitură de apă rece ca zăpada în timpul secerişului este un mesager credincios pentru cei care îl trimit; el împrospătează spiritul stăpânului său." (Prov. 13:17; 25:13, *AT*). Stăpânul Iehova a zâmbit la rândul Lui cu aprobare la martorii săi demni de încredere şi la lucrarea lor, şi într-adevăr, i-a împrospătat şi i-a sprijinit în cursul anilor. Fără îndoială, o mulţime mare de alţi oameni cu bunăvoinţă mai trebuie încă să audă şi să fugă în siguranţă, în timp ce această vestire mai continuă puţin.

[17] Urgenţa acestor timpuri nu poate fi accentuată îndeajuns. Timpul este scurt, mult mai scurt decât atunci când a început această vestire, şi nu este timp de pierdut. Armaghedonul se apropie cu paşi repezi. Sunt aproape patruzeci de ani de când Satan a fost azvârlit din cer jos pe acest pământ. Punctul culminant al tuturor epocilor se apropie rapid. Cuvântul şi numele lui Iehova sunt pe cale să fie justificate complet. Cel care a pus la îndoială suveranitatea universală a lui Iehova în primul rând, cel care s-a lăudat că este „precum Cel Prea Înalt," este pe cale să fie coborât în groapă, abis. (Apoc. 20:1-3, *NW*). Numai gândiţi-vă la acest lucru—cel responsabil pentru ignoranţa acestei lumi, pentru superstiţiile şi temerile ei, cel responsabil pentru condiţia de păcat a omenirii decăzute, pentru boală, tristeţe şi moarte, cel responsabil pentru toată răutatea de pe pământ, pentru toate războaiele şi foametea, pentru delincvenţă şi imoralitate, crimele şi dezastrele şi nenorocirile, da, cel mai mare duşman al omului, Satan Diavolul, va fi în curând aruncat în abis pentru o mie de ani!

Cuprins

[18] Ce privilegiu aveţi voi, atunci, martori ai lui Iehova! În şirul lung de martori care începe din ziua lui Abel şi până acum, este un privilegiu să staţi între cei care transmit acum înştiinţarea de moarte a lui Satan! Nu neglijaţi un privilegiu atât de rar şi de dulce! Nu amânaţi şi nu întârziaţi acest mesaj important şi urgent. Luaţi aminte, binecuvântarea şi prosperitatea lui Iehova vor stărui asupra celor care ascultă de voinţa Lui, slujesc scopurilor Lui şi transmit cu loialitate acest mesaj divin, căci 'în mod sigur, aşa cum a plănuit Iehova, aşa va fi.'—Isa. 14:24, *AS.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine au fost aleşi să transmită mesajul lui Iehova împotriva lui Gog din Magog, şi de ce au fost trimişi aceştia, eliminându-i pe alţii?

2. (a) Ce calificări înalte împlinesc martorii lui Iehova? (b) Numiţi câţiva din trecut care au dat dovadă de caracteristici asemănătoare şi descrieţi sursa tăriei lor.

3. Cum s-a ridicat David la înălţimea cerinţelor de purtător de cuvânt şi martor pentru Iehova?

4. Explicaţi de ce sunt martorii lui Iehova singurii capabili să transmită anunţul despre moartea lui Satan?

5. Ce proclamaţie provocatoare le-a fost aruncată în faţă lui Gog şi aliaţilor lui la Cedar Point, Ohio, în 1922?

6. Ce „Avertisment" le-a fost dat, în anul următor, aliaţilor pământeşti ai lui Gog?

7. Ce conspiraţie satanică a fost amintită, în special, în „Acuzaţia" din 1924?

8. Asupra cui a fost pusă responsabilitatea pentru condiţiile deplorabile ale omenirii, din nou, în anul 1925?

9. Ce avertisment curajos a fost trimis de la Royal Albert Hall din Londra, în 1926, ca „O mărturie pentru conducătorii lumii"?

10. Ce eveniment istoric a avut loc în 1927, pentru a da impuls ca acest mesaj de condamnare să fie transmis împotriva lui Gog din Magog?

11. Care a fost ocazia când a fost adoptată, în anul 1928, „Declaraţia împotriva lui Satan şi pentru Iehova" ce a făcut istorie?

12. Care sunt cele două mari adevăruri ce au fost aduse, în 1931, în atenţia „Conducătorilor" şi a „Oamenilor", şi cum a fost răspândit, mai mult, pe întreg pământul, acest mesaj?

13. S-a redus în intensitate sau a încetat transmiterea mesajului lui Iehova împotriva lui Gog din Magog, de la 1931 încoace?

14. Ce efect a avut asupra lui Gog şi a aliaţilor lui acest mesaj de avertisment?

15. Ce efect a avut asupra martorilor lui Iehova împotrivirea faţă de acest mesaj, şi ce asigurare există că acest mesaj va continua să fie predicat până la Armaghedon?

16. Ce efect a avut, şi va mai avea încă, asupra oamenilor cu bunăvoinţă, transmiterea anunţului despre moartea lui Satan?

17. De ce este necesar să accentuăm urgenţa timpurilor?

18. Socoteşti un privilegiu să fi un martor al lui Iehova astăzi? De ce aşa?

Cuprins

Învăţătorii acceptă adevărul

De la filiala nigeriană a Societăţii Turnul de Veghere

Vă scriu pentru a vă spune că doi din cei patru învăţători de la această şcoală au devenit acum martori ai lui Iehova. Ei ni s-au alăturat în lucrarea minunată de promovare a închinării adevărate. Toţi laolaltă, inclusiv eu, suntem cinci la număr. Când am început să predau pentru prima dată tovarăşilor mei învăţători ei glumeau şi începeau să aducă argumente. Dar pe măsură ce a trecut timpul ei au început să asculte cu atenţie şi au pus multe întrebări înţelepte. La ultima noastră adunare de circuit aceşti doi învăţători au fost botezaţi. Era o încântare să vezi pe aceşti doi fraţi noi întorcându-se de la adunare plini de bucurie, bucurându-se de adevărurile arătate în *Turnul de veghere* şi răspunzând chemării, spunând „Trimite-mă!”.

Din cauza poziţiei lor pentru adevăr, membrii bisericii Apostolice au încercat tot posibilul să-i îndepărteze, dar fără nici un rezultat. Văzând că eforturile lor au eşuat, ei au început să ne acuze numindu-ne „bigoţi”, „intoleranţi”, etc. Însă aceşti fraţi noi nu s-au clintit. Ei au toate publicaţiile recente şi au obţinut Biblii noi. Ei sunt plini de dragoste şi entuziasm şi studiază în continuu. Cu cât merg mai mult pe teren, cu atât mai mari şi mai bune sunt experienţele lor.

Acum, directorul şcolii şi celălalt învăţător acordă o atenţie deosebită. Directorul chiar aduce cu el la şcoală „*Să fie Dumnezeu adevărat*” şi o studiază foarte serios.

Al cincilea învăţător, chiar dacă nu este încă botezat, a început deja să predice. Un frate mi-a spus că l-a văzut pe acest învăţător predicând pe lângă tribunal la sfârşitul săptămânii. Neputând să răspundă la o întrebare el l-a chemat pe frate în ajutor. Noi, toţi cei trei învăţători, care suntem fraţi, le expunem acum elevilor noştri discursuri regulate despre Iehova Dumnezeu şi despre lumea nouă, după ce se termină şcoala.

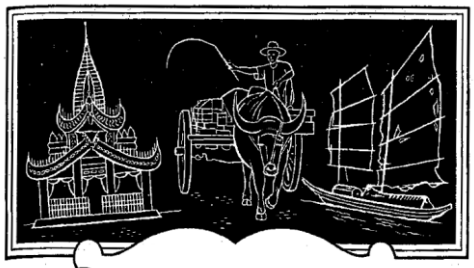

Vizită prezidenţială în Birmania, Filipine şi Hong Kong

Sosind în Birmania, Fratele Knorr a fost salutat la aeroportul Rangoon de cincizeci de fraţi. A fost plăcut să vezi pe misionari acolo şi să te alături lor în adunarea lor. Ei organizaseră congresul în propria lor Sală a Împărăţiei. Sâmbătă, 7 Aprilie, au fost botezate cinci persoane. Până duminică seara numărul de participanţi a crescut până la 115. Au fost misionari şi alte persoane în Rangoon din Mandalay, venind cu trenul.

Cuprins

A fost o călătorie periculoasă şi ei au trebuit să aibă un tren cu trupe care să călătorească înaintea trenului de călători, pentru a proteja pasagerii de bandiţi şi revoluţionari. Nu este un lucru neobişnuit ca bandiţii să arunce în aer poduri sau să pună bombe pe şine. Uneori trenurile au întârziere de o zi, în timp ce se fac reparaţii la poduri. Guvernul încearcă să aducă pacea în ţară, însă au fost mulţi ani de violenţă în partea de nord a Birmaniei. În oraşele mari există pace şi prosperitate generală şi lucrurile evoluează ca de obicei. În mijlocul acestor condiţii misionarii şi vestitorii împărăţiei lui Iehova predică vestea bună.

Întâlnirea publică s-a ţinut la Primărie. Au fost şapte preoţi budişti care au stat în rândul din faţă, îmbrăcaţi în robele lor galbene, în timp ce alţii erau împrăştiaţi prin public, public care a numărat 268 de persoane în total. Publicul a fost foarte interesat de ceea ce s-a spus despre „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei”; şi 165 de persoane au rămas să asculte remarcile de încheiere ale preşedintelui şi discursurile de încheiere ale congresului, care au continuat acolo, la Primărie.

De îndată ce întâlnirea s-a încheiat, Fratele Knorr a fost dus repede cu maşina la Radio Birmania, unde a ţinut un discurs de cincisprezece minute la singurul post de radio din Rangoon. A fost o plăcere adevărată să vorbeşti cu oamenii la postul de radio şi să le prezinţi publicaţiile Societăţii. Ziua de Luni (9 Aprilie) a fost petrecută în biroul filialei şi au fost discuţii cu misionarii despre lucrare. A fost subliniat faptul că este absolut esenţial ca misionarii să manifeste un interes mai mare în învăţarea limbii. Acolo unde misionarii învaţă limba ţării se fac progrese mai mari. Cu toate acestea, în ultimii doi ani, Birmania a rămas pe loc în ceea ce priveşte creşterea numărului de vestitori; şi se crede că unul din motivele principale este că misionarii nu au depus eforturi suficiente pentru a vorbi limba ţării. Cu toate că ei susţin că majoritatea oamenilor vorbesc limba engleză, totuşi dacă acest lucru ar fi adevărat, de ce se publică *Turnul de veghere* în birmaneză? Primul lui număr a fost lansat la congres, şi dacă avem nevoie de reviste în limba birmaneză acest lucru arată clar că cei care lucrează în ţară trebuie să ştie limba lor. Chiar şi faptul că unul care vorbeşte la un congres trebuie să vorbească printr-un traducător arată că limba birmaneză este necesară pentru a comunica cu oamenii, şi prin urmare, cei care reprezintă Societatea ar trebui să vorbească acea limbă fluent. Misionarii au fost impresionaţi de aceste puncte, şi se crede că ei vor studia acum cu sârguinţă. Poate cu un efort mai mare din partea lor pentru a ajunge la oameni în propria lor limbă se vor face progrese în acea ţară. Putem doar să ne rugăm şi să sperăm că binecuvântarea lui Iehova va fi asupra instrucţiunilor date şi că dacă există alţi oameni cu bunăvoinţă în acea ţară ei vor fi găsiţi şi adunaţi în societatea Lumii Noi. Birmania este un teren vast şi este de lucru mult mai mult, dar pentru a realiza aceasta trebuie depuse eforturi mai mari de către misionarii şi vestitorii din grupă. Această veste bună a împărăţiei întemeiate trebuie să fie predicată. Este responsabilitatea lor să facă acest lucru.

Fratele Knorr a plecat la ora 2:45 a.m. marţi, 10 Aprilie. Avionul lui a mers pe ruta Bangkok, Thailanda, unde, la ora patru în acea dimineaţă, el a fost întâmpinat de câţiva vestitori. Aici Fratele Adams s-a alăturat din nou lui pentru călătoria spre Manila. Avionul a făcut o escală la Hong Kong pentru câteva ore, însă la ora şapte, în acea seară, fraţii Knorr şi Adams au fost întâmpinaţi la aeroportul din Manila de o mulţime fericită.

Cuprins

ADUNAREA ÎMPĂRĂŢIA TRIUMFĂTOARE ÎN MANILA

Timp de luni întregi fraţii din Filipine se pregăteau pentru o adunare naţională. Mulţi din martorii lui Iehova au trebuit să-şi ia măsuri să parcurgă distanţe lungi până la Manila. Pentru ca să facă această călătorie unii au trebuit să ia măsuri speciale – creşterea porcilor şi a altor produse agricole, care trebuiau vândute pentru a-şi asigura cheltuielile de călătorie. La Manila 1 800 de fraţi participaseră la o întâlnire specială pentru a rezolva problema cazării. A fost estimat că 12 000 de fraţi vor merge în Manila; un aşa spaţiu mare a trebuit să fie obţinut. Timp de şase săptămâni fraţii au acoperit teritoriul din jurul Stadionului de Fotbal Memorial Rizal, şi au fost obţinute 8 338 locuri de cazare. Majoritatea din acestea au fost camere gratuite, ceea ce arată ospitalitatea caldă a poporului filipinez faţă de martorii lui Iehova care urmau să vină la această adunare. Au fost necesare săptămâni de lucru pentru a pregăti un bufet cu autoservire şi standuri pentru răcoritoare, însă toate acestea au fost pregătite pentru marea adunare.

La începutul săptămânii în care urma să se ţină adunarea, anotimpul de obicei secetos pentru Insulele Filipine a fost întrerupt brutal de un taifun ciudat, care a provocat ploaie continuă în Manila, însă aceasta nu a atenuat zelul fraţilor în organizarea pregătirilor pentru adunarea de trei zile, vineri, sâmbătă şi duminică. Două sute de fraţi au venit cu barca din îndepărtatul Davao, un oraş de pe insula Mindanao. Ei au călătorit şase zile, înfruntând vremea furtunoasă, şi au fost întâmpinaţi acum în Manila de o mulţime de fraţi fericiţi. Pe măsură ce delegaţii din Davao au debarcat, fiecare a primit o hartă frumos tipărită a Manilei şi a împrejurimilor, care arăta locul adunării, sediul general al congresului, sediul filialei Societăţii, şi adresele celor 26 de Săli ale Împărăţiei din zona Manilei.

Miercuri dimineaţa mulţi au fost martori la o privelişte spectaculoasă: aliniate pe ambele părţi ale drumului care dă spre Stadion erau patruzeci şi cinci de autobuze închiriate, unele din ele transportând şi 200 de fraţi, din îndepărtatul Cagayan, Luzonul de Nord. Fraţii veneau puhoi în oraşul adunării în grupuri mici şi mari. La această dată furtuna trecuse deja şi vremea călduroasă, însorită, s-a întors pentru a uşura pregătirile pentru adunare. Până vineri dimineaţa totul era pregătit, chiar dacă un număr de 200 de fraţi au trebuit să lucreze toată noaptea pentru a instala pe terenul de fotbal echipamentul de sonorizare şi pentru a aranja scena. Locul vorbitorului, acoperit de un baldachin de plastic colorat, a fost ridicat în centrul terenului de joc, şi au fost aranjate flori frumoase şi alte decoraţiuni, într-o formă de bun gust.

Congresul a fost deschis de Fratele Stewart, servul de filială şi preşedintele congresului. Discursul lui şi toate celelalte discursuri care au urmat au fost ţinute în limba engleză şi traduse simultan în Tagalog şi Ilocano. Publicul care a stat în partea de nord a locului vorbitorului a auzit discursul în limba Ilocano, în timp ce publicul din centru, direct din faţa scenei, l-a auzit în engleză, iar cei din partea de sud l-au auzit în Tagalog. Fiecare traducător purta căşti ca să nu se încurce auzind un alt dialect. În aceste insule se folosesc optzeci şi şase de dialecte, însă în timpul adunării au fost folosite două dialecte principale, astfel încât majoritatea fraţilor participanţi să poată înţelege.

Au fost relatate multe experienţe interesante la congres. O pionieră specială care era numită doar de patru luni a relatat că chiar dacă nu exista nici un interes în oraş când a sosit ea, douăsprezece persoane cu bunăvoinţă o însoţiseră la această adunare şi două din ele urmau să fie botezate. Mulţi pionieri speciali care merg în teritoriile izolate găsesc rapid persoane cu bunăvoinţă şi înfiinţează rapid grupe.

Cuprins

Sesiunile din prima zi s-au încheiat cu un discurs din partea preşedintelui, auzit de 11 460 de persoane. Imediat după încheierea sesiunii de seară fraţii au fost invitaţi să stea puţin mai mult pentru a auzi o transmisiune, la ora 8:30, la radio. Fratele Knorr era intervievat de două personalităţi marcante ale radioului, într-o emisiune numită „News Scoop". În mod normal, această emisiune durează treizeci de minute, însă intervievatorii au devenit atât de interesaţi de subiectul dezbătut încât ea s-a desfăşurat timp de patruzeci şi cinci de minute. Fraţii au spus că acest interviu în limba filipineză a pus o mărturie extraordinară, pentru că aceasta era una din cele mai ascultate emisiuni. În cele patruzeci şi cinci de minute au fost discutate doctrinele şi lucrarea martorilor lui Iehova, şi Fratele Knorr a putut să spună despre expansiunea lucrării martorilor lui Iehova.

Botezul a fost organizat pentru sâmbătă dimineaţa la ora opt, şi la acel moment erau 10 000 de fraţi în Stadion. Martorii au fost împărţiţi în nouă grupuri, după dialectele lor; şi când erau solicitaţi veneau pe pista de atletism, în faţa scenei, pentru a auzi şi răspunde la cele două întrebări care erau puse la sfârşitul discursului. Chiar dacă aceşti candidaţi vorbeau limbi diferite, fiecare a auzit şi a răspuns la aceste întrebări în propriul său dialect, pentru că întrebările au fost traduse din engleză în Tagalog, Ilocano, Cebu-Visayan, Hiligaynon-Visayan, Benguet, Pampango, Ibanag şi Pangasinan de către fraţii competenţi. A fost o adevărată minune să vezi pe aceşti 434 de fraţi de multe limbi care se dedicaseră lui Iehova, vorbind toţi o limbă pură – adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Fraţii vizitatori au ţinut aceleaşi discursuri la acest congres în Insulele Filipine pe care le ţinuseră şi în alte locuri. Până Sâmbătă seara numărul pe participanţi a ajuns la un record de 11 567. Fraţii care au auzit relatarea mişcătoare a preşedintelui despre lucrarea din Rusia au fost şocaţi de povestea despre brutalitate şi persecuţie, însă au fost încântaţi de integritatea slujitorilor lor tovarăşi în spatele cortinei de fier. Rezistenţa minunată, unitatea şi puterea fraţilor hărţuiţi în Rusia, sunt încurajatoare pentru martorii lui Iehova de pretutindeni.

Programul de duminică a fost unul plin. Alături de Fratele Adams a mai vorbit în cursul dimineţii servul filialei japoneze, Fratele Barry. Programul zilei a fost adus la un punct culminant la ora cinci seara, când a fost ţinut discursul public. În timp ce Fratele Knorr îşi începea discursul soarele apunea deja şi era umbră răcoroasă pentru mulţimea care umplea stadionul şi tribunele din partea stângă şi dreaptă a scenei. Au fost prezenţi 17 259 oameni, ceea ce a însemnat că cel puţin 5000 de persoane cu bunăvoinţă se adunaseră să audă acest mesaj despre „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei". După ce soarele tropical a apus asupra zilei finale a Adunării Împărăţia Triumfătoare, toţi cei care se strânseseră laolaltă s-au simţit întăriţi, mângâiaţi şi hotărâţi din nou să continue în lucrarea minunată încredinţată lor de Iehova, de a predica vestea bună a împărăţiei Sale pretutindeni.

În ultimii ani s-au făcut progrese extraordinare în lucrarea de strângere în Filipine. În 1945 erau 2000 de persoane care predicau vestea bună, dar în numai zece ani acest număr a crescut la peste 24 000. Fraţii de acolo sunt entuziaşti şi le place să vorbească. Desigur, atunci când vorbesc, adevărul este acela care vine mai întâi în mintea lor, şi astfel el s-a răspândit rapid în toată ţara. Mulţi dintre fraţi încearcă, într-un mod sincer, să pună interesele Împărăţiei pe primul loc în vieţile lor. La verificarea rapoartelor pionierilor s-a constatat că din cei 500 de pionieri şi treizeci şi cinci de servi de circuit, aproape toţi aceşti fraţi şi surori erau necăsătoriţi, astfel că ei puteau să petreacă ani buni din tinereţea lor în lucrarea cu

Cuprins

timp integral, înainte de a-şi asuma obligaţiile şi responsabilităţile unei vieţi de căsătorie. Ei erau un grup foarte fericit, şi se vede clar că Iehova binecuvântează din belşug eforturile lor. Mulţi din aceşti fraţi se bucură de creştere în numirile lor, dat fiind faptul că cei cu bunăvoinţă aud adevărul şi se alătură lor în lucrarea de serviciu.

ÎNAINTE SPRE CHINA

În dimineaţa următoare Fraţii Knorr, Adams şi Barry au urcat într-un avion spre Hong Kong. Ei au lăsat în urma lor amintirile celei mai mari şi mai fericite adunări ţinute vreodată în Filipine, şi o hotărâre puternică din partea fraţilor filipinezi de a pune în practică sfatul dat şi de a-şi face partea în aducerea zeciuielii la vistieria templului lui Iehova. – Mal. 3:10, *AS*.

În termen de câteva ore avionul în care se aflau cei trei fraţi se cobora pe dealurile care înconjoară îndeaproape aeroportul din Hong Kong. (Acesta este un aeroport despre care călătorii speră ca pilotul să cunoască ruta sa, pentru a ateriza în condiţii de siguranţă). Misionarii şi fraţii locali care aşteptau sosirea lor au fost fericiţi să-i întâmpine. În Hong Kong este multă activitate. Multe schimbări majore sunt în curs de desfăşurare. Chiar în momentul în care grupul pleca de la aeroport ei au observat un grup de muncitori tăind în stânca unui munte mare şi nivelându-l pentru a furniza mai mult spaţiu pentru acest oraş aglomerat. Acest lucru se făcea în multe locuri. Aproximativ 2 250 000 de oameni sunt înghesuiţi în zona mică a deschizăturii libere a Hong Kongului şi a zonei adiacente Kowloon. Mulţi din aceştia sunt refugiaţi din partea continentală a Chinei, care au venit în Hong Kong în ultimii cinci ani. Năvălind într-un oraş deja supraaglomerat, şi fără a avea unde să meargă, ei au fost obligaţi să o ducă cum pot mai bine în barăci de lemn sau de tablă ondulată. Cu toate acestea, această situaţie a fost îmbunătăţită mult. După ce marele incendiu din Decembrie distrusese părţi mari ale zonelor unde erau construite locuinţe ilegal, guvernul a mutat rapid şi a ridicat apartamente din beton pentru oameni. Cu toate că aceste clădiri oferă doar strictul necesar, totuşi ele au îmbunătăţit mult situaţia şi oamenii au acum un acoperiş deasupra capului şi nu mai sunt nevoiţi să trăiască pe străzi.

Datorită legăturii politice a Hong Kong-ului cu partea continentală a Chinei a fost posibil să ţinem legătura cu fraţii din Shanghai. Acolo ei continuă să facă progrese în strângerea „celorlalte oi", chiar dacă este aproape imposibil să se facă lucrare din casă în casă fără interferenţe. Fratele Knorr a fost foarte fericit să primească o scrisoare de la fraţii din Shanghai, în timp ce a vizitat Hong Kong-ul, şi urmează câteva fragmente din scrisoarea aceasta:

„Salutări în numele lui Iehova dvs. şi fraţilor care călătoresc cu dvs., de la fraţii de aici din Shanghai. Adunarea din Shanghai se bucură de oportunitatea pe care o aveţi acum de a vă întâlni cu fraţii lor din Hong Kong. Ne pare foarte rău că nu va fi posibil să veniţi aici la noi, şi nici unii din noi nu vor putea să vină să se întâlnească cu dvs. acolo. Aceasta se datorează circumstanţelor total independente de voinţa noastră, însă ne vom gândi la dvs. tot timpul şi vom înălţa rugăciuni către Iehova pentru ca binecuvântarea şi spiritul Lui să fie peste vizita dvs. în Hong Kong şi în alte adunări de aici din Asia. Nu putem decât să sperăm că ziua nu este prea departe când noi înşine ne vom putea bucura de plăcerea vizitei dvs.

„Dorim să profităm de această oportunitate pentru a vă transmite dragostea noastră sinceră, şi pentru a vă cere să transmiteţi dragostea noastră la toţi fraţii

Cuprins

noştri cu care vă veţi întâlni în restul călătoriei în est şi s-o duceţi înapoi acasă cu dvs., la familia Betel din Brooklyn.

„Fiţi sigur în orice moment de dorinţa noastră sinceră de a înainta în serviciul împărăţiei lui Iehova, răspândind vestea bună a Împărăţiei prin toate modalităţile posibile, stând aproape de societatea Lumii Noi, trăind şi acţionând în felul în care ea o face, toate acestea prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, prin Cristos Isus, Regele nostru domnitor. Suntem foarte recunoscători pentru tot ajutorul pe care-l primim prin aceste mijloace, cum ar fi cea mai recentă literatură Biblică lansată la adunările de vară de anul trecut, şi fluxul constant de adevăr care vine regulat la noi, prin canalul de comunicare prezent al lui Iehova. Ne rugăm să avem libertate continuă să folosim această hrană spirituală bună într-un scop bun, în strângerea mai multor oameni din acest oraş mare în singurul loc de siguranţă, societatea Lumii Noi, sub împărăţia triumfătoare a Dumnezeului nostru Iehova".

Toţi martorii lui Iehova din toată lumea apreciază dragostea şi zelul fraţilor lor din Shanghai, China, şi îi vor aminti cu plăcere în rugăciunile lor.

În Hong Kong congresul a avut un start bun duminică, la Clubul Social de pe Strada Nathan, în inima oraşului Kowloon, şi a luat avânt acum, odată cu sosirea în ziua de luni a celor trei fraţi din Manila. Fratele Barry a ţinut un discurs frumos fraţilor după-amiaza, în timp ce Fratele Knorr a petrecut timpul la filială, analizând problemele fraţilor din acel teritoriu cu servul de filială. Fiecare minut a fost folosit pentru că programul a solicitat doar două zile în Hong Kong. Seara, Fraţii Knorr şi Adams au vorbit fraţilor. A fost interesant să-i vedem aşa de concentraţi şi cât de repede îşi luau notiţe sau căutau scripturile menţionate, în Bibliile lor în chineză. Există o adunare foarte frumoasă în Kowloon, precum şi în Hong Kong. Un mare număr de tineri sunt asociaţi cu aceste adunări şi mulţi dintre ei se descurcă bine în serviciu, dat fiind faptul că le place să studieze şi să înveţe lucruri noi.

Cu toate acestea, la întâlnirea misionară din dimineaţa următoare s-a constatat că în ultimii ani mulţi s-au asociat cu organizaţia pentru un timp, au învăţat adevărurile fundamentale, numai ca să cadă pe marginea drumului ca victime, fie ale focului opoziţiei din familiile lor, fie ale apatiei. Ce se putea face? S-a explicat faptul că doar pentru că o persoană începe să se asocieze cu adunarea şi merge în serviciu nu înseamnă că ea este matură şi capabilă să reziste împotriva opoziţiei şi să continue în credinţă. Este necesară cunoştinţa exactă, precum şi asocierea continuă, şi prin urmare, fraţii au fost încurajaţi să dea dovadă de răbdare şi dragoste faţă de cei mai noi, continuând să studieze cu ei până când aceştia sunt ancoraţi temeinic în adevăr şi până când au atins o măsură de maturitate.

În acest sens s-a observat că limba era încă o barieră pentru misionari, împiedicându-i să nu slujească cum pot mai bine fraţilor lor vorbitori de chineză. Datorită faptului că există câteva dialecte ale limbii chineze care sunt vorbite în această zonă şi din moment ce mulţi oameni vorbesc engleza fluent, fraţii au considerat necesar să muncească din greu pentru învăţarea limbii. Totuşi, la întâlniri, toate discursurile erau traduse. *Turnul de veghere* era tradus în chineză. Aşadar, era evident că exista o nevoie de a comunica cu oamenii în limba pe care ei o ştiau cel mai bine. Acum s-au luat măsuri pentru ca misionarii să se concentreze asupra stăpânirii limbii, şi se crede că acest lucru va ajuta mult în slujirea oamenilor de rând. Chiar şi ajutorul adunării a fost solicitat de către Fratele Knorr, dat fiind faptul că el i-a sfătuit pe fraţi să nu vorbească niciodată misionarilor în engleză, ci doar în chineză, până când vor învăţa s-o vorbească

Cuprins

fluent. După acest discurs o fetiţă chinezoaică a venit la Fratele Knorr şi i-a spus că dorea ca şi el să înveţe chineza, astfel că îi va vorbi în viitor doar în chineză. Se speră că toţi fraţii şi surorile chinezi vor deveni acum învăţători, iar misionarii vor fi elevii lor în limba chineză.

La marea parte a sesiunilor au participat între 80 şi 100 de persoane, ceea ce a făcut posibil să ne întâlnim cu mulţi fraţi şi să auzim experienţele lor. Marţi seara a fost apogeul adunării. Discursul public a fost programat pentru ora 8 p.m. la Boy Scouts Hall în Kowloon. Vestitorii şi misionarii erau ocupaţi aducând pe prietenii lor şi adunând pe cei cu bunăvoinţă să audă mesajul important şi toţi au fost încântaţi să aibă 294 de participanţi. Totuşi acest lucru zgârie doar suprafaţa în acest teritoriu populat şi încă este multă lucrare de făcut. Fraţii au fost încurajaţi să intre în lucrarea de pionieri dacă era posibil, pentru a ajuta la satisfacerea nevoii de lucrători maturi în acest teritoriu. Şi dat fiind faptul că cei din societatea Lumii Noi din Hong Kong continuă să planteze şi să ude seminţele adevărului, toţi vor privi la Iehova pentru ca să dea creşterea însutită.

Apocalipsa 13:18 (*NW*) spune: „Aici este nevoie de înţelepciune: Cine are pricepere, să calculeze numărul fiarei, fiindcă este un număr de om; şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase.” Ce se înţelege prin acest număr? – E. J., Statele Unite.

Sugestia că acest număr se referă la papa Ierarhiei Romano-catolice nu este scripturală. El nu s-ar putea aplica la slujba papei. El este numărul unei fiare. Biblia foloseşte fiarele pentru a simboliza guvernele umane bestiale, aşa cum este cazul în Daniel, capitolul 7. În Apocalipsa capitolul 13 „fiara” este folosită pentru a simboliza organizaţia vizibilă a lui Satan, şi prin urmare, se presupune că această organizaţie are numărul 666.

De la primul guvern politic uman din Babilon până în vremea noastră, guvernele oamenilor au avut trei elemente principale: religioase, politice şi comerciale. Acum numărul 666, trei cifre de şase împreună, numeşte sau reprezintă aceste trei elemente ale organizaţiei vizibile bestiale ale lui Satan. De ce şase? Pentru că Biblia foloseşte numărul şase pentru a reprezenta imperfecţiunea. Numărul şapte desemnează desăvârşirea sau perfecţiunea spirituală, iar numărul şase nu are acest lucru, şi, prin urmare, este incomplet sau imperfect. Numărul 666 în limba originală este notat prin trei litere alfabetice diferite sau simboluri în textul grecesc, şi anume, χ (600), ξ (60) and ς (6).

Numărul şase simbolizează imperfecţiunea, care este detestabilă în ochii lui Dumnezeu, şi prin urmare, condamnabilă. Şase sute s-ar ataşa de elementul cel mai condamnabil, care este religia falsă. Religiile false ale lumii sunt acelea care pozează în mod ipocrit ca închinându-se lui Dumnezeu, dar care, de fapt, îl reprezintă greşit şi fie îndepărtează pe oameni de Dumnezeu, fie îi întorc împotriva Lui prin falsităţile şi blasfemiile lor. În loc să se uite la Dumnezeu, la Cristos şi la

Cuprins

împărăţia cerească, aceste religii iubesc banii şi preamăresc înlocuitori politici pentru această împărăţie. Mai mult, clerul religios este acela care se opune cu vehemenţă predicării veştii bune a împărăţiei lui Cristos, prin martorii lui Iehova, şi instigă şi celelalte două elemente ale sistemului vizibil al lui Satan să se opună şi ele.

Elementul comercial este mai condamnabil decât elementul politic, pentru că el deţine mai multă putere din umbră, în timp ce clasele politice sunt instrumentele care vorbesc tare în ochiul publicului. Prin urmare, cifra 60 reprezintă elementul comercial, iar cifra 6 elementul politic. Toate împreună aceste trei elemente formează organizaţia vizibilă a lui Satan, iar numărul 666 reprezintă aceste elemente combinate care sunt imperfecte şi condamnabile în ochii lui Dumnezeu.

Numărul sugerează un câştig egoist pentru că în vremurile de demult venitul anual al regelui Solomon a fost de 666 de talanţi. De asemenea, dimensiunile chipului de aur al lui Nebucadneţar, pe care cei trei evrei credincioşi au refuzat să-l salute sau să-l adore, era înalt de şaizeci de coţi şi lat de şase coţi. Şi Goliat cel rău, care a luptat împotriva naţiunii lui Dumnezeu, Israel, a avut un frate uriaş cu şase degete la fiecare mână şi la fiecare picior, şi a ilustrat organizaţia dictatorială vizibilă a lui Satan, care pretinde a fi „stăpânirile înalte”, în loc să-l recunoască pe Iehova şi Cristos ca fiind acestea. Aşadar, numărul şase reprezintă o desăvârşire doar în ochii omului şi nu corespunde cu desăvârşirea sau perfecţiunea pe care Dumnezeu o desemnează prin numărul şapte. – 1 Regi 10:14; Dan. 3:1; 1 Cron. 20:6; Rom. 13:1.

Fiindcă numărul şase nu se ridică la înălţimea numărului şapte perfect al lui Dumnezeu, el este numit un număr al omului şi se aplică la organizaţia vizibilă a oamenilor sub Satan, dumnezeul acestei lumi, organizaţie care este simbolizată de fiară. Aşadar, cu acest sens în minte se spune că acest număr al fiarei este „numărul unui om”. El nu este numărul perfect al lui Dumnezeu al desăvârşirii spirituale.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 August 1956 Nr. 16

Cuprins:

„JUDECĂ, O, IEHOVA!” - Pag.563

COMUNIŞTII CONTINUĂ SĂ ÎI PERSECUTE PE MARTORII LUI IEHOVA - Pag.573

AU DISPĂRUT CELE ZECE SEMINŢII? - Pag.575

SĂ NE PĂSTRĂM INTEGRITATEA - Pag.580

PĂRINŢII BISERICII TIMPURII ŞI TRINITATEA - Pag.588

PREŞEDINTELE SLUJEŞTE ÎN TAIWAN, OKINAWA ŞI JAPONIA - Pag.589

GĂSIREA DE OI ÎN „ŞIRUL MORŢII” - Pag.597

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.598

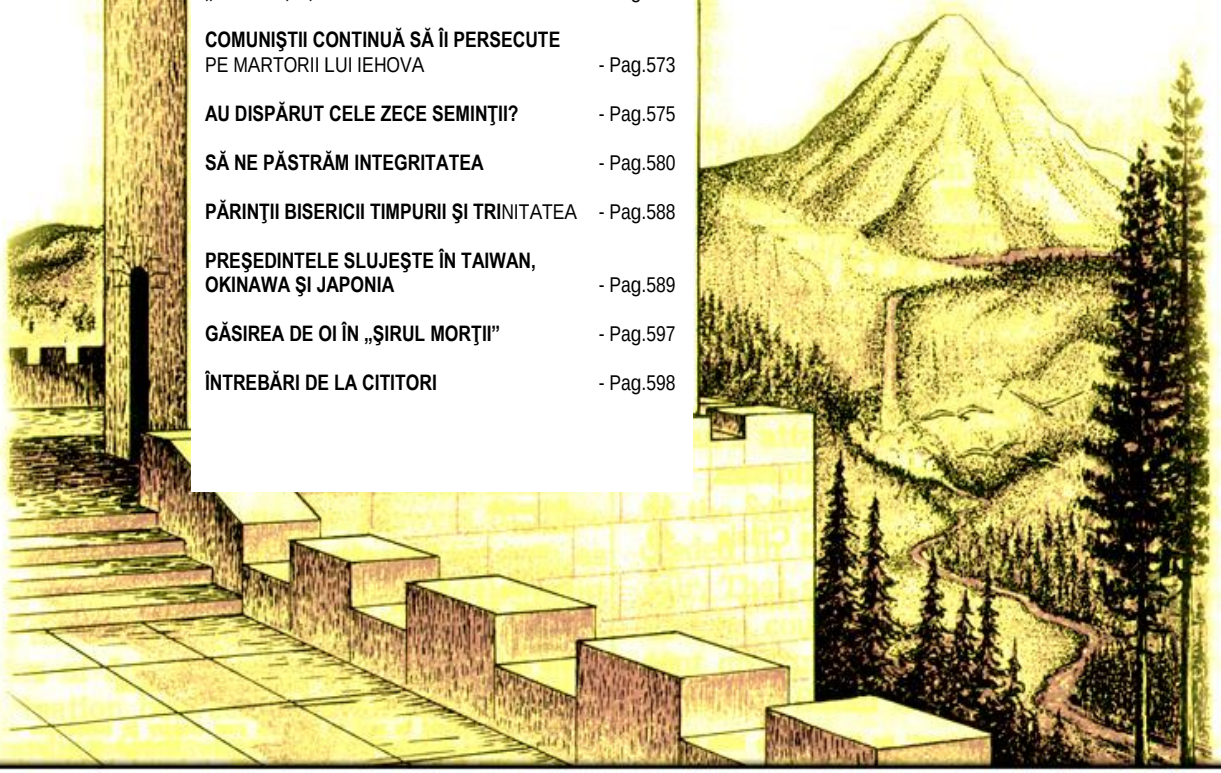

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

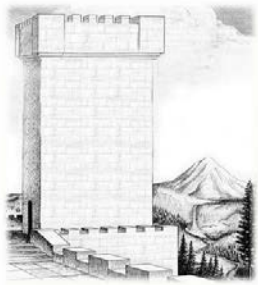

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1956 **Nr 16**

„JUDECĂ, O, IEHOVA!”

„Iehova va pronunţa sentinţa împotriva popoarelor. Judecă-mă, o, Iehova, după dreptatea mea şi după integritatea mea.” – Ps. 7:8, *AS*.

Astăzi trăim într-o perioadă a judecăţii. Marele Judecător îi desparte pe cei drepţi de cei răi. (Mal. 3:16-18, *AS*). Cei ce îşi menţin soliditatea sau integritatea primesc aprobarea Sa. Cei ce nu îl recunosc pe Dumnezeu şi nu dau ascultare veştii bune despre Fiul Său întronat, Domnul nostru Isus, vor primi judecata Sa nefavorabilă. (2 Tes. 1:5-10; 1 Pet. 4:17, *NW*). Descriind lipsa de integritate în rândul poporului mărturisit al lui Dumnezeu, profetul său Osea spunea: „Ascultaţi cuvântul lui Iehova, copii ai lui Israel; Iehova are o dispută cu locuitorii acestei ţări, deoarece nu există adevăr, nici bunătate, nici cunoştinţă de Dumnezeu în ţară. Nu există decât injurii, destrămare a credinţei, ucidere, furt şi comitere de adulter; ei s-au dezlănţuit, şi astfel sângele atinge sângele.” —Osea 4:1, 2, *AS*.

2. Aceste cuvinte vorbesc într-un mod profetic despre o stare care în zilele noastre creşte într-un mod alarmant. Ipocrizia la nivel mondial, nedreptatea, minciuna, crima şi imoralitatea sunt de nestăpânit şi într-o continuă extindere. Instituţiile care trebuie să aplice legea şi agenţiile de ajutor social, în cazul în care sunt nealterate, găsesc problemele lor înmulţindu-se constant. Adevărat, în lume încă există persoane oneste, dar mult prea des cei din poziţii politice caută câştiguri necuvenite, mită şi cadouri. Integritatea este uitată cu desăvârşire. De asemenea, există încă persoane pe pământ care apreciază valoarea integrităţii. Aici

Cuprins

putem include şi pe doctorul care nu este interesat doar de profiturile sale, ci şi de sănătatea pacientului; avocatul care nu luptă doar pentru un comision cât mai mare, ci pentru dreptatea clientului său; funcţionarul sau muncitorul care nu trudeşte numai pentru argint, ci şi pentru a oferi cu adevărat un serviciu cât mai bun, şi persoana care iubeşte sincer onestitatea şi nu practică felul de a fi cinstit doar pentru că este considerat un lucru bun. La fel de plăcut cum este să auzi de integritatea păstrată în rândul oamenilor, există un aspect mult mai important şi anume păstrarea integrităţii faţă de Dumnezeu. O astfel de menţinere a integrităţii de către slujitorii lui Iehova este demnă de laudă şi frumoasă în ochii Săi. El va judeca şi la timpul potrivit îi va răsplăti pe cei ce o practică.

3. Când ne îndepărtăm gândurile de la cursul descendent al oamenilor şi de la standardele lor proprii de conduită şi, în schimb, luăm în considerare pe infinitul Creator, suntem uimiţi de sfinţenia lui, de perfecţiunea lui. Stricteţea dreptăţii sale, complexitatea înţelepciunii lui Iehova, dragostea sa binevoitoare şi îndelung-răbdătoare, precum şi puterea Sa irezistibilă fac ca fiinţa din carne şi sânge care înţelege să stea să se minuneze la descoperirea atribuţiilor Creatorului. În urma cunoaşterii apropiate cu Făcătorul Său, Moise a scris despre El: „Cine este ca tine între dumnezei, o, Iehova?
Cine este ca tine măreţ în sfinţenie? Tu, Cel de care trebuie să ne temem cu cântări de laudă, tu, Cel care faci minuni.” (Ex. 15:11, *NW*). El este Cel ce a creat omul după chipul său, cu libertate perfectă pentru a-şi manifesta propriile atribuţii de dreptate, înţelepciune, dragoste şi putere, cum a cerut ocazia, totuşi ghidat cu înţelepciune în utilizarea lor corectă de către expunerea legii lui Dumnezeu. Această lege divină a fost dată nu pentru a limita omul în exercitarea corespunzătoare a libertăţilor sale, ci doar să-l protejeze împotriva utilizării necorespunzătoare a acestor puteri, astfel încât să nu rănească alte persoane sau pe el însuşi.

4. Ascultarea legii exprimate a lui Iehova a fost un test al integrităţii omului. Preţuirea Creatorului său ar fi trebuit să-l împiedice pe om să apuce o cale greşită, contrar instrucţiunilor lui Dumnezeu, indiferent de cauză. Ca inferior unui superior, omul datora supunere, devotament şi loialitate faţă de Dumnezeul suveran, legiuitorul şi judecătorul său. Cu siguranţă, urmaşii Creatorului perfect ar trebui să reflecte în mod adecvat perfecţiunea Făcătorului. A face mai puţin ar însemna să fie în contradicţie. Deşi liber să-şi exercite voinţa liberă ca şi Făcătorul său, cu recunoştinţă omul ar trebui să utilizeze libertatea pentru a alege să facă numai ce este drept; prin urmare, să acţioneze constructiv şi în concordanţă cu lucrarea Tatălui său. Iehova nu îşi distruge cu rea intenţie buna creaţie. El nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii. (1 Cor. 14:33, *NW*) De ce trebuie ca omul să acţioneze distructiv, spre ruinare? De ce să creeze dezordine? De ce să aducă efecte negative şi prejudiciabile în perfecta lucrare de maestru a Tatălui Său? Astfel de nenorociri au rezultat din nereuşita omului de a menţine soliditatea, sfinţenia, integritatea – eşecul omului de a ţine seama de sfatul Legiuitorului său perfect, Judecătorul întregului pământ. (Gen. 18:25, *NW*)

Cuprins

5. Însuşi Iehova ne stabileşte un exemplu de sănătate sau integritate perfectă. Poţi conta pe El şi întotdeauna îşi va respecta cuvântul. La muntele Sinai profetul Său Moise i-a informat pe copiii lui, zicând: „Tu ştii bine că Iehova, Dumnezeul tău, este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul cel fidel, care îşi ţine până la a mia generaţie legământul şi bunătatea iubitoare faţă de cei ce-l iubesc şi faţă de cei ce respectă poruncile sale.” (Deut. 7:9, *NW*). Pentru noi, cei care trăim astăzi pe pământ, el îşi manifestă în continuare dragostea şi credincioşia în nenumărate moduri. "Iehova este drept în toate căile Lui, şi milostiv în toate faptele sale." (Ps. 145:17, *AS*) Cu alte cuvinte, profetul David a scris despre caracterul demn de încredere al lui Dumnezeu: „În ceea ce priveşte pe Dumnezeu, calea Sa este perfectă: cuvântul lui Iehova este demn de încredere, el este un scut pentru toţi cei ce se încred în el. Cine este Dumnezeu dacă nu Iehova? Şi cine este o stâncă, în afară de Dumnezeul nostru, Dumnezeu care îmi dă putere şi care îmi face calea perfectă?" (Ps. 18:30-32, *AS*). Atunci, pentru oameni, există numai calea înţelepciunii şi prudenţei, de a da atenţie cuvintelor lui Dumnezeu, deoarece cuvântul său este demn de încredere, iar toate poruncile Lui sunt credincioase. Respectarea lor de către individ îi permite menţinerea integrităţii, pentru a fi considerat vrednic de răsplata vieţii.

CE ESTE INTEGRITATEA?

6. Cuvântul „integritate” provine de la cuvântul ebraic *tōm* şi femininul său *tum•mah′*, care amândouă apar în Scripturile Ebraice. Sensul lor, ca cel dat de Prof. James Strong (1890), este „deplinătate, (morală) inocenţă”, iar cel dat de către Prof. Robert Young (1879), „perfecţiune, integritate, simplitate”. Aceste definiţii semnificative fac trimitere la cuvintele lui Isus adresate fariseului versat în lege: „‘Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta’. Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: ‘Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi’.” (Mat. 22:37-39, *NW*). Către tânărul bogat, Isus a spus, de asemenea: „Dacă vrei să fii perfect, du-te, vinde-ţi bunurile şi dă-le săracilor şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino şi urmează-mă.” (Mat. 19:21, *NW*). În aceste cuvinte ale lui Isus ne dăm seama de profunzimea sensului acordat cuvântului nostru "integritate" - definit, în general, ca „statutul sau calitatea de a fi complet, nedivizat, sau nestricat; sănătate morală; corectitudine de calităţi; onestitate”. Deşi cuvântul "integritate" nu apare în *Versiunea Autorizată* a Scripturilor Creştine Greceşti, trimiterile de mai sus arată că gândul reflectat nu este deloc absent, şi cuvântul chiar apare la Tit 2:7 în versiunile catolice *Douay* şi *Confraternity* şi în *Versiunea Standard Revizuită*, fiind tradus „echitate” în *Traducerea Lumii Noi*. Importanţa acestuia pentru preoţia regală reiese în mod clar din pieptarul purtat pe inima lui de către marele preot al Israelului. În el erau *u-rim′* şi *tum-mim′*, unde cuvântul *tum-mim′* este pluralul lui *tōm*. Expresia "Urim şi Tumim" se traduce cu "lumini şi perfecţiuni", ceea ce înseamnă că preoţii trebuie să fie purtători de lumină care păstrează integritatea. (Ex. 28:30, *NW*, margin)

Cuprins

7. Ce calitate frumoasă este integritatea! În Iehova este comparabilă cu un munte mare, neclintit, neîndoielnic, invariabil. Integritatea în oamenii ce au păstrat-o în vremurile din trecut poate fi asemănată cu un bolovan solid pe o coastă stâncoasă. Împotriva lui valurile unei mări furioase se pot sparge; apele învolburate şi stropii acesteia îl pot acoperi uneori în întregime; murdăria şi depunerile îl pot înconjura; cu toate acestea, el stă acolo - nemişcat, nedeteriorat, puternic ancorat în locul lui sigur. Cei ce au integritate sunt ca vasele utile ce decorează masa bogată a unei case de nobil. Într-un astfel de cadru un simplu ulcior de apă poate servi unui scop bun atunci când este întreg sau nespart; dar dacă din ulcior se scurge apa, atunci acesta este la fel de inutil ca şi o persoană cu integritate precară. În consecinţă, Pavel a îndemnat: „Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi vase de lemn şi de lut: unele pentru o întrebuinţare onorabilă, iar altele pentru o întrebuinţare lipsită de onoare. Dacă cineva se păstrează curat de acestea din urmă, va fi un vas pentru o întrebuinţare onorabilă, sfinţit, de folos stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 2:20, 21, *NW*)

8. Întoarcerea de la dreptate a primilor noştri părinţi şi pierderea integrităţii acestora a pregătit temelia pentru acuzaţia celui necredincios care a devenit Satan – că toţi închinătorii lui Iehova Îl serveau numai pentru răsplata şi recompensa dăruite de El, iar atunci când sunt încercaţi, se vor întoarce împotriva lui Iehova. Lauda acelui răzvrătit înaintea îngerilor sfinţi din cer se referea la faptul că însuşi Iov care îşi păstra integritatea, pus la încercare, va renunţa la Dumnezeu. (Iov 1:8-11). De atunci, Satan a fost acuzatorul fraţilor lui Cristos şi al tuturor închinătorilor adevăraţi ai lui Iehova. Dumnezeul adevărat, luând iniţiativa prin acceptarea provocării lui Satan, i-a oferit timp suficient pentru a-şi demonstra punctul său de vedere, ştiind că în această problemă a integrităţii, credincioşia şi necredincioşia tuturor creaturilor poate fi determinată. Pe baza acestui test creaturile loiale pot fi separate de cele nelegiuite, şi răutatea lui Satan în mod clar evidenţiată. În vechime problema aceasta a fost ilustrată minuţios. Prin manifestarea dragostei şi a milei sale, cu un mare cost pentru Sine, Iehova a propus salvarea unora din descendenţii lui Adam împovăraţi de păcat care, apreciind chestiunea implicată, au ales să-şi păstreze integritatea. (Apoc. 1:4-6, *NW*). Aceştia, servindu-l pe Dumnezeu nu pentru interese egoiste, ci din iubire, susţin partea Sa în chestiune. Datorită aranjamentului milostiv de bunătate nemeritată a lui Iehova, El îi judecă, în cele din urmă, ca aprobaţi pe aceşti păstrători ai integrităţii.

9. Provocarea suveranităţii lui Iehova de cel răzvrăt şi eşecul omului de a-şi menţine integritatea nu L-au tulburat sau deranjat pe Creator câtuşi de puţin. În El se află toată puterea necesară de a face fată oricărei situaţii. În scurt timp el a putut şi a adunat întreaga Sa organizaţie cerească, pe femeia sau soţia Sa, în sprijinul său. El a intenţionat ca unul din această organizaţie să fie sămânţa sau unealta care va fi permis mai întâi să fie rănit de Satan şi apoi, la rândul lui, să zdrobească capul şarpelui. (Gen. 3:15). El a decis să aleagă dintre oameni 144 000 de păstrători ai integrităţii, care, urmând exemplul acestei seminţe, Cristos, vor demonstra că pot fi dintre cei judecaţi demni de viaţă şi de a domni alături de el, ca

Cuprins

mireasă a lui, ca soţie a Mielului. (Apoc. 14:1-4). Aceştia alcătuiesc organizaţia capitală, cerurile noi ale lumii noi, care vor dezlega lucrările lui Satan şi vor restaura pacea pe pământ pentru oamenii cu bunăvoinţă. (Apoc. 21:1-3). Pentru a-i selecta, a-i testa, şi în cele din urmă a-i judeca pe aceşti păstrători ai integrităţii, a fost nevoie de o perioadă lungă de timp, o perioadă în care cei drepţi şi cei răi au trăit alături unii de ceilalţi, aceştia din urmă blamând în mod repetat numele de Iehova prin cuvânt şi faptă. Din partea lui Dumnezeu a fost necesară o răbdare însemnată şi îndelungă răbdare; a fost necesară abţinerea lui de la a distruge imediat pe cei răi. În schimb, martorii lui Iehova, păstrători ai integrităţii şi urâtori ai răului au rămas puternici, neclintiţi în devotamentul lor faţă de Dumnezeu, "întotdeauna având o mulţime de făcut în lucrarea Domnului." (1 Cor 15:57, 58, *NW*). Iov s-a exprimat bine astfel: "Până voi muri eu nu voi renunţa la integritatea mea." (Iov 27:5, *AS*) Vei fi judecat de către Iehova pentru a fi unul dintre aceşti păstrători ai zilelor noastre de soliditate, un păstrător al integrităţii?

10. Fără integritate este imposibil să câştigaţi aprobarea lui Dumnezeu. Dar poate vă întrebaţi, cum pot deveni un martor al lui Iehova păstrător al integrităţii? Prin pocăinţă de cursul rău din trecut, prin manifestarea credinţei în jertfa de răscumpărare a lui Cristos şi prin a te dedica lui Iehova pentru servirea Lui eternă şi exclusivă. Aceasta înseamnă să te lepezi de tine, să laşi deoparte propriile alegeri şi preferinţe şi în schimb să le accepţi pe cele ale lui Dumnezeu, să-L urmezi pe Cristos în îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu, aşa cum este descoperită în Cuvântul Său scris. Asta înseamnă să umbli după lumea nouă, o cale foarte fericită, contrară acestui vechi sistem corupt. Umblând pe această cale mulţi au experimentat eliberare de puterea lui Satan prin spiritul şi organizaţia lui Dumnezeu, în încercări sub care doar carnea şi sângele ar fi eşuat. După ce a făcut acest jurământ al dedicării, acum acesta trebuie îndeplinit fiindcă lui Dumnezeu nu-i plac nebunii care calcă legământul. „Atunci când faci un jurământ lui Dumnezeu nu întârzia să-l împlineşti; fiindcă El nu are plăcere în nebuni. Tu însă împlineşte ce ai făgăduit. Mai bine să nu făgăduieşti decât să nu împlineşti ce ai făgăduit.” (Ecl. 5:4, 5, *AS*) Eşti uimit? Eşti înclinat să întrebi: „Atunci, cine poate fi salvat?” La o astfel de întrebare Isus a răspuns: „La oameni acest lucru este imposibil, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.” (Mat. 19:26, *NW*). Niciodată să nu permitem ca cerinţele acestei obligaţii să dispară din mintea noastră. Indiferent de domeniul de activitate, indiferent de angajamentele pe care le facem, indiferent de ambiţiile care le dorim îndeplinite, trebuie luată în considerare dorinţa dreaptă a lui Iehova, prioritatea sa pentru devotamentul nostru exclusiv. În consecinţă, prioritatea lui Iehova trebuie să limiteze sau să anuleze orice altceva. Păstrarea integrităţii în faţa Sa, potrivit cu modul în care El ne judecă, în calitate de devotaţi ai Lui în exlusivitate, trebuie să fie primul şi cel mai important aspect al vieţii noastre.

11. Pentru a ne ghida pe calea Sa dreaptă şi fericită, Iehova ne îndeamnă cu dragoste: „Fiul meu, fii înţelept şi bucură-mi inima, ca să-i răspund celui ce mă batjocoreşte.” (Prov. 27:11) Dovada că acuzaţia lui Satan este falsă şi că el este un mincinos poate fi stabilită doar de calea de acţiune a fiecăruia dintre noi de a-şi

Cuprins

păstra integritatea. Numai atunci Iehova ne poate considera vrednici de aprobarea Sa. Te oferi cu bucurie, drept dovadă, prin a rămâne loial lui Dumnezeu? Exemplul nostru Isus Cristos a făcut-o; şi El face posibilă această cale pentru fiecare dintre noi. El a iubit dreptatea, a urât nelegiuirea sau fărădelegea; astfel Dumnezeu l-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus decât tovarăşii lui. (Ps. 45:7) Şi tu poţi avea bucurie prin câştigarea aprobării lui Dumnezeu, prin păstrarea integrităţii. Fără aprobarea lui nu există nici o bucurie. În urma eşecului de a-ţi păstra integritatea nu există, cu siguranţă, nici o bucurie, „ci o aşteptare înspăimântătoare a judecăţii." (Evrei 10:27, *NW*). Pentru bucuria ce i-a fost pusă înainte, Isus a îndurat stâlpul de tortură, a dispreţuit ruşinea şi s-a aşezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. (Evrei 12:2, *NW*). El a înveselit inima Tatălui său; şi Tatăl său a înveselit inima lui Isus. Din momentul dedicării lui, când cerurile s-au deschis pentru el şi spiritul lui Dumnezeu a coborât sub formă de porumbel deasupra Sa, el s-a bucurat de cuvintele liniştitoare: "Acesta este Fiul Meu cel iubit pe care l-am aprobat". (Mat 3:17, *NW*). La scurt timp după aceasta, când Isus a fost ispitit de Diavol pentru a-i oferi un act de închinare, răspunsul lui Isus: „Pleacă, Satan! Căci este scris: «Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru", trebuie să fi bucurat mult inima lui Iehova. (Mat. 4:10, *NW*). De-a lungul slujirii lui, Isus i-a putut spune tatălui Său: „Cât pentru mine, tu mă menţii în propria-mi integritate şi mă aşezi înaintea feţei tale pentru totdeauna." (Ps. 41:12, *AS*)

JUDECAT DEMN DE VIAŢĂ

12. Încă de la începutul istoriei omenirii au trăit oameni care au meritat aprobarea lui Iehova prin păstrarea integrităţii. Testul lor nu a fost cu scopul de a stabili dacă oamenii dedicaţi sunt perfecţi în vorbire şi faptă sau în personalitate sau nu. Acel test a fost cu scopul de a stabili dacă oamenii sunt dedicaţi sau nu complet şi de neclintit lui Iehova şi conducerii sale teocratice. Femei şi bărbaţi credincioşi menţionaţi în capitolul 11 al cărţii Evrei şi-au păstrat integritatea sub încercare, chiar dacă unii din ei au suferit pedepse îngrozitoare. În vieţile lor vom vedea ilustrate exemple de integritate.

13. În urmă cu aproximativ 6000 de ani, primul dintre aceştia, Abel, a trecut cu succes testul, câştigând judecata de aprobare a lui Dumnezeu. În scurta relatare înregistrată despre viaţa lui Abel putem observa cum chestiunea implicată ţinea de închinarea pură. Atât Cain, cât şi Abel, au adus jertfe lui Dumnezeu, dar din moment ce jertfele lor au fost diferite, putem deduce în mod rezonabil că au apărut neînţelegeri între cei doi fraţi în ceea ce era modul corect de închinare. Dumnezeu a soluţionat disputa prin acceptarea jertfei lui Abel şi respingerea jertfei lui Cain. Doar formalismul şi vorbele goale - într-adevăr, ceva lipsit de credinţa adevărată - nu sunt acceptate de Dumnezeu şi îl împiedică pe om în a-I înţelege cerinţele drepte. Numai prin recunoaşterea jertfei pentru ispăşirea păcatului şi credinţa corespunzătoare în acea viaţă jertfită, omul poate să se apropie de Dumnezeu. (Evrei 9:19-22, *NW*) Abel, nevinovat de orice rău, şi-a menţinut integritatea prin închinarea adevărată, în timp ce fratele său, prin religie falsă, a

Cuprins

devenit un criminal. Determinat să facă un exemplu din Abel, Satan a încercat să le arate altora ce îi aşteaptă dacă refuză să i se supună. Iehova l-a aprobat pe Abel datorită închinării lui pure şi din această cauză a suferit moartea din mâna propriului frate înfuriat. „Prin credinţă, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain şi prin această credinţă a primit mărturie că era drept, pentru că Dumnezeu a depus mărturie despre darurile lui. Prin aceasta, el vorbeşte încă, deşi a murit." (Evrei 11:4, *NW*). Deoarece jertfele de animale din vechime, ca cea a lui Abel, au fost doar umbre ale lucrurilor mai bune şi mai mari care au apărut acum, Dumnezeu nu mai cere jertfe de animale astăzi. Mai degrabă, el este mulţumit cu „jertfa de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său." (Evrei 13:15, *NW*)

14. O astfel de declaraţie publică aprobată a fost făcută fără frică de Enoh, „al şaptelea de la Adam". El a refuzat să fie înspăimântat de calea integrităţii sale, în ciuda creşterii închinării false din vremea sa. Umblarea sa cu adevăratul Dumnezeu, Iehova, este primul caz înregistrat al unui act atât de credincios. Despre judecata lui Iehova asupra tuturor celor nelegiuiţi, Enoh a profeţit: „Iată că Iehova a venit cu miriadele sale sfinte ca să execute judecata împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei lipsiţi de pietate pentru toate faptele lipsite de pietate pe care le-au comis într-un mod lipsit de pietate şi pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoşii lipsiţi de pietate le-au rostit împotriva lui." (Iuda 14, 15, *NW*). Astfel este accentuată cerinţa de a declara avertismentul lui Iehova despre judecata viitoare. Fiindcă refuză să ia aminte, cei răi sunt sortiţi pieirii. Acum noi, ca şi Enoh, putem umbla cu Iehova încrezându-ne în El, primind sfatul Său, conlucrând pentru îndeplinirea obiectivului Său şi luând parte cu bucurie la justificarea numelui Său sfânt.

15. La fel ca Enoh, „Noe a umblat cu Dumnezeu". Despre el s-a scris „Noe era un om drept. El era ireproşabil printre oamenii din vremea lui." (Gen. 6:9, *NW*). Noe a umblat împreună cu Iehova în îndeplinirea scopului Său, servind ca martor, ca însoţitor şi prieten loial. Pe măsură ce timpul a trecut linia de delimitare dintre închinătorii falşi şi cei adevăraţi a devenit din ce în ce mai pronunţată. Un lucru deosebit în viaţa lui Noe a fost faptul că el a fost propovăduitor al dreptăţii pentru foarte mulţi ani înainte de potop. (2 Pet. 2:5). În mijlocul unei generaţii de defăimători, Noe şi-a demonstrat credinţa prin minunata sa lucrare de construcţie a arcei, aşa cum îl condusese Iehova. Aceasta a asigurat salvarea de către Dumnezeu a lui Noe şi a familiei sale. Imediat după potop el a instaurat închinarea adevărată. (Gen. 8:15-20, *NW*). Este posibil ca Noe să se fi exprimat cu cuvinte similare ca cele din Psalmul 26:11: „Cât despre mine, voi umbla în integritatea mea; salvează-mă şi fii milostiv cu mine". Iehova chiar l-a declarat vrednic de mila sa pe Noe, prin ocrotirea sa în timpul potopului, timp în care cei nelegiuiţi au fost distruşi.

16. În continuare să luăm în considerare judecata de aprobare a lui Iehova faţă de Avraam: „Prin credinţă, Avraam, când a fost pus la încercare, l-a oferit drept jertfă, ca să spunem aşa, pe Isaac. Şi cel care primise cu bucurie promisiunile a încercat să-l ofere ca jertfă pe fiul său unic-născut!" (Evrei 11:17, *NW*). Avraam nu a ezitat niciodată să asculte. În mod ascultător, el şi-a părăsit propria ţară şi a

Cuprins

rătăcit într-o ţară străină. În mod ascultător, el a încercat imediat să îl ofere pe fiul său, prin care toate promisiunile lui Dumnezeu urmau să fie împlinite. În mod ascultător, el şi-a instruit toată casa în închinarea adevărată.

17. Şi pe Sara, soţia lui Avraam, Iehova a considerat-o ca având o credinţă biruitoare. Prin urmare, şi ea se distinge în „marele nor de martori ce ne înconjoară". (Evrei 12:1, *NW*). Satan a încercat să o pângărească, astfel ca ea să devină nepotrivită pentru a aduce sămânţa promisă. Considerându-l credincios pe Iehova, care promisese, ea şi-a păstrat integritatea respectând relaţia teocratică corectă cu soţul ei şi împreună cu el, a devenit moştenitoarea privilegiului vieţii fără sfârşit.

18. Cunoscut de noi cel mai bine ca fiind un om judecat de Iehova cu aprobare este Iov din ţara Uţ, al cărui nume înseamnă "urât, hărţuit, persecutat." Deşi nu se afla în linia directă de carne a seminţei promise, Iov se temea de Dumnezeu şi stătea deoparte de tot ce era rău. Probabil că Satan a gândit: "Când voi întoarce împotriva lui Iov pe soţia sa, el va renunţa la fel cum a făcut Adam, aşa că Iehova va trebui să condamne pe Iov aşa cum l-a condamnat pe Adam." Dar nu, Iov a fost diferit. Când, lăsat de Iehova, Satan i-a răpit toate bunurile pământeşti, chiar şi copii săi iubiţi, şi i-a cauzat suferinţe fizice intense şi agonie mentală şi reproşuri din partea soţiei lui şi hărţuit de către cei trei prieteni ai săi, Iov şi-a păstrat integritatea neclintit. El i-a azvârlit lui Satan în faţă falsele acuzaţii, fără teamă, dovedind astfel că Satan este un mincinos. Iov a rămas fidel în ceea ce credea el că este drept, indiferent de influenţele străine aduse împotriva sa. El a stăruit în nevinovăţia sa şi şi-a păstrat în continuare credinţa şi devotamentul faţă de Făcătorul său, Iehova. Iehova l-a răsplătit pe Iov cu sănătate restabilită, cu bogăţie de două ori mai mare, cu o familie la fel de mare şi cu mare apreciere din partea foştilor săi critici şi persecutori cărora Iehova le-a cerut să vină la Iov pentru a obţine iertare de la Iehova. Ce exemplu de rezistenţă! Nu e de mirare că Iacov a scris: „Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat". (Iac. 5:11, *NW*) În contrast cu Iov, Adam a primit de toate şi nu i s-a luat nimic, iar când a fost pus la încercare în ce priveşte integritatea, a eşuat.

19. În cele din urmă, pentru studiul nostru de faţă, vine în atenţia noastră judecata lui Iehova cu privire la Moise. Filozofia lui Satan se bazează pe faptul că fiecare om are preţul său. Însă bogăţiile din Egipt nu l-au putut cumpăra pe Moise. Când a crescut mare, el a refuzat să fie numit fiul fiicei Faraonului, alegând să fie tratat rău alături de poporul lui Dumnezeu, mai degrabă decât să se bucure de plăcerea temporară a păcatului. „Prin credinţă, el a părăsit Egiptul, fără să se teamă de furia regelui, căci a rămas neclintit, ca şi cum l-ar fi văzut pe Cel nevăzut." (Evrei 11:24-27, *NW*). Credincioşia lui Moise în serviciu, dovedită de riscarea propriei vieţi înaintea lui Faraon şi de conducerea unui popor încăpăţânat şi necredincios timp de 40 de ani, în mijlocul multor provocări, a câştigat pentru Moise aprobarea lui Iehova prin următoarele cuvinte: „Slujitorul Meu Moise … i-am încredinţat toată casa Mea. Cum de nu v-aţi temut deci să vorbiţi împotriva slujitorului meu, împotriva lui Moise?" „Moise, ca slujitor, a fost fidel în toată casa Lui, ca mărturie a lucrurilor despre care urma să se vorbească mai târziu."

Cuprins

(Num. 12:7, 8, Evrei 3:4, 5, *NW*). Şi astăzi, credincioşia în serviciu, fără compromisuri, se află printre principalele elemente de devotament exclusiv pe care Iehova, Judecătorul întregului pământ, le cere de la slujitorii săi dedicaţi.

20. Rezumând acum aceste calităţii de dorit, şi anume, practicarea închinării adevărate, umblarea cu Dumnezeul adevărat, servirea Lui ca martor al lui Iehova, ascultarea învăţăturilor sale, manifestarea credinţei biruitoare, rezistenţa în condiţii de stres şi credincioşia fără compromis, le putem observa cu exactitate manifestate perfect într-o singură persoană, Isus Cristos. Pentru el nu există nici un egal printre creaturile lui Iehova. Furnizarea jertfei de răscumpărare pentru oameni ascultători nu Îi cerea lui Isus să sufere ocară, persecuţie şi în final, trecerea din această viaţă în dizgraţie, ca un criminal condamnat, răzvrătit şi blasfemator. Acea parte a paharului a venit de la Tatăl Său pentru a testa la limită integritatea Fiului lui Dumnezeu şi pentru a dovedi că Diavolul este un mincinos în acuzaţiile aduse împotriva fiului lui Dumnezeu şi pentru a demonstra sprijinul neclintit al suveranităţii universale a Tatălui Său.

21. Apostolii credincioşi ai lui Isus Cristos şi creştinii timpurii au urmat paşii lui. Şi ei s-au dovedit demni de încredere pentru Iehova. Ei au fost expuşi la reproşuri, necazuri, închisoare şi jaf, dar ei nu au uitat că au un loc trainic în lumea nouă a lui Iehova. Perseverenţa în păstrarea integrităţii va fi răsplătită în scurt timp tuturor celor din societatea Lumii Noi.

SOCOTIT VREDNIC DE A MURI

22. Nici o persoană cu discernământ nu doreşte să rupă legătura lui de prietenie cu Creatorul său. Dar unii au făcut acest lucru cu consecinţe dezastruoase pentru ei înşişi. Principalul rebel din cer şi lunga lui cale de acţiune trădătoare sunt remarcabile. El a renunţat la onorabila poziţie de a-l lăuda pe Cel Preaînalt şi a ales, în schimb, să blameze pe Iehova şi să conducă pe om la rebeliune și distrugere. În rolul pe care l-a ales acest rebel nu există dragoste, pace sau bucurie. El a născuit să se înalţe pe sine mai presus de asociaţii săi, dar în scurt timp va fi coborât în abis – în inactivitate totală, asemenea morţii, timp de o mie de ani— „în cele mai de jos părţi ale adâncului!” (Isa. 14:15, *AS;* Apoc. 20:1-3, *NW*) Paşii lui neloiali au fost urmaţi de către prima pereche de oameni. Actul lipsit de credinţă al Evei, urmat de cel voit al lui Adam, a adus ambilor dezamăgire, suferinţă şi moarte, şi a abătut nenorociri asupra descendenţilor lor. Cei fără integritate au preţul lor, care se poate reduce la doar putină auto-mulţumire. Amintindu-ne de zilele de dinainte de potop, vom găsi că unii dintre îngerii sfinţi ai lui Iehova s-au materializat în formă umană, din dorinţa actului sexual cu carne de om, contrar legii lui Dumnezeu. Aceasta a însemnat lovitura de maestru a lui Satan. Acum el avea superoameni născuţi de către „fiii lui Dumnezeu”. Aceşti îngeri materializaţi s-au căsătorit cu fiice ale oamenilor pentru a le face copii numiţi Nefilimi sau uriaşi. Aceste creaturi hibride au făcut orice pentru a umple pământul cu violenţă în timpul lui Noe. Acea generaţie nu a reuşit să-şi păstreze integritatea. Astfel, judecata adversă a lui Iehova s-a abătut asupra lor. Satan şi-a văzut marele plan

Cuprins

năruit atunci când porţile cerului s-au deschis pentru a curăţa pământul de această civilizaţie.

23. Aproape treisprezece secole mai târziu Saul, fiul lui Chis, a fost candidat la multe privilegii, când Dumnezeu l-a ales să conducă ca primul rege al lui Israel. La acel moment Saul se considera destul de nedemn, spunând că el venea din cea mai mică seminţie şi familia sa era ultima dintre toate familiile lui Beniamin. El ar fi trebuit să ţină seama de cuvintele omului lui Dumnezeu la adresa casei necredincioase a lui Eli: „Cei ce mă onorează vor fi onoraţi, iar cei ce mă dispreţuiesc vor fi de mică însemnătate.” (1 Sam 2:30, *NW*). Dar regele Saul nu a ascultat instrucţiunile şi nu a reuşit să-şi păstreze integritatea, întorcându-se, în schimb, către demonism. El şi-a pierdut împărăţia şi apoi viaţa. Unul din cei doisprezece apostoli ai lui Isus a părăsit totul pentru a-l urma pe Învăţător. Deşi Iuda Iscarioteanul a avut multe privilegii, el a permis lui Satan să-i intre în inimă, s-a dedat răutăţii şi a devenit un trădător. Pentru nereuşita de a-şi păstra integritatea a pierdut fericirea şi propria viaţă.

24. „Oamenii drepţi sunt călăuziţi de cinstea lor; dar oamenii fără credinţă sunt ruinaţi de necinstea lor.” (Prov. 11:3, *AT*) Având în vedere acest lucru, luaţi în considerare următorul lucru: Merită menţinerea integrităţii judecata lui Iehova? Toţi cei care şi-au călcat integritatea au avut un sfârşit tragic. Nu ţi-ai dori să fii judecat că ai urmat calea lor, nu? Pune-ţi în contrast exemplele amintite de cei care şi-au păstrat integritatea şi cei care şi-au călcat-o. Abel, care a murit pentru cauza închinării pure, va fi înviat; dar Satan, care a iniţiat închinarea falsă, va fi distrus. Enoh a umblat prin credinţă cu Dumnezeu; însă Adam, care a auzit vocea Domnului, s-a abătut de la calea lui Iehova. Avraam a fost ascultător sub o mare încercare, dar regele Saul s-a dovedit neascultător chiar într-un lucru minor. Sara a manifestat credinţă biruitoare, în timp ce Eva nu a avut nici un fel de credinţă. În ciuda faptului că a pierdut tot, Iov şi-a menţinut integritatea, dar Iuda a renunţat la aceasta în schimbul unui câştig egoist. Moise a respins bogăţiile Egiptului şi a slujit în mijlocul greutăţilor; însă rebelii „fii ai lui Dumnezeu” au cedat dorinţelor nefireşti şi şi-au părăsit numirile cereşti. Niciunul din noi să nu devină condamnat de Iehova ca şi călcător al integrităţii şi să primească pedeapsa cu moartea pentru călcătorii de legământ. Mai degrabă, să ţinem la glorioasa comoară a serviciului, mereu ţinând cont de faptul că Iehova judecă, după cum spunea David: „după dreptatea mea şi după integritatea din mine.”(Ps. 7:8, *AS*)

Întrebări pentru studiu

1, 2. Către care creaturi se îndreaptă acum judecata lui Iehova, şi de ce?

3, 4. (a) De ce este necesară acum o cunoştinţă exactă a standardelor lui Iehova? (b) Cum pot să-şi exprime voinţa liberă, într-un mod just, fiinţele umane?

5. Ce cale urmează acum persoanele chibzuite şi cu ce rezultat?

6, 7. (a) Ce este integritatea? (b) Ce ilustraţii ar putea reprezenta grandoarea ei?

Cuprins

8, 9. (a) În ce fel a triumfat judecata dreaptă a lui Iehova împotriva provocării de durată a lui Satan? (b) Ce execelenţe ale lui Iehova pot fi imitate în mod profitabil pentru a câştiga aprobarea Sa?

10. De ce este acum importantă obligaţia celui dedicat lui Iehova?

11. Ce indică aprecierea lui Isus Cristos de către Iehova, după încercare, pentru cei care îl urmează?

12, 13. (a) Cum au demonstrat martorii pre-creştini ai lui Iehova că sunt vrednici de viaţă? (b) Ce chestiune a fost implicată în testul asupra lui Abel, şi cum a fost rezolvată în cazul său acea chestiune?

14, 15. (a) Ce comportament exemplar a marcat viaţa lui Enoh ca dovadă a integrităţii lui? Dar a lui Noe?

16, 17. (a) Pe ce s-a bazat judecata lui Iehova referitor la Avraam? (b) Cum a ilustrat, în continuare, cursul vieţii Sarei importanţa menţinerii integrităţii?

18. Ce învăţături putem trage din răbdarea lui Iov?

19. Cum a fost demonstrată credincioşia fără compromisuri a lui Moise?

20. Care sunt cele şapte calităţi de dorit exprimate perfect într-o singură persoană?

21. Cum şi de ce au reuşit primii urmaşi ai lui Isus Cristos să treacă testul integrităţii?

22. Ce avertismente putem trage din lipsa de loialitate a duşmanului principal al lui Iehova şi a asociaţilor săi spirituali?

23, 24. Ce alte exemple de lipsă de integritate sunt puse în contrast izbitor cu exemple ale altora care şi-au păstrat integritatea?

Comuniştii
continuă să îi persecute pe martorii lui Iehova

POT face bine cei care sunt obişnuiţi să facă rău dinadins? Nu mai mult decât îşi poate schimba leopardul petele. Aşa răspunde Cuvântul lui Dumnezeu la Ieremia 13:23.

Astăzi, leopardul prădător, pătat cu sânge, neîngăduitor şi totalitar al comunismului pretinde că şi-a schimbat petele. În avansurile sale de prietenie cu Vestul, purtătorii lui de cuvânt au pretenţii gălăgioase şi exagerate de reformă, dând vina pentru toate fărădelegile lui pe unul Stalin.

Cei care tind să confunde dorinţele cu realitatea au fost rapizi în a trage concluzia că, deoarece leopardul comunist şi-a schimbat tacticile şi linia de propagandă, el s-a schimbat şi în inimă. Dar faptele vorbesc mai tare decât

Cuprins

cuvintele şi, având în vedere datele, este potrivit avertismentul unui conducător înţelept de demult:

„Nu mânca pâinea celui care un ochi rău, nici nu pofti la bunătăţile lui: căci aşa cum gândeşte un om în sinea lui, aşa este şi el: mâncă şi bea, îţi zice el; dar inima lui nu este cu tine.”—Prov. 23:6, 7, *AS.*

O dovadă izbitoare a făţărniciei comuniştilor apare în felul în care îi tratează pe martorii lui Iehova. Ei se grăbesc să aresteze martorii, cu toate că eliberează alţi prizonieri „politici”.

Dovezi ale acestui lucru se văd în raportul apărut în publicaţia *Daily Mirror* din Berlin, la 9 iunie 1956, cu titlul „Nicio persecuţie din pricina credinţei în zona sovietică?” care a avut următoarele de zis despre situaţia din Germania de Est:

„În timpul ultimelor săptămâni, grupuri de prizonieri politici din aproape toate categoriile au fost eliberate din închisori din Zona Sovietică, înainte de a-şi ispăşi pedeapsa. Totuşi, o categorie, care cuprindea 1/15 din toţi prizonierii politici, nu a fost reprezentată printre cei eliberaţi: ‘martorii lui Iehova.’ Dimpotrivă, au avut loc noi arestări în Altenburg, Rostock şi Magdeburg şi acestea în aprilie şi mai.

„Deşi martorii lui Iehova evită să aibă ceva de-a face cu orice fel de intrigi sau conspiraţii politice—acest lucru fiind şi parte din mărturisirea lor de credinţă—ei au fost acuzaţi că sunt spioni, diversionişti sau agenţi străini. Mai mult decât atât, ei au fost acuzaţi de încălcarea scandalosului Articol 6 (care se referă la răspândirea unor zvonuri păgubitoare, instigarea la boicoturi şi la punerea în pericol a păcii), şi aceasta după ce Procurorul General Melzheimer anunţase o revizuire a acelui Articol.

„Până acum toate procesele împotriva acestor acuzaţi au fost ţinute cu publicul exclus. Nici rudelor, prietenilor sau martorilor pentru apărare nu li s-a îngăduit să participe. Din 8 august 1950 au fost arestaţi 2 814 martori, dintre care 1 299 sunt încă în închisoare. Doar în puţine cazuri s-a redus sentinţa. În 73 de cazuri nici măcar nu s-a dat un verdict, sau nu s-a publicat. Treizeci şi patru de martori ai lui Iehova au murit în închisoare sau au pierit din cauza tratamentului inuman. Sentinţa medie este de la şase ani în sus; paisprezece au primit sentinţe pe viaţă.

„Până în 1954 acestor prizonieri nu li s-a permis să muncească. Adesea au fost nevoiţi să poarte panglici roşii în jurul braţului sau piciorului, care însemna că nu aveau voie să citească cărţi, să joace şah şi să vizioneze filme ocazionale, precum şi să trăiască în izolare. Cum martorii nu mănâncă cârnaţi cu sânge, iar acesta este adesea singurul fel de carne servit, ei au suferit şi de lipsă de hrană.

„Grotewohl [prim ministru] a declarat în mod repetat că nu există persecuţie din cauza credinţei în ‘DDR’ [Republica Democrată Germană]. Oricum, dacă s-ar da vreodată o dovadă a acestui lucru, atunci porţile libertăţii trebuie să se deschidă în cele din urmă şi pentru martorii lui Iehova.”

Că această persecuţie nu se limitează la Germania de Est se vede dintr-un raport care a apărut două zile mai târziu în alt ziar din Berlin, *Monday’s-Echo,* la

11 iunie, 1956. Sub titlul lung cât pagina, „Mii de martori ai lui Iehova suferă în Siberia,” articolul zicea:

„Berlin (AP). La o adunare a ‘martorilor lui Iehova’ ţinută la sfârşit de săptămână în Berlinul de Vest, un neamţ din Memel, care tocmai se întorcea din Uniunea Sovietică, a relatat că mii de membri ai confesiunii lor sunt încă în lagăre şi închisori din Siberia. Persoana care s-a întors a relatat că a fost închis în 1951 din cauza credinţei sale şi că, în ciuda interdicţiei, martorii lui Iehova continuă să îşi propovăduiască credinţa în interiorul lagărelor.”

De ce ia acest leopard feroce şi puternic al comunismului măsuri atât de nemiloase împotriva martorilor iubitori de pace ai lui Iehova în interiorul graniţelor sale? Un motiv este, fără îndoială, acela că nu există o valoare de propagandă în eliberarea lor. Altul este că leopardul comunist se teme de adevărul Bibliei. Adevărul este mult mai puternic decât propaganda mincinoasă a comunismului. Şi, mai departe, martorii lui Iehova rămân lângă principiul biblic că Iehova Dumnezeu vine primul şi Cezar poate avea doar ceea ce nu cere Dumnezeu. Comunismul, care cere să fie recunoscut ca suprem, are, prin urmare, o ură mistuitoare pentru toţi cei care Îl pun pe Dumnezeu pe primul loc, care refuză categoric să facă compromisuri.—Mat. 22:21.

Atâta timp cât martorii lui Iehova suferă cu miile în spatele gratiilor din închisori şi a gardurilor din sârmă ghimpată comuniste şi sunt arestaţi mai mulţi, linia de propagandă despre schimbarea la inimă a comunismului trebuie însemnată ca fiind ipocrizie pură. Aşa-numita lume liberă ar trebui să fie recunoscătoare pentru exemplul martorilor lui Iehova, a căror poziţie neînfricată şi intransigentă împotriva totalitarismului pune atât de mult în evidenţă cruzimea, intoleranţa şi ipocrizia comuniştilor. Nu încape îndoială, leopardul comunist nu şi-a schimbat petele.

„Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră, din cauza Mea.”—Mat. 5:11, *NW*.

AU DISPĂRUT CELE ZECE *SEMINŢII?*

Sunt naţiunile vorbitoare de engleză descendentele împărăţiei celor zece seminţii a Israelului? Sunt ele instrumentul ales al lui Dumnezeu pentru binecuvântarea întregii omeniri? Ce arată datele şi Biblia?

CE s-a întâmplat cu cele zece seminţii ale Israelului după ce au fost luate în captivitate în 740 î.Cr.? Au dispărut cu totul? Sau s-au unit câţiva membri ai lor cu

Cuprins

rămăşiţa împărăţiei celor două seminţii ale lui Iuda şi au supravieţuit astfel? Sau s-au pierdut ca să apară din nou ca strămoşi ai oamenilor vorbitori de engleză din lume?

Printre cei care au atras atenţia creştinătăţii asupra celor zece seminţii „pierdute" din trecut a fost şi unul David Reubini, un impostor din secolul al şaisprezecelea. Datorită planului său de eliberare a Palestinei din mâinile turcilor, el a reuşit să obţină o întrevedere cu papa şi l-a convins că era din seminţia lui Ruben şi că celelalte nouă seminţii erau, de asemenea, existente. Reubini a primit scrisori de recomandare de la papa pentru proiectul său. Totuşi, prestigiul său în cercurile romano-catolice a fost de scurtă durată atunci când a devenit evident că ambiţiile sale mesianice de evreu erau preocuparea sa principală!

Pe baza teoriei că britanicii ar fi descendenţii celor zece seminţii „pierdute," mulţi evrei au emigrat în Anglia în secolul al şaptesprezecelea. Apostolul modern al acestei teorii a fost un anume Richard Brothers, un englez, care a publicat în 1822 un tratat cu titlul „Istoria corectă a invaziei Angliei de către saxoni, care arată că naţiunea engleză este descendenta celor zece seminţii pierdute." În ziua de azi, mai bine de două milioane de oameni sunt adepţi ai acestei teorii şi sunt cunoscuţi drept anglo-israeliţi.

Teoria anglo-israeliţilor este că la scurt timp după ce asirienii au luat cele zece seminţii în captivitate, în 740 î.Cr., sciţii au apărut pentru prima dată în Babilonia şi la scurt timp după aceea au apărut în Insulele Britanice. O afirmaţie asemănătoare se face în interesul anumitor altor popoare, cum ar fi „Khumri." Aceasta se presupune să fie explicaţia pentru rolul dominant al poporului britanic din ultimele trei secole în politică, comerţ şi religie, şi pentru faptul că ei au controlat un sfert din suprafaţa pământului şi din populaţie până în timpuri recente. Se afirmă şi că limbile ebraică şi engleză sunt uimitor de asemănătoare şi că iubirea pentru libertate a oamenilor vorbitori de engleză se trage din aceşti israeliţi.

Se susţine în continuare că actuala familie regală a Angliei se trage din anumiţi Daniţi care au venit în Irlanda cu multe secole în urmă; că aceştia au adus cu ei piatra pe care a dormit Iacob, şi că această piatră este chiar aceea care este folosită atunci când este încoronat un rege sau o regină în Anglia, Piatra din Scone din Westminster Abbey.

Anglo-israeliţii au pus mult accent pe asemănarea numelor. Seminţia lui Dan se vede în astfel de nume precum: Danzig, Danubia, Daneză, etc. Jack se presupune a fi o alterare de la Iacob, iar cuvintele lui Dumnezeu către Avraam, „Îţi voi face numele mare," se spune că sunt împlinite în numele Marea Britanie. „Insulele" menţionate în Scripturi sunt crezute a fi Insulele Britanice.

Teoria anglo-israelită pune multă încredere şi în Piramida din Gizeh ca fiind de origine divină, cu toate că teoriile lor cu piramide au cunoscut un mare eşec în 1953, când s-a crezut că se va întâmpla ceva neobişnuit din cauza măsurătorilor piramidelor. Anglo-israeliţii afirmă, de asemenea, că după împărţirea naţiunii Israel în două regate, Israelul se referă mereu la regatul celor zece seminţii, iar Iuda la regatul celor două seminţii. Profeţiile mesianice, precum şi cele care vorbesc de restatornicirea şi prosperitatea Israelului, sunt puse în practică

Cuprins

de naţiunile vorbitoare de engleză. În paranteză fie spus, anglo-israeliţii nu sunt de acord unii cu alţii cu privire la cine sunt în întregime incluşi în descendenţii celor zece seminţii „pierdute", unii incluzând practic toate popoarele nordice din Europa, în timp ce alţii includ doar popoarele vorbitoare de engleză.

TEORIA ANGLO-ISRAELITĂ DISCREDITATĂ

Cu privire la această teorie, *Enciclopedia Britanică,* Vol. I, p. 686, spune: „Se presupune că englezii se trag din cele zece seminţii pierdute ale Israelului; dar teoria este de neconceput pe nicio bază ştiinţifică, căci seminţiile au dispărut prin absorbţie în popoarele vecine şi nu s-au pierdut în sens real."

După rezumarea argumentelor în favoarea teoriei, *Enciclopedia Evreiască,* Vol. I, p. 60, spune: „În general, prin folosirea presupunerilor negândite despre origini istorice şi analogii filologice, şi prin interpretarea literală servilă a unor fraze alese din profeţie, s-a ales un caz pentru identificarea rasei britanice cu cele Zece Seminţii Pierdute ale Israelului, îndeajuns pentru a satisface oamenii fără critici, dornici de a-şi găsi mândria rasei confirmată în Sfânta Scriptură." Ea arată, de asemenea, că termenul „insule" nu se referă la Insulele Britanice, întrucât cuvântul original însemna doar ţinuturi depărtate, nu insule.

Iar alta zice: „Folosind aceeaşi metodă a asemănării numelor, este posibil să 'dovedim' că indienii americani se trag din grecii antici: Kiowas se trag din Chios, Croatanii din Crotona, Aleutinii din Eleusis, Chilkats din Chalkis! . . . De fapt, nu există niciun mister despre soarta celor Zece Seminţii. Majoritatea celor exilaţi în Media au murit din cauza tratamentului nemilos; asirienii au fost naziştii zilelor lor; puţinii supravieţuitori s-au căsătorit cu alte etnii şi au fost asimilaţi de către băştinaşii regiunii."—*Time,* 28 septembrie, 1953.

NICIO SEMINŢIE PIERDUTĂ

Totuşi, cea mai puternică dovadă că teoria anglo-israelită nu este adevărată se găseşte chiar în Biblie, fiindcă ea arată că unele din cele zece seminţii s-au asociat întotdeauna cu împărăţia celor două seminţii ale lui Iuda. Astfel citim că, după ruperea în două regate, Regele Roboam al Iudeii a continuat să domnească peste „fiii Israelului care trăiau în cetăţile lui Iuda." De asemenea, despre domnia Regelui Asa, cu mai mult de treizeci de ani mai târziu, citim că, din cauza reformelor stabilite de el, un „număr mare" din diverse seminţii ale Israelului au fugit la el, fiindcă „au văzut că Iehova Dumnezeul lui era cu el." Aşadar, cu mult înainte ca Israelul să fie dus în captivitate, un număr mare de israeliţi trăiau în împărăţia lui Iuda.—1 Regi 12:17; 2 Cron. 15:9, *NW.*

În al doilea rând, Scripturile nu lasă nicio îndoială că atât Israelul, cât şi Iuda, au fost implicate în întoarcerea din captivitatea babiloniană. Poate că nu s-au întors mulţi din regatul celor zece seminţii, dar nici din regatul celor două seminţii nu s-au întors mulţi, adică, relativ vorbind. Astfel citim: „Chiar dacă poporul Tău,

Cuprins

Israel, ar fi ca nisipul mării, doar o rămăşiţă a lui se va întoarce." (Isa. 10:22, *AS*) Prin urmare, s-ar părea că cei aproximativ 55 000 care s-au întors în Palestina au fost doar o mică parte din numărul de israeliţi care trăiau în Babilon pe vremea când Cir a emis hotărârea de eliberare.

Că întoarcerea din Babilon a fost înţeleasă ca o întoarcere reprezentativă pentru toate cele doisprezece seminţii este evident dintr-un număr de date. De exemplu, găsim mult mai multe referiri la Israel decât la Iuda în toate cărţile de după exil ale lui Ezra şi Neemia. N-ar trebui să găsim nicio referire la Israel dacă teoria anglo-israelită ar fi corectă. Apoi, găsim în mod repetat expresia „tot Israelul", folosit pentru surghiuniţii întorşi, în exact acelaşi stil în care vorbeşte Neemia de faptul că Solomon a fost făcut rege peste „tot Israelul." (Ezra 2:70; Neem. 13:26). Şi că exilaţii întorşi s-au considerat un întreg, ca reprezentanţi ai tuturor celor douăsprezece seminţii, se vede în continuare prin prezenţa lor la inaugurarea templului „ca o ofrandă de păcat, pentru tot Israelul, doisprezece ţapi, după numărul seminţiilor lui Israel."—Ezra 6:17, *NW.*

Această unire a celor două regate a fost prezisă în profeţiile care au avut o împlinire în mic în acea vreme: „Iată, voi lua toiagul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, şi seminţiile Israelului, care sunt tovarăşele lui; şi le voi pune cu el, chiar cu toiagul lui Iuda, le voi face un singur toiag, şi vor fi una în mâna mea. . . . Îi voi face o singură naţiune în ţară, în munţii Israelului; şi un singur rege va fi rege pentru ei toţi; şi nu vor mai fi două naţiuni, nici nu vor mai fi împărţite în două regate vreodată." Apoi a fost adevărată şi profeţia că „Efraim nu va pizmui pe Iuda, iar Iuda nu va necăji pe Efraim."—Ezec. 37:19, 22; Isa. 11:13, *AS.*

Iar în al treilea rând, absurditatea teoriei anglo-israelite este demonstrată în continuare de Scripturile Creştine Greceşti, în care evreii sunt pomeniţi ca Israel de vreo şaptezeci şi cinci de ori. Isus a spus în mod repetat că a fost trimis la „oile pierdute ale casei lui Israel," nu doar la oile pierdute ale casei lui Iuda, ci la toate cele douăsprezece seminţii. Există şi o însemnare a profetesei Ana, „din seminţia lui Aşer," care slujea la templu. Iar când Isus a fost răstignit pe stâlpul de tortură, găsim termenii „Rege al evreilor" şi „Regele Israelului" folosiţi ca sinonime.—Mat. 10:6; Luca 2:36, *NW;* Mat. 27:37, 42.

Gândiţi-vă: dacă numai cei din cele două seminţii s-ar fi întors în Palestina, de ce ar zice Petru în ziua Cincizecimii: „De aceea, să ştie toată casa Israelului că Dumnezeu" L-a făcut pe acest Isus Domn şi Cristos? Şi dacă zece din douăsprezece seminţii s-ar fi dus în Insulele Britanice şi s-ar fi pierdut, de ce şi-ar adresa Iacov, sub inspiraţie, scrisoarea către cele douăsprezece seminţii? Observaţi şi cuvintele lui Pavel: „Cele douăsprezece seminţii ale noastre speră să o primească îndelinind cu zel pentru el un serviciu sacru zi şi noapte." Cum ar putea face Pavel o asemenea afirmaţie dacă zece din douăsprezece seminţii ar fi fost pierdute şi nu mai încercau să-L slujească pe Dumnezeu?—Faptele 2:36; 26:7; Iac. 1:1, *NW.*

Cuprins

FĂGĂDUINŢE PENTRU ISRAELUL SPIRITUAL

Un anglo-israelit scrie: „Fiecare britanic este născut pentru o mare moştenire şi are, prin urmare, o mare responsabilitate.” Dar Cuvântul lui Dumnezeu arată că legăturile cărnii nu sunt o pricină de laudă: „Nu este nici evreu, nici grec, nu este nici rob, nici om slobod” în adunarea creştină. Da, „de acum înainte nu cunoaştem niciun om după carne.”—Gal. 3:28; 2 Cor. 5:16, *NW.*

Scripturile arată în continuare că Isus S-a dovedit a fi o piatră de poticnire şi „o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel.” Cuvintele lui Isus, „Casa vă este părăsită,” se aplică la templul ambelor case ale Israelului; toate cele douăsprezece seminţii au fost lepădate şi nu doar cele două seminţii ale lui Iuda şi a lui Beniamin.—Isa. 8:14, *AS;* Mat. 23:38, *NW.*

Aranjamentul legii a fost doar o „umbră a lucrurilor bune care vor veni,” a fost pur şi simplu „un tutore care duce la Cristos.” (Evrei 10:1; Gal. 3:24, *NW*). Aşa cum a fost înlocuit cu un „nou sistem de lucruri”, aşa şi Israelul natural a fost înlocuit cu Israelul spiritual. Sămânţa promisă a lui Avraam nu sunt cele zece seminţii „pierdute” şi cu atât mai puţin cele două seminţii. Apostolul inspirat Pavel identifică Sămânţa ca fiind Cristos şi le zice creştinilor: „Dacă sunteţi ai lui Cristos, atunci sunteţi cu adevărat sămânţa lui Avraam.” (Gal. 3:16, 29, *NW*). La Apocalipsa, capitolele 7 şi 14, vedem că această sămânţă a lui Avraam este alcătuită din Mielul lui Dumnezeu şi un Israel spiritual de 144 000 de membri. Aceştia „vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos, şi vor domni ca regi împreună cu El, timp de o mie de ani.”—Apoc. 20:6, *NW.*

Anglo-Israeliţii pot aplica Isaia 54 la naţiunile vorbitoare de engleză, dar apostolul Pavel, sub inspiraţie, aplică acea profeţie soţiei lui Dumnezeu sau organizaţiei cereşti care dă naştere la atât de mulţi copii spirituali, la timpul hotărât de Dumnezeu, încât ea trebuie să îşi întindă corturile. (Gal. 4:26, 27). Anglo-Israeliţii pot aplica profeţiile referitoare la „Piatră” şi „Stâncă” pentru Britania şi Statele Unite, dar apostolul inspirat Petru aplică asemenea profeţii doar lui Isus Cristos. (Faptele 4:11, 12; 1 Pet. 2:7, 8). Anglo-Israeliţii îşi pot atribui Isaia 43:10 (*AS*), dar datele arată că nicio naţiune lumească, ci numai martorii creştini ai lui Iehova, slujesc ca martori ai lui Iehova.

Astăzi, naţiunile vorbitoare de engleză îşi pierd iniţiativa faţă de naţiunile comuniste şi se poate observa sfârşitul dominaţiei lor asupra afacerilor lumii. Dar chiar dacă nu este cazul, rămâne adevărul că instabilitatea economică, corupţia politică, delincvenţa adultă şi juvenilă, ipocrizia religioasă şi confuzia naţiunilor vorbitoare de engleză sunt o dovadă bătătoare la ochi că, prin nici un fel de sforţare a imaginaţiei, profeţiile minunate care vorbesc despre pace fără sfârşit, prosperitate mare, fericire şi triumful dreptăţii, prin intermediul lui Mesia şi al Israelului spiritual, nu se pot referi la ele.

Nu, cele zece seminţii ale Israelului nu s-au pierdut, ca să reapară ca naţiuni vorbitoare de engleză. Mulţi dintre ei au fost găsiţi chiar împreună cu regatul celor două seminţii înainte, în timpul şi după exilul babilonian, până în vremea pustiirii

Cuprins

Ierusalimului în anul 70 A.D., moment din care niciun urmaş al lui Iacov nu poate dovedi de care seminţie aparţine. Iar profeţiile lui Dumnezeu cu privire la restaurarea şi prosperitatea Israelului se aplică Israelului Său spiritual, o organizaţie cerească, a cărei căpetenie este Isus Cristos.

Ecoul Inchiziţiei

La începutul acestui secol, un preot cu numele Harry de la biserica romano-catolică Sf. Petru din New Brunswich, New Jersey, a făcut o declaraţie care a sunat ca un ecou al Inchiziţiei: „Nu mă îndoiesc, dacă ar fi suficient de puternici, că oamenii catolici nu ar putea împiedica, chiar şi cu moartea dacă este necesar, răspândirea erorilor eretice printre oameni, şi pe bună dreptate spun aşa". – *New York Herald*, 7 Mai 1901, p. 5.

SĂ NE PĂSTRĂM INTEGRITATEA

„Cine va urca pe muntele lui Iehova? Şi cine va sta în locul Lui sfânt?"—Ps. 24:3, *AS.*

IEHOVA Şi-ar fi putut distruge vrăjmaşii, inclusiv întreaga rasa umană, cu mult timp înainte de această vreme, pentru lipsa lor de integritate şi pentru opoziţia lor faţă de El. Paginile istoriei relatează despre nenumărate fapte sângeroase, cu doar puţini indivizi remarcabili însemnaţi în ea ca cei de care lumea nu era vrednică. Doar prin îndurarea şi răbdarea minunate ale lui Iehova i s-a permis rasei umane să trăiască. Această perioadă de toleranţă a răufăcătorilor a oferit timp destul pentru testarea integrităţii omeneşti şi pentru strângerea micii turme dintre cei care nu sunt din lume, precum şi miile de oameni din marea mulţime de „alte oi." Scopul lui Iehova este să aibă o mărturie puternică pentru numele Lui înainte de sfârşitul lumii, iar acest lucru a fost preumbrit de modul cum s-a comportat el cu Faraon din Egiptul antic. Conducătorul acela îl întruchipa pe Satan Diavolul, cel mai mare inamic al omului, dumnezeul acestei lumi sau al acestui sistem. Prin gura lui Moise, Iehova l-a informat: „Căci mi-aş fi putut întinde deja mâna ca să te lovesc cu ciumă, pe tine şi pe poporul tău, şi să te şterg

Cuprins

de pe faţa pământului. Dar, de aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar numele meu să fie proclamat pe tot pământul."—Ex. 9:15, 16, *NW*.

[2] Dumnezeu avea tot dreptul să aleagă să amâne ziua executării vrăjmaşilor Săi până la vremea potrivită. Cine poate spune că a greşit astfel? „Deci dacă Dumnezeu, deşi voind să-şi arate mânia şi să-şi facă cunoscută puterea, a tolerat cu multă îndelungă răbdare nişte vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere, ca să-şi facă cunoscută bogăţia gloriei sale unor vase ale îndurării, pe care le-a pregătit dinainte pentru glorie, adică nouă, pe care ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci şi dintre naţiuni, ce-i cu asta?" (Rom. 9:22-24, *NW*). Suntem bucuroşi pentru bunătatea nemeritată pe care ne-a oferit-o şi suntem fericiţi să îi înştiinţăm pe alţii, în acest timp limitat care este încă disponibil. (2 Pet. 3:15). Iehova va nimici toate naţiunile lumeşti în viitorul Său război la Armaghedon şi astfel, după ce a aşteptat 6 000 de ani, Îşi va justifica numele sfânt. Noi luăm parte bucuroşi cu El în împlinirea scopului Său, vestind numele Lui şi faptele măreţe pe tot pământul; iar astfel ne putem păstra integritatea.—Rom. 10:13, *NW*.

[3] Fiindcă Iehova a suportat de bunăvoie ocara pentru scopuri bune, este potrivit pentru noi să îndurăm, să ne păstrăm integritatea, din acelaşi motiv. A rămâne loiali faţă de Dumnezeul nostru este doar o cerinţă rezonabilă. Cui altcuiva îi putem fi loiali? Cine altcineva este vrednic sau merită? Nimeni nu este ca Iehova, nimeni care să aibă însuşirile Lui şi intenţia iubitoare, nimeni care să fi făcut atât de multe pentru noi. Avem noi calităţile de a fi loiali, de a ne păstra integritatea? În trecut am promis să ne păstrăm integritatea, şi aceasta din motive bune şi suficiente, Astăzi, acele motive sunt la fel de bune. A-ţi păstra integritatea în ziua de azi este la fel de posibil ca în orice altă vreme. Dacă aveţi vreo îndoială vă puteţi gândi de unde aţi venit şi, în primul rând, de ce aţi pornit pe acest drum. (Evrei 2:1; 10:32) Iehova nu v-a dezamăgit niciodată când L-aţi chemat cu sinceritate. Chemaţi-L în continuare în rugăciune; dovediţi-I sinceritatea voastră şi vă va elibera. Aceasta este perioada noastră de încercare. Acesta este timpul în care ne hotărâm destinul. Cei care slujesc lumea veche vor fi dezamăgiţi la sfârşit de distrugerea ei; dar cei care arată dragoste, încredere şi speranţă în noua lume a creaţiei lui Iehova vor avea parte, cu mare bucurie, de bucuriile şi binecuvântările ei, pentru că şi-au păstrat integritatea.

[4] Legea lui Dumnezeu stabileşte o regulă bună de acţiune sau principiu, iar Cuvântul Lui arată pilde ale aplicării ei corecte. De exemplu, prima poruncă a legii Sale fundamentale, care a fost dată Israelului din vechime, este: „Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai niciodată alţi dumnezei în afară de Mine." (Ex. 20:2, 3, *NW*). Aplicarea ei este ilustrată în predica lui Isus: „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni; căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi fi sclavi ai lui Dumnezeu şi ai Bogăţiei." (Mat. 6:24, *NW*). O altă aplicare se regăseşte în afirmaţia: „Aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu mai fiţi robi ai oamenilor." (1 Cor. 7:23, *NW*) „Copilaşilor, feriţi-vă de idoli."—1 Ioan 5:21, *NW*.

[5] A doua poruncă interzice facerea unui chip cioplit; ea interzice omului să îngenuncheze la acesta sau să fie convins să îl slujească, fiindcă Iehova este un

Cuprins

Dumnezeu care cere devotament exclusiv. Isus a aplicat această poruncă atunci când a refuzat să se plece înaintea lui Satan sau să îi ofere un act de închinare. (Mat. 4:8-10) Apostolii lui Isus, Petru şi Ioan, au aplicat-o atunci când au refuzat supunerea faţă de Sinedriu, care le interzicea să vorbească despre Isus. Ei au răspuns: „Judecaţi voi singuri dacă este drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu. Fiindcă noi nu putem înceta să vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut şi le-am auzit.” (Faptele 4:19, 20, *NW*). Ei şi-au păstrat integritatea.

[6] A treia poruncă spune: „Să nu foloseşti în mod nedemn numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu îl va lăsa nepedepsit pe cel ce foloseşte numele Său în mod nedemn.” (Ex. 20:7, *NW*). Isus a aplicat-o atunci când a arătat că noi nu trebuie să implicăm numele lui Iehova în făgăduinţele şi în jurămintele noastre şi apoi să nu spunem sau să nu facem adevărul şi astfel să jurăm strâmb sau să ne călcăm jurământul. Profeţii visători ai Israelului au făcut acest lucru, profeţind lucruri false în numele lui Iehova. Aşa că Iehova i-a nimicit pe acei profeţi mincinoşi care Îl dezonorau. (Ier. 23:16-32, *AS*). Înregistrarea sacră a lui Dumnezeu arată alte exemple asemănătoare ca să Îşi călăuzească slujitorii bine.—Ps. 119:105, *AS.*

EXEMPLE DE INTEGRITATE

[7] Printre multe exemple de integritate, aici ne putem aminti de trei foarte cunoscute dintre ele: (1) Iosif şi-a păstrat integritatea atunci când a refuzat să comită adulter cu nevasta lui Potifar. (Gen. 39:7-12) (2) Cei trei evrei care au refuzat să se plece înaintea chipului de aur al lui Nebucadneţar pe câmpia Dura, în ciuda ameninţării cu moartea în cuptorul de foc. (Dan. 3:4-6, 16-18) (3) Refuzul lui Daniel de a renunţa la privilegiul său de a se ruga la Iehova, în faţa pericolului de a fi aruncat într-o groapă de lei, potrivit legii medo-persane. (Dan. 6:7-10). Aceste exemple dovedesc cum cei care îşi păstrează integritatea respectă şi ascultă întotdeauna cuvântul lui Iehova. Astăzi, martorii lui Iehova fac la fel, după cum confirmă şi relatările istorice şi înregistrările tribunalelor.

[8] Pentru a preveni pierderea integrităţii noastre, Creatorul ne-a dotat iubitor cu multe precauţii şi învăţături potrivite. Unul dintre aceste ajutoare este studiul personal şi în grupă al Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Ce magazie de bogăţii spirituale este cuprinsă în Cuvântul lui Dumnezeu! În nicio situaţie cu care ne-am putea confrunta, în nicio greutate sau problemă, sfatul sau povaţa ei nu este nepotrivită. Pentru a umbla în continuare în lumina sa care străluceşte treptat, noi trebuie să studiem Biblia cu ajutorul materialelor de studiu oferite în mod teocratic. Această revistă şi publicaţiile înrudite sunt îngrijirea lui Iehova de pe masa Lui, şi am fi nerecunoscători dacă am neglija sau am dispreţui o astfel de îngrijire. (Luca 12:33-37; Mat. 24:45-47). Ne întăreşte credinţa când folosim această îngrijire; ne creşte speranţa şi încurajează creşterea dragostei. Să nu credeţi niciodată că primiţi prea multă hrană spirituală într-o săptămână. Fraţii de la sediul central din Brooklyn al Societăţii Turnul de Veghere constată de obicei că participă la întâlniri şi ascultă Cuvântul lui Dumnezeu mai mult de zece ore pe

Cuprins

săptămână. În plus, ei studiază în particular. Auziţi Cuvântul lui Dumnezeu timp de cinci ore sau mai puţin, cu foarte puţin studiu în particular? Hrănirea corespunzătoare cu hrană spirituală ne dă tărie. Isaia a zis: „Cei care Îl aşteaptă pe Iehova îşi vor înnoi tăria; se vor înălţa cu aripi ca de vulturi; vor fugi, şi nu vor obosi; vor umbla, şi nu vor leşina.”—Isa. 40:31, *AS*.

[9] Ce sfat i-a dat bătrânul Pavel tânărului Timotei, care trebuia să păstorească mai departe turma lui Iehova? El i-a spus să se îndeletnicească în continuare cu cititul în public, cu îndemnarea, cu învăţătura; să cugete la aceste lucruri, să se ocupe de ele, pentru ca înaintarea lui să fie evidentă tuturor. (1 Tim. 4:13-15, *NW*). Dacă facem astfel, nici noi nu vom fi inactivi sau neroditori în cunoştinţa exactă a lui Isus Cristos şi în fapte bune. (2 Pet. 1:8, *NW*). Petru şi Ioan au putut să dea o mărturie unică înaintea Curţii Supreme a evreilor, fiindcă ei fuseseră cu Isus şi învăţaseră de la El. (Faptele 4:13, 14) Ştefan, un bărbat plin de credinţă şi spirit sfânt, a tulburat prin cunoştinţa lui pe duşmanii evangheliei, iar aceştia nu au putut să îşi susţină cunoştinţa împotriva înţelepciunii şi spiritului cu care vorbea el. (Faptele 6:5, 10, *NW*). Studiile noastre biblice sunt ziditoare fiindcă cei care participă au studiat. Un discurs public despre împărăţia lui Iehova este însufleţitor, de ajutor şi plin de învăţăminte, deoarece fiecare vorbitor numit a dedicat mult timp şi multă gândire pregătirii lui prin studiu. Fraţii au venit la întâlnire ca să dea, nu doar ca să primească. Câteodată o gazdă petrece mult timp cu pregătirea hranei fizice, dar nu este nevoie de un fel de mâncare foarte mare, nici de vreun obicei de amuzament comun lumii vechi. Sora Martei, Maria, alegând să capete cunoştinţă spirituală, a fost lăudată de Isus pentru că a ales partea mai bună.—Luca 10:38-42.

[10] Pentru a preveni pierderea integrităţii, adunările creştine sunt alt ajutor. Iehova le-a poruncit bărbaţilor din Israel din trecut să se înfăţişeze înaintea Lui de trei ori pe an, în locul pe care l-a ales, pe lângă reuniunile lor săptămânale. De obicei venea întreaga familie pentru închinare. Care a fost scopul acelor adunări? Deuteronomul 31:12 (*NW*) explică: „Strânge poporul, pe bărbaţi, pe femei, pe copii şi pe locuitorul străin care este înăuntrul porţilor tale, ca să asculte şi să înveţe, căci trebuie să se teamă de Iehova, Dumnezeul vostru, şi să aibă grijă să îndeplinească toate cuvintele legii acesteia.” Toate adunările, fie că sunt locale, naţionale sau internaţionale, sunt pentru martorii lui Iehova—bărbaţi, femei, copii şi fiecare persoană nou-interesată cu bunăvoinţă. Aici suntem împreună ca să ascultăm, să învăţăm, să ne temem şi să ascultăm de toate cuvintele lui Iehova. Pavel a sfătuit: „Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie.”—Evrei 10:24, 25, *NW*.

[11] Iehova a oferit şi privilegiul rugăciunii ca să ne ajute să ne păstrăm integritatea. Fiecare slujitor credincios al lui Dumnezeu s-a rugat şi nu încetează să se roage. Victoria asupra adversarului nostru, Diavolul, ar fi imposibilă fără

Cuprins

rugăciune. Dar ca să fie auzită, rugăciunea trebuie oferită cu sinceritate lui Iehova, în numele lui Isus. Rugăciunea ar trebui să fie pentru ca numele lui Iehova să fie sfinţit, să vină împărăţia Lui, să se facă voinţa Lui pe pământ, ca în cer. Acele prime lucruri au fost puse în evidenţă de Isus. (Mat. 6:9-13, *NW*). La ce conducător pământesc aţi putea găsi acces imediat cu chestiuni care lui poate i se par fleacuri? La niciunul. „Ochii lui Iehova sunt înspre cei drepţi, iar urechile Lui sunt deschise la strigătele lor." (Ps. 34:15, *AS*). Prin urmare, să ne apropiem de Dumnezeu cu laudă şi recunoştinţă, vărsându-ne inimile în interesul *altora*—inclusiv în numele Lui mai întâi, a Regelui Său întronat şi a poporului Său dedicat, precum şi în numele nostru individual. Iacov a scris: „Implorarea unui om drept, când este ascultată, are multă forţă." (Iac. 5:16, *NW,* notă marginală). Putem cere spiritul sfânt al lui Iehova, înţelepciune şi pricepere, iertare şi izbăvire şi lucrurile materiale necesare. Pavel a scris: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciuni şi implorări împreună cu mulţumiri, faceţi-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre." (Filip. 4:6, *NW*) „Mai bine un om sărac, care umblă în integritatea lui, decât unul care este necinstit în căile lui, cu toate că este bogat."—Prov. 19:1, *AT.*

[12] Ca să rămânem aprobaţi de El, Dumnezeu ne-a dat şi spiritul Său. „Nu este un spirit de laşitate, ci de putere, de iubire şi de judecată sănătoasă." (2 Tim. 1:7, *NW*). Nu există sănătate a minţii în acest sistem vechi. El este cu totul în afara drumului, cu lipsuri în dragoste şi integritate, iar acele însuşiri sunt măsurate acum de către Judecătorul întregului pământ. (Isa. 28:16, 17, *AS*). În lumea veche se pune adesea problema pe cine cunoşti şi nu ce eşti; şi afacerile sau etica profesională înlocuiesc adesea cinstea pură. Cu toate acestea, prin Cuvântul Lui, Iehova S-a descoperit pe Sine ca personificarea dragostei adevărate; El ne-a arătat cum iubirea, nu egoismul, este principiul conducător în organizaţia Sa. De aceea, dacă avem dragostea lui Dumnezeu, atunci ne vom iubi fraţii; căci cum Îl putem iubi pe Dumnezeu pe care nu L-am văzut dacă nu ne iubim fraţii pe care îi vedem? Dragostea ne leagă de Dumnezeu şi de organizaţia Lui într-o uniune care nu poate fi ruptă, făcându-ne să slujim pe alţii fiindcă avem bunăstarea lor veşnică în inimă. Ioan a scris despre acest lucru: „Căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale; iar poruncile sale nu sunt grele." (1 Ioan 5:3, *NW*). Bineînţeles că nu; ele sunt pentru binele nostru şi observarea lor ne aduce multe binecuvântări acum şi viaţa veşnică în final. „Iată cum a fost făcută perfectă iubirea la noi, ca să vorbim cu libertate de exprimare în ziua de judecată: …în iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama, pentru că teama este o piedică. Într-adevăr, cine se teme n-a fost făcut perfect în iubire." (1 Ioan 4:17, 18, *NW*). Cei peste jumătate de milion de vestitori ai Împărăţiei care sunt acum activi cu regularitate în anunţarea împărăţiei lui Iehova arată că au spiritul de dragoste al lui Dumnezeu, biruind astfel frica de om şi de Diavol şi bucurându-se de păstrarea integrităţii.

[13] Acesta nu este timpul ca cineva să devină prea încărcat cu grijile acestei vieţi, să fie împotmolit cu greutăţi şi poveri inutile. Nu este timpul pentru plimbări lăturalnice pe cărări întortocheate care duc departe de împlinirea credincioasă a

Cuprins

datoriei. Nu neglijaţi serviciul lui Iehova din cauza preocupărilor cu lucruri materiale, cum ar fi: munca seculară, viaţa de familie sau plăcerile personale. Dumnezeu se va supăra dacă cereţi să fiţi scutiţi pentru că preţuiţi lucrurile pământeşti mai mult decât pe cele cereşti. Luxul din prezent, cum ar fi cel mai recent model de maşină, nu sunt lucruri de care să aveţi nevoie pentru a vă îngriji cu credincioşie de interesele Noii Lumi. Multe aşa-zise lucruri bune ale acestei lumi vechi pot deveni capcane pentru noi în activitatea noastră din Noua Lume. În schimb, dacă punem la inimă însărcinarea dată de Dumnezeu şi adunăm o comoară cerească prin faptul că îi ajutăm pe alţii să intre în societatea Noii Lumi, atunci punem în practică sfatul biblic către slujitorii lui Dumnezeu: „Tu însă rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuieşte-ţi pe deplin serviciul.”—2 Tim. 4:5, *NW.*

IMPORTANŢA EI ÎN TOATE RELAŢIILE NOASTRE

[14] Integritatea intră în fiecare caracteristică a vieţii creştine. Loialitatea şi ascultarea ni se cer în toate lucrurile. Ascultarea a fost deseori o lecţie greu de învăţat pentru foştii copii ai neascultării. Cât de important este atunci să ai o conştiinţă curată şi să urmezi conducerea spiritului lui Dumnezeu şi nu înclinaţia cărnii! Petru a sfătuit: „Să aveţi o conştiinţă bună, pentru ca aceia care vorbesc dispreţuitor despre purtarea voastră bună în Cristos să rămână de ruşine tocmai în ceea ce se vorbeşte împotriva voastră. Căci este mai bine să suferiţi pentru că faceţi binele, dacă aceasta este voinţa lui Dumnezeu, decât pentru că faceţi răul.” (1 Pet. 3:16, 17, *NW*). Ţineţi minte, păstrarea integrităţii nu a fost niciodată un lucru uşor; iar Diavolul şi hoardele lui îl vor face chiar mai greu fiindcă are doar puţin timp. „Nu vă lăsaţi biruiţi de rău, ci continuaţi să biruiţi răul prin bine.”—Rom. 12:21, *NW.*

[15] „Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului. Fiindcă avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti.” (Efes. 6:11, 12, *NW*). Lupta noastră nu este împotriva fiinţelor omeneşti sau a guvernelor omeneşti. Până acum conducătorii fiecărei ţări ar trebui să ştie că martorii lui Iehova nu sunt interesaţi în capturarea puterii politice pe care o au alţi oameni sau înlocuirea ei cu alta. Cristosul lui Iehova este deja Împăratul Noii Sale Lumi, iar la vremea cuvenită, conducătorii politici de pe tot acest pământ vor deveni profund conştienţi şi de acest lucru. (Apoc. 11:15-18, *NW*). Lucrarea noastră este să vestim împărăţia lui Iehova sub Cristos şi să eliberăm oamenii cu bunăvoinţă din capcana lui Satan şi spiritele sale rele, aşa cum şi noi am fost eliberaţi prin adevărul lui Iehova. (Ps. 117, *AS;* Ioan 8:31, 32, *NW*). Doar aşa îşi pot păstra integritatea oamenii cu frică de Dumnezeu, şi noi, de asemenea.

Cuprins

[16] După ce am fost de acord, din momentul dedicării noastre încolo, să urmăm pe Mielul, Împăratul întronat al noii lumi a lui Iehova, putem, sub conducerea Sa, să biruim lumea veche şi pe cel rău. Prin loialitate, prin păstrarea integrităţii, noi punem în mâna lui Iehova răspunsul la provocarea malefică a lui Satan—răspunsul pe care Satan nu îl poate infirma, răspunsul care îl dovedeşte un acuzator fals. „Pentru acest scop S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, şi-anume, ca să pună capăt lucrărilor Diavolului.” „Şi l-au biruit [pe Satan, acuzatorul mincinos al fraţilor lui Cristos] datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit sufletele chiar şi în ciuda pericolului cu moartea.” „Şi aceasta este biruinţa care a biruit lumea, credinţa noastră.”—1 Ioan 3:8; Apoc. 12:11; 1 Ioan 5:4, *NW*.

[17] Dar cum influenţează integritatea relaţia noastră cu fraţii noştri? Iehova dă acum privilegii şi responsabilităţi speciale slujitorilor dintr-o adunare, care iau de bună voie conducerea în muncă şi în grija pentru oile lui Iehova. (Faptele 20:28, *NW*). Vestitori maturi îi pot ajuta pe alţii în serviciul din casă în casă, luându-i cu ei, arătându-le cum să predice şi pregătindu-i să devină martori tovarăşi. De asemenea, bărbaţii vor rămâne fideli nevestelor lor, iar nevestele vor rămâne fidele bărbaţilor lor. (Efes. 5:33, *NW*). Părinţii păstrători de integritate îşi vor învăţa şi educa copiii într-un mod asemănător. „Copii, ascultaţi-i pe părinţii voştri în uniune cu Domnul, căci acest lucru este drept: ‘Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta’; care este întâia poruncă, însoţită de o promisiune .”—Efes. 6:1, 2, *NW*.

[18] Şi cum va afecta integritatea relaţia noastră cu cei lumeşti? Însărcinarea noastră este să le facem bine tuturor, să nu facem rău nimănui. (1 Tes. 5:15, *NW*). În limita posibilului, trebuie să ne sporim lucrarea de propovăduire şi de învăţare în timp ce se apropie sfârşitul lumii. Aceasta înseamnă să citim oamenilor din Biblie în casele lor, la uşile lor, oriunde este cu putinţă—în afara şi în interiorul zidurilor închisorii. Integritatea păstrată în lagărele de muncă grea dovedeşte că Iehova Îşi ocroteşte şi acum poporul în groapa leilor. Acolo sunt fericiţi pentru că sunt prigoniţi din pricina dreptăţii. Ei nu se plâng, fiindcă spiritul slavei, chiar spiritul lui Dumnezeu, stă asupra lor. (1 Pet. 4:13-17, *NW*). Nici repetarea minciunilor şi nici un potop de propagande de neadevăruri nu pot şterge cuvântul lui Dumnezeu din minţile şi inimile lor. Nicio spălare de creier nu le poate stinge credinţa arzătoare, fiindcă vor fi pregătiţi să pedepsească orice neascultare când se va fi împlinit propria lor ascultare. (2 Cor. 10:3-6, *NW*). Noi nu suntem ipocriţi. Noi ne împotrivim cu tărie şi chibzuinţă metodelor chinuitoare ale lui Satan. (1 Pet. 5:6-11, *NW*). Dar, oricât de ciudat ar părea, noi, cei care avem libertate fizică, ne aflăm într-un pericol mai mare decât miile de fraţi ai noştri din închisoare. (Evrei 13:3, *NW*). Putem permite să intervină lucruri neînsemnate? Ne slăbim mâna? Ne găsim scuze? Este de făcut o lucrare de strângere, o bătălie de câştigat! (Ecl. 11:4, *AS*) Aşadar, daţi laudă lui Iehova în fiecare zi. Să răscumpărăm zilnic timpul, fiindcă zilele sunt rele.—Efes. 5:16, *NW*.

[19] Cel care îşi păstrează integritatea are mâini curate şi o inimă pură fiindcă el continuă să dea înştiinţare ca un străjer credincios. (Ezec. 3:17-19, *AS*). El poate spune cu David cel credincios din vechime: „Nu am stat cu oameni ai

Cuprins

neadevărului; nici nu voi umbla cu făţarnici. Urăsc adunarea răufăcătorilor şi nu voi sta lângă cel rău. Îmi voi spăla mâinile în nevinovăţie: aşa voi atinge altarul Tău, o, Iehova; ca să pot face auzit glasul mulţumirii şi să le spun tuturor despre lucrările Tale minunate. Iehova, iubesc locaşul casei Tale şi locul în care stă slava Ta." (Ps. 26:4-8, *AS*). Cei drepţi socotesc calea lui Iehova o fortăreaţă pentru ei. El este un scut pentru cei care umblă în integritate. Îi călăuzeşte şi îi fereşte pentru viaţă veşnică. (Prov. 10:29; 2:7; 11:3; Ps. 25:21). Satan singur şi organizaţia lui care se prăbuşeşte vor încerca să ne împiedice să ajungem la maturitate şi să înaintăm spre victorie. Profeţii din vechime ai lui Iehova au răbdat şi au fost credincioşi. Lor li s-au alăturat triumfător Isus Cristos, apostolii Lui şi alţi creştini credincioşi timpurii, spunând 'Păstraţi-vă integritatea!' Iar acum, fraţii din ziua de azi care suferă mari persecuţii, îşi unesc mereu glasurile ca să ne îndemne să ne păstrăm integritatea! Organizaţia puternică a lui Iehova, văzută şi nevăzută, stă gata să ne ajute să ne păstrăm integritatea.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) De ce i-a tolerat Iehova pe răufăcători atâta vreme? (b) Cum este legată justificarea lui Iehova de păstrarea integrităţii de către martorii Săi astăzi?

3. Care sunt cele trei calităţi durabile şi care inspiră dragoste ce vor fi exercitate mereu de cei care-şi păstrează integritatea faţă de Dumnezeu şi toate creaturile Lui ascultătoare?

4-6. (a) Cum este arătată păstrarea integrităţii în prima poruncă a lui Iehova şi în aplicarea acesteia? (b) În cea de-a doua Sa poruncă? (c) În cea de-a treia Sa poruncă?

7. Care sunt cele trei exemple din vechime de păstrare a integrităţii ce se armonizează astăzi în mod izbitor?

8. În ce moduri practice îşi pot mări constant credinţa, speranţa şi dragostea păstrătorii integrităţii de astăzi?

9. Cum putem folosi sfatul sănătos pe care i l-a dat Pavel lui Timotei, pentru păstrarea integrităţii?

10,11. (a) De ce şi cum adunările mai mari ale martorilor lui Iehova sunt ajutoare esenţiale pentru păstrarea integrităţii? (b) De ce rugăciunea potrivită la Iehova este un alt ajutor esenţial?

12. Ce rol joacă spiritul lui Iehova de iubire în păstrarea integrităţii?

13-15. (a) Ce practici neesenţiale putem reduce cu atenţie, pentru a 'ne împlini complet serviciul dat de Dumnezeu'? (b) În acelaşi scop, ce practici corecte putem creşte şi intensifica?

16,17. (a) Cum sunt învinşi acum, continuu, duşmanii nevăzuţi, dar foarte puternici, ai poporului lui Iehova? (b) Cum ne preocupă păstrarea integrităţii în societatea Lumii Noi a lui Iehova?

18,19. Care sunt responsabilităţile şi privilegiile noastre zilnice, ca păstrători ai integrităţii, faţă de aşa numitele persoane din afară, fie că sunt prietenoase, fie că sunt neprietenoase?

Cei care frecventează biserica sunt rareori dezamăgiţi

Ziarul *Times* din Louisville din 10 Ianuarie 1956, în rubrica lui intitulată „Nume în ştiri", a avut următorul articol: „Rev. Roy o. McClain din Atlanta, Georgia, a spus la Conferinţa Evanghelică din Texas că omul de rând de astăzi merge la biserică aşteptând puţin şi este rareori dezamăgit".

Părinţii Bisericii Timpurii şi Trinitatea

Conform învăţăturii trinităţii, Tatăl, Fiul şi spiritul sfânt sunt trei persoane de aceeaşi divinitate, co-egale, co-substanţiale şi co-eterne. Cei care o predau susţin că aşa-numiţii părinţi ai bisericii au predat şi ei trinitatea, şi dat fiind faptul că ei au trăit atât de aproape (ca timp) de apostoli, trebuie să însemne că şi apostolii au crezut şi au învăţat trinitatea. Dar oare au crezut aceşti „părinţi ai bisericii" într-o trinitate, aşa cum este susţinută de Creştinătate? Reţineţi următoarele citate de la aceşti oameni, aşa cum au fost publicate în cartea *Biserica Primelor Trei Secole*, de Dr. A. Lamson.

CELEMENT, care a murit în jurul anului 100 A.D., a fost criticat aspru de anumiţi teologi catolici pentru că a numit pe „Fiul lui Dumnezeu o creatură". El a afirmat odată că „lucrul cel mai perfect, cel mai sfânt, cel mai impunător şi cel mai regal, şi de departe cea mai binefăcătoare natură, este cea a Fiului, care este următorul după singurul Tată atotputernic". „Dacă vrei să fi iniţiat [să devii un creştin], atunci trebuie să te alături în dansul în jurul singurului Dumnezeu adevărat, necreat şi nepieritor, Cuvântul lui Dumnezeu care cântă în noi".

IUSTIN MARTIRUL, care a murit în jurul anului 165 d. Cr., şi-a explicat convingerea referitoare la Isus unui evreu, după cum urmează: „Există un alt Dumnezeu sau Domn sub Creatorul universului, care mai este numit Înger, pentru că el anunţă oamenilor ceea ce Creatorul universului … doreşte să declare. Cel care se spune că s-a înfăţişat lui Avraam, lui Iacov, şi lui Moise, şi care este numit Dumnezeu, este altul decât Dumnezeul care a făcut toate lucrurile. Zic, ca număr, nu ca voinţă, pentru că El nu a făcut niciodată nimic în afară de ceea ce Creatorul universului a vrut ca El să facă şi să spună".

IRINEU, care a murit în jurul anului 200 d. Cr., a judecat că „dacă Fiul nu s-a ruşinat să facă trimitere la cunoştinţa din acea vreme la Tatăl (Marcu 13:32), nici noi nu ne ruşinăm să păstrăm rezolvarea întrebărilor dificile pentru Dumnezeu. Salvatorul nostru a folosit această expresie ca noi să învăţăm de la El că Tatăl este peste toate; căci 'Tatăl este mai mare decât Mine' ".

TERTULIAN, care a murit în jurul anului 230 d. Cr., a făcut remarci similare: „Tatăl este diferit de Fiul, deoarece El este mai mare; deoarece cel care dă naştere este diferit de acela care este născut; cel care trimite, este diferit de cel care este trimis, cel care face un lucru este diferit de cel prin care se face acel lucru". Şi din

Cuprins

nou, „Dumnezeu a făcut pe Fiul, pentru ca prin el să poată face universul. Cristos nu face nimic fără voinţa Tatălui, dat fiind faptul că a primit toată puterea de la El". „A fost un timp când Fiul nu era". „Înainte de toate lucrurile, Dumnezeu a fost singur, El însuşi o lume şi un loc, şi toate lucrurile pentru sine".

ORIGEN, care a murit în jurul anului 253 d. Cr., a spus: „Tatăl şi Fiul sunt două lucruri, în ceea ce priveşte esenţa lor, dar una în consimţământ, acord şi identitate a voinţei. „În comparaţie cu Tatăl, Fiul este o lumină foarte mică". El a explicat Ioan 10:30 (*NW*), care spune: „Eu şi Tatăl suntem una", referindu-se la Faptele 4:32: „Mulţimea celor care crezuseră era cu o inimă şi cu un suflet". Şi a mai remarcat că „Tatăl care l-a trimis este singurul bun, şi mai mare decât cel care a fost trimis".

HIPOLIT, care a fost în culmea gloriei în prima parte a secolului al treilea, şi care, spune *Enciclopedia Catolică*, „a fost cel mai important teolog şi cel mai prolific scriitor religios al Bisericii Romane în epoca pre-constantiniană," a susţinut că „Tatăl este un singur Dumnezeu, primul şi Singurul, Făcătorul şi Domnul tuturor. El nu a avut nimic co-egal cu El … Ci El a fost unul, singur, care, dorind, a chemat în fiinţă ceea ce nu exista înainte".

LACTANTIUS, din al patrulea secol, a scris: „Înainte de a apărea această lume glorioasă, Dumnezeu, Făcătorul şi Făuritorul tuturor lucrurilor, a dat naştere unui Spirit sfânt, nesupus putrezirii şi de neînţeles, care este numit Fiul Său, şi chiar dacă, prin El, a creat după aceea pe ceilalţi – o oştire fără număr, pe care noi îi numim îngeri – totuşi El a crezut că doar primul născut este vrednic de numele divin de 'Fiu' ".

Citatele de mai sus ar putea fi multiplicate, şi alţii, cum ar fi Ciprian şi Dionisie, ar putea fi date ca exemplu. Şi cu toate că este posibil ca nu toate afirmaţiile lor să coincidă perfect cu lumina care străluceşte acum asupra Cuvântului lui Dumnezeu, nu poate să existe nici o îndoială despre faptul că niciunul din aceştia nu a crezut într-o trinitate în care 'Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt sunt co-egali, co-substanţiali şi co-eterni'.

Preşedintele slujeşte în Taiwan, Okinawa şi Japonia

Miercuri după-amiază, 18 Aprilie, Fraţii Knorr, Barry şi Adams au plecat cu avionul din Hong Kong spre Taipei, unde au fost întâmpinaţi de doi misionari repartizaţi recent în acel oraş, precum şi de mai mulţi fraţi locali. Aceşti fraţi se bucură de toleranţa pe care guvernul o arată acum faţă de martorii lui Iehova. În mod sigur, orice guvern care ridică restricţiile privind libertatea de închinare şi îşi deschide teritoriul pentru proclamarea împărăţiei lui Iehova este de lăudat. În timp ce guvernul din Taiwan îşi continuă lupta pe

Cuprins

viaţă şi pe moarte împotriva comuniştilor chinezi, martorii lui Iehova din acea ţară pot să mângâie acum pe oameni cu cunoştinţa că împărăţia lui Dumnezeu va mătura în scurt timp comunismul şi toate celelalte forme de conducere dictatorială de pe faţa pământului.

19 Aprilie urma să fie ziua primei adunări teocratice în Taiwan. Călătorii s-au trezit devreme – cei doi misionari, cei trei vizitatori şi alţi doi. Urma să se facă ora opt înainte ca ei să ajungă la locul adunării dincolo de munţi. Prima etapă a călătoriei a fost un salt de treizeci de minute cu avionul din Taipei până în Hualien. Aceasta le-a dat oportunitatea să vadă o parte din regiunea muntoasă pentru care Taiwanul este celebru. Piscurile care se înalţă la peste 14 000 de picioare (aprox. 4000 m), şi îmbrăcate cu zăpadă, sunt înconjurate de frunziş tropical şi ferigi gigantice.

După o escală în Hualien grupul a plecat cu un tren pe benzină. Ei părăsiseră lumea electricităţii, condiţiile şi confortul moderne. În locul unui tractor, karibu (un animal) merge cu greutate prin câmpurile de orez şi pe drumurile de ţară. Echipamentele pentru agricultură sunt foarte primitive. Pentru a se întreţine martorii lui Iehova de aici trebuie să lucreze la fermele lor din zori şi până seara pentru a produce cele două culturi de orez pe an. Este nevoie de un zel adevărat pentru a găsi timp pentru semănat şi seceriş în serviciul mult mai important al Împărăţiei.

În cele din urmă fraţii au sosit la destinaţia lor, satul Fuyuan. Lăstarii verzi de orez de pe câmp arătau foarte bine. Era un sat liniştit, paşnic, bronzându-se în soarele de la amiază. Fraţii au fost însoţiţi de unii din vestitori spre Sala locală a Împărăţiei, pentru o plimbare de cincisprezece minute. Aceasta era una din cele treizeci de Săli ale Împărăţiei construite recent de la ridicarea interdicţiei cu privire la lucrarea Societăţii Turnul de Veghere. Construită din bambus şi pământ, cu acoperiş din paie de stuf, ea era extrem de curată. În partea din spate a clădirii era o piscină nouă pentru cufundare, special construită pentru această adunare şi care avea 30 picioare (9 m) lungime şi 15 picioare (4, 5m) lăţime. Un izvor de munte cu apă limpede se vărsa într-o parte a piscinei şi se golea în cealaltă parte în câmpurile de orez din apropiere. Călătorii au aflat cu bucurie că aici, în timpul sesiunii de dimineaţă a acestei adunări de o zi, fuseseră cufundate 123 persoane.

Printre cei cufundaţi au fost mai mulţi „oameni de la munte”, dintre care aproape 50 participau la această adunare. Conform restricţiilor guvernului, niciunul din vale nu este lăsat să intre în teritoriul de munte, deoarece oamenii de la munte sunt consideraţi periculoşi. Cu toate acestea, cu aproape optsprezece luni în urmă, unul din oamenii de la munte, într-o vizită în vale, i-a contactat pe martorii lui Iehova şi a aflat despre împărăţia lui Dumnezeu. Întorcându-se în munte el a mers şi a predicat acolo unde nu era lăsat să meargă nimeni. Unul câte unul, oamenii săi au ascultat, iar până acum există optzeci de persoane asociate în acea zonă, dintre care mai mult de patruzeci sunt vestitori ai Împărăţiei. Oamenii de la munte sunt cunoscuţi pentru stilul lor de viaţă necurat şi pentru încăierările care rezultă după beţii; însă acei dintre ei care au devenit martori ai lui Iehova au făcut o schimbare completă şi acum trăiesc o viaţă morală exemplară, spre uimirea

Cuprins

membrilor triburilor din jur. Cu siguranţă că a fost o bucurie că mulţi din aceşti oameni au putut să participe la această primă adunare a martorilor lui Iehova în Taiwan.

În timp ce fraţii se odihneau şi luau prânzul la Sala Împărăţiei ei au aflat că adunarea fusese planificată şi instalată iniţial pe un teren din apropiere. Cu toate acestea, cu două zile înainte, proprietarul terenului, un catolic, şi-a reziliat contractul. Fraţii au obţinut un alt loc în apropiere, însă ploile torenţiale i-au împiedicat să pună în funcţiune echipamentul. Se părea că adunarea va fi „anulată". Însă fraţii s-au trudit prin furtună până când totul a fost instalat pe noul amplasament. Ca şi cum ar fi fost un zâmbet de aprobare pentru zelul lor, soarele a strălucit puternic în dimineaţa adunării.

ADUNARE LA FUYUAN

Fraţii din Taiwan s-au dovedit a fi maeştri în materie de organizare. Chiar dacă aceasta a fost prima lor adunare, ea a avut tot ceea ce a avut marea adunare din 1953 de la Stadionul Yankee. De fapt, tot ceea ce aceşti fraţi ştiau despre organizarea adunării a fost ceea ce văzuseră în filmul „Societatea Lumii Noi în Acţiune". Existau toate departamentele, inclusiv departamentele „Pierdut şi Găsit", Primul Ajutor, Teritoriu, şi altele. Biroul cu autoservire a fost o minune de simplitate şi curăţenie. Un rând de cuptoare fuseseră construite din pământ ars, şi aici au fost fierte orezul şi carnea. Exista şi o bucătărie a adunării, unde fraţii făceau pe rând prăjituri din orez, puneau carne şi puneau prânzul într-un pachet înfăşurat într-o frunză mare de bananier. Prânzurile erau apoi depozitate în rafturi până la ora mesei. Hrana fusese plătită în avans prin contribuţii voluntare ale fraţilor, astfel încât toţi participanţii la congres, chiar şi cei care nu putuseră să contribuie, s-au putut alinia şi fiecare să-şi ia prânzul, pe rând.

Decorul terenului adunării a fost magnific. Locaţia lui a fost cea mai verde din văi, pe lângă care se înalţă munţi înalţi spre cer. Câmpuri cu orez verde, papaya, bananieri şi palmieri tropicali înconjurau fraţii pe ambele părţi. Chiar pe terenul adunării fusese construită o scenă înaltă în forma unui turn de veghere, şi acesta a fost decorat frumos în frunziş şi flori tropicale. Chiar standurile unde funcţionau departamentele adunării erau împodobite cu aceleaşi flori tropicale. Terenul era plin cu bănci construite din bambus şi oamenii fericiţi care şedeau pe aceste scaune erau şi ei îmbrăcaţi în culori vii, ca şi împrejurimile. În timp ce soarele strălucea în căldura zilei, terenul era un ocean de umbre colorate şi florale, amestecate cu umbrele negre. Fiecare din cele treizeci de grupe ale Taiwanului stătea în jurul unui stâlp care purta numele grupei. În Taiwan este obiceiul ca sexele să fie separate la întâlniri, bărbaţii stând pe o parte, iar femeile pe altă parte. Şi aici martorii lui Iehova au respectat acest obicei până în urmă cu un an. Acum, la această adunare, ei stăteau toţi în grupuri de familie. De ce a avut loc schimbarea? Pentru că ei văzuseră filmul „Societatea Lumii Noi în Acţiune". Ei observaseră grupurile de familie ilustrate şi au vrut să facă totul ca fraţii lor din toată lumea. Aşadar, s-a terminat cu tradiţia; şi tatăl, mama şi copiii au stat toţi împreună pentru a se bucura de congres.

Cuprins

În cursul dimineţii fraţii au ascultat discursuri despre „Devotament Exclusiv”, l 600 de oameni participând la acea sesiune. Niciunul nu a întârziat la congres. Cei mai mulţi fraţi sosiseră la ora 4 p.m. cu trenul din sud. A fost o participare de 1 600 de persoane de la început până la sfârşit! Nimeni, nici chiar copiii, nu a ieşit în timpul sesiunilor. În timp ce congresul era în curs de desfăşurare toţi au rămas ca lipiţi în scaunele lor, atenţi şi ascultau. Dacă cineva, din cauza faptului că a călătorit toată noaptea, începea să aţipească, un organizator îi atingea urechea, ca să-l facă să asculte.

Când Fratele Knorr şi grupul său au sosit la ora 2 p.m. ei au fost invitaţi la o sesiune de cântări de toţi participanţii. Nu exista nici un acompaniament muzical, însă toţi au cântat într-o armonie perfectă, în timp ce urmăreau instrucţiunile dirijorului. Acestea erau cântări orientale ale Împărăţiei – mesajul împărăţiei glorioase a lui Iehova pus pe muzică populară scrisă de fraţii din Taiwan. Deosebit de mişcătoare a fost cântarea lor „de persecuţie”, care-i ajutase să lupte prin multe într-un an de necazuri. Aceasta era muzica şi cântările care izvorau din inimi orientale devotate lui Iehova.

La ora 2:15 p. m. Fratele Knorr şi-a început discursul public „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei”. Aşa cum a fost cu toate discursurile din acea după-amiază, acesta a trebuit să fie interpretat din engleză într-o limbă orientală şi apoi în limba Ami a tribului local. Aceşti copii smeriţi ai pământului au înţeles bine mesajul. El le-a mers direct la inimă şi la inimile multor persoane cu bunăvoinţă locale care se adunaseră acum cu martorii lui Iehova, pentru a aduce participarea totală la 1 808. Aproape toată populaţia satului a fost acolo pentru a-l auzi pe Fratele Knorr.

După o pauză de treizeci de minute au urmat trei discursuri mai practice despre serviciul lui Iehova, care au dus programul până la ora 7 p.m. Se lăsa seara şi umbrelele dispăruseră, aşa că era o imagine foarte bună a unui câmp plin de feţe zâmbitoare. Fusese o zi lungă, însă toţi au ascultat cu atenţie, iar copiii au continuat să stea liniştiţi cu părinţii lor. A sosit cântarea şi rugăciunea de încheiere şi a sosit timpul ca Fratele Knorr şi cei ce erau cu el să plece pentru a face legăturile pe tren. Publicul s-a ridicat în picioare, rămânând într-un singur trup, în timp ce fluturau un rămas bun unit pentru vizitatori, când aceştia au plecat la drum.

Călătoria de întoarcere cu trenul a oferit o oportunitate suplimentară de asociere fericită, pentru că mulţi participanţi la congres au călătorit cu acelaşi tren. Pe măsură ce fiecare grup cobora în gara sa de domiciliu, toţi veneau la fereastra unde stătea Fratele Knorr şi dădeau mâna, cu bucurie, înainte de a pleca în noapte. Am aflat că unul din aceste grupuri urma să meargă pe câmp o oră şi jumătate, şi apoi să treacă înot un râu rapid de munte, înainte ca să poată ajungă în satul lor natal. În acel sat toate familiile, cu excepţia uneia singure, sunt martore ale lui Iehova. Tot aici am observat ceva contrar obiceiului oriental, care deseori face din soţie o sclavă. Mulţi din bărbaţi îşi cărau copiii în spate, arătând astfel respect, după această zi obositoare, pentru „vasul mai slab”, nevasta. Ca peste tot în Societatea Lumii Noi, există un spirit frumos de cooperare şi dragoste, şi o fericire debordantă, printre martorii lui Iehova din Taiwan. Vizitatorii au fost fericiţi, chiar

Cuprins

dacă erau obosiţi; şi la sfârşitul călătoriei cu trenul când, într-un stil oriental, au trebuit să doarmă pe podea la un hotel din Hualien, ei au dormit profund şi bine.

Puţin timp după prânz, în 20 Aprilie, avionul i-a dus înapoi în capitală, Taipei, şi acolo ei au petrecut câteva ore plăcute cu cei doi misionari la casa lor din Taipei. Misionarii au avut un start bun în învăţarea limbii chineze. Chiar dacă mulţi oameni în Taipei ştiu să vorbească puţin engleza şi ar dori să studieze în engleză, misionarii au insistat de la început ca studenţii lor cu bunăvoinţă să folosească literatura chineză pentru lecţiile Biblice. După trei luni ei au mai mult de douăzeci de studii în chineză, şi fac progrese bune cu acestea. În aceeaşi seară fraţii vizitatori au luat un alt avion spre Tokyo, Japonia.

OKINAWA

La ora 8 p.m. avionul a făcut o escală de treizeci de minute la Okinawa. Întreaga adunare locală, americană, filipineză şi japoneză era acolo pentru a ura călătorilor un bun venit călduros. Era, într-adevăr, minunat să vezi aceste naţionalităţi diferite sudate într-un singur popor, lăudând pe Iehova. Raportul lor pentru serviciul de teren din luna anterioară arătase un record de 26 de vestitori (o creştere de 60%), şi aceşti 26 de vestitori au plasat în comun un total uluitor de 2 662 de exemplare ale revistelor *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*!, în limba japoneză, în doar o singură lună. Aşa cum a spus unul din pionierii speciali japonezi (repartizat de curând acolo): „Acesta este un paradis al pionieratului”. Fraţii au plecat din Okinawa cu amintiri plăcute ale unei adunări unite în lauda lui Iehova.

JAPONIA

Ora de sosire în Japonia a fost 1:10 a.m. în data de 21 Aprilie. Având în vedere ora matinală a fost surprinzător să vezi un grup de mai mult de douăzeci de misionari care au venit să întâmpine pe călători. Congresul din Tokyo, care a început în aceeaşi zi, s-a ţinut într-o frumoasă sală nouă, într-o construcţie modernă de tip occidental, Nakano-Ku Kokaido. Ca pregătire pentru congres au fost distribuite 200 000 pliante, 2 500 cărţi de vizită şi 20 000 de exemplare al unui număr special al revistei *Treziţi-vă*! în limba japoneză, care conţinea povestea acestei adunări, precum şi a adunărilor din lumea întreagă din ultimii ani, cu multe poze. Ziarele au făcut o publicitate bună, anunţând adunarea şi sosirea Fratelui Knorr. Pentru prima dată în Japonia a fost făcută o lucrare intensă din casă în casă pentru cazare şi mulţi vizitatori au fost cazaţi în casele oamenilor. Aceasta a dus la o mărturie frumoasă, ajutând pe mulţi să devină interesaţi şi să participe la congres.

Insignele mici prinse pe haine, ce făceau publicitate congres, au stârnit o mare curiozitate. Dat fiind faptul că acestea urmau să fie văzute peste tot în trenuri şi pe străzi, nu era un lucru neobişnuit să fi oprit de cineva care vroia să-ţi citească numele şi de unde vii, dând în felul acesta multe posibilităţi de a depune mărturie.

Cuprins

Doi vestitori care au călătorit cu trenul de la Kyoto spre Tokyo au pus mărturie pe toată durata călătoriei şi au plasat multe reviste.

Ziua de Sâmbătă, 7:30 a.m., a găsit pe vestitorii din toată Japonia şi Okinawa la micul dejun, în bufetul cu autoservire, care fusese instalat într-o sală de banchete vizavi de sala adunării. Această sală de banchete ne-a fost închiriată pe toată durata congresului, şi aproape şaptezeci de fraţi au dormit acolo în fiecare noapte. În fiecare dimineaţă îşi strângeau paturile şi le puneau în dulapuri, astfel încât spaţiul podelei să fie folosit pentru bufetul cu autoservire. În timp ce participanţii la congres stăteau la mesele lor pe duşumeaua şlefuită înaintea meselor mici lăcuite, ei puteau să admire o frumoasă grădină japoneză care înconjura bufetul cu autoservire. Sala congresului însăşi arăta extraordinar şi pentru cele trei zile ale congresului soarele de primăvară pătrundea cu razele lui prin zidul de sticlă din faţă care era avea 40 de picioare (12 m) înălţime.

Pe teren, în prima dimineaţă au fost mai mult de 200 de vestitori care făceau lucrare cu reviste şi anunţau congresul. Cel mai tânăr vestitor, echipat cu afişe şi pliante, avea doar patru ani. Între timp, la sală, mai mult de optzeci de pionieri şi potenţiali pionieri ascultau sfaturile bune ale Fratelui Knorr. După aceea unul a spus: „Mă simt un ipocrit că nu m-am făcut pionier mai devreme!” Participarea de sâmbătă după-amiază a fost de 425 de persoane, şi acestea au fost încântate de discursul Fratelui Knorr despre subiectul „Creştinii trebuie să fie fericiţi”. Toată audienţa îşi lua notiţe şi răsfoia constant paginile Bibliei pentru a găsi scripturile care erau citate. Ca o surpriză plăcută la încheierea acestei sesiuni, a venit anunţul broşurii *Cântări de laudă pentru Iehova* în limba japoneză.

Au fost relatate câteva experienţe frumoase de către pionierii speciali japonezi care lucrează în oraşe din împrejurimi şi găsesc mult interes. O familie de trei pionieri speciali, care lucrează acum într-un teritoriu unde predomină secta budistă foarte strictă Nichirenshu, după doar trei luni a raportat treizeci de studii şi şase noi vestitori activi cu ei pe teren. Un alt vestitor special a vizitat o casă de cazare condusă de secta Tenriko, o ramură de la Shinto. O doamnă în vârstă a arătat un interes deosebit, şi a fost organizat şi condus un studiu, cu voce înceată, pentru a evita opoziţia. Doamna aceea pune mărturie acum la toţi cei care vin acolo.

Pionierii speciali au adus pe persoanele nou-interesate cu ei la congres. O altă persoană interesată, care nu a putut să facă călătoria cu ceilalţi, a călătorit toată noaptea, astfel încât să poată să se alăture prietenilor ei la congres în dimineaţa următoare şi apoi imediat după sosire a mers cu ei în serviciu – pentru prima dată. Pionierii speciali dintr-un oraş au relatat că în opt luni aveau paisprezece studii şi doi vestitori. Unul din aceşti pionieri speciali, în timp de punea mărturie pe stradă, a primit un plic adresat „Pastorului Turnului

Cuprins

de Veghere". În el erau câteva întrebări din Biblie. În săptămâna viitoare aceeaşi persoană a venit din nou în acel loc şi a luat răspunsurile. I-a fost dată o invitaţie la discursul public şi a venit. A fost început un studiu, însă el nu vroia să spună încă vestitorului unde locuia. După ce a avut experienţă cu bisericile, el se temea să nu fie pus să aducă contribuţii. Cu toate acestea, când, în cele din urmă, s-a convins de caracterul adevărat al poporului lui Iehova, şi-a dat mai târziu adresa, de bunăvoie. Acum el participa la acest congres în Tokyo.

Serviciul de botez a fost ţinut într-o piscină naturală, la una din casele de cazare închiriate pentru congres. Au fost cufundaţi cincizeci şi patru.

Sâmbătă seara discursul Fratelui Adams a ochit chiar în unul din obstacolele japonezilor – opoziţia din partea propriilor lor familii. Mica 7:6 are o semnificaţie adevărată pentru mulţi din vestitorii tineri din Japonia. Unul din aceştia, o fată, care întâmpinase multă opoziţie din cauză că a venit la congres, a spus că a fost mângâiată mult. Părinţii ei se certaseră cu ea până la ora două dimineaţa, însă ea a insistat şi a venit, şi acum este plină de dorinţa de a evada imediat şi de a deveni un pionier. O alta, analizând serviciul de pionier, a spus: „Acest discurs a fost direct la ţintă".

Discursul public al Fratelui Knorr, „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei" a fost primit cu cel mai mare entuziasm. Roadele săptămânilor de înştiinţare sârguincioasă au fost văzute acum în sala plină cu 974 de ascultători curioşi, o creştere mare faţă de cei 400 de fraţi care au participat pe durata întregului congres. Din cei 974, 660 au rămas în continuare ca să asculte discursul Fratelui Adams care a urmat după pauză. Unele expresii care au fost auzite după aceea:

„Această organizaţie dă dovadă de speranţă adevărată pentru unificarea lumii".

„Martorii lui Iehova nu sunt interesaţi de bani, aşa cum sunt alte religii".

„Un discurs minunat pentru cei nou-interesaţi; toată lumea a putut înţelege bine".

Pentru a face faţă mulţimii după discursul public au fost oferite pachete cu prânzuri, pentru prima dată la un congres în Japonia. Aceste prânzuri puteau fi luate oriunde şi mâncate, şi s-au dovedit un mare succes.

În momentul în care Fratele Knorr a urcat pe scenă pentru ultimul său discurs de luni seara, entuziasmul atinsese cel mai mare record. Au existat aplauze spontane şi entuziaste. Povestea emoţionantă a martorilor lui Iehova din Rusia a fost transmisă unui public atent, printr-o traducere minunată. Au izbucnit aplauze de câteva ori. Ce bucurie a fost să realizăm că fraţii, chiar şi în ţările cortinei de fier, sunt activi şi luptă alături de organizaţia lui Iehova din toată lumea! Toţi au plecat de la congres cu inimile pline de bucurie, hotărâţi să depună eforturi mai mari în serviciu, aici unde suntem liberi.

În seara după congres Fratele Knorr s-a întâlnit cu cincizeci şi cinci de misionari în Japonia, la casa filialei, a fost luată o cină informală şi a avut loc o seară plăcută de asociere. Misionarii din Japonia au făcut o lucrare minunată în ultimii şapte ani. Când a venit primul misionar în Japonia, după al Doilea Război Mondial, nu era nici un vestitor al Împărăţiei. Cu toate acestea, luna Martie 1956, tocmai adusese un nou record de 567 vestitori, o creştere de 21 % faţă de anul

Cuprins

anterior, şi din aceştia mai mult de patruzeci sunt pionieri japonezi băştinaşi. Deosebit de interesant în raportul pe luna Martie a fost noul record de 20 368 de reviste distribuite. Vestitorii se bucură că au ambele reviste *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* în limba japoneză. Aceste reviste stârnesc un interes deosebit printre oamenii din Japonia.

O VIZITĂ ULTERIOARĂ INTERESANTĂ

Vara trecută, în timp ce se întorcea de la adunările europene spre New York, Fratele Knorr pusese mărturie pasagerului care stătea pe scaun alături de el în avion. S-a întâmplat ca acel domn să fie D-l. Ohama, preşedintele Universităţii Waseda, una din cele mai mari universităţi din Japonia, care are înscrişi un număr de 25 000 de studenţi. Fratele Knorr a trimis d-lui Ohama o parte din literatura Împărăţiei în japoneză. Mai târziu, când el a aflat că Fratele Knorr va veni în Japonia, l-a invitat să ţină un discurs la universitate, în sala de limbi a studenţilor. Această întâlnire a avut loc miercuri după-amiază, 25 Aprilie, Fratele Knorr vorbind prin intermediul unui traducător unei audienţe de 386 de profesori şi studenţi, care au ascultat cu foarte mare atenţie. Ei au aplaudat cu mare entuziasm la încheierea discursului. Fratele Knorr a fost apoi invitat la un ceai cu profesorii, şi aceasta a oferit o oportunitate suplimentară de a vorbi despre lucrarea martorilor lui Iehova membrilor facultăţii. Prin întrebările lor ei au arătat că urmăriseră discursul cu foarte mare atenţie. Aceasta a fost cea mai plăcută şi cea mai frumoasă experienţă pentru Fratele Knorr. Misionarii locali urmăresc cu toată nădejdea acest interes.

Aşadar, o altă vizită încântătoare şi o întrunire încurajatoare a ajuns la final. Cele şase zile în Japonia trecuseră mult prea repede, însă cu amintiri plăcute de ore fericite; şi după aceea cei trei fraţi au plecat din nou, de data aceasta spre Coreea.

Spitale, luaţi aminte!

O mărturie personală din partea unuia din martorii lui Iehova a spus: „Din cauza hemoragiei după naşterea copilului meu am sângerat timp de şase ore şi am fost practic inconştientă când am fost dusă, de urgenţă, la spitalul din Abington, Pa. Doctorul a spus că pierdusem două treimi din sângele meu şi fără transfuzii de sânge nu voi avea şanse de recuperare. Soţul meu, pe cont propriu, a cerut şi a obţinut două sticle de *Dextran* şi a insistat ca (medicamentul) să fie administrat. Având în vedere insistenţa lui doctorii au decis să mă folosească precum un caz test. Am răspuns la *Dextran* atât de bine încât medicul curant a comentat: „E ceva uimitor. El a fost absorbit imediat şi ea arată o îmbunătăţire minunată”. Recuperarea mea a fost mai rapidă decât se aşteptau doctorii şi nu am avut nici un efect neplăcut după aceea. Astăzi, după doi ani şi jumătate, mă bucur încă de o

Cuprins

sănătate bună. Aceea a fost prima folosire a *Dextranului* de către personalul medical de la Spitalul Abington. În prezent ei au provizie cu acest medicament pentru urgenţe similare. Încrezându-mă că acest lucru poate fi de interes pentru alţii, rămân [semnată] D-na. C.C.H."

Găsirea de oi în „şirul morţii"

După cum este imposibil să judeci o persoană după primele impresii sau după reacţiile ei iniţiale la uşă, când prezinţi mesajul Împărăţiei, tot aşa omul nu poate să judece întotdeauna după cursul său anterior în viaţă dacă o persoană are o inimă cu bunăvoinţă. Acest fapt a fost adus într-un mod surprinzător în atenţia noastră printr-o scrisoare de la un serv al martorilor lui Iehova care vizitează Cazărmile de Disciplinare ale Statelor Unite din Fort Leavenworth, Kansas.

Acest slujitor a primit permisiunea din partea autorităţilor să viziteze pe cei din închisoare care manifestau interes faţă de vestea bună a împărăţiei lui Iehova. Un număr mare de deţinuţi au făcut progrese în studiul Bibliei până în punctul că au devenit martori ai lui Iehova, chiar dacă erau încarceraţi pentru diverse infracţiuni din trecut.

Este foarte uimitor să ştii că şi oamenii din „şirul morţii" au devenit martori activi, nu într-o izbucnire emoţională de pocăinţă pe patul de moarte, ci cu o credinţă inteligentă, realizând că chiar dacă orele care rămân pot fi puţine, ele trebuie devotate împlinirii voinţei lui Iehova, aşa cum este revelată în Cuvântul Lui. Iată ce raportează slujitorul care vizitează pe aceşti oameni din „şirul morţii":

„Această scrisoare se referă la vizita mea la oamenii din 'şirul morţii' ai acestei închisori. În prezent doi din cei trei oameni care sunt vizitaţi acolo sunt încă în acest arest, condamnaţi la moarte.

„Fratele Z a fost botezat de mine în 12 Decembrie. Până acum acest lucru nu a fost raportat. Împrejurările în legătură cu acest botez sunt, fără îndoială, diferite de cele mai multe, prin faptul că a fost luată o prudenţă maximă de către militari cu acest om, deoarece era necesar ca să-l scoată din locul său de arest. Botezul a fost făcut într-o cadă mare, în spitalul închisorii. Lucrul neobişnuit este că patru gardieni au stat și au ascultat discursul de botez. Rugăciunea și botezul au fost văzute de Comandant, care este cel care stabileşte timpul și ordonează execuţiile efectuate, dintre care trei (execuţii) au fost făcute recent. Au mai participat și asistentul său, un maior și opt gardieni, toţi din rândul de gradaţi.

„Desigur că fratele Z se maturizează în studiul lui și depune mărturie și la alţi deţinuţi. Celălalt om din șirul morţii nu putea nici să citească, nici să scrie, însă cu ajutorul Fratelui Z el s-a instruit să citească și studiază Biblia.

„Cel de-al treilea om închis anterior pentru pedeapsa cu moartea (de doi ani și jumătate) a avut schimbată sentinţa în închisoare pe viaţă și așteaptă ca în cele din urmă să fie mutat la o închisoare Federală. El participă regulat acum la întâlnirile pentru martorii lui Iehova în fiecare săptămână, alături de cei trei oameni cu

Cuprins

bunăvoinţă. Toţi aceştia ce se adună în Cazărmile Disciplinare îi mulţumesc, cu siguranţă, lui Iehova pentru Cuvântul Lui, pentru organizaţia și spiritul Lui. Mulţumirile lor merg către Iehova pentru cele mai recente ajutoare Biblice care pot fi găsite în biblioteca acestei instituţii".

În ceasul morţii lui Isus un răufăcător s-a împrietenit cu Isus și i-a mustrat pe cei care vorbeau într-un limbaj injurios despre El. Exercitând credinţă în Isus ca și Cristos, acest răufăcător a spus: „Isus, adu-ţi aminte de mine când vei ajunge în împărăţia Ta". Şi Isus i-a spus: „Adevărat îţi spun astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis". Cei care vin la Cristos astăzi, cu aceeaşi credinţă, pot beneficia de aceeaşi promisiune, în ciuda comportamentului lor din trecut. – Luca 23:42, 43, *NW*.

Este doar o afacere

Sub titlul „Preoţii cer salarii unioniste", *Jurnalul* de Ithaca, New York, din 19 Ianuarie a publicat un raport oficial al Associated Press care spunea că în Ahmedabad aproape o sută de preoţi „au format un sindicat pentru a lupta pentru salarii mai mari și pentru condiţii de muncă mai bune. Susţinând că sunt angajaţi ai unei ramuri industriale, preoţii au cerut guvernului de stat din Bombay să-i aducă sub actul salariului minim pe economie și să le permită să prezinte cazul lor în faţa unui tribunal industrial de stat." Ce deosebire de religia adevărată, care este un serviciu pentru Dumnezeu, nu pentru sine, și în care slujitorii maturi „păstoresc turma lui Dumnezeu …, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nici din iubire de câştig necinstit, ci cu înflăcărare". – 1 Pet. 5:2, *NW*.

Dacă o femeie însărcinată nemăritată care a luat măsuri ca copilul să fie adoptat ajunge la cunoştinţa adevărului înainte să se nască copilul, ar trebui să se simtă obligată să păstreze copilul pentru a-l învăţa adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu?

Se poate argumenta că dacă acest copil este adoptat el va avea mai multe în ceea ce priveşte lucrurile materiale și nu va trebui să suporte stigmatul de ilegitimitate. Însă lucrurile spirituale sunt mai vitale decât cele materiale, și dacă este necesar stigmatul social poate fi evitat prin mutarea mamei într-un alt loc.

Iehova porunceşte părintelui: „Aceste cuvinte pe care ţi le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le insufli fiului tău și să vorbeşti despre ele când eşti acasă și când umbli pe drum, când te culci și când te scoli". Cum ar putea să facă un

părinte aceste lucruri dacă el îşi dă copilul? Cum i-ar putea da ea startul bun în viaţă: „Învaţă pe copil calea pe care trebuie să meargă; și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”? – Deut. 6:6, 7, *NW*; Prov. 22:6.

Pentru moment ar părea înţelept să se despovăreze de problemă prin a avea copilul adoptat, însă acest lucru ar fi împotriva instinctelor materne și pe măsură ce va trece timpul ar putea să existe un regret amarnic din cauza acestui curs. Acest lucru ar fi împotriva afecţiunii naturale, chiar dacă în aceste zile critice din urmă, timpuri grele, ni se spune că multe persoane nu vor „avea afecţiune naturală”. S-ar părea mai bine să se urmeze principiile afecţiunii și dragostei materne pentru copil și să se păstreze o conşţtiinţă curată. Chiar și principiile credinţei creştine ar părea să fie încălcate prin eşecul de a nu îngriji de copilul pe care cineva l-a adus în existenţă. Pavel a scris: „Într-adevăr, dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, și mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa și este mai rău decât un necredincios.” – 2 Tim. 3:3, 1 Tim. 5:8, *NW*.

Aşadar, ar părea mai curajos și mai creştin ca mama să poarte sarcina de păstrare și creştere a copilului, înfruntând orice consecinţe care ar putea urma, cum ar fi pierderea reputaţiei. Mai ales acum, dat fiind faptul că mama a ajuns la cunoştinţa adevărului și este în poziţia de a învăţa adevărul pe copilul ei și probabil să facă posibil să trăiască pentru totdeauna într-o lume nouă a dreptăţii. Persoana care se găseşte în această situaţie dificilă trebuie să decidă singură cu privire la cursul pe care-l va urma.

Căile minunate ale peştilor

Oamenii de ştiinţă vin cu dovezi noi cu privire la căile ciudate și minunate ale peştilor. În Scoţia, W. M. Shearer a adus dovada că păstrăvii de mare se întorc nu doar la cursul de apă proaspătă în care au fost procreaţi, ci și chiar în acelaşi sin de mare (gură de intrare), chiar la acelaşi mal cu pietriș. Shearer a descoperit acest lucru capturând, însemnând şi eliberând păstrăvi de mare în multele guri de intrare ale Râului Dee. Un an mai târziu el a recapturat şase din aceşti peşti, fiecare în aceeaşi gură de intrare în care fusese capturat prima dată. În Statele Unite, John Briggs de la Universitatea din Florida a venit şi el cu ceva nou. El a găsit dovezi care să susţină ideea că primul peşte care se întoarce la locul unde a fost procreat înoată dintr-odată în cursurile de apă din afară. Motivul pentru aceasta? De ce, pentru a lăsa loc pentru sosirile ulterioare. Asta e o inteligenţă adevărată! Evident, nu este suficient să atribui merit peştilor, aşa cum a explicat omul temător de Dumnezeu, Iov: „Dar întreabă acum dobitoacele şi ele te vor învăţa şi păsările cerurilor şi ele îţi vor spune; sau vorbeşte pământului şi el te va învăţa şi peştii mării îţi vor povesti. În toate acestea cine nu ştie bine că mâna lui Iehova a făcut asta, el, în a cărui mână este sufletul a tot ce are viaţă?” – Iov 12:7-10, *AS.*

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 **Septembrie** 1956 Nr. 17

Cuprins:

ORIGINEA DIVINĂ A CĂSĂTORIEI - Pag.603

„EL A FĂCUT DINTR-UN SINGUR OM **TOATE NAŢIUNILE”** - Pag.613

A EŞUAT SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE? - Pag.615

TRIUMFÂND ASUPRA DUŞMANILOR PR**IN PREDICAREA ÎMPĂRĂŢIEI** - Pag.619

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.620

CĂSĂTORIA ÎN CONDIŢII IMPERFECTE - Pag.625

ADUNĂRI EXTRAORDINARE **ÎN COREEA ŞI ALASKA** - Pag.632

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.638

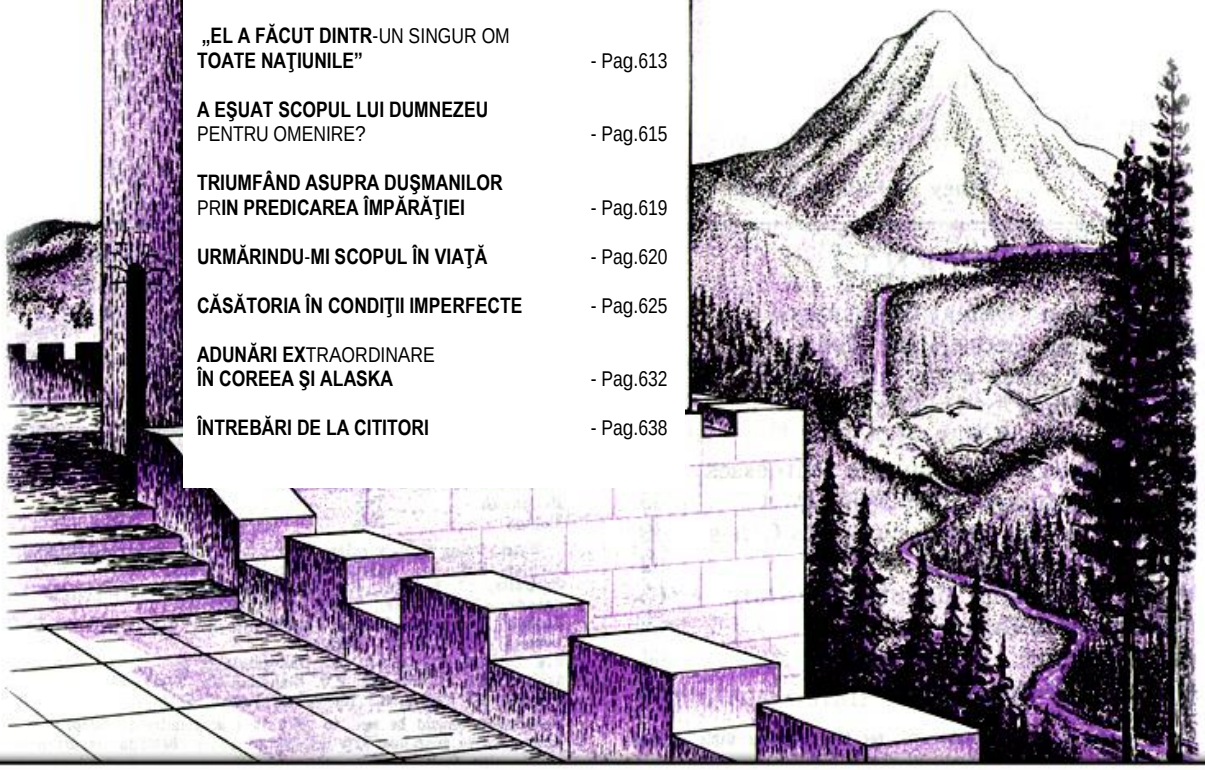

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

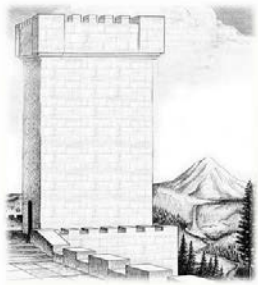

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1956 **Nr 17**

ORIGINEA DIVINĂ A CĂSĂTORIEI

„Deci, ce a pus Dumnezeu în
acelaşi jug, omul să nu despartă.”
– Mat. 19:6, *NW*.

Căsătoria este o uniune apropiată între două părţi. Partea principală a unei căsătorii se numeşte soţ. Partea secundară se numeşte soţie. Partea secundară sau soţia poate fi o singură persoană sau un singur individ sau poate fi o organizaţie compusă din două sau mai multe persoane. Dar organizaţia alcătuită din mai multe persoane nu formează un număr corespunzător de soţii, ci formează o singură soţie organizaţională, deoarece toţi membrii organizaţiei sunt într-o singură uniune cu singurul soţ. Ideea minunată a căsătoriei cu o soţie, ca o singură persoană sau ca organizaţie, nu a fost gândită de om, nici de vreun animal inferior omului şi înainte de om. Căsătoria a fost întâi gândită şi înfiinţată de Creatorul omului, al animalelor şi plantelor sexuate. Acel Creator este Dumnezeu, producătorul întregului univers văzut şi nevăzut.

2. Creatorul recunoaşte legătura de căsătorie. El este parte din căsătorie. El o pune în scris. El jură să îndeplinească obligaţiile căsătoriei şi să o facă roditoare, cu copii. Iată următorul text remarcabil: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău [*bo'el* sau stăpân]: Iehova este numele Lui, şi Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numeşte Dumnezeul întregului pământ, căci Iehova te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită şi cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinereţe, care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău. … Şi lucrul aceasta va fi pentru Mine ca şi cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot aşa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine şi nu te voi mai mustra. Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar bunătatea Mea iubitoare nu se va depărta de tine, şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Iehova, care are milă de tine …Toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova, şi mare va fi pacea copiilor tăi.” – Isa. 54:5-13, *Da*, *margin.*

Cuprins

3. Aceste cuvinte au fost rostite prin gura profetului Isaia, sau scrise de mâna lui, în apropiere de oraşul antic al Ierusalimului. Dar aceste cuvinte au fost inspirate sau suflate în mintea profetului de Iehova Dumnezeu, din cer, şi au fost adresate unei persoane asemănătoare cu o nevastă sau unei organizaţii din cer asemănătoare cu o soţie. Cuvintele acestea au fost spuse nu numai spre beneficiul acestei soţii, ci şi spre beneficiul copiilor ei de pe pământ. Cine sau ce este această soţie? Unul dintre copiii ei, profetul creştin Pavel, scrie altor copii creştini ai ei şi zice: „Ierusalimul de acum … este în sclavie cu copiii săi. Însă Ierusalimul de sus este liber, şi el este mama noastră." Apoi el citează cuvintele lui Dumnezeu către ea din acelaşi capitol al profeţiei lui Isaia. În final, Pavel îşi încheie dovada că ei sunt copiii soţiei sau „femeii" cereşti a lui Dumnezeu, spunând: „Astfel, fraţilor, noi nu suntem copiii servitoarei, ci ai femeii libere. Pentru o astfel de libertate ne-a eliberat Cristos. Rămâneţi, deci, fermi şi nu vă lăsaţi duşi din nou în jugul sclaviei." – Gal. 4:25 la 5:1, *NW*.

4. Ierusalimul pământesc de care scria Pavel cu 19 secole în urmă a fost mai târziu distrus, dar avea peste un milion de locuitori atunci când a fost distrus. Era un oraş organizaţie. „Ierusalimul de sus" liber este, de asemenea, o organizaţie. Ierusalimul pământesc înrobit se numea şi Sion după numele unuia din dealurile sale. „Ierusalimul de sus" este numit, de asemenea, Sion chiar în Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. Sionul ceresc nu va fi distrus niciodată, căci Iehova Dumnezeu a jurat că bunătatea Lui iubitoare pentru el nu se va depărta niciodată, nici legământul lui de pace nu va fi uitat. Soţia sau femeia lui cerească, „Ierusalimul de sus" este organizaţia cerească invizibilă din tot universul, organizaţia lui universală. El este Creatorul soţoiei sau femeii lui, şi aşa că organizaţia lui universală este compusă din toate creaturile lui cereşti. Ele sunt supuse Lui, Creatorul lor, şi sunt unite cu El, ca organizaţie, într-o uniune sfântă care nu se va sfârşi niciodată.

5. Înainte ca Iehova să-şi creeze organizaţia lui universală el era singur în spaţiul infinit. Chiar şi înainte să existe această organizaţie cerească, exista Dumnezeu, o Fiinţă eternă, veşnică, deci fără început şi fără sfârşit, binecuvântat pentru totdeauna. Fără exagerare, David, regele Israelului, se putea ruga: „Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Israel, din veşnicie în veşnicie." (Ps. 41:13, *AS*) Profetul Moise, care a scris relatarea despre crearea pământului, îi putea spune Domnului Iehova: „Înainte ca să se fi născut munţii şi înainte ca să se fi făcut pământul şi lumea, din veşnicie în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu!" – Ps. 90:2, *AS*.

6. A avut el vreodată nevoie de o soţie sau de o organizaţie vie aflată în uniune sfântă cu el? Nu! A simţit el vreodată nevoia unei soţii? Nu! Se simţea bine singur? Da. Tot ce îi făcea plăcere şi fericire era înăuntrul lui; el nu avea nici o nevoie, şi singurătatea absolută nu îi făcea rău, fiindcă nu îl umplea de singurătate. Singurătatea lui din veşnicie nu îl afecta, nu îl făcea egoist sau introvertit şi nu-l făcea în aşa fel încât să nu se bucure de compania creaturilor. Nu avea nevoie de o soţie să-l ajute să aducă pe lume copii. Avea putere creatoare deplină în interiorul lui. Nu avea o soţie care să-i pretindă un copil sau să-l oblige

Cuprins

să-i dea copii. Atunci, dacă fusese singur o eternitate de ce a început să creeze? Pentru că el este dragoste. El a înţeles modul prin care îşi poate exprima dragostea şi a vrut să lase fiinţele să se bucure de dragostea lui. Şi astfel, fără să fie indus de vreo influenţă externă, ci mişcat fiind de dragostea lui perfectă, singur a început să creeze. Creaturile lui cereşti ştiu acum acest lucru, căci ele îi spun: „Vrednic eşti Iehova şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voinţa Ta stau în fiinţă şi au fost făcute!" – Apoc. 4: 11, *NW*; *Delitzsch*.

CREAREA UNEI SOŢII

7. Primul pe care Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, l-a creat ne vorbeşte singur, ni se identifică, aşa că nu e nici un mister. El este cel care a fost aici pe pământ, acum 19 secole şi care acum este cunoscut ca Isus Cristos. Vorbind din cer, într-o viziune, iubitului său apostol Ioan aflat pe pământ, el spune: „Eu sunt Cel Dintâi [Primul născut, *Manuscrisul Alexandrin*] şi Cel de pe Urmă, Cel Viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor … Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu." (Apoc. 1:17, 18; 3:14, *NW*) „Cel Dintâi şi Cel de pe Urmă" şi „Începutul zidirii lui Dumnezeu"? Da. El a fost „Primul" pe care l-a creat Iehova Dumnezeu, pe când era singur, neajutat de nimeni. El a fost, de asemenea, „Cel de pe Urmă" pe care Iehova Dumnezeu l-a creat singur. În felul acesta el era începutul creaţiei lui Dumnezeu şi nu începătorul creaţiei. Această primă creatură a devenit om şi a murit ca sacrificiu uman, fiind ridicat din morţi şi întors la cer. Deci, a fost şi primul care a fost ridicat de Dumnezeu direct, neajutat, şi ultimul care să fie ridicat astfel, căci acum Dumnezeu îl foloseşte să-i ridice pe toţi ceilalţi morţi din morminte. El a fost astfel începutul unei „noi creaţii" a lui Dumnezeu. – 2 Cor. 5:17.

8. După ce a creat această primă creatură Atotputernicul Dumnezeu i-a dat putere şi l-a folosit pentru a crea toate celelalte creaturi. (Ioan 1:2, 3; Col. 1:15-18). Atunci, a fost această primă creatură soţia cerească a lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a folosit-o ca agent sau instrument în crearea celorlalte lucruri? Nu! El era fiul lui Dumnezeu şi asta într-un mod diferit faţă de orice altă creatură. El era „unicul Fiu născut" al lui Dumnezeu fiindcă era primul şi singurul căruia Dumnezeu i-a dat viaţă direct, nu prin alt canal. (Ioan 3:16; 5:26; 6:57). Ca Fiu şi tovarăş el era una cu Dumnezeu, neacţionând niciodată contrar lui Dumnezeu. De aceea, el a spus odată: „Eu şi Tatăl una suntem." (Ioan 10:30, *AS*). Fiind una cu Tatăl ceresc, El totdeauna îi era supus şi niciodată nu s-a răzvrătit împotriva voinţei Tatălui său.

9. Pentru un timp necunoscut, Tatăl şi unicul Său Fiu născut au fost împreună, găsind fiecare plăcere deplină în compania celuilalt. Apoi Iehova Dumnezeu a dorit să-l folosească pe Fiu în crearea altor creaturi din cer. În consecinţă, a apărut această lucrare de creare împreună şi cu timpul o mare oştire de îngeri a fost creată, cu toţi fii ai lui Dumnezeu pentru că de la el a venit puterea de viaţă, aşa că la el se află „izvorul vieţii." (Ps. 36:9). Acestora Iehova le vorbea

Cuprins

prin singurul Său Fiu născut, făcându-l astfel Cuvântul lui Dumnezeu, sau purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu către toţi ceilalţi fii. Ei au devenit familia cerească a lui Dumnezeu şi Dumnezeu i-a organizat pe toţi sub singurul Său Fiu născut, ca împreună să îndeplinească voinţa marelui Creator, fiecare făcându-şi partea lui, colaborând fără probleme unul cu celălalt şi colaborând cu Creatorul, Tatăl lor spiritual. În felul acesta, după crearea acestor fii spirituali, Dumnezeu i-a transformat într-o organizaţie, organizaţia lui cerească universală, pentru că ea trăieşte şi operează în tot universul. El s-a căsătorit cu această organizaţie cerească universală, legând-o de el ca tovarăş şi ajutor într-o uniune de nedesfăcut. Cu singurul Său Fiu născut credincios în calitate de conducător peste această organizaţie, Dumnezeu era sigur că această organizaţie – soţie va fi păstrată în uniune cu el, cu devotament şi supunere iubitoare. Iehova, ca şi Creator, era Capul şi Dumnezeul ei. Devenind soţie – organizaţie nu a însemnat că ea a devenit o zeiţă, o „Regină a Cerurilor” care mai târziu să merite să fie slăvită de oameni pe pământ. – Ier. 44:17-19, 25; 7:18.

10. La timpul hotărât organizaţia soţie a lui Iehova a primit favoarea de a vedea acest principiu al căsătoriei într-un mod nou, într-un loc nou – aici pe pământ. Când Creatorul, prin Singurul Său Fiu născut, a pus temeliile acestui pământ pentru scopurile sale bune, toţi ceilalţi fii ai lui Dumnezeu au strigat în aplauze. În a treia zi creativă de pregătire a pământului a fost extrem de interesant pentru ei să vadă înţelepciunea lui Dumnezeu în unirea anumitor forme de viaţă vegetală, chiar făcând unele plante să se unească pentru a-şi reproduce specia. În a cincea zi l-au văzut pe Dumnezeu creând nenumărate forme de peşti şi animale marine care se împerecheau pentru a-şi naşte puii şi, de asemenea, multe tipuri de zburătoare şi păsări. Aplicarea principiului căsătoriei a avansat şi mai mult în ziua a şasea, când Dumnezeu a făcut ca pământul să producă animale de uscat, sălbatice, domestice, târâtoare „niciuna fără pereche.” (Gen. 1: 11-13, 20-25; Isa. 34:15, 16, *Mo*). În aceste uniuni de plante sau animale se putea vedea aranjamentul de parte bărbătească şi parte femeiască conlucrând pentru un ţel comun, puterile de atracţie ale sexului aducându-i aproape. Cuvântul „sex” înseamnă împărţirea variatelor forme de viaţă în mascul şi femelă şi vine de la cuvântul Latin care înseamnă „a împărţi sau a diviza”, însă scopul diviziunii sexuale nu este de a produce o dezbinare, ci este, mai degrabă, pentru a produce o uniune, o combinare de forţe pentru a ajunge la un rezultat combinat, niciun sex nefiind complet fără celălalt, fiecare sex fiind construit astfel încât să atragă sexul opus şi ca să îndeplinească o anumită funcţie. Unele forme de viaţă sunt asexuate şi totuşi se reproduc.

11. Timp de mii de ani din a treia zi de creare până într-a şasea, aranjamentul sexual a jucat un rol mare în continuarea vieţii vegetale şi animale pe pământ. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun, dar nu era sfârşitul scopului său

Cuprins

faţă de pământ. Era doar pregătitor, ducând la o caracteristică ce încununa. Cei 7000 de ani ai celei de-a şasea zile de creare se apropiau de final, când Iehova Dumnezeu a vorbit cu singurul Său Fiu născut, tovarăşul lui de lucru, în această lucrare de creare pământească, şi i-a spus: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ.” (Gen. 1:26, *NW*). Această creatură numită „bărbat” sau Adam urma să fie superioară tuturor formelor de viaţă conştientă de până atunci. Ceea ce îl făcea pe om mai bun şi în stare să aibă aceste creaturi inferioare supuse lui era faptul că el era făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi a singurului Său Fiu născut, fiul însuşi fiind „chipul Dumnezeului nevăzut, Cel întâi născut din toată creaţia.” (Col. 1:15, *AS*). Aceasta era ceva nou pentru pământ.

12. Întâi, Dumnezeu a pregătit o locuinţă pentru bărbat. Ca un grădinar neîntrecut, Dumnezeu a făcut un paradis, o grădină-parc de dimensiuni considerabile, o îmbunătăţire chiar şi faţă de restul pământului, unde mişunau animale inferioare, şi îşi reproduceau specia înainte de a muri. Într-o creaţie separată Dumnezeu l-a produs pe primul bărbat sau Adam. „Iehova Dumnezeu a făcut pe om [*a.dam*] din ţărâna pământului [*a.damah*], i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu.” – Gen. 2:7, 8, *NW*.

13. Din neant, Creatorul i-a vorbit bărbatului şi i-a spus că fusese creat şi pus în Grădina Eden ca „s-o cultive şi s-o îngrijească”. Aceasta însemna, fără îndoială, să aibă grijă şi de „pomul cunoştinţei binelui şi răului”, dar bărbatului sau lui Adam i s-a dat poruncă să nu mănânce din el. O astfel de acţiune ar fi însemnat neascultare faţă de Dumnezeu. Deci, era un păcat şi pedeapsa pentru păcat era următoarea: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit.” (Gen. 2:15-17, *NW*) Apoi Dumnezeu l-a familiarizat pe bărbat sau Adam cu zburătoarele şi animalele sălbatice care trebuiau să îi fie supuse şi Dumnezeu l-a lăsat să pună fiecăruia un nume, şi aşa le-au rămas numele. Interesat, Adam a inspectat aceste fiinţe. A văzut că erau din altă carne decât a lui. A văzut cum se înmulţeau şi aveau relaţii sexuale, cum dădeau naştere la pui şi cum trăiau un număr de ani, după care mureau, lăsând în urmă urmaşi ca să continue specia. Dar Adam nu trebuia să moară, nu trebuia să producă urmaşi ca să-şi perpetueze specia, specia umană. Dacă el continua cu loialitate să se închine Creatorului ca Dumnezeu şi să-i asculte toate poruncile, inclusiv cea în care îi interzicea să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului, el putea trăi veşnic, fiind îngrijitorul paradisului şi având pentru totdeauna animalele inferioare supuse lui – Gen. 2:19, 20.

Cuprins

CĂSĂTORIA UMANĂ ÎNCEPE ÎN PARADIS

14. Adam nu simţea vreo dorinţă pentru relaţii sexuale. Ca bărbat perfect el era echilibrat şi nu era divizat în ce priveşte sexul. Dar avea el să aibă tovarăşi pe măsura lui? Cum să-i obţină? Aceasta era scopul lui Dumnezeu şi nu era rolul omului să încerce să sfătuiască sau să-i dicteze lui Dumnezeu. Dar nici chiar Dumnezeu nu rămăsese fără fiinţe după chipul şi asemănarea lui, mai întâi singurul Său Fiu născut, apoi ceilalţi fii cereşti care împreună formau soţia lui organizaţie. Era oare scopul lui să-l lase pe Adam singur?

15. Dintre toate animalele cărora Adam le-a dat un nume, niciuneia dintre ele nu-i putea spune bărbat sau *Ish* în ebraică. El era singur în specia lui; el trebuia să-şi facă lucrarea singur. El nu putea vorbi cu nimeni decât cu Dumnezeu sau cu reprezentatul ceresc al lui Dumnezeu de pe tărâmul nevăzut; aceasta, pentru Adam, era o experienţă minunată, care-i mângâia sufletul şi care nu se putea compara cu nimic. Prin creaţie, Adam era un „fiu omenesc al lui Dumnezeu". (Luca 3:38). Era Dumnezeu mulţumit să aibă un singur fiu omenesc pe pământ? Aşa cum Dumnezeu prevăzuse şi cum ştiuse dinainte, el a văzut şi a cunoscut cum se prezentau lucrurile în realitate: „pentru om nu se găsea un ajutor care să-l întregească." Adam era diferit de animalele inferioare; el nu avea o pereche cu care să-şi reproducă specia. Dumnezeu ar fi putut să producă alţi bărbaţi aidoma lui, din ţărâna pământului, fiecare din aceştia fiind separat şi deosebit de Adam, fiecare fiind o creaţie directă a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu ar fi semănat cu modelul vieţii găsit la celelalte feluri de creaturi pământeşti. Pentru a se armoniza cu modelul de viaţă al acelor forme de viaţă pământească şi pentru a împlini scopul lui Dumnezeu privitor la bărbat, bărbatul nu trebuia să rămână singur. „Şi Iehova Dumnezeu a mai zis: 'Nu este bine ca omul să rămână singur. Am să-i fac un ajutor care să i se potrivească'." (Gen. 2:18-20, *NW*). Cum a realizat Iehova Dumnezeu acest lucru?

16. El a efectuat ce s-ar putea numi prima operaţie chirurgicală nedureroasă. „Atunci Iehova Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste om şi, în timp ce acesta dormea, a luat una dintre coastele lui şi apoi a închis carnea la loc. Şi, din coasta pe care a luat-o din om, Iehova Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om." Bărbatul a fost fericit să o primească şi să o accepte din mâna Tatălui său ceresc şi i-a dat nume ca să arate că ea era o parte din el însuşi. „Şi bărbatul a zis: 'Aceasta este, în sfârşit, os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi „Femeie", [*Ish-shah*] pentru că a fost luată din bărbat [*Ish*].'" (Gen. 2:21-23, *NW*). Dumnezeu separase acum caracteristicile feminine din Adam şi le pusese în această femeie, sau *Ish-shah* , producând astfel sexele omeneşti. În binecuvântarea părintească pe care le-a dat-o ca unui cuplu căsătorit el le-a pus în faţă lucrarea pe care i-a autorizat să o realizeze împreună. După cum stă scris: „Şi Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc. Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: 'Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice

Cuprins

creatură vie care se mişcă pe pământ.'". „Aceasta este cartea istoriei lui Adam. În ziua în care Dumnezeu l-a creat pe Adam, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. I-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc. Apoi, în ziua în care au fost creaţi, i-a binecuvântat şi le-a dat numele „om." (Gen. 1:27, 28; 5:1, 2, *NW*). Astfel, căsătoria oamenilor este un aranjament divin şi trebuie considerat sfânt.

17. Atunci când Iehova Dumnezeu l-a făcut pe Adam să doarmă adânc şi i-a scos o coastă pe care a folosit-o ca bază pentru a face pe nevasta lui Adam, prevestea el ceva pentru viitor, ceva ce ar fi urmat să se întâmple peste patru mii de ani? Nu. El nu prevestea că Fiul său, Isus Cristos, va deveni celălalt Adam, „ultimul Adam", care va adormi în moarte, ca o jertfă umană pentru „mireasa" lui, adunarea celor 144 000 de urmaşi ai lui, şi că Dumnezeu cel Atotputernic îl va ridica din acel somn adânc al morţii şi că după aceea îi va face cunoştinţă cu „mireasa" lui spirituală, adunarea lui credincioasă, în glorie cerească. (1 Cor. 15:45; Efes. 5:25-27; Apoc. 21:2, 9). Dacă Dumnezeu ar fi făcut acest lucru, ar fi însemnat că el ar fi cercetat viitorul lui Adam, că şi-ar fi permis să prevadă că Adam va păcătui mâncând din copacul interzis al cunoştinţei binelui şi răului. Astfel, Dumnezeu ar fi ordinat dinainte că Adam îi va încălca legea, atrăgându-şi sentinţa de condamnare la moarte şi că Isus Cristos va trebui să moară, ca o răscumpărare corespunzătoare, pentru a-i salva pe cei 144 000 de urmaşi dintre descendenţii lui Adam, iar aceştia să devină o organizaţie mireasă, soţia lui Isus Cristos în cer. Dacă ar fi ordinat dinainte că Adam va păcătui, ar fi însemnat ca Iehova Dumnezeu să devină responsabil pentru păcatul lui, pe când Dumnezeu nu este responsabil pentru păcat şi nu este obligat să aducă o jertfă de ispăşire pentru acesta.

18. Decât să prevestească şi să aranjeze dinainte ceva prin modul în care a creat-o pe Eva, Iehova Dumnezeu a copiat la nivel pământesc un mare model ceresc din propria sa concepţie. Aşa cum Eva a fost luată din Adam şi era de fapt os din oasele lui şi carne din carnea lui, tot astfel, organizaţia universală a lui Iehova, soţia sa organizaţie cerească, a fost luată din el însuşi. Era o creaţie ce emana din el fără durere şi care începea cu Cuvântul său, singurul său Fiu născut, şi care, în cele din urmă, a cuprins toţi îngerii săi sfinţi din cer. Această sfântă organizaţie a lor el şi-a prezentat-o ca „femeia", „soţia" lui, de care el nu va divorţa niciodată, pentru că ea nu se va înstrăina niciodată de el, nici chiar de ar veni Diavolul.

19. Pentru că prima femeie a fost luată din primul bărbat în loc să fie făcută o creaţie distinctă, nu numai că era din aceeaşi carne ca el, dar şi toată familia umană care a luat naştere din ei este din aceeaşi carne. Acest fapt a făcut din ea cea mai apropiată rudă a bărbatului pe pământ. De aceea el trebuie să rămână lângă ea. Dumnezeu a pronunţat această legătură dintre soţ şi soţie ca fiind cea mai puternică dintre doi oameni de pe pământ, mai apropiată decât legătura dintre un fiu şi tatăl şi mama lui, şi deci soţul trebuie să rămână lângă cea care-i e cea mai apropiată, nevasta lui. În Eden, după ce a unit pe bărbat şi pe femeie prin căsătorie, Dumnezeu a zis: „Iată de ce va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de soţia sa şi vor deveni o singură carne." (Gen. 2:24, *NW*). După mii de ani

Cuprins

anumiţi înfumuraţi au dat la o parte această relatare a căsătoriei ideale din paradisul Eden şi Fiul lui Dumnezeu le-a zis: „Răspunzând, El le-a zis: 'N-aţi citit că cel care i-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc şi de sex femeiesc şi a spus: «De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor fi o singură carne»? Aşa că nu mai sunt doi, ci o singură carne. Deci ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug omul să nu despartă.'" (Mat. 19:4-6, *NW*) Apostolul creştin Pavel a fost şi el de acord cu adevărul acestei relatări despre căsătorie, citând din ea pentru argumentaţia lui şi zicând: „'Cei doi', spune el, 'vor fi o singură carne." (1 Cor. 6:16, *NW*) Locul unui bărbat însurat urma, deci, să fie nu cu tata şi cu mama, nu cu gaşca, cu un club pentru bărbaţi sau un club de socializare, ci cu partenera lui cea mai apropiată, nevasta lui. El urma să rămână lângă soţia lui şi să nu o trimită înapoi la tatăl care i-a dat-o. El nu trebuia să lase pe nimeni să îi despartă.

20. Când Dumnezeu a luat caracteristicile sau calităţile bărbăteşti şi femeieşti care erau combinate în echilibru în originalul Adam şi le-a împărţit între sexe, el nu a vrut să înceapă o bătălie a sexelor în paradisul Eden. El nu a avut în intenţie să înceapă o coexistenţă concurenţială între sexe. Deşi bărbatului Adam i s-au îndepărtat trăsăturile feminine şi acestea au fost întrupate în soţia sa, el a rămas tot perfect, el a rămas tot după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Eva, având trăsături feminine, era şi ea perfectă, dar ea era din aceeaşi carne cu Adam. Aceeaşi carne nu-şi face rău ei însăşi, nu se luptă cu ea însăşi. Celulele vii din carne se combină împreună, sunt legate între ele în diferite organe şi ţesuturi, conform legii marelui Organizator, Iehova Dumnezeu. Aşa stăteau lucrurile cu cele două sexe, pentru că în realitate ele sunt aceeaşi carne. Ele trebuie să se completeze reciproc, fiecare să-i dea celuilalt ceea ce acesta din urmă simte că-i trebuie şi viceversa. Dumnezeu a organizat astfel cele două sexe încât ele află cea mai mare fericire şi mulţumire când cooperează între ele pentru a îndeplini voinţa perfectă a Tatălui lor ceresc. Căsătoria unei femei cu Adam, din aceeaşi carne şi oase cu ea, nu avea ca rezultat copii ciudaţi, dezechilibraţi într-o direcţie oarecare, cu trăsături neobişnuite sau cu malformaţii. Atât bărbatul cât şi femeia erau perfecţi. Perfecţiunea unită cu perfecţiunea produce perfecţiune. Fiul perfect al lui Adam şi al Evei căsătorit cu o fiică perfectă vor da naştere unui copil perfect.

21. Că aceasta a fost voinţa lui Dumnezeu când l-a împărţit pe Adam şi a produs sexele, bărbătesc şi femeiesc, a spus-o chiar Dumnezeu, când a început să-i

Cuprins

facă o nevastă lui Adam. Dumnezeu a spus: „Am să fac bărbatului un ajutor potrivit, ca o completare a lui.” Dumnezeu nu a spus că-i va da lui Adam un şef, un cap. Adam avea deja un cap. Creatorul său, Dumnezeu era Capul lui. El nu avea nevoie de altul. O completare nu este un cap. În ebraică, sau limba relatării lui Dumnezeu despre creare, cuvântul „completare” înseamnă ceea ce se află înaintea cuiva, ceea ce este în vederea cuiva, ca atunci când stă vis-a-vis de cineva. Nu este ceva în opoziţie, ci un corespondent, ceva ce se potriveşte cu cineva, formând un echilibru plăcut. Femeia, şi nu un animal inferior de sex femeiesc, reprezenta o pereche satisfăcătoare pentru Adam, fiind astfel o completare a lui, mai ales că ea avea organele cu care putea deveni mama copiilor săi. (Lev. 18:23). Ea putea produce ovule care vor furniza un corp copiilor lui, dar numai el, care era capul cuplului căsătorit, putea să transmită sperma vitală, care da viaţă ovulelor ei. El a fost primul care a avut viaţă umană şi soţia lui şi-a primit viaţa, fiind făcută din coasta lui, astfel încât se cuvenea ca el să continue să fie transmiţătorul vieţii către copiii lui. Bărbatul avea funcţia lui, femeia avea funcţia ei, subordonată lui şi dependentă de el. Astfel, după voinţa lui Dumnezeu, femeia trebuia să fie „ajutorul” bărbatului, iar ajutorul nu este un şef, dictator sau comandant. Un ajutor primeşte ordine şi munceşte cu cel care se foloseşte de ajutorul său. Femeia putea acum să-i furnizeze lui Adam ajutorul necesar în îndeplinirea poruncii lui Dumnezeu către ei, de a se înmulţi şi a umple întreg pământul cu o familie omenească perfectă. Stând alături de leul cel mândru şi de leoaica lui sau stând alături de orice pereche de animale din Eden, Adam nu mai părea unilateral, incomplet, pentru că acum perechea sa perfectă, soţia care reprezenta completarea şi ajutorul său, stătea alături de el. Totul se potrivea. Priveliştea era minunata. Ea arăta bine în ochii Creatorului.

22. Când Iehova Dumnezeu a adus această femeie perfectă lui Adam, care se trezise, aflându-se în Eden, şi i-a binecuvântat, prezentându-le sarcinile lor comune, căsătoria lor s-a consumat. Aceasta nu necesita ca mai întâi să aibă loc vreo uniune sexuală fizică între ei, pentru consumarea căsătoriei lor. Dacă era necesară mai întâi această relaţie sexuală pentru a face căsătoria să fie una reală, valabilă, obligatorie, atunci Adam şi femeia lui nu ar fi fost niciodată căsătoriţi în Eden. Numai după ce acest cuplu s-a aflat în afara Edenului, mai târziu, citim: „Adam s-a împreunat cu nevasta sa Eva; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Cain.” (Gen. 4:1, *NW*). Adam şi Eva ştiau că scopul relaţiei lor sexuale era să aducă pe lume copii. Deci, în perfecţiunea lor şi cu un auto-control perfect şi fără a fi ruşinaţi de goliciunea lor şi fără a simţi vreo pasiune la vederea corpului dezbrăcat al celuilalt, ei s-au abţinut de la o uniune sexuală şi de la conceperea copiilor, când se aflau în Eden. Totuşi ei erau căsătoriţi şi erau obligaţi să rămână împreună cu dragoste şi loialitate. Iehova Dumnezeu, divinul peţitor, îi pusese în acelaşi jug. Nicio creatură nu putea să-i despartă, pe bună dreptate.

Cuprins

[ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU]

1. (a) Ce este căsătoria? (b) Cine este partea principală, cine partea secundară şi cine a venit primul cu această idee?

2, 3 (a) Cu ce cuvinte s-a ţinut Dumnezeu, în mod loial, de obligaţiile lui faţă de căsătorie? (b) Cui au fost adresate cu adevărat aceste cuvinte?

4. Ce era Ierusalimul pământesc sau Sionul, şi din ce este alcătuit Ierusalimul ceresc?

5. Ce ne spune Biblia despre existenţa lui Iehova?

6. (a) De ce nu simţea Dumnezeu nevoia unei soţii? Apoi de ce a creat?

7, 8 (a) Cine a fost prima creaţie a lui Dumnezeu, şi în ce mod a fost şi prima şi ultima? (b) Care a fost relaţia acestuia cu Dumnezeu, şi de ce?

9. Cum a apărut organizaţia lui Dumnezeu, şi în ce fel s-a căsătorit Dumnezeu cu ea?

10. Unde, când şi cum a creat Dumnezeu diviziunea sexuală înainte de crearea bărbatului, şi cu ce scop?

11. (a) Care a fost caracteristica ce încununează a creaţiei pământeşti a lui Dumnezeu şi când a fost ea creată? (b) De ce putea El să aibă animale inferioare în stăpânire?

12. Ce fel de loc a pregătit Dumnezeu pentru bărbat şi cum a fost bărbatul creat?

13. Ce privilegii şi obligaţii a primit Adam şi cum era el diferit de animalele inferioare?

14-16. (a) Ce lipsă a observat Adam, şi ce putea face Dumnezeu pentru a rezolva aceasta? (b) Cum a împlinit Dumnezeu lipsa lui Adam, şi cu ce scop viitor?

17. De ce nu făcea Dumnezeu o imagine profetică a lui Cristos şi a miresei lui atunci când a creat-o pe Eva?

18. La ce era crearea Evei o copie pământească?

19. (a) Ce fapte şi ce scripturi arată apropierea unui soţ de soţie? (b) Prin urmare, unde este locul lui de drept?

20. (a) Care n-a fost intenţia lui Dumnezeu şi ce a intenţionat el când a creat-o pe Eva? (b) De ce căsătoria dintre Adam şi Eva nu rezulta în copii deformaţi sau neechilibraţi?

21. Cum era femeia un ajutor şi o completare a bărbatului, şi de ce părea acum Adam echilibrat?

22. (a) Când a avut prima dată Adam relaţii cu nevasta lui şi ce indică aceasta legat de consumarea primei căsătorii? (b) În perfecţiunea lor, care era atitudinea lor unul faţă de celălalt?

Cuprins

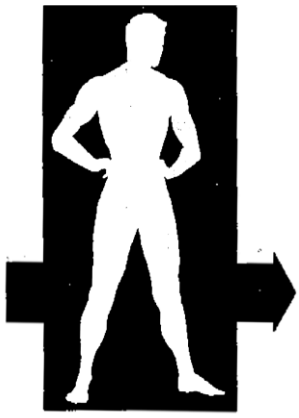

„El a făcut dintr-un singur om toate națiunile"

Preotul John A. O' Brien a scris despre martorii lui Iehova în săptămânalul Acţiunii Catolice naţionale *Vizitatorul nostru de Duminică*, din 20 Mai 1956. Pentru a arăta că martorii, ca grup, erau neatrăgători şi nedoriţi, preotul O' Brien a spus că numărul lor este format în principal din persoane sărace, cazuri speciale, muncitori şi oameni defavorizaţi din punct de vedere mintal şi economic. Urmărind acest argument, O' Brien a adăugat apoi:

„Conform Secolului Creştin pentru luna Iulie, 1955, fiecare al cincilea martor este de culoare. Masele de Puerto-ricani din New York şi de mexicani din California şi de cei din sud-vest strămutaţi de curând au contribuit substanţial la numărul sectei. Într-adevăr, organizaţia face unele din cele mai considerabile progrese în ţările înapoiate unde abundă analfabetismul".

Înainte de toate, „ţările înapoiate unde abundă analfabetismul" sunt ţări catolice unde Biserica Catolică exercită o mare putere şi controlează infrastructura educaţională. Când martorii lui Iehova predică acolo ei învaţă pe oameni să citească şi să scrie şi să studieze Biblia. Apoi aceşti oameni încep să meargă mai departe. Ei află din Biblie că Biserica Catolică nu i-a învăţat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei devin martori ai lui Iehova.

Poate că mulţi dintre ei sunt de culoare sau puerto-ricani sau mexicani, dar aceasta nu-i face de nedorit în ochii martorilor lui Iehova. Iehova Dumnezeu îi numeşte de dorit, când a prezis timpul în care vor începe să vină în organizaţia Lui, venind din toate naţiunile şi rasele: „Voi clătina toate naţiunile, şi lucrurile de dorit ale tuturor naţiunilor vor veni, şi voi umple casa aceasta cu glorie, zice DOMNUL oştirilor". Numărul lor acoperă volumul glasurilor care cântă laudele lui Iehova şi umplu pământul cu cuvinte ce slăvesc gloria Lui. – Hag. 2:7, *Versiunea Engleză Revizuită*.

Poate că aceşti oameni nu par de dorit pentru religiile mândre ale Creştinătăţii ortodoxe, însă ei sunt de dorit pentru Creştinismul adevărat, şi Biblia a prezis că majoritatea creştinilor adevăraţi vor fi scoşi dintre cei smeriţi, mai degrabă decât dintre cei înălţaţi. „Căci voi vedeţi chemarea voastră, fraţilor: că n-au fost chemaţi mulţi înţelepţi potrivit cărnii, nici mulţi plini de putere, nici mulţi de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe înţelepţi, şi Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari; şi Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de nobleţe ale lumii, lucrurile dispreţuite şi lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt, pentru ca nici o carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu". – 1 Cor. 1:26-29, *NW*.

Martorii lui Iehova nu cred în prejudecăţi sau discriminare sau segregare din cauza rasei sau a culorii. Acolo unde comunităţile sunt destul de democratice, martorii lui Iehova de diferite rase şi culori se adună laolaltă într-o singură adunare. Puerto-ricani, mexicani, persoane de culoare, alături de toate celelalte rase şi culori, sunt în mireasa lui Cristos şi sunt în cer cu Dumnezeu. Ei nu sunt despărţiţi în cer; ei nu ar trebui să fie despărţiţi nici pe pământ. Însă sunt multe lucruri pe pământ care nu ar trebui să fie. Aceste rele vor fi şterse de pe pământ la războiul lui Iehova numit Armaghedon şi ele nu vor exista în Lumea Lui nouă a dreptăţii. Martorii lui Iehova nu pot să convertească lumea, şi nici nu încearcă acest lucru, ci aşteaptă distrugerea ei de către Dumnezeu. Doar în lumea nouă care urmează se vor sfârşi complet prejudecăţile, discriminarea şi segregarea.

Tocmai această veste bună a lumii noi care stă să vină o predică martorii lui Iehova. Atunci când ei vin la uşa voastră cu acest mesaj, îi ascultaţi? Îi primiţi bine în casa voastră pentru o discuţie din Biblie? Dacă sunteţi un catolic atunci, cu siguranţă, ar trebui să faceţi acest lucru, potrivit preotului O' Brien. El spune că este datoria catolicului să facă acest lucru:

„Membrii simpli, fără educaţie, sinceri care formează rândurile martorilor sunt înfometaţi şi sunt hrăniţi cu resturi. Zelul lor este vrednic de o cauză mai bună. Noi trebuie să-i primim bine în casele noastre, să-i lăsăm să citeze zecile de texte memorate, apoi să le arătăm din Scripturi dovezile care ies în evidenţă ale divinităţii lui Cristos, întemeierea Bisericii Lui pe pământ, revărsarea autorităţii asupra ei de a învăţa toată omenirea şi promisiunea Lui de a fi cu ea în toate zilele 'chiar până la terminarea lumii'. Nu contează cât de plictisitori şi de arţăgoşi ar putea fi martorii călăuziţi greşit, ei sunt copiii pentru care a murit Cristos şi pe care El îi iubeşte şi vrea să-i aibă în staulul Lui. Ei sunt fraţii noştri, şi noi trebuie să-i iubim, să fim răbdători cu ei, să ne rugăm pentru ei şi să-i ajutăm să-i conducem la Cristos”.

Martorii lui Iehova speră ca oamenii catolici să acorde atenţie acestui sfat. Martorii vor considera un privilegiu să intre în casele catolicilor şi să le prezinte mesajul şi totodată să asculte dovezile Biblice pe care catolicii vor să le prezinte lor. Prin astfel de discuţii se află adevărul şi în modul acesta Iehova adună în staulul Său toate persoanele cu bunăvoinţă faţă de El, indiferent de naţiune, rasă, limbă sau culoare. Toţi oamenii care caută pe Dumnezeu sunt egali şi de dorit în ochii Lui şi în ochii poporului Său adevărat, fiindcă „El a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată faţa pământului”. – Faptele 17:26, *NW*.

Îndrăgostit de adevăr

Următoarea scrisoare a fost trimisă Federaţiei Bisericilor din Statele Unite şi transmisă mai departe Societăţii: „Aş fi recunoscător dacă m-aţi pune în legătură cu o filială a bisericii martorilor lui Iehova pentru a face un studiu al Bibliei prin corespondenţă şi pentru a deveni un slujitor al evangheliei. Eu sunt un membru al

Cuprins

Bisericii Baptiste timp de mulţi ani şi mă tem că nu mi s-a dat destulă lucrare de făcut. Citind tractatele Evangheliei şi revistele martorilor lui Iehova m-am îndrăgostit tare de doctrina lor. Aştept cu nerăbdare un răspuns cât mai prompt, A. G. T., Londra".

A eşuat scopul lui Dumnezeu pentru omenire?

Care este scopul lui Dumnezeu pentru omenire? A dat greş sau încă se va mai realiza? Dacă se va realiza, ce trebuie să facem ca să ne folosim de el?

ESTE scopul lui Dumnezeu pentru omenire convertirea lumii la aşa-zisele religii creştine? Asta învaţă majoritatea sectelor din creştinătate. Acestea susţin, de asemenea, că pământul este numai un sălaş temporar al omului, că soarta omului este cerul şi că într-o bună zi pământul va fi mistuit de foc.

Cei care sunt total de altă părere sunt deiştii, care, deşi cred în existenţa lui Dumnezeu, neagă inspiraţia Bibliei. Aceştia susţin că Dumnezeu, odată ce a creat universul, inclusiv pământul şi omul, nu este preocupat direct de ceea ce se întâmplă pe pământ, ci lasă omenirea să meargă pe calea ei.

Dacă scopul lui Dumnezeu pentru omenire este convertirea tuturor oamenilor la vreuna sau la toate sectele creştinătăţii, atunci a dat greş în mod vădit. Cum aşa? Pentru că nu numai că populaţia pământului creşte într-un ritm mai mare decât sectele creştinătăţii, dar chiar şi în creştinătate relativ puţini se poate spune că sunt cu adevărat creştini.

Dumnezeu este marea Primă Cauză. El spune despre Sine: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu." Iar acel nume înseamnă literalmente „el face să fie." Ca Dumnezeu să fie Marea Cauză, şi totuşi să nu aibă niciun scop, desigur, ar fi de neînchipuit. Ar indica o lipsă de inteligenţă, iar Dumnezeu, mai presus de orice, este Cel Inteligent, Izvorul întregii cunoştinţei şi Personificarea înţelepciunii.—Isa. 42:8, *AS.*

Dar de ce să facem presupuneri despre care este scopul lui Dumnezeu când El ne-a dat Cuvântul Său bine certificat chiar cu scopul de a ne dezvălui scopul Lui pentru omenire? Eşecul de a face scopul Lui cunoscut fiinţelor inteligente ar fi atât nedrept, cât şi neiubitor, şi astfel, deloc firesc pentru Dumnezeu. „Desigur,

Domnul Iehova nu va face nimic, ca să nu-şi descopere secretul slujitorilor Săi.”—Amos 3:7, *AS.*

SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE

Care este scopul lui Dumnezeu pentru omenire? El Şi-a făcut cunoscut scopul printr-un mandat pe care l-a dat celei dintâi perechi din Eden. Evident, toate mandatele sau poruncile care provin de la Dumnezeu, Cel divin, sunt mandate divine. Pentru a-l deosebi pe acesta de toate celelalte mandate divine se pare, prin urmare, că este cel mai bine să vorbim despre el ca de „mandatul de procreare.” Şi în ce consta acest mandat de procreare? Din trei porunci specifice:

Mai întâi de toate, „Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul”; cu fiinţe drepte, bineînţeles, precum Adam şi Eva, care au dreptul la viaţă, trăiesc în armonie cu Creatorul lor şi sălăşluiesc în fericire şi pace unul cu celălalt. În al doilea rând, „şi stăpâniţi-l,” adică pământul; făcând din tot pământul un paradis aşa cum a fost grădina plăcerii special pregătită în Eden. Şi, în al treilea rând, ‘stăpâniţi peste toate animalele inferioare.’ Omul trebuia să fie un conducător înţelept şi iubitor, nu asupra celorlalţi oameni, ci asupra creaţiei inferioare, fără raţiune şi sălbatice.—Gen. 1:28, *NW.*

Observaţi că Dumnezeu nu le-a spus nimic lui Adam şi Evei despre mersul în cer. Nici despre faptul că globul pământesc va fi distrus într-o bună zi nu le-a spus. Mai degrabă le-a zis că vor trăi atâta timp cât ascultă o anumită poruncă. Trebuie să tragem astfel concluzia că soarta omului a fost pământească, nu cerească. Iar astfel citim: „Cei drepţi vor moşteni pământul şi vor trăi în el pentru totdeauna.” Dar cum ar putea dacă acesta ar trebui să fie distrus într-o bună zi prin foc? —Ps. 37:29, *AS.*

Ce perspectivă minunată oferă scopul lui Dumnezeu omenirii! Ce mărturie că mandatul de procreare s-a făcut pentru dragostea, dreptatea, înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu! Dar astăzi, la vreo şase mii de ani după ce a dat Dumnezeu mandatul, vedem noi scopul lui Dumnezeu pentru omenire practic realizat? Departe de acest lucru!

Omul, în loc să facă din pământ un paradis, l-a exploatat atât de mult încât zone întinse sunt aride din cauza furtunilor de nisip sau a eroziunii solului. Războaie distrugătoare au prăpădit alte regiuni întinse şi savanţii avertizează acum că producerea energiei atomice ar putea face în cele din urmă ca tot pământul să fie nelocuibil.

De asemenea, omul nu a reuşit să îşi exercite stăpânirea înţeleaptă, dreaptă şi iubitoare asupra animalelor inferioare. În schimb, omul a abuzat de cei pe care-i avea în îngrijire, pricinuindu-le multe suferinţe inutile, şi ucigându-i, în mod absurd, pentru câştig financiar sau ca sport, chiar până acolo că a nimicit cu totul unele specii. Şi departe de a umple pământul cu o rasă de oameni drepţi şi fericiţi

Cuprins

cu drept la viaţă, omul a umplut pământul cu o rasă nedreaptă, nenorocită şi muritoare.

De ce acest eşec aparent al scopului lui Dumnezeu pentru omenire? Din cauza păcatului original, pricinuit de răzvrătirea uneia dintre creaturile spirituale ale lui Dumnezeu, căreia i-au fost puşi în grijă pământul şi omul, şi care, din cauza răzvrătirii lui, este cunoscut ca Satan Diavolul—o înregistrare mult prea cunoscută ca să fie nevoie să repetăm mai multe amănunte aici.—Gen. 3:1-19; Rom. 5:12.

Înseamnă aceasta că scopul lui Dumnezeu pentru omenire nu se va realiza? Sigur că nu. Niciunul dintre scopurile lui Dumnezeu nu va da greş niciodată. Cum ar putea, când El este atât atotştiutor, cât şi atotputernic? După cum El însuşi ne asigură: „Eu am plănuit, şi Eu voi face.”—Isa. 46:11, *AS.*

În realitate este vorba numai de întreruperea temporară a scopului lui Dumnezeu pentru omenire, pe care Dumnezeu a permis-o din motive foarte bune. Cum ar fi? Ca să-Şi demonstreze superioritatea faţă de un rival chiar dacă acestuia i se dă practic frâu liber, şi, de asemenea, să dovedească faptul că El poate avea creaturi care Îi vor fi fidele, în ciuda tuturor ispitelor şi persecuţiilor pe care duşmanul lui Dumnezeu, Satan, le aduce asupra lor. A se vedea cartea lui Iov pentru un exemplu.

SCOPUL LUI DUMNEZEU ÎNCĂ SE VA REALIZA

Cum se va realiza totuşi scopul lui Dumnezeu pentru omenire? Inevitabil, prin înlăturarea condamnării care stă asupra omenirii din cauza păcatului lui Adam. Dumnezeu a făcut posibil acest lucru prin faptul că Şi-a trimis Fiul pe pământ şi L-a făcut să ia locul omului în moarte. După cum citim despre Isus: „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Da, aşa cum păcatul unui om perfect, Adam, a adus moartea asupra rasei umane, aşa şi jertfa unui om perfect, Isus, deschide calea pentru toţi iubitorii de dreptate ca să obţină viaţa.—Ioan 1:29, *NW.*

Cu toate acestea, înainte ca omenirea să poată primi binefacerile jertfei sau răscumpărării lui Isus, Satan şi toate cetele lui, atât văzute, cât şi nevăzute, trebuie să fie mai întâi scoşi din cale, întrucât ar împiedica toată această activitate în interesul omului. Isus Cristos şi armatele Sale nevăzute vor face acest lucru la Armaghedon, în „războiul zilei cele mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” În acel război universal, toţi cei de pe pământ care nu iau poziţie pentru Iehova vor fi nimiciţi, în timp ce Satan şi oştile Sale nevăzute vor fi aruncate într-un abis de inactivitate asemănătoare cu moartea, timp de o mie de ani.—Apoc. 16:14, 16; 20:1-3, *NW.*

Supravieţuitorii Armaghedonului, iubitorii lui Iehova şi ai dreptăţii, vor vedea atunci rugăciunea lui Isus împlinindu-se: „Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” Aceasta va însemna „ceruri noi şi un pământ nou” în care va domni dreptatea.—Mat. 6:10; 2 Pet. 3:13, *NW.*

Cuprins

Împărăţia cerească a lui Dumnezeu, care va realiza scopul lui Dumnezeu pentru omenire, este alcătuită dintr-un Rege, Isus Cristos, şi 144 000 de asociaţi regali. Aceşti asociaţi sunt aleşi din rândul oamenilor, sunt o excepţie faţă de restul omenirii şi vor fi singurii luaţi vreodată în cer.—Apoc. 14:1, 3.

În calitate de sămânţă a lui Avraam, Cristos şi asociaţii Lui vor binecuvânta întreaga omenire. Sub stăpânirea Împărăţiei, urmările păcatului şi ale morţii vor fi înlăturate treptat. Primii lor supuşi, supravieţuitorii Armaghedonului, „marea mulţime" de la Apocalipsa 7 (*NW*), vor lua parte la o împlinire simbolică a mandatului de procreare, dând naştere la copii în dreptate. Ei vor exercita, de asemenea, stăpânire înţeleaptă, dreaptă şi iubitoare asupra creaţiei animale şi vor supune pământul, făcând din el un paradis. Şi atunci cei din mormintele de amintire, sau din memoria lui Dumnezeu, vor auzi „glasul" lui Isus „şi vor ieşi."—Ioan 5:28, 29, *NW*.

La sfârşitul domniei de 1 000 de ani a Împărăţiei, Satan şi demonii lui vor fi eliberaţi, astfel încât să ispitească pe toţi cei care locuiesc pe pământ. Toţi cei care cedează ispitelor egoiste vor fi nimiciţi cu Satan şi demonii lui. Cei care trec testul vor fi socotiţi drepţi de către Dumnezeu şi li se va da dreptul la viaţă veşnică. Atunci scopul lui Dumnezeu va fi împlinit în totalitate, întrucât toată omenirea se va bucura de viaţă fără sfârşit într-un paradis pământesc, închinându-se în uniune lui Iehova în spirit şi în adevăr, şi locuind împreună în fericire, dragoste şi pace.

Aţi vrea să luaţi parte la scopul glorios al lui Dumnezeu pentru omenire, atât de sigur că se va realiza, şi aceasta în curând? Atunci daţi-I devotamentul exclusiv pe care I-l datorează toate creaturile Lui şi pe care le-o cere pe bună dreptate. Scopul publicaţiilor Turnului de Veghere şi activitatea martorilor lui Iehova este de a vă ajuta să daţi lui Iehova devotament exclusiv. Acceptaţi ajutorul pe care îl oferă ei, pentru binele vostru de durată.

Învinovăţeşte pe Dumnezeu pentru accidente

Din cauza educaţiei religioase necorespunzătoare oamenii imperfecţi Îl hulesc deseori pe Dumnezeu învinovăţindu-L pentru accidente, ca şi cum Dumnezeu ar trebui să facă în permanenţă minuni pentru a proteja pe oameni de consecinţele propriei lor nebunii. Astfel, un domn, Joseph Jenkins, Sr.. din New Jersey, când a auzit că a avut loc un accident auto pentru a patra oară în cinci ani în care a fost implicat fiul său, a spus: „Nu ştiu de ce Dumnezeu se comportă cu băieţii mei în felul acesta". Soţia lui i-a oferit puţină consolare, pentru că şi ea l-a acuzat pe Dumnezeu, spunând: „Domnul îi dă şi Domnul îi ia". Dumnezeu nu provoacă accidente de maşină. Este o blasfemie să-L învinovăţim pentru defectele mecanice sau erorile de judecată din partea oamenilor! Aşa cum spune Scriptura: „Timpul şi întâmplarea îi ajung pe toţi". – Ecl. 9:11, *RS*.

Cuprins

Triumfând asupra duşmanilor prin predicarea Împărăţiei

ISUS a prezis: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit.” (Mat. 24:14, *NW*). Totuşi, această veste bună nu este acea predicată de diferiţii misionari în ultimele nouăsprezece secole. Cum să aibă loc acest lucru când aceştia nu au o concepţie corespunzătoare despre ceea ce este împărăţia lui Dumnezeu? Mai mult, Isus a spus că această predicare va fi o caracteristică a semnului care va marca a doua Lui prezenţă.

Această veste bună specială a Împărăţiei are, prin urmare, legătură cu împărăţia lui Dumnezeu întemeiată în acest timp al sfârşitului. Cronologia Biblică arată clar că ea a fost întemeiată în 1914. Această împărăţie va elimina toată răutatea şi va face ca voinţa lui Dumnezeu să se facă pe pământ ca şi în cer, conducând în paradis.

Chiar dacă această predicare este o veste bună ea are mulţi duşmani. Aşa cum a fost prezis, conducătorii lumii, şi în special conducătorii comunişti, s-au sfătuit împotriva lui Dumnezeu şi a Regelui Său Isus Cristos. Ei se opun tuturor celor care predică împărăţia lui Dumnezeu, pentru că aceasta urmează să conducă toate naţiunile cu un toiag de fier şi le va sfărâma în bucăţi ca pe vasul unui olar. Rezultă, aşadar, că atunci când Dean Pike, un cleric proeminent din New York, spune că „a fi un creştin este un lucru aşa de sigur”, el nu se referă la cei care îl urmează cu adevărat pe Cristos prin predicarea împărăţiei Sale întemeiate. Ei nu consideră această predicare un lucru sigur niciunde pe pământ. În toată lumea duşmanii lor religioşi născocesc orice acuzaţii vechi pentru a instiga persecuţia.

Dar în ciuda acestei întregi opoziţii, martorii lui Iehova continuă să predice vestea bună a Împărăţiei. Ei iasă biruitori asupra duşmanilor lor în această privinţă. Doar în oraşul New York numărul adunărilor a crescut de la una, în 1935, la 57 în anul 1956. Şi chiar în Rusia comunistă numărul lor creşte uimitor, chiar dacă ei refuză să compromită o singură iotă şi trebuie să-şi desfăşoare lucrarea cu totul ilegal. Dacă, aşa cum a spus şi Dean Pike, comunismul este o religie şi este nevoie de o religie mai bună ca să-l învingă, martorii lui Iehova au acea religie mai bună.

Care este motivul pentru care ei ies biruitori asupra duşmanilor lor sau faptul că ei sunt o religie mai bună? Un singur lucru, şi anume, modul în care ei îşi desfăşoară lucrarea. Ei nu numai că au servi ordinaţi care predică de pe scena publică, ci fiecare din ei este un slujitor ordinat şi predică. Unde? La uşile oamenilor, în pieţe, în case şi oriunde li se oferă posibilitatea. Indiferent dacă tribunalele lumeşti îi recunosc ca slujitori sau nu, ei ştiu că ei s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu ca să facă voinţa Lui, ei ştiu că El le-a poruncit, prin Fiul Său, să predice Împărăţia şi ei o predică.

Şi, mai întâi de toate, triumful lor se datorează faptului că ei au curajul pe care doar Dumnezeu îl poate da. Ei au ceea ce este necesar pentru a birui lumea, şi anume, credinţa. (1 Ioan 5:4). Ei refuză să devină parte a lumii, să trăiască asemenea ei şi pentru ea. Ei fac lucrarea lui Iehova, şi dacă Iehova este pentru ei

nimeni nu poate să fie împotriva lor şi să-i biruiască. Având adevărul, ei au zelul pe care l-a arătat Isus, un zel mistuitor. Şi victoria lor se datorează, de asemenea, spiritului lui Iehova: „Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Iehova al oştirilor”. Da, în 1914, Împărăţia a trecut la a-şi birui duşmanii din ceruri; în prezent ea triumfă asupra duşmanilor săi prin predicarea Împărăţiei şi la Armaghedon triumful va fi complet. – Zah. 4:6, *AS*.

[Note de subsol]
Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 15 Octombrie 1955.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de Esther M. Rydell

În 25 Decembrie 1948, am pus piciorul în misiunea mea străină în calitate de misionară în Venezuela, America de Sud. Aşa de repede a zburat timpul încât îmi amintesc de acea zi fericită ca şi cum ar fi ieri; şi când privesc înapoi peste ultimii ani îmi dau seama cât de bun a fost Iehova cu mine şi cât de bogate au fost binecuvântările primite de la el în timp ce îmi urmăream scopul în viaţă, într-o ţară străină. Prin organizaţia vizibilă a lui Iehova am fost îngrijiţi bine şi a fost făcut tot ce era posibil pentru a ne ţine fericiţi în misiunile noastre.

În prezent sunt atât de preocupată de ceea ce fac încât uit complet că nu am fost întotdeauna o misionară. Ca în toate celelalte lucruri, am început, însă nu am devenit o misionară peste noapte. A fost un proces treptat. Aceasta mă duce înapoi cu mai mulţi ani când, în 15 Aprilie 1936 am început activitatea de pionierat. Ziua aceea nu o voi uita niciodată, pentru că ea a fost cea mai fericită din viaţa mea. De mult timp mă gândeam la activitatea de pionier, şi de fiecare dată când Societatea trimitea una din acele scrisori care încurajau vestitorii să devină pionieri eu chiar mă întrebam de ce nu eram unul din ei. O, da, eu îmi dedicasem viaţa să slujesc pe Iehova, cu mulţi ani înainte; dar mi se părea că pionieratul nu era pentru mine, dat fiind faptul că nu eram puternică din punct de vedere fizic. Dar în cele din urmă, după ce am auzit una din acele scrisori citite şi dându-mi seama cât de mult mă îngrijoram fiindcă nu foloseam atât de mult timp în serviciul de teren cât ar fi trebuit, am luat o decizie fermă să-mi rezolv lucrurile şi să devin pionier. Am renunţat la serviciul meu ca secretară şi la biroul meu particular într-un zgârie-nori modern din New York. A fost uşor să-mi iau rămas bun de la toate, deoarece mă imaginam întotdeauna mergând pe un drum de ţară frumos în fiecare zi, cu un diplomat sub braţ şi căutând case unde aş putea să ofer cuiva o băutură din apa vieţii. Pluteam în aer în prima zi când am început pionieratul, căci ştiam că Iehova

Cuprins

mă ajutase să-mi ating acest obiectiv. Am avut credinţă că El va asculta rugăciunea mea pentru ajutor pentru a lua o decizie corectă, şi El m-a ajutat.

În timp ce îmi desfăşuram activitatea de pionier în diferite părţi ale Statelor Unite binecuvântările erau fără număr. Educaţia pe care am primit-o întâlnindu-mă cu oameni de toate felurile, trăind în diferite părţi ale ţării, intrând şi ieşind din închisori ici şi acolo, toate acestea s-au adăugat pentru a face pionieratul interesant, ca să zic aşa. Însă cel mai important lucru din toate a fost privilegiul de a învăţa atât de mulţi oameni adevărul despre scopurile lui Iehova pentru ei. Îmi amintesc de atât de mulţi oameni care spuneau: „Învaţă-mă să mă rog; nu ştiu”. „Citeşte-mi din Biblie; nu văd”. „Dumnezeu te-a trimis la mine”. „Mulţumesc că ai sunat la uşa mea; mesajul tău a însemnat atât de mult pentru mine”. Aş putea să merg mai departe, în timp ce stau aici amintindu-mi acele feţe. Astăzi aceste persoane experimentează binecuvântările pe care eu le-am primit acolo. Oare mi-a părut rău vreodată că am luat decizia de a deveni un pionier? Nu, niciodată; nici măcar un moment.

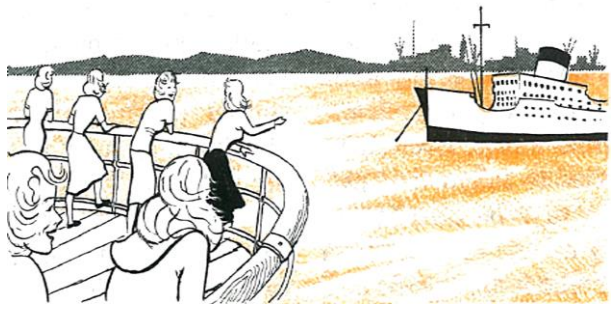

Am fost atât de fericită că sunt un pionier încât aş fi putut continua să fiu unul din aceştia în ţara mea de origine, însă s-a întâmplat ceva mai minunat. Am fost invitată să merg la Gilead în primăvara anului 1945. Acesta depăşea cele mai exagerate vise ale mele. Îmi amintesc cum, fiind copil, stăteam ore întregi citind „rapoartele congresului” (aşa cum le numeam în zilele „pelerinilor”), şi îmi doream deseori să pot merge în diferite locuri şi să predic. Cele câteva rapoarte din ţări străine m-au fermecat. Nu mi-am dat seama că într-o zi voi avea oportunitatea să merg în alte părţi ale lumii ca misionară. Am fost încântată.

Promoţia a cincea a Gileadului m-a inclus şi pe mine. Nu auzisem prea multe despre Gilead de la nimeni, decât că era minunat. A fost mai mult decât atât; m-am simţit ca şi cum am păşit direct din această lume veche în Lumea Nouă. Am acceptat totul ca pe un dar minunat de la Iehova şi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru instruirea pe care am primit-o acolo. Ea m-a ajutat să am o înţelegere mai profundă a organizaţiei lui Iehova, atât vizibilă, cât şi invizibilă. Ea mi-a arătat obligaţia mea de a sluji pe Iehova eficient, cu bunătate şi dragoste, deoarece doar dragoste şi bunătate mi-au fost arătate acolo. Ea mi-a arătat cum să studiez Biblia şi să obţin cel mai mare folos. Ea mi-a arătat cum să mă exprim clar, şi, cel mai important, cum să-mi păstrez mintea şi inima concentrată asupra slujirii lui Iehova şi umplută cu lucruri de valoare. De atunci, am încercat cu sârguinţă să urmez acel model. Gileadul îmi va fi totdeaun drag inimii; am iubit fiecare minut petrecut acolo. Îmi place să cred că fiecare pionier care este capabil ar dori să meargă la Gilead şi să fie instruit pentru lucrarea misionară străină. Mă bucur că am făcut acest lucru. Uite unde sunt astăzi: în Venezuela, America de Sud. Mi-a părut oare rău că am luat decizia să merg la Gilead? Nu, pentru că şi această

decizie am luat-o cu ajutorul lui Iehova, simţindu-mă sigură că El mă va ajuta în toată acea perioadă de instruire.

În Iulie 1945 am absolvit şi eram dornică să merg într-o ţară străină şi să pun în practică toate lucrurile pe care le învăţasem. Nu am mers imediat, însă mi-am ocupat timpul şi am fost fericită să fiu o misionară în Statele Unite până când, în cele din urmă, în Decembrie 1948, am devenit unul din cei şase misionari fericiţi programaţi să navigăm pe vaporul Grace Line spre Maracaibo, Venezuela. Eram atât de entuziasmaţi încât de abia aşteptam să plecăm din portul New York; apoi puteam să ne simţim într-adevăr pe drum.

După opt zile de navigare am început să vedem ţărmul. Misiunea noastră în străinătate! Aerul fierbinte care sufla în feţele noastre era ca şi cum venea dintr-un cuptor. Sute de acoperişuri din tablă galvanizată străluceau în soare. Părea ca un oraş de deşert într-o mare de nisip. Am fost atât de bucuroasă să cobor din vapor încât totul mi se părea bine, şi am fost recunoscători lui Iehova că am ajuns în siguranţă. Nu ştiam ce îmi rezerva viitorul în această ţară străină; nici nu eram îngrijorată, deoarece aveam credinţă suficientă în Iehova că atâta timp cât voi continua să-mi urmăresc scopul în viaţă, El se va îngriji de mine.

În timp ce scriu zâmbesc când mă gândesc că toţi şase câţi am coborât din vapor eram încărcaţi fiecare cu geamantane, cutii de ciocolată şi prăjituri, paltoane groase de iarnă, pălării, mănuşi, ciorapi - şi temperatura de **100 de grade** . Transpiraţia a început să curgă pe noi şi am început să chicotim şi să râdem atât de tare încât de abia ne-am oprit. Nu era pic de umbră niciunde. Un frate băştinaş s-a întâlnit cu noi, cu un alt frate din alt oraş care vorbea engleza. Iată-ne cu un vocabular cu puţine cuvinte în spaniolă, fără loc unde să stăm şi neînţelegând decât a zecea parte din ceea ce spunea fratele băştinaş, şi aproape prăjiţi în soarele tropical. Fratele care vorbea engleza ne-a spus despre o familie care ne-ar putea găzdui. Ei aveau o casă mică, însă el credea că vom putea fi cazaţi toţi la el. Soţul devenise interesat, iar soţia nu se împotrivea. Ei aveau doi copii; aşadar cu noi şase, eram zece. Am mers să căutăm această căsuţă şi am găsit-o pe un morman de nisip. Am fost mai mult decât bine primiţi pentru a împărţi casa cu ei, dar după ce ne-am pus cele 15 sau mai multe bagaje, 40 de cutii de carton de literatură, şi toate hainele noastre groase a mai rămas puţin spaţiu în cameră. Nu i-a deranjat acest lucru. Dar unde urma să dormim? Acest lucru a fost uşor. Ei au înşirat încă patru hamace ici şi acolo şi acolo eu şi sora mea ne-am făcut un pat frumos din cutiile de carton de la cărţi. A fost aceasta o greutate? Nu, a fost o experienţă adevărată. Nu am mai avut niciodată locuinţe ca acestea, şi niciodată nu am împărtăţit o casă cu oameni mai buni ca ei. Chiar dacă ei erau foarte săraci, şi soţul fără lucru, feţele lor iradiau de fericire să ne aibă cu ei. Conversaţia noastă era foarte limitată, dar după o lună, când ne-am mutat în propria noastră casă misionară, ei au plâns, şi noi la fel. Ei nu puteau să înţeleagă de ce nu puteam să continuăm să locuim cu ei. Noi ştiam că Iehova va binecuvânta această familie pentru bunătatea lor faţă de noi. În 1953 tatăl şi mama au participat la Adunarea Societăţii Lumii Noi la Stadionul Yankee din New York, şi în anul următor mama şi cei doi copii ai ei erau pionieri de vară. Aceşti prieteni dragi nu vor ştii niciodată cât de mult a însemnat bunătatea

Cuprins

lor pentru noi. Noi am acceptat această îngrijire smerită ca venind de la Iehova şi din acest motiv ne-a plăcut misiunea noastră chiar din prima zi în care am pus piciorul în ea.

În scurt timp am mobilat casa noastră confortabil. Am organizat o adunare alcătuită dintr-un frate, câţiva oameni cu bunăvoinţă şi noi cei şase. Adunarea a crescut rapid şi în 1954 existau două unităţi în acest oraş.

La două zile după ce am ajuns în Maracaibo, am plecat în teritoriu, distribuind multă literatură. La fiecare uşă am depus o scurtă mărturie, însă nu înţelegeam nimic ce spuneau oamenii. Cred că ei s-au gândit că era mai uşor să ia literatura decât să încerce să ne facă să înţelegem ceea ce nu vroiau ei. La două săptămâni după sosirea noastră preoţii catolici au anunţat că am venit. Ei ne-au descris pe fiecare din noi la radio, spunând oamenilor să nu ia nimic de la noi. Aceasta a fost minunat! Acum fiecare din oraş ştia cine suntem noi şi multe au fost cazurile când oamenii au venit la noi să ne ceară cărţi şi Biblii. Deseori distribuiam prima carte a noastră până la ora 7 a.m. Din cauza căldurii oamenii se trezeau devreme şi aşa am făcut şi noi.

Am muncit greu şi am găsit mulţi oameni cu bunăvoinţă cu care am condus studii cu cunoştinţele noastre slabe de limbă spaniolă. Îmi voi aduce aminte întotdeauna cu multă plăcere de unul din primele studii pe care l-am avut. Doamna nu putea citi, aşa că a trebuit să-i citesc. Eu nu puteam citi foarte bine, dar între noi am înţeles ce spuneau paragrafele. Ea a devenit în scurt timp un vestitor şi soţul ei a vrut ca să-i fie citită cartea şi lui. Pe atunci puteam să citesc puţin mai bine şi să explic puţin mai mult; dar pe măsură ce trecea timpul mi-am dat seama că trebuia să fac un efort adevărat pentru a învăţa limba repede, dat fiind faptul că aici erau oi care doreau informaţii pe loc şi nu puteau să aştepte până când îmi voi face timp să învăţ limba. Învăţarea unei limbi străine nu a fost un lucru uşor, însă a fost interesant, şi mai mulţumitor pe măsură ce reuşeam să înţeleg ce vorbeau oamenii. Noi cumpăram zilnic un ziar şi încercam să-l citim. Am studiat cărţi de geografie şi am constatat că Venezuela era o ţară foarte interesantă. Chiar şi în prezent ţin pasul cu evenimentele şi întâmplările ei, toate aceste lucruri făcându-mă să simt că aparţin acelei ţări.

După ce am lucrat trei ani şi jumătate în căldura din oraşul Maracaibo, am fost transferaţi în Barquisimeto, un oraş interior, mult mai rece. Un oraş cu totul diferit, oamenii săi sunt foarte fanatici, săraci şi mai mult de jumătate din ei nu ştiu să citească. Aceasta a însemnat că a trebuit să lucrăm puţin mai greu pentru a găsi oile, iar acum avem în acest loc o organizaţie puternică, curată, în continuă creştere. Inimile noastre obosesc cu aceşti oameni; ei sunt atât de orbiţi de preoţii catolici care îi avertizează întruna împotriva noastră şi a Bibliei. Într-o zi, în timp ce depuneam mărturie într-un magazin, un preot catolic a înaintat spre mine şi a smuls o broşură din mâna mea, a rupt-o în patru bucăţi şi a încercat să mi-o înapoieze. I-am spus că broşura este proprietatea mea şi că va trebui să plătească pentru ea. El s-a căutat prin buzunare şi a venit cu preţul broşurii. Nu a rostit nici un cuvânt.

Cuprins

Când „sfinţii” sunt transportaţi de la o biserică la alta mii de oameni merg pe străzi, purtând lumânări aprinse. Cei mai mulţi din ei nu au văzut niciodată o Biblie, şi nici nu ştiu cine este Iehova. O femeie mi-a spus că avea propriul ei dumnezeu şi a alergat în casă şi a venit cu un chip al Mariei. Ea a spus: „Acesta este dumnezeul meu”.

Ce altă carieră mai bună aş fi putut alege pentru a-mi urmări scopul în viaţă decât de a fi o misionară străină şi de a avea privilegiul de a prezenta Biblia, cuvântul sfânt al adevărului lui Dumnezeu, la aceşti oameni? Unde aş fi putut primi binecuvântări mai multe decât au fost ale mele în această însărcinare misionară? Deseori mă gândesc la binecuvântările bogate pe care le-aş fi pierdut dacă ar fi trebuit să mă întorc în ţara natală în timpul primelor luni sau în primul an al misiunii mele. Nu aş fi învăţat o limbă nouă, nici nu aş fi învăţat să trăiesc la tropice, unde mă pot bucura de florile frumoase care înfloresc tot anul, pot să mănânc alimente noi, să văd adunări apărând acolo unde adevărul nu fusese auzit niciodată, şi să mă asociez cu „celelalte oi” de o rasă diferită.

Aş putea să continui la nesfârşit şi să scriu o carte despre bucuriile de a fi un misionar, dar mă gândesc că timpul poate fi petrecut mai bine de mine în predicare şi voi lăsa ca paginile să fie „celelalte oi”, şi le voi lega în dragoste şi voi înfrumuseţa marginile cu fericire. Mulţumiri fie aduse lui Iehova pentru că mi-a dat privilegiul să fiu un misionar.

Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii perfect, du-te, vinde-ţi bunurile şi dă-le săracilor şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino şi urmează-mă!”. – Mat. 19:21, NW.

„Cristos nu are nici o obiecţie faţă de prosperitate”

Cel mai important susţinător al vindecării divine în Statele Unite este un domn pe nume Oral Roberts. În Februarie 1956, el a vizitat Australia şi, în timp ce desfăşura o campanie de vindecare la Sydney, s-a înregistrat la hotelul generos din oraş, Glen Ascham, sub un nume fals. Când reporterii de ziare au descoperit subterfugiul, Roberts a răspuns: „Cristos nu are nici o obiecţie faţă de prosperitate”. Dar dacă Cristos nu are nici o obiecţie faţă de prosperitate şi Roberts avea o conştiinţă curată, de ce s-a înscris sub un nume fals? Din cauza fricii de om? S-a temut el oare că unele persoane ar putea face o comparaţie nefavorabilă între alegerea de către Roberts a celui mai exclusivist hotel şi exemplul şi învăţătura Celui pe care Roberts mărturiseşte că-L urmează, Isus Cristos?

CĂSĂTORIA ÎN CONDIŢII IMPERFECTE

CĂSĂTORIA a fost pusă sub mare presiune şi efort prin imperfecţiune. Imperfecţiunea se datorează păcatului. Păcatul este nedreptate, nesupunere faţă de legile perfecte ale lui Iehova Dumnezeu. Căsătoria lui Adam cu Eva în Eden a fost una perfectă fiindcă a fost făcută de Iehova Dumnezeu, ale cărui activităţi sunt toate perfecte, ale cărui căi sunt toate dreptate. (Deut. 32:4, *NW*). Luarea unei coaste de la Adam şi, împreună cu aceasta, toate trăsăturile femeieşti care au fost iniţial în el, nu l-au făcut nefericit. Faptul că Dumnezeu i-a înapoiat aceste lucruri sub forma unei femei perfecte, ca să fie nevasta lui, i-au deschis calea la o fericire pe care nu o cunoscuse înainte. Ziua lui de cununie în Eden a fost una cât se poate de fericită. Căsătoria pe care o inaugura urma să fie una mereu fericită şi să ducă la fericirea de nedescris de a fi roditori şi de a da naştere la copii perfecţi, după specia lor. Chiar şi Dumnezeu, care îi unise, ar fi fost fericit, căci astfel scopul Lui de la crearea pământului, de a-l avea „locuit," ar fi fost împlinit.—Gen. 1:26-28; Isa. 45:18.

[2] Ce a întrerupt atunci fericirea deplină a căsniciei omeneşti şi ce a adus-o în aceste împrejurări imperfecte? În primul rând, a fost nereuşita de a recunoaşte relaţiile bune pe care Dumnezeu le-a stabilit între soţ şi soţie şi refuzul lor de a păstra acele relaţii. Adam şi Eva erau de nedespărţit, aşa cum un cap şi un corp sunt de nedespărţit. „Căci Adam a fost făcut primul, apoi Eva." (1 Tim. 2:13, *NW*). Adam a învăţat-o pe Eva. El i-a arătat grădina paradis a Edenului care îi era cunoscut în întregime. El i-a spus numele pe care le dăduse animalelor. Şi cel mai important, el i-a spus cum să trăiască veşnic în acest paradis al plăcerii ca mama unei familii omeneşti perfecte, spunându-i porunca specială a lui Iehova Dumnezeu. Aceasta era ceva deosebit, înainte de poruncile pe care Dumnezeu le-a dat amândurora cu privire la hrana pentru toate creaturile. (Gen. 1:28-30). După cum i-a fost spus lui Adam singur, porunca specială a lui Dumnezeu a fost: „Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri." (Gen. 2:16, 17, *NW*) Această poruncă era valabilă acum şi pentru Eva, fiindcă ea era o parte din el; ea era o singură carne cu el. Aşa cum el a învăţat-o această poruncă divină, aşa era responsabilitatea lui de cap asupra ei să întărească această lege ocrotitoare a vieţii. Dacă ar fi iubit-o, i-ar fi impus această lege, pentru că a face astfel ar fi însemnat şi că se iubeşte pe sine. Ea era o parte din oasele şi carnea lui, şi fireşte că nu şi-ar urî propriile oase şi propria carne. Prin această întărire a legii, Adam ar fi iubit mai ales pe scumpul lor Dătător de viaţă, Iehova Dumnezeu, pe care trebuiau să Îl iubească mai mult decât pe ei înşişi sau decât unul pe celălalt.

[3]O vreme, Eva s-a supus conducerii soţului ei. Ea nu s-a îndoit de pedeapsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Ea nu credea că bărbatul ei fusese amăgit de ceea ce spusese Dumnezeu despre încălcarea legii Sale. Ea nu credea că ar trebui

Cuprins

să hotărască sau să renunţe la legea cu privire la ce este bine şi ce este rău. Ea era un adevărat ajutor pentru Adam şi se adaptase perfect în viaţa lui şi a găsit siguranţă şi fericire în acest lucru. Atunci i s-a înfăţişat un călcător al legii, un tulburător al căsniciei, pe când era singură. Cu ajutorul unui şarpe din grădina Eden, acesta i-a cerut informaţii. Ea i-a povestit ce îi spusese bărbatul ei. Atunci şarpele, sau cel nevăzut care vorbea prin şarpe, nu a recurs aici la bârfă, vorbind aiurea despre fleacuri sau repetând o minciună. El a făcut ce a zis Isus Cristos că a făcut. El a minţit direct, şi s-a făcut tatăl tuturor minciunilor. (Ioan 8:44; 2 Cor. 11:3). El a contrazis de îndată ceea ce îi spusese Adam Evei şi ceea ce îi spusese Dumnezeu, mai întâi, lui Adam. „Şarpele i-a zis femeii: 'În mod sigur nu veţi muri.'" Atunci, prefăcându-se că el cunoaşte adevărul despre pomul interzis, a continuat: „Căci Dumnezeu ştie că, în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul." (Gen. 3:1-5, *NW*) Adevăratul scop al Şarpelui, Satan Diavolul, prin împotrivirea şi calomnierea lui Dumnezeu în acest fel, a fost să înceapă să strice legătura de căsătorie dintre Iehova Dumnezeu şi soţia Lui organizaţie, „femeia" Lui, cu alte cuvinte, organizaţia Lui universală de creaturi sfinte, de care aparţinea Adam şi Eva atunci.

4 A răspuns Eva, din consideraţie faţă de relaţia ei de căsătorie, acum: 'Ce drept ai tu să contrazici cuvântul bărbatului meu, şi ce drept ai tu să contrazici cuvântul Dumnezeului Lui, care m-a dat lui? Să mă supun ţie, un simplu animal, şi nu bărbatului meu, capului meu ales de Dumnezeu?' Nu! Nici nu a fost cazul ca Eva să se bizuiască pe cuvânt şi legea lui Dumnezeu faţă de cuvântul bărbatului. Aici a fost cazul de a se bizui pe cuvântului şarpelui faţă de cuvântul soţului ei, care era *în armonie cu* cuvântul lui Iehova. Aici erau doi martori, Iehova însuşi şi Adam, împotriva unui singur martor mincinos, marele Şarpe. În semn de respect pentru capul ei omenesc, Eva ar fi trebuit să spună că îl va consulta mai întâi pe bărbatul ei şi va vedea dacă el era de acord cu mâncarea fructului interzis împotriva poruncii lui Dumnezeu, căci el Îl cunoştea pe Dumnezeu mai bine decât ea. Decât să îl caute pe soţul ei şi să treacă peste legea lui Dumnezeu împreună cu el, Eva s-a uitat la fructul interzis din noul punct de vedere care i-a fost înfăţişat de un animal. Ea a permis să se dezvolte în sine pofta pentru acesta. Pofta ei a dus-o în ispită, şi a împins-o să acţioneze şi astfel a luat naştere păcatul. Această zămislire a păcatului urma să dea naştere la pedeapsa cu moartea. (Iac. 1:14, 15) „A luat deci din rodul lui şi a mâncat." (Gen. 3:6, *NW*) Ea a fugit înaintea bărbatului ei şi a pus propria inteligenţă deasupra celei a capului ei, soţul ei. Ea a fost total înşelată, dar, la fel, a fost şi un caz de nesupunere în căsnicie.

5 Eva a mâncat din fructul interzis cu o totală lipsă de respect faţă de Dumnezeu, ca Suveranul ei ceresc, şi faţă de bărbatul ei, în calitate de cap al ei. Povestirea din Biblie nu spune că a lovit-o de îndată conştiinţa şi că şi-a dat seama că era complet goală, făcând-o să se simtă speriată şi să vrea să se ascundă de sexul opus, de bărbatul ei. Proverbele 9:17, 18 (*RS*) ne spun: „'Apa furată este dulce, iar pâinea mâncată în taină este plăcută.' Dar el nu ştie că morţii sunt acolo, că oaspeţii ei sunt în adâncimile Şeolului [mormântul comun al omenirii]." Aşadar, complet înşelată, fără să îi fie frică de pedeapsa cu moartea şi fără să cunoască

Cuprins

ruşinea sexuală, a gustat dulceaţa trecătoare a fructului pe care îl furase din pomul interzis şi a mâncat în taină faţă de bărbatul ei, iar apoi Eva a mers cu înfumurare la Adam şi i-a oferit o bucată din fructul oprit. Acum ce trebuia el să facă?

[6] Adam a ştiut de îndată că Eva fusese amăgită de către şarpe şi că păcătuise. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Şi nu Adam a fost amăgit, ci femeia a fost amăgită şi a ajuns să încalce legea." (1 Tim. 2:14, *NW*). Eva nu a vorbit şi nu a acţionat pentru el, capul ei. Capul trebuia să hotărască şi Adam trebuia fie să încuviinţeze păcatul ei, alăturându-i-se pur şi simplu cu bună ştiinţă, de bună voie, la mâncarea fructului furat, fie să dezaprobe fapta ei şi să o oprească imediat, ca să nu devină un obicei în casa lui. Legea teocratică a lui Iehova, declarată mai târziu naţiunii Israel, era de acord cu acest lucru, afirmând: „Dacă o femeie îi face lui Iehova o făgăduinţă sau se leagă printr-o promisiune de abstinenţă . . . Dar dacă ea are soţ şi este sub făgăduinţa sau promisiunea necugetată a buzelor ei prin care şi-a legat sufletul şi soţul ei aude, dar nu-i zice nimic în ziua în care aude despre aceasta, atunci făgăduinţele ei vor rămâne valabile şi promisiunile ei de abstinenţă prin care şi-a legat sufletul vor rămâne valabile. Dar dacă soţul ei, în ziua în care aude despre aceasta, se împotriveşte, atunci el a anulat făgăduinţa care era peste ea sau promisiunea necugetată a buzelor ei prin care şi-a legat sufletul, iar Iehova o va ierta." (Num. 30:3, 6-8, *NW*) Deci, Adam ar fi putut să o mustre pe Eva şi să permită ca Dumnezeu să fie adevărat, iar Şarpele, Diavolul, un mincinos, justificându-se astfel că nu a fost complice la călcarea legii lui Dumnezeu de către ea. Dumnezeu îl numise cap. El ar fi trebuit să respecte numirea lui Dumnezeu şi să se împotrivească faptului că Eva se purtase ca un cap atunci când a luat hotărâri.

URMĂRI RELE ALE ABATERII DE LA DATORIILE CĂSĂTORIEI

[7] Dacă Adam s-ar fi iubit pe sine, iubind viaţa sa şi pe urmaşii lui, ar fi refuzat să primească fructul interzis din mâna nevestei sale. El i-ar fi arătat calea cea dreaptă dacă ar fi refuzat, căci ea era făcută din carnea lui. Dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu mai mult decât pe sine, inclusiv pe nevasta lui, atunci ar fi refuzat oferta ei şi ar fi respectat porunca lui Dumnezeu. Mai bine s-ar fi despărţit de nevasta lui decât să se despartă de Dumnezeul lui. Jucând rolul unui soţ adevărat, el ar fi respectat propria conducere numită divin şi ar fi luat hotărârea potrivită pentru sine şi casa lui. Ar fi arătat tărie şi s-ar fi ridicat la nivelul responsabilităţii sale şi şi-ar fi păstrat integritatea faţă de Dumnezeu. Dar Adam nu s-a uitat la Dumnezeu. El a privit la nevasta lui, care îi întindea fructul. Acum s-a născut în el o dorinţă pentru ea, nu ca ajutor şi pereche, ca să îndeplinească mandatul de procreare al lui Dumnezeu, ci ca mijloc de satisfacere a cărnii. A fost sedus de ea. Dându-i mai multă atenţie sau cugetare ei decât plăcerii de a se supune poruncii lui Dumnezeu, el a slăbit. El a refuzat să recunoască, a respins propria-i conducere a calităţii de soţ. El a ascultat glasul nevestei sale, nu al lui Dumnezeu. El a acceptat fructul interzis şi l-a pus în gura sa.

Cuprins

[8] El a rămas cu nevasta lui, da, în păcat, dar a rupt tovărăşia cu Dumnezeul şi Tatăl lui. Neamăgit, el s-a alăturat de bună voie Şarpelui, Satan Diavolul, în răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Fără să descrie bătălia din mintea lui sau sentimentele care au fost răscolite, Biblia spune pur şi simplu: „Apoi i-a dat şi soţului ei, când a fost cu ea, şi el a mâncat." Acum amândoi păcătuiseră, dar păcatul lui Adam era mai mare, fiindcă el era mai răspunzător. Nu se mai puteau uita unul la celălalt într-un fel pur şi firesc. „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi şi-au dat seama că erau goi. Au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut învelitori pentru coapse."—Gen. 3:6, 7, *NW*.

[9] Între bărbat şi nevasta lui se formase acum o barieră, cu toate că era reprezentată numai de frunze de smochin cusute împreună. Fără să se simtă cu înfăţişarea curată faţă de nevasta lui, Adam nu se putea simţi cu înfăţişarea curată faţă de Dumnezeul lui. El nu s-a mai simţit în largul lui în comuniunea cu Dumnezeu; în loc să aştepte cu nerăbdare acest lucru, acum fugea de el. Aşa că, atunci când au auzit apropierea prezenţei nevăzute a lui Dumnezeu, Adam şi Eva s-au ascuns în spatele pomilor. Dumnezeu l-a chemat pe el, nu pe nevasta lui. Adam I-a spus lui Dumnezeu că nu se simte destul de îngrijit înaintea Lui. Păi cum aşa? Mâncase Adam din fructul interzis? Bine, nu direct din pom, dar mâncase din mâna nevestei sale, ca să îi facă pe plac ei. Atunci femeia era cea care a mâncat direct din pomul oprit? Femeia recunoştea acum că nu se purtase prea înţelept. Ea a spus: „Şarpele m-a amăgit şi aşa am mâncat." (Gen. 3:8-13, *NW*). Ea nu a crezut niciodată că urmările vor fi aşa.

[10] Aşa că Dumnezeu s-a întors spre marele Şarpe, Satan Diavolul, care pusese acum căsnicia lui Adam şi Eva în mare greutate. Dar dacă Şarpele Satan Diavolul a crezut, doar pentru o clipă, că poate desface căsnicia dintre Iehova Dumnezeu şi „femeia" Lui, organizaţia Sa cerească universală sub singurul Său Fiu născut, atunci s-a înşelat amarnic. Blestemându-l pe Satan Diavolul la o existenţă foarte josnică, în care se va hrăni numai cu ţărână, Iehova Dumnezeu, Marele Soţ, a pomenit de propria Sa „femeie." El a hotărât pentru femeia Lui o cale de acţiune diferită de cea pe care a urmat-o Eva, spunând: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei răni călcâiul." (Gen. 3:14, 15, *NW*). Nevasta Lui organizaţională cerească va rămâne lângă El în iubire, dar îl va urî pe Amăgitor, pe Şarpe, Satan Diavolul. Urmaşii sau copiii ei se vor împotrivi urmaşilor sau seminţei amăgitoare a Şarpelui. Rana pe care urmaşii ei i-o vor face marelui Şarpe va fi mai rea decât rana pe care Şarpele i-o va face urmaşului ei, care va duce la un şchiopătat trecător. Va fi într-un punct mai vital şi va lăsa capul Şarpelui zdrobit, cu nimicirea întregii lui seminţe. Soţia sau „femeia" organizaţie a lui Dumnezeu va avea roade pe care să le arate pentru totdeauna, care vor purta numele Soţului ei, Iehova.

[11] Iehova a prezis acum cum căsătoria umană va avea de atunci încolo greutăţile ei şi cuplurile căsătorite vor avea „necazuri în carne." Locul femeii în aranjamentul căsniciei va fi deosebit de greu, şi ce a spus Iehova despre ea în Eden nu s-a dovedit neadevărat după şase mii de ani de experienţă. „Femeii i-a zis: 'Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naşte copii şi

Cuprins

dorinţa ta se va ţine după soţul tău, iar el va stăpâni peste tine'". (Gen. 3:16, *NW*) Stăpânirea soţului asupra femeii nu a fost doar o permisiune ca el să stăpânească dacă vrea sau dacă era dispusă să i se supună. Stăpânirea lui asupra ei era la fel de sigură să funcţioneze precum creşterea durerilor sarcinii ei care avea să fie, iar ea trebuia să dea naştere la copii în chinurile facerii. În ciuda tuturor acestor lucruri, ea va tânji să aibă un soţ. Ea va considera că este o ruşine, o ocară, să nu aibă soţ. Ea o va socoti o frustrare, o înfrângere a scopului sexului ei, dacă nu va avea copii, o dezamăgire pentru ea, şi o dezamăgire pentru bărbatul ei. El să fie domnul, stăpânitorul. Numai ei să îi dea căsnicie cu copii.

[12] Cât de umilitor trebuie să fi fost pentru capul numit al cuplului căsătorit când Dumnezeu Şi-a început osânda cu moartea asupra lui Adam, zicând: „Fiindcă ai ascultat glasul nevestei tale." Da, totul a fost din pricina acestui lucru. El a ascultat creatura în loc să asculte Creatorul, care îi poruncise să nu mănânce din pomul cunoaşterii binelui şi răului. În încercarea de a-i face pe plac nevestei sale, cu speranţa să nu o piardă, Adam, soţul, a făcut ceva care a adus consecinţe care nu au fost pe placul ei. Aşa că era sigur că el va scădea în stima şi respectul ei. Lipsa sa de înţelepciune s-a zărit în urmări. El a pierdut pentru ea locuinţa paradis. El şi-a pierdut poziţia de fiu aprobat al lui Dumnezeu, ca să stăruiască pe lângă Dumnezeu pentru ea şi să câştige ceva consideraţie pentru ea, femeia amăgită care era. El a lăsat-o fără destulă ocrotire împotriva altor amăgiri şi a proastei conduceri încercată de Satan Diavolul. Dacă ea nu murea mai întâi, ar fi putut să moară el şi să o lase văduvă, fără bărbat. Cu el a fost izgonită din grădina Eden, ca să moară renegată de Dumnezeu.—Gen. 3:17-24, *NW.*

[13] Cuvântul lui Dumnezeu ne spune foarte puţine despre viaţa de căsnicie a lui Adam şi Eva din afara grădinii paradis din Eden. Nu a fost o viaţă fericită, acest lucru este cert. Când unul îl privea pe celălalt şi îşi amintea de partea pe care o jucase fiecare în producerea acestei urmări triste, niciunul nu se putea bucura de celălalt. Adam îşi pierduse acum stăpânirea de sine perfectă. În afara Edenului a avut pentru prima oară relaţii sexuale cu nevasta lui. Nu a fost o ocazie fericită când a văzut-o zvârcolindu-se în chinurile facerii ca să îl nască pe primul lor copil, un fiu. Acest băiat, Cain, s-a dovedit a fi un asasin, un ucigaş al propriului frate, care l-a omorât pe primul martor omenesc al lui Iehova, credinciosul Abel. Cain a venit sub blestemul lui Dumnezeu, al cui martor era Abel. El a fost însemnat pentru distrugere, pentru nimicire de către nimeni altul decât Dumnezeu însuşi. Căsnicia sa cu una dintre surorile sale în ţara Fugarilor nu a fost una fericită.—Gen. 4:1-17; 1 Ioan 3:12; Evrei 11:2, 4; 12:1.

[14] Adam şi Eva au trăit suficient de mult ca să vadă crescând roadele rele din căsnicia lor imperfectă. Statutul de căsătorit al niciunuia dintre urmaşii lor nu s-a dovedit a fi unul pe deplin fericit. Ce a fost răspunzător pentru acest lucru? În primul rând, eşecul primului bărbat şi a nevestei sale de a-L iubi în uniune pe Dumnezeu şi mai mult decât unul pe celălalt. Împreună cu lipsa dragostei pentru Dumnezeu şi ca urmare a acestui lucru, fiecare a dat greş în respectarea locurilor atribuite de Dumnezeu de soţ şi soţie, în aranjamentul căsniciei, şi să se ridice la nivelul responsabilităţilor şi obligaţiilor acelui loc. Adam, în calitate de cap, a fost

Cuprins

cel dintâi responsabil pentru toate acestea. Arătând înspre el ca principalul responsabil pentru toată starea de păcat şi moartea care s-au abătut asupra noastră, cei care am fost născuţi ca urmare a căsniciei lor stricate, Cuvântul lui Dumnezeu, Judecătorul, spune: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit— . . . moartea a domnit de la Adam încolo." (Rom. 5:12-14, *NW*). Aşa că răul provocat de proasta conducere a aranjamentului căsătoriei stabilită iniţial de Dumnezeu poate fi plin de consecinţe şi dezastruos.

15 Propria căsnicie a lui Iehova Dumnezeu cu organizaţia Lui soţie, organizaţia Lui universală din cer, a continuat neîntreruptă şi în fericire, şi a fost cât se poate de roditoare, în ciuda tuturor lucrurilor pe care perturbatorul malefic al căsniciei a încercat să le facă împotriva ei. Sământa femeii lui Iehova s-a născut şi va zdrobi în curând capul Şarpelui şi va avea grijă să se facă dreptate suveranităţii universale a Dumnezeului Cel Prea Înalt. În armonie cu propria Sa fericire matrimonială, Iehova Dumnezeu a plănuit iniţial ca viaţa de căsătorie a fiilor şi slujitorilor Săi credincioşi de aici de pe pământ să fie, de asemenea, o experienţă plăcută, fără nicio „suferinţă în carne" care trebuie acum să aibă loc în mod inevitabil, din cauza imperfecţiunii fiecăruia dintre cei doi din perechea căsătorită, şi din cauză că trăiesc într-un sistem lumesc, al cărui dumnezeu este Satan Diavolul. (1 Cor. 7:28, *NW*) În amintirea acestui lucru, Iehova Dumnezeu a nimicit toate cuplurile căsătorite din zilele lui Noe care făceau parte din „lumea acelor vremuri," stricată şi violentă, cufundându-le sub un potop global înalt cât un munte, pentru un întreg an solar. În acele zile „bărbaţii se însurau, femeile se măritau, până în ziua când Noe a intrat în arcă." Dar Dumnezeu a cruţat de la moartea prin potop doar patru cupluri căsătorite, dintre care erau toţi martori ai lui Iehova, şi-anume, Noe şi nevasta lui, şi cei trei fii ai lor, fiecare însurat cu o nevastă.—Luca 17:26, 27, *NW*.

16 Lumea de dinainte de potop dispăruse complet când aceste patru cupluri căsătorite au ieşit din arcă pe Muntele Ararat, ca să înceapă o viaţă nouă pe pământul curăţat. Împrejurările erau aproape ca cele din vremea în care Adam şi Eva erau în grădina Eden. Tot pământul de afară era fără locuitori omeneşti, pentru care pricină Dumnezeu i-a binecuvântat şi le-a dat porunca să dea naştere la copii şi să umple pământul cu ei. Pe lângă cele patru cupluri de pe Muntele Ararat nu se mai găseau fiinţe omeneşti niciunde pe pământ. Aşa că în sprijinirea scopului Său original pentru pământ, Dumnezeu a binecuvântat acele patru cupluri căsătorite supravieţuitoare, după ce reînviaseră închinarea la Iehova Dumnezeu pe pământul uscat. „Şi Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: 'Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul. …voi fiţi roditori şi înmulţiţi-vă, răspândiţi-vă pe pământ şi înmulţiţi-vă pe el.'" (Gen. 9:1-7, *NW*) Acest lucru a însemnat facerea multor căstorii în timpul miilor de ani până acum. Astăzi, ca urmare, pământul este plin cu oameni, şi căsniciile continuă să se înmulţească. Sub imperfecţiunea crescândă a cuplurilor căsătorite şi împrejurările în care trăiesc, aceasta a dus la multe probleme matrimoniale complicate. Cum pot fi acestea tratate într-un fel care să fie pe placul lui Iehova Dumnezeu şi care să rezulte în fericirea de durată a

Cuprins

celor care sunt implicaţi în căsătorie? Cum sunt tratate acestea în societatea Noii Lumi va fi explicat pe larg în numerele viitoare ale *Turnului de veghere.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a avut Dumnezeu în vedere ca să-i aducă omului căsătoria şi ce să facă aceasta?
2. (a) Ce a întrerupt fericirea completă a primei perechi umane? (b) Cum şi-a învăţat Adam soţia şi făcând ce anume îşi arăta el iubirea pentru Dumnezeu şi pentru ea?
3. (a) Care a fost calea de acţiune a Evei până când s-a prezentat înaintea ei un infractor? (b) Ce a făcut Satan pentru a realiza ce scop?
4. (a) Cum ar fi trebuit să răspundă Eva, însă pe al cui cuvânt l-a preferat ea? (b) De ce cazul Evei a fost unul de nesupunere în căsătorie şi ce a influenţat-o?
5. Ce efect imediat n-a avut mâncatul Evei din fruct, însă ce efect a avut acesta, în schimb?
6. Ce lege teocratică, declarată mai târziu, arată calea de acţiune pe care ar fi trebuit s-o ia Adam şi de ce este acest fapt aşa?
7. Ce ar fi arătat Adam dacă ar fi refuzat fructul pe care i l-a oferit Eva? Ce a arătat el acceptându-l?
8,9. Care a fost rezultatul faptului că Adam şi-a preferat soţia înaintea lui Dumnezeu? Cum i-au răspuns ei lui Dumnezeu?
10. (a) Ce căsătorie nu va putea Satan să distrugă şi de ce? (b) Ce a decretat Dumnezeu pentru Satan şi sămânţa lui?
11. Ce a prezis Dumnezeu pentru căsătoria umană de atunci înainte, şi de ce mai ales situaţia femeii va fi dificilă?
12. Ce rezultate a adus asupra lui Adam faptul că a încercat să placă soţiei lui?
13,14. De ce viaţa lor în afara Edenului n-ar fi putut fi una fericită şi ce era răspunzător de aceasta?
15. (a) Ce se poate spune despre propria căsătorie a lui Iehova? (b) Care a fost scopul lui Iehova în ce priveşte căsătoria omenirii şi ce a făcut El, ca semn al acesteia, în zilele lui Noe?
16. (a) Care au fost împrejurările imediate după potop, referitor la căsătorie? (b) Ce binecuvântare a acordat Dumnezeu acelor supravieţuitori şi ce a însemnat aceasta până acum?

Cuprins

Adunări extraordinare în Coreea şi Alaska

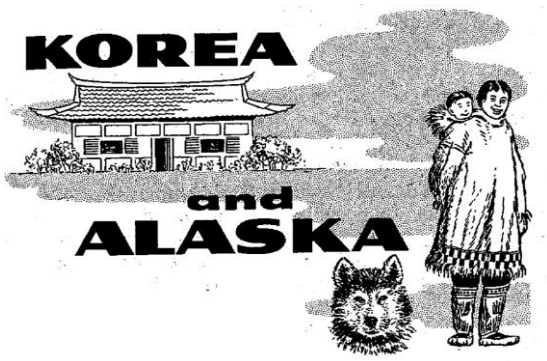

În ceea ce priveşte lucrarea Împărăţiei, Coreea este într-adevăr plină de viaţă. În Aprilie 1956, 1 506 de vestitori predicau energic în oraşele mari şi multe regiuni izolate ale ţării. Persoanele nou-interesate vin constant la adunări, dorind să cunoască despre lucrare şi de ce martorii lui Iehova sunt aşa de diferiţi. Oamenii sunt deosebit de uimiţi, însă sunt foarte recunoscători să vadă misionari americani predicând din uşă în uşă şi vorbindu-le în propria lor limbă. Când clericii Creştinătăţii, în special cei din bisericile cele mai puternice ale Coreeii (Prezbiteriene şi Metodiste) vorbesc împotriva lucrării martorilor lui Iehova, oamenii devin şi mai curioşi. Chiar şi printre oamenii necredincioşi există un respect mare pentru Biblie. Este ceva obişnuit să vezi Biblii în mâinile oamenilor în timp ce merg pe străzi. Din aceste motive lucrarea în Coreea este foarte fructuoasă.

Toţi martorii lui Iehova din Coreea aşteptau cu bucurie adunarea din Seul, 27-29 Aprilie. Fraţii au muncit greu şi repede pentru a finaliza pregătirile. Într-adevăr ei fac totul foarte repede. În limba coreeană două din cele mai frecvent utilizate expresii sunt, „Nu este timp” şi „Fă repede”. Fraţii au închiriat o sală de şcoală pentru toate sesiunile, cu excepţia discursului public de duminică. Din moment ce era aşteptată o mulţime mai mare a fost închiriat şi bazinul de înot localizat în interiorul Stadionului din Seul. Au fost lipite postere pe fiecare tramvai din oraş, precum şi alte afişe pe vitrinele din tot oraşul. Cu câteva zile înainte surorile pregăteau cantităţi imense de orez, peşte şi diverse feluri de mâncare coreene. Pe măsură ce aceste pregătiri avansau, creştea şi entuziasmul. Fraţii nu vorbeau despre nimic altceva decât despre congres.

În cele din urmă a venit şi ziua de 27 Aprilie. În acea dimineaţă aproape 800 de fraţi se întâlniseră în diferitele adunări pentru serviciul de teren. Nu fusese făcut nici un anunţ cu privire la ora de sosire a reprezentanţilor Societăţii, şi nu părea probabil că mulţi din fraţi vor putea să meargă. Cu toate acestea, servul de filială şi misionarii au luat măsuri ca să întâmpine pe vizitatori.

Din cauza unui vânt potrivnic avionul a întârziat, însă pe la ora 12:30 p. m. patru autobuze cu martori ai lui Iehova coreeni erau la aeroport – nu prea mulţi, având în vedere caracterul cunoscut al acestor fraţi sinceri. Zeci din aceştia, reprezentând adunările înfloritoare din Seul şi alte adunări, dădeau energic din mâini, făcând poze şi discutând chestiuni Scripturale, cu paginile Bibliei lor fâlfâind în vânt. Coreenii discută adevărul peste tot. Cele mai multe surori erau

Cuprins

îmbrăcate în costumele lor întregi, colorate în stil coreean, încântătoare. Insigne albastre prinse pe haine îi identificau pe toţi ca martori ai lui Iehova.

După ce a aterizat avionul, uşa gigantă s-a deschis şi în scurt timp Fraţii Knorr, Barry şi Adams au ieşit zâmbind la aproape 500 de fraţi care aşteptaseră să-i întâmpine, fraţii fiind bucuroşi şi dând din mâini. Ce privelişte! După ce Fratele Knorr a coborât de pe rampă, a fost salutat de servul de filială şi Fratele Yuh Wan Chang, care este Ministrul Reconstrucţiei pentru Republica Coreea. Vizitatorii au apreciat foarte mult entuziasmul mişcător şi sinceritatea imensei delegaţii de bun venit.

În acea după-amiază congresul s-a deschis la sala şcolii Hui Moon Middle. Chiar înainte de a începe sesiunea sala era umplută până la refuz. Au mai fost aduse bănci pe care să se stea, cu excepţia părţii din faţă a sălii, unde fuseseră puse covoraşe din paie. Prin faptul că oamenii au stat jos pe podea, spaţiul disponibil a fost păstrat pentru ca mai mulţi să stea jos, iar coreenii sunt obişnuiţi să stea jos pe podea. Feţe curioase, luminoase, tinere şi bătrâne, au ascultat discursul de bun venit în limba coreeană de către Don L. Steele, servul de filială pentru Coreea. Apoi au urmat discursurile ţinute de fraţii locali şi de misionari. În seara acea fraţii locali au fost încântaţi să audă pe Fratele Knorr vorbindu-le pentru prima dată. Cei 1 330 de participanţi au plecat acasă încurajaţi şi fericiţi, dar dornici de mai mult. Aici, într-o ţară în care se dau lupte, o republică nouă, martorii lui Iehova sunt într-adevăr plini de viaţă, predicând despre lumea nouă a dreptăţii a lui Iehova.

O dimineaţă de Sâmbătă rece, dar luminoasă şi tonică, a adunat pe toţi laolaltă pentru discursul de botez. Pe măsură ce se încheia discursul, vorbitorul a cerut candidaţilor să se ridice în picioare. A fost într-adevăr minunat să vezi 303 persoane ridicându-se în picioare, dintr-un public de aproape 600. Au fost 202 femei şi 101 bărbaţi. Acest raport de 2 la 1 a fost deosebit de încurajator, dat fiind faptul că numai cu doi ani în urmă fuseseră trei femei la un bărbat. Forţa de muncă era într-adevăr puţină, dar acum mult mai mulţi oameni se asociază cu societatea Lumii Noi. Printre candidaţi a fost un soldat american care venise în contact cu adevărul în timpul ultimelor opt luni; de asemenea a mai fost soţia unui general de armată ROK şi fiica unui fost prim-ministru al Coreii.

După rugăciune candidaţii s-au îndreptat spre autobuzele închiriate care-i aşteptau. După ceva timp autobuzele au ajuns la podul Râului Han pe malul de nord, şi câteva minute mai târziu sute de oameni fericiţi mergeau pe jos pe nisip, spre un loc la 400 m distanţă, unde a fost făcut botezul.

A reflecta la acea scenă minunată a servit şi la amintirea faptului că doar în urmă cu trei ani, pe aceste dealuri, soldaţii se târâiau şi duceau un război sângeros. Acum totul părea paşnic. Povârnişurile fuseseră frumos împodobite, incluzând parcele de pământ cu iarbă verde şi câteva case răsfirate ici şi acolo. În mijlocul verii râul este plin cu bărci concesionate şi ambarcaţiuni mici de agrement, unde mii de oameni petrec după-amiezile, scăpând de căldura oraşului. Cei care au participat la această adunare au fost bucuroşi că ea s-a ţinut în timpul unei vremi mai răcoroase.

Cuprins

La locul de botez a fost folosită o casă mică ca un vestiar, împărţită în două secţiuni. Fraţii şi surorile îşi schimbau rapid îmbrăcămintea şi apoi, cinci dintr-odată, intrau cu curaj în apa rece. Aerul rece nu a împiedicat pe niciunul din cei dedicaţi. Cu ceva timp în urmă, la începutul iernii, ei spărseseră gheaţa pentru un botez.

În timp ce sute de fraţi priveau cufundarea, alţi 515 erau ocupaţi în serviciul de teren. Pregătirile de serviciu pentru întreaga adunare au fost coordonate de la adunările locale. Fiecare din cele şapte Săli ale Împărăţiei din oraş (cu excepţia uneia) este la o distanţă de 20 de minute de mers pe jos una de alta. Chiar dacă populaţia Seulului este acum de 1 500 000, spaţiul de locuit este foarte aglomerat, făcând zona generală a oraşului foarte mică. Datorită activităţii zeloase a celor 700 de vestitori din Seul, fiecare casă a fost vizitată de mai multe ori. Lucrarea martorilor lui Iehova este bine cunoscută, făcând Seulul cel mai des lucrat oraş de pe continentul asiatic.

INTERES NEOBIŞNUIT AL PUBLICULUI COREEAN

În timpul săptămânii congresului departamentul de relaţii publice a dat o atenţie considerabilă publicităţii. Articole favorabile au apărut în fiecare ziar din Seul, precum şi câteva poze ale Fratelui Knorr. De asemenea, au fost articole excelente în unele din revistele principale din Coreea. Mai mult decât atât, a fost planificat un interviu la radio cu Fratele Knorr. Acest interviu a fost condus de o tânără care este angajată ca şi crainic la un post de radio principal din Seul. Ea studiază cu unul din misionari.

Ziua de Dduminică a fost punctul culminant al congresului, cu discursul public al Fratelui Knorr, „Unificarea întregii omeniri sub Creatorul ei”. Aerul rece şi lumina strălucitoare a soarelui care lumina pe cei aşezaţi pe scaune şi pe cei care stăteau în picioare în jurul imensului bazin de înot fără apă din interiorul Stadionului din Seul au făcut un cadru atmosferic ideal pentru discursul atât de intens promovat. Oamenii au continuat să vină până când a devenit evident că urma să fie o mulţime mare. În ceea ce-i priveşte pe martorii lui Iehova prezenţi, bucuria lor a fost nespus de mare să vadă aşteptările lor depăşite şi binecuvântările evidente ale lui Iehova manifestate în felul acesta. După ce mulţimea s-a aşezat, un cor de fraţi a cântat cântări ale Împărăţiei la microfon. În timpul discursului de nouăzeci de minute ţinut de preşedintele Societăţii printr-un traducător, cei 3 473 de oameni adunaţi ascultau cu atenţie, majoritatea copiind citatele Scripturii în caietele lor. Faptul de a vedea acea mulţime (din care mai mult de jumătate erau persoane cu bunăvoinţă) a adus o bucurie adevărată, în special misionarilor, cărora le place să lucreze în Coreea.

După discurs sute de persoane din acel public s-au urcat ordonat şi rapid în autobuzele închiriate, mergând înapoi la şcoală pentru sesiunile de încheiere ale congresului. Exact după o oră, în ciuda traficului intens, 1 408 persoane se reîntâlniseră pentru a se bucura de discursul final al Fratelui Adams şi remarcile de încheiere ale Fratelui Knorr. Apoi, după încă o masă delicioasă cu orez, „kimchi” şi alte două feluri gustoase de mâncare, fraţii au părăsit campusul şi s-au îndreptat

Cuprins

spre casă. Umpluţi cu adevăruri şi sfaturi noi, ei au vorbit despre lucrarea din viitor – de a găsi alţii ca ei care vor să-L cunoască pe Iehova.

Această primă adunare naţională a martorilor lui Iehova în Coreea nu numai că a stimulat zelul deja minunat al fraţilor, ci i-a ajutat pe toţi să aprecieze cât de necesar este să înaintezi spre maturitate. În Coreea oamenii de obicei înţeleg adevărul foarte repede. Chiar şi oamenii din funcţii înalte nu permit ca mândria lor să-i împiedice să recunoască faptul că a lor convingere religioasă este greşită. Odată convinşi, ei devin foarte sârguincioşi în studiu şi predicare. Un exemplu al acestui lucru a fost o experienţă interesantă relatată la congres.

Un procuror proeminent şi soţia lui au fost contactaţi de unul din misionari în urmă cu un an şi a fost organizat un studiu. Ca Prezbiterieni, ei credeau cu tărie în doctrinele acelei religii. În timpul lunilor următoare procurorul, Dl. Kim, şi-a rezervat două ore din lucrul lui în fiecare joi după-amiază pentru un studiu foarte detaliat al Bibliei. Aşadar, a fost nevoie de multe dovezi Scripturale pentru a-i convinge, dar încet şi sigur ei au ajuns să înţeleagă adevărul. Ei au încetat să mai susţină biserica, în ciuda protestelor tatălui soţiei, un ministru local proeminent. Dl Kim a fost trimis într-o misiune de afaceri în America de guvernul coreean şi de atunci el a vizitat casa Betel din Brooklyn şi fabrica. El s-a bucurat de predicare în New York, însă scrie că doreşte să se întoarcă în ţara sa natală pentru a ajuta la predicare acolo. Recent, soţia lui a devenit foarte zeloasă în serviciu şi a fost cufundată la congres.

De Luni, 30 Aprilie, până Joi după-amiază, 3 Mai, Fraţii Knorr, Adams şi Barry au vizitat sediul filialei pentru a discuta problemele misionare şi ale filialei. A fost subliniat, de asemenea, că misionarii din Coreea au o responsabilitate specială de a aduce mulţimile numeroase, care au venit rapid în organizaţie, la o maturitate deplină. Ei sunt sârguincioşi în această privinţă şi încearcă din răsputeri să facă acest lucru. Pentru a realiza acest lucru, a fost subliniată nevoia de a stăpâni limba ca cel mai important pas pentru a deveni un misionar eficient. În interval de doar un an misionarii noi s-au descurcat bine; doar devenind capabil să vorbească fluent în limba oamenilor poate misionarul să transmită punctele Scripturale şi organizaţionale fraţilor şi persoanelor cu bunăvoinţă. Toţi cei care au primit sfaturile înţelepte şi pline de dragoste au fost foarte recunoscători şi dornici să urmeze sugestiile preşedintelui.

Pentru toţi, acestea au fost şase zile pline, şi chiar dacă misionarilor le părea rău să vadă pe vizitatori plecând ei erau dornici să folosească bine lucrurile pe care le învăţaseră. După ce avionul a plecat din ochii lor şi a dispărut pe cerul albastru, aceşti slujitori ai lui Iehova s-au întors pentru a avea grijă cu fermitate de ţara lor şi de responsabilităţile faţă de locuitorii ei. Cu recunoştinţă în inimile lor ei au reflectat la privilegiul preţios pe care-l au de a sluji pe Iehova cu timp integral, într-o ţară plină cu oi aşa cum este Coreea.

Cei trei călători trebuiau să se întoarcă acum în Japonia, unde urma să rămână Fratele Barry, în timp ce Fratele Knorr şi Adams au mers spre Alaska. În zborul de întoarcere spre Tokyo peisajul a fost remarcabil, avionul ridicându-se deasupra terenului accidentat, pitoresc al Coreii, apoi peste Marea Japoniei şi apoi peste

Cuprins

minunatul munte Fujiyama. A fost plăcut să fim din nou cu misionarii din Tokyo pentru două zile. De data aceasta nu a fost nici un cutremur, aşa cum fusese cu o săptămână înainte, chiar înainte ca Fratele Knorr să vorbească la adunarea de serviciu, în una din Sălile Împărăţiei din Tokyo, când el îşi începuse discursul, spunând: „Aceasta a fost teama mea iniţială”.

ALASKA

La aeroportul din Tokyo, sâmbătă seara (5 Mai) la ora 6:30 Fratele Adams şi Fratele Knorr au făcut cu mâna, ca semn de rămas bun, unei mulţimi de misionari fericiţi şi altor martori ai lui Iehova. Toată noaptea aceea şi o bună pare din ziua următoare ei au zburat peste Insulele Aleutine, aterizând în cele din urmă în Anchorage, Alaska, la ora 2:30 sâmbătă după amiază. Cât de ciudat te simţi să trăieşti aceeaşi zi de două ori! Din nou ei trecuseră de linia de delimitare a zilei pe glob. Înainte ca să se urce în avionul spre Fairbanks au fost petrecute câteva ore cu un frate şi cu o soră care nu au putut veni la congres. Ei întâmpinaseră pe vizitatori la aeroport, le-au arătat oraşul modern, în continuă dezvoltare, Anchorage, şi apoi i-au luat la noua Sală a Împărăţiei – una de care orice adunare ar putea fi mândră. Cu toate că structura nu era încă finalizată, se poate vedea că aceasta urma să devină un loc extraordinar de adunare pentru martorii lui Iehova.

Avionul spre Fairbanks a decolat după-amiaza târziu, însă soarele încă strălucea cu putere peste munţii acoperiţi cu zăpadă din jurul oraşului Anchorage şi peste lanţul muntos spre nord – o privelişte uimitoare. Stratul gros de zăpadă acoperea vârfurile accidentate şi văile adânci cât se putea vedea cu ochii. Dominând deasupra tuturor era Muntele McKinley, cel mai înalt punct din America de Nord (20 300 picioare / aprox. 6000 m, deasupra nivelului mării), mai înalt în jurul ţării decât orice alt munte din lume. Chiar dacă acest vârf maiestuos era aproape la cincizeci de mile (80 km) la vest de traseul spre Faibanks, el ieşea în evidenţă în peisaj ca un monument, pentru puterea de nepătruns a Creatorului lui. Vârful lui, în condiţii favorabile, oferă o panoramă pe o suprafaţă de 200 de mile (360 km) ca diametru.

La o oră după sosirea în Fairbanks, fraţii erau la Sala Carpenters unde se ţinea congresul şi după câteva minute Fratele Knorr şi-a ţinut primul său discurs unui public format din 152 de persoane. A fost foarte plăcut să fi cu acest grup mic. Aici toată lumea vorbea engleza şi aceasta a dat posibilitatea unei părtăşii calde cu fraţii după discursuri şi în timpul meselor. Întâlnirea publică de duminică a umplut sala cu 231 de persoane, iar fraţii s-au bucurat nespus de acest cel mai mare grup care s-a întrunit vreodată pentru o întâlnire publică a martorilor lui Iehova în Alaska.

În ziua anterioară fuseseră botezate nouă persoane, acest lucru aducând o mare bucurie misionarilor şi celorlalţi care serveau cu credincioşie în Alaska. Unul din fraţi pregătise un vas pentru botez în beciul său, deoarece gheaţa a împiedicat botezul în aer liber. Alasaka, aşa cum probabil ştiu unii, este un teritoriu foarte greu în care să lucrezi. Cu adevărat este aşa, însă misionarii care au plecat acolo iubesc locul şi se simt ca acasă. Acelaşi lucru este adevărat cu privire la mulţi alţi

fraţi care au făcut doar o călătorie în Alaska. Ei simt prospeţimea aerului şi libertatea acelei ţări mari şi decid s-o facă locuinţa lor. Când ies în zăpada mare în mijlocul iernii pentru a depune mărturie, oamenii îi invită de obicei direct în casele lor şi pot fi purtate discuţii minunate din Biblie. Dat fiind faptul că oraşul Fairbanks este aşa de aproape de Cercul Polar zilele sunt foarte scurte iarna, însă primăvara şi vara nu este noapte niciodată. De fapt, în timp ce s-a desfăşurat congresul soarele a răsărit la ora 2:51 dimineaţa. Dacă cineva este obişnuit să se trezească în zori, el va trebui să facă acest lucru puţin mai devreme în Alaska. Pe toată durata congresului a fost un soare minunat.

Fraţii planificaseră un interviu de cincisprezece minute la radio, precum şi două emisiuni la televizor în ziua după congres. Adunarea locală a fost foarte bucuroasă să facă toată această publicitate, deoarece a simţit că ea va ajuta mult teritoriul pregătind oamenii pentru următoarele lor vizite de slujire.

Cu o zi înainte de a pleca, Fratele Knorr şi Fratele Adams au avut plăcerea de a fi cu misionarii şi de a mânca fripturi de elan preparate bine de unul din fraţii din serviciul misionar. A fost o bucurie să fie purtate discuţii cu ei despre creşterea minunată a lucrării în Alaska. Opt ani trecuseră de când aceşti misionari fuseseră vizitaţi de preşedintele Societăţii, însă ei continuă cu credincioşie să meargă înainte în serviciul lor.

ÎN DRUM SPRE CASĂ

New York a fost următoarea oprire, dar înainte de a ajunge acolo trebuiau parcurse mii de mile. Primul sector a fost zborul peste teritoriul interesant Yukon din Canada. A fost făcută o escală la Whitehorse, unde mai mulţi fraţi călătoriseră cu maşina din Fairbanks pe autostrada din Alaska, peste munţi, spre adunarea lor din Juneau, Alaska, cu o zi înainte ca avionul să aterizeze pentru escala de o oră. Aici, din nou, un grup a venit la aeroport pentru a întâmpina pe călătorii care se îndreptau spre New York. Aceste pauze scurte de treizeci de minute pe durata traseului au bucurat în mod sigur, atât inima călătorilor, cât şi a vestitorilor din adunarea locală. Din avion se putea vedea priveliştea gheţarului frumos din Mendenhall, precum şi a lanţului muntos acoperit cu zăpadă de-a lungul coastei de vest a Canadei. De la aeroportul Seattle, Muntele Ranier putea fi văzut în toată gloria lui, ca un crater de vulcan stând deasupra norilor de la mică altitudine.

Zborul transcontinental în Statele Unite a fost rapid. A fost frumos să vezi din aer minunata structură nouă pe care Societatea o construia din vara anului 1955 (acum finalizată) din Brooklyn. Astfel s-au sfârşit zece săptămâni de călătorie, de întâlnire cu misionarii, cu servii de filială, cu pionierii speciali, cu servii de circuit şi de district şi cu multe mii de alţi vestitori ai împărăţiei lui Iehova, în zonele îndepărtate ale Pacificului de Sud şi ale Orientului Îndepărtat. Dragostea arătată de toţi aceştia a bucurat inima omului şi reprezentanţii călători ai Societăţii s-au bucurat că avuseseră oportunitatea de a sluji fraţilor lor şi de a avea părtăşie minunată cu ei în aceste multe ţări. Cu adevărat, Iehova şi Regele Său întronat continuă să strângă laolaltă „celelalte oi” din orice naţiune, neam şi limbă, şi timpul se apropie când toată omenirea ce va supravieţui va fi făcută una sub

Cuprins

Creatorul ei. Miile de martori ai lui Iehova din toate aceste ţări şi-au exprimat dragostea caldă şi salutările la toţi tovarăşii lor lucrători din lumea întreagă, şi sunt hotărâţi să rămână împreună în societatea Lumii Noi, dând lui Iehova un devotament exclusiv.

1 Samuel 28:6 (*NW*) spune: „Cu toate că Saul îl întreba pe Iehova, Iehova nu-i răspundea niciodată, nici prin vise, nici prin Urim, nici prin profeţi.” Însă 1 Cronici 10:14 (*NW*) spune despre Saul: „Şi nu L-a întrebat pe Iehova.”. Cum pot fi armonizate aceste două texte? – N.M., Hawaii.

Aparent Saul a întrebat pe Iehova, dar nu în modul corect sau cu motive potrivite. Inima lui nu era curată în chestiune şi Iehova a putut să vadă acest lucru, şi astfel nu i-a fost dat nici un răspuns lui Saul de la Dumnezeu. Apoi Saul s-a întors la vrăjitoarea din En-dor, sau la mediumul spirit localizat acolo. El a întrebat pe mediumul spirit, o practică condamnată de Dumnezeu. Saul a trecut prin anumite forme de a întreba pe Dumnezeu, dar nu l-a întrebat pe Dumnezeu într-un mod corect, curat şi din acest motiv Dumnezeu nu a auzit sau nu i-a răspuns lui Saul.

Un om poate că se roagă astăzi lui Dumnezeu, dar dacă omul este rău sau se roagă greşit, Dumnezeu nu ascultă rugăciunea: „Cereţi, dar nu primiţi, pentru că cereţi cu gând rău: ca să cheltuiţi pentru a vă satisface dorinţele nesăţioase după plăceri senzuale.” „Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să nu asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o urâciune”. „DOMNUL este departe de cei răi, dar aude rugăciunea celor drepţi”. – Iac. 4:3; *NW*; Prov. 28:9; 15:29, *RS*.

Într-un sens se poate spune că o persoană se roagă, prin faptul că ea trece prin forma de rugăciune. Dar se poate spune într-un alt sens că ea nu se roagă, din moment ce ea nu face acest lucru în modul care este acceptabil lui Dumnezeu, şi, prin urmare, rugăciunea nu este ascultată niciodată de Dumnezeu. Deci, în acelaşi mod 1 Samuel 28:6 poate spune că Saul l-a întrebat pe Dumnezeu, pentru că el a trecut prin formula de întrebare, şi 1 Cronici 10:14 poate spune, de asemenea, într-un mod corect, că Saul nu l-a întrebat pe Dumnezeu, însemnând că el nu a făcut cereri potrivite, acceptabile.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

15 Septembrie 1956 Nr. 18

Cuprins:

CĂSĂTORIE TEOCRATICĂ ÎNTR-O LUME STRĂINĂ - Pag.641

SĂ ÎNVĂŢĂM CUM SĂ ÎNVĂŢĂM - Pag.649

ADEVĂRATA CARTE **A LIBERTĂŢII** - Pag.651

'SĂ NU NE INVIDIEM UNII PE ALŢII' - Pag.656

DE LA SEMINARUL CATOLIC
LA MARTORII LUI IEHOVA - Pag.661

ABSOLVIREA CLASEI A DOUĂZECI ŞI ŞAPTEA
A GILEADULUI - Pag.663

CEREMONIA CĂSĂTORIEI ŞI CERINŢE - Pag.665

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.673

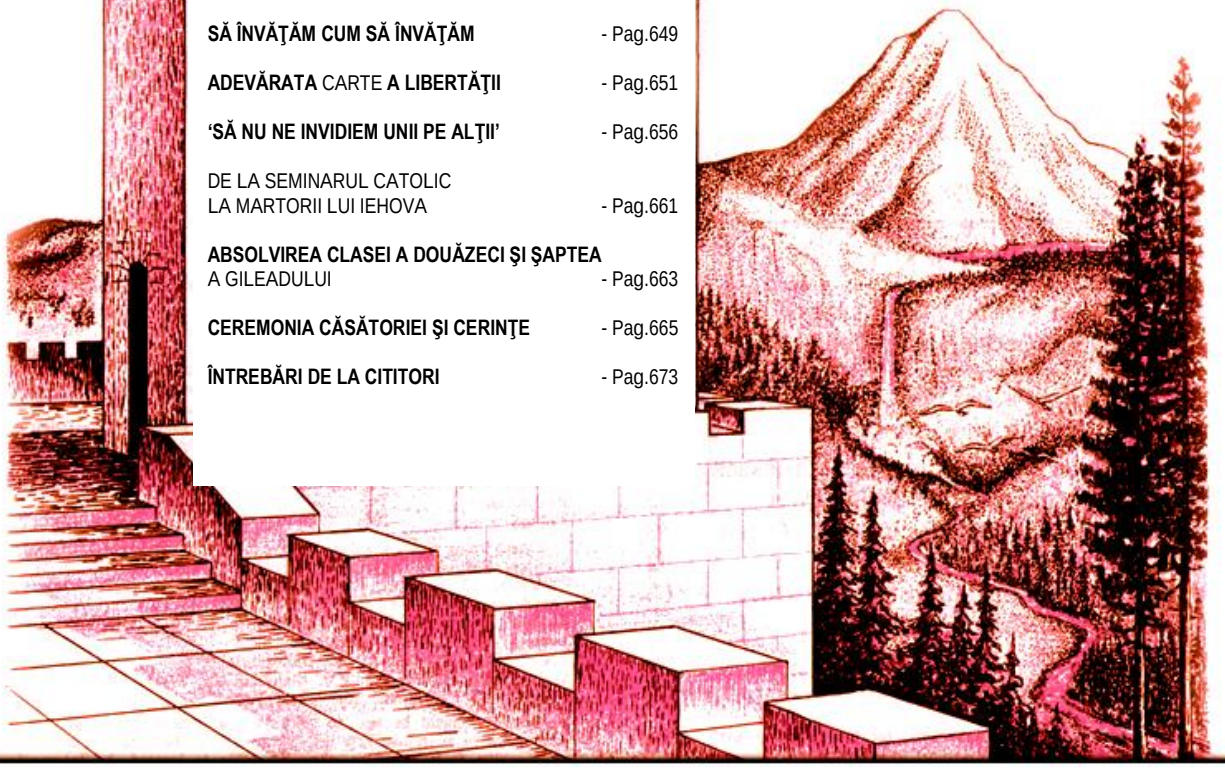

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

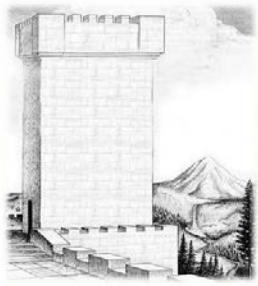

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1956 **Nr 18**

„Să nu închei căsătorii cu ele. Să n-o dai pe fiica ta fiului lor şi să n-o iei pe fiica lor pentru fiul tău. Căci îl vor face pe fiul tău să nu mă mai urmeze şi el va sluji altor dumnezei.”- Deut. 7:3, 5, *NW*.

Căsătoria umană a venit din cugetele înalte ale Dumnezeului Cel Preaînalt. Ea a fost începută de El într-un paradis pământesc cu un cuplu perfect potrivit unul cu celălalt. Fiindcă vine de la o sursă pură şi divină, ea este ceva foarte măreţ. Vrednică de Sursa ei, ea trebuie să fie primită şi realizată potrivit voinţei lui Dumnezeu care a binecuvântat această uniune a căsătoriei. De aceea, ea este teocratică sau supusă legii lui Dumnezeu. Acesta, prin urmare, este motivul pentru care ea este teocratică sau supusă legii lui Dumnezeu. Deci, acesta este motivul binecuvântării Lui şi este ceea ce face o căsnicie sigură şi îi asigură fericirea.

2. Voinţa şi legea lui Dumnezeu sunt scrise cu dragoste în Cuvântul său inspirat, Sfânta Biblie, pentru toţi cei căsătoriţi sau care se gândesc să se căsătorească. Dacă o să căutăm în căsătorie fericirea adevărată sau dorim înţelepciunea să abordăm în mod corect problemele matrimoniale mergem la Cuvântul lui Dumnezeu şi învăţăm, fiind îndrumaţi de principiile acestuia ce guvernează căsătoria. În timpul miilor de ani de când căsătoria a fost dezavantajată de invazia păcatului şi a morţii, problema a devenit una foarte complexă din cauza tuturor ceremoniilor, obiceiurilor, aranjamentelor şi legilor care au apărut între diversele naţiuni, oameni şi triburi. Am fi confuzi sau nesiguri dacă n-am avea Cuvântul lui Dumnezeu să ne îndrume şi să ne ţină lângă principiile divine ale căsătoriei. Aceste principii se aplică oamenilor de pe

Cuprins

tot pământul, fără excepţie. Prin respectarea lor şi aşezarea lor deasupra tuturor aranjamentelor oamenilor, îi vom da lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu, în acelaşi timp putând da Cezarului (sau guvernelor omeneşti din această lume străină) ce-i al Cezarului. Aceasta este regula de acţiune creştină – Mat. 22:21.

3. Când Isus Cristos era pe pământ, acum 19 secole, el nu s-a căsătorit. El era Fiul perfect al lui Dumnezeu din cer şi el nu venise pe pământ ca să se căsătorească, să se aşeze la casa lui şi să devină tată, legat de acest pământ. Iehova Dumnezeu pregătise pentru Fiul său Isus Cristos o paternitate mult mai măreaţă, care să fie spre beneficiul unui număr nespus de familii umane, vii sau moarte. Când Isus a fost născut de o fecioară evreică evlavioasă, în micul oraş Betleem, ceea ce prezisese Dumnezeu în legătură cu el a început să se împlinească, şi poporul lui Dumnezeu de pe pământ putea să-i preia cuvintele profetice şi să zică: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veşniciilor, Prinţ al păcii. Creşterea guvernului Său şi pacea nu vor avea sfârşit … iată ce va face zelul lui Iehova al oştirilor.” (Isa. 9:6,7, *AS*). Luaţi notă că el trebuia să fie la înălţimea titlurilor de Sfătuitor şi Părinte al veşniciilor, pe lângă celelalte titluri. Prin căsătoria cu o mireasă umană şi prin creşterea unei familii umane el nu ar fi putut deveni un Părinte al veşniciilor pentru noi, care suntem copiii primului tată, Adam, care a păcătuit şi ne-a cufundat în moarte.

4. Nu, ci Isus Cristos stă acum pregătit în cer să devină Părintele veşniciilor pentru toţi aceia care-şi doresc un tată dătător de viaţă, un tată care le poate oferi viaţă veşnică şi care le poate fi tată pentru veşnicie. Isus Cristos a ajuns în această poziţie minunată pentru că nu s-a căsătorit pe pământ, ci, în schimb, a lăsat deoparte şansa de a fi tatăl unei familii umane prin jertfirea vieţii sale umane pentru noi. Atotputernicul Dumnezeu l-a ridicat din morţi, l-a înălţat la cer şi a acceptat sacrificiul lui uman pentru binele nostru. Astfel, Isus Cristos în glorie cerească putea să ne dea viaţă veşnică dacă noi o acceptăm. Astfel ne devine tată mai bun decât Adam.

5. Pe lângă faptul că i-a dat lui Isus Cristos mai multă glorie în cer, Iehova Dumnezeu, de asemenea, şi-a recompensat Fiul iubitor şi altruist cu o mireasă, o „soţie”. Ea nu e un înger sau altă creatură individuală. Aşa cum „femeia” sau „soţia” lui Iehova este o organizaţie de creaturi, organizaţia lui universală, tot aşa „mireasa” pe care o dă Fiului său este o organizaţie de creaturi sfinte, credincioase, cei 144 000 de membri ce îi urmează paşii, ei fiind aleşi din omenirea care i-a acceptat jertfa. Ei sunt asemuiţi cu un oraş ceresc glorios plin de locuitori. (Apoc. 21:2, 9-23). După ce aceştia îşi dovedesc credincioşia feciorelnică faţă de Isus Cristos, până la moarte, Dumnezeu îi învie la viaţă cerească şi îi căsătoreşte ca o însoţitoare pentru Fiul Său. – Apoc. 2:10; 19:7; 20:4,6.

Cuprins

CONDIŢIILE LOGODNEI

6. Ioan Botezătorul i-a prezentat lui Isus pe primii săi adepţi. Avea o mare bucurie în aceşti paşi iniţiali pentru căsătoria Fiului lui Dumnezeu. Ioan a spus: „Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă (vorbind clasei miresei), se bucură foarte mult când aude glasul mirelui. Cu adevărat, această bucurie, care este a mea, este deplină.” (Ioan 3:29, *NW*). Aşa că Ioan i-a prezentat lui Isus Cristos clasa miresei. Apostolul Pavel a avut, de asemenea, bucuria de a aduce membri din clasa miresei în asociere cu Cristos şi bucuria de a-i pregăti pentru uniunea cerească cu el. Logodindu-i cu Cristos, el simţea, bineînţeles, o preocupare profundă ca ei să stea nepângăriţi, credincioşi şi potriviţi să fie uniţi cu Cristos după perioada de logodnă. El a spus: „Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie ca a lui Dumnezeu, fiindcă eu însumi v-am promis în căsătorie unui soţ (nu cu doi sau mai mulţi), lui Cristos, şi vreau să vă prezint ca pe o fecioară castă. Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos.” (2 Cor. 11:2, 3, *NW).* Aceasta corespunde îndeaproape cu procedura generală a oamenilor de a încheia o căsătorie. Nu există furt de neveste, ci o logodnă sau o promisiune a unei fete pentru un bărbat. Trece întâi o perioadă de timp înainte ca fata să fie dată cu adevărat bărbatului şi cei doi sunt uniţi în intimitatea locuinţei lor.

7. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, o căsătorie a oricăruia din poporul lui era aranjată de părinţi şi pentru băiat şi pentru fată, sau de un intermediar, de cineva pe care Ioan Botezătorul îl numeşte „prieten al mirelui”. Pentru mireasa lui Cristos, Ioan Botezătorul a ales cu grijă persoane devotate lui Iehova Dumnezeu şi botezate – evrei cu căinţă care-l căutau pe Mesia cel promis sau pe Cristos. Pavel apostolul a fost, de asemenea, atent să aleagă persoane devotate şi botezate. El a ales non-evrei, cât şi evrei, acum că invitaţia de nuntă era autorizată să ajungă şi la neamuri şi la evrei. Acesta era un procedeu teocrat. În ţinutul păgân Canaan erau multe fete, dar Avraam a refuzat să găsească una pentru fiul şi moştenitorul său Isaac. A instruit pe cel mai bătrân servitor al casei ca „prieten al mirelui” să meargă la nord de Canaan, la casa rudelor lui, familia fratelui lui şi să-i aleagă o fată lui Isaac, căci ei credeau în Iehova Dumnezeu. – Gen. 24:1-9, 34-41.

8. Exista o motivaţie înţeleaptă şi credincioasă pentru acest lucru. Era pentru a păstra credinţa fiului în adevăratul Dumnezeu, prin căsătoria cu o persoană de aceeaşi credinţă. „Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare”. (1 Cor. 15:33, *NW*). Viaţa intimă de căsătorie a unui credincios cu un necredincios

Cuprins

ar putea duce la pierderea credinţei în Dumnezeu pentru credincios, aducându-i astfel moarte spirituală şi distrugere veşnică din mâinile Dumnezeului faţă de care a fost necredincios. El poate fi influenţat în acest lucru de către tovarăşul de căsnicie, aşa cum Adam a fost influenţat de Eva. Cei care au dus la acest rezultat trist şi care i-au pus temelia sunt peţitorii. Dumnezeu a prevăzut această posibilitate, mai degrabă această probabilitate. Aşa că înainte să-şi stabilească poporul ales, vechea naţiune Israel, în ţinutul Canaan, el le-a dat următoarea lege, nu sfat: „Să nu te încuscreşti cu popoarele acestea [păgâne], să nu măriţi pe fetele tale după fiii lor şi să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate de la Mine pe fiii tăi şi ar sluji astfel altor dumnezei.” – Deut. 7:3, 4, *NW*.

9. Istoria dezastruoasă viitoare a israeliţilor dovedeşte acurateţea avertismentului şi corectitudinea legii. „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi.” (2 Cor. 6:14 *NW*). Aşa că fiţi teocratici, credincioşi lui Iehova Dumnezeu, când alegeţi un partener de căsătorie fie pentru voi înşivă, fie pentru copil sau prieten. Nu fiţi răspunzători de naufragiu spiritual. Nu puneţi mâna în grabă, neteocratic, pe un tovarăş de viaţă pentru cineva: „să nu te faci părtaş păcatelor altora; pe tine însuţi păzeşte-te curat.” (1 Tim. 5:22, *NW*). Dacă un agent de căsătorii din societatea Lumii Noi va oficia căsătoria pentru o pereche la un jug inegal rămâne la latitudinea conştiinţei lui. Dacă hotărăşte să ţină ceremonia la Sala Împărăţiei sau în altă parte el doar acţionează ca agent al statului şi măcar are posibilitatea să sublinieze pentru persoana lumească sau nededicată responsabilităţile căsătoriei cu un creştin şi să încurajeze acel om să devină şi el, ca partenerul lui, un martor al lui Iehova.

10. Agentul de căsătorie al lui Avraam a oferit multe daruri de preţ fetei, Rebeca, fratelui şi mamei ei înainte să o ia pe Rebeca de-acasă să o ducă lui Isaac. (Gen. 24:22, 30, 50-53). În unele ţări sau printre unele popoare acest obicei s-a dezvoltat şi chiar legea locală îl recunoaşte, şi anume obiceiul de a plăti bani de mireasă pentru femeie sau de a da zestre. Printre unele popoare zestrea este dată bărbatului de către părinţii miresei. Dar mai obişnuit este ca zestrea să fie darul sau răsplata pe care bărbatul sau părinţii lui îl dau miresei ca preţuire pentru căsătorie. În Africa, printre unele triburi, preţul miresei se numeşte *“lobola”* şi este cerut şi dat tatălui miresei sau fratelui său cel mai mare, unchiul fetei. Este fie în bani, fie în vite sau în amândouă. *Lobola* poate fi cerută să se satisfacă legea locală şi să se primească dreptul înregistrării căsătoriei în incinta cu documente a satului.

11. În fond e ceva rău în asta? Nu. Fiul lui Isaac, Iacov, a plătit pentru nevestele lui Lea şi Rahela cu 14 ani de muncă pentru tatăl lor, Laban. (Gen. 29:18-28). David, cel care l-a ucis pe uriaş, a plătit cu 200 de prepuţuri ale filistenilor inamici ca să o poată lua de nevastă pe Mical, fata regelui Saul. (1 Sam. 18:20-27). Chiar şi Isus Cristos s-a jertfit pentru „mireasa” lui, adunarea creştină de 144 000 de membri. (Efes. 5:25). Iehova nu a dat nimic pe „femeia” lui, deoarece el este Creatorul ei, ea fiind organizaţia lui sfântă şi universală. (Isa. 54:5) Deci nu e nimic rău în a da un preţ pentru mireasă tatălui, pentru pierderea

Cuprins

fiicei pe care a crescut-o şi a educat-o. Ce este rău în legătură cu preţul pentru mireasă sau *lobola* este abuzarea de acest obicei. Este greşit, necreştin, neteocratic să consideri acest obicei nu ca pe o compensaţie, ci ca un mod de îmbogăţire de pe urma copilului sau copiilor proprii, şi pe urmă să ceri în exces sau să storci mai mulţi bani decât este corect sau să ceri muncă până la epuizare.

12. Dumnezeu îi urăşte pe toţi cei ce storc bani, cei ce îşi comercializează propriile fiice. O asemenea persoană lacomă care se declară creştină se găseşte pe calea excomunicării din adunarea creştină ori de câte ori stoarce bani prin *lobola* sau preţul miresei. Pavel a spus: „De aceea, vă scriu acum să nu mai aveţi legături cu cineva numit frate care este un fornicator sau un om lacom sau un idolatru sau unul care insultă sau un beţiv sau un extorcator! Cu un astfel de om nici măcar să nu mâncaţi! ... Daţi afară, dar, din mijlocul vostru pe răul acela.” (1 Cor. 5:11, 13, *NW*). Preţul celui ce stoarce bani este nerezonabil, nu ţine seama de circumstanţe şi cere mai mult decât o compensaţie corectă pentru pierderea fiicei. Lăcomia bărbatului după bani va fi vizibilă mai ales atunci când preţul ridicat face imposibil pentru un creştin procurarea miresei, iar tatăl va insista pe acest preţ excesiv şi o va mărita pe fată cu un păgân care îşi poate permite suma. Acest comportament dovedeşte o lipsă de dragoste pentru fraţi şi o iubire periculoasă pentru bani. – 1 Tim. 6:10.

13. Acceptarea banilor pentru mireasă de la un om de lume, în orice cantitate, pentru a mărita o fată creştină devotată cu el, este neteocratică. Nu imită legea strictă dată de Iehova Israelului. Pune în pericol bunăstarea eternă a fetei, supunând-o unui bărbat lumesc nededicat. Acest comportament descalifică pe un frate cel puţin de la anumite privilegii de serviciu speciale în adunarea creştină. Poate că nu este excomunicat pentru această acţiune, aşa cum un părinte care permite fiului sau fiicei să se căsătorească în afara societăţii Lumii Noi poate să nu fie excomunicat, sau chiar fiul sau fiica ce nu se căsătoresc ‘în Domnul’, în afara adevărului, pot să nu fie excomunicaţi. Dar aceste persoane nu sunt candidaţi buni pentru supraveghetor de adunare sau servi. Ei sunt exemple nereuşite de credincioşi. Când fiii sau fiicele lor refuză să se căsătorească cu păgâni lumeşti ei nu eşuează să asculte porunca de a-şi cinsti tatăl şi mama, căci aceştia nu s-au dovedit a fi „în uniune cu Domnul” atunci când stabilesc o alianţă matrimonială cu lumea. Fiii sau fiicele care se opun încearcă să rămână în „uniune cu Domnu”, ceea ce e bine. – Efes. 6:1-4, *NW*.

14. Trebuie un creştin să plătească bani pentru mireasă? Da, dacă acesta este obiceiul prevalent al locului şi dacă el sau părinţii lui nu pot obţine fata dorită în alt mod. Dacă oferirea de daruri, potrivit abilităţii mirelui, va fi acceptată ca semn de apreciere şi de devotament faţă de fată, atunci e bine să fie făcute. Nu poate exista furtul miresei. De aceea, plătiţi pentru fata dorită dacă nu puteţi să vă explicaţi poziţia creştină şi să primiţi oarecare indulgenţă sau să primiţi fata gratis. O persoană de obicei plăteşte un preţ pentru ceea ce cumpără. Faptul că preţul miresei sau *lobola* este abuzat nu îl face fundamental greşit. Pavel, ca slujitor cu timp integral, avea dreptul să primească sprijinul adunării pe care o servea, dar nu a acceptat acest sprijin şi nu l-a cerut, pentru a nu abuza de

Cuprins

privilegiul lui şi de a nu pierde aprobarea lui Dumnezeu. A acceptat însă un dar de la adunarea din Filipi. (1 Cor. 9:6-18; Filip. 4:15-18). Pavel a refuzat să facă un cadou în bani guvernatorului roman Felix, pentru că nu vroia să se închine în faţa mitei, ci vroia să fie lăsat liber pentru a putea face dreptate. (Faptele 24:26, 27). Deci este de dorit pentru un părinte creştin să renunţe la preţul miresei sau la zestre, pentru a nu imita lumea, a nu abuza de privilegii sau pentru a nu cauza probleme spirituale. Dar trebuie să lăsăm fiecare conştiinţă să dicteze.

15. O soţie creştină măritată cu un necredincios, care cere preţul miresei pentru o fiică, nu poate controla situaţia, dar îi poate face sugestii bărbatului ei. Acolo unde mirese creştine au fost luate prin plata preţului miresei ele nu trebuie să se mândrească sau să se simtă umilite de suma mare sau mică plătită. Nici o nevastă creştină nu trebuie să umilească pe o alta amintindu-i că este o mireasă de preţ scăzut, şi un soţ creştin nu trebuie să facă acest lucru pentru a-şi umili soţia. El se află sub poruncă divină să-şi iubească nevasta şi ea să-l iubească pe el. (Efes. 5:25, 28-33; Tit 2:4). Dacă există iubire pentru fraţii noştri această comparare neînţeleaptă cu alţii sau această jignire a altora nu va fi făcută. Numărul de neveste care sunt luate fără plata preţului miresei depăşeşte pe cel al celor luate cu un preţ şi acest număr mai mare de neveste nu trebuie să primească reproşuri pe această temă. Acolo unde o căsătorie africană a avut loc fără plată de *lobola* sau preţul miresei şi registrul satului nu vrea să înregistreze căsătoria din acest motiv, cuplul căsătorit să nu-şi facă probleme. Ei pot şi trebuie să-şi înregistreze căsătoria la adunarea locală. Acolo este înregistrarea cea mai importantă ca perechea căsătorită să aibă o poziţie bună în societatea Lumii Noi.

FĂRĂ CĂSĂTORII DE PROBĂ, CI O LOGODNĂ CURATĂ

16. Când un părinte acceptă bani pentru mireasă şi îşi dă fiica în căsătorie, căsătoria ce rezultă este permanentă. În afara cazului în care mireasa se dovedeşte a fi adulterină, încălcând astfel obligaţiile ei de soţie, căsătoria nu poate fi anulată numai pentru că soţul devenit nemulţumit, doreşte să scape de fată şi o trimite înapoi tatălui ei, cerând, în schimb, ca preţul plătit pe mireasă să-i fie returnat. Potrivit legii Cuvântului lui Dumnezeu căsătoria nu poate fi anulată doar prin acceptarea fetei înapoi şi returnarea preţului pentru mireasă. Deci, un tată creştin nu se vede liber să-şi recăsătorească fata cu un alt bărbat cu sau fără *lobola.* Procedând aşa, ar face-o pe fiica lui să comită adulter, în afara cazului când soţul ei s-a recăsătorit între timp sau are legături sexuale cu altă femeie sau a murit.

17. Un bărbat nu poate fi de acord cu un anumit preţ al miresei sau zestre, să facă o plată parţială şi să se simtă autorizat să îşi ia viitoarea mireasă să aibă relaţii sexuale cu ea şi să încheie o căsătorie de probă. Dacă nu este mulţumit el nu este autorizat de legea lui Dumnezeu să returneze fata şi să-şi ia înapoi preţul miresei. Până când nu termină de plătit zestrea nu are nici un drept să aibă relaţii sexuale cu ea. El este doar logodit cu ea şi să aibă relaţii sexuale cu ea pe

Cuprins

perioada logodnei înseamnă să o pângărească şi să comită imoralitate, curvie. În Israelul din vechime, când o fată era logodită cu un israelit, ea era considerată ca sfinţită pentru el şi tratată ca şi cum ar fi căsătorită cu el. Ea era tratată altfel decât o fecioară nelogodită care avea relaţii cu un bărbat. „Dacă un om înşeală pe o fată nelogodită şi se culcă cu ea, îi va plăti zestrea şi o va lua de nevastă. Dacă tatăl nu vrea să i-o dea, el va plăti în argint preţul zestrei cuvenite fetelor.” - Ex. 22:16, 17, *NW*; Deut. 22:28, 29.

18. Altfel stau lucrurile cu o fată logodită. „Dacă o fată fecioară este logodită, şi o întâlneşte un om în cetate şi se culcă cu ea, să-i aduceţi pe amândoi la poarta cetăţii, să-i ucideţi cu pietre şi să moară amândoi: fata, pentru că n-a ţipat în cetate, şi omul, pentru că a necinstit [pe cine?] pe nevasta aproapelui său.” (Deut. 22:23, 24, *NW*). Aşa că atunci când fecioara Maria a fost găsită însărcinată în timpul logodnei ei cu Iosif, el a vrut să o părăsească sau să divorţeze de ea în secret, ca să prevină uciderea ei cu pietre ca fecioară logodită necredincioasă. (Mat. 1:18, 19). În Mexic şi în Singapore o căsătorie poate fi anulată dacă s-a descoperit că femeia a comis o imoralitate pe perioada logodnei. Un bărbat care seduce o fecioară şi care îi pângăreşte virginitatea şi apoi o face să se simtă obligată să se mărite cu el nu priveşte căsătoria cu puritate. Este motiv de excomunicare a violatorului din adunarea creştină şi, de asemenea, a fecioarei, dacă aceasta a consimţit cu pasiune.

19. În timpul logodnei, dacă băiatul şi fata logodiţi au relaţii sexuale unul cu altul, aceasta ar fi o relaţie ilegală, deoarece căsnicia nu a fost încă legalizată şi cuplul încă nu a fost pronunţat căsătorit cu privilegii depline de căsătorie. Nu contează dacă îşi ţin ascuns actul sexual doar între ei, tot este necurăţie morală, curvie. Este un comportament licenţios să faci ceva fără a obţine o autorizare legală. Este destrăbălare sau lipsă de auto-control asupra apetitului sexual. Este desfrâu din partea perechii logodite, deci o lucrare a cărnii care se războieşte cu spiritul. Dacă părinţii permit aceasta sau chiar o încurajează şi o aranjează, ei sunt delincvenţi, care nu îşi respectă îndatoririle teocratice. Este un motiv întemeiat pentru excomunicarea cuplului logodit pentru că au curvit cu sau fără lăsarea fetei însărcinate şi, de asemenea, excomunicarea părinţilor, pentru că au aprobat curvia. – 2 Pet. 1:6; Gal. 5:19-21.

20. Un agent de căsătorii din adunare nu poate realiza căsătoria unui asemenea cuplu logodit şi necurat când ei sunt excomunicaţi. Este un pas spre curăţire spirituală pentru cuplul logodit şi imoral să îşi mărturisească păcatul lui Dumnezeu şi apoi comitetului adunării, să exprime căinţă şi să-şi dovedească căinţa prin abţinere de la alte relaţii viitoare de necurăţie între ei şi să se supună perioadei şi cerinţelor de probă pe care comitetul adunării le impune, înainte ca ei să poată avea o căsătorie religioasă.

21. Este, deci, o gândire proastă ca părinţii să lase sau chiar să încurajeze o fată de 15 sau 16 ani să plece departe de acasă, să îşi ia o slujbă şi să închirieze o cameră, doar ca să fie lângă prietenul cu care este logodită. La fel, înseamnă expunerea tinerilor la curvie, când părinţii lasă un cuplu singur, un băiat şi o fată, să plece în vacanţă sau într-o drumeţie cu bicicletele sau cu cortul, timp de una

Cuprins

sau două săptămâni. Dacă cei doi campează împreună cu cortul sunt puşi pe calea ispitei care poate duce, şi chiar duce, de multe ori, la curvie. Apostolul Pavel spune: „Abţineţi-vă de la orice formă de răutate.” – 1 Tes. 5:22, *NW*.

22. Cade în sarcina fiecăruia să vegheze cu gelozie la acest sfat divin de a se căsători numai cu cineva din rândurile oamenilor dedicaţi ai lui Iehova Dumnezeu, care sunt urmaşi credincioşi ai Fiului său Isus Cristos. În locurile unde fetele sunt mai multe decât fraţii care au vârsta căsătoriei există tentaţia de a le mărita cu persoane lumeşti, doar ca să-şi găsească soţ sau ca părinţii să fie uşuraţi de sarcină. Pe de altă parte, acolo unde sunt mai puţine fete ajunse la vârsta măritişului decât sunt fraţi există o puternică presiune de a ignora legea lui Dumnezeu şi avertismentul acestuia şi de a exista căsătorii ‘în afara uniunii cu Dumnezeu’, în afara societăţii Lumii Noi. Oricine procedează astfel sau aranjează ca altul să procedeze astfel trebuie să-şi asume răspunderea înaintea Dumnezeului căsătoriei pure şi teocratice şi trebuie să-şi vadă vina pentru orice consecinţă rea care urmează de pe urma acestui jug inegal.

23. Pentru că atâtea lucruri grave sunt legate de aranjamentul solemn al căsătoriei, fiecare persoană trebuie să cerceteze temeinic mediul alesului şi apoi să hotărască dacă ar fi teocratic sau ar duce la o legătură fericită să propună căsătoria sau să accepte căsătoria. Dacă cineva se logodeşte, această logodnă trebuie menţinută curată prin conduită morală pură, astfel ca, în final, alesul să nu fie pângărit, ca în cazul lui Cristos şi al miresei lui: „ca să-şi prezinte lui însuşi adunarea în toată splendoarea ei, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de acest fel, ci sfântă şi fără defect.” – Efes. 5:27, *NW*.

Întrebări pentru studiu

1. De ce este căsătoria un lucru măreţ, şi ce o face sigură şi îi asigură fericirea?
2. a) Pentru fericire conjugală şi înţelepciune în abordarea problemelor matrimoniale ce trebuie să facem şi de ce? (b) Ce creează complexitatea problemei şi cum putem da şi lui Dumnezeu şi Cezarului ce li se cuvin?
3,4 (a) Ce fel de paternitate i-a dat Dumnezeu lui Isus şi când a început să se împlinească Isaia 9:6, 7? (b) În ce fel şi datorită cărei căi de acţiune a devenit Isus pentru noi un tată mai bun decât a fost Adam?
5. Cu ce fel de nevastă îl răsplăteşte Dumnezeu pe Fiul său?
6. Cine a avut un rol în aducerea membrilor miresei lui Cristos în asociere cu Capul lor, potrivit cărui obicei uman?
7, 8. (a) Ce exemple scripturale ilustrează grija în alegerea partenerului? (b) Ce motive scripturale, bazate pe bun simţ, există pentru această conduită?
9. Ce ne indică loialitatea faţă de Iehova în alegerea tovarăşului de viaţă şi în oficierea unei ceremonii de căsătorie?
10 – 12. (a) Ce obiceiuri există privind zestrea? (b) Ce exemple scripturale dovedesc că acestea nu sunt greşite? (c) Dar ce ar putea fi greşit şi de ce?
13. (a) De ce nu trebuie un tată să primească bani de la unul din lume pentru fiica lui creştină? (b) Acolo unde părinţii încalcă regula scripturală ce curs pot urma fiii şi fiicele lor şi de ce?

Cuprins

14. (a) Când este potrivit ca un creştin să plătească pentru mireasă? (b) Totuşi, de ce e mai bine ca părinţii să renunţe la a cere preţ pentru mireasă?
15. (a) Cum trebuie să privească o nevastă africană creştină preţul miresei? (b) Dacă înregistrarea căsătoriei nu este acceptată în sat, din cauza neplăţii preţului miresei, ce trebuie făcut?
16. Cât de trainică este o căsătorie bazată pe bani pentru mireasă? (b) De aceea, ce nu trebuie să facă tatăl miresei în afara cărei situaţii?
17,18.(a) Când preţul miresei nu este plătit dintr-odată, numai în ce situaţie poate avea bărbatul relaţii cu femeia? (b) Cum se diferenţiază legea lui Dumnezeu pentru fecioare logodite şi nelogodite? (c) Ce merită cel ce seduce o fecioară, şi de ce?
19,20. (a) De ce persoanele logodite nu pot avea relaţii sexuale între ele şi ce răspundere cade în acest caz asupra părinţilor? (b) Ce acţiune din partea adunării merită curvia, şi apoi când pot aceste persoane să se căsătorească religios?
21. Ce trebuie să nu permită părinţii pentru a opri persoanele tinere de la curvie?
22. Când există tentaţie pentru o căsătorie în afara uniunii cu Domnul, dar cu ce răspundere şi vină?
23. (a) Pentru a se asigura o căsătorie teocratică fericită ce paşi trebuie urmaţi? (b) Cum trebuie păstrată căsătoria odată încheiată?

SĂ CREŞTI necesită să înveţi cum să înveţi. Pentru a creşte spiritual un creştin are nevoie să înveţe cum să înveţe. Acest lucru se datorează faptului că creştinismul se bazează pe un proces de învăţare; adevăratul creştin trebuie să dobândească în continuu cunoştinţă dătătoare de viaţă. El trebuie să facă acest lucru şi să Îl mulţumească pe „Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.” — 1 Tim. 2:3, 4, *NW*.

Un creştin trebuie să înveţe că el nu este niciodată prea bătrân pentru a învăţa. El trebuie să înveţe că învăţarea este un proces cumulativ: cu cât el învaţă mai

Cuprins

mult, cu atât îşi dă seama de necesitatea de a creşte în cunoştinţa exactă a adevărului. Nu numai asta, dar învăţarea trebuie să fie şi productivă; ca un pom care, într-o zi trebuie să înceapă să dea roade. Astfel că, învăţarea ar trebui să îl facă pe creştin roditor în fapte bune spirituale. Care este scopul învăţării? „Să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei Sale în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală, ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova, pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună şi să creşteţi în cunoştinţa exactă despre Dumnezeu.” — Col. 1:9, 10, *NW.*

Unii creştini declaraţi par că învaţă întotdeauna, dar nu ajung niciodată la o cunoştinţă exactă a adevărului, şi ei nu devin niciodată roditori. Ei nu sunt în măsură să deţină Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, şi să împărtăşească sensul său bogat şi altor persoane. Aceştia sunt ca şi acele persoane despre care apostolul a scris că sunt „cei care învaţă mereu, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.” (2 Tim. 3:7, *NW*) Deci, ce este greşit?

Nimeni nu poate ajunge la o cunoştinţă exactă a adevărului, dacă învăţătura pe care o primeşte, de fapt, nu conduce către adevăr. Isus a spus că vor fi mulţi învăţători creştini mincinoşi în aceste "zile din urmă." Deci, creştinul care a învăţat cum să studieze se va "convinge de toate lucrurile." El se va "încerca mereu dacă are cunoştinţă exactă şi dacă este "în credinţă." Acest lucru necesită o disponibilitate de a examina ceea ce a învăţat deja, de a se asigura că acesta este modul corect de învăţare, că este în armonie cu standardul pentru cunoştinţă exactă, Biblia. — 1 Tes. 5:21; 2 Cor. 13:5, *NW.*

Chiar şi cu învăţătura corectă, unii se află mereu într-un proces de învăţare şi nu se maturizează niciodată. Ce este în neregulă? Biblia spune: "Nebunul înmulţeşte cuvintele", dar "oamenii înţelepţi acumulează cunoştinţă." Poate că ei vorbesc prea mult. Unor oameni le place să vorbească, pur şi simplu. Le place să vorbească mai mult decât să asculte. Dacă o persoană petrece mai mult timp pentru a înmulţi cuvintele decât pentru a acumula cunoştinţă, o astfel de persoană poate că învaţă mereu, "niciodată nu ajunge la cunoştinţa exactă a adevărului." Discuţia îşi are locul ei; ea nu trebuie să ia locul ascultării şi al studiului personal sârguincios. — Ecl. 10:14; Prov. 10:14, *AT.*

Cel care învaţă mereu şi nu aduce roade are, de obicei, curiozitate; acesta poate doreşte cunoştinţă doar pentru scopuri egoiste. Sau poate că el nu-şi face timp pentru a digera ceea ce învaţă. Acest lucru necesită gândire şi punerea în practică a celor învăţate. Câteodată, aceasta este o chestiune de curiozitate cuplată cu o voinţă moale. Cineva trebuie să înveţe să ia decizii. Cea mai mare decizie pe care o persoană trebuie să o ia în viaţă este aceea de a-l sluji pe Iehova şi pe Fiul Său. Isus a spus: "Cine nu este de partea mea, este împotriva mea." Este nevoie de curaj de a decide pentru adevăr. Dar Dumnezeu nu ne-a dat "un spirit de laşitate, ci de putere, de iubire.” — Mat. 12:30; 2 Tim. 1:7, *NW.*

Viaţa depinde de dezvoltarea noastră spirituală. Nu este timp de pierdut. Învăţaţi cum să învăţaţi!

Cuprins

Sună ciudat că adevărul dintr-o carte poate face oamenii liberi? Cum poate face acest lucru, şi de ce? Acest articol răspunde.

„DE CE ar avea nevoie omul de o carte ca să fie liber în ziua de azi?" v-aţi putea întreba. „Nu are lumea o înţelegere politică mai mare, mai multe libertăţi, cunoştiinţă mai mare şi o educaţie mai cuprinzătoare decât înainte?" Într-adevăr, cunoştiinţa a crescut şi alfabetizarea şi mijloacele de răspândire a informaţiei s-au dezvoltat cu un ritm uimitor. Dar, în adevăratul sens, lumea nu este liberă nici fizic, şi nici mental.

Lumea nu este liberă când mai mult decât unul din trei din oamenii ei—aproape un *miliard* de indivizi—se află sub controlul comunismului totalitar, şi când sisteme totalitare mai mici continuă să existe chiar şi în aşa-zisa „lume liberă."

Lumea nu este liberă nici în timp ce războaiele sau pericolele războaielor atârnă ameninţător asupra capului ei şi în timp ce mare parte dintre resursele naţiunilor sunt dirijate fie înspre ofensivă, fie înspre apărare.

Lumea nu este cu adevărat liberă atâta timp cât îngrijorările, nevrozele şi bolile mintale ţin atât de mulţi oameni în robie, încât comisia preşedintelui pentru studiul sănătăţii naţionale a numit recent dizabilităţile emoţionale drept principala problemă de sănătate a Statelor Unite.

Lumea nu poate spune cu adevărat că este liberă atâta vreme cât falsitatea religioasă şi falimentul moral o ţin în robia greşelii şi stricăciunii. Oamenii nu sunt cu adevărat liberi dacă sunt ţinuţi în supunere faţă de tradiţii religioase neadevărate. Totuşi, sunt învăţate atât de multe lucruri contradictorii în bisericile din ziua de azi încât unele dintre ele trebuie să fie false. Numai în Statele Unite există 23 de grupuri de baptişti, 15 diviziuni între Fraţi, 15 diviziuni în Biserica Ortodoxă Răsăriteană, 7 tipuri de penticostali, 10 grupuri de prezbiterieni, 21 diviziuni în rândul metodiştilor, 9 diviziuni în rândul Prietenilor, 20 de grupuri de luterani şi 13 feluri de menoniţi. Desigur, nu toate aceste grupuri pot avea dreptate, fiindcă ele nu sunt de acord unele cu altele; deci, unele trebuie să fie în sclavia falsităţii.

Şi mai departe, batjocura ştiinţei îi ţine pe mulţi oameni departe de adevărata sursă a libertăţii. Batjocura lasă impresia că ştiinţa adevărată contrazice Biblia. Totuşi, descoperirile moderne au demolat multe astfel de teorii. De exemplu, ceasul cu radiocarbon a demonstrat falsitatea unora dintre

Cuprins

epocile fantastice pe care savanţii le-au atribuit diferitor forme de viaţă. Un exemplu ar fi că au spus că o pădure de molizi devastată din Wisconsin era bătrână de 125 000 de ani. Acest număr a fost cel puţin 91% greşit, căci ceasul cu radiocarbon a redus vârsta pădurii la numai 11 000 de ani. Dar unele persoane încă îşi pun încrederea în nisipurile mişcătoare ale acestor teorii false, decât să-şi pună încrederea pe stânca solidă a Cuvântului lui Dumnezeu, care rămâne mereu aceeaşi.

Aşadar, lumea încă are nevoie atât de libertate fizică şi mintală, cât şi de libertate de toate ideile neadevărate care conduc oamenii în greşeală şi departe de adevăr şi de lumină. Unde poate fi găsită această libertate reală? Biblia este cartea unei asemenea libertăţi. Ea arată (1) de ce este omul în robie în ziua de azi, (2) cum să obţineţi o minte cu adevărat liberă acum, şi (3) cum să dobândiţi libertatea permanentă a trupului şi a minţii, deopotrivă, în noile împrejurări drepte, care sunt atât de aproape. Ce spune ea despre aceste lucruri?

PIERDEREA LIBERTĂŢII

Biblia spune că oamenii sunt în robie din cauza răzvrătirii lui Satan şi a căderii lui Adam. Ea ne povesteşte că omul a fost creat iniţial liber, că era liber atât în trup, cât şi în minte, şi că a fost pus într-o lume liberă, care nu cunoştea nici păcat, nici nedreptate, nici moarte. Ce a schimbat aceste împrejurări? O fiinţă spirituală răzvrătită, care a devenit Satan, şi a înstrăinat oamenii de Dumnezeu. El i-a înstrăinat făgăduindu-i primei femei, Eva, că prin neascultare de Dumnezeu „vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.”—Gen. 3:5, *NW*.

Bineînţeles, aceea a fost o făgăduinţă mincinoasă de libertate. Adam şi Eva erau liberi să facă tot ceea ce era bine. Dar acceptând făgăduinţa mincinoasă a lui Satan, că le va fi mai bine dacă fac rău, i-a adus în cea mai mare robie. Ei au devenit acum sclavi ai păcatului şi ai morţii şi ai marelui inamic, Satan însuşi, şi au transmis mai departe această robie urmaşilor lor. Satan era adevăratul înrobitor al omenirii, şi, chiar şi în ziua de azi, lupta pentru libertatea adevărată este încă împotriva aceluiaşi adversar, Satan. De aceea ni se spune la Efeseni 6:12 şi 1 Timotei 4:1 (*NW*) că lupta creştină este împotriva „forţelor spirituale rele din locurile cereşti,” şi împotriva „declaraţiilor inspirate şi învăţăturilor demonilor.”

Dar influenţa rea a lui Satan acoperă mult mai mult decât numai chestiunile spirituale. Uneori auziţi oamenii spunând despre un anumit dictator: „Se poartă ca Diavolul în persoană!” Există adesea mai mult adevăr în această afirmaţie decât îşi pot da seama cei care o rostesc. Conducătorii lumii pot împlini, cu siguranţă, poruncile Diavolului, asuprind oamenii şi aducându-i în robie fizică şi mintală deopotrivă. Că şi naţiunile vor fi astfel în robie faţă de Satan se arată la Apocalipsa 16:14, care spune că „expresii inspirate de demoni” vor „face semne, şi se duc la regii întregului pământ locuit, ca să îi adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.”—*NW*.

Satan face tot ce poate ca să ţină omenirea atât de ocupată cu necazurile ei şi cu greutăţile pământului, încât ea nu îşi va face timp să se oprească şi să se uite în jur, să îşi primească roadele şi să înveţe din adevărata carte a libertăţii că Satan este cel care conduce de fapt lumea, şi că el este cu adevărat cel care este responsabil pentru războaiele, necazurile şi moartea ei.

SURSA LIBERTĂŢII

Aşadar, adevărata libertate nu vine prin puterea omului. Dacă omul ar putea găsi singur adevărata libertate, atunci lumea modernă, super-înţeleaptă, a secolului al douăzecilea, ar putea să-şi scoată cătuşele mintale, să-şi arunce toţi psihiatrii, să-şi dărâme toate spitalele mintale, să-şi desfiinţeze lagărele de muncă de sclavi, să-şi înlăture dictatorii, să împiedice ca noi dictatori să îi înlocuiască, şi să practice libertatea pe care ar aduce-o efortul propriu. Dar omul nu poate face aceste lucruri de unul singur. El încearcă, face unele îmbunătăţiri, dar problemele principale rămân. Au fost războaie din vremurile cele mai vechi, au existat dictatori totalitari de când a apărut primul guvern pe pământ, şi, potrivit antropologului George Peter Murdock de la Universitatea Yale, psihiatrul este urmaşul direct al vraciului, care îi lasă pe alţii să devină vânzători de plante medicinale şi reparatori de oase, iar el şi-a limitat metoda la vindecarea bolilor minţii. De ce chinuie încă aceste probleme mai vechi lumea secolului al douăzecilea? Fiindcă oamenii care făgăduiesc libertatea nu pot învinge puterea lui Satan. Ei doar pot trata simptomele, nu cauza reală. „În timp ce le făgăduiesc libertate, ei înşişi trăiesc ca robi ai stricăciunii.”—2 Pet. 2:19, *NW*.

Înseamnă aceasta că nu există oameni liberi? Nu, nu înseamnă acest lucru. Există oameni în ziua de azi care sunt liberi chiar şi când sunt aruncaţi într-o temniţă sau închisoare. Există oameni în lagărele comuniste de muncă de sclavi, în ziua de azi, a căror atitudine mentală îi face mai liberi decât majoritatea oamenilor lumii. Ei au aceeaşi libertate a minţii pe care au avut-o oamenii lui Dumnezeu în timpurile antice. Noe a fost unul dintre aceşti oameni de demult. Chiar şi când un sfârşit al lumii a fost aproape, el nu a tremurat de o frică paralizatoare, ci a ascultat cu înţelepciune de Dumnezeu şi a supravieţuit potopului care a curăţat pământul de un sistem stricat. Moise, de asemenea, era liber de frică chiar şi când supunerea faţă de Dumnezeu l-a îngenuncheat mâniei Faraonului măreţ al Egiptului. Evrei 11:27 (*NW*) spune: „Prin credinţă a părăsit Egiptul, dar fără să se teamă de furia regelui, căci el a rămas neclintit, ca şi cum L-ar fi văzut pe cel care este nevăzut.”

Bineînţeles, Isus Cristos a fost cel mai remarcabil exemplu al unei astfel de libertăţi, iar El a deschis calea spre libertatea reală pentru alţii, care o acceptau. El a făcut acest lucru oferind răscumpărarea care poate desfiinţa robia pe care neascultarea lui Adam a adus-o asupra omenirii. Romani 5:18 (*NW*) spune: „Astfel, aşa cum o singură greşeală [de către Adam] a făcut să vină condamnarea pentru oameni de orice fel, tot aşa un singur act de justificare [de către Cristos] a făcut să fie declaraţi drepţi pentru viaţă oameni de orice fel.”

Cuprins

Da, Cristos este principalul eliberator al omului. El va elibera oamenii din toate felurile de robie. El va elibera pământul de războaiele sale, de boli, asuprire şi moarte. Şi va aduce pacea perfectă din mâna lui Dumnezeu.

Voi v-aţi rugat ca El să facă acest lucru. Voi aţi cerut prin rugăciune la Dumnezeu: „Vie împărăţia Ta. Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." Pentru ca să se facă voinţa lui Dumnezeu trebuie să dispară toată răutatea; domnia rea a lui Satan trebuie să ia sfârşit. Cristos nu ne-ar fi învăţat să ne rugăm pentru acest lucru dacă nu ar urma să se întâmple. Totuşi, El ne-a învăţat să o cerem, şi se va întâmpla!—Mat. 6:10.

V-ar aduce multă linişte a minţii dacă aţi ştii cu siguranţă că voinţa lui Dumnezeu va fi făcută, în curând, în tot pământul, aşa cum este în cer? Cartea libertăţii vă dă această încredere. Ea arată că partea cerească a acestui sistem nou a fost deja întemeiată, şi că partea pământească se află într-un proces de formare. Ea oferă dovada că în timpul vieţii oamenilor care trăiesc acum, voinţa lui Dumnezeu se va face pretutindeni pe pământ, la fel cum este în cer. Biblia este cartea celei mai mari libertăţi, fiindcă spune cum puteţi trăi în acea vreme şi cu binecuvântările ei.

Apocalipsa 12:12 (*NW*) spune despre zilele noastre: „De aceea, bucuraţi-vă, ceruri şi voi, care locuiţi în ele! Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!"

Aceste necazuri s-au abătut asupra omenirii din anul 1914. Războaiele, foametea, cutremurele, prigonirea în întreaga lume a adevăraţilor creştini, fărădelegea crescută, frica globală şi nesiguranţa, şi chiar şi delincvenţa juvenilă şi propovăduirea Împărăţiei în toată lumea, în ziua de azi, au fost prezise toate ca parte a marelui semn care va marca timpul în care Satan va fi fost aruncat în împrejurimile pământului şi când va fi fost întemeiată împărăţia lui Cristos. Faptul că aceste lucruri s-au abătut asupra generaţiei noastre marchează timpul nostru ca fiind cel al sfârşitului domniei rele a lui Satan, şi al stabilirii condiţiilor cu adevărat drepte.—Mat. 24:6-21; Luca 21:26; 2 Tim. 3:1-3.

RECÂŞTIGAREA LIBERTĂŢII

Toate aceste informaţii sunt din adevărata carte a libertăţii. Această carte, Biblia, spune mult mai mult despre vremea noastră. Vreţi să beneficiaţi de toate informaţiile dătătoare de viaţă pe care le conţine? Atunci trebuie să citiţi singuri cartea. Trebuie să studiaţi alte publicaţii, cum ar fi aceasta, care vă vor ajuta să o înţelegeţi. Şi trebuie să vă asociaţi la întâlnirile adunării cu alţi oameni care sunt sincer interesaţi despre ceea ce spune într-adevăr această carte a libertăţii. Ţineţi minte: „Dar, când se întoarce cineva la Iehova, vălul este înlăturat. Iar Iehova este Spiritul şi, unde este spiritul lui Iehova, acolo este libertate."—2 Cor. 3:16, 17, *NW.*

Dar poate că spuneţi: „Toate acestea sună bine, dar pur şi simplu nu am timp să le fac." Mulţi oameni spun acest lucru, dar este oare adevărat? Suporterul de baseball ţine pasul cu clasamentul echipei sale. Oamenii de afaceri citesc

Cuprins

ziarele financiare. Multe milioane de oameni petrec timp în fiecare săptămână cu cititul revistelor şi ziarelor sau cu privitul filmelor. Toate acestea pot fi agreabile sau chiar şi folositoare câteodată, dar de fapt motivul pentru care oamenii găsesc timp să le facă este că vor să le facă. Vreţi libertate şi viaţă? Sunt libertatea şi viaţa la fel de importante pentru voi ca scorurile de la baseball, sau o revistă actuală, sau un film sau un program de televiziune? Dacă da, atunci veţi găsi într-adevăr timp să studiaţi cartea libertăţii adevărate, să vă asociaţi cu alţi oameni şi să studiaţi cu ei, cei care sunt la fel de preocupaţi de aceste lucruri importante.

Un fapt fericit este că nu trebuie să faceţi aceste lucruri singuri. Martorii lui Iehova, care sunt la fel de ocupaţi ca voi, îşi vor face timp să vină la voi acasă şi să vă ajute să obţineţi cunoştinţa necesară din Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, după ce dobândiţi această cunoştinţă a Bibliei, veţi începe să vedeţi cum gândeşte Dumnezeu, cum priveşte El lucrurile, cum face lucrurile, şi care sunt regulile şi obiceiurile Lui. Mintea va începe să vi se schimbe. O veţi umple cu lucruri bune. Nu veţi mai gândi întocmai cum gândeşte lumea. Nu veţi mai fi înrobiţi de calea ei egoistă sau de temerile ei. Veţi fi ascultat sfatul să „nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.”—Rom. 12:2, *NW*.

Ceea ce gândiţi vă îndrumă ce să faceţi, iar când vă gândiţi şi faceţi lucruri bune, vă veţi folosi libertatea ca să trăiţi o viaţă curată, cinstită şi morală. Veţi sta departe de calea principalului înrobitor al omenirii, Satan, care urmează să fie nimicit în curând, şi veţi putea să trăiţi, prin nimicirea sa, în noile circumstanţe drepte care vor urma. În acele circumstanţe noi ale împărăţiei drepte a lui Dumnezeu nu vor exista conducători nedrepţi, nici teamă de război, nici dizabilităţi emoţionale, nici falsităţi religioase şi nici batjocorirea adevăratei surse a libertăţii. Toate aceste probleme vor fi rezolvate prin aplicarea principiilor drepte sub conducerea regelui noului sistem, Isus Cristos.

Deci, prin acceptarea şi crederea Bibliei, adevărata carte a libertăţii, şi prin studierea şi urmarea ei, şi voi puteţi căpăta acum libertatea mentală, şi libertate fizică deplină, de asemenea, sub binecuvântările împărăţiei drepte a lui Dumnezeu, care va aduce în curând pace trainică pe acest pământ şi tuturor oamenilor evlavioşi care vor trăi pe el.

Luaţi în considerare faptele

Diversitatea este o binecuvântare?

● Comentând cu privire la diversitatea de religii din America, preotul Walter Donald Kring de la Biserica Unitariană a Tuturor Sufletelor, din New York, a declarat recent, potrivit revistei New York *Times* din 17 Octombrie, anul 1955: „Se pare că pentru mine una dintre cele mai mari contribuţii ale Americii în lume a fost conceptul, care de fapt există într-o şansă mai bună de a afla adevărul în

Cuprins

cazul în care este solicitat, şi în moduri cât mai diferite posibil." Dacă această diversitate a religiilor este o astfel de binecuvântare, apostolul lui Cristos nu a ştiut despre aceasta. Sau este vorba despre faptul că preotul Kring nu ştie ce a scris apostolul lui Cristos? — „Vă îndemn deci, fraţilor, în numele Domnului nostru Isus Cristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie." — 1 Cor. 1:10, *NW.*

Agnosticismul în Israel

● De multe ori oamenii presupun că, dintre toate statele moderne, conducătorii lui Israel ar fi printre cei mai religioşi. Recent, un corespondent al unui ziar renumit, a descoperit ceva diferit. În articolul său "Poporul lui Israel", reporterul John Beavan a scris în ziarul *Protectorul Săptămânal* din Manchester, Marea Britanie, din 8 Decembrie, anul 1955: „În ciuda concesiilor făcute de părţile Ortodoxe, Statul a rămas remarcabil secular, şi oamenii publici nu sunt necesari nici pentru a crede şi nici pentru a practica. Într-adevăr, ei oferă în religia organizată mai puţin serviciu cu buzele decât se cere de la englezii agnostici aflaţi în poziţii oficiale. Dar cel mai adesea, ei sunt religioşi într-un sens mai larg. Puncte de vedere agnostice, umaniste sau raţionaliste sunt exprimate cu o fervoare şi convingere cum nu am găsit în nici o altă parte în ultimii ani. Undeva, în cadrul fiecărei conversaţii este necesar să se vorbească despre 'demnitatea oamenilor'". În grabă se susţine apoi că naţiunea modernă Israel nu are nici o legătură cu împlinirea profeţiilor Biblice! Întoarcerea profeţită urma să restabilească adevărata închinare a lui Iehova. Acest lucru a fost împlinit cu Israelul spiritual şi nu cu Israelul natural.

'SĂ NU NE INVIDIEM UNII PE ALȚII'

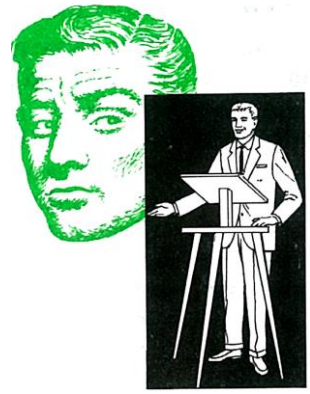

ABILITATEA de a te bucura de reuşitele altora este o trăsătură importantă a maturităţii creştine. Un om nu este matur dacă este invidios pe capacitatea sau succesul altcuiva. Când nu toţi membrii unui adunări creştine sunt maturi din punct de vedere spiritual se poate ivi problema pizmei sau invidiei. Dar ea poate fi biruită. Poate fi învinsă prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Aşa a scris un apostol al lui Cristos: „Dacă trăim prin spirit, să şi umblăm cum se cuvine prin spirit. Să nu fim înfumuraţi, luându-ne la întrecere unii cu alţii, invidiindu-ne unii pe alţii."—Gal. 5:25, 26, *NW.*

Dar ce anume este invidia? Este de fapt o formă de egoism, de prea multă dragoste de sine. Se manifestă prin nemulţumire sau rea-voinţă faţă de norocul

Cuprins

altcuiva, deoarece cineva îşi doreşte să fi fost al lui. Aşadar, o persoană invidioasă nu poate suferi succesul altcuiva. Dacă nu poate avea el însuşi succes, atunci nu vrea să vadă nici pe alţii având succes. Invidia este egoismul în acţiune.

Invidia se manifestă sub diferite forme. De obicei este un eşec de a se bucura de reuşita altcuiva. Un om invidios este plin de pizmă; el nu se poate bucura cu cei care se bucură. El nu trăieşte după porunca din Biblie: „Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură, plângeţi cu cei ce plâng." (Rom. 12:15, *NW*) Un om invidios nu este fericit şi îi face şi pe alţii nefericiţi. Este un chin pentru o persoană invidioasă să vorbească de bine pe un om pe care îl pizmuieşte. De fapt, persoana invidioasă se depărtează de cea pe care o pizmuieşte. Acest lucru duce la altă manifestare a invidiei.

Aceasta este răceala. Omul invidios este rece şi neprietenos faţă de cel pe care îl pizmuieşte. Chiar dacă cel care este subiectul acestei pizme poate simţi această răceală şi chiar depune un efort în plus ca să fie prietenos, nu are niciun folos. Persoana pizmuitoare şi-a închis uşa inimii. Este cumplit, dar „gelozia este cumplită ca mormântul."—Cântarea lui Sol. 8:6, *RS.*

UN PĂCAT DE MOARTE

Pericolul invidiei este mare. Este ca o rană infectată. Infecţia se răspândeşte. Naşte alte infecţii. Generează tot soiul de cauze pentru neînţelegeri şi dezbinare într-o adunare creştină. În primul rând, unui om invidios îi place adesea să facă lipsită de importantă pe persoana pe care o pizmuieşte. Un spirit egoist, invidios este acum în acţiune. Celui invidios îi place să facă tot felul de comentarii faţă de alte persoane ca să încerce să reducă starea omului pe care îl pizmuieşte, căci cei invidioşi tind să laude numai ceea ce pot întrece ei; la ceea ce îi depăşeşte găsesc greşeli sau îl fac lipit de importanţă. Astfel, omul pizmuitor arată că este cu totul nenechilibrat: „Cel care îl face lipsit de importanţă pe aproapele său este fără minte."—Prov. 11:12, *RS.*

Când apare invidia într-o adunare creştină, atunci situaţia este foarte gravă. Dacă cel pizmuit este un serv în adunare, lucrarea de înaintare a evangheliei poate fi împiedicată. De ce? Fiindcă omul invidios nu cooperează cu toată inima cu cel pe care îl pizmuieşte. El nu reuşeşte să dea un ajutor deplin. El nu reuşeşte să pună lucrarea lui Dumnezeu înaintea sinelui. Dacă nu este oprită, invidia poate să îşi continue creşterea infecţioasă. Poate da naştere la ură şi ura poate da naştere la ceartă. Adevărat este că „unde este gelozie şi spirit de ceartă, este dezordine şi orice lucru rău."—Iac. 3:16, *NW.*

Puţine lucruri pot amărî mai mult spiritul omenesc şi pot otrăvi relaţiile frăţeşti decât spiritul pizmei. Este de interes deosebit să observăm ce loc îi este dat invidiei în ordinea viciilor dată de scriitori ai Bibliei. Comparând furia şi invidia, înţeleptul Rege Solomon a zis: „Furia este fără milă, iar mânia este un torent; dar înaintea invidiei cine poate sta?" (Prov. 27:4, *AT*). Mânia este ca un potop torenţial. Este adevărat, potopul lasă prăpăd în urma sa, dar potopul cel puţin se retrage. Există o mângâiere. Dar invidia—este copleşitoare. Este ca picurarea neîncetată a apei pe piatră. Nu se opreşte niciodată, ci doar continuă

Cuprins

mereu. La fel cum o piatră mare nu se poate ridica sub picuratul necontenit al apei, aşa şi omul găseşte inadmisibil să se asocieze cu un individ invidios. Acolo nu este o mângâiere.

Nu a fost mângâiere pentru Abel. Fratele lui, Cain, l-a invidiat. Dreptul Abel a primit binecuvântarea lui Iehova Dumnezeu; Cain nu. Cain a transformat invidia în ură; ura lui a dat naştere la ceartă, iar acea ceartă a dus la crimă. Gelozia este un păcat fatal. Dacă nu este biruită, aduce prăpădul. Căci „gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile," sunt toate „lucrări ale cărnii". Iar despre acestea apostolul lui Cristos afirmă cu tărie: „Cu privire la lucrurile acestea vă previn, aşa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu."—Gal. 5:19-21, *NW.*

APEL LA PROPRIUL INTERES

Cum poate birui cineva gelozia? Propriul interes ar trebui să fie suficient. Este adevărat, dragostea de sine este cea care aduce gelozie. Dar când cineva înţelege cu adevărat la ce duce gelozia, cât de nimicitoare poate fi, propriul interes ar trebui să impulsioneze un creştin să „se lepede de orice răutate, orice înşelătorie, ipocrizie şi invidie."—1 Pet. 2:1, *NW.*

Un creştin care este raţional nu vrea să se întoarcă în lume. Atunci de ce să se întoarcă la obiceiurile lumeşti? Biblia spune: „Căci şi noi eram altădată fără minte, neascultători, induşi în eroare, sclavi a tot felul de dorinţe şi plăceri, trăind în răutate şi invidie, fiind urâţi şi urându-ne unii pe alţii." (Tit 3:3, *NW*). Diavolul ar vrea să întoarcă toţi creştinii în lumea veche. Acest lucru ar însemna moarte veşnică. Acum persoana invidioasă îi dă un avantaj lui Satan, căci el îmbracă faptele întunericului. Porunca din Biblie este: „Să ne dezbrăcăm deci de lucrările întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii, nici în relaţii sexuale nepermise, în conduită libertină, în ceartă şi în gelozie."—Rom. 13:12, 13, *NW.*

Apoi mai este această chestiune a propriului interes văzută din punctul de vedere al sănătăţii fizice a cuiva. Se ştie că anumite emoţii, cum ar fi gelozia, neliniştea şi grija, pot pricinui tulburări fizice sau psihice. Deci, tipul nepotrivit de emoţii vă pot face rău corpului. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „O inimă sănătoasă este viaţa cărnii: dar invidia este putreziciunea oaselor." (Prov. 14:30). Cineva care este cu adevărat interesat de bunăstarea sa, atât spirituală, cât şi fizică, va vrea să biruiască gelozia.

DRAGOSTEA NU ESTE GELOASĂ

Există o cale puternică pentru a birui invidia: calea dragostei. „Dragostea nu este geloasă." (1 Cor. 13:4, *NW*) Dragostea nu cunoaşte gelozie; nu simte invidie. Dragostea alungă gelozia. Uitaţi-vă la dragostea lui Ionatan faţă de David. Ionatan a fost cel mai mare fiu al Regelui Saul, cel care ar fi moştenit tronul tatălui său, dar Iehova i-a dat lui David titlul de rege. Din punct de vedere

Cuprins

omenesc, Ionatan ar fi trebuit să fie extrem de gelos pe David. Dar nu a fost. De ce? Fiindcă dragostea dintre ei a fost mare. Dragostea sa alungase toată gelozia.

Dragostea creştină Îl pune pe Dumnezeu şi organizaţia Lui înainte de toate. Unii fraţi dintr-o adunare sunt mai înzestraţi decât alţii. Aceştia pot avea unele aptitudini înnăscute şi manifestări ale spiritului lui Dumnezeu pe care alţii nu le au. Aceşti înzestraţi nu trebuie pizmuiţi. Ei sunt darul lui Cristos pentru adunare. Aceste „daruri în oameni" sunt date „în vederea pregătirii celor sfinţi pentru lucrarea de slujire." (Efes. 4:7-12, *NW*). Şi ce dacă alţii au abilităţi pe care voi încă nu le aveţi sau poate că nu le veţi avea niciodată? Bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă fiindcă aceşti înzestraţi contribuie la zidirea adunării şi la echiparea pentru serviciu. Aşa că trageţi foloase de la aceşti fraţi înzestraţi. Bucuraţi-vă de serviciile lor! Veseliţi-vă cu ei de reuşitele lor. Ei au fost daţi pentru folosul vostru, nu pentru invidia voastră.

Crizele de invidie şi de gelozie se pot ivi cu uşurinţă atunci când ne uităm la cei mai minunat înzestraţi decât noi, mai ales dacă aceştia se află în categoria noastră de vârstă. Dar dragostea adevărată este puternică. Este suficient de puternică să suporte diferenţele de înzestrare, aşa cum dragostea creştină este suficient de puternică şi de pură cât să înzestreze cu bunăvoinţă şi smerenie pe cei care sunt aşa privilegiaţi. „Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă."—1 Cor. 13:4, *NW*.

Dragostea nu simte pizmă. Dragostea îmboldeşte omul să aprecieze abilităţile altora, indiferent care ar părea să fie efectul corespunzător asupra propriului loc. Dacă vă gândiţi la zidirea organizaţiei lui Dumnezeu, nu vă veţi gândi la voi înşivă. Cei care sunt cu adevărat maturi se bucură de succesul mai mare al altcuiva, chiar dacă este într-un domeniu asemănător cu cel pe care îl ocupă ei înşişi.

Când o adunare creştină se reuneşte pentru studiu, folosiţi-vă de comentariile fraţilor voştri. Nu îi pizmuiţi. Şi ce dacă cineva poate comenta într-un limbaj mai potrivit, cu cuvinte mai expresive? Totul este pentru folosul vostru, pentru binele adunării. Fie că ascultaţi sau că voi înşivă comentaţi, ţineţi-vă mintea asupra ideii. Gândiţi-vă la idei ca fiind impersonale, ca ceva de ce beneficiază toţi. Dacă mintea vă este cufundată în idee, atunci nu va fi loc de pizmă pentru persoana care exprimă acea idee.

Ce dacă unii fraţi sunt mai eficienţi în promovarea evangheliei decât alţii? Bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă pentru ei! Bucuraţi-vă pentru organizaţie!

Când apare invidia, aceasta împiedică lucrarea lui Dumnezeu. Un frate sau o soră dintr-o adunare poate că sunt excepţional de zeloşi. Acela poate face din vizite ulterioare studii şi din studii vestitori ai Împărăţiei mai repede decât oricare altul din adunare. Anumiţi fraţi pot observa zelul minunat şi eficienţa acestuia, şi, prin comparaţie, să simtă că suferă. Ei devin invidioşi. Ei se pot purta nerespectuos cu cel zelos şi pot da greş în a oferi ajutorul necesar. Astfel de persoane pizmuitoare sunt neechilibrate. Ei se pun înaintea organizaţiei lui Dumnezeu. Ei nu reuşesc să înţeleagă că creştinii nu sunt în competiţie. Creştinii maturi nu încearcă să vadă care este cel mai zelos, care este cel mai bun vorbitor

Cuprins

public, cine poate face cele mai bune comentarii sau cine poate plasa cea mai multă literatură. Aşadar, „să nu fim înfumuraţi, luându-ne la întrecere unii cu alţii, invidiindu-ne unii pe alţii.” (Gal. 5:25, 26, *NW*). Mai degrabă, să ne „încurajăm unii pe alţii, cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie.”—Evrei 10:25, *NW.*

FERIŢI-VĂ DE GELOZIE

Gelozia este un sentiment atât de josnic, de ruşinos, încât cei care sunt geloşi nu vor să-l recunoască nici măcar în sinea lor. Poate că propria conştiinţă dispreţuieşte şi urăşte gelozia. Atunci de ce sunt geloşi? Adesea este din cauză că nu se feresc de gelozie. Invidia este dăunătoare. Se poate strecura în mintea inconştientă a cuiva. Omul nu trebuie să-şi zică, „Bine, sunt gelos pe acea persoană,” înainte ca să arate invidie prin faptele sale. Ştiţi cum se manifestă gelozia? Prin răceală, purtare neprietenoasă, defăimarea altora. Dacă descoperiţi aceste manifestări în sinea voastră,la un moment dat, opriţi-vă şi gândiţi-vă. Gândiţi-vă suficient de profund încât să scoateţi din rădăcină orice gelozie care ar fi putut găsi un sol roditor în mintea inconştientă. Isus a zis: „Deschideţi ochii şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie.”—Luca 12:15, *NW.*

Calea de a vă feri de gelozie este să vă „dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată” şi să vă „îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi loialitate.” (Efes. 4:22-24, *NW*). Atunci veţi fi înarmaţi cu atitudinea mentală potrivită, cea bună. Romani 12:16 (*NW*) spune: „Să aveţi faţă de alţii aceleaşi gânduri pe care le aveţi faţă de voi înşivă.” Voi nu vă invidiaţi propriile capacităţi şi reuşite. Aşadar, nu invidiaţi la alţii ceea ce vă încântă şi ce preţuiţi la voi înşivă. Într-adevăr, „aveţi faţă de alţii aceleaşi gânduri pe care le aveţi faţă de voi înşivă.”

Feriţi-vă în continuare de gelozie, nefăcând, aşa cum spune apostolul, „nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci, cu umilinţă, considerând că ceilalţi vă sunt superiori.” (Filip. 2:3, *NW*) Acest lucru nu înseamnă că un creştin ar trebui să vorbească dispreţuitor despre propriile sale capacităţi, subapreciindu-se singur mereu. Acestui fel de smerenie îi lipseşte sinceritatea; de obicei nu este nimic altceva decât o mască pentru îngâmfare. Dar apostolul se referă la faptul că un creştin trebuie să privească la binele mai mare, lăsându-se pe sine cu totul în afara chestiunii, „cu umilinţă considerând că ceilalţi vă sunt superiori.” Umilinţa adevărată, precum dragostea, fereşte de invidie.

Invidia nu aduce câştig nimănui. Diavolul L-a invidiat pe Iehova; Diavolul va pierde totul. Invidia aduce omul la pierzanie. Aşadar, de ce să ne invidiem unii pe alţii? Chiar şi în acest moment, cei invidioşi sunt într-o situaţie tristă: ei sunt chinuiţi nu numai de necazurile pe care le abate lumea veche asupra lor, ci şi de tot binele care li se întâmplă altora. Ce viaţă nefericită! Deci, să nu ne invidiem unii pe alţii. Arătaţi maturitate adevărată! Bucuraţi-vă cu cei care se bucură! Încurajaţi-i pe alţii la reuşite mai mari în serviciul lui Iehova. Aceasta este calea adevăratei dragoste creştine.

Cuprins

Tânărul Jamaican îşi învaţă colegii de şcoală

● „Vegheaţi deci cu atenţie cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele.” Că cei care oferă atenţie acestui îndemn al lui Pavel, aşa cum se găseşte în Efeseni 5:15, 16 (*NW*) sunt binecuvântaţi în ceea ce fac, este evident din experienţa unui tânăr Jamaican: „Sunt elev în şcoala secundară în cadrul căreia se fac ore de cunoştinţe religioase. În timpul participării mele la prima din aceste ore, s-a discutat despre subiectul Treimii. Imediat unii dintre elevi şi-au ridicat mâinile şi i-au spus profesorului că eu sunt martor al lui Iehova Dumnezeu şi că nu cred într-o treime. Am fost rugat să explic, aşa că m-am ridicat şi am arătat din Biblie de ce martorii lui Iehova nu cred învăţătura Treimii. Elevii au fost atât de convinşi de corectitudinea poziţiei noastre faţă de treime că, atunci când profesorul a încercat să o apere, folosind o publicaţie Catolică, elevii l-au luat în râs. El a fost consternat şi a părăsit clasa. I-am explicat apoi că această carte Catolică era fără sprijin, în timp ce Biblia este autentică. Apoi, mi-a spus: ‘Pe viitor, atunci când mă vei auzi spunând ceva contrar Bibliei, să-mi spui şi eu îţi voi permite să le explici şi elevilor.’”

URMĂTOARELE sunt câteva dintre experienţele mele din timpul pregătirii pentru preoţie în religia catolică, până când am devenit unul dintre martorii lui Iehova.

În tinereţe am fost un băiat plin de viaţă şi de iluzii cu privire la religia catolică. Un preot nou şi zelos din oraşul meu natal Arenas Arroyo, din provincia Havana, mă ajutase în a deveni foarte punctual în frecventarea bisericii şi în aderarea la grupul de tineri al Acţiunii Catolice. Acelaşi preot a organizat, de asemenea, şi organizaţia pentru adulţi, intitulată Cavalerii lui Columb. Am fost în două dintre aceste grupuri care au participat la seminariile din San Carlos şi San Ambrosio. Pentru mine acest lucru a fost într-adevăr remarcabil, deoarece am considerat că Biserica Catolică este adevăratul păstrător şi deţinător al adevărurilor şi închinării lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că uneori aveam îndoieli, în mintea mea, pe anumite teme cum ar fi şi aceasta, de exemplu: Dumnezeu spune să nu ucidem, dar catolici de naţiuni diferite se ucid unul pe altul. De ce? L-am întrebat pe preot într-o zi, iar el a spus: "Ei bine, ei nu merg cu ideea de a ucide." Răspunsul lui m-a impresionat, însă nu m-a mulţumit.

După ce am slujit ca asistent al preotului pentru aproximativ cinci ani, am fost trimis într-un grup de aspiranţi la preoţie la Belen, o bine-cunoscută şcoală catolică pentru „singurătate spirituală.” Eram nevoiţi să păstrăm tăcerea cinci zile, să nu rostim nici un cuvânt, meditând şi citind despre viaţa de "sfinţi" ai Bisericii Catolice. Într-o seară, când îmi mâncam desertul în acest loc de singurătate, un preot a venit prin spatele meu şi mi-a luat castronul mare şi generos de îngheţată, spunând: "Oferă-i-l Domnului." Am refuzat chiar să cred că un preot a făcut acest lucru. Mai târziu am citit în Biblie că Iehova doreşte ascultare şi nu jertfă.

Câtva timp mai târziu am fost chemat să reprezint şcoala mea într-un concurs pe care arhiepiscopul de Havana l-a organizat pentru cel mai bine pregătit student, pe catehismul doctrinei catolice. Imediat după acest concurs am început pregătirea pentru a intra în seminarul regulat pentru preoţie. Soţia unui fost preşedinte al Cubei, împreună cu un preot, mi-au cumpărat îmbrăcămintea şi hainele necesare pentru curs. Eu provin dintr-o familie săracă şi nu aveam bani.

După intrarea în seminar a trebuit să petrec o altă săptămână în meditaţie, pentru a stabili dacă îmi doresc într-adevăr şi pe deplin să devin preot. Nici un cuvânt nu putea fi rostit în decursul acelei săptămâni. Am decis că îmi doresc să devin preot. Primii patru ani de seminar sunt petrecuţi în studierea limbii Spaniole, pentru a atinge pe cât se poate perfecţiunea. Îmi erau permise trei ieşiri pe an — una în ziua sfântului meu şi două în zilele sfinţilor părinţilor mei. Aceste studii se realizează sub cea mai strictă disciplină.

Cu toate acestea, după una dintre ieşirile mele m-am îmbolnăvit şi nu m-am putut întoarce la seminar. Am renunţat la cariera de seminar. Anii au trecut şi credinţa mea în biserică s-a diminuat. În tot acest timp am lucrat pentru o companie de transport.

Într-o zi, un nou angajat a fost desemnat să lucreze cu mine. Aş putea spune, din vorbirea lui, că era diferit; raţionamentul său era diferit. La un moment dat în oraş a avut loc un schimb de focuri politice şi cinci persoane şi-au pierdut viaţa. L-am întrebat ceva despre ei, dacă vor fi aduşi în faţa justiţiei. El a spus că în această lume nu există justiţie, ceea ce pentru mine a sunat neobişnuit, dar adevărat.

Mai târziu, el mi-a subliniat într-un argument că ceea ce spuneam despre suflet era greşit. El a sugerat să citesc Biblia. Atunci m-am dus la preotul nostru local şi am cerut o Biblie. El mi-a spus că, dacă acea persoană ar trebui să-mi dea o Biblie, ar trebui să-l aduc la preot şi îmi va explica.

Apoi am fost invitat de către noul angajat să îl însoţesc la Sala Împărăţiei. În cele din urmă, într-o duminică, m-am dus cu el. Anterior, am auzit o femeie spunând ‘orice zi este o zi bună pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu’ şi acea expresie ‘Cuvântul lui Dumnezeu’, s-a lipit de mine. Aşa că atunci când am mers la Sala Împărăţiei m-am gândit imediat la acesta. Cu toate acestea, am avut o senzaţie ciudată acolo, printre acei oameni. Am urât întotdeauna Protestanţii şi am repudiat ideea, şi aici eram într-un templu Protestant! Cu siguranţă am observat totul în jurul meu.

Cuprins

Mi-a plăcut în sinea mea discursul vorbitorului, comentariile sale cu privire la anul 1914 şi ovaţiile plăcute oferite de către audienţă. După aceea, mulţi dintre cei prezenţi mi-au arătat numeroase profeţii din Biblie, mai ales atunci când au aflat că am studiat într-un seminar. Am făcut rost de o Biblie şi am început să o citesc de la Geneza mai departe. După ce am lecturat Matei capitolul 23, m-am gândit în mintea mea să renunţ la Catolicism pentru totdeauna. Capitolul 24 m-a convins de apropierea sfârşitului.

Totul părea atât de bine, că m-am decis să duc Biblia la preot. Am început deja să vorbesc despre Biblie şi preotul ştia despre acest lucru înainte de a mă vedea. Oamenii din oraşul nostru m-au văzut de multe ori în procesiuni religioase şi parade; astfel încât schimbarea radicală a făcut obiectul pentru discuţiile multora. Când l-am vizitat pe preot în biserică, prima dată el mi-a oferit o ţigară şi o poză cu un sfânt, iar eu le-am refuzat pe amândouă. El a început să-mi povestească despre vizitele sale recente la Roma, unde a văzut sfinţenie absolută în faţa şi în mâinile papei.

Apoi, el a început să mă mustre cu severitate pentru studierea Bibliei, la care i-am răspuns că eu nu credeam în nici un cuvânt al omului, ci numai în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi el a spus: "Deci, tu crezi că Biserica Catolică este curva din Apocalipsa?" Când am arătat că ea era aproape de aceasta, a devenit foarte furios şi a încheiat conversaţia noastră.

El a publicat apoi în revista sa bisericească un articol defăimător împotriva acelor oameni care vând mereu Biblii pe stradă şi i-a etichetat, cum ar fi în contrast cu ‘doctori ai divinităţii,’ ‘ghicitori în cafea.’ De atunci, acest preot a citit unele dintre publicaţiile Turnului de Veghere, dar nu există nici o dovadă că are credinţă în acestea. Nu cu mult timp în urmă m-am prezentat la el cu cartea "*Echipat Pentru Orice Lucrare Bună*" şi *Evoluţia împotriva Noii Lumi*. I-am spus că Armaghedonul bătea la uşă. El mi-a spus că este convins de religia sa, la fel cum sunt şi eu de a mea.

Astăzi eu, soţia şi cei doi copii ai noştri suntem vestitori ai veştii bune. Mă rog lui Iehova să ne ajute să fim credincioşi până la sfârşit.

Voi asculta ce va spune Iehova Dumnezeu; căci el va vorbi de pace poporului său şi sfinţilor lui: dar ei să nu se întoarcă iarăşi spre nebunie. Cu siguranţă, salvarea sa este aproape de cei ce se tem de el, pentru ca gloria să locuiască în ţara noastră. — Ps. 85:8, 9, AS.

Absolvirea clasei a douăzeci şi şaptea a Gileadului

UMBRA intermitentă a norilor ce planau jos, combinaţi cu briza uşoară de vară, a asigurat un confort plăcut pentru adunarea în aer liber în campusul Gileadului. Aceasta a avut loc în weekend-ul din 28 şi 29 Iulie. Cadrul a fost

unul de o frumuseţe naturală şi o ocazie de bucurie. Acesta a fost programul de absolvire a clasei a douăzeci şi şaptea a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere şi 4 420 de persoane s-au adunat.

Toată ziua de Sâmbătă a fost o vreme caldă de tovărăşie creştină şi apoi, la ora şapte seara, 2 634 de persoane s-au adunat pentru studiul săptămânal al *Turnului de veghere*. Preşedintele societăţii a solicitat doisprezece voluntari din corpul de studenţi şi aceştia, adunaţi pe platformă, au demonstrat că şi în adunările mici ale martorilor lui Iehova Dumnezeu pot fi conduse studii instructive şi interesante, dacă toată lumea se pregăteşte şi participă la discuţii. Studiul *Turnului de veghere* a fost urmat de muzica membrilor grupului de studenţi.

Duminică dimineaţa programul a început la ora nouă. După rugăciune şi cântare preşedintele Societăţii, N. H. Knorr, i-a prezentat pe fiecare dintre cei patru instructori de şcoală, care au oferit cuvinte sfătuitoare pentru final. Apoi au fost citite mesajele de felicitare din întreaga lume, şi apoi N.H. Knorr a prezentat discursul de absolvire. Subiectul: "Martorii Nevinovaţi."

Pentru toţi cei prezenţi el a făcut clar faptul că a fi un martor pentru Iehova Dumnezeu este o responsabilitate serioasă, precum şi un privilegiu de bucurie. El i-a avertizat de multe capcane care pot pune în pericol poziţia unuia dintre slujitorii lui Dumnezeu. Materialismul a fost clasat pe locul cel mai important de pe această listă de pericole. Mărturia lui Iehova trebuie să ne facă întotdeauna dornici să distingem, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este diferenţa dintre avantajele materiale şi binecuvântările de la Iehova Dumnezeu. Prosperitatea în lucruri materiale nu este binecuvântarea pe care Iehova Dumnezeu o oferă poporului Său acum, ci mai degrabă binecuvântările Sale sunt spirituale şi îi fac pe slujitorii Săi puternici spiritual în serviciul Său. El a avertizat împotriva lăcomiei şi, citând Proverbele 28:16, a arătat că anxietăţile acestei vieţi şi dorinţele pentru lucrurile materiale deţinute de alte persoane conduc către dezamăgire şi către moarte. Pentru a menţine fericirea, el a recomandat cursul creştin care este bazat pe evitarea materialismului şi întoarcerea la serviciul cu timp integral al lui Iehova Dumnezeu.

După discursul de absolvire, cei 108 membri ai celei de-a douăzeci şi şaptea clase au umplut întreaga platformă, unde fiecare a primit un plic alb, care conţinea un mesaj personal din partea preşedintelui, un cadou din partea Societăţii pentru a-i ajuta pe absolvenţi să continue în serviciul cu timp integral, o fotografie cu clasa a douăzeci şi şaptea şi, pentru cei care au obţinut burse şcolare de merit, o diplomă de la şcoală. Pe măsură ce fiecare absolvent îşi primea cadoul erau anunţate misiunile de slujire. S-a observat că, deşi aceşti slujitori veneau din şase ţări diferite, misiunile lor îi împrăştiau în douăzeci de ţări în jurul pământului. Bucuria a umplut inimile tuturor, pe măsură ce gândurile lor s-au îndreptat către noi terenuri de serviciu care îi aşteptau.

Apoi, un membru al clasei a citit o expresie de recunoştinţă adresată preşedintelui Societăţii. Aceasta a fost declarată ulterior, pentru a exprima sentimentele întregului grup, şi a fost adoptată ca o expresie a recunoştinţei lor pentru Iehova şi organizaţia Sa, care a aranjat instruirea de la Gilead care au primit-o.

Programul de două zile s-a încheiat cu expresii de apreciere din partea absolvenţilor înşişi. Douăzeci şi trei de reprezentanţi ai clasei au vorbit, iar în expresiile lor scurte era un apel unanim pentru toţi cei prezenţi să ia în

Cuprins

considerare bucuriile serviciului cu timp integral şi ale lucrării misionare, să fie un scop de atins şi pentru ei.

CEREMONIA CĂSĂTORIEI ŞI CERINŢE

Cărţile Bibliei scrise în mod expres pentru creştini nu oferă nici o formă de ceremonie pentru aceştia. Ele arată că după ce căsătoria era aranjată de părinţi, printr-un agent matrimonial, exista o perioadă de logodnă, cam de un an în cazul fecioarelor. Apoi, în seara nunţii, mirele mergea la casa miresei şi o ducea la noua ei casă. Exista o procesiune către casă cu cuplul însoţit de un grup vesel de invitaţi. Aşa că această căsătorie devenea cunoscută tuturor şi era înregistrată în amintirea oamenilor. Când era adusă mireasa acasă, la casă nouă, era o petrecere de nuntă la care participau toţi invitaţii, petrecere dată de părinţii mirelui. Fericiţi erau cei invitaţi la cina nunţii. Mireasa nu îşi lăsa pe iubitul ei logodnic să aştepte. Ea îl aştepta pe el, îmbrăcată toată frumos, gata să fie dată de către tată sau tutore. – Mat. 1:24; 22:1-11; 25:1-10; Ioan 2:1-11; 3:29; Marcu 2:19; Isa. 61:10; 62:5; Apoc. 19:7, 8; 21:2, 9-11.

2. Trebuie amintit că primii creştini au fost evrei, sau israeliţi, aşa cum era şi Isus. Este, prin urmare, de aşteptat că creştinii evrei şi-au adus obiceiurile şi aranjamentele de căsătorie din fostul sistem social evreiesc în noul sistem creştin. Dar un lucru trebuie observat fără greş, că de la Avraam încoace nu a fost prezent vreun preot, levit, sau alt funcţionar religios care să oficieze ceremonia de căsătorie. Totuşi căsătoriile erau valabile şi recunoscute de Iehova Dumnezeu. Ele erau, de asemenea, înregistrate la biroul de înregistrări al oraşului sau satului şi copiii rezultaţi din urma căsătoriei erau şi ei înregistraţi acolo. Cele două documente genealogice ale lui Isus au fost, fără îndoială, copiate din documentele oraşului Betleem de către Matei şi Luca. Aceasta duce la întrebarea: De către cine pot fi legalizate căsătoriile creştine? Este o căsătorie civilă sau nereligioasă la fel de valabilă ca una religioasă, sau este căsătoria ceva sfânt şi deci validă numai când este religioasă?

3. Nu, căsătoria nu necesită prezenţa sau acceptul unui preot religios sau a unui slujitor creştin. Ca profet al lui Dumnezeu, Avraam era preotul acceptat pentru o familie mare, dar nu există vreo dovadă că era de faţă când cel mai bătrân servitor al lui a adus-o pe Rebeca din Mesopotamia, lui Isaac, în ţinutul Negheb din Palestina. Isaac se plimba singur, medita şi servitorul i-a adus-o pe Rebeca şi i-a povestit lui Isaac cum a obţinut-o ca să-i fie mireasă. „Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui." Dar această căsătorie avea martori, şi anume: agentul de căsătorie al lui Avraam şi „bărbaţii care erau cu el", „doica" Rebecăi şi celelalte „însoţitoare" ale ei. (Gen. 24:2, 54, 59-61, 66, 67, *NW*). Isaac nu făcuse nici o abatere de la legile căsătoriei, nu mai mult decât este necesar să se facă în unele ţări astăzi. Avraam, tatăl lui Isaac şi capul organizaţiei teocratice o autorizase, iar Iehova Dumnezeu, care fusese căutat pentru îndrumare, direcţionase paşii căsătoriei în permanenţă. Aşa că în cazul lui nu era necesar un act doveditor. Dar căsătoria avusese mai mult de patru martori şi fusese înregistrată în documentele casei teocratice a lui Avraam şi este sigur înregistrată până astăzi în Biblie. Nu a existat ceremonie religioasă, deşi voinţa lui Dumnezeu a fost dezvăluită şi recunoscută pe tot parcursul desfăşurării evenimentelor.

4. Nu există vreo relatare de ceremonie religioasă când fiul lui Isaac, Iacov, s-a însurat cu Lea şi Rahela. (Gen. 29:18-30). Nici Iehova Dumnezeu, în sutele de legi date poporului său ales Israel, nu a ordonat şi nu a schiţat vreo ceremonie religioasă de căsătorie pentru ei. Dreptul şi datoria de a oficia căsătorii nu a fost dat familiei preoţeşti a lui Aaron sau servilor leviţi de la templu. Căsătoria, din momentul logodnei şi până la unirea mirelui cu mireasa în casa tatălui lui, erau toate aranjamente în familie, private, fără participare preoţească sau levitică (în afara seminţiei lui Levi). Era făcută publică întregii comunităţi, avea martori şi pe urmă era înregistrată la biroul local de înregistrări, motiv pentru care Iosif a trebuit să meargă cu logodnica lui Maria Betleemita în oraşul lor natal şi să se înregistreze, în zilele împăratului roman Cezar Augustus. – Luca 2:1-6, *NW*.

5. Când Isus şi-a făcut primul miracol la Cana, în provincia Galileea, el se afla la o nuntă. Dar nu fusese invitat acolo să oficieze ca preot, deoarece el nu era din familia preoţească a lui Aaron şi nici din seminţia lui Levi şi nu era recunoscut ca slujitor religios. El era invitat acolo însoţit de mamă şi de discipoli ca musafiri, pentru că oraşul era aproape de fostul său atelier de tâmplărie. Deci, El nu a sfinţit căsătoria cât a fost acolo, însă a furnizat cel mai bun vin pentru plăcerea celor prezenţi. (Ioan 2:1-11) În toate poruncile date celor doisprezece apostoli ai lui şi evangheliştilor el niciodată nu le-a spus şi nu i-a însărcinat să oficieze vreo căsătorie, ci a lăsat subiectul aşa cum era deja între poporul lui Iehova. Niciodată nu a făcut din căsătorie un sacrament aflat numai în puterea şi sub controlul apostolilor sau a slujitorilor creştini.

6. În consecinţă, este strict necesară o căsătorie religioasă? Nu. Este nevoie de o căsătorie civilă autorizată de Cartea lui Dumnezeu, Biblia? Da, şi în această privinţă creştinii pot „da Cezarului ce-i al Cezarului". În majoritatea

Cuprins

ţărilor din creştinătate o căsătorie civilă ţinută de un reprezentant al statului este fie permisă, fie absolut obligatorie. Aşa că nici un stigmat social sau religios nu trebuie ataşat unei căsătorii civile şi Dumnezeul Cel Prea Înalt recunoaşte căsătoria civilă a oamenilor devotaţi lui şi îi obligă prin ea. În unele ţări din interiorul şi din afara creştinătăţii guvernele recunosc căsătoriile oficiate de preoţii romano-catolici şi de preoţii altor religii recunoscute. Pe aceşti slujitori îi împuternicesc să încheie căsătorii în clădiri religioase sau în locuri special înregistrate. Alături de aceştia slujitorii numiţi ai martorilor lui Iehova sunt autorizaţi să încheie căsătorii. În toate aceste cazuri slujitorul religiei care oficiază acţionează în calitate de serv al statului în legalizarea căsătoriei. Deci şi aceste căsătorii au caracter de legământ şi au recunoaştere de la Dumnezeu. Când vin oameni în societatea Lumii Noi care au fost căsătoriţi prin ceremoniile religioase ale acestor religii autorizate, martorii lui Iehova recunosc căsătoriile acestor persoane. Acolo unde martorii lui Iehova nu au slujitori autorizaţi pentru oficierea de căsătorii, ei se pot duce la oficiile guvernamentale autorizate ca să aibă o căsătorie corectă, recunoscută divin, oficiată de un funcţionar al statului.

7. În ţările unde guvernul autorizează, cere şi recunoaşte numai căsătoria civilă, biserica romano-catolică nu priveşte căsătoriile civile ca valabile şi cere catolicilor să fie căsătoriţi apoi de un preot într-o căsătorie religioasă. De exemplu, de curând, când prinţul catolic de Monaco s-a căsătorit cu steaua de cinema de la Hollywood, şi ea catolică, ziarul New York *Times* (din 20 Aprilie 1956) scria: „Prinţul de 32 de ani şi mireasa sa de 26 de ani s-au căsătorit ieri într-o ceremonie civilă la Palat, unde au fost uniţi în ochii bisericii de către episcopul de Monaco, Monsignor Gilles Barthe. Ei au primit binecuvântarea papei Pius al XII-lea prin al său Nuncio din Paris, Monsignor Paolo Marella. … Ea s-a dus la locul ei înaintea altarului de marmură albă, tradiţia cedând în faţa dreptului unui suveran de a fi servit. Prinţul i s-a alăturat câteva momente mai târziu."

8. Bineînţeles, căsătoria religioasă romano-catolică după nunta civilă nu are nicio valoare legală, nici ceremonia religioasă care urmează, în oricare sistem religios. Dar unde este posibil, sau unde se cere, martorii lui Iehova pot ţine o adunare religioasă apoi, cu mirele şi mireasa. Această adunare nu este necesară şi nu este căsătorie şi nu se ţine pentru a adăuga vreo valoare legală căsătoriei civile deja ţinută. Ea se ţine pentru a da noului cuplu sfaturi sănătoase şi oportune din Biblie şi despre oportunităţile şi obligaţiile căsătoriei şi ca să o facă proeminentă în mintea adunării şi pentru a pune mărturie despre aranjamentul matrimonial al lui Iehova înaintea tuturor persoanelor cu bunăvoinţă prezente. Acesta este şi un moment bun şi oferă ocazia ca să fie înregistrată căsătoria în adunare şi să fie trecută în documentele acesteia.

9. Ceea ce se face înaintea adunării se face „înaintea lui Dumnezeu", aşa cum în Israelul din vechime ceea ce se făcea înaintea judecătorilor sau a conducătorilor se făcea înaintea lui Dumnezeu. (Ex. 21:6; 22:8, 9, 28, *NW; RS*). Dar dacă avem de a face cu o căsătorie africană între creştini şi căsătoria este ţinută într-un oraş sau sat, dar trebuie înregistrată într-un oraş îndepărtat, în care

Cuprins

noii căsătoriţi nu pot ajunge cu uşurinţă? În Sala Împărăţiei a martorilor lui Iehova se poate completa o „Declaraţie de căsătorie”. Aceasta nu trebuie să aibă o valoare legală şi nu trebuie să ia locul unei înregistrări civile, dar trebuie să aibă recunoaştere printre poporul lui Dumnezeu. Acest document spune în faţa societăţii Lumii Noi că noul cuplu îşi declară căsătoria începută şi că ei o vor înregistra în Legea Civilă, de îndată ce se va ivi posibilitatea. Această „Declaraţie de Căsătorie” este apoi pusă la un loc cu documentele adunării şi în biroul Societăţii Turnul de Veghere, iar noii căsătoriţi îşi pot începe relaţiile de căsătorie până sunt înregistraţi civil. Astfel Societatea are un act al căsătoriei atunci când statul încă nu are unul şi prin servii ei Societatea poate verifica, după un timp, să vadă dacă înregistrarea civilă a fost făcută şi dacă cuplul a urmat legea.

10. Acolo unde băştinaşi din triburi s-au căsătorit potrivit cu obiceiul tribului înainte de a primi adevărul Împărăţiei şi de a intra în societatea Lumii Noi, căsătoria îi leagă în continuare şi este recunoscută. Nu este necesară o recăsătorie, dar este bine să se înregistreze căsătoria tribală la societatea Lumii Noi, prin semnarea unei Declaraţii de Căsătorie, dacă nu a existat înregistrare civilă la stat. Dar în anumite ţări pot exista beneficii pentru un bărbat şi familia lui dacă aceşti oameni tribali se recăsătoresc sub legea civilă a locului. Pentru oamenii din societatea Lumii Noi ce locuiesc în trib şi nu sunt căsătoriţi recomandăm o căsătorie civilă, deoarece are avantaje mai mari şi asigură mai multă protecţie sub lege, ceea ce face ca nevasta şi copiii să fie mai protejaţi în cazul morţii soţului. Sigur, pentru foştii păgâni să se căsătorească potrivit obiceiurilor păgâne este un pas înapoi şi dacă mai există şi ritualuri păgâne nescripturale implicate, atunci ar fi un compromis cu această lume, o negare a credinţei şi ar putea duce la excomunicare.

11. O căsătorie cu zestre sau cu preţ de mireasă, care a avut loc înainte ca soţul sau soţia să devină creştini, nu trebuie însoţită de o recăsătorie costisitoare. Venirea la adevăr şi dedicarea lui Dumnezeu nu anulează o căsătorie cu preţ de mireasă şi nici nu face curvari din persoanele care sunt căsătorite în stil tribal şi care îşi continuă căsătoria. Pentru a ajuta uşurarea persoanelor de mari costuri matrimoniale sunt redactate şi păstrate gratis documente făcute de societatea Lumii Noi. Dacă o adunare vrea să plătească sau să ajute cu plata înregistrării de căsătorie pentru oricare dintre membrii ei, acesta este un lucru foarte practic pentru cei care vor, de bună voie, să ajute la plata cheltuielilor. Nu este obligatoriu ca vreun membru al adunării să facă vreo „petrecere, adică să se adune şi să dea un număr mare de cadouri miresei pentru plăcerea ei şi pentru folosire după căsătorie. „Petrecerea” este o chestiune privată şi participarea trebuie lăsată la alegerea sinceră a fiecăruia.

12. „Petrecerile” şi anunţurile matrimoniale trebuie făcute în particular, şi nu de pe platforma de la Sala Împărăţiei sau prin alte notificări în Sala Împărăţiei. Cât priveşte trimiterea de invitaţii oficiale la nuntă şi la recepţie, trebuie procedat rezonabil. Celor care nu sunt apropiaţi cuplului sau sunt doar nişte cunoştinţe cu care vorbeşte cuplul sau care locuiesc departe, ceea ce face

Cuprins

impractic să accepte invitaţia, nu le place că au primit invitaţia, deoarece se simt obligaţi să o onoreze. Ceremoniile de nuntă pot fi ţinute în Sala Împărăţiei atâta timp cât acestea nu interferează cu întruniri sau alte aranjamente de serviciu. Recepţiile ce urmează căsătoriilor nu trebuie ţinute în Sala Împărăţiei, pentru a nu o transforma într-un loc de petreceri.

13. Nu este necesară purtarea de haine luxoase pentru o căsătorie civilă. Lucrul important este să fii îmbrăcat curat, plăcut şi, în calitate de creştin, să fii îmbrăcat cu dragoste, umilinţă, ascultare şi loialitate spiritual. Poate că o verighetă nu este obiceiul locului sau poate să fie prea costisitoare. Căsătoria nu este simbolizată peste tot de verighete. Ea nu este o parte esenţială a ceremoniei de căsătorie. Imposibilitatea prezentării unei verighete nu este ceva ruşinos. Chiar şi acolo unde verigheta este recunoscută ca semnul femeii măritate şi serveşte de înştiinţare pentru oricine cu dorinţe pasionale, poate că unii obiectează din pricina conştiinţei împotriva inelului în ceremonie, având în vedere originea păgână a verighetei în creştinătate. În unele locuri statutul de femeie măritată este indicat de stilul rochiei pe care o poartă sau de noul accesoriu pe care îl adaugă îmbrăcămintei. Local, aceste obiceiuri sunt tot atât de eficiente ca şi inelul de pe deget, chiar mai uşor de observat. O verighetă nu are nici o valoare acolo unde nu există legături adevărate sau dacă legăturile de căsătorie nu sunt respectate. O femeie pasionată nu va fi oprită de o verighetă de la a comite adulter. Prin urmare, folosirea unui inel în ceremonia de căsătorie trebuie lăsată la latitudinea fiecăruia, potrivit conştiinţei şi obiceiurilor locale.

14. Pentru un creştin Cuvântul lui Dumnezeu interzice poligamia, indiferent cum hotărăşte guvernul tribal sau naţional. Un bărbat creştin nu poate fi poligam; o femeie creştină nu poate fi poliandră. Dacă un poligam vrea să intre în societatea Lumii Noi, dedicându-se lui Dumnezeu prin Cristos, el poate păstra doar una dintre nevestele pe care le-a dobândit prin zestre, preţul miresei sau *lobola.* El va trebui să le trimită pe celelalte neveste la casele lor, aşa cum a făcut preotul Ezra şi guvernatorul evreu Neemia cu evreii care încălcaseră legea lui Dumnezeu, care interzicea căsătoriile cu păgâni. (Ezra 10:1-44; Neem. 13:23-31). Dacă o femeie care acceptă adevărul Împărăţiei este măritată cu un poligam, acolo unde aceasta este legal sau chiar obişnuit, ce trebuie ea să facă? Ea trebuie să-i explice paşii pe care a hotărât să-i urmeze şi obligaţiile în faţa lui Dumnezeu pe care le are ca şi creştin şi martor al lui Dumnezeu. Apoi trebuie să-şi asume consecinţele. Poligamul s-o trimită la părinţi sau tutori şi să-şi ceară înapoi preţul miresei plătit sau zestrea, astfel eliberând-o. Legea lui Dumnezeu numeşte curvie relaţia ei cu poligamul, nu o numeşte căsătorie. Continuarea acestei relaţii nu-i permite femeii botezul, deşi ea poate participa la întruniri şi poate spune şi altora adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuprins

CĂSĂTORII CONSENSUALE ŞI CĂSĂTORII DE DREPT COMUN

15. Aceasta ne aduce la problema căsătoriilor de drept comun. Aceasta este o căsătorie potrivit legii comune (nu civilă sau canonică), o căsătorie fără o ceremonie civilă sau religioasă legală, ci una unde bărbatul şi femeia decid să locuiască împreună ca soţ şi soţie, făcând-o astfel şi o căsătorie consensuală. Nu există zestre sau preţ al miresei în acest caz. De multe ori în locuri unde legea canonică bisericească are întâietate şi căsătoria consensuală nu este recunoscută, cei doi aflaţi în acest tip de căsătorie consensuală ar vrea să se căsătorească legal, dar taxele cerute de preotul care o consideră un sacrament nu sunt la îndemâna cuplului care este prea sărac. Paşii necesari legali, cum ar fi prezentarea unui certificat de naştere, care poate că nu există, pot fi greu de urmat. Poate că guvernul nu permite divorţul sub nici un motiv sau obţinerea unui divorţ chiar şi pe motive scripturale este o procedură foarte scumpă şi complexă. Aşa că persoana nedivorţată care vrea să se recăsătorească intră pe ascuns în relaţii cu altă persoană de sex opus pentru a locui ca şi cum ar fi soţ şi soţie. Acesta este cazul vieţii în comun fără căsătorie. Dar foarte adesea un bărbat intră într-o căsnicie consensuală pentru că el vrea să ţină femeia în inferioritate, dependentă de el. Dacă ea doreşte sprijinul lui într-o casă oferită de el, ea trebuie să-i fie mereu credincioasă. Dar deşi el vrea ca ea să fie legată de el, el s-ar putea să nu dorească să o păstreze pentru totdeauna. Dacă nu este legal legată de el prin căsătorie, el poate, în orice moment, să-şi lase partenera şi pe copiii lor şi să-şi înceapă viaţa cu altă femeie. Deci, femeile doresc o căsătorie legală pentru protecţia lor şi a copiilor, pe când bărbatul poate refuza cu egoism să-şi legalizeze unirea.

16. Un motiv postbelic pentru traiul în comun fără căsătorie legalizată este acela că femeia primeşte o alocaţie de la stat, ca văduvă de război, şi ar pierde acest drept dacă s-ar recăsători. Ea şi bărbatul convin să locuiască împreună fără căsătorie, ca să primească în continuare alocaţia, iar copiii nelegitimi ai uniunii sunt învăţaţi să susţină această înşelătorie numind pe bărbat „unchi" şi nu „tată"

17. De multe ori o căsătorie consensuală este începută prin relaţii sexuale permise de fată bărbatului numai pe promisiunea lui că o va lua de nevastă. Apoi, după ce încep să aibă relaţii, el începe să locuiască cu ea şi nu mai urmează legalizarea. Dar o promisiune de căsătorie nu este un motiv scriptural pentru a începe relaţii sexuale. Chiar persoanelor logodite le sunt interzise scriptural relaţiile sexuale pe perioada logodnei. Căsătoriile de probă care nu sunt legalizate, ci sunt doar un test dacă cuplul poate sta împreună, nu sunt în regulă, căci legea lui Dumnezeu le declară clar curvie, imoralitate. Unele state recunosc căsătoria de drept comun, aşa încât este o căsătorie reală cu obligaţii legale, dar multe state şi ţări (chiar ţări catolice) care nu o recunosc, nu fac nimic în legătură cu căsătoria consensuală. Ca urmare, ea este prevalentă în multe locuri şi în majoritatea acestora comunitatea o acceptă ca pe ceva normal. Astfel se nasc

Cuprins

mulţi copii nelegitimi; într-o anumită ţară până la 55% dintre copii, în alta 80%. În unele locuri o căsătorie consensuală dă dreptul la o căsătorie legală civilă sau religioasă după ce cuplul a locuit împreună un număr minim de ani sau li s-a născut un copil. Tribunalul o poate declara atunci automat căsătorie legală. Căsătoria „de facto" poate fi înregistrată oficial la cererea unuia sau ambilor parteneri consensuali.

18. Societatea Lumii Noi nu recunoaşte căsătoriile consensuale şi de drept comun ca fiind complete. Asta nu înseamnă că nu îndrăznim să predicăm adevărul persoanelor din astfel de căsătorii. La fântâna lui Iacov din oraşul Samaritean Sihar, Isus însuşi a vorbit cu o femeie samariteană care avusese cinci soţi şi al cărui bărbat actual nu era soţul ei. Acestei femei Isus i-a predicat salvarea şi chiar i-a mărturisit că el era Mesia cel promis sau Cristosul. (Ioan 4:4-30) Dacă adevărul n-ar putea fi predicat la cei imorali, cum ar fi putut menţiona Pavel pe curvari, adulteri şi sodomiţi ca fiind nepotriviţi pentru împărăţia lui Dumnezeu, ca apoi să spună creştinilor credincioşi: „Şi aşa eraţi unii din voi"? – 1 Cor. 6:9-11, *NW*.

19. Nimănui care se alătură societăţii Lumii Noi nu i se permite după aceea să înceapă o căsătorie consensuală sau de drept comun. Cât priveşte pe cei care deja practică una din aceste căsătorii, când primesc mesajul Împărăţiei ei rebuie să-şi legalizeze căsătoria cu o ceremonie legală adecvată, înainte să primească botezul în apă, ca simbol al devotamentului lor faţă de Dumnezeu. Aşa că ei trebuie mai ales să recunoască obligaţiile legale din căsătorie, cât şi să se pună astfel sub beneficiile şi protecţia legii, prin recunoaşterea şi înregistrarea căsătoriei. Ei trebuie să îşi certifice naşterea copiilor lor şi să-şi recunoască paternitatea. Atunci şi societatea Lumii Noi face şi ţine actele acestei căsătorii legale. Aşa cum stă scris: „În situaţia în care a fost chemat cineva, fraţilor, în ea să rămână, păstrându-şi relaţiile cu Dumnezeu." (1 Cor. 7:24, *NW*). El nu poate fi asociat cu Dumnezeu dacă starea este necurată.

20. Să presupunem că o soţie consensuală primeşte adevărul şi vrea să-şi legalizeze căsătoria şi s-o înregistreze, dar bărbatul, din motive egoiste, refuză să fie convins. Societatea Lumii Noi va recunoaşte căsătoria ca „de facto", cu condiţia ca femeia, fără sprijin, să promită şi să semneze o declaraţie scrisă potrivit căreia ea va fi credincioasă acestui partener consensual ca unui soţ şi că ea va legaliza căsătoria imediat ce reuşeşte să-l convingă pe bărbat să fie de acord. Deci, ea nu poate, după aceea, să anuleze această căsătorie „de facto", despărţindu-se de bărbat. Această recunoaştere temporară a căsătoriei ei „de facto" nu îi câştigă femeii nici un drept legal, dar rezultă în beneficii spirituale pentru ea. Dedicarea ei lui Dumnezeu poate fi acum privită ca fiind acceptată de El şi ea poate acum primi botezul în apă şi va fi tratată ca membru al adunării, care are privilegiul predicării mesajului Împărăţiei. Aşa cum sfătuieşte apostolul Petru pe neveste, ea va încerca să-l aducă pe bărbatul ei la adevăr şi astfel îl va face nerăbdător să-şi legalizeze căsătoria *de facto* şi o va înregistra. Înregistrarea unei căsătorii este o obligaţie pe care un cuplu îl are faţă de comunitatea în care locuieşte, declarându-şi relaţia de soţ şi soţie prin lege, înaintea întregii

Cuprins

comunităţi şi a guvernului sub care trăiesc. Un bărbat care îşi iubeşte nevasta îşi va legaliza şi îşi va înregistra cu mândrie căsătoria cu ea. Dacă un bărbat consensual nu vrea să-şi legalizeze căsătoria şi dacă femeia nu e dependentă de el şi dacă nu doreşte să se declare în faţa adunării lui Dumnezeu ca nevasta lui, ea trebuie să-i spună bărbatului să stea departe de ea şi apoi să nu mai aibă nimic de-a face cu el. Trebuie să locuiască singură până când poate începe o căsătorie legală. În locurile sau în statele în care legea recunoaşte căsătoria după legea comună, acest gen de căsătorie poate fi dizolvată numai prin acţiuni legale ale unuia sau ambilor soţi.

21. În multe ţări controlate de catolici, un bărbat poate avea două sau mai multe căsătorii consensuale simultan. Poate apărea cazul când două dintre femeile lui acceptă mesajul lui Dumnezeu, bărbatul acceptând şi el acest mesaj sau nu. Cum poate dedicarea unuia sau a tuturor să fie privită ca acceptabilă de Dumnezeu şi cum poate fi efectuat botezul în apă, ca simbol al acestei dedicări? Dacă bărbatul primeşte adevărul, el trebuie să se hotărască pe care din cele două sau mai multe femei o vrea de nevastă şi trebuie să se căsătorească legal cu ea şi să nu mai aibă relaţii cu alta. Dacă el nu vine la adevăr depinde de celelalte două femei să ia măsuri. Amândouă nu pot continua relaţia cu el, căci aceasta este curvie. Una trebuie să aranjeze cu bărbatul să-i fie singura nevastă şi să-l convingă să legalizeze căsătoria sau trebuie să se declare înaintea adunării ca legată de el, ca femeia lui aleasă, până când legalizarea devine posibilă. Cealaltă femeie trebuie să recunoască aranjamentul şi să nu mai aibă relaţii cu bărbatul. Altfel ambele femei trebuie să nu mai aibă de-a face cu bărbatul, mai ales dacă el mai are şi alte aranjamente consensuale cu alte femei. Ele nu pot da privilegii de soţie unui bărbat poligam.

22. Mai multe pe această discuţie despre probleme matrimoniale şi punctul de vedere Scriptural despre celibat vor apărea în următoarele numere al Turnului de veghere.

Întrebări pentru studiu

1. Ce obiceiuri de nuntă erau cu precădere printre israeliţi?
2. Ce fapte legate de căsătorii reies din înregistrarea biblică?
3. Ce ne relevă Biblia legat de modul în care a avut loc căsătoria lui Isaac?
4. (a) Ce nu a stabilit legea în privinţa căsătoriilor? (b) Căsătoria era ce fel de eveniment şi cum era subliniată natura ei obligatorie?
5. La nunta din Cana, care era simplul rol al lui Isus acolo şi ce nu a făcut el legat de căsătorie, printre urmaşii lui?
6. Care este poziţia scripturală în privinţa căsătoriilor civile cerute prin lege?
7. Cum vede biserica romano catolică căsătoriile civile, aşa cum reiese dintr-un eveniment recent?
8. Ce valoare are o întâlnire religioasă cu mirele şi mireasa după ce a avut loc căsătoria civilă?
9. Când legea cere înregistrarea într-un oraş îndepărtat care nu e la îndemâna proaspeţilor căsătoriţi ce poate fi făcut?

Cuprins

10 (a) Ce se cade să facă cei căsătoriţi prin obiceiuri tribale? (b) Ce fel de căsătorii se recomandă pentru oamenii de trib din cadrul societăţii Lumii Noi şi de ce?
11,12. (a) De ce nu trebuie repetat obiceiul preţului pe mireasă atunci când cineva a venit la adevăr? (b) Ce ajutor pot oferi adunările pentru înregistrări civile? (c) Ce indică raţiunea şi regula teocratică în ceea ce priveşte petrecerile, invitaţiile, nunţile şi recepţiile?
13. Cum trebuie să se îmbrace mirele şi mireasa, şi de ce nu este o ruşine lipsa inelului?
14. (a) Ce trebuie să facă un poligam atunci când ajunge la adevăr? (b) La acceptarea adevărului, ce trebuie să facă o femeie care e măritată cu un poligam acolo unde acest lucru e legal sau chiar uzual?
15,16. (a) Ce este o căsătorie de drept comun şi ce este una consensuală? (b) Ce circumstanţe şi ce atitudini mentale explică existenţa multor astfel de cupluri?
17. (a) Cum începe de multe ori căsătoria de drept comun şi de ce este greşit acest lucru? (b) Care este un rezultat al căsătoriilor de drept comun şi cum sunt ele legalizate în unele locuri?
18. Ce scripturi ne arată că trebuie să punem mărturie celor aflaţi într-o căsătorie de drept comun?
19.Ce cere societatea Lumii Noi membrilor ei în ce priveşte căsătoria de drept comun şi căsătoria consensuală?
20. (a) În ce condiţii poate o căsătorie consensuală să fie recunoscută şi sub ce obligaţie o pune această recunoaştere pe femeie? (b) În ce situaţie trebuie o femeie să refuze să mai aibă de-a face cu bărbatul ei consensual?
21,22 (a) Ce trebuie să facă un bărbat dacă adevărul îl găseşte într-o căsătorie consensuală cu două femei? (b) Dacă una sau ambele femei acceptă adevărul, care este responsabilitatea lor?

Atracţie adăugată

● Restaurantele sunt remarcate pentru utilizarea atmosferei pentru a atrage clienţii. Nu cu mult timp în urmă, Biserica Creştină Broadway, din Wichita, statul Kansas, a decis să îmbunătăţească atmosfera sa după slujbă, privind atracţia, de obicei, cu băuturi răcoritoare, şi, de asemenea, să adauge şi atmosferă. Era necesară o slujbă de Duminică "de modă veche" şi enoriaşii să vină îmbrăcaţi în haine de modă veche. Alte caracteristici care au fost incluse în această atmosferă au fost lămpi de petrol, lanterne de iluminat, muzica de orgă şi separarea bărbaţilor şi a femeilor în stranele bisericii. "Acest lucru se face", a explicat pastorul, "nu pentru a oferi divertisment, ci într-un efort de a recuceri atmosfera şi spiritul strămoşilor noştri." Având în vedere lipsa de cunoştinţă spirituală din lume, se pare că bisericile Creştinătăţii au mai multă nevoie de adevărurile Bibliei decât de atmosferă, "pentru că scena acestei lumi se schimbă" permanent la Armaghedon. — 1 Cor. 7:31, *NW*.

Cuprins

● Matei 20:29 şi Marcu 10:46 vorbesc despre faptul că Isus l-a vindecat pe cerşetorul orb Bartimeu şi despre plecarea lui Isus din Ierihon, dar Luca 18:35 relatează evenimentul ca Isus intrând în Ierihon. Cum poate fi explicată această contradicţie? — B. F., Canada.

Cartea *Arheologie şi Istoria Bibliei*, de Joseph P. Free, face o sugestie interesantă pe această temă, la pagina 295: "Chiar înainte ca Domnul să îl întâlnească pe Zacheu la Ierihon, El l-a vindecat pe orb în apropiere. În Matei se spune că această vindecare a avut loc după ce Cristos a părăsit Ierihonul, în timp ce, în Luca, indicaţia este că aceasta a avut loc pe drumul spre Ierihon. Unii au sugerat că acestea au fost două evenimente diferite, şi că este o posibilitate. Arheologia, cu toate acestea, a aruncat lumină suplimentară privind această discrepanţă aparentă. La începutul secolului al douăzecilea d.Cr., au fost făcute săpături la Ierihon de către Ernest Sellin, al Societăţii Germane Orientale (anii 1907-1909). Săpăturile au arătat că Ierihonul din timpul lui Isus era un oraş din două părţi. Oraşul vechi Evreiesc era la aproximativ o milă distanţă faţă de oraşul Roman. În lumina acestor dovezi, este posibil ca Matei să vorbească despre oraşul Evreiesc pe care Cristos l-a părăsit, în timp ce Luca vorbeşte despre oraşul Roman, în care Cristos nu ajunsese încă. Astfel, în drumul Său de la vechiul oraş către noul oraş, Cristos s-a întâlnit cu orbul Bartimeu şi l-a vindecat. Prin urmare, dacă aceste trei pasaje din Matei, Marcu şi Luca se referă la acelaşi eveniment, nu există nici o contradicţie; şi dacă se referă la vindecări diferite, nu există, desigur, nici o contradicţie ".

Acest lucru ilustrează foarte bine absurditatea argumentului că Biblia se contrazice, cum fac unii. O cunoaştere completă a faptelor din timpurile în care au avut loc evenimentele lămureşte ceea ce pare a fi o contradicţie, atunci când privim cu câteva secole în urmă şi fără a avea cunoştinţe complete de fundal. De asemenea, aceste contradicţii aparente dovedesc că nu a existat nici o înţelegere secretă între diverşii scriitori din Biblie sau copişti de manuscrise. Aceste contradicţii evidente, ca cea de mai sus, nu ar fi avut loc, cu siguranţă. Faptul că aceste contradicţii aparente sunt în Biblie dovedeşte că nu există nici o înţelegere secretă între scriitorii săi, şi în cazul în care faptele sunt complet aduse la lumină, chiar contradicţia aparentă în sine, dispare.

Sionismul nu are drept inalienabil

● Arnold J. Toynbee, unul dintre istoricii de seamă în viaţă, nu poate fi socotit cu credinţă în Biblie, ca şi Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. El susţine că creştinii ar trebui să recunoască "toate religiile mari ca revelaţii a ceea ce este bun şi corect" şi să nu pretindă exclusivitate. Prin urmare, este interesant să observăm modul în care Toynbee, pe baza Bibliei, punctează slăbiciunea Sionismului pretinzând Palestina. Toynbee îi acuză pe Sionişti "că au un caracter importun care se apropie de nelegiuire, în încercarea lor de a scoate din mâinile lui Dumnezeu împlinirea promisiunii lui Dumnezeu de a restabili Israelul în Palestina, la iniţiativa proprie a lui Dumnezeu." El subliniază faptul că Israel nu a deţinut nici un drept inalienabil asupra Palestinei, dar că posesia lui asupra acelui pământ depindea numai de favoarea lui Dumnezeu şi ascultarea lui Israel faţă de poruncile lui Dumnezeu şi că Sionismul ignoră aceste condiţii. "Şi lăsând, astfel, nerecunoscute voinţa lui Dumnezeu şi comportamentul lui Israel, Sioniştii s-au despărţit de temeiul spiritual, care a fost singura bază sigură pentru dreptul

Cuprins

Evreilor la pământul din Ţara Sfântă," spune el. Toynbee merge atât de departe încât spune că cea mai sigură cale pentru Israel de a-şi pierde dreptul la Ţara Sfântă este ca Sionismul să rătăcească în iluzia că acea condiţionată "recunoaştere din partea Atotputernicului Dumnezeu a fost un inalienabil drept prin naştere." (*Un Studiu Al Istoriei,* Volumul VIII, pagina 601). Nici o îndoială despre acest lucru, marele Dătător al oricărui dar bun şi perfect îşi stabileşte condiţiile: "Dacă veţi arăta bunăvoinţă şi veţi asculta, veţi mânca ce este bun în ţară: dar, dacă veţi refuza şi vă veţi răzvrăti, veţi fi devoraţi de sabie." — Isa. 1:19, 20, *AS.*

Cuprins

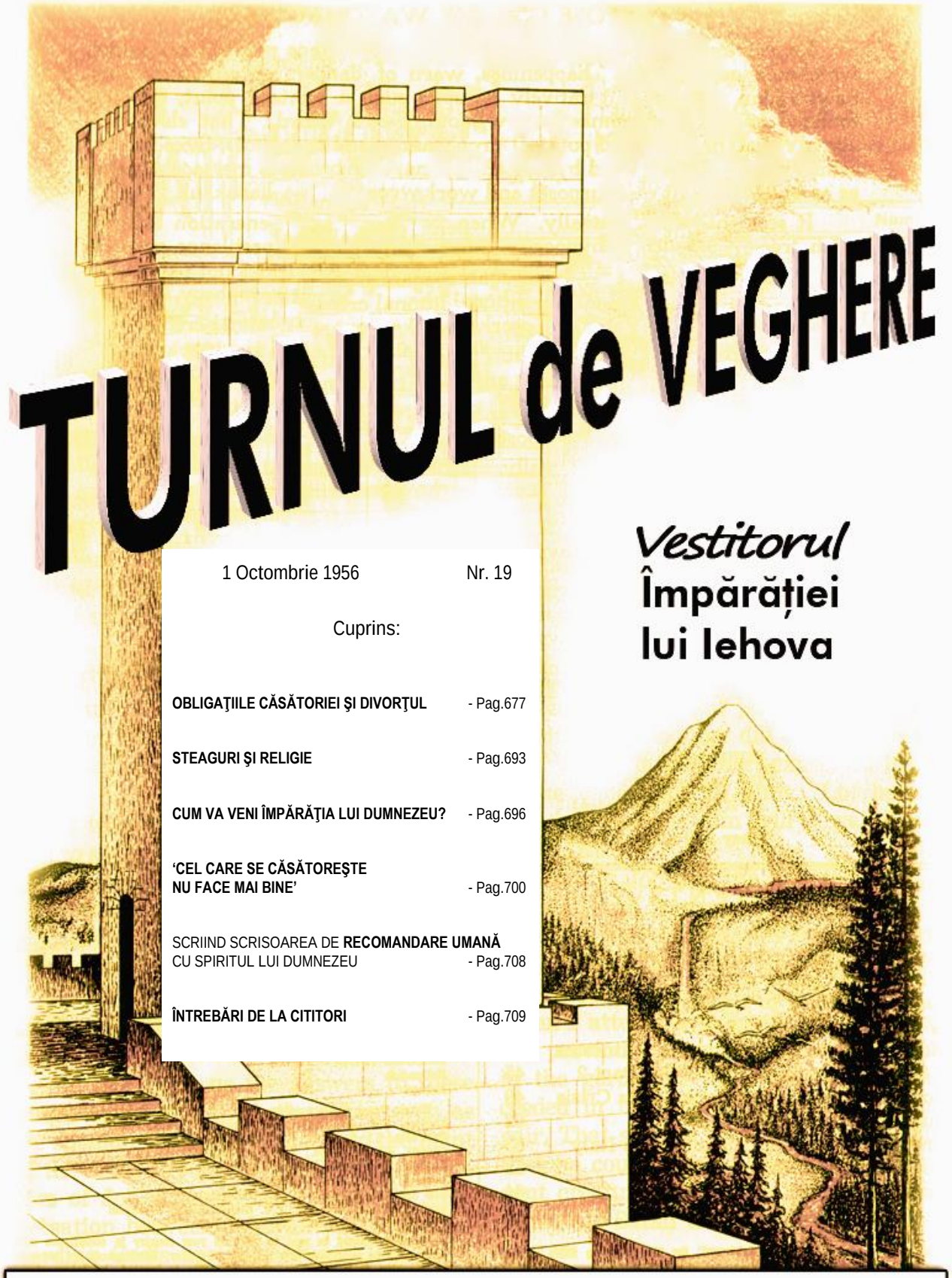

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Octombrie 1956 Nr. 19

Cuprins:

OBLIGAŢIILE CĂSĂTORIEI ŞI DIVORŢUL - Pag.677

STEAGURI ŞI RELIGIE - Pag.693

CUM VA VENI ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU? - Pag.696

'CEL CARE SE CĂSĂTOREŞTE NU FACE MAI BINE' - Pag.700

SCRIIND SCRISOAREA DE **RECOMANDARE UMANĂ** CU SPIRITUL LUI DUMNEZEU - Pag.708

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.709

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

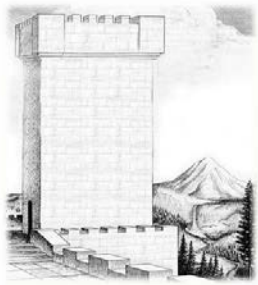

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1956 **Nr 19**

OBLIGAŢIILE CĂSĂTORIEI ŞI DIVORŢUL

„Iată de ce va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi vor deveni o singură carne.” (Gen. 2:24, *NW*)

1. Pentru discipolii Săi, Isus Cristos a pus căsătoria înapoi unde a stabilit-o Dumnezeu şi anume în grădina Eden. Dumnezeu i-a dăruit omului perfect, Adam, o soţie, făcându-l pe acesta monogam. Creştinul care este îndreptăţit sau declarat drept în faţa lui Dumnezeu nu poate avea mai mult de o soţie în viaţă. În adunare, supraveghetorii, cei care sunt din punct de vedere spiritual „bătrâni”, şi slujitorii pot fi „soţii unei singure soţii”. Ei sunt oamenii ce trebuie urmaţi drept exemplu al turmei, şi în acelaşi mod, toate persoanele căsătorite din turmă pot avea doar un partener de căsnicie. (1 Tim. 3:1, 2, 12, *NW*; Tit 1:5-7). Creştinii trebuie să rămână lângă partenerele lor de căsătorie în credincioşie, în dragoste, rămânând astfel asociaţi cu Dumnezeu.

2. Acest lucru nu permite unui bărbat să comită adulter sau să aibă relaţii sexuale cu oricare altă femeie. Acesta ar trebui să fie mulţumit şi să aibă parte de plăcere numai în relaţiile sexuale cu propria soţie; aşa cum este scris: „Bea apă din propriul izvor, din izvoarele fântânii tale. De ce să ţi se verse izvoarele pe afară, şi râurile pe străzi? Acestea să fie numai pentru tine şi nu şi pentru străinii de lângă tine. Izvorul tău să fie binecuvântat şi bucură-te de nevasta tinereţii tale. O căprioară iubită şi o cerboaică plăcută - fii încantat de pieptul ei întotdeauna şi fermecat mereu de iubirea ei. De ce, fiul meu, să fii încântat de soţia altuia, şi să îmbrăţişezi pântecul unei adulterine?” (Prov. 5:15-20, *AT*). Comiterea adulterului îl face pe cel vinovat să fie supus excluderii din societatea Noii Lumi.

Cuprins

3. Dumnezeu a creat cele două sexe special pentru popularea pământului prin naşterea copiilor. (Gen. 1:27, 28). În legea Sa către Israel, Dumnezeu a zis că o femeie ar trebui să aibă din partea soţului ei „hrană, îmbrăcăminte şi dreptul conjugal" nediminuate. Asta înseamnă că ea are dreptul de a avea copii dacă şi-i doreşte. (Ex. 21:10, 11, *NW*). Acest lucru a fost arătat de Dumnezeu prin legea căsătoriei cu cumnatul, prin care cumnatul era obligat să o ia în căsătorie pe văduvă pentru a da naştere unui copil şi astfel să ridice numele fratelui său mort şi să nu lase pe văduva acestuia fără copii. (Deut. 25:5- 10). Un bărbat avea, de asemenea, dreptul să aibă copii din partea soţiei sale. Din această cauză, în momentul în care era chemat în armata din Israel, dacă era logodit să se căsătorească cu o fată, el nu putea fi recrutat până nu se căsătorea cu aceasta. Chiar şi atunci, nu putea fi recrutat până ce nu trăia timp de un an cu aceasta şi nu avea un copil din partea ei, de care se putea bucura. (Deut. 20:1-5, 7; 24:5). Dreptul soţiei asupra bărbatului era mai mare decât cel al armatei, pentru binele ei şi pentru binele numelui familiei. El trebuia să-i dea acesteia „dreptul conjugal", iar ea trebuia să-i dea lui ceea ce i se cuvenea.

4. După marele potop, Iehova Dumnezeu i-a repetat lui Noe şi familiei acestuia mandatul de a avea copii. Dar în prezent nu există niciun mandat de procreare printre creştini. Altfel, niciun creştin nu ar trebui să rămână singur şi fără copii. Prin urmare, acum, înainte de bătălia de la Armaghedon nu există nicio obligaţie asupra creştinilor de a avea copii. Pentru a rămâne cât mai liberi posibil pentru serviciul direct al lui Dumnezeu în predicarea veştii bune a Împărăţiei, unele cupluri creştine aleg să nu aibă copii, astfel, evitând obligaţiile parentale şi rămânând neîmpovăraţi. Dacă ar fi în vigoare acum un mandat de procreare din partea lui Dumnezeu, toţi membrii căsătoriţi ai societăţii Noii Lumi ar alege să aibă copii imediat, şi să nu amâne acest moment până după bătălia de la Armaghedon, dacă este posibil. Cu toate acestea, sub mandatul original de procreare de la Dumnezeu, Adam şi Eva nu au avut copii în grădina Eden, în timpul pe care l-au petrecut acolo. Aceştia nu au fost alungaţi din cauza eşecului în a concepe copii imediat. Niciun cuplu căsătorit nu ar trebui să fie criticat din cauza refuzului sau eşecului de a avea copii acum, înainte de Armaghedon.

5. Acest lucru nu spune că aceste cupluri căsătorite nu ar trebui să-şi dea unul altuia ceea ce li se cuvine din punct de vedere sexual. Şi nici nu afirmă că înainte de căsătorie, ei ar trebui să facă o înţelegere sau un jurământ înaintea lui Dumnezeu pentru a trăi o viaţă celibatară chiar şi după căsătorie, neavând parte de nicio relaţie sexuală, doar bucurându-se unul de compania celuilalt. Nimeni nu ar trebui să creadă că acest lucru ridică căsătoria la un nivel spiritual şi o păstrează pe acel nivel solemn, necarnal şi astfel minimalizând căsătoriile celorlalţi care au parte de relaţii sexuale. Dacă un cuplu necăsătorit nu doreşte să facă ceea ce se cuvine, atunci respectivul bărbat şi respectiva femeie nu ar trebui să se căsătorească, privându-l astfel pe partenerul de viaţă de ceea ce este dorit normal. Prin celibat aceştia nu îşi plasează căsnicia pe un nivel mai înalt şi mai sfânt decât căsniciile celorlalţi. Ei nu pot schimba aranjamentul sexual onorabil al lui

Cuprins

Dumnezeu. Prin urmare, aceste căsătorii de celibat nu au avut niciodată parte de un curs bun.

6. Ceilalţi nu îşi înjosesc viaţa conjugală prin relaţii sexuale, ci urmează o cale cinstită şi dreaptă. Nu există o căsătorie potrivită pentru aşa-numita „prietenie platonică" doar pentru că sfârşitul lumii este atât de aproape. Dacă un cuplu logodit este de părere că legăturile fireşti sunt carnale, atunci de ce să se căsătorească? De ce să avem pe cineva de sex opus atât de aproape, tot timpul, în intimitate? Dacă nu este bine sau înălţător din punct de vedere spiritual să atingi o femeie, de ce să trăieşti atât de intim cu aceasta chiar şi în căsătoriile de celibat? Fii natural, fii normal, nu fii un idealist fals. Nu fii asemenea unor fete catolice irlandeze care apar la ştiri, care se căsătoresc, dar refuză să le dea soţilor lor ceea ce le se cuvine fiindcă vor să fie asemenea mamei lui Isus, Maria, şi să rămână „pururi fecioare". Apostolul Petru le-a sfătuit să nu-şi privească viaţa căsătorită din această perspectivă, ci să-l recunoască pe soţul lor ca fiind „stăpânul" lor. (1 Pet. 3:5, 6) Apostolul Pavel, cel care a clarificat spusele apostolului Petru, a scris:

7. „În ce priveşte lucrurile despre care aţi scris, este bine pentru bărbat să nu se atingă de femeie. Totuşi, din cauza curviei atât de răspândite, fiecare bărbat să-şi aibă soţia lui şi fiecare femeie să-şi aibă soţul ei. Soţul să-i dea soţiei ceea ce i se cuvine, dar şi soţia să facă la fel faţă de soţul ei. Soţia nu are autoritate asupra corpului ei, ci soţul, iar soţul nu are autoritate asupra corpului său, ci soţia. Să nu vă lipsiţi unul pe altul de ceea ce se cuvine, decât de comun acord şi pentru un timp stabilit, ca să dedicaţi timp rugăciunii, apoi să fiţi iarăşi împreună, ca să nu vă ispitească Satan din cauza lipsei voastre de stăpânire. Totuşi, spun aceasta ca o concesie, nu ca o poruncă." (1 Cor. 7:1-7, *NW*)

8. Viaţa veşnică a unei persoane căsătorite depinde de fidelitatea în căsnicie. Iehova, însoţit de Mesagerul legământului, se află acum la templul creştin spiritual şi avertizează că ziua judecăţii se apropie şi El va fi un martor grabnic împotriva celor care comit adulter. (Mal. 3:1, 2, 5, *Da*). Apostolul Petru spune că un creştin ar trebui să-şi trateze soţia cu înţelegere şi ca pe un tovarăş în cursa pentru viaţa veşnică, în noua lume. Cuvintele sale sunt: „Tot aşa, voi, soţilor, continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin, fiindcă sunteţi şi moştenitori cu ele ai favorii nemeritate a vieţii, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate." (1 Pet. 3:7, *NW*). Prin urmare, un creştin nu va abuza de soţia lui nici fizic, şi nici spiritual. Dacă acesta nu îşi poate ajuta copiii şi soţia să obţină viaţă în noua lume, cum poate oare să-i ajute pe străini să facă acest lucru?

9. Isus Cristos îşi iubeşte „mireasa", cea care îi va deveni „soţie". Urmaşii Săi căsătoriţi trebuie să îşi iubească soţiile: „Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile, aşa cum şi Cristos a iubit adunarea şi s-a dat pe sine pentru ea. . . . fiecare dintre voi să-şi iubească soţia ca pe sine însuşi, iar soţia, la rândul ei, să aibă respect profund faţă de soţul ei." (Efes. 5:25, 33, *NW*). Pentru unii ce au fost păgâni, porunca de a-şi iubi soţia poate suna ciudat, dar un creştin trebuie să se supună acestei porunci. El ar trebui să o iubească prin fapte şi prin cuvinte, fiind preocupat de „cum să îi poată câştiga aprobarea", atât cât poate în mod conştiincios. (1 Cor.

Cuprins

7:33, *NW*). Acesta ar trebui să stea alături de ea la întâlnirile adunării, ar trebui să studieze împreună cu ea acasă Biblia, şi să construiască o unitate de interese spirituale împreună. Acest lucru poate fi dificil sau neobişnuit la început.

10. Dar în timp ce un soţ începe să-şi arate iubirea prin fapte mici şi observă plăcerea soţiei lui, atunci va realiza că îi place şi lui. Va dori să facă gesturi mai mari. Va deveni ceva normal, natural pentru el. Va creşte în apreciere că aceasta este o manifestare a spiritului lui Dumnezeu, al căui rod este iubirea. La rândul ei, nicio soţie să nu îi reproşeze soţului ei, spunându-i: „Nu mă iubeşti. Niciodată nu-mi arăţi acest lucru." Aceasta să observe metodele lui mici şi ruşinoase de manifestare a iubirii şi să se arate cu adevărat mulţumită de acestea şi să spună acest lucru pentru a-i mări fericirea soţului. Posesiunea comună a adevărului şi a asemănării dedicării lor pentru Dumnezeu şi speranţa câştigării vieţii veşnice, împreună, în noua lume, ar trebui să declanşeze simpatie şi iubire între aceştia. Acest lucru va ajuta aşa de mult în mijlocul dificultăţilor din sânul vieţii de căsătorie din prezent.

11. Soţia să dea dovadă de un respect profund pentru soţul ei, recunoscându-l drept cap în căsnicie. (1 Cor. 11:3). „Soţiile să le fie supuse soţilor lor ca Domnului, pentru că soţul este capul soţiei, aşa cum şi Cristos este capul adunării, el fiind salvatorul acestui corp. De fapt, aşa cum adunarea îi este supusă lui Cristos, tot aşa şi soţiile să le fie supuse soţilor lor în toate." (Efes. 5:21-24, *NW*; Tit 2:3, 5). Pe lângă acest exemplu al adunării creştine în faţa lui Isus Cristos, soţia creştină mai are exemplul înălţător de supunere şi ascultare al organizaţiei universale a lui Dumnezeu faţă de Domnul Iehova. (Isaia 54:5, *AS*). Este interesant pentru o soţie să observe recomandările făcute pe 20 martie 1956 de cea de-a treia Comisie de Căsătorie şi Divorţ a Marii Britanii. Printre factorii ce sunt enumeraţi drept contribuind la creşterea ratei divorţurilor în Marea Britanie era şi „noua poziţie a femeilor drept egale şi nu inferioare în căsnicie." Este înţelept să ne aşteptăm că ignorarea aranjamentului înţelept al lui Dumnezeu pentru căsătoriile umane va conduce la necazuri şi la dezbinarea a din ce în ce mai multe căsnicii. Scopul tuturor sfaturilor din Cuvântul lui Dumnezeu pentru cuplurile căsătorie este nu numai de ghidare în facerea vieţii lor împreună mai plăcută şi utilă pentru câştigarea vieţii veşnice, ci şi pentru a-i ţine împreună, pentru a-i ajuta să evite divorţul. (New York *Times* 21 martie 1956)

MOTIVE PENTRU DIVORŢ: LEGALE ŞI SCRIPTURALE

12. Prin legile statelor şi naţiunilor din prezent, divorţul este acordat pe mai multe motive. Persoanele care şi-au pierdut sau şi-au ucis dragostea pentru partenerul din căsnicie încearcă să acapareze orice motiv legal pentru a putea rupe legământul căsătoriei, precum: cruzime mentală, lenevie, refuzare a drepturilor conjugale, beţie, nebunie, boli incurabile, abandonare, sterilitate, sodomie, bestialitate, criminalitate, incompatibilitate, schimbare a religiei şi tot aşa, pe lângă adulter. Dar oare sunt toate aceste motive legale corecte din punct de vedere al

Cuprins

Scripturilor, valide pentru creştini? Isus Cristos este Sfătuitorul lui Iehova pentru noi. Fariseii evrei L-au testat o dată cu această întrebare: „Îi este permis unui bărbat să divorţeze de soţia sa pentru orice motiv?" Isus nu le-a răspuns acestor persoane care întrebau referindu-se la legile Cezarului roman în legătură cu divorţul. El s-a referit la legea superioară a Dumnezeului Cel Prea înalt şi a arătat că există un singur motiv pentru divorţ - adulter sau necredincioşie morală.

13. „Drept răspuns, El a zis: 'N-aţi citit că cel care i-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc şi de sex femeiesc şi a spus: «De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor fi o singură carne»?Aşa că nu mai sunt doi, ci o singură carne. Deci ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug omul să nu despartă'. Ei i-au zis: 'Atunci de ce a poruncit Moise să-i dea un certificat de divorţ şi să divorţeze de ea?' El le-a zis: 'Din cauza împietririi inimii voastre a îngăduit Moise să divorţaţi de soţiile voastre, dar n-a fost aşa de la început. Eu vă spun că cine divorţează de soţia lui din alt motiv decât curvie şi se căsătoreşte cu alta comite adulter'". (Mat. 19:3-9, *NW*). „Când au fost din nou în casă, discipolii l-au întrebat despre aceasta. El le-a zis: 'Cine divorţează de soţia lui şi se căsătoreşte cu alta comite adulter faţă de ea, iar dacă o femeie, după ce a divorţat de soţul ei, se căsătoreşte cu altul comite adulter'". (Marcu 10:10-12, *NW*). „Cine divorţează de soţia sa şi se căsătoreşte cu alta comite adulter şi cine se căsătoreşte cu o femeie divorţată comite adulter." (Luca 16:18, *NW*)

14. Adulterul înseamnă lipsă de iubire şi reprezintă o încălcare a poruncii lui Dumnezeu. (Rom. 13:8-10; Ex. 20:14; Faptele 21:25). Soţul adulter este deja căsătorit şi pus la un jug ca o singură carne cu partenera sa legală. Dar adulterul înseamnă a despărţi ceea ce Dumnezeu a pus la jug. Cel care comite adulterul se leapădă de partenera sa legală şi se face o singură carne cu o a treia persoană. Trei persoane nu se pot face o singură carne, dar două pot face acest lucru. Devenirea unei persoane o singură carne se poate întâmpla numai cu o singură altă persoană, nu cu două sau cu mai multe. Adresându-se creştinilor unşi care erau membri ai trupului spiritual al lui Cristos, sau ai adunării, apostolul Pavel a scris: „Nu ştiţi că corpurile voastre sunt mădularele lui Cristos? Voi lua eu deci mădularele lui Cristos ca să le fac mădulare ale unei prostituate? Nicidecum! Cum? Nu ştiţi că cel ce se uneşte cu o prostituată este un singur corp cu ea? Fiindcă el spune: 'Cei doi vor fi o singură carne'. Dar cel ce se uneşte cu Domnul este un singur spirit cu el. Fugiţi de curvie! Orice alt păcat pe care l-ar putea comite omul este în afara corpului său, dar cine practică curvia păcătuieşte împotriva propriului corp. Cum? Nu ştiţi că acest corp, care sunteţi voi, este templul spiritului sfânt care este în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu?" (1 Cor. 6:15-19, *NW*)

15. Mulţi dintre cei cărora El li s-a adresat erau căsătoriţi. Relaţiile sexuale cu partenerele lor de căsnicie nu îi făceau să nu mai fie membri în trupul lui Cristos, căci soţia unei persoane reprezintă chiar carnea aceleia şi acesta se uneşte cu ceea ce este al său. Dar în momentul în care creştinii căsătoriţi comit adulter sau creştinii celibatari comit curvia, chiar şi cu o prostituată din templul religios, ei fac un lucru cu care Dumnezeu şi Cristos nu sunt de acord. Ei iau trupurile ce aparţin lui Cristos şi devin o singură carne cu o păcătoasă, o curvă. În momentul în care

Cuprins

comite adulterul sau păcatul trupesc, creştinul păcătuieşte împotriva propriului trup. Se foloseşte greşit de acesta, în opoziţie cu stăpânul Cristos. Soţul creştin adulter păcătuieşte şi împotriva soţiei lui, cea care este, pe bună dreptate, o singură carne cu el. El rupe unitatea dintre sine şi aceasta, astfel rănindu-se pe sine, urându-se pe sine fiindcă o urăşte pe soţia lui a cărei carne o respinge. Un creştin uns nu se poate considera un membru al trupului lui Cristos şi să se facă „o singură carne" cu o persoană nepermisă, un soţ adulter sau o soţie adulterină, o curvă, căci Isus nu are niciun fel de legătură sau unitate cu asemenea persoane necurate. Dacă creştinul nu se căieşte şi nu se îndreaptă de la calea sa imorală, el arată că preferă uniunea, nu cu Cristos, ci cu o persoană imorală, astfel încetând să mai fie unit cu Cristos. El nu mai este una în spirit cu Cristos. El nu mai este o parte a clasei-fecioară care este logodită cu Cristos. Un soţ adulter confirmat nu mai este creştin. El nu mai este un martor al lui Iehova, căci Iehova Dumnezeu nu face din persoane adultere sau curvari martori ai Săi. (1 Cor. 5:11-13)

16. Din moment ce această unire sexuală cu o persoană ilegală face dintr-o persoană căsătorită o singură carne cu cineva din afara căsniciei, doar adulterul este cel care rupe uniunea căsătoriei, rupând jugul prin care Dumnezeu a făcut din cuplul căsătorit o singură carne. Prin urmare, Isus a zis că numai adulterul este motivul pe care Dumnezeu îl acceptă pentru divorţ. În afară de cazul în care adulterul nu a rupt jugul căsniciei, un divorţ nu ar fi potrivit sau nu ar avea efect în faţa lui Dumnezeu. Curţile de divorţ din această lume, atunci când declară un divorţ din alte motive în afară de adulter, de fapt nu despart ceea ce Dumnezeu a unit. Persoanele divorţate sunt încă o singură carne, încă soţ şi soţie. Din acest motiv, niciuna dintre ele nu este liberă să se recăsătorească, căci recăsătoria ar însemna comiterea adulterului. Un bărbat care divorţează de soţia lui din motive ce nu privesc adulterul, o expune pe aceasta adulterului printr-o recăsătorie, aşa cum se expune şi pe sine. Un bărbat care se căsătoreşte cu o femeie ce nu a divorţat din cauza adulterului comis de către ea sau de către soţul ei, comite adulter cu aceasta, deoarece se uneşte cu o carne ce încă aparţine altui bărbat.

17. Moartea dizolvă o căsnicie. Prin urmare, un văduv sau o văduvă sunt liberi să se recăsătorească. „O femeie căsătorită este legată prin lege de soţul ei cât timp el este în viaţă, dar, dacă îi moare soţul, ea este eliberată de sub legea soţului ei. Astfel deci, dacă ea ar ajunge să fie a altui bărbat cât timp îi trăieşte soţul, ar fi numită adulteră. Dar, dacă îi moare soţul, ea este liberă de legea lui şi nu este adulteră dacă ajunge să fie a altui bărbat." (Rom. 7:2, 3, *NW*). Poate că despre soţul sau soţia unei persoane se ştie că a murit în război sau o altă catastrofă, dar nu este înregistrat ca fiind mort, sau nu sunt la îndemână înregistrări pentru a verifica această moarte. Sau partenerul cuiva de căsnicie poate dispărea şi poate absenta o perioadă atât de lungă de timp încât legea ţării respective îl pronunţă mort. Prin acest fapt o persoană poate fi declarată legal văduv sau văduvă. O astfel de persoană se poate recăsători. Prin recăsătorie el/ea îşi ia asupra sa responsabilitatea pentru felul în care se vor sfârşi lucrurile şi trebuie să trăiască într-o stare de supunere totală faţă de noile obligaţii. Dumnezeu ştie cum stau lucrurile de fapt şi judecă în funcţie de acestea, determinând astfel dacă persoana

Cuprins

ce s-a recăsătorit este potrivită pentru viaţă în noua lume sau nu. Dacă un partener ce a fost declarat mort în mod legal îşi face apariţia din nou şi doreşte ca partenera să-i fie restituită, problema ar trebui să fie lămurită pe căi legale. În aceste împrejurări oricine care se căsătoreşte cu o persoană declarată văduv sau văduvă legal îşi asumă un risc şi trebuie să fie gata să înfrunte orice întorsătură a evenimentelor.

IMPOTENŢA, NECURĂŢIA, NEBUNIA, SCHIMBAREA RELIGIEI

18. Legea rabinică a evreilor punea accent pe importanţa actului conjugal. Această lege îi permitea soţiei să divorţeze de soţul ei care, din cauza dizabilităţilor fizice, nu era capabil să-i dea ceea ce se cuvenea pe o perioadă de şase luni. În acelaşi fel, un soţ avea dreptul să divorţeze de soţia lui din cauza neputinţei acesteia de a avea copii. Isus nu a recunoscut drept un motiv de divorţ impotenţa din partea soţului. Procesul de căsătorie care a fost dus la bun sfârşit în mod legal, înaintea martorilor, făcea căsătoria obligatorie şi validă, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul lui Adam şi al Evei în Eden. În prezent, dacă un bărbat este impotent, cuplul căsătorit, din dorinţa de a avea copii, ar putea accepta ca soţia să primească sămânţa unui alt bărbat, prin inseminare artificială. Unele curţi de justiţie au afirmat că inseminarea artificială reprezintă adulter, iar copiii ce sunt născuţi prin asemenea mijloace sunt copii nelegitimi. Comisia de Căsătorie şi Divorţ a Marii Britanii a recomandat drept motiv de divorţ acceptul soţiei la inseminare artificială din partea unui donator de sămânţă, fără acordul soţului ei. Un asemenea divorţ ar fi Scriptural. Dar în cazul în care soţul a acceptat acest lucru, acest fapt ar putea fi considerat un motiv de excludere atât al bărbatului cât şi al soţiei. De ce? Fiindcă reprezintă o comitere virtuală a adulterului, şi atât soţul cât şi soţia au acceptat acest act imoral. De fapt, soţul a dat-o pe aceasta unui alt bărbat pentru a primi sămânţa împerecherii, iar soţia s-a dăruit unui bărbat, care nu este soţul ei, pentru a deveni mama unui copil al acelui bărbat cu care nu a fost o singură carne. Aceasta este o cale adulteră, iar adoptarea acelui copil de către soţ nu scapă de vină faptul că el a consimţit la folosirea adulteră a soţiei sale. (Lev. 15:16-18, 32, 33; 19:20; Num. 5:12, 13, *NW*)

9. Nici sterilitatea unei soţii nu reprezintă un motiv pentru divorţ. Avraam nu a divorţat de Sara din cauza sterilităţii acesteia timp de mai mult de douăzeci şi cinci de ani, aşa cum nici Isaac nu a divorţat de Rebeca, nici Iacov de Rahela şi nici preotul Zaharia de Elisabeta. Fiii lui Noe nu au divorţat de soţiile lor din cauza sterilităţii în toţi acei ani în care arca a fost construită, până la doi ani după potop. (Gen. 6:18; 11:10) Nici Iehova nu a divorţat de „soţia" Sa, adică de organizaţia Sa universală, din cauza sterilităţii sau eşecului acesteia de a-l aduce pe Mesia, timp de mai mult de patru mii de ani. (Isa. 54:1-13)

20. Sodomia (sau împreunările nefireşti dintre un bărbat şi un alt bărbat ca şi cu o femeie), lesbianismul (sau relaţiile homosexuale dintre femei), şi bestialitatea (sau relaţiile sexuale nefireşti între un bărbat sau o femeie cu un

Cuprins

animal) nu reprezintă motive Scripturale pentru divorţ. Acestea sunt urâcioase, necurate, iar legea lui Dumnezeu către Israel condamna la moarte pe cei care comiteau asemenea fărădelegi, astfel eliminându-i pe aceştia, în mod drastic, din adunarea lui Dumnezeu. Dar asemenea fapte nu reprezintă adulter faţă de sexul opus, făcând persoana necurată o singură carne cu alta de sex opus. (Rom. 1:26-32). Totuşi, există o pedeapsă de excludere ataşată de aceste fapte. Acestea îl vor ţine pe creştin departe de Împărăţia cerească şi departe de noua lume a lui Dumnezeu, asta însemnând distrugerea acestuia, precum bestiile, din viaţa viitoare. „Căci dorinţa trupului reprezintă moartea," „înseamnă vrăjmăşie faţă de Dumnezeu, căci nu se supune legii Acestuia, de fapt, nici nu se poate supune. Iar cei care împlinesc dorinţele trupului nu Îi sunt pe plac lui Dumnezeu." Ei nu pot câştiga premiul vieţii veşnice din partea Acestuia. (Rom. 8:6-8; 1 Cor. 6:9, 10; Gal. 5:19-21). Asemenea lucruri mizerabile ce vin de la un partener pot face viaţa de nesuportat pentru persoana căsătorită şi curată şi reprezintă motive doar pentru separare, în ciuda faptului că unele curţi acordă divorţul din aceste motive. O asemenea separare nu îi permite niciunuia să se recăsătorească, astfel comiţând adulter. Pavel scrie: „Celor căsătoriţi le dau instrucţiuni, însă nu eu, ci Domnul, ca soţia să nu se separe de soţul ei. Dacă totuşi se separă, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soţul ei, iar soţul să nu-şi părăsească soţia." (1 Cor. 7:10, 11, *NW*). În cazul în care o persoană din cuplul despărţit comite adulter sub stresul acestei separări, numai atunci va exista o bază Scripturală ca cel inocent să ceară divorţul şi să fie liber să se recăsătorească.

21. Faptul că unul dintre soţi, în timp, înnebuneşte sau contactează o boală incurabilă sau una dezgustătoare, nu reprezintă o bază sănătoasă pentru obţinerea unui divorţ. În acest caz, soţul nefericit trebuie tratat ca un mădular rănit al propriului trup, sau ca un copil, de către celălalt soţ. Acestuia îi trebuie administrată o îngrijire potrivită şi nu trebuie eliminat din relaţie prin divorţ legal. În ciuda suferinţei, partenerul bolnav rămâne o singură carne cu cel sănătos şi merită atenţie totală şi loialitate, precum propriul trup. Acest fapt arată dragostea pentru propriul trup şi mai degrabă ajută la alinarea situaţiei îngrozitoare, decât la înrăutăţirea acesteia. „Tot aşa, soţii trebuie să-şi iubească soţiile ca pe corpul lor. Cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine, fiindcă nimeni nu şi-a urât vreodată carnea, ci o hrăneşte şi o îngrijeşte cu drag, cum face şi Cristos cu adunarea, pentru că suntem mădulare ale corpului său. 'De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor deveni o singură carne.'" (Efes. 5:28-31, *NW*). Partenerul credincios nu-l va părăsi pe celălalt la boală, fie aceasta psihică sau fizică. Prin legea lui Dumnezeu, soţul sănătos nu este liber să facă aşa ceva. Soţia lui Naaman nu a fost eliberată de el deoarece acesta era un lepros, a cărui boală îngrozitoare numai un miracol de la Dumnezeul Cel Atotputernic a vindecat-o. (2 Regi 5:1-4, 8-14). La nuntă, soţii îşi jură că vor fi alături unul de celălalt la bine şi la rău.

22. Unele curţi de justiţie consideră drept motiv pentru divorţ schimbarea religiei unuia dintre soţi. Conform lui Dumnezeu şi lui Cristos acest lucru nu este corect. Acest caz, presupune că, la căsătorie, atât soţul cât şi soţia sunt membri ai

Cuprins

aceleiaşi religii, şi că faptul că unul dintre ei îşi schimbă religia acum creează o dificultate în familie într-un punct vital. Prin adoptarea noii religii cel care o schimbă devine un necredincios faţă de religia partenerului. Chiar dacă această experienţă poate fi una chinuitoare pentru soţul care nu îşi schimbă religia, acest lucru nu reprezintă un motiv real al acestuia de a se separa de celălalt soţ prin acţiuni legale sau prin consimţământ reciproc. Despre acest lucru Pavel scrie:

23. „Dacă un frate are soţie necredincioasă şi ea consimte să locuiască cu el, să n-o părăsească, iar femeia care are soţ necredincios şi el consimte să locuiască cu ea, să nu-şi părăsească soţul. Căci soţul necredincios este sfinţit datorită legăturii cu soţia lui, şi soţia necredincioasă este sfinţită datorită legăturii cu fratele, altminteri copiii voştri ar fi necuraţi, dar acum sunt sfinţi. Însă dacă cel necredincios se separă, să se separe: în astfel de împrejurări fratele sau sora nu mai este legat, ci Dumnezeu v-a chemat la pace. Căci de unde ştii tu, soţie, că nu-ţi vei salva soţul? Sau de unde ştii tu, soţule, că nu-ţi vei salva soţia?” (1 Cor. 7:12- 16, *NW*)

24. Aşadar, diferenţa de religie, fie înainte de căsătorie, fie după aceasta, nu este un motiv pentru care un cuplu ar trebui să se despartă. Nu reprezintă o bază pentru un divorţ, care i-ar elibera pe aceştia să se căsătorească cu alte persoane. Dacă soţul ar crede şi ar veni la adevărul lui Dumnezeu înaintea soţiei sale, el ar trebui să rămână lângă aceasta dacă această schimbare a religiei nu are nicio importanţă pentru ea sau chiar dacă ea se opune. Totul se rezumă la: Vrea să mai trăiască cu el în aceste împrejurări? Dacă vrea, atunci el nu ar trebui să o părăsească. Faptul că rămâne lângă ea îi dă acestuia şansa să îi vorbească adevărul, sau cel puţin să trăiască adevărul în faţa ei şi poate că în acest fel şi ea va accepta adevărul şi va obţine salvarea la viaţă în noua lume a lui Dumnezeu. Această posibilitate rămâne valabilă şi pentru soţia care crede adevărul şi încă rămâne alături de soţul ei.

25. Din moment ce persoana necredincioasă încă este „o singură carne” cu cea credincioasă, această persoană necredincioasă câştigă o anumită recunoaştere din partea lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu îi consideră pe copiii lor, nu ca necuraţi, ci ca sfinţi, iar cel credincios va încerca să îi crească pe aceştia în adevărata sfinţenie, pentru ca la vârsta înţelegerii, şi aceştia să se dedice, din proprie voinţă, lui Dumnezeu, prin Cristos. Necredinciosul nu este făcut, în mod automat, sfânt sau unul din sfinţii lui Dumnezeu, dar partenerul credincios a dedicat totul lui Dumnezeu şi îl tratează pe cel necredincios din acel punct de vedere. Credinciosul sfinţit îl va trata ca atare pe necredincios, aşa cum ar vrea Dumnezeu ca acesta să fie tratat, adică totul va fi pentru a-l ajuta pe acesta să vadă adevărul, să-l accepte şi să ajungă în relaţie cu Dumnezeu.

Cuprins

26. Dacă necredinciosul nu răspunde la acest tratament sfinţit, nu există niciun motiv pentru a-l părăsi pe acesta. Pasul către separare trebuie sau ar trebui făcut de către necredincios. În unele cazuri acest pas poate fi reprezentat de o abandonare virtuală, prin tratamentul atât de urât pe care necredinciosul îl aplică credinciosului, încât devine aproape de nesuportat ca aceştia să trăiască împreună în continuare. Dar, ca în cazul în care chiar credincioşii se separă unul de celălalt din cauza vreunei neînţelegeri, credinciosul trebuie să rămână singur până când necredinciosul comite fapte imorale, astfel existând motive pentru divorţ. (1 Cor. 7:10, 11). Atitudinea credinciosului faţă de partenerul separat poate fi asemenea cu cea exprimată în discursul lui Laban către Iacov împotriva încălcării alianţei de căsătorie: „Iehova să vegheze între mine şi tine când nu ne vom vedea unul pe altul." (Gen. 31:49, *NW*). Iehova Dumnezeu veghează să vadă dacă există vreo violare a legământului căsătoriei. El vede cine este soţul vinovat şi hotărăşte dacă există motive Scripturale pentru divorţ, pentru a elibera pe cineva pentru recăsătorire. Acesta trebuie să fie, nu aşa-numitul „adulter spiritual", ci adulterul fizic.

27. Iacov cel inspirat a scris: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." (Iac. 4:4, *NW*). Dar această prietenie spirituală adulteră cu lumea nu este un motiv pentru divorţ. De ce? Fiindcă această prietenie nu face din cineva să fie „o singură carne" cu un adulter de sex opus. Este adevărat, un necredincios este un prieten al acestei lumi. Cu toate acestea, apostolul Pavel nu a argumentat din aceasta că un credincios avea dreptul sau că era un motiv bun pentru a-l părăsi pe partenerul necredincios. Dimpotrivă, era adecvat şi totodată moral ca ei să continue să trăiască împreună, dacă necredinciosul dorea acest lucru. Prin menţinerea acestora ca un cuplu poate era posibil ca necredinciosul să fie ajutat spre salvare în noua lume, ajutor de care nu ar fi beneficiat dacă cei doi trăiau, în mod necorespunzător, împreună şi credinciosul se făcea că nu vede adulterul spiritual comis de către acel lumesc.

TRATAMENTUL ÎNDURĂTOR AL UNUI PARTENER

28. Cristos a limitat numărul motivelor pentru divorţ, motive care eliberează pe cineva pentru o recăsătorie pentru adulter. Acest lucru nu permite niciunuia dintre soţi să abuzeze sau să se neglijeze unul pe celălalt. Această limitare la adulter doar subliniază aranjamentul divin conform căruia cuplul căsătorit reprezintă o singură carne, şi ei ar trebui să rămână împreună pentru îngrijire reciprocă, fie în vremuri bune, fie în vremuri rele. Aceasta este hotărârea infailibilului Judecător Suprem al Curţii pentru Căsătorie. În unele ţări, legea nu consideră comportamentul adulter al soţului un motiv pentru ca soţia să divorţeze de acesta, ci numai soţia ce este liberă din punct de vedere moral este cea de care se poate divorţa din cauza adulterului. Dar potrivit hotărârii lui Dumnezeu prin Cristos, dacă soţul este imoral, o soţie poate divorţa de acesta, eliberându-se de acesta şi putând să se recăsătorească, fără să devină o soţie adulteră prin acest gest. Din acest motiv, Isus a spus: „Oricine îşi lasă soţia şi ia pe altă femeie drept soţie,

Cuprins

comite adulter faţă de ea; şi dacă o femeie, după ce divorţează de soţul ei, se mărită cu un altul, comite adulter." (Marcu 10:11, 12, *NW*). Prin urmare, Isus, în predica de munte, nu stabilea un standard diferit pentru soţie şi pentru soţ. „De asemenea, s-a zis: «Cine divorţează de soţia lui să-i dea un certificat de divorţ». Dar eu vă spun că cine divorţează de soţia lui dintr-un alt motiv decât curvia o face să comită adulter şi cine se căsătoreşte cu o femeie divorţată comite adulter." (Mat. 5:31, 32, *NW*). Dumnezeu nu este părtinitor. În faţa Lui, adulterul din partea bărbatului este la fel de grav ca adulterul din partea soţiei.

29. Aşa că niciun bărbat să nu poftească soţia altuia, şi nici să nu se uite la o altă femeie cu dorinţa de a avea cu aceasta relaţiile pe care le are numai cu soţia lui. Legendarul director de afaceri căsătorit să aibă grijă să nu se îndrăgostească de secretara lui, fie ea căsătorită sau singură, şi să-şi asume riscuri cu aceasta. Isus a spus: „Aţi auzit că s-a zis: «Să nu comiţi adulter». Dar eu vă spun că cine priveşte insistent o femeie în aşa fel încât s-o poftească a şi comis adulter cu ea în inima lui." (Mat. 5:27, 28, *NW*). El este deja vinovat în faţa lui Dumnezeu, Cel care vede în inimile noastre. Chiar dacă acest lucru înseamnă adulter în inima bărbatului el nu poate divorţa de soţia lui pe acest motiv, râvnirea la o altă persoana care nu este partenera lui în căsătorie, dacă nu este înfrânată, poate duce la adulter fizic.

30. Dacă partenera cuiva comite adulter, acea persoană are dreptul să ierte şi să ceară divorţul, cu condiţia ca persoana vinovată să dea dovadă de căinţă, să ceară cu sinceritate iertare şi să promită să nu mai repete acest păcat şi să rămână credincioasă legământului de căsătorie. Dacă partenerul inocent nu îl iartă pe cel care i-a greşit, atunci acesta din urmă trebuie dat afară din adunare, iar partenerul nevinovat are permisiunea, din partea Scripturilor, să ceară un divorţ legal dacă acest lucru este posibil şi este dorit. Această problemă este una privată. În cazul în care soţul o iartă pe soţie, şi continuă să-i dea acesteia ceea ce se cuvine, având încredere în Dumnezeu ca aceasta să fie iertată, atunci nu există niciun motiv ca soţia, ce este tratată ca fiind o singură carne cu acesta, să fie arătată şi pedepsită de adunarea creştină prin excomunicare, astfel dezlegându-se reuniunea pe care a adus-o cu îndurare iertarea din partea soţului. „Ura stârneşte certuri, dar iubirea acoperă toate greşelile." (Prov. 10:12, *RS*) „Să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii, căci iubirea acoperă o mulţime de păcate." (1 Pet. 4:8, *NW*). „Fraţii mei, dacă vreunul dintre voi se rătăceşte de la adevăr şi altul îl întoarce, să ştiţi că acela care îl întoarce pe un păcătos de la calea lui rea îi va salva sufletul de la moarte şi va acoperi o mulţime de păcate." (Iac. 5:19, 20, *NW*). „Dacă fratele tău comite un păcat, du-te şi dezvăluie-i greşeala numai între tine şi el. Dacă te ascultă, [şi recunoaşte păcatul, dă dovadă de căinţă dureroasă şi cere iertare], l-ai câştigat pe fratele tău." Dacă păcătosul refuză să asculte chiar de comitetul de supraveghere al adunări creştine din care el face parte, atunci acesta trebuie excomunicat, aşa a spus Isus. (Mat. 18:15-17, 21, 22, *NW*).

31. Dacă, în imitarea lui Dumnezeu şi în supunere faţă de Cristos, soţul a iertat-o pe soţia lui cea care se căieşte şi s-a abţinut de la a o pedepsi legal, aşa cum trebuia să o facă, cum are oare adunarea dreptul să o pedepsească prin excomunicare şi să aşeze o barieră spirituală între soţ şi soţie, cea pe care încearcă

Cuprins

să o ajute să se corecteze? Adunarea ar trebui să coopereze în eforturile de corectare, dar oare ce se întâmplă dacă adunarea decide să o excludă pe soţie înainte ca soţul să ia decizia de iertare a acesteia? Dacă, după aceea, soţul o iartă pe aceasta din motive Scripturale, acest lucru nu ridică în mod automat problema excomunicării acesteia din adunare, căci această problemă se află acum în mâinile adunării. Ea trebuie să trateze direct cu comitetul de supraveghere al adunării şi trebuie să mulţumească acest comitet urmând paşii necesari pentru a fi putea primită înapoi în adunare. (Comparaţi cu paragraful 41). O tratare asemănătoare a problemei ar avea loc dacă soţia credincioasă ar fi cea care l-ar ierta pe soţ, nefiind supusă unei constrângeri, stăruinţe sau ameninţări din partea lui, ci din cauza căinţei lui evidente şi cu dorinţa plină de iubire de a-l ajuta pe soţul ei să-şi revină din punct de vedere spiritual. „Soţia nu are autoritate asupra corpului ei, ci soţul, iar soţul nu are autoritate asupra corpului său, ci soţia." (1 Cor. 7:4, *NW*). Prin urmare, în timpul în care soţia îşi demonstrează sinceritatea şi desăvârşirea căinţei şi eforturilor de corectare, ea ar trebui să fie atentă la comportamentul soţului şi să-l ajute să rămână curat din punct de vedere moral şi spiritual, potrivit să fie asociat cu adunarea creştină.

32. În cazul unui soţ credincios, de la acesta se va aştepta să pună soţia la încercare, observând-o cu atenţie şi ajutând-o să nu mai repete păcatul, iar adunarea se va baza pe el să facă aceste lucruri. În caz contrar, adunarea ar considera că nu-şi conduce cum trebuie gospodăria, deci nefiind calificat pentru a deţine vreo poziţie responsabilă în supravegherea spirituală a adunării. Şi în acest caz, adunarea ar interveni, deoarece acesta nu se îngrijeşte de problemele de acasă într-o manieră creştină, şi va acţiona împotriva soţului şi a soţiei. Persoana cu care s-a comis adulterul poate fi un membru al adunării. Dacă aşa este, persoana respectivă trebuie excomunicată şi privată de toate privilegiile de serviciu, poziţiile şi tovărăşia Creştină. Dacă după excludere, acea persoană arată roade ale căinţei şi încearcă să se întoarcă în adunare, ea poate fi restabilită şi pusă sub o lungă perioadă de probă, pentru cel puţin un an, şi după această perioadă, având un comportament bun, ea poate fi eliberată de restricţiile impuse şi primită cu desăvârşire în adunare. – 1 Cor. 5:1-5, 13; 2 Cor. 2:5-11.

33. În momentul în care o adunare renunţă la o excomunicare din cauza iertării anterioare a partenerului inocent, acest lucru nu înseamnă că cel vinovat nu ar trebui să fie privat de toate responsabilităţile speciale sau privilegiile de serviciu din adunare. În acest caz nu este implicată excomunicarea, ci calificările pentru poziţii speciale de serviciu în adunare. Soţul vinovat, prin adulter, a reprezentat greşit adunarea şi s-a descalificat pe sine şi nu ar trebui păstrat în vreo funcţie reprezentativă sau responsabilă. Iertarea din partea partenerului nevinovat nu îl protejează pe partenerul vinovat de puterea adunării de a-l îndepărta pe cel descalificat şi de a pune la conducere persoane fără reproşuri şi care nu sunt pricină de poticnire pentru alţii.

34. Iertarea unui soţ vinovat aminteşte de profetul Osea, pe care Iehova l-a instruit să o ia înapoi pe soţia lui adulteră, iar el a făcut acest lucru cu supunere. (Osea 1:3-6; 3:1, 2). Cu mult înainte de aceasta, în zilele judecătorilor lui Israel, un

Cuprins

Levit fără nume a călătorit o mare distanţă şi a luat-o pe concubina lui adulteră înapoi, dar nu pentru a o prostitua. În oraşul beniaminit, Ghibea, acesta a dat-o pe mâna mulţimii care a năvălit în casa în care se cazase. Dar el nu a lăsat-o la cheremul mulţimii pentru că nu o iubea. A făcut acest lucru pentru a preveni ca poziţia lui sacră de Levit să fie pângărită de sodomie şi efeminare. El nu a fost de acord cu necinstirea soţiei sau concubinei lui de către mulţime. Plin de indignare, el a făcut din aceasta o dispută pe care a pus-o înaintea întregii naţiuni Israel. El le-a provocat pe cele unsprezece triburi şocate ale lui Israel să pedepsească oraşul vinovat şi seminţia lui Beniamin printr-un război care aproape că a eliminat seminţia vinovată. Acest lucru le-a îndreptăţit pe celelalte unsprezece seminţii înfrăţite ca fiind susţinători ai purităţii naţiunii. (Judecători, capitolele 19 şi 20)

35. În cazul de adulter pe care îl tratează apostolul Pavel la 1 Corinteni 5:1-13, acesta a poruncit ca numai bărbatul ce era vinovat de curvie să fie exclus din adunare, ca o influenţă otrăvitoare asemenea aluatului. Dacă femeia era şi ea o membră a adunării, de ce nu a poruncit Pavel, cu autoritatea lui de apostol, ca şi aceasta să fie exclusă, ca fiind la fel de vinovată în această situaţie? Ea era soţia tatălui omului vinovat, şi apostolul Pavel a respectat tratamentul pe care soţul trebuia să-l aplice soţiei sale vinovate. În consecinţă, Pavel a recomandat mai târziu să fie reintegrat în adunare numai bărbatul ce s-a căit, şi să fie salvat de planurile lui Satan.

36. Această iertare faţă de un partener al căsătoriei care se căieşte este total diferită de lăsarea unei soţii să comită adulter şi mai apoi să culeagă ceea ce este numit „prejudicii ale femeii” de la pângăritorul ei. Unii poligami ţin un anumit număr de concubine cu scopul de a le prostitua, pentru a colecta aceste „prejudicii ale femeii” de nenumărate ori pentru aceeaşi concubină. Acest lucru este mai rău decât prostituarea propriei fiice. (Lev. 19:29, *NW*). Dacă o persoană primeşte înapoi un soţ care a greşit, iertându-l, acest lucru ar trebui făcut fără încasarea unor asemenea cheltuieli. Primirea cheltuielilor financiare îl iartă pe adulter şi face comerţ cu acesta. Iertarea celui vinovat şi necăutarea niciunei cheltuieli financiare îl păstrează pe cel nevinovat curat. Îl face să aprecieze mai mult păcatul necuratei căi de acţiune decât profitul comercial ce este posibil prin prostituarea nelegiuită a soţiei.

37. Înainte de a ajunge la cunoştinţa adevărului lui Dumnezeu şi a cerinţelor Acestuia, este posibil ca o persoană să fi divorţat legal de partenerul de căsătorie pe motive nescripturale şi apoi să se fi recăsătorit. Dacă această persoană acum este în această nouă căsnicie şi acceptă mesajul Împărăţiei, adunarea creştină nu poate face nimic pentru schimbarea acestei căsătorii. Trebuie să fie acceptată aşa cum l-a găsit mesajul lui Dumnezeu, cu încredere în iertarea greşelilor de către Dumnezeu, înainte să ştie mai bine, de păcatele sale din ignoranţă. Dar adunarea creştină cere ca aceasta să fie găsită că trăieşte loială obligaţiilor sale din cea de-a doua căsnicie legală. În sens contrar, ea nu poate crede că dedicarea lui Dumnezeu a fost acceptată şi nu îi poate acorda un botez în apă.

38. Dacă un creştin căsătorit comite adulter, partenerul de viaţă poate dori divorţul. Cu toate acestea, pentru a nu aduce un reproş, ce nu este necesar, asupra

Cuprins

poporului lui Iehova, prin necredincioşia unuia dintre martorii Săi, adunarea creştină ar trebui mai întâi să-l excludă pe membrul necredincios. Acest lucru este făcut ca soţul inocent să poată începe procedurile curţii publice împotriva necredinciosului, acesta nemafiind acum un membru al adunării, nemaifiind un martor al lui Iehova. În acest fel, organizaţia teocratică nu este supusă unei ruşini publice.

39. În linii mari, este de datoria adunării creştine să observe motivele de bază pentru un divorţ al unui membru sau al unui cuplu căsătorit din această adunare. Dacă motivul respectiv nu este scriptural, adunarea trebuie să observe după aceea calea de acţiune a celui divorţat. Motivul de imoralitate al unui divorţ poate nu este întotdeauna specificat în cererea de divorţ sau în hotărârea judecătorească. Un unele ţări, motivul pentru acordarea divorţului poate fi denumit „daune grave şi publice" Aproape mereu acest lucru înseamnă adulter; dar pentru a-i proteja pe cei inocenţi care pot fi afectaţi de reproşuri sau ruşine publică, motivul divorţului poate fi formulat în acest fel. Adunarea ar trebui să se informeze în legătură cu motivul determinant. Aceasta nu poate exclude orice membru doar pentru că a divorţat pe motive nescripturale, dar dacă acest membru se recăsătoreşte înainte de moartea sau imoralitatea partenerului divorţat, adunarea îl va excomunica pentru recăsătorire adulteră.

40. Doar pentru că un creştin îi cere iertare lui Dumnezeu pentru calea pe care a ales-o în a divorţa în mod nescriptural de partenerul de viaţă, acest lucru nu îl eliberează pentru a se recăsători. Iertarea păcatelor lui în general nu anulează sau desfiinţează mariajul legal care a fost dizolvat pe motive nescripturale. Acest lucru nu îi schimbă statutul conjugal. Dacă l-ar schimba, atunci cel care a divorţat de altcineva pe motive nescripturale nu ar comite adulter prin recăsătorire. Luaţi aminte la acest lucru: o căsătorie destrămată printr-un divorţ nescriptural fie înainte, fie după ce o persoană se dedică lui Dumnezeu, nu este de fapt dizolvată în faţa lui Dumnezeu prin iertarea păcatelor; nu mai mult decât iertarea păcatelor unui criminal din închisoare de către Dumnezeu i-ar anula acestuia sentinţa şi l-ar elibera să iasă pe porţile închisorii când vrea. Aşadar, recăsătoria fără permisiunea Scripturilor este adulteră, iar adunarea îl va exclude pe păcătos. Tot aşa, dacă un creştin se căsătoreşte cu o persoană din lume care a divorţat din motive nescripturale, acel creştin comiţând curvie, ar trebui excomunicat. (Rom. 7:2-4; 1 Cor. 7:39)

41. O căsătorie necorespunzătoare va face un divorţ eficient şi va elibera partea nevinovată pentru a continua în adunare şi pentru a se recăsători dacă aceasta îi este dorinţa. Cu toate acestea, cel care se recăsătoreşte necorespunzător trebuie să fie excomunicat, căci comite adulter, ajungând astfel într-o situaţie periculoasă care îi ameninţă existenţa eternă: „Dar cel care comite adulter nu are minte; cel care face acest lucru se distruge singur." (Prov. 6:32, *RS*). Doar repunerea în drepturi îl poate salva. Dar persoana recăsătorită nescriptural nu poate fi acceptată înapoi în adunare doar pe baza căinţei de care dă dovadă. Aceasta, după repunerea în drepturi, trebuie să fie supusă unei îndelungi perioade de probă, cel puţin timp de un an, pentru a arăta roadele căinţei sincere, împreună cu un

Cuprins

respect corespunzător pentru căsătorie. Recăsătoria sa legală încă este valabilă conform legii ţării şi trebuie să aibă motive legale potrivite pentru a fi dizolvată într-o curte de judecată. Chiar dacă fosta lui soţie de care a divorţat în mod nescriptural ar muri sau s-ar recăsători după ce el a făcut-o, acesta nu este repus în drepturi în mod automat. El trebuie să se căiască, să se mărturisească, şi să facă cereri pentru repunerea în drepturi şi să se supună perioadei de probă. Chiar dacă pocăinţa are roadele unei împliniri corespunzătoare a obligaţiilor acestuia în noua căsătorie legală şi dacă este acceptat în adunare din nou, el este descalificat pentru totdeauna de la a deţine o poziţie oficială, exemplară, responsabilă sau privilegiată în adunare. Trecutul său particular în adevăr nu reprezintă un exemplu bun.

42. Căsătoria adevărată şi curată reprezintă un privilegiu din partea lui Iehova Dumnezeu. El Însuşi a aranjat aşa şi „nu există nedreptate în El.” (Ps. 92:15, *AS*). Fericiţi sunt creştinii ce sunt credincioşi obligaţiilor de căsătorie impuse în mod divin. Aceştia susţin adevărata demnitate şi onoare a acestei instituţii divine. Ei pun la inimă porunca creştină: „Căsătoria să fie onorabilă la toţi şi patul conjugal să fie nepângărit, pentru că Dumnezeu îi va judeca pe curvari şi pe cei adulteri.” (Evrei 13:4, *NW*). Ei nu se bucură în primul rând de plăcerile pe care le aduce această relaţie trupească, ci mai cu seamă de oportunităţile spirituale aduse de această uniune apropiată a celor două sexe. Acest lucru împlineşte idealul de căsătorie şi câştigă aprobarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Aceasta face din viaţa conjugală un ajutor în câştigarea salvării şi în slujirea Dumnezeului Cel Preaînalt. Justifică pe Iehova Dumnezeu în instituirea, cu iubire, a acestei îngrijiri, pentru bucuria omului şi pentru împlinirea scopului divin.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce regulă de căsătorie trebuie să domine printre creştini, aşa cum este arătat de ce Scripturi?
2. Doar de la cine poate obţine plăcere sexuală un bărbat?
3. (a) Ce a prevăzut legea lui Dumnezeu că trebuie să primească o soţie de la soţul ei? (b) Cum a păzit acea lege drepturile de căsătorie ale bărbatului?
4. Ce pot alege cuplurile creştine să facă şi asta fără cenzură?
5. Ce concepţii greşite au cauzat căsătorii de celibat, şi de ce acestora nu le-a mers bine niciodată?

6,7. Ce contradicţii sunt implicate în căsătoriile celibatare, şi ce sfat dă Pavel în această privinţă?

8. (a) De ce este importantă fidelitatea în căsătorie? (b) Ce sfat le dă Petru bărbaţilor?
9. Cum trebuie soţii să-şi iubească soţiile şi care sunt câteva din modurile în care pot arăta acest lucru?
10. Cum îşi pot intensifica soţii şi soţiile fericirea unii pentru alţii, şi ce posesie comună s-ar cuveni să provoace iubirea dintre ei?
11. (a) Ce cere Cuvântul lui Dumnezeu de la soţii, şi în ce a rezultat eşecul de a face aşa? (b) Care este scopul întregului sfat scriptural pentru cuplurile căsătorite?

12,13. (a) Pe ce temeiuri diferite permit divorţul legile omului? (b) Ce a spus Isus, însă, că este singurul motiv valid?

Cuprins

14,15. Ce păcat împotriva trupului cuiva are ca rezultat adulterul şi cum priveşte Cuvântul lui Dumnezeu pe un adulter?
16. Doar ce anume destramă unirea conjugală, şi prin urmare, ce fel de divorţ nu eliberează pe cineva pentru a se recăsători?
17. (a) De ce sunt liberi să se recăsătorească o văduvă sau un văduv? (b) Ce pot face persoanele declarate legal văduve sau văduvi, însă ce responsabilitate trebuie să accepte ei?
18. (a) Cum se deosebeşte legea lui Dumnezeu de legile omului, în ce priveşte sterilitatea ca motiv de divorţ? (b) În ce priveşte inseminarea artificială?
19. Ce exemple scripturale arată că sterilitatea nu este motiv de divorţ?
20. (a) Cum priveşte Cuvântul lui Dumnezeu murdarele perversiuni sexuale? (b) Totuşi, de ce nu sunt acestea motive valide pentru divorţ, cu scopul recăsătoririi?
21. (a) De ce nu sunt motive de divorţ bolile mentale sau afecţiunile fizice incurabile sau dezgustătoare? (b) Ce ocazie furnizează, mai degrabă, aceste condiţii, pentru a se exercita ce anume?
22-24. (a) De ce schimbarea sau diferenţa de religie nu este motiv de despărţire sau divorţ? (b) Ce sfat dă Pavel tovarăşilor de viaţă în aceste situaţii şi ce anume va hotărî dacă un creştin îşi va părăsi sau nu necredinciosul tovarăş de viaţă?
25. Cum îi consideră Dumnezeu pe copiii din aceste căsătorii şi cum trebuie să se comporte tovarăşul de viaţă credincios faţă de cel necredincios?
26. (a) Ce poate face necesar un comportament nedrept, însă de ce nu este acesta motiv de divorţ cu drept de recăsătorire? (b) Care trebuie să fie atitudinea tovarăşilor de viaţă despărţiţi, aşa cum este arătat de cuvintele lui Laban?
27. De ce adulterul spiritual nu este motiv pentru divorţ scriptural şi de ce este bine ca cel credincios să continue alături de cel necredincios?
28. (a) Ce permisiune nu oferă tovarăşilor de viaţă limitarea divorţului la adulter? (b) Care sunt câteva din legile omului parţial în contrast cu legea lui Dumnezeu?
29. De ce un bărbat nu se poate uita la o femeie care nu este soţia lui, cu dorinţa de a avea relaţii cu ea?
30,31. (a) Când poate ierta un tovarăş de viaţă nevinovat pe celălalt care a păcătuit? (b) Ce cale de acţiune trebuie să urmărească adunarea acolo unde este acordată iertarea? Dar acolo unde este refuzată?
32. (a) Ce cale de acţiune trebuie să urmărească soţul iertător dacă nu vrea să urmeze acţiunea din partea grupei? (b) Ce acţiune va lua adunarea împotriva celui cu care s-a comis adulter?
33. De ce acţiune potrivită a adunării nu-l protejează pe vinovatul tovarăş de viaţă iertarea celui nevinovat?
34. Care sunt câteva exemple izraelite de bărbaţi ce şi-au iertat soţiile vinovate?
35. Ce argument l-ar fi putut face pe Pavel să poruncească să fie excomunicat doar bărbatul vinovat, în cazul fratelui din Corint care a comis curvie cu soţia tatălui său?
36. De ce n-ar putea fi cerute cheltuieli financiare pentru adulter?
37. Ce pot face cei care s-au recăsătorit după un divorţ nescriptural înainte să vină la adevăr şi de ce?
38. Ce trebuie să facă adunarea, mai întâi, dacă un creştin doreşte să divorţeze de necredincioasa tovarăşă de viaţă dedicată?

Cuprins

39,40. (a) Ce trebuie să observe adunarea în ce priveşte pe cei divorţaţi dacă se obţine un divorţ nescriptural şi când trebuie să acţioneze aceasta? (b) De ce căinţa după un divorţ nescriptural nu face pe nimeni liber pentru recăsătorire?
41. (a) Ce face nepotrivită o recăsătorire, pentru partea nevinovată care rămâne singură? (b) Ce acţiune trebuie să fie luată faţă de partea ce se recăsătoreşte în mod nepotrivit şi de la ce anume va fi exclusă această parte, pentru totdeauna, după aceea?
42. De ce sunt fericiţi cei care susţin obligaţiile de căsătorie impuse în mod divin?

Steaguri şi religie

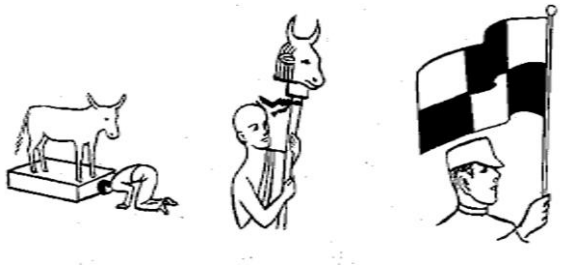

ARDOAREA patriotică face adesea oamenii să manifeste o pasiune şi o râvnă care seamănă a devotament religios. Acest lucru îi convinge nu numai să dea Cezarului lucrurile Cezarului, dar câteodată chiar şi să dea Cezarului şi ceea ce aparţine numai lui Dumnezeu. Se poate spune că aceşti oameni confundă religia cu politica. Un exemplu obişnuit de asemenea ardoare patriotică este devotamentul pe care mulţi îl oferă steagului naţiunii lor.

Observaţi, de exemplu, ce are de spus *Enciclopedia Americană,* Vol. 11, pagina316, despre atitudinea omului faţă de astfel de steaguri: „Steagul, la fel ca şi crucea, este sfânt. Mulţi oameni folosesc cuvintele sau termenul 'Eticheta steagului.' Această expresie este prea slabă, prea superficială şi miroase a politeţe de recepţie. Regulile şi regulamentele referitoare la atitudinea umană faţă de steagurile naţionale folosesc cuvinte foarte expresive, cum ar fi: 'Serviciu pentru steag,' 'Respect pentru steag,' 'Plecăciune pentru steag,' 'Devotament pentru steag.'"

Iar în ceea ce priveşte salutarea steagului, această autoritate, printre altele, are următoarele de spus: „În Statele Unite, salutul cu mâna dreaptă, în timp ce persoana stă în poziţie de drepţi, este metoda obişnuită şi acceptată. Descoperirea capului este de asemenea recunoscută ca salut. Punerea unei pălării pe inimă, sau a mâinii pe sânul stâng este, de asemenea, considerat un lucru respectuos."

Că un astfel de devotament faţă de steag ar fi un lucru obişnuit nu este deloc surprinzător, având în vedere faptul că „steagurile timpurii erau aproape cu caracter pur religios," potrivit *Enciclopediei Britanice.* Această autoritate şi altele arată evoluţia steagurilor. În speranţa de a asigura victoria, soldaţii păgâni îşi duceau la început idolii şi chipurile cioplite cu ei la bătălie. Apoi au făcut miniaturi din idolii lor ciopliţi, pe care le-au pus la capătul toiegelor. Mai târziu au pictat reprezentări ale idolilor lor pe pânze şi le-au legat de toiegele lor. Aşa se vede evoluţia de la idoli ciopliţi la steaguri moderne.

Cuprins

Din această cauză, fără îndoială, evreii de pe vremea lui Isus au avut o antipatie atât mare faţă de emblemele naţionale. Pentru ei, astfel de embleme erau o încălcare a poruncii lui Dumnezeu: „Să nu-ţi faci chip cioplit sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor şi să nu te laşi convins să le slujeşti, fiindcă eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă."—Ex. 20:4, 5, *NW.*

Astfel, istoria povesteşte despre timpul în care Pilat a mutat sediul central al armatei sale de la Cezarea la Ierusalim. Bineînţeles, soldaţii şi-au luat cu ei steagurile care purtau chipul împăratului. Cunoscând firea evreilor, ei au adus cu prudenţă steagurile acestea în cetate pe timp de noapte, cu speranţa de a evita o răscoală. Dar când evreii au descoperit aceste steaguri în cetatea sfântă a Ierusalimului, ei s-au năpustit la Pilat în Cezarea, în mulţimi mari, cerând ca acele steaguri să fie înlăturate. În a cincea zi de discuţii, Pilat a pus ca evreii să fie înconjuraţi deodată de soldaţi romani, ameninţându-i cu moartea dacă nu renunţau la cererile lor. Oricum, evreii au jurat că mai degrabă ar muri decât să permită pângărirea cetăţii lor sfinte cu astfel de embleme idolatre. Pilat a socotit că este indicat să cedeze.

Creştinii timpurii au fost, de asemenea, foarte atenţi să evite chiar şi suspiciunea unui compromis cu statul sau conducerea seculară, în ceea ce priveşte devotamentul lor. Cu privire la creştinii din primele trei secole, Neander, cea mai mare autoritate pentru acea perioadă, afirmă: „În timp ce au arătat cea mai conştiincioasă ascultare faţă de conducere în tot ce nu era împotriva legii lui Dumnezeu," fiind astfel dispuşi să dea Cezarului lucrurile care aparţin Cezarului, ei au refuzat „să dea vreun soi de venerare împăraţilor", care erau la modă atunci, precum ofrande de tămâie la busturile împăraţilor.

În ce măsură poate patriotismul modern deveni ardoare religioasă şi lucrurile care aparţin lui Dumnezeu să fie date Cezarului se poate vedea din următorul articol apărut în *Diario de Justiça,* în 16 februarie, 1956, pagina 1906, în capitala federală, în Brazilia:

„ZIUA STEAGULUI

„La o ceremonie publică prezidată de vice-preşedintele Curţii [Supreme Militare], la data de 19 noiembrie, s-au dat onoruri steagului Braziliei. Exact la ora 12, emblema naţională a fost înălţată pe grinda principală a clădirii Curţii Supreme.

„După ce a fost înălţat steagul, Ministrul General al Armatei, Tristao de Alencar Araripe, s-a exprimat cu privire la comemorare în acest fel:

„'Într-un simbolism expresiv, ingeniozitatea omenească a stabilit că, sub ocrotirea steagurilor, milioane de fiinţe trăiesc, cu ochii spiritului şi inimii lor îndreptaţi spre cer, plini de încredere, credinţă şi speranţă.

„'Trebuie spus că ele, steagurile, alcătuiesc o boltă măreaţă ridicată deasupra întinderii patriei noastre, sub a cărui umbră ocrotitoare trăiesc oamenii în

Cuprins

fericire, fac progrese şi afirmă conştient dreptul suprem şi siguranţa unui loc respectat, într-o relaţie prietenoasă cu alte popoare.

„‘În acest rol binefăcător, steagurile au devenit o divinitate a religiei patriotice care impune închinare, porunci şi servicii şi distribuie privilegii şi beneficii. Steagul este venerat şi adorat, în fiecare clipă a vieţii unui om, cu sentimente profunde, pure şi înnăscute de iubire, recunoştinţă şi respect, şi cu manifestări văzute ale ritualului, care, departe de a fi un simplu uzaj, s-a strecurat în obiceiurile noastre de viaţă, ca nişte obligaţii normale şi spontane, cu aspectul său extrem de emoţional.

„‘Steagul este adorat, la fel cum este adorată Patria, nu cu simplul raţionalism al unui devotament acceptat şi exercitat cu calm, ci în culmea unei pasiuni care ne conduce la o venerare neîngrădită şi necondiţionată pentru tot binele, toată măreţia şi tot folosul pe care îl exprimă Patria. Steagul este venerat, la fel cum este venerată Patria, când un om se dă cu totul şi când pune deasupra sa chiar şi jertfirea vieţii sale, ca să poată fi preamărite şi slăvite.

„‘Închinarea, venerarea, sacrificiul, marchează bine esenţa divină a acestui simbol şi a sentimentelor care unesc oamenii prin dragoste pentru ei înşişi şi prin dăruirea binelui comun. Este potrivit ca în această zi, consacrată divinităţii de neuitat—steagul naţional—accentul să se pună pe această închinare şi această venerare, care nu este doar un omagiu, ci este, înainte de toate, o rugăciune, rugăminte şi reafirmare a obligaţiilor asumate. Rugăciunea, ca de la Puterea lui, să poată răspândi izbucniri care să stabilizeze unitatea tuturor brazilienilor, pentru măreţia Braziliei şi mai marea fericire a poporului ei.

„‘Mă rog ca Steagul să fie mereu Steagul mândru şi vrednic al unei Brazilii respectate şi fericite.

„‘Reafirmarea obligaţiilor asumate, atât în mod public, cât şi în fiinţa noastră cea mai lăuntrică, pentru ca fiecare să se conformeze rolului său de brazilian, astfel încât, prin intermediul efortului fiecăruia, să planeze deasupra norilor Braziliei bolta imensă care ne asigură binecuvântarea ca naţiune şi ca oameni liberi şi fericiţi.

„‘Fii nemuritor, Steag al Braziliei.’”

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a subliniat faptul că, în timp ce îi dăm Cezarului lucrurile Cezarului, trebuie să Îi dăm, de asemenea, lui Dumnezeu, lucrurile lui Dumnezeu. Şi care sunt lucrurile lui Dumnezeu? „Devotamentul exclusiv”, adică, „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta.” (Marcu 12:30, *NW*). Prin urmare, venerarea şi închinarea la steag din partea unui om, „în fiecare clipă a vieţii sale,” şi aceasta „în culmea pasiunii” care este „neîngrădită şi necondiţionată”, nu ar însemna să îi dea Cezarului lucrurile care aparţin numai lui Dumnezeu? Mai gândiţi-vă!

Cuprins

CUM VA VENI ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU?

Isus ne-a învăţat să ne rugăm pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Ce este acea împărăţie? Cine sunt conducătorii ei şi cine sunt supuşii ei? Cum va veni ea?

La Evanston, Illinois, în vara anului 1954, s-a întrunit Conciliul Internaţional al Bisericilor. Comentând asupra celor două vederi opuse prezentate la acea adunare religioasă, episcopul Londrei a spus: „Au fost nemţii cu idealismul lor, care au crezut că împărăţia lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu această lume, în timp ce americanii, precum Charlie Taft, erau de părere că, dacă ai numărul necesar de trucuri şi tipul potrivit de instrumente, atunci poţi avea mâine Împărăţia lui Dumnezeu.”— *Monitorul ştiinţei creştine,* 9 iulie, 1955.

Potrivit unei autorităţi romano-catolice, „În gura lui Cristos, ‘împărăţia’ înseamnă nu atât de mult o stăpânire de obţinut sau un loc” decât „o atitudine a minţii.” O autoritate protestantă de frunte afirmă că împărăţia lui Dumnezeu „nu are structuri politice,” şi că „elementul său fundamental este mintea, pioasă, devotată lui Dumnezeu şi pe placul lui Dumnezeu.” Împărăţia lui Cristos este alcătuită din „toţi cei care Îi sunt loiali în credinţă şi în viaţă.” Şi potrivit altuia, împărăţia lui Cristos este „mai întâi o concepţie religioasă, nu politică sau economică, cu toate că va avea consecinţe politice şi economice. Este acea condiţie a vieţii omeneşti în care voinţa lui Dumnezeu, aşa cum este descoperită de Isus Cristos, se află la conducere.”

Ce este împărăţia lui Dumnezeu? Cristos domnind în inimile oamenilor? Şi cum vine? Prin faptul că toţi creştinii merg în cer? Sau prin înaintarea civilizaţiei moderne? Sau prin convertirea lumii?

TEMA BIBLIEI

Împărăţia este tema Scripturilor de la Geneza la Apocalipsa. Dumnezeu s-a referit la ea când a prezis triumful dreptăţii prin Sămânţa femeii, care zdrobeşte capul Şarpelui. Şi a dezvăluit şi mai multe despre împărăţia Sa când i-a făgăduit lui Avraam că toate familiile de pe pământ se vor binecuvânta în sămânţa lui.—Gen. 3:15; 22:17, 18.

Cu ajutorul împărăţiei lui Israel, Dumnezeu a preumbri binecuvântările Împărăţiei, mai ales prin domnia paşnică şi înfloritoare a lui Solomon. Iar şi iar citim în Scripturile Ebraice despre stăpânirea lui Iehova. Miriam şi tovarăşii ei au cântat despre ea, şi la fel a făcut psalmistul. Daniel şi alţi profeţi au prezis venirea Regelui şi a împărăţiei lui Dumnezeu.

Şi împărăţia lui Dumnezeu a fost, cu siguranţă, tema propovăduirii lui Isus. El a vestit, „Împărăţia cerurilor s-a apropiat” şi Şi-a învăţat urmaşii să se roage, „Vie împărăţia Ta.” El ne porunceşte să „căutăm mai întâi împărăţia şi dreptatea Lui.” El a ilustrat de nenumărate ori diverse aspecte ale împărăţiei Lui,

Cuprins

asemănând-o cu o comoară, cu o perlă de mare preţ, cu un grăunte de muştar etc. Şi când a intrat călare în Ierusalim, S-a urcat pe asin, după cum era obiceiul cu regii din Israelul antic, şi a lăsat oamenii să Îl aclame: „Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova, chiar regele lui Israel!" Acest lucru a fost în împlinirea profeţiei rostite cu sute de ani înainte.—Mat. 4:17; 6:10, 33; Ioan 12:13, *NW;* Tef. 9:9.

O GUVERNARE ADEVĂRATĂ

Scripturile arată că împărăţia lui Dumnezeu este o guvernare adevărată cu un împărat ceresc şi asociaţi conducători, un tărâm şi supuşi. Nu este doar o domnie a lui Cristos în inimile oamenilor, o simplă atitudine a minţii. Este Teocraţia. Teocraţie? Da, o exercitare a puterii (*kratos*) de către Dumnezeu (*Theós*).

Ceea ce a creat confuzie este expresia „împărăţia lui Dumnezeu este în voi," de la Luca 17:21, aşa cum se găseşte în unele versiuni, precum şi omisiunea faptului că Isus vorbea aici cu fariseii făţarnici, lacomi şi necredincioşi. Cu siguranţă că împărăţia lui Dumnezeu nu era în acei oameni. Această expresie, tradusă corect, împreună cu contextul ei, spune: „Dar, fiind întrebat de farisei când va veni împărăţia lui Dumnezeu, el le-a răspuns şi a zis: 'Împărăţia lui Dumnezeu nu vine într-un fel care izbeşte privirile, nici nu se va spune: «Uite-o aici!» sau: «Acolo!» Căci iată că împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru.'" (Luca 17:20, 21, *NW.* A se vedea şi *AV* şi *AS* notă marginală; *RS; ED; Elberfelder,* Germană.) *Enciclopedia* evreiască, când citează acest text, atrage, de asemenea, atenţia asupra faptului că, potrivit aramaicii, trebuie citit „în mijlocul vostru." Isus putea spune că împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul lor fiindcă El, împăratul ei, era prezent.

Isus Cristos S-a dovedit vrednic de a fi regele împărăţiei lui Dumnezeu, prin credincioşia Sa faţă de Dumnezeu şi prin serviciul Lui dezinteresat faţă de aproapele lui. „El s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată." Prin moartea Sa de jertfă, Isus a cumpărat rasa umană şi, de aceea, va putea da viaţă veşnică tuturor supuşilor Lui ascultători. Prin urmare, împărăţia Lui va fi una paternală. Astfel, sunt potrivite titlurile scripturale care I se dau, cum ar fi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Măreţ, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii."—Filip. 2:8, 9, *NW;* Isa. 9:6, *AS.*

Cu El va împărtăşi domnia Împărăţiei, „mireasa" Lui, nu o singură femeie, ci un corp de asociaţi, o familie regală de 144 000 de membri. Apostolul Ioan a avut o viziune despre ei: „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său … Aceştia au fost cumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu." Aceştia sunt cei care urmează paşii lui Cristos, care au fost anume chemaţi şi aleşi de Dumnezeu. Fiind socotiţi credincioşi până la moarte, ei vor face parte din împărăţia care va binecuvânta toate familiile de pe pământ ca Sămânţa spirituală a lui Avraam.—Apoc. 14:1, 4; Gal. 3:16, 29, *NW.*

Cuprins

Că Isus le-a făgăduit urmaşilor Săi stăpânirea într-o împărăţie sau conducere reală sau organizată este arătat în mod clar de către Scripturi: „Tatăl vostru a încuviinţat să vă dea împărăţia.” „Celui care va birui îi voi îngădui să se aşeze cu Mine pe tronul Meu, aşa cum Eu am biruit şi M-am aşezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui.” Şi, din nou, ‘Fac legământ cu voi pentru o împărăţie, ca să puteţi sta pe tronuri.’ Da, ei „vor domni ca regi împreună cu El timp de o mie de ani.”—Luca 12:32; Apoc. 3:21; Luca 22:29, 30; Apoc. 20:6, *NW.*

CUM VA VENI EA?

Unii au tras concluzia că „venirea fără a fi observată” înseamnă că împărăţia lui Dumnezeu va veni fără folosirea forţei. Dar având în vedere faptul că Cuvântul lui Dumnezeu arată că „întreaga lume zace în puterea celui rău,” şi că „prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu,” ar fi nechibzuit să ne aşteptăm ca împărăţia lui Dumnezeu să vină prin convertirea întregii lumi la Cristos. Propovăduirea evangheliei Împărăţiei nu este cu scopul convertirii lumii, ci pur şi simplu „cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile.”—1 Ioan 5:19; Iac. 4:4; Mat. 24:14, *NW.*

Naţiunile pământului se opun împărăţiei lui Dumnezeu şi, de aceea, Dumnezeu Îi porunceşte Fiului Său: „Cere-Mi, şi Îţi voi da naţiunile pentru moştenire şi cele mai îndepărtate părţi ale pământului pentru stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; le vei zdrobi în bucăţi ca pe vasul unui olar.” Şi aşa porunceşte Dumnezeu: „Fiţi înţelepţi, o, regi; fiţi învăţaţi, voi, judecători ai pământului. Slujiţi-L pe Iehova cu frică, şi veseliţi-vă cu tremur. Sărutaţi Fiul, ca să nu se mânie şi să nu pieriţi pe cale.”—Ps. 2:8-12, *AS.*

Observaţi şi conţinutul profeţiei lui Daniel: „În zilele acelor regi Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată, nici nu va fi lăsată suveranitatea acesteia altui popor; ci”—va converti treptat toate naţiunile? Nu, ci—„va zdrobi în bucăţi şi va mistui toate aceste împărăţii, şi va rămâne pentru totdeauna.”—Dan. 2:44, *AS.*

Şi mai ales Apocalipsa descrie cum va veni împărăţia lui Dumnezeu. Toate naţiunile se vor aduna „la războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic,” „în locul care este numit Armaghedon în ebraică.” Isus Cristos şi oştirile cereşti împreună cu El vor purta un război în dreptate. El va lovi naţiunile cu o sabie lungă şi tăioasă şi „le va păstori cu un toiag de fier.” După ce va fi nimicit naţiunile rele ale pământului, El Îşi va azvârli duşmanii nevăzuţi, pe Satan şi demonii lui, în abisul inactivităţii asemănătoare cu moartea, ca să rămână acolo o mie de ani.—Apoc. 16:14, 16; 19:11-15; 20:1-3, *NW.*

Faptele fizice arată că trăim în zilele împlinirii acestor profeţii. Prin urmare, Dumnezeu face ca evanghelia împărăţiei Lui să fie propovăduită pretutindeni în lume, astfel încât toţi oamenii cu bunăvoinţă să poată ‘căuta pe Iehova, dreptatea şi smerenia,’ şi astfel să fie cruţaţi în timpul bătăliei de la Armaghedon, la fel cum au fost cruţaţi Noe şi familia lui în timpul Potopului, când au ieşit din arcă pe un pământ curăţat. Aceştia vor forma nucleul unui tărâm pământesc al împărăţiei lui Dumnezeu. În timpul celor 1000 de ani de domnie a lui Cristos, pământul va fi

Cuprins

făcut un paradis, toţi cei din mormintele de amintire vor fi înviaţi şi toţi cei ascultători din omenire vor fi restauraţi treptat la perfecţiune.—Ţef. 2:2, 3.

Atunci Satan şi demonii lui vor fi eliberaţi pentru un ultim test şi toţi cei care vor arăta egoism vor fi nimiciţi împreună cu Satan şi demonii lui. Astfel, împărăţia lui Dumnezeu va realiza scopul lui Dumnezeu, făcând ca voinţa Lui să fie făcută pe pământ, precum în cer, şi Îl va justifica în calitate de Suveran de drept al universului.—Apoc. 20:7-10.

‘Bârna din propriul ei ochi’

În ziua de 4 noiembrie 1955, în ziarul *Daily News* din New York a apărut următorul articol: „Bordeluri calde, deci preţurile cresc cu patru cenţi. Roma, 3 noiembrie 1955 — Conform legii, în hotelurile italieneşti şi casele cu apartamente nu trebuie pornită centrala pentru încălzire până la 1 decembrie, dar bordelurile trebuie să pornească încălzirea la 1 noiembrie. Din cauza vremii neobişnuit de rece din acest an, această restricţie a legii a făcut ca cele 800 de bordeluri autorizate să fie singurele locuri calde din ţară şi afacerea a înflorit. Azi „madamele” din toată ţara şi-au crescut preţul cu 10 %, iar în provinciile din nord ele au impus o taxă de intrare de 25 de lire (4 cenţi) pentru a-i descuraja pe cei care intră doar pentru a se dezgheţa. Preţurile sunt reglementate de către guvern şi acum variază de la 0,33$ la 1,65$.

În Statele Unite şi în alte ţări Protestante precum Marea Britanie, Biserica Romano – Catolică se prezintă ca fiind gardianul moralei publice şi condamnă planificarea parentală, literatura indecentă şi filmele vulgare. Cu toate acestea, având în vedere această situaţie, într-o ţară romano – catolică în proporţie de 99,7 %, de peste un mileniu, cuvintele lui Isus sunt potrivite: „Sau cum poţi să-i zici fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», când iată că în ochiul tău este o bârnă? Ipocritule! Scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea clar să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.” — Matei 7: 4, 5 *NW*.

Fericit este omul care nu urmează sfatul celor răi, care nu stă pe calea celor păcătoşi şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori; ci plăcerea lui este în legea lui Iehova; şi meditează la legea Lui zi şi noapte. Căci Iehova cunoaşte calea celor drepţi, dar calea celor răi va pieri.— Ps. 1:1, 2, 6, AS.

Cuprins

‘CEL CARE SE CĂSĂTOREŞTE NU FACE MAI BINE’

CĂSĂTORIA are bucurii şi binecuvântări pe care Dumnezeu a intenţionat să le aibă. Prin atracţia pe care a pus-o în joc între sexe, este normal ca un bărbat şi o femeie să se căsătorească, fără să îi excludem pe creştinii care sunt în carne. Cu toate acestea, pentru creştini, Cuvântul lui Dumnezeu nu preia părerea pe care o au anumite triburi sau popoare, că un om nu a ajuns la condiţia sa deplină dacă nu s-a căsătorit, astfel încât, dacă nu este căsătorit, este doar jumătate de om. A prelua această viziune ar însemna înjosirea lui Isus Cristos, căci El a murit fecior, un bărbat singur, la vârsta de treizeci şi trei de ani şi jumătate. El a murit necăsătorit, potrivit voinţei Tatălui Său ceresc. Dar prin această cale de stăpânire de sine şi supunere, El a câştigat o „mireasă” spirituală, o adunare de 144 000 de urmaşi credincioşi, care Îl iubesc cu o dragoste care o întrece pe cea a unui bărbat pentru o femeie, a unui soţ pentru nevasta lui. Această mireasă spirituală pe care Tatăl o uneşte cu Fiul Lui în frumuseţe şi strălucire cereşti este singura nevastă pe care Iehova Dumnezeu a încuviinţat să o aibă Isus Cristos.—Ioan 3:29; Apoc. 19:7; 21:2, 9-14.

[2] Tânărul profet Ieremia s-a reţinut de la căsătorie, fiindcă Iehova Dumnezeu, ca un tată, i-a interzis să se căsătorească şi să aibă copii, întrucât era „timpul sfârşitului” pentru împărăţia evreiască din linia lui David. (Ier. 16:1-4, *AS*). Apostolul Pavel nu s-a folosit de „dreptul să luăm cu noi o soră ca soţie, cum fac ceilalţi apostoli şi fraţii Domnului şi Chifa.” (1 Cor. 9:5, *NW*). Motivul foarte important pentru care mulţi creştini din „timpul sfârşitului” acestei lumi rele rămân necăsătoriţi trebuie analizat şi, dacă este înţeles, nu câştigă ocară, ci mult respect.

[3] Un creştin îndurerat de moartea tovarăşei de viaţă se poate recăsători, dar poate alege să nu o facă. În cazul unei femei creştine, „dacă soţul ei adoarme în moarte, ea este liberă să se căsătorească cu cine vrea, însă numai în Domnul [sau, doar dacă este în uniune cu Domnul]. Dar, după părerea mea, este mai fericită dacă rămâne aşa cum este.” (1 Cor. 7:39, 40, *NW*). Creştinii căsătoriţi pot rămâne încă feciori faţă de Cristos, din punct de vedere spiritual, dacă nu devin prieteni adulteri faţă de această lume şi ai sistemelor sale asemănătoare cu o femeie: „Ei sunt cei care nu s-au pângărit cu femei, ci sunt virgini.” (Apoc. 14:1-4, *NW*). Cu o castitate de lăudat, mulţi creştini, virgini fie că sunt bărbaţi sau femei, pot alege să rămână necăsătoriţi, cu toate că nu fac niciun jurământ pentru acest lucru. Ei rămân feciori, nu pentru că există o regulă creştină care „opreşte căsătoria” în acest „timp al sfârşitului,” în aceste „clipe din urmă ale timpului.” (1 Tim. 4:1-3, *NW*). Societatea Noii Lumi nu are o asemenea regulă. Ea permite în mod biblic libertatea de

căsătorie înainte de bătălia Armaghedonului. Motivul foarte convingător pentru virginitate este împărăţia lui Dumnezeu.

[4] Isus a numit astfel de virgini benevoli eunuci făcuţi singuri. După ce le-a zis discipolilor Săi că numai adulterul este singurul motiv pentru care Dumnezeu permite divorţul, discipolii Lui au spus în mod sobru: „Dacă aşa stau lucrurile cu bărbatul şi soţia lui, nu este de folos să se căsătorească“. El le-a zis: „Nu toţi oamenii primesc cuvântul acesta, ci numai cei care au acest dar. Căci sunt eunuci care s-au născut aşa din pântecele mamei lor, eunuci care au fost făcuţi eunuci de oameni şi eunuci care s-au făcut ei înşişi eunuci pentru împărăţia cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta să-l primească.” (Mat. 19:10-12, *NW*). Ei nu se fac eunuci castrându-se în mod fizic, cum a făcut bigotul Origen, care a creat faimoasa ediţie *Hexapla* a „Vechiului Testament” în secolul al treilea. O fac prin primirea acestui lucru în inimile lor, hotărându-se de bună voie să rămână cu statutul de necăsătoriţi din punct de vedere fizic, la fel ca cel al unui eunuc care nu se poate căsători, statutul de celibatar. Ceea ce îi împiedică să se căsătorească nu este neapărat jurământul de celibat şi nici auto-castrarea sau vreo dezabilitate fizică, ci este dorinţa lor copleşitoare de a se dedica slujirii împărăţiei lui Dumnezeu atât de mult cât este cu putinţă, şi mai ales acum că Împărăţia a fost instaurată în ceruri în 1914 şi „această evanghelie a împărăţiei” trebuie propovăduită pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, fiindcă sfârşitul total al acestei lumi osândite se apropie în mod constant.

[5] După cum a zis Isus însuşi, nu toţi creştinii primesc această vorbă despre recomandarea de a nu se căsători în condiţiile actuale nesigure, imperfecte şi infestate cu rău. Doar cei care „au darul” o fac. „Darul”? Da, dar nu unul de a fi fost născut eunuc sau vreun dar miraculos cu puteri de la Dumnezeu. Privilegiul de a rămâne necăsătorit este un dar pe care Dumnezeu îl întinde tuturor persoanelor celibatare care devin urmaşi ai Fiului Său, Isus Cristos. Dar nu toţi se folosesc de acest dar; nu toţi îl primesc. Totuşi, sunt mulţi care iau în considerare toate împrejurările şi condiţiile care au de a face cu ei ca şi creştini, şi, de asemenea, oportunităţile şi privilegiile slujirii Împărăţiei care sunt puse înaintea lor. Ei privesc înainte ca să vadă care ar putea fi rezultatul unei anumite căi de acţiune sau a unei anumite relaţii de viaţă cu altcineva. Ei cântăresc statutul de căsătorit şi datoriile şi restricţiile acestuia, în comparaţie cu statutul de celibatar şi posibilităţile sale, toate acestea cu o privire la „comoara” de preţ a lui Iehova pentru serviciu. După un studiu serios al chestiunii, ei iau o decizie înţeleaptă, o hotărâre fermă, să rămână aşa cum sunt, necăsătoriţi. Ei evită atunci încurcăturile care i-ar putea obliga să îşi părăsească calitatea de celibatar.

[6] Ca să umple golul pe care îl pot simţi în mod firesc din cauză că nu au un partener iubit de căsătorie, ei intenţionează şi se străduiesc să îşi umple vieţile cu tot serviciul pe care i-l pot oferi lui Dumnezeu, devenind slujitori ai Lui cu timp integral, dacă este posibil, şi întreprind toate treburile serviciului. Rămânând din plin ocupaţi cu serviciul divin, inimile şi atenţia lor stau aţintite la lucrarea urgentă care trebuie făcută acum, în puţinul timp rămas. Această solicitare de a fi folosit îi răsplăteşte cu bucurii şi binecuvântări care compensează orice ar putea carnea lor

Cuprins

să încerce uneori să îi convingă că le lipseşte, prin faptul că nu sunt căsătoriţi cu un partenere creştin. Stăpânirea de sine este una din roadele spiritului lui Dumnezeu, unul din lucrurile importante pe care fiecare creştin trebuie să îl adauge la cunoştinţa sa, la credinţa şi virtutea sa. Aşa că ei cultivă în mod deosebit rodul spiritului de stăpânire de sine ca să rămână necăsătoriţi. (Gal. 5:22, 23 şi 2 Pet. 1:5, 6, *NW*). Ei întăresc şi consolidează această stăpânire de sine îndreptată în mod deosebit, privind la avantajele de care se bucură prin aceasta şi lucrurile nedorite pe care le evită prin aceasta. Pe lângă aceasta, ei plănuiesc şi fac îngrijiri ca să se bucure din plin de celibatul lor, ca să obţină foloasele cele mai mari din aceasta. Acest lucru nu este egoist. Nu lipseşte pe nimeni altcineva de sex opus de datoria de căsătorie, ci se bucură de ceea de ce sunt îndreptăţiţi, în timp ce lasă cuplurile căsătorite să se bucure de ceea ce sunt îndreptăţite. În primul rând se face pentru a fi pe placul lui Iehova Dumnezeu şi pentru lauda Lui şi în interesul împărăţiei Lui prin Cristos.

7 Ca exemplu, există sute de femei creştine care au plecat necăsătorite în terenuri străine de misionariat. Populaţia locală se miră cum reuşesc să rămână necăsătorite, iar femeile băştinaşe căsătorite pot avea tendinţa să le fie milă de aceste misionare care suportă o mare privare şi, astfel, o greutate. Dar prin spiritul lui Iehova ele se dăruiesc cu totul lucrării misionare şi trăiesc bucurii de nedescris. Nu trebuie să ne fie milă de ele. În timp ce lor poate le este milă de multe dintre femeile băştinaşe, fiindcă sunt măritate în condiţiile curente, ele nu îşi plâng de milă, ci se simt ca fiica lui Iefta.

8 Când Judecătorul Iefta, tatăl ei, i-a dat vestea că jurământul pe care îl făcuse ca să obţină victoria în bătălie îl obliga să o dedice unei vieţi de celibat, în serviciul cu timp integral la casa lui Iehova, şi-a plâns ea de milă? Judecaţi din acest răspuns al ei: „Tată, dacă ţi-ai deschis gura către Iehova, fă-mi după cuvântul gurii tale, fiindcă Iehova te-a răzbunat pe duşmanii tăi, fiii lui Amon.” Ea a avut ceva real de jelit şi a jelit fecioria care trebuia dedicată, în împlinirea jurământului lui Iefta, dar doar pentru puţin timp, două luni în izolare cu însoţitoarele ei înţelegătoare.

9 După aceea, s-a predat serviciului cu timp integral în casa binecuvântată a lui Iehova. A murit necăsătorită, şi asta fără speranţa de a se bucura de viaţa de căsnicie în noua lume a lui Dumnezeu, după ce va fi înviată din morţi. Dar ce raport şi-a făcut pentru justificarea suveranităţii de drept a lui Iehova peste cer şi pământ! Şi în timp ce a trăit în fecioria ei în casa lui Dumnezeu, ea a primit cu regularitate încurajarea de a fi credincioasă în privilegiile ei aproape de Dumnezeu. „În fiecare an, fiicele Israelului mergeau să dea laudă fiicei lui Iefta, Galaaditul, patru zile pe an.” (Jud. 11:34-40, *NW*) Celibatul păstrat în interesul cauzei lui Dumnezeu, nu prin a fi închis în vreo mănăstire, ci prin propovăduirea veştilor Împărăţiei în mod public şi din casă în casă, câştigă buna plăcere a lui

Cuprins

Dumnezeu şi dobândeşte lauda din partea celor care sunt dedicaţi lui Dumnezeu. În Scriptură, cele patru fiice ale lui Filip misionarul sunt menţionate în mod favorabil ca „fecioare, care profeţeau.”—Faptele 21:8, 9, *NW*.

„FIECARE ARE PROPRIUL DAR DE LA DUMNEZEU”

[10] Viaţa de căsnicie are privilegiile sale fericite şi satisfăcătoare şi acestea sunt un dar de la Dumnezeu. Celibatul, de asemenea, are propriile sale privilegii şi oportunităţi specifice şi acestea sunt un dar de la Dumnezeu. Care dar îl vreţi? Pavel, când a dezbătut acest lucru, a scris: „Eu aş dori ca toţi bărbaţii să fie ca mine. [el nu a dus cu sine nicio soră ca să îi fie nevastă]. Însă fiecare are propriul lui dar de la Dumnezeu, unul într-un fel, altul într-alt fel.” Apoi, întorcându-şi atenţia de la creştinii căsătoriţi şi darul lor matrimonial, Pavel a continuat să îşi recomande propria situaţie neunită în căsătorie celor care nu au pereche de căsătorie, spunând: „Le spun acum celor necăsătoriţi [fecioare] şi văduvelor: este bine pentru ei să rămână ca mine. Dar, dacă n-au stăpânire de sine, să se căsătorească, fiindcă este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune.”—1 Cor. 7:7-9, *NW*.

[11] Cei care au fost aproape mistuiţi de pasiune nu au avut darul cultivat al stăpânirii de sine pe care l-a menţionat Isus. Din cauza „răspândirii curviei” în această lume stricată, a fost şi este mai bine pentru cei înflăcăraţi cu patimă şi zăpăciţi de flăcările ei să renunţe la celibatul sau la văduvia lor şi să se protejeze de curvie prin a avea o pereche de căsătorie legală. În armonie cu acest lucru, Pavel a scris despre „văduvele mai tinere” din adunare: „Dar cea care se dedă la plăceri senzuale este moartă, deşi trăieşte. … când impulsurile lor sexuale intervin între ele şi Cristos, vor să se căsătorească şi îşi atrag condamnarea pentru că au nesocotit prima lor declaraţie de credinţă. Totodată, se învaţă să fie fără ocupaţie, cutreierând prin case, şi nu numai fără ocupaţie, [în lucrarea de propovăduire] ci şi clevetitoare, amestecându-se în treburile altora şi vorbind ce n-ar trebui să vorbească. Vreau deci ca văduvele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii, să se îngrijească de casă, ca să nu-i dea împotrivitorului niciun prilej de insultă. De fapt, unele s-au şi întors să-l urmeze pe Satan.”—1 Tim. 5:6, 11-15, *NW*.

[12] Calea pentru ca „văduvele mai tinere” să evite să îl urmeze pe Satan în a se deda la curvie sau la folosirea greşită a timpului şi energiei este să se specializeze în slujirea directă a lui Dumnezeu atât cât este posibil. Ele o pot lua ca exemplu încurajator pe Ana, o profetesă din seminţa lui Aşer. „Această femeie era înaintată în vârstă şi trăise cu soţul ei şapte ani după fecioria ei, iar acum era văduvă şi în vârstă de optzeci şi patru de ani.” Cum şi-a ocupat timpul, cum şi-a folosit aptitudinile?

[13] Astfel: „Ea nu lipsea niciodată de la templu şi îndeplinea noapte şi zi un serviciu sacru, cu posturi şi implorări.” A rămas nerăsplătită lunga ei văduvie? Niciodată, iar la bătrâneţe a fost încununată cu privilegiul de a-L vedea pe Mesia cel promis ca pruncul Isus. Iosif şi Maria Îl aduseseră la templul la care ea Îl slujea pe Dumnezeu. „Chiar în ceasul acela, ea s-a apropiat, i-a adus mulţumiri lui Dumnezeu şi le-a vorbit despre copil tuturor celor care aşteptau eliberarea

Cuprins

Ierusalimului.” (Luca 2:36-38, *NW*). Aşa că această păstrare a văduviei timp îndelungat se poate face şi nu va da greş cu dulcea ei răsplată în serviciul lui Iehova.—1 Tim. 5:3-5, 9, 10, *NW*.

[14] Cu nouăsprezece secole în urmă, Pavel a remarcat că „timpul rămas s-a împuţinat” şi că „privelişte a acestei lumi se schimbă.” De aceea a scris: „Vreau să fiţi fără griji,” şi i-a sfătuit pe creştinii căsătoriţi să nu lase privilegiile lor matrimoniale să fie înaintea oportunităţilor şi obligaţiilor lor spirituale. Discutând chestiunea îngrijorărilor, el a arătat acum avantajul de a fi liber de lanţurile şi datoriilor căsniciei: „Bărbatul necăsătorit se îngrijorează pentru lucrurile Domnului, … Dar bărbatul căsătorit se îngrijorează pentru lucrurile lumii, cum să-i placă soţiei lui, şi este împărţit. Pe lângă aceasta, femeia necăsătorită, şi fecioara, se îngrijorează pentru lucrurile Domnului, ca să fie sfântă şi cu corpul, şi cu spiritul. Însă femeia căsătorită se îngrijorează pentru lucrurile lumii, cum să-i placă soţului ei. Dar spun aceasta spre folosul vostru, nu ca să vă prind în laţ, ci ca să vă îndemn la ceea ce se cuvine şi la slujirea continuă şi fără distragere a Domnului.” (1 Cor. 7:29-35, *NW*). Acest sfat a fost pentru folosul personal al creştinilor cu nouăsprezece secole în urmă. Nu este de mai puţin folos personal pentru noi acum, din moment ce Împărăţia s-a născut în ceruri în 1914 d.Cr. şi timpul rămas din „vremea sfârşitului” acestei lumi vechi s-a împuţinat cu mai mult de patruzeci de ani şi nu pare că a mai rămas foarte mult.

[15] Aduceţi-vă aminte că niciunui creştin liber nu îi este interzis să se căsătorească, indiferent dacă este un supraveghetor, un serv sau doar un membru propovăduitor din adunare, un văduv sau un burlac. Celibatul nu este forţat asupra niciunui creştin apt pentru căsătorie. Oricine poate aduna destulă stăpânire de sine şi ordine corespunzătoare în calea lui de acţiune încât să se abţină de la căsătorie în acest „sistem rău”, de dragul împărăţiei lui Dumnezeu, o poate face, alungând alte lucruri atrăgătoare ca să poată primi acest dar. „Cine poate să primească acest dar, să o facă,” a zis Isus. Dar dacă nu o poate face şi crede că o schimbare este mai bună, atunci să facă aşa. Pavel a scris:

[16] „Însă, dacă cineva crede că se comportă nepotrivit faţă de virginitatea sa şi că este mai bine să se căsătorească, mai ales dacă a trecut de floarea tinereţii, să facă ce vrea, nu păcătuieşte. Să se căsătorească. Dar, dacă cineva are putere asupra voinţei sale şi a hotărât în inima sa să-şi păstreze virginitatea fiindcă nu simte nevoia să se căsătorească, şi rămâne hotărât în inima sa, face bine.”—1 Cor. 7:36, 37, *NW*.

[17] Atunci, când Pavel a scris acele lucruri, a fost cu nouăsprezece secole înainte de bătălia Armaghedonului, care va fi urmată de privilegii de căsătorie pentru „celelalte oi” ale Domnului Isus, care vor supravieţui bătăliei. Acei creştini care au murit credincioşi atunci în celibat au făcut-o fără speranţa unei viitoare căsătorii omeneşti pe pământ, fiindcă au sperat într-o înviere cerească, în care să facă parte din mireasa lui Cristos, acolo sus. Aşa că fecioria pe atunci nu a avut în gând doar o amânare a căsătoriei pe pământ până după Armaghedon.

[18] Cu nouăsprezece secole mai târziu, creştinul care se căsătoreşte acum, în acest timp al sfârşitului, fiindcă simte nevoia, „nu păcătuieşte.” La fel, creştinul

care îşi păstrează fecioria, „va face bine.” Dar privilegiile care urmează sunt diferite, ceea ce îl face pe Pavel să scrie: „Prin urmare, cine renunţă la virginitate prin căsătorie face bine, dar cine nu renunţă la virginitate prin căsătorie face mai bine.” O cale de acţiune mai bună este deschisă, de asemenea, văduvelor care s-ar putea căsători din nou. Întrucât bărbatul ei a adormit în moarte, „ea este liberă să se mărite cu cine vrea, doar în Domnul. Dar este mai fericită dacă rămâne aşa cum este,” nu să se lege iar de un soţ nou, cât timp trăieşte credincioasă în această lume. Putem avea încredere că celibatul este calea mai bună, calea mai fericită, fiindcă acest sfat este părerea apostolului Pavel, care, cu siguranţă, a crezut că şi el are spiritul lui Dumnezeu în momentul în care a scris acestea.—1 Cor. 7:38-40, *NW*.

CĂSĂTORIA DUPĂ ARMAGHEDON

19 În 1885, *Turnul de veghere* şi-a asigurat cititorii cum căsătoria omenească va continua după ce bătălia Armaghedonului va fi nimicit această lume veche şi străină, atâta timp cât Dumnezeu vede că este potrivit cu scopul Lui iniţial ca acest pământ „să fie locuit” cu fiii şi fiicele Lui drepte de pe pământ. Moartea anulează legătura căsătoriei. Armaghedonul nu va desface legătura de căsătorie a acelor martori căsătoriţi ai lui Iehova care îl supravieţuiesc împreună, la fel cum potopul global nu a desfăcut legăturile de căsătorie dintre Noe şi nevasta lui şi cea dintre cei trei fii ai lor şi nevestele lor. Dar după ce au ieşit din arca supravieţuirii şi au înnoit închinarea la Iehova pe pământ, El i-a binecuvântat şi le-a zis: „Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul.” Noe deja dăduse roade în trei fii, iar acum li se poruncise acelor fii să fie roditori, fiecare fiu cu nevasta pe care o avea. În acea dramă profetică, Noe L-a ilustrat pe Părintele Veşnic Isus Cristos şi nevasta lui Noe a ilustrat pe mireasa spirituală a lui Cristos.

20 După Armaghedon, cuplurile supravieţuitoare vor continua în uniunea lor matrimonială. Cei care supravieţuiesc într-o situaţie diferită, văduvi, văduve, bărbaţi fecioare şi femei fecioare, vor fi privilegiaţi să se căsătorească. Dacă va fi un dezechilibru între bărbaţii disponibili şi femeile disponibile care supravieţuiesc nu trebuie să fie grija noastră acum. Căsătoria va fi rânduită atunci de Părintele Veşnic pe care Iehova Dumnezeu Îl foloseşte să lupte în bătălia Armaghedonului şi să îi zdrobească capul marelui Şarpe, perturbatorul malefic al căsniciei. Deci, Părintele Veşnic, Isus Cristos, va fi răscumpărat copiii Săi pământeşti de la Armaghedon, la fel de mult cum Iehova l-a răscumpărat pe Noe şi familia lui de la Potop şi cum Iehova a răscumpărat israeliţii din Egipt şi din Marea Roşie. Aşa cum toţi cei răscumpăraţi aparţineau lui Iehova Dumnezeu, la fel şi toţi supravieţuitorii Armaghedonului vor aparţine Răscumpărătorului lor, Isus Cristos. Ca Părinte Veşnic pentru fiicele Sale pământeşti, El va mărita pe oricare vrea dintre ele cu oricare pe care îl alege El. Astfel nu va exista nicio alegere proastă a perechilor, şi nimeni nu va trăi o dezamăgire după căsătorie.

21 Niciunul care primeşte o mireasă nu va plăti preţul miresei Părintelui Veşnic. Cu toţii sunt copiii Lui, toţi au un singur Părinte, ei se pot căsători între ei, indiferent de rasă sau culoare, după alegerea lui. Atunci, căsătoria va fi roditoare, cu copii născuţi din părinţi drepţi, fără ca Dumnezeu să crească durerile sarcinii

Cuprins

mamelor lor, purtându-se altfel cu ele decât cu Eva, care a preluat conducerea mâncând fructul oprit şi apoi punând presiune asupra bărbatului ei, ca să îl convingă să mănânce şi să păcătuiască.—Gen. 3:16.

[22] Atunci soţii şi nevestele vor coopera credincios, ca să rămână în paradisul care va fi refăcut pe pământ, prin lucrarea lor şi prin lucrarea copiilor lor, şi prin binecuvântarea lui Iehova prin Părintele Veşnic, Isus Cristos. Locurile potrivite pentru un soţ şi o soţie în uniunea de căsătorie vor fi astfel respectate, iar obligaţiile reciproce vor fi îndeplinite. Pe lângă spiritul lui Dumnezeu, faptul să se apropie din ce în ce mai mult de perfecţiunea omenească va face acest lucru mai uşor şi mai plăcut de făcut.—Luca 23:43.

[23] Popularea pământului cu copiii lor şi copiii copiilor lor va continua cu atenţie deplină pentru viitoarea înviere. Isus a spus că toţi cei care sunt în mormintele de amintire vor auzi, la timpul potrivit, glasul Părintelui Veşnic şi vor veni la o înviere cu oportunităţi valoroase pentru viaţa veşnică în perfecţiune omenească pe pământ. (Ioan 5:28, 29, *NW*). Pe lângă privilegiile de căsătorie, „celelalte oi" care supravieţuiesc bătăliei Armaghedonului vor avea privilegii nespuse de serviciu, deschise lor prin învierea celor morţi, şi aceste privilegii vor continua chiar şi după ce scopul căsătoriei va fi fost împlinit şi naşterea copiilor pe pământ încetează şi bărbaţii sunt scăpaţi de obligaţia de a le da copii soţiilor.—Faptele. 24:15.

[24] Astfel, scopul lui Iehova de a înfrumuseţa acest pământ prin căsătorie omenească va fi realizat în mod glorios. Prin Isus Cristos, Părintele Veşnic, Iehova Dumnezeu va da dovada veşnică a faptului potrivit căruia căsătoria va fi, în mod sigur, un succes pe pământ. Căsătoria va fi lucrat în armonie deplină cu scopul Lui de a crea pământul şi de a pune omul perfect pe el, adică, să umple un paradis pământesc cu o familie omenească perfectă şi dreaptă, în deplina justificare a faptului că a introdus aranjamentul ireproşabil al căsătoriei. Nu numai omenirea mântuită pe vecie în paradisul pământesc se va bucura întotdeauna, ci şi marele Soţ ceresc Iehova, şi soţia Lui credincioasă şi preaiubită, organizaţia Lui universală din cer, sub Isus Cristos. Iehova, ca un Mare Tată iubitor, şi organizaţia Lui universală, ca o Mare Mamă cu inima blândă, se vor uni pentru totdeauna ca să Îşi exprime bunătatea iubitoare pentru nepoţii lor, urmaşii lor cu frică de Dumnezeu de pe pământ.

Vezi *Turnul de veghere* din 1 februarie, 1947 şi articolul acestuia „Sfatul apostolului despre căsătorie" şi notele de subsol ale acestuia de la paginile 45,46.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Ce dovedeşte că un bărbat necăsătorit nu este o jumătate de bărbat? Care este singurul fel de mireasă pe care o va avea Isus Cristos pentru totdeauna?
2. Ce alte exemple avem despre servi ai lui Dumnezeu care nu s-au căsătorit?
3. (a) Ce pot alege să facă tovarăşii de viaţă văduviţi şi de ce pot fi creştinii căsătoriţi, fecioare din punct de vedere spiritual? (b) Doar din care puternic motiv unii rămân virgini?
4. Cum se fac unii singuri fameni din pricina împărţiei lui Dumnezeu?
5. Cum primeşte cineva darul celibatului?

Cuprins

6. (a) Cum îşi umplu aceştia golul şi ce binecuvântări rezultă de aici? (b) Cum se întăresc aceştia pentru calea de acţiune aleasă?
7. Ce exemple minunate există despre păstrarea celibatului, şi de ce aceştia nu trebuie să fie compătimiţi?
8,9. (a) Cum a privit fiica lui Iefta jurământul pe care l-a făcut tatăl ei cu privire la ea? (b) Ce binecuvântări a avut ea şi ce câştigă astăzi un celibat asemănător?
10,11. (a) Pentru cine este celibatul cea mai bună cale de acţiune? (b) Pentru cine este căsătoria?
12,13. Ce exemplu a dat Ana văduvelor mai tinere şi care a fost răsplata ei?
14. Ce avantaje au cei singuri faţă de cei căsătoriţi?
15,16. Cine este liber să se căsătorească în societatea Lumii Noi şi cine poate rămâne mai bine singur din pricina împărăţiei lui Dumnezeu?
17. Cei care au rămas singuri în zilele lui Pavel au făcut aşa fără vreo perspectivă de ce anume?
18. Ce se poate spune despre cel care se căsătoreşte şi totuşi, de ce se poate spune că celibatul este calea mai bună?
19. (a) Când a fost publicat, pentru prima dată, că după Armaghedon va continua căsătoria umană şi ce anume desfiinţează căsătoria? (b) Ce binecuvântare şi ce poruncă le-au fost date supravieţuitorilor Potopului?
20. Cine va pune la punct căsătoria, după Armaghedon, pentru cine şi cu ce rezultat?
21,22. Vor predomina atunci condiţii de căsătorie?
23. Ce alte privilegii vor avea alte oi care vor supravieţui Armaghedonului?
24. Ce dovada pământească şi cerească va exista atunci, potrivit căreia căsătoria este un succes total?

Nu e chiar atât de sigur să fii creştin

DEAN James A. Pike, din Catedrala New York a spus că uneori simţea supărător faptul că „să fii creştin este un lucru aşa de sigur". Când acest cleric ortodox a spus asta, este foarte puţin probabil să se fi gândit la martorii lui Iehova, care predică împărăţia lui Dumnezeu. Să fii unul dintre martorii lui Iehova nu este ceva sigur, aşa cum o va arăta următoarea experienţă:

În estul Germaniei lucrarea martorilor lui Iehova este interzisă, aşa cum este şi în toate ţările comuniste. Dar tânărul băiat despre care vorbim nu era unul din martorii lui Iehova, el doar a auzit de ei şi a vrut la un moment dat să citească din literatura lor. El a aflat curând că, simplul fapt că respiri cuvintele creştinismului, poate fi o chestiune periculoasă astăzi.

Într-o zi, cu puţin mai mult de un an în urmă, el călătorea din Berlinul de Vest în estul Germaniei, pentru a participa la funeraliile tatălui sau. În tren a început o conversaţie cu unii dintre călători. Ei l-au mângâiat cu cuvinte de religie, dar el, uitând pe moment că era în estul Germaniei, a spus că găseşte o mare mângâiere în ceea ce spune Biblia cu privire la moarte şi speranţa învierii.

Imediat, călătorii l-au asociat cu martorii lui Iehova, deoarece se pare că în ţările comuniste nicio religie de orice semnificaţie nu profesează vreo credinţă în

Biblie. Înainte ca tânărul să afle acest lucru, a fost luat de poliţia poporului şi arestat. În loc să ajungă la funeraliile tatălui său, a aterizat în Germania de Est si a fost condamnat la un an de închisoare.

În închisoare el i-a cunoscut pe unii dintre martorii lui Iehova, care au fost arestaţi şi judecaţi în acelaşi fel. Acolo, în închisoare, a aflat pentru prima oară despre martorii lui Iehova, despre cine sunt şi despre credinţa acestora. De fapt, în timpul pe care l-a petrecut la închisoare, a decis că vrea să devină unul dintre martorii lui Iehova. Câtva timp mai târziu a fost botezat în apă, ca simbol al dedicării şi a noii sale vieţi.

Când s-a întors în Berlinul de Vest, după ce a lipsit de la funeraliile tatălui său, era cu un an mai în vârstă, mai înţelept, un slujitor al Dumnezeului Celui Prea Înalt şi foarte recunoscător pentru experienţa sa şi pentru că a încercat unele dintre suferinţele lui Cristos.

A reflectat la cuvintele lui Petru şi Pavel, care au spus: „Iubiţii mei fraţi, să nu fiţi tulburaţi de focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat. Dimpotrivă, continuaţi să vă bucuraţi fiindcă sunteţi părtaşi la suferinţele lui Cristos, ca să vă bucuraţi şi să exultaţi şi în timpul revelării gloriei sale. Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele lui Cristos, sunteţi fericiţi, fiindcă spiritul gloriei, da, spiritul lui Dumnezeu, se odihneşte peste voi.” „De fapt, toţi cei care doresc să trăiască cu evlavie dumnezeiască în asociere cu Cristos, vor fi, de asemenea, persecutaţi.” — 1 Pet. 4:12-14; 2 Tim. 3:12, *NW*.

Deci, contrar afirmaţiei lui Dean Pike, creştinii mai cred că a fii creştin nu este un lucru atât de sigur în lumea aceasta. Dar ei sunt fericiţi cu asta, pentru că acest lucru dovedeşte că sunt creştini cu fapta, nu doar cu numele.

Scriind scrisoarea de recomandare umană cu spiritul lui Dumnezeu

Azi oamenilor de profesie le place să pună pe perete diplomele pe care le-au primit după absolvirea colegiilor sau universităţilor. Aceste documente certifică faptul că sunt calificaţi şi îi face pe ceilalţi să aibă încredere în ei. Prin urmare, se poate spune despre acestea că sunt scrisori de recomandare tipărite cu stilou şi cerneală.

Deşi clerului Creştinătăţii i-ar plăcea ca prin diplomele primite de la instituţiile de învăţământ superior să se dovedească că ei sunt slujitori, aceste diplome nu pot dovedi că ei sunt autenticii slujitori creştini ai adevăratului Dumnezeu Iehova. Unul dintre cei mai buni slujitori creştini ai lui Iehova a fost apostolul Pavel, deşi el nu a avut o astfel de diplomă sau scrisoare de recomandare. Dar el a avut scrisori de mult mai mare merit. Şi ce au fost ele? El ne spune:

„Sau avem oare nevoie, ca unii, de scrisori de recomandare pentru voi sau de la voi? Voi înşivă sunteţi scrisoarea noastră, scrisă pe inimile noastre, cunoscută şi citită de toţi oamenii. Căci voi sunteţi o scrisoare a lui Cristos, scrisă de noi ca

slujitori, nu cu cerneală, ci cu spiritul unui Dumnezeu viu, nu pe table de piatră, ci pe table de carne, pe inimi." — 2 Cor. 3:1-3, *NW.*

Bineînţeles, înainte ca Pavel să poată fi un asemenea slujitor, a trebuit ca lumina lui Dumnezeu să strălucească asupra lui, el a trebuit să se pocăiască şi să accepte mila lui Dumnezeu, a trebuit să cheme numele lui Dumnezeu, să aibă păcatele spălate în sângele jertfei lui Isus şi a trebuit să facă o mărturisire publică a credinţei sale prin botez. Ceea ce i-a fost cerut lui Pavel le este cerut tuturor celor care vor să fie slujitori ai lui Dumnezeu.

Şi cum şi-a scris Pavel scrisoarea de recomandare umană prin spiritul lui Dumnezeu? În timp ce lucra, ca şi făuritor de corturi în Corint, el a predicat în fiecare zi de sabat în sinagogă, pentru a-i câştiga pe iudei şi greci. Timp de un an şi jumătate, cât a stat în Corint, el a devenit mai „intens ocupat cu cuvântul" lui Dumnezeu. Când Pavel a plecat de acolo era o adunare creştină acolo, ceea ce era scrisoarea sa de recomandare. Şi aceasta a fost scrisă de spiritul lui Dumnezeu pentru că predicarea lui Pavel a fost făcută prin spiritul lui Dumnezeu, prin Pavel. — Faptele 18:1-5.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru slujitorii creştini de astăzi. În timp ce guvernele Creştinătăţii pot refuza să recunoască ordinarea lor scripturală, aceştia au de departe scrisori mai bune decât au reuşit să scrie ei înşişi, şi aceasta arată ordinarea lor divină. Da, de departe mai bune decât orice alte scrisori scrise de mână, tipărite sau printate.

Scrisorile lor sunt scrise în inimile oamenilor prin intermediul spiritului sfânt al lui Dumnezeu în care ei îşi arată rodul spiritului, care este „dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, blândeţea, bunătatea, credinţa, auto-controlul." (Gal. 5:22, 23, *NW)*. Acest rod al spiritului sfânt îi motivează să meargă din casă în casă şi să stea la colţul străzii în căutarea „tablelor" de „inimi" ale oamenilor pe care să scrie. Şi asta îi determină să facă vizite ulterioare şi să conducă studiile biblice cu toţi cei care arată cât de puţin posibilitatea de a lăsa spiritul lui Dumnezeu să scrie pe inimile lor. Şi acest spirit îi determină pe aceşti slujitori să stea cu aceste persoane, să îi aducă la adunări şi să îi ajute să participe în lucrarea de predicare.

Curând aceştia iau poziţie, se dedică să împlinească voinţa lui Iehova şi sunt botezaţi, depunând o mărturie publică a faptului că acum sunt şi ei slujitori ai lui Iehova. Astfel scrisorile sunt citite de toţi oamenii, şi dovedesc că martorii creştini ai lui Iehova sunt slujitori.

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere din* 1 Noiembrie 1955.

● Le-ar fi fost permis vreodată lui Adam şi Evei, în Eden, să mănânce din pomul cunoaşterii binelui şi răului? — D.A., Statele Unite ale Americii.

Cuprins

După ce citează din Geneza 2:15-17, cartea „*Ceruri noi şi un Pământ nou*” spune la pagina 72 şi 73: „Conform acesteia omul nu urma să moară dacă mânca din pomul cunoaşterii, dar urma să moară dacă mânca din el cât timp era interzis”. Asta implică faptul că avea să vină vremea când nu mai era interzis mâncatul fructului. Acest pom simbolizează puterea sau abilitatea de a determina sau hotărî ce este bine şi ce este rău. După ce Adam şi Eva s-ar fi dovedit ascultători faţă de Iehova pentru o perioadă de timp şi ar fi arătat că sunt în conformitate cu judecata lui Dumnezeu în ceea ce priveşte binele şi răul, după ce reţineau principiile divine care guvernează binele împotriva unei conduite greşite, după aceea Iehova le-ar fi permis să mănânce din pomul cunoaşterii binelui şi răului. Asta ar fi arătat că instruirea lui Dumnezeu i-ar fi pregătit să facă asta în armonie cu judecata lui Dumnezeu asupra unor astfel de chestiuni şi ei ar fi ştiut să determine corect ce este bine şi ce este rău.

Dar Adam şi Eva nu au aşteptat, nu au experimentat perioada de instruire divină necesară şi au picat testul când au fugit dinaintea lui Iehova şi au mâncat fructul interzis. Ca urmare, ei nu au ajuns niciodată în punctul în care să judece sau să determine cu certitudine ce era bine şi ce era rău. Şi nici urmaşii lor, care au moştenit păcatul şi imperfecţiunea. În Scripturi nu este nimic care să arate că odată cu restaurarea paradisului pământesc în împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos „pomul cunoaşterii binelui şi răului” va fi refăcut pentru a testa omenirea. Precum spune pagina 352 din cartea mai sus menţionată: „Testul pe pământ nu va fi o replantare a ‘pomului cunoaşterii binelui şi răului’. Cu apropierea mileniului, omenirea adusă la perfecţiune va fi trecut prin bune şi rele. Testul va fi prin intermediul aceluiaşi care a condus omenirea pe calea greşită la începutul istoriei lor, Satan Diavolul, împreună cu toţi demonii lui.

● În ceea ce-L priveşte pe Isus Cristos este scris la Isaia 11: 10 (*AS*): „Şi locul lui de odihnă va fi glorios.” Locul lui de odihnă se referă la odihna Sabatului în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos? — J. H., Statele Unite ale Americii.

Aceasta nu se referă la odihna Sabatului, ci la lăcaşul ceresc al lui Isus Cristos. În timpul slujirii sale pe pământ, Isus nu a avut un lăcaş permanent, ci a spus: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde să îşi odihnească capul”. (Mat. 8:20, *NW*). În contrast, Isus are un loc minunat de odihnă în cer. O utilizare similară a locului de odihnă ca locuinţă se întâlneşte şi la Rut: „Şi Naomi, soacra ei, i-a zis: ‘Fiica mea, nu trebuie oare să-ţi caut un loc de odihnă ca să-ţi meargă bine’”? Spunând asta, Naomi a luat măsuri pentru a găsi o casă permanentă sau o reşedinţă pentru Rut. Aşadar, la Isaia 11: 10 minunatul loc de odihnă pentru Cristos se referea la lăcaşul său ceresc.

Persoane profesioniste care gâdilă urechile

● În Statele Unite este o organizaţie numită Fundaţia Naţională a Râsului. Aceasta a dat recent 1965 de premii. Câştigătorii au fost un politician şi un cleric. Premiile au mers la Adlai Stevenspn şi episcopul Fulton Sheen, pentru ceea ce fundaţia numeşte contribuţia la umorul naţiunii. Premiile Fundaţiei Râsul nu ar putea ajuta, ci amintesc creştinilor cugetători profeţia din Biblie pentru zilele din urmă, atunci când „va fi un timp când nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci, potrivit dorinţelor lor, îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile.” — 2 Tim. 4:3, *NW*.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Octombrie 1956 Nr. 20

Cuprins:

„OFERIŢI-I LUI DUMNEZEU **O JERTFĂ DE LAUDĂ”** - Pag.713

ESTE DUMNEZEU SEGREGAŢIONIST? - Pag.720

CÂND VA VENI ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU? - Pag.723

MÂINILE ÎN SCRIPTURI - Pag.726

SILVESTRU I, OMUL CARE NU A FOST ACOLO - Pag.727

URMĂRINDU-MI **SCOPUL ÎN VIAŢĂ** - Pag.731

OFERIŢI CUM TREBUIE **JERTFELE VOASTRE DE LAUDĂ** - Pag.738

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.746

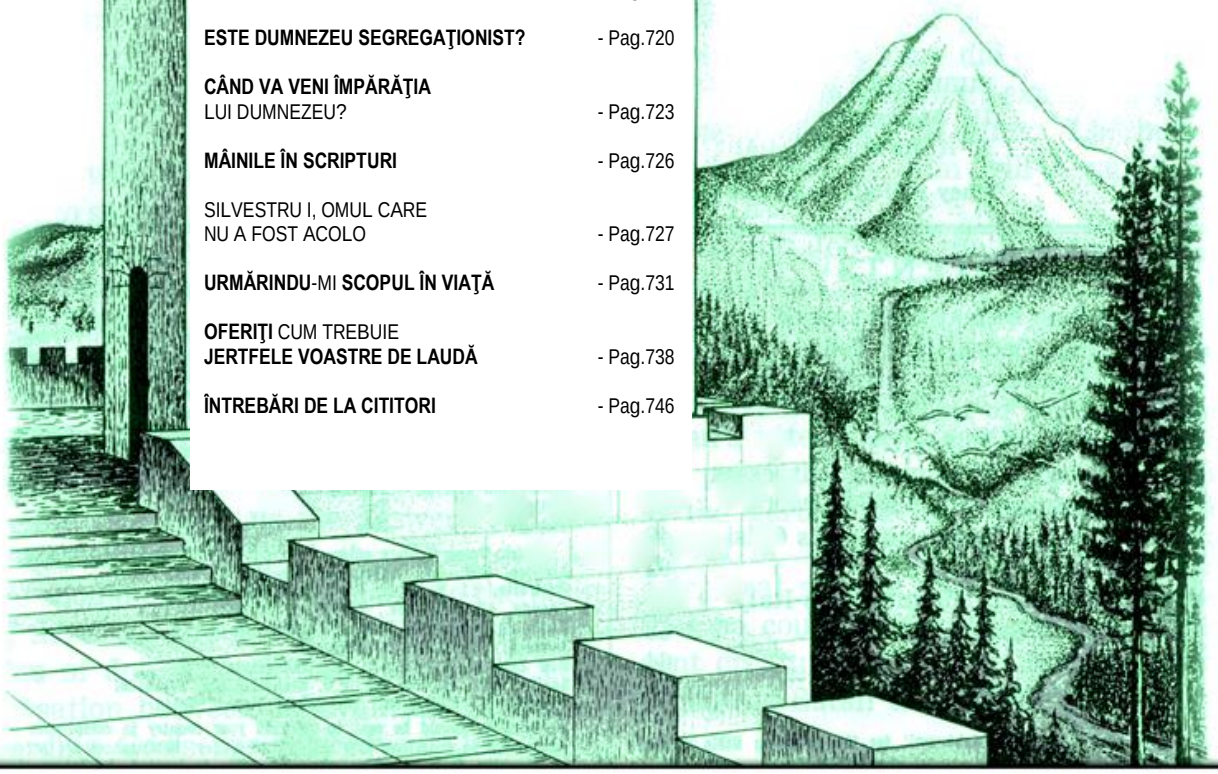

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

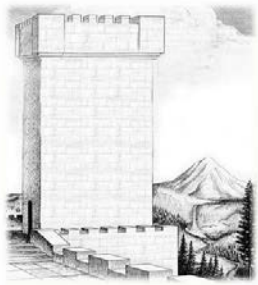

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1956 **Nr 20**

„OFERIŢI-I LUI DUMNEZEU O JERTFĂ DE LAUDĂ”

„Oferim ca tauri jertfa buzelor noastre.”—Osea 14:2.

Iehova i-a acuzat pe preoţii iudei din secolul 5 înainte de Cristos de defăimarea numelui său şi de vorbele: „Masa lui Iehova este de dispreţuit!” (Mal. 1:6, 7, *AS*). Simulând şoc şi uimire, acei lideri religioşi au întrebat când făcuseră asta. Iehova a răspuns: "Când oferiţi animale oarbe ca jertfă, asta nu este rău? Şi când le oferiţi pe acelea care sunt şchioape sau bolnave, asta nu este rău? Prezentaţi-i asta guvernatorului vostru; va fi el mulţumit de voi sau vă va arata favoare?" Legământul Legii cerea jertfe de animale, şi preoţii le ofereau pe acestea. Dar, ea cerea, de asemenea, oferirea de animale sănătoase, fără cusur, iar preoţii nu făceau asta.

În schimb, ei le alegeau pe cele inferioare, cele bolnave sau şchioape sau oarbe, şi le ofereau pe altarul sau masa lui Iehova. Astfel Îi dispreţuiau numele şi-i tratau masa cu dispreţ. Ei nu s-ar fi gândit nici pentru un moment să prezinte ofrande aşa bolnave stăpânului lor uman, încercând să-l mulţumească sau să-i obţină bunăvoinţa. Totuşi când cereau favoarea Dumnezeului Cel Preaînalt păstrau animalele fără cusur pentru ei şi i le ofereau pe cele inferioare care îi costau puţin sau deloc, fiind practic fără valoare. Oare funcţiona acest lucru? Iehova a spus nu: "Cu un asemenea dar din mâna voastră, va arăta el favoare vreunuia din voi?" Au fost blestemaţi ca escroci, pentru că juraseră, aveau cele necesare să împlinească jurământul, dar au ezitat să facă asta, cu egoism: "Blestemat este cel ce acţionează cu viclenie, care face o făgăduinţă şi-i aduce Domnului ca jertfă un animal cu defect, când are în turma lui un mascul sănătos." (Mal. 1:8, 9, 14, *RS*)

2. N-a fost acesta un lucru revoltător şi obraznic pentru o naţiune care se pretindea a fi poporul lui Iehova? Ca oamenii să aducă jertfe bolnave, iar ca preoţii

Cuprins

să le ofere la masa lui Iehova, reprezenta un mod foarte dispreţuitor de a-l trata pe Dumnezeul Atotputernic, înjosindu-l mult sub stăpânii lor umani pe care nu ar fi îndrăznit să-i trateze atât de mizerabil şi insultător. De ai fi trăit în acele zile, nu ai fi arătat atâta dispreţ pentru masa lui Iehova, nu-i aşa? Sau ai fi făcut-o? O faci acum? Multe, multe persoane o fac. Dar cum pot ei, te întrebi, când jertfele de animale nu se mai oferă la altar? Sunt ofrande care trebuie făcute acum care sunt asemănătoare jertfelor de animale făcute atunci, şi cele făcute acum trebuie să fie la fel de curate, sănătoase şi fără cusur aşa cum trebuiau să fie jertfele de animale din vechime. Ce sunt ofrandele acestea moderne? Tu le oferi? Şi ale tale sunt bolnave sau sănătoase, schiloade sau zdravene, oarbe sau cu vedere?

3. Osea 14:2 (*AS*) spune: "Întoarceţi-vă la Iehova şi luaţi cu voi cuvinte! Spuneţi-i: Iartă nelegiuirea, primeşte ce este bun şi vom oferi ca tauri jertfa buzelor noastre." Dacă ne-am îndepărtat de favoarea lui Iehova trebuie să rostim cuvinte ce exprimă căinţă şi să cerem iertare şi cu acestea să ne întoarcem la el, oferind aceste cuvinte asemenea boilor de sacrificiu. Şi nu numai să exprime căinţa, dar şi să rostim public numele şi lauda lui Iehova sunt cuvinte ce trebuie oferite, aşa cum erau roadele de la seceriş sub legea Mozaică: "Prin el să-i oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său." Deci astăzi, cuvintele, boii şi rodul buzelor noastre, trebuiesc oferite lui Iehova ca o jertfă de laudă. Creştinul trebuie să ofere cuvinte de adevăr şi doctrină sănătoasă, cuvinte care preaslăvesc pe Iehova şi scopurile Lui, şi mai ales acum creştinul trebuie să ofere cuvinte juste despre vestea bună a Noii Lumi a dreptăţii lui Dumnezeu. – (Evrei 13:15, *NW*)

4. Creştinii pretind că merg pe urmele lui Cristos, ceea ce ar include un jurământ prin care să ofere roade verbale şi boii pe care El le-a oferit. Ca şi israeliţii cu animale bune în turmele lor, milioanele ce se pretind creştini au cuvinte acceptabile disponibile lor. Biblia, foarte răspândită în sute de limbi, este plină de astfel de cuvinte. Pentru a le oferi cu propriile buze, creştinii trebuie să acorde timpul şi efortul necesare pentru a le accepta în minte şi în inimă. Dar majoritatea milioanelor de creştini consideră acest cost ca fiind prea mare, aşa cum israeliţii necredincioşi au considerat costul prea mare pentru a sacrifica animale fără cusur şi astfel le-au înlocuit cu adunătura, cu resturile. Israeliţii dăruiau animale bune stăpânilor umani pentru a le obţine favoarea, iar milioane din creştinătate dau ce este mai bun în timp şi efort pentru a servi liderii naţionali şi angajatorii lumeşti, pentru a obţine favoare şi prestigiu, recompensă şi conforturi lumeşti. Isus a spus: "Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". Tendinţa modernă este de a da totul acestei lumi şi lucrărilor ei carnale, inclusiv ce-i al lui Dumnezeu. Numai ce rămâne din timpul şi energia lor se gândesc să-i le ofere lui Iehova. Din acele resturi s-ar putea să ofere un infim efort pentru a da impresia de devotament faţă de Dumnezeu. (Luca 20:25, *NW*)

5. La ce se rezumă asta? La a spune: "Masa lui Iehova este de dispreţuit!" A spune că masa Lui va avea numai resturi şi rămăşite pe ea. Cuvintele sacrificate pe masa Lui ar trebui să constituie hrană spirituală hrănitoare, dar dacă vorbirea ta creştină nu este mai mult decât a repeta papagaliceşte crezuri memorate şi tradiţii

Cuprins

religioase care, după cum spunea Isus, desfiinţează cuvântul lui Dumnezeu, atunci tu pângăreşti, desigur, masa lui Iehova. (Mat. 15:6). Dacă taurii buzelor tale sunt cuvinte ce predau doctrine păgâne cum ar fi nemurirea sufletului, deşi Biblia spune: „Sufletul care păcătuieşte va muri!"; şi chinul veşnic pentru păcătoşi, când Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Plata păcatului este moartea!"; şi Treimea, deşi Isus zice: „Tatăl este mai mare decât Mine!", atunci acei tauri verbali sunt bolnavi, şchiopi şi orbi, iar cei ce se hrănesc cu ele vor fi bolnavi, şchiopi şi întunecaţi din punct de vedere spiritual. (Ezec. 18:4; Rom 6:23; Ioan 14:28, *NW*). Milioane de oameni care cred că sunt creştini recită cuvinte, fără a le înţelege cu adevărat şi trec prin formalisme religioase, ritualuri şi ceremonii, la fel cum evreii din vechime au experimentat formalismul de jertfire prin oferirea de animale cu lipsuri. Astfel de oameni încearcă să se apropie de Iehova cu gura şi să-l onoreze cu buzele, dar inima lor este departe de El; prin urmare, Iehova spune despre ei: „Religia lor este o bătaie de joc, o simplă tradiţie învăţată pe dinafară." - Isa. 29:13, *Mo*.

6. Adevăraţii martori creştini ai lui Iehova nu vor acţiona cu un asemenea dispreţ faţă de masa lui Iehova. Ei fac ca prima lor grijă să fie alegerea cuvintelor din Biblie şi oferirea acestora ca roade şi tauri ai buzelor lor. Ei folosesc cuvinte care sunt sănătoase şi edificatoare şi prielnice sănătăţii spirituale, chiar dacă în aceste zile din urmă majoritatea care se leapădă de credinţă „nu mai suportă învăţătura sănătoasă". (2 Tim. 4:3, *NW*). Există totuşi o minoritate alcătuită din multe mii care sunt conştienţi de nevoia lor spirituală, şi care astfel se întorc de la jertfele doctrinare ale religiilor ortodoxe, care au fost pângărite cu păgânism antic, filozofii moderne şi speculaţii ştiinţifice şi se întorc la adevărul Bibliei oferit de martorii lui Iehova, şi aceştia vor fi hrăniţi şi săturaţi spiritual. Deci, trebuie să fim siguri că am studiat pentru a obţine răspunsurile corecte, cuvintele puternice şi explicaţiile clare, care preamăresc pe Iehova, Cuvântul şi scopurile lui. Ele nu trebuie să fie vagi, bolnăvicioase şi slabe, ci atât de puternice încât să copleşească mintea ascultătorului de cuvintele false plantate acolo. Cuvintele necesare le găsim în Biblie; noi trebuie să le scoatem pentru a fi utilizate ca o jertfă de laudă.

CITIREA BIBLIEI

7. Dacă sacrificiile noastre verbale nu sunt cele din Biblie, dacă lenevim din punct de vedere mental şi nu le descoperim pe cele bune, atunci hrana spirituala care o oferim pe masa lui Iehova nu este adecvată şi va părea de dispreţuit pentru ceilalţi care nu sunt în stare să lase deoparte convingerile sau argumentele lor împotrivitoare. Numai prin studiu în prealabil putem răspunde într-un mod eficient: „Inima celui drept studiază ca să răspundă". Şi suntem nevoiţi să căutăm în Biblie aceste adevăruri aşa cum un miner e nevoit să caute metalele preţioase: „Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei strânge

Cuprins

poruncile mele, aşa încât să-ţi apleci urechea spre înţelepciune, şi dacă-ţi vei pleca inima spre pricepere; dacă vei plânge după discernământ şi-ţi vei ridica glasul după pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, şi vei umbla după ea ca după o comoară ascunsă, atunci vei înţelege frica de Iehova, şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu. Căci Iehova dă înţelepciune; din gura Lui iese cunoştinţă şi pricepere. El dă înţelepciune sănătoasă celor drepţi, este un scut pentru cei care umblă în integritate." Iehova a lăsat înţelepciune sănătoasă pentru noi în Biblie; dacă o căutăm cu sârguinţă El promite că o vom găsi. – Prov. 15:28; 2:1-7, *AS*.

8. Noi ar trebui să citim Biblia în mod regulat. Regelui lui Israel i-a fost poruncit să "scrie într-o carte pentru el însuşi o copie a acestei legi", şi „în care trebuie să citească în fiecare zi din viaţa lui." În acele zile, copii ale Sfintelor Scripturi erau greu de găsit şi puţine persoane aveau copii personale, astfel că era poruncit cititul public: „Vei citi această lege în faţa întregului Israel, ca să audă". Cu o ocazie specială, la scurt timp după intrarea Israelului în Canaan „n-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua în faţa întregii adunări a lui Israel, în faţa femeilor, copiilor şi străinilor care umblau în mijlocul lor". Secole mai târziu, regele Iosia „a citit înaintea lor toate cuvintele din cartea legământului, pe care o găsiseră în Casa lui Iehova", iar rezultatul a fost o epurare naţională împotriva închinării la demoni. Multe secole mai târziu citirea publică încă era făcută în mod regulat: „Căci din timpuri străvechi, Moise are predicatori din oraş în oraş, pentru că este citit cu voce tare în sinagogi, în fiecare sabat". – Deut. 17:18, 19; 31:11, Ios. 8:35, 2 Regi 23:2; Faptele 15:21, *NW*.

9. Astăzi suntem mai norocoşi, având prese rotative ce tipăresc Biblii în milioane de exemplare. Orice însetat poate bea cu uşurinţă apele vieţii, deţinând şi citind propria Biblie. Dar uneori nu este suficientă doar citirea. Cineva poate are nevoie de ajutor în înţelegerea ei, cum a fost Etiopianul pe care Filip evanghelistul l-a văzut citind din cartea lui Isaia: „Înţelegi într-adevăr ce citeşti?" El a zis: „Cum aş putea, dacă nu mă călăuzeşte cineva?". Filip a oferit îndrumarea necesară pentru o înţelegere corectă. (Faptele 8:26-38, *NW*). Astăzi ajutorul pentru citirea Bibliei este furnizat de către Iehova prin intermediul organizaţiei „servului credincios şi înţelept", organizaţie care El a promis că va da „hrană spirituală la timpul potrivit". O mare parte a acestui ajutor este dată prin distribuirea de ajutoare de studiu ale Bibliei tipărite, cu ajutorul cărora individul poate dobândi o mai mare înţelegere în urma citirii Bibliei. În cadrul câtorva pagini, aceste ajutoare pot aduna toate scripturile care sunt împrăştiate în întreaga Biblie, ce au legătură cu un subiect anume, economisind astfel timp studentului şi, de asemenea, asigurând că el nu va trece cu vederea nici unul din aceste texte esenţiale, pentru o înţelegere deplină. Chiar şi cu aceste ajutoare tipărite, noul student are deseori nevoie de ajutor de la o altă persoană, şi Isus a promis ajutorul lui chiar şi atunci când doar doi se adună împreună să înveţe: „Căci acolo unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor." – Mat. 24:45; 18:20, *NW*.

10. Aşa cum cel ce citeşte în privat ar putea avea nevoie de ajutor, aşa şi cei ce ascultă citirea publică sunt avantajaţi dacă li se oferă explicaţii însoţitoare. În timpul domniei sale, regele Iosafat a trimis prinţi şi leviţi şi preoţi, „pentru a

Cuprins

preda în cetăţile lui Iuda": „Ei au început să-i înveţe pe oamenii din Iuda şi aveau la ei cartea legii lui Iehova. Şi străbăteau toate oraşele lui Iuda şi învăţau poporul." Desigur acest program de educare în Scripturi implica mai mult decât citirea legii; acesta includea, fără îndoială, explicaţii şi aplicaţii ale legii şi îndemnuri la ascultare. După captivitate, guvernatorul Neemia a citit legea cu voce tare, din zori până la amiază, şi oamenii au ascultat cu atenţie, dar au fost spuse cuvinte în plus faţă de cele scrise, pentru a fi sigur că toată lumea a înţeles: „Ei citeau cu voce tare din carte, din legea adevăratului Dumnezeu, explicând-o şi dându-i sensul şi ajutându-i să înţeleagă cele citite." Isus a citit public în sinagoga de la Nazaret, şi, când a terminat, el a explicat: "Astăzi, această scriptură pe care tocmai aţi auzit-o s-a împlinit." Este foarte probabil ca el să fi spus mai mult decât ceea ce păstrează scurta înregistrare. După ce a ascultat o citire publică în sinagogă, apostolul Pavel, la invitaţia din partea funcţionarilor ce prezidau, a ţinut un discurs şi a fost apreciat atât de mult încât oamenii l-au rugat să vorbească şi în următoarea zi de Sabat, „iar în următorul Sabat, aproape tot oraşul s-a adunat ca să audă cuvântul lui Iehova". Pavel l-a instruit pe Timotei să sfătuiască şi să înveţe cu citire publică. „Continuă să te dedici citirii publice, îndemnării şi predării". – 2 Cron. 17:7-9; Neem. 8:3, 8; Luca 4:16-21; Faptele 13:15-44; 1 Tim. 4:13, *NW*.

PARTICIPAREA LA ÎNTÂLNIRI

11. Atât citirea în public cât şi în privat, însoţită de discuţii şi explicaţii, fie tipărite, fie pe cale orală, contribuie foarte mult la alegerea cuvintelor din Biblie care ne sunt necesare pentru a oferi jertfe verbale convenabile. Însă azi, Iehova, prin organizaţia Sa văzută, oferă asistenţă suplimentară prin organizarea de întâlniri în grupe. La aceste întâlniri el întinde o masă spirituală, şi stând departe noi spunem că această masă este de dispreţuit, o dispreţuim ca neavând nici o valoare reală. Cu toate acestea, ea este vitală pentru noi, pentru hrănirea şi puterea noastră spirituale, atât ca indivizi, cât şi ca o adunare de creştini. La întâlniri ne putem declara speranţa înaintea altora prin comentarii, şi prin comentariile lor auzim speranţa lor declarată. Îi putem încuraja şi pe alţii prin comentariile noastre, iar ei să ne încurajeze pe noi cu ale lor. Acest lucru este vital în acest timp al sfârşitului: „Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie!" (Evrei 10:23-25, *NW*)

12. Grupele martorilor lui Iehova se reunesc de mai multe ori pe săptămână. O întâlnire este o lectură publică concepută special pentru cei de curând interesaţi, dar întreaga adunare ar trebui să fie prezentă, astfel ca toată lumea să înveţe ceva. Şi cine ar face publicul să se simtă binevenit dacă adunarea nu ar fi prezentă? Dacă eşti asociat cu o grupă ar trebui să fii acolo pentru a face pe cei noi să se simtă bineveniţi şi să le răspunzi la întrebări. Studiul *Turnului de*

Cuprins

veghere este vital. Toată lumea din adunare ar trebui să studieze lecţia, să participe, să asculte, să comenteze şi să arate prietenie faţă de toţi, în special faţă de cei noi. Şcoala teocratică de serviciu pregăteşte pe membrii adunării ce să spună, cum să formuleze şi cum să transmită şi altora în serviciu. Lecturarea sistematică a Bibliei este o parte a cursului de studiu. Adunarea de serviciu este o altă sesiune de pregătire, specializată pe instruirea în mărturisirea din casă în casă, oferind predici la uşă şi conducând studii biblice în case. Nici unul care este profund interesat de oferirea de tauri şi roade fără cusur cu buzele nu va lipsi de la adunarea de seviciu. O altă întâlnire a grupei este cea a studiului de carte, în case particulare localizate strategic în toate părţile teritoriului grupei. În aceste grupuri mici de studiu sunt folosite ajutoare de studiu Biblice, iar numărul redus al acestui tip de grup ajută la familiarizarea, la comentarea şi ajutarea reciprocă, pentru a oferi lui Dumnezeu jertfe de laudă fără cusur.

13. Adunările, împreună cu servii lor desemnaţi şi întâlnirile programate, sunt organizate pentru a ne transforma în creştini maturi, capabili să reziste valurilor succesive ale ateismului, prin care Satan încearcă să ne răstoarne. Situaţia de acum e aceeaşi cu cea din vremea apostolilor: „El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos, ca să nu mai fim nişte copii mici, aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură prin şiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiuirii.” Prin participarea la întâlniri şi prin comentarii, puteţi să vă „încercaţi dacă sunteţi în credinţă”. În cazul în care comentariile tale rătăcesc, altele mai mature vă pot aduce înapoi la o cugetare corectă. Cum altcumva puteţi voi, ca adunare, să îndepliniţi cerinţele divine ca „toţi să vorbiţi la fel” si „să fiţi cu totul uniţi în acelaşi cuget şi în acelaşi gând”? – Efes. 4:11-14; 2 Cor. 13:5; 1 Cor. 1:10, *NW*.

14. Dar importanţa participării la reuniuni nu se rezumă doar la învăţare, la a ajuge la o unitate a minţii sau la îmbunătăţirea jertfelor de laudă pe care le oferim lui Iehova. Importanţa vine din asocierea tuturor împreună. Se pare că acolo există o concentrare a spiritului lui Iehova care ne marchează propriul spirit din punct de vedere teocratic. Mulţi dintre noi suntem nevoiţi să petrecem foarte mult timp prin lume, să interacţionăm cu persoane corupte, să ascultăm vorbele lor murdare şi lipsite de respect, să observăm practicile lor josnice, aşa încât atunci când ne întoarcem în adunare ne simţim ca şi când am fi părăsit un cartier sărac din oraş şi am păşit într-o staţiune montană. „Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare”, dar tovărăşiile bune şterg obiceuirile dăunătoare şi le pun pe cele bune în locul lor. (1 Cor. 15:33, *NW*). Împrăştiaţi în marea de oameni înstrăinaţi de Iehova suntem ca nişte insule mici în pericol constant de a fi duşi sub nivelul mării de valuri fără sfârşit, dar când ne întâlnim tragem putere unul de la altul, pentru a deveni un continent puternic, impenetrabil la marea atacatoare. Ne împrospătam curajul şi îndrăzneala, reînnoindu-ne forţa pentru a rezista în lume. Dar dacă cădem în

Cuprins

capcane subtile care ne ţin departe de întâlniri, în cele din urmă vom ceda: „Să nu renunţăm, deci, să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Gal. 6:9, *NW*)

15. Dacă suntem singuri şi abătuţi din cauza lumii, suntem pasibili de a ne pierde curajul, gândindu-ne că suntem singuri în integritatea noastră şi că vom fi copleşiţi cu siguranţă. Cu mult timp în urmă, profetul Ilie a fost plin de râvnă pentru Iehova şi, ca să scape de o ameninţare cumplită la adresa lui, a fugit pentru a-şi salva viaţa. În timp ce se ascundea singur într-o peşteră, Ilie a fost întrebat de către Iehova: "Ce faci aici, Ilie?" Profetul a răspuns: „Am fost cu adevărat gelos pentru Iehova, Dumnezeul armatelor, căci fiii lui Israel au părăsit legământul tău, au dărâmat altarele tale, i-au omorât cu sabia pe profeţii tăi şi numai eu am mai rămas. Şi ei caută să-mi ia sufletul!” Ilie a simţit că el rămăsese singurul interesat de cauza lui Iehova; dar nu era aşa: „Am lăsat în Israel şapte mii de bărbaţi, toţi genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal şi toate gurile care nu l-au sărutat!” (1 Regi 19:13, 14, 18, *NW*). Participarea regulată la întruniri ne va ajuta să consolidăm legătura cu fraţii noştri.

16. Lui Satan îi place să dezbine şi să cucerească, să împrăştie turma şi să aleagă indivizii rătăciţi. Adunarea trebuie să rămână unită pentru a se ajuta reciproc. Dacă suntem singuri, cine ne va ajuta atunci când cădem? Dacă suntem singuri, este mai greu să păstrăm zelul pentru Iehova. Împreună putem ajuta la însufleţirea zelului răcit al celor inactivi. Aceste principii sunt prezentate la Eclesiastul 4:9-12 (*RS*): „Mai bine doi decât unul, fiindcă au o bună răsplată pentru truda lor. Căci, dacă unul cade, tovarăşul său îl poate ridica. Dar ce se va întâmpla cu cel singur care cade şi nu este nimeni care să-l ridice? Şi, dacă doi se culcă împreună, se încălzesc, dar cum se va încălzi unul singur? Iar dacă cineva l-ar putea birui pe unul singur, doi îi pot sta împotrivă. Şi funia împletită în trei nu se rupe uşor.” Dacă vom cădea, dacă zelul nostru se va răci, dacă atunci când Satan atacă noi vom ţine capul jos, nu vom mai fi capabili să oferim public jertfe de laudă lui Iehova. Pentru a evita această calamitate nu trebuie să părăsim strângerea noastră laolaltă. Să nu fim o oaie sălbatică, deoarece o oaie departe de turmă este o oaie pierdută. Păstorii-servi credincioşi ai adunării se străduiesc pentru a readuce oile pierdute în staulul societăţii Noii Lumi”. (Mat. 18:12-14). Aşadar, nu-ţi supraestima puterea spirituală sau să crezi că poţi învinge singur urmărind interese egoiste, ignorând principiul sănătos de adunare laolaltă: „Cel singuratic îşi caută propriile interese egoiste, şi se supără pe orice principiu sănătos.”- Prov. 18:1, *AT*

17. Dacă dorim ca în posesia noastră să ajungă roade acceptabile şi tauri fără cusur ai buzelor, atunci trebuie să primim învăţătură de la Iehova. Începe prin citirea Bibliei. Mergi pe un studiu sistematic. Urmează adunările de studiu. Tocmai acolo, Iehova îţi întinde o masă spirituală pe masa lui. Vino şi ia! Serveşti mesele fizice la pat? Dacă le stimezi atât de mult încât mergi la masă pentru ele, hrana spirituală nu o stimezi la fel? Iehova nu serveşte hrana spirituală celor leneşi, nici în pat, nici acasă, departe de locurile de întâlnire ale grupei. Du-te la masă, du-te la Sala Împărăţiei! Dacă nu facem toate aceste lucruri necesare atunci nu suntem sârguincioşi în obţinerea cuvintelor de care avem nevoie pentru jertfe de laudă

Cuprins

sănătoase, întăritoare! Vom da greş, în mod ruşinos, faţă de îndemnul inspirat: „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului.” (2 Tim. 2:15, *NW*)

Întrebări pentru studiu

1. Cum au spus preoţii iudei faptul că masa lui Iehova era de dispreţuit, şi care a fost reacţia lui Iehova?

2, 3. Ce jertfe comparabile cu cele de animale aduc creştinii astăzi?

4. În această temă a sacrificiului, cum se aseamănă Creştinătatea cu condamnabilii preoţi iudei?

5. Cum mulţi din cei care pretind că sunt creştini, pângăresc masa lui Iehova?

6. Cum îşi vor arăta sârguinţa adevăraţii martori creştini ai lui Iehova?

7. Ce trebuie să facem pentru a primi înţelepciunea sănătoasă din Biblie?

8. Ce precedente există pentru citirea regulată a Bibliei?

9. De ce lectura individuală a Bibliei nu este de ajuns şi ce ajutor adiţional este disponibil?

10. Ce exemple arată că citirea publică a Bibliei includea explicaţii?

11. De ce este astăzi vitală prezenţa la întâlnirile grupei?

12. Ce întâlniri sunt organizate de adunare?

13. Cum ne vor îmbunătăţi, ca şi creştini, întâlnirile grupei?

14, 15. De ce este importantă pentru martorii lui Iehova asocierea la întâlnirele grupei?

16. De ce este o dovadă de nechibzuinţă din partea unui creştin izolarea şi încercarea de a rămâne singur?

17. Cum trebuie să primim învăţătură de la Iehova?

ESTE DUMNEZEU SEGREGAŢIONIST?

UNII oameni spun că Dumnezeu este cel care a segregat rasele; alţii spun că segregarea rasială este tocmai opusul principiului creştin al dragostei. În 27 iunie trecut, Asociaţia Baptistă Americană a adoptat în mod unanim o rezoluţie care Îl punea pe Dumnezeu de partea segregării. Potrivit rapoartelor din presa publică, această rezoluţie a cuprins patru puncte:

„Dumnezeu a creat rasele diferite unele de altele. Dumnezeu a împrăştiat rasele pe faţa pământului într-o vreme în care acestea au încercat să se integreze şi

să devină una. (Geneza 11:8). Nu toată carnea este la fel (1 Corinteni 15:39) şi, întocmai cum animalele, peştii şi păsările sunt dintr-o carne caracteristică speciei lor. . . aşa a tras El liniile de demarcare între rasele neagră şi albă. O mare parte, dacă nu majoritatea, a populaţiei negre din Sud nu doreşte integrarea."

Asociaţia Baptistă Americană reprezintă numai o mică parte a baptiştilor din America, dar aceste argumente sunt destul de comune şi merită analizate. Următoarele paragrafe vor analiza cele patru puncte făcute în această rezoluţie.

În primul rând, Dumnezeu nu spune că a creat rasele diferite unele de altele. În schimb, spune că sunt cu toţii una. „Eva . . . a fost mama tuturor celor vii." Din „cei trei fii ai lui Noe … s-a răspândit pe tot pământul." Dumnezeu „a făcut dintr-un sânge toate naţiunile oamenilor." Acestea sunt lucrurile pe care le spune Biblia. Când apar asemenea diferenţe, între ce au zis oamenii şi ce spune Biblia, pe cine credeţi, pe Dumnezeu sau pe oameni?—Gen. 3:20; 9:19; Faptele 17:26.

Mai departe, Biblia nu spune că Dumnezeu a împrăştiat oamenii pentru că ei au început să se integreze. Împrăştierea a fost la Babel, şi toţi oamenii de acolo au fost din aceeaşi familie generală, acest lucru fiind la doar scurt timp după Potop. Nu integrarea a fost problema; religia falsă a fost. Când oamenii din Babel au mers să „ne zidim o cetate şi un turn, al cărui vârf să ajungă până la cer; şi … să ne facem un nume, ca să nu ne împrăştiem pe faţa întregului pământ," atunci Dumnezeu a despărţit aceşti închinători neadevăraţi, nu în funcţie de culoare, ci în funcţie de limbă. Aşadar, din nou, Biblia nu sprijină afirmaţia segregaţioniştilor.—Gen. 11:4.

Rezoluţia continuă: „Nu toată carnea este la fel (1 Corinteni 15:39) şi, întocmai cum animalele, peştii şi păsările sunt dintr-o carne caracteristică speciei lor … aşa a tras El liniile de demarcare între rasele neagră şi albă." Dar 1 Corinteni 15:39 spune: „Este un fel de carne pentru oameni, altă carne pentru animale, alta pentru peşti şi alta pentru păsări." Acest text demonstrează pe faţă falsitatea afirmaţiei baptiştilor. Spune că este „un fel de carne pentru oameni," nu două feluri, aşa cum zic aceşti oameni. Din nou, pe cine veţi crede, pe Dumnezeu sau pe om?

Ultimul punct: „O mare parte, dacă nu majoritatea, a populaţiei negre din Sud nu doreşte integrarea." Această afirmaţie, fie că este adevărată sau falsă, nu are rost să o discutăm aici, pentru că nu are nicio influenţă asupra faptului dacă Dumnezeu poate fi învinuit sau nu pentru segregare.

Unii oameni susţin că rasa de culoare a fost osândită la un statut secundar de către Noe, după potop, în faptul că l-a blestemat pe Canaan, fiul lui Ham. Totuşi, datele arată că rasa de culoare nu se trage din fiul lui Ham, Canaan, ci din fiul său Cuş. De aceea, nici măcar blestemul lui Noe, aşa cum este însemnat la Geneza 9:26, 27, nu poate fi folosit pentru a susţine că Dumnezeu este responsabil pentru segregare.

Unii oameni susţin că Dumnezeu a separat israeliţii. Dar şi aceasta a avut de-a face cu religia, nu cu rasa. Legea dată Israelului zicea: „Să nu închei căsătorii cu ele. Să n-o dai pe fiica ta fiului lor şi să n-o iei pe fiica lor pentru fiul tău. Căci

Cuprins

îl vor face pe fiul tău să nu mă mai urmeze şi el va sluji altor dumnezei, iar Iehova se va aprinde de mânie împotriva voastră şi vă va nimici repede." (Deut. 7:3, 4, *NW*). Totuşi, israeliţii se puteau căsători cu oameni care acceptau închinarea adevărată. Salmon s-a însurat cu Rahav, şi Boaz s-a însurat cu văduva Rut, amândouă fiind ne-israelite, şi care au devenit amândouă străbune ale lui Isus.

Dar unii segregaţionişti tot zic: „Dacă Dumnezeu nu a separat rasele, atunci de ce au culori diferite?" Culoarea pielii, înclinarea ochilor, culoarea părului etc., sunt factori genetici. Toate variaţiile, inclusiv nenumăratele nuanţe de culoare ale pielii pe care le cunoaşte rasa umană, au fost disponibile în genele prevăzute în primul bărbat şi prima femeie. Culoarea pielii este un rezultat al genelor pe care le-a moştenit o persoană, întocmai cum sunt părul blond sau ochii albaştri. Dumnezeu a permis o diversitate mare, dar activitatea omului a fost cea care a pus un grup într-o poziţie superioară faţă de altul.

Departe de a învăţa segregarea, Biblia o condamnă. Pavel l-a mustrat în mod public pe Petru pentru că i-a fost ruşine să fie văzut cu creştinii dintre neamuri netăiaţi împrejur. Şi a scris: „Nu este nici evreu, nici grec, . . . căci voi sunteţi cu toţii una în uniune cu Isus Cristos."—Gal. 3:28, *NW*.

Dar fie că Biblia o învaţă sau nu, problema segregării rămâne. De fapt, este una dintre cele mai mari probleme din vremurile noastre. Chiar şi mulţi oameni care cred că se opun segregării o practică de fapt, atunci când problema apare în vecinătatea lor, în loc să fie în vecinătatea celeilalte persoane.

Atunci ce să facă adevăratul creştin cu toate acestea? El nu îşi petrece timpul cu încercarea de a rezolva toate aceste probleme sociale, fiindcă nici Isus şi nici apostolii Lui nu au mers pe această cale. Ei nu s-au răscolit împotriva ocupării Palestinei de către Roma şi nici măcar împotriva robiei reale care era obişnuită atunci. Ei au rămas liberi de astfel de probleme, astfel încât au putut să îşi facă lucrarea mult mai importantă de a arăta spre împărăţia lui Dumnezeu ca fiind singura speranţă a omului.

Astăzi, adevăraţii creştini urmează acel exemplu bun. Ei urmează principiile creştine de dragoste, arătând spre binecuvântările împărăţiei lui Dumnezeu ca fiind singura soluţie reală pentru toate problemele pământului, şi vestind că sub domnia împărăţiei nu va fi nicio separare de niciun fel, ci o unitate a întregii omeniri sub Creatorul lor, Iehova Dumnezeu.

Oamenii din toate rasele cercetează Scripturile. Ei văd această cale înţeleaptă şi îi învaţă pe alţii despre condiţiile glorioase de pace pe care le va aduce în curând împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Binecuvântările pe care le va oferi această împărăţie controlată de Dumnezeu vor dovedi odată şi pentru totdeauna că Dumnezeu chiar îi iubeşte pe toţi oamenii care Îl slujesc şi că nu este segregaţionist.

Cuprins

CÂND VA VENI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU?

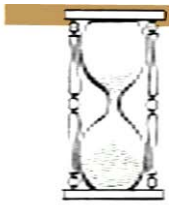

Vă rugaţi, „Vie împărăţia Ta. Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ”? Dacă da, atunci veţi fi interesaţi să ştiţi când va răspunde Dumnezeu la acea rugăciune.

O guvernare corectă, condusă cu înţelepciune, a fost dintotdeauna dorinţa tuturor oamenilor cinstiţi. Dar fără o cunoştinţă a scopurilor lui Dumnezeu, oamenii au bâjbâit orbeşte, săltând în faţa speranţei că o astfel de guvernare se va realiza într-o bună zi. Totuşi, odată cu trecerea anilor, se pare că omul are tot mai puţine motive de speranţă, şi, desigur, situaţia lumii din ziua de azi nu garantează niciun optimism. Dacă va exista vreodată o domnie dreaptă pe pământ, atunci Dumnezeu însuşi va trebui să o înfăptuiască.

Şi o va face, căci nimeni altul decât propriul Său Fiu ne-a asigurat de o domnie dreaptă care va face bine într-o bună zi întregii omeniri, când Şi-a învăţat urmaşii să se roage: „Vie împărăţia Ta. Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” Gândiţi-vă la ce înseamnă aceasta—voinţa lui Dumnezeu făcută pe pământ la fel ca în cer! Fără războaie, fără răutate, nedreptate şi crimă, fără boli, durere şi moarte!—Mat. 6:10, *NW*.

Fiindcă au trecut 1 925 de ani de când Isus Şi-a învăţat urmaşii acea rugăciune, mulţi aşa-zişi creştini şi-au pierdut încrederea că i se va răspunde vreodată. Astfel, *Secolul creştin,* în 29 iunie 1929, a redactat cu privire la situaţia din Statele Unite: „Greutatea de aici în aceste zile este să găsim enoriaşi care cred că Împărăţia lui Dumnezeu se poate realiza vreodată, cu mult mai puţin că este iminentă.”

Dar cum ne putem îndoi că rugăciunea lui Isus nu se va realiza? El nu ne-ar fi spus să ne rugăm dacă ar fi fost imposibil, nu-i aşa? De altfel, nu a spus El, de asemenea, că „la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile”? Enoriaşii care se îndoiesc că într-o zi împărăţia lui Dumnezeu va fi realizată sunt călăuze oarbe, fără credinţă şi fără înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt creştini doar cu numele.—Mat. 19:26, *NW*.

Aşadar, înainte de toate, să ne convingem în mintea noastră că rugăciunea lui Isus va primi un răspuns, că împărăţia lui Dumnezeu se va realiza într-o bună zi. Dar când? se pot întreba unii cu nerăbdare. Peste alţi 1 925 de ani, sau poate mai mult? Nu, nu atunci. Împlinirea profeţiei Bibliei arată că realizarea împărăţiei lui Dumnezeu este „după colţ.” De fapt, Biblia arată că împărăţia lui Dumnezeu a

Cuprins

fost deja instaurată şi aceasta de vreo patruzeci de ani. Cum se poate aşa ceva? Care este dovada?

PROFEŢIA ÎMPLINITĂ DĂ DOVADĂ

Biblia dă două linii de dovezi localizând timpul instaurării împărăţiei lui Dumnezeu: una este cea a cronologiei, iar cealaltă este împlinirea profeţiei. Cu privire la cronologia Bibliei, este de ajuns să spunem că pe baza perioadelor de timp indicate în cărţile lui Daniel şi Apocalipsa, în 1877 a fost dată data de 1914 drept timpul pentru venirea sau instaurarea împărăţiei lui Dumnezeu. Această informaţie a fost publicată pentru întâia oară de către primul preşedinte al Societăţii Turnul de Veghere, în pamfletul *Cele trei lumi* şi, la scurt timp după aceea, în coloanele *Turnului de veghere.*

Deci, cu treizeci şi şapte de ani înainte de 1914, s-a anunţat că cronologia Bibliei fixa acel an ca momentul începerii împărăţiei lui Dumnezeu, cu toate că pe atunci nu toate amănuntele au fost înţelese cu claritate. Iar această dată a avut cea mai puternică coroborare posibilă în împlinirea marii profeţii a lui Isus, aşa cum este însemnată la Matei, capitolele 24 şi 25, Marcu, capitolul 13, şi Luca, capitolul 21. Ca dovadă a acestui lucru, observaţi următoarele:

În acea profeţie Isus afirma, printre alte lucruri, că „o naţiune se va ridica împotriva altei naţiuni, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii." Am văzut aceea profeţie împlinită din 1914? Desigur că am văzut. Potrivit unui profesor de la Universitatea Harvard, au fost mult mai multe ravagii provocate de război începând cu 1914 decât în tot timpul în care oamenii au păstrat însemnări ale războaielor purtate înainte şi până atunci, sau pentru mai bine de nouăsprezece secole.—Luca 21:10, *NW.*

„Şi vor fi cutremure mari." Fără nici cea mai mică urmă de îndoială că şi aceste cuvinte au văzut împlinirea însemnată din 1914. Statisticile arată că în cei 2 000 de ani în care oamenii au ţinut rapoarte ale cutremurelor, până în 1914, s-au pierdut vreo 4 700 de vieţi în fiecare an. Dar din 1914, cutremurele au luat în medie 24 200 de vieţi pe an. Iar în ultimii ani, ritmul cutremurelor majore a crescut şi mai mult.—Luca 21:11, *NW.*

Acelaşi lucru este valabil cu privire la profeţia lui Isus că vor fi „dintr-un loc în altul epidemii şi lipsuri de hrană." Gripa spaniolă a luat douăzeci de milioane de vieţi între 1918 şi 1920. Potrivit unui expert, acesta a fost „cel mai extraordinar număr la care a ajuns vreodată una dintre bolile din istorie care ne sunt cunoscute." Nici ciuma mult temută, nici tifosul, nici lepra nu au secerat o asemenea recoltă cu un singur atac în timpul Evului Mediu.

Iar, cât despre foamete sau lipsa de hrană, şi aici dovada este convingătoare. Datele arată că foametea care a urmat după Primul şi Al Doilea Război Mondial a afectat de două ori mai mulţi oameni decât în cei patru mari ani de foamete din 1016, 1344, 1790 şi 1877.

În continuare, Isus a prezis că urmaşii Lui vor fi urâţi şi persecutaţi de către toate naţiunile. Primul şi al Doilea Război Mondial au oferit scuza pentru inamicii adevăraţilor creştini să îşi descarce mânia asupra lor. Ca urmare, lucrarea de

Cuprins

propovăduire a evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu a fost interzisă în multe ţări, mii de predicatori ai ei au fost băgaţi în închisori, alte mii au fost atacaţi de gloate, iar, astăzi, alte mii continuă să sufere în ţări dominate de guverne totalitare religioase sau politice. Isus a afirmat în continuare că oamenii vor leşina de frică în aşteptarea lucrurilor care se vor abate asupra pământului. Desigur, cursa nebună pentru supremaţie în putere aeriană şi în arme nucleare oferă dovezi din belşug că oamenii sunt foarte speriaţi cu privire la viitor.—Luca 21:12-26.

Alte aspecte ale profeţiei lui Isus, care identifică anul 1914 ca fiind momentul instaurării Împărăţiei, sunt „înmulţirea fărădelegii" şi propovăduirea acestei evanghelii a Împărăţiei „pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile," după care urmează să vină împlinirea sfârşitului. Nu există îndoieli despre creşterea delincvenţei şi infracţionalităţii; iar în ceea ce priveşte propovăduirea acestei evanghelii a Împărăţiei în toată lumea, *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1956 arată că aceasta este făcută în vreo 160 de diferite ţări şi insule ale mării, şi aceasta de mai bine de 640 000 de slujitori creştini ai lui Iehova.—Mat. 24:12, 14, *NW.*

Isus a menţionat multe alte aspecte, pe care spaţiul nu ne permite să le analizăm, care au stabilit şi ele data de 1914. Şi aşa face profeţia apostolului Pavel la 2 Timotei 3:1-7, povestind despre vremurile primejdioase ale zilelor din urmă. Şi mai ales Apocalipsa 11:15-18 arată înspre 1914, căci vorbeşte despre începutul împărăţiei lui Dumnezeu după care naţiunile se vor înfuria. Cu siguranţă, din 1914 naţiunile de pe pământ s-au dezlănţuit mai mult ca niciodată. (Pentru o enumerare a vreo treizeci de alte aspecte ale Semnului Împărăţiei, vă rugăm a se vedea *„Convingeţi-vă de toate lucrurile",* paginile 337 la 344.)

CÂND VIN BINECUVÂNTĂRILE ÎMPĂRĂŢIEI?

Dar poate că în acest punct cineva va întreba: „Dacă 1914 marchează venirea sau naşterea împărăţiei lui Dumnezeu, atunci unde este ea? Unde sunt binecuvântările Împărăţiei şi de ce situaţiile de pe pământ se înrăutăţesc în loc să se îmbunătăţească?" Nu putem vedea împărăţia lui Dumnezeu deoarece este o împărăţie cerească, spirituală, şi, prin urmare, nevăzută; oamenii o pot vedea doar prin credinţă. Isus Cristos este împăratul ei şi a spus despre Sine că lumea nu Îl va mai vedea. (Ioan 14:19) Şi conform Apocalipsei 14:1 şi 20:6, El va avea 144 000 de alţi asociaţi cu El în ceruri, prin urmare, tot nevăzuţi ochilor omeneşti. Pe aceşti conducători asociaţi i-a ales începând de la Cincizecime.

Împărăţia s-a născut în 1914, căci în acel timp Dumnezeu I-a poruncit Fiului Său: „Domneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi." Apocalipsa 12:1-12 arată ce a urmat după naşterea Împărăţiei, ilustrată acolo de naşterea unui copil de parte bărbătească. A fost război în cer; Isus Cristos, ca Mihail, şi îngerii Lui, au luptat împotriva balaurului Satan şi a îngerilor acestuia, având ca urmare aruncarea lui Satan şi a demonilor lui pe pământ. În acea clipă s-a pronunţat nenorocire asupra celor de pe pământ din cauza venirii lui Satan la ei cu o mare mânie, ştiind că timpul lui este scurt. Acest lucru explică răul crescut şi necazurile care au avut loc de atunci.—Ps. 110:2.

Cuprins

Putem ilustra toate acestea cu naşterea Statelor Unite. Născută la 4 iulie, 1776, ea a avut nevoie de un război de şapte ani înainte ca cele treisprezece colonii ale sale să îşi câştige independenţa faţă de Anglia. Anii dintre 1776 şi 1783 pot fi comparaţi cu anii dintre 1914 când s-a născut Împărăţia şi timpul în care se va purta lupta Armaghedonului, care va marca sfârşitul total al acestui sistem rău şi începutul binecuvântărilor Împărăţiei pentru cei de pe pământ care vor supravieţui în acea bătălie.—Apoc. 16:14, 16.

Dumnezeu a aranjat acest timp intermediar, astfel încât oamenii cu bunăvoinţă să poată auzi mesajul Împărăţiei şi să se identifice ca „oile" pe care Isus le pune la dreapta Sa. (Mat. 25:31-46). Când se va încheia această lucrare, se va purta lupta Armaghedonului, în care toate „caprele" vor fi nimicite şi Satan şi demonii lui vor fi aruncaţi în abisul inactivităţii asemănate cu moartea. Acest lucru nu poate fi prea îndepărtat, căci Isus a zis că generaţia care a văzut anul 1914 „nu va trece nicidecum până când nu vor avea loc toate aceste lucruri."—Mat. 24:34, *NW*.

Aşadar, toţi oamenii cu bunăvoinţă, care tânjesc după o stăpânire dreaptă pe pământ, să aibă speranţă. Împărăţia pentru care ne-a învăţat Isus să ne rugăm se va realiza cu siguranţă, iar împlinirea profeţiei din Biblie localizează nu numai naşterea acelei împărăţii în generaţia noastră, ci şi binecuvântările ei pentru omenire. Şi toţi cei care doresc să se bucure de acele binecuvântări să continue nu numai să se roage ca ea să vină în întregimea ei, ci şi să trăiască în armonie cu cerinţele sale drepte, punându-şi încrederea în ea şi făcând-o cunoscută altora. Da, toţi aceştia să „caute mai întâi împărăţia" lui Dumnezeu şi dreptatea Lui.—Mat. 6:33, *NW*.

Mâinile în Scripturi

MÂINILE, din pricina felului minunat în care îl slujesc pe om, arată cu adevărat dragostea şi înţelepciunea Creatorului. Fiind atât de folositoare şi capabile de atâta îndemânare, nu este de mirare că primesc atâta atenţie în Scripturi, fiind amintite, în mod literal şi în mod simbolic, de vreo două mii de ori.

Mâna literală a fost folosită pentru măsurare. Astfel, lăţimea mâinii era de vreo opt centimetri, iar deschiderea mâinii era de douăzeci şi doi de centimetri sau jumătate de cot.

Cu toate că nu citim niciunde de împreunarea sau strângerea mâinilor în rugăciune, după cum arată deseori imaginile religioase, Biblia vorbeşte în mod repetat despre cei care se roagă că îşi întind palmele sau îşi ridică mâinile spre cer.

Cuprins

Când se făcea un jurământ în numele lui Iehova, se ridica mâna dreaptă, ca atunci când Avraam a jurat că nu se va atinge de niciunul dintre bunurile recuperate ale regelui Sodomei, în timpul când şi-a salvat nepotul, pe Lot.

Strângerea mâinii se folosea pentru a face o anumită făgăduinţă, ca atunci când israeliţii i-au făgăduit lui Ezra că îşi vor părăsi nevestele străine. (Ezra 10:19, *NW*). Şi când Pavel şi Barnaba au fost trimişi să propovăduiască naţiunilor, stâlpii bisericii timpurii le-au dat „mâna dreaptă în semn de părtăşie.”—Gal. 2:9, *NW.*

A da chezăşie pentru altul, sau a da zălog, era arătat prin baterea mâinilor una de alta, în prezenţa martorilor.

Mâinile erau puse asupra unui om de către cei cu puterea de a numi pe cineva într-o anumită poziţie, ca atunci când Moise şi-a pus mâinile pe Iosua, însărcinându-l astfel. De asemenea, apostolii şi-au pus mâinile asupra celor şapte care urmau să slujească ca ajutoare în distribuirea hranei. Şi spiritul sfânt a fost primit de mai multe ori din pricină că apostolii şi-au pus mâinile asupra anumitor persoane. Când Aaron şi fiii lui au fost consacraţi pentru preoţie, mâinile lor au fost umplute literalmente cu ofrande, şi figurativ, ‘umplute cu putere,’ care este semnificaţia cuvântului ebraic tradus acolo în mod diferit prin „consacrare,” „instalare” şi „ordinare.” Şi când se făcea o ispăşire a păcatelor, mâinile se puneau deasupra animalului jertfit.—Lev. 8:33, *NW.*

Biblia vorbeşte şi despre faptul că mâinile păcătoşilor au pete pe ele sau că sunt pline de sânge şi sunt îndemnaţi să îşi spele mâinile, prin credinţă, căinţă şi fapte bune. Pilat, simţindu-se vinovat, şi-a spălat mâinile literalmente, ca simbol al tăgăduirii oricărei răspunderi pentru moartea lui Isus.

Biblia vorbeşte deseori despre mâna lui Dumnezeu, mâna Sa dreaptă fiind un simbol al favorii. Creştinilor li se spune să fie smeriţi sub puterea lui Dumnezeu sau sub mâna Lui măreaţă. Dacă mâna lui Iehova este asupra cuiva înseamnă că puterea Lui este exercitată pentru această persoană, fie pentru binele, binecuvântarea şi protejarea ei, fie pentru pedepsirea sau nimicirea ei, după cum merită aceasta.

Silvestru I, Omul care nu a fost acolo

COPIILOR Bisericii Romano – Catolice li se spune să nu accepte nici o doctrină care nu îşi are originea în biserică. Mai mult decât atât, lor li se spune că preotul obişnuit şi chiar episcopii nu sunt autorizaţi să interpreteze Biblia. Se spune că numai papii, ca viceregenţi ai lui Isus Cristos şi succesori ai lui Petru, apostolul, sunt infailibil conduşi în credinţă şi morală. Mulţi oameni catolici sinceri au respectat cu stricteţe aceste politici cu întrebări mai puţine sau deloc.

Oare ar surprinde şi, probabil, ar şoca pe aceste persoane să ştie că învăţătura fondată a religiei lor şi a

Cuprins

bisericii lor a fost formulată şi stabilită de către o adunare de preoţi şi episcopi, fără a primi vreodată aprobarea papei în timpul pontificatului al cărui sinod a avut loc?

Enciclopedia Catolică, de la rubrica „Crezul de la Niceea," afirmă: „Ca aprobat în forma amplificată la Consiliul de la Constantinopol (anul 381), acesta [Crezul de la Niceea] este mărturisirea de Credinţă Creştină comună bisericii Catolice, la toate bisericile din Est separate de Roma, şi la cele mai multe dintre confesiunile Protestante." Nu ar fi rezonabil să presupunem că, având în vedere natura de bază a acestui crez, Papa însuşi a deţinut un rol esenţial în formularea acesteia?

În ceea ce priveşte competenţele sale în acest sens, *Enciclopedia Catolică* subliniază: "Ca învăţător suprem al Bisericii, al cărui rol este de a prescrie ceea ce trebuie să fie crezut de către toţi credincioşii, şi să ia măsuri pentru conservarea şi propagarea credinţei, următoarele drepturi sunt cele la care se referă papa: (a) este rolul său să stabilească crezuri, şi să determine când şi de către cine trebuie realizată o mărturisire explicită de credinţă." În ceea ce priveşte convocarea adunărilor, aceeaşi autoritate spune mai departe: "Puterea legislativă a papei poartă cu ea următoarele drepturi:. . . (b) în cazul în care el elaborează legi cu ajutorul unui consiliu, este datoria sa de a-l convoca, de a prezida, de a direcţiona deliberările sale, de a confirma actele sale."

Având în vedere importanţa Crezului de la Niceea, ca o mărturisire de credinţă de bază a Catolicilor, precum şi a Protestanţilor, originea acesteia şi oamenii responsabili pentru aceasta ar trebui să fie de interes pentru toţi creştinii declaraţi. Aşa că, în răspunsul la întrebarea noastră de deschidere, să luăm în considerare rolul jucat în această dramă istorică de către Silvestru I, "Sfântul, Papa."

„Aceasta a fost epoca lui Constantin cel Mare, atunci când poziţia publică a Bisericii era atât de mult îmbunătăţită, o schimbare care trebuie să fi fost cu siguranţă foarte pronunţată la Roma; în consecinţă, este regretabil faptul că există atât de puţine informaţii autoritare în ceea ce priveşte pontificatul lui Silvestru. La o dată timpurie *legenda* îl aduce în strânsă relaţie cu primul împărat creştin, dar într-un mod care este *contrar faptelor istorice."*

FĂRĂ PAPĂ LA CONCILIUL DE LA NICEEA

Poate că, totuşi, am putea fi capabili să găsim mai multe dovezi pozitive cu privire la îndeplinirea poziţiei sale de papă în convocarea Conciliului de la Niceea. Din nou, suntem dezamăgiţi: "Nu este cunoscut în istorie dacă împăratul, în convocarea Conciliului, a acţionat numai în numele său propriu sau în concordanţă cu Papa; cu toate acestea, este *probabil* că, Constantin şi Silvestru au ajuns la un acord. . . . Conciliul a fost deschis de către Constantin [nu de către Silvestru], cu cea mai mare solemnitate. Împăratul a aşteptat până când toţi episcopii şi-au ocupat locurile, înainte de a-şi face intrarea. . . . El a deschis sesiunea în calitate de

Cuprins

preşedinte de onoare, şi a asistat la sesiunile ulterioare, dar direcţia discuţiilor teologice a fost abandonată, aşa cum a fost potrivit, şi de liderii bisericeşti ai Conciliului [nu ai papei]. Actualul preşedinte pare să fi fost Hosius de Cordova [din nou, nu, Silvestru, care nici măcar nu era acolo], asistat de către legaţii papei, Victor şi Vicenţiu."

În ceea ce priveşte aceste două nume, ei au fost preoţi obişnuiţi şi, aparent, singurii de la Roma care au participat. Numele lor doar apar pe lista de semnături de la sfârşitul atestării documentare a Conciliului şi nu există nici o indicaţie în acest document cum că ei au avut vreo autoritate specială.

Dar din moment ce doar papa are dreptul "de a stabili când şi de către cine se poate realiza o mărturisire de credinţă în mod explicit", el trebuie să fi făcut, cu siguranţă, unele decrete remarcabile cu privire la acceptarea acestor învăţături fundamentale! Din nou, citãm: "Nu este sigur dacă Constantin a aranjat dinainte cu Silvestru, privind convocarea efectivă a Conciliului, şi nici dacă a existat o confirmare expresă papală a decretelor, dincolo de semnăturile legaţilor papali." Şi, din moment ce nu există dovezi în sine, în document, că Victor şi Vicenţiu au acţionat pentru papă, face autorizarea lui Silvestru, mai puţin sigură.

Există un singur punct mai important de luat în considerare. Într-unul din citatele noastre, s-a afirmat faptul că, Crezul de la Niceea "aşa cum a fost aprobat în forma sa amplificată, la Conciliul de la Constantinopol (în anul 381), . . . este mărturisirea credinţei creştine". A fost o confirmare oficială oferită în sfârşit, cu această ocazie? Revenind din nou la autoritatea noastră Catolică, citim: "Primul Sinod de la Constantinopol (al doilea Conciliu General) a avut loc în luna Mai, anul 381, şi a fost ţinut de către împăratul Teodosie, . . . pentru a confirma credinţa de la Niceea,. . . şi a fost prezidat de către Milet din Antiohia [din nou, nu de către papă]; . . . Potrivit Papei Fotie Damasus, el a aprobat, dar în cazul în care orice parte a Conciliului a fost aprobată de către acest Papă, ar fi putut fi doar crezul menţionat anterior."

Catolicii sinceri, precum şi Protestanţii, ar putea întreba şi ei, în ceea ce priveşte acest cel mai important Crez "Creştin", cine a îndeplinit, de fapt poziţia de "Papă", Silvestru I, singurul oficial desemnat astfel de către Biserica Catolică, sau Constantin, conducătorul secular al Romei „convertit de curând la Creştinism"? Dovezi inconfundabile, chiar şi cele provenite de la autoritatea Catolică, îl evidenţiază pe Constantin. A fost Constantin, nu Silvestru, cel care a convocat Conciliul; a fost Constantin, nu Silvestru, cel care a prezidat; a fost Constantin, nu Silvestru, cel care a emis decrete. De fapt, Silvestru nici măcar nu a fost acolo. Şi nu este nedemn de atenţie că, la momentul acţiunii sale, Constantin a purtat titlul, care era încă de atunci rezervat pentru papi, de "Pontifex Maximus".

Având în vedere fundalul acestuia, atunci, toţi creştinii ar face bine să privească Crezul de la Niceea, cu suspiciune. Acest lucru devine şi mai sigur atunci când învăţăturile sale sunt prezentate în lumina obiectivelor Cuvântului inspirat al lui Iehova Dumnezeu, Biblia. O astfel de analiză atentă va convinge toate persoanele care caută adevărul că, Crezul de la Niceea este ceva dincolo de ceea ce a fost declarat de către apostolii lui Isus ca fiind o veste bună, inclusiv

Cuprins

Petru, şi, prin urmare, se supune blestemului sau "anatemei", pronunţate de către Pavel în Galateni 1:8 (*NW*): „Dar, chiar dacă vreunul dintre noi sau un înger din cer v-ar anunţa o altă veste bună decât aceea pe care v-am anunţat-o noi, să fie blestemat.”

‘O, voi, cu puţină credinţă’

SUB titlul de mai sus publicaţia *Vallez News*, Hanovra, New Hampshire, din 11 aprilie, anul 1956, a publicat următorul editorial de bun-simţ:

„Când şi când un oarecare oficial public creează o situaţie care ne lasă pe noi, restul, să ne întrebăm dacă a auzit vreodată de libertate, democraţie, şi drepturile politice şi umane. Cel puţin aceste acţiuni implică o lipsă de credinţă în înţelegerea libertăţii de către oameni. Cel mult ele sunt o manifestare brută si arbitrară a capacităţii oficiale pentru a face un munte dintr-un muşuroi de cârtiţă. Cel mai recent oficial care a încălcat meterezele libertăţii este aghiotantul general Francis Billado din Vermont. Un grup de Martori ai lui Iehova a organizat o întâlnire în zona Bennington. Ei au căutat să folosească Naţional Guard Armory. Aceştia au semnat un contract formal şi legal, obligatoriu, de închiriere a clădirii, aşa cum au făcut şi reprezentanţii Gărzii Naţionale. Martorii au făcut apoi publicitate întâlnirii la adunările lor.

„Apoi, ca un trăsnet din cerul albastru, cu mai mult de o lună după ce contractul a fost semnat şi Martorii au încheiat acorduri în avans de publicitate, Generalul Billado a anulat brusc contractul. El a citat ca şi motiv al său ‘posibilitatea apariţiei problemelor — o revoltă sau ceva.’ Martorii, fiind în esenţă oameni paşnici, au ales să nu facă din acest lucru o luptă juridică pentru a pune în aplicare contractul de închiriere. Unul din două lucruri este evident în mod clar: Fie Garda Naţională şi Billado nu au ştiut nimic despre Martori atunci când au semnat contractul, fie au fost supuşi unor presiuni din exterior. Dacă primul caz este adevărat, atunci acesta este o etalare uimitoare de ignoranţă la un nivel oficial înalt. Dacă este cazul din urmă, atunci Billado are datoria de a vorbi sincer, de a da nume şi de a dezvălui de ce crede el că există ‘posibilitatea apariţiei problemelor.’

„Martorii lui Iehova sunt o sectă care a demonstrat iar şi iar că este capabilă de a conduce adunări ordonate. Adunările lor naţionale au fost atât de bine organizate şi stârnesc admiraţie de la cei care i-au urmărit în desfăşurarea activităţilor. Convingerile lor nu sunt, în general, populare, dar secta este unul dintre corpurile religioase în creşterea cea mai rapidă din America. Marea majoritate a Americanilor au o adeziune destul de fermă cu privire la principiile libertăţii. Atunci când ei văd un oficial important renunţând la un angajament legal, din cauza ‘posibilităţii apariţiei problemelor’, ei au un motiv întemeiat să se mire.

„Guvernatorul Johnson a fost citat ca spunând că intenţionează să obţină ‘informaţii complete’, cu privire la incident. Sperăm că va face aceasta şi în cazul în care, aşa cum suspectăm puternic, nu există nici o dovadă a unui ‘pericol clar şi

Cuprins

prezent,' nici 'posibilitatea apariţiei problemelor — o revoltă sau ceva', el va avea curajul de a rezolva chestiunea corect, public."

Transmitere credincioasă

● Noua carte *Sulurile de la Marea Moartă*, scrisă de către Millar Burrows, ne face să ne oprim asupra întrebării dacă aceste suluri schimbă Biblia aşa cum o ştim noi. Autorul răspunde cu un categoric "contra." De fapt, atât manuscrisul lui Isaia, cât şi textul lui Habacuc confirmă, aşa cum şi Burrows scrie, că "adevărul esenţial şi voinţa lui Dumnezeu revelate în Biblie . . . s-au menţinut neschimbate prin toate vicisitudinile în transmiterea textului."

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de Victoria Dougaluk

DE-A LUNGUL ultimilor ani, în timp ce studiam la casele oamenilor cu bunăvoinţă sau în asociere cu poporul lui Iehova, în general, de multe ori am auzit remarca: "Cu toată experienţa ta, ar trebui să scrii o carte despre viaţa ta de misionar." Sunt zi de zi în serviciu şi având astfel un program complet, acesta era, desigur, destul de nepractic. Cu toate acestea, s-a sugerat recent să scriu, nu o carte, ci câteva puncte care ies în evidenţă în anii în care mi-am urmărit scopul în viaţă ca şi un misionar. Confidenţial, cred că o carte ar fi mult mai simplu de scris, deoarece există atât de multe lucruri care se pot spune.

Deci, întorcându-mă înapoi la anul 1939, când mama mea, un rezident din Chippawa, statul Ontario, Canada, după ce a frecventat toate bisericile din cartier în căutarea adevărului, în cele din urmă a găsit în Biblie, cu ajutorul publicaţiilor Turnului de Veghere, ceea ce a mulţumit-o şi continuă să o satisfacă. În ciuda răbdării ei, arătând contrastul dintre religia adevărată şi cea falsă, am continuat să frecventez biserica Romano – Catolică, unde am fost o membră a corului, a organizaţiei de tineret, şi a clasei de catehism. Îmi amintesc cu cât tact mă punea să învăţ să citesc limba ei maternă Ucraineană şi în acelaşi timp, îmi alegea Scripturile care conţineau promisiunile binecuvântărilor Împărăţiei. Răbdarea ei a fost răsplătită atunci când, într-o Duminică, din propria mea voinţă, am plecat de la biserică şi am aşteptat afară să se încheie lirturghia, astfel încât să merg acasă împreună cu surorile mele. Servul de grupă şi alţi fraţi erau în trecere, luând-o pe mama mea în lucrarea din uşă în uşă. Văzându-mă pe treptele bisericii la o oră atât de matinală, s-au oprit şi m-au întrebat dacă aş dori să mă alătur lor. Am fost foarte

fericită să fac acest lucru. La acel moment era o fată de vârsta mea în maşină, care m-a încurajat foarte mult şi mi-a spus că am făcut ce era potrivit plecând, deoarece nu puteam lua parte la două mese.

La acel moment aveam doisprezece ani, si de atunci am apreciat întotdeauna energia, răbdarea si timpul pe care fraţii din vremea aceea l-au petrecut în formarea mea, niciodată simţind că eram prea tânără pentru a-i deranja. În Septembrie, anul 1940, m-am dedicat lui Iehova, împreună cu mama mea şi cu o soră mai mică.

La scurt timp după aceasta, un pionier din ţara Newfoundland a venit pentru a-l vizita pe servul de grupă. El a fost adus în casa noastră, astfel că am avut prilejul de a asculta unele dintre experienţele sale. Îmi amintesc că stăteam aşezată acolo, fermecată, şi am spus că într-o zi voi fi şi eu un misionar ca acesta. Cuvintele încurajatoare ale acestui frate mi-au rămas întipărite în minte şi s-au accentuat atunci când, în anul 1942, am participat la prima mea adunare în Cleveland, statul Ohio. Acolo am întâlnit mulţi lucrători cu timp integral şi toţi păreau foarte fericiţi. Aşa că, i-am întrebat totul cu privire la activităţile lor şi am hotărât să fac o cerere pentru serviciul de pionier cu timp integral cât mai curând posibil.

În Octombrie, anul 1943, la vârsta de 16 ani, am început să-mi urmăresc scopul în viaţă, noua mea carieră. După o scurtă perioadă de lucrare numai în zonele rurale, pe bicicleta mea, am fost repartizată în oraşul Toronto, Canada, împreună cu o altă soră — o persoană total străină pentru mine. Nu am rămas mult timp aşa.

Îmi place să mă gândesc în trecut la bunătatea filialei din Toronto în obţinerea cazării mele, şi la dragostea pe care fraţii au arătat-o prin hrană, îmbrăcăminte şi adăpostirea mea. Fiind departe de casă şi foarte tânără, am avut multe de învăţat şi am apreciat sfatul celor maturi la adevăr.

Aducerea studenţilor mei în Biblie la întâlniri şi urmărind absolvirea lor ca vestitori, era visul meu devenit realitate. Ce privilegiu de a fi utilizat de Iehova în această manieră! Am fost foarte fericită astfel de a avea o parte în justificarea numelui lui Iehova.

După un an sora mea mi s-a alăturat în serviciul cu timp integral, fiind încurajată de către experienţele pe care i le-am povestit în scrisorile mele. Acest lucru a generat o schimbare de numire pentru altă adunare. La acel timp sora mea avea 15 ani; aşa că din nou, menţionez ce ajutor au fost fraţii maturi care ne ajutau să creştem spre maturitate. Am avut multe studii Biblice interesante în această misiune, cartea noastră de studiu la acel moment fiind *Copii*. Un studiu a fost cu o familie de surdo-muţi. La început acest lucru părea că este o barieră reală, că noi nu suntem

în măsură să vorbim unul cu altul; dar în curând am descoperit că este destul de simplu să vorbesc cu mâinile şi să mă fac înţeleasă. Famlia a acceptat adevărul şi ne-a însoţit în lucrarea din uşă în uşă, folosind mici cărţi de vizită, care explicau scopul vizitei lor. Ei s-au mutat la scurt timp după aceea şi a fost o încântare să ştiu că au participat la adunarea de pe Stadionul Yankee, din New York, din anul 1953, călătorind 2 000 de mile pentru a face acest lucru. După ce am dobândit acest mijloc nou de comunicare şi gândire, mai târziu am fost în măsură să conduc studii cu alte patru familii de surdo-muţi.

Şase luni mai târziu am primit o invitaţie pentru pionierat special. Numirea noastră era un teritoriu izolat, din suburbiile din Toronto, Ontario. După ce ni s-a spus să mergem cât mai curând posibil, am făcut imediat cerere cu privire la cazare. În acea după-amiază ne-am mutat, aranjând pentru a sta cu o familie timp de o săptămână. Aceasta a devenit casa noastră pentru un an şi jumătate.

Pionieratul special a necesitat mai multe ore, mai multe vizite ulterioare, acest lucru rezultând în mai multe experienţe, mai multe binecuvântări. Plecam foarte devreme, dimineaţa, luând prânzul, pe care îl mâncam în cimitirul imens din apropiere, şi ne întorceam numai după lăsarea întunericului. I-am asistat de multe ori pe îngrijitori şi le-am amintit uimirea lor faţă de curajul nostru într-un astfel de loc. Un muncitor s-a abonat la *Turnul de veghere* şi a luat adresa de la Sala Împărăţiei cea mai apropiată de casa lui.

Sora cu care locuiam venea de multe ori pentru a petrece întreaga zi alături de noi, adăugând varietate şi companie plăcută. De fapt, tovărăşia întregii grupe la care participam a făcut mult pentru a ne întări spiritual pentru ceea ce încă avea să vină.

În misiunea noastră am fost foarte mulţumiţi, nu ne-a lipsit nimic; dar eu recunosc că, în secret, nutream gândul că într-o zi vom fi trimise în Provincia Quebec. Auzisem despre persecuţia fraţilor noştri de acolo, din cauza lucrării lor de propovăduire; cât de mulţi dintre ei au fost atacaţi de gloate, bătuţi şi închişi. Noi am început să gândim astfel: Avem tinereţe, putere şi sănătate; o misiune ca aceasta ar fi ideală pentru noi, deoarece noi dorim să avem o contribuţie reală în lupta pentru libertate, împreună cu fraţii aflaţi deja acolo.

Puteţi să vă imaginaţi emoţia noastră, atunci când, într-o zi, nu numai că sora mea a primit o invitaţie de pionier special, ci amândurora ni s-a cerut să mergem la Montreal, Quebec, să ne desfăşurăm serviciul acolo. Am auzit, de asemenea, că sora noastră mai mică a început cel de-al treilea an consecutiv al ei ca şi pionier de vară, intenţionând să ni se alăture la timpul potrivit.

Înainte de plecarea noastră la Montreal, alţii, de asemenea, au fost invitaţi la Quebec şi am fost chemaţi la filiala din Toronto. A fost subliniată importanţa învăţării limbii Franceze; au fost explicate obiceiurile oamenilor, şi noi am fost încurajaţi, în general. Acest lucru ne-a oferit un început minunat.

1 Mai, anul 1946, a văzut două surori emoţionate şi agitate intrând în marele oraş din Provincia Quebec. Din fericire ne-am întâlnit cu un frate, care era atunci responsabil de chestiunile legale din Montreal. Am fost luaţi la o parte pentru masă, apoi la adunarea săptămânală de serviciu a grupei în care eram

Cuprins

numite. La acel moment doar o grupă ţinea adunări, şi nu voi uita niciodată ieşirea din sală, simţindu-mi capul cât un dovleac, după ce am încercat din greu să înţeleg tot ceea ce a fost spus în limba franceză. Îmi amintesc că am ascultat un pionier vorbitor de limbă engleză, răspunzând la întrebări în limba franceză, şi cât de mult l-am admirat făcând progrese.Eram hotărâtă să fac acelaşi lucru.

Nu a mai trecut mult timp până să ne confruntăm cu acele lucruri despre care am citit la un moment dat. Sora mea a fost arestată şi dusă în mod regulat la tribunalul pentru minori şi eu am fost un însoţitor regulat la curtea magistraţilor, atât de regulat, încât judecătorul m-a informat într-o zi că eram cea mai mare pacoste care a ajuns vreodată în acel loc. Am avut multe oportunităţi de mărturie, nu numai pentru personalul instanţei, ci şi pentru alţi deţinuţi. O legătură mare de dragoste a crescut între fraţi, care au împărtăşit experienţele din penitenciare; aş aminti special o ocazie: Mai mulţi dintre noi fuseseră aduşi împreună şi pe măsură ce veneau cauţiunile, primii erau eliberaţi cei mai în vârstă sau cei cu familii acasă. În final am mai rămas doi dintre noi. Trecuseră şase zile şi nu ştiam când ne va veni rândul. În cele din urmă a venit cauţiunea, dar numai pentru unul dintre noi. Sora mea franceză mi-a spus: ‘Amândouă sau niciuna’; astfel ea a renunţat la libertatea ei pentru a sta cu mine. Acest lucru a fost mult mai apreciat decât ar putea exprima cuvintele în sine. În cele din urmă martorii lui Iehova au ajuns să fie foarte respectaţi datorită luptei lor pentru libertate, ca şi toate încercările eşuate de a ne descuraja. Eforturile lor pentru a ne slăbi zelul ne-au făcut tot mai hotărâţi să continuăm şi să găsim oile în acest teritoriu.

Aceasta, însă, nu a fost cea mai mare problemă. Era limba franceză. Am realizat că singura cale de ajutor pentru oamenii francezi era să vorbesc cu ei în propria lor limbă; astfel încât m-am mutat cu o familie care nu avea cunoştinţe de limba engleză, şi ne-am înţeles cu privire la această sarcină. Aveam dicţionare. Am pus în practică fiecare cuvânt nou învăţat, până când, încet, în cele din urmă, cuvintele au ajuns să aibă sens, apoi fraze, apoi gânduri sau idei. Erau râsete copioase la încercările noastre, dar francezii au fost foarte utili în a ne explica ceea ce doream să ştim.

Vizita fratelui Knorr la Montreal, în a doua parte a anului 1946, a însemnat un mare lucru pentru pionierii din Quebec. Şaizeci şi şase dintre noi au fost invitaţi la Gilead pentru clasa a noua (în anul 1947), care urmau să fie instruiţi pentru lucrarea misionară specială în provincia Quebec.

La Gilead am învăţat gramatica limbii franceze, împreună cu toate celelalte subiecte esenţiale. A fost doar un impuls de care aveam nevoie pentru a ajunge înapoi în teren, având putere reînnoită, noi argumentări şi cunoştinţă crescută. Manifestarea unităţii şi a dragostei de acolo ne instruia cum să ne trăim vieţile noastre de zi cu zi. Fata cea tânără care m-a încurajat să nu mă mai întorc, când am plecat prima dată de pe treptele bisericii, a frecventat aceeaşi clasă din Gilead ca şi mine. Prezenţa noastră la Gilead a însemnat că în prezent se cerea mai mult de la noi; dar având spiritul lui Iehova, Cuvântul Său şi organizaţia Lui (pentru care noi vom mulţumi în continuu), au fost depăşite toate obstacolele şi noi am continuat să ne bucurăm de binecuvântările pionieratului cu timp integral.

Cuprins

În luna Octombrie, anul 1949, sora mea şi cu mine am fost trimise în oraşul Sfântul Hyacinthe, Quebec, un teritoriu izolat la treizeci şi cinci de mile în afară de Montreal. Un prieten ne-a dus acolo pentru a căuta locuri de cazare. Peste tot unde întrebam oamenii spuneau: "Va trebui să îl sun pe preotul meu pentru a vedea dacă îmi permite să primesc în chirie non-catolici." După ce am încercat în mai multe locuri, în cele din urmă am găsit o femeie care a fost de acord să ne închirieze camera ei din faţă, cu intenţia, cum ea a şi recunoscut mai târziu, de a ne converti la credinţa Catolică.

În acel moment noi luam semnături de la oameni pentru un proiect de lege în scris a drepturilor pentru Canada. În prima săptămână majoritatea a semnat, fiind de acord că libertatea religiei este dreptul fiecăruia. Predica de Duminică a adus o schimbare a scenei. Preotul paroh a anunţat că nimeni nu trebuia să semneze, că noi eram "Comunişti", că eram ‘fecioarele nechibzuite ale pildei,’ etc. Gazda noastră a fost avertizată să ne dea afară după două săptămâni. Într-o dimineaţă ne-a spus să plecăm din casă în termen de două ore sau lucrurile noastre vor fi scoase în stradă. Ea a strigat că ne-a informat, adăugând că acest lucru nu a fost ideea ei. Ne-am luat hainele şi le-am dus la vestiarele de la gară, iar noi am început o nouă căutare de locuinţă, însă fără nici un rezultat. Am fost obligate să ne întoarcem la Montreal şi pentru următoarele trei zile timpul nostru a fost petrecut făcând drumeţii dus-întors între aceste două oraşe, în căutarea unei locuinţe. Am găsit-o la marginea oraşului, la o familie foarte lipsită de prejudecăţi care, chiar şi după ce a fost insultată în ziarele locale, a refuzat să ne dea afară din casă.

După un timp am fost arestate, acuzate de vânzarea de Biblii. La proces am câştigat. Acest lucru a oprit mitocănimea împotriva noastră, care devenise o rutină de zi cu zi şi, de asemenea, ne-a oferit protecţia poliţiei. Mai târziu, ni s-au alăturat alţi doi misionari şi la timpul potrivit, am avut bucuria de a înfiinţa o nouă grupă. Mai multe persoane au luat o poziţie fermă pentru adevăr, fiind obligate să părăsim oraşul pentru a căuta în altă parte de lucru. Pentru noi, însă, a devenit o casă reală, şi fiind aproape în întregime pe teritoriul francez, am fost capabile să progresăm cu limba. La multe ocazii, oamenii ne-au luat pentru a vorbi cu preoţii locali de la Parohia lor, deoarece ei nu credeau că noi avem ‘Biblia bună.’ Aceste discuţii ne-au întărit, încât ne-am dat seama cât de puţine lucruri cunoşteau despre Scripturi aceşti oameni instruiţi la seminarii şi teologi. Unul dintre ei chiar a şi obiectat: "Cum te aştepţi de la mine să discutăm despre Biblie? Sunt un preot, nu un student al Bibliei." Un altul, un "Preot" Dominican, ne-a înjurat în timpul unei discuţii într-o clădire închisă, atunci când i-am arătat în Biblia sa propria dovada că "o treime", de la 1 Ioan 5:7 era o adăugire. Tânărul care ne-a condus acolo a fost deziluzionat, deoarece ne-a promis la început că, deşi el nu ştia răspunsurile la întrebările noastre, cu siguranţă "Părinţii" vor şti.

În luna Septembrie (anul 1951) a început o altă aventură în viaţa noastră misionară. Am fost repartizate, cu un coleg al nostru, la Trois Rivieres, în Quebec, la o distanţă de optzeci şi trei de mile nord de Montreal, împreună cu alţi cinci misionari nou absolvenţi din clasa a şaptesprezecea de la Gilead. La început au

Cuprins

fost străini faţă de noi, dar, noi fiind capabile să găsim doar două camere pentru a ne găzdui pe opt persoane, nu a trecut mult timp până să ne cunoaştem. Prima zi de serviciu a început cu o vizită la şeful local de poliţie. Am făcut acest lucru pentru a-l informa de sosirea noastră şi de intenţiile noastre, astfel încât să îi cruţe pe oamenii lui şi să nu mai fie nevoie să facă anchete inutile de acuzaţii false, apoi, după cum era de aşteptat, să se spună că eram "Comunişti." După ce i-am explicat metoda noastră de lucrare, ne-a urat mult succes. Opt misionari, muncind în fiecare zi, au adus curând comentariul că o armată a invadat oraşul. Prima dată preoţii au încercat mai multe mijloace pentru a opri lucrarea noastră acolo, chiar urmărindu-ne din uşă în uşă pentru a avertiza publicul. Într-o zi a venit un apel de la poliţie pentru a ne aresta, care mai apoi a fost dejucat când poliţia, văzând despre cine era vorba, a dat înapoi. Când am obţinut locuri mai mari, casa noastră a devenit o Sală a Împărăţiei.

Mulţi pe care i-am vizitat au comentat cu privire la faptul că opt fete trăiau împreună în pace. Numai aceasta le-a dovedit că aveam o organizaţie paşnică şi că spiritul lui Dumnezeu prevala. Locuind în cartiere foarte apropiate, fiecare dintre noi am învăţat mult şi am constatat că modul nostru special individual de a face anumite lucruri nu era întotdeauna cel corect; astfel încât fiecare la rândul său, va oferi totul pentru a face mai bine. Am constatat că, atunci când există organizare este pace. Trăind împreună de peste doi ani, acest lucru ne-a unit ca o adevărată familie, şi când a venit timpul să plecăm, am realizat ce legătură puternică a fost stabilită.

Acum ceva nou ne aştepta: o grupă înfiinţată. Pionierii credincioşi au lucrat din greu pentru a construi acest grup, în circumstanţe foarte grele. Asemenea lui Moise, ne-am simţit destul de incapabili să o facem de unii singuri, dar ştiind că puterea noastră se află în Iehova, ne-am preluat cu rugăciune responsabilităţile. Curând am găsit vestitori care să răspundă şi să coopereze pentru a promova interesele Împărăţiei, şi muntele nostru să se transforme într-un muşuroi. Un an mai târziu eram în continuă creştere şi ne bucuram foarte mult de asocierea noastră cu aceste "alte oi", care sunt într-o nevoie atât de mare, deşi treptat în creştere spre maturitate.

Sora mea, care m-a însoţit timp de zece ani, acum a plecat pentru o altă misiune, împreună cu un alt membru al familiei, cumnatul meu; dar în locul ei, sora mea mai mică (pionier de trei ani), împreună cu soţul ei (slujitor cu timp integral de peste cinci ani), am ajuns în Provincia Quebec. Deţinând un astfel de privilegiu, de a fi utilizată de Iehova, am fost foarte fericită. Aceasta înseamnă că mi-am urmărit scopul în viaţă.

Acum îmi urmăresc scopul în viaţă într-o calitate diferită. După ce am petrecut ceva timp la casa Betel din Toronto, m-am căsătorit şi am devenit un membru al casei Betel din Brooklyn, unde locuiesc acum şi slujesc ca şi doamna C. A. Steele.

Cuprins

Primeşte adevărul din ambalajul ouălor

● *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din anul 1956, arată că în prezent există patruzeci de martori ai lui Iehova în Africa de Sud-Vest. Cu toate acestea, în anul 1945, exista un singur martor. Recent, acest martor singuratic în 1945 a fost vizitat şi el a povestit cum a ajuns să fie unul dintre martorii lui Iehova. În anul 1929, în timp ce lucra într-o mină, primea ouă de la un agricultor din apropiere. Aceste ouă erau ambalate individual în hârtie, nişte pagini dintr-o anumită carte. Materialele tipărite de pe aceste pagini i-au trezit o scânteie de interes şi s-a ţinut să le citească, întrebându-se de unde provenea cartea. Apoi, într-o zi, a ajuns şi la ultima pagină a cărţii şi pe ea a găsit numele şi adresa Societăţii Turnul de Veghere. El a scris Societăţii din Germania, a obţinut literatură şi, curând după aceea, a luat poziţie pentru adevăr. Astăzi, la vârsta de şaptezeci de ani, el continuă să fie un martor credincios pentru Iehova.

Irelevant

● La Conferinţa Evanghelistică de la Texas, la care au participat 3 000 de Baptişti, predicatorul Primei Biserici Baptiste din Atlanta, Roy O. McClain, a declarat că aproximativ 25% din ceea ce face el şi majoritatea predicatorilor este "aproximativ la fel de mult referitor la Împărăţia lui Dumnezeu ca Mama Gâscă." — *Jurnalul Atlantei*, din 10 Ianuarie, anul 1956.

Probleme în traducerea Bibliei

● Nici o altă carte nu a fost tradusă în mai multe limbi decât Biblia. Cel puţin o carte din Biblie a fost tradusă în 1 084 de limbi diferite. Câte alte multe limbi mai sunt acolo, care nu au încă Biblia? Aproximativ 2 000 de alte limbi. Dar acestea sunt limbi predominant tribale vorbite în principal în Noua Guinee, Africa, Asia de Sud-Est şi printre Indienii Americii de Sud. Astfel, limbile rămase nu sunt vorbite de către multe popoare, probabil mai puţin de cinci la sută din populaţia lumii. A aduce Biblia oamenilor care vorbesc aceste limbi tribale prezintă adesea probleme mari pentru traducătorii Bibliei. Nu sunt suficiente cuvinte în aceste limbi pentru a face posibilă traducerea literală. Dialecte locale, de multe ori amuzante şi ciudate pentru oamenii vorbitori de limbă engleză, trebuie să fie utilizate. Potrivit unui oficial al Societăţii Americane a Bibliei, oamenii Gbeapo din Liberia nu au nici un cuvânt pentru "profet"; cuvântul trebuie să fie tradus "crainic al oraşului lui Dumnezeu" pentru a fi înţeles. Cuvântul "închinare" în limba indienilor Cuicatec din Mexic devine "a da din coadă în faţa lui Dumnezeu." Şi în limba tribului Chokwe din Africa de Sud expresia "a se bate în piept" trebuie să fie formulată "el îşi loveşte capul." Aceasta pentru că baterea cuiva în piept, la aceşti membri de

Cuprins

trib, este un gest de aprobare. Deci, dacă fraza s-ar traduce literal, ar însemna exact opusul a ceea ce este destinat să transmită sensul exprimat în limba engleză de către expresia "el s-a bătut pe spate."

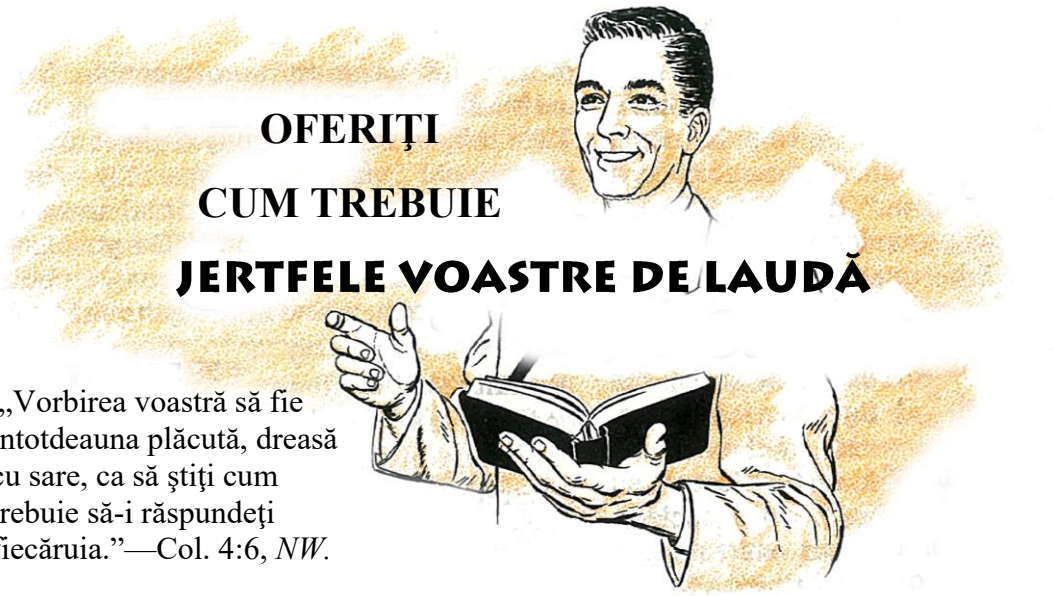

„Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia.”—Col. 4:6, *NW*.

LEGEA mozaică cerea ca jertfele să fie presărate cu sare: „Orice ofrandă dintre ofrandele tale de cereale să fie presărată cu sare. Să nu laşi să lipsească sarea legământului Dumnezeului tău de pe ofranda ta de cereale. Orice ofrandă a ta să o prezinţi cu sare.” De ce? Sarea este un conservant şi previne putrefacţia. Era interzis să se ofere ceva fermentat, iar sarea din ofrandă împiedica acest lucru. Anticipând schimbarea prin putrezire, sarea garanta permanenţă, şi era folosită împreună cu un legământ ca să arate caracterul neschimbat al acestuia, stabilitatea lui. Printre popoarele antice era un semn de prietenie să mănânce sare împreună şi însemna fidelitate şi loialitate pe viaţă. Cel care jertfea ofrande de comuniune pe altarul lui Iehova era considerat părtaş cu Iehova; aşa că folosirea sării în jertfe indica împărtăşirea sării cu El, ceea ce simboliza loialitate perpetuă.—Lev. 2:13, *NW*.

[2] Fiindcă adevăraţii urmaşi ai lui Isus, prin exemplu şi prin propovăduire, urmau să fie o influenţă pentru prevenirea putrefacţiei şi degradării morale, Isus i-a numit „sarea pământului.” Sarea este menţionată şi în legătură cu cuvintele lor de propovăduire: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia.” (Mat. 5:13; Col. 4:6, *NW*) Creştinii nu oferă jertfe de bucate sau carne lui Iehova, aşa cum a făcut naţiunea Israel, ci oferă jertfe de laudă prin cuvintele buzelor lor, iar acestea sunt asemănate cu tauri şi cu fructe. Aşa cum jertfele materiale ale Israelului trebuiau însoţite cu sare, aşa şi cuvintele creştinului, taurii simbolici ai buzelor lui, trebuie drese cu sare. Acest lucru înseamnă că vorbele trebuie să fie curate în adevăr, să aibă un efect conservator atât asupra vorbitorului, cât şi asupra ascultătorului, şi să fie loiale şi

Cuprins

credincioase lui Iehova, să nu nesocotească numele Lui sau să facă masa Lui să pară vrednică de dispreţ. Cuvintele oferite trebuie să fie apetisante pentru iubitorii dreptăţii. Sarea este un ingredient gustos atât în hrana omului, cât şi în cea a animalului: „Este mâncat un lucru searbăd fără sare?" „Boii şi asinii tineri care lucrează pământul se vor hrăni cu nutreţ sărat." (Iov 6:6; Isa. 30:24, *AT*) Aşadar, jertfele în cuvinte ale creştinilor trebuie presărate cu sare spirituală, să nu fie fără gust, insipide sau stricate, ci să fie gustoase, prietenoase, credincioase şi cu putere de conservare.

PREDICILE ÎN PRAGUL UŞII

[3] Ştiţi cum trebuie să răspundeţi, să oferiţi jertfe spirituale, cu bunăvoinţă, drese cu sare? Aşa cum a fost în zilele lui Cristos şi ale apostolilor şi ale discipolilor timpurii, aşa şi astăzi, aceste jertfe verbale sunt oferite cel mai frecvent şi cel mai eficient la uşile şi în casele oamenilor. Vă gândiţi şi vă pregătiţi dinainte predicile din pragul uşii, „astfel încât să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia" pe care îl întâlniţi la uşă? La această primă vizită este deosebit de important să găsiţi cuvinte care sunt clare, simple şi plăcute, să nu fie controversate: „Ţelul Vorbitorului era să găsească cuvinte plăcute, chiar dacă spunea deschis ce era adevărat." Dacă apar, totuşi, controverse, „fiţi întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund." „Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi, capabil să predea, stăpânindu-se în situaţii rele, învăţându-i cu blândeţe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea căinţa care duce la cunoaşterea exactă a adevărului."—Ecl. 12:10, *Mo;* 1 Pet. 3:15; 2 Tim. 2:24, 25, *NW.*

[4] Nu trebuie să fim neîncrezători şi să ne scuzăm pentru firea sau purtarea noastră, ci să ne amintim că Îl reprezentăm pe Creatorul universului şi că avem sprijinul Lui. Sunteţi convinşi că spuneţi adevărul? Atunci lăsaţi-vă convingerea să se zărească în eliberarea voastră. Sunteţi sinceri? Lăsaţi lumina să pătrundă. Sunteţi entuziasmat de adevăr? Arătaţi-le acest lucru prin tonul vocii şi prin expresia feţei voastre. Cu siguranţă mergeţi la ei ca prieteni; aşa că fiţi călduros şi amabil, vorbăreţ şi direct. Atrageţi-i în conversaţie punându-le întrebări, invitându-i să facă observaţii. Apropiaţi-vă de fiecare uşă cu gândul că cel din spatele ei este o oaie, un prieten, şi lăsaţi să se vadă interesul şi grija voastră pentru el. Aveţi această atitudine pozitivă faţă de fiecare stăpân de casă; înainte ca să gândiţi diferit despre el, faceţi-l să dovedească faptul că este diferit. Nu lăsaţi capra de la ultima uşă să vă amărască cu o atitudine negativă pentru următoarea uşă. Fiecare uşă merită cel mai bun de la voi şi nu trebuie să primească mai puţin doar fiindcă s-ar putea să se afle în mijlocul unui teritoriu mai greu.

[5] Aţi citit vreodată un paragraf, ochii văzând fiecare cuvânt, dar la sfârşit să constataţi că nu vă amintiţi nimic din ceea ce aţi citit? Mintea v-a rătăcit în altă parte. Sau aţi stat vreodată la un discurs, auzind cuvintele, şi deodată să vă daţi seama că nu vă amintiţi nimic din ceea ce a zis vorbitorul în ultimele zece minute fiindcă mintea v-a rătăcit? În mod asemănător, când un stăpân al unei case vine la

Cuprins

uşă pare că vă ascultă, şi totuşi mintea lui este ocupată să găsească scuze sau să vă observe îmbrăcămintea, sau să vă analizeze personalitatea. Poate că îşi face o părere despre voi, fără ca urechile lui să înregistreze cu adevărat cuvintele voastre în mintea lui. Oricum, la fel cum mintea voastră nu va rătăci dacă paragraful pe care îl citiţi este interesant şi bine scris totodată, şi la fel cum nu va hoinări dacă vorbitorul pe care îl auziţi exprimă gânduri bune, cu sinceritate şi entuziasm, la fel şi mintea gazdei va fi la predica voastră, dacă aceasta este profundă, clară şi informativă şi prezentată cu o sinceritate călduroasă şi convingere adâncă. Părerile se formează şi hotărârile se iau nu doar prin ceea ce am putea spune, ci prin cum o spunem şi cum arătăm când o spunem.

[6] Presupunând că ne îmbrăcăm îngrijit dar nu cu prost gust, şi că uităm de noi înşine şi că ne lăsăm interesul prietenesc, sinceritatea, convingerea şi entuziasmul să pătrundă la stăpânul casei, conţinutul predicii în sine cere atenţia noastră. Predica trebuie să fie bună în ochii noştri, să ne entuziasmeze cu punctele sale, dacă vrem să transmitem entuziasm şi altcuiva. Dacă ne lasă reci pe noi, atunci nu va încălzi niciodată pe altcineva. Aşa că de dragul vorbirii voastre, realizaţi o predică ce vă place foarte mult. Puteţi lua idei de la alţii, dar nu le folosiţi decât dacă vă umplu cu entuziasm. Altfel o veţi face fără tragere de inimă şi va fi primită la fel. Să aveţi o temă, îndreptaţi aceste puncte la această singură ţintă. Faceţi-o folositoare, de uz personal pentru gazdă. Fiecăruia îi pasă de sine; mulţi nu sunt deloc interesaţi de alţii. Puteţi vorbi despre situaţia din lume—războaie, foamete, epidemii, calamităţi—dar dacă aceste lucruri nu l-au atins pe stăpânul casei personal sau nu ameninţă să o facă în curând, atunci nu va fi prea interesat. Oamenii s-au obişnuit cu suferinţa la scară mare, cu nefericirea mulţimii. Dacă ei sau membrii familiilor lor apropiate suferă de aceste necazuri atunci sunt interesaţi personal. Aşadar, dacă vorbiţi despre necazurile lumii, aduceţi-le la nivelul personal al gazdei. Dacă discutaţi despre delincvenţa juvenilă foarte răspândită, de exemplu, aduceţi-o la el acasă, arătându-i cum să îşi protejeze proprii copii de acestea. Împărăţia este remediul pentru toate problemele, dar arătaţi-le că le va rezolva şi micile griji personale, nu doar marile necazuri ale lumii. Adesea, acestea din urmă sunt prea mari şi prea imense şi zguduitoare ca să poată fi înţelese.

[7] În predica de pe munte, Isus a vorbit despre grijile şi neliniştile de zi cu zi care îi necăjeau pe oameni, ce vor mânca şi ce vor bea. Iehova ştie că au nevoie de aceste lucruri şi le va furniza oamenilor, la fel cum o face pentru păsări şi chiar şi pentru plante. Isus a zis. „Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” Făcând acest lucru, neliniştile personale vor dispărea şi în locul lor veţi avea „pacea lui Dumnezeu care întrece orice gând.” Aşadar, aşa cum a făcut Isus, trebuie să observăm grijile şi neliniştile personale şi individuale ale oamenilor şi să le cuprindem în predicile noastre. Aceste predici

Cuprins

trebuie să se poată adapta la nivelele mintale şi la atitudinile ascultărilor noştri, aşa cum au fost cele ale lui Pavel: „Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preţ pe unii.”—Mat. 6:33; Fil. 4:7; 1 Cor. 9:22, *NW.*

[8] Dacă ne memorăm predicile, atunci le va lipsi flexibilitatea şi adaptabilitatea. Dacă vrem să fie adaptabile şi manevrabile ca să se conformeze diferitelor situaţii care apar la uşi, atunci ar trebui să memorăm doar un conspect scurt. Sunt multe texte cunoscute pe care le putem discuta câteva minute fără notiţe. Vorbim despre ele sub impulsul de moment cu calm şi încredere. Aşa că alegeţi trei sau patru dintre aceste scripturi foarte cunoscute, memorând doar locul în care se găsesc în Biblie. Apoi căutaţi-le în ordine la uşă, citind şi comentând pe scurt pe fiecare dintre ele. Neîmpovărată cu cuvinte memorate care ar suna mecanice, mintea vă este liberă să facă faţă cu idei în timp ce oferiţi cuvintele necesare în mod improvizat, la fel cum faceţi zilnic în conversaţii. Numai atunci se vor arăta sinceritatea şi entuziasmul vostru; numai atunci poate pătrunde personalitatea voastră naturală, căldura şi amabilitatea voastră. Puteţi avea texte adiţionale ca să le folosiţi în diferite situaţii. Puteţi enumera pe spatele Bibliei voastre pentru serviciul de teren mai multe grupări de texte, fiecare grup cuprinzând notiţele voastre pentru o predică.

ÎNCEPEREA PREDICĂRII VOASTRE

[9] Mulţi oameni merg din uşă în uşă pentru o mulţime de scopuri, iar când sună soneria, gazda este adesea iritată de întrerupere şi vine la uşă hotărâtă să vă alunge repede. Ea are mai multe scuze de rezervă, dar probabil că nu se hotărăşte asupra uneia până când nu aruncă o scurtă privire asupra voastră, vă ascultă şi trage repede o concluzie. Atunci va da buzna cu una. Le-aţi auzit deseori şi poate sunteţi capabili să le respingeţi foarte logic, dar după ce a spus-o, cel mai probabil este că se va ţine de ea, orgoliul neîngăduindu-i să dea înapoi. Dacă aţi putea ghici dinainte scuza şi să o respingeţi înainte ca să o rostească, atunci orgoliul ei nu ar fi implicat şi ar putea să vă asculte. Poate că după o scurtă prezentare a voastră aţi putea spune fără ocolişuri, înainte ca ea să fi ales una dintre scuzele obişnuite: „Ştiţi, când sunăm la uşile oamenilor, unii spun imediat că . . .” şi rostiţi una dintre aceste scuze. Poate că nu este cea pe care a vrut să o folosească de această dată, dar este foarte probabil că a folosit-o adesea şi poate să fie luată prin surprindere pentru o clipă, atunci când o citaţi. Poate fi puţin curioasă despre următoarele voastre cuvinte care au de-a face cu această scuză pe care o foloseşte câteodată. Faceţi-le bune, atrăgătoare, ca să îi păstraţi interesul, şi poate că vă va asculta predica până la capăt.

[10] După ce spuneţi, pe scurt, de ce aţi făcut această vizită, aţi putea spune: „Ştiţi, când venim aşa, unii oameni zic: ‘Ah, n-am nevoie de nimic astăzi.’ Dar ascultaţi ce are de zis Isus despre cei care spun că nu au nevoie de nimic: ‘Pentru că zici: Sunt bogat, am agonisit bogăţii şi n-am nevoie de nimic, dar nu ştii că eşti nenorocit, vrednic de plâns, sărac, orb şi gol.’ Bineînţeles că nu s-a referit la sensul literal, căci acest lucru ar fi fost evident pentru ei. El s-a referit la felul spiritual în care se aflau în această stare nevoiaşă.” Apoi, după ce aţi folosit Apocalipsa 3:17

Cuprins

(*NW*) ca să faceţi faţă scuzei, folosiţi două sau trei texte în plus ca să vă completaţi predica. Aţi putea folosi Amos 8:11, ca să arătaţi că foametea spirituală este foarte răspândită şi că, în ciuda existenţei multor biserici, oamenii nu sunt hrăniţi din punct de vedere spiritual, cu toate că unii cred că sunt. Citiţi Matei 5:3 ca să arătaţi că cei care sunt conştienţi de nevoia lor spirituală vor fi săturaţi. În acest punct aţi putea prezenta oferta de literatură şi să declaraţi că aceste publicaţii oferă hrană spirituală, şi să le-o dovediţi prin alegerea unui anumit paragraf pentru citire, unul care conţine un punct deosebit de gustos de informaţie.

[11] Alt exemplu: „Atât de des, când sunăm la uşile oamenilor ei ne spun că sunt ocupaţi. Este bine să fii ocupat, fiindcă Dumnezeu urăşte leneşii. Dar n-ar trebui să fim atât de ocupaţi cu chestiuni mai neînsemnate încât să refuzăm timpul pentru lucrurile mai importante. Odată, Isus a fost în casa a două surori. Maria Îl asculta explicând adevărul lui Dumnezeu, iar Marta s-a plâns că aceasta nu ajută la treburile casei. Iată povestea: 'Marta, dimpotrivă, era distrasă de multele treburi pe care le avea de făcut. Atunci ea s-a apropiat şi a zis: „Doamne, nu-ţi pasă că sora mea m-a lăsat singură să mă îngrijesc de treburi? Spune-i deci să mă ajute". Răspunzând, Domnul i-a zis: „Marta, Marta, tu te îngrijorezi şi te frămânţi pentru multe lucruri. Dar sunt necesare puţine lucruri, ba chiar unul singur. Maria a ales partea bună şi aceasta nu-i va fi luată.'" Iehova şi Isus ne vorbesc prin Biblie. Dacă noi nu Îi ascultăm, de ce ne-am aştepta ca Ei să ne asculte vreodată când suntem în necaz şi le cerem ajutorul?"—Luca 10:40-42, *NW.*

[12] Sau aţi putea spune acestea: „Unii vin la uşă şi spun că sunt prea ocupaţi; dar ştiţi, dacă le-aş oferi o sută de dolari, atunci nu ar mai fi prea ocupaţi ca să îi primească. Dar ascultaţi ce spune Biblia: 'Fericit este omul care găseşte înţelepciune, şi omul care capătă pricepere, căci folosul din aceasta este mai bun decât de la argint şi câştigul ei este mai mare decât al aurului. Ea este mai de preţ decât nestematele, şi nimic din ceea ce poftiţi nu se poate asemăna cu ea. Viaţă lungă este în mâna ei dreaptă; în mâna stângă sunt bogăţii şi cinste. Căile ei sunt căi de plăcere, şi toate cărările ei sunt pace. Ea este un pom al vieţii pentru cei care pun mâna pe ea; cei care o ţin strâns sunt numiţi fericiţi.' Dacă nu sunt prea ocupaţi ca să primească bani, cu siguranţă că nu ar trebui să fie prea ocupaţi să capete cunoştinţa care duce la viaţă veşnică."—Prov. 3:13-18, *RS.*

[13] După ce spuneţi că mulţi vă zic, înainte ca să afle de ce sunteţi acolo, că nu sunt interesaţi, puteţi continua: „Dar ştiţi ce zice Biblia despre oamenii care răspund înainte să audă o chestiune? Ascultaţi: Dacă cineva răspunde la o chestiune fără să fi ascultat, este o prostie şi o ruşine.'" Nu aţi vrea să folosiţi aceasta după ce o gazdă vă spune că nu este interesată. Atunci ar fi prea necioplit; ar fi ca şi cum l-aţi numi prost şi neruşinat. Dar dacă sunteţi primul care pune această problemă, atunci puteţi folosi textul de mai sus, Proverbele 18:13 (*RS*), fiindcă îl folosiţi cu referire la alte persoane care fac acest lucru, nu la cel căruia vă adresaţi. Acelaşi lucru este valabil şi pentru următorul exemplu.

[14] În unele ţări materialiste, unde oamenii au din belşug, aceştia vă dau afară spunând că sunt mulţumiţi. „Ştiţi, unii oameni nu vor să asculte şi spun: 'Ah, mă descurc destul de bine; sunt mulţumit.' Păi, Dumnezeu nu este interesat de

Cuprins

oamenii care sunt mulţumiţi. El este interesat de cei care sunt nemulţumiţi. Cu mult timp în urmă, El i-a însemnat pe unii pentru ocrotire, spunând: ‘Mergeţi prin cetate, prin Ierusalim, şi puneţi un semn pe frunţile oamenilor care suspină şi oftează din cauza tuturor urâciunilor care sunt săvârşite în ea.’ Astăzi Iehova este interesat de cei care iubesc dreptatea, iar aceştia, cu siguranţă, nu sunt mulţumiţi de situaţia stricată şi rea de pe pământ din ziua de azi. Ce om cumsecade ar putea fi mulţumit cu aceste condiţii putrede? Ei vor o conducere curată, sfârşitul imoralităţii, oprirea ipocriziei. Ar vrea şi sănătate şi viaţă pentru ei şi familiile lor, pentru toţi iubitorii dreptăţii. Actualele condiţii rele îi fac să suspine şi să geamă după ceva mai bun.” După această folosire a lui Ezechiel 9:4 (*RS*), aţi putea folosi Matei 5:4, ca să arătaţi că aceste suspine vor fi alinate, că acum dorinţa lor pentru hrană spirituală va fi alimentată de Dumnezeu, şi în noua lume a dreptăţii toate dorinţele lor vor fi îndeplinite de Iehova, folosind Psalmul 145:16 şi Apocalipsa 21:4 ca să stabiliţi aceste puncte.

15 Aţi putea chiar şi să menţionaţi răspunsuri religioase comune, cum ar fi: „Uneori oamenii ne zic: ‘Cred că dacă sunt sincer Dumnezeu mă va salva; asta e tot ceea ce îmi cere, doar să fac ceea ce cred că este bine.’ Dar aceasta nu este ceea ce spune Biblia: ‘Este o cale care i se pare bună omului, dar sfârşitul ei este drumul spre moarte.’” După aceea aţi putea folosi texte precum Galateni 1:8 şi Ioan 17:3, pentru a arăta că trebuie să urmăm adevărul, nu idei omeneşti, despre ceea ce este bine. În combaterea de mai sus a scuzei sincerităţii s-a folosit Proverbele 14:12 (*RS*). Aţi putea folosi cu aceeaşi potrivire texte precum Ioan 16:2, Faptele Apostolilor 26:9 sau Romani 10:2, 3. Există o varietate mare pe care o putem folosi în predicile noastre. Gândiţi-vă la scuzele folosite, la obiecţii religioase comune, la orice ar putea capta interesul, apoi găsiţi o replică rapidă, de preferat o scriptură, întrucât aceasta vă va duce mai repede la predica biblică. Exemplele de mai sus sunt pentru a arăta posibilităţi, nu neapărat ca să fie folosite de voi. Elaboraţi abordări concrete şi dezvoltaţi puncte cu scripturi care vi se potrivesc, care vă sunt pe plac, care vă entuziasmează, astfel încât să vă puteţi expune predica cu entuziasm şi convingere personale. Ce s-a spus despre predicarea în pragul uşii este valabil şi pentru predicarea de la vizita ulterioară. Singura diferenţă este că puteţi folosi una sau două scripturi în plus şi să le dezbateţi un pic mai mult. Acelaşi sfat dat despre expunerea şi schiţele mintale ale predicilor din pragul uşii se aplică şi pentru predica mai lungă de la vizita ulterioară făcută în casă.

16 Să facem tot ce ne stă în putere ca să fim slujitori aprobaţi ai lui Iehova Dumnezeu, să studiem cu sârguinţă Cuvântul Lui ca să obţinem din el jertfe de laudă acceptate, taurii fără cusur şi roadele buzelor dedicate Lui. Cugetaţi la adevărul Lui, recapitulându-l în minte, conturându-l pentru prezentarea publică, punându-l în cea mai bună formă, astfel încât să placă celorlalte oi încă risipite, ca să nu poată fi răsturnat de împotrivirea din partea caprelor. Prezentaţi-l cu bunăvoinţă, blândeţe, tact şi cu sarea simbolică ordinată să ne însoţească jertfele spirituale de laudă. Atunci vor fi cuvinte care sunt loiale, fidele şi credincioase lui Iehova,

Cuprins

cuvinte de stabilitate, cuvinte cu putere de conservare pentru cei care le aud, care le primesc şi care le ascultă. Cu astfel de cuvinte de jertfă nu vom fi niciodată vinovaţi de a face masa lui Iehova vrednică de dispreţ. Vom avea privilegiul să oferim de la ospăţul de lucruri grase al lui Iehova, pentru toţi oamenii cu bunăvoinţă din toate naţiunile.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este simbolizat prin sare?
2. Ce înseamnă pentru creştini să-şi condimenteze jertfele de cuvinte cu sare?
3. De ce este necesar să li se dea atenţie şi să se pregătească dinainte predicile din pragul uşii?
4,5. Ce sfat este dat despre modul de expunere al predicilor şi atitudinea noastră şi de ce este acesta important?
6,7. Ce sugestii sunt oferite despre conţinutul predicilor?
8. Cum trebuie să ne fixăm în minte predicile pentru a le prezenta la uşă, după ce sunt pregătite?
9. Ce sugestie este oferită pentru a face faţă scuzelor obişnuite?
10. Cum puteţi trata afirmaţia: „Astăzi n-am nevoie de nimic”?
11,12. Cum puteţi folosi în predica voastră şi cum puteţi respinge scuza „Sunt ocupat”?
13. Cum puteţi respinge scuza „Nu mă interesează”?
14. Ce se spune, adesea, în ţările belşugului şi cum poate fi folosit lucrul acesta?
15. Ce alte sugestii sunt oferite?
16. Ce vom face acum?

Copiii răspund la disciplină

● O mamă scrie în ceea ce priveşte eforturile sale de formare a patru copii: "Am crezut că încercasem totul, cum se spune, pentru a-i face pe copiii mei să se comporte cum trebuie, totuşi ei erau rebeli şi antagonici în relaţiile noastre de zi cu zi. Sunt martoră a lui Iehova de cinci ani, dar soţul meu s-a opus violent şi mi-a interzis să citesc copiilor oricare dintre publicaţiile Turnului de Veghere. Când a fost subliniat faptul că era responsabilitatea părinţilor pentru a avea grijă ca şi copiii să aibă instrucţiuni Biblice de zi cu zi, am decis să alocăm timp pentru citirea Bibliei în fiecare zi. Acest lucru a ridicat un urlet de protest de la băieţii mei, cu vârste de 7, 5 şi 3 ani, căci întotdeauna păreau că vor să revină la activitatea lor cea mai plăcută. După relatarea creaţiei ei şi-au pierdut interesul şi urletul a crescut mai tare, aşa că închideam televizorul în fiecare seară şi anunţam că a sosit timpul pentru citirea Bibliei. De multe ori am stat cu Biblia într-o mână şi cu toiagul corectării în cealaltă mână. Cu toate acestea, zi de zi antagonismul s-a redus şi acum, după trei ani, ei nu numai că sunt ascultători, dar cer să li se citească Biblia şi să ia parte la lectură şi chiar vor să le pun întrebări despre ceea ce

Cuprins

am citit. Efectele acestui obicei au fost cu adevărat foarte benefice. Nu numai că ei au dobândit o bună cunoştinţă din ceea ce este scris în Biblie, dar relaţiile noastre de familie s-au îmbunătăţit foarte mult şi nevoia de disciplină s-a diminuat. Şi acest lucru i-a ajutat, de asemenea, să ajungă în fruntea clasei, la şcoală, rezultatul practicii de a citi cu voce tare şi de a rosti cuvinte dificile."

Întrebările din Biblie îi poticnesc pe preoţi

LA INSISTENŢELE unora dintre rudele lor, două martore ale lui Iehova au participat la o slujbă din Postul Paştelui de la mijlocul săptămânii, la o Biserică Prezbiteriană din New Jersey. Ele au făcut acest lucru, totuşi, doar pentru că au fost asigurate că aceasta ar fi o oportunitate de a pune întrebări prin intermediul cardurilor cu întrebări, întrebări ale căror răspunuri ar putea ajuta la expunerea erorilor.

Cum grupul a intrat în biserică, fiecare a primit un card, cu spaţiu pentru două întrebări. Erau trei clerici pe platformă şi în timp ce clericul invitat vorbea, un om destul de tânăr, comparativ cu preotul rezident care predica de patruzeci de ani, aceste două martore au scris la întrebările lor. La încheierea discuţiei, preotul care era gazdă a cerut aprozilor să colecteze cardurile de întrebări. Deoarece singurele care au scris la întrebări erau cele două martore, au fost folosite întrebările lor.

Prima întrebare era: „Având în vedere definiţia trinităţii, care afirmă că Tatăl, Fiul şi spiritul sfânt sunt toţi egali în putere, substanţă şi veşnicie, cum se face că, chiar şi în ceruri Fiul este în supunere faţă de Tatăl? — 1 Corinteni 11:3; 15: 28, etc."

Gazda a citit întrebarea şi cum a făcut acest lucru, faţa sa s-a schimbat la culoare. Invitatul a stat puţin, cu capul plecat, gândindu-se profund şi cu mâinile împreunate la spate. Apoi, el a ridicat din umeri, şi-a ridicat mâinile într-un gest de disperare şi a spus cu un zâmbet timid: "Ei bine, acum că este o întrebare foarte profundă şi sunt sigur că cel care a întrebat nu va fi mulţumit cu acest răspuns — ar fi nevoie de aproximativ o oră pentru a răspunde pe deplin la această întrebare — şi că trinitatea este un mister divin şi nu ne aşteptăm să îl înţelegem." Cu aceasta s-a aşezat pe scaun.

Apoi, a fost citită a doua întrebare: „De ce suntem îndemnaţi să credem că, imediat după moarte vom merge în cer sau în iad, atunci când, în calitate de Creştini, toată credinţa noastră se bazează pe înviere, despre care Biblia ne spune că nu va avea loc până după sfârşitul lumii, moment în care Cristos îi va învia pe toţi cei din memoria Lui?"

Din nou preotul a repetat gesturile sale de neajutorare şi audienţa, precum şi cei doi clerici de pe platformă, au zâmbit. În cele din urmă el a spus: "În această seară sunt întrebări foarte dificile", la care toată lumea a chicotit. El a repetat, apoi, că i-

Cuprins

ar lua prea mult timp pentru a răspunde la această întrebare şi că, chiar şi atunci răspunsul nu l-ar satisface pe cel care a întrebat. Dacă cineva doreşte să vorbească cu el după slujire, ar fi în regulă, dar ar trebui să se ţină cont de faptul că ar putea fi noi membri care să se alăture după aceea. El a concluzionat cu, "Noi nu trebuie să ne facem griji despre viaţa de apoi, trebuie să fim preocupaţi să trăim o viaţă bună acum."

Următoarea întrebare citită a întrebat de ce crucea ar trebui să fie utilizată atât de des de către religiile "Creştine", având în vedere originea sa păgână. Pentru a treia oară publicul l-a văzut pe acest preot recunoscând că este lovit de o întrebare Biblică, şi de data aceasta el clătinând din cap. Apoi, el a remarcat că există diferite tipuri de cruci, ilustrându-le cu mâinile sale, şi a adăugat că aceasta nu făcea nici o diferenţă cu privire la originea crucii.

Apoi, a venit şi rândul celei de-a patra şi ultimei întrebări puse de către martori: "Având în vedere 1 Corinteni 1:10, unde Pavel spune că Creştinii nu ar trebui să aibă nici o dezbinare între ei şi că ar trebui să vorbească toţi acelaşi lucru, cum se face că există atât de multe religii diferite, şi toate pretind că sunt Creştine?"

De această dată preotul care era gazdă şi care a citit întrebările a ales să răspundă. El a spus că atunci când a devenit pentru prima dată preot existau aproximativ douăzeci şi şapte de grupuri Prezbiteriene diferite, dar acum, datorită luptei pentru unitate, erau doar opt, şi în termen de câteva luni se aşteaptă să rămână doar şapte. El a mărturisit că lipsa de unitate în rândul Protestanţilor era o ruşine, dar a adăugat că ei au depus toate eforturile care să îi conducă spre unitate.

În acest timp, mai mult de douăzeci şi câteva de carduri erau ţinute sus, dar nu a mai fost timp pentru întrebări. În încheiere, gazda a mulţumit oaspetelui şi i-a zis: "Cu siguranţă, sunt bucuros că nu mai este timp pentru a răspunde la aceste întrebări în seara aceasta!" Oamenii aveau o dispoziţie tristă**;** martorii, cu toate acestea, se bucurau în tăcere.

Într-adevăr preoţimea Creştinătăţii de astăzi este corespondentul liderilor religioşi din vremea lui Isaia, cu privire la care a fost scris: "Pentru voi, viziunea oricărui lucru este asemenea cuvintelor unei cărţi sigilate, care i se dă unuia învăţat, spunându-i-se: Citeşte-o, te rog; iar el spune: Nu pot, pentru că este sigilată." — Isa. 29:11, *AS*.

● Cei înviaţi acum, din clasa unsă, vor participa cu Cristos, în cer, la lucrarea de distrugere a Armaghedonului? — K. R., Statele Unite ale Americii.

Această întrebare a fost recent pusă de către multe persoane, din cauza declaraţiei de la paginile 338 şi 339 ale cărţii *Puteţi supravieţui Armaghedonului în lumea nouă a lui Dumnezeu*, după cum urmează: „Pe de altă parte, este vizibilă

Cuprins

rămăşiţa Israelului spiritual şi o mulţime nenumărată de ‘alte oi,’ însoţitorii lor, toţi sprijiniţi de oştiri nevăzute din cer sub conducerea lui Isus Cristos, Regele regilor şi Domnul domnilor, împreună cu cei din urmaşii Săi unşi deja înviaţi. — Ezechiel 38:8-12; Apocalipsa 2:26-29.”

Ce este spus acolo nu poate răspunde în mod specific la întrebare, în atât de multe cuvinte, dar Scriptura citată, Apocalipsa 2:26-29 da. Versetele 26 şi 27 (*NW*), spun: "Celui care învinge şi păzeşte căile mele până la sfârşit îi voi da autoritate peste naţiuni şi el îi va păstori pe oameni cu un toiag de fier, iar ei vor fi făcuţi bucăţi ca nişte vase de lut, aşa cum am primit şi eu autoritate de la Tatăl meu." Tatăl lui Cristos, Iehova Dumnezeu, îi spune: "Cere-mi şi-ţi voi da naţiunile ca moştenire, şi marginile pământului ca stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma în bucăţi ca pe vasul unui olar." Deci, aceasta este ceea ce Cristos a primit de la Tatăl Său, autoritate asupra naţiunilor de a le distruge la Armaghedon, şi această autoritate se extinde şi asupra înviaţilor unşi acum cu Cristos în cer. — Ps. 2:8, 9, *RS*.

Acelaşi adevăr este înţeles şi în Apocalipsa 17:12-14 (*NW*): "Cele zece coarne pe care le-ai văzut reprezintă zece regi, care n-au primit încă împărăţie, dar primesc autoritate ca regi pentru o oră, împreună cu fiara. Aceştia au un singur gând, astfel că îi dau puterea şi autoritatea lor fiarei. Ei se vor lupta cu Mielul, dar, pentru că este Domnul domnilor şi Regele regilor, Mielul îi va învinge. Şi, împreună cu el, vor învinge şi cei care sunt chemaţi, aleşi şi fideli”, şi anume, toţi cei 144.000.

Nici rămăşiţa unsă, nici celelalte oi de pe pământ nu vor lupta împotriva naţiunilor politice, în mod literal, atunci când va izbucni Armaghedonul. "Căci, deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos." Martorii pământeşti ai lui Iehova, chiar dacă fac parte din clasa cerească sau cea pământească, expun falsitatea religioasă, punctează modul de închinare adevărată, şi avertizează naţiunile nepocăite de zdrobirea lor la Armaghedon. Numai forţele invizibile cereşti cu Cristos, inclusiv cei înviaţi unşi, luptă la Armaghedon şi distrug naţiunile în bucăţi, ca pe vasul unui olar. — 2 Cor. 10:3-5, *NW*.

Rolul corect al bărbatului

● Problemele rasei umane au început atunci când primul bărbat, Adam, nu a reuşit să deţină rolul său drept în calitate de cap al familiei şi a cedat la glasul soţiei lui. Problemele continuă pentru omenire, deoarece taţii nu şi-au păstrat rolul drept în calitate de capi ai familiei, a declarat recent un psihiatru de la Washington. Doctorul John R. Cavanagh, aşa cum este relatat în *New York Times* din 14 Martie,

Cuprins

anul 1956, le-a cerut taţilor să îşi "reia" al lor "rol corect", în calitate de capi de familie. "Bărbatul trebuie să accepte această responsabilitate, pentru care a fost desemnat de Dumnezeu şi natură", a spus el. Mai multe soţii, a observat el, au nevoie de ajutor în adoptarea deciziilor pe care "bărbaţii inadecvaţi, dependenţi din această generaţie" nu sunt capabili sau nu doresc să le adopte. Descriind situaţia jalnică a multor familii din ziua de azi, psihiatrul a spus: "Când bărbatul a abdicat de la responsabilitatea sa în casă, el şi-a forţat soţia într-o poziţie de conducere pentru care ea nu este pregătită. În acelaşi timp, copiii de sex masculin au fost lipsiţi de supraveghere paternă. Acest lucru conduce frecvent către slăbiciune, bărbăţie pasivă inadecvată pentru a prelua conducerea în casă, deoarece ei nu învaţă niciodată independenţa de conducere feminine."

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Iehova

1 Noiembrie 1956 Nr. 21

Cuprins:

ÎNCHINAREA CREŞTINĂ ŞI PĂSTRAREA VIRTUŢII - Pag.751

NEVOIA DE SINGURĂTATE - Pag.757

CUM PRIVESC POLITICA **ADEVĂRAŢII CREŞTINI** - Pag.760

GREUTĂŢI EBRAICE ŞI BANI - Pag.765

URMĂRINDU-MI **SCOPUL ÎN VIAŢĂ** - Pag.769

ÎNTOARCEŢI-VĂ SPRE SOCIETATEA LUMII NOI - Pag.774

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.783

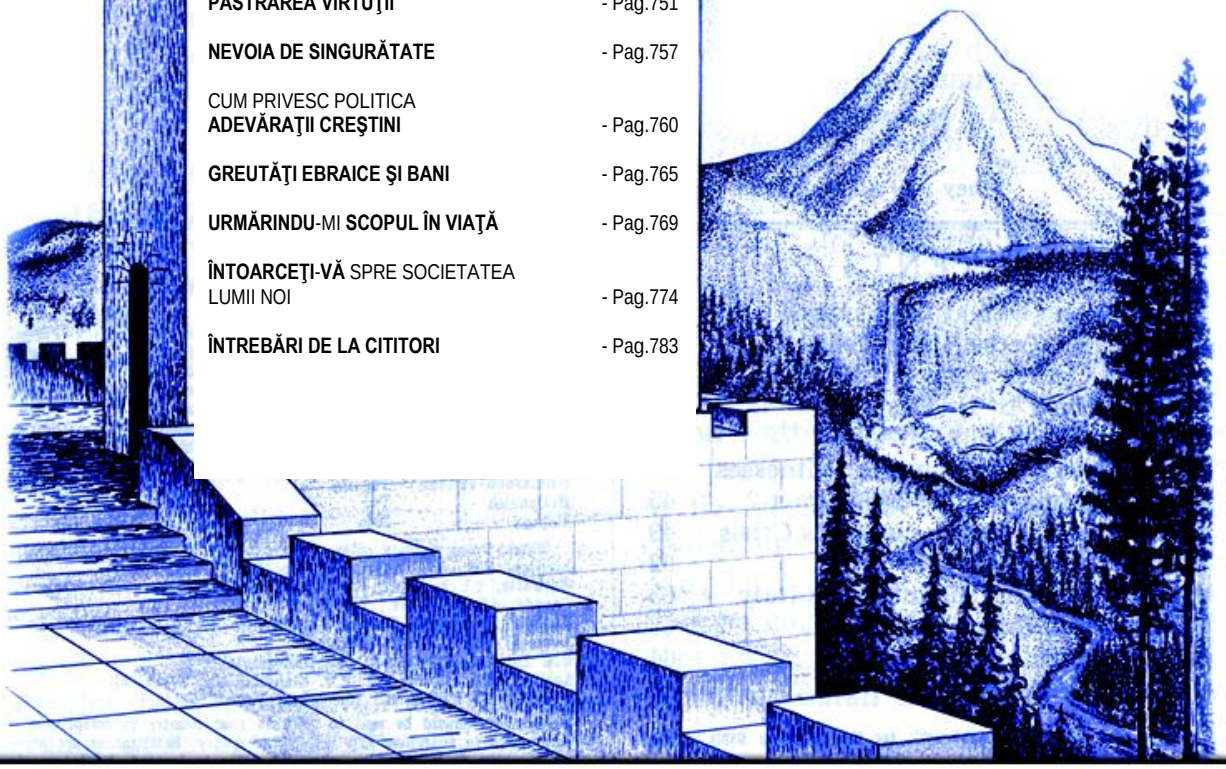

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

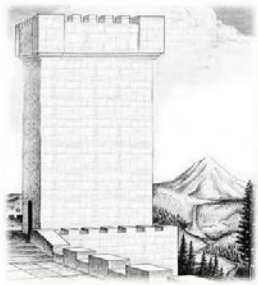

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1956 **Nr 21**

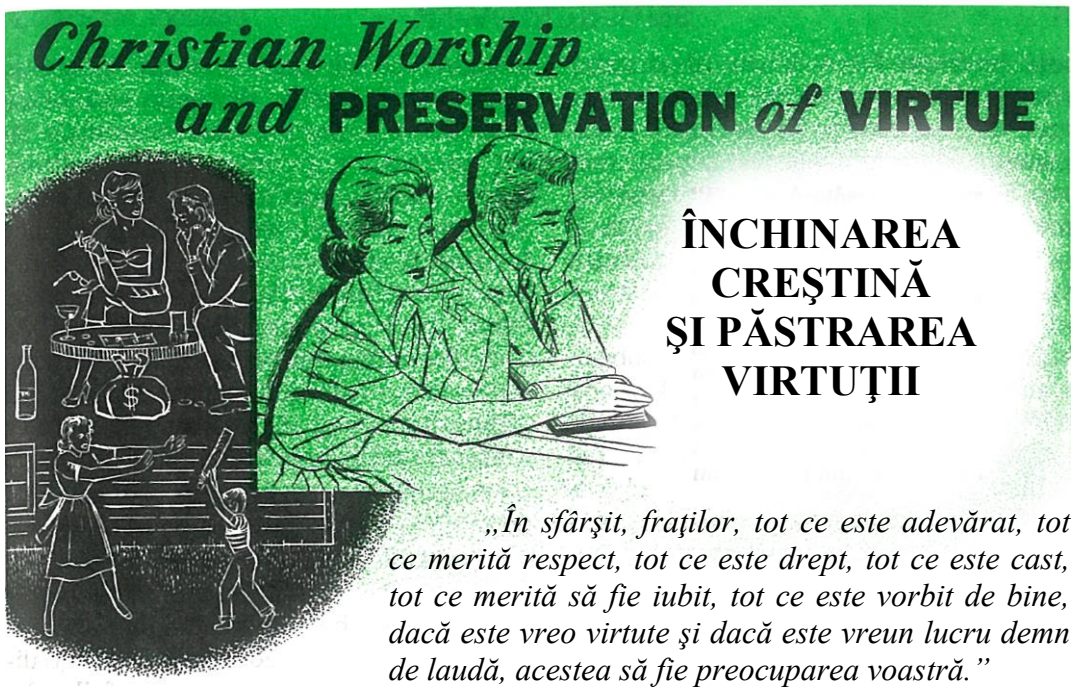

ÎNCHINAREA CREŞTINĂ ŞI PĂSTRAREA VIRTUŢII

„În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.”
—Fil. 4:8, NW.

1. În toate direcţiile, oamenii se confruntă cu dovezi ale lui Iehova Dumnezeu care nu le pot nega. Chiar dacă el este negat, pus sub semnul întrebării şi minimalizat, supremaţia şi dreptatea sa stau neclintite, şi constituie o asigurare completă pentru cei care se închină Lui. (Ps. 14:1; 53:1-4). Acelaşi lucru este adevărat şi astăzi, acum când vremurile sunt atât de critice şi când oamenii nu Îl mai iubesc pe Dumnezeu în general? Da, acest lucru este valabil mai ales acum, pentru că extremele nelegiuirii de peste tot nu numai constituie un mare semn al eliberării iubitorilor dreptăţii lui Iehova, ci în plus, fac ca dreptatea lui Iehova să apară într-un minunat contrast. - Luca 21:28 -33; Ps. 36.

2. Oamenilor le este greu să se descurce în aceste vremuri critice, dar nu pentru că şi-ar păstra gândurile îndreptate către lucruri care sunt virtuoase. Mai degrabă, este pentru că ei nu ascultă de porunca: „Dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.” (Filip. 4:8, *NW*). Adevărul este că astăzi virtutea este apreciată cu adevărat doar de către o minoritate. Dar când vine vorba despre tine? Doreşti să te întorci de la cei care sunt fără virtute? Semnificativ este pasajul profetic, atât de bine cunoscut: „Dar să

Cuprins

ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, neloiali, fără afecţiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, umflaţi de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; *şi de aceştia depărtează-te*". (2 Tim. 3:1-5, *NW*) Cele de mai sus descriu oamenii lipsiţi de virtute, oameni de care creştinii trebuie să se depărteze. Ele arată contrastul şi controversele între ceea ce este virtuos şi ceea ce nu este.

3. Dacă nu ar exista lucruri, cum ar fi elementele care constituie virtutea, această Scriptură nu ar avea nici o putere. Cu toate acestea, virtutea există. Însăşi faptul că există chestiuni vitale şi controversate între dreptate şi nelegiuire este o dovadă că astfel de calităţi bune ale virtuţii există. Această problemă sau controversă care implică virtutea este arătată şi la Tim 1:16 (*NW*), care declară: „Ei declară public că îl cunosc pe Dumnezeu, dar îl reneagă prin lucrările lor, fiindcă sunt dezgustători şi neascultători şi nu sunt potriviţi pentru nicio lucrare bună." Consecvent, Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie fărădelegi în contrast cu Iehova Dumnezeu şi cu dreptatea lui, astfel încât, în ciuda pretenţiilor de evlavie, cuvintele lumii vechi demonstrează că nu se află în armonie cu Iehova Dumnezeu.

4. Materialiştii care urăsc Biblia nu pot nega faptul că principiile de virtute există. Prin pretenţia lor de materialism şi eforturile de a exclude Dumnezeirea şi calitatea de Creator ale lui Iehova, ei vor încerca să nege virtutea. Pentru a nega pe Dumnezeu, ei trebuie să nege valori morale superioare; ori, pentru a nega valori morale superioare mai întâi trebuie să nege existenţa lui Iehova. O astfel de negare este imposibilă. Virtutea şi valorile morale superioare nu provin din lucruri fără viaţă şi nici nu îşi au originea în creaţia însufleţită inferioară care nu sunt după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Omul este cel ce a fost creat după chipul şi asemănarea lui Iehova. (Gen. 1:26, 27). Dacă omul nu ar fi fost creat astfel şi ar fi fost asemenea creaţiei inferioare însufleţită sau neînsufleţită, nu s-ar mai fi trezit într-o controversă legată de virtute. Prin acest simplu gest el dovedeşte existenţa unui Dumnezeu virtuos; altfel, virtutea şi controversa legată de ea nu ar mai exista.

5. Dacă omul este la fel ca un peşte, ca o vietate zburătoare, ca un animal domestic sau un animal târâtor, de ce deţine un vocabular cu ajutorul căruia îşi exprimă gândurile despre virtute, moralitate, integritate, credinţă, speranţă, loialitate, onestitate si alte calităţi de închinare? Animalele inferioare nu posedă şi nici nu practică astfel de calităţi. Aceste calităţi sunt specifice pe pământ oamenilor, şi existenţa lor este o dovadă că Iehova Dumnezeu există şi este drept şi că oamenii cu gândire materialistă se înşeală. Dacă vrei să ai aprobarea lui Dumnezeu şi dacă vrei să ai viaţă depărtează-te de acei indivizi care merg împotriva Lui, care denigrează numele lui Iehova şi neagă virtutea.

6. Iehova este un Dumnezeu al dragostei, al dreptăţii, al înţelepciunii şi al puterii. El este Dumnezeul integrităţii, este demn de încredere, loial, cinstit şi moral. De fapt, cuvintele pe care le utilizăm pentru a exprima atât gândurile nobile ale oamenilor, cât şi înţelegerea şi aprecierea acestor calităţi superioare, sunt

inadecvate pentru a descrie pe deplin dreptatea lui Iehova. Nu numai că aceste calităţi superioare există, ci faptul că acestea sunt la îndemâna oamenilor, este o asigurare minunată pentru cei care iubesc dreptatea. Cel Atotputernic s-a îngrijit întotdeauna ca închinarea lui să fie păstrată pe pământ. Această păstrare a închinării lui Iehova a însemnat păstrarea vieţii umane pe pământ. A însemnat, de asemenea, păstrarea pe pământ a virtuţii, astfel încât în zilele noastre este posibil ca noi să 'luăm în considerare aceste lucruri'.

7. Ca Dumnezeu şi Rege al celor care servesc şi I se închină, Iehova este marele Teocrat, Dumnezeul Conducător, şi sub acest Teocrat drept a fost creat să trăiască omul. Acest minunat aranjament al lui Iehova Dumnezeu, ca Teocrat al creaturilor drepte care servesc sub El şi I se închină, constituie o organizaţie teocratică. Una dintre caracteristicile acestei organizaţii teocratice a fost înlăturarea acelor creaturi şi organizaţii care refuză să fie virtuoase, care refuză să respecte principiile dreptăţii care marchează organizaţia teocratică.

8. Un exemplu de funcţionare a acestui principiu se găseşte în alungarea omului din Eden. (Gen. 3:23, 24). Ceva timp după aceea o altă înlăturare a fost împlinită prin curăţarea pământului cu apă, în care a fost distrusă o lume fără de Dumnezeu. Prin această curăţare s-a realizat o mare ocrotire, păstrarea vieţii umane şi a celei animale pe acest pământ, şi a închinării lui Iehova, care nu a fost desfiinţată şi o păstrare a virtuţii. Nu poate fi nici o îndoială cu privire la calităţile de integritate şi închinare la momentul potopului. (Gen. 6:5-22)

9. Omul a fost neputincios; a fost într-o poziţie de dependenţă completă faţă de Iehova şi faţă de binecuvântările vieţii temporare şi, cu siguranţă, faţă de orice speranţă posibilă de viaţă veşnică. Iehova şi-a arătat scopul de a realiza eliberarea în justificarea numelui Său, dar când vine vorba de oameni ca indivizi, fiecare trebuie să acţioneze clar, ca dovadă a faptului că posedă calităţi de virtute. În cazul în care ei nu ar face acest lucru, nu ar sta de partea lui Iehova în chestiune sau nu i-ar susţine supremaţia, spre justificarea dreptăţii sale. Calea nedreptăţii este o negare a dreptăţii si, prin urmare, o negare la adresa dreptului Dumnezeu. O astfel de cale a continuat să stabilească dezinteresul individului pentru dreptate, şi prin urmare, lipsa de atracţie faţă de Noua Lume promisă, în care va locui dreptatea. (2 Pet. 3:11-13, *NW*). După ce minunata purificare a Potopului a devenit istorie, supravieţuitorii şi descendenţii lor au avut minunata oportunitate de a sprijini acele lucruri pe care Iehova Dumnezeu le-a aprobat. Acest curs de acţiune a constituit închinarea la Iehova, exercitarea virtuţii care implică însuşirea de bază, şi anume, dragostea şi inclusiv păstrarea integrităţii, credinţei în cuvântul lui Iehova, speranţa sigură în promisiunile sale, loialitatea faţă de el şi cauza lui, onestitatea în faţa lui şi a omului, moralitatea în treburile personale şi publice.

OCROTIREA TIPICĂ

10. Înaintând cu scopul Său şi cu ajutorul persoanelor care de bunăvoie s-au identificat cu El şi cu închinarea Lui, Iehova a organizat naţiunea tipică teocratică Israel. De fapt, eliberându-i în mod ilustrativ din robia faţă de puterea mondială a Egiptului închinător la Diavol, El a realizat nimicirea sau eliminarea

Cuprins

unei întregi lumi păgâne, separând pe poporul său Israel de aceasta. Naţiunea tipică teocratică, Israel, trebuia să rămână curată pentru închinarea la singurul Dumnezeu adevărat, astfel păstrând în cadrul frontierelor sale naţionale calităţi superioare de închinare curată, virtuţi ale dreptăţii.

11. Legea lui Dumnezeu a fost dată lui Israel prin Moise ca Mijlocitor şi s-a bazat pe principiile dreptăţii, care nu se schimbă. Iehova era Dumnezeul, Legiuitorul, Regele şi Judecătorul Israelului. (Isa. 33:22). Pentru ca o judecată slabă sau acţiuni egoiste din partea indivizilor din Israel să nu conducă la încălcarea principiilor drepte, problemele personale, precum şi problemele naţionale, erau aduse la Moise pentru a fi decise. Mintea lui era condusă de spiritul lui Dumnezeu şi el acţiona în armonie cu principiile legii sale. Acest ajutor amabil s-a dovedit a fi o sarcină prea mare pentru un singur om, şi astfel Moise a hotărât, cu aprobarea lui Iehova, să facă o diviziune de autoritate judiciară religioasă, însărcinând alţi oameni cu responsabilităţi în organizaţia teocratică, pentru a ajuta la aplicarea legii lui Dumnezeu şi a se conforma acesteia, în problemele mari si mici. Poziţiile ocupate de Moise şi de oamenii pe care el i-a numit, nu erau pur şi simplu neplătite, ci erau importante şi practice, cu scopul specific al unei judecăţi juste. În ceea ce priveşte aceste numiri teocratice, citim: „Moise a ales din tot Israelul bărbaţi capabili şi i-a pus conducători peste popor: căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zeci. Ei judecau poporul ori de câte ori era nevoie. Cazurile grele i le prezentau lui Moise, iar toate cazurile uşoare le judecau ei.” (Ex. 18:25, 26, *NW*)

12. Regula de procedură ce controla organizaţia israelită a fost Legea lui Iehova. Cei responsabili în organizaţie îi învăţau pe oameni legea şi oamenii aveau responsabilitatea de a se informa cu privire la legea lui Dumnezeu. Ei ştiau care erau principiile de închinare şi cunoşteau aria de aplicabilitate ale acelor principii, în ceea ce priveşte problemele de care se ocupa legea, probleme naţionale, probleme de familie şi probleme personale. Au fost făcute îngrijiri pentru ispăşirea păcatelor şi a slăbiciunilor Israelitior căzuţi. Diferitele caracteristici ale legii au fost concepute pentru a menţine naţiunea în armonie cu Dumnezeu, închinându-se Lui şi recunoscându-L, şi mai mult, pentru a ţine vie calitatea de a-l iubi pe Dumnezeu şi pe aproape, şi elementele de virtute în toate aspectele. Iehova nu avea de gând să lase ca închinarea şi calităţile ei bune să fie eliminate de pe pământ, ci, mai degrabă să fie păstrate în Israelul tipic.

13. Uneori era necesară luarea unor măsuri drastice pentru păstrarea acestor calităţi bune. Nu exista o ameliorare a standardelor teocratice pentru a fi pe placul celor ce aveau o dragoste mai mare pentru nedreptate decât pentru dreptate. Răufăcătorii care insistau să nu se respecte îngrijirile de ispăşire erau ucişi şi adunarea Israeliţilor avea o responsabilitate directă în moartea lor. Religia sau închinarea nu erau separate de chestiunile de guvernare şi economice ale naţiunii, deoarece recunoaşterea lui Iehova trebuia să fie prezentă în toate aspectele vieţii lor. Aşadar, legea prevedea: „Dacă un profet sau un visător care a avut un vis se ridică în mijlocul vostru, …Iar profetul acela sau visătorul acela care a avut visul trebuie să fie omorât….Să îndepărtezi ce este rău din mijlocul tău.” (Deut. 13:1-5, *NW*).

Cuprins

14. Pedeapsa cu moartea nu era limitată la profetul sau visătorul fals pentru că „dacă fratele tău, fiul mamei tale, sau fiul tău sau fiica ta sau soţia iubită, sau tovarăşul tău la care ţii ca la sufletul tău încearcă să te ademenească în ascuns, zicând: 'Să mergem şi să le slujim altor dumnezei!' ... să nu-i împlineşti dorinţa şi să nu-l asculţi, ochiul tău să fie fără milă faţă de el, să nu ai îndurare şi să nu-l acoperi, ocrotindu-l, ci să-l omori negreşit. Mâna ta să se ridice prima asupra lui ca să-l omoare şi după aceea mâna întregului popor. Să arunci cu pietre în el şi să-l omori, fiindcă a căutat să te abată de la Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa sclavilor. Atunci tot Israelul va auzi şi se va teme şi nu se va mai face un lucru atât de rău în mijlocul tău". (Deut. 13:6-11, *NW*). Ce se întâmpla dacă o întreagă comunitate mergea rău şi se întorcea împotriva închinării dreptului Iehova Dumnezeu? Atunci acea întreagă comunitate urma să fie nimicită. – Deut. 13:12-18.

15. Cele de mai sus s-au făcut pentru a asigura păstrarea închinării lui Iehova fără contaminare şi respectarea poruncilor lui drepte, menţinând astfel şi calităţile virtuţii în general. Virtutea face trimitere la practica morală sau la o acţiune conformatoare la standardul de dreptate, excelenţă şi desigur integritate, conduită dreaptă, corectitudine, moralitate. Nu este o simplă abţinere de la rău, ci este o calitate activă sau chiar o forţă, fie de natură fizică sau morală, de tărie, curaj şi vitejie. Ea trimite la excelenţa de toate felurile, merit, valoare, castitate, puritate. Din moment ce Dumnezeul cel drept, Iehova, este autorul tuturor acestor elemente virtuoase, închinarea sa se regăseşte în fiecare din ele, şi o abatere de la închinarea lui este o abatere de la toată virtutea. Prin urmare, exterminarea închinătorilor la diavol din Israel, prin moartea acestor practicanţi ai religiei false, servea la păstrarea închinării adevărate şi a virtuţii.

15. Capitolul al 17-lea din Deuteronomul subliniază proceduri prin care copiii lui Israel trebuiau să aibă curajul să pună o mărturie adevărată împotriva oricărui lucru detestabil pentru Iehova şi, de asemenea, curajul de a se oferi singuri pentru a-i ucide pe delincvenţi, acţiune în care trebuiau să fie urmaţi de tot poporul, cu scopul de „a curăţa tot ceea ce este rău în mijlocul vostru". (Deut. 17:7, *NW*). Cei ce nu erau de acord cu aceste hotărâri drepte ale preoţilor urmau să fie ucişi: „Dacă trebuie să dai o hotărâre judecătorească într-un caz mai greu pentru tine…să te ridici şi să mergi la locul pe care îl va alege Iehova, Dumnezeul tău. Să te duci la preoţi, la leviţi, şi la judecătorul care va sluji în zilele acelea şi să întrebi, iar ei să-ţi comunice cuvântul hotărârii judecătoreşti. Apoi să procedezi conform cuvântului pe care ţi-l vor comunica ei … Să procedezi conform legii pe care ţi-o vor arăta şi potrivit hotărârii judecătoreşti pe care ţi-o vor spune. Să nu te abaţi nici la dreapta, nici la stânga de la cuvântul pe care ţi-l vor comunica. Bărbatul care se va purta cu înfumurare şi nu va asculta de preot — care stă acolo ca să-i slujească lui Iehova, Dumnezeul tău — sau de judecător, da, bărbatul acela trebuie să moară. Să îndepărtezi ce este rău din Israel. Tot poporul va auzi şi se va teme şi nu se vor mai purta cu înfumurare." (Deut. 17:8-13, *NW*)

17. Acest lucru nu a însemnat sete de sânge. A fost o acţiune din partea lui Iehova Dumnezeu de a păstra linia Seminţei promise din care, în cele din urmă, a venit Isus Cristos. Prin această îngrijire de răscumpărare şi serviciu preoţesc împlinit

Cuprins

de către credinciosul slujitor al lui Iehova, este pusă la dispoziţia oamenilor posibilitatea vieţii veşnice în Noua Lume a dreptăţii. Îi mulţumim lui Dumnezeu că a luat acţiune pozitivă pentru a păstra intactă şi necontaminată linia de descendenţi ai Seminţei promisiunii şi a păstrat, de asemenea, pe pământ, închinarea Sa în devotament sfânt faţă de dreptate.

18. Printre păcatele sau abaterile personale care erau condamnate de Dumnezeu în legea Sa către Israel, şi care trebuiau să fie evitate de cei care se închinau lui Iehova în puritate şi adevăr, menţionăm: tâlhăria, adulterul şi beţia, ca să numim doar trei. Aceste încălcări literale ale virtuţii nu numai că erau nedrepte, dar au fost adoptate în mod scriptural ca fiind simboluri ale păcatelor spirituale, păcate nu în ceea ce priveşte lucrurile materiale ce afectează relaţia individului cu Iehova Dumnezeu, ci în ceea ce priveşte lucrurile nevăzute care afectează relaţia individului cu Iehova. Chiar practicile literare, după ce au ajuns să susţină fărădelegile spirituale, au fost interzise în Israel. Acest lucru este subliniat din respect pentru organizaţia teocratică antitipică creştină, care a venit pe scenă în urma încheierii legământului legii Mozaice, lege sub care Israelul a fost organizat.

ANTITIPUL CREŞTIN

19. Avansând cu scopurile sale ce se îngrijesc de justificarea completă a numelui Său, Iehova a ajuns la timpul în care avea să ofere atât încheierea cât şi împlinirea profetică a legii din Israel, prin Fiul sau iubit Isus Cristos. Isus a început dezvoltarea unor lucruri noi, diferite de naţiunea teocratică tipică Israel, şi anume, adevărata organizaţie teocratică creştină. Deşi legământul legii cu Israel s-a desfiinţat prin Isus Cristos şi n-a mai fost în vigoare de la răstignirea şi înălţarea lui la cer, totuşi principiile drepte ale legii rămân în vigoare, şi chiar cu o forţă şi un efect mult mai mari asupra celor din organizaţia creştină. Având ca bază jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos, Iehova a dezvoltat adunarea creştină sub un nou legământ.

20. „Dumnezeu… care ne-a calificat să fim slujitori ai unui legământ nou, nu ai unui cod scris, ci ai spiritului, căci codul scris condamnă la moarte, dar spiritul dă viaţă.” (2 Cor. 3:2-6. NW). Este de remarcat faptul că Pavel nu spune că există o epistolă a legii şi un spirit al legii şi că există un contrast între cele două şi, prin urmare, am putea încălca litera legii lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp să păstrăm spiritul său. Nu aşa stau lucrurile. Mai degrabă, Pavel subliniază că există o diferenţă între codul scris al legii oferit Israeliţilor prin intermediul lui Moise, şi spiritul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu ce acţionează asupra creştinilor dezvoltă în ei roade ale dreptăţii şi le permite să rămână separaţi de lumea condamnată neevlavioasă. Codul scris i-a condamnat pe Israeliţi la moarte, dar spiritul lui Dumnezeu, prin operarea noului legământ, bazat pe răscumpărarea lui Isus Cristos, îi conduce pe oameni către viaţă veşnică. Aici este contrastul. Putem noi presupune pentru un moment că, în timp ce individualilor din naţiunea Israel, de sub legământul legii, le-a fost interzisă practicarea lucrurilor depravate pe care omenirea le practica în general atunci, creştinii sunt mai puţin obligaţi să se abţină de la aceste practici? Nu, normal că nu. Dimpotrivă, poruncile creştine pozitive pentru dreptate

Cuprins

sunt mai pătrunzătoare decât poruncile negative ale legii Mozaice; şi spiritul lui Dumnezeu, ce acţionează asupra celor care Îl slujesc în închinare creştină, în activitatea societăţii Lumii Noi, îi face capabili să-şi păstreze integritatea, cu speranţa sigură de a obţine perfecţiune spre dreptate în viitorul glorios.

Întrebări pentru studiu

1. În ce găsesc siguranţa iubitorii dreptăţii?
2. Cine apreciază virtutea şi ce ar trebui aceştia să facă?
3. Ce dovedeşte existenţa calităţilor virtuţii?
4. Cum dovedesc virtutea şi problemele legate de aceasta existenţa Dumnezeului cel Drept, Iehova?
5. Arătaţi diferenţa dintre un om şi creaţia inferioară, şi arătaţi ce v-a ajutat să decideţi astfel.
6. Ce fel de Dumnezeu este Iehova, şi ce a păstrat acesta?
7. Descrieţi organizaţia teocratică şi una din caracteristicile ei.
8. Daţi exemple de nimicire şi de ocrotire.
9. Personal, ce ar trebui oamenii să facă în legătură cu virtutea, şi de ce?
10. Ce privilegii au fost date Israelului?
11. Explicaţi scopul şi evoluţia judecăţii în interiorul tipicului Israel.
12. Din respect pentru legea lui Dumnezeu, ce responsabilitate au purtat cei din Israel?
13, 14. Ce măsuri drastice s-au luat şi în ce scop?
15. Definiţi virtutea şi arătaţi cum este implicată religia în practicarea ei.
16. Ce accent pune pe închinarea pură legea legată de locurile ce ţin de înfumurare?
17. Ce a rezultat din aceste aspecte stricte ale legii către tipicul Israel?
18. Erau interzise fărădelegile literare sau simbolice? Sau amândouă?
19. Ce schimbare măreaţă a oferit Iehova prin Isus Cristos?
20. În ceea ce priveşte virtutea creştină, ce se poate spune cu precizie?

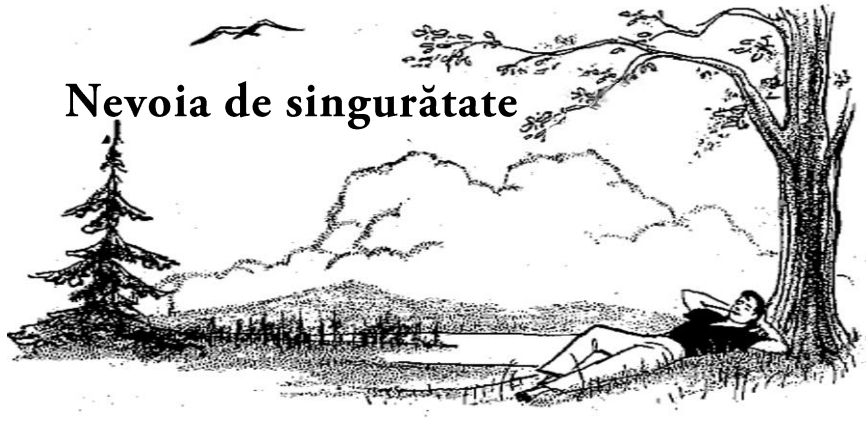

IEHOVA ne porunceşte să meditǎm; şi pentru a medita avem nevoie de singurătate. Noi trebuie să meditǎm asupra Cuvântului lui Iehova, nu doar pentru exerciţiu mental sau îmbogăţire personală de gândire sau pentru a filozofa, ci

Cuprins

pentru a fi capabili să mergem apoi să predicăm altora. Meditaţia serioasă, nu a visa cu ochii deschişi, este o muncă grea. Mintea este ca un catâr nărăvaş; este nevoie de câteva lovituri ca să-l pună în mişcare. Şi este nevoie de solitudine, astfel încât interferenţele din afară să fie reduse cât mai mult posibil.

Scriind în 1 decembrie 1954, în *Secolul Creştin*, Simeon Stylites a declarat: "În atât de multe moduri noi, ca popor, am declarat război singurătăţii şi meditaţiei. Suntem pierduţi fără un 'set' sau un 'buchet'. Cel mai mare dezastru posibil este să fii singur. Dacă te bucuri de ceva singur, eşti 'antisocial' şi ar trebui să fii dus de urgenţă la psihanalist, sau mai bine la spitalul de nebuni."

Şi în 11 ianuarie 1956, în numărul acestui jurnal, scriitorul a spus: "În sfârşit este aici — TV-ul portabil! Să ne ridicăm cu toţii sus şi să cântăm Doxologia. Pentru aceasta este punctul culminant al unui lung şir de invenţii şi dispozitive, concepute pentru a preveni o persoană ca vreodată să fie redusă la necesitatea de a se reuni cu ea însăşi. Acesta ne va salva — împreună cu faptul că alt instrument de eliberare din ororile singurătăţii, radioul portabil — din ceea ce mulţi moderni la curent consideră cea mai rea soartă posibilă: să fie lăsaţi singuri, fără vreun dispozitiv pentru a-i proteja de la necesitatea de interacţionare dintre două gânduri."

Nici această lume, nici dumnezeul ei Satan nu vor ca oamenii să gândească singuri. Propaganda lui Satan inundă prin intermediul canalelor lumeşti de a modela toate minţile în conformitate cu sistemul său de lucruri. La pagina 66 din *Epoca Conformităţii*, Alan Valentin spune: "Americanii petrec atât de mult timp în a fi complet captivaţi de radio, televiziune şi presă, că este puţin lăsat pentru altă comunicare sau recreare. Resurse interioare pentru auto-divertisment se atrofiază din cauza lipsei de utilizare, şi gândirea personală se face inutilă prin acceptarea de opinii predigerate de la comentatori preferaţi." Şi la pagina 113, el adaugă "Americanul mediu nu a acceptat cu entuziasm cele mai mari avânturi ale minţii creatoare. El preferă oameni de divertisment intelectuali sau scandalagii, care nu îi suprasolicită prea mult creierul sau imaginaţia."

Multora le place să gândească numai dacă alţii o fac. Ei vor fi captivaţi de show-uri de televiziune cu emisiuni-concurs, pentru a asculta pe alţii ce cred, dar evită un astfel de exerciţiu mental pentru ei înşişi. Ei ar dori să aibă cunoştinţă, pentru a cunoaşte toate răspunsurile, dar nu suficient pentru a lucra pentru ele, la fel cum ei ar dori să aibă un fizic puternic, dar nu suficient pentru a face exerciţiul necesar să-l aibă.

Tinerii, mergând pe urmele adulţilor, au aceeaşi aversiune faţă de singurătate şi meditaţie. Psihologul Robert Lindner spune că o sursă principală de astăzi a problemelor tinerilor constă în "abandonarea acelei singurătăţi care a fost odată marcă înregistrată a adolescenţei şi sursa profundă a pierderii nădejdii ca stare de extaz dubioasă. Şi în mod frecvent această singurătate a fost creativă. Din ea vin uneori visele, speranţele şi obiectivele în creştere care reîncarcă viaţa de acum înainte cu sens şi a contribuit oferindu-ne poeţi, artişti, oameni de ştiinţă. … Dar tineretul de astăzi a abandonat solitudinea în favoarea pachetelor de adunare acaparatoare, a marilor colectivităţi, care îngroapă, dacă nu chiar distrug

Cuprins

individualitatea. În aceste asociaţii fără minte, tinerii sunt efectiv ca o turmă de vite. Taxa pe care o achită pentru iniţiere este abandonarea de sine şi afundarea în turmă. … Această inovaţie nu poate aduce nici un câştig social . . . Pentru că în singurătate sunt concepute întotdeauna lucrările făcute de mână, inimă si minte. În mulţime, turmă sau gaşcă, funcţionează mintea la grămadă - o minte fără subtilitate, fără compasiune, necivilizată."

Necesitatea de singurătate şi dificultatea de a o avea sunt discutate de către Anne Morrow Lindbergh, în *Cadou de la Mare*: „Părem atât de speriaţi astăzi de a fi singuri că niciodată nu lăsăm să se întâmple. Chiar dacă familia, prietenii, şi filmele ar eşua, există încă radioul sau televiziunea pentru a umple golul. Femeile, care se plângeau de singurătate, nu trebuie să mai fie niciodată singure. Putem face lucrul din gospodăriile noastre cu eroi de telenovele de partea noastră. Chiar şi visarea cu ochii deschişi a fost mai creativă decât aceasta; ea a cerut ceva singur şi a hrănit viaţa interioară. Acum, în loc să plantăm singurătatea cu propriile noastre vise înflorind, noi sufocăm spaţiul cu muzică continuă, pălăvrăgeală, şi companie pe care nici nu o ascultăm. Este pur şi simplu acolo pentru a umple vidul. În cazul în care zgomotul se opreşte nu există nici o muzică interioară care să îi ia locul. Noi trebuie să re-învăţăm să fim singuri. . . .

"Lumea de astăzi nu înţelege, bărbat sau femeie, necesitatea să fie singur. Cât de inexplicabil pare. Orice altceva va fi acceptat ca o scuză bună. În cazul în care se stabileşte un timp pentru o întâlnire de afaceri, o excursie la coafor, un angajament social, sau o grabă la cumpărături, acel timp este acceptat ca inviolabil. Dar dacă cineva spune: Eu nu pot veni, pentru că este timpul meu să fiu singur, acela este considerat nepoliticos, egoist sau ciudat. Ce comentariu asupra civilizaţiei noastre, atunci când este singur este considerat suspect; atunci când cineva trebuie să îşi ceară scuze pentru asta, să se scuze, să ascundă faptul că se practică — ca un viciu secret! De fapt acestea sunt printre cele mai importante momente din viaţa cuiva — atunci când cineva este singur. Anumite aspecte sunt exploatate numai atunci când suntem singuri. Artistul ştie că trebuie să fie singur pentru a crea; scriitorul, pentru a-şi lucra gândurile; muzicianul, pentru a compune; sfântul, pentru a se ruga."

Dacă izvoarele spirituale răcoritoare sunt exploatate de către creştinii adevăraţi, atunci când meditează în singurătate la Cuvântul lui Iehova, şi atunci când se adună în cadrul reuniunilor, fiecare are mai mult de contribuit la discuţie, şi atunci când merg să predice în casele oamenilor au gânduri suficient de substanţiale pentru a se împotrivi erorilor, să le răstoarne, să aducă gândirea rătăcită în armonie cu Cuvântul lui Iehova. Isus a căutat atât singurătate cât şi oameni, un timp pentru a primi şi un timp pentru a oferi. Şi el este "un model pentru tine să-i urmezi paşii îndeaproape." — Petru. 2:21; 2 Cor. 10:3-5; Luca 4:42, 5:16, *NW*.

Cuprins

Creştinii sunt îndemnaţi să participe în politică. Ce ar trebui să facă creştinul adevărat? Ar trebui să încerce să schimbe lumea? Sau ar trebui să încerce să se schimbe pe sine ca să fie în armonie cu creştinismul?

CUM PRIVESC POLITICA ADEVĂRAŢII CREŞTINI

POLITICA este din ce în ce mai mult la ştiri. Şi din ce în ce mai mulţi oameni se îndreaptă spre politică, fie devenind membri ai partidelor politice, fie votând pentru candidaţi ai partidelor. În mijlocul popularităţii tot mai mari a politicii se aude glasul religiei. Şi acest glas discută politică. Dar predicile despre chestiuni politice nu sunt totul; religia îndeamnă aşa-zişii creştini să fie activi din punct de vedere politic, cum a făcut Papa Pius al XII-lea, care, potrivit publicaţiei New York *Times* din 23 iulie, 1956, „a îndemnat romano-catolicii de astăzi să fie o parte activă în politică.” Dar chiar şi fără îndemnul clericilor, mulţimile de aşa-zişi creştini sunt atât de cufundaţi în politică încât mulţi sunt mai activi din punct de vedere politic decât din punct de vedere religios. Toate acestea ridică o serie de întrebări.

Dar oamenii se opresc rareori să cugete la aceste întrebări: Oare prin afundarea în politică arată un om că este un urmaş al lui Cristos? Este această căutare de a îmbunătăţi lumea prin politică exemplul dat de Isus şi de creştinii timpurii?

Putem citi în cărţile de istorie despre atitudinea adoptată de creştinii timpurii cu privire la politică. Astfel, cartea *Creştinismul şi guvernul roman,* de E. G. Hardy, vorbeşte despre creştinii timpurii şi „dezgustul lor faţă de toate obligaţiile şi îndatoririle civice.” Altă carte, *Pe drumul civilizaţiei, O istorie a lumii,* de Heckel şi Sigman, ne spune: „Creştinii refuzau să împărtăşească anumite datorii ale cetăţenilor romani. . . . Ei nu voiau să deţină funcţii politice.”

Au greşit acei creştini timpurii că nu au încercat să îmbunătăţească lumea prin participarea în politică? Cum să greşească? Ei L-au avut pe Isus Cristos, Întemeietorul creştinismului, şi pe apostolii Lui, ca să îi îndrume.

Cuprins

Manualul creştinismului, Biblia, ne spune de ce acei creştini timpurii s-au ferit de politică. Ea arată că un principiu fundamental al creştinismului este separarea de lume. Şi creştinii timpurii şi-au schimbat vieţile ca să trăiască după această cerinţă pentru închinarea potrivită. Scriitorul Bibliei, Iacov, a spus: „Închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păstrezi nepătat de lume." „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." A te afunda în politică ar însemna a arăta prietenie faţă de lume, şi a arăta prietenie faţă de lume ar însemna a te face duşmanul lui Dumnezeu. De aceea s-au ferit creştinii timpurii de politică.—Iac. 1:27; 4:4, *NW*.

ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU NU ESTE PARTE A ACESTEI LUMI

Dar de ce s-ar feri adevăraţii creştini de politică dacă ar putea face atât de multe, aparent, pentru a îmbunătăţi lumea? Răspunsul este, după cum arată Biblia, că adevăraţii creştini nu susţin şi nu propovăduiesc democraţia, socialismul, comunismul sau orice altă formă de guvernământ omenesc ca remediu pentru necazurile lumii. Ceea ce propovăduiesc creştinii este un guvernământ ceresc, împărăţia lui Dumnezeu. Iar acea împărăţie nu este parte a acestei lumi. Isus a zis: „Împărăţia mea nu face parte din lumea aceasta. Dacă împărăţia mea ar fi făcut parte din lumea aceasta, slujitorii mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar iată că împărăţia mea nu este de aici."—Ioan 18:36**,** *NW*.

Împărăţia lui Dumnezeu nu este o simplă reformă socială. Ea este guvernul care va conduce universul. Pentru a face loc domniei universale a împărăţiei lui Dumnezeu, arată Biblia, guvernele politice ale acestei lumi trebuie nimicite. Nu de la oameni va veni nimicirea, ci de la Dumnezeu. Profetul Daniel a declarat: „În zilele acelor regi, Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată, iar suveranitatea acesteia nu va fi lăsată altui popor; ci va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii, şi va rămâne pentru totdeauna."—Dan. 2:44, *AS*.

Aşadar, creştinii timpurii erau atenţi să nu se amestece în politică. Ei ştiau că împărăţia lui Dumnezeu este menită să distrugă toate guvernele politice şi că cei implicaţi în politică sunt duşmani ai lui Dumnezeu şi, prin urmare, pe punctul de a fi nimiciţi. Creştinii timpurii au propovăduit cu curaj speranţa împărăţiei lumii. Ei au arătat zădărnicia deplină de a avea încredere în conducătorii umani. Apostolul Pavel a scris: „Noi vorbim deci printre cei maturi despre o înţelepciune, dar nu despre înţelepciunea acestui sistem, nici a conducătorilor acestui sistem, care trebuie să fie reduşi la nimic." Încă trăim în ceea ce Biblia numeşte acest „sistem rău" Dar acum, în curând, în războiul iminent al Armaghedonului, conducătorii acestei lumi vor fi nimiciţi. Acei oameni care sunt prietenoşi cu lumea sunt candidaţi pentru aceeaşi soartă.—1 Cor. 2:6; Gal. 1:4, *NW*.

Cuprins

Isus a vrut ca urmaşii lui să trăiască şi să nu sufere nimicirea cu această lume rea. Aşa că i-a îndemnat, nu să participe în politică, ci să stea separaţi de lume. El a dat singur exemplul şi s-a ridicat mereu la înălţimea cuvintelor Sale: „Eu nu sunt parte a acestei lumi.”—Ioan 17:16, *NW*.

Odată, populaţia din Galileea a vrut ca Isus să intre în politică. Oamenii au văzut că Isus era drept şi înţelept şi şi-au dat seama că ar fi conducătorul politic ideal. Poate că au simţit că Isus Îşi irosea pur şi simplu ocaziile prin propovăduirea unei împărăţii viitoare, când ar fi putut avea o împărăţie chiar atunci şi chiar acolo. Cum a răspuns Isus planului popular al mulţimii? „De aceea, Isus, dându-Şi seama că erau pe cale să vină şi să Îl prindă ca să Îl facă rege, s-a retras din nou singur pe munte.” Fără politică pentru Isus!—Ioan 6:15, *NW*.

SCHIMBAŢI-VĂ CA SĂ VĂ POTRIVIŢI CU CREŞTINISMUL

Atitudinea acelei mulţimi ne dă o idee despre ce încearcă masele de oameni din ziua de azi să facă cu creştinismul. Acel grup nu era cu adevărat interesat să trăiască creştinismul. Ah, erau foarte interesaţi de produsele auxiliare ale creştinismului, dar cu greu de creştinismul în sine. Ei s-au gândit: Dacă ne va da pâini şi peşti, case mai bune, ore mai scurte, salarii mai mari şi mijloace de a ne uşura munca şi să adăugăm la timpul nostru liber, atunci să Îl urmăm şi să Îl facem conducătorul nostru. Pentru planurile lor egoiste au vrut să Îl facă rege pe Isus; ei au vrut ca Isus să schimbe creştinismul. Dar Isus nu a schimbat cerinţa creştinismului—separarea de lume—ca să se potrivească cu oamenii. Dacă vroiau să fie urmaşii lui Cristos, atunci ar fi trebuit să se schimbe, ca să se potrivească cu creştinismul.

Atitudinea mulţimilor din ziua de azi este puţin diferită. Ca urmare, pentru mulţimi, creştinismul este o credinţă diluată, o credinţă care a fost alterată, atenuată şi modificată pentru a se adapta la toanele celor cărora nu le plac cerinţele creştine aşa cum erau. Cu toate că Biblia este clară cu privire la cerinţa creştină a separării de lume, majoritatea oamenilor care se numesc creştini schimbă repede acea cerinţă ca să le convină. Dar adevăratul creştin nu modifică cerinţa; el se schimbă pe sine ca să se potrivească cerinţei. Porunca din Biblie este: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.”—Rom. 12:2**,** *NW*.

Pentru un creştin să participe la politica lumii înseamnă să se potrivească după acest sistem. Mai degrabă, creştinul se schimbă, dacă vrea să fie un creştin adevărat, potrivit „voinţei plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” Aşadar, după ce află care sunt cerinţele lui Dumnezeu, trebuie făcută o schimbare în om, nu a cerinţelor. „Să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată şi care se strică potrivit dorinţelor ei amăgitoare.” Schimbarea în om duce la o nouă personalitate, modelată nu după această lume, ci după voinţa

Cuprins

lui Dumnezeu: „Să vă îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi loialitate.”—Efes. 4:22-24, *NW*.

Cineva care îmbracă „noua personalitate” nu mai poate fi parte a acestei lumi. El trebuie să urmeze îndeaproape paşii lui Isus Cristos, care a spus despre urmaşii Lui: „Ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume.” „Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.”—Ioan 17:16; 15:19, *NW*.

„Nu sunt parte a lumii”—aceasta este atitudinea adoptată de adevăraţii creştini. Acest lucru nu înseamnă retragerea unui om de la contactul cu toţi oamenii din lume şi a duce viaţa unui sihastru în spaţiul retras al unei mănăstiri. Nu, Isus nu a devenit un călugăr ca să rămână nepătat de lume. El a făcut o lucrare de propovăduire, vizitând oamenii la ei acasă; şi totuşi s-a ţinut departe de prietenia cu lumea. Isus nu a vrut nicio parte din această lume fiindcă ştia că puterile politice ale acestei lumi sunt prin şi sub „conducătorul acestei lumi,” „dumnezeul acestui sistem,” Satan Diavolul. „Lumea întreagă stă în puterea celui rău.”—Ioan 12:31; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19, *NW*.

Cât de clar este acum de ce prietenia cu lumea înseamnă dușmănie cu Dumnezeu! Această lume este condusă de dușmanul de moarte al lui Dumnezeu, Diavolul. Atunci, prietenii acestei lumi trebuie să fie dușmani ai lui Dumnezeu. Cum pot creștinii să se implice în politica lumească și să se aștepte să aibă aprobarea lui Dumnezeu? Nu pot! „Nu iubiţi nici această lume şi nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubeşte lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”—1 Ioan 2:15, *NW*.

Isus Cristos a avut cu adevărat dragostea Tatălui Său, Iehova. El s-a păstrat mereu nepătat de lume. Chiar şi atunci când I-a fost oferită stăpânirea acestei lumi, Isus a refuzat-o, păstrându-şi dragostea pentru Tatăl Lui şi separarea creştină faţă de lume. Biblia ne spune: „Diavolul l-a dus din nou cu el pe un munte neobişnuit de înalt, i-a arătat toate regatele lumii şi gloria lor şi i-a zis: ‘Toate aceste lucruri ţi le voi da ţie dacă te vei prosterna şi te vei închina o dată înaintea mea’. Atunci Isus i-a zis: ‘Pleacă, Satan! Căci este scris: Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru.’”—Mat. 4:8-10, *NW*.

ACEASTĂ LUME ŞI POLITICA EI –CONDAMNATE

Diavolul a controlat toate împărăţiile din lume pe vremea lui Isus; încă o face. Dar în curând, „conducătorul acestei lumi” va fi scos din cale şi acest sistem rău va sfârşi pentru totdeauna. Astfel, adevăraţii creştini arată că sunt urmaşi ai lui Cristos, nu prin încercarea de a cârpi această lume sau de a o reforma prin politică, ci prin vestirea evangheliei împărăţiei care va distruge această lume. Nu contează câte voturi sunt date pentru conducătorii acestui sistem, el este osândit. Nicio măsură de campanii politice, niciun număr de aşa-zişi creştini din politică şi nicio sumă de rugăciuni pentru această lume din partea preoţimii sau a politicienilor nu

Cuprins

o va salva de la o distrugere sigură. „Lumea trece şi la fel şi dorinţa ei, dar cel care face voinţa lui Dumnezeu rămâne veşnic.”—1 Ioan 2:17, *NW.*

Când această lume va ajunge la sfârşitul său de foc la războiul Armaghedonului, toţi conducătorii pământului şi susţinătorii lor, indiferent de ideologia politică sau de convingerea religioasă, vor fi împotriva Împăratului împăraţilor şi Domnului domnilor al lui Iehova, Isus Cristos. Raportul Apocalipsei spune: „Şi am văzut fiara şi pe regii pământului şi armatele lor adunaţi ca să facă război împotriva celui ce stătea pe cal şi împotriva armatei sale.” Puterile politice se vor prăbuşi în înfrângere înaintea lui Isus Cristos şi a armatelor Sale cereşti şi vor fi azvârlite în „lacul de foc ce arde cu sulf,” Gheena nimicirii veşnice.—Apoc. 19:19-21, *NW.*

După ce acest sistem rău va fi nimicit şi Satan Diavolul va fi scos din cale, o nouă lume a dreptăţii va începe sub Împărăţie. Împărăţia va da omenirii o conducere perfectă şi, nu numai atât, ci şi prilejul pentru o viaţă veşnică. Supravieţuitorii „războiului zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” a lui Iehova se vor bucura de o nouă lume dreaptă care va fi „o singură lume.” Căci nu va fi decât un singur guvern, iar acel guvern va fi ceresc. Politica va dispărea, va dispărea pentru totdeauna. Politica care a dezbinat oamenii din toate religiile şi i-a făcut pe oamenii aceleiaşi religii să se omoare între ei pentru planuri politice vor dispărea pentru totdeauna.—Apoc. 16:14, *NW.*

Vă puteţi bucura de binecuvântările veşnice ale guvernului drept sau al împărăţiei care va cuprinde tot acest glob pământesc în domnia sa. A face acest lucru înseamnă a vă schimba pentru a fi în armonie cu cerinţele creştinismului, dintre care porunca supremă este să nu fiţi parte a acestei lumi.

Astăzi, martorii creştini ai lui Iehova, ca martorii lui Iehova din zilele timpurii ale creştinismului, se ţin nepătaţi de lume. Ei se abţin în mod conştient de la a lua parte la politica acestei lumi, da, chiar şi de la votare. Ei ştiu că participarea politică nu numai că ar fi zadarnică, ci ar aduce şi dezaprobarea lui Dumnezeu. Menţinerea adevăratei viziuni creştine asupra politicii vă va ajuta să rămâneţi nepătaţi de acest sistem rău şi să câştigaţi viaţă veşnică, sub conducerea perfectă a noii lumi după Armaghedon.

Unde este înţeleptul? Unde este scribul? Unde este certăreţul acestui sistem? Nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii? Căci, deşi lumea, prin înţelepciunea ei, nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu, în înţelepciunea lui, a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred. . . . Fiindcă un lucru nebun al lui Dumnezeu este mai înţelept decât oamenii şi un lucru slab al lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii. . . . şi Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de nobleţe ale lumii, lucrurile dispreţuite şi lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt.—1 Cor. 1:20-28, NW.

Cuprins

GREUTĂȚI EBRAICE ŞI BANI

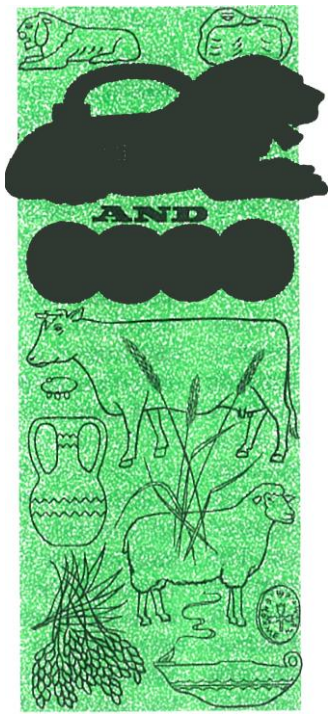

BANII nu au fost dintotdeauna purtaţi convenabil într-o borsetă, gata de folosire. A fost timpul, şi încă mai este în unele locuri, în care plata unei datorii se făcea în vite. Puţin cam mare pentru portofelul cuiva, dar acceptabilă pentru scopuri comerciale. În Babilonia antică, ratele de schimb erau stabilite în lucruri precum: boi, oi, curmale, ulei, orz şi argint. Chiar şi în ziua de azi, unele contracte pot stipula plata în zahăr, peşte uscat, vite sau cereale, sau, dacă nu se stipulează, acestea pot fi acceptate.

Este interesant să observăm că această formă timpurie de schimb este redată cu termenul bănesc „pecuniar", însemnând, „aparţinând de sau constând în bani." El vine din latinescul *pecus,* care înseamnă vite, şi care se pare că a fost primul ban al romanilor. Biblia povesteşte că trocul, sau schimbul vitelor şi a bunurilor ca plată, era folosit de toţi din Egipt şi Canaan în timpul marii foamete din secolul al optsprezecelea î.Cr.—Gen. 47:14-17.

BANII ERAU CÂNTĂRIŢI

Banii sunt menţionaţi în povestirea Bibliei, dar nu înseamnă bani aşa cum îi cunoaştem astăzi. Acest lucru este arătat de relatarea din Geneza 43:20, 21, unde se face referire la „banii în toată greutatea lor." Ei constau în bucăţi de argint care erau cântărite pentru a stabili valoarea. Ieremia 32:10 (*AS*) vorbeşte despre o plată asemănătoare: „Şi am semnat documentul, l-am pecetluit şi am chemat martori, şi i-am cântărit banii în talere." Aceşti bani nu purtau sigiliul niciunei puteri.

Pentru acest sistem de schimb era nevoie să aibă talere, cântare şi nişte argint pentru a putea plăti o datorie. În cea mai mare parte, aceste greutăţi constau din pietre, şi mai târziu din bucăţi de plumb, atârnate într-o traistă de cingătoarea cuiva. Oricum, la Lachiş şi în alte părţi, s-au descoperit câteva greutăţi care au forma unor lei ghemuiţi, tauri, gâşte şi raţe. Se poate ca o referire asemănătoare să fie implicată atunci când textul ebraic de la Geneza 33:19 spune că Iacov a cumpărat un pământ pentru o sută de *kesitahs,* care s-ar putea să însemne miei. S-ar putea ca aceasta să fi desemnat greutatea folosită sau poate că a fost o monedă cu chipul unei oi tipărită pe ea; dar este destul de timpuriu ca să spunem cu certitudine că era o monedă în circulaţie.

Potrivit cu obiceiul de a folosi pietre pentru anumite greutăţi este cuvântul evreiesc *eben,* sau piatră, care înseamnă, de asemenea, greutate. O precizie remarcabilă era posibilă datorită acestor greutăţi. Dar în Babilon, şi în alte locuri, această folosire a banilor nemarcaţi dădea naştere la fraude considerabile. Un negustor putea folosi două seturi de greutăţi, unul pentru a cumpăra, iar altul

Cuprins

pentru a vinde. Că o asemenea practică a existat se arată prin condamnarea a acestui lucru de către Iehova pentru poporul Lui: „Să nu ai în punga ta două feluri de greutăţi, una mare şi una mică.” „Diferite greutăţi, şi diferite măsuri, amândouă fiind o urâciune înaintea lui Iehova.” (Deut. 25:13, *NW;* Prov. 20:10, *AS*). Studiile lui Layard arată că Babilonul avea un set regal şi un set obişnuit de greutăţi, folosite pentru a da regelui avantajul în toate tranzacţiile comerciale la care era părtaş; de asemenea, se foloseau greutăţi grele şi greutăţi uşoare, cele din urmă având doar jumătate din greutatea celor dintâi.

Nu trebuie să presupunem din această discuţie că moneda lor era total lipsită de mărime şi formă şi că numai greutăţile aveau o formă concretă. Indiciile sunt împotrivă. Cu toate că bucăţile nu erau tipărite în mod oficial cu o indicare a valorii, multe dintre unităţile mai mici din uzul comun aveau fără îndoială o valoare recunoscută, din moment ce erau folosite atât de des. Însemnarea de la Geneza 24:22 (*NW*) pare să arate acest lucru: „Când cămilele au terminat de băut, omul a luat un inel de aur pentru nas, în greutate de o jumătate de siclu, şi două brăţări în greutate de zece sicli de aur, pentru mâinile ei.” Aceste inele erau de o greutate anume şi cunoscută. Pe lângă podoabe, poate că au slujit şi ca bani. Acest lucru a fost valabil mai târziu şi pentru banii egipteni. Totuşi, în Asiria, se spune că lingourile sau penele de argint şi aur erau folosite ca bani. Acest lucru este arătat în însemnarea din Biblie care povesteşte cum Acan le-a luat pe acestea ca pradă din Ierihon.—Ios. 7:21.

În timpul acestei perioade timpurii şi chiar şi pe vremea lui David, aurul nu era mijlocul obişnuit de schimb. Era folosit pur şi simplu ca un articol de negustorie, un metal preţios în majoritatea cazurilor, dar nu valoarea standard. Poate vă amintiţi că Avraam a plătit pământul pe care l-a cumpărat de la Efron Hetitul cu argint, „patru sute de sicli de argint, care mergeau la orice negustor.” (Gen. 23:16, *NW*). Acest obicei era valabil şi pentru alţii decât evreii, pentru madianiţi, filisteni şi sirieni, printre alţii, care foloseau, de asemenea, argintul ca valoare comercială standard.

Întrucât banii erau cântăriţi atât de mult timp, nu este surprinzător să aflăm că denumirile monetare sunt şi denumirile greutăţilor. În principal, există cinci împărţiri: gheră, beca, siclu, mină şi talant. Biblia însăşi ne dă multe informaţii despre valoarea lor în raport unele cu celelalte, dar este destul de dificil să spunem exact care era valoarea lor specifică în termenii ştiinţei actuale a greutăţilor şi măsurilor.

VALORI COMPARATIVE

Exodul 38:25, 26 (*NW*) ne dă cheia relaţiei dintre talant şi siclu: „Argintul de la cei înregistraţi din adunare a fost de o sută de talanţi şi o mie şapte sute şaptezeci şi cinci de sicli, după siclul locului sfânt. Jumătatea de siclu pentru fiecare persoană era jumătate de siclu după siclul locului sfânt, pentru fiecare bărbat înregistrat, de la vârsta de douăzeci de ani în sus; aceştia erau în total şase sute trei mii cinci sute cincizeci.” O jumătate de siclu de la fiecare dintre cele 603 550 de persoane ar fi însemnat 301 775 sicli de argint. Relatarea ne spune că acest

Cuprins

număr este egal cu o sută de talanţi şi 1 775 de sicli. Aceasta înseamnă că fiecare talant cuprindea trei mii de sicli.

Talant este cuvântul nostru pentru ebraicul *kikkar',* care înseamnă cerc, rotund sau oval. Mina este de la o rădăcină care înseamnă a număra sau a socoti. Grecescul *mina* înseamnă o bucată, adică, o subdiviziune a talantului; şaizeci de mine fac un talant. Siclu vine dintr-o expresie în ebraică, care înseamnă a cântări, şi simboliza de fapt unitatea obişnuită de greutate. Greutatea era exprimată de obicei în termeni de sicli. Bekah, jumătate de siclu, vine din ebraicul pentru tăietură sau fracţiune; înseamnă o împărţire sau o jumătate. Iar ghera, sau bob sau grăunte, era asemănător cu bobul folosit acum la cântărire. Această gheră era a douăzecea parte dintr-un siclu; după cum spune Leviticul 27:25 (*NW*): „Un siclu trebuie să facă douăzeci de ghere."

Unii cred că talantul evreiesc ar fi putut fi egal cu 115 livre. În cazul acesta, socotind atunci aurul la 32 de dolari uncia şi argintul la 88 de cenţi o uncie, ar trebui să avem o imagine de genul: în argint, ghera ar valora vreo 2 cenţi, bekah vreo 20 de cenţi, siclul 40 de cenţi, mina 20,24 $ şi talantul 1 214, 40 $. În aur, valoarea gherei ar fi fost cam de 74 de cenţi, bekah de 7,36 $, siclul de 14, 72 $, mina de 736 $ şi talantul de 44 160 $. Cu toate că alte competenţe nu dau exact aceleaşi cifre, totuşi acest lucru ne dă un punct de plecare, iar de aici se poate calcula greutatea şi valoarea relativă a altor denumiri. Pe scara noastră, un talant este egal cu şaizeci de mine; o mină înseamnă cincizeci de sicli; fiecare siclu înseamnă două bekah, iar o bekah înseamnă zece ghere.

Poate apărea o problemă cu privire la relaţia dintre siclu şi mină în legătură cu Ezechiel 45:12, care spune: „Iar siclul să fie douăzeci de ghere: douăzeci de sicli, cinci şi douăzeci de sicli, cincisprezece sicli să fie mina voastră." S-ar părea că zice că mina are şaizeci de sicli în loc de cincizeci cum s-a menţionat mai sus. Totuşi, mulţi eruditi preferă traducerea greacă a textului, aşa cum este redată în Codex Alexandrinus: „Cinci sicli sunt cinci, zece sicli sunt zece, iar cincizeci de sicli să fie mina voastră." Cu alte cuvinte, greutăţile trebuiau să fie cinstite şi potrivite standardului acceptat, nici mai mult, nici mai puţin.

REFERINŢE BIBLICE

Aplicat la relatările din Biblie, ce lumină aruncă acest lucru asupra înţelegerii noastre a textelor? Păi, v-aţi întrebat vreodată câţi bani au primit fraţii lui Iosif când l-au vândut în robia egipteană? În ceea ce priveşte valoarea echivalentă a argintului din zilele noastre, cei „douăzeci de taleri de argint" ar însemna doar vreo 8 $. (Gen. 37:28) Mai târziu, legea mozaică a stipulat preţul unui sclav la treizeci de taleri de argint, ceea ce ar însemna vreo 12 $. (Ex. 21:32) Amintiţi-vă, pentru treizeci de taleri de argint a fost şi Iuda dispus să Îl trădeze pe Isus.—Mat. 27:3.

Am citit adesea relatarea despre Haman şi ura lui faţă de poporul lui Dumnezeu, dar este greu să ne închipuim un om mai plin de înverşunare faţă de cineva decât a fost el faţă de evrei. Însemnarea de la Estera 3:9 (*NW*) ne vorbeşte despre aceasta, spunând: „Dacă regele găseşte de cuviinţă, să se scrie un ordin ca

Cuprins

să fie nimiciţi; şi eu voi plăti zece mii de talanţi de argint în mâinile celor ce vor îndeplini sarcina aceasta, ca să-i ducă în trezoreria regelui." Vă puteţi imagina un om cu o asemenea ură încât să fie dispus să plătească 12 144 000 $ pentru ca obiectul urii sale să fie înlăturat?

Fiecărui cititor al Bibliei îi este cunoscut David, iar majoritatea dintre noi trebuie să aibă o idee despre imaginea pe care trebuie să o fi înfăţişat David şi Goliat atunci când s-au înfruntat pe câmpul de luptă. Goliat s-a simţit jignit când l-a văzut pe David venind cu o simplă praştie în mână la el. Acolo, în faţa tânărului David, stătea un uriaş, „înălţimea lui fiind de şase coţi şi o palmă," sau de vreo trei metri. „Pe cap avea un coif de aramă şi era îmbrăcat cu o cămaşă de zale cu solzii suprapuşi. Greutatea cămăşii de zale era de cinci mii de sicli de aramă. Avea nişte pulpare de aramă pe picioare şi o lance de aramă între umeri. Mânerul de lemn al suliţei lui era ca sulul de urzeală al ţesătorilor, iar vârful suliţei avea şase sute de sicli de fier." (1 Sam. 17:4-7, *NW*). Haina lui de zale cântărea singură 72 kg şi doar capul suliţei lui ajungea la vreo 9 kg. Dar acest monstru îmbrăcat în metal nu l-a făcut pe David să fugă îngrozit. Cu încredere deplină că Iehova este cu el, David a dus la bun sfârşit sarcina sa şi a ieşit învingător.

Se observă adesea în aceste relatări biblice, mai ales în Legea lui Moise, că greutăţile, sau plata banilor, erau socotite după siclul sanctuarului. Ce era siclul sanctuarului, cum este numit atât de des? *Ciclopedia* lui McClintock şi Strong vede chestiunea astfel: „Greutatea Sanctuarului, sau Greutatea Templului (Exod 30:13, 24), era probabil greutatea standard, păstrată în vreo încăpere a Templului, şi nu era o greutate diferită de siclul de rând; cu toate că Moise hotărăşte că toate lucrurile socotite după preţul lor în argint trebuie evaluate după greutatea sanctuarului, el nu face nicio deosebire între acest siclu de douăzeci de oboli, sau douăzeci de ghere, şi siclul obişnuit." (Volumul 10, paginile 900, 901). Cu alte cuvinte, expresia ar putea indica nimic altceva decât faptul că greutatea trebuie să fie exactă, urmând greutăţile standard păstrate de preoţi în templu.

Întrucât obiceiul era cântărirea argintului pentru a-i stabili valoarea, numărarea banilor se făcea rareori, şi atunci probabil doar pentru a obţine o valoare estimativă. (2 Regi 12:10). Când au intrat în uz monedele, bineînţeles, a fost altceva. Dar în Israel acest lucru s-a întâmplat abia după exilul lor în Babilon.

MONEDE

Lidienii din Asia Mică au fost probabil primii care au emis monede, făcând acest lucru spre sfârşitul secolului al optulea î.Cr. Istoria arată că staterii, făcuţi dintr-un aliaj de aur şi argint numit electrum, erau bătuţi în Lidia cam în acea vreme. Cam în secolul al şaselea î.Cr., acea practică a ajuns şi în Persia, unde s-a emis o monedă groasă de aur, daricul, care îl înfăţişa pe rege în genunchi şi cu o suliţă în mână. Evreii au cunoscut aceste monede în Persia, luând fără îndoială câteva înapoi cu ei în Ierusalim. (Ezra 1:4). Cărţile de după robie ale lui Ezra, Cronicile şi Neemia fac referire la ele. (Ezra 2:69; 1 Cron. 29:7; Neem. 7:70-72). Mai târziu, monede greceşti şi romane au circulat în Palestina, iar câteodată chiar şi evreii au bătut monede.

Cuprins

Pe vremea lui Isus s-a folosit o complexitate ciudată de monede în jurul Ierusalimului. Când evreii călătoreau la templu din ţări străine îşi aduceau cu ei banii. Grecii introduseseră talantul lor (mai mic decât talantul evreiesc) şi mina, şi drahma şi staterul sau monedele tetradrahme; acum romanii foloseau dinarii, cvadranii şi assarionii. Dar aceşti bani nu erau primiţi drept donaţii la templu. Fie că era impozitul sau o jertfă de bună voie, trebuia acordat în moneda băştinaşă.

Astfel a apărut nevoia de schimbători de bani. Ei au ridicat standuri pentru afaceri în cetate, iar în timpul paştelui evreiesc chiar se mutau în zona templului, montându-şi mesele în Curtea Neamurilor. Făceau profit vreo trei cenţi pentru o singură jumătate de siclu schimbată. Necinstea şi egoismul lor erau total în afara armoniei cu închinarea curată care trebuia practicată acolo. Isus le-a răsturnat mesele de două ori în timpul serviciului Său pământesc, împrăştiindu-le banii şi acuzându-le în mod public comercializarea închinării în acel loc.—Ioan 2:14-16; Mat. 21:12, 13.

Odată, Isus, folosind o pildă, le-a vorbit discipolilor Săi, zicând: „Căci împărăţia cerurilor este asemenea unui om, stăpânul unei case, care a ieşit dis-de-dimineaţă să tocmească lucrători la via lui. După ce s-a înţeles cu lucrătorii pentru un dinar pe zi, i-a trimis în via lui.” (Mat. 20:1, 2, *NW*). Această afirmaţie despre un dinar, sau despre 17 cenţi, ca plată pentru o zi acceptabilă în acea vreme, aruncă multă lumină asupra Apocalipsei 6:6, care spune: „Și am auzit un glas care parcă venea din mijlocul celor patru creaturi vii zicând: ‘O măsură de grâu pentru un dinar [dinar, redat penny în *Versiunea Regele Iacov* şi shilling în *Versiunea Standard Americană*] şi trei măsuri de orz pentru un dinar! Să nu vatămi uleiul de măsline şi vinul!’” (*NW*) Acel dinar reprezenta plata pe o zi—destul de mulţi bani pentru o măsură de grâu. Textul vorbeşte despre foamete adevărată, aşa cum a prezis Isus la Matei 24:7.

Folosirea cunoştinţei voastre despre greutăţile şi banii din Biblie nu durează mult, dar poate adăuga considerabil la preţuirea relatărilor pe care le citiţi. Data viitoare când vedeţi în Biblie o referinţă la vreuna dintre unităţile de greutate sau de bani, opriţi-vă şi gândiţi-vă ce înseamnă standardul pe care îl folosiţi în fiecare zi.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de A. C. Attwood

ACEASTĂ poveste merge în urmă cu mai mult de douăzeci de ani. Era în anul 1935 când am început să cunosc adevărul. Tatăl meu, un om de afaceri pensionat, a fost nominal un romano – catolic, dar, în practică, un agnostic complet. Un om bolnav, care n-a avut nici o parte în drama ce urmează. El a murit

Cuprins

în anul 1939. Mama a fost o anglicană, un pilon al bisericii locale. Sora mea a fost educată în mănăstiri Romano – catolice, în timp ce fratele meu şi cu mine am fost crescuţi în Biserica Anglicană. Eram cel mai tânăr.

Părinţilor mei le-a plăcut ideea ca eu să fiu arhitect. Dar tatăl a insistat să lucrez într-un birou pentru un an, pentru a obţine experienţă de afaceri înainte de a începe formarea necesară. După aceea m-am dus la Şcoala de Arhitectură din Bristol. În timp ce eram în birou a sosit punctul de cotitură în viaţa mea.

Revenind într-o zi după pauza de prânz, am întâlnit o doamnă în partea de sus a liftului. Ea aştepta în faţa uşii biroului. A deschis geanta ei şi mi-a arătat o selecţie de cărţi şi broşuri pe teme biblice. Am fost întotdeauna un iubitor al Bibliei şi am luat o broşură. Aceasta se numea „Restabilirea lumii." Când am început să o citesc, am devenit complet absorbit. Era destul de diferit de tot ce am citit vreodată înainte. Ajungând acasă, am început să caut cuvinte ca "Armaghedon", în dicţionare şi enciclopedii. Cred că am citit acea jumătate de broşură de douăzeci de ori. Curiozitatea mea a fost atât de stârnită că am scris la Londra pentru lista publicată pe spate. Apoi am comandat fiecare broşură publicată de Societate de până în acel moment, inclusiv toate cele vechi cum ar fi *Infracţiuni şi Calamităţi*, etc. Le-am devorat pe toate, una după alta. Apoi, toate cărţile legate de la *Harpa lui Dumnezeu* la *Iehova*. Am început *Creaţia,* apoi cărţile *Lumina,* şi în cele din urmă toate. Aveam doar şaptesprezece ani. Eram unul care mergea regulat la biserică, împreună cu mama. Chiar înainte de a avea acea broşură începusem să am îndoieli grave cu privire la biserică. Acum nu vedeam nimic bun în ea şi mi-am dat seama că trebuie să ies. Cum am citit publicaţiile am văzut în curând obligaţia de a predica. Aşa că am început cu mama, dându-i cărţi şi îndemnând-o să citească. Am comandat, de asemenea, o sută de broşuri de la Londra şi le-am împrăştiat pe toate prin sat. În tot acest timp nimeni nu m-a vizitat şi nici nu am văzut vreun martor al lui Iehova undeva. Întrucât trăiam la opt mile în afara oraşului, în inima ţării, acest lucru nu a fost surprinzător.

În acest moment lucrurile au început să se întâmple. Supărată de demascarea clerului, mama a început a se opune. Am început să protestez despre mersul la biserică, dar am fost forţat să merg împotriva voinţei mele. Aşa că am început o grevă de stat-jos, refuzând să particip la slujba de la biserică. Băgam broşuri în cartea de imnuri religioase şi stăteam acolo citindu-le, în ciuda supărării şi a indignării mamei mele. Între timp am devenit un abonat pentru revistele *Turnul de veghere* şi *Epoca de Aur*. Mai multe dintre acestea din urmă au ajuns în mâinile mamei şi animaţiile doar au înnebunit-o. După săptămâni de rânduri violente şi supărări acasă am câştigat în sfârşit lupta de prezenţă la biserică şi mi-a fost permis să rămân acasă.

Fiind singur la adevăr, tânjeam să am asociere. Aşa că am scris la Londra şi am întrebat dacă există cineva din Bristol cu care aş putea intra în contact. Ei mi-au trimis adresa fratelui Harding. El era "directorul de serviciu" local. Am scris pentru timpul reuniunilor şi, de asemenea, am explicat ceea ce se întâmplă la domiciliu. De îndată ce a ajuns răspunsul lui am fugit la adunare chiar în duminica următoare, mergând cu bicicleta opt mile până în Bristol. Reuniunea a constat într-

Cuprins

o lectură înregistrată despre "chipul îngrozitor" din profeţia lui Daniel, cu o discuţie după aceea. Am avut un rol complet în discuţie (pentru că întrebările păreau foarte uşoare), la care toată lumea din sală se întorcea şi se uita la mine. Când au aflat cine sunt am primit încurajări multe şi am pus baza pentru urmărirea scopului meu în viaţă şi pentru prietenii care durează până azi.

Când am ajuns acasă furtuna a izbucnit în toată puterea sa. A durat săptămâni şi săptămâni, dar niciodată nu am ratat vreo întâlnire după acea primă duminică. În Octombrie 1936 a avut loc o adunare în Bristol. Am fugit de acasă pentru a participa şi am fost botezat. Lucrurile s-au mai relaxat un pic şi la începutul anului, în anul 1937, am fost în stare să participi la marele Congres Memorial din Liverpool. Dar asta a fost doar calmul dinaintea unei furtuni chiar mai rele. Ameninţări violente, ieşiri isterice, inundaţii de lacrimi emoţionale, şi tot felul de lucruri de acestea, au devenit un eveniment de zi cu zi până când a devenit clar că a trăi în casa aceea şi a rămâne la adevăr este imposibil.

Hotărât să plec de acasă, am demisionat de la Universitatea de Arhitectură şi am început să caut un loc de muncă. Am obţinut unul ca desenator tehnic. Am împachetat şi am plecat de acasă, făcând aranjamente să trăiesc cu unul dintre fraţii din Bristol.

Apoi au început cele mai fericite momente din viaţa mea. În luna august am avut timp liber pentru a participa la Adunarea internaţională de la Paris, un eveniment pe care nu îl voi uita niciodată atâta timp cât voi trăi. Acolo m-am decis că serviciul cu timp integral este singura cale pentru mine. În noiembrie, anul 1937, m-am înscris ca pionier. Societatea mi-a atribuit un teritoriu rural în Norfolk (Anglia), unde m-am alăturat unui alt pionier. Am lucrat împreună cu bucurie timp de patru luni, mergând cu bicicleta multe mile şi vizitând ferme şi sate de la ţară. Apoi am primit o misiune pentru a merge la Lincoln şi să servesc în calitate de serv pentru adunarea de pionieri. Acolo erau aproximativ şaizeci sau şaptezeci de vestitori. Adunarea era într-o stare proastă, sfâşiată de disensiuni şi foarte bolnavă spiritual. Am primit o binecuvântare minunată la Lincoln şi sunt fericit să spun că s-au îmbunătăţit condiţiile într-un timp atât de scurt, datorită bunătăţii nemeritate a lui Iehova.

Deşi aveam doar nouăsprezece ani, mi-au fost dăruite un privilegiu după altul şi viaţa mea a fost o bucurie perpetuă. Cât de fericit am fost că am intrat în serviciul cu timp integral! Fiind tânăr şi oarecum impetuos, am primit o mulţime de lovituri, dar în curând am învăţat, şi aceste experienţe mi-au fost valoroase. În septembrie 1938 a venit în vizită fratele Rutherford la Londra şi minunata lectură "Înfruntaţi faptele." Am fost trimis la Birmingham ca serv de congres. După aceea a început lucrarea pe zonă şi am fost printre primii servi de zonă numiţi. Am fost trimis la Yorkshire şi am petrecut un an fericit vizitând adunări. În anul următor am fost serv de congres la Leeds pentru congresul "Guvern şi Pace". Apoi am fost transferat într-o zonă învecinată, în Lancashire, unde încă un an am făcut această lucrare. Dar, chiar înainte de transferul meu a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial pe pământul locuit. Odată cu venirea războiului bărbaţi tineri ca mine s-au confruntat cu serviciul militar şi alte forme de servicii de război. Aveam acum

Cuprins

douăzeci şi unu de ani. Ca toţi ceilalţi a trebuit să mă înregistrez şi la timpul potrivit am fost chemat în faţa unui tribunal pentru persoanele ce refuză satisfacerea serviciului militar din cauza convingerilor religioase pentru a mi se audia cazul. Judecătorul părea a fi un om imparţial şi întrebările sale erau uşoare. I-am răspuns în mod clar şi la obiect şi mi-a dat scutire necondiţionat. Ce moment fericit! Îmi puteam desfăşura acum serviciul cu timp integral neîntrerupt.

În octombrie 1940, imediat după ce au început bombardamentele de la Londra, am fost chemat de pe teren pentru a deveni un membru al familiei Betel. Am fost în Betel pentru aproape cinci ani. Nu a fost uşor să continuăm în timpul raidurilor aeriene, în special în prima iarnă. La un moment dat au fost raiduri pentru nouăzeci de nopţi consecutiv, fără pauză. În timp ce desfăşuram lucrarea în timpul zilei, aveam de multe ori să fim trezi şi o parte din noapte şi de mai multe ori a trebuit să ne alăturăm în lupta împotriva incendiilor, inclusiv a incendiilor de pe proprietatea societăţii. De asemenea, la acea vreme au fost multe schimbări care au avut loc în organizaţie şi acolo a fost o mică încercare pentru toată lumea. Acei ani în Betel au fost plini cu multe privilegii, precum şi cu grele experienţe. Am servit ca serv de grupă la cinci unităţi diferite din Londra, am fost trimis să am grijă de diferite adunări şi m-am bucurat de multe alte privilegii.

Odată cu venirea anului 1945, anii negri ai războiului se apropiau de sfârşit şi cu ei o schimbare pentru mine. Am fost trimis de la Betel ca serv pentru fraţi, sau serv de circuit, aşa cum îi numim acum. De peste un an mă întorsesem înapoi la vizitarea adunărilor. Şi ce m-am bucurat! Nu că nu am apreciat viaţa la Betel. Am apreciat-o. Dar după anii lungi de război şi multe experienţe enervante a fost o uşurare să ies în teren pentru o schimbare. Doar că am pus tot ce am avut în acest serviciu şi încă mai cred că acest an a fost cel mai fericit pe care l-am petrecut urmărindu-mi scopul în viaţă. În iarna anului 1945 – 1946 m-am întâlnit cu fratele Knorr la Sheffield şi aşa mi-am completat cererea mea preliminară pentru Gilead. În luna mai a anului 1946, împreună cu alţii şapte, m-am îmbarcat pentru America. Am fost primii opt care plecau din Anglia.

După sosirea în Statele Unite, primele două luni au fost la Betelul din Brooklyn şi la fabrică. Apoi a venit Congresul de la Cleveland. După aceea o vreme la ferma Împărăţiei, urmată de deschiderea clasei a opta a Gileadului, în septembrie, 1946. După absolvire, o săptămână de odihnă în Canada cu prietenii şi apoi pionierat în oraşul New York, în timp ce aşteptam o navă pentru Nigeria, unde urma să fie misiunea mea. După o lună de pionierat am fost chemat în fabrică pentru formare, care a durat timp de două luni. Apoi am pornit, trei dintre noi pentru Nigeria şi doi pentru Coasta de Aur, toţi pe aceeaşi navă.

Am ajuns în Nigeria pe 21 iunie 1947, şi de aici un nou capitol în viaţa mea a fost deschis. Am fost aici aproape opt ani şi cu siguranţă cred că aceasta este una dintre cele mai bune misiuni pe care cineva le-ar fi putut avea. Gândeşte-te: atunci când am ajuns aici erau aproximativ 3 500 de vestitori în ţară. Şi cât de mulţi astăzi? Aproape 20.000! Nu v-ar plăcea să aveţi o experienţă de genul acesta? Nu a fost uşor, din orice punct de vedere. Au existat multe probleme grele, multe experienţe dificile. Am învăţat foarte multe de când am venit aici. A fost o emoţie

Cuprins

reală văzând modul în care fraţii africani au progresat. Văzându-i abandonând poligamia, curăţându-şi viaţa prin abandonarea obiceiurilor neteocratice, şi devenind slujitori maturi pe deplin dedicaţi, mi-a adus bucurie de nedescris. În timpul anilor petrecuţi în Nigeria am călătorit în lungul şi latul ţării, am servit zeci de adunări şi m-am bucurat de multe experienţe minunate. În toţi aceşti ani am fost în casa Betel în Lagos şi aşa am fost într-o poziţie bună pentru a asista la creşterea ei.

După câţiva ani petrecuţi în Nigeria s-a ivit o altă problemă. Lucrarea a început să se deschidă în teritoriile franceze din împrejurimi, iar unele dintre acestea au fost plasate sub filiala nigeriană. Pentru a avea grijă de lucrare era nevoie de cineva cu cunoştinţe de limba franceze. Diverse încercări au fost făcute pentru a găsi pe cineva, dar fără succes. Aşa că am ajuns la concluzia că singura soluţie era să învăţ limba, şi astfel lucrarea să primească îngrijire. A fost o problemă grea. Studiasem franceza la şcoală în urmă cu şaptesprezece ani şi uitasem totul. De asemenea, viaţa la Betel nu oferă prea multe oportunităţi pentru studierea unei limbi şi climatul tropical mă face foarte obosit seara. Cu toate acestea, realizând că lucrarea o cerea, am hotărât să lucrez cu seriozitate, oferindu-mi manualele necesare. Într-un an am început a mă ocupa de toată corespondenţa franceză care venea la birou. Acum pot citi şi scrie limba fără dificultate. În prezent avem aproape cincizeci de adunări franceze şi aproximativ 2 500 de vestitori care să aibă grijă de zona dinafara Nigeriei. De doi ani sunt în legătură cu un absolvent francez de la Gilead şi de fiecare dată când scriu o scrisoare în limba franceză, îi trimit un exemplar şi el semnează pe ea orice îmbunătăţiri sau corecturi necesare. Deci, obţin şcolarizare expertă prin poştă.

Ar mai fi multe de spus despre experienţele mele din Nigeria, dar spaţiul nu permite. Mă face fericit să cred că la vârsta de treizeci şi şapte de ani am petrecut douăzeci în adevăr, aproape optsprezece au fost în serviciul cu timp integral. Şi acest serviciu cu timp integral a fost continuu, fără nici o pauză. Este adevărat că sunt departe de Anglia de aproape zece ani, dar asta nu mă îngrijorează. De când sunt aici mama a murit şi îmi pare rău să spun că ea a rămas o înverşunată urâtoare a adevărului până la capăt. Nu mi-am văzut fratele nouăsprezece ani de zile şi sora am văzut-o o singură dată, în aceeaşi perioadă. Eu nici măcar nu ştiu unde locuiesc. Dar Isus ne-a spus că cei care l-au urmat vor fi separaţi de părinţi şi rude trupeşti, dar vor câştiga mult mai mulţi în societatea Lumii Noi. Deşi nu am o casă a mea ştiu că dacă vreodată mă întorc pentru o vizită, există zeci de uşi care se vor deschide pentru mine fără ca măcar să cer.

Şi acum vreau să îndemn pe toţi tinerii care au fost binecuvântaţi cu adevărul să se lanseze în serviciu. Apucaţi fiecare privilegiu care este pus înaintea voastră. Asta am făcut eu. Şi gândiţi-vă doar la binecuvântările pe care le-am avut! Nu aţi dori să vă bucuraţi de aceleaşi lucruri? Intraţi în lucrarea cu timp integral. Rămâneţi lângă ea. Mergeţi la Gilead, dacă aveţi ocazia. Apoi mergeţi în misiunea voastră în străinătate şi rămâneţi în ea. Iehova nu vă va dezamăgi niciodată. Ştiu aceasta din experienţă, urmărindu-mi scopul în viaţă.

Cuprins

Izbitori prin absenţa lor

Când predicatorul Alan Walker al Bisericii Metodiste din Australia s-a adresat celor 550 lideri ai bisericii în Silver Bay, New York, el a spus că adolescenţii au fost "izbitori prin absenţa lor în bisericile americane." El a sugerat că bisericile protestante au permis Şcolilor de duminică a interfera cu participarea adolescenţilor la serviciile de închinare regulate, şi că „atunci când aceştia părăsesc Şcolile de duminică părăsesc biserica.” — New York *Times*, 16 iulie 1956.

ÎNTOARCEŢI-VĂ SPRE SOCIETATEA LUMII NOI

În adunarea creştină teocratică avem o organizaţie dedicată permanent îndeplinirii scopurilor lui Iehova, şi singura organizaţie care apără pe pământ virtuţile lui Dumnezeu. Isus s-a referit la creştini ca nişte conservanţi ai vieţii omeneşti, ai închinării şi virtuţii lui Iehova, când a zis: „Voi sunteţi sarea pământului.” (Mat. 5:13, *NW*). Această „sare,” văzută acum în societatea Noii Lumi, are responsabilităţi pe care nu le poate evita, cu scopul de a sprijini dreptatea lui Iehova, privilegiu şi obligaţie care se abat asupra tuturor celor care se implică în închinarea creştină.

[2] Isus Cristos a început adunarea creştină. După răstignirea, învierea şi înălţarea Lui la cer, El le-a trimis asociaţilor Lui spiritul şi puterea Tatălui Său ceresc, pentru ca ei să poată înainta cu expansiunea închinării adevărate ca adunare creştină timpurie. Evanghelia creştină trebuia propovăduită, oamenii trebuiau să crească tari din punct de vedere spiritual, ca să reziste împotriva corupţiei Imperiului Roman aflat la conducere, adunările trebuiau organizate şi indivizii din ele trebuiau învăţaţi şi pregătiţi pentru slujirea creştină. Creştinii, începători şi experimentaţi deopotrivă, trebuie ţinuţi în limitele decenţei creştine şi să

Cuprins

funcţioneze pe baza principiilor teocratice; altfel, corupţia se va amesteca cu triumful adunării creştine în sarcinile sale numite de Dumnezeu.

[3] A existat, de aceea, în adunarea creştină, o delegare a sarcinilor, delegare a sarcinilor sau numire la privilegii şi responsabilităţi speciale care se oferea oamenilor dedicaţi care dădeau dovadă de maturitate spirituală şi de loialitate faţă de datorii şi sarcini. Asemenea numiri se făceau de către corpul de guvernare al adunării creştine timpurii cu centrul în Ierusalim, care îi cuprindea pe apostoli şi alţi bărbaţi creştini maturi, şi reprezentanţii în interesul lor. Astfel de numiţi luau parte la serviciul comun tuturor creştinilor. Ei aveau obligaţii organizaţionale de care să se îngrijească în adunările în care erau amplasaţi şi în care slujeau. Îngrijirea şi supravegherea adunării respective cereau ca supraveghetorul creştin să aibă grijă ca adunarea în sine şi indivizii din ea să umble pe cărările virtuţii.

[4] În al treilea capitol de la 1 Timotei sunt prevăzute calificările care trebuie îndeplinite de cineva care este numit supraveghetor în adunarea creştină. Să nu fie un om vrednic de dispreţ, un bigam, un om necumpătat, lipsit de stăpânire de sine, şubred la minte şi dezordonat, care-şi urăşte semenul, un beţiv, certăreţ, sau un iubitor de bani, un om care dezvoltă delincvenţa juvenilă sau un începător, sau un escroc în chestiuni de afaceri. În legătură cu supraveghetorii, afirmaţia este: „De asemenea, să fie mai întâi încercaţi ca să se vadă dacă sunt corespunzători, apoi, dacă sunt liberi de acuzaţie, să fie slujitori.” (1 Tim. 3:10, *NW*) „Iar lucrurile pe care le-ai auzit de la mine şi care au fost susţinute de mulţi martori, aceste lucruri să le încredinţezi unor oameni fideli, care, la rândul lor, vor fi calificaţi să-i înveţe pe alţii.”—2 Tim. 2:2, *NW.*

[5] Acesta era aranjamentul uniform în toate adunările creştine şi metoda pentru numirea de oameni competenţi care să se îngrijească de fiecare dintre turmele organizaţiei, chiar şi în Antiohia, după cum citim: „Acum în Antiohia erau profeţi şi învăţători în biserica locală.” (Faptele 13:1, *NW*) Adresându-se filipenilor, Pavel spune: „Cei sfinţi în uniune cu Isus Cristos, care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii şi slujitorii preoţeşti.” (Filip. 1:1, *NW*). Membrii clasei clericilor din creştinătate nu se aseamănă deloc cu aceşti slujitori, supraveghetori şi ajutoare din organizaţia creştină teocratică. Slujitorii teocratici nu cer şi nici nu încearcă să îşi conducă enoriaşii în politică, reformă socială, psihiatrie, jocuri de noroc sau doctrine şi obiceiuri religioase păgâne. În schimb, astfel de slujitori sunt recunoscuţi fiindcă au studiat şi au învăţat Cuvântul lui Dumnezeu şi legile lui Cristos; ei au propovăduit împărăţia lui Iehova, răscumpărarea lui Cristos, învierea, Noua Lume şi, în toate acestea, au insistat că indivizii care alcătuiesc adunarea creştină trebuie să fie virtuoşi sau să fie excomunicaţi.

[6] Aşadar, pe aceste principii era organizată şi funcţiona biserica timpurie, şi nici ea, nici cuvântul lui Dumnezeu pe care îl propovăduia, nu sunt răspunzătoare de împrejurările care au apărut după moartea apostolilor. Atunci organizaţia creştină a intrat în robia lumii păgâne şi a luat naştere un hibrid, religia fuziune dintre păgânism şi creştinism fals. Creştinismul şi „creştinătatea” nu sunt acelaşi lucru, ele sunt de părţi opuse în chestiunea legată de închinare curată şi virtute.

Cuprins

[7] Având spiritul lui Dumnezeu, conştient de opoziţia lui Satan şi de circumstanţele care înconjurau organizaţia creştină, cu ochii la viitor şi vorbind sub inspiraţie, apostolul Pavel din Milet a trimis la Efes după oamenii maturi ai adunării, şi le-a zis: „Şi acum, iată: ştiu că voi toţi, în mijlocul cărora am predicat împărăţia, nu-mi veţi mai vedea faţa. De aceea, vă chem să mărturisiţi azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor, fiindcă nu m-am reţinut să vă spun toată voinţa lui Dumnezeu. Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiu. Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandreţe, şi că se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei. … trebuie să le veniţi în ajutor celor slabi şi să vă amintiţi de cuvintele Domnului Isus, când a zis: ‘Este mai multă fericire în a dărui decât în a primi.’” (Faptele 20:18-35, *NW*). Conform anticipării lui Pavel, turma lui Dumnezeu a fost hăituită de lupi din interior şi din afară şi istoria relatează cât de slab a strălucit lumina adevărului în toate epocile care au urmat, în comparaţie cu acea vreme. Dar, în ciuda acestei captivităţi a adunării creştine, principiile creştinismului au rămas în viaţă şi Cuvântul lui Dumnezeu, prin puterea Lui, a fost păstrat de-a lungul secolelor şi vine la noi astăzi curat şi demn de încredere.

SPRE ACEASTA VĂ PUTEŢI ÎNTOARCE

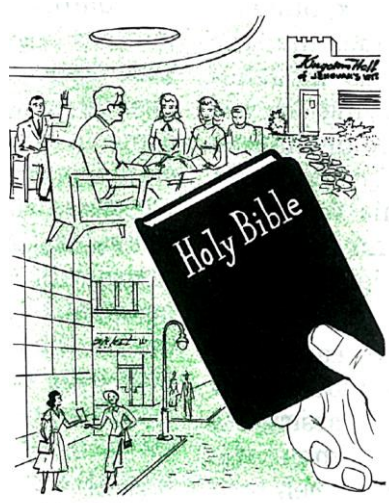

[8] Oricum, astăzi mai este şi altceva cu noi, pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu, care este de asemenea făcut posibil prin spiritul lui Iehova. Aceasta este societatea Noii Lumi, care se răspândeşte pe tot pământul, alcătuită din bărbaţi şi femei din toate naţiunile, iar fiecare dintre aceştia a venit la Iehova Dumnezeu prin dedicare, dând dovadă că are aprobarea şi spiritul lui Iehova, întrucât fiecare ia parte la lucrarea de expansiune a închinării pure. Cum este posibil ca, într-o lume care a ajuns la un nou nivel josnic de depravare, să existe o societate dedicată noii lumi în care urmează să domnească dreptatea? (2 Pet. 3:13, *NW*). Există cu adevărat o societate sau un grup de creştini pe pământ care să insiste că virtutea încă se practică de către membrii şi asociaţii ei, spre care să vă puteţi îndrepta? Da!

[9] După cum a subliniat apostolul Pavel în cuvântarea lui de încheiere către bărbaţii maturi din adunarea din Efes, el a propovăduit mesajul Împărăţiei. Cei care aveau credinţă în promisiunile lui Iehova, aveau încredere în Acesta şi aşteptau întemeierea împărăţiei cerului la vremea cuvenită a lui Iehova. Pe când se apropia timpul pentru naşterea acestei stăpâniri drepte, Iehova a pus să se facă o lucrare pe pământ, mişcând creştinii prin înţelegerea cuvântului Său al adevărului să facă progrese în doctrina, organizaţia şi practica creştine. Printr-un început mic,

Cuprins

dar nu demn de dispreţ, în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea a început lucrarea de pregătire a vestirii Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Creştinii s-au grupat într-o societate nonsectară şi în grupe pentru studiul şi serviciul sistematice ale Bibliei. Fiindcă au văzut relele conducerii clerului, ei s-au organizat mai întâi în linii democratice, fiecare grupă conducându-şi treburile prin vot democratic. Mai târziu s-au făcut progrese spre o conducere teocratică. A venit anul 1931, moment în care Societatea oficială pe care o instituiseră pentru îndeplinirea sistematică a lucrării lor a făcut un pas înainte, căutând restabilirea conducerii teocratice în rândul creştinilor de pe pământ.

[10] Anul următor, în 1932, grupele martorilor lui Iehova din toată lumea s-au reunit sub procedură teocratică, cu binecuvântarea evidentă a lui Iehova, şi până în ziua de azi găsim societatea Lumii Noii de pretutindeni funcţionând cum a făcut-o adunarea creştină timpurie, în mod necomercial, nepolitic, voluntar, din partea fiecărui individ din ea. Există acum, prin urmare, control teocratic potrivit asupra adunării creştine, control care nu existase de la captivitatea de care avertizase Pavel.

[11] Cine controlează această organizaţie, cine o conduce? Cine este liderul? Un om? Un grup de oameni? O clasă a clerului? Un papă? O ierarhie? Un conciliu? Nu, niciunul dintre aceştia. Cum este posibil? Nu este necesar ca în orice organizaţie să existe un cap conducător sau o parte care conduce şi care controlează sau îndrumă organizaţia? Ba da. Este Dumnezeul cel viu, Iehova, Conducătorul acestei organizaţii creştine teocratice? Da!

[12] Datorită faptului esenţial că legea care guvernează funcţionarea societăţii Noii Lumi teocratice este Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, şi datorită faptului că Isus Cristos, cel întronat în cer, este Funcţionarul Executiv al lui Iehova, care se ocupă de lucrarea Lui de pe pământ, şi din pricina faptului că spiritul lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, lucrează prin Cuvântul Lui, asupra inimilor şi minţilor slujitorilor Săi dedicaţi, societatea Noii Lumi este teocratică, adică „condusă de Dumnezeu."

[13] Vine Isus Cristos pe pământ şi face numiri de slujitori individuali, supraveghetori şi ajutoare şi altfel de slujitori în toate grupele de pe pământ? Nu. Atunci cum sunt făcute astfel de numiri? Ele sunt făcute de corpul de guvernare văzut, asociat cu agenţia legală sau Societatea, pe care martorii lui Iehova au încorporat-o în 1884 cu acest scop, şi care se numeşte acum Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania. Ele sunt teocratice fiindcă acţionează conform Cuvântului scris al marelui Teocrat şi cu organizaţia exemplară a bisericii sau adunării creştine timpurii, aşa cum a fost iniţiată de Isus Cristos. „Exagerat," zic unii? Dar cei care susţin că martorii lui Iehova nu sunt o organizaţie teocratică să arate acolo unde nu sunt. În cuvânt şi în faptă, în doctrină, în organizare şi în practică, societatea Noii Lumi se străduieşte sincer să se conformeze Cuvântului lui Iehova Dumnezeu şi să insiste asupra principiilor acestuia, şi de aceea este o organizaţie scripturală, creştină, teocratică, sau condusă de Dumnezeu. Prin Cuvântul Său, Iehova Îşi exprimă cugetul faţă de poporul Său. Nu există altă organizaţie în creştinătate care să se conformeze structurii sau modelului Bibliei.

Cuprins

Doar societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova insistă că cei din rândurile sale se conformează modelului scriptural în chestiuni personale şi de grupă totodată. Această stăpânire şi conducere teocratică nu este asupra tuturor oamenilor; nu este nici măcar asupra tuturor celor care ar putea intra în contact cu ea, sau care ar putea fi asociaţi cu grupele martorilor lui Iehova, sau care participă la întâlniri. Un individ trebuie să se supună din voinţă proprie sau să vină sub stăpânirea binefăcătoare, prin dedicare personală lui Iehova Dumnezeu; şi, astfel, stăpânirea şi conducerea teocratice sunt doar asupra celor dedicaţi.

[14] Delegarea prezentă a datoriilor pentru servii din adunare şi alţi reprezentanţi speciali ai organizaţiei teocratice se face pentru anumite scopuri. Aceştia trebuie să hrănească turma lui Dumnezeu, să păstorească cu credinţă şi cu dragoste. Ei trebuie să ajute poporul lui Iehova de pretutindeni să studieze Biblia, să crească în maturitate, să fie pregătiţi pentru serviciul de teren, propovăduind evanghelia Împărăţiei altora, şi trebuie să apere virtutea în adunare, în toată organizaţia societăţii Noii Lumi. Acest lucru este necesar pentru a nu permite ca stricăciunea, indecenţa de niciun fel, să se furişeze în ea şi să o contamineze.

[15] După cum am remarcat înainte, în naţiunea Israelului tipic, coruperea închinării pure îi aducea moarte răufăcătorului. În adunarea creştină, membrii adunării nu iau viaţa infractorului. Totuşi, există o înlăturare sau o excomunicare creştină. Aceasta nu înseamnă a lua o viaţă de om, ci înseamnă expulzarea din tovărăşia cu adunarea slujitorilor dedicaţi ai lui Iehova Dumnezeu, o excomunicare din societatea Noii Lumi. Acest lucru este necesar, după epuizarea celorlalte îngrijiri ale conducerii creştine pentru tratarea acestor chestiuni, şi este împlinită de judecata matură şi acţiunea analizată a servilor numiţi în adunarea creştină. Aceasta este responsabilitatea lor. Dacă sunt credincioşi, atunci ei trebuie să se achite de această responsabilitate, fără patimă, în interesul tuturor celor în cauză şi în onoarea lui Iehova şi pentru curăţia organizaţiei Lui.

ATITUDINEA FAŢĂ DE EXCOMUNICARE

[16] Delictele care fac necesară excomunicarea le cuprind pe cele care au adus pedeapsa pe vremea adunării creştine timpurii. Asemenea delicte includ stăruinţa în minciună, furtul, practicile necinstite în afaceri, delictele sexuale, învăţarea doctrinelor false, renegarea îngrijirii lui Iehova prin Isus Cristos, răzvrătirea împotriva organizaţiei teocratice, provocarea certurilor, bârfa, calomnia şi alte rele. Acestea ştim că nu sunt bune şi nu ne-am putea imagina ca astfel de lucruri să fie practicate de Iehova Dumnezeu sau de Fiul Său, Isus Cristos.

[17] Legea creştină pentru aceste chestiuni nu ignoră slăbiciunea omului şi nici nu trece cu vederea îngrijirea răscumpărării lui Isus Cristos şi iertarea şi îndurarea lui Iehova. Procedura de excomunicare ia în considerare toate aceste lucruri şi este cu adevărat ultima recurgere, după ce toate celelalte îngrijiri au eşuat în păstrarea sau restabilirea curăţeniei şi virtuţii. De aceea, procedura de excomunicare este, de fapt, un act de dragoste, dragoste din partea lui Iehova Dumnezeu şi a lui Isus Cristos, faţă de partea organizaţiei teocratice în sine şi de partea slujitorilor din adunare care iau măsura direct cum trebuie. Acest lucru este

Cuprins

aşa fiindcă nu este făcut cu răutate, ci în ascultare de legile drepte ale lui Iehova. Este un act de loialitate; eşecul de a păstra curată organizaţia ar însemna necredincioşie. Are un scop întreit, (1) cel de a păstra curată adunarea creştină a societăţii Noii Lumi; (2) de a ajuta răufăcătorul, dacă este posibil, prin măsuri drastice, în cazul în care poate fi impresionat de această greşeală a sa, să se căiască pentru ea la timp, înaintea lui Iehova Dumnezeu; (3) este în interesul celor care observă măsura luată, atât de a-i asigura de corectitudinea organizaţiei teocratice, cât şi pentru avertizarea lor despre gravitatea abaterii de la purtarea potrivită.

[18] Sunt aceste diverse delicte, dintre care am numit câteva, cele care slujesc să slăbească individul şi grupele dacă se persistă în ele. Pe majoritatea le putem recunoaşte ca fiind delicte împotriva altei persoane, lipsind-o de anumite drepturi şi, prin urmare, arătând lipsă de dragoste. Dar se pare că unii au greutăţi să înţeleagă de ce delictele sexuale sunt atât de inacceptabile în organizaţia creştină şi de ce sunt condamnate cu atâta tărie de Dumnezeu însuşi în Cuvântul Lui, Biblia. Marele Creator şi Tată este cel care a făcut îngrijirea Sa pentru transmiterea vieţii omeneşti, iar acesta este un lucru foarte minunat şi sfânt. Am primit cu toţii foloasele sale, fiindcă trăim. Bineînţeles, dacă acceptăm foloasele ei, atunci acceptăm metoda lui Dumnezeu, iar acceptarea folosului şi metodei de către noi ne obligă să acceptăm regulamentul lui Dumnezeu pentru întregul proces. Unii pot afirma că delictele sexuale nu fac rău, nici măcar celor care ia parte la ele de bună voie; aşa că unde este răul? Minciuna, da! Furtul, da! Astfel de lucruri lipsesc altă persoană de ceea ce i se cuvine. Dar un delict precum adulterul sau curvia, nu este diferit? Din moment ce este practicat atât de obişnuit în lumea veche, cum se poate să fie atât de rău ca membrii societăţii Noii Lumi să îl practice?

[19] Poate apostolul Pavel a întâlnit un raţionament asemănător. În orice caz, în capitolul şase la 1 Corinteni, el arată că este implicată religia, spunând în parte: „Fugiţi de curvie! Orice alt păcat pe care l-ar putea comite omul este în afara corpului său, dar cine practică curvia păcătuieşte împotriva propriului corp. Cum? Nu ştiţi că acest corp, care sunteţi voi, este templul spiritului sfânt care este în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu? Mai mult decât atât, voi nu sunteţi ai voştri, fiindcă aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Prin urmare, glorificaţi-l pe Dumnezeu în corpul vostru!”—1 Cor. 6:9-20, *NW*.

[20] Aici Pavel se adresează membrilor trupului lui Cristos. Dar înseamnă aceasta că porunca de abstinenţă de la impurităţi sexuale nu este obligatorie pentru celelalte oi ale Domnului, care constituie marea majoritate a celor din societatea Noii Lumi? Nu se poate să fie aceasta concluzia, ci, mai degrabă, acest ordin de curăţie morală este la fel de obligatoriu pentru toţi slujitorii dedicaţi lui Dumnezeu. De ce? Pentru că spiritul Lui este asupra poporului Său dedicat ca grup sau trup şi ca indivizi. Celelalte păcate care sunt condamnate, precum: minciuna, furtul, învăţarea de doctrine false şi răzvrătirea, sunt păcate din afara trupului membrului individual al „celorlalte oi” ale Domnului, dar păcatele adulterului şi curviei sunt păcate împotriva propriului trup al individului, care ar trebui folosit pentru glorificarea lui Dumnezeu.

Cuprins

[21] Nu-L putem preamări pe Dumnezeu în această chestiune, sau în altele, dacă refuzăm să ne supunem regulilor pe care le-a stabilit. Au ceilalţi membri ai celorlalte oi ale lui Iehova spiritul Lui asupra lor? Da. De aceea, ei nu îndrăznesc să păcătuiască împotriva propriilor trupuri. Timpurile în care trăim, care sunt critice şi greu de suportat, cer apărarea virtuţii şi o cer nu numai de la membrii rămăşiţei „trupului lui Cristos," ci şi de la membrii „celorlalte oi" ale Domnului, care alcătuiesc, sau speră să alcătuiască, societatea Noii Lumi. Pe vremea lui, Pavel a făcut referire la ceea ce el a numit răspândirea curviei. Ea nu este mai puţin răspândită acum.

[22] Dar privilegiul şi responsabilitatea întregii adunări în această chestiune a păstrării virtuţii? Ne amintim că în cazul Israelului tipic, adunarea, poporul, era cea care executa sentinţa cu moartea asupra răufăcătorilor care o meritau, sub legea lui Iehova Dumnezeu. În adunarea creştină toţi trebuie să îşi dorească sincer să apere virtuţile lui Iehova în rândul oamenilor. Ei trebuie să respecte hotărârea servilor în chestiuni precum excomunicarea. Acest lucru este susţinut de Tit 1:5-16: „Să numeşti. . . ca să fie capabil să îndemne prin învăţătura sănătoasă şi să-i mustre pe cei care vorbesc împotrivă. . . oameni nesupuşi . . . să le închidă gurile acestora, . . . mustră-i cu asprime, . . . Ei declară public că îl cunosc pe Dumnezeu, dar îl reneagă prin lucrările lor, fiindcă sunt dezgustători." Vedem din aceasta că nu trebuie permisă obrăznicia. Obrăznicia ar fi o a doua încălcare, iar o a doua încălcare nu ar face bine şi nici nu ar ajuta prima încălcare a legii lui Dumnezeu, constituind baza pentru acţiunea de excomunicare. Faptul că cineva contestă decizia legată de acţiunea de excomunicare ar fi nepotrivit cu mărturisirea de credinţă în Dumnezeu şi în cuvântul Lui şi mărturisirea acestuia că doreşte să vadă cuvântul lui Dumnezeu lucrând în mijlocul poporului Său. Ar fi nepotrivit cu alăturarea noastră la societatea Noii Lumi, în minunata ei lucrare de expansiune a închinării curate. Ar arăta o lipsă de încredere, pe când o cooperate a tuturor din adunare şi o conformitate la excomunicarea făcută în interesul tuturor înseamnă a arăta încredere din partea celor care sunt în tovărăşie. Prin urmare, este necesar ca toţi din adunare să accepte metoda adunării. Pavel le-a scris tesalonicenilor: „Acum, vă rugăm, fraţilor, să-i preţuiţi pe cei care lucrează din greu printre voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc. Să le arătaţi respect într-un mod cu totul deosebit datorită lucrării lor, în iubire."—1 Tes. 5:12-27, *NW*.

[23] Supărarea din partea persoanei excomunicate nu este asociată cu căinţa lui. Un om nu poate fi atât căit, cât şi supărat; prin urmare, nu trebuie să existe nicio milă sau afecţiune nelalocul ei. Inima trebuie să se întristeze atunci? Da, excomunicarea trebuie să întristeze inima. Din partea individului care a greşit, pentru orice încălcare a legilor lui Dumnezeu, mici sau grave, trebuie să există o căinţă sinceră, care înseamnă tristeţea inimii. În cazul persoanei excomunicate, pentru ca excluderea să fie spre binele ei şi pentru o posibilă reintegrare, inima trebuie zdrobită, mintea trebuie rănită, trebuie să existe o tânjire sinceră pentru virtute din partea ei, tânjire care va duce la căinţă.

[24] Pentru închinarea sinceră şi apărarea virtuţii lui Dumnezeu, întreaga adunare este sub încercare. Urmarea căii de acţiune ascultătoare aduce

Cuprins

binecuvântarea lui Iehova. Astfel, toţi din adunare îşi arată în mod consecvent dependenţa de Iehova, prin Isus Cristos, pentru toate; pentru adevăr în sine, pentru spiritul Lui, care ne permite să ne păstrăm integritatea şi să ne facem serviciul, şi chiar şi pentru binecuvântările obişnuite ale vieţii. Unde sunt aplicate şi primite sfatul şi călăuzirea şi chiar şi disciplina severă, 'orice virtute este, orice lucru vrednic de laudă este,' acesta vine de la Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Societatea teocratică a Noii Lumi, deceniu după deceniu, continuă în mod consecvent să merite sprijinul nostru din toată inima şi cooperarea ca şi creştini care se închină lui Iehova Dumnezeu, în apărarea virtuţii, în împărăţia Lui biruitoare şi virtuoasă. Îndreptaţi-vă spre societatea Lumii Noi!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de organizaţie este adunarea creştină?
2. Ce nevoi au trebuit să fie completate în adunarea creştină de la început?
3. Arătaţi îngrijirea făcută pentru a împlini cerinţele şi necesităţile adunării creştine?
4. Cine poate fi numit, în mod potrivit, într-un serviciu special?
5,6. Cât de generală a fost această procedură de numire, şi în ce măsură au fost cei numiţi asemenea clerului din creştinătate?
7. (a) Discutaţi împrejurările şi conţinutul profeţiei lui Pavel din Faptele 20. (b) S-a împlinit aceasta până la dispariţia adevărului şi a virtuţii?
8. Ce îngrijire este astăzi cu noi, în realitate?
9,10. Ce desfăşurare a dus la restabilirea conducerii teocratice?
11. Cine conduce societatea creştină a Lumii Noi?
12. Ce fapte vitale dovedesc răspunsul de mai sus?
13. (a) Cum se fac numirile servilor? (b) Dovediţi că aceste numiri sunt teocratice. (c) Asupra cui este controlul teocratic?
14. Pentru care scopuri sunt numirile teocratice?
15. În ce mod se găseşte în societatea Lumii Noi principiul teocratic de eliminare?
16. Enumeraţi ofensele ce necesită curăţire?
17. În ce moduri este excomunicarea o acţiune din dragoste?
18. Comparaţi ofensele sexuale cu alte păcate din legea creştină.
19. Cum arată Pavel că este implicată religia?
20. De ce trebuie să se reţină de la necurăţii sexuale „alte oi" ale Domnului?
21. Ce trebuie să facem pentru a glorifica pe Dumnezeu?
22. Ce se poate spune despre privilegiul şi responsabilitatea întregii adunări în această chestiune de păstrare a virtuţii?
23. În ce măsură trebuie să fie întristat de păcatul său individul care greşeşte?
24. Prin ce acţiune ne putem arăta încrederea în Iehova şi iubirea de către noi a virtuţii Sale?

Cuprins

O rugăciune a unui iezuit

● Revista iezuită Romano – catolică *America*, în numărul său din 31 martie 1956, a declarat într-un articol intitulat "Fratele nostru, evreul", următoarele: "În Vinerea Mare Biserica ne roagă" . . . că Domnul şi Dumnezeul nostru poate lua vălul de pe inimile lor, astfel încât şi aceştia să poată cunoaşte pe Isus Cristos, Domnul nostru." Cu toate acestea, iezuiţii au publicat în revista lor numai o parte din rugăciunea din vinerea mare – o frază din mijlocul ei. În versiunea sa mai completă această rugăciune faimoasă este, după cum urmează: „Să ne rugăm şi pentru evreii perfizi; fie ca Domnul Dumnezeul nostru să elimine vălul de pe inimile lor, astfel încât şi aceştia să poată recunoaşte pe Isus Cristos, Domnul nostru. Atotputernic Dumnezeu veşnic, Tu care nu excluzi din compasiunea Ta chiar nici pe evreii perfizi, ascultă rugăciunile noastre pe care le oferim, în interesul acestui popor înşelat, astfel încât aceştia să vadă şi să recunoască lumina adevărului tău, care este Cristos şi să fie salvaţi din întunericul lor de către acelaşi Isus Cristos, Domnul nostru."

Sprijinirea completă a serviciului la casa lui Iehova

Undeva în urmă cu 2300 de ani, Dumnezeu a zis unei rămăşiţe israelite restaurate în ţara lor de origine: "Aduceţi toate zeciuielile în casa de comori, ca să fie hrană în casa mea, şi puneţi-mă astfel la încercare, zice Iehova al oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi revărsa binecuvântări peste voi până când nu va fi loc pentru ele." — Mal. 3:10, *Da*.

Din moment ce toate lucrurile scrise mai înainte au fost scrise pentru învăţătura noastră, cum se aplică cuvintele de mai sus slujitorilor lui Iehova astăzi? Ce este ilustrat prin zeciuială? În ce fel putem aduce zeciuielile în casa lui Iehova? L-a pus poporul lui Iehova la încercare pe Iehova, nu prin faptul că au făcut rău sau prosteşte, ci prin aducerea tuturor zeciuielilor, şi şi-a ţinut Iehova promisiunea?

Zeciuiala sau a zecea parte nu a putut să ilustreze tot ce avem, deoarece era făcută în mod regulat an de an, în timp ce noi aducem tot ce avem o dată, atunci când ne dedicăm lui Iehova. Mai degrabă, aducerea zeciuielii ilustrează sprijinirea în mod regulat a serviciului la casa lui Iehova, ca semn, ca simbol sau o dovadă a faptului că ne-am dedicat complet. Acest lucru îl putem face în diverse moduri.

Ca exemplu, putem oferi sprijin material care să contribuie la întreţinerea Sălii locale a Împărăţiei, la trimiterea misionarilor pe terenuri străine, la cheltuielile adunării şi la a-i ajuta pe pionieri să stea în serviciul cu timp integral.

Şi putem aduce, de asemenea, zeciuieli spirituale în casa lui Iehova. Cum? Prin participarea la toate adunările grupei aranjate pentru închinarea la Iehova şi în beneficiul nostru, şi nu numai prin participarea la acestea, ci şi prin pregătirea în prealabil. Atunci vom fi în măsură să aducem o contribuţie spirituală pentru

Cuprins

închinarea la Iehova, în măsura în care ne este permis să facem acest lucru. În plus, putem spune bun venit străinului care se arată la lectura publică, precum şi să ajutăm pe alţii să participe dacă suntem în măsură să facem acest lucru prin furnizarea de transport.

Dar, fără îndoială, cel mai eficient mod în care putem sprijini pe deplin acest serviciu la casa lui Iehova este prin contribuţia personală în predicarea veştii bune a Împărăţiei în case, pe străzi şi de pe platforma publică, şi, de asemenea, prin utilizarea oricărei ocazii pentru predicarea întâmplătoare la cei cu care avem relaţii de afaceri, celora care se întâmplă să lucreze cu noi sau la cei care au şansa de a fi tovarăşii noştri de călătorie. Această obligaţie de a predica cade asupra tuturor. Chiar şi cei izolaţi pot avea o contribuţie prin scrierea de scrisori şi prin utilizarea telefonului. Deci, nimeni să nu creadă că poate să slăbească sprijinirea serviciului la casa lui Iehova în acest fel, pur şi simplu pentru că noi îl sprijinim în alte moduri.

În special din anul 1919 poporul lui Iehova îl pune la încercare pe Iehova aducându-şi astfel întreaga zeciuială la casa lui de închinare. Cu ce rezultat? Ei au primit multe dovezi ale favorii, binecuvântării şi protecţiei lui. Ei au triumfat asupra inamicilor lor. Ei aduc roade ale spiritului. Ei au o organizaţie curată. Ei au numele lui Iehova asupra lor. Starea lor spirituală este cea a Beulei, o ţară care este căsătorită, şi mai mult de 600 000 dintre ei predică această veste bună a Împărăţiei în fiecare lună.

Chiar şi lumea remarcă prosperitatea şi fericirea slujitorilor lui Iehova şi, mai ales oamenii cu bunăvoinţă îi numesc fericiţi. Iei parte la prosperitate spirituală şi fericire? O vei face, dacă susţii serviciile de la casa lui Iehova pe deplin.

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere*, 15 decembrie 1955.

● Pagina 170 din *Poţi supravieţui Armaghedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu* vorbeşte despre necaz ca un uragan şi spune că noi suntem acum în centrul calm sau "ochiul uraganului." Pagina 181 vorbeşte despre timpul de necaz, fiind scurtat, şi despre reluarea acestuia, şi acest necaz pare a fi folosit pentru a implica Armaghedonul. Înseamnă aceasta că Armaghedonul a început, că suntem într-o perioadă de acalmie în bătălie, în acest timp? Iar la pagina 199 Armaghedonul este folosit pentru a înţelege organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu, mai degrabă decât o luptă. Cum aşa? — D. B., Statele Unite ale Americii.

Cuvântul "Armaghedon" este din expresia ebraică *Har M-e-ghido*, ceea ce înseamnă „Muntele din Meghido”. Acesta era un punct strategic în ţara pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său ales şi în vecinătatea lui se adunau pentru bătălii armatele vecine. *Har Meghido* înseamnă "muntele de adunare a trupelor." Fiind în

Cuprins

ţara poporului lui Iehova, ar fi un loc de adunare a slujitorilor săi sau a trupelor, şi astfel, Armaghedonul simbolic sau muntele din Meghido reprezintă martorii lui Iehova adunaţi acum pe pământ, care sunt soldaţi pentru Dumnezeu şi Cristos în lupta teocratică actuală a adevărului Împărăţiei împotriva minciunilor înrădăcinate religioase. Cu acest sens al cuvântului în minte, pagina 199 spune: "Regii sau conducătorii întregului pământ locuit merg împotriva organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu, a Armaghedonului simbolic sau a muntelui din Megiddo, pentru o luptă decisivă."

Cu mult timp în urmă Iehova a prezis prin profetul lui Ezechiel că Gog din Magog, adică Satan, de când el şi demonii săi au fost aruncaţi din cer în jos în vecinătatea Pământului, va fi momiţi să atace organizaţia vizibilă a lui Iehova din cauza prosperităţii sale spirituale. Apocalipsa 16:14 (*NW*) spune despre propagandele inspirate de demoni, care „se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” Si versetul 16 adaugă: „Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon.” Regii şi conducătorii de pe pământ sunt toţi adunaţi împotriva Armaghedonului simbolic, locul trupelor vizibile ale lui Iehova, organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu. Acolo va fi purtat „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” şi, cum este adesea cazul cu luptele, este cunoscut sub numele locului în care se luptă, în acest caz, bătălia de la Armaghedon.

Bătălia de la Armaghedon nu a început încă. Atunci când cartea vorbeşte despre noi că ne aflăm în centrul calm sau "ochiul uraganului", aceasta se referă la necazul uragan pe care Cristos l-a pornit împotriva lui Satan şi a demonilor lui, în cer, în anul 1914 şi, care se va încheia cu înfrângerea lor totală. Necazul a început în anul 1914 A.D. şi a dus la aruncarea lui Satan şi a demonilor lui din cer în apropierea pământului, dar apoi s-a redus, a fost scurtat, pentru a permite predicarea veştii bune a Împărăţiei stabilite a lui Cristos şi despărţirea oamenilor naţiunilor în clasa "oilor" şi a "caprelor". Suntem acum în această perioadă de calm. Armaghedonul, punctul culminant al uraganului, îl încheie.

Curând necazul va începe din nou de unde a rămas, va încheia executarea judecăţii împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale, vizibile şi invizibile. Atunci vom fi afară din "ochiul uraganului" şi în partea finală a necazului cel mare asemănat cu o furtună sau un uragan. Doar această parte finală a necazului, şi nu prima parte, se numeşte Armaghedon. În partea finală Gog din Magog este momit să atace şi să adune naţiunile vizibile împotriva organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu ca să vină asupra lui războiul nimicitor al lui Iehova de la Armaghedon. Satan era încă sus în cer, atunci când prima parte a necazului a venit, în anul 1914, şi prima parte nu a împlinit profeţia despre Armaghedon.

Înainte să aibă loc hotărârea, înainte ca ziua să treacă aşa cum trece pleava, înainte să vină asupra voastră mânia aprinsă a lui Iehova, înainte să vină asupra voastră ziua mâniei lui Iehova, căutaţi-l pe Iehova, voi, toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi hotărârile sale judecătoreşti. Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia. Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova. — Ţef. 2:2, 3, AS

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Noiembrie 1956 Nr. 22

Cuprins:

ADMINISTRARE CREDINCIOASĂ - Pag.787

ESTE DE ACORD BIBLIA CU BISERICA TA? - Pag.795

ZILELE DE JUDECATĂ ALE LUI IEHOVA - Pag.797

MARIA, DISCIPOL NU REGINĂ - Pag.801

FELUL MINUNAT AL ISRAELULUI **ÎN ÎNCHINARE** - Pag.806

PREDICÂND PRIN SCRIEREA DE SCRISORI - Pag.809

BINECUVÂNTĂRI PRIN SERVICIU - Pag.811

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.819

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

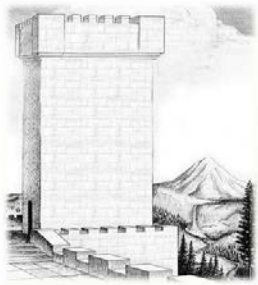

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1956 **Nr 22**

ADMINISTRARE CREDINCIOASĂ

„Într-adevăr, cui i s-a dat mult i se va cere mult şi cui i s-a încredinţat mult i se va cere mai mult decât de obicei.”—Luca 12:48. NW.

UN ADMINISTRATOR este unul care are grijă de ceva sau păzeşte, administrând bunurile reale sau personale sau ambele. Un administrator şef devine de fapt un supraveghetor, un conducător, un guvernator. Administraţia şi responsabilitatea merg mână în mână. A avea responsabilitate înseamnă a fi răspunzător pentru îndeplinirea unei sarcini sau obligaţii; a fi responsabil faţă de un superior îndreptăţit; a fi capabil de a reacţiona sau răspunde pentru comportamentul şi îndatorirea cuiva; a fi unul care este de încredere.

[2]Apostolul Petru exprimă conexiunea strânsă dintre administraţie şi responsabilitate când spune: „În măsura în care fiecare a primit un dar, folosiţi-l, slujindu-vă unii altora ca buni administratori ai bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu, manifestată în diferite moduri.” Şi Pavel spune: „Oamenii să ne considere subordonaţi ai lui Cristos şi administratori ai secretelor sacre ale lui Dumnezeu. În rest, ceea ce se caută la un administrator este să fie găsit fidel.” „Căci supraveghetorul trebuie să fie liber de acuzaţie ca administrator al lui Dumnezeu, să nu fie încăpăţânat, nici iute la mânie, nici beţiv scandalagiu, nici bătăuş, nici lacom de câştig necinstit, ci ospitalier.”—1 Pet. 4:10; 1 Cor. 4:1, 2; Tit 1:7, 8, *NW*.

[3] Pavel a recunoscut în mod clar responsabilitatea pentru sarcina sa când a scris: „Aţi auzit de administrarea bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu, care mi-a fost dată pentru voi, că secretul sacru mi-a fost dezvăluit printr-o revelaţie.” „Eu am devenit slujitor al acestei adunări potrivit administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu în folosul vostru, ca să predic temeinic cuvântul lui Dumnezeu.” „În armonie cu glorioasa veste bună a fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredinţată.” „Aşa cum am fost încercaţi de Dumnezeu şi găsiţi demni de a ne fi

Cuprins

încredinţată vestea bună, aşa şi vorbim, ca să le plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne încearcă inimile."—Efes. 3:2, 3; Col. 1:25; 1 Tim. 1:11; 1 Tes. 2:4, *NW*.

[4] Iehova Dumnezeu, prin intermediul lui Isus Cristos, a încredinţat mari interese în grija poporului adevărat al lui Dumnezeu în aceste zile din urmă. Acest lucru este de extremă preocupare pentru toţi cei dedicaţi serviciului lui Iehova. Tuturor slujitorilor sau administratorilor lui Dumnezeu le este dată următoarea ilustrare: „Un om de neam ales ... a chemat zece sclavi, le-a dat zece mine şi le-a zis: 'Faceţi negoţ cu ele până vin eu' ... În cele din urmă, când s-a întors, după ce obţinuse puterea regală, a poruncit să fie chemaţi la el sclavii cărora le dăduse arginţii, ca să afle ce câştigaseră făcând negoţ. Atunci a venit primul, zicând: «Doamne, mina ta a câştigat zece mine!» El i-a spus: «Bine, sclav bun! Pentru că te-ai dovedit fidel într-un lucru foarte mic, primeşte autoritate peste zece oraşe.' Dar a venit altul, zicând: «Doamne, iată-ţi mina, pe care am ţinut-o deoparte, într-o pânză. Ştii, mi-a fost teamă de tine, pentru că eşti un om aspru, care iei ce n-ai pus şi seceri ce n-ai semănat.' Şi le-a zis celor ce stăteau acolo: «Luaţi-i mina şi daţi-i-o celui care are zece...' Vă spun că celui ce are i se va mai da, însă celui ce n-are i se va lua chiar şi ce are.'" (Luca 19:12-17, 20, 21, 24-26, *NW*). Aici este prezentat modul în care Regele a încredinţat interesele Împărăţiei în custodia sclavilor săi şi aştepta creştere. Aprobarea pentru creştere, dezaprobarea pentru eşecul de a creşte, sunt clar exprimate. Acelaşi principiu este evidenţiat de către pilda talanţilor, la Matei 25:14-30. Nu poate exista starea pe loc.

[5]Domnul Isus a încredinţat cu siguranţă interese în grija discipolilor săi, când a zis: „Le-am dat cuvântul Tău." 'Le-am dezvăluit numele tău.' „Le-am dat gloria pe care tu mi-ai dat-o mie, pentru ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una." (Ioan 17:6, 14, 22, *NW*) „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unei naţiuni care va face roadele lui." (Mat. 21:43, *NW*) „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviinţă să vă dea împărăţia." (Luca 12:32, *NW*). Apoi Pavel declară: „Toate lucrurile vin de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu el prin Cristos şi ne-a dat misiunea împăcării." (2 Cor. 5:17, 18, *NW*) „Continuă să păzeşti slujba pe care ai acceptat-o în Domnul, că o vei îndeplini." (Col. 4:17, *NW*) „Tu, însă, păstrează-ţi echilibrul în toate lucrurile, suferă răul, fă muncă misionară, realizează-ţi bine lucrarea." (2 Tim. 4:5, *NW*). Acestea sunt câteva din multele scripturi arătând câteva din interesele preţioase date în grija poporului lui Dumnezeu, şi anume, Cuvântul lui Iehova, numele lui Iehova, împărăţia lui Dumnezeu, slujba împăcării şi lucrarea evangheliştilor.

[6]Interesele încredinţate trebuie crescute, pentru că regula Scripturii este fixată: „Celui ce are i se va mai da, însă celui ce n-are i se va lua chiar şi ce are." (Luca 19:26, *NW*). Aceasta este o regulă de dreptate. Încurajarea este dată celor harnici. Cei care se străduiesc să facă lucrurile ar trebui să aibă extinse oportunităţile de serviciu ale Împărăţiei. Pe cei care lucrează pentru creştere Iehova îi binecuvântează şi le dă creştere. Cei care sunt neglijenţi şi leneşi pierd ceea ce au. Aşadar trebuie să ne preţuim oportunităţile de serviciu ale Împărăţiei cu mare grijă şi să ne aliniem cu regula Scripturală. Recompensa pentru serviciu

Cuprins

credincios, harnic, este o responsabilitate mai mare. A umbla în frica lui Iehova şi cu rugăciune fervent este modalitatea de a te califica pentru privilegii crescute.

EXEMPLU SCRIPTURAL

[7]Există multe exemple Scripturale, dar doar unul va fi discutat acum, şi acela este reprezentat de experienţa lui Iosif. Binecuvântarea lui Iehova a fost cu Iosif datorită administrării credincioase, şi este în avantajul nostru să luăm în considerare raportul lui. Un lucru este sigur, şi acela este că prosperitatea vine prin intermediul prieteniei cu Iehova. Este interesant de observat că, în primele şase versete din capitolul 39 al Genezei (*NW*), este menţionat de cinci ori că Iosif a avut favoarea lui Iehova. „Dar Iehova s-a dovedit a fi cu Iosif, aşa încât acesta a devenit un om plin de succes ... Şi stăpânul său a ajuns să vadă că Iehova era cu el ... tot ceea ce făcea, Iehova făcea să devină de succes în mâna lui ... Iehova a continuat să binecuvânteze casa Egipteanului datorită lui Iosif, ... Binecuvântarea lui Iehova a ajuns să fie asupra tot ceea ce acesta avea în casă şi pe câmp.” Ca rezultat, observaţi succesul pe care l-a avut în continuare: „În cele din urmă, a lăsat tot ce avea în mâinile lui Iosif, şi nu a ştiut ce era cu el deloc în afara pâinii pe care o mânca.” O înregistrare minunată a unui administrator credincios, îndeplinindu-şi în totalitate responsabilitatea.

[8]Lui Iosif îi era frică de Dumnezeu. O persoană căreia îi este mai frică să îl nemulţumească pe Iehova decât să nemulţumească oameni poate fi de încredere. A umbla cu Iehova este o stare binecuvântată, şi slujitorii lui Dumnezeu sunt mereu fericiţi în serviciul lor, indiferent de misiune. Prietenia lui Iehova trebuie căutată şi dorită prin rugăciune, şi atinsă făcând acele lucruri care o vor câştiga. Nu există un tovarăş mai bun pentru o călătorie, şi fericiţi sunt cei care obţin prezenţa lui Iehova alături de ei oriunde ar fi, pentru că atunci nici un loc nu este singuratic. El este alături de noi în cele mai severe încercări, şi chiar şi pierderea a ceva sau a cuiva ne va face să preţuim tovărăşia lui mai mult ca niciodată. Dacă Iehova este într-adevăr cu noi atunci el este la fel de aproape pe pământ sau mare, în orice ţară sau condiţie. El este prietenul şi tovarăşul nostru; da, frica şi prietenia lui Iehova sunt cea mai bună protecţie pe care am putea vreodată să o avem. Slava lui Iehova este reflectată în binecuvântarea şi fericirea copiilor săi. Datorită faptului că îl recunoaştem în toate căile noastre el ne îndrumă cărările. O, fericit popor al lui Iehova că aveţi asemenea tovărăşie şi asigurări!

[9]Ispitele vor veni în continuare la cei care sunt administratori credincioşi ai Dumnezeului Iehova. Chiar şi conştienţi de binecuvântarea lui nu suntem imuni la pericole şi, prin urmare, trebuie mereu să umblăm în frica lui Iehova. Şi aşa a fost cu Iosif, pentru că o experienţă îngrozitoare a avut loc în viaţa lui. Raportul spune: „Pe lângă aceasta, Iosif s-a făcut frumos la trup şi frumos la chip. După aceste lucruri, soţia stăpânului său a pus ochii pe Iosif şi-i zicea: ‘Culcă-te cu mine!’ Însă el refuza şi-i zicea soţiei stăpânului său: ‘Iată că stăpânul meu nu poartă grija nici unui lucru pe care îl fac în casa lui şi mi-a dat în mână tot ce are. Nu este nimeni mai mare ca mine în casa aceasta şi el nu mi-a interzis nimic în afară de tine, pentru că eşti soţia lui. Cum aş putea să fac un rău atât de mare şi să păcătuiesc

Cuprins

împotriva lui Dumnezeu?'" Iosif, atunci când aceasta a insistat şi l-a prins de haină, şi-a lăsat haina şi a fugit. Aici, aşadar, este calea de acţiune sigură pe care să o urmeze astăzi administratorii credincioşi. Când se confruntă cu ispita, să fugă de ea, pentru că dacă încerci să raţionalizezi s-ar putea să însemne că vei pierde lupta. Fuga este calea sigură. Fă-o în grabă, ca şi cum ai fugi de un şarpe veninos;– ieşi din pericol! Priviţi cum a primit Iosif protecţie în recunoaşterea instantanee a faptului că sugestia era „de fapt păcat împotriva lui Dumnezeu." Frica de Iehova va fi la fel şi siguranţa noastră. Nu păcătuiţi împotriva lui Dumnezeu. Nimeni nu devine extrem de păcătos dintr-o dată, ci, mai degrabă, slăbeşte treptat. Pe de altă parte, prin frică de Iehova omul se depărtează de rău şi este în siguranţă.– Gen. 39:6-9, *NW*.

BINECUVÂNTAREA LUI IEHOVA

[10]Fiecare din poporul lui Dumnezeu doreşte binecuvântarea lui. „Binecuvântarea lui Iehova îmbogăţeşte; şi el nu adaugă durere la aceasta." (Prov. 10:22, *AS*) „Binecuvântarea Domnului este pe capul celui drept, îl îmbogăţeşte şi nu va avea durere de inimă." (*Septuaginta*) Este, de asemenea, scris: „Să-ţi aduci aminte de Iehova, Dumnezeul tău, fiindcă el îţi dă puterea să faci avere, ca să-şi ducă la îndeplinire legământul pe care l-a încheiat cu strămoşii tăi, prin jurământ, ca în ziua aceasta." (Deut. 8:18, *NW*). Totul depinde de binecuvântarea lui Iehova, dar aceasta nu este niciodată dată pentru săvârşirea unui scop egoist, ci doar pentru îndeplinirea voinţei sale. „Când căile unui om sunt acceptate de Yahweh, chiar şi pe duşmanii săi îi determină să facă pace cu el." (Prov. 16:7, *Roth*) Binecuvântarea lui Iehova este obţinută făcând aceste lucruri pe care le porunceşte, mulţumindu-l cu adevărat. Cu siguranţă, nu trebuie să acţionăm din propria noastră iniţiativă doar dacă este întâi aprobată. Isus a spus: „Când îl veţi înălţa pe Fiul omului, atunci veţi ştii că eu sunt acela şi că nu fac nimic de la mine, ci spun lucrurile acestea aşa cum m-a învăţat Tatăl. Cel care m-a trimis este cu mine; el nu m-a lăsat singur, pentru că fac mereu lucrurile care îi sunt plăcute." (Ioan 8:28, 29, *NW*). Isus a fost un administrator credincios şi şi-a îndeplinit responsabilităţile şi astfel a câştigat o recompensă completă. El este exemplul nostru perfect.

[11]Pentru a fi îmbogăţiţi prin binecuvântarea lui Iehova trebuie să fim mereu ocupaţi în serviciul său. Asta înseamnă sârguinţă, un adevărat efort fiind depus mereu, şi având mereu o mare răbdare şi convingere pentru a participa la lucrarea dată şi a te îngriji să fie realizată, urmărind sarcinile atribuite. Cu siguranţă nu înseamnă să eviţi responsabilitatea, să găseşti scuze pentru a scăpa de vină. Nu este de nici un folos pentru un administrator care caută aprobare să spună sau să facă lucruri care îl lasă pe cineva afară şi în acest fel să evite sarcina pusă pe umerii lui, pentru că nu a dat atenţie unei probleme. Cineva nu este de încredere atunci când evită responsabilitatea, şi Iehova nu va fi mulţumit de asemenea comportament. Dacă cineva vrea să obţină binecuvântarea lui Iehova, atunci trebuie să aibă un spirit de devotament, nu unul de auto-indulgenţă, care îl face pe om să se mulţumească pe el însuşi mai degrabă decât pe Iehova. Înseamnă a avea onestitate, puritate, fidelitate, loialitate şi caracter demn de încredere.

Cuprins

SERV CREDINCIOS ŞI ÎNŢELEPT

[12]Isus a spus: „Cine este servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale." (Mat. 24:45-47, *NW*). Cei ce aparţin organizaţiei lui Iehova ştiu că „servul credincios şi înţelept" este o clasă compusă din rămăşiţa credincioasă a celor unşi de către Dumnezeu, adunaţi acum într-o societate şi lucrând împreună sub autoritatea şi îndrumarea corpului de guvernare al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Cititorii care încă nu sunt asociaţi cu martorii lui Iehova s-ar putea să aibă o mică ezitare în acceptarea acestei afirmaţii, dar manifestarea binecuvântării lui Iehova asupra activităţilor acestei clase de creştini unşi vă va ajuta, cu siguranţă, să apreciaţi adevărul său şi sigur va face ca orice îndoială sau presimţire să dispară. Ca urmare, aceasta vă va aduce fericire, pentru că veţi fi ajutaţi să vedeţi că Dumnezeul Cel Prea Înalt, Iehova, tratează acum cu poporul lui şi binecuvântarea lui este cu ei.

[13]Revista oficială a Societăţii este *Turnul de veghere* şi este publicată începând cu luna Iulie, 1879, şi niciodată un număr nu a pierdut vreo publicare. A atins acum o circulaţie de 2,800,000 de exemplare ale fiecărui număr şi este tipărită în patruzeci şi şase de limbi. Ar ajuta cititorul doar să întoarcă coperta şi să citească acolo scopul revistei. Veţi vedea că ea atenţionează de pericol, anunţă veşti bune, mereu vede lucrurile Scriptural, este atentă la ce se întâmplă, arată calea de scăpare, anunţă împărăţia lui Iehova, hrăneşte comoştenitorii spirituali ai lui Cristos cu hrană spirituală, înveseleşte oamenii cu bunăvoinţă cu perspective glorioase de viaţă eternă, şi în interesul mântuirii păstrează o concentrare credincioasă şi precisă asupra adevărurilor Bibliei. Aici sunt exprimate ţelurile, idealurile şi tacticile Societăţii. Ea a câştigat succes şi binecuvântarea lui Iehova.

[14] „Servul credincios şi înţelept" a fost numit peste membrii casei pentru a le da hrană la timpul potrivit. Acest lucru a fost făcut cu credinţă. Adevăruri care ţin de Împărăţie, de a doua prezenţă a lui Cristos, de împlinirea profeţiei, de Satan şi lumea lui şi sfârşitul lumii lui sunt servite de şaptezeci şi şapte de ani ca mâncare bogată, hrănitoare, celor din casa credinţei. Este scris: „Orice învăţător public, după ce a fost instruit cu privire la împărăţia cerurilor, este asemenea unui om, stăpânul unei case, care scoate din tezaurul său lucruri noi şi vechi". (Mat. 13:52, *NW*). Odată ce hrana a fost furnizată, mai mult a fost oferit, pentru că nu este lipsă de hrană spirituală. Nimeni nu aude de foamete de mâncare în organizaţia lui Iehova. „El îi va hrăni cu cel mai bun grâu; şi cu miere din stâncă v-aş sătura." (Ps. 81:16, *AS*). În afara casei este foamete: „Priviţi, vin zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete pe pământ, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova. Şi ei vor călători de la mare la mare, şi din nord până chiar în est; vor fugi peste tot pentru a căuta cuvântul lui Iehova, şi nu îl vor găsi." (Amos 8:11, 12, *AS*) „Este cel care împarte, şi totuşi se îmbogăţeşte, şi cel care nu dă ce trebuie să dea, dar iese în pierdere." (Prov. 11:24, *AS*). Ca urmare, cei din poporul lui Iehova sunt puternici şi viguroşi din punct de vedere spiritual, fiind bine îngrijiţi de către clasa „administratorilor". Grija

Cuprins

constantă a celor din casă a câştigat binecuvântarea lui Iehova, şi aceasta este o împlinire a profeţiei. Aşadar, cei care vor să aibă aceeaşi binecuvântare trebuie să efectueze acelaşi tip de serviciu.

[15]Aceeaşi rămăşiţă unsă, sau clasa „sclavului”, şi-a purtat responsabilitatea cu loialitate în a se îngriji că doar Biblia este ghidul nostru. Adevărata doctrină a produs închinarea pură. Înlăturând teorii şi tradiţii ale oamenilor şi organizaţiilor, s-a ţinut cu perseverenţă de cartea înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova ştiu acum că Biblia este adevărată, precum este afirmat: „Sfinţeşte-i prin adevăr: cuvântul tău este adevărul.” (Ioan 17:17, *NW*). Astăzi cuvântul lui Dumnezeu este legat în ei. Declaraţiile sacre ale lui Dumnezeu au fost încredinţate lor. Da, comoara preţioasă a revelaţiei divine a fost încredinţată clasei servului credincios. Este o mărturie şi o lege pe care Dumnezeu o atestă. Noi nu adăugăm sau luăm de la acestea. Ele sunt scrisori de la Iehova Dumnezeu pentru poporul său, proclamaţii sub sigiliu, depozitate acum în condiţii de siguranţă la credincioşii lui. Pavel declară: „Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine cu credinţa şi iubirea în Cristos Isus. Acest lucru minunat care ţi-a fost încredinţat păzeşte-l prin spiritul sfânt care locuieşte în noi.” (2 Tim. 1:13, 14, *NW*) Acest administrator este acum custodele Cuvântului pur al Dumnezeului Iehova. (Isa. 8:16, *AS*). Acest fapt este o împlinire a profeţiei, aducând cu ea binecuvântarea lui Iehova. Dacă şi tu vrei să primeşti binecuvântarea, atunci ţine-te de adevăr şi crede cu toată inima şi acţionează în conformitate cu aceasta.

[16]O altă responsabilitate încredinţată acestei clase credincioase care a primit atenţie şi a fost îndeplinită a fost strângerea ‘celor aleşi’, cum e prezis la Matei 24:31 (*NW*): „El îşi va trimite îngerii cu sunet puternic de trompetă şi ei îi vor aduna pe aleşii săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.” În Noiembrie, 1880, *Turnul de veghere* a publicat un articol intitulat „Strângere la Cristos,” folosind ca şi text-cheie Psalmul 50:5: „Adunaţi pe sfinţii mei, cei care au făcut legământ cu mine prin jertfă,” arătând clar că strângerea nu era după moarte, ci pe pământ, la sfârşitul sistemului de lucruri. Această strângere a continuat până în 1918, când mii au fost adunaţi pentru a fi judecaţi, când Iehova a venit dintr-o dată în templul său. (Vezi *Turnul de veghere* din 15 Noiembrie, 1955, pagina 695.) Din 1918 judecata a continuat, curăţând această clasă a templului, perfecţionându-o şi purificând-o, astfel încât să formeze o clădire pentru Iehova, unde să locuiască prin spirit. (Efes. 2:22, *NW*) Nici o altă organizaţie de pe pământ nu a îndurat încercările, purificarea, căldura, persecuţia. De fapt, nici un alt grup de oameni nu are dovezile severităţii, pedepselor, milei şi bunătăţii nemeritate ale lui Iehova precum acest popor.

[17]De aproape patruzeci de ani sunt demonstrate raporturile lui Iehova cu ei. Mii au fost respinşi şi daţi afară din organizaţie pentru că erau păcătoşi şi ipocriţi. „Păcătoşii în Sion se tem; tremurul i-a cuprins pe cei necredincioşi: Cine dintre noi poate trăi cu focul mistuitor? Cine dintre noi poate trăi cu arderile veşnice?” (Isa. 33:14, *AS*). Următoarele câteva versete arată cine va rămâne. Cei din rămăşiţa unsă care au rezistat focului judecăţii lui Dumnezeu şi au rămas statornici în faţa mâniei şi nemulţumirii sale sunt acum fericiţi, Isaia 33:17 (*AS*) precizând: „Ochii tăi vor

vedea pe rege în frumuseţea lui: vor vedea un tărâm care se întinde departe." O, fericit binecuvântat uns al lui Dumnezeu, tărâmul tău este bun, Regele tău este cu tine! Acum se împlineşte: „Este un singur corp şi un singur spirit, aşa cum este şi o singură speranţă la care aţi fost chemaţi. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată . . . până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă, . . . la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos." (Efes. 4:4-6, 13, *NW*). Aceasta, de asemenea, este o împlinire a unuia din marile semne ale sfârşitului acestui sistem rău. Prin urmare, binecuvântarea lui Iehova este văzută atât de mult în dovezi. Doriţi şi voi să primiţi binecuvântarea lui? Atunci alăturaţi-vă celor unşi ai lui Dumnezeu în serviciul lor, în unitate, şi în lauda lui Iehova Dumnezeu, lucrând sub îndrumarea lor în pace.

[18]După lucrarea de strângere a rămăşiţei celor unşi, turma mică, altă strângere trebuie să fie făcută. Isus a spus: „Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu şi vor fi o singură turmă cu un singur păstor." (Ioan 10:16, *NW*) Şi la Apocalipsa 7:9 (*NW*): „După aceste lucruri m-am uitat şi iată: o mare mulţime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile, stând în picioare înaintea tronului." Strângerea acestei mari mulţimi de „alte oi" a avut loc din anul 1931, în special din 1935; până acum numărul adunat depăşeşte cu mult numărul celor care au fost unşi întâi pentru a face strângerea. Este precum un miracol. Numărul recunoscut al celor unşi de pe pământ astăzi este de circa 16 000 şi numărul celor strânşi şi proclamând mesajul Împărăţiei este acum 642 000. Aceasta este doar prin binecuvântarea lui Iehova, şi este minunat în ochii noştri. El a dat prosperitate şi succes acestei mari lucrări şi încă ar putea fi sute de mii care să fie adunaţi înaintea 'zilei celei mari şi îngrozitoare a lui Iehova,' înaintea distrugerii lumii la Armagedon. Puteţi vedea binecuvântarea sa minunată astăzi? Doriţi şi binecuvântarea sa? Dacă da, atunci faceţi aceleaşi lucrări ca şi cele făcute de cei care au câştigat această binecuvântare. Calea este deschisă înaintea voastră; nimeni nu vă va împiedica, ba chiar mulţi vă vor ajuta, cu plăcere, să primiţi această binecuvântare. Acest serviciu realizat este, de asemenea, o împlinire a profeţiei şi nu poate fi negat cu succes.

[19] Regele Isus Cristos a promis că unul din semnele timpurilor care dovedesc sfârşitul lumii lui Satan va fi: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul." (Mat. 24:14, *NW*). Împăratul a fost întronat în cer în 1914 precum conducătorul de drept al pământului. Împărăţia este aici. Adevărat este că multă lucrare a trebuit făcută de Rege pentru pregătirea îndepărtării împărăţiei vechi a lui Satan şi suntem foarte aproape de final. Înainte ca acest lucru să se întâmple este esenţial să fie strânsă toată „turma mică" şi „mulţimea mare" şi să avertizăm lumea de sfârşitul ei. Dar vestea bună a Împărăţiei va fi propovăduită peste tot. Din anul 1922, într-un mod foarte special, această „veste bună a împărăţiei stabilite" a fost proclamată; da, mai mult de treizeci şi patru de ani de publicitate intensificată a Regelui şi a Împărăţiei pământului cel nou. Acest mesaj este predicat în 160 de ţări de mai mult de 642 000 de slujitori. Lumea a auzit proclamarea şi este fără scuze.

Cuprins

Deci, o împlinire la nivel mondial a profeţiei are loc înaintea ochilor noştri, toate acestea sub îndrumarea şi cu autoritatea clasei „servului credincios şi înţelept” a lui Iehova. Binecuvântarea lui a fost şi este astăzi asupra minunatei lucrări. Doriţi favoarea şi binecuvântarea lui Iehova? Atunci urmaţi conducerea şi calea de acţiune stabilite de această clasă credincioasă şi mergeţi înainte şi spuneţi altora despre Împărăţie şi binecuvântările ei.

Întrebări pentru studiu

1. Ce responsabilitate are un administrator?
2. Menţionează nişte cerinţe Scripturale pentru un administrator.
3. Cum şi-a recunoscut Pavel responsabilitatea ca şi administrator?
4. Cu ce responsabilitate dau Iehova şi Isus Cristos interese în grija administratorilor?
5. Enumeraţi unele interese încredinţate discipolilor.
6. De ce trebuie interesele Împărăţiei crescute, şi este rezonabil acest lucru, şi de ce?
7. Ce avantaj este pentru noi în analizarea lui Iosif şi a administraţiei lui?
8. Menţionaţi unele binecuvântări de prietenie cu Iehova, cum este clar indicat de experienţele cu Iosif.
9. Arătaţi cum administraţia poate aduce ispite, şi cum pot fi acestea înfruntate cu succes.
10. De ce este binecuvântarea lui Iehova esenţială, şi cum poate ea fi câştigată?
11. Ce cale trebuie urmată şi ce trebuie evitat pentru a dobândi binecuvântarea lui Iehova?
12. Cine este sclavul „credincios şi înţelept”, şi de ce spuneţi asta?
13. Ce publicaţie exprimă într-un mod amplu scopurile şi tacticile Societăţii, şi cu ce rezultat?
14. (a) Cum şi-a îndeplinit clasa „servului credincios şi înţelept” responsabilităţile domestice? (b) Comparaţi condiţiile din interiorul şi exteriorul gospodăriei Domnului.
15. Ce serviciu remarcabil a îndeplinit clasa administratorilor cu ajutorul şi binecuvântarea lui Iehova? Şi cum se referă Pavel la el?
16. Ce lucrare foarte practică a fost îndeplinită de acest administrator credincios înainte de 1918 şi după aceea?
17. Cum au demonstrat raporturile lui Iehova cu aceasta clasă a servului relaţia lor cu el, precum a fost prezis?
18. Ce activitate mai amplă trebuie încă adusă la un final plin de succes, în ce perioadă de timp limitată?
19. Ce alte minunate împliniri ale profeţiei pot fi văzute desfăşurându-se din 1914 d.Cr.?

Este de acord Biblia cu biserica ta?

MULŢI oameni cred că religia lor nu încurajează citirea Bibliei. Michael de la Bedoyere, scriind pentru publicaţia *Catholic Herald* din Londra, a spus că, „în ciuda faptului că avea ocazii excepţionale pentru ceea ce s-ar putea numi instruire catolică superioară, nu s-a făcut niciodată nimic ca să îl stimuleze să citească Noul Testament, darămite cel Vechi."

Totuşi, foile volante aprobate de liderii bisericii spun: „Biserica romano-catolică consideră Biblia cea mai măreaţă Carte din lume. . . . Dumnezeu este Autorul." „De ce încurajează Biserica citirea Bibliei? Deoarece ştie că pentru a creşte, pentru a ne dezvolta din punct de vedere spiritual, ca să devenim creştini maturi, trebuie să fim hrăniţi de Dumnezeu."

Dar de ce nu au fost îndemnaţi cu adevărat să citească „cea mai măreaţă Carte din lume," al cărei Autor este însuşi Dumnezeu? Se poate să existe într-adevăr o diferenţă între ceea ce zice Biblia şi ceea ce învaţă biserica? O broşură a Societăţii Catolice de Informare spune: „Catolicii, care nu aşteaptă o descriere completă a convingerilor lor în Biblie, nu sunt surprinşi când nu găsesc asemenea cuvinte precum 'Papă' sau 'Purgatoriu' menţionate în ea."

Dar sunt oare surprinşi? Se întreabă ei vreodată de ce apostolii, care se presupune că au fost atât de buni catolici, se aseamănă atât de puţin cu acesta, fără să pomenească nici măcar o dată de papă, sau numele bisericii lor, sau de cardinali, sau de Treime, sau de purgatoriu, sau de liturghie, de sfânta împărtăşanie, de absolvirea de păcate, de folosirea chipurilor, de zile sfinte, sau de procesiuni; de ce nu s-au numit niciodată „Sfinţia Sa," „Prea Sfinţitul" sau „Părinte" între ei, şi de ce au uitat să menţioneze atât de multe alte lucruri care sunt atât de obişnuite în biserică? Când citiţi Biblia, aţi crede că apostolii au avut cu totul altă religie.

Şi, într-adevăr, au avut!

Este uimitor ce puteţi să aflaţi dacă îi ascultaţi pe apostoli şi scrierile lor inspirate. Dacă citiţi 1 Timotei 3:2-5, aflaţi că un episcop (1) poate avea o nevastă, şi (2) este învăţat în legătură cu creşterea copiilor săi. Un episcop poate avea copii? Cât de diferit de obiceiul bisericii din ziua de azi!

Dacă citiţi 1 Timotei 4:1-3, din Versiunea catolică *Douay* aflaţi că cei care „se depărtează de la credinţă, dând atenţie spiritelor erorii şi doctrinelor diavolilor," sunt cei care interzic căsătoria şi care poruncesc abţinere de la carne. Nu ar putea acest lucru să şocheze şi un preot care îl citeşte într-o vineri? Totuşi, este ceea ce spune Biblia catolică, şi a fost scris de către Pavel aflat sub inspiraţie, unul dintre cei mai mari apostoli!

Matei 23:9 ar putea da naştere la altă îndoială în mintea voastră. Aceasta înseamnă afirmaţia lui Isus: „Nu numiţi pe nimeni de pe pământ tată: căci unul singur este tatăl vostru, cel care este în cer.” (*Dy*). Un preot v-ar putea spune că catolicii „sunt surprinşi când non-catolicii sunt pedanţi când îşi numesc preoţii ‘Părinte’—când non-catolicii se adresează părintelui lor de parte bărbătească prin ‘Părinte.’” Dar dacă aţi citit singuri afirmaţia lui Isus, aţi ştii că Isus nu vorbea despre ceea ce numiţi părintele vostru de parte bărbătească, ci vorbea despre ceea ce numiţi lider religios! V-ar şoca să citiţi în Biblie că însuşi Isus le-a interzis urmaşilor Săi să folosească asemenea titluri?

Gândiţi-vă chiar şi la liturghie. Conform bisericii, liturghia este „înnoirea fără sânge a Jertfei Domnului nostru pe cruce.” Dar în Evrei 10:11, 12 se spune că, spre deosebire de jertfele preoţilor evrei care trebuiau oferite cu regularitate, Cristos a oferit „o singură jertfă pentru păcate.” I-ar surprinde pe catolici să afle că această singură jertfă era de ajuns, şi că nu este nevoie de liturghie?

Dar 1 Corinteni 15:50? I-ar surprinde pe oamenii care cred, ca un element al credinţei, că trupul omenesc al Mariei s-a urcat la cer, să citească în Biblia catolică „carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu”? Şi vor fi şi mai surprinşi în timp ce continuă să citească şi află că nu se face niciunde în Biblie o excepţie de la această regulă, nici măcar pentru Maria? Desigur, dacă doctrina ar fi adevărată, apostolii ar fi fost suficient de entuziasmaţi despre ea încât să o pună în scris!

Dar religiile protestante, de asemenea, ignoră în mod direct afirmaţiile specifice ale Bibliei. Este şocat protestantul care crede că sufletul nu moare niciodată să afle că moare? Puteţi citi singuri la Ezechiel 18:4; 18:20 şi Faptele Apostolilor 3:23.

Sau este şocat protestantul care crede că păcătoşii sunt chinuiţi veşnic în focul iadului să citească la Eclesiastul 3:19 că oamenii morţi, la fel ca animalele moarte, nu mai există? Sau este şocat când află că aceleaşi cuvinte ebraice şi greceşti au fost traduse „iad” şi „mormânt” deopotrivă în Bibliile noastre englezeşti, şi, prin urmare, iadul nu este mai fierbinte decât mormintele reci din cimitirul din vecinătate?

Cuvântul scris al lui Dumnezeu este „sabia Spiritului.” El desparte ceea ce este adevărat de ceea ce este fals. Poate tăia adânc când face astfel. Nu este de acord cu multe dintre cele învăţate în bisericile din ziua de azi, iar pentru cei care le vor accepta le retează falsitatea şi descoperă adevăruri ascunse pentru mult timp.—Efes. 6:17.

Biblia prezintă probleme pentru oamenii care zic că ar trebui să numiţi liderii religioşi „Părinte”, care zic că preoţii nu au voie să se căsătorească, că în anumite zile nu se poate consuma carne, că jertfa lui Cristos trebuie înnoită prin liturghie, că cei răi sunt arşi în veci în iad şi că sufletul nu moare niciodată. Dar cine este autoritatea demnă de încredere în religie, oamenii sau Dumnezeu? Răspunsul este evident; aşa că studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu, vedeţi dacă se potriveşte cu biserica voastră, şi schimbaţi-vă convingerea dacă nu o face!

Cuprins

Iehova a avut zile de judecată în trecut, în prezent ne aflăm într-o zi de judecată, şi alta vine în viitor. Pe ce bază se ţin acestea? Pe cine îi afectează şi cum?

MAJORITATEA religiilor din creştinătate învaţă că Dumnezeu are două zile de judecată pentru fiecare om: o zi de „judecată particulară" sau individuală, care se spune că are loc la moartea persoanei respective, şi apoi „ziua de judecată generală," care se presupune să aibă loc la sfârşitul lumii, moment în care se spune că sufletul va fi reunit cu trupul. Întrucât se presupune că soarta unui om a fost stabilită la moarte, nu este deloc clar de ce trebuie să fie altă zi de judecată.

După cum s-a observat de nenumărate ori în aceste pagini, Scripturile nu învaţă că omul are un suflet care la moarte merge ori în cer, ori într-un prag al iadului, purgatoriu sau locul chinului veşnic. Mai degrabă ele învaţă că la moarte omul rămâne adormit, inconştient, până la înviere—cu condiţia să fie înregistrat în memoria lui Dumnezeu. Atunci va fi o zi de judecată.

Înainte de a analiza acea zi a judecăţii, precum şi altele pomenite în Biblie, să observăm mai întâi că marele Judecător nu este nimeni altul decât Iehova Dumnezeu. Avraam I s-a adresat cu Iehova, „Judecătorul întregului pământ." Da, „Iehova este judecătorul nostru." Fiind Creatorul, Cel Preaînalt, Împăratul veşniciei şi marele Legiuitor, toate creaturile sunt răspunzătoare înaintea Lui.—Gen. 18:25, *NW*; Isa. 33:22, *AS*.

Şi este o mare alinare să ştim că Iehova este un Judecător care nu este doar drept, ci şi milostiv: „La Iehova Dumnezeul nostru nu este nicio nelegiuire sau părtinire sau luare de mită." El este „Iehova, un Dumnezeu milostiv şi îndurător, încet la mânie şi bogat în bunătate nemeritată şi adevăr, păstrând bunătate nemeritată pentru mii, iertând nedreptatea şi călcarea legii şi păcatul, dar sub niciun chip nu va da scutire de la pedeapsă." În acelaşi timp, există cugetul care trezeşte că „ochii lui Iehova sunt peste tot, veghind asupra celor răi şi a celor buni." Prin urmare, am face bine să ne temem de Iehova. —2 Cron. 19:7; Ex. 34:6, 7, *NW*; Prov. 15:3, *AS*.

Zilele de judecată ale lui Iehova sunt perioade de timp în care El cere socoteală. Ele pot fi relativ scurte sau să dureze o mie de ani. De obicei, există o perioadă de testare, urmată de o executare a judecăţii. Judecăţile nefavorabile ale lui Iehova sunt irevocabile şi înseamnă nimicire, deoarece El spune: „Eu, Iehova,

Cuprins

Eu nu schimb." Pentru iubitorii dreptăţii, zilele de judecată ale lui Dumnezeu nu sunt ocazii de care să se teamă, ci sunt ocazii pentru bucurie: „Să se bucure cerurile, iar pământul să se veselească . . . înaintea lui Iehova; căci El vine, căci El vine să judece pământul: El va judeca lumea cu dreptate, şi popoarele cu adevărul Lui."—Mal. 3:6; Ps. 96:11, 13, *AS*.

Cuvântul lui Dumnezeu atrage atenţia la mai multe zile de judecată. Prima a avut loc în Eden, iar următoarea în zilele lui Noe. Printre celelalte se numără cea care a avut loc în zilele lui Lot, cea care s-a abătut asupra naţiunii Israel între anii 29 şi 70 d.Cr., ziua de judecată din prezent care va ajunge la apogeu la bătălia Armaghedonului, cea de o mie de ani care va urma imediat după aceea, iar apoi testul final care va fi puncul culminant al acelei zile de judecată.

ZILELE DE JUDECATĂ DIN TRECUT ALE LUI IEHOVA

Zilele de judecată ale lui Iehova sunt necesare din pricina supremaţiei şi dreptăţii Lui. Zilele Lui de judecată sunt întotdeauna o vreme de a cere socoteală făpturilor Sale, iar întâia oară când a făcut acest lucru a fost în Eden, imediat după răzvrătirea „heruvimului ocrotitor" şi a lui Adam şi a Evei. Autoritatea Lui fiind jignită grav de către o încălcare voită a legii Sale, Iehova a luat măsuri drastice şi l-a despărţit pe heruvimul ocrotitor din organizaţia cerească a lui Dumnezeu şi i-a alungat pe Adam şi Eva din Eden. Soarta finală a celor trei urma să fie nimicirea. Totuşi, chiar şi aici s-a arătat mila lui Dumnezeu, în sensul că Dumnezeu nu i-a executat de îndată pe Adam şi pe Eva. Acest lucru le-a permis să aibă urmaşi, iar pentru cei ascultători dintre aceştia, să recâştige, la un moment dat, ceea ce Adam pierduse pentru ei.

Următoarea perioadă de judecată despre care povestesc Scripturile pare să fi început, probabil, cu cincizeci de ani înainte de marele Potop şi să fi durat până când apele au scăzut într-adevăr; căci după ce crescuseră la maturitate şi se însuraseră fiii lui Noe, Dumnezeu i-a poruncit lui Noe să construiască arca. Răutatea şi violenţa au făcut ca Dumnezeu să fie nevoit să ia din nou măsuri. Că aceasta a fost, de asemenea, o vreme de executare a dreptăţii asupra celor răi şi de a arăta îndurare faţă de cei drepţi, se poate vedea din cuvintele lui Petru, că Dumnezeu „nu a şovăit să pedepsească lumea veche, ci l-a păstrat pe Noe, un propovăduitor al dreptăţii, împreună cu alţi şapte." Petru spune clar şi că soarta celor dinainte de potop a fost, de asemenea, nimicirea veşnică.—A se vedea 2 Petru, capitolul 2, *NW*.

Şi, întrucât Petru include şi Sodoma şi Gomora în referinţa anterioară, ştim că cei care au pierit prin judecata de foc a lui Iehova pe vremea lui Lot au avut şi ei soarta veşnică pecetluită. Şi aici, răutatea şi violenţa extreme au făcut să fie necesară o zi de judecată a lui Iehova, şi, din nou, s-a arătat îndurare lui Lot şi familiei lui.

Odată cu mesajul de avertisment al lui Ioan Botezătorul a început ziua de judecată pentru naţiunea Israel. El a zis că toporul era deja la rădăcina copacului şi că în curând va apărea cineva care va boteza naţiunea cu foc, un simbol al nimicirii. După Ioan a venit Isus, care a propovăduit un mesaj al veştii bune şi de

Cuprins

avertisment totodată, timp de vreo trei ani şi jumătate. Mai ales după Cincizecime, urmaşii Lui au început şi ei lucrarea de propovăduire. Cei care primeau adevărul şi pe Cristos deveneau parte a adunării creştine şi au scăpat de judecata de executare a lui Iehova prin mâinile armatelor romane, în anul 70 d.Cr.

Toţi cei care nu au luat seama la mesajul adevărului au fost fie nimiciţi în acel moment, fie au fost luaţi captivi. Că pieirea lor în acel moment însemna nimicire veşnică se poate vedea din cuvintele lui Isus către liderii religioşi din acea vreme: „Şerpi, pui de vipere, cum veţi fugi de judecata Gheenei?" Isus a arătat şi că această nimicire cuprindea şi turmele lor: „Atunci, dacă un om orb îndrumă alt om orb, atunci amândoi vor cădea în groapă." Preferându-i pe conducătorii lor religioşi făţarnici şi care le gâdilau urechile, şi nu pe Cristos, oamenii nepocăiţi meritau aceeaşi soartă ca îndrumătorii lor falşi.—Mat. 23:33; 15:14, *NW*.

ZIUA DE JUDECATĂ DIN PREZENT

Ajungând la zilele noastre pentru alta dintre zilele de judecată ale lui Iehova, găsim că aceasta are mai multe aspecte. În primul rând, este o zi de judecată pentru adunarea creştină a lui Dumnezeu, mireasa lui Cristos. Din profeţia lui Maleahi 3:1-3 se observă că, atunci când Iehova vine să-i judece, îl asociază cu Sine pe Fiul Său, Isus Cristos. De fapt, Isus a spus odată: „Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci I-a încredinţat Fiului toată judecata."—Ioan 5:22, *NW*.

Din împlinirea acestor profeţii ca cea găsită la Matei 24 ştim că trăim, din 1914, în timpul celei de-a doua prezenţe a lui Isus, dar nevăzută. Şi la fel cum Isus a venit la templul literal al lui Dumnezeu, la trei ani şi jumătate după ce a apărut ca Mesia, aşa şi datele fizice arată că anul 1918 a marcat „timpul stabilit ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu." Casa lui Dumnezeu se referă la adunarea lui Dumnezeu, trupul lui Cristos, care a fost „născut din nou" prin intermediul spiritului lui Dumnezeu.—1 Pet. 4:17, *NW*.

Cei care au adormit în moarte şi care au fost credincioşi până la moarte au fost înviaţi şi li s-a dat răsplata lor cerească. Acei creştini care au fost atunci pe pământ şi au pretins că sunt din trupul lui Cristos au fost judecaţi şi separaţi. Cei necredincioşi au fost aruncaţi în întunericul de afară, în timp ce cei credincioşi au fost purificaţi, astfel încât au fost în stare de atunci încolo să Îi ofere lui Dumnezeu o slujire corespunzătoare, rămânând curaţi de lumea veche şi propovăduind evanghelia celor smeriţi, şi avertizând despre ziua de răzbunare a lui Dumnezeu.

Datorită instaurării împărăţiei lui Dumnezeu în ceruri, lucru pe care Scripturile îl asociază cu întoarcerea lui Cristos, prezentul este şi el un timp al judecăţii oamenilor şi naţiunilor. Cristos a fost întronat ca Împărat şi, prin urmare, conducătorilor pământului li se porunceşte să se supună Lui, aşa cum este scris la Psalmul 2. Oricum, nu numai că aceştia au refuzat să o facă, cum se poate vedea prin faptul că ignoră anunţul Împărăţiei, ci şi-au stabilit propriul locţiitor, Naţiunile Unite, şi şi-au arătat opoziţia chiar până în punctul de a-i persecuta pe vestitorii Împărăţiei. Din cauza tuturor acestor lucruri, ei vor pieri la bătălia Armaghedonului, care se apropie cu paşi repezi.

Cuprins

În timp ce conducătorii şi naţiunile şi-au pecetluit soarta prin respingerea împărăţiei lui Dumnezeu, în prezent încă există ocazia ca toţi oamenii cu bunăvoinţă să ia poziţie pentru Iehova şi împărăţia Lui. Acesta este unul dintre scopurile principale pentru publicarea acestei reviste şi a literaturii asemănătoare. Aceasta este o îngrijire milostivă a lui Iehova şi motivul pentru care a amânat punctul culminant al zilei de judecată din prezent. Dacă sunteţi înţelepţi, vă veţi folosi de această perioadă de îndurare şi veţi lua seama la porunca lui Iehova: „Căutaţi-L pe Iehova, voi toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile Lui; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova."— Ţef. 2:3, *AS*.

Noi Îl căutăm pe Iehova prin studiul Cuvântului Său, căci în acesta ni se arată El; şi aceasta este, de asemenea, calea pentru a căuta dreptatea, căci ne lămureşte care sunt cerinţele drepte ale lui Dumnezeu pentru noi. Bineînţeles, veţi avea nevoie de ajutor, aşa cum au avut primii discipoli ai lui Isus, şi sunt gata să vă ajute slujitorii societăţii Noii Lumi, martorii lui Iehova. Ei vor fi extrem de bucuroşi să vină în casa voastră şi să studieze Biblia împreună cu voi.

În plus, va fi nevoie să vă asociaţi cu alţii, care se străduiesc la fel să îndeplinească cerinţele drepte ale lui Dumnezeu, căci suntem sfătuiţi să nu părăsim strângerea noastră laolaltă. În timp ce creşteţi în cunoştinţă şi pricepere, veţi vedea şi privilegiul vostru de a urma paşii lui Isus prin faptul că v-aţi dedicat să faceţi voinţa lui Dumnezeu şi că v-aţi botezat la fel ca El. Ducând o viaţă de creştin curată, stând departe de planurile politice şi comerciale ale acestei lumi vechi, şi prin faptul că luaţi parte la propovăduirea evangheliei despre împărăţia lui Dumnezeu, puteţi spera să aveţi aprobarea lui Dumnezeu şi să vă număraţi printre cei care vor supravieţui apogeului acestui timp de judecată, bătălia Armaghedonului. Vă veţi dovedi una dintre oile care sunt cruţate şi intră în noua lume a lui Dumnezeu, în timpul cărei zile de judecată de o mie de ani Satan şi demonii lui vor fi legaţi.

ZIUA DE JUDECATĂ VIITOARE

Isus Cristos va fi Judecătorul din această zi de judecată de o mie de ani şi va avea asociaţi cu El pe urmaşii paşilor Săi, după cum arată cuvintele lui Pavel: „Nu ştiţi că cei sfinţi vor judeca lumea?" Potrivit Apocalipsei, capitolele 7 şi 14, aceşti judecători asociaţi vor fi în număr de 144 000.—1 Cor. 6:2, *NW*.

În timpul primei părţi a acelei zile de judecată de o mie de ani, voi, dacă sunteţi un supravieţuitor al Armaghedonului, veţi avea marele privilegiu de a lua parte la o împlinire a mandatului de procreare dat mai întâi lui Adam şi Evei, exercitaţi stăpânire iubitoare faţă de animalele inferioare şi să ajutaţi la restatornicirea pământului într-o stare paradisiacă. Atunci, toţi cei care vor fi încă în mormintele de amintire vor auzi glasul Părintelui veşnic, Isus Cristos, şi vor veni la o înviere a judecăţii. Va fi, fără îndoială, privilegiul vostru să ajutaţi la întâmpinarea celor care se întorc din mormânt şi să îi învăţaţi pe calea dreptăţii.

Apoi, când toţi aceştia se vor fi trezit din moarte şi vor fi ajuns treptat la perfecţiune mintală, morală şi fizică, scop pentru care au fost puşi deoparte cei o

Cuprins

mie de ani, Cristos şi asociaţii Săi se vor retrage şi Iehova însuşi va administra testul final, după cum arată Pavel la 1 Corinteni 15:20-28. Acest test final va fi făcut prin eliberarea lui Satan şi a demonilor săi, din starea de inactivitate asemănătoare cu moartea. Toţi cei care au egoismul în inimă vor fi înşelaţi de el şi o vor arăta printr-o răzvrătire deschisă împotriva aranjamentului lui Dumnezeu pe pământ. După ce vor dezvălui ce este în inima lor, ei vor fi executaţi de către Iehova, împreună cu Diavolul şi demonii lui. Despre acest lucru se spune că este lacul de foc, care înseamnă de fapt a doua moarte.—Apoc. 20:7-10, 14, *NW*.

Astfel, vedem că zilele de judecată ale lui Iehova sunt drepte şi milostive totodată, şi sunt un prilej de bucurie pentru toţi iubitorii dreptăţii. Prin aceste zile de judecată, Dumnezeu se va justifica în calitate de Suveran de drept; El Îşi va demonstra puterea de a impune judecata Sa dreaptă şi Îşi va realiza, cu toate acestea, scopurile înţelepte şi iubitoare legate de creaturile Sale. Şi aşa cum prima Sa zi de judecată a însemnat pierderea paradisului, aşa şi ultima Sa zi de judecată va însemna restaurarea deplină a acestuia.

Când îi spun celui rău, O, răule, vei muri cu siguranţă, şi tu nu vorbeşti ca să-l înştiinţezi pe cel rău de calea sa; acel om rău va muri în nelegiuirea lui, dar voi cere sângele lui din mâna ta. Totuşi, dacă îl înştiinţezi pe cel rău de calea lui şi îi spui să se abată de la ea, şi el nu o face, el va muri în nelegiuirea lui, dar tu îţi vei fi izbăvit sufletul.—Ezec. 33:8, 9, AS.

A EXISTAT o întâmplare cât se poate de neobişnuită în cetatea Nazaret din Galileea. Nu i s-a întâmplat fiicei unui rege, ci fetei modeste a lui Eli, care urma să se mărite în curând cu un tânăr tâmplar, Iosif, că îngerul Gabriel i s-a arătat cu salutul, „Pacea să fie cu tine, femeie căreia i s-a arătat o mare favoare!

Iehova este cu tine.” Destul de firesc, Maria a fost tulburată de acel salut. Ce voia să însemne? Îngerul a continuat: „Nu te teme, Maria, căci ai găsit favoare

Cuprins

la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna şi împărăţia sa nu va avea sfârşit." Nu a fost nicio făgăduinţă de coroană acoperită cu nestemate pentru ea. Ea urma să poarte fiul, dar El va fi regele. Ea nu a fost îngâmfată şi nici nu a cerut mai multe pentru ea, ci a răspuns: „Iată sclava lui Iehova! Să mi se facă după cuvintele tale."—Luca 1:28-38, *NW*.

O CÂNTARE DE LAUDĂ

Maria a făcut în curând o călătorie în Iudeea, ca s-o viziteze pe Elisabeta, care a salutat-o cu afirmaţia inspirată de Dumnezeu: „Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău! Cum de am acest privilegiu, să vină la mine mama Domnului meu? Pentru că iată, când mi-a ajuns la urechi glasul salutului tău, pruncul mi-a săltat în pântece de bucurie. Fericită este cea care a crezut, pentru că lucrurile care i-au fost spuse din partea lui Iehova se vor împlini". Elisabeta avea dreptate; Maria era foarte binecuvântată de către Iehova, iar ea era fericită să fie slujitoarea Lui.

Maria a arătat bun simţ în răspunsul ei. Privilegiul ei de slujire nu o făcuse mândră sau lăudăroasă, căci I-a dat slavă lui Dumnezeu. „Sufletul meu îl preamăreşte pe Iehova şi spiritul mi s-a umplut de o mare bucurie în Dumnezeu, Salvatorul meu, pentru că el a privit la starea umilă a sclavei sale. Fiindcă iată că de acum înainte toate generaţiile mă vor numi fericită, pentru că Cel puternic a făcut fapte mari pentru mine şi sfânt este numele său. Din generaţie în generaţie, îndurarea lui este peste cei care se tem de el. El a înfăptuit lucrări măreţe cu braţul său, i-a împrăştiat pe cei trufaşi în planurile inimii lor. I-a dat jos de pe tronuri pe cei puternici şi i-a înălţat pe cei de condiţie umilă, i-a săturat cu bunătăţi pe cei flămânzi şi i-a alungat fără nimic pe cei bogaţi. A venit în ajutorul lui Israel, slujitorul său, arătând că-şi aminteşte promisiunea de a avea îndurare pentru totdeauna faţă de Avraam şi sămânţa lui, aşa cum le-a spus strămoşilor noştri." (Luca 1:39-55, *NW*). În timp ce şi-a exprimat recunoştinţa din inimă pentru bunătatea nemeritată pe care i-a arătat-o Dumnezeu, ea a îndreptat toată cinstea către El: El a fost cel preamărit, Cel puternic care face lucruri măreţe; numele Lui este sfânt.

BINECUVÂNTATĂ ÎNTRE FEMEI

Dar ce e cu afirmaţia „toate generaţiile mă vor numi fericită"? Nu arată că i se cuvine laudă deosebită şi slavă acestei femei privilegiată să fie mama Fiului lui Dumnezeu? Nu; „Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru." (Mat. 4:10, *NW*). Nicio închinare înrudită nu trebuie oferită prin plecăciunea înaintea chipului ei. „Să nu-ţi faci chip cioplit . . . Să nu te închini lor şi nici să nu fi îndemnat să le slujeşti, fiindcă Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care cere devoţiune exclusivă." „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; iar slava Mea nu o voi da altuia, nici lauda Mea

Cuprins

chipurilor cioplite." Când Ioan s-a plecat înaintea unui înger viu, el a fost mustrat: „Să nu faci asta! . . . Închină-te lui Dumnezeu."—Ex. 20:4, 5, *NW*; Isa. 42:8, *AS*; Apoc. 19:10, *NW*.

Atunci în ce fel este numită fericită? Este din pricină că este „femeia" despre care se vorbeşte în mod profetic la Geneza 3:15? Nu, fiindcă femeia care urma să dea naştere Seminţei care urma să zdrobească şarpele, făgăduită mai apoi să vină din linia lui Avraam, este identificată la Galateni 4:26 drept „Ierusalimul de sus," organizaţia universală a lui Dumnezeu.—Gen. 22:18.

Este declarată fericită fiindcă este „femeia" despre care se aminteşte în relatarea simbolică de la Apocalipsa, capitolul 12? Din nou, Nu. Nu poate fi vorba despre naşterea omenească a lui Isus. Apocalipsa i-a fost dată lui Ioan în anul 96 (d.Cr.), cu mulţi ani după naşterea lui Cristos, şi este începută cu afirmaţia clară că aceste întâmplări vor avea loc în viitor.—Apoc. 1:1.

Este fericirea ei, atunci, drept Co-răscumpărătoare a rasei umane? St. Alphonsus Liguori îi atribuie această poziţie, spunând: „Nu este nimeni . . . care poate fi mântuit sau răscumpărat decât prin tine, o, Mama lui Dumnezeu." Dar Biblia afirmă cu tărie: „Isus Cristos, Nazarineanul, . . . nu este salvare în nimeni altcineva, căci nu este un alt nume sub cer care să fi fost dat oamenilor şi prin care să fim salvaţi." (Faptele 4:10-12, *NW*). Iar Apocalipsa 7:10 o exclude pe Maria când zice: „Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care este aşezat pe tron, şi Mielului."—*NW*.

Să fie ea numită fericită ca Mijlocitoarea omenirii? Să spună Dumnezeu care este adevărul în această chestiune şi să acceptăm enunţul din Cuvântul Lui: „Este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi."—1 Tim. 2:5, 6, *NW*.

Cu siguranţă toţi vor fi de acord că Maria a avut o soartă fericită ca mama pământească a lui Isus, dar partea ei ca discipol al lui Isus a fost o sursă de o fericire şi mai mare. Când Isus învăţa odată o mulţime, o femeie şi-a ridicat vocea în exprimare deschisă, spunând: „Fericit este pântecele care te-a purtat şi sânii pe care i-ai supt!" Acesta este până în zilele noastre sentimentul multora. Dar Isus a corectat-o pe femeie: „Nu, mai degrabă, fericiţi sunt cei care aud cuvântul lui Dumnezeu şi îl respectă!" În acest lucru şi-a găsit Maria marea fericire.—Luca 11:27, 28, *NW*.

„REGINA CERULUI"

Maria este numită deseori în grupurile catolice drept „Regina cerului" şi „Regina păcii." Aceasta nu este o gândire nouă, fiindcă scrieri apocrife timpurii i-au atribuit această mare onoare ca „Maica lui Dumnezeu." Dar să mergem mult mai înapoi în timp, în Babilonul antic cu religia sa păgână, ca să îi găsim începutul. „Sub numele de 'Mamă a zeilor,' regina zeiţă a Babilonului a devenit un obiect de închinare aproape universală. 'Mama zeilor,' spune Clericus, 'era adorată de persani, de sirieni, şi de toţi regii din Europa şi Asia, cu cea mai profundă admiraţie religioasă." Cum s-a strecurat obiceiul în lumea „creştină"? „Adorarea

Cuprins

mamei-zeiţă cu copilul în braţe a continuat să fie respectată în Egipt până când a venit creştinismul. . . . Dar, în general, a venit doar cu numele. Prin urmare, în loc ca zeiţa babiloniană să fie izgonită, numele ei a fost doar schimbat, în prea multe cazuri. Ea a fost numită Fecioara Maria, şi, împreună cu pruncul ei, a fost adorată cu acelaşi sentiment idolatru de către aşa-zişii creştini, ca şi înainte de păgânii deschişi şi recunoscuţi."—*Cele două Babiloane*, de Alexander Hislop.

Observaţi, de asemenea, madonele creştinătăţii. Până când Rafael a părăsit convenţionalul, Maria nu a fost pictată niciodată cu trăsăturile evreieşti ale poporului ei, cu păr şi ochi închişi la culoare, atât de des întâlnite la ei. Ea, precum majoritatea madonelor păgâne, era pictată de obicei cu părul blond şi ochi albaştri, întocmai precum zeiţa-regină a Babilonului. „Mai există încă o caracteristică remarcabilă a acestor picturi care merită observată, iar aceasta este aureola sau cercul neobişnuit de lumină care înconjoară adesea capul Madonei Romane. . . . Discul, şi mai ales cercul, erau simbolurile bine-cunoscute ale divinităţii-Soare, şi reprezentat foarte des în simbolismul Răsăritului. . . . Acelaşi a fost cazul în Roma păgână. Apollo, în calitate de copil al Soarelui, a fost reprezentat deseori astfel."—*Cele două Babiloane*, pagina 87.

Luând în considerare opera lui St. Alphonsus Liguori, *Laudele Mariei*, scrisă prin 1750 şi rostită fără greşeală de Papa Pius al VII-lea şi Leon al XIII-lea, Charles Amlin face câteva comparaţii destul de marcate despre slava dată „Reginei Cerului" de către catolici: „În cartea Liguori citim (p. 92): 'Toată puterea îţi este dată ţie (Maria) în cer şi pe pământ, şi nimic nu este imposibil pentru tine.' În Biblia catolică citim (Mat. XXVIII:18): 'Şi Isus S-a apropiat şi le-a vorbit, spunând: Toată puterea din cer şi de pe pământ Mi-a fost dată Mie.'" În cartea Liguori citim (p. 257): 'Maria . . . este acel tron de har pe care Apostolul Pavel, în epistola sa către Evrei, îl îndeamnă să zboare cu încredere.' În Biblia catolică citim (Evr. IV:14-16): 'Având, prin urmare, un mare preot . . . Isus, Fiul lui Dumnezeu . . . De aceea, să ne apropiem cu încredere de tronul de har.' . . . În cartea Liguori, rostită, după cum ne amintim, 'fără greşeală' de către doi papi, citim (p. 130): 'Sfânta Biserică . . . porunceşte o închinare deosebită pentru Maria.'"

La pagina 37 a aceleiaşi lucrări, *Maria: Mama lui Isus sau Regina cerului*?, autorul citează mai departe din *Laudele Mariei*: „Despre alţi sfinţi spunem că sunt cu Dumnezeu; dar numai despre Maria se poate spune că a fost atât de privilegiată încât nu doar ea să se supună voinţei lui Dumnezeu, ci chiar şi Dumnezeu să se supună voinţei ei." Iar la pagina 49, Papa Pius al IX-lea este amintit că şi-a încheiat definiţia dogmei despre zămislirea imaculată a Mariei cu cuvintele: „Copiii Bisericii Romano Catolice . . . să continue să i se închine, să o cheme şi să i se roage Binecuvântatei Fecioare Maria." Şi aşa a ajuns închinarea la Maria, Regina Cerului, să înlocuiască închinarea la Dumnezeu în vieţile a milioane de oameni.

Dar cine este „Regina cerului," căreia i se atribuie o autoritate mai mare decât lui Cristos şi despre care se spune chiar şi că „Dumnezeu s-a supus voinţei ei"? Cu siguranţă nu este Maria cea umilă, care L-a preamărit pe Iehova şi care era slujitoarea Lui cu dragă inimă. Nu, ci este regina babiloniană a cerului, despre care

Cuprins

Dumnezeu însuşi spune la Ieremia 7:16-20 (*AS*): „De aceea să nu te rogi pentru aceşti oameni, nici să nu rosteşti un strigăt sau o rugăciune pentru ei, nici să nu faci mijlocire la Mine; căci nu te voi auzi. Tu nu vezi ce fac ei în cetăţile Iudeii şi pe străzile Ierusalimului? Copiii strâng lemne, şi taţii aprind focul, femeile frământă aluatul, ca să facă prăjituri reginei cerului, şi ca să toarne ofrande de băutură zeilor lor, ca să Îmi stârnească mânia. Îmi stârnesc ei mânia? zice Iehova; nu se stârnesc singuri, spre ăpăceala chipurilor lor? De aceea, aşa zice Domnul Iehova: Iată, mânia şi urgia Mea se vor revărsa în acest loc, asupra omului, asupra fiarelor, şi asupra pomilor de pe câmpie, asupra roadelor pământului; şi va arde, şi nu va fi stinsă." Închinarea la „Regina cerului" sau la „Regina păcii" nu este calea de a-L cinsti pe Dumnezeu, însă recunoaşterea Dumnezeului păcii şi a Prinţului Său numit al Păcii este.

DISCIPOL AL LUI ISUS

Ce deosebire este între mama smerită şi discipol al lui Isus, descrisă în Biblie, şi chipurile cu „Regina cerului," acoperite cu aur şi nestemate, pe care le adoră şi la care se închină oamenii! Smerenia Mariei, sinceritatea şi iubirea dreptăţii i se potrivesc de minune, în calitate de discipol devotat al lui Isus. Nu o găsim niciunde cu o aureolă pe cap şi împodobită somptuos ca slăvita „Regină a cerului." După moartea lui Isus, ea nu a fost slăvită în adunarea creştină. De fapt, se spun foarte puţine despre ea. Ultima menţiune a ei în Biblie o arată împreună cu ceilalţi urmaşi credincioşi ai Domnului,într-o cameră de sus, dându-I închinare lui Dumnezeu. (Faptele 1:13, 14). Când a murit, trupul ei s-a întors în ţărână, şi acolo a dormit în somnul morţii, până la timpul potrivit al lui Dumnezeu de a o învia împreună cu alţi credincioşi, la viaţă, ca o creatură spirituală în cer.—1 Cor. 15:44, 50; 2 Tim. 4:8.

Şeful a fost impresionat

Servul de district era ocupat cu revizuirea camionului cu panouri al Societăţii după sosirea la locul de adunare. Acesta era afară în ţinutul „tufişurilor" din Rhodesia de Nord şi călătoria fusese făcută pe drumuri accidentate şi murdare. Pentru a păstra orice vehicul într-o stare bună în aceste condiţii este necesară o atenţie constantă. Deci, aici el era ocupat la locul de muncă, şi nu în exact genul de ţinută pentru a primi o vizită oficială, când a apărut pe scenă o procesiune mică, un şef superior şi însoţitorii lui, secretarul personal, traducătorul, etc.

Cuprins

După câteva minute de schimburi formale, şeful încuviinţă din cap către unul dintre însoţitorii săi, care i-a prezentat imediat servului de district o duzină de ouă - fără îndoială, o vizită prietenoasă.

Ca şi mulţi alţii, acest şef a trecut printr-o schimbare a inimii faţă de martorii lui Iehova. Doar cu câţiva ani în urmă, el nu avea timp pentru martori, căci credea că ei erau tulburători politici. Acum, el este un susţinător înfocat şi apărător al martorilor lui Iehova, găsindu-i a fi cei mai mari împăciuitori care au binecuvântat vreodată districtul său. Reluând povestea servul de district scrie:

"Când ştirile ajungeau până la şef că martorii lui Iehova îşi aveau adunarea de circuit în zona lui, dădea indicaţii pentru a-i ţine pe oameni ocupaţi. În primul rând el calma neliniştea unui superior european, care, neştiind natura adunării, se temea că ar putea fi probleme. În continuare, la fiecare şedinţă de judecată la care participa a poruncit că acuzaţii ar trebui să fie prezenţi la această adunare. Apoi i-a chemat din toate satele pe subalternii lui şi nu în termeni mediocri le-a spus că, dacă ei înşişi nu reuşesc să participe sau dacă nu îi anunţă pe oamenii satului şi îi încurajează să fie prezenţi, atunci el personal va avea grijă ca să fie acuzaţi de neglijenţă în serviciu. Ca şi cum acest lucru nu era suficient, el a dat un decret public prin care toţi funcţionarii şi oamenii din satul său trebuie să onoreze adunarea, prin prezenţa lor!

"Deşi nu este unul dintre martorii lui Iehova, şeful vorbeşte înălţător despre aceşti veseli pacificatori. Şi, după cum spune el, "împăciuitorii sunt aici pentru a rămâne."

Fără îndoială, şeful a fost impresionat.

FELUL MINUNAT AL ISRAELULUI ÎN ÎNCHINARE

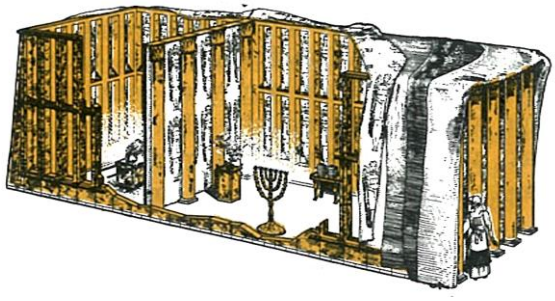

VĂ PUTEŢI imagina o casă mică, cu două încăperi, pe un loc de douăzeci şi trei pe patruzeci şi cinci de metri, care să valoreze două milioane de dolari? Păi, ziceţi voi, o casă atât de scumpă trebuie să fie un palat! Şi dacă este o clădire atât de mică, atunci trebuie să fie placată cu aur! Da, ar trebui, şi totuşi nu este nicidecum o fantezie a imaginaţiei. Palatul glorios, asemănător cu un cort, al lui Iehova Dumnezeu, a fost tocmai o astfel de construcţie şi a fost realitate. Acesta era cortul întâlnirii, felul minunat al Israelului în prezenţa Celui Prea Înalt în închinare, tabernacolul din pustiu.

Atât de minunat era tabernacolul lui Israel în înfăţişare, atât de măreţ în funcţie, şi totuşi atât de simplu în amănuntele sale de construcţie, încât nu ar fi

Cuprins

putut lua naştere în mintea omului. Totuşi, un grup de critici înalţi spune: „Tabernacolul, aşa cum este înfăţişat aici, nu a existat niciodată cu adevărat. Este un produs al imaginaţiei preoţeşti.” Ei susţin că preoţii au adăugat la povestea clădirii tabernacolului din Scripturi, după exilul babilonian, pentru „a ilustra o nouă convingere teologică.” Acest lucru este o negare, nu doar a scrierilor lui Moise, ci şi a celor ale lui Zaharia, căci acesta a vorbit despre zilele acestor preoţi ca despre o vreme de restaurare a închinării adevărate, nu cea a unei „noi convingeri teologice.”—Zah. 8:1-13.

În ciuda părerilor acestor oamenii, Cuvântul lui Dumnezeu spune că modelul a fost primit sub inspiraţie de Moise, de la marele Arhitect al universului, însuşi Iehova Dumnezeu. (Ex. 25:9). Isus Cristos a acceptat această afirmaţie. Mai bine de cinci secole după exil, şi, prin urmare, după ce se presupune că a fost falsificată relatarea, Isus a avut aceleaşi Scripturi, în forma pe care le cunoaştem noi astăzi, şi a zis în rugăciune către Iehova: „Cuvântul Tău este adevăr.” (Ioan 17:17, *NW*) Aşadar, creştinii adevăraţi se pot baza cu încredere pe descrierea tabernacolului, aşa cum a fost păstrată pentru noi.

Tabernacolul era atât de simplu în construcţia sa încât relatarea are puţine de zis; de fapt, despre felul în care urma să fie asamblat, şi chiar această lipsă a unei descrieri a stârnit această confuzie în rândul celor care au încercat să-L reconstruiască. Unii l-au descris ca pe un cort cu laturi înclinate şi o bară orizontală în centru, dar această concepţie cere prea multe amănunte structurale, care nu sunt menţionate, nici măcar sugerate, în relatarea textuală. Şi alţi factori exclud că o astfel de concepţie este posibilă.

RAME CU TĂBLII

Punctul cel mai deschis discuţiilor în descrierea tabernacolului este termenul tradus „plăci” în majoritatea versiunilor Bibliei. Acest termen se înţelege acum ca fiind „rame.” (Ex. 26:15, *AT*; *Knox*; *Biblia Traducătorului*). *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* a acestui text redă termenul „rame cu tăblii” la nota de subsol, „‘Rame cu tăblii,’ mai degrabă decât ‘plăci,’ care ar fi fost lemn masiv şi, astfel, de mărime şi greutate mare.” Acestea erau late de şaizeci şi nouă de centimetri şi lungi, sau înalte, de cinci metri şi placate din greu cu aur curat. Aceasta înseamnă că, dacă ar fi fost ‘plăci’ masive, fiecare dintre cele patruzeci şi şase ar fi cântărit vreo patru sute cincizeci şi cinci de kilograme. Astfel, întreaga clădire ar fi cântărit peste douăzeci de tone. O greutate preponderentă!

Prin urmare, este evident că nu erau masive, ci erau modelate foarte asemănător cu o ramă modernă de fereastră. Fiecare ramă avea două cepuri la bază care se potriveau cu exactitate în găurile în socluri de încheietură, din argint, două socluri de încheietură pentru fiecare tăblie. Aceste socluri de încheietură erau dale netede din argint pur masiv, care cântăreau vreo patruzeci de kilograme fiecare, şi care slujeau ca fundament al clădirii. Trei pereţi ai clădirii erau rame cu tăblii, dar tot zidul de la răsărit era o draperie ţesută frumos, care slujea drept paravan sau uşă.—Ex. 26:17-21, 36; 38:27.

În exteriorul fiecărei rame cu tăblii erau inele prin care erau introduse bare placate cu aur, ca să lege ramele împreună, ca un singur perete. În mod evident, pentru a uşura construcţia sa, zece rame cu tăblii de fiecare parte şi şase în spate erau unite mai întâi de bare la vârful şi la baza fiecărei secţiuni. Se pare că aceste bare se întâlneau la colţurile din spate şi se închideau cumva la stâlpii din colţ. Apoi, cele zece rame cu tăblii care alcătuiau partea din faţă a fiecărui perete lateral erau puse la locul lor şi unite în mod asemănător cu bare la vârf şi la bază. Apoi era introdusă o singură bară în inelele de pe fiecare dintre aceste trei laturi, pe toată lungimea zidului. Acestea uneau cele două secţiuni ale fiecărui perete lateral şi consolidau mai bine colţurile. Întreaga clădire era lată şi înaltă de cinci metri şi lungă de cincisprezece metri, măsurată din exterior.—Ex. 26:16-18, 22, 26-29.

Ramele care erau puse astfel una lângă alta formau un rând dublu de tăblii de jur împrejurul celor trei laturi ale clădirii. Membrele verticale ale fiecărei rame, cu membrele verticale ale ramei care i se învecina, formau piloni de aur de douăzeci şi trei de centimetri pătraţi. Între aceşti piloni de aur, fiecare pus în propria ramă splendidă de aur curat, erau heruvimii, punând mărturie tacită, dar elocventă, că acesta era locul în care locuia Iehova în Israel. Aceşti heruvimi erau brodaţi cu rafinament pe învelitoare minunată din pânză de in care ne cere atenţia în continuare.

ÎNVELITORILE

Această învelitoare era din două părţi, fiecare alcătuită din cinci fâşii de mărimi uniforme, unite ca să facă o pânză de cort lungă de zece metri şi lată de treisprezece metri. Una dintre aceste pânze acoperea zece metri de rame în faţă, iar cealaltă acoperea cinci metri în spate şi peretele din spate al ramelor. Întrucât erau late de numai treisprezece metri, nu ajungeau până la pământ pe nicio parte a clădirii şi, prin urmare, capetele nu erau afectate de umezeala pământului. Acolo unde se întâlneau laturile acestor pânze de cort, ele erau unite prin noduri de sârmă albastră şi cârlige de aur. Fiind din două părţi, acestea erau mult mai uşor de mânuit în ridicarea şi demontarea tabernacolului când israeliţii erau pe drum. Heruvimii erau aranjaţi în modelul pânzei astfel încât, atunci când pânzele erau la locul lor peste cadru, fiecare heruvim stătea într-o deschizătură a peretelui, asemănătoare cu un geam, ca să zicem aşa, privind înăuntru.—Ex. 26:1-6.

Pentru a proteja această învelitoare elegantă din pânză de in de distrugerea de soare şi ploi, s-au făcut trei învelitori exterioare. Una, din păr de capră, era fără îndoială ţesută strâns, cu un luciu satinat, şi slujea drept pernă pentru celelalte învelitori din piei de berbec şi din piei de focă. Este interesant că se dau dimensiunile doar pentru învelitoarea externă, cea din păr de capră, şi ea se suprapunea cu învelitoarea de pânză pe fiecare parte cu jumătate de metru. În pofida acestui lucru, învelitoarea de cort din păr de capră, la fel ca cea din pânză de in, nu ajungea chiar până la pământ.

Cu toate acestea, cele două învelitori externe erau făcute, fără îndoială, să ajungă până la pământ, şi totul trebuia ţinut sigur în loc de cuie de cort şi de frânghii, poate chiar şi acestea fiind ţesute după asemănarea pieselor care alcătuiau

Cuprins

diversele pânze. Altă trăsătură a tuturor celor trei învelitori externe era fâşia suplimentară pentru jumătatea din faţă a învelitorii. Această jumătate a pânzei de cort era alcătuită din şase fâşii, spre deosebire de cele cinci fâşii care alcătuiau jumătatea din faţă a învelitorii din pânză. A şasea fâşie a pânzei de cort era îndoită dublu şi era folosită ca draperie în faţa tabernacolului, pentru a forma ceva ca o boltă sau verandă mică.—Ex. 26:7-14.

CELE DOUĂ ÎNCĂPERI

Tabernacolul era împărţit în două încăperi de o perdea din material asemănător cu cel al materialului de cort din pânză de in. De asemenea, ea era brodată cu heruvimi, sârmă albastră şi lână vopsită într-un roşu purpuriu, şi s-a folosit un material roşu-stacojiu de coc. Aceasta era atârnată de patru piloni impunători de aur, sub cârligele învelitorii de pânză. Prima încăpere a clădirii era, prin urmare, lungă de zece metri, iar a două încăpere era un cub perfect de cinci metri. În interiorul celei de-a doua încăperi se afla cea mai valoroasă piesă de mobilă din întregul palat.—Ex. 26:31-33.

În faţă şi în afară era paravanul amintit mai devreme, ca intrare. Acesta era atârnat de cinci piloni impunători de aur, care stăteau pe socluri de încheieturi din cupru. (Ex. 26:37) Altă draperie asemănătoare cu perdeaua şi paravanul era uşa curţii în care era situat palatul. Aceasta forma o intrare largă de zece metri. Toţi pilonii şi soclurile lor de încheieturi din curte erau din cupru lucitor.—Ex. 27:9-18.

Ce privelişte copleşitoare trebuie să fi fost acest templu măreţ din pustiu pentru israeliţii închinători! Şi cât de recunoscători trebuie să fim noi, ca destinatari ai Înregistrării inspirate, că această descriere a fost păstrată cu credincioşie pentru învăţătura noastră! Indiferent dacă o vedem sau nu clar în reconstrucţie, ştim că nu a fost o închipuire, căci dacă ar fi fost, atunci speranţa noastră ar fi în zadar. Acest lucru este sigur din cuvintele lui Pavel, când descrie tabernacolul ca o realitate şi apoi spune: „Acest cort este un simbol pentru timpul fixat care este acum aici şi chiar şi acum se mai oferă atât daruri, cât şi jertfe. Totuşi, , . . . când Cristos a venit ca mare preot . . . El a intrat, nu cu sânge de ţapi şi de tauri tineri, ci cu sângele său — o dată pentru totdeauna şi a obţinut pentru noi o eliberare veşnică.”—Evrei 9:9-12, *NW*.

Criticii înalţi, lipsindu-le viziunea, poate îşi bat joc şi pun la îndoială raportul, dar adevăraţii creştini cred împreună cu Isus că ‘Cuvântul Tău este adevărat.’

Predicând prin scrierea de scrisori

FIECARE martor creştin dedicat lui Iehova are obligaţia de a predica vestea cea bună a Împărăţiei. Desigur, cel mai eficient mod de a face acest lucru este de a merge din casă în casă. Unii, cu toate acestea, din cauza bolii, a vârstei înaintate sau a altor infirmităţi, nu au posibilitatea de a participa la activitatea din

Cuprins

casă în casă. Mulţi dintre aceştia se folosesc de posibilităţile lor prin scrierea de scrisori conţinând vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Astfel, cineva scrie: "Din cauza unui accident vascular cerebral acum trei ani, nu am mai putut să merg din casă în casă, şi aşa că pun mărturie prin scrierea scrisorilor. Recent, am scris o astfel de scrisoare pentru o femeie care şi-a pierdut brusc soţul. Această femeie a venit apoi să mă vadă şi a spus cât de mult a ajutat-o scrisoarea mea. Am fost în măsură să-i pun mărturie în continuare şi să fac aranjamente pentru un studiu biblic la domiciliu în săptămâna următoare. Studiul avansează bine, iar ea pune mărturie tuturor pe care îi întâlneşte."

În alta scrie: "În prezent sunt imobilizat la pat de peste un an. Eu nu pot sta în picioare de loc, dar încă scriu scrisori şi trimit o mulţime de literatură. Cu toate că în aproape patru ani am făcut doar patru abonamente pentru *Turnul de veghere*, am plasat o Biblie şi mai multe cărţi legate, am plasat, de asemenea, sute de reviste şi broşuri."

Această soră petrece de la 65 la 85 ore pe lună scriind scrisori. Ea este în acest sanatoriu de şase ani şi jumătate, dar a primit adevărul doar cu vreo patru ani în urmă. Ultima dată când i-a fost permis să părăsească sanatoriul, cu vreo trei ani în urmă, ea a putut fi botezată.

O altă soră infirmă, care are 72 de ani, dedică aproximativ 100 de ore în fiecare lună să scrie scrisori în care ea include broşuri. Adunarea raportează că scrisorile ei au pregătit calea pentru multe mărturii eficiente la uşă, a celor în măsură să meargă din uşă în uşă. De la o femeie a primit următoarea scrisoare:

"Dragă ——, vreau să îţi mulţumesc pentru scrisoarea frumoasă pe care am primit-o de la tine ieri. În primul rând eu sunt catolică, şi îmi iubesc religia foarte mult. Nu ştiu cum aţi primit adresa mea, dar am fost impresionată foarte mult şi interesată de scrisoarea dumneavoastră. Cred că este minunat să fii atât de sincer şi entuziast în religia unei persoane. Majoritatea oamenilor nu ar sta jos şi nu şi-ar face timp ca şi tine, pentru a scrie şi a spune altora despre Stăpânul nostru minunat şi iubitor. Sunt sigură că Dumnezeu apreciază lucrarea ta. Am un prieten bun care aparţine martorilor lui Iehova, sau are aceeaşi religie ca şi dumneavoastră, o persoană foarte minunată ca tine şi face o treabă excelentă în domeniul misionar. Deci, vă mulţumesc din nou şi Dumnezeu să vă binecuvânteze."

La una din casele societăţii Betel un frate, de aproape optzeci de ani, în imposibilitate de a urca scările, din cauza problemelor cardiace, trimite scrisori de mângâiere, împreună cu literatură, pentru cei ale căror adrese figurează în coloana anunţurilor mortuare pentru că au pierdut pe cineva iubit. El foloseşte, de asemenea, o listă de nume şi adrese, obţinută de la o agenţie comercială pentru o mică taxă, a persoanelor care pretind că sunt creştini şi care ar dori să corespondeze cu alţii care pretind că sunt creştini. El trimite o scurtă scrisoare în care se prezintă, pe care o însoţeşte cu tratate, broşuri sau reviste, şi cere un răspuns despre literatura anexată după ce a fost citită. El a primit câteva răspunsuri foarte frumoase din diferite părţi ale lumii.

Nu-i trecem cu vederea pe cei care sunt prea ologi să scrie scrisori şi care sunt martori prin telefon, sau care suplimentează scrierea de scrisori prin apelurile

Cuprins

telefonice. O soră, care pentru mulţi, mulţi ani a fost ţintuită la pat, a utilizat minunat telefonul pe care l-a avut în dreptul patului, până când nu a mai putut să pună mărturie în acest fel din cauza artritei paralizante.

„Atunci le-a zis: „Secerişul este mare, dar lucrătorii sunt puţini. Rugaţi-l pe Stăpânul secerişului să scoată lucrători la secerişul său. Cine vă ascultă pe voi mă ascultă şi pe mine. Şi cine vă nesocoteşte pe voi mă nesocoteşte şi pe mine. Iar cel care mă nesocoteşte pe mine îl nesocoteşte şi pe cel care m-a trimis pe mine.”
— Luca 10: 2, 16, NW

Contrast

● Într-un discurs de cincisprezece minute la Bazilica Sf. Petru, Papa a spus recent că Biserica Romano – Catolică nu poate evita politica. Potrivit ziarului New York *Times* din 23 iulie 1956, "Papa Pius al XII-lea a îndemnat astăzi romano – catolicii să fie activi în viaţa politică." Dar Isus Cristos şi-a îndemnat urmaşii să fie activi în predicarea veştii bune a Împărăţiei. În ceea ce priveşte politica, un urmaş al lui Cristos a scris sub inspiraţie: "Nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." — Iacov 4: 4, *NW*.

BINECUVÂNTĂRI
PRIN SERVICIU

CITITORUL a remarcat cum şi-au sporit membrii rămăşiţei credincioase a unşilor lui Dumnezeu privilegiile, şi cum au dobândit mai multe responsabilităţi. Ei au sporit de mai bine de o sută de ori. Folosind interesele Împărăţiei cu sârguinţă, energie şi rugăciuni, ei au fost ajutaţi de Iehova să prospere în serviciu. Iehova a făcut din acesta un succes, a făcut ca lucrarea să prospere. Clasa administratorului credincios primeşte semnul aprobării lui Dumnezeu şi este fericită. Priviţi cu atenţie la anii de serviciu silitor, entuziast, dezinteresat, care a fost dedicat slujirii, astfel încât să puteţi vedea calea pe care să o urmaţi pentru a dobândi aceeaşi favoare şi aprobare. Acum aveţi onoarea şi folosul de a vedea înaintea ochilor voştri o demonstraţie reală a clasei care primeşte aprobarea Dumnezeului Cel Prea Înalt. El este foarte mulţumit de ei.

[2] Numele lui Dumnezeu cel adevărat, Iehova, a fost ridicat din întuneric. Numele Lui a fost hulit, batjocorit şi ocărât, dar poporul lui Iehova l-a ridicat la înălţime. Cuvântul Lui porunceşte: „În acea zi veţi spune: Aduceţi mulţumire lui Iehova, chemaţi numele Lui, vestiţi lucrările Sale în rândul popoarelor, spuneţi că

Cuprins

numele Lui este înălţat." (Isa. 12:4, *AS*). Gândiţi-vă la toate organizaţiile religioase care pretind că sunt creştine, şi care dintre ele mărturiseşte numele Iehova şi vesteşte că numele Iehova este înălţat? Numai una. Oricât de ciudat ar suna, singurii oameni care fac acest serviciu de onorare a lui Iehova sunt martorii lui Iehova, care lucrează împreună sub îndrumarea Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, corpul de conducere legal al rămăşiţei unse a lui Dumnezeu. Astăzi, sute de mii de creştini cheamă numele lui Iehova pentru salvare şi ocrotire. Numele a fost pus în locul lui corespunzător în minţile şi inimile tuturor acestor oameni. Cu ani în urmă, ei nu au cunoscut acest nume, şi, probabil, când un slujitor a vizitat o casă, spunând: „Eu sunt unul dintre martorii lui Iehova," aceştia s-au întrebat ce înseamnă. Cine este Iehova? De ce să aibă martori? Acum cititorii *Turnului de veghere* ştiu. Dar va veni ziua în care nu va mai fi nevoie ca cineva să meargă la uşa aproapelui său, căci profetul lui Dumnezeu mărturiseşte: „Şi nu va mai învăţa fiecare om pe aproapele său, şi fiecare om pe fratele lui, spunând: Cunoaşteţi-L pe Iehova; căci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic la cel mai mare dintre ei, zice Iehova: căci le voi ierta nedreptatea, şi nu Îmi voi mai aminti de păcatul lor." (Ier. 31:34, *AS*). Şi ce lucrare măreaţă este aceasta! Suferind de fapt ocara Lui, dar iubindu-L tot timpul! În curând, acel nume va fi înălţat de toţi cei care trăiesc pe pământ şi în cer, căci alţii pur şi simplu nu vor exista. Iehova a făcut să prospere această lucrare şi i-a dat binecuvântările Sale cele mai bogate. Asta vă doriţi? Atunci urmaţi acelaşi exemplu şi faceţi la fel. Propovăduiţi numele lui Iehova ca singurul Dumnezeu adevărat; cinstiţi-L şi El vă va cinsti; binecuvântaţi-L şi El vă va binecuvânta. Aceasta este, de asemenea, o împlinire clară a profeţiei care marchează sfârşitul acestei ere rele.

[3] Suntem acum la sfârşitul acestui sistem rău, în care Iehova are de gând să nimicească toată nedreptatea. Aceasta va fi în ziua mâniei Sale, ziua răzbunării. Totuşi, El nu va nimici fără înştiinţare. Dumnezeu nu face nimic în întuneric, nici mişeleşte, ca un pumnal înfipt în spate. Aşa că porunceşte: „Vestiţi anul de favoare al lui Iehova, şi ziua răzbunării Dumnezeului nostru." (Isa. 61:2, *AS*) Petru, vorbind profetic, a zis: „Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate." (2 Pet. 3:7, *NW*). Din nou, este scris: „Şi un înger puternic a ridicat o piatră ca o piatră mare de moară şi a aruncat-o în mare, zicând: 'Aşa, cu o aruncătură rapidă, va fi aruncată jos cetatea cea mare, Babilonul.'" (Apoc. 18:21, *NW*). Pentru că mărturisesc ziua răzbunării lui Dumnezeu, martorii lui Iehova sunt urâţi de toate naţiunile, dar ei au continuat cu vitejie şi fără frică să rostească toate cuvintele poruncite. Ei au mărturisit judecata lui Dumnezeu lumii şi tuturor conducătorilor de pe pământ, şi înaintea spiritelor rele nevăzute pentru ochii omului, şi împotriva lui Gog, prinţul diavolilor, care este Satan, marele adversar.

[4] Această lucrare a fost făcută cu credincioşie şi încă decurge, şi va fi făcută până la Armaghedon. Totul s-a făcut sub îndrumarea şi conducerea clasei „servului credincios şi înţelept." Ocrotirea lui Iehova este asupra noastră în timp ce se face această lucrare primejdioasă. Salvarea stă în ascultare şi încredere. Binecuvântarea

Cuprins

Lui este pentru omul cu frică de Iehova. Şi voi doriţi binecuvântarea Lui? Dacă da, veniţi drept de partea lui Iehova, părăsiţi lumea veche, feriţi-vă de însoţitori răi şi alăturaţi-vă robilor fericiţi ai lui Iehova, care au credinţă în lucrările Lui. Aveţi încredere în El din toată inima. Astfel binecuvântările Lui vor fi ale voastre. Lumea este condamnată la nimicire. Luaţi aminte acum şi fugiţi din ea. Amintiţi-vă de nevasta lui Lot. Fiţi siguri, bazaţi-vă pe făgăduinţa că „cel ce locuieşte în locul secret al Celui Preaînalt va rămâne sub umbra celui Atotputernic.”—Ps. 91:1, 2, *AS*.

[5] Iehova Dumnezeu este marele Teocrat. Isus Cristos este următorul în putere şi autoritate, apoi vin acele făpturi spirituale care îndeplinesc voinţa Celui Preaînalt. Doar voinţa lui Dumnezeu este făcută în cer. Conducerea Teocratului este lege acolo, de aceea este o teocraţie. Acum pe pământ, cei din poporul lui Iehova se dedică să facă numai voinţa Lui; Cuvântul lui Dumnezeu este legea lor. El Îşi conduce voinţa prin Fiul Său preaiubit, lucrând prin îngerii sfinţi prin intermediul spiritului Său, făcând clasa „servului credincios şi înţelept” să îndeplinească scopul Lui. Pentru rămăşiţa unsă şi tovarăşii lor credincioşi este acum o chestiune de a face doar voinţa lui Iehova Dumnezeu. Niciun scop personal acum, ci doar cel al lui Dumnezeu! „Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10, *NW*). Aceasta a fost rugăciunea pe care i-a învăţat Domnul Isus pe disipolii Lui, şi astăzi este un lucru împlinit cu poporul ales al lui Iehova. Regula Scripturii este regula în organizaţia lui. Şi principiile stabilite în ea sunt cele prin care lucrăm. Gândurile, căile şi scopurile lui Iehova sunt cele pe care le urmăm, nu ale noastre. Este pură teocraţie. De aceea există pace în rândurile noastre. Şi aici este altă împlinire a profeţiei. Iehova a binecuvântat efortul din toată inima a poporului Său de a aduce totul în rând cu Scripturile. Prin urmare, în timp ce sunteţi martori la acest lucru, şi dacă vă doriţi pace, prosperitate şi binecuvântarea lui Iehova, atunci aduceţi-vă viaţa în ascultare faţă de voinţa lui Iehova Dumnezeu şi fiţi supuşi conducerii teocratice, recunoscându-i pe cei care au autoritate asupra voastră în organizaţia curată şi fericită a lui Iehova.

[6] Timp de mii de ani, profeţii lui Iehova şi sfinţii lui Dumnezeu s-au rugat şi au aşteptat cu nerăbdare această vreme în care trăim acum. Iehova a făgăduit-o şi a mărturisit că va avea loc. Cei credincioşi s-au bucurat de această speranţă; unii şi-au dorit să afle mai multe despre ea, dar nu au putut. Domnul Isus a fost fericit ştiind că va veni o vreme atât de glorioasă, iar apostolii au mângâiat fraţii cu aceleaşi făgăduinţe sigure ale lui Dumnezeu. Acum Împărăţia este aici. Lumea veche, rea şi satanică este aproape terminată. În curând, Iehova Dumnezeu va nimici duşmanii răi, iar apoi nedreptatea, păcatul şi moartea nu vor mai fi. Da, Iehova şi Isus Cristos ne-au dat dovezi ale lucrărilor Lor, că au lucrat cu acest popor, l-au curăţat şi binecuvântat. Prin urmare, poporul lui Iehova ar trebui să audă cu bucurie plină de recunoştinţă cuvântul lui Dumnezeu: „Fericit eşti tu, o, Israel! Cine este ca tine, un popor care se bucură de salvare în Iehova, scutul care-ţi este ajutor şi sabia ta măreaţă? Duşmanii tăi se vor pleca înaintea ta, iar tu vei călca în picioare înălţimile lor.”—Deut. 33:29, *NW*.

[7] O, popor fericit, care trăieşti în razele favorii lui Iehova, lucrând sub ocrotirea iubirii Lui, bucurându-se de îngrijiri din belşug! O, martori ai lui Iehova, israeliţi antitipici, cine mai sunt ca voi pe tot pământul? Nimeni dintre toate naţiunile nu se poate compara cu voi. Binecuvântările lui Iehova Dumnezeu sunt asupra voastră datorită bunătăţii Sale iubitoare pentru iubita Sa rămăşiţă unsă. Iehova Dumnezeu rămâne cu voi fiindcă unşii Lui sunt templul Lui vizibil. Iehova, El este Dumnezeul vostru; Iehova, El este mântuirea voastră. El va merge înaintea noastră prin Împăratul Său glorios, Isus Cristos. Nimeni nu ni se va împotrivi cu succes acum, căci Iehova este cu noi. Aşa cum au făcut Iosua şi Caleb din vechime, aşa şi clasa „servului credincios şi înţelept" de acum vă invită să Îl alegeţi şi să Îl slujiţi pe Iehova şi să dobândiţi binecuvântările Lui.—Ios. 24:15, *AS*.

BINECUVÂNTĂRI PENTRU SALVARE

[8] Ce va reieşi din toate aceste binecuvântări? Răspunsul simplu este, slavă mai mare numelui lui Iehova, înălţare şi proclamare mai mari pentru Rege, Isus Cristos, şi împărăţia Lui; o strângere mai numeroasă a „celorlalte oi" ale Domnului, susţinând adevărul ca pe o făclie de foc, să arate calea pentru ca cei din întunericul lumii să scape şi să găsească siguranţă, după cum este scris: „Ridică-te, străluceşte; căci lumina Ta a sosit, iar slava lui Iehova a răsărit asupra ta. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul, şi bezna popoarele; dar Iehova se va ridica asupra ta, şi slava Lui se va vedea asupra ta. Şi naţiunile vor veni la lumina ta, şi regii la strălucirea înălţării tale." (Isa. 60:1-3, *AS*) „Aşa zice Iehova: Truda Egiptului, şi mărfurile Etiopiei, sabeeni, oameni de vază, vor veni la tine, şi vor fi ai tăi, vor veni după tine, în lanţuri vor veni şi vor cădea înaintea ta, îţi vor face cereri, zicând: Cu siguranţă, Dumnezeu este cu tine; şi nu este nimeni altul, nu este niciun Dumnezeu. . . . Israel va fi mântuit de Iehova cu o mântuire veşnică: nu veţi fi supuşi ruşinii şi nici lumii zăpăcite fără sfârşit."—Isa. 45:14-17, *AS*.

[9] Cei din aceste multe naţiuni văd astăzi că Iehova este cu noi şi se vor grăbi să afle mai multe despre căile lui Iehova şi să scape de mânia viitoare a Dumnezeului Atotputernic de la Armaghedon. Cei din poporul lui Iehova sunt în centrul atenţiei pentru acest scop, astfel încât cei care fug din naţiuni vor ştii unde să meargă. Cuvântul profetic scris pentru această vreme spune: „Se va mai întâmpla, că vor veni popoare, şi locuitorii multor oraşe; iar locuitorii unui oraş vor merge la altul, spunând: Să mergem repede şi să implorăm favoarea lui Iehova, şi să îl căutăm pe Iehova al oştirilor: şi eu voi merge.' Da, multe popoare şi naţiuni puternice vor veni să Îl caute pe Iehova al oştirilor în Ierusalim şi să ceară favoarea lui Iehova. Aşa zice Iehova al oştirilor: În acele zile se va întâmpla, că zece oameni din toate limbile naţiunilor, vor apuca de poala hainei unui evreu, spunând: Vom merge cu voi [oameni], căci am auzit că Dumnezeu este cu voi." Aceasta nu înseamnă evreul natural, ci poporul favorizat al lui Iehova din ziua de azi, israeliţii spirituali şi însoţitorii lor.—Zah. 8:20-23, *AS*.

[10] Cei scăpaţi din naţiuni se grăbesc cu toată iuţimea, purtând din oraş în oraş vestea bună că Iehova Îşi binecuvântează poporul, că Dumnezeu este cu ei. Ei

Cuprins

se roagă pentru favoarea lui Dumnezeu. A apuca de poala hainei înseamnă a cere instrucţiune şi protecţie. Israeliţii antitipici, martorii lui Iehova, aud apelul şi se grăbesc să ajute. Există o mare urgenţă în ziua de azi în această lucrare de strângere şi instruire. Locuitorii marilor oraşe nu sunt vagabonzi, ci oameni de afaceri inteligenţi şi curioşi. Toţi înaintează cu elan, dornici să obţină cunoştinţă despre căile lui Iehova. Toţi martorii şi însoţitorii lui Iehova ar trebui să pună la inimă cuvintele „Să mergem iute”; da, mergeţi mereu să vă rugaţi pentru favoarea lui Iehova. „‘Într-un timp de bunăvoinţă te-am auzit şi într-o zi de salvare te-am ajutat’. Iată, acum este în mod deosebit un timp de bunăvoinţă! Iată, acum este ziua salvării!” Această lucrare rapidă este pentru salvarea noastră şi pentru mântuirea a sute de mii de alţi oameni. Este vorba de un mare moment, iar amânarea este periculoasă.—2 Cor. 6:2, *NW*.

[11] Dar ţineţi minte că datorită binecuvântării lui Iehova asupra poporului Său privilegiat au ajuns alţi oameni din naţiuni să îşi dea seama că aici, la poporul lui Dumnezeu, pot găsi învăţături şi siguranţă. Cei din naţiuni îşi doresc cu înflăcărare să meargă cu poporul lui Dumnezeu. De aceea, toţi trebuie să ştie că, pentru a vă alătura lui Iehova Dumnezeu, trebuie să vă alăturaţi poporului lui Iehova. Nu o puteţi avea pe una fără cealaltă. Aşadar, să ne îndemnăm unii pe alţii la dragoste şi fapte bune. Cinstiţi-i pe cei pe care îi cinsteşte Iehova. Atunci veţi învăţa frica de Iehova, începutul înţelepciunii.

[12] Toată apropierea de Iehova şi organizaţia Lui trebuie să vină în armonie cu instruirea teocratică. Este scris: „Dacă vei continua să asculţi de aceste hotărâri judecătoreşti, dacă le vei respecta şi le vei îndeplini, Iehova, Dumnezeul tău, îşi va ţine faţă de tine legământul şi bunătatea iubitoare aşa cum le-a jurat strămoşilor tăi. El te va iubi, te va binecuvânta.” (Deut. 7:12, 13, *NW*) „Îţi voi da mulţumire cu dreptatea inimii, când voi învăţa judecăţile Tale drepte.” (Ps. 119:7, *AS*). Iehova a făcut ca hotărârile Sale judecătoreşti drepte să fie publicate prin organizaţia teocratică, iar în acestea este pace. „Te voi căuta cu sinceritate: căci atunci când judecăţile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învaţă dreptatea. Să se arate favoare celui rău, dar el tot nu va învăţa dreptatea; în ţara dreptăţii se va purta greşit, şi nu va lua seama la maiestatea lui Iehova.” (Isa. 26:9, 10, *AS*). De aceea, căutaţi-L serios pe Iehova, umblaţi cu frica Lui şi învăţaţi-I hotărârile judecătoreşti; astfel veţi fi pe calea mântuirii.

[13] Răscumpărarea lui Iehova le aparţine celor care se tem de El, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Aşa le va fi frică de numele lui Iehova de la apus, iar de slava Lui de la răsăritul soarelui; căci el va veni ca un şuvoi grăbit, pe care îl duce răsuflarea lui Iehova. Şi va veni un Răscumpărător la Sion, şi la cei care se întorc de la călcarea legii în Iacov, zice Iehova.” (Isa. 59:19, 20, *AS*). Cei din naţiuni care caută favoarea Lui trebuie să se îndepărteze de idolatrie şi de toate formele de religie falsă. Iehova va pune pe fugă toţi vrăjmaşii noştri. Prin Îngerul prezenţei Sale, El va veni ca un râu stăpânit pe care îl poartă vijelia lui Iehova. Judecăţile Sale dezvăluite sunt înfricoşătoare şi bagă teama în inimile tuturor duşmanilor lui Dumnezeu. Cei care se tem se pleacă înaintea măreţiei şi solemnităţii. Ei păşesc încet şi cu respect înaintea Lui, căci Iehova rămâne cu

Cuprins

preaiubiţii Săi. Nimic nu poate opri năvala adevărurilor, manifestarea judecăţilor Lui. A sosit în sfârşit timpul ca dreptatea să fie înălţată şi tot răul să fie detronat. Această zi glorioasă şi fericită este aici. Veseliţi-vă, voi, martori ai lui Iehova, fiindcă salvarea adevărată şi durabilă este aici, în puterea noului Rege al pământului.

[14] Urmând conducerea şi exemplul date de unşii lui Iehova *acum*, toţi vor fi binecuvântaţi. Ei sunt membrii rămaşi ai seminţei lui Avraam. Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam: „Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează şi îi voi blestema pe cei ce te blestemă şi prin tine se vor binecuvânta toate familiile pământului.” (Gen. 12:3, *NW*). Aşa că cei care Îl binecuvântează pe Dumnezeu şi pe rămăşiţa unsă vor fi şi ei binecuvântaţi, iar acest lucru înseamnă bogăţii şi prosperitate. Clasa credincioasă cu frică de Iehova s-a rugat pentru îndrumare şi paşii lor au fost călăuziţi. „De la Iehova sunt paşii omului, i-au fost pregătiţi, şi calea Lui şi-o doreşte.” (Ps. 37:23, *Young*). Paşii acestei clase a „omului bun” au condus pe cei din poporul lui Iehova la muntele Lui sfânt şi la templul lui Dumnezeu, ca să locuiască acolo pentru totdeauna, în închinare curată şi sfinţenie adevărată.

[15] Acum trăim în prezenţa Lui; slava Lui este asupra noastră şi umple organizaţia. Fiecare din poporul lui Dumnezeu trebuie acum să admire şi să se teamă de Iehova, pentru a rămâne în prezenţa Lui sfântă. Trebuie să se ofere numai închinare pură, căci orice idolatrie va fi neplăcută pentru El şi poporul Lui. Toţi trebuie să se cureţe de toată impuritatea. „Cine va urca pe muntele lui Iehova? Şi cine va sta în locul Lui sfânt? Cel care are mâini curate şi o inimă pură; care nu-şi ridică sufletul la neadevăr şi care nu jură înşelător. El va primi o binecuvântare de la Iehova, şi dreptate de la Dumnezeul mântuirii sale. Aceasta este generaţia celor care îl caută.” (Ps. 24:3-6, *AS*). Dacă vă doriţi din toată inima să veniţi la templul Lui ca să vă închinaţi, ceea ce înseamnă recunoaşterea rămăşiţei unse a lui Dumnezeu în poziţia lor de serviciu privilegiată şi onorată, atunci faceţi aceste lucruri. Nu vă veţi închina aici şi nici nu veţi rămâne cu cei preaiubiţi ai lui Iehova dacă nu aveţi mâini curate şi inimi pure. De aceea, învăţaţi calea lui Dumnezeu pentru închinare curată acum, participaţi la toate întâlnirile organizate ale martorilor lui Iehova ca să puteţi studia Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu cu ajutorul manualelor Bibliei, preţuiţi adevărul şi fugiţi din această lume rea. Apoi, în timp ce citiţi, fugiţi, fugiţi repede la aproapele vostru şi povestiţi-i. Mergeţi la cei din cartierul vostru şi spuneţi-le. Da, dacă este posibil, mergeţi din oraş în oraş şi arătaţi-le altora cum să scape şi să ajungă la casa de rugăciune a lui Iehova—templul Lui.

[16] Când Moise i-a condus pe israeliţi de la Marea Roşie spre Ţara Promisă, a existat mereu siguranţă, atâta timp cât aveau cu ei stâlpul de foc pe timp de noapte şi norul pe timp de zi. Da, prezenţa lui Iehova a fost cu ei şi ei erau în siguranţă de duşmanii lor. Frica i-a ţinut strâns oricând exista cea mai mică posibilitate ca Iehova să nu mai meargă înaintea lor. Odată, Iehova a spus că nu va mai merge: „Eu nu voi urca în mijlocul tău, fiindcă eşti un popor încăpăţânat.” Când a auzit poporul acest cuvânt rău, ei au început să se întristeze, iar în timp ce

Cuprins

Moise Îl căuta pe Iehova, a zis: „Iată că Tu îmi zici: ‘Scoate acest popor,’ dar nu mi-ai făcut cunoscut pe cine vei trimite cu mine …’ Atunci El [Iehova] a zis: ‘Eu însumi voi merge cu tine şi îţi voi da odihnă.’ Şi Moise i-a spus: ‘Dacă nu vei merge Tu însuţi cu noi, nu ne scoate de aici.’”—Ex. 33:3, 12-15, *NW*.

17 Că au avut prezenţa lui Iehova cu ei a însemnat totul pentru Moise şi Israel. El i-a condus, hrănit, ocrotit, protejat şi adus în Ţara Promisă. Aşa este şi astăzi. Iehova Dumnezeu este cu noi şi este călăuza noastră chiar până la moarte. „Căci acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru în vecii vecilor: El va fi călăuza noastră chiar până la moarte.” (Ps. 48:14, *AS*). Dacă Iehova este cu noi, atunci nu trebuie să ne fie frică, căci „Dumnezeu este adăpostul şi puterea noastră, un ajutor adevărat la necaz. … chiar dacă pământul se schimbă, dacă munţii se vor clătina în inima mărilor; . . . Naţiunile s-au înfuriat, împărăţiile au fost mutate: . . . Iehova oştirilor este cu noi; . . . Dumnezeu este în mijlocul lui [locul sfânt al tabernacolului Celui Preaînalt]; nu va fi mutat.”—Ps. 46:1-11, *AS*.

18 Acum martorii lui Iehova ştiu că Iehova este în templul Său sfânt. (A se vedea *Turnul de veghere* din 15 noiembrie, 1955.) Ei sunt plini de veneraţie, frică şi spaimă, fiindcă Dumnezeul Cel Preaînalt locuieşte în mijlocul poporului Său. Totuşi, toţi sunt mângâiaţi şi liniştiţi, ştiind că El este aici cu cei credincioşi ai Săi şi că norul slavei Sale este asupra lor. Acest lucru înseamnă îndrumare şi protecţie continue. De asemenea, înseamnă mântuire pentru cei unşi şi pentru toate „celelalte oi,” cele care au scăpat din naţiuni. După ce lucrarea de curăţare a continuat cu poporul Lui, urmează binecuvântările Lui, după cum arată următoare făgăduinţă: „Când Domnul va fi spălat mizeria fiicelor Sionului, şi va fi curăţat sângele Ierusalimului din mijlocul acestuia, prin spiritul [suflul] dreptăţii, . . . Iehova va face deasupra întregii locuinţe a muntelui Sion, şi asupra adunărilor sale, un nor şi fum pe timp de zi, şi strălucirea unei flăcări de foc pe timp de noapte; căci peste toată slava se va întinde o învelitoare. Şi va fi un cort pentru umbră în timpul zilei, de căldură, şi pentru adăpost şi pentru acoperire de furtună şi de la ploaie.”—Isa. 4:4-6, *AS*.

19 Ah, bucuria şi binecuvântarea celor care trăiesc în prezenţa lui Iehova Dumnezeu! Ei sunt într-un loc sfânt. Furtunile împotrivirii şi căldura prigonirii vor veni, şi necazurile de pe pământ vor creşte cu nedumerire. Dar niciunul dintre aceste necazuri nu va face rău celor din cortul lui Iehova. Vreţi să rămâneţi acolo pentru totdeauna, nu-i aşa? Sau, dacă încă nu aţi ajuns în asociere cu cei din poporul lui Iehova, binecuvântările vă aşteaptă. Una dintre făgăduinţele lui Dumnezeu spune: „Căci în ziua necazului El mă va ţine ascuns în cortul Lui: . . . mă va ridica pe o piatră.” „Sub protecţia prezenţei Tale îi vei ascunde de uneltirile omului: Tu îi vei păstra în secret în cort de la vrajba limbilor.” „Cel care locuieşte în locul secret al Celui Preaînalt va rămâne sub umbra celui Atotputernic. Voi spune despre Iehova: El este adăpostul meu şi fortăreaţa mea; Dumnezeul meu, în care mă încred. . . . Îl voi pune la înălţime, fiindcă Îmi cunoaşte numele.”—Ps. 27:5; 31:20; 91:1, 2, 14, *AS*.

20 Toţi să se grăbească să se suie la organizaţia lui Iehova şi să rămână acolo. Căutaţi binecuvântarea Lui cât timp mai poate fi dobândită. Nu ezitaţi!

Cuprins

Priviţi la calea credincioasă a unşilor lui Dumnezeu în aceste zile din urmă şi fiţi siguri că ce a făcut Iehova Dumnezeu pentru ei, va face şi pentru voi. Îndurările lui Dumnezeu nu vă vor fi date dacă rămâneţi în această lume rea, şi nici nu veţi căpăta bunătatea Lui dacă staţi pe loc. Trebuie să înaintaţi în credinţa născută din mărturia îmbelşugată care este acum în faţa voastră. Făgăduinţa este: „Eu, Iehova, te-am chemat în dreptate, te voi ţine de mână, te voi păstra, şi te voi da ca legământ pentru popor, ca o lumină a neamurilor.” (Isa. 42:6, *AS*) Da, poporul lui Iehova este o garanţie pentru lumina şi siguranţa voastră.

[21] Toţi trebuie să fim credincioşi, să purtăm responsabilitatea în frica de Iehova, păzind bine această încredere frumoasă şi dând o socoteală bună despre administrarea noastră. Astfel putem obţine aprobarea Lui, prin creşterea privilegiilor noastre, iar în cele din urmă să auzim: „Bine, sclav bun şi credincios! Ai fost credincios peste puţine lucruri. Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău.”—Mat. 25:21, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a determinat-o pe rămăşiţa unsă să crească însutit interesele Împărăţiei?
2. (a) De ce o singură organizaţie proclamă, în exclusivitate, numele lui Dumnezeu? (b) Cum este aceasta o împlinire a profeţiei ce ţine de sfârşitul lumii?
3. De ce trebuie să fie vestită ziua de răzbunare, şi ce anume rezultă pentru vestitori?
4. A fost acordată protecţie şi mai este ea promisă?
5. (a) Cum se împlineşte scriptura de la Matei 6:10? (b) Cum suntem noi o teocraţie pură?
6. (a) Au aşteptat credincioşii din timpurile trecute aceste zile? (b) Ce ar trebui să producă în noi acest fapt?
7. Se poate compara cineva astăzi cu poporul lui Iehova şi de ce răspundeţi aşa cum o faceţi?
8. De ce dă Iehova aceste binecuvântări, şi ce va rezulta?
9. Ce mişcare rapidă este necesară astăzi, unde şi cu ce obiectiv?
10. Cine sunt cei zece oameni amintiţi la Zaharia 8:20-23 şi cum apucă ei pe un iudeu de poala hainei?
11. Cum recunosc oamenii naţiunilor pe poporul lui Iehova?
12. Care sunt cerinţele pentru păstrarea cetăţeniei teocratice şi cum învăţăm noi despre acestea?
13. Cui îi acordă Iehova salvarea Sa, şi de ce în special acum?
14. Cum se împlineşte astăzi promisiunea Avraamică prin poporul lui Iehova?
15. (a) Ce motiv important există astăzi pentru închinarea curată şi pură? (b) Cum poate sta astăzi cineva în locul sfânt al lui Iehova?
16. Cât de importantă a fost prezenţa lui Iehova pentru poporul Său tipic?
17. Care sunt rezultatele prezenţei Sale lângă poporul Său, astăzi, aşa cum arată importanţa acesteia?
18. Cum îşi găseşte astăzi împlinire Isaia 4:4-6?
19. De ce necazul din lume lasă pe poporul lui Iehova neclintit?

Cuprins

20. Ce garanţie are poporul lui Iehova, şi de ce?
21. Ce promisiune binecuvântată ar trebui să fie ţinta noastră s-o obţinem?

De ce creştinătatea este înfometată spiritual

● În *Creştinism şi criză* (editat de cel mai renumit teolog al Protestantismului din SUA, Reinhold Niebuhr) Slujitoruş congregaţional Clarence Kilde apără trei pastori din Wisconsin care au încercat să pună la îndoială unele dogme luterane. Predicatorul Kilde sugerează că cei trei nu ar fi intrat în probleme dacă ar fi fost "mai mult preocupaţi de construirea statisticilor financiare şi de membri. La urma urmei, sinodul din Midwest, Biserica Evanghelică Luterană, a raportat înfiinţarea unei noi parohii la fiecare 18 zile. … Duceţi-vă şi repetaţi Crezul Apostolic, dar asiguraţi-vă că sunteţi orbi la perturbaţiile nearticulate ale oamenilor despre sensul crezului. La sediul confesional statisticile sunt importante, nu sinceritatea spirituală sau integritatea teologică." — *Time*, 2 ianuarie 1956.

● Cu o ocazie, Isus a scos un demon dintr-un băiat pe care discipolii lui nu au reuşit să-l vindece, şi când discipolii l-au întrebat mai târziu pe Isus de ce ei nu au putut expulza demonul, el a spus: „Din cauza puţinei voastre credinţe. Căci adevărat vă spun că, dacă veţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, veţi zice muntelui acestuia: ‘Mută-te de aici acolo,’ şi se va muta; şi nimic nu vă va fi imposibil.” (Mat. 17:20, *NW*). Poate folosirea unei cantităţi mici de credinţă să mute un munte literal? Ce a vrut să spună Isus? — R. C., Statele Unite ale Americii.

Evreii foloseau un grăunte de muştar pentru a reprezenta ceva foarte mic, şi, folosindu-l aici el a subliniat cât de puţină credinţă au manifestat discipolii în efortul de a vindeca băiatul posedat de demoni, deşi anterior au vindecat pe bolnavi şi au alungat demonii. (Luca 9:1-6; 10:1, 17-20) Deci, prima dată Isus a subliniat nevoia lor de mai multă credinţă. Ei aveau credinţă puţină, dar trebuiau să-şi extindă acea credinţă. Chiar şi sămânţa de muştar mică avea un mare potenţial de expansiune, pentru că Isus a spus în altă parte că este „cea mai mică dintre toate seminţele, dar, după ce a crescut, este cea mai mare dintre verdeţuri şi se face pom, astfel că păsările cerului vin şi se adăpostesc în ramurile lui“. Aşa cum sămânţa de muştar, atunci când este udată şi cultivată în sol bun, se dezvoltă într-o legumă atât de mare încât să fie ca un copac, tot aşa şi o credinţă puţină,

atunci când este hrănită prin studiu privat şi participare la întâlniri şi serviciu, se va extinde şi va creşte. — Mat. 13:32, *NW*.

Dar marea putere a credinţei, care este prima dată "de mărimea unui bob de muştar," este demonstrată de capacitatea sa de a muta un munte. Acest lucru înseamnă oare un munte literal? Da, fără îndoială muntele schimbării, dacă ar fi fost voinţa lui Dumnezeu. Termenul de "munte" poate fi, de asemenea, folosit pentru a desemna obstacole mari, impozante şi dificultăţi care blochează progresul în serviciul nostru pentru Iehova. Cu toate acestea, ar însemna ceva atât de netrecut şi de neclintit ca un munte mare literal. Avem exemple biblice de munţi utilizate în acest sens. Când Isaia a prevestit timpul de restaurare a lui Iuda din captivitatea babiloniană şi întoarcerea rămăşiţei credincioase la Ierusalim, el a spus: „Orice vale să fie ridicată şi orice munte şi deal să fie coborâte! Locul denivelat să devină câmpie şi înălţimile accidentate o vale." Acesta a fost modul simbolic de a spune că barierele pentru reîntoarcerea lor vor fi îndepărtate. — Isa. 40:4, *AT*.

Zaharia 4:7 (*AT*) spune: „Cine eşti tu, munte mare? În faţa lui Zorobabel vei deveni câmpie." Ce a fost acest munte? Unul literal? Nu, a fost opoziţia la lucrarea de reconstrucţie teocratică sub conducerea guvernatorului Zorobabel, care s-a întors în fruntea a mii de Israeliţi credincioşi după captivitatea babiloniană. Opoziţia faţă de reconstruirea templului s-a ridicat de la adversarii vecini, şi după ani de interferenţă, samaritenii au manevrat instituirea unei interdicţii oficiale cu privire la lucrare prin guvernul persan. Toate acestea au fost ca un munte mare care împiedica calea de reconstrucţie, dar înaintea lui Zorobabel şi a Israeliţilor curajoşi acest munte a fost mutat sau nivelat pentru a deveni o câmpie, pentru că ei au continuat în lucrare cu credinţă, refuzând să fie opriţi. În cele din urmă obstacolul muntos al interdicţiei guvernului a fost eliminat şi duşmanii supuşi.

Dacă astăzi avem credinţă Iehova ne va binecuvânta în lucrarea sa, şi credinţa noastră va arăta vioiciune prin înaintare în serviciu, încrezându-ne în Iehova pentru victorie, peste toate obstacolele. Pe măsură ce lucrăm în credinţă, încrezându-ne în Iehova, noi ar trebui să ne creştem credinţa. Sămânţa de muştar a credinţei în inimile noastre trebuie să fie udată şi cultivată şi încurajată în creştere, astfel încât aceasta să se extindă spre maturitate, putere şi rodnicie în fapte bune, capabilă să facă lucrări minunate datorită creşterii sale, lucrări ce nu s-ar putea face în timp ce rămâne mică, inactivă şi neroditoare. Pentru persoanele care nu au credinţă un muşuroi pare cât un munte, dar credinţa puternică micşorează munţii la nişte muşuroaie. Deci, străduiţi-vă să sporiţi credinţa prin studiu şi prin asocierea cu poporul lui Iehova. Iar atunci când sarcina este prea mare pentru noi trebuie să-l căutăm pe Iehova pentru ajutor, să-i cerem ajutor lui, niciodată să nu ne îndoim că el nu ni-l va oferi, dar să cerem cu credinţă încrezătoare, niciodată cu îndoială, aşa cum afirmă Iacov 1:5-8. A cere cu credinţă înseamnă a cere şi apoi a munci pentru a face asta să se întâmple, pentru că numai o astfel de credinţă însoţită de fapte este vie, doar o astfel de credinţă are puterea biruitoare necesară pentru mutarea munţilor.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Decembrie 1956 Nr. 23

Cuprins:

IEHOVA, DUMNEZEUL PRODUCŢIEI - Pag.823

LIBERTATEA SUPRIMATĂ ÎN INSULELE SOLOMON - Pag.831

DE CE A FĂCUT DUMNEZEU OMUL? - Pag.834

URMĂRINDU-MI **SCOPUL ÎN VIAŢĂ** - Pag.837

ÎNĂLŢÂND ÎNCHINAREA LUI IEHOVA DEASUPRA MUNŢILOR - Pag.847

MĂRTURIE PRODUCTIVĂ - Pag.848

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.857

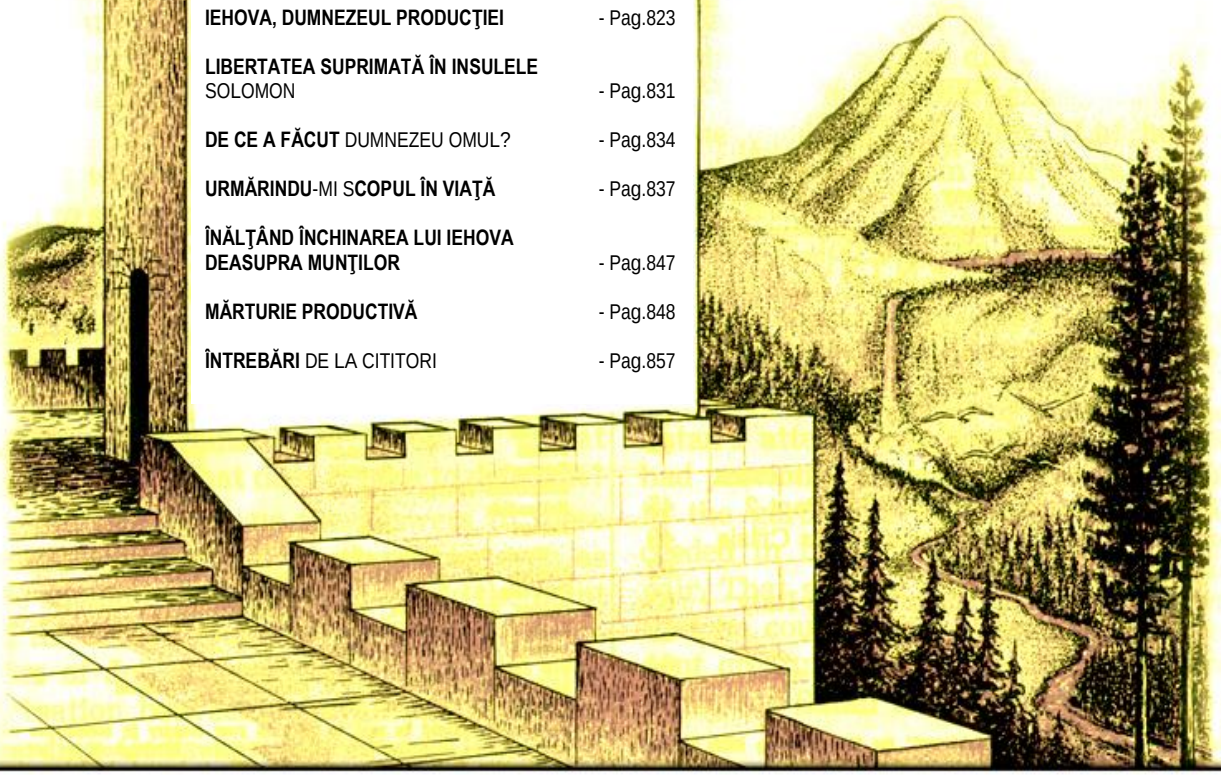

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

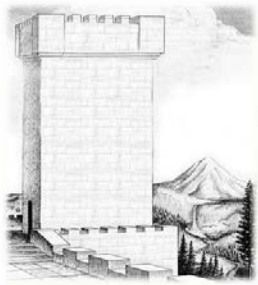

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1956 **Nr 23**

IEHOVA, DUMNEZEUL PRODUCŢIEI

„Tatăl meu a lucrat fără încetare până acum, şi eu lucrez fără încetare.”— Ioan 5:17, NW.

IEHOVA este Producătorul suprem al universului. „Prin cuvântul lui Iehova au fost cerurile făcute, şi toate oştirea lor prin suflarea gurii sale.” (Ps. 33:6, *AS*) Putem să ne îndoim? Precum Avraam din vechime, şi voi puteţi să exploraţi acum cerurile; număraţi stelele dacă puteţi. Iehova a făcut toate miliardele de stele. (Ps. 147:2-4, *AS*). Da, atunci când omul vede splendoarea cerurilor este ca şi cum Creatorul ar fi desenat pe spaţiul nemărginit o perdea gigantică împodobită cu strălucitoare bijuterii scânteietoare. Putem doar să fim impresionaţi de maiestatea, îndemânarea creativă şi abilitatea de producţie a Celui care este Creatorul nostru. Psalmistul a fost, de asemenea, impresionat, căci a scris: „O Iehova Dumnezeul meu, tu eşti foarte mare; tu eşti îmbrăcat cu onoare şi măreţie ... care ai întins cerurile precum o perdea; ... care a pus temeliile pământului, ca acesta să nu se clatine niciodată.”—Ps. 104:1, 2, 5, *AS*.

[2]Atât de vastă este creaţia lui Iehova încât zăpăceşte imaginaţia pentru a o înţelege. Pe timp de noapte, nenumărate obiecte cereşti care, cu ochiul liber, par a fi bijuterii, sunt stele la fel ca soarele nostru, unele mai mari, unele mai mici. Fiecare poate fi centrul unui sistem planetar asemănător celui din care face parte pământul nostru. La un moment dat se credea că toate stelele se află la aceeaşi distanţă faţă de pământ, dar acum astronomii arată că spaţiul se extinde la nesfârşit; şi cu telescoape puternice se pot vedea regiuni distante ale universului—oştiri întregi de stele până acum necunoscute. Ceea ce pentru ochiul liber al omului pare a fi o singură stea, prin telescop este văzută ca fiind o grămadă de stele sau o galaxie. De fapt, atât de vast este universul încât astronomii au ajuns să se refere la aceste galaxii ca „universuri insulare”. Cel mai puternic telescop al omului a adus în câmpul vizual al său literalmente miliarde de galaxii.

[3]Unele fapte locale pot intensifica în continuare aprecierea voastră. Noi trăim într-un imens „univers insular” de miliarde de stele. O mare parte a lui noi nu o putem vedea din cauza norilor mari de praf din spaţiu, dar acum ştim că este

Cuprins

de forma unei roţi, cu spiţe sau spirale învârtindu-se într-un centru ca un butuc de roată. Tot ce vedem noi oamenii o numim Calea Lactee—una dintre spirale, compusă din milioane de stele cu soarele nostru printre ele. Deşi pot fi multe stele, mai există mult loc; căci cea mai apropiată stea-vecină este declarată a fi la douăzeci şi cinci de bilioane de mile distanţă. Distanţele din spaţiu sunt atât de mari încât sunt măsurate în ani lumină. Distanţa pe care lumina o parcurge într-un an (sau şase trilioane de mile) este unitatea de măsură. Folosind această unitate de măsură ne facem o idee despre mărimea galaxiei noastre, căci luminii de la o stea aflată în afara marginii cercului îi trebuie o sută de mii de ani pentru a ajunge în afara marginii celeilalte a cercului; nu e o distanţă mică. Cu toate acestea, o asemenea operă de creaţie extrem de dificilă este minimalizată de faptul că, pentru alte galaxii, la distanţă de miliarde de ani lumină, totul apare ca o singură stea. Nu e de mirare că Iehova l-a inspirat pe profetul său Isaia să scrie: „'Cu cine, atunci, m-aţi asemăna, că ar trebui să fiu egal,' zice Cel Sfânt."—Isa. 40:25, *AT*.

[4]În ceruri vedem o operă de perfecţiune plină de ordine şi armonie. Reflectând măreţia impunătoare a Creatorului lor, „cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi cerul arată opera mâinilor sale." (Ps. 19:1, *AT*). Acolo oamenii nu văd niciun conflict, nicio operă de creaţie care nu e la locul ei, toate desfăşurându-se continuu după cursul stabilit de Iehova. Oamenii de ştiinţă cred că universul este în expansiune. Scripturile spun că Dumnezeu continuă să lucreze, să facă bine. (Ioan 5:17, *NW*) Îndrăznim noi să stabilim limite domeniului de activitate, puterii, abilităţii de producţie a lui Iehova? „Priviţi, Dumnezeu este mare, şi noi nu îl ştim; numărul anilor săi este nepătruns." (Iov 36:26, *AS*) Dacă creaţia sa ne inspiră veneraţie, însuşi Dumnezeu ar trebui să ne inspire şi mai mult, pentru că Creatorul este mai mare decât oricare sau toate creaţiile sale. „Ridicaţi-vă ochii în sus, şi vedeţi! Cine a creat acestea? El care a dat naştere la oştirea sa, şi le-a spus tuturor pe nume; prin măreţia puterii sale, şi prin tăria puterii sale, nimic nu lipseşte." (Isa. 40:26, *AT*) Da, aşa-numita creaţie neînsufleţită este în mişcare, o simfonie în ceruri, un produs al marelui Iehova.

[5] Creaţia aceea de miliarde de ani, aşa cum susţin unii, nu a fost precedată de crearea persoanelor inteligente. Capodopera lui Iehova a fost prima lui creaţie, o persoană spirit ca şi el însuşi cu atributele sale de dreptate, dragoste, putere şi înţelepciune. Despre el este scris: „Iehova m-a posedat la începutul căii sale, înainte de operele sale din vechime ... Înainte ca pământul să fie ... Când a stabilit cerurile, eu eram acolo." (Prov. 8:22-27, *AS*). Iehova a făcut acel puternic spirit purtătorul său de cuvânt; el a devenit Cuvântul (*Log'os*) lui Dumnezeu. (Ioan 1:1, 2, *NW*). De asemenea, el a devenit colaboratorul lui Iehova în producerea tuturor operelor de creaţie care au urmat. „Prin el au fost create toate celelalte lucruri din ceruri şi de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute." (Col. 1:16, *NW*). În timp El a creat o oştire de persoane spirit, îngeri; de asemenea, un vast veşmânt de stele împodobind frumos cerurile—toate produse în conformitate cu programul divin de producţie. Aceştia doi, Iehova şi Fiul său, mereu au văzut şi văd în continuare în armonie. Relaţia lor a fost întotdeauna şi este încă una plină de bucurie şi

Cuprins

productivitate. „Atunci am fost alături de el, ca un meşter; şi eram zilnic încântarea lui, veselindu-mă mereu înaintea lui.”—Prov. 8:30, *AS*.

[6]În programul său de producţie Iehova nu a oferit doar cantitate; el mereu a avut şi calitate. De fapt, perfecţiunea marchează tot ceea ce face Creatorul nostru. La El nimic nu trebuie să fie refăcut. Nu sunt „lucruri de mâna a doua” sau rebuturi. Când el creează, rezultatul este un produs finit asupra căruia nicio îmbunătăţire nu poate fi făcută. „În ceea ce îl priveşte pe [adevăratul] Dumnezeu, calea Lui este perfectă.” (2 Sam. 22:31, *NW*). Despre Iehova, Moise a fost inspirat să scrie: „Stânca, activitatea sa este perfectă, pentru că toate căile sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al credincioşiei, la care nu există nicio nedreptate; El este corect şi drept.” (Deut. 32:4, *NW*). Într-adevăr, nu există nimeni ca Iehova Dumnezeul nostru.

PĂMÂNTUL

[7]Unii oameni de ştiinţă spun că pământul nostru a fost format în urmă cu şase miliarde şi jumătate de ani. Cu toate că e posibil, aceea este totuşi doar presupunerea lor; căci, cu privire la acest lucru, Scripturile spun numai atât: „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul.” (Gen. 1:1, *NW*). Pentru noi data este irelevantă. Ceea ce ar trebui să ne intereseze pe noi astăzi este rolul pământului în marele program de producţie al lui Iehova, pentru că El niciodată nu iroseşte efort şi nu creează în zadar. Atât acest fapt cât şi scopul său în crearea pământului nostru sunt rezumate la Isaia 45:18 (*AS*): „Pentru că aşa zice Iehova care a creat cerurile, Dumnezeul care a întocmit pământul şi l-a făcut, care l-a stabilit şi l-a creat nu un deşert [în zadar, *margin*], care l-a format să fie locuit: Eu sunt Iehova; şi nu există altul.” Pentru a fi locuit apoi de creaţii materiale, creaţii vii, pământul putea fi folosit în continuarea scopurilor sale productive. Capitolul întâi al Genezei ne dezvăluie acest lucru.

[8]Aici Iehova ne spune despre pregătirea pământului, un proces care acoperă mii de ani, cu timpul împărţit în ‘zile’, perioade pe care Biblia le prezintă a fi de şapte mii de ani fiecare. Primele două din aceste zile s-au ocupat cu permiterea luminii soarelui să strălucească pe pământ şi cu producerea unei atmosfere sub bolta lui de apă. Apa acoperea faţa pământului, dar în ziua a treia apa împărţită ca teren şi-a făcut loc în sus. Mai mult, în această a treia zi ceva nou s-a întâmplat: „Şi Dumnezeu a mai zis: ‘Să dea pământul iarbă, plante cu sămânţă, pomi roditori care dau rod cu sămânţă în el, după specia lor, pe pământ.” (Gen. 1:11, *NW*). Observaţi aici puterea de reproducere, prima dovadă cunoscută a productivităţii, lăsând la o parte faptul că rezulta prin creaţie directă. Vegetaţia din interiorul său a început să reproducă speciile proprii şi să devină multă. În următoarele perioade-zile au apărut alte creaţii, suflete vii: întâi, cele care trăiesc în ape, apoi, creaturile zburătoare pentru văzduh, apoi animale pentru a ocupa zonele de teren. Aceste creaturi puteau să respire, să vadă, să mănânce, să se deplaseze şi, din ele să-şi reproducă specia. Pe măsură ce a şasea zi ce se apropia de sfârşit, după aproximativ patruzeci şi două de mii de ani de operă de creaţie, a găsit pământul

Cuprins

îmbrăcat luxurios în vegetaţie, plin de viaţă animală. Iehova era mulţumit de toate acestea. A spus că erau „bune”.

[9]Completă precum părea, Dumnezeu nu terminase producţia pe pământ. Astfel, de departe, creaturile pământeşti erau de o inteligenţă inferioară. Iehova avea o adevărată surpriză pentru oştirile sale angelice din cer, care, cu siguranţă, urmăreau cu interes dezvoltările pe pământ. Cuvântului sau purtătorului său de cuvânt Dumnezeu i-a vorbit, spunând: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră.” (Gen. 1:26, *NW*). Asta însemna producerea creaturilor inteligente, înzestrate cu atributele lui Dumnezeu—să gândească, să judece, să ia decizii şi să exprime dragoste pentru Creator prin slujirea, onorarea şi lăudarea Lui. Odată creaţi, bărbatul şi femeia erau capabili să-şi reproducă specia. Acest lucru a devenit responsabilitatea lor printr-un mandat de procreare: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ.” (Gen. 1:28, *NW*). Observaţi că în afară de a-şi înmulţi specia, omul a fost instruit să îşi înfrumuseţeze locuinţa pământească şi să o păstreze aşa, şi să aibă supravegherea asupra tuturor creaturilor inferioare lui—peşti, păsări, animale. Astfel omul avea o parte întreită în scopul lui Dumnezeu pentru pământ.

[10]Rolul pământului în programul de producţie al lui Iehova putea fi văzut acum. În timp el trebuia să sprijine o abundenţă de creaturi de mare, din aer şi de pe pământ, şi să fie populat cu oameni perfecţi, care să îl păstreze pentru totdeauna în frumuseţe, asemenea unui parc. A şaptea zi a creaţiei Dumnezeu a păstrat-o ca acest lucru să fie făcut în întregime, deoarece el însuşi s-a odihnit sau s-a abţinut de la lucrarea sa, cu privire la pământ. La sfârşitul acelei zile, după şapte mii de ani, pământul va fi fost terminat, o bijuterie perfectă în ceruri, reflectând talentul creator al lui Iehova.

SFÂRŞITUL PREZIS AL DEZBINĂTORULUI

[11]Până acum, aproximativ şase mii de ani de la crearea omului, programul de producţie al lui Iehova era aproape de finalizare, cu excepţia problemelor de muncă apărute la început. Unul din îngerii lui Iehova, primul rebel, a sabotat opera, a pornit un program fals şi a împins primul cuplu uman, Adam şi Eva, să îl abandoneze pe Iehova şi să îl urmeze pe el în schimb. Promisiunea lui pentru ei a fost o plată mai mare. (Gen. 3:1-7, *NW*). Această plată de fapt era mică, nu mare, şi a plătit moarte pentru Adam şi Eva. Moartea a fost rezultatul pentru toţi urmaşii celor doi până în ziua de azi, şi acum mulţi oameni îl etichetează, în mod ignorant, pe Dumnezeu ca fiind un eşec.—Rom. 5:12, *NW*.

[12]Dar Iehova nu este un eşec Niciodată dezastrul nu a fost aproape pentru el. (Isa. 55:11, *AS*) De exemplu, pe pământ, când problemele de muncă perturbă linia de asamblare a unei fabrici moderne de automobile, aceasta nu înseamnă că producţia va fi micşorată la nesfârşit şi noul model de maşină nu va mai apărea la timp. Problemele sunt depăşite; noua maşină va fi expusă la data iniţial anunţată, chiar dacă, de-a lungul timpului rămas, este necesară intensificarea activităţii. Pe o scară mult mai mare, la fel este şi cu Iehova. Necazurile aduse de către cel mai

Cuprins

mare dezbinător angelic al tuturor timpurilor, Satan, au afectat omenirea pentru şase şeptimi din timpul alocat de către Iehova realizării mandatului său de procreare de către oameni şi pentru ca aceştia să transforme întregul pământ într-o grădină. Dar să nu credeţi în mod nechibzuit că o astfel de întrerupere va continua la nesfârşit. Măsurile corective pe care le-a păstrat Iehova vor însemna, pentru restul de o mie de ani (acum doar înaintea noastră), activitate crescută. Scopul lui va fi realizat; nimic nu poate cauza eşecul său. El a fixat data; producţia va fi finalizată la timp.—Isa. 14:27; 60:22; Dan. 2:21, *AS*.

[13]Dezbinarea temporară cauzată de Satan, când i-a indus pe Adam şi Eva să îl abandoneze pe Dumnezeu, a rezultat în propunerea şi aplicarea măsurilor de contracarare ale lui Iehova. Ea a început prin rostirea profeţiei înregistrată la Geneza 3:15 (*NW*). Aici el a promis o „sămânţă" care îl va zdrobi pe Satan în moarte. Prin intermediul femeii lui Dumnezeu sau a organizaţiei sale soţii (Isa. 54:5; Gal. 4:26-31; Apoc. 12:1, 2, *NW*), această sămânţă va fi produsă, îl va zdrobi pe Satan în moarte, va şterge efectele răscoalei Edenice, apoi va pune din nou în mişcare programul de producţie al lui Iehova şi-l va direcţiona spre finalizare cu succes.—Rom. 16:20, *NW*.

[14]Prevestind acestea, Iehova a cauzat ca o adevărată dramă să aibă loc, incluzându-l pe Noe şi pe familia acestuia. Doar acele opt suflete au supravieţuit potopului global, când distrugerea prin apă a venit peste toţi cei nelegiuiţi. Cei opt, coborând din corabie pe un pământ curăţit, au oferit jertfe de mulţumire lui Iehova. Acesta, la rândul Lui, le-a spus că ei şi animalele supravieţuitoare care erau cu ei să se înmulţească şi să umple pământul. „Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: 'Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul.'" (Gen. 8:15; 9:1, *NW*). Din moment ce acest mandat de procreare către familia lui Noe a fost pictural, pentru finalizarea lui în realitate, omul trebuie să aştepte domnia de o mie de ani a „seminţei" promise.— Gal. 3:29; Apoc. 1:5, 6; 14:1-5, *NW*.

[15] Iehova i-a făcut credinciosului Avraam promisiuni în ceea ce priveşte această „sămânţă". Imaginaţi-vă bucuria lui Avraam când l-a auzit pe Iehova, prin intermediul credinciosului său înger, spunând: „Te voi binecuvânta şi îţi voi înmulţi sămânţa ca stelele cerurilor şi ca firele de nisip de pe ţărmul mării şi sămânţa ta va lua în stăpânire poarta duşmanilor săi. Prin sămânţa ta se vor binecuvânta toate naţiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul meu." (Gen. 22:17, 18, *NW*). În această dramă profetică Avraam l-a ilustrat pe Iehova, şi soţia lui Sara a ilustrat organizaţia lui Iehova, prin intermediul căreia el realizează producţia. Cu toate că încă nu avea copii, Sara care înainta în vârstă, a fost asigurată de către îngerul lui Iehova că va avea un copil. Cu timpul acest lucru s-a adeverit. Sara l-a născut pe Isaac, care a ilustrat „sămânţa" promisiunii. Din Eden, organizaţia lui Iehova a fost stearpă de urmaşi pământeşti până la vremea lui Avraam, da, şi chiar şi după – în total, circa patru milenii. La o mie o sută de ani după ce Avraam a primit promisiunea de la Iehova, Isaia a scris în mod profetic despre vremea în care această condiţie de sterilitate va lua sfârşit, printr-o mare productivitate, în mijlocul bucuriei şi mulţumirii. Mai târziu, apostolul lui Cristos, Pavel, a identificat împlinirea vechilor promisiuni şi profeţii indicând spre

Cuprins

„sămânţă” ca fiind Isus, împreună cu alţii aleşi de către Iehova din toate naţiunile pământului. (Isa. 54:1-13; Gal. 3:26-29; 4:1-31, *NW*). Isus Cristos, în propria Revelaţie, identifică numărul care o să fie asociat cu el, şi anume, 144 000. (Apoc. 7:4; 14:1, *NW*). Această sămânţă aleasă este împărăţia noii lumi a lui Iehova, în care oamenii supravieţuitori din „toate naţiunile se vor binecuvânta”; pentru că această „sămânţă” a împărăţiei este cea care va direcţiona tot efortul productiv în noul pământ. Producerea acestei seminţe a împărăţiei a devenit cea mai glorioasă parte a întregii producţii a lui Iehova, o „nouă creaţie.”—2 Cor. 5:17, *NW*.

MĂRTURIE PRODUCTIVĂ

[16]Niciodată nu a mai fost un om pe pământ precum Isus, conducătorul principal al „seminţei” promise. Ioan, un alt apostol al lui Cristos, îl identifică pe Isus precum Cuvântul lui Dumnezeu, prima creaţie a lui Iehova, singurul său Fiu născut. La cererea lui Iehova Isus a consimţit să devină un om pe pământ. „Astfel, Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic-născut o are de la tatăl lui. El era plin de bunătate nemeritată şi de adevăr.” (Ioan 1:14, *NW*). De secole necunoscute Cuvântul (*Log'os*) a lucrat în deplină armonie cu Tatăl său, Iehova; şi acum, după ce a devenit omul Isus, el continuă astfel să lucreze. A sa a fost o viaţă productivă, productivă de roade ale Împărăţiei, pentru că întregul său serviciu pământesc a fost devotat spre a fi martor al Tatălui său şi al împărăţiei Tatălui său. (Ioan 17:4, 6-10; Luca 4:43, *NW*). A fost voinţa lui Dumnezeu ca el să facă aşa, iar el a fost încântat să facă voinţa lui Iehova. (Ps. 40:8, *AS*; Luca 22:42, *NW*). De asemenea, Isus a avut un puternic simţ al calităţii. Ce a făcut a făcut în mod perfect, pentru că a fost un om perfect. Pe pământ El a fost cel mai remarcabil exemplu de dragoste, compasiune şi răbdare. În acelaşi timp, El a fost un curajos şi neînfricat vestitor al adevărului lui Iehova. El a vorbit cu sinceritate şi convingere precum nimeni înaintea lui. Despre el s-a spus: „Niciodată nu a mai vorbit un alt om în aşa fel.” (Ioan 7:46; 10:31-39, *NW*). El a înţeles perfect oamenii, a putut să le citească inimile şi minţile. Prin urmare, cei pe care i-a ales să îi fie tovarăşi apropiaţi şi colegi de lucru erau cei cu inima dreaptă, oameni pe care a putut să îi înveţe şi pe care i-a şi învăţat să fie martori productivi ca el. De dragul calităţii El nu a ales mulţi, ci doar pe cei mai buni. Isus era umil. Mereu îl cinstea pe Iehova pentru toate lucrurile bune. (Marcu 10:18, *NW*). În ceea ce îi privea pe urmaşii buni pe care i-a avut, i-a spus în rugăciune Tatălui său: „Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume ... şi Eu i-am păzit.”—Ioan 17:6-19, *NW*.

[17]Dacă Isus ar fi vrut cantitate indiferent de calitate, strângerea discipolilor săi ar fi fost simplă. El ar fi putut avea întreaga naţiune de evrei la picioarele sale; da, mai mult decât atât–întreaga lume, cu popoarele tuturor naţiunilor recunoscându-l pe el ca suveran. Tot ce ar fi trebuit să facă era să se supună unui alt manager de producţie. Acel alt manager, Satan, a încercat să îl convingă pe Isus să facă asta, cu puţin timp după ce Isus s-a dedicat să facă voinţa Tatălui său, chiar înainte de a-şi începe serviciul. Aici este relatarea a ceea ce s-a petrecut: „Diavolul l-a dus din nou cu el pe un munte neobişnuit de înalt, i-a arătat toate împărăţiile

Cuprins

lumii şi gloria lor şi i-a zis: ‘Toate aceste lucruri ţi le voi da ţie dacă te vei prosterna şi te vei închina o dată înaintea mea’”. (Mat. 4:8, 9, *NW*). Aceasta nu a fost o ispită pentru Fiul lui Dumnezeu. Dacă Eva, prima, apoi Adam, nu ar fi ascultat de propunerile similare ale aceluiaşi ticălos invizibil? Ce au câştigat? Isus ştia doar prea bine. Nu, plăcerea lui a fost de a lucra cu Creatorul său, iar acum hotărârea lui era să continue producţia în acea direcţie.

PRODUCĂTOR CREDINCIOS

[18]Slujirea scurtă a lui Isus, de doar trei ani şi jumătate, a fost cea mai productivă. Cel mai important, el şi-a menţinut integritatea, demonstrând astfel că este demn de a justifica numele Tatălui său, zdrobindu-l pe Satan la moarte. Apoi şi-a dat viaţa ca preţ de răscumpărare pentru oamenii ascultători. Observaţi: „Nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să slujească şi să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi.” (Mat. 20:28, *NW*). Pe scurt, el a făcut tot ce Iehova a plănuit pentru el. În rugăciunea către Tatăl său El a inclus: „Eu te-am slăvit pe pământ, terminând lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17:4, *NW*). În slujirea sa, Isus a dat un bun exemplu pentru urmaşii săi aleşi cu grijă. În plus, El a petrecut mult timp învăţându-i despre Iehova, precum şi despre el însuşi şi despre Împărăţie şi despre lucrarea pe care ei trebuiau să o facă după ce el se întorcea la Tatăl său. Ei au ascultat fiecare cuvânt, dar nu au reuşit să înţeleagă clar. Isus a prevăzut asta. Aşa că le-a spus că după plecarea sa, Tatăl lui le va trimite un mângâietor, spiritul sfânt, pentru a-i învăţa lucruri suplimentare şi, de asemenea, pentru a le aduce aminte de lucrurile pe care el le-a spus. (Ioan 14:26, *NW*) Înainte de a pleca, le-a spus că slujirea lor trebuie să fie una productivă. „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit.”—Mat. 28:18-20, *NW*.

[19]Dacă mărturia lui Isus a fost productivă, trebuie doar să ne uităm la ceea ce urmaşii lui au făcut la începutul erei creştine. Ei aveau nevoie de spiritul lui Dumnezeu şi, credincios cuvântului său, Isus le-a trimis spiritul sfânt în timp ce erau adunaţi împreună, la zece zile după înălţarea sa la cer. Odată ce spiritul lui Iehova s-a revărsat asupra lor, aceştia au început a slăvi şi lăuda pe Dumnezeu în multe limbi pe care spiritul sfânt le-a permis să le vorbească cu acea ocazie. De asemenea, prezenţi atunci la Ierusalim erau oameni de multe naţionalităţi, şi l-au auzit pe Dumnezeu slăvit în limbile lor materne de discipolii botezaţi cu spirit. Mulţimea care vizita s-a mirat tare. Atunci apostolul lui Cristos, Petru, a mărturisit cu tărie, public, cu privire la Isus şi la mesianismul său, după care mulţi au crezut şi au fost botezaţi. Raportul spune: „În aceea zi circa trei mii de suflete au fost adăugate [adunării Creştine].” (Faptele 2:41, *NW*). Aceştia au început apoi să studieze şi să se pregătească împreună cu apostolii pentru o slujire productivă, pe care dedicarea lor o cerea. „Şi ei perseverau în învăţătura apostolilor, împărţeau toate lucrurile între ei, luau masa împreună şi stăruiau în rugăciune … În acelaşi timp, Iehova îi adăuga zilnic pe cei ce erau salvaţi.” (Faptele 2:42-47, *NW*).

Cuprins

Curând după aceea, cinci mii de oameni erau în slujire. Ce grup de slujitori, pentru a începe producţia, doar în ţara Palestina!—Fapele 4:4, *NW*.

[20]O asftel de prosperitate, ca rezultat al mărturiei productive, trebuia să atragă curând focul lui Satan, şi a şi făcut-o. Persecuţia a început. Scopul lui Satan era oprirea lucrării. Într-o succesiune rapidă au urmat ameninţări, întemniţări, bătăi, şi apoi moartea dramatică a unui discipol credincios, Ştefan. Asemenea persecuţii au determinat o împrăştiere a slujitorilor creştini, dar fără a limita predicarea lor. „Totuşi, cei care se împrăştiaseră străbăteau ţara, anunţând vestea bună despre cuvânt." (Faptele 8:4, *NW*) Apostolii, bătuţi şi întemniţaţi, s-au bucurat „că fuseseră socotiţi demni să fie batjocoriţi pentru numele său. Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos, Isus." (Faptele 5:17, 40-42, *NW*). Creşterea a continuat în ciuda persecuţiilor. După trei ani şi jumătate ai acestei predicări printre Evrei în Palestina oportunitatea a fost extinsă de către Iehova oamenilor tuturor celorlalte naţiuni de a deveni slujitori creştini şi de a lua parte în mărturia productivă. (Faptele 10:44-48, *NW*). Nucleul pe care Isus l-a format cu cei doisprezece apostoli a crescut repede în primul secol, răspândindu-se până la îndepărtatul Imperiu Roman şi dincolo de acesta. Isus a dat un bun exemplu de mărturie productivă. Apostolii şi discipolii săi au urmat acel exemplu, spre slava lui Dumnezeu şi spre propria lor salvare eternă.— 1 Tim. 4:11-16; 2 Tim 4:1-5, *NW*.

[21]După moartea apostolilor lui Cristos acea mărturie productivă s-a sfârşit. (Faptele 20:29-35;2 Pet. 2:1-3, *NW*). Dar a însemnat acest lucru sfârşitul său total? Nu; mai degrabă cuvintele lui Isus, scrierile apostolilor şi discipolilor săi, precum şi profeţiile date de Dumnezeu, scrise de oamenii credincioşi dinaintea lor, toate dovedesc o perioadă de mărturie productivă la o scară globală, încă viitoare timpului lor. (Apoc. 14:6, 7, *NW*; Isa. 52:7, 8; Ezec. 9:3, 4,11; Dan. 12:3, *AS*). Isus a spus că la sfârşitul sistemului condus de Satan vestea bună a Împărăţiei stabilite a lui Iehova trebuie să fie predicată în toată lumea; şi că oamenii tuturor naţiunilor trebuie să fie împărţiţi pe chestiunea împărăţiei, separaţi în „oi şi capre." (Mat. 24:14; 25:31-46; Marcu 13:9-13, *NW*). Mai mult, aceste „oi", adunate „din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile," trebuie să devină o „mare mulţime," pe care niciun om nu o poate număra; da, 'cei mici vor deveni o mie,' toţi în mijlocul unei prosperităţi spirituale nemărginite. (Apoc. 7:9, *NW*; Isa. 60:22; 66:14; Mica 5:2-9, *AS*). Acel pe atunci viitor timp a sosit acum, în zilele noastre. Pentru noi aceste lucruri, şi chiar mai multe, au loc acum. Privilegiul nostru este de nedescris de a ne implica în mărturisirea productivă, spre lauda marelui Dumnezeu Iehova, Producătorul şef al tuturor.—Psalm 149; Isaia 12, *AS*.

Întrebări pentru studiu

1. Prin ce îl ştim pe Iehova ca fiind Producătorul suprem al universului?

2, 3. (a) Care sunt nişte date despre univers şi despre marea noastră galaxie, care ne ridică aprecierea abilităţii creatoare a lui Iehova? (b) Cu cine putem să îl asemănăm?

4. Cum reflectă creaţia neînsufleţită slava Creatorului său?

Cuprins

5. (a) Care a fost prima creaţie a lui Dumnezeu? (b) Care a fost relaţia acesteia cu Iehova, ulterior?
6. În creaţia lui Iehova, ce este şi mai remarcabil decât cantitatea?
7. Care este scopul lui Iehova în producerea pământului, şi unde anume ne este dezvăluit acest lucru?
8. De la a treia până la a şasea zi a creaţiei, ce creaturi a produs Dumnezeu pe pământ, şi ce abilităţi aveau acestea în comun?
9. (a) De ce nu au fost dezamăgiţi observatorii angelici ai întâmplărilor pământeşti când Iehova a atins apogeul creaţiei pământeşti? (b) Cum au fost înzestraţi şi foarte privilegiaţi cei doi creaţi la final?
10. La acest stadiu, cum ar fi putut cineva ştii scopul pe care pământul urma să îl aibă în programul de producţie universal?
11. Ce a avut loc la început, ce a sabotat efortul productiv, şi cu ce rezultat?
12, 13. (a) De ce suntem siguri că Iehova nu este un eşec? (b) La acea vreme, ce contra măsură a propus Iehova?
14. Mai târziu, prin intermediul unei drame profetice, cum a arătat Iehova că nu şi-a schimbat scopul iniţial?
15. (a) Cum au fost Avraam şi familia sa folosiţi pentru a ilustra producerea „seminţei”? (b) Ce este „sămânţa”, şi ce rol va avea în programul de producţie al lui Iehova?
16. (a) Comparaţi viaţa productivă a lui Isus înainte şi după venirea sa pe pământ. (b) Cum a fost arătată aprecierea profundă a lui Isus pentru calitate?
17. Ce altă cale i-a fost deschisă lui Isus, de către cine, şi cum a acţionat El?
18. (a) În ce sens a fost mărturia lui Isus productivă? (b) Ce au adus în atenţia discipolilor săi cuvintele lui de despărţire?
19. Cum s-a reflectat productivitatea lui Isus în activitatea discipolilor săi?
20. Ce dublu rezultat a venit din acele zile timpurii de mărturie prin apostolii şi discipolii lui Isus?
21. Potrivit profeţiei Bibliei, când va atinge mărturia productivă sfera de aplicare la nivelul întregului pământ, şi cu ce rezultat?

Libertatea suprimată în Insulele Solomon

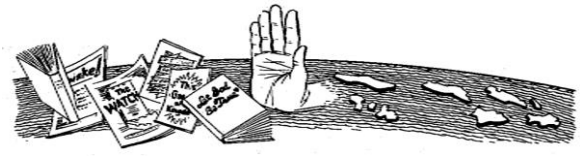

ÎN timpurile din vechime o voce s-a ridicat pentru a proclama libertatea pe întregul pământ al Israelului. A fost o proclamaţie binevenită. Iehova Dumnezeu a fost autorul cuvintelor istorice ce se găsesc în Biblie la Leviticul capitolul 25, versetul 10: „Să sfinţiţi anul al cincizecilea şi să proclamaţi libertatea în toată ţara, pentru toţi locuitorii ei.” Aceste cuvinte au fost întruchipate în legea Jubileului. Aceasta a promis lucruri bune pentru naţiunea Israel.

Cuprins

În zilele noastre se aud voci care se opun principiului libertăţii. În timp ce o susţin pentru ei înşişi, aceştia o neagă pentru ceilalţi. Este destul de rău când dictatorii încearcă să elimine libertatea de închinare. Dar ce mai putem spune despre avocaţii declaraţi şi despre susţinătorii libertăţilor tradiţionale care interzic literatura Bibliei, privându-i pe alţii de la accesul liber la publicaţiile religioase esenţiale pentru bunăstarea lor spirituală? Îi putem scuza pentru faptul că nu sunt atât de nemiloşi în metodele lor? Din moment ce ei susţin tare că toată lumea are dreptul să creadă în ce vrea, să aleagă ce vrea să citească şi să spună ce gândeşte, mai ales în materie de religie, nu sunt ei şi mai de condamnat pentru că fac proclamaţii care duc la discriminări religioase?

Cu aceste puncte în minte, să analizăm acest exemplu recent de suprimare a libertăţii. Era 23 martie, 1956, când o proclamaţie a fost dată de John Gutch, Înaltul Comisar pentru Pacificul de Vest, care interzicea importarea, în Protectoratul Insulelor Britanice Solomon, a publicaţiilor tipărite de Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere, conform celor stabilite într-un program ce însoţeşte acea proclamaţie. Practic, apăreau pe listă toate publicaţiile Societăţii cu o dată recentă, incluzând revista oficială *Turnul de veghere* şi revista *Treziţi-vă*!

Pentru mai mult de şaptezeci de ani, literatura Turnului de Veghere a fost distribuită pretutindeni. Astăzi Societatea publică diverse ediţii şi traduceri ale Bibliei, împreună cu ajutoare ale Bibliei sub formă de cărţi, broşuri şi reviste, toate acestea fiind citite şi foarte apreciate de către milioane de oameni, bogaţi şi săraci, de toate culorile, de numeroase naţionalităţi şi în 160 de ţări şi insule diferite ale mării.

Totuşi aceste publicaţii aparent sunt considerate sediţioase în Insulele Solomon, deşi ele au circulaţie liberă în alte posesiuni britanice!

Pentru a bloca valul de adevăr al Bibliei pentru locuitorii melanezieni, s-a făcut recurs la secţiunea 8 din Regulamentul revoltelor, care prevede: „Dacă Înaltul Comisar este de părere că importul oricăror publicaţii ar fi contrar interesului public, el ar putea, în discreţie absolută, prin Proclamaţie, să interzică importul unor astfel de publicaţii, iar în cazul unei publicaţii periodice, ar putea, prin aceeaşi sau printr-o ulterioară Proclamaţie, să interzică importul oricărui număr trecut sau viitor al acesteia.”

Orice motive aparente ar fi oferite activităţii Înaltului Comisar, aceasta pare foarte clar a fi o chestiune de prejudecată religioasă. Cu siguranţă nu are nimic de a face cu securitatea Insulelor Solomon, nici nu poate fi considerat contrar interesului public să fie primite şi studiate ajutoare ale Bibliei ale Societăţii Turnul de Veghere.

Aplicarea unui astfel de regulament pentru a interzice literatura religioasă este un abuz al puterii administrative. Acesta limitează libertatea religioasă la un control rigid care depinde de discreţia unui singur om. Oamenilor sau grupurilor ce nu sunt pe placul lui li s-ar putea nega unele drepturi personale care implică închinarea religioasă. Lăsată la cheremul unui oficial care îşi exercită astfel de puteri, libertatea devine un produs care va fi dat sau reţinut după cum acesta crede

Cuprins

de cuviinţă. Prin aplicarea acestui regulament la o astfel de extremă, libertatea a fost suprimată în Protectorat.

Nu la multe zile după ce această proclamaţie a fost dată, intenţia sa răutăcioasă a devenit evidentă. Libertatea unei persoane a fost negată. Victima a fost o persoană britanică şi singurul martor european al lui Iehova de pe acest teritoriu. Bineînţeles, el şi-a împărtăşit convingerile cu alţii. Oricând avea oportunitatea, el lăsa Biblii şi ală literatură persoanelor interesate. Neştiind că un edict a clasat literatura Societăţii ca fiind indezirabilă, el a fost destul de surprins când, pe 5 aprilie 1956, poliţia i-a adus o citaţie.

Următoarea dimineaţă a trebuit să se prezinte în instanţă. El a fost acuzat că ar fi deţinut literatură sediţioasă şi a fost amendat ulterior. Dar asta nu a fost totul. Apoi libertatea de circulaţie i-a fost redusă, astfel că poliţia i-a spus să părăsească Protectoratul cu primul avion care pleacă. Făcând vizite periodice ei l-au urmărit, temându-se că ar putea să se ascundă.

Încălcări suplimentare privind libertatea de închinare s-au făcut cu aproximativ o lună mai târziu. Unui nativ din Insulele Solomon i-au fost confiscate cărţile de studiu ale Turnului de Veghere. Fiind adus la proces, el a fost, de asemenea, amendat. Această persoană cu bunăvoinţă a simţit acut pierderea pe care a suferit-o. Scriind biroului filialei australiene a Societăţii, el şi-a exprimat dorinţa de sprijin spiritual şi în engleza sa stricată, a adăugat: „Doresc această mare binecuvântare. Mulţi oameni sunt înfometaţi după martorii lui Iehova, deoarece ei sunt interesaţi de adevărul despre cunoştinţa exactă a singurului Dumnezeu adevărat.” Este dureros când oficialii se amestecă într-o închinare atât de conştiincioasă.

Încălcarea evidentă a libertăţilor fundamentale nu numai că stârneşte sentimente profunde, dar provoacă şi gânduri profunde. Este oare normal ca o astfel de interdicţie să rămână în vigoare într-un protectorat britanic unde libertatea de închinare ar fi trebuit să deţină puterea? Se poate spune oare că aceasta corespunde cu scopurile prezentate în Carta Naţiunilor Unite, care se ocupă cu drepturile omului şi de libertăţile fundamentale de care trebuie să se bucure toţi oamenii, indiferent de rasă, crez, culoare sau poziţie socială? Consideră Înaltul Comisar că Insulele Solomon se află în afara orbitei „naţiunilor libere” şi că, prin urmare, el nu este obligat, prin obligaţie morală, să păstreze libertatea? Este acesta un Protectorat doar cu numele? Acestea sunt câteva din întrebările urgente ridicate de această problemă.

Cum le vor înfrunta oficialii şi cum le vor răspunde?

Cuprins

DE CE A FĂCUT DUMNEZEU OMUL?

Constă viaţa numai în căutări egoiste sau există un motiv mai nobil şi mai măreţ pentru a trăi? Biblia dă acest răspuns:

PENTRU a ştii de ce a făcut Dumnezeu omul, apelaţi la Biblie, căci în aceasta Dumnezeu dă răspunsul. Sub inspiraţie, apostolul Pavel, scriindu-le filipenilor, a zis: „Continuaţi să lucraţi la salvarea voastră, cu teamă şi tremur, căci Dumnezeu este cel care, după buna sa plăcere, lucrează în voi ca să vreţi şi, totodată, să înfăptuiţi.” Atunci, omul, potrivit lui Pavel, a fost făcut pentru „buna plăcere” a lui Dumnezeu, pentru a împărtăşi calităţile Creatorului de iubire, înţelepciune, dreptate şi putere. Îngerii din cer au dat un răspuns asemănător în cântare: „Tu eşti demn, Iehova, da, Dumnezeul nostru, să primeşti gloria, onoarea şi puterea, pentru că tu ai creat toate lucrurile şi datorită voinţei tale ele au venit în existenţă şi au fost create!”—Fil. 2:12, 13; Apoc. 4:11, *NW*.

Omul perfect, făcut după chipul şi asemănarea Creatorului său, urma să oglindească perfect, pe pământ, calităţile Făcătorului său. Dar, cu siguranţă, oglindirile omului de astăzi sunt un ţipăt îndepărtat despre ceea ce cunoaştem despre un Creator atotînţelept şi iubitor de pace. Ce s-a întâmplat cu omul? Moise răspunde: „Ei s-au purtat cu stricăciune de partea lor; ei nu sunt copiii Lui, defectul este al lor. O generaţie stricată şi îndărătnică!”—Deut. 32:5, *NW*.

Moise nu spune acestea despre toţi oamenii, mai ales nu despre oamenii creştini. Creştinii ştiu de ce sunt în viaţă. Ei recunosc că, în calitate de fiinţe inteligente, trebuie să I se închine Dumnezeului lor şi astfel să Îi aducă laudă şi plăcere. Dacă dau greş în acestea, Dumnezeu îi poate face să piară. De aceea, Pavel îi sfătuieşte „să fie fără vină şi nevinovaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără pată, în mijlocul unei generaţii stricate şi îndărătnic, dintre care străluciţi ca lumini ale lumii, ţinând strâns cuvântul vieţii.” Isus a numit discipolii creştini „lumina lumii,” şi le-a zis: „Tot aşa să strălucească şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.”—Fil. 2:15, 16; Mat. 5:14-16, *NW*.

A lăsa lumina cuiva să strălucească în această lume întunecată înseamnă a fi fără vină şi inocent prin facerea de fapte bune. Celor care fac astfel li se spune: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, fiindcă a sosit ceasul judecăţii Sale, şi închinaţi-vă celui care a făcut cerul şi pământul şi marea şi izvoarele de apă.” Aşadar, pentru ca un om să se achite de responsabilitatea lui de om pe pământ, el trebuie să fie un închinător adevărat al lui Iehova Dumnezeu.—Apoc. 14:7, *NW*.

Omul perfect Isus a făcut acest lucru, şi despre El s-a spus: „Iată! omul!” El a reflectat atât de perfect chipul Tatălui Iehova, încât a putut spune despre Sine:

Cuprins

„Cel care M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl.” Ioan, scriind despre cursul vieţii lui Isus, zice: „Noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic-născut o are de la tatăl lui. El era plin de bunătate nemeritată şi de adevăr.”—Ioan 19:5; 14:9; 1:14, *NW*.

Prin modelul Său perfect de viaţă, Isus i-a învăţat pe oameni cum ar putea şi ei să oglindească slava lui Iehova. „Elevul nu este mai presus de învăţătorul lui,” a zis El, „dar cine este instruit în mod desăvârşit va fi ca învăţătorul lui. Omul bun scoate ce este bun din tezaurul bun al inimii lui, dar omul rău scoate ce este rău din tezaurul lui rău, fiindcă din plinătatea inimii vorbeşte gura lui.” Marile adevăruri esenţiale pentru viaţă şi salvare, pe care Isus le-a învăţat despre Tatăl Lui, le-a transmis discipolilor Săi. La rândul lor, discipolii Lui trebuiau să redea acest mesaj preţios şi altora. Ei trebuiau să fie împlinitori ai cuvântului şi nu doar ascultători. Ei trebuiau să facă discipoli din oamenii din alte naţiuni şi să îi înveţe să păzească toate lucrurile pe care le-a poruncit Isus. Achitarea acestei responsabilităţi cu credincioşie urma să aducă bucurie creaturii şi fericire Creatorului.—Luca 6:40, 45; Mat. 28:19, 20, *NW*.

Prezenţa creştinismului în acest secol al douăzecilea este o dovadă convingătoare că discipolii au împlinit porunca lui Isus. Pavel le-a dezvăluit romanilor cum s-a făcut cunoscut adevărul creştinismului: „‘Cuvântul este aproape de tine, în gura ta şi în inima ta’, şi anume ‘cuvântul’ credinţei pe care îl predicăm. Căci, dacă declari public acest ‘cuvânt cu gura ta’, că Isus este Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a sculat din morţi, vei fi salvat. Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare.”—Rom. 10:8-10, *NW*.

MOTIV PENTRU A TRĂI ASTĂZI

Aşa că motivul pentru care omul trăieşte în acest moment are multe de-a face cu folosirea potrivită a limbii sale, deoarece, cu acel mic mădular al corpului său, el transmite fie slavă, fie ocară, Îl cinsteşte sau Îl necinsteşte pe Făcătorul său. Isaia, profetul, a scris: „Domnul Iehova mi-a dat limba celor ce sunt învăţaţi, ca să ştiu cum să îl sprijin cu cuvinte pe cel care este ostenit.” (Isa. 50:4, *AS*). *O Traducere Americană* a acestui text spune: „Domnul Dumnezeu mi-a dat o limbă pentru învăţare, ca să ştiu cum să ajut pe cel ostenit cu un cuvânt.”

Profetul Daniel arată cum „cunoştinţa va creşte” la acest sfârşit al lumii. Ţefania, profetul, mărturiseşte că Iehova va „întoarce oamenii spre limba curată, ca să poată chema numele lui Iehova, să Îl servească de comun acord.” Isaia spune că într-o bună zi toţi credincioşii „vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi.” Proverbele spun că „limba înţeleptului este sănătate,” că „o limbă blândă este un pom al vieţii.”—Dan. 12:4; Tef. 3:9; Isa. 54:13; Prov. 12:18; 15:4, *AS*.

Dumnezeu a făcut ca aceste profeţii să se împlinească astăzi, fiindcă El are acum pe pământ un popor care Îi aduce glorie şi cinste. Aceşti oameni sunt lumina lumii pentru că lasă lumina Bibliei să strălucească prin ei, până la marginile pământului. Ei sunt implicaţi în lucrări bune prin închinarea la Iehova în spirit şi în

adevăr, prin faptul că rămân fără prihană şi nevinovaţi în această generaţie stricată şi îndărătnică, prin faptul că îi lasă pe alţii să afle calea spre viaţă. Acest grup de oameni cu frică de Dumnezeu este reprezentat de societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Despre ei, un scriitor modern a avut următoarele de zis:

„Ca martori sub constrângere divină de a face cunoscută iminenţa sfârşitului veacului şi venirea Teocraţiei, ei caută prin orice mijloc prin care şi-l pot imagina să îşi ducă mesajul la oameni. Nimeni nu trebuie să fie surprins de orice metodă nouă pe care o pot născoci aceştia. . . . Martorii lui Iehova au acoperit literalmente pământul cu mărturia lor." Apoi, după ce dă un raport despre cantitatea mare de literatură distribuită, scriitorul continuă: „Se poate spune, într-adevăr, că niciun grup religios din lume nu a arătat mai mult zel şi stăruinţă decât Martorii lui Iehova, în încercarea de a răspândi evanghelia Împărăţiei. . . . Niciun creştin modern nu se foloseşte mai constant de scriptură, sau nu o memorează în cantităţi mai mari decât Martorii. Pentru ca cineva să dezbată cu succes cu ei pe teme biblice, trebuie să îşi cunoască scriptura mai bine decât o fac chiar şi majoritatea membrilor din bisericile fundamentaliste din ziua de azi."—Charles Samuel Braden, *Şi aceştia cred,* 1950, paginile 370, 380.

Este foarte adevărat că martorii lui Iehova ştiu şi vorbesc despre Biblie. Ei trebuie să îşi cunoască Bibliile dacă vor să aducă glorie lui Dumnezeu. Ei răstoarnă cele mai înrădăcinate lucruri cu cunoştinţa Bibliei, răstoarnă raţionamente şi orice lucru trufaş ridicat împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu, şi, împreună cu aceasta, ei aduc fiecare gând în robie, ca să îl facă supus lui Cristos.—2 Cor. 10:4, 5, *NW*.

„Nimic pământesc nu este capabil să influenţeze mintea umană într-o asemenea măsură precum cuvântul rostit," a zis Edwin G. Lawrence. „De aceea, se înţelege de la sine că vorbirea educată este cea mai mare armă a omului." Iar scopul vorbirii este „să transmită gândul de la o minte la alta, şi, într-un sens mai larg, să influenţeze persoana căreia i se adresează."

Exact acesta este scopul creştinismului. Cu vorbirea sa dreaptă, plină de speranţă, el îi va influenţa pe unii înspre dreptate şi viaţă. A împărtăşi cunoştinţa lui Dumnezeu şi împărăţia Lui oamenilor cu bunăvoinţă este motivul cel mai înalt şi mai nobil pentru a trăi în această vreme. Fie ca şi voi să vă împărtăşiţi în acest motiv extrem de fericit pentru a trăi.

Eşti înfometat după Biblie?

Aproape toată lumea este. Unii oameni nu realizează niciodată acest lucru. Unii da. În ziarul naţional al Scoţiei, *Daily Record*, din 17 septembrie 1955, Robert McMahon, în articolul săptămânal „O credinţă pentru sâmbătă”, pune întrebarea: „De ce a fost închisă Cartea?” El răspunde: „Un preot din Peth se plânge cu amărăciune că alţi preoţi cunosc atât de puţine despre procedura bisericii în afaceri cât *ştiu despre Biblie*. El aruncă cea de-a doua parte a acuzaţiei sale asupra încrederii unui om care ştie că nu poate fi contrazis. Şi câtă dreptate are, nu încape îndoială. În acelaşi timp în care (a) Biserica a devenit progresiv mai slabă, (b) Biblia a devenit din ce în ce mai puţin citită în Scoţia. Iar mie mi se pare că (a) ar putea fi mai degrabă consecinţa lui (b) decât invers.”

„Pot vorbi cu autoritate despre asta, deoarece mă număr printre marea multitudine fără Biblie, în sensul că mă simt veştejit şi palid fără niciun pic de înţelegere a conţinutului Cărţii — şi, să fiu sincer, doar recent am recunoscut asta. . . . Dar, dacă preoţii sunt ei înşişi în ignoranţă aproape la fel de mare faţă de Biblie ca şi restul, atunci cine îi va conduce pe cei orbi? ... Mă uit la titlurile cărţilor în cea de-a doua jumătate a Vechiului Testament şi realizez că nu am citit niciodată mai mult decât fragmente. Şi, desigur, o carte dificilă a Noului Testament precum Revelaţia este lăsată de-o parte — preoţii fac asta bine. . . . Suntem înfometaţi după Biblie.”

Isus i-a numit pe liderii religioşi din zilele sale „călăuze oarbe.” Fiul lui Dumnezeu a tras atunci singura concluzie logică: „Dacă, astfel, un om orb conduce un alt om orb, amândoi vor cădea în groapă.” (Mat. 15:14, *NW*)

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de George R. Phillips

M-AM NĂSCUT în Glasgow, Scoţia. Părinţii mei au fost buni prezbiterieni, tatăl meu servind ca profesor în şcoala de duminică ceva timp. În anul 1902, când aveam patru ani, tatăl meu a ajuns la cunoaştinţa adevărului. Sămânţa a căzut pe pământ bun şi el a devenit rapid un vestitor activ şi zelos. Toate rudele sale, prietenii, partenerii săi de afaceri şi toată lumea cu care a intrat în contact au fost informaţi despre *Planul Divin al Veacurilor* şi despre mileniul minunat ce va fi inaugurat în curând. El a fost desemnat serv în grupa din Glasgow, dar slujirea sa pământească s-a încheiat în toamna anului 1904.

Pe parcursul anilor de care tatăl meu s-a bucurat şi în care a slujit adevărul el a făcut tot ce a putut pentru a-şi instrui copiii potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Tânăr cum eram atunci încă pot să-mi amintesc instrucţiunile din Scripturi date dis-de-dimineaţă. Spre sfârşitul anului 1902, sau începutul anului 1903, am avut prima mea experienţă în serviciu de teren. Tatăl meu obişnuia să mă ia cu el în dimineţile de duminică, pentru a înmâna *Vechea Teologie Trimestrială*, tratatele

Cuprins

folosite în vremea aceea. Obişnuiam să mă întreb de ce era necesar să ieşim afară când zăpada se aşternea pe pământ, sau când ploua, dar eram asigurat că broşurile vor aduce bucurie şi mângâiere celor ce au starea inimii potrivită.

Mama a continuat activitatea de instruire pe care a început-o tata. Am mers împreună cu ea la reuniuni, iar fraţii care vizitau casa erau mereu pregătiţi să ne îmbogăţească cunoştinţele despre doctrinele fundamentale. Ce încântat eram atunci când dădeam răspunsuri corecte despre cădere, răscumpărare, înviere şi despre alte adevăruri biblice. Apoi, de asemenea, a venit ziua cea mare când am fost capabil pentru prima dată să repet toate cărţile Bibliei, în ordinea lor corectă, fără a mă uita la index. Privind înapoi sunt într-adevăr recunoscător pentru instruirea mea ca şi copil, pentru că asta a jucat un rol important în luarea de decizii mai târziu în viaţă, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Evenimentele importante în acele zile au fost vizitele la Glasgow ale primului preşedinte al Societăţii, Pastorul C. T. Russell. Întotdeauna se desfăşurau în cea mai mare clădire din oraş şi întreaga populaţie a oraşului, de aproape un milion de oameni, era anunţată cu privire la această întâlnire. De departe cea mai mare parte a persoanelor din Glasgow locuiesc în clădiri de locatari (apartamente cu trei sau patru etaje, fără lift). Am petrecut multe seri şi weekenduri urcând şi coborând acele scări. Am avut parte, cu siguranţă, de exerciţiul necesar pentru a mă menţine în formă. Şi ce încântare a fost pentru mine să văd holul aglomerat până la uşă, cu oameni care se întorceau pentru a auzi vasta audienţă spunând împreună „Cu toţii salutăm," şi, mai mult ca orice, să ascult prezentarea clară şi logică a mesajului Bibliei de la servul lui Iehova de pe scenă. Ce favoare minunată, gândeam, să ai cunoştinţă din adevăr, şi să ai un mic rol în a-l face cunoscut şi celorlalţi!

SLUJIREA DIN ANII TINEREŢII

În iulie 1912, la vârsta de paisprezece ani, mi-am simbolizat dedicarea prin cufundare în apă. Nici mama şi nici altcineva nu a încercat să mă forţeze să fac acel pas, nici nu au încercat să mă descurajeze sau să mă sfătuiască să aştept până voi fi mai mare. Eram mulţumit de asta. Mintea mea era pe deplin formată. Înţelegeam clar că era un privilegiu al creaturilor să îl servească pe Creator şi pe Dătătorul de viaţă; că era minimul pe care unul îl putea face pentru a-şi arăta recunoştinţa pentru toate binecuvântările vieţii şi pentru minunata speranţă a vieţii eterne stabilită în Scripturi. Şi ce privilegiu era să ştiu şi să înţeleg aceste lucruri cât eram încă tânăr şi astfel să fiu capabil să îmi urmăresc scopul în viaţă, să îmi amintesc de Creator şi să îl servesc în zilele tinereţii mele cu cea mai bună sănătate şi energie a mea, mai degrabă decât să aştept până aveam de oferit numai sfârşitul obosit al vieţii mele.

Eram încă la şcoală pe atunci şi aveam multe oportunităţi să le spun colegilor mei despre „sfârşitul lumii din 1914" şi de noua conducere care va începe atunci când „Timpurile Neamurilor" se vor sfârşi. În acelaşi timp, comportându-mă în armonie cu sfatul din literatura Societăţii, prieteniile pe care le-am legat erau toate din cadrul organizaţiei. Invitaţiile de a petrece weekenduri sau de a merge în

Cuprins

vacanţă cu colegii erau de fiecare dată refuzate cu politeţe. Am găsit fericirea adevărată prin asocierea cu alţi tineri care gândeau la fel, fie angajaţi în serviciu de teren, la întruniri, fie atunci când luam o pauză împreună. Cât de recunoscător sunt azi pentru acel sfat bun şi că m-am comportat în armonie cu el! Câţi copii cu părinţi la adevăr s-au afundat direct în lume, ca urmare a luării unei căi de acţiune diferită!

A venit apoi toamna lui 1913. Încă un an şi biserica îşi va fi încheiat calea de acţiune şi va fi luată în cer! Însă părea că mai erau atâtea de făcut. Cu siguranţă, ar fi un lucru bun, m-am gândit eu, să petrec cel puţin un an în lucrarea de pionierat, răspândind mesajul Împărăţiei înainte de sfârşitul Timpurilor Neamurilor şi de Armaghedon. Aşa că la începutul lui ianuarie, 1914, chiar după ce am împlinit şaisprezece ani, am abandonat şcoala şi am intrat în lucrarea de pionierat. Profesorii mei au crezut că mi-am pierdut minţile când le-am spus ce urma să fac, dar nimic din ce puteau ei să spună nu mi-a schimbat decizia. Cum mi-a binecuvântat Iehova această decizie!

Anul 1914 d.Cr.! Ce an a fost pentru mine! După ce am lucrat doar câteva luni ca un pionier obişnuit şi după ce am făcut parte din „Campania de Extindere a grupelor din Scoţia" care avea ca obiectiv să pună mărturie în toate părţile Scoţiei şi să înfiinţeze noi grupe, după o serie de întruniri publice, am fost invitat de către biroul filialei britanice pentru a mă angaja în lucrarea ce urmărea o serie de lecturi publice expuse în întregul ţinut al Insulelor Britanice, în acea vară, de către Fratele Rutherford. Până la acel moment nu plasasem mai mult de o singură carte legată la un moment dat, la un plasament. Această invitaţie implica oferirea unui întreg set de şase volume ale *Studiilor în Scripturi* plus un abonament de un an pentru *Turnul de veghere*. La ce se gândea biroul din Londra? Cum aş fi putut eu, un băiat de şaisprezece ani, cu o experienţă de doar câteva luni în lucrarea de pionierat, să fi sperat vreodată să fac o astfel de lucrare? Dar după o mică meditare am realizat că invitaţia venise de la Domnul prin organizaţia sa. „Iată-mă; trimite-mă," a fost răspunsul. Partenerul meu pionier, cu aproape un an şi jumătate mai mare, şi cu mine am avut numiri în Anglia, Scoţia şi în Ţara Galilor şi ne-am simţit minunat. Seturile au ieşit iar „submarinele" au ajuns! Fratele Rutherford era în perioada lui de glorie, iar discursurile sale publice erau atât de bine expuse, încât, de multe ori când veneam la oameni şi le făceam oferta doar cu 2,50 $ ei exclamau: „De ce, numai discursul în sine valorează atât!" Restul era uşor. Dacă am avut vreun regret că am ales lucrarea de pionierat în loc de a merge la o universitate sau să-mi iau o slujbă lumească? Orice ne-a pregătit Domnul în cer trebuie să fie foarte bine dacă bucuria urma să o depăşească pe cea pe care o împărtăşeam în serviciul său!

În august, 1914, făceam această lucrare în Barrow-in-Furness, în nordul Angliei, când au venit veştile cum că războiul (Primul Război Mondial) începuse. Acele veşti mi-au dat fiori pe şira spinării. Acesta era, cu siguranţă, începutul unui timp de mare necaz, o confirmare a ceea ce predicam noi de ani întregi. M-am gândit la colegii mei de la şcoală şi cum chicoteau unii din ei când le spuneam despre necazul care va începe în toamna anului 1914. La ce s-or fi gândind ei acum?

Cuprins

ÎNCERCĂRILE ANILOR DE RĂZBOI

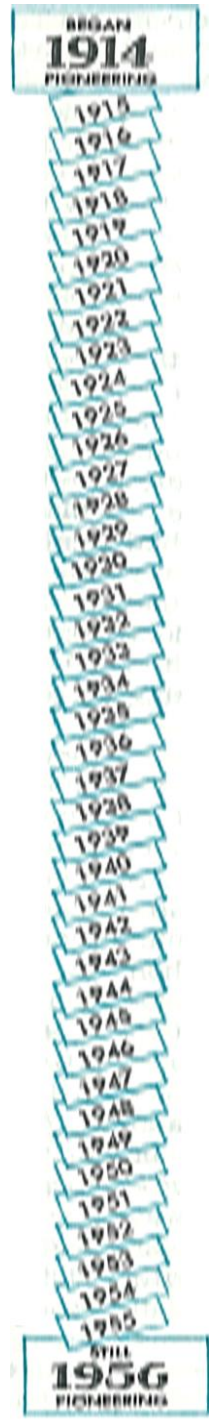

Cu sau fără război, eu şi cu partenerul meu am continuat cu pionieratul şi am avut misiuni în Scoţia şi în Irlanda, operând în legătură cu prezentări ale Foto-Dramei Creaţiei — făcând publicitate filmului, care a ajutat la a-l populariza şi pentru a-şi urma interesul. La sfârşitul fiecărei prezentări a Dramei se ţineau două discursuri publice: „Învăţăturile pastorului Russel Examinate” şi „A doua venire a lui Cristos.” S-au dat nume, iar noi am urmărit seturile din *Studii în Scripturi*. *Foto-Drama* a atras case întregi oriunde era prezentată şi am avut multe experienţe fericite. Era uşor să te împrieteneşti cu oamenii. Rareori, dacă nu chiar niciodată, exista o critică nefavorabilă a Dramei, iar în acele zile mulţi au venit în organizaţie după ce au văzut-o.

Spre sfârşitul anului 1916 a fost introdusă „lucrarea pastorală” — împrumutarea *Planului Divin al Veacurilor* fără contribuţie, pentru o perioadă de două săptămâni, celor doritori să o citească, mai ales în districtele mai sărace. Apoi erau făcute vizite ulterioare, cu scopul de a efectua plasamente şi de a spori interesul. Aceasta a fost cu adevărat începutul a ceea ce cunoaştem astăzi ca fiind lucrarea de vizite ulterioare. Am luat parte în această lucrare şi mi-a făcut plăcere să îi hrănesc sistematic pe cei înfometaţi după adevăr, dintre care mulţi au fost foarte recunoscători pentru eforturile noastre de a încerca să îi ajutăm.

În vara anului 1916, Marea Britanie a aprobat actul de serviciu militar obligatoriu. O bună parte a discuţiilor din grupa din Glasgow erau cu privire la calea de acţiune scripturală corectă ce trebuie urmată. Unii considerau că nu era nimic greşit în a ne alătura unei unităţi necombatante; alţii au gândit că ar fi bine să mergem într-o fabrică de muniţie şi să facem proiectile, iar astfel să scăpăm de serviciul militar. Ei au susţinut că judecăţile lui Dumnezeu erau acum împotriva naţiunilor şi că dacă cineva s-ar fi rugat la Dumnezeu să-i direcţioneze proiectilele pentru a-şi împlini voinţa, acesta va coopera cu Cel Atotputernic şi ar fi putut avea o conştiinţă curată. Această cale a avut atracţia adăugată pentru tineri de a face „mulţi bani”. Un al treilea grup credea cu fermitate că Scripturile nu permiteau niciun compromis privind această problemă. Eu eram în acest ultim grup. Toţi cei din grupul unul şi doi au părăsit organizaţia în următorii câţiva ani.

Un an mai târziu, care a devenit între timp „epoca militară”, am apărut în faţa tribunalelor locale şi de apel, pentru a da un „un motiv pentru speranţa pe care o aveam”. Deşi am fost crescut în adevăr şi convingerile mele, care îşi au rădăcinile în Scripturi, erau deja susţinute de ani întregi înaintea izbucnirii războiului, am fost informat de către tribunalul de

Cuprins

apel că nu eram destul de în vârstă pentru a avea opinii mature despre ceva. Cu alte cuvinte, eram destul de matur pentru a mă lupta, dar nu eram destul de matur pentru a ştii dacă este bine sau rău să mă lupt.

Legea lui Dumnezeu şi legea omului erau în conflict. Pe cine ar trebui să ascult? Ar trebui să continui să îmi urmez scopul în viaţă? Am urmat exemplul apostolilor în modul stabilit în Faptele Apostolilor 5:29. Curând am fost arestat şi condamnat de către curtea marţială militară la a suferi un an de închisoare cu muncă silnică. În timp ce aşteptam procesul am avut multe oportunităţi să le pun mărturie băieţilor care urmau să plece pe front pentru a săpa tranşee în Franţa. Aproape fără excepţie ei şi-au exprimat speranţa că ceea ce le-am spus era adevărat, iar apoi m-au încurajat să „suport". În primele paisprezece zile ale condamnării mele am fost ţinut într-o închidere solitară. Un exemplar al Bibliei din închisoare era singura literatură permisă. Am urmat eu calea corectă de acţiune? În timp ce citeam în Scripturi nu aveam nicio îndoială în mintea mea. Mai mult, multe pasaje cu care fusesem şi înainte familiarizat au luat o semnificaţie mai profundă şi mai deplină. Acum puteam înţelege cu adevărat, aprecia şi pătrunde mai mult în experienţele slujitorilor lui Iehova de odinioară, dintre care mulţi au fost aruncaţi în închisoare pentru credinţa lor şi adeziunea la Cuvântul lui Dumnezeu.

Spre sfârşitul anului 1917, în timp ce îmi ispăşeam pedeapsa, a fost un deficit alimentar în ţară, datorat campaniei submarinelor germane care se desfăşura la acel moment. Raţiile din închisori erau foarte sărace. Simţeam chinurile foamei. Noaptea puteam să îi aud pe unii dintre ceilalţi prizonieri lovind uşile celulelor lor cu pumnii, pierzându-şi judecata. Zepelinele Germaniei veneau des deasupra Londrei şi aruncau bombe. Exista sunetul continuu al armelor antiaeriene în timp ce se desfăşura raidul. Deşi aceste raiduri aeriene frecvente aduceau moarte şi distrugere, în acelaşi timp ele îmi ofereau singura oportunitate de a le spune camarazilor mei prizonieri despre Împărăţie. În aceste ocazii trei sau patru prizonieri erau mereu puşi împreună în aceeaşi celulă la parter şi, până se termina raidul, timpul era utilizat bine pentru a le spune despre lucrurile bune pe care le conţinea Cuvântul lui Dumnezeu.

În septembrie sau octombrie 1917, au fost aduse veşti în închisoare de un nou venit cum că *Misterul Încheiat* s-ar fi împlinit şi că biserica va fi răpită în primăvara anului 1918. Eram eu considerat vrednic? Oamenii de acasă din Glasgow? Fraţii de pretutindeni? Şi în ce fel voi fi eu răpit?

Înainte să îmi termin pedeapsa am fost eliberat şi trimis de către autorităţi la o tabără de lucru, la o fabrică de îngrăşăminte chimice, unde trebuia să muncesc zece ore pe zi cu târnăcopul, lopata şi cu roaba. În fiecare weekend mergeam cu bicicleta şaptezeci de mile, pe orice tip de vreme, pentru a participa la întruniri şi pentru a mă reuni cu fraţii. Am lucrat în acea tabără timp de un an. La ora 11:00, pe 11 noiembrie, 1918, eram încă la această fabrică şi, în timp ce ajutam cu o lopată la descărcarea unei maşini de transport de marfă cu cărbune, sirenele au anunţat sfârşitul Primului Război Mondial. De ce acum? Nu ajunsesem în cer în aprilie. Era oare mai multă lucrare ce trebuia făcută pe pământ?

Cuprins

ELIBERAREA, APOI SERVICIU ÎN GLASGOW

Sfârşitul războiului nu a dus o eliberare imediată de la restricţiile guvernamentale. Pentru următorul an am fost obligat să lucrez pe şantierul construcţiilor navale pentru a face nave din beton, la treizeci de mile de Glasgow. Aici, cu orele suplimentare, aveam o săptămână de optzeci de ore. Dar fiecare duminică mă găsea în Glasgow, luând parte la activităţile adunării de acolo. În septembrie 1919 am fost în sfârşit eliberat.

În timpul următorilor patru ani şi jumătate am avut multe privilegii de a lucra în adunarea din Glasgow. Lucrarea de serviciu, aşa cum o ştim astăzi, era în plină desfăşurare. Glasgow era divizat în patru districte. Era privilegiul meu să am în supraveghere unul din aceste districte şi să îi ajut pe vestitorii adunării din această zonă pentru a ajunge la un serviciu de teren regulat şi sistematic. Am petrecut nişte momente minunate, manevrând instrumente ca: *Misterul încheiat, Epoca de Aur nr.* 27 şi, mai târziu, broşura *Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*! şi *Harpa lui Dumnezeu*. Era, cu siguranţă, un lucru mare să am o mică parte în purtarea unor astfel de îndatoriri ca serv de literatură, serv care ţine evidenţa şi să servesc în comitetul adunării.

Adunarea din Glasgow a crescut până la mai mult de 1 200 de oameni, cu aproximativ cincizeci de întâlniri programate în fiecare săptămână. De asemenea, existau oportunităţi în weekend pentru a servi unor adunări mai mici în alte părţi ale Scoţiei. Pentru cei care răspundeau chemării trâmbiţei, să „Vestească pe Rege şi Împărăţia", acestea erau zile ocupate, zile fericite.

Cele mai importante momente din aceşti ani au fost vizitele celui de-al doilea preşedinte al Societăţii, iar noi mereu primeam un stimul puternic din congresele ţinute cu aceste ocazii. Dar aceştia erau ani de încercare, de asemenea, iar Glasgow nu era o excepţie de la regula generală. Erau cei care îl serveau pe Domnul şi cei care nu îl serveau, iar alţii care îşi doreau ca lucrurile să fie făcute în felul lor propriu. Astfel, când a venit marea clătinare (a lovit Glasgow în anul 1922) mulţi au plecat dintre noi, deoarece nu erau de-ai noştri. Cei care au rămas au fost întăriţi de aceste experienţe şi au devenit şi mai ferm legaţi pentru lucrarea ce trebuia încă făcută.

În mai, 1924, în timpul uneia din vizitele Fratelui Rutherford în Glasgow, el a anunţat la adunarea în desfăşurare că va trimite un frate de la biroul filialei britanice în Africa de Sud, pentru a sluji ca serv de filială. În următoarea dimineaţă, cum stăteam într-o ante-cameră aşteptând să ajung pe platformă, Fratele Rutherford mi-a spus: „M-ai auzit atunci când am făcut anunţul seara trecută despre trimiterea unui frate în Africa de Sud. Ţi-ar plăcea să te duci cu el?" „Iată-mă; trimite-mă" a fost răspunsul. „Gândeşte-te cu atenţie şi anunţă-mă în după-amiaza aceasta," a replicat el. Când am confirmat decizia mea în acea după-amiază, printre altele, el mi-a spus: „George, ar putea dura un an, sau ar putea dura mai mult." El încă avea o mare credinţă că prinţii se vor întoarce anul următor şi că mari schimbări vor avea loc rapid.

Cuprins

Nu exista Gilead în zilele acelea şi nu aveam avantajul minunatei pregătiri pe care misionarii o primesc acum, înainte de a pleca într-o misiune în străinătate. Într-adevăr, aveam „şcoala noastră de profeţi” în Glasgow, unde primeam pregătire pentru vorbirea în public, dar nu aveam niciunul dintre acele cursuri minunate cum sunt date acum la Gilead. Mi s-au dat două săptămâni să „îmi fac bagajul” şi să mă gândesc serios cum s-a simţit Avraam atunci când şi-a părăsit propria ţară pentru a merge într-o ţară pe care nu o cunoştea.

LA FILIALA SUD-AFRICANĂ

Câteva săptămâni mai târziu eram în Africa de Sud. Ce schimbare de la Scoţia şi de la misiunile de mai înainte din insulele britanice! Condiţiile erau cu totul diferite şi tot ce era legat de lucrare era mult mai mic. La timpul acela nu existau decât şase persoane în serviciul cu timp integral şi nu mai mult de patruzeci care făceau o mică lucrare se serviciu. Teritoriul nostru cuprindea totul de la Cape până în Kenya. Cum putea fi teritoriul acoperit şi să fie pusă o mărturie eficace într-un an? De ce să mă îngrijorez în legătură cu asta? Lucrul ce trebuia făcut era să încep, să folosesc instrumentele la îndemână şi să las rezultatele pe seama lui Iehova.

Unul din aceste instrumente era o presă de tipărire de mână, care a venit de la biroul din Brooklyn la câteva săptămâni după ce am ajuns noi. Din fericire era un frate în Cape Town la timpul acela care era tipograf. Sub îndrumarea sa am învăţat o ucenicie de cinci ani în doar cinci luni de lucru, după ce munca noastră obişnuită de pe timpul zilei se termina, pentru trei ore, aproape în fiecare seară din săptămână şi în după-amiezile de sâmbătă. Am descoperit ce înseamnă să „îţi urmăreşti p-urile şi q-urile” şi cât de neatrăgătoare poate fi o imprimantă radială. Curând mica maşinărie producea mii de pliante pentru întâlnirile publice, tractate, şi formulare de serviciu.

Africa de Sud este o ţară complexă cu multe rase şi limbi diferite. A fost o mare bucurie să cunoaştem aceşti oameni diferiţi, stilul lor de viaţă, obiceiurile, etc., iar apoi să facem aranjamentele necesare pentru literatură în limbile lor. Literatura a fost tradusă şi tipărită în Africa de Sud în cincisprezece limbi diferite, care erau folosite în această parte a ţării. Organizarea lucrării într-un teritoriu atât de vast şi punerea temeliilor necesare pe care să se construiască nu erau sarcini uşoare, mai ales cu atât de puţini în serviciul cu timp integral. Puţinătatea lucrurilor era un test şi s-a dovedit prea mult pentru colaboratorul meu, care şi-a părăsit numirea la sfârşitul anului 1927, după ce a fost în această ţară pentru trei ani şi jumătate. Am continuat să lupt, urmărindu-mi scopul în viaţă, simţindu-mă sigur că dacă mă voi concentra pe muncă binecuvântările lui Iehova vor fi cu noi şi vor da creştere în calea de acţiune potrivită.

Şi astfel prin anii marii crize am continuat cu campaniile noastre de întâlniri publice şi am folosit bine „Seriile Rainbow” (volumele „jr”). Maşinile portabile de transcriere (am râs bine de câteva ori de natura „portabilă” a acestora două, deoarece doi fraţi se clătinau pe treptele platformei, care aproape că se prăbuşea sub greutatea uneia singure) şi înregistrările lor lungi făceau lucrarea, iar

Cuprins

noi am avut parte de nişte zile mari. Aş putea să îmi amintesc că puneam un discurs de mai mult de o oră, precum „Guvern şi Pace”, de opt ori pe zi, în diferite părţi ale Cape Town. Pionierii în maşinile de sunet călătoreau prin ţară, iar numele Judecătorului Rutherford a devenit la fel de cunoscut ca al prim-ministrului. Mulţi ascultau cu admiraţie, dar, per total, majoritatea oamenilor ne-au spus că nu le plac discursurile „din conservă” şi că ar prefera să asculte un vorbitor pe care îl puteau vedea.

Fonografele cu predicile introductive ne-au permis să intrăm în multe case şi să pregătim drumul pentru plasamente şi vizite ulterioare. Am avut, cu siguranţă, multe experienţe interesante în această parte a lucrării care mi-au făcut plăcere. În cele din urmă, fonograful a devenit atât de cunoscut că atunci când mergeam la uşile oamenilor nu mai era nevoie să precizăm cine suntem.

Campania broşurii *Împărăţie* este cea care va rămâne mereu vie în mintea mea, când, pentru prima oară din multe cazuri, am căutat interviuri cu conducătorii şi cu alţi oameni remarcabili, pentru a plasa mesajul Împărăţiei în mâinile lor şi pentru a-i anunţa pe toţi, fără excepţie, despre numele nostru nou „martorii lui Iehova”. La începutul anilor treizeci am fost capabili să aranjăm diferite contracte cu Radiodifuziunea Africană şi să difuzăm discursuri, în fiecare lună, de la staţiile lor din Johannesburg, Cape Town şi Durban, iar asta a dus la o mărturie mai extinsă a adevărului. Aceste discursuri erau aminite mulţi ani după aceea de către cei care le-au auzit.

BĂTĂLIILE JUDICIARE ŞI RĂZBOIUL MONDIAL

Între timp lucrarea era în mod constant în creştere, iar africanii, la fel ca şi europenii, începeau să primească mesajul. Aceasta nu era pe placul unora. Un efort a fost făcut în Rhodesia pentru a ne pune beţe în roate, prin declararea literaturii noastre ca fiind sediţioasă. Bătălii judiciare au urmat în Rhodesia şi în Uniune, cu victoria Societăţii, curţile declarând literatura noastră ca nefiind sediţioasă. A fost, cu siguranţă, un privilegiu să îi ajutăm pe procurori şi pe avocaţi să se pregătească pentru astfel de cazuri şi, în tribunal, să găsim scripturile relevante, ca ei să le citească când prezentau apărarea noastră.

Anul 1938 a fost unul memorabil, deoarece în acest an organizaţia a devenit pe deplin teocratică, iar instrucţiunile pe care le-am primit au fost aplicate cu o creştere accelerată, în cel mai remarcabil mod. Chiar şi cu venirea celui de-al Doilea Război Mondial şi cu restricţiile care au urmat, lucrarea a mers furtunos înainte.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial erau mai multe bătălii judiciare şi am avut iar privilegiul de a apăra interesele Împărăţiei şi de a lupta pentru a menţine porţile deschise. Lupta a durat pentru o mare parte a războiului, dar cu mai mult de un an înainte ca războiul să se termine am avut satisfacţia de a vedea ridicarea interdicţiei care ne fusese impusă privind importarea literaturii noastre. Între anii 1941 şi 1944, cât timp interdicţia era valabilă, am avut multe

Cuprins

experienţe captivante şi cele mai minunate dovezi ale îngrijirii iubitoare şi ale protecţiei lui Iehova faţă de poporul său. Nu am ratat nici un număr al „hranei la timpul potrivit” — revista *Turnul de veghere*. De multe ori doar o singură copie a publicaţiei putea fi obţinută. Uneori era doar un abonat în Rhodesia, în Africa Portugheză de Est, sau într-o fermă singuratică din Africa de Sud, sau un vizitator dintr-o barcă ce ajungea în Cape Town, care făcea aprovizionarea cu ce era nevoie şi toţi ne bucuram de hrana noastră la timpul potrivit.

Proviziile de care ne-am bucurat la adunările din Statele Unite ale Americii din acei ani şi-au găsit, de asemenea, drumul spre noi, şi ne-au dat putere şi curaj pentru a ne continua lucrarea. Eforturile fraţilor noştri din Brooklyn de a ne menţine aprovizionaţi au însemnat mult pentru noi în acele zile şi au fost apreciate foarte mult.

CĂTRE AMERICA ŞI GILEAD ŞI ÎNAPOI

Al Doilea Război Mondial s-a terminat şi am primit o invitaţie pentru a participa la adunarea de la Cleveland în anul 1946. De când eram elev la şcoală şi am citit pentru prima dată „Rapoarte de Congres” am avut speranţa că într-o zi o să am privilegiul să particip la unul din marile congrese din America. Gilead funcţiona de trei ani. Atunci eram peste limita normală de vârstă şi totuşi am aşteptat mult timp să am parte de această instruire acolo! Dacă aş fi avut cu douăzeci şi cinci de ani mai puţin! Clasa a opta sau prima clasă internaţională urma să înceapă în urma adunării şi cât de bucuros eram pentru faptul că Fratele Knorr mi-a dat consimţământul pentru a participa. Cele cinci luni şi jumătate la Gilead vor rămâne întotdeauna în memoria mea, ca una dintre cele mai binecuvântate şi pline de bucurie experienţe din viaţa mea. Fratele Knorr mi-a spus înainte să merg acolo: „Vei avea parte de instruire şi de experienţă acolo pe care nu le poţi dobândi în alt mod.” Am constatat că a avut dreptate, şi îi sunt recunoscător lui Iehova pentru acea îngrijire minunată pe care a făcut-o pentru slujitorii cu timp integral, în aceste zile din urmă din vechiul sistem, astfel încât mărturia cu privire la numele său şi la împărăţie să poată fi depusă mai eficient.

Care va fi misiunea mea? Nouă, celor din clasa a opta, ni s-au dat trei opţiuni. Prima mea alegere a fost Africa de Sud; aceasta fiind şi a doua, şi a treia! Da, am învăţat să-mi iubesc misiunea care mi-a fost dată de organizaţia Domnului în anul 1924, care a fost să fie „pentru un an sau puţin mai mult”. Aceasta s-a dovedit a fi pentru „puţin mai mult”, dar după aproape douăzeci şi trei ani în această slujbă nu numai că îmi doream, ci eram foarte dornic să merg înapoi pentru atâta timp cât voia Iehova.

La întoarcerea mea de la Gilead eram mai bine echipat să am grijă de fosta mea misiune ca serv de filială în Africa de Sud. Faptul că am muncit două luni la sediul societăţii în Brooklyn şi apoi am mers la Gilead mi-a dat o apreciere mai ageră şi un simţ al organizării mai bun şi mi-a plăcut mai mult decât înainte. În cei nouă ani care au urmat am avut multe posibilităţi de utilizare a informaţiilor şi de folosire a sfaturilor şi instruirea pe care am primit-o în acea şcoală minunată de învăţământ superior. Am avut parte de două vizite de la Fratele Knorr şi Henschel.

Cuprins

Acestea au fost ocazii plăcute şi memorabile. Lucrarea din această parte a pământului, ca în orice altă parte, a beneficiat mult de aranjamentele făcute de ei pentru expansiune. Ritmul general al lucrării a crescut. Ce contrast între starea simplificată a organizării de astăzi, în comparaţie cu ceea ce era acum cincizeci de ani! Cât de mult se poate realiza într-o perioadă scurtă de timp şi mult mai eficient! Acum, cu programul de formare în plină desfăşurare şi filmul "Societatea Lumii Noi în acţiune" oferind tuturor o apreciere mai mare pentru organizaţia teocratică în lucrare, mulţi sunt ajutaţi să adauge lauda lor pentru numele Creatorului. Ce bucurie aduce să trăieşti în aceste vremuri, pentru a vedea marea mulţime venind în societatea Lumii Noi. Ce privilegiu să fi capabil să oferi tot timpul şi toată energia pentru a slăvi numele lui Iehova. O experienţă glorioasă este urmată de alta. Este admirabil să ai multe de făcut şi întotdeauna să ai o aşteptare mică pentru mâine. De la puţinii interesaţi de mesajul Împărăţiei în partea aceasta a Africii, în anul 1924, lucrarea a crescut până astăzi şi există acum, în repartizarea iniţială, patru filiale şi mai mult de 63 000 vestitori. Cu siguranţă, Iehova este cel care a produs creşterea.

Dacă aş putea să dau timpul înapoi cu patruzeci şi doi de ani şi să mă aflu la şcoală din nou, aş alege oare lucrarea de pionier? Desigur, sunt cu mult mai multe motive întemeiate astăzi să spun „da”. Cunoşti pe cineva care a făcut o profesie sau o îndeletnicire din carieră, a cărui viaţă a fost pe jumătate atât de interesantă cum a fost a mea sau a oricărui membru din societatea Lumii Noi care intră în serviciu cu timp integral la terminarea şcolii, îşi pune sufletul în lucrarea de pionierat, se califică pentru Gilead, îşi acceptă numirea misionară oriunde s-ar afla şi apoi, urmărindu-şi scopul în viaţă, rămâne lângă numirea lui? Fii sincer cu tine însuţi când răspunzi. De-a lungul anilor îngrijirea iubitoare a lui Iehova pentru toate necesităţile mele, protecţia sa, îndrumarea şi binecuvântarea sa au fost manifestate abundent întotdeauna. Am învăţat că „evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig” şi că dacă cineva vrea să rămână în „locul secret al Celui Prea Înalt” ar trebui să rămână lângă organizaţia lui şi să muncească din greu pentru a-i face lucrarea, în felul său. Serviciul adevărului m-a menţinut tânăr în minte şi în inimă, şi astăzi, având mai mult de cincizeci şi opt de ani, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, pot încă să lucrez o zi bună şi să ţin pasul cu cei care au mai puţin de jumătate din vârsta mea.

Acest scurt raport de cincizeci şi patru de ani în serviciul activ al lui Iehova nu ar fi complet fără o referire la draga mea soţie, Stella. Pentru douăzeci şi şase de ani, începând cu anul 1930, ea a contribuit la împlinirea mea, a cooperat loial în toate experienţele pe care le-am avut împreună. Ea a profitat foarte mult de instruirea de la Gilead. Singura noastră dorinţă acum este să continuăm în serviciul cu timp integral şi să binecuvântăm numele lui Iehova pentru totdeauna.

Înălţând închinarea lui Iehova deasupra munţilor

Cuprins

A fost o vreme când închinarea lui Iehova s-a concentrat la templul lui Solomon de pe Muntele Moria din Ierusalim. Acest templu material, cu decoraţiunile sale costisitoare din aur şi de materiale lucrate fin, ocupa o poziţie înălţată, de peste 2.400 picioare deasupra Mării Mediterane. Prin urmare, era deasupra templelor din capitalele păgâne.

Templul lui Solomon sau casa lui Iehova a ilustrat templul spiritual al urmaşilor lui Cristos început la Cincizecime. Astăzi templul este reprezentat de un număr mic, o simplă rămăşiţă, de martorii creştini ai lui Iehova care preiau conducerea în închinarea pură a lui Iehova. Împlinirea profeţiei biblice arată că Iehova Dumnezeu şi Mesagerul legământului, Isus Cristos, au venit la această rămăşiţă, pentru judecată, în anul 1918. La vremea aceea a început o lucrare de curăţare şi de rafinare, şi ca rezultat, aceştia se închină de atunci în mod apostolic, la fel ca în vremurile de demult şi ca în anii din vechime, spre mulţumirea lui Iehova Dumnezeu. — Mal. 3:1-4.

Faptele arată, de asemenea, că de atunci se împlineşte profeţia că „muntele casei lui Iehova va fi stabilit pe vârful munţilor, şi se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate naţiunile se vor îngrămădi spre el. Şi mulţi oameni vor merge şi vor zice: Veniţi, şi să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov; şi el ne va învăţa căile lui, si noi va vom merge pe căile lui: pentru că din Sion va ieşi legea, şi din Ierusalim cuvântul lui Iehova.” — Isa. 2:2, 3, *AS*.

Cum a fost înălţată închinarea lui Iehova deasupra munţilor şi deasupra guvernelor din această lume veche? În primul rând, prin faptul că Iehova însuşi şi-a pus numele asupra poporului său şi i-a trimis ca să fie martorii săi. Şi în al doilea rând, dăruindu-i lui Iehova un devotament exclusiv, prin specializarea în închinarea Sa pură ca fiind cea mai importantă. De fapt, nici un guvern nu are dreptul să interfereze cu activitatea închinării pure a lui Iehova. Totuşi uneori fac asta, iar în cazul acesta martorii lui Iehova rămân fermi şi insistă să dea lui „Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” (Mat. 22:21, *NW*). Ei refuză să renunţe la predicarea veştii bune a Împărăţiei, şi nu vor face compromisuri în nici un fel.

Loialitatea lor faţă de închinarea lui Iehova s-a înălţat înaintea tuturor naţiunilor. În timp ce patrioticii lumeşti detestă pe slujitorii lui Iehova că pun închinarea Sa mai presus de toate guvernele lumeşti, alianţele şi alte religii, slujitorii lui Dumnezeu ştiu că trebuie să urmeze exemplul apostolic şi „să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29, *NW*). O mare mulţime de oameni cu bunăvoinţă, văzând acest exemplu de închinare pură, au venit la muntele lui Iehova sau la casa de închinare, ei fiind „celelalte oi” menţionate la Ioan 10:16 de Isus. Amândouă aceste clase pun acum pe primul loc în viaţa lor închinarea lui Iehova, lăsând-o să domine chiar peste toate sistemele lumii lui Satan asemănătoare munţilor. Învăţând despre cărările şi căile lui Iehova, ei nu mai „învaţă războiul.” — Isa. 2:4, *AS*.

Înălţarea închinării lui Iehova deasupra munţilor ne cere să studiem cu sârguinţă Cuvântul lui Dumnezeu, să ne asociem regulat cu alţi închinători ai lui Iehova, să urmăm principiile creştine de conduită şi, în ciuda tuturor opoziţiilor, să ducem la bun sfârşit misiunea creştină de a predica. Credinţa puternică ne va

Cuprins

elibera de frica de om şi dragostea altruistă ne va face zeloşi pentru închinarea pură. Nu există un privilegiu mai mare, un serviciu mai satisfăcător dat oamenilor astăzi decât să participe la înălţarea închinării lui Iehova deasupra tuturor guvernelor acestei lumi asemănătoare munţilor.

MĂRTURIE PRODUCTIVĂ

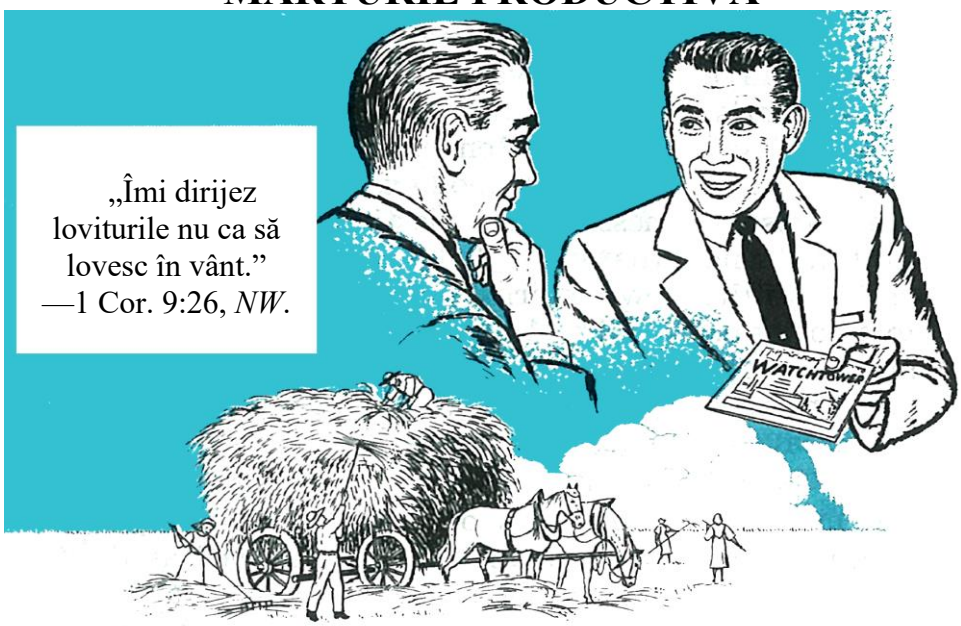

PENTRU a fi pe placul lui Iehova în ziua de azi, martorii Lui trebuie să fie productivi, la fel cum au fost martorii Lui din vechime. Exemplul perfect, Isus, le-a zis discipolilor Săi: „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să Mă urmeze neîncetat.” (Mat. 16:24, *NW*) Apostolul lui Isus, Petru, a făcut acest lucru; de aceea, a putut să scrie: „De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui.” (1 Pet. 2:21, *NW*). Nu numai că Îl avem pe Isus ca model, dar acum El este şi prezent nevăzut, conducând lucrarea de mărturie productivă. De aceea, cei ce sunt martori în ziua de azi trebuie să arate rezultate bune în slujire.—Ioan 4:36; 1 Cor. 3:8; Gal. 6:9, 10, *NW*.

[2] Faptul că în anul 1914 d.Cr. a fost întemeiată împărăţia permanentă a lui Iehova, cu Isus Cristos pe tronul ceresc, este într-adevăr o veste bună. Această veste bună poartă cu ea factorul de productivitate, fiindcă cei care aud sunt privilegiaţi şi obligaţi să transmită altora mai departe ceea ce aud. Observaţi cum este exprimat acest lucru în ultimul capitol al Apocalipsei: „Spiritul şi mireasa continuă să zică: ‘Vino!’ Şi oricine aude să zică: ‘Vino!’ Şi oricui îi este sete să vină şi oricine vrea, să ia apa vieţii fără plată.”—Apoc. 22:17, *NW*.

[3] Isus a comparat zilele noastre cu vremea secerişului, când este multă muncă de făcut, dar puţin timp în care să se facă. El a zis: „Da, secerişul este mare,

Cuprins

dar lucrătorii sunt puţini. Rugaţi-l deci pe Stăpânul secerişului să scoată lucrători la secerişul său". (Mat. 9:37, 38, *NW*). Astăzi, Iehova, Stăpânul secerişului, a răspuns la această rugăciune a martorilor Săi unşi, cei cărora le-a încredinţat propovăduirea evangheliei împărăţiei Sale, trimiţând peste şase sute de mii de lucrători în toată lumea, să ajute la strângerea celor din lume care sunt cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu. În ciuda acestui număr mare, secerişul este încă mare şi este nevoie urgentă de ajutor. Să Îi cerem în continuare lui Iehova să trimită mai mulţi oameni? Da, fiindcă Iehova a binecuvântat eforturile productive ale martorilor Săi. Aşa a crescut numărul la aceste cifre uimitoare. Acesta a fost răspunsul lui Iehova în trecut. Aşa va fi în viitor.

[4] Isus s-a referit la aceasta ca la a da roade, roadele Împărăţiei. Acest lucru este aşa mai ales acum, fiindcă întemeierea Împărăţiei în vremea noastră a avut deja loc. La fel ca sămânţa, a zis Isus, mesajul Împărăţiei, când este semănat în sol bun, încolţeşte, creşte şi dă roade. „Cât despre cea din pământul bun, acestea sunt cei care, după ce au auzit cuvântul cu o inimă curată şi bună, îl păstrează şi aduc rod cu perseverenţă." (Luca 8:15, *NW*). Este legea lui Iehova ca rodul să se nască după soiul său; prin urmare, noi trebuie să dăm acelaşi rod care este semănat în noi, adică, rodul Împărăţiei, mesajul acesteia. (Gen. 1:11, *NW*). Isus a culminat sfatul de a fi roditor când le-a zis ucenicilor Săi: „Tatăl meu este glorificat prin aceasta: că voi continuaţi să daţi mult rod." (Ioan 15:8, *NW*) Observaţi că a zis „mult rod." Aceasta ne atrage cu tărie atenţia că Iehova ne cere să fim martori productivi, să realizăm multe prin propovăduire, să găsim oamenii cu bunăvoinţă, să îi hrănim şi să îi aducem la maturitate, astfel încât şi ei să îşi vadă privilegiul de a da roadele Împărăţiei.—Tit 3:8; Evrei 13:15, *NW*.

[5] Ne-au fost date multe pe calea adevărurilor Împărăţiei şi privilegiile de a le transmite altora. Regula a fost stabilită de Isus cu aceste cuvinte: „Cui i s-a încredinţat mult i se va cere mai mult decât de obicei." (Luca 12:48, *NW*). Adevărul aduce cu sine multă responsabilitate, care, dacă vrem să fim credincioşi şi să căpătăm viaţă, trebuie făcută în felul potrivit. Isus a zis: „Eu sunt adevărata viţă şi Tatăl meu este viticultorul. Pe orice mlădiţă din mine care nu dă rod o înlătură şi pe orice mlădiţă care dă rod o curăţă, ca să dea mai mult rod." (Ioan 15:1, 2, *NW*). Ca Viţă de Vie, Isus Cristos îndreaptă producerea roadelor înspre lauda lui Iehova, dar ramurile sunt cele care dau roade. Potrivit cuvintelor lui Isus, ramurile trebuie să producă roadele Împărăţiei, sau altfel vor fi tăiate ca nefolositoare. Iehova Îşi curăţă organizaţia asemănătoare cu o viţă-de-vie pentru producerea roadelor Împărăţiei. Dacă preţuim pilda, vom lucra pentru o slujire productivă.

[6] Marea organizaţie universală a lui Iehova este una productivă, după cum o dovedeşte toată creaţia din belşug. Prin Administratorul Său de producţie universală, Isus Cristos, Iehova Şi-a modelat şi organizaţia pământească pentru producţie. Este o organizaţie care merge ca pe roate, de nivel global în aplicare, bine pregătită, eficientă, echipată cu sute de mii de lucrători binevoitori. În ea nu veţi găsi pichetări, „grevişti cu braţele încrucişate," probleme de muncă de niciun fel; căci toţi au un interes aici. Dragostea umple inima fiecăruia. Fiecare arată

Cuprins

dragoste pentru angajator, Iehova, dragoste pentru supraveghetor, Isus Cristos; aşa că pacea predomină şi toţi continuă uniţi în efortul de producţie.

[7] În această organizaţie teocratică există practici cheie care contribuie cel mai mult la producţie; de asemenea, există activităţi de sprijin şi de legătură care asigură un lucru eficient şi bine organizat. De exemplu, lucrătorii au fost aprovizionaţi cu multe ajutoare de studiu şi li s-au dat învăţături divine cu mărinimie. Pe acestea le studiază şi le aplică sârguincios. La Sălile Împărăţiei, întâlnirile săptămânale oferă prilejul ca muncitorii să se strângă laolaltă ca să dobândească tărie prin asocierea cu cei cu aceeaşi credinţă. (Evrei 10:24, 25, *NW*). Şi aici ei văd demonstraţii de slujire şi primesc sfaturi despre propovăduire. Aici, de asemenea, lucrătorii veseli participă la şcoala teocratică de serviciu, unde fiecare învaţă cum să exprime eficient mesajul. Toate acestea sunt esenţiale pentru producţia deplină din societatea Noii Lumi.

[8] Dar ei păstrează în minte esenţa tuturor acestor lucruri: Responsabilitatea lor de a transmite mesajul Împărăţiei este lucrul important. Fiecare producător este pur şi simplu vasul care conţine seminţele adevărului. Lucrătorii sunt folosiţi în unitate de către marele Semănător, Isus Cristos, ca să împrăştie seminţele. Singuri, lucrătorii sunt relativ neimportanţi. Fiecare păstrează acest lucru mereu în minte, căutând mereu să preamărească adevărul şi pe marele lui Dătător, Iehova. (1 Pet. 4:10, 11; Apoc. 7:9, 10, *NW*). Încheind una dintre pildele Sale simple, Isus le-a spus clar colaboratorilor Săi zeloşi: „La fel şi voi, când veţi face toate lucrurile care v-au fost încredinţate, să ziceţi: ‘Suntem nişte sclavi netrebnici. Am făcut ce trebuia să facem.’” (Luca 17:10, *NW*). Este adevărat, contactul fiecărui propovăduitor credincios cu oameni cu bunăvoinţă este important. El va fi sârguitor să reviziteze casele celor interesaţi, să ude sămânţa adevărului până când încolţeşte; pentru ca, după ce el continuă plantarea, să poată urma creşterea, înaintarea spre maturitate. Chiar şi aşa, lucrătorii zeloşi tot sunt sclavi netrebnici. Stăpânului lor, Iehova, nu Îi pot aduce nimic altceva în afară de iubire, laudă şi slujire. Aşadar, fără să aibă cu ce să se laude, în afară de faptul că au adevărul, care le-a fost dat gratuit, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, ei continuă să lucreze cu smerenie. Definind această cale potrivită de a lucra, atât Ieremia cât şi Pavel au scris: „Cel care se laudă, să se laude în Iehova.” (Ier. 9:24, *AS*; 2 Cor. 10:17, *NW*) Rămânând umili, dând laudă lui Iehova şi preamărindu-L în unitate înaintea altora, lucrătorii iscusiţi prosperă.—Ioan 4:36, *NW*; Ps. 34:1-3; Ier. 17:7, 8, *AS*.

METODA DE LUCRU

[9] Pentru a fi eficienţi, slujitorii productivi în propovăduirea din uşă în uşă, membri ai societăţii Noii Lumi, recunosc nevoia de prezentare clară. Cu trei ani în urmă, Societatea a introdus predici din Biblie de trei - până la opt minute. Predica pune accent pe o temă convenabilă, arătând scopul actual al lui Dumnezeu, cu ajutorul câtorva scripturi alese. Citirea atentă şi cu voce tare a fiecăruia dintre acele texte biblice îi permite persoanei vizitate să vadă că un slujitor adevărat al evangheliei lui Dumnezeu sprijină ceea ce zice cu Cuvântul lui Dumnezeu. Uneori un lucrător serios simte că nimic din ceea ce zice nu va câştiga interesul atent într-

Cuprins

o anumită comunitate—că oamenii au prejudecăţi adânc înrădăcinate despre a fi vizitaţi cu chestiuni biblice fiindcă sunt foarte religioşi. În parte, s-ar putea să fie adevărat, dar renunţă vestitorul împărăţiei lui Iehova, spunând: 'Nimic nu funcţionează aici'? Nu. Prezintă el în continuare, cu răbdare şi tact, o predică vie, interesantă, de trei până la opt minute? Da, el îşi deschide Biblia, sau îl pofteşte pe stăpânul casei să şi-o aducă pe a sa. Apoi, citind cu voce tare scripturile ca să îşi sprijine descrierea despre stabilirea Împărăţiei, el stârneşte în ascultător un respect mai profund pentru Biblie. El îl ajută amabil pe ascultător să înlocuiască ideile false cu cunoştinţă exactă, aşa că poate să îl vadă pe slujitor ca pe un prieten adevărat.

[10] Li se pare greu acestor slujitori prietenoşi să ştie ce să spună în scurta lor predică? Nu, fiindcă fac schimb mereu de sugestii utile. Mai întâi, ei încearcă una dintre predicile scurte tipărite în publicaţia lor lunară, *Slujirea Împărăţiei*. Acelea sunt predici minunate, încercate pe teren. De fapt, Societatea le-a cerut reprezentanţilor călători pe teren, care au fost deosebit de plini de succes în obţinerea abonamentelor, să descrie prezentările de succes pe care le-au folosit. Aproape toţi au răspuns că le folosesc pe acelea schiţate în *Slujirea Împărăţiei*. Unii, pentru început, memorează una dintre aceste predici. În curând, aceşti începători vorbesc drept din inimă, cu toată sinceritatea şi convingerea pe care le produce adevărul în cineva. Societatea a îndemnat ca, pentru diversitate, lucrătorii să aibă mai multe predici de la care să pornească, pentru a se adapta la multe situaţii diferite. Pe lângă cele schiţate deja în *Slujirea Împărăţiei*, revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! sunt pline de astfel de idei pentru predici scurte, vii, de trei până la opt minute. În plus, între copertele cărţii „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*" există multe puncte utile pentru predică şi texte grupate din Biblie. Desigur, Iehova a prevăzut din belşug materiale constructive, pentru ca fiecare purtător de cuvânt doritor al Lui să le folosească pentru a deveni un martor productiv.

[11] În timp ce slujitorii productivi merg din casă în casă, aceştia plasează anumită literatură. Ea poate fi: broşuri, reviste, o carte sau o Biblie—cu siguranţă ceva. Numărul de plasări al fiecărui lucrător va depinde de hărnicia lui şi de cantitatea de timp în care lucrează. Cine poate spune că predica de trei până la opt minute nu a sporit plasarea literaturii? Dar după ce plasează una sau mai multe publicaţii folositoare, lasă oare lucrătorul silitor ca sămânţa plantată a adevărului să încolţească de la sine? Îi lasă lui Satan prilejul de a o distruge? În trecut, timp de mulţi ani, acesta era adesea felul în care lucrau mulţi, care erau de părere că plasarea mesajului în mâinile oamenilor era de ajuns. Creşterea a venit încet în acei ani. Dar, recent, Societatea le-a amintit tuturor lucrătorilor de pe teren că, potrivit sfatului biblic, ei nu trebuie să îl priveze pe „străin" de dreptul său de a afla adevărul. (1 Re. 8:41-43; Prov. 3:27; Ioan 10:16, *NW*) Într-adevăr, este necesar ca ascultătorii doritori să fie revizitaţi fără întârziere, pentru udarea seminţei plantate şi pentru a ocroti creşterea tânără delicată. Slujitorul productiv aşteaptă roade. El îşi face partea cu acest scop, ştiind că Dumnezeu este cel care 'face să crească.'—1 Cor. 3:6, *NW*.

Cuprins

PRODUCĂTOR INSTRUIT AJUTĂ PE ÎNCEPĂTOR

[12] În organizaţia teocratică, aceste vizite ulterioare sunt fundamentale. (Faptele 15:36, *NW*). Şi sunt şi o legătură puternică. Dar cât de puternice sunt, depinde de cât de credincios face slujitorul individual vizita ulterioară după plasările iniţiale de literatură. Pentru a-şi asigura oportunităţi de vizite ulterioare, slujitorul productiv petrece multe ore în fiecare lună în serviciul introductiv din casă în casă, folosind predici scurte. Mulţi martori zeloşi plasează cu uşurinţă literatură, dar au puţin succes în a continua. În cazul vostru, producătorul instruit îşi întreabă tânărul colaborator: Se poate ca atunci când faci o vizită ulterioară să ţi se pară greu să ajungi la subiectul adevărului? Câteodată este aşa. Atunci, ca să dăm un exemplu, să presupunem că îi promiţi unei familii de prieteni să mergeţi la un picnic. V-aţi înţeles că voi duceţi mâncarea, iar ei se îngrijesc de toate celelalte lucruri. Vine ziua; sunteţi punctuali şi aveţi mâncarea. Este în coşul pe care l-aţi adus cu voi. Prietenilor voştri le este foame; se întreabă de ce nu scoateţi mâncarea şi nu o puneţi înaintea lor. Dar nu o faceţi, şi mâncarea rămâne în coş. În cele din urmă plecaţi, şi luaţi mâncarea cu voi. Cum se simt prietenii voştri? Goi? Fără îndoială, şi dezamăgiţi, de asemenea. V-aţi irosit timpul şi pe al lor la fel. Nu puteţi spune că v-aţi veselit, şi nici că aţi fost împrospătaţi. Aşa este cu împărţirea hranei spirituale: De ce să fiţi sfioşi cu ea? Ei ştiu că sunteţi un slujitor; aşa aţi spus la prima voastră vizită la casa lor. V-au văzut folosind Biblia şi se aşteaptă să o faceţi din nou. Da, aveţi nevoie de ustensile potrivite pentru a începe lucrul, deci, iată ce trebuie să faceţi:

[13] Creaţi situaţia şi mergeţi pregătiţi să vorbiţi mai departe despre subiectul discutat în prima predică scurtă, dar de această dată lungiţi-o la o cuvântare de zece până la cincisprezece minute. Şi aici Societatea a aprovizionat slujitorul productiv. A vorbi de această dată despre acelaşi subiect pe care l-aţi folosit la prima vizită va fi necesar, ca să nu uitaţi de tema din însemnarea voastră din casă în casă. De asemenea, când vă alcătuiţi predicile de trei până la opt minute, este bine să aveţi în gând viitoarea nevoie de a extinde subiectul pentru folosire la prima vizită ulterioară; de aceea, folosiţi mai multe scripturi în acest scop. Faptul că ştiţi sigur despre ce veţi vorbi la vizita voastră ulterioară vă va permite să lucraţi cu încredere; şi atunci, de asemenea, familia voastră cu bunăvoinţă va trage cu adevărat foloasele pregătirii voastre din timp. După ce sosiţi, este esenţial să ajungeţi la analiza adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu cât mai repede posibil. Va fi nevoie de numai câteva cuvinte ca să vă familiarizaţi din nou, iar apoi le puteţi spune scopul vizitei voastre. Dar fiţi omeneşti, cu respect, căldură şi amabilitate. Familia poate că a luat o broşură. Puteţi îndrepta conversaţia înspre adevăr cam aşa: ‘Până acum probabil că aţi citit broşura şi aţi observat că a atins subiectul pe care l-am discutat săptămâna trecută, despre a trăi veşnic, vă amintiţi? Întrucât mi-aţi spus că aţi vrea să trăiţi veşnic, am strâns mai multe scripturi despre acest adevăr minunat din Biblie. Acestea vă vor întări şi mai mult speranţa de a trăi şi de a nu muri. Permiteţi-mi să v-o citesc pe aceasta.’

Cuprins

[14] Acum partea grea—începutul—este gata, şi sunteţi pe calea unei vizite ulterioare foarte plăcute şi productive. Ţineţi minte acest lucru: Este foarte important să avem vizitele ulterioare plănuite dinainte, să ştim despre ce vom vorbi.

[15] Vizitele ulterioare au un scop, posibila începere a unui studiu Biblic la domiciliu. Aici se pune temelia; apoi începe zidirea pe aceasta. Aici începe cel nou-interesat, un viitor vestitor al Împărăţiei, să crească în cunoştinţă şi pricepere; şi astfel devine dornic să le spună şi altora evanghelia. În acest timp, săptămâni sau luni, el este prezentat organizaţiei, când vine cu voi la centrul local de slujire, la Sala Împărăţiei, şi poate la o adunare de circuit. El este încurajat să le povestească necontenit prietenilor săi despre Împărăţie. Îl aprovizionaţi cu mai multe exemplare de broşuri şi reviste. În toate acestea păstraţi în minte scopul studiului vostru în acea casă—producerea altui lăudător al lui Iehova. În acest scop el este invitat să meargă cu voi în mărturia din casă în casă şi la vizite ulterioare. Ca urmare, viitorul vostru tovarăş martor va fi în curând pe cont propriu, şi atunci este dovada vie că sunteţi martori productivi.

REVISTE

[16] Acum gândiţi-vă la alt aspect important din organizaţia societăţii Noii Lumi. Mai întâi, nişte întrebări: Când vă apropiaţi de un chioşc de ziare, ce vedeţi? Reviste. Ce vă sare în ochi la magazinul din colţ? *Reviste*! Ce îl face pe poştaş să se îndoaie sub greutatea genţii sale de poştaş? REVISTELE. Şi ce citesc majoritatea oamenilor? REVISTE! Într-adevăr, lumea din ziua de azi are cunoştinţă de reviste. Dar cum să o facă să aibă cunoştinţă de *Turnul de veghere* şi de *Treziţi-vă*!, acest lucru preocupă gândurile slujitorilor lui Iehova. Cu tirajul tot mai mare al acestor două reviste, mărturia dată devine nemăsurabilă. Aceasta înseamnă să gândeşti în avans.

[17] Acum priviţi înapoi: În 1939, prima campanie internaţională de abonamente la *Turnul de veghere* a adus o creştere imediată. Producţia revistei s-a dublat faţă de cea din anul precedent, fiind tipărite peste 9 000 000 de exemplare. Cu acest început, a urmat o creştere rapidă an după an. În 1955, tipărirea ambelor reviste a depăşit optzeci şi şase de milioane cinci sute de mii de exemplare. Aceasta este o creştere de o mie nouă sute la sută faţă de producţia din 1938. Astăzi, *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! pătrund cu regularitate în milioane de case din multe ţări. Prin mărturie productivă, tot mai mulţi locuitori ai pământului dobândesc tot mai multă cunoştinţă despre aceste două reviste.

[18] Dar este suficient? În ziua de azi, tensiunea creşte peste tot. Nedumerirea şi neliniştea despre viitor dau naştere la o gândire gravă şi sobră. *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! spun în mod credibil ce ne aşteaptă. Ele spun cum se poate supravieţui viitoarei furtuni de furie. Prin urmare, milioane necunoscute de oameni cu bunăvoinţă pot încă să devină conştienţi cu adevărat despre conţinuturile vitale ale acestor două reviste. În consecinţă, Societatea continuă să se pregătească să slujească acele milioane de oameni. Spaţiul fabricii din Brooklyn s-a dublat din 1938. S-au adăugat două tiparniţe de reviste de mare viteză şi alte echipamente. În

Cuprins

vara anului 1956 s-a încheiat construirea noii clădiri de 13 etaje pentru revistele Societăţii. La scurt timp după aceea au fost livrate alte două tiparniţe de reviste. Şi în uzinele din Africa de Sud, Elveţia, Suedia şi Germania de Vest a crescut producţia revistelor. Astfel, nevoia de mai multe reviste este întâmpinată într-un mod practic. Ce plănuiesc slujitorii productivi individuali în acelaşi timp? În 1957, martorii lui Iehova vor încerca cu regularitate să ajungă la mai mulţi oameni cu bunăvoinţă cu aceste două reviste.

[19] În lunile viitoare, după cum ne aşteptăm cu încredere, toţi vestitorii împărăţiei lui Iehova vor deveni vestitori de reviste. O organizaţie fermă este esenţială pentru atingerea acestui ţel. Trebuie stabilite date exacte pentru distribuirea de reviste pe străzi, din magazin în magazin şi din casă în casă. Centrele de serviciu sunt adaptate mai ales la lucrarea cu reviste; şi aici va fi de mare ajutor programul de educare, la fel ca în mărturia obişnuită din casă în casă. Încă nu aţi luat parte la mărturie cu reviste? Nu este alt moment mai potrivit ca prezentul ca să începeţi. Puteţi începe împreună cu altul, ca să vedeţi cât de eficient slujiţi. Astfel, în unitate, ne putem atinge ţelul: *Fiecare slujitor productiv un vestitor de revistă*. Acest lucru va însemna, firește, extinderea producţiei de reviste prin colaboratorii voştri din fabrica din Brooklyn şi din alte filiale ale Societăţii din jurul lumii. Dar această lucrare în plus pentru cei deja ocupaţi le va aduce o bucurie şi mai mare. Ei vor socoti un privilegiu să slujească împreună cu voi pentru a-i aproviziona pe acei mulţi nevoiaşi cu cele mai importante reviste.

[20] În general, sâmbăta este ziua revistei. Pentru majoritatea oamenilor este ziua cea mai aglomerată. În experienţa multora, se pare că o prezentare scurtă, la subiect, este cea mai bună metodă când se oferă reviste. Ţelul este să se plaseze multe exemplare. Ele vor „vorbi” singure. Societatea sugerează o prezentare de jumătate de minut până la un minut, o afirmaţie bine formulată despre unul dintre punctele discutate în revista oferită. Pe mulţi vestitori îi atrage lucrarea din magazin în magazin cu reviste. Ei au putut să stabilească trasee regulate. Dacă ezitaţi să abordaţi patronii de magazin sau administratorii, încercaţi ceva de genul: „Fără îndoială sunteţi foarte ocupat, domnule, dar vă voi răpi doar câteva clipe. Vă prezint revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! Acestea sunt pentru oameni ocupaţi. Spun multe în puţine cuvinte. Acestea două sunt ale dumneavoastră pentru numai zece cenţi. Sunt sigur că vă vor plăcea.” Unii au rezultate foarte bune în lucrare stradală, prin implicarea cu tact a trecătorilor (unul câte unul) într-o conversaţie, mergând cu ei şi oferindu-le cele două reviste. Dar majoritatea celor care iau parte la distribuirea revistelor găsesc cele mai bune rezultate la lucrarea din casă în casă. Orice lucrare de teren aţi face, vă va plăcea foarte mult să puneţi mărturie cu reviste. Acum un cuvânt de atenţionare: Luaţi aminte la orice interes deosebit în înregistrarea voastră din casă în casă şi apoi faceţi vizite ulterioare, întrucât adevărul cuprins în reviste poate fi plantat în „pământ bun” şi în cele din urmă, cu îngrijirea cuvenită, poate da roade, spre lauda lui Iehova.

PRODUCŢIA DE CALITATE

[21] Mărturia productivă nu înseamnă numai o activitate mare de propovăduire, ci trebuie făcută şi cu atenţie la calitate. (Col. 3:23, *NW*). A fost un

Cuprins

timp în care am dat puţină atenţie şi planificare serviciului nostru. Trebuie să fim silitori, să folosim timpul valoros cu eficienţă. În acest sens, Pavel le-a scris creştinilor: „Îmi dirijez loviturile ca nu să lovesc în vânt”. (1 Cor. 9:26, *NW*). O linie de producţie dă rezultate numai când se face treabă, şi aşa este în societatea Noii Lumi. Serviciul nu trebuie să zăbovească niciodată. El trebuie planificat bine, organizat bine, să devină eficient şi să meargă înainte din partea tuturor slujitorilor lui Iehova.

[22] În vremurile creştine timpurii, martorii lui Iehova erau productivi. Ei au dat multe roade ale Împărăţiei. (Faptele 10:44-47; 13:48, 49; 15:30-32; 28:30, 31, *NW*). Acum, în „zilele din urmă,” mărturia productivă a fost reînsufleţită. În 1919, de exemplu, erau doar câteva mii de oameni activi în propovăduire; dar până în 1945, numărul celor activi a crescut la 141 606 în toată lumea. Această creştere miraculoasă a stârnit multă bucurie şi încurajare pentru martorii lui Iehova în acel an; dar remarcaţi bucuria lor acum, când, în 1955, s-a înregistrat un record de 642 000 de slujitori, o creştere de jumătate de milion în zece ani! Mărturia productivă a dat roade! Astfel, în numai zece săptămâni din vara anului 1955, în seria de adunări Împărăţia Triumfătoare, treisprezece mii de oamenii şi-au simbolizat dedicarea pentru Iehova. Cei maturi din organizaţie au obligaţia urgentă de a ajuta începătorii să crească spre maturitate, pentru ca şi mărturia lor să devină productivă. Oare să îndrăznim să limităm numărul celor care ni se vor mai alătura în declararea evangheliei? Îi mulţumim lui Iehova pentru sporirea „lucrătorilor” în acest timp al secerişului. Spre cinstea Lui ne îndreptăm toată mărturia productivă, şi ne rugăm pentru binecuvântarea Lui necontenită.

[23] De aceea, având în vedere productivitatea societăţii Noii Lumi a lui Iehova, să ne punem câteva întrebări practice: Care este locul nostru în organizaţia de comunicare a lui Iehova? Ce dovezi avem ca să demonstrăm că suntem martori productivi? Lucrăm sau doar mergem pe lângă? Oferim exemple bune în studiu personal, în participarea credincioasă la întâlniri? Participăm cu regularitate în serviciul din casă în casă, la vizite ulterioare, în folosirea predicilor din Biblie, în conducerea studiilor Biblice şi în ajutarea altora prin sprijinul programului de educare? Luăm parte la toate campaniile de mărturie şi le sprijinim pe toate? O producţie bună înseamnă a face toate aceste lucruri. Aşa cum Iehova este productiv, aşa trebuie să fim şi noi, din moment ce lucrăm împreună în societatea Sa a Noii Lumi a celor care poartă roadele Împărăţiei. Trebuie să fie aşa dacă ne dorim viaţă în Noua Sa Lume. Cele mai minunate binecuvântări ale lui Iehova sunt puse deoparte pentru cei care sunt martori productivi, iar oricine cunoaşte adevărul poate mărturisi. Tot ce trebuie să facă acesta este să vorbească cu aproapele său şi să discute despre Biblie. Chiar şi voi toţi, cititori ai *Turnului de veghere*, puteţi declara împărăţia lui Iehova ca fiind singura speranţă pentru omenire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este corect şi potrivit ca martorii lui Iehova să fie astăzi productivi?
2. De ce se poate spune că „vestea bună” poartă cu ea factorul productivităţii?
3. Ce cerere a spus Isus să facă urmaşii lui, şi care a fost rezultatul?

Cuprins

4,5. În ce alt mod s-a referit Isus la mărturia de astăzi, şi cum a arătat aceasta productivitate?
6. Cum poate fi ilustrată mărturia productivă de astăzi, şi este relaţia din mijlocul martorilor una de dorit?
7. Care sunt câteva lucruri esenţiale pentru producţie completă în societatea Lumii Noi?
8. Ce atitudine trebuie să aibă toţi slujitorii lui Iehova, şi cum se poate lăuda cineva pe bună dreptate?
9. Ce rezultate bune se pot aştepta de pe urma întrebuinţării Bibliei într-o predică de trei până la opt minute?
10. Unde poate găsi cineva predici bune şi material pentru multe altele?
11. Ce trebuie să urmeze după plasarea literaturii ce explică Biblia, ca mărturia să fie productivă?
12. (a) De ce unii lucrători au mai puţin succes decât alţii? (b) Cum poate lucrătorul instruit să-l ajute pe începător?
13,14. (a) Cum vine Societatea, din nou, în ajutorul nostru, în ce priveşte lucrarea de vizite ulterioare? (b) Care sunt câteva puncte pe care trebuie să le ţinem minte atunci când aranjăm activitatea de vizite ulterioare?
15. Care s-a dovedit a fi cel mai productiv aspect al mărturiei şi cum poate deveni fiecare martor productiv în acesta?
16,17. (a) Cum privesc oamenii astăzi revistele? Cum se profită de această atitudine publică prin *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!?*
18. Cât de trează este Societatea faţă de acest domeniu al vestirii Împărăţiei şi ce se poate aştepta de la noi, în mod raţional, ca proclamatori individuali ai „veştii bune”?
19. Ce va fi necesar pentru a atinge cota superioară de vestitori cu reviste?
20. (a) Ce sugestie s-a dat referitor la mărturia cu reviste? (b) Cum putem găsi bucurie în mărturia cu reviste şi ce poate rezulta de pe urma plasării unei singure reviste?
21. Cum se potrivesc cuvintele lui Pavel de la 1Corinteni 9:26 cu mărturia productivă?
22. (a) Cât de productivă a devenit mărturia în timpurile moderne? (b) Ce obligaţie este pusă asupra celor care sunt martori productivi?
23. Care sunt unele întrebări la care trebuie să răspundem afirmativ pentru a fi martori productivi?

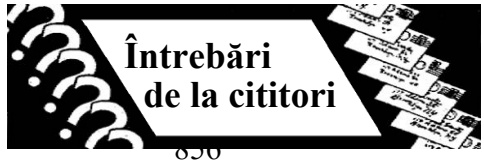

Cuprins

● Isaia 41:6 spune: „Ei îşi ajută aproapele; şi fiecare spune fratelui său: Fii curajos!” (*AS*) Cine împlineşte această profeţie azi? Poate fi ea folosită ca un exemplu pentru a se încuraja unii pe alţii ca să pună mărturie despre împărăţia lui Iehova prin Cristos, astăzi? — F. F., Statele Unite ale Americii.

Luat din context acest verset din Biblie poate părea un text bun pentru creştini ca să-l aplice la ei ca să se ajute şi să se încurajeze unii pe alţii, pentru a coopera cu entuziasm în slujirea împărăţiei. Dar în toată istoria ei, Societatea Turnul de Veghere nu a aplicat niciodată în cărţile sale legate, în broşuri şi în reviste citatul din Isaia 41:6 în acest mod, niciodată, de fapt, tratând acest verset în detaliu. De ce nu? Pentru că el nu se referă numai la martorii lui Iehova.

În primul verset Iehova porunceşte comunităţilor din insule să păstreze liniştea înaintea sa şi popoarelor să intre într-un argument juridic cu el. Versetul 5 spune că insulele văd şi se tem de ceea ce face Iehova şi se grupează pentru a se opune celui care este înălţat de Iehova de la răsărit, ca să-i execute judecata. Atunci ei încep să-şi ajute aproapele şi toţi le spun fraţilor lor să fie curajoşi. Că ei se ajută şi se încurajează reciproc pentru a se opune executorului lui Iehova este evident din următorul verset (7): „Tâmplarul îl încurajează pe bijutier, iar cel ce netezeşte cu ciocanul, pe cel ce loveşte nicovala. El zice despre îmbinare: ‘Este bună!’, după care o fixează în cuie ca să nu se clatine.” Ce nu ar trebui „să nu se clatine”? Idolul, rama de lemn care a făcut-o tâmplarul. Apoi el a încurajat bijutierul să o placheze peste tot. Sculptorul a prelucrat totul neted şi a aprobat lipirea. După aceea chipul idolului este bătut în cuie pe parchet sau pe un piedestal care nu poate cădea, dar poate fi dus şi într-o procesiune.

Versetul 7 revine la capitolul precedent, versetul 19. Faptul este că, traducerea lui Moffatt şi *O Traducere Americană* transpun versetele 6 şi 7 lângă Isaia 40: 19. (Vezi de asemenea nota de subsol în traducerea lui Knox.) Astfel, ei se ajută şi se încurajează reciproc într-o lucrare demonică, apelând la zei falşi pentru a-i salva de la executare.

Cu siguranţă, aceasta a prezis cum necredincioşi lumeşti din ziua de azi îşi construiesc proprii lor idoli de putere şi apelează la aceşti dumnezei falşi pentru a-i salva de executorul lui Iehova, Isus Cristos, la războiul universal de la Armaghedon. Martorii lui Iehova de astăzi nu au nicio parte în împlinirea versetului din Isaia 41:6. Doar printr-o furişare neglijentă, trecând cu vederea contextul, unii au aplicat acest verset la martorii lui Iehova, în mod eronat. Noi regretăm aceasta.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Decembrie 1956 Nr. 24

Cuprins:

„VESTEA BUNĂ A SALVĂRII PRIN EL”	- Pag.861
ŢI-E TEAMĂ DE OM SAU DE DUMNEZEU?	- Pag.871
CE AR SPUNE ISUS?	- Pag.872
SĂ SPUNEM VESTEA BUNĂ DIN ZI ÎN ZI	- Pag.876
PĂZEŞTE-ŢI ASOCIERILE!	- Pag.885
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.887

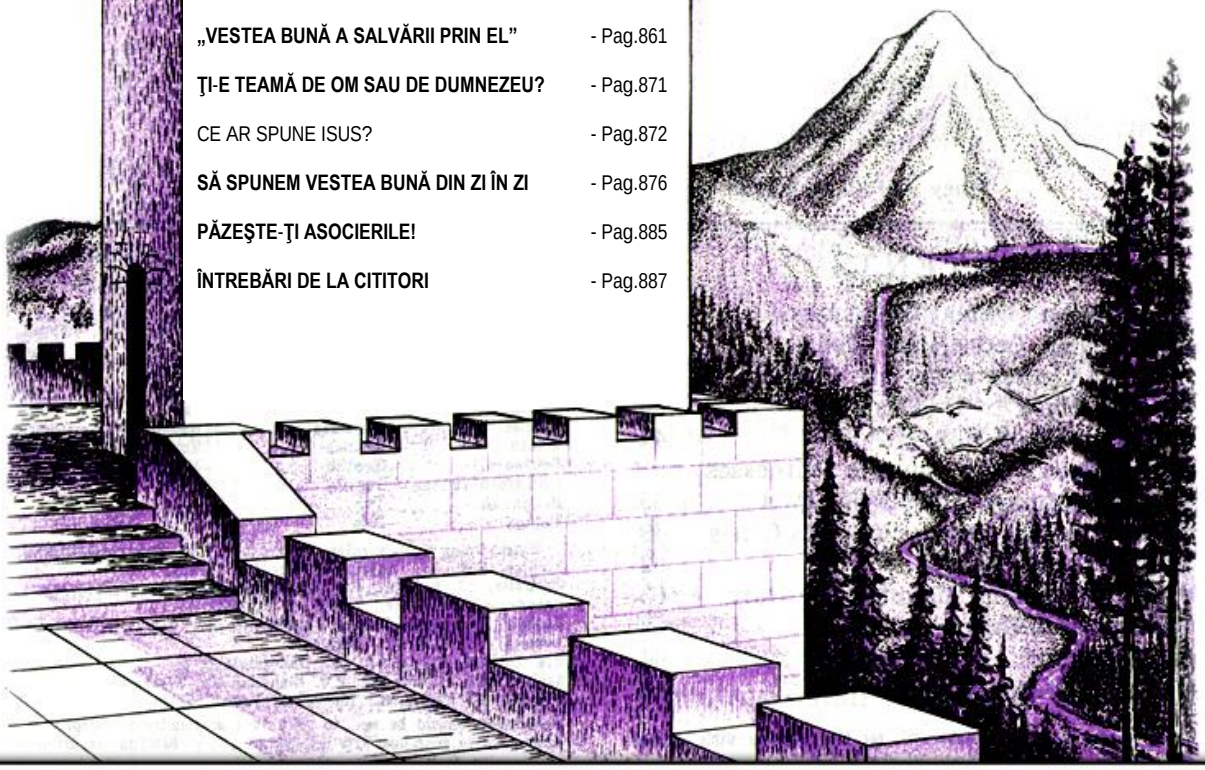

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

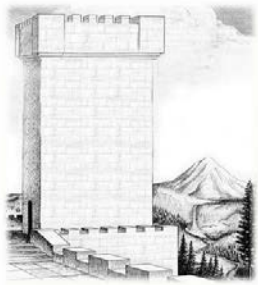

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1956 **Nr 24**

„VESTEA BUNĂ A SALVĂRII PRIN EL”

„Spuneţi din zi în zi vestea bună a salvării prin El.”– Ps. 96:2, *NW*.

Începând cu anul 1914 noi, oamenii, am trecut prin multe experienţe ciudate, lucruri întâlnite pentru prima dată, lucruri noi. În acel an a izbucnit şi primul război de proporţie „mondială”. Cele şaisprezece naţiuni şi imperii care au participat la acel război au văzut necesitatea de a-şi mobiliza întreaga populaţie pentru a forma o forţă unită în lupta globală. Tot atunci a fost introdusă pentru prima dată lupta în aer, cu ajutorul avioanelor. Deoarece războiul a devenit din ce în ce mai feroce, s-a recurs la folosirea armelor chimice gazoase, iar băieţii de pe front erau nevoiţi să poarte măşti de gaz hidoase pentru a putea respira şi supravieţui în furtunile chimice. Baraje–rulante sau târâtoare, cu foc de tunuri care înaintau şi cele de pe baloane de aer sau formate din mine, pe mare– deveneau noi caracteristici ale războaielor. Primele proiectile de rachete au fost lansate din imense tunuri germane–înspre Paris, de la o distanţă de aproximativ 48 km. Apoi, în Septembrie 1916, primele fortăreţe mobile placate cu fier, tancurile britanice blindate cu tracţiune pe şenile, au speriat întreaga lume prin felul în care mergeau rapid împotriva inamicului până şi pe cel mai accidentat teren, asemenea unor monştri nepământeni care scuipă foc într-un mod brutal şi strivesc totul în calea lor. Pe lângă numeroasele decese au urmat mari deficite de hrană şi chiar foamete, plăgi şi epidemii mortale, strămutări de populaţie, intensificarea ostilităţii şi persecuţia grupurilor restrânse care erau fidele principiilor şi convingerilor lor religioase şi înfiinţarea primului stat comunist bolşevic. De atunci această lume veche a fost plină de veşti rele.

[2] Această ultimă declaraţie nici nu se pune sub semnul întrebării. Oamenii care au trăit în şi înainte de anul 1914 ştiu că lumea nu a mai fost la fel de atunci. Referitor la acest lucru, *Enciclopedia Americană* discută despre războiul mondial început în 1914 şi spune că: „Marele conflict, sfârşit în 1918, nu a schimbat doar graniţele naţiunilor, ci şi practic orice interes faţă de viaţa

Cuprins

umană. A creat o schimbare gigantică printre principiile care erau acceptate până acum şi stăteau la baza guvernării, a legii, a relaţiilor internaţionale, a democraţiei, a libertăţii, a comerţului, a industriei, a finanţelor, a forţei de muncă, etc. S-au năruit o mulţime de tronuri şi foştii ocupanţi au căutat securitate în exil. Reevaluările şi reformulările au devenit o necesitate în toate domeniile de activitate. Conflagraţia din 1918 a implicat 93 % din populaţia lumii, ţările clasificate ca fiind neutre au avut o populaţie combinată de doar 130 000 000, iar ţările care au participat la război au avut o populaţie combinată de peste 1 700 000 000." Cu adevărat un război mondial şi primul de acest gen pentru omenire. El era menit să aducă schimbări ireversibile în lume. În ciuda eforturilor politice, comerciale şi religioase pentru a îmbunătăţi situaţia, schimbarea de la 1914 încoace s-a îndreptat în mod constant către mai rău şi în ultima vreme către ce este mai rău. Nu este nevoie să citãm aici ce au spus oamenii eminenţi ai acestei lumi despre agravarea situaţiei în lume. Cititorii *Turnului de veghere* au citit deja declaraţiile sumbre citate în coloanele revistei sau în altă parte.

[3]Inimile umane sunt bolnave din cauza veştilor rele pe care le primesc în continuu, fără a le oferi vreo speranţă solidă pentru viitor, pentru propriul lor viitor. Creşterea sinuciderilor este o dovadă a acestui lucru; la fel este şi creşterea numărului cazurilor de probleme mentale din interiorul sau din afara spitalelor, ori căutarea nebună, sălbatică şi fără de sens de plăceri care sunt menite să ne distragă atenţia. Totuşi, nu există oare nici o veste bună pentru un individ sau o familie sau un grup limitat de oameni interesaţi, nici veste bună pentru întreaga omenire? Veste care să fie atât de importantă încât să poată eclipsa întreaga masă de veşti rele puse împreună? Nu mai este nici o sursă care să aibă veşti bune? Nu există niciun canal pentru asemenea veşti bune încât acestea să ajungă şi la noi? Ba da, există! Şi prin intermediul acestui canal, acea sursă ne dă vestea bună a salvării de toate acele condiţii îngrozitoare şi de consecinţele lor. Sursa veştii bune are o mare importanţă. Şi cine sau ce este acea sursă? Este Dumnezeu! Ah, dar sunt atât de mulţi, da, sute de milioane doar in India, care sunt numiţi „Dumnezeu". Care Dumnezeu dintre toţi aceştia este sursa divină a singurei veşti bune? Care este numele lui?

[4] Dacă *Turnul de veghere* ar fi să răspundă la această întrebare vitală după propria sa autoritate s-ar putea să nu aibă cea mai mare însemnătate în rândul oamenilor, din afara celor trei milioane de cititori. Prin urmare, vom apela la un om să vorbească şi să dea un răspuns, un om al cărui nume este cunoscut în lume de nouăsprezece secole şi a cărui viaţă şi al cărui mesaj au influenţat nenumărate mulţimi pentru binele veşnic, Isus Cristos. Apelăm la el, şi nu la aşa-numita creştinătate, pentru a ne da răspunsul.

[5]În primele zile de predicare a mesajului său despre o „împărăţie a cerului" acest Isus Cristos s-a ridicat în casa de întrunire religioasă de sâmbătă a

Cuprins

concetăţenilor săi, printre care a petrecut majoritatea celor treizeci de ani ai săi de viaţă de până atunci. El ţinea în mâini cartea veche de 700 de ani a profeţiei lui Isaia, şi din ea a citit versetele unu şi doi ale capitolului şaizeci şi unu. Asta este ce a citit: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunţ săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea şi celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiţi şi să predic anul de bunăvoinţă al lui Iehova." După aceea Isus a spus către ascultătorii săi: „Astăzi s-a împlinit acest cuvânt din Scripturi pe care tocmai l-aţi auzit". –Luca 4:16-21, *NW*; vezi de asemenea Isaia 61:1, 2, *AS*.

[6]Astfel Isus a spus că Iehova era sursa veştii bune şi că Iehova l-a uns pe Isus cu spiritul sfânt pentru a predica această veste bună oamenilor săraci, oamenilor captivi, oamenilor orbi şi oamenilor zdrobiţi, celor blânzi, cu inima zdrobită şi celor în durere. Te regăseşti printre aceşti oameni? Pentru a-şi susţine predicarea, Isus dădea în mod constant citate din Sfânta Biblie, pentru că Biblia reprezintă Cuvântul inspirat al lui Iehova Dumnezeu. În acea carte găsim în formă scrisă vestea bună de la Iehova Dumnezeu şi Tatăl lui Isus Cristos. Dacă Isus ar fi răsfoit mai înainte în carte, la Isaia 43:10, 12, asta este ce ar fi citit: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, şi robul meu pe care l-am ales; ca să ştiţi şi să aveţi credinţă în mine, şi să înţelegeţi că Eu sunt acela; înainte de mine nu a fost făcut niciun Dumnezeu, şi nici nu va mai fi vreunul după mine ... prin urmare, voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, şi eu sunt Dumnezeu." (*AS*). Însuşi Isus ne-a spus că el era şi este „martorul credincios şi adevărat" al lui Iehova Dumnezeu, şi doar de la însuşi Iehova primesc martorii săi de pe pământ adevărata veste bună. Ei o primesc de la el apelând la Cartea sa, Sfânta Biblie. Aceasta este singura Carte-Sursă de veşti bune. Iehova Dumnezeu nu îşi subscrie sau ataşează numele la alte cărţi sau scrieri religioase de pe pământ. Adevăratul său martor trebuie să facă precum Martorul Principal, Isus Cristos: să îşi bazeze mesajul pe Sfânta Biblie, pe Cuvântul lui Dumnezeu.–Apoc. 1:5; 3:14.

[7]În mod specific, care erau veştile bune declarate de Isus, şi pot acele veşti să fie veşti bune pentru noi şi astăzi? Istoria vieţii Lui din Biblie ne spune: „La scurt timp după aceea, el mergea din oraş în oraş şi din sat în sat, predicând şi anunţând vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 8:1, *NW*). La sfârşitul vieţii sale umane de pe pământ, Isus a stat înaintea guvernatorului roman Ponţiu Pilat, în sala lui de justiţie din Ierusalim. Ca răspuns la întrebarea lui Pilat, „Eşti Rege?", Isus a spus: „*Tu* însuţi spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul meu." (Ioan 18:37, *NW*) Câteva ore mai târziu, în aceeaşi zi, Isus din Nazaret atârna ţintuit de un stâlp de tortură, cu următorul titlu scris deasupra capului: „Isus Nazarineanul, Regele Iudeilor." (Ioan 19:19, *NW*). Cu doar patru zile înainte Isus intrase în Ierusalim precum făceau regii din vechime ai naţiunii Israel, în momentul încoronării lor, iar oamenii triumfători care doreau să fie independenţi de Roma şi care vroiau un rege din seminţia lui Iuda şi din familia regală a lui David au izbucnit în diferite strigăte, precum: „Binecuvântat este Cel care vine ca Rege în numele lui Iehova! Pace în cer şi

Cuprins

glorie în locurile preaînalte." „Salvează, te rugăm! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Binecuvântată este împărăţia care va veni, cea al tatălui nostru David! Salvează, te rugăm, tu, care eşti în înălţimi!" „Salvează-l, te rugăm, pe Fiul lui David! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Salvează-l, te rugăm, tu, care eşti în înălţimi!"– Luca 19:38; Marcu 11:9, 10 şi Mat. 21:9, *NW*.

[8] Iehova Dumnezeu a răspuns acelui strigăt de rugăciune al oamenilor. El l-a salvat pe fiul său regal Isus Cristos, dar nu de la ruşinea şi cruzimea stâlpului de tortură, ci de la moartea pe care a suferit-o pe stâlp. În a treia zi după moartea lui Isus, Iehova Dumnezeu l-a înviat din morţi şi în termen de cincizeci de zile după aceea Iehova l-a aşezat pe Isus la dreapta Sa în cer, pentru a aştepta momentul fixat de Dumnezeu pentru a înfiinţa Împărăţia şi a pune toţi duşmanii din cer şi de pe pământ sub picioarele Fiului său, ca Rege.—Faptele 2:32-36, *NW*; Ps. 110:1, 2.

VESTEA BUNĂ DIN VECHIME ÎMBUNĂTĂŢITĂ

[9]Acum nouăsprezece secole mesajul despre Împărăţia proclamată de Isus şi urmaşii săi era cea mai bună veste proclamată vreodată. Era vestea eliberatoare pentru săraci. I-a înnobilat pe cei blânzi. I-a întărit pe cei cu inimile frânte. Le-a oferit văz celor orbi din punct de vedere religios. I-a eliberat pe cei zdrobiţi de asupririle şi înrobirile acestei lumi, şi i-a mângâiat pe toţi care plângeau din cauza condiţiilor religioase rele. Trecerea a nouă sute de ani nu a redus cu nimic bunătatea acelui mesaj al Împărăţiei; acesta este încă o veste bună. Doar că bunătatea veştilor este extinsă astăzi. De ce? Pentru că mult-aşteptata împărăţie a lui Dumnezeu a fost încredinţată în mâinile fiului Său Isus Cristos. Ea a fost întemeiată la tronul lui Dumnezeu în ceruri, unde Fiul său a stat timp de nouăsprezece secole la dreapta Sa. Ea a fost întemeiată în 1914 d. Cr., în acelaşi an în care a început primul război global care a schimbat lumea. Isus ne-a spus să ne rugăm pentru ca împărăţia lui Dumnezeu să îşi extindă puterea pe acest pământ, pentru a ne scăpa de condiţiile rele de aici. El ne-a învăţat această rugăciune: „Tatăl Nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Vie împărăţia Ta. Facă-se voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." (Mat. 6:9, 10, *NW*). Acum nouăsprezece secole martorii de pe pământ ai lui Iehova, şi anume, Isus şi urmaşii săi, au declarat cu curaj vestea bună a viitoarei împărăţii. Astăzi, începând cu 1914, ce trebuie să facă adevăraţii urmaşi ai lui Isus, care sunt asemenea martorilor lui Iehova? Au ei vreun mesaj dat de Dumnezeu, vreo veste bună, pentru a o transmite oamenilor tuturor naţiunilor, seminţiilor, familiilor şi limbilor? Isus Cristos a garantat că urmaşii săi astăzi vor avea aşa ceva.

[10] Privind înainte, cu viziunea unui profet inspirat, Isus a prevăzut şi a prezis evenimentele generaţiei noastre încă din 1914. El a prezis Primul Război Mondial cu foametea, epidemiile, cutremurele şi persecuţiile religioase, toate acestea reprezentând dovezi vizibile pământeşti ale faptului că împărăţia lui Dumnezeu a venit în sfârşit la putere pentru a conduce pământul. Apoi Isus a prezis lucrarea urmaşilor săi la acea vreme, care este vremea noastră. Trebuia ca lucrarea lor să fie de a înmulţi suferinţele, durerile şi crimele de pe pământ prin angajarea lor în războaie mondiale, şi prin persecutarea altor oameni religioşi? Nu!

Cuprins

Arătând înainte spre o lucrare veselă, de consolare pentru toţi urmaşii săi, Isus a spus: „Iar [după Primul Război Mondial] această veste bună a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul împlinit [al acestui sistem].” (Mat. 24:7-14, *NW*). Această mărturie a împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu trebuie să fie dată înainte ca acest sistem zdruncinat de război să se încheie în totalitate într-o luptă de la Armagedon.

PSALMUL ÎNCORONĂRII

[11] Întemeierea împărăţiei cereşti a lui Dumnezeu peste acest pământ rebel merită o cântare de încoronare, o cântare care să glorifice încoronarea iubitului său Fiu Isus Cristos ca Rege uns peste toată omenirea. Când Isus a intrat în stil regal în Ierusalim, în anul 33, conducătorii evrei religioşi de la templu au ratat oportunitatea de a-i oferi o coroană. Ei nu l-au recunoscut ca Fiul promis al faimosului rege David, care a stat mai demult pe „tronul lui Iehova” în Ierusalim. (1 Cron. 29:23, *AS*). Ei nu erau în spiritul mulţimii vesele care l-a însoţit pe Isus în oraşul regal, strigând „Salvează, te rugăm, Fiul lui David!”

[12] Împăratul din vechime David a arătat caracterul potrivit al unei cântări de încoronare la un asemenea eveniment precum cel al preluării puterii peste întreg pământul de către Iehova. David avea semnul vizibil al prezenţei lui Dumnezeu, Chivotul de aur al Legământului, adus în oraşul regal al Ierusalimului şi pus într-un cort aproape de palatul regal. Astfel David a compus şi a cântat o cântare de încoronare, care a atins punctul culminant în tema: „Să se bucure cerurile, să fie vesel pământul, şi să se spună printre naţiuni, ‘Iehova însuşi a devenit rege!’”(1 Cron.16:23-33, *NW*). Sub îndrumarea spiritului sfânt al lui Iehova, Regele David a adaptat aceeaşi temă şi a compus un nou psalm. Acest psalm a demonstrat că o cântare de încoronare trebuie cântată la un nivel grandios în zilele noastre, după întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu şi aşezarea înviatului său Fiu credincios pe tronul ceresc în 1914. În Cartea Psalmilor acesta este Psalmul 96, şi este cunoscut precum unul dintre Psalmii Încoronării. Marea întronare şi glorioasa încoronare au avut loc în curţile strălucitoare ale cerului, fapt despre care avem toate dovezile necesare din 1914. Aşadar, toate lucrurile poruncite în acest Psalm al Încoronării trebuie efectuate. Martorii lui Iehova de astăzi, cu ochiul credinţei, îndeplinesc acele lucruri. Care lucruri?

O CÂNTARE NOUĂ

[13] „Cântaţi-i lui Iehova o cântare nouă, cântaţi-i lui Iehova, toţi [voi oameni] locuitorii pământului. Cântaţi-i lui Iehova, binecuvântaţi numele. Anunţaţi zi de zi vestea bună a salvării lui. Vestiţi printre naţiuni gloria sa, printre toate popoarele lucrările sale minunate.” (Ps. 96:1-3, *NW*). Bombele cu hidrogen cu o putere explozivă mortală de milioane de tone a materiilor explozive obişnuite, chiar dacă sunt printre cele mai noi invenţii ale ştiinţei moderne, nu reprezintă nimic nou despre care să-i cântăm lui Iehova. Cu miliarde de ani în urmă, după cum au subliniat şi oamenii de ştiinţă, Iehova Dumnezeu a provocat explozii

Cuprins

termonucleare de hidrogen în soare pentru a furniza lumină şi căldură pământului nostru, pentru ca omenirea să poată supravieţui pe această planetă. Bombele, rachetele balistice cu rază lungă de acţiune, submarinele atomice, şi celelalte invenţii militare şi produse comerciale ale ştiinţei din secolul al douăzecilea nu reprezintă „lucrările minunate" pentru care Iehova a ghidat şi luminat pe oamenii de ştiinţă să le îndeplinească, şi despre care să cânte în lauda Lui. Oamenii de ştiinţă îl sfidează pe Iehova şi preferă să facă abuz de inteligenţa cu care el a creat omul, slujindu-l în schimb pe duşmanul vicios al lui Dumnezeu şi al omului, pe Satan Diavolul.

[14] Nu, aceste evoluţii şi invenţii ştiinţifice moderne nu ne furnizează o temă pentru o nouă cântare de bucurie. Din 1914, singurul lucru mare, copleşitor care furnizează poporului lui Iehova subiectul unei „noi cântări" pentru lauda sa este naşterea guvernului său regal, pe care El îl pune pe umărul mult-aşteptatului său Fiu Isus Cristos. Deşi a fost promis acum şase mii de ani, în prima locuinţă pământească a omului, în paradisul Eden, până în 1914 nu a fost nici în ceruri şi nici pe pământ nimic precum această împărăţie a lui Dumnezeu prin Sămânţa lui promisă, Isus Cristos. (Gen. 3:15) Niciodată până în 1914 nu a mai fost o organizaţie capitală peste întregul univers viu, cu Cristos în calitate de Conducător şi cu Dumnezeul Cel Prea Înalt Iehova locuind în ea şi conducând prin intermediul ei, pentru a se face voinţa sa în tot universul. (Filip. 2:5-11). Acest lucru este într-adevăr ceva nou, ceva glorios de nou, şi semnifică binecuvântare pentru toţi oamenii cu bunăvoinţă, precum şi pentru îngerii sfinţi. O asemenea realizare mişcă omul să izbucnească în cântat. Ea cere o nouă cântare, o temă complet nouă, complet diferită! Introducând împărăţia sa, Iehova a făcut acest lucru posibil. Noua cântare ar trebui să fie cântată pentru el şi în onoarea Lui.

[15] „Toţi [voi oameni] ai pământului" sunteţi îndemnaţi să-i cântaţi şi să îi binecuvântaţi numele. Adică, voi pe care Iehova v-a făcut Israeliţi spirituali în organizaţia sa, să fiţi martorii lui în toate naţiunile. Voi aţi fost cei cărora Dumnezeu le-a dezvăluit pentru prima dată adevărurile şi pe care i-a învăţat pentru prima dată să cânte această cântare nouă. El a predestinat că ar trebui să fiţi 144 000 de Israeliţi spirituali asociaţi cu Isus Cristos în împărăţia sa cerească, nu pe Muntele Sion, unde a domnit Regele David, ci pe cerescul Munte Sion sau scaunul de conducere regală. Timp de nouăsprezece secole Isus a fost în cer, slăvit la dreapta Tatălui său. Dar de la întemeierea împărăţiei conduse de Dumnezeu, majoritatea creştinilor credincioşi ai lui Iehova, Israeliţi spirituali, l-au slăvit pe Cristos întronat pe Muntele Sion. Cum? Printr-o înviere a lor din moarte la viaţă, precum creaturi spirituale nemuritoare în cer, având „natură divină". Doar o mică rămăşiţă din cei 144 000 de moştenitori ai împărăţiei cereşti ai lui Dumnezeu mai sunt pe pământ. Dar toţi cei 144 000, atât rămăşiţa încă pe pământ, cât şi triumfătorii moştenitori înviaţi ai Împărăţiei, cântă spre lauda lui Iehova, cu toţii cooperând împreună vizibil şi invizibil în a face cunoscute noile fapte minunate ale istoriei universale. Apocalipsa, în capitolul paisprezece, versetele 1-4, dezvăluie viziunii noastre magnifica privelişte.

Cuprins

[16] Acolo, apostolul Ioan, primul care a văzut viziunea, scrie: „M-am uitat şi iată că Mielul [cel odată-sacrificat Isus Cristos] stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său. Şi am auzit un sunet venind din cer, ca vuietul multor ape şi ca zgomotul unui tunet puternic. Sunetul pe care l-am auzit era ca al unor cântăreţi care se acompaniază la harpă, care cântă la harpele lor. Ei cântă un fel de cântare nouă înaintea tronului [lui Dumnezeu] şi înaintea celor patru creaturi vii şi a bătrânilor. Nimeni nu putea să înveţe această cântare decât cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ. Ei sunt cei care nu s-au pângărit cu femei, ci sunt virgini. Ei îl urmează neîncetat pe Miel oriunde merge şi au fost cumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel."—*NW*.

[17]În ascultare de porunca Psalmului 96:1-13 rămăşiţa spirituală de pe pământ, care a învăţat cântarea, se comportă precum o clasă a „servului credincios şi înţelept" şi cântă mai departe „cântarea cea nouă." (Mat. 24:45-47, *NW*). Toţi ceilalţi de pe pământ care doresc să li se alăture trebuie să înveţe această cântare în întregime nouă şi diferită pentru ei, deoarece politicienii şi oamenii financiari şi industriali ai acestei lumi, şi până şi clerul nominal creştin al Creştinătăţii, nu cunosc noua cântare şi nu pot învăţa pe nimeni această cântare. Doar Isus Cristos şi ai săi 144 000 de co-moştenitori au fost învăţaţi noua cântare de către Iehova Dumnezeu şi doar ei pot conduce în cântarea sa. (Isa. 54:13; Ioan 6:44, 45, *AS*). Aceştia sunt oamenii pe care Dumnezeu i-a selectat timp de o mie nouă sute de ani, îndreptându-şi atenţia asupra naţiunilor „pentru a scoate dintre ele un popor pentru numele lui," Iehova. (Faptele 15:14, *NW*) De secole încoace diferitele sisteme religioase ale Creştinătăţii au avut proprii misionari activi în interiorul Creştinătăţii şi printre toate naţiunile din afara Creştinătăţii; şi cu toate acestea, voi locuitorii globului ştiţi că nu clerul religios al Creştinătăţii sau al Evreilor a fost cel care v-a informat despre numele lui Iehova sau care v-a învăţat să îi binecuvântaţi numele, cum îi îndeamnă pe adevăraţii creştini să facă Psalmul 96:2 (*AS*).

[18]Acum treizeci de ani, în numărul din 1 Ianuarie, 1926 al revistei *Turnul de veghere* primul şi principalul articol era intitulat „Cine îl va onora pe Iehova?" De atunci mai ales, adepţii credincioşi ai acestei reviste şi-au demonstrat vrednicia acestui nume de identificare, martorii lui Iehova, nume pe care şi l-au însuşit triumfători în 1931. Din 1931 toate popoarele pământului ştiu că rămăşiţa creştină care poartă numele lui Iehova sunt cei care au adus numele lui în atenţia lor şi le-au arătat motivele grandioase pentru care numele lui trebuie onorat şi binecuvântat. Cu toate acestea, clericii Catolici, Protestanţi şi Evrei nu îl imită pe Isus, care a spus către Iehova Dumnezeu: „Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume." În schimb, ei i-au sfidat pe martorii lui Iehova şi au încercat în toate felurile să îi împiedice în a mărturisi numele sfânt al lui Dumnezeu. Dar totul în zadar! Martorii lui Iehova au mers înainte în imitarea lui Isus Cristos. (Ioan 17:6, *NW*). Ei au făcut cunoscut numele lui Iehova, ascultând porunca: „Proclamaţi printre naţiuni gloria sa, printre toate popoarele lucrările sale minunate." (Ps.96:3, *NW*). Nici măcar ţările comuniste nu i-au putut împiedica pe martorii lui Iehova în a asculta porunca divină. Până şi în acele ţări ei

Cuprins

au răspândit melodios veştile bucuroase ale faptului că Împărăţia lui Iehova, prin Isus, a fost pusă în funcţiune, în ceruri, în 1914.

UNDE A AVUT LOC VREO SALVARE?

[19]Dar dacă acel guvern divin este în funcţiune de la începutul Primului Război Mondial, unde a avut loc vreo salvare făcută de acest guvern? Unde s-a putut vorbi despre vreo veste bună a salvării prin Iehova? De ce naţiunile, până şi cele din creştinătate, se apropie de limita autodistrugerii şi încearcă să se salveze de la consecinţele inevitabile ale divizării lor crescute şi de la abuzul de invenţii ale ştiinţei moderne? De ce nu i-a salvat Iehova prin împărăţia sa de la această condiţie înfricoşătoare a lumii? Faptele arată că acest lucru nu s-a întâmplat pentru că naţiunile nu vor împărăţia lui Iehova prin Cristos. În loc să privească această împărăţie precum cea mai mare binecuvântare care ar putea veni pentru toată omenirea, aceştia nu cred în ea. De fapt, ei se tem de această împărăţie de parcă ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla omenirii. Ei se simt într-un mod încrezător independenţi de împărăţia cerească a lui Dumnezeu şi nu doresc să facă parte din ea şi nu vor nici să fie salvaţi prin ea. Respingerea mesajului Împărăţiei dat de martorii lui Iehova şi persecuţia şi obstrucţia acestor martori îi trădează ca fiind anti-Împărăţie. O altă dovadă o reprezintă războaiele lor mondiale precum şi Liga Naţiunilor, şi Naţiunile Unite, pentru dominaţia lumii. În consecinţă, ei nu au fost salvaţi şi afacerile lor devin din ce în ce mai rele.

[20]Dar noi cei care am fost salvaţi ştim că există o „salvare prin el" care reprezintă o veste bună despre care să vorbim de la o zi la alta. Ştim că „dumnezeul acestui sistem de lucruri" este Satan Diavolul, cel mai rău adversar al lui Dumnezeu, şi că „ întreaga lume zace în puterea celui rău." (1 Ioan 5:19 şi 2 Cor. 4:4, *NW*). Ştim că în 1914 a avut loc un război de o furie mai mare decât cea a Primului Război Mondial de pe pământ. A fost un război în cer. Nu un război al aeronavelor Zeppelin sau al avioanelor sau al super-oamenilor, sau al miticilor „oameni de pe Marte", ci un război în cerurile invizibile prin Cristos, recent-întronatul Rege, şi îngerii săi împotriva dumnezeului fals, Satan Diavolul şi împotriva îngerilor săi demonici. Războiul ceresc a conferit mai multă putere împărăţiei de curând născută a lui Dumnezeu, pentru că toate oştirile satanice au fost biciuite şi aruncate din acele ceruri în vecinătatea pământului nostru. Cum au apreciat oştirile cereşti această salvare prin puterea lui Dumnezeu! Cu voce tare, ei au strigat: „Acum au venit salvarea, puterea, împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său, pentru că acuzatorul fraţilor noştri, care îi acuza zi şi noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos ... De aceea, bucuraţi-vă, ceruri şi voi, care locuiţi în ele! Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!" (Apoc. 12:7-12; 11:15-18, *NW*). Chiar şi pe lângă războiul mondial printre naţiunile lui, această înfrângere în războiul ceresc a fost un necaz teribil pentru Satan şi pentru organizaţia sa mondială.

[21]Dar Satan ştia că acesta era doar începutul necazurilor pentru organizaţia sa. El ştia că după „o scurtă perioadă de timp" va veni un mare final al acelor

necazuri, acest lucru însemnând Armagedonul pentru el, înfrângerea sa strivitoare, prin distrugerea întregii sale organizaţii, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” (Apoc. 16:13-16; 19:11 până la 20:3, *NW*). Prin această „scurtă perioadă de timp” aceste necazuri ale organizaţiei sale au fost scurtate de împărăţia nou-născută. A fost precum o vrajă vie pentru el şi pentru demonii săi. Dar zilele acelea de necaz nu au fost scurtate de dragul lui. Au fost scurtate pentru realizarea unei salvări divine a rămăşiţei celor 144 000 de comoştenitori ai lui Isus Cristos, „rămăşiţă a seminţei sale, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi au mărturia lui Isus Cristos.” (Apoc. 12:17). În timpul Primului Război Mondial rămăşiţa a fost abuzată maliţios în Statele Unite ale Americii şi în celelalte naţiuni care erau în război, în încercarea de a o dezorganiza, de a opri lucrarea lor de mărturie, de a-o speria pentru totdeauna şi de a-i strica reputaţia şi poziţia bună pentru viitor. Ei urmau să se confrunte nu cu moarte fizică, ci cu moarte spirituală, dacă aveau să continue în condiţia lor de robie faţă de această lume în război împotriva împărăţiei lui Dumnezeu. Dacă atunci ar fi venit Armagedonul asupra naţiunilor, rămăşiţa, aflându-se în dizgraţie divină din cauza nerespectării datoriei faţă de Iehova, ar fi pierit cu naţiunile lumeşti.

[22]Situaţia gravă a rămăşiţei celor aleşi ai lui Dumnezeu a necesitat o salvare îndurătoare. Doar Iehova putea oferi aşa ceva prin intermediul victoriosului său Cristos, şi aşa a şi făcut, prin scurtarea necazurilor asupra organizaţiei lui Satan şi prin amânarea Armagedonului până după „o scurtă perioadă de timp.” Acest lucru a fost prezis de către Isus în aceste cuvinte: „căci zilele acelea vor fi zile ale unui necaz cum n-a mai fost de la începutul creaţiei lui Dumnezeu, până acum, şi nici nu va mai fi. Şi, dacă Iehova n-ar fi scurtat zilele, nicio carne n-ar fi salvată. Dar, de dragul celor aleşi şi pe care el i-a ales, a scurtat zilele.”—Marcu 13:19,20, *NW*.

[23]Istoria modernă indică faptul că în primăvara anului 1919, sau nu cu mult după sfârşitul Primului Război Mondial, Iehova Dumnezeu a surprins până şi Creştinătatea eliberând rămăşiţa martorilor săi din robia josnică a acestei lumi. În următorul an El le-a deschis ochii pentru ca aceştia să realizeze că au fost „salvaţi”, trimişi şi cruţaţi în viaţă pe pământ, pentru a îndeplini porunca profetică a Stăpânului lor: „Dar cel care va persevera până la sfârşit, acela va fi salvat. Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:13,14, *NW*). Doar ei au avut această „veste bună” a Împărăţiei care a fost întemeiată în ceruri la sfârşitul „timpurilor stabilite ale naţiunilor” în 1914. Era o veste bună a salvării. Acea împărăţie a luptat în cer pentru salvarea îngerilor sfinţi de la activităţile pângăritoare, ameninţătoare ale lui Satan şi ale îngerilor săi demonici. Ea a salvat rămăşita celor aleşi pe pământ de la pericolul spiritual în care se aflau şi i-a eliberat şi i-a încurajat pentru serviciu reînnoit al lui Iehova şi al împărăţiei sale.

[24]Astăzi, după toate acestea, majoritatea acestei generaţii a respins mărturia pe care rămăşiţa a trebuit s-o dea înainte de a veni sfârşitul complet al acestui sistem la Armagedon. Cu toate acestea, predicarea acestei „veşti bune” a împărăţiei salvării a rezultat deja în salvarea unei „mari mulţimi” de persoane cu bunăvoinţă „din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile.” Acel lucru era

Cuprins

sigur că se va întâmpla, pentru că a fost prezis. (Apoc. 7:9-17, *NW*). În momentul Armagedonului împărăţia teocratică va triumfa şi va elibera universul de organizaţia lui Satan şi va salva această „mare mulţime" cu bunăvoinţă de necazul distructiv al Armagedonului şi în lumea nouă, cu un sistem nou, drept care va predomina peste pământ. După Armagedon acea împărăţie, exercitându-şi puterea salvatoare în continuare, va aduce salvare până şi celor morţi din mormintele de amintere, aducându-i la viaţă pe pământ în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Toate acestea fiind luate în considerare, aici, într-adevăr, din 1919 încoace este o veste bună care merită să fie spusă „din zi în zi". Este un privilegiu minunat să te alături celor salvaţi pentru a-o declara.

Întrebări pentru studiu

1. Prin ce lucruri ciudate am trecut noi în timpul Primului Război Mondial, şi ce fel de veste a primit lumea de atunci ?
2. După mărturisirile *Enciclopediei Americane*, în ce sens lumea nu a mai fost la fel de atunci?
3. Ce întrebări vitale ne face să ne întrebăm de continuitatea calităţii rele a veştilor în lume, şi cum putem să le răspundem?
4. La cine apelăm pentru a afla răspunsul la întrebarea despre numele lui Dumnezeu? De ce?
5. 6. (a) Cum a răspuns acel om la întrebare? (b) Cum primesc martorii lui Iehova de pe pământ veştile cu adevărat bune?
7. Care au fost veştile bune declarate de Isus, şi prin urmare, cum au strigat oamenii în timpul intrării sale în Ierusalim?
8. Cum a răspuns Iehova strigătelor lor evlavioase?
9. Cum a fost extinsă bunătatea veştii astăzi, şi ce a garantat Isus că vor avea urmaşii săi de acum?
10. În ce legătură a prezis Isus lucrarea urmaşilor săi de acum, şi cum?
11. Ce merită întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu, şi de ce?
12. Cum a ajuns Regele David să compună o cântare de încoronare pentru noi, şi de ce trebuie să o cântăm acum?
13. Ce lucruri menţionează Psalmul 96:1-3, şi care dintre cele mai noi invenţii ale ştiinţei nu reprezintă lucrurile noi despre care să-i cântăm lui Iehova?
14. Ce ne oferă subiectul pentru o „nouă cântare" şi de ce?
15. Cine sunt strigaţi ca „toţi [voi oameni] ai pământului," şi ce fac aceştia pentru împlinirea psalmului?
16. Ce viziune a avut Ioan despre aceştia făcând acel lucru?
17. De la cine trebuie să înveţe oamenii de pe pământ această „nouă cântare," şi de ce?
18. Cine a adus astăzi numele lui Iehova în atenţia lumii, şi în special de când?
19. De ce nu a salvat împărăţia lui Dumnezeu naţiunile de la această condiţie înfricoşătoare a lumii?
20. Cum au fost salvaţi îngerii cereşti de către Împărăţie?
21, 22. Cine de pe pământ a fost salvat întâi de Împărăţie, şi cum?
23. Cum le-a fost dezvăluit, în 1920, de ce a fost salvată rămăşiţa de pe pământ?
24. Cine de pe pământ a mai fost salvat de atunci, şi ce este un privilegiu a face acum?

Cuprins

Ţi-e teamă de om sau de Dumnezeu?

Multe persoane îşi fac griji despre ceea ce vor crede oamenii. Dacă ei pot să facă ceva greşit, fără ca oamenii să îi vadă, ei o fac. Iehova Dumnezeu îi vede, dar asta nu este serios luat în considerare. Ei îşi fac griji dacă oamenii ar afla, dar sunt indiferenţi cu privire la Dumnezeu. Cât de pe dos este acest lucru! Ei doresc să apară bine în ochii oamenilor, dar nu sunt preocupaţi de aspectul lor în ochii lui Dumnezeu. Oamenii nu contează cu adevărat, Dumnezeu contează. De ce un astfel de eşec de a te teme de oameni şi a uita de Dumnezeu?

Poate că ei cred că Dumnezeu va fi mai milostiv şi îi va înţelege cu privire la slăbiciunea lor şi îi va ierta, în timp ce oamenii nu ar fi atât de îngăduitori. Mult mai probabil, în astfel de cazuri este gândul că dacă oamenii nu ştiu ei nu vor suferi pedeapsa pentru greşeala lor. Eclesiastul 8:11-13 (*AT*) spune: „Pentru că nu se execută imediat sentinţa pentru o faptă rea, mintea fiilor oamenilor este şi mai hotărâtă să facă răul. Chiar dacă un păcătos face de o sută de ori ce este rău şi trăieşte mult timp, ştiu totuşi că pentru cei ce se tem de adevăratul Dumnezeu va fi bine, fiindcă s-au temut de el. Dar cel rău nu va avea parte de bine, fiindcă nu se teme de Dumnezeu, şi nu va avea zile multe, căci ele sunt ca o umbră, din moment ce nu se teme în prezenţa lui Dumnezeu.” Oamenii ar trebui să fie mai mult temători de gândul că Dumnezeu le vede răul decât de teama că îi văd oamenii.

În vremea lui Isus cărturarii şi fariseii făţarnici se concentrau asupra înfăţişării exterioare de a arăta bine la oameni, dar nu îşi făceau griji de mizeria lor interioară pe care o vedea Dumnezeu. Isus le-a zis: „Voi curăţaţi partea din afară a paharului şi a farfuriei, dar pe dinăuntru sunt pline de jaf şi necumpătare.” În zilele lui Ezechiel răufăcătorii raţionau: „Iehova nu ne vede. Iehova a părăsit ţara”. Ei au fost la fel o sută cincizeci de ani mai devreme, în timpul lui Isaia: „Vai de cei ce îşi ascund foarte adânc planurile dinaintea lui Iehova şi care îşi fac faptele într-un loc întunecos, în timp ce spun: ‘Cine ne vede şi cine ne cunoaşte?’” — Mat. 23:25, *NW*; Ezec. 8:12; Isa. 29:15, *AS*.

Iehova vede faptele noastre, fie bune, fie rele, şi le răsplăteşte la timpul său. Ipocriţii, în timp ce ascund faptele lor rele de oameni, trâmbiţează afară orice lucru bun pe care îl fac, pentru a fi siguri că oamenii îl află, „ca să fie glorificaţi de oameni”. „Ei îşi iau răsplata pe deplin”, spunea Isus. El şi-a sfătuit urmaşii să-şi facă darurile de milă şi serviciile religioase în linişte şi fără fanfară, şi „atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” Oamenii care se tem de oameni ascund relele lor de oameni, dar fac un spectacol din faptele lor bune pentru a fi siguri că oamenii vor observa şi aplauda. — Mat. 6:2-4, 16-18, *NW*.

„Frica de om aduce o cursă”, dar „frica de Iehova este începutul cunoştinţei”. Uneori, chiar şi creştinii adevăraţi, în slăbiciunea lor trupească, se văd făcând ceea ce este greşit, deoarece acestea sunt nevăzute de oameni şi, prin urmare, sunt fără cenzură sau pedeapsă de către oameni. Dacă noi nu vom suferi pentru faptele noastre acum, uneori, suntem puternic ispitiţi să le facem, neuitându-ne întotdeauna în viitorul mai îndepărtat, atunci când vom fi

Cuprins

responsabili înaintea lui Iehova pentru ele. Dumnezeu, nu oamenii, este cel de care trebuie să ne temem, pentru că aceasta va marca începutul cunoştinţei care ne va ghida corect să obţinem viaţă. — Prov. 29:25; 1:7, *AS*.

CE AR SPUNE ISUS?

Se spune că Crăciunul este aniversarea zilei de naştere a lui Isus. Deci, cu greu ar putea exista un judecător mai bun al Crăciunului decât Cristos. Dacă El ar fi aici, pe pământ, ce ar spune despre cea mai mare sărbătoare a creştinătăţii?

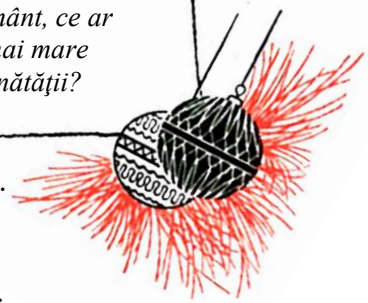

ÎNCHIPUIŢI-VĂ, dacă vreţi, pe Isus umblând pe străzile împodobite vesel şi luminate puternic ale marilor oraşe ale creştinătăţii. Este vremea Crăciunului. Pomul de Crăciun al oraşului străluceşte cu glorie uimitoare. Peste tot pare să fie câte un Moş Crăciun.

La fel şi cumpărătorii. Ei dau buzna cu mulţimile în magazinele universale să facă cumpărături de ultimul minut. Din boxe răsună colinde de Crăciun intercalate cu reclame gălăgioase. Casele de marcat îşi alătură cântecul satisfăcător din punct de vedere financiar la zarva aceea. Un „Crăciun fericit” alunecă de pe limbile active. Spiritul Crăciunului a ajuns la mare înălţime. În toată această agitaţie, Isus îl întreabă pe unul care sărbătoreşte care este semnificaţia întregii forfote neobişnuite.

„O,” vine răspunsul, „este Crăciunul, cea mai mare aniversare de zi de naştere din tot anul.” „Dar,” întreabă Isus, „a cui zi de naştere este?”

A cui zi de naştere este? O întrebare ciudată? Nu chiar. Un nou-venit în creştinătate s-ar mira cu adevărat. La urma urmei, îl identifică schimbul agitat de cadouri pe cel în a cărui cinste se ţine sărbătoarea? Spun milioanele de dolari din publicitate a cui zi de naştere se sărbătoreşte? Spun etalările generoase din ferestrele magazinelor, pomii de Crăciun împodobiţi sau luminile colorate înşirate pe străzi a cui zi de naştere este? Iar Moş Crăciun, marele personaj central din milioane de case, care simbolizează această sărbătoare ca niciun alt personaj, nu reuşeşte să îl lumineze pe străin despre a cui zi de naştere este.

Atunci, nu este ciudat că Isus îl întreabă pe cel care sărbătoreşte: „A cui zi de naştere este?” „O,” vine răspunsul, „este 25 decembrie, ziua de naştere a lui Cristos.” Acum, ce ar spune Isus? Nu numai că sărbătoarea nu Îl cinsteşte pe Fiul lui Dumnezeu, ci şi că data este cu totul greşită. Recurgând la înregistrarea Bibliei, Isus ar putea arăta că nu S-a născut nicidecum în decembrie. Cum aşa? Fiindcă Biblia arată că S-a născut în sau în jurul datei de 1 octombrie, anul 2 î.Cr., că a

Cuprins

venit ca Mesia în anul 29 d.Cr. şi că a fost supus la moarte cu trei ani şi jumătate mai târziu, sau prin 1 aprilie, anul 33 d.Cr. Relatarea celor „şaptezeci de săptămâni" din profeţia de la Daniel 9:24-27 şi Luca 3:1, 23 şi alte scripturi adeveresc acest lucru.

Dar Isus ar putea arăta şi mai multe: că există un contrast marcant în vremea din Palestina între octombrie şi decembrie. Când S-a născut Isus, arată Scripturile, păstorii erau afară pe timp de noapte: „În ţinutul acela erau nişte păstori care trăiau sub cerul liber şi care făceau noaptea de strajă lângă turmele lor. 'Iată care este semnul pentru voi: veţi găsi un prunc înfăşat şi culcat într-o iesle.'" (Luca 2:8, 12, *NW*). Păstorii nu ar fi ţinut turmele afară, pe câmp deschis, în decembrie, dar în octombrie da. Data din decembrie este cu totul greşită.

ÎNTORŞI SPRE ISTORISIRI NEADEVĂRATE

Acum, ce ar spune Isus despre faptul că religiile creştinătăţii iau parte la o farsă şi fac oamenii să creadă că S-a născut pe 25 decembrie? El ar arăta spre profeţia dată de unul dintre apostolii Săi: „Căci va fi un timp când nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci, potrivit dorinţelor lor, îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile şi îşi vor întoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisiri neadevărate."—2 Tim. 4:3, 4, *NW*.

„Se vor întoarce spre istorisiri neadevărate." Şi de ce? „După poftele lor." Ce scriptură potrivită! Cu toate că mulţi oameni ştiu că Isus nu S-a născut pe 25 decembrie, ei preferă să ţină sărbătoarea „după poftele lor." Da, în ciuda falsităţii sale, ei o preferă aşa. Nu doar atât, ci, în ciuda comercializării sărbătorii, ei tot o preferă aşa. De aceea, în ziua de Anul Nou, în 1953, publicaţia Washington *Post* a zis în editorialul său principal:

„Crăciunul american a devenit comercializat într-o măsură care este şocantă pentru mulţi străini şi care aproape că îl transformă într-o orgie naţională de materialism sentimental. Dar mai rămâne şi faptul că nu numai producătorii şi agenţii de publicitate, ci şi o mare parte a poporului american, preferă să îl ţină în acest fel."

Ca israeliţii care au tolerat minciunile şi urâciunile religioase pentru orice câştig egoist pe care îl puteau scoate din poveşti neadevărate, aşa sunt cei care sărbătoresc Crăciunul, care nu numai că tolerează, ci şi preferă agitaţia aniversării zilei de naştere a lui Cristos. Atât de bine ar putea arăta Isus spre cuvintele lui Iehova: „S-a întâmplat un lucru îngrozitor şi înspăimântător în ţară: profeţii profeţesc prin dumnezei falşi, iar preoţii trag foloase pe urma lor; poporului Meu îi place mult să fie astfel."—Ier. 5:30, 31, *AT*.

Sunt mai multe lucruri pe care Isus le-ar spune despre 25 decembrie: şi anume, că are o profundă semnificaţie păgână. Iar istoria susţine acest lucru în mod clar. Păgânii sărbătoreau ziua de naştere a zeului persan Mitra pe 25 decembrie. Şi pe sau prin 25 decembrie avea loc altă mare sărbătoare păgână. Aceasta era Saturnalia, ţinută în cinstea lui Saturn, zeul agriculturii. La această sărbătoare, oamenii defilau pe străzi cântând; erau aprinse lumânări şi puse în ferestrele caselor. Oamenii făceau schimb de cadouri şi toată lumea se desfăta şi îşi

Cuprins

vizita prietenii. Aceste obiceiuri păgâne, recunosc istoricii, sunt baza reală pentru sărbătoarea din 25 decembrie.

NICIO PORUNCĂ PENTRU A SĂRBĂTORI ZILE DE NAŞTERE

Ce le-ar spune Isus acelor aşa-zişi creştini care încearcă să îndreptăţească Crăciunul în pofida datei sale false şi a originii păgâne? El ar spune că nu a poruncit niciodată acest lucru, că ziua Lui de naştere nu a fost sărbătorită niciodată de niciunul dintre apostolii Săi sau de discipolii timpurii, că abia după apostazia prezisă a luat naştere sărbătoarea Crăciunului printre aşa-zişii creştini. Această apostazie a fost prezisă de către apostolul lui Isus, care a spus că va rezulta în „lucruri denaturate." „Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandreţe, şi că se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate." (Faptele 20:29, 30, *NW*). Abia în secolul al patrulea a câştigat sărbătoarea Crăciunului o înaintare în rândul creştinilor declaraţi. Până atunci avusese loc apostazia, o sărbătoare păgână era învelită într-un nume creştin, iar Biserica Romano-catolică a dat sărbătorii binecuvântarea sa—totul pentru a creşte numărul adepţilor nominali ai creştinismului.

Nu cu privire la sărbătoarea zilei Sale de naştere a zis Isus: „Faceţi aceasta în amintirea Mea." A spus-o în legătură cu amintirea morţii Sale, un eveniment mult mai important pentru omenire decât naşterea lui Isus. Astfel, Isus, poruncindu-le urmaşilor Săi să ţină amintirea morţii Sale şi nu a naşterii Sale, a urmat principiul biblic: „Mai bun este sfârşitul unui lucru decât începutul acestuia." Şi aşa se întâmplă că în Biblie zilele de naştere sunt sărbătorite doar de păgâni. Ziua de naştere a lui Faraon, menţionată la Geneza 40:20, şi ziua de naştere a lui Irod, la Matei 14:6-10, au fost amândouă întunecate de execuţii sângeroase. Creştinilor nu li se porunceşte să ţină nicio sărbătoare: „Dar acum, că l-aţi cunoscut pe Dumnezeu sau, mai degrabă, că aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum de vă întoarceţi iarăşi la lucrurile elementare, slabe şi sărăcăcioase şi vreţi iarăşi să le slujiţi ca sclavi? Voi respectaţi cu stricteţe zile, luni, perioade şi ani. Mă tem pentru voi, ca nu cumva să fi trudit în zadar pentru voi."—Luca 22:19, *NW*; Ecl. 7:8, *AS*; Gal. 4:9-11, *NW*.

Şi ce ar spune Isus despre toată importanţa dată celor „trei" oameni înţelepţi de pe felicitările şi podoabele de Crăciun? El ar întreba de ce li se dă toată cinstea, fiindcă oamenii înţelepţi erau astrologi sau închinători la demoni. Legea lui Dumnezeu condamnă cu tărie astrologii. (Deut. 4:19; 2 Re. 17:16; Isa. 47:13, 14). Întrucât uciderea multor băieţei a fost asociată cu călătoria magilor, nu este logic că Dumnezeu i-a condus la Isus. Dacă nu Dumnezeu, atunci cine? Trebuie să fi fost Satan Diavolul, căci nicio lumină din cer de origine naturală nu ar fi putut îndruma magii. Satan a folosit „steaua" ca să îi călăuzească pe magi, în planul său de a-L localiza pe Isus pentru nimicirea Lui de către Irod.

Cuprins

CRISTOS, UN REGE, NU UN PRUNC

Ce ar spune Isus despre descrierea necontenită a Lui ca prunc? El ar spune că nu mai este un copil, aşadar, de ce să facă oamenii să se creadă despre El că este un prunc? A-L vedea pe Isus doar ca pe un prunc este periculos. Acest lucru distrage atenţia de la faptul fundamental că a fost împuternicit de către Tatăl Său să fie Împărat şi că acum domneşte şi că, în curând, va zdrobi toate naţiunile cu un toiag de fier, în timp ce „poartă un război în dreptate." Ar trebui să ne gândim la Împăratul zdrobitor de lume, într-adevăr, „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor," ca la un prunc? Astfel, îndreptarea atenţiei oamenilor spre Isus drept copil este o amăgire, o amăgire făcută de maestrul Amăgitor, Satan Diavolul.—Apoc. 19:11-16, *NW*.

Şi ce ar spune Isus despre cei care sărbătoresc Crăciunul? Cinsteşte oare purtarea lor pe Cristos? Isus ar putea răspunde cu un singur enunţ câştigător, citând profeţia legată de „zilele din urmă" în care vor fi „iubitori ai plăcerilor mai degrabă decât iubitori ai lui Dumnezeu." Vremea Crăciunului dă naştere la o mulţime incredibilă a acestora. Nu numai atât, dar, în timpul Crăciunului, mulţi care sărbătoresc, la fel ca păgânii de demult, se aruncă în mări murdare de băut peste măsură, îmbuibare cu mâncare şi imoralitate. Poruncile lui Cristos pentru un creştin nu îi permit niciodată să se întoarcă la căile lumii vechi, cu atât mai puţin la o ocazie care se presupune că este ţinută în cinstea lui Cristos. „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise."—2 Tim. 3:1-4; 1 Pet. 4:3, *NW*.

Dar ce ar spune Isus despre obiceiurile de Crăciun, despre folosirea bradului veşnic verde, a vâscului, a buştenilor şi pomilor de Crăciun? El ar afirma lucruri sincere, aşa cum o fac enciclopediile: că astfel de obiceiuri nu sunt practici creştine, ci sunt de origine păgână.

Ce ar spune Isus despre dăruirea de cadouri? Desigur, Isus nu ar condamna dăruirea: El a lăudat aceasta ca pe o sursă de fericire. Totuşi, schimbul de cadouri, aşa cum este făcut la Crăciun, nu ar primi aprobarea lui Isus, căci dăruirea este modelată după schimbul de cadouri din timpul Saturnaliei păgâne. De asemenea, cea mai mare parte a dăruirii de Crăciun se face pe bază reciprocă; Cristos a spus să daţi celor care nu vă pot răsplăti. Iar Biblia nu stabileşte modelul pentru schimbul de cadouri, aşa cum cred unii. Cine I-a adus daruri lui Isus? Nimeni alţii decât magii care se închinau la demoni! Cu siguranţă, creştinii nu trebuie să le urmeze exemplul. Creştinii nu trebuie nici să aştepte o sărbătoare păgână pentru a arăta o bunătate binevoitoare pe care ar trebui să o practice 365 de zile pe an.

Şi ce ar spune Isus despre acei care sărbătoresc în grupuri, a căror agitaţie nu le ascunde neştiinţa, lipsa lor de cunoştinţă despre împărăţia pe care Cristos a propovăduit-o ca fiind speranţa lumii? El ar spune că oamenii sunt prea ocupaţi ca să afle calea vieţii şi Crăciunul doar îi face şi mai ocupaţi. Aşadar, Isus ar spune exact cum a făcut-o la Luca 17:26, 27 **(***NW*): „Aşa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aşa va fi şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, bărbaţii se căsătoreau, femeile erau date în căsătorie, până în ziua când a intrat Noe în arcă şi a venit

Cuprins

potopul şi i-a distrus pe toţi.” Nimic greşit cu aceste căutări, dar necazul este că oamenii se preocupă de ele atât de profund, mai ales în timpul Crăciunului, cu mâncatul, băutul şi cumpăratul, încât nu mai au loc în vieţile lor pentru cunoaşterea scopurilor lui Dumnezeu prin Fiul Său. Şi astfel, neştiinţa despre viitorul război al Armaghedonului şi despre venirea noii lumi rămâne foarte răspândită.

Aşadar, ce ar spune Cristos despre Crăciun? Că este o farsă religioasă, o capcană comercială, o sărbătoare păgână, o dezonoare faţă de El şi o înjosire a creştinismului. El nu ar putea niciodată să îl aprobe; nu ar putea să îl recunoască niciodată ca pe o practică creştină adevărată. Acest lucru înseamnă că cei care îl sărbătoresc ajung sub dezaprobarea lui Cristos. Acesta fiind cazul, de ce să sărbătorim Crăciunul? De ce să nu fim liberi de uriaşa capcană comercială? Nu trebuie să sărbătorim pentru că aşa fac alţi aşa-zişi creştini! Într-adevăr, nu avem nevoie să ne aflăm printre acei aşa-zişi creştini în grupuri pe care, în pofida protestelor lor că fac lucrări în numele lui Cristos, Împăratul refuză să-i recunoască:

„Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele tău, n-am scos noi demoni în numele tău şi n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele tău? Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!”—Mat. 7:22, 23, *NW*.

SĂ SPUNEM VESTEA BUNĂ DIN ZI ÎN ZI

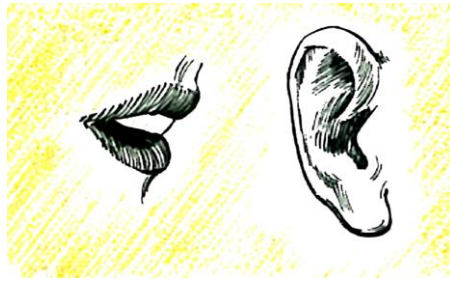

O „PERIOADĂ scurtă de timp” rămâne înainte de războiul universal al Armaghedonului. În această perioadă se oferă ocazia de a aduce cât se poate de mulţi oameni cu bunăvoinţă în starea salvată pe care o oferă Iehova Dumnezeu acum. Trebuie să depunem cele mai mari eforturi posibile înainte ca să se termine perioada, ca să informăm oamenii de pretutindeni că salvarea lor veşnică poate veni numai de la Iehova, marele Salvator. Aceasta depinde în principal de El. De ce?

[2] „Căci Iehova este mare şi foarte demn de laudă. Este de temut, mai presus de toţi ceilalţi dumnezei. Căci toţi dumnezeii popoarelor sunt dumnezei fără valoare, dar Iehova a făcut cerurile. Demnitate şi splendoare sunt înaintea sa, putere şi frumuseţe sunt în sanctuarul său”—Ps. 96:4-6**,** *NW*.

[3] Ca pe vremea apostolului Pavel, aşa şi astăzi: Iehova este „Dumnezeul necunoscut” pentru marea majoritate a populaţiei pământului. (Faptele 17:23). Dar El merită să fie cunoscut de către toţi. El trebuie făcut cunoscut, dacă vrem să

Cuprins

existe mântuire. El va fi făcut cunoscut tuturor celor vii. El jură acest lucru chiar pe existenţa Sa: „Totuşi, viu sunt eu că tot pământul se va umple de gloria lui Iehova.” (Num. 14:20, *NW*). Cei care refuză să Îl cunoască acum în prietenie vor fi obligaţi să Îi cunoască puterea nimicitoare la Armaghedon. Vorbind despre acel război final, El mărturiseşte: „Eu Mă voi preamări, Mă voi sfinţi şi Mă voi face cunoscut în ochii multor naţiuni; iar ele vor ştii că Eu sunt Iehova.” (Ezec. 38:23, *AS*). Aceasta va completa cunoştinţa despre El, pe care martorii Lui de pe pământ au încercat din răsputeri să le-o dea oamenilor în timpul acestei generaţii. Aceşti martori află tot mai mult cât de mare este Iehova. Cu propria lor creştere în cunoştinţă, ei înţeleg mai mult că El este foarte vrednic de laudă. Aşa cum avem toate motivele să îl condamnăm pe Satan Diavolul, dumnezeul acestui sistem, aşa avem toate motivele să Îl lăudăm pe Iehova, Dumnezeul noii lumi.

[4] Astăzi, frica din inimile oamenilor există peste tot pe pământ. Dar această frică nu este amestecată cu frica de Iehova. Pe lângă faptul că le este frică de lucrurile pe care le zăresc ei că sunt pe cale să se întâmple pe pământ, le este frică de dumnezei văzuţi, cei puternici pe care îi idolatrizează în politică, afaceri, armată şi în religia populară. Aceste persoane zeificate insuflă frica de ei în inimile poporului ca să rămână importanţi şi cu puterea de a controla. Acestora, oamenii le atribuie puterea, lucrările şi adorarea care Îi aparţin doar singurului Dumnezeu adevărat şi viu, Iehova. Frica pe care o au oamenii faţă de aceşti zei pământeşti este pur şi simplu o frică de oameni de temut, simple fiinţe omeneşti care vor muri. Dar Iehova este „de temut mai mult decât toţi ceilalţi dumnezei.” Aşa cum a executat judecata asupra tuturor zeilor neadevăraţi din Egipt, aşa îi judecă şi acum pe aceşti zei pământeşti, până când le demască incapacitatea totală şi falsitatea. „Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor.” Spre cei măreţi şi adoraţi din creştinătate, care pretind că sunt fii ai lui Dumnezeu din cer, El îndreaptă acest mesaj: „Am zis, Voi sunteţi dumnezei, şi toţi sunteţi fii ai Celui Preaînalt. Cu toate acestea, veţi muri ca oamenii, şi veţi cădea ca unul dintre prinţi.”—Ps. 82:1, 6, 7, *AS*; Ioan 10:34, 35.

[5] Iehova este mai de temut decât aceşti zei muritori de pe pământ. Aceşti zei pot ucide cu cruzime doar corpul omenesc, dar Iehova este capabil să distrugă atât sufletul cuiva, cât şi corpul acestuia, în moarte veşnică, de la care nu există

Cuprins

înviere din morţi. (Mat. 10:28). Cât de urgent este să deşteptăm frica de Iehova în cei care îşi doresc viaţă!

[6] Dar sunt şi fiinţe ale imaginaţiei pe care oamenii de pe pământ le pun în lumea nevăzută, în tărâmul invizibilului, şi de care le este teamă, cu o groază de moarte, şi cărora le ridică chipuri de idoli. Oamenii nu prea îşi dau seama că se închină la demoni care îşi iau închinarea pe care oamenii le-o oferă orbeşte. Apostolul Pavel, care a identificat Dumnezeul necunoscut pentru filozofii păgâni, a spus cu privire la idolii lor: „Ce voi zice deci? Că ce se jertfeşte unui idol este ceva sau că un idol este ceva? Nu, ci zic că lucrurile pe care le jertfesc naţiunile le jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu, iar eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii.” (1 Cor. 10:19, 20, *NW*). Aceşti zei sunt „dumnezei fără valoare.” Chipurile idolilor nu pot salva, şi nici demonii pe care îi reprezintă nu o pot face. Împreună cu Satan, conducătorul lor, aceşti demoni sunt foarte furioşi pe Dumnezeul adevărat şi pe poporul Lui de pe pământ. Hotărâţi să nu Îl lase pe Iehova Dumnezeu să mântuiască nimic de pe pământ, ei îi conduc pe toţi regii de pe pământul locuit împotriva lui Dumnezeu, la Armaghedon, spre nimicirea lor. Prin urmare, înseamnă moarte, nimicire, să ascultaţi propaganda inspirată de demoni. (Apoc. 16:13-16) Idolii lor făcuţi de om nu îşi pot salva închinătorii de la acea nimicire. În loc să fie de folos religios adevărat pentru a întări credinţa omului în ce este adevărat, idolii fac rău. Ei orbesc naţiunile şi popoarele faţă de Iehova Dumnezeu şi împărăţia Lui, singura sursă de salvare veşnică. „Dumnezei fără valoare,” într-adevăr!

[7] Cerurile adeveresc faptul că Iehova este Dumnezeu. El le-a făcut cu puterea şi înţelepciunea Sa. Mintea Sa de nepătruns a aranjat toată gloria cerurilor văzute şi ordinea şi armonia lor. O singură minte ar putea organiza toate acestea—a Lui. Nespus de mult mai sus de acele ceruri, Îşi exercită suveranitatea universală Dumnezeul cel Preaînalt. Dacă acele ceruri văzute de dedesubt sunt atât de uimitoare, de strălucitoare şi frumoase pentru noi, ce demnitate şi măreţie trebuie să fie în jurul lui Iehova în cerurile spirituale! Ce putere şi frumuseţe trebuie să fie în cel mai sfânt loc în care locuieşte El personal! Ne putem închipui doar în mică parte, pe baza lucrurilor văzute, cu toate că nu putem ştii cu adevărat cât de glorios este El însuşi, fiindcă „niciun om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu,” niciun om nu I-a văzut chipul, iar El însuşi afirmă: „Niciun om nu Mă poate vedea şi totuşi să trăiască.” (Ioan 1:18; 5:37 şi Ex. 33:20, *NW*). Gloria artificială şi caracterul impunător al dumnezeilor pământeşti pălesc în comparaţie cu a Lui. Cât de nechibzuit este, dar, ca cineva să ceară să Îl vadă pe Iehova realmente, înainte ca să creadă în El! Credeţi mărturia lucrărilor Sale de creare. Credeţi mărturia adevărată a Cuvântului Său scris, sfânta Biblie.

[8] În faţa adevărului şi în faţa nevoii urgente de salvare, oamenii din ziua de azi ar trebui să se orienteze înspre Singura Sursă de mântuire, prin încetarea blasfemiei şi începerea atribuirii singurului Dumnezeu adevărat a lucrurilor care ne conving că El este Sursa mântuirii noastre şi Singurul vrednic de închinarea noastră din inimă. Pentru îndrumarea noastră, psalmistul inspirat a cântat: „Daţi-i lui Iehova, o, familii ale popoarelor, daţi-i lui Iehova glorie şi recunoaşteţi-i

Cuprins

puterea! Daţi-i lui Iehova gloria care se cuvine numelui său, aduceţi un dar şi intraţi în curţile sale! Plecaţi-vă înaintea lui Iehova în podoabe sfinte! Tremuraţi înaintea lui, toţi locuitorii pământului."—Ps. 96:7-9, *NW*.

[9] Pentru ca „familiile popoarelor" să poată face asemenea atribuiri lui Iehova, asupra martorilor Săi cade serviciul de a-L face cunoscut oamenilor pe Iehova, scopul şi activităţile Lui, să le vorbească despre numele Lui şi tot ceea ce reprezintă, şi să le explice Cuvântul Lui scris şi să le arate cum să I se închine acestui Dumnezeu sfânt, puternic şi glorios, Iehova. Locuitorul cerurilor şi Creatorul omului, Iehova, este prea mare ca să locuiască în temple pământeşti cu curţi făcute de mâna omului. El locuieşte prin spiritul Său, sau forţa activă nevăzută, împreună cu poporul Său dedicat, mai ales rămăşiţa comoştenitorilor lui Cristos, care alcătuiesc un templu viu, spiritual. În consecinţă, cel mai mare dar pe care îl poate aduce un om lui Iehova în preţuire şi închinare iubitoare este dedicarea sa Lui, prin Marele Preot regal, Isus Cristos. Prin acest dar, arătaţi-I că vă plecaţi înaintea Lui, în supunere totală, precum şi în adorare.

[10] O astfel de închinare la Iehova trebuie făcută în veşminte sfinte. El nu poate fi venerat în necurăţie morală. Nu putem să ne închinăm lui cu ajutorul idolilor materiali sau vizuali, cărora se spune că li se dă o aşa-numită închinare relativă, dar care folosire a chipurilor face din noi un idolatru necurat în ochii lui Iehova. (Isa. 42:8, *AS*). El nu poate fi venerat în veşminte împrumutate din închinarea păgână, în auto-amăgirea că un sistem religios poate însuşi şi sfinţi aceste adaosuri de închinare demonică unei folosiri sacre şi evanghelice înaintea adevăratului Dumnezeu. Nu; El trebuie adorat cu veşminte spirituale care adeveresc că omul Îl iubeşte pe Iehova, că I se închină şi Îl slujeşte ca pe singurul Dumnezeu adevărat; că Îl acceptă pe Fiul Lui, Isus Cristos, ca Împăratul Lui, care domneşte acum, şi ca singurul Mare Preot care a oferit jertfa de răscumpărare lui Dumnezeu, ca să ridice condamnarea divină de pe noi şi ca să ne elibereze de puterea păcatului şi de pedeapsa acestuia cu moartea; şi, mai departe, că a primit privilegiul şi responsabilitatea de a fi un martor al lui Iehova, întocmai cum a fost Principalul Său Fiu, Isus.

[11] Toţi cei care refuză să I se închine lui Iehova astfel, în veşminte sfinte, vor avea motiv să fie în dureri mari din pricina Lui. La începutul marelui necaz asupra organizaţiei lui Satan în 1914, toţi aceşti oameni au simţit numai „începutul durerilor," „începutul chinurilor naşterii," din cauza războiului mondial însoţit de foamete, de epidemiile şi cutremurele din acea vreme. (Mat. 24:8, *NW*; *Ro*). Atunci toţi oamenii au tremurat şi aveau dureri mari, nu fiindcă au făcut legătura acelor evenimente cu Iehova Dumnezeu, ci din cauza teribilismului evenimentelor în sine. Dar la viitorul „război al zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic" toţi oamenii de pe pământ care nu Îi sunt dedicaţi, ci I se opun, vor avea cele mai mari dureri din pricina lui Iehova. Dar va fi silit asupra conştiinţei lor faptul că Cel pe care L-au nesocotit este Cel care aduce acest necaz distrugător al lumii asupra lor. El a poruncit că ei trebuie să aibă atunci dureri mari. Vor avea.

Cuprins

GUVERNUL ELIBERATOR TREBUIE ANUNŢAT

[12] La crearea omului în grădina-paradis a Edenului, Iehova Dumnezeu era singurul Conducător al acestui pământ şi al cerului. Răzvrătirea pe care a produs-o Satan Diavolul a dat naştere unui dumnezeu rival şi unui pretendent rival la conducerea omului şi pământului. Potopul global de pe vremea lui Noe a dovedit că Iehova este încă Stăpânul universal şi pământul este aşternutul tronului său. Generaţii după Potop, Satan, conducătorul rival, a creat prima împărăţie umană la Babel sau Babilon. Dar Iehova a avut propriul rege reprezentativ pe pământ, pe Melhisedec. Cu mult timp după ce acest rege preoţesc a ieşit din scenă, Iehova Dumnezeu l-a uns pe David din Betleem să fie rege peste Israel şi l-a aşezat pe „tronul lui Iehova", la Ierusalim, şi a început un şir lung de regi din familia lui David. Înainte ca ultimul din acea dinastie de regi să vină în persoana lui Isus Cristos, Dumnezeu a golit „tronul lui Iehova" pământesc şi a răsturnat capitala Ierusalim. Acolo a sfârşit acea împărăţie tipică văzută de pe pământ şi Iehova a încetat să domnească printre oameni, printr-un rege imperfect din linia lui David. Dar Isus Cristos ne-a învăţat să ne rugăm ca împărăţia lui Dumnezeu să vină pe pământ din nou şi să se facă voinţa Tatălui ceresc pe pământ, la fel ca sus în cer. Isus a propovăduit evanghelia acelei împărăţii care va veni şi a murit pentru aceasta. Prin învierea lui Isus, Dumnezeu L-a repus în viaţă şi L-a aşezat la dreapta Sa în cer, şi I-a poruncit să aştepte până la încheierea „timpurilor fixate ale naţiunilor" în 1914, moment în care Iehova va da naştere împărăţiei Sale şi va pune puterea executivă a acesteia pe umerii lui Isus Cristos.

[13] 1 octombrie, 1914, a fost acum mai bine de patruzeci şi doi de ani şi lupta Împărăţiei la Armaghedon se apropie repede. Mai sunt încă mulţimi neştiute de oameni cu bunăvoinţă care să fie aduşi în îngrijirea lui Iehova pentru salvare. Mai mult ca niciodată, acum este timpul pentru acţiune, pentru ca mesajul timpului să fie trâmbiţat mai departe. „Spuneţi printre naţiuni: 'Iehova a devenit rege. Pământul este ferm întemeiat, nu poate să se clatine. El va apăra cu dreptate cauza popoarelor. Să se bucure cerurile şi să se înveselească pământul! Să urle marea şi tot ce este în ea! Să exulte câmpia şi tot ce este pe ea! Toţi copacii pădurii să izbucnească în strigăte de bucurie înaintea lui Iehova, căci a venit, căci a venit să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate şi popoarele cu fidelitatea sa." (Ps. 96:10-13, *NW*). Cât de grandios arată această poruncă, ce sună prin inspiraţie din cer, că lucrul cel mai important este împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos, căci ea va rezolva pentru totdeauna problema suveranităţii universale în favoarea lui Iehova şi va aduce salvare celor care susţin cu loialitate suveranitatea Lui!

[14] Guvernul stabilit al lui Iehova este motiv de veselie universală. Este împărăţia salvării cerului şi a pământului deopotrivă. Mântuirea prin ea a început deja prin evanghelia pe care martorilor le este poruncit să o spună din zi în zi. Noi suntem învăţaţi să nu treacă o zi fără să vorbim despre ea. De ce? Fiindcă zilele în care să vorbim despre ea sunt limitate de Armaghedon, de fapt, sunt tot mai puţine cu fiecare zi ce trece. Nicio singură zi nu îndrăznim să o lăsăm să ne părăsească mintea, fiindcă împărăţia mântuirii este lucrul pe care Isus a zis că trebuie să îl căutăm mai întâi, împreună cu dreptatea de la Dumnezeu. Din toate timpurile, de

Cuprins

ce să nu o căutăm acum, când este chiar aici? Fiecare zi aduce ocazii pentru a vorbi despre mântuirea pe care a adus-o şi o va aduce, pentru ca şi alţii să fie îmboldiţi să caute Împărăţia. Fiind singurul guvern drept din cer şi de pe pământ, singurul care va justifica suveranitatea universală a lui Iehova şi va salva omenirea, mântuirea prin ea este demnă de a fi povestită şi altora care au nevoie de mântuire. Din cauza viitoarei nimiciri a acestui sistem rău, mântuirea prin mijloacele lui Iehova este ceva cât se poate de oportun să fie spus zilnic. Este singura „evanghelie" în ziua de azi. Dacă ne bucurăm zilnic de Împărăţie, dacă vrem să strigăm Aleluia! la realizarea că ea conduce acum în mijlocul duşmanilor săi, vom fi de un entuziasm debordant în vorbirea despre mântuirea pe care o aduce. Vorbirea despre salvare prin Iehova este, de fapt, o parte a închinării noastre faţă de El, şi ştim că trebuie să I ne închinăm în fiecare zi. Povestiţi-o, dar, zi de zi. Dacă nu Îi cântăm lui Iehova povestind-o, atunci nu avem „bucuria lui Iehova." A lua parte la bucuria Lui este o fortăreaţă pentru noi.—Neem. 8:10, *NW*.

15 Evanghelia mântuirii trebuie să o spunem nu numai individual, ci şi colectiv, împreună cu toţi ceilalţi salvaţi, într-o mare unitate. Dragostea lui Dumnezeu este atât de mare încât mântuirea Lui cuprinde nu doar unul, ci mulţi. Este o mântuire colectivă în care mulţi au partea lor, chiar şi o mare mulţime de „alte oi" din ziua de azi, pe care nimeni nu este încă în stare să o numere. Putem povesti această evanghelie prin gura noastră vorbitoare sau prin pagina tipărită grăitoare. Pentru propovăduirea prin pagini tipărite, Societatea Turnul de Veghere ne aprovizionează cu Biblii, cu cărţi şi broşuri care explică Biblia, cu revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*!, tratate gratuite şi pliante cu discursuri publice. Pentru povestirea evangheliei nu suntem limitaţi la un singur loc. O putem spune zilnic în casele noastre, membrilor familiei noastre, în pragul uşilor altor oameni, mergând din casă în casă, în locuri publice afară de pe platformă, chiar şi ilegal, în ţările totalitare sau în închisori şi lagăre de concentrare şi tabere de muncă de sclavi aflate sub dictatură. Putem spune evanghelia în locuri izolate, sau ca membru al unei adunări mici sau mari, adică, precum un vestitor de grupă. Şi mai bine, cineva o poate spune ca vestitor pionier cu timp integral sau ca misionar în ţări străine. Cineva poate fi privilegiat s-o spună ca vestitor public de grupă, sau ca serv de zonă în una dintre cele zece zone în care a fost împărţit pământul, cu multe filiale ale Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere în fiecare zonă. Teritoriul de sub fiecare filială este împărţit în districte, iar apoi subdivizat în circuite, şi fiecare circuit cuprinde un număr de grupe ale martorilor lui Iehova. Aşa că unii pot fi privilegiaţi să spună evanghelia în calitate de serv de district sau de circuit. Astfel, spunerea evangheliei poate fi făcută în multe calităţi, şi fiecare trebuie să fie credincios în calitatea lui.

16 Pentru a fi însărcinat cu spunerea evangheliei pe teren şi a o spune zi de zi, un om nu trebuie să fie un vestitor care îşi dedică timpul integral. Fiecare om mântuit este însărcinat de către Iehova să povestească despre mântuirea sa zi de zi, potrivit ocaziilor sale. Ce rezultă în mai mulţi credincioşi este nu numai prezentarea evangheliei aproapelui şi străinilor, ci şi oferta de a începe studii Biblice în casele oamenilor interesaţi, astfel încât să se studieze acolo evanghelia

Cuprins

cel puţin odată pe săptămână. Lucrul de făcut nu este doar să o spuneţi voi înşivă, ci să îi faceţi şi pe alţii să o spună cu tărie şi efect. Străduinţa noastră trebuie să fie să îi învăţăm pe alţii să ni se alăture în spunerea ei.

[17] Ce se va întâmpla dacă spunem evanghelia mântuirii lui Iehova şapte zile pe săptămână în anul 1957? Cu siguranţă aceasta: mult mai multe urechi vor fi atinse de sunetul vesel; multe urechi, mult timp surde pentru că nu au auzit niciodată, vor fi deschise prin faptul că evanghelia ajunge în sfârşit la ele. Se va aduce mângâiere multor inimi triste, care, de dragul schimbării, ar vrea să audă o cântare cu adevărat înveselitoare, cu o temă fericită, pentru a compensa tristeţea şi jalea din ziua de azi a tuturor naţiunilor, atunci când vor vedea „semnul Fiului omului" în ceruri. (Mat. 24:30). Mai mulţi oameni cu bunăvoinţă vor putea fi aduşi astfel în starea mântuită şi li se va da mai multora educarea teocratică de a o cânta şi a o spune. Ca o urmare binecuvântată a faptului că toate acestea au loc înainte de Armaghedon, Iehova Dumnezeu va deveni mai bine cunoscut, mai preţuit, se va crede mai mult în El, va fi mai acceptat, mai adorat, lăudat şi slujit. Ah, cât de vrednic este El de toate acestea!

[18] Spuneţi deschis, atunci, evanghelia mântuirii prin El, pentru ceea ce ştiţi că a făcut ea pentru voi. „Iehova a făcut un lucru mare în ce a făcut cu noi. Noi suntem bucuroşi." (Ps. 126:3, *NW*; Marcu 5:19). De asemenea, fiţi dispuşi, fiţi pregătiţi, fiţi fericiţi să suportaţi toate cheltuielile de care este nevoie ca să o spuneţi deschis. Ce dacă duşmanii mântuirii cuiva preferă să piară ei şi să îi facă pe alţii să piară spunându-ne să tăcem? Nu trebuie să le dăm atenţie. Suntem sub o poruncă mai mare decât a lor să o spunem deschis şi trebuie să ascultăm cu curaj porunca superioară, şi o vom face. Nu numai noi, ci şi toate creaţiile lui Iehova din cer şi de pe pământ, suntem chemaţi să ne exprimăm bucuria nestăpânită a faptului că El, Dumnezeul mântuirii, a venit în guvernul Său capital, ca Rege şi Judecător. Prin urmare, cerurile ar trebui să se bucure, pământul ar trebui să fie voios, marea ar trebui să se clatine cu tot ce este în ea, câmpul deschis şi toată plinătatea lui ar trebui să tresalte, iar copacii din pădure ar trebui să izbucnească în veselie înaintea lui Iehova, acum că a venit ca Rege şi Judecător. Căci, ah! Cât de mult bine fac promisiunile Sale viitoare!

[19] Odată ce vedem că Iehova cel mare, înfricoşător, plin de demnitate, măreţ, puternic, minunat şi glorios a venit la templul Său pentru judecată, însoţit de Regele Său maiestuos, Isus Cristos, toate lucrurile de pe pământ, din mare şi din cer vor căpăta o splendoare nemaivăzută până acum. Căci, sub domnia de o mie de ani a lui Cristos, paradisul va fi refăcut pe pământ şi va fi făcut să cuprindă tot globul. Aşadar, în loc să le spună copacilor şi roadelor câmpiei să se ofilească şi mărilor cu străfundul larg să se evapore, fiindcă Iehova a venit să ardă pământul şi plantele, sorii şi stelele din ceruri, psalmistul inspirat foarte bucuros le spune pământului, mării şi cerului şi plinătăţii lor să capete înfăţişarea veselă a lucrurilor care aşteaptă scăpare şi să izbucnească în armonia sunetului care emoţionează sufletul.

[20] Şi pe bună dreptate! Căci mările nu vor mai fi tulburate de priveliştea urâtă a navelor de război atomic sau de submarine nucleare şi nu vor mai fi

Cuprins

otrăvite cu bombe de fuziune sau fisiune care pulverizează particule radioactive în valurile lor sau în insulele şi atolii lor încântători. (Isa. 33:21-23, *AS*). Atmosfera pământului nu va mai fi pângărită cu bombardatori criminali şi proiectile direcţionate pe distanţe lungi şi nu va mai fi făcută nocivă, cu precipitaţii radioactive dăunătoare de cenuşă fierbinte din explozii atomice. Munţii nu vor mai fi folosiţi ca ascunzători pentru hangare secrete de avioane sau fabrici de armament sau ca surse de minerale necesare pentru armele nucleare. Luna nu va mai fi privită ca un obiectiv pentru călătoria în spaţiu, de unde prima naţiune din cursa armamentelor care ajunge la ea va putea să stăpânească asupra tuturor celorlalte naţiuni. Pădurile virgine nu vor mai fi defrişate pentru a furniza pasta de lemn pentru ziarele şi revistele care răspândesc propagandă mincinoasă, veşti meschine, desene pângăritoare şi materialism comercial.

[21] Ah, nu! Ci toată creaţa pământească va beneficia de venirea lui Iehova pentru a conduce şi a judeca. Căci, după cum El însuşi a făgăduit, toţi cei care prăpădesc pământul vor fi şi ei prăpădiţi în nimicirea Armaghedonului, şi, încă o dată, la fel ca în grădina lui Dumnezeu din Eden, toată natura va avea întinderea deplină ca să se exprime faţă de slava şi lauda Creatorului ei strălucitor. În calitate de Rege şi Judecător al pământului, El este interesat de lucrurile pe care le-a pus pe pământ şi de lucrurile pe care le-a plantat în el şi pe care le-a format când a creat acest pământ pentru casa-paradis veşnică a omului. El nu vrea ca acestea să fie folosite în mod greşit de slujitorii egoişti ai Diavolului. El Îşi doreşte ca toate acestea să slujească scopului Său onorabil, dătător de viaţă. Ce minune, atunci, că până şi toate lucrurile neinteligente de pe pământ şi din cer trebuie invitate şi chemate să aplaude, să strige, să tune, să se mişte pentru a arăta cât mai frumos!

[22] Toate aceste lucruri au motiv să fie fericite şi să se bucure de faptul că propriul lor Creator a devenit Rege şi că a venit la templul Lui pentru lucrarea de judecată eliberatoare. Dar cum rămâne cu noi? Cu cât mai mult trebuie noi, fiinţe vii inteligente, înzestrate cu vorbire şi cititoare de Biblie, să Îi cântăm, să spunem că a devenit Rege şi să povestim evanghelia mântuirii Lui!

[23] După cum dovedesc orarul Bibliei şi evenimentele din 1914, în împlinirea profeţiei, Iehova, împreună cu Îngerul Său al Legământului, Isus Cristos, este la templul Lui spiritual pentru judecata Sa necesară, încă din primăvara anului 1918. Ţara sau starea pământească a societăţii Sale de martori a Noii Lumi a devenit un pământ rodnic care nu va fi făcut niciodată să se clatine pentru nimicire, ci va da mereu roade de dreptate, sub binecuvântarea Lui iubitoare. Ea a fost întemeiată cu fermitate ca bază pentru „noul pământ" al noii lumi drepte. Această „ţară" Iehova o judecă favorabil. El o îndreptăţeşte ca pe locuinţa martorilor săi credincioşi şi îl condamnă pe Gog din Magog şi pe toţi ceilalţi atacatori ai acestei ţări teocratice. El îi judecă cu loialitate pe locuitorii acestei „ţări," şi pledează pentru cauza rămăşiţei moştenitorilor Împărăţiei Sale şi cauza co-locuitorilor lor cu bunăvoinţă, „celelalte oi" ale Regelui Isus Cristos.

[24] Luaţi aminte la ceea ce a făcut deja de pe tronul Său de judecată pentru poporul pentru numele Său de pe pământ! Cât de credincios le-a fost în termenii legământului irevocabil, legământul Avraamic pentru binecuvântarea tuturor

Cuprins

familiilor şi naţiunilor de pe pământ! Cât de loial şi de credincios a fost El Cuvântului Său scris, Bibliei, legilor Sale perfecte şi principiilor Sale ireproşabile şi, da, Lui însuşi! Prin Judecătorul Său Asociat, Isus Cristos, El separă oamenii din toate naţiunile în capre anti-Împărăţie şi în oi pro-Împărăţie. Judecata o va executa la marele război de justificare şi eliberare. Turmele imense de capre vor fi mistuite în expresia de foc a judecăţii Sale, dar turma de oi paşnică şi unită va fi declarată nevinovată şi va intra în viaţă în tărâmul pământesc al Împărăţiei Fiului Său, Isus Cristos.—Mat. 25:31-46.

[25] Văzând toate acestea, cum putem rămâne muţi, când porunca divină este să cântăm, să Îi cântăm lui Iehova? Dacă fiii cereşti ai lui Dumnezeu şi stelele dimineţii au avut o cântare când Dumnezeu a pus temeliile aşternutului picioarelor Sale, pământul—dacă mulţimea oastei cereşti a avut o cântare de laudă pentru Dumnezeu la naşterea Fiului lui Dumnezeu, care urma să devină Regele veşnic al pământului—da, dacă are cineva o cântare acum, dacă a avut vreodată cineva o cântare, noi, martorii lui Iehova din ziua de azi, avem o cântare! Da, avem o cântare, o „cântare nouă," cum n-a mai fost niciodată vreuna atât de melodioasă pe tot pământul locuit. Cântarea noastră are tema cea mai recentă, cea mai nouă. Rapsodia noastră de melodie a Bibliei a devenit cântarea numărul unu în rândul tot mai multor mii de oameni cu bunăvoinţă, indiferent de naţionalitate şi de limbă. Compozitorul ei este Dumnezeul cel fericit, Iehova, care a inspirat-o prin spiritul Său sfânt. Dirijorul Cântării pentru noi este Fiul Său împărătesc, Isus Cristos. Nu vă înfrânaţi glasul, aşadar. Alăturaţi-vă sub El corului tot mai mare de pe tot pământul. Cântaţi, cântaţi de bucurie, în armonie fermecătoare cu toată societatea Noii Lumi. Uniţi neîncetat, spuneţi deschis evanghelia salvării, prin Iehova Dumnezeu, din zi în zi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru a face ce anume trebuie să depunem cele mai mari eforturi, în decursul acestei „scurte perioade de timp"?
2,3. De ce trebuie să fie făcut cunoscut Iehova, şi cine apreciază faptul că El trebuie să fie lăudat foarte mult?
4,5. (a) De cine de pe pământ se tem oamenii? (b) De ce este urgent să fie treziţi oamenii pentru a se teme de Iehova?
6. Cine sunt „dumnezeii fără valoare" ai oamenilor, şi de ce sunt ei „fără valoare"?
7. Ce lucruri văzute oferă dovada că demnitatea şi splendoarea sunt înaintea lui Iehova şi tăria şi frumuseţea în sanctuarul Său?
8. Ce ar trebui să facă oamenii în loc să hulească, având în vedere necesitatea urgentă pentru salvare?
9. (a) Ce serviciu trebuie să fie făcut ca oamenii să-I atribuie lui Iehova aceste lucruri? (b) Care este cel mai mare dar pe care I-l putem duce?
10. Cu ce podoabe sfinte trebuie să fie venerat Iehova?
11. Cum trebuie să fie oamenii în dureri groaznice din cauza lui Iehova?

Cuprins

12. De ce a fost stabilită în anul 1914 împărăţia lui Dumnezeu, de când Iehova Dumnezeu a fost conducătorul pământului în timpul Edenului?
13. Care este motivul că trebuie să se spună printre naţiuni: „Iehova Însuşi a devenit rege”?
14. De ce suntem instruiţi să nu pierdem o zi în a spune vestea bună despre salvare prin împărăţia lui Dumnezeu?
15. Cum trebuie să spunem această veste bună, unde şi în ce calitate?
16. (a) Este necesar să fi un vestitor cu timp integral pentru a fi însărcinat să spui vestea bună? (b) Trebuie să limităm chestiunile la a o spune doar nouă?
17. Pentru ce motiv personal trebuie să spunem vestea bună şi de ce să facem aşa, chiar dacă este interzisă de duşmanii salvării?
18,19. În loc să spună lucrurilor de pe pământ, din mare şi din cer să dispară, datorită venirii lui Iehova, ce le spune psalmistul?
20. Cum nu vor mai fi profanate de oameni pământul, marea şi cerul?
21. Cum va beneficia toată creaţia pământească de pe urma venirii lui Iehova să domnească şi să judece?
22. Ce se poate spune despre noi dacă toate aceste lucruri se vor bucura la venirea Lui?
23. Cum a fost ferm stabilită ţara productivă şi cum o judecă Iehova pe aceasta şi pe poporul ei?
24. Cum îi judecă El pe oameni după credincioşia Sa?
25. Cine trebuie să cânte o cântare şi ce vom face noi datorită superiorităţii acestei cântări?

Păzeşte-ţi asocierile!

Toate poruncile lui Dumnezeu dovedesc iubirea, înţelepciunea şi dreptatea Lui. Ceea ce el porunceşte este pentru binele nostru, pentru înălţarea şi bunăstarea noastră cea mai de durată. El ne porunceşte să facem anumite lucruri şi ne interzice anumite plăceri numai pentru că ne iubeşte şi doreşte să ne vadă fericiţi. După cum a exclamat el cu privire la poporul Israel din vechime: „Măcar de ar dezvolta o astfel de inimă care să se teamă de mine şi să respecte întotdeauna toate poruncile mele, ca să le meargă bine lor şi fiilor lor pe timp indefinit!” – Deut. 5:29, *NW*.

Printre legile pe care Dumnezeu le-a dat poporului său din vechime pentru binele lor au fost cele referitoare la păzirea asocierilor lor. Ei nu trebuiau să se căsătorească cu păgâni şi nici să se amestece cu ei: „Să nu închei căsătorii cu ele,” pentru că te vor provoca, sigur să „slujeşti altor dumnezei, iar Iehova se va aprinde de mânie împotriva voastră şi vă va nimici repede.” Si din nou: „Ei să nu locuiască în ţara ta, ca să nu te facă să păcătuieşti împotriva mea.” — Deut. 7:3, 4; Ex. 23:33, *NW*.

Cuprins

Dar lipsindu-le credinţa în Dumnezeu şi iubirea pentru el, naţiunea Israel a încălcat aceste porunci de nenumărate ori, cu rezultate dezastruoase. Chiar şi cel mai înţelept rege al lor a ajuns la durere din cauza acestui rezultat. La bătrâneţe el a permis soţiilor sale păgâne să-i îndepărteze inima de Iehova Dumnezeul lui, astfel că el a murit necredincios, un apostat.

Acelaşi lucru este valabil cu creştinii de astăzi. Pentru propriul nostru bine Iehova ne porunceşte să ne păzim asocierile. Trăim în vremuri grele, asemănate cu zilele lui Noe şi Lot. Fiind imperfecţi, slabi şi având o înclinaţie moştenită spre păcat, suntem predispuşi să cedăm în faţa linguşelilor lumii sau să ne compromitem din cauza temerii de opinia ei. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel avertizează: „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Asocierile rele strică obiceiurile folositoare.” — 1 Cor. 15:33, *NW*.

Ca şi creştini, suntem sfătuiţi să ne reînnoim mintea şi să ne îmbrăcăm cu o nouă personalitate, asemenea lui Cristos. În măsura în care putem trebuie, prin urmare, să evităm asocierea cu cei care obiectează faţă de această schimbare a noastră. „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină”. Şi „fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă”; pe la spate, dacă nu în prezenţa voastră. — 1 Pet. 4:3, 4, *NW*.

Pentru bunăstarea noastră spirituală Iehova ne porunceşte în mod explicit să ne căsătorim „numai în Domnul” să nu „vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi.” De ce? „Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul? … Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli?” Absolut nici una! Loialitatea faţă de Dumnezeul nostru şi organizaţia sa ne poate determina să respectăm aceste porunci. -1 Cor. 7:39; 2 Cor. 6:14-16, *NW*.

În timp ce asocierea este o nevoie de bază pentru tineri şi bătrâni, nefiind „bine ca omul să rămână singur”, trebuie să fim atenţi în ceea ce priveşte tipul de asociere pe care-l cultivăm. Unde vom trage linie? Nu poate fi dată o regulă fermă şi rapidă, dar, cum a fost deja sugerat, se va aplica sfatul lui Isus: „Fiţi prudenţi ca şerpii”. Deci, când aveţi dubii, lipsiţi-vă! — Gen. 2:18; Mat. 10:16, *NW*.

Sfatul înţelept al lui Pavel la Efeseni 5:10-12 (*NW*), prin urmare, ar trebui să fie luat la inimă mai ales de către toţi creştinii: „Asiguraţi-vă mereu de ceea ce îi este plăcut Domnului şi nu mai luaţi parte cu ei la lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobaţi-le, căci este ruşinos şi numai să se spună lucrurile pe care le fac ei în ascuns.” Această mustrare se poate face prin cuvinte sau pur şi simplu prin acţiuni, prin refuzul de a te asocia cu ei pe calea lor greşită de acţiune.

Este pentru binele nostru că Dumnezeu ne avertizează să ne păzim asocierea. Ascultând avertismentul lui vom evita capcanele şi, în schimb, ne vom zidi unul pe altul în credinţă şi dragoste. Astfel vom fi ajutaţi pentru a menţine integritatea până în momentul intrării în noua lume, o lume atât de aproape acum, în care nu vom avea nevoie să ne păzim asocierea, pentru că atunci toată lumea care va respira îl va lăuda pe Iehova şi aceasta va fi perfect . Dar până atunci, "să

Cuprins

nu fim induşi în eroare." Amintiţi-vă, "Asocierile rele strică obiceiurile folositoare."

Combaterea unor absurdităţi

● Într-o zi din anul 1529 Hugh Latimer, reformator englez, a predicat la Cambridge, argumentând în favoarea traducerii şi lecturii populare a Bibliei. Clerul s-a înfuriat, în special deoarece copiile Bibliei engleze ale lui Tyndale erau ilegale în Anglia şi clerul nu le putea arde destul de repede. Unii călugări înfuriaţi l-au ales pe campionul lor, fratele Buckingham, pentru a demola argumentele lui Latimer. Duminica următoare campionul călugărilor a ţinut o predică. "Astfel," a întrebat călugărul cu un zâmbet triumfător, "Unde Scriptura zice: nici un om care pune mâna pe plug şi se uită înapoi nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu, atunci când citeşte aceste cuvinte nu va fi plugarul gata să înceteze de îndată de la plugul său, şi atunci unde va fi semănatul şi secerişul? De asemenea, întrucât brutarul citeşte, "Un pic de plămădeală dospeşte tot aluatul," nu va fi el de îndată prea zgârcit în utilizarea aluatului, spre paguba mare a sănătăţii noastre? Şi tot aşa, atunci când omul simplu citeşte cuvintele, "Dacă ochiul tău te jigneşte scoate-l şi aruncă-l de la tine," necontenit el îşi va scoate ochii, şi aşa întregul ţinut va fi plin de oameni orbi, spre marea decădere a naţiunii şi a pierderii vădite a harului regelui. Şi, astfel, prin citirea Sfintelor Scripturi întregul ţinut va ajunge în confuzie". Săptămâna următoare Latimer i-a răspuns predicii călugărului. "Numai copiii şi proştii", a spus Latimer, "nu reuşesc să facă distincţia între semnificaţiile figurate şi reale ale limbajului - între imaginea care este folosită, şi lucrul pe care această imagine este destinată să-l reprezinte. De exemplu", a continuat Latimer, aruncând o privire pătrunzătoare adversarului său, care stătea înaintea amvonului, "dacă vom picta o vulpe care predică în haină de călugăr, nimeni nu-şi imaginează că se face referire la o vulpe, ci sunt descrise viclenia şi ipocrizia, care se găsesc atât de des sub această haină."

● Din cauza informaţiilor prezentate în *Turnul de veghere* din 1 iulie 1956, despre botez, un număr de persoane a întrebat despre caracterul oportun de a fi botezaţi din nou. Ei spun că modul de înţelegere a problemei este mai bun acum decât atunci când au fost cufundaţi. De asemenea, unii au spus cu ani în urmă că a lor cufundare în apă de către unul din sistemele religioase ale creştinătăţii este suficientă pentru a-şi simboliza dedicarea, dacă ei au înţeles în momentul în care s-

Cuprins

au dedicat să facă voinţa lui Iehova, dar acum acest articol (pagina 406, paragraful 14) spune că botezul în sistemele religioase ale creştinătăţii de astăzi nu sunt valide şi că aceste persoane ar trebui să fie botezate din nou, de către organizaţia teocratică a lui Iehova. Ei întreabă dacă aceştia ar trebui să fie botezaţi din nou acum, şi dacă da, ce dată din timpul lor de dedicare ar trebui arătată pe Cartea de Înregistrare a vestitorului? Ar trebui să fie această ultimă dată de botez, chiar dacă persoana este la adevăr şi pune mărturie activ de zece sau douăzeci de ani sau mai mult?

La întrebarea persoanelor care au fost odată botezate de către martorii lui Iehova şi care ajung să simtă nevoia de a fi botezaţi din nou, având în vedere articolul menţionat anterior, apare gândul: Când au fost cufundaţi au înţeles lucrul acesta cei care au auzit discursul despre botez? Au înţeles că acea cufundare în apă simbolizează o dedicare pe care au trebuit să o facă în inimile lor, un jurământ sau o decizie deja luată înaintea lui Dumnezeu să facă voinţa lui? Nu au fost întrebările specifice care le-au fost puse în momentul botezului lor? Nu au punctat cuvântarea şi aceste întrebări cu claritate şi forţă cerinţele? Dacă discursul despre botez a afirmat cazul clar şi întrebările adresate candidaţilor au fost rostite clar şi inconfundabil, de ce ar trebui cel care a spus atunci Da la întrebări să spună acum că nu ştie sau nu înţelege ce a făcut?

Toţi dintre noi au crescut, fără îndoială, în aprecierea dedicării, de când am simbolizat-o prin cufundare în apă. Desigur, noi nu am apreciat-o pe deplin atunci când am făcut-o, sau, ca acum. Dar aceasta nu înseamnă că ar trebui să fim rebotezaţi. Acest articol din *Turnul de veghere* nu a spus nimic mai mult sau diferit de ceea ce au spus articolele anterioare pe această temă, cu excepţia cazului cuiva care a fost botezat în cultele religioase ale creştinătăţii, lucru care nu este privit astăzi ca suficient, din anul 1918 A.D. înainte, atunci când Iehova Dumnezeu, însoţit de Mesagerul Legământului a venit la templu şi a lepădat creştinătatea.

Deci, ţine de aceste persoane nesigure pentru a stabili când, cu bună ştiinţă, s-au dedicat lui Dumnezeu, dedicare de care îşi pot aminti acum clar, cu o conştiinţă mulţumită, iar dacă asta a fost când au fost botezaţi cu ani în urmă, atunci aceştia ar trebui să fie botezaţi din nou, ca simbol al dedicării lor reale şi această dată ar trebui să fie cea folosită pe cartea de înregistrare a vestitorului.

Odată ce o persoană a fost botezată cu înţelegere, în semn al dedicării ei, nu este nici o nevoie sau recomandabil să fie botezată din nou, chiar dacă, pentru o vreme, el cade sau devine inactiv, aşa cum un membru al trupului lui Cristos nu trebuie să fie uns din nou. Botezul Său, o dată pentru totdeauna efectuat, stă ca o mărturie de dedicare pentru Iehova şi ca un semn de neclintit al obligaţiilor sale faţă de Dumnezeu.

În ceea ce priveşte botezul sau cufundarea totală a persoanelor în timp ce sunt membri ai organizaţiei religioase a creştinătăţii şi înainte de a deveni asociaţi cu martorii lui Iehova: În 1918, din cauza comportamentului lor, cultele religioase ale creştinătăţii au fost cu siguranţă lepădate de judecata lui Iehova, prin Mesagerul Lui de la templu. Înainte de aceasta, mulţi amestecaţi cu astfel de denominaţiuni şi-au studiat conştiincios Biblia şi au ajuns să înţeleagă că trebuie să

Cuprins

se predea, să se dedice sau "consacre" lui Dumnezeu, prin Cristos, pentru a fi ai lui Dumnezeu şi pentru a face voinţa lui de acum înainte, încrezându-se în ajutorul Lui prin spiritul Său sfânt. Ei au văzut în mod corect că botezul în apă prin cufundare completă este un lucru corespunzător ce trebuie făcut, ca să reprezinte această predare de sine lui Dumnezeu, prin Cristos. Aşa că au fost cufundaţi de preotul sau funcţionarul autorizat din cultul religios, făcând acest lucru în formula "în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt [sau, Spirit]," şi au avut încredere în operaţiunea spiritului lui Dumnezeu, aşa cum este descrisă în Scripturi, pe care ei au citit-o şi cu care erau familiarizaţi.

Trebuie subliniat că astfel de persoane au făcut o dedicare reală lui Dumnezeu prin Cristos şi s-au rugat pentru spiritul Său sfânt şi ei s-au simţit legaţi de el după aceea. Ei nu au făcut această dedicare prin preotul sau alt funcţionar care i-a botezat. Aceasta este coroborat cu faptul că, după ce au ajuns să cunoască adevărurile, aşa cum sunt prezentate de către martorii lui Iehova, ei au văzut obligaţia lor, nu să se dedice din nou lui Dumnezeu, ci să "iasă din el", sau să iasă din antitipicul Babilon, şi aşa au rupt legăturile cu cultele religioase şi au devenit martori ai lui Iehova şi au continuat să facă voinţa Lui cu o mai bună cunoştinţă şi o înţelegere mai clară. Ei nu au fost botezaţi din nou, ci au persistat în împlinirea dedicării anterioare şi Iehova şi-a manifestat acceptarea acestora folosindu-i în serviciul său şi manifestând prin ei funcţionarea spiritului său, în timp ce, în acelaşi timp, au adus roade mai departe ale spiritului Său. Acest lucru indică faptul că lucrul esenţial pentru a valida o dedicare nu este ceea ce Botezătorul (fie el un cleric sau nu) înţelege sau crede, ci ceea ce gândeşte, înţelege şi face cel cufundat. Dedicarea a fost corectă şi simbolul în apă a fost corect şi Dumnezeu a indicat acceptarea lui, punându-şi spiritul peste cel cufundat. De ce, atunci, ar trebui să existe o rebotezare după ce cineva a părăsit antitipicul Babilon, în împlinirea dedicării lui şi a devenit unul dintre martorii lui Iehova?

Observaţi exact ceea ce este menţionat, la paragraful 14, pagina 406, al *Turnului de veghere*: "Deseori se pune întrebarea dacă un botezat anterior în cadrul unei ceremonii desfăşurate de un alt grup religios ar trebui să fie botezat din nou, atunci când vine la o cunoştinţă exactă a adevărului şi face o dedicare lui Iehova." Notaţi aceste ultime şase cuvinte: "şi face o dedicare lui Iehova." Adică, face o dedicare după primirea adevărurilor prezentate de martorii lui Iehova şi după părăsirea antitipicului Babilon. Acest lucru înseamnă că persoana respectivă nu şi-a simbolizat o dedicare lui Dumnezeu atunci când a fost botezată "în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt [sau, Spirit]", de către un funcţionar al cultului religios, ci a devenit numai un membru al acelui cult. Prin urmare, acea persoană a văzut necesitatea de a face o dedicare şi de a o simboliza după asocierea cu martorii lui Iehova. O astfel de persoană, în mod corespunzător, se botează din nou. În acord cu aceasta, cei doisprezece bărbaţi care au fost rebotezaţi, din Faptele Apostolilor 19:1-7, au fost botezaţi în numele Tatălui, dar nu şi în numele lui Isus, nici în numele spiritului sfânt, despre care nu auziseră, astfel încât cufundarea totală anterioară nu a fost în numele tuturor factorilor

Cuprins

implicaţi, ceea ce a fost motivul pentru care nu au putut primi spiritul sfânt înainte ca Pavel să-i boteze din nou.

De aceea acum, când răsună în mod clar apelul de a ieşi din Babilon, dacă cineva a auzit de acest apel şi totuşi rămâne în partea religioasă a antitipicului Babilonului şi este cufundat într-o astfel de parte religioasă, cufundarea lui nu va conta. Decizia lui nu ar fi putut fi o dedicare pentru a face voinţa lui Dumnezeu, deoarece, citând paragraful 14, "individul ar fi trebuit să se despartă de aceste sisteme Babiloniene ce îl dezonorează pe Dumnezeu, chiar înainte de a le permite să-l boteze." Un astfel de individ ar putea face doar o dedicare acceptabilă, după ce a "ieşit din Babilon", iar această dedicare el ar trebui să o simbolizeze prin rebotezare în apă, fiind total cufundat. Data rebotezării cuiva este data care ar trebui să fi indicată pe cartea de înregistrare a vestitorului din adunarea cu care se asociază. Data dedicării nu este indicată, dar se înţelege a fi precedat momentul botezului.

Dacă o persoană participă la un aspect al botezului, dar nu stă printre candidaţii la botez şi nu răspunde la întrebări cu voce tare, dar după aceea decide să fie botezat, ca simbol al dedicării şi astfel se alătură grupului de candidaţi şi de fapt, devine botezat pe aceeaşi bază ca şi aceştia, acea persoană se obligă faţă de Iehova Dumnezeu prin Cristos. Dedicarea sa simbolizată trebuie să reprezinte un angajament veşnic şi ea trebuie să se considere legată de aceasta în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a citit inima şi a văzut ce a făcut şi, prin urmare, îl face să-şi respecte mărturisirea publică de dedicare. Cu toate acestea, în viitor, ar fi mai bine pentru o persoană ca aceasta să facă următoarele înainte de a se prezenta la botez: să meargă la vorbitorul de la botez al cărui discurs această persoană l-a auzit şi apoi acesta să pună acestei persoane două întrebări, în particular, pentru răspunsuri afirmative.

DOAR ÎNCĂ 19 LUNI!

Da, în puţin mai mult de un an şi jumătate martorii lui Iehova plănuiesc să ţină o adunare internaţională. Unde? În New York. Când? Din 27 Iulie până în 3 August, 1958. Începeţi să economisiţi de acum. Planificaţi să fiţi acolo!

Cuprins